

Giới thiệu Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu VỢ

Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu VỢ là truyện ngôn tình nói về bạn trai ở sau lưng cô quan hệ với người khác. Đau lòng, cô đến quán bar uống rượu giải sầu, một đêm xúc động, nhưng lại đánh mất đêm đầu tiên của mình. Vì cứu công ty của gia đình, Phó Tư Mộ bị bắt lấy thái tử của YT quốc tế, hơn nữa trong một năm phải sinh con trai cho anh ta? Nhưng nghe đồn thái tử gia là gay, thì làm sao cô có thể sinh con cho anh ta? May mắn trong ngành y có một phương pháp gọi là “trẻ con ông nghiệm”, từ nay về sau, cô sẽ chọn con đường “thụ tinh”.*** Đàn ông nói cái gì mà chung tình, cái gì mà một lòng trung trinh, đều là chuyện hoang đường! Người ngu mới tin! Nhưng mà, Tư Mộ cô lại là một kẻ ngu. Nói dối như vậy, cô, lại đi tin. Bởi vì Diệp Nham đã từng nói những lời như vậy. Dáng người anh ta xuất chúng, đẹp trai như ánh mặt trời. Anh ta nói chỉ yêu mình cô, anh ta nói cô là bảo bối của anh ta, anh ta nói sẽ cung chiều cô, bảo vệ cô đời đời kiếp kiếp... Cô tin, khi đó cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới!*** Những tình tiết khiến độc giả cảm thấy xót thương con phận người phụ nữ, vì quá cả tin vào người đàn ông sẽ mang lại hạnh phúc cho đời mình, Tư Mộ đã dần biến mình thành một kẻ cả nghi, bất cần. Liệu cô có vực dậy trước những thử thách mà cô đang nếm phải? Tiếp tục khám phá tựa truyện và đồng hành cùng những truyện online hay khác, điển hình như Hôn Nhân Mạnh Mẽ Sếp Tha Cho Tôi Đi và Tổng Giám Đốc Chờ Cướp Mẹ Tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu VỢ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lão Đại Bị Bỏ Thuốc

Ánh đèn trong quán bar mờ mờ, Phó Tư Mộ ngồi trên ghế cao nhỏ ở quầy bar, trước mặt cô là một hàng ly thủy tinh, chắc hơn mười ly.

Cô uống rượu vừa vội vừa mạnh, một ly lại một ly, chất lỏng cay nồng rót vào yết hầu, cảm giác giống như bị bỏng, lan từ cổ đến dạ dày.

Rượu mạnh như vậy, gấp như vậy, coi như người có từ lượng tốt, uống như vậy cũng bỏ mạng.

Tư Mộ bị sắc rượu, ho khan, bartender đứng ở quầy bar giơ ngón cái lên với cô, trên ghẹo nói: "Hắc, không thể tin được bề ngoài nhìn cô giống một cô bé văn văn tinh tinh, nhưng uống rượu lại hung hãn như vậy, choáng rồi!"

Thấy Tư Mộ ngay cả mí mắt cũng không hạ xuống, bartender tiếp tục nói: "Thất tình? Hi - Tôi còn tưởng rằng có chuyện to tát đến nỗi không gắng gượng nổi mới tìm rượu giải sầu đây? Thiếu bạn trai đúng không, người đẹp chỉ cần nói một tiếng, anh em sẽ đến liền."

Con trai làm trong môi trường này, phần lớn đều nói khoác, anh ta nói tiếp: "Cô xem dáng người và chiều cao của tôi đây, mang tôi đi ra ngoài cũng không mất mặt chứ? Tôi còn có một đặc điểm, là đặc biệt chung tình, một lòng trung trinh! Xin hãy cân nhắc!"

Tư Mộ bày ra ánh mắt tò mò, liếc mắt nhìn người đàn ông ở trước mặt một cái, khinh thường "Hừ" một tiếng, tiếp tục uống, lười phản ứng lại.

Kịch một vai có gì tốt chứ? Bartender không còn thú vị nữa nên tiếp tục đi pha rượu.

Đàn ông nói cái gì mà chung tình, cái gì mà một lòng trung trinh, đều là chuyện hoang đường! Người ngu mới tin!

Nhưng mà, Tư Mộ cô lại là một kẻ ngu. Nói dối như vậy, cô, lại đi tin.

Bởi vì Diệp Nham đã từng nói những lời như vậy.

Dáng người anh ta xuất chúng, đẹp trai như ánh mặt trời. Anh ta nói chỉ yêu mình cô, anh ta nói cô là bảo bối của anh ta, anh ta nói sẽ cung chiều cô, bảo vệ cô đời đời kiếp kiếp...

Cô tin, khi đó cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới!

Gia đình giàu có, tình yêu mỹ mãn...

Nhưng mà, đột nhiên công ty của gia đình xảy ra vấn đề, có nguy cơ bị phá sản, cha phát bệnh phải nằm viện. Cô chạy đôn chạy đáo tìm sự giúp đỡ vẫn không có kết quả, nhưng lại được tận mắt chứng kiến anh thân mật ôm một cô gái khác đi ra khỏi khách sạn, hai người cùng bước lên một chiếc xe sang trọng...

Tư Mộ khổ sở nhắm mắt lại, lắc lắc cái đầu choáng váng, thật là say.

Tính tiền, chuẩn bị đi toilet. Trước khi vào bar cô có gọi điện cho Sở Kỳ, bảo cô ấy một tiếng sau đến đây đón cô, chắc cũng sắp đến rồi.

... ... Cửa sau của khách sạn, một con đường nhỏ tối om lại bí ẩn, một chiếc xe Maybach màu đen chạy như bay đến, mặc dù con đường đó rất hẹp chỉ có thể đủ để một chiếc xe đi, nhưng xe chạy một đường thông suốt, mà tốc độ cũng không chậm tý nào, có thể thấy được kỹ thuật lái xe không phải bình

thường.

Đèn xe rất sáng, chiếu vào trong con đường nhỏ, khiến cả con đường sáng như ban ngày.

Xe dừng lại ở cửa sau của khách sạn, rồi tắt máy. Cửa xe mở ra, một bóng người cũng vọt ra đứng bên cạnh cửa xe.

Con đường rất nhỏ rất thẳng, không có chỗ để ẩn thân, không biết người kia trốn ở đâu.

"Đại ca..." Cửa xe mở ra, một người đàn ông có dáng người thon dài bước xuống, Tiểu Trang lập tức tới nghênh đón.

Người đàn ông mà Tiểu Trang gọi là đại ca khoát khoát tay, sau đó ném chìa khóa cho anh ta, còn mình thì bước vào trong cánh cửa đã mở một nửa kia.

Sắc mặt Tiểu Trang lập tức thay đổi, anh ta xoay người đuổi theo.

Tuy thấy đại ca bước đi vững vàng, nhưng lúc này mượn ánh trăng, anh ta thấy rõ sắc mặt của đại ca không thích hợp.

Kia vẫn là vẻ mặt lạnh lùng như mọi khi, nhưng lại đang chảy từng giọt mồ hôi lớn. Bình thường hay mím môi nhưng giờ càng mím chặt rồi, lông mày anh tuấn nhíu chặt.

Đó là biểu hiện chịu đựng.

Hết sức chịu đựng.

Giờ phút này Ngôn Mặc Bạch rất khó chịu. Máu trên người sôi trào, quay cuồng, không có cách nào khống chế, tất cả máu đang hướng về một bộ nào đó.

Loại cảm giác này, con mẹ nó thật khó chịu mà. Khiến cả người anh nhũn ra.

Lúc này còn có thể ổn định cơ thể mà đi bộ, thật sự là đã dùng hết sức lực của bản thân rồi.

Ở một ngã rẽ anh đụng phải tay vịn cầu thang, cơ thể một cái lao đảo.

Tiểu Trang bước nhanh về phía trước đỡ lấy anh, khuôn mặt lo lắng hỏi: "Đại ca, anh không sao chứ?"

Ngôn Mặc Bạch ổn định lại thân hình, một tay day trán, âm thanh lạnh lùng nói: "Không có việc gì."

Anh nhận nhiệm vụ, trong quá trình thi hành, vì khinh thường đối phương nên bị mắc bẫy.

Chỉ là, người kia... Anh nhất định sẽ không bỏ qua! Dám bỏ thuốc anh, xem ra là chán sống rồi!

Hiện tại cơ thể có phản ứng, mặc dù xa lạ, nhưng không phải anh không biết.

Điều này chứng tỏ anh bị bỏ "thuốc mê". Mà giờ khắc này cơ thể càng phản ánh mãnh liệt, anh biết, "thuốc" này, thật là con mẹ nó, rất mạnh!

Anh cắn răng đè nén thống khổ, nói với Tiểu Trang: "Tôi bị hạ 'thuốc mê'. Anh đi gọi Cố thiếu, bảo anh ta đến phòng tôi!"

Cơ thể Tiểu Trang run lên, cực kỳ phẫn nộ, rồi lại cực kỳ khiếp sợ.

Hạ "thuốc mê".

Vậy có nên thay đại ca tìm phụ nữ không?

Nhưng mà từ lúc anh ta đi theo đại ca tới giờ, chưa bao giờ thấy đại ca có phụ nữ.

Nghe nói, anh ấy thích nam sắc?

Vậy nếu muốn bảo vệ bản thân, cũng có thể dùng đàn ông sao?

Tìm Cố thiếu...

Suy nghĩ của Tiểu Trang đã rơi vào biển, và lại còn muốn chết chìm trong đó.

Con mắt đen tuyền của Ngôn Mặc Bạch liếc Tiểu Trang một cái, giọng nói rét lạnh khiến người khác phát run: "Tốt nhất nên xóa sạch đồng suy nghĩ căn bã trong đầu cậu cho tôi, nếu không tôi không ngại vật đầu cậu xuống đâu! Nhanh đi! Bọn họ đang trong phòng vip ở bar."

Tiểu Trang vội vàng rụt rụt đầu, ôm đầu bỏ chạy.

Chân Ngón Mặc Bạch như nhũn ra, nhắm mắt đi về phía cửa thang máy.

.....

Quán bar nằm ở tầng hai của khách sạn, cũng là một chỗ để khách ăn chơi. Đây là một quán bar phong cách, không những có âm nhạc rung trời. Song song đó còn có rất nhiều trò giải trí khác, cửa chính đều là cửa nhập khẩu đặc biệt. Cho nên sau khi đóng cửa sẽ không ảnh hưởng đến nhau.

Toilet được thiết kế nằm bên ngoài, ở cuối hành lang. Từ Mộ ra khỏi toilet, đã không nhận ra đường đi. Hai bên đường đi có rất nhiều cửa, cô cũng không biết cái nào là cửa quán bar.

Đang lúc cô hết nhìn đồng tới nhìn tây, thấy xa xa có một người đàn ông, đang cúi đầu dựa vào tường đợi thang máy. Ở góc độ này cô chỉ thấy dáng người anh cao lớn, và mơ hồ thấy được gò má anh.

Từ Mộ mở to hai mắt, muốn nhìn rõ hơn một chút, nhưng lại hơi chóng mặt. Không biết là do tác dụng của cồn hay vì cái gì, hình như có một lực hấp dẫn vô hình nào đó đẩy cô đi đến gần anh ta.

Từ Mộ từ từ bước đến, đến gần mới thấy rõ ràng.

Dáng người anh cao lớn, ít nhất cũng 1m85. Quần dài và áo ngoài màu đen phối hợp với áo trong màu trắng, tóc rất ngắn, vì cúi đầu mà tôn lên cái cổ áo màu trắng, trắng đen rõ ràng. Đường cong trên mặt rất rõ nét, môi mím lại thành đường thẳng, mũi cao thẳng, chỉ cần một gò má là có thể tưởng tượng được anh đẹp đến mức nào. Mà cái tay anh đang chống trên tường cũng rất đẹp, cực kỳ thon dài, cảm giác rất có lực.

Hiện tại đường đi trống trơn, cực kỳ yên lặng. Giống như trời đất lúc này chỉ có anh và cô.

Từ Mộ cảm thấy càng ngày càng hoa mắt chóng mặt, ý thức hỗn độn không rõ, cả người như đang trôi bồng bềnh, cảnh sắc trước mặt lúc thì chân thật, lúc thì hư ảo.

Cô cố gắng lắc đầu, bắt chính mình phải tỉnh táo, hình ảnh người đàn ông ở xa lúc chân thật lúc hư ảo dần dần biến thành người đàn ông mà cô khắc sâu trong trí nhớ.

Diệp Nham..

Từ Mộ ngờ ngác đứng tịt chỗ, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ, chân cũng không nhúc nhích được...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Quan Hệ Ngoài Ý Muốn

Cái gò má này, kiểu tóc ngắn cũn này, đôi tay dài xinh đẹp...

Cô thầm miêu tả lại một lần nữa, có một loại cảm giác quen thuộc, quen thuộc đến đau lòng.

Cái gò má này, lúc cô nghịch ngợm, nũng nịu đã hôn trộm nó vô số lần. Cô thích hôn dưới má một chút chỗ gần khóe miệng, nhưng mỗi lần đều bị anh bắt được, sau anh bung mặt cô, hung hăng hôn lên môi cô.

Mãi tóc ngắn này, khi cô tức giận liền nắm tóc của anh. Tóc của anh vừa ngắn lại vừa tròn, mỗi lần cô rất gian nan nhưng cũng không kéo được, ngược lại cô còn bị anh ôm vào lòng, sau đó anh dùng đầu mình cọ vào ngực cô, khiến cô ngửa đầu cười không thờ nổi...

Còn có đôi tay xinh đẹp kia, lúc gần tới hai người thường đi dạo trên con đường mòn trong sân trường, ngón tay thon dài của anh nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan xen, quấn quýt lấy nhau. Cô thích đút ngón cái của mình vào lòng bàn tay anh, khiến tay hai người càng quấn chặt lấy nhau.

Từ Mộ đau khổ nhắm mắt lại, nước mắt liền cuộn cuộn rơi xuống. Bây giờ đầu cô giống như ti vi đang chiếu lại những hình ảnh này, rõ ràng, lại xa cách, khắc cốt铭 tâm, cô lại cảm thấy tim đau nhói.

"Đình!" Một tiếng, cửa hàng máy bên cạnh mở ra, một đôi nam nữ trẻ tuổi đi ra. Một tay của người đàn ông đang ôm eo cô gái, tay còn lại thì cầm cái áo khoác màu hồng nhạt cho cô gái, cúi đầu mỉm cười dịu dàng, thì thầm nói chuyện với cô gái, hình ảnh đó có bao nhiêu thân mật, bao nhiêu ngọt ngào.

Từ Mộ chỉ cảm thấy hoa mắt nhức đầu. Hình ảnh này cô cũng đã nhìn thấy vào sáng nay.

Bạn trai cùng một chỗ với cô gái khác, cũng đi ra từ khách sạn này.

Đột nhiên trong lòng có một quyết định liều lĩnh, có một ý nghĩ muốn phóng túng không thể giải thích được.

Tư Mộ nhìn qua thấy người đàn ông vốn đang đứng ở kia chống tường đã bước vào thang máy, giống như bị ma xui quỷ khiến cô lấy tốc độ nhanh nhất cũng bước vào theo.

Vì uống quá nhiều rượu đầu óc bị choáng. Nên khi bước vào không tránh khỏi bị lão đảo, lập tức đụng vào tường bên cạnh người người đàn ông. Trong nháy mắt một mùi hương dễ chịu chỉ có ở trên người chàng trai trẻ tuổi xông vào mũi.

Tư Mộ hoảng hốt, sợ hãi té ngã trên đất, theo quán tính liền bắt lấy người bên cạnh để ổn định cơ thể.

Hiện tại toàn thân Ngôn Mặc Bạch đều nóng ran, giống như bị bỏng. Anh dùng toàn bộ lý trí để không chế cảm giác của mình, cho nên không có thì giờ chú ý rằng vẫn luôn có người nhìn mình chăm chăm. Thật ra thì cũng có đề phòng nhưng cảm giác được không có nguy hiểm, nên cũng mặc kệ.

Ai ngờ người bên cạnh lại theo vào thang máy, đã vậy thì thôi đi nhưng người đó còn không biết điều nhào về phía anh.

"Cút - ngay!" Hai chữ này giống như bay ra từ kẽ răng.

Ngôn Mặc Bạch rất muốn dùng lực hất văng cô gái nhào về phía anh. Nhưng anh lại không ngờ rằng cái người nhìn nhỏ xinh này lại có sức mạnh đến vậy, giống hệt như bạch tuộc, tất cả vòi đều cuốn lấy người anh.

Anh đẩy đẩy, vậy mà đẩy không ra! Phải biết rằng lấy thể trạng của anh, thân thủ của anh mà nói thì có thể bóp chết người khác bất cứ lúc nào. Nhưng mà anh lại không dùng hết sức, phụ nữ đều làm bằng nước, đừng nói đánh ngay cả đụng vào cũng không thể đụng.

Một tay anh chống trên vách tường, đầu ngửa ra sau, biểu cảm trên mặt toàn bộ là cực kỳ ghét bỏ. Càng ngày trán càng ra nhiều mồ hôi, anh cố gắng kiềm chế, nhưng mà cô gái kia lại luống cuống "Roạt roạt roạt" cô nhảy lên người anh, lập tức làm nổ tung giới hạn của anh.

Anh liếc mắt, ánh mắt bắn về phía người đang ở trong ngực, "Cô mau buông ra! Nếu không, sẽ tự mình gánh lấy hậu quả!" Lời này gần như là gào thét, mang theo bão tuyết rét lạnh thấu xương.

Nhưng Tư Mộ lại không phát hiện, thậm chí còn không sợ chết mà uốn éo cơ thể, tìm vị trí tốt hơn để leo lên ngực anh. Nghe thấy anh rống giận, cô chỉ nhú mày, nỉ non câu gì đó rồi bám chặt ngực anh, không hề có ý muốn buông ra.

Lần này Ngôn Mặc Bạch hoàn toàn bùng nổ rồi, hai tay anh đặt lên vai cô, chuẩn bị dùng chút lực cuối cùng xô cô ra, hoàn toàn không hề có ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc.

Nhưng ngay lúc anh đặt tay lên vai cô, cô lại dùng tốc độ nhanh hơn, đưa tay lên ôm cổ anh, hơi thở như hoa lan, giọng nói mềm mại thì thầm, giống như làm nũng: "Thân ái, tại sao không quan tâm em!"

Hơi thở ấm áp hướng thẳng đến tai anh, quán quanh không tan. Cơ thể trong ngực cực kỳ mềm mại, giống như không xương, mà mùi hương đặc biệt trên người cô xông thẳng vào mũi anh, đúng là chưa bao giờ ngửi qua mùi này, vậy mà anh lại mê luyến mùi hương dễ ngửi này.

Trong nháy mắt, không gian nhỏ hẹp này, giống như tràn đầy mùi hương đó, anh nghĩ muốn kháng cự, nhưng lại không có cách nào kháng cự được.

Cái âm thanh kia lại trầm thấp bi thương, giống như âm thanh của động vật nhỏ nức nở, tay anh liền dừng lại, mềm lòng, cảm giác này cực kỳ xa lạ, anh có phần bài xích, rồi lại không muốn cự tuyệt.

Cơ thể của anh đang khó chịu nhưng vì cô cọ sát nên đã bớt một chút. Cơ thể anh nóng rực, mà lòng cô cũng đang lạnh lẽo. Giờ đây anh như con cá mắc cạn đã lâu, cuối cùng cũng tìm được nguồn nước, anh hô hấp từng hơi, khẩn cấp hít vào, không muốn buông tay, không thể buông tay.

Hai người cứ duy trì động tác ái muội như vậy, cho đến khi cơ thể anh tham lam kêu gào: không đủ, không đủ, anh muốn nhiều hơn, chỉ ôm thôi không đủ thỏa mãn anh... nhưng lại không biết làm sao để đòi thêm, anh chỉ có thể hung hăng ôm thật chặt, hận không thể đem cô nhét cô vào trong cơ thể mình.

Tư Mộ bị ôm đến nỗi không thở được, cô đẩy anh một cái, nhưng chắc vì say rượu, nên chân tay dần dần vô lực, hơi sức cũng không còn, vùng vẫy cũng không có kết quả.

Cô nghiêng đầu cọ cọ vào cổ anh thì thầm "Thân ái, nhẹ một chút!"

Ngôn Mặc Bạch lại càng khó chịu, nào còn quan tâm cô nói gì, chỉ gầm nhẹ: "Đây là chính cô đưa đến cửa!"

Ngôn Mặc Bạch luôn luôn không gần phụ nữ, trực giác của anh luôn nói rằng phụ nữ là sinh vật phiền toái lại không thể nói lý.

Nhưng mà cô gái trong ngực anh, cảm giác hơi đặc biệt, thanh thanh đậm đậm, mùi hương lại rất dễ chịu, gương mặt bóng loáng rất thanh lịch, cơ thể lại nhu nhu nhừ nhừ, ôm vào cực kỳ thoải mái!

Khiến anh không có cách nào kiềm chế được bản thân mình, lại có một khát vọng không biết tên là gì. Không phải khát vọng phụ nữ, mà là khát vọng cô. Chỉ khát vọng người con gái này. Chỉ cần mình cô!

Có lẽ vì tác dụng của "thuốc mê" nên đầu óc anh cũng hơi mơ hồ, khiến anh không thấy rõ mặt của cô, càng không nghĩ ra được, tại sao mình lại có khát

vọng này.

Ngôn Mặc Bạch hít sâu một hơi, "Đỉnh" Cửa thang máy mở ra, Ngôn Mặc Bạch hơi do dự, sau đó ôm cô ra khỏi thang máy, đi đến phòng 1818.

Tiềm chất của con người thật sự thần kỳ. Giống như một người đến lúc cực kỳ sợ hãi, thì thể năng và năng lượng sẽ bộc phát hoàn toàn.

Ngôn Mặc Bạch cũng vậy. Rõ ràng trứng "thuốc mê" cơ thể không còn chút sức lực nào. Nhưng khi dục vọng chiến thắng lý trí thì sức lực cũng tại quay lại.

Vào cửa, anh bước vội vào phòng ngủ, ném Tư Mộ lên giường một cách thô bạo, sau đó liền nhào tới.

Tư Mộ bị ném khiến đầu văng mắt hoa, đầu óc vẫn vô tri vô giác, liền nghe "Tê" một tiếng, đột nhiên cảm thấy cơ thể mái rượi.

Tư Mộ theo bản năng muốn đưa tay che ngực lại, nhưng tay lại bị túm rồi đặt lên trên đỉnh đầu, cơ thể bị vật nặng đè lên, kèm theo một giọng nói khàn khàn mà chịu đựng: "Đây là tụi em tìm đến!"

Đầu của cô rất đau, căn bản không nhìn rõ được tình cảnh lúc này. Chỉ biết có một bàn tay nóng như lửa đang vuốt ve cơ thể mình, nhòa nặn, xoa bóp, còn có một đôi môi mềm mại, ấm áp đang điên cuồng gặm nhấm. Cô muốn la lên, nhưng chỉ nghe thấy tiếng của mình biến thành tiếng rên rĩ khiến người khác phải mắc cỡ.

Trong lúc tâm tư của Tư Mộ lâm vào hỗn loạn, cô bật thốt một câu: "Diệp Nham, nếu anh muốn, em đồng ý cho anh toàn bộ!"

Rất lâu sau, một hồi đau đớn thấu xương như tê liệt đánh tới. Nhất thời, đầu óc cô trống rỗng, từng trận thô bạo va đập vào nơi non mềm nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Anh Là Ai Em Không Nên Biết

Ngôn Mặc Bạch đứng dưới vòi sen, để mặc cho nước lạnh chảy từ đỉnh đầu xuống, để nước xối vào đầu, thức tỉnh từng tế bào não. Anh cần nước lạnh để đầu óc mình thanh tỉnh.

Nhưng trong đầu anh toàn là hình ảnh hai cơ thể nóng bỏng quấn quýt lấy nhau, cơ thể anh lại nóng lên. Anh nhắm mắt, ngửa đầu mặc cho nước lạnh chảy xuống mặt.

Vừa rồi không biết anh đòi hỏi bao nhiêu lần, chỉ biết bao nhiêu cũng không đủ. Rõ ràng chỉ là gặp nhau ngoài ý muốn, tự cô đưa đến cửa, anh không từ chối. Nhưng một khắc kia khi tiến vào cơ thể cô, anh có loại cảm giác phải mãnh liệt giữ lấy, giống như cô là mệnh trung chủ định của anh. Rõ ràng không có kinh nghiệm, nhưng lúc đó lại cảm thấy hai người thật ăn ý, hòa hợp, không thể chê vào đâu được... giống như hai người sinh ra là dành cho nhau.

Không có kinh nghiệm, không có nghề là hoàn toàn không biết gì cả. Chỉ dựa vào bản năng để đòi lấy, dựa vào suy nghĩ của bản thân để làm, dù sao, hoan ái đêm nay xem như anh tự học.

Cái loại cảm giác này cũng không xấu, thậm chí là tốt đẹp, anh rất tham lam và lưu luyến.

Nhưng... Rõ ràng là anh rất ghét phụ nữ, vì sao lần này lại không từ chối khi cô đến gần?

Ngôn Mặc Bạch tắt vòi nước, dùng khăn lông lau tóc, anh đứng trong phòng tắm rộng rãi soi gương, con ngươi đen trầm lắng, lông mi dài nhú chặt, trong đầu vẫn hơi loạn. Về chuyện vừa mới phát sinh, anh nghĩ mãi cũng không có cách giải quyết. Nhưng muốn anh đầu tư cổ phiếu "yêu" thì..., anh lại ảo não đứng lên.

Ngôn Mặc Bạch lỏa thể, đi chân không ra khỏi phòng tắm.

Anh không mở đèn, trong phòng hoàn toàn tối đen.

Khách sạn này là tòa nhà cao nhất, tất cả các tòa nhà kế bên đều thấp hơn nó, cho nên tầm nhìn ngoài cửa sổ cũng rộng hơn. Ánh trăng sáng chiếu xuống, dung hòa cùng ngọn đèn đường mờ nhạt, ánh trăng và ánh đèn cùng chiếu xuyên qua cửa sổ bằng thủy tinh, khiến căng phòng không đến nỗi không thấy được năm ngón tay.

Mượn ánh sáng yếu ớt, Ngôn Mặc Bạch từ từ đi gần lại chiếc giường, cô đang ngủ say trên đó, thỉnh thoảng lại nỉ non điều gì đó.

Chợt dừng chân lại, chân trần giẫm lên một vật cứng rắn.

Ngôn Mặc Bạch khom lưng nhật lên, là một chiếc điện thoại di động. Lúc hai người đang hăng hái chiến đấu kịch liệt, hình như là chiếc điện thoại di động này đã vang lên, anh không có khiên nhẫn nên đã hất nó xuống giường.

Vốn định vứt nó qua một bên, nhưng sau đó, về mặt anh lạnh nhạt ung dung mở khóa màn hình lên, hình nền điện thoại là một cô gái tươi cười sáng lạn, nụ cười đó rất ngọt ngào, rất có sức cuốn hút, khiến anh không thể dời mắt.

Mười giây sau, điện thoại tự động hiện ra hình nền bảo vệ, vẫn là cô gái tươi cười ngọt ngào kia nhưng lại ôm hôn một người đàn ông trẻ tuổi... là cô chủ động hôn, nhưng biểu cảm có một nửa là bị ép, lại có phần dí dỏm đáng yêu.

Ngôn Mặc Bạch cảm thấy rất khó chịu, nhìn cái hình trong điện thoại kia lại thấy cực kỳ chướng mắt, hình ảnh người đàn ông trẻ tuổi đó lại càng chướng mắt hơn, anh hận không thể lôi anh ta ra khỏi điện thoại đánh cho một trận.

Anh nhìn người đang ngủ say trên giường, sau đó xoay người đi đến cái bàn gỗ ở góc phòng, bật Laptop lên. Ngón tay gõ bàn phím với tốc độ chóng mặt, sau đó hình ảnh trong thang máy liên xuất hiện.

Đoạn video này đến từ máy chủ của phòng bảo vệ khách sạn, mà lấy một đoạn video clip đối với Ngôn Mặc Bạch thì điều đó như ăn một bữa sáng.

Ngôn Mặc Bạch lấy một đoạn mã, sau đó tải xuống di động. Sau khi cài đặt xong, hài lòng đứng dậy, để điện thoại xuống đầu giường.

Nhưng sau khi làm xong, anh vừa buồn bực vừa giận, rốt cuộc mình đang làm cái gì đây?

Chắc lúc này người trên giường đã hôn mê rồi.

Một loại cảm giác thành tựu tự nhiên nảy sinh, trận đầu đã thành tích kinh người như vậy, thật lợi hại!

Anh hài lòng đi thay quần áo, định ra ngoài một chuyến. Khi anh xoay người, liền nghe trên giường truyền đến âm thanh ni non trầm thấp: "Diệp Nham, đừng đi..." giọng nói rất nhỏ rất nhẹ, nhưng trong không gian yên tĩnh như vậy, lại truyền đến lỗ tai anh rất rõ.

Ngôn Mặc Bạch liền đứng lại, một nỗi tức giận vô hình dâng lên.

Anh xoay người trừng người trên giường, cô mới gọi ai?

Diệp Nham?

Là tên đàn ông trẻ tuổi trong điện thoại?

Không biết tại sao, mới nghĩ như vậy, anh lại càng khó chịu. Ngay cả anh cũng không phát hiện, giới hạn tức giận của anh càng ngày càng thấp.

Anh cúi đầu đến sát bên mặt cô, ngửi mùi hương nhàn nhạt dễ chịu kia, sau đó bàn tay thon dài che miệng cô lại, đầu anh nghiêng qua, tìm xương quai xanh của cô cắn xuống.

"Ưm ô..." Tư Mộ đang ngủ mê man, đột nhiên cảm thấy miệng mình bị một đôi tay lạnh lẽo che lại, ngay sau đó lại cảm thấy trước bả vai của mình bị người khác cắn một cái. Thậm chí cô còn cảm giác được đôi môi kia có bao nhiêu lạnh lẽo, hàm răng kia rét thấu xương như thế nào.

Cô muốn kêu lên, nhưng mà miệng bị bịt rồi. Cô muốn giãy giụa, mặc dù toàn thân lại đau đớn. Cô liều mạng cũng không địch nổi sức mạnh của một cánh tay người đàn ông.

Cực kỳ đau đớn cộng thêm khó thở, Tư Mộ kim nén đến mặt đỏ bừng, dần dần có cảm giác giống như tuyệt vọng trước khi chết.

Đột nhiên, bàn tay thon dài buông miệng cô ra, miệng cùng mũi được giải phóng, cô liền cố gắng hô hấp.

"Anh, là ai..." cô khàn giọng hỏi, mang theo cả tiếng khóc nức nở.

Nếu bây giờ còn cho rằng người đàn ông quan hệ với mình là Diệp Nham, cô thật sự muốn chết cho rồi.

Người đàn ông trước mặt đưa lưng về phía cửa sổ, mặt anh ẩn trong bóng đêm, cô không thấy thấy rõ ngũ quan của anh, nhưng vẫn cảm nhận được hơi thở cường thế.

Đột nhiên cô cực kỳ hối hận, tại sao lại uống say chứ? Uống say thì không nói gì đi, lại hủy đi tấm thân xử nữ của mình, còn đưa đến trước mặt người đàn ông xa lạ giống như ác ma này.

Tư Mộ ảo não tự mắng một câu, ngón tay nắm chặt khăn trải giường dưới cơ thể mình, hận không thể xé nát nó, mới không chế được không đưa tay lên tự tát mình một cái. Ai bảo cô say, ai bảo cô phóng túng, đáng đời!

Kỳ thật cô còn muốn hỏi người đàn ông trước mặt tại sao lại cắn cô. Đôi tay dùng hết sức lực nắm chặt khăn trải giường, kiềm chế không để nó hỏi thăm mặt của anh. Nhưng cảm giác gần bước vào cái chết lúc này vẫn rõ ràng, cô không muốn anh dùng sức mạnh giết chết cô. Cô chỉ có thể giương mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi, cố giả bộ bình tĩnh, chờ anh trả lời.

Ngôn Mặc Bạch đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, cho dù không thấy rõ mặt anh, nhưng cô có thể cảm nhận được con mắt lạnh như băng kia. Anh lạnh lùng mỉm cười, hàm răng trắng nõn vẫn còn vương máu, càng thêm rét lạnh đáng sợ. Giọng nói của anh lạnh nhạt: "Anh là ai em không cần biết."

Tư Mộ hít thở thật sâu, không nói được ý nghĩ trong lòng. Chỉ muốn chạy khỏi nơi này, muốn tất cả mọi chuyện đều không xảy ra, chỉ muốn rời khỏi đây. Anh ta là ma quỷ, thật đáng sợ!

Một nỗi đau dâng lên trong lòng, nhất thời hai mắt tràn đầy nước mắt, cô cắn chặt môi không để mình khóc thành tiếng.

Ngôn Mặc Bạch bình tĩnh đứng trước giường một lúc, ánh mắt chỉ nhìn xương quai xanh đang có dấu răng và vết máu rõ ràng kia, hoàn toàn không thấy được vẻ mặt quật cường và gương mặt đầy nước mắt của cô. Ấn ký như vậy sẽ không có biện pháp xóa đi! Sau đó mới hải lòng xoay người đi đến phòng giữ quần áo, thay quần áo.

Tư Mộ nhìn cái bóng lưng trong đêm kia, lại thầm mắng chính mình một câu. Mặc dù bóng lưng đều thon dài giống nhau, nhưng mắt Phó Tư Mộ cô có mù mới mới có thể nhìn anh thành người kia. Rõ ràng là khác biệt rất lớn đó biết không?

Đột nhiên trong lòng đau xót, bị thương lại cuốn đến. Cô nở nụ cười lạnh, một nụ cười mỉa mai. Thầm nghĩ, "Diệp Nham, coi như chúng ta huê nhau sao?"

Mỗi người chúng ta đều phản bội tình yêu vốn được coi là thuần khiết, sợ rằng không thể quay lại nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ngoan Ngoãn Chờ Anh Về.

Ngôn Mặc Bạch thay xong quần áo đi ra ngoài, thấy Tư Mộ giùng giàng đứng dậy tìm quần áo trong căn phòng tối đen, sau đó nhặt quần áo đã bị anh xé nát không thể che được gì lên, lông mày thanh tú nhíu lại, đáng vẻ rất đáng yêu.

Ngôn Mặc Bạch không bật đèn, anh mang kính sát tròng đặc biệt, có tác dụng của hồng ngoại, trong không gian tối đen vẫn nhìn thấy rất rõ ràng, thỉnh thoảng ánh mắt anh lóe lên.

Tư Mộ cũng không tự bật đèn, là cô không dám bật đèn. Không dám đối mặt với những việc phát sinh vào tối qua. Tự thuyết phục chính mình chỉ cần không nhìn thấy thì có thể quên đi chuyện này, cứ coi nó như một giấc mơ là được rồi. Mượn bóng đêm, rời đi không chịu đối mặt với chuyện này.

"Em muốn đi đâu?" Ngôn Mặc Bạch tựa vào cửa, nhìn hành động của cô, lạnh lạnh nói.

Tư Mộ chỉ nghĩ rằng nhanh mặc xong quần áo, sau đó rời khỏi đây. Hiện tại cô trần như nhộng, coi như ở trong bóng tối, cho rằng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng cô vẫn bị tiếng nói của anh làm giật mình. Vội nhảy lên giường, tay chân cuống cuống với lấy chăn bọc kín cơ thể mình lại.

Tư Mộ núp ở trong chăn, đôi mắt đẹp tức giận trừng về hướng phát ra tiếng nói kia. Mặc dù rất tức giận, rất muốn nhào tới đánh anh, nhưng vết thương ở xương quai xanh vẫn còn rất đau, bài học kinh nghiệm xương máu khiến cô phải kiềm chế chính mình, dùng giọng bình thản trả lời: "Tôi muốn đi đâu cũng không mượn anh xen vào, đi ra khỏi cánh cửa này, chúng ta sẽ không có quan hệ gì."

Vốn là không có quan hệ gì, chỉ là tình một đêm mà thôi. Giống như hai người xa lạ, lúc qua đường gặp nhau, về sau sẽ không gặp nữa.

Nhưng lại có người không hề nghĩ như vậy.

Khuôn mặt Ngôn Mặc Bạch trong bóng tối phát ra khí lạnh, lúc này đôi mắt đào hoa kia mang theo ý cười, cũng không quá chân thật. Anh khẽ cười thông thả bước đến bên giường, đột nhiên khom người xuống sát cơ thể Tư Mộ, đưa tay ra nắm lấy cằm Tư Mộ, dùng lực mạnh đến nỗi khiến cô nhíu mày, cô giùng giàng nhưng không có cách nào thoát khỏi anh.

Anh lạnh lùng cười nhạt: "Hừ! Em cho rằng muốn lên giường anh dễ lắm sao? Đã lên giường của anh rồi, anh sao có thể dễ dàng để em đi như vậy không?"

Tư Mộ sững sờ, vậy là anh muốn dây dưa đến cùng sao?

"Vậy anh muốn như thế nào?" Cô từ từ nhắm hai mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ở trong ánh sáng nhạt nhìn có vẻ tái nhợt.

"Em đoán xem?" Anh lại nhàn nhạt mở miệng, chỉ là âm thanh lạnh nhạt đó không mang theo một cảm xúc khó hiểu, giống như trêu chọc.

Tư Mộ ghen lời, cô thật sự rất muốn nhảy dựng lên, hét vào mặt anh ta. Anh hai à anh đang nói đùa sao? Tôi không muốn chơi trò chơi "Tôi đoán, tôi đoán, tôi đoán".

"Tôi không đoán!" Tư Mộ tức giận trả lời, nghiêng đầu qua một bên. Dù sao mặc kệ anh ta muốn như thế nào, cô đều sẽ không đồng ý.

Ngôn Mặc Bạch nghe cô nói vậy, không hề buồn bực ngược lại bật cười. Anh nắm cầm cô xoay mặt cô lại đối diện với anh. Da thịt dưới ngón tay non mềm như đũa bé mới sinh, mềm mại non nớt khiến anh yêu thích không muốn buông tay.

"Ngoan ngoan ở đây đợi anh về." Anh nói xong còn vỗ nhẹ gương mặt của cô.

Tư Mộ cắn răng chịu đựng hành vi đùa giỡn của anh, trong lòng thầm nghĩ, có kẻ ngu mới có thể ngoan ngoãn chờ anh về.

Cô an ủi mình, đại trượng phu cô được dẫn được, tiểu nữ tử cô thế có thể chà xát, vì điều này, cô phải chịu đựng. Sau đó lại âm thầm thề, nếu có cơ hội, nhất định cô phải chính tay đâm anh ta, không chút lưu tình cắt "em trai" của anh ta.

Nhưng mà người này đúng là hèn hạ. Tay một mực trên mặt cô, sờ rồi sờ cô đành nhịn vậy. Vậy mà anh ta còn muốn được voi đòi tiên, chuyển qua công kích mỗi cô.

Ngón tay dài thon đẹp của anh ta vuốt ve khuôn mặt cô, ngón trỏ và ngón cái nhào nặn đôi môi đỏ mọng của cô, thích thú chơi đùa, không hề có ý định buông tay.

... .. Thật sự không thể nhịn nữa rồi.

Tư Mộ nghiêng đầu há miệng hung hăng cắn đầu ngón tay trỏ của anh, nghĩ thầm, rằng cho anh chữa, cắn chết anh!

Nhưng Ngôn Mặc Bạch không có phản ứng gì, cô dùng sức cắn như vậy, thậm chí có thể nếm được vị máu tươi mặn mặn, anh cũng không kêu một tiếng, hô hấp cũng không có rối loạn chút nào, khiến Tư Mộ hoài nghi thứ mình cắn có phải là tay anh ta không vậy?

Ngay sau đó Tư Mộ liền hối hận, thật sự muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình. Bởi vì cái tên biến thái bị cắn đầu ngón tay vẫn làm càn trong miệng cô, ngón tay bị cắn ngoẹo nguậy trong miệng cô tìm đầu lưỡi, treu đùa quẩn quanh nó.

Phi phi phi.... quá biến thái rồi!

Tư Mộ hung hăng nhả ngón tay anh ra, trên môi vẫn còn dính ít máu, cô đưa mu bàn tay lên chà xát môi: "Anh, cái người khốn kiếp này, biến thái không biết xấu hổ...."

Ý cười trên mặt Ngôn Mặc Bạch càng sâu hơn, anh nhấc tay tìm dấu răng trên xương quai xanh của cô, lạnh lùng cười lên: "A, tính tình như một con mèo hoang nhỏ, anh rất thích."

Anh đặt hai dấu răng cùng một chỗ so sánh, lại cảm thấy nó rất hài hòa.

"Ngoan ngoan chờ anh về!" Che giấu hứng thú tà ác của mình, Ngôn Mặc Bạch rút tay về, dùng khăn giấy lau sạch hỗn hợp nước miếng và máu trên ngón trỏ, anh đứng dậy nói như vậy, chính là dùng giọng điệu ra lệnh.

Tư Mộ im lặng tròn mắt nhìn anh, trong phòng vẫn tối đen, cô không nhìn thấy dáng vẻ của anh. Kỳ thật từ đầu đến cuối cô vẫn không nhìn rõ dáng vẻ của anh, lúc ở trong hành lang cô hơi say ánh mắt mờ mịt lung, còn nhìn anh thành Diệp Nham.

Thật là muốn báo thù cũng không tìm thấy đối tượng, chỉ là tối thiểu còn phản kích được một chút! Chỉ ít miệng cô cũng đã dùng hết sức, mặc dù anh không đau đón gào thét, nhưng cũng đã chảy máu.

Khi cửa phòng đóng lại, Tư Mộ mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô lập tức xuống giường tìm quần áo. Cô muốn thừa dịp anh không có ở đây mà chạy trốn, cô sẽ không ngoan ngoãn nghe lời mà ngồi đợi ở đây.

Khi Tư Mộ cầm quần áo lên, cô thật khó xử. Quần áo là để mặc đi ra ngoài, nhưng bộ quần áo này thì làm sao mà mặc? Sinh mệnh của nó đã bị xé nát, hoàn toàn không thể mặc được.

"Xú nam nhân, đồ biến thái, tôi nguyện rửa jj của anh càng ngày càng ngắn càng nhỏ..." Tư Mộ vừa tìm quần áo để mặc vừa mắng tên đàn ông khốn kiếp kia.

Thật may là tìm được một cái áo sơ mi, mặc dù của nam, hơi dài và rộng, nhưng có còn hơn không!

Áo sơ mi màu lam nhạt, chất liệu vải tốt, sờ vào cảm giác rất mượt mà. Tư Mộ mặc vào, cũng có thể làm vậy. Nhưng mặc như vậy ra ngoài, giống như đang khoác cái bao tải lên người vậy, vừa rộng lại dài. Cô nghĩ nghĩ, rồi cời thắt lưng ra, dùng thắt lưng thắt lên eo. cứ như vậy cũng tạo thành một phong cách khác, cảm giác vừa thanh thuần lại nghịch ngợm còn hơi hoang dã nữa.

Tư Mộ hài lòng sửa sang lại quần áo cho tốt, đột nhiên thấy di động ở đầu giường sáng lên, có người gọi đến.

Tư Mộ cầm điện thoại lên, thấy Sở Kỳ gọi đến, mới ảo não nhớ rằng lúc trước có gọi điện báo cô ấy đến quán bar đón mình. Bây giờ đã qua vài tiếng, Sở Kỳ không nhìn thấy cô, chắc là rất lo lắng.

"Mộ Mộ, cậu đang ở đâu?" Điện thoại vừa thông, đã vang lên giọng nói vội vàng của Sở Kỳ, "Gọi điện cho cậu cả đêm, cũng gọi hết một lần pin, tại sao cậu lại không bắt máy?"

"A... mình, mình có chút việc, cho nên đi trước. Không mang điện thoại bên người nên không nghe máy được. Đúng rồi, bây giờ cậu đang ở đâu?" Từ Mộ không dám nói thật cho bạn tốt biết, nếu Sở Kỳ biết cô vì Diệp Nham mà đi uống rượu say, sau đó còn đánh mất đêm đầu tiên, thì cô ấy không giết cô mới lạ đó.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tiểu Bạch, Có Phải Cảm Thấy Rất Thiệt Thòi Đúng Không?

Bên kia Sở Kỳ cũng ừ ừ a a nói cho qua chuyện, cũng không trả lời vấn đề của Từ Mộ. Hiện tại Từ Mộ cũng không có tâm tư để suy nghĩ nhiều, chỉ cần Sở Kỳ đừng cản cô không tha là được, bằng không với tính cách của cô ấy, mà tức giận thì không có người bình thường nào ngăn được.

"Nếu không có chuyện gì thì thôi vậy, ngày mai mình sẽ gọi điện cho cậu!" Đầu tiên Từ Mộ kết thúc cuộc trò chuyện, sau đó cô phải nắm chắc thời gian để ra ngoài, nếu không lát nữa người kia quay về, không chừng sẽ giống như lời anh ta nói, không cho cô đi.

Từ Mộ nắm chặt điện thoại di động, mượn ánh sáng yếu ớt xuyên qua rèm cửa sổ, nhẹ nhàng mở cửa.

Cô từ từ thò đầu ra, dùng mắt quan sát bốn phía, sau khi xác định không có người, vội vàng lác mình ra khỏi cửa, vẫn không quên nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lúc đi đến thang máy, thấy con số thay đổi, thang máy đang đi lên. Từ Mộ cả kinh, nhất định là kia quay lại. Cô vội vàng nhìn xung quanh, muốn tìm chỗ để trốn, nhưng lại phát hiện hành lang trống trơn, căn bản không có chỗ nấp.

Thừa dịp thang máy còn chưa lên đến nơi, cô vội vàng tìm được cửa cầu thang, quyết định đi thang bộ xuống.

Từ Mộ chạy trốn thờ không ra hơi, lúc xuống cầu thang cô sợ đi không đủ nhanh nên đã liều mạng chạy xuống, Ngón Mặc Bạch cầm cái túi nhỏ màu trắng trên đó có in tên một tiệm thuốc ra khỏi thang máy, đi thẳng đến phòng 1818.

Vào phòng liền phát hiện bên trong trống không. Lông mày xinh đẹp nhướng lên, khóe miệng khẽ nhếch. A, vật nhỏ, em lại dám chạy?

Ném cái túi trong tay qua một bên, đi đến đầu giường cầm điện thoại nhấn phím nội bộ của khách sạn, gọi người lên dọn phòng.

Giường lộn xộn không chịu nổi, chăn vo thành một cục, trên ga trải giường còn vài điểm đồ sẫm, đóa hoa mai nở rộ, nhìn rất bắt mắt.

Ngón Mặc Bạch mở laptop ra, gửi một loạt hình ảnh đi, sau đó đi thẳng ra cửa.

Trong phòng vip của quán bar Autumn, bốn người chen trước máy tính xem náo nhiệt, cả đám chắc chắn không ngừng.

Thật ra thì chuyện là như vậy.

Tiểu Trang mang theo vẻ mặt kinh hoàng kéo Cố Khuynh ra ngoài, nói Ngón Mặc Bạch bị bỏ "thuốc mê", kêu anh đi xem một chút.

Cố Khuynh có khả năng đặc biệt về thuốc, y thuật cao, có thể cải tử hồi sinh.

Chỉ là một lát sau, anh ta dùng tốc độ kinh người quay trở lại phòng, một phát đập cửa phòng kêu to: "Các người quả thật không thể tin được tôi vừa mới thấy gì đâu! Thật là quý dị!"

Anh ta bày ra vẻ mặt "Các người mau tới hỏi tôi thấy cái gì đi, tôi rất muốn nói nha" vẻ mặt nhiều chuyện, nhưng rõ ràng ba người kia lại không có hứng thú với tí tức anh mang về.

Nhậm Phẫm không thèm để ý hỏi một câu "Thấy cái gì?" Thật sự là nhìn không nổi đáng về chờ người khác đến chia sẻ chuyện bát quái với anh ta, nhưng lại bày ra vẻ mặt đáng thương khi không có ai để ý đến mình.

"Tiểu Bạch cùng một cô gái vào thang máy!" Cố Khuynh trả lời rất nhanh, sau đó im lặng nhìn về mặt của mấy người kia. Rõ ràng là kết quả như dự đoán.

Bởi vì vừa nói xong, ngoại trừ đại boss vạn năm mặt lạnh Lâu Diệc Sâm chỉ cau nhẹ mày chứng tỏ khiếp sợ, hai người còn lại kinh ngạc há to mồm.

"Cậu nói cái gì? Anh ba, anh ấy, anh ấy cùng một cô gái đi vào thang máy? Hai người bọn họ?" Nhậm Phẩm xém chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Trời ơi, thật sự rất kinh người! Cái người chưa bao giờ gần phụ nữ, bên ngoài đều nói anh yêu đàn ông, Ngôn Mặc Bạch cùng một cô gái vào thang máy? Nếu là trước kia, thì tình huống này tuyệt đối không xảy ra. Không có một người nào, không có một cô gái nào có thể đến gần anh ta nửa mét, khi anh ta ra tay mặc kệ người đó có phải là phụ nữ hay không, chỉ cần muốn dính lấy anh ta, anh ta sẽ không lưu tình mà một phát đá bay người đó ra ngoài.

"Rốt cuộc Tiểu Bạch cũng thông suốt!" Lâu Diệc Sâm uống một hớp rượu, nhân nhát nói: "Vào hệ thống an ninh của khách sạn coi thử video clip xem."

Tuy hận không thể trực giết người đã bày kế Ngôn Mặc Bạch, nhưng cũng không thể phủ nhận trong nội tâm bọn họ thật sự cảm ơn người đó đã bỏ thuốc.

Cảm tạ thuốc kia, rốt cục đem một người hư hư thực thực BL, hướng về người đàn ông thật sự.

Thật là một công lao lớn nha!

Cho nên bọn họ cũng vui vẻ quyết định, sẽ cho người bỏ thuốc kia chết một cách thoải mái!

Lúc này Cố Khuynh đã thần tốc kết nối internet, xâm nhập vào hệ thống an ninh của Autumn, rất nhanh tìm được hình ảnh trong thang máy. Sau đó bốn người đều vây quanh chiếc laptop chắc chắn không ngừng. (Truyện chỉ được đăng ở Diễn đàn Lê Quý Đôn)

Khi Ngôn Mặc Bạch mở cửa đi vào, bốn người đang nói chuyện giả bộ như chuyện gì cũng chưa xảy ra, mọi người ngồi trên sofa uống rượu nói chuyện với nhau.

"Hắc, anh ba thể chất càng ngày càng tốt, thuốc mạnh như thế, lại có thể hồi phục trong thời gian ngắn như vậy, thật trâu bò mà!" Nhậm Phẩm khoa trương trêu chọc, hướng Ngôn Mặc Bạch giơ ngón tay cái lên. Lôi Ngạo và Cố Khuynh cũng cười như không cười giơ ly rượu lên nhìn Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng khẽ hừ một tiếng, không để ý tới họ, đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâu Diệc Sâm.

Lâu Diệc Sâm nhíu mày nhìn, hỏi: "Có ý kiến gì?"

Không hỏi có hoàn thành nhiệm vụ hay không, năng lực của Ngôn Mặc Bạch rất đáng tin. Anh quan tâm là chuyện khác.

Hỏi không đầu không đuôi như vậy, Ngôn Mặc Bạch hơi sững sờ, rồi mới hiểu ra, mấy cái tên tư tưởng biến thái này, chuyện gì cũng không lừa được họ. Anh lấy ly tự rót cho mình một ly rượu, uống một hớp mới nói: "Không có ý kiến!"

Lâu Diệc Sâm nhẹ cười, vẻ mặt lạnh lùng cuối cùng cũng có một tia ấm áp, "A...?"

Ngôn Mặc Bạch để ly rượu trong tay xuống, ảo não gãi gãi mái tóc ngắn cõn của mình, mặt mày tuấn lãng rồi rầm, anh buồn bực nói: "Mọi người xem camera thấy rõ rồi chứ? Lúc đó tôi muốn đẩy cô ấy ra, nếu là trước kia, căn bản tôi sẽ không cho một cô gái nào lại gần. Nhưng mà, tôi không biết có phải do tác dụng của thuốc hay không, tôi phát hiện tôi không đẩy cô ấy ra được, cũng giống như không muốn đẩy cô ấy ra..."

Lâu Diệc Sâm có vẻ đắm chiêu, anh cúi đầu nhẹ nhàng hỏi: "Cảm thấy loại cảm giác này không tốt?"

Ngôn Mặc Bạch cực kì nghiêm chỉnh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, do dự không biết nên gật đầu hay lắc đầu, "Không phải là không tốt, nhưng mà rõ ràng là tôi chán ghét phụ nữ, tại sao tôi lại cùng cô ấy... anh hai, tôi bị làm sao vậy?"

Nhìn đáng vẻ câu trả lời của Ngôn Mặc Bạch, ba người nghe lén bên cạnh cười đến nội thương.

Tiểu Bạch, quả nhiên tên giống như người! Ở phương diện tình cảm là một kẻ ngốc. Thật đúng là coi mình như thánh nhân không gần phụ nữ.

Lâu Diệc Sâm nhấp một ngụm rượu, bất đắc dĩ bật cười: "Không phải chán ghét phụ nữ, mà là không gặp đúng người!"

Cố Khuynh ở bên cạnh nghe thấy buồn cười, liền chen miệng vào nói: "Tiểu Bạch, chúc mừng cậu, rốt cuộc cũng trở về người đàn ông chính hiệu rồi."

Lôi Ngạo cũng cười lại gần: "Anh ba, phát biểu cảm nghĩ khi mới ném thử trái cấm đi!"

Nhậm Phẩm ở bên cũng chọc vào: "Anh ba, vừa rồi làm mấy lần mới giải trừ hết dược tính của 'thuốc' kia?" Mạnh như vậy, ít nhất cũng ba bốn lần!

Ngôn Mặc Bạch đen mặt đập mỗi người một phát: "Cút!", mấy người đùa giỡn thành một đoàn.

Lâu Diệc Sâm nhìn bọn họ náo đủ mới nói: "Cậu tìm người điều tra chưa?"

Nếu quả thật là gặp nhau ngoài ý muốn thì không sao, chỉ sợ rằng đó là cố ý tiếp cận. Người như họ, bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào cũng phải cẩn thận, không thể kinh thường, nếu không chết như thế nào cũng không biết.

"Ừ, tôi vừa mới kêu Tiểu Trang đi điều tra. Đây là tư liệu của cô ấy." Ngôn Mặc Bạch đưa di động ra. Không thể không thừa nhận, hiệu suất làm việc của Tiểu Trang rất cao, mới gửi hình qua, chưa đến năm phút, một bộ tư liệu rõ ràng cần kè đã gửi đến di động anh.

Tài liệu này, trước đây Ngôn Mặc Bạch đã kêu Tiểu Trang điều tra một lần rồi. Hiện tại muốn một lần nữa, tương nhiên là sẽ nhanh!

Lâu Diệc Sâm nhìn tư liệu, bối cảnh sạch sẽ, người cũng không tệ, xem ra chỉ gặp nhau ngoài ý muốn, tóm lại đây là duyên phận.

Con mắt của Cố Khuynh nhìn xuống dưới cùng của tư liệu, sau đó cười đến đáng đánh đòn: "Tiểu Bạch, cậu xem, người ta có bạn trai nha...~"

Ngôn Mặc Bạch nhú mày, hỏi lại: "Vậy thì thế nào?"

"Oa! Anh ba, giao thân xử nam cho người mang danh là hoa đã chủ, có cảm thấy rất thiệt thòi không?" Nhậm Phẩm cười cực kỳ khoa trương.

Trong đầu Ngôn Mặc Bạch thoáng hiện lên một ý nghĩ, sau đó liền nghe thấy điện thoại của mình trong tay Lâu Diệc Sâm đổ chuông.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Gọi Điện Cầu Cứu.

Một đường chạy như điên xuống lầu Tư Mộ không dám lơ lửng, cô thở hổn hển chạy ra khỏi khách sạn, bắt taxi về nhà.

Tuy bây giờ đã là rạng sáng, nhưng những chỗ ăn chơi của thành phố phồn hoa, đèn đuốc vẫn sáng trưng, cuộc sống về đêm mới vừa bắt đầu, gần đó người qua lại rất nhiều, nhìn thấy dáng vẻ đỏ của Tư Mộ lại còn chạy từ khách sạn ra, khiến người khác phải liếc mắt nhìn.

Cô vốn buộc tóc đuôi ngựa bây giờ rối tung, vài cọng xõa xuống, vội chạy ra ngoài nên cũng không thèm buộc lại, áo sơ mi nam trên người mặc dù cô đã thiết kế lại, lên cũng có thể cho là đẹp, nhưng chỉ cần nhìn qua một cái là có thể biết đây là áo sơ mi nam. Cứ như vậy, cô liền khiến người khác có ý nghĩ không tốt.

Thậm chí bên cạnh còn vang lên tiếng cười của lưu manh, một người có gương mặt thô bỉ đến gần: "Hắc, em gái đi đâu vậy? Đêm nay anh sẽ bao em!"

Khuôn mặt Tư Mộ thanh thuần ngọt ngào, dáng người thon dài nhỏ mảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng vì thở gấp, còn có đôi mắt to hoảng sợ... người đàn ông bình thường đều không thể chống lại sự dụ hoặc này.

Nếu không phải chân Tư Mộ đã mỏi đến nổi mềm nhũn, nhất định cô sẽ đạp người đàn ông thô bỉ này một phát!

"Cút! Em gái cái đầu anh ấy! Biết điều thì tránh xa tôi một chút, nếu không tôi sẽ la lên!" Trị an ở đây rất tốt, dù ban ngày hay buổi tối đều có cảnh sát đi tuần tra, cô không tin người này có can đảm làm ra chuyện xấu gì với cô.

"Hắc! Anh đây không tin em sẽ kêu người đến!" người đàn ông bị ỏi càng hứng trí, anh ta nhìn Tư Mộ cười nói: "Đến đây, dùng cổ họng la lên, để anh nghe xem giọng của em có mất hồn như dáng vẻ của em không. Ha ha!"

"Anh hai, cô gái này rất phù hợp. Đúng lúc mấy ngày nay rảnh rỗi, anh em đi tìm phụ nữ, có thể chơi cho đỡ chán!"

Anh ta không đi một mình, bên cạnh còn có vài thiếu niên cách ăn mặc giống như côn đồ, cho nên anh ta không sợ. Nếu có người nhiều chuyện muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân xen vào việc của người khác, vậy cũng xử luôn là xong.

Tư Mộ nhìn mấy người đó đến gần, trong lòng cực kỳ hoảng sợ.

Bình thường không phải có rất nhiều cảnh sát tuần tra qua đây sao?

Các anh cảnh sát, thần hộ mệnh của người dân, hãy hiện thân đi, nhân dân đang cần các anh! Tư Mộ bắt lực chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng trời cao có thể nghe thấy tiếng kêu tha thiết của cô.

Nếu trước mắt chỉ có một người, miễn cưỡng cô có thể kháng cự một chút, tốt xấu gì cô cũng có đi theo Sở Kỳ học võ. Nhưng bây giờ một đám, mà tất cả còn là côn đồ nhiệt huyết, cô làm sao có thể thoát đây?

"Rốt cuộc các người muốn thế nào?" Tư Mộ bắt mình phải tỉnh táo lại, chú ý xung quanh, muốn tìm người giúp, nhưng mà ngoại trừ có hai ba người qua đường dừng lại xem, thì căn bản không có ai tình nguyện ra mặt giúp cô. Lòng cô lạnh run, tay đồ mồ hôi nắm chặt điện thoại, tay run rẩy đưa ra sau lưng,

dựa vào trực giác muốn gọi điện thoại cầu cứu.

"Vốn là không muốn gì, nhưng hiện tại thế nào... anh đây muốn em cùng mấy anh em chơi đùa một chút, em thấy có được hay không?" Người đàn ông bí ồ nở nụ cười âm hiểm, giống như chuyện này quá quen thuộc với anh ta, tiện tay đùa giỡn phụ nữ, không hề không quen.

Điện thoại đổ chuông một lúc lâu nhưng không có người bắt máy, chắc Sở Kỳ đã ngủ quên rồi.

Khi cô định tìm cách khác để tự giúp mình, thì điện thoại trong tay hơi rung, cô thờ phào nhẹ nhõm, hét to với bọn họ: "Nơi này là cửa khách sạn Autumn, nếu tôi nói không chẳng lẽ mấy người sẽ bắt tôi đi à?"

Kỳ thật cô không dám ôm hy vọng quá lớn, nếu như Sở Kỳ từ nhà chạy đến, thì ở đây chuyện gì xảy ra cũng xảy ra rồi, cô chỉ hy vọng Sở Kỳ có thể ở gần đây, mau chóng chạy đến. (Truyện chỉ được đăng tải ở Diễn đàn Lê Quý Đôn.)

....

Ngôn Mặc Bạch nhìn dây số trên di động, sững sờ một lúc lâu mới bắt máy.

Không biết lúc ấy nghĩ như thế nào, vậy mà lại lưu số di động của mình vào máy cô ấy. Không phải cô muốn nhanh chóng chạy trốn sao? Tại sao lại có thể chủ động gọi điện cho anh? Hình như cô không biết đây là số của anh!

Vừa mới nhấn phím nghe, liền nghe thấy tiếng của cô bên kia, hơi xa, không phải nói với điện thoại: "Nơi này là cửa khách sạn Autumn, nếu tôi nói không chẳng lẽ mấy người sẽ bắt tôi đi à?"

Anh đâm chiều cau mày, Lôi Ngao ở bên cạnh nhìn đáng vẻ do dự của anh, tò mò hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Ngôn Mặc Bạch không trả lời, tắt điện thoại, sau đó nhấn một dây số khác, lạnh lùng ra lệnh: "Kêu mấy anh em đến cửa chính xử lý những người đang gây sự ở đó đi!"

Tiểu Trang nhận được điện thoại thì hơi sững sờ, rồi nhận lệnh mà đi. Nhưng khi xuống lầu thấy mấy tên côn đồ đang vây quanh đùa giỡn một cô gái, thì đầu óc anh ta thật sự không hiểu.

Trong lòng buồn bực: Từ khi nào thì Ngôn thiếu nhiều chuyện vậy, bắt đầu quan tâm đến chuyện mấy tên côn đồ đùa giỡn một cô gái, loại chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi như vậy chứ?

Chẳng lẽ cô bé này cùng Ngôn hiếm có gian tình?

Không thể nào? Anh làm thủ hạ cho Ngôn thiếu cũng được ba năm rưỡi rồi, từ trước đến giờ anh vẫn chưa gặp qua cô bé này, bên ngoài đồn anh ta thích đàn ông, khi đó nhìn mấy anh em có diện mạo đẹp thì anh âm thầm đồ mò hỏi lạnh thay cho bọn họ nha!

Nhưng mà nếu Ngôn thiếu đã có ý gọi điện thoại đến căn dặn, dựa theo thủ đoạn của Ngôn thiếu, "xử lý"... anh không nắm chắc rồi.

Theo pháp luật thì đùa giỡn phụ nữ cũng không coi là phạm tội lớn, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, hơn nữa nhìn cách ăn mặc của cô bé này còn xuất hiện ở đây nữa chứ, không bị đùa giỡn mới là lạ đó! Nhưng mà nếu cô bé này có gian tình với Ngôn thiếu, thì chuyện liền khác rồi. Ra tay sẽ thấy máu!

Tiểu Trang tiến lên, thấy rõ mặt cô bé kia, đây không phải cô bé mới vừa rồi Ngôn thiếu gửi hình qua bắt mình điều tra sao?

Mới vừa rồi Ngôn thiếu cùng cô bé này giải "thuốc" đây mà!

Không suy nghĩ nhiều, anh giơ tay lên kêu người phía sau, "Lên! Trước tiên đánh chết người cầm đầu!"

Mấy người này đều trải qua huấn luyện, thân thủ rất tốt, dùng để đối phó với loại côn đồ này, quả thực là một si nhục với bọn họ mà!

Tiểu Cửu nhíu nhíu mày. "Anh Trang, Ngôn thiếu kêu chúng ta tới giải quyết đám côn đồ này sao? Anh xác định không có nhầm lẫn chứ?"

Tiểu Trang nghiêm trang gật đầu: "Không sai! Cô gái kia có quan hệ với Ngôn thiếu."

Tiểu Cửu nghe thấy vậy phần khởi hân, ánh mắt sáng lên, bẻ tay phát ra tiếng răng rắc rồi xông lên, dám đùa giỡn người của Ngôn thiếu? Quả nhiên là muốn chết mà!

Tiểu Trang vừa thấy điệu bộ này của Tiểu Cửu, vội vàng ở phía sau kêu lên: "Ai ai... các người xuống tay cũng có chừng mực thôi, đừng để bọn chúng chết hết!"

Anh thật sự lo lắng đám tiểu tử này không biết chừng mực, đánh chết hết bọn họ ở cửa chính khách sạn Autumn, ngày mai được lên trang bìa, Ngôn lão gia không nổi điên mới là lạ!

Tư Mộ đang suy nghĩ biện pháp ngăn họ lại, đợi Sở Kỳ đến cứu viện, cũng không biết khi nào cô ấy mới đến. Nhưng rõ ràng những tên côn đồ trước mặt đang có ý định ra tay với cô, trong lòng cô rất gấp đó!

Đột nhiên mấy người mặc đồ đen thân hình cao lớn không biết từ đâu lao ra, không nói nhiều lời, liền tiến lên động thủ. Rõ ràng bọn họ có trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, ra tay hung dữ, đều là một chiêu chế địch, hơn nữa còn không hề lưu tình.

Người đàn ông bị ỏi kia bị đánh thối chí, bị một người đàn ông gầy gò đánh một quyền vào mặt, dùng lực mạnh đến nỗi khiến anh ta văng xa ba mét, rớt xuống bậc thềm, sau đó ói ra máu, răng cũng rụng mấy cái, lập tức ngất xỉu. Nhưng người đàn ông gầy gò kia vẫn không bỏ qua cho anh ta, tiếp tục đi lên, nhắc anh ta lên dùng đầu gối thúc vào mặt anh ta, liên tục mấy chục cái, khuôn mặt thô bị be be máu với thịt khiến không ai dám nhìn.

Hình ảnh máu me như vậy liền dọa Tur Mộ sợ tới mức ngẩn người. Trong lòng cô nghĩ rằng phải nhanh chóng chạy trốn, nhưng đôi chân lại không thể động đậy, chỉ có thể run rẩy đứng im tại chỗ, dùng sức cắn môi, kiềm chế không để mình hét ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cô Gái Này Rất Quen Mặt

Trường hợp máu tanh này rất bạo lực, mấy tên côn đồ bị sửa chữa đến nỗi phải kêu gào, sau đó tiếng kêu cũng không còn, trực tiếp té xỉu trên mặt đất.

Tiểu Trang đau đầu vỡ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn động tác mãnh liệt của Tiểu Cửu, lắc đầu. Tuy các anh em xuống tay thật ngoan độc, nhưng ít nhất còn biết khiêm tốn một chút.

Rõ ràng là dặn dò xuống tay phải có chừng mực, nhưng có cần phải tàn bạo như thế không?

Anh tiến lên vỗ vỗ vai Tiểu Cửu: "Đứa bé đứa bé... em phải kiềm chế chứ! Nếu còn đánh anh ta, óc cũng sẽ vãi ra mất."

Lúc này Tiểu Cửu mới buông người kia ra, cười nhạo nói: "Hừ.... anh Trang, không phải lúc này anh nói đánh chết người này sao?"

Tiểu Trang nghẹn lời, vẻ mặt buồn bực gơ tay đánh lên đầu Tiểu Cửu một cái, "Xem ra em nhớ rất rõ câu này nhỉ. Không phải anh cũng đã nói xuống tay phải có chừng mực sao?" Sau đó quay sang chỉ chỉ Tur Mộ đang đứng bên cạnh: "Em xem, cô bé kia sợ đến nỗi sắp ngất rồi. Em đánh liên đánh đi, cảnh tượng trở nên tàn bạo hơn. Nếu về sau cô bé kia có bóng ma trong lòng, Ngôn thiếu không bằm em ra mới là lạ đó!"

Mới vừa rồi thỉnh thoảng anh có chú ý cô bé kia, thấy cô sợ đến phát khóc, định tiến lên an ủi vài câu, nhưng thấy đáng về kia, anh đành từ bỏ.

Nhìn cái áo sơ mi đó anh liền nhận ra, đó là của Ngôn thiếu.

Quần áo của Ngôn Mặc Bạch đều được đặt riêng, ở góc cổ áo có thêu một chữ "y" bằng thủ công. Mặc dù rất khó thấy, nhưng với ánh mắt sắc bén của anh thì có thể thấy rất rõ.

Cô bé kia tóc tai toát loạn, ăn mặc không ngay ngắn, nếu anh tùy tiện đến gần an ủi, không biết Ngôn thiếu có mất hứng không nữa?

Tiểu Cửu quay đầu thấy Tur Mộ ngã trên mặt đất, gương mặt đầy nước mắt, trắng bệch dọa người, còn đang nôn, hiển nhiên là bị cảnh tượng trước mắt ảnh hưởng. Nhất thời Tiểu Cửu chợt dạ rụt rụt cổ, không chắc chắn hỏi: "Cô ấy, không, không có nhất gan như vậy chứ?"

Tiểu Trang lại đánh đầu anh ta một cái: "Em cho rằng tất cả mọi người đều giống chúng ta gơ tay giết người, thấy máu à? Em, đứa bé xui xẻo này, thật là thua em mà! Con gái, là phải nhu nhu nhược nhược như vậy, mới cần đàn ông chúng ta bảo vệ!"

Tiểu Cửu gật gật đầu, cái hiểu cái không, Tiểu Trang hài lòng vỗ vỗ đầu anh ta. Ủi trẻ con dễ dạy!

"Nhanh chóng dọn sạch hiện trường!" Tiểu Trang ra lệnh một tiếng, mấy người thủ hạ lập tức hành động, động tác gọn gàng linh hoạt.

Mấy người ngất xỉu bị đưa lên xe chờ đi, về phần chờ đi đâu, chúng ta không thể nào biết được. Vết máu trên mặt đất cũng được bọn họ lấy nước rửa sạch. Ngoại trừ không khí tràn ngập mùi máu tươi thì hoàn toàn không thể nhìn ra nơi này mới xảy ra một vụ ẩu đả nghiêm trọng.

Bên cạnh còn không có người sợ chết, cầm di động đang định gửi những hình ảnh của cuộc ẩu đả mà mình chụp được đi, nhưng chưa kịp gửi, di động đã bị một người mặc áo đen đoạt lấy.

"Này này này... đó là di động của tôi, các người muốn làm gì? Trả lại cho tôi?" Những người bị lấy di động, phần lớn đều e ngại thủ đoạn của họ, không dám lên tiếng. Nhưng mà có một cô gái đáng người mảnh mai bất mãn hô to.

Tiểu Cửu lấy di động của cô, sau đó tay liền bị cô tóm chặt. Hiển nhiên cô gái này không sợ anh chút nào, ngược mặt lên hét to với anh: "Anh trả điện thoại lại cho tôi!"

Tiểu Cửu nhìn cái tay mảnh khảnh trắng nõn đang lôi kéo cánh tay của mình, anh không kiên nhẫn nhủu mày, "Buông tay!" Giọng nói lạnh lùng, trái ngược với dáng vẻ đẹp trai, trẻ con bên ngoài.

"Không bỏ! Trừ khi anh trả lại điện thoại cho tôi." Quả nhiên tính tình cô gái kia cố chấp, cứng đầu như bò. Hôn nữa không hề nhận ra ý tứ cảnh cáo trong câu nói kia.

"Tôi nói lại một lần nữa, buông ra!" Phải thay đổi làm một người đàn ông, nếu không thì Tiểu Cửu đã trực tiếp động thủ. Nhưng đây là một cô gái, anh không biết nên xuống tay như thế nào. Hôn nữa, mới vừa rồi anh Trang cũng nói, con gái vốn là nhu nhu nhược nhược, nếu anh dùng lực, cô ấy khó tránh khỏi cái chết. Cho nên anh cảm thấy nên cảnh cáo cô lần nữa, hy vọng cô biết khó mà lui.

"Di động tôi có thể trả lại cho cô, nhưng cô phải xóa hết tất cả các ảnh mà cô mới chụp được!" Tiểu Cửu nhìn cô gái quật cường, nhất định không chịu buông tay, anh lùi một bước nói tiếp.

"Tại sao tôi phải xóa? Mới vừa rồi tôi cũng không chụp các anh?" Cô gái hoàn toàn không cảm kích, đưa tay chỉ Tư Mộ ở cách đó không xa nói: "Chính xác là tôi chụp người đẹp kia có được hay không?"

Tiểu Cửu nhìn theo tay cô, hơi kinh ngạc, sau đó tiếp tục lạnh lùng nói: "Chụp cô ấy cũng không được!"

Tiểu Trang nhìn Tiểu Cửu, nửa ngày mà vẫn không giải quyết được, còn bị một cô bé quăn lầy, anh ta hô to: "Tiểu Cửu, em tm nhanh lên!"

Xảy ra đánh nhau, tuy động tác của họ lưu loát nhanh chóng, cũng đã dọn dẹp hiện trường, nhưng dù sao đây cũng là nơi phồn hoa náo nhiệt, coi như đã tịch thu di động của những người ở đây, nhưng vẫn có người báo cảnh sát. Mặc dù đã an bài người chặn xe cảnh sát lại, nhưng tránh để chuyện âm ỉ quá lớn không có biện pháp khắc phục hậu quả, bọn họ phải nhanh chóng đi khỏi chỗ này.

Thấy Tiểu Cửu còn đang kì kèo mè nheo bên kia, anh trực tiếp đi qua túm người.

"Ai... anh nói tiểu tử em tại sao lại thế này chứ? Làm chuyện gì cũng lằng nhằng nửa ngày."

Tiểu Cửu ủy khuất nhìn Tiểu Trang, thầm nói trong lòng đây không phải do có người ngăn cản sao? Cô ấy là con gái, em cũng không thể đánh đúng không? Mới vừa rồi anh còn dạy em đạo nghĩa kia, anh quên rồi sao anh Trang?

Tiểu Trang nhìn cô gái đang lôi kéo Tiểu Cửu, cố gắng khách sáo nói: "Cô bé, mau buông tay!"

"Không buông!" Có thể là do khí thế của Tiểu Trang quá mạnh, đột nhiên cô gái hơi lo lắng, nhưng mà vẫn cố chấp.

Ngay khi Tiểu Trang định bảo Tiểu Cửu không cần thân sĩ cứ trực tiếp đánh, thì đột nhiên nghe cô gái yếu ớt nói: "Tôi biết cô gái đẹp ở bên kia!"

Tiểu Trang cũng ngạc nhiên, hỏi: "Vậy cô chụp hình cô ấy là gì?"

"Chụp hình rất vui nha! Cô ấy ăn mặc như vậy chắc cả đời này cũng chỉ có lần này, cơ hội khó có được, phải chụp làm kỷ niệm, ngày mai cho cô ấy xem, tôi đoán rằng cô ấy còn dành làm của riêng đó!" Cô gái nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, thừa dịp Tiểu Cửu ngây người, dùng hết sức giật di động về, sau đó buông tay anh ta ra, đi về phía Tư Mộ: "Tôi đến xem cô ấy thế nào rồi!"

Cô vừa nói vậy, Tiểu Trang và Tiểu Cửu cũng không biết nói gì nữa.

Tư Mộ toàn thân vô lực ngồi dưới đất, muốn đứng dậy nhưng không đứng được. Hình ảnh người đàn ông bị ôi kia bị đánh đến máu thịt be bét luôn hiện lên trong đầu cô, cô tưởng tượng đến cảnh óc anh ta có thể văng ra bất cứ lúc nào, liền cảm thấy muốn ói.

Thật vất vả mới định thần lại được, muốn cố gắng đứng dậy. Đột nhiên phía trước có một cô gái đi tới. Dáng người nhỏ mảnh, khuôn mặt đẹp ngọt ngào, mái tóc nhuộm, uốn lộn to. Tư Mộ bị mê hoặc mở to hai mắt đắm lệt nhìn cô ta, càng nhìn càng quen mặt, hình như là đã gặp qua, nhưng nhất thời cô không nhớ được.

Cô gái tươi cười yểu yểu đi đến, khóe miệng cũng chứa ý cười này, nhìn như thế nào cũng không thân thiện. Giống như trào phúng, hoặc là đắc ý, dùng một loại tư thế cao ngạo chân thành mà đến, nhìn cô từ trên xuống dưới.

"Phó, Tư, Mộ, đứng không?" Cô gái đi đến trước mặt cô, nhàn nhạt mở miệng cười.

"Cô là...?" Tư Mộ nhúc nhủu đầu, vẫn không nhớ ra cô ấy là ai, đã gặp qua ở đâu.

Cô gái nói ra hai chữ, trong nháy mắt mặt Tư Mộ càng thêm trắng bệch.

"Diệp Nham!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngôn Thiều, Đó Là Phụ Nữ Anh, Anh Không Đến An Ủi Sao?

Diệp Nham..

Chỉ hai chữ này thôi cũng đủ khiến Tư Mộ té xuống đất cốc, lạnh lẽo cực độ.

Cô cắn chặt đôi môi tái nhợt, hoảng loạn nhìn quanh bốn phía, không phát hiện bóng dáng người kia, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn cô gái trước mắt, run rẩy nói: "Rất cuộc cô là ai?"

Thật ra thì hỏi cái này cũng vô ích. Từ khi cô ta nói ra hai chữ "Diệp Nham" thì trong đầu Tư Mộ liền hiện lên một chuỗi hình ảnh khiến hô hấp của cô rối loạn, đầu lòng không thể tả được.

Cô gái trước mắt, là người đã bước ra khỏi khách sạn với Diệp Nham vào sáng nay.

Cô gái nhìn phản ứng của Tư Mộ, hài lòng gật đầu, cười càn quynh rữ: "Ha ha, tôi là ai? Tôi đoán cô cũng đã nhớ được tôi là ai rồi chứ? Hôm nay lúc tôi và Diệp Nham ra khỏi khách sạn này, tôi đã nhìn thấy cô."

"Thật xin lỗi, lúc đó lại còn hại cô té ngã!" Nói xong còn liếc nhìn đầu gối của Tư Mộ, cực kì quan tâm hỏi: "Chân của cô bây giờ còn đau không?"

Cái tay đang chống trên mặt đất liền cứng đờ, nếu cô ta không nhắc, cô cũng đã quên mất nguyên nhân khiến đầu gối mình tím bầm. Cô lấy tay khẽ vuốt, đau đến nỗi cô phải hít một hơi lạnh.

Khi bị thương, khi mình cố ý quên đi hoặc là sợ ý quên đi thì nó sẽ không đau, nhưng một nghĩ đến, vết thương đó giống như bị vỡ miệng lần nữa, đau đến gấp trăm lần.

Tối nay, cô mua say, là muốn mình đi cảm giác đau đớn này, sau đó xảy ra rất nhiều chuyện, so với miệng vết thương bị vỡ ra còn đau hơn!

Hiện tại cô gái trước mắt đột nhiên nhắc tới, thẳng thắn nói chuyện này ra, hợp lý hợp tình xé toạc vết thương của cô ra, hỏi sao cô không đau chứ.

cô vẫn nhớ như in cảnh đó. Cô nhìn Diệp Nham ôm cô gái trước mặt đi ra khỏi khách sạn rồi bước lên một chiếc xe sang trọng. Tư Mộ tưởng mình bị hoa mắt, cô không tin đó là Diệp Nham. Cô lập tức lấy điện thoại ra gọi cho anh, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, mà cô tận mắt thấy anh đứng bên cạnh xe cắt đứt điện thoại, sau đó ngồi vào xe.

Lúc đó Tư Mộ chỉ nghĩ đi lên hỏi cho rõ ràng, nhưng cô chỉ mới đi được vài bước, liền bị một chiếc xe máy đi qua đụng phải, té xuống đất. Đầu gối đi thương rất đau, hình như còn chảy máu, cô cố gắng đứng lên, nhưng đầu gối quá đau không thể đứng lên được chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc xe kia rời đi.

Tư Mộ hoàn hồn thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, ấn nhẹ miệng vết thương, cô ổn định tâm tình, trầm thấp hỏi: "Cô đến đây làm gì?"

Cô gái đưa tay vuốt tóc, cười nhạt nói: "Thật ra thì cũng không có chuyện gì. Chỉ là tình cờ thấy cô ở đây, bên cạnh lại biểu diễn một vở kịch đặc sắc 'lưu manh trêu ghẹo cô gái, anh hùng cứu mỹ nhân'. Màn võ thuật vừa rồi quả thật rất đặc sắc, giống như đang đóng phim, nói không chừng trong phim cũng không đẹp bằng nó. Cô thử nói xem có đúng không?" Nói xong đưa điện thoại ra trước mặt Tư Mộ: "Cho cô xem nè!"

Tư Mộ nhớ đến cảnh máu me vừa rồi, hiện tại vẫn hoảng hồn, vừa định lắc đầu từ chối, đã nhìn thấy hình ảnh trên di động của cô ta.

Chiếc điện thoại di động này tương đối phổ biến, màn hình HD cực lớn, hình ảnh rất rõ nét. Nhưng không phải là ảnh ầu ẩu vừa rồi, mà là hình ảnh cô gái trước mặt với một người đàn ông trần truồng, người đàn ông đó... là Diệp Nham!

Tư Mộ không có dũng khí nhìn tiếp, cô cắn chặt môi, liều mạng áp chế tâm tình của mình, mơ hồ có thể nếm được vị máu tươi, nhưng lại càng khó ức chế tức giận và bị thương thương trong lòng, càng ngày càng nghiêm trọng.

Nước mắt như muốn trào ra khỏi hốc mắt, muốn phát tiết mọi phần nộ ra bên ngoài. Ngón tay Tư Mộ nắm chặt đùi, tự nói với mình không được khóc thành tiếng. Không thể để cô ta cười nhạo mình.

Tư Mộ hít mũi một cái, ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt, mặc kệ đôi mắt đầy nước mắt, cô ngẩng đầu là tránh cho mình rơi nước mắt. Trên mặt cô nở nụ cười trịnh trọng, quật cười mà xinh đẹp, "Quả thật rất đẹp, rất nhiều phim diễn cảnh giường chiếu cũng không đẹp bằng, thật sự! Nếu các người đưa video clip này lên mạng, đảm bảo lượt view sẽ rất cao. Có lẽ có thể hấp dẫn một số nhà nhiếp ảnh luôn chụp cảnh H.

"Cô..." Mặt cô gái trắng bệch, nhưng lập tức trở lại bình thường, cười khinh miệt: "Chụp hình cấp 3 vẫn tốt hơn so với làm 'gà' đi? Nghe nói nhà cô sắp phá sản? Oh, thật là đáng thương, cần cô ra ngoài bán mình về nuôi gia đình sao?"

Nhất thời mặt Tư Mộ không còn chút máu, tức giận nhìn chằm chằm cô ta, cắn hận nói: "Cô nói thêm một câu nữa thử coi? Xem tôi có dám xé nát miệng cô không?"

"Tôi thật sự không hiểu, cô đã cướp Diệp Nham rồi, tôi cũng không tìm hai người hỏi điều gì, ngược lại cô lại đến tìm tôi! Xã hội này là như thế nào, hồ ly tinh hoành hành sao? Tư Mộ nhện đau, cắn răng đứng lên nói.

Cô không muốn cúi đầu, mặc người khác khinh thường. Thà chết đứng còn hơn sống quỳ. Nếu như chỉ yếu đuối, thấp kém thì sẽ bị ức hiếp thảm hại hơn mà thôi.

Cô gái nặng nề, không vui nói: "Đừng nói tôi cướp Diệp Nham, chính anh ta tự tìm đến tôi." Hình như sợ Tư Mộ nghe không hiểu, cô gái nghiêng người đến gần Tư Mộ, lặp lại từng chữ một: "Cô, nghe, cho, rõ, đây, là, anh, ta, tự, tìm, đến, tôi!"

Nhìn sắc mặt Tư Mộ, cô ta nói tiếp: "Anh ta tự đến tìm tôi, mà tôi cũng vừa ý anh ta, chúng tôi là danh chính ngôn thuận ở cùng nhau. Còn có, về sau cô đừng dây dưa với Diệp Nham nữa, nếu không... dĩ nhiên nếu cô không sợ, thì cứ thử xem. Tôi có 1000 cách khiến một vị thiên kim nghèo túng muốn sống cũng không sống được."

"Còn có, tôi tên là Dur Hinh, nhờ kỹ đấy!" Nói xong, cô ta xoay người rời đi.

Tư Mộ vẫn mờ mịt đứng im tại chỗ, không nhúc nhích. Trong đầu trống rỗng, chỉ không ngừng lại lại một câu: là anh ta tự đến tìm tôi... là anh ta tự đến tìm tôi...

Tiểu Trang đứng không xa nhìn Tư Mộ, thấy sắc mặt khác thường của cô, anh cũng thấy không thích hợp. Anh nói với Tiểu Cửu bên cạnh: "Ai, em nói thử xem các cô ấy nói chuyện gì, về mặt kia chỉ hận không thể giết chết đối phương. Hai người bạn nói chuyện tại sao lại kịch liệt như vậy?"

Tiểu Cửu nhíu nhíu mày: "Chắc hai người họ không phải là bạn bè?" Sau đó đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, anh ta kinh ngạc la lên: "Mới vừa rồi cô ta còn chưa xóa video clip trong di động..."

Tiểu Trang cũng kinh ngạc, nếu không phải bạn bè, thì chính là kẻ thù. Vậy đoạn video clip rơi vào tay người kia, nhất định cô ta sẽ sinh sự.

"Nếu không, chúng ta nói với Ngôn thiếu đi?" Tiểu Cửu đề nghị.

Thân là người đàn ông, bất kể như thế nào cũng không hy vọng người phụ nữ của mình bị uy hiếp. Huống chi là Ngôn thiếu chưa từng có phụ nữ. Tất nhiên anh ấy càng quý trọng người phụ nữ của mình. Tiểu Cửu tự cho là thông minh nghĩ như vậy.

Tiểu Trang gật gù đầu, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, hai ba câu liền tóm tắt xong hình tình ở đây, sau đó hỏi: "Ngôn thiếu, làm sao bây giờ?"

"Điều tra cô gái kia là người nào." Ngôn Mặc Bạch trầm giọng phân phó, sau đó trầm ngâm một lúc lại nói: "Về phần video clip trong điện thoại của cô ta, không cần lo lắng. Nếu cô ta nó đến đồn cảnh sát báo án, bên đó cũng không có người xử lý."

Tiểu Trang quần bách, hình như Ngôn thiếu không nắm được trọng điểm. Anh đang nói chuyện về cô gái khác nha, đó là người phụ nữ của anh ta, anh ta không đến anh ừ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tôi Là Lô Phong, Cô Không Cần Phải Lấy Thân Báo Đáp!

Bên kia Ngôn nói gần nói xa cũng không có nửa điểm liên quan đến Phó Tư Mộ, Tiểu Trang vừa định nhắc nhở, dù sao đó cũng là người phụ nữ của Ngôn thiếu, hơn nữa người đó còn quần áo không chỉnh tề đứng trên đường cái cùng người khác trợn mắt nhìn nhau.

"Ách, Ngôn thiếu, cô Phó... làm sao bây giờ?" Tiểu Trang đưa điện thoại ra xa, cẩn thận hỏi.

"Cô Phó? Cô Phó nào?" Rồi dừng một chút, chợt nhớ đến cái gì đó, tùy tiện nói: "Không cần để ý!"

Ngay sau đó lại nói: "Tôi kêu anh đi xử lý những người gây sự trước cửa khách sạn, anh trông nom cô gái kia làm gì?" Nói gần nói xa đều là ghét bỏ anh "chó lại đi bắt chuột", xen vào việc người khác.

Tiểu Trang cực kỳ ủy khuất, thậm chí nói tốt xấu gì tôi và một nhóm anh em, cũng chỉ vì một câu nói của anh mà phải đi xử lý cái chuyện nhỏ tí thế này, chẳng lẽ không phải là sử dụng nhân tài vào việc nhỏ sao? Hiện tại còn ghét bỏ tôi quản nhiều chuyện?

Nếu không phải cô bé kia là người phụ nữ của anh, tôi cũng không thèm đến?

Nếu không lo lắng người phụ nữ của mình bị người khác bắt nạt, anh sẽ không gọi điện cho tôi, giờ thì anh lại khó chịu!

Rõ ràng là kêu tôi điều tra cô gái kia, rõ ràng là anh kêu tôi mang người đến giải vây cho cô bé kia, chẳng qua tôi chỉ hỏi ý kiến của anh, anh lại có thái độ ác liệt như vậy, hừ! Cần thận tôi nhân cơ hội ăn đậu hũ của cô ấy!

Lại nói cô ấy rất xinh đẹp, dáng người không tồi, hơn nữa còn ăn mặc như vậy để xuất trận, thật sự là làm mù mắt nhiều người đàn ông mà, khiến nhiều người đàn ông phun máu mũi đầy đất!

Tiểu Trang đang định cúp điện thoại, lại nghe thấy Tiểu Cửu nhỏ giọng nói: "Anh Trang, cô gái kia muốn đi, video clip còn trong tay cô ta..."

Tiểu Trang vội vàng xoay người lại nhìn, thấy cô gái kia mặt tươi cười đắc ý đi xa, mà Phó Tư Mộ đứng bên kia căn môi, hai mắt đầy nước mắt, nhưng lại quật cường kìm nén.

Anh vẫn chưa tắt điện thoại, bước nhanh đi về phía Tư Mộ, nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, anh lúng túng không biết làm sao.

Phụ nữ, anh vẫn luôn kính trọng nhưng không gần gũi, trừ giải quyết nhu cầu sinh lý ra, phụ nữ đối với anh mà nói là sinh vật phiền toái đáng sợ nhất! Anh trốn còn không kịp.

Cho nên bây giờ bảo anh đi an ủi phụ nữ, anh tuyệt đối không biết làm như thế nào.

"Kia, cô Phó, cô... có khỏe không?" Anh nói năng lộn xộn, "Đề tôi lái xe đưa cô về?"

Tư Mộ cắn môi ngược đôi mắt long lanh lên nhìn người đàn ông trước mặt, bởi vì do nước mắt, cô không nhìn rõ được khuôn mặt anh ta, chỉ thấy hình dáng mơ hồ.

Tư Mộ cố gắng bình ổn cảm xúc, nghẹn ngào hỏi: "Cô chủ của các anh đâu?"

Người đàn ông này, cô chưa từng gặp, có thể là vệ sĩ mới của Sở Kỳ, Tư Mộ nghĩ vậy.

Tiểu Trang ngăn người, không hiểu cô đang nói gì.

Cô chủ của bọn anh?

Bọn anh làm gì có cô chủ?

Chỉ khi nào bọn anh cần phát tiết mới có cô chủ!

Chẳng lẽ cô ấy đang nói Ngôn thiếu?

Mặc dù Ngôn thiếu có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, nhưng mà cũng không thể làm tương là phụ nữ được.

Tiểu Trang cân nhắc một chút, hỏi: "Cô nói cậu chủ sao?" Sau đó nâng cằm hất mặt về phía khách sạn, "Cậu chủ chúng tôi đang ở trên lầu."

Tư Mộ nghi hoặc hỏi: "Cậu chủ? Anh không phải người của Sở Kỳ sao?"

Rõ ràng là cô gọi điện cầu cứu Sở Kỳ mà? Cô chọn quay số nhanh mà?

Đêm nay, người cuối cùng cô gọi là Sở Kỳ, bảo cô ấy đến quán bar đón mình, người cuối cùng gọi cho cô cũng là Sở Kỳ, cô ấy gọi đến tìm cô, mấy chục cuộc gọi nhờ cũng là của cô ấy, cho nên thế nào đi nữa người cô gọi cũng chính là cô ấy.

Tiểu Trang cười lắc đầu: "Không phải! Tôi không biết Sở Kỳ."

"Vậy anh là ai?" Tư Mộ hoảng sợ hỏi. Khó trách, cô còn đang nghi ngờ tại sao người của Sở Kỳ lại xuống tay ngoan độc như vậy, thì ra không phải người của cô ấy.

Điện thoại trên tay Tiểu Trang lại vang lên, anh nhìn thoáng qua, bắt máy.

Bên kia truyền đến giọng nói của Ngôn Mặc Bạch: "Đừng nhắc đến tôi với cô ấy."

Chỉ ngăn ngừi bảy chữ, đơn giản, thanh thoát ra lệnh. Sau đó liền cúp điện thoại.

Tiểu Trang ngăn người, không phản ứng kịp.

Ngôn thiếu có ý gì? Nếu nói "Hành động Lôi Phong"? Làm chuyện tốt không cần để lại tên họ.

Nhưng mà Ngôn thiếu đã lên tiếng, anh không thể làm trái ý anh ta, lập tức mỉm cười nghiêm trang nói với Tư Mộ: "Tôi là Lôi Phong!" [1]

[1: Lôi Phong (18 tháng 12, 1940 – 15 tháng 8, 1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã

được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là "noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong (向雷锋同志学习)". Lôi Phong được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dâng của Lôi Phong. Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa. Tên của anh đã đi vào lời ăn tiếng nói hằng ngày và hình ảnh của anh xuất hiện trên áo phông và quà lưu niệm.]

"Phốc..." Tư Mộ cười hì hì ra tiếng, đau lòng cũng theo tiếng cười này vui đi không ít.

"Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ?" Tư Mộ nhú mày nhìn Tiểu Trang, nói đùa.

Đôi mắt to tròn cũng mang theo ý cười, con ngươi mới được tắm nước mắt càng đen bóng. Thấy mặt Tiểu Trang không được tự nhiên, hơi đỏ lên.

Anh ho khan một tiếng, sau đó kêu thủ hạ lái xe đến đây, mắt nhìn đi nơi khác nói: "Đã trễ thế này rồi, cô lại là một cô gái, đi đường không an toàn. Để tôi đưa cô về!"

Cổ áo sơ mi Tư Mộ đang mặc mở rộng ra, da thịt tuyết trắng lộ ra bên ngoài, cái khe rãnh đẹp đẽ kia như ẩn như hiện, trong lúc vô tình Tiểu Trang nhìn thấy, ánh mắt liền lập tức nhìn đi nơi khác không dám nhìn lên người cô.

Hình như Tư Mộ cũng nhận ra sự khác thường của anh, cúi đầu nhìn quần áo mình, hơi kinh ngạc, cuống quýt kéo chặt cổ áo, mặt liền đỏ bừng.

Cảnh xuân nha cảnh xuân, người bắt chợt hiện ra nha!

"Oh không cần không cần... không dám làm phiền anh, tôi tự bắt xe về là được rồi!" Tư Mộ lúng túng từ chối. Nhưng khi nhìn lại bộ dáng của mình, còn nghĩ đến chuyện vừa rồi, cô hơi sợ.

Tiểu Trang nhìn về mặt của cô, liền biết trong lòng cô đang nghĩ gì, sau đó anh cười ảm áp như gió tháng ba: "Không phiền!"

Nhìn xe đã đến trước mặt bọn họ, Tư Mộ hơi chần chừ, rồi theo ý anh ngồi ở ghế sau.

Nói địa chỉ chỉ mình cho lái xe, Tư Mộ nói cảm ơn: "Làm phiền rồi, cảm ơn!"

Hiện tại đã rất trễ, cô về với bộ dạng này, nếu như để ba mẹ thấy được, chắc ba cô sẽ tức đến nổi nằm viện quá.

Ba Phó phát bệnh phải nằm viện, mãi đến hôm qua mới xuất viện về nhà tĩnh dưỡng, trong nhà ngoại trừ ba mẹ còn có một người giúp việc là di Vương. Lúc cô ra ngoài may mắn là có cầm theo chìa khóa, nếu không thì muốn về nhà sẽ làm kinh động đến mọi người trong nhà.

Xe chạy một đường đến cửa nhà họ Phó rồi dừng lại. Tư Mộ cởi dây an toàn ra, rồi nhìn Tiểu Trang đang ngồi cạnh ghế tài xế thông qua kính chiếu hậu, hỏi: "Có thể nói cho tôi biết tên của anh được không?"

Tiểu Trang rung mình, anh áp ứng không biết có nên nói hay không, rõ ràng Ngôn thiếu không muốn anh tiết lộ bất kỳ điều gì.

Anh nhú mày: "Không phải tôi nói, tôi là Lôi Phong! Lôi Phong làm chuyện tốt không cần hỏi báo. Cô không cần phải lấy thân báo đáp gì gì đó." Nói xong, tim của anh run rẩy một cái, may mắn Ngôn thiếu không có ở đây, nếu không chắc anh ta sẽ đánh chết anh quá.

Vốn anh không am hiểu nói chuyện với phụ nữ, nhưng mới tiếp xúc với Tư Mộ trong thời gian ngắn, đột nhiên anh cảm thấy, phụ nữ, kỳ thật cũng có điểm đáng yêu. Cho nên anh nghĩ có thể buông lỏng nói cười với cô.

Tư Mộ không thể làm gì khác hơn là lại nói cảm ơn, sau đó nhìn theo xe anh rời đi, mới cẩn thận mở cửa vào nhà.

Tiểu Trang mới vừa đi, Ngôn Mặc Bạch điện thoại đến.

Có đôi khi cảm thấy rất kỳ diệu, giống như dự đoán được, một cảm giác rất chuẩn.

Giống như hiện tại, Tiểu Trang cảm thấy tâm tình của người bên kia điện thoại đang rất khó chịu, anh rất sợ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cậu Đi Gọi Hai Người Phụ Nữ Đến Đây

Tiểu Trang nhận được điện thoại của Ngôn Mặc Bạch, giọng nói bên kia rất lạnh mang theo phiền não không nói rõ được.

Tâm Tiểu Trang lại run lên.

Đi theo Ngôn Mặc Bạch nhiều năm như vậy, tính tình anh ta ra sao anh hiểu rất rõ.

Ngôn Mặc Bạch nói: "Cho cậu mười phút, lập tức lăn đến trước mặt tôi!"

Thậm chí Tiểu Trang có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt lúc này của Ngôn Mặc Bạch, nhất định là cực kỳ phiền não đi tới đi lui, hoặc là tức giận đấm tường, lật bàn.

Ngôn Mặc Bạch người cũng như tên, "Mặc" nếu nói lạnh lùng, thì ở trước mặt người ngoài lạnh lùng, âm ngoan, không dễ tiếp cận. Nhưng trước mặt bạn bè thì anh ta lại chân chính là một con chó trắng.

Chỉ là hai tính cách này lại tồn tại trong một con người, nhất định anh ta là một mâu thuẫn, biến thái. Thời kỳ động kinh không nhất định, là chuyện thường, cũng là chuyện đáng sợ!

Tiểu Trang ngồi xe như bay một đường chạy thẳng, người đàn em đang lái xe cũng bị giọng điệu như cháy nhà của Tiểu Trang thúc giục đến toát mồ hôi lạnh, giọng run rẩy nhắc nhở: "Anh Trang, mất điện từ chụp đã chụp được chúng ta vượt đèn đỏ năm lần."

Phạt tiền không sao cả nhưng mấu chốt là chạy xe nhanh như vậy ở thành phố phồn hoa thì quả thật là đang kiểm tra kỹ thuật lái xe mà.

Hiện giờ trong lòng bàn tay cậu đầy mồ hôi lạnh, chỉ sợ trượt tay một cái, chiếc xe liền xong đời!

"Ừ, anh thấy!" Tiểu Trang tiếp tục thúc giục, "Không phải chỉ phạt tiền thôi sao? Anh không hề thiếu tiền! Nhưng nếu anh đến trễ một phút đồng hồ thôi, mạng của anh cũng không còn! Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên! Còn ba phút, nếu không nhanh lên cẩn thận anh sẽ đánh chết em..."

Tiểu Trang ngồi trên ghế lái phụ, ghét bỏ tốc độ lái xe của cậu đàn em, liền trực tiếp giúp anh ta bằng cách đạp anh ta một phát, "Oanh..." Động cơ hoạt động hết mã lực, xe chạy như tên lửa.

Lái xe sợ, tay run lên, may mà vào thời điểm mấu chốt Tiểu Trang giúp cậu ta giữ vững tay lái, nếu không hai người sẽ không thấy được mặt trời ngày mai rồi.

Phút thứ chín, bọn họ dừng xe trước cửa khách sạn, Tiểu Trang lập tức tông cửa xông ra, chạy như bay vào trong. Vừa đúng mười phút anh ta có mặt ở phòng của Ngôn Mặc Bạch.

"Ngôn, Ngôn thiếu..." Tiểu Trang khom lưng há miệng ra thở, một đến mức nói không ra hơi.

Anh dùng một phút để leo cầu thang bộ từ tầng một lên đến tầng mười tám, không phải gọi là chạy trên cầu thang. Ngay cả thời gian để mắng cái thang máy chết tiệt kia cũng không có, vội vàng chạy lên bằng thang bộ.

May mắn là đến kịp!

Cảm tạ những thể năng huấn luyện, chẳng qua là đã lâu không tập, quả thật hơi thoái hóa.

Tốc độ như vậy, xem ra Ngôn Mặc Bạch rất bất mãn.

Anh cau mày, tràn đầy sự thù địch nên cái gạt tàn thuốc về phía Tiểu Trang đang hô hấp không xong kia, "Đến muộn năm giây!"

Tiểu Trang đang há to miệng thở hổn hển, nghe anh nói vậy, một hơi cũng không hít vào được, thiếu chút nữa tức mà ngã chết.

Cái gạt tàn kia bay thẳng đến ót Tiểu Trang, sức lực và tốc độ đều rất mạnh, anh còn chưa kịp phản ứng, nhưng theo quán tính nghiêng đầu qua, cái gạt tàn thủy tinh kia mang theo một trận gió lớn xẹt ngang qua lỗ tai anh.

Thật nguy hiểm!

Giờ phút này anh không chỉ không đứng lên được mà chân cũng mềm nhũn.

Lừa giận này của Ngôn thiếu, thật lớn thật dọa người!

"Cậu tự nói xem, tôi nên phạt cậu như thế nào đây? Theo tôi về nước chưa đến nửa năm, thể lực và thân thủ lại kém đến trình độ này, tôi cảm thấy mặt mặt thay cho cậu đây!" Lời nói này của Ngôn Mặc Bạch chỉ có ý rên rỉ không thành thép.

"Tất cả đều do Ngôn thiếu định đoạt!" Tiểu Trang lập tức đứng lên, cao giọng trả lời.

"Ừ, xử phạt về phương diện thể lực thì để mai tính." Ngôn Mặc Bạch nói xong câu này, đột nhiên dừng lại thật lâu, sau đó nói: "Cậu đi gọi hai người phụ nữ đến đây!"

Lúc Ngôn Mặc Bạch nói câu này, trên gương mặt lạnh lùng hiện lên vẻ mặt tự nhiên.

Tiểu Trang nghe thấy lời anh, đột nhiên ngẩng đầu lên, thì thấy được vẻ mặt này.

Tiểu Trang há hốc miệng, trong lòng kinh hãi không thôi.

Gọi phụ nữ?

Anh không nghe nhầm chứ?

Ngôn thiếu vậy mà kêu anh đi gọi phụ nữ?

Còn kêu hai người?

Không phải Ngôn thiếu không gần phụ nữ à?

Hôm nay đột nhiên lôi ra chuyện anh ta có gian tình với một cô gái nhỏ còn chưa tính, hiện tại lại đi gọi phụ nữ....

Chẳng lẽ người đàn ông nín hai mươi mấy năm mới được ném trái cấm còn chưa có thỏa mãn, cho nên bây giờ tính tiếp tục tìm kiếm vui sướng?

Oh, trời ơi! Ngôn thiếu cũng không cần mạnh mẽ như vậy chứ?

Vừa mới được một cô bé cho ăn no, hiện tại muốn anh kêu hai người đến, anh ta có nghĩ đến chuyện “trung thực” của mình có đủ hay không không?

Thân là một thuộc hạ đắc lực lại tri kỷ nhất của Ngôn thiếu, Tiểu Trang sâu sắc cho rằng như vậy: coi như một giấy sau có bị "ám khí" mạnh hơn nữa đánh vào ốt, anh ta vẫn phải cần nhắc nhở người đàn ông vừa mới phá trình chú ý tiết chế, nếu không thì sẽ "Dạn tận người vong".

"Khụ... Ngôn thiếu, hai người phụ nữ... có phải quá lãng phí hay không?" Tiểu Trang thật cẩn thận mở miệng, mặc dù trong lòng cần nhắc nhở, không thể để Ngôn thiếu tức giận, nhưng anh vẫn nói ra khỏi miệng.

Quá lãng phí?

Nếu nói rõ thì là Ngôn thiếu anh đây không được sao...

Nhưng Ngôn thiếu chỉ cau mày, trầm thấp cười nói: "Lãng phí ở đâu? Tôi thấy cậu vẫn tràn đầy tinh lực đó thôi!"

Té!

Chân Tiểu Trang vốn mềm nhũn đứng cũng rất mệt, nghe thấy câu đó của Ngôn thiếu, suy nghĩ thấy có cái gì đó không đúng, sau đó liền té ngã trên mặt đất.

Ngôn thiếu có ý gì?

Cái gì gọi là anh tràn đầy tinh lực?

Chẳng lẽ gọi hai người phụ nữ, là chuẩn bị cho anh?

Không cần..

Tiểu Trang hô lớn ở trong lòng, vội vàng dùng sức đứng dậy. Kinh ngạc, hoảng sợ và lo lắng khiến anh không thể nào đứng nổi.

Anh liền lẩn một vòng đến bên người Ngôn Mặc Bạch, ôm bắp đùi của anh ta, trưng ra khuôn mặt dễ nhìn nay đã nhẵn thành cái bánh bao, vô cùng ủy khuất và đáng thương cầu xin tha thứ: "Ngôn thiếu, không cần... Có thể đổi phương thức xử phạt khác hay không? Hoặc là tôi nguyện ý hít đất hai ngàn cái..."

Ngôn Mặc Bạch cười vô cùng khoái trá: "Được, cậu chắc chắn cậu có thể hít đất hai ngàn cái?"

Tiểu Trang thiếu chút nữa bị hù đến tiểu ra quần, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Ngôn thiếu, xem ra thật sự là "không thể chối từ" rồi!

Đây thật sự là người đàn ông đầu tiên bị ép đi "Chơi gái"! Mà Tiểu Trang vô cùng đau lòng cần cần ông quần của Ngôn Mặc Bạch nhìn giống như oan ức, đáng thương, giống như anh ta mới là "gái" bị "chơi".

Kêu phụ nữ rất dễ, một cuộc điện thoại là xong. Anh muốn người như thế nào đều có, cao thấp mập ốm, đen trắng vàng, thanh thuần, bốc lửa trái ngược nhau, mặc cho anh lựa chọn, đảm bảo hài lòng.

Hai thân hình đứng giờ đi vào, lúc cô gái thanh thuần đi đến, Ngôn Mặc Bạch ngồi trên sofa rộng rãi, tay cầm ly rượu chân cao, uống rượu, cả người lười biếng dựa vào ghế.

Mặc dù ngồi thoải mái, nhưng toàn thân phát ra hơi thở người sống chó lại gần.

Tiểu Trang cúi đầu ngồi bên giường, mười phần đều giống dáng vẻ của cô vợ nhỏ oan ức, Ngôn Mặc Bạch thấy vậy mỉm cười nói: "Tiểu Trang, cậu đừng xấu hổ như vậy nữa, phải đàn ông một chút!"

Sau đó hát cảm về phía hai cô gái: "Đến! Dừng tất cả cơn liếng của các cô để lấy lòng anh ta!"

Hai cô gái sợ hãi liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch một cái, lại liếc nhìn người đàn ông đang ngồi trên giường, sau đó hai người nhìn nhau, gật đầu ăn ý, phớt lờ rất tự nhiên.

Một cô gái đi về phía giường ngủ, một cô gái đi về phía Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch nhìn cô gái từng bước một tiến đến chỗ mình, trong cơ thể sinh ra cảm giác cực kỳ chán ghét và bài xích, nhưng anh kìm nén không thể hiện.

Nhưng khi cô gái đến càng gần, anh càng cảm thấy khó chịu.

Rất cực khi cô ta cách anh nửa bước, sợ hãi lại xấu hổ đưa tay đặt lên vai Ngôn Mặc Bạch, Ngôn Mặc Bạch cắn chặt răng, khống chế không được một cước trực tiếp đạp bay cô ta ra ngoài.

"Cút ngay!"

_____ lời ngoài mặt _____

Khí thế Tiểu Bạch lớn mạnh như vậy, có biết thương hương tiếc ngọc hay không vậy? Cứ như vậy một cước liền đạp người bay ra ngoài!

Lại nói, đậu hũ của Tiểu Bạch đâu phải người bình thường có thể ăn!

Chỉ là, nếu các bạn thích Tiểu Bạch, Lương Thần nhất định sẽ lột sạch anh ta đưa đến trước mặt mọi người, mặc mọi người "sờ" "vê", "chà xát", hơn nữa nếu anh ta dám phản kháng, lập tức biến anh ta thành xinh đẹp dịu dàng: "Các người đẹp, mau ăn đậu hũ, tôi muốn vạn người phải cất giấu tôi, nhấn lại ở ~ cầu xin ủng hộ, cầu xin bao nuôi không giải thích!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ngôn Thiếu, Khẩu Vị Của Anh Nặng Như Vậy Sao?

"A..." Cô gái bị đá bay ra ngoài, té ngã trên mặt đất, rên rỉ.

Nhưng khi thấy Ngôn Mặc Bạch đang ngồi khoanh tay thì cô hoảng sợ, cắn môi, im lặng.

Không kêu không có nghĩa là không đau.

Nhưng mà cô chỉ vừa nhìn đến ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch thì sợ hãi đến mức toàn thân phát run.

Chưa từng gặp người đàn ông nào đẹp như vậy, nên mới vừa rồi vì có thể thân mật với anh ta mà trong lòng cô rất vui mừng. Cũng chưa bao giờ gặp một người đàn ông có khí thế cường đại như vậy, anh chỉ tùy ý ngồi thôi cũng giống như một vương giả cao cao tại thượng.

Trong lòng cô rất hối hận, đôi mắt to đầy nước mắt, cũng không dám để nó chảy xuống, cũng không dám khóc thành tiếng.

Cô gái còn lại đang đi về phía Tiểu Trang thấy bạn mình bị như vậy, thì dừng lại, không dám đi tiếp. Sắc mặt tái mét, mở to đôi mắt hoảng sợ nhìn người trên giường, sợ rằng mình cũng bị như vậy.

Tiểu Trang thấy hành động của Ngôn Mặc Bạch, liền toát mồ hôi dầm dề.

Còn tưởng rằng Ngôn thiếu cái tà quy chính, bắt đầu đi vào chính đạo rồi. Ai ngờ rằng anh ta vẫn biến thái như vậy không gần phụ nữ.

Vậy trước đây anh ta cùng một cô gái Phúc Vũ Phiền Vân xảy ra chuyện gì?

Hay anh ta chỉ đồng ý thân mật với cô gái gọi là Phó Tư Mộ?

Ngôn Mặc Bạch tiếp tục ngồi uống rượu, không thèm liếc nhìn cô gái mới bị mình đá ra ngoài.

Anh nhìn cô gái còn lại, trầm giọng ra lệnh: "Đi, lấy lòng anh ta!"

Cô gái nghe thấy giọng nói lạnh lùng này, thân thể liền run rẩy đi đến cái giường kia.

Tiểu Trang lại càng uất ức nhìn Ngôn Mặc Bạch, miệng mấp máy muốn nói gì đó, nhưng lại không nói gì.

Anh thờ dài, dáng vẻ giống như có chết cũng không sao, cơ thể cứng ngắc, nhìn cô gái đang từ từ đi về phía mình.

Tiểu Trang không phải là không đi tìm phụ nữ. Khi huyết khí sôi trào, nhất thời nhiệt huyết xông lên, sẽ tìm phụ nữ để phát tiết. Chỉ là anh là người như vậy, đối với phụ nữ cũng không nhiệt tình mấy, chỉ phát tiết mà thôi.

Nhưng Ngôn thiếu là ngoại lệ, là biến thái. Anh ta chưa từng tìm phụ nữ, phụ nữ chủ động tiếp cận cũng không tha thứ.

Về sau các anh em đều cho rằng, Ngôn thiếu là một người thích đàn ông, nhưng mà đêm nay anh ta lại ngoại lệ, cùng một cô gái lên giường, phá thân xử nam.

Khi tất cả anh em đang vui mừng vì Ngôn thiếu đi trên con đường "thẳng", nhưng Ngôn thiếu lại biến thái chính mình ra như vậy, rốt cuộc anh ta muốn gì?

Tuy anh không ghét phụ nữ nhưng lão đại lại làm ra chuyện này, thật sự anh không biết phải làm sao?

Anh từ từ nhắm hai mắt lại, mặc cho đôi tay nhỏ bé mềm mại chu du trên cơ thể mình, sau đó toàn bộ cơ thể cô quán sát lấy anh, mỗi cô hôn lên mặt lên cổ anh.

Nếu đổi lại là người khác thì chắc chắn người đó sẽ hưởng thụ, nhưng anh lại cực kỳ khó chịu, đành cắn răng chịu đựng.

Anh thật sự không hiểu được dụng ý của Ngôn thiếu.

Rốt cuộc là nhìn anh làm sao thu thập hai cô gái này rồi bắt chước theo, hay muốn nhìn anh làm sao thu thập hai người phụ nữ là trừng phạt anh.

Ngôn thiếu anh hãy nói đi!

"Cô cũng đi qua đó đi!" Ngôn Mặc Bạch nói với cô gái đang ngã trên đất không đứng dậy được. Nhưng ánh mắt lại không nhìn cô ta, chỉ lạnh giọng ra lệnh.

Lúc này Tiểu Trang đang bị trêu ghẹo đến phiền não, lại nghe được câu nói đó, anh thiếu chút nữa khóc rống lên.

Chơi 3p?

Ngôn thiếu khẩu vị của anh nặng như vậy sao?

Anh lại còn ngồi một bên uống rượu nhìn rồi bị phụ nữ công kích, anh quá xấu quá biến thái bla bla bla!

Hai cô gái xuất hết vốn liếng, cũng không thể làm cho Tiểu Trang nổi lên hứng thú, đổ nhào về phía các cô.

Ngôn Mặc Bạch nhìn họ, nhú mày, rồi lại giãn ra, không biết trong lòng anh đang nghĩ cái gì.

Lúc Tiểu Trang không thể nhịn được nữa, thì Ngôn Mặc Bạch lên tiếng: "Được, các người có thể đi!"

Tiểu Trang thờ phào nhẹ nhõm, đẩy hai người phụ nữ ra, đứng dậy sửa sang lại quần áo của mình, cố gắng kiểm soát cơ thể đang xao động.

Cô gái đỏ mặt vì bị đẩy ra, ánh mắt tràn đầy dục vọng nhìn Tiểu Trang lại không rõ vì sao anh lại hành động như vậy. Sau đó hai cô gái ngo ngoe nhìn nhau.

Tiểu Trang cố tỏ ra như không có gì, nhưng thật ra trong lòng anh đang giục giã mây vẩn. Anh mở bóp da lấy một xấp tiền một trăm đồng đưa tới trước mặt hai người phụ nữ: "Cầm tiền, rồi đi nhanh đi!"

Mặc dù không biết rõ không rõ chân tướng, nhưng đã làm cái ghế này, các cô cũng biết rõ quy định. Có một số việc không nên hỏi, chỉ làm tốt bổn phận của mình là được rồi.

Cho nên khi nhận được xấp tiền dày như vậy, họ cũng rất vui mừng mà rời đi.

Tiểu Trang lúng túng ho khan một cái, mở miệng nói trước: "Ngôn thiếu..." sau đó dừng lại, không biết nói gì nữa.

Ngôn Mặc Bạch trầm mặc không trả lời, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm chiếc giường, lâm vào trầm tư.

Trong đầu toàn là hình ảnh mới xảy ra không lâu trước đó, mình mây mưa với một cô gái có thân hình rất đẹp, mềm mại, tròn mềm, đẹp đến mê người. Mình giống như bị cô ấy hạ độc điên cuồng nhớ nhung.

Nhưng vì sao anh lại kháng với phụ nữ khác như vậy, ghét họ đến vậy.

Chỉ có cô là ngoại lệ!

Tiểu Trang nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ của Ngôn Mặc Bạch, không nói không rằng, chỉ nắm chặt quần áo của mình, tìm chỗ bên cạnh anh ngồi xuống, im lặng, uất ức nhìn Ngôn Mặc Bạch đang ngẩn ngơ.

Đêm nay, hai người họ cứ ngồi như vậy cho đến khi trời sáng!

Không ngủ không chỉ có họ.

Tư Mộ cẩn thận mở cửa, cẩn thận không gây tiếng động đi về phòng mình. Một đường đi thẳng ngay cả đèn cũng không dám mở, sợ sẽ đánh thức người trong nhà.

May mắn là có ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động, cô mới không đụng trúng đồ đạc trong nhà.

Thuận lợi đi vào phòng mình, đóng cửa lại. Cô tựa vào cửa, cơ thể từ từ tuột xuống, ngã ngồi trên mặt đất.

Những chuyện xảy ra đêm nay cô không tài nào chịu được.

Tận mắt nhìn thấy bạn trai bắt cả hai tay, đêm đầu tiên lại trao cho người xa lạ, bản thân lại chứng kiến cảnh đánh nhau bạo lực... những điều này cái nào cô cũng không chịu được, mà đêm nay cô lại trải qua tất cả.

Hiện tại rốt cục cũng về đến nhà, ở trong phòng mình, cả người cũng tỉnh táo lại, vùi đầu vào đầu gối, im lặng rơi nước mắt.

Phát giác trên người mình vẫn còn mặc áo sơ mi của người kia, Tư Mộ giật mình, đứng dậy chạy vào phòng tắm.

Phòng ốc nhà họ Phó rất rộng rãi và thoải mái, mỗi phòng đều có phòng tắm riêng. Cho nên dù Tư Mộ ở trong phòng tắm mở nước lớn đi nữa cũng không sợ đánh thức người nhà. Hiệu quả cách âm của các phòng rất tốt.

Tư Mộ đứng dưới vòi nước mặc cho nước ấm xối xuống đầu và toàn thân cô.

Cô tức giận chà xát cơ thể mình giống như muốn tẩy rửa mọi thứ dơ bẩn gì đó đi. Nước mắt cũng hòa vào nước, ánh mắt hoàn toàn mờ hồ.

Cô tắm một lần rồi lại một lần, làn da vốn trắng nõn đã biến thành hồng thậm chí có vài chỗ còn hiện tia máu, mà cô không hề hay biết vẫn tiếp tục chà xát.

Cuối cùng té trên mặt đất không tiếng động khóc lớn.

Đợi đến lúc cô ra khỏi phòng tắm, đã là chuyện của hai giờ sau.

Cô lảo đảo đứng trước gương thay đồ, nhìn chằm chằm cặp mắt sưng đỏ trong gương, rồi nhìn xuống dấu răng chó xương quai xanh, nó rất chói mắt.

Đây là do người đàn ông kia lưu lại.

Tư Mộ dựa vào trí nhớ rời rạc, nhớ lại chuyện sau khi cô say rượu, cảm thấy mình thật thảm. Nhưng nghĩ đến là mình chủ động nhào tới ôm người ta không buông, không nhịn được thâm mắng mình đáng đời.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Những Thứ Đây Thì Tính Gì? Có Thể Chết Người Sao?

Lúc chuông báo thức vang lên, Tư Mộ thức dậy, đầu đau như muốn nứt ra.

Có lẽ do tối qua bị lạnh, cho nên mũi bị nghẹt, đầu cũng hỗn loạn, cực kỳ đau.

Hôm qua lúc cô về đến nhà cũng đã hơn nửa đêm, sau đó lại ở trong phòng tắm hơn hai giờ, sau đó không biết ngủ thiếp đi khi nào. Chắc cũng không ngủ được bao lâu.

Tư Mộ nhắm mắt đưa tay mò điện thoại, tắt chuông báo, sau đó nửa nhắm nửa mở nhìn thời gian.

Mới bảy giờ.

Tư Mộ bỏ điện thoại qua một bên, giùng giàng xuống giường.

Hôm kia ba Phó mới xuất viện, hiện tại ở nhà tĩnh dưỡng. Không biết là do cả ngày nằm trên giường ngủ quá lâu, hay do thói quen từ trước đến nay, ba Phó rời giường rất sớm.

Ông thích dậy sớm, ra ngoài đón nắng sớm, hô hấp không khí trong lành buổi sáng, chạy bộ một vòng quanh công viên, coi như tập thể dục buổi sáng.

Mỗi ngày mẹ Phó đều bị ông lôi kéo rời giường, sau đó một đôi vợ chồng trung niên nắm tay nhau đi tản bộ.

Tư Mộ cúi thấp đầu hípmắt, dựa vào cảm giác quen thuộc đi vô phòng tắm.

Cô mò mẫm đi đến bồn rửa mặt, mở vòi nước, khom lưng hắt nước lên mặt, nước lạnh nước lạnh thấm qua tế bào da, mới khiến cô tỉnh ngủ một chút.

Lúc cô đánh răng thích nhất là soi gương rồi nháy mắt, nghe nói làm như vậy có thể khiến cơ mặt hoạt động.

Hôm nay Tư Mộ ngậm bàn chải đánh răng đứng trước gương, áo ngủ của cô thuộc loại tương đối bảo thủ, nhưng tư thế ngủ của cô không được tốt lắm, cho nên dù mặc áo ngủ bảo thủ vẫn chột mắt nhìn theo phản chiếu áo nghiêng lệch thấy được dấu răng chồ xương quai xanh.

Đêm qua vẫn còn chảy máu, cô bôi lên đó ít thuốc, buổi sáng hôm nay có thể nhìn thấy máu đã khô lại.

Tư Mộ đưa tay sờ vết thương, tuy không đau nhưng cô cũng phải hít vào một hơi.

Đây là nỗi đau trong lòng cô.

Nghĩ vậy, cặp mắt vốn sưng đỏ lại đỏ lên, thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Cô tự hận chính mình, yếu đuối lại dễ "vấp ngã" như vậy!

Trải qua những điều này tính là gì?

Bạn trai bắt cả hai tay, mất đi đêm đầu tiên, bị cắn một cái... những thứ này tính là gì?

Có thể chết người sao?

Công ty gia đình đứng trước nguy cơ phá sản, đó là sự nghiệp mấy đời nhà họ Phó, ba cô lại là chủ gia đình nên nó là gánh nặng của ông. Hiện giờ ba bệnh nặng mới khỏi, cô nên vì gia đình mà gánh vác gánh nặng này.

Tư Mộ thầm khuyến khích chính mình: Phó Tư Mộ, cố lên! Ba mẹ cần mày, "Lăng Vũ" cần mày!

Để cho bạn trai bắt cả hai tay và người đàn ông phá thân cô đêm qua đều đi gặp quỷ đi!

Diệp Nham, về sau chúng ta chỉ là người xa lạ.

....

Khi nồi nấu xong nồi cháo thơm nồng, thì ba Phó và mẹ Phó cũng về đến nhà.

Sức khỏe của Phó Minh Vũ hồi phục rất tốt, mới xuất viện hai ngày sắc mặt đã hồng hào, tinh thần cũng phấn chấn hơn nhiều.

Người thấy mùi cháo thơm phức, ba Phó cười cực kỳ hạnh phúc, cầm tay của vợ vui mừng nói: "Nhìn xem chúng ta có phúc chưa kìa, con gái thông minh xinh đẹp, nhu thuận hiếu thảo, lại là một người nấu cháo rất ngon." Sau đó cố ý hướng vào phòng bếp nói to: "Con rể tương lai của chúng ta thật hạnh phúc đó!"

Nếu là trước kia, khi ba nói vậy, tất nhiên Tư Mộ sẽ thẹn thùng, rồi đến trước mặt ba ba làm nũng. Nhưng hôm nay nghe thấy vậy, lại khiến cô cảm thấy khó xử, cô hống nghẹn ngào không nói được gì.

Sau khi quen Diệp Nham, đã vô số lần cô mơ tưởng đến tương lai. Có một ngày cô lấy anh, nấu những món ngon nhất cho anh ăn, sinh cho anh một cô con gái thông minh đáng yêu, cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc như bao gia đình bình thường khác.

Nhưng bây giờ, nghĩ lại, mơ cũng chỉ là mơ mà thôi.

Nay cô đã tỉnh mộng, những giấc mơ ngắn này nhau con dao sắc nhọn đâm vào ngực cô.

Đau, cũng là tự làm tự chịu!

Tư Mộ thu hồi bi thương, cố giả bộ vui vẻ nghịch ngợm cười, nói: "Ba, về sau con sẽ không lấy chồng, sẽ là con gái gái lơ thì ở nhà chăm sóc hai người cả đời, nấu cháo cho hai người ăn cả đời. Ba, ba thấy có được không?"

Ba Phó cười hòa ái, gật đầu.

Mẹ Phó đứng một bên hòn đồi tròng chồng mình, "Già mà không đứng đắn! Có ai lại hy vọng con gái mình không lấy được chồng?"

Bị vợ mình tròng như vậy, ba Phó lại cười càng dịu dàng hơn, cũng không nói gì, chỉ lôi kéo bà đi rửa tay, sau đó ngồi xuống bàn ăn đợi ăn sáng.

Tư Mộ múc cho ba mẹ mỗi người một chén cháo, lấy thêm hai đĩa thức ăn đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Bởi vì cơ thể không thoải mái nên khẩu vị cũng không tốt, mặc dù bao tử trống rỗng, cô chỉ ăn hai miếng, liền không muốn ăn nữa.

Ba Phó thấy con gái ăn ít, liền nói: "Sao vậy? Tự mình nấu ăn nên ăn không vô?"

Nhất thời Tư Mộ méo miệng: "Không cho nói khó ăn! Nếu không phạt hai người phải ăn hết nồi cháo!"

Mẹ Phó miễn cưỡng ăn hết một chén cháo, sau đó rất tự nhiên múc một chén để trước mặt ông, nói: "Ăn nhiều một chút, dù sao cũng là tâm ý của con gái. Ông giúp tôi ăn phân nửa phần của tôi, gần đây eo của tôi hơi lớn, nên muốn giảm cân, không ăn nhiều được."

Ba Phó vô cùng cao hứng gật đầu, bưng chén lên bắt đầu ăn, giống như đó là mỹ vị nhân gian.

Tư Mộ thấy vậy liền áy náy, đưa tay lấy đi cái chén của ông nói: "Ài, không cần miễn cưỡng. Ba làm vậy là muốn con xấu hổ chết sao?"

Rõ ràng phương pháp nấu cháo ngày hôm nay cũng giống như mọi ngày, mùi thơm lan tỏa trong không gian cũng rất thơm, nhưng vì sao mùi vị lại kém như vậy chứ?

Tư Mộ đứng dậy dọn chén, trong lòng buồn bực nghĩ không ra ruột cuộc là tại sao lại như .

Mẹ Phó dụ dỗ chồng lên giường nằm nghỉ, rồi đi vào phòng bếp.

Nhìn Tư Mộ nghiêm túc rửa chén, bà hỏi: "Bảo bối, tình hình 'Lăng Vũ' hiện giờ ra sao rồi?"

Nói đến điều này, vánh mắt cô hơi hồng, "Sức khỏe ba còn chưa tốt, việc này con không dám nói với ba. Nhưng ba luôn hỏi con chuyện công ty. Còn nói phải về công ty xử lý mọi việc."

"Con cũng biết ba con coi trọng 'Lăng Vũ' như thế nào rồi đó, hiện tại 'Lăng Vũ' gặp phải nguy cơ như vậy, trong lòng ông ấy rất khổ sở. Mẹ đứng một bên nhìn cũng đau lòng."

Mẹ Phó lau nước mắt nơi khóe mắt, hỏi: "Con nói cho mẹ biết, mấy hôm nay con đi tìm bạn bè của ba giúp đỡ, sự tình như thế nào rồi? Có người nào chịu giúp đỡ không?"

Tư Mộ muốn an ủi mẹ, để bà bớt buồn, nhưng mẹ cô cũng không phải kẻ ngốc, bà cũng đã đoán được trước kết quả. Tan đàn xẻ nghé, tường sập chúng nhân đây.

Những người bạn trước đây, đoán chừng trong lúc mấu chốt, không có một người nào chịu đưa tay ra giúp.

Kỳ thật bà cũng có thể lý giải được, không ai không ích kỷ. Hiện giờ "Lăng Vũ" gặp phải nguy cơ, không thể giải quyết tùy tiện được, nếu như ra tay, nhất định phải chi ra một khoản rất lớn.

"Mẹ, mẹ không cần phải hao tâm, hôm nay con định đi tìm bác Lý. Trước kia bác ấy cũng rất thân với nhà mình, con nghĩ nhất định bác ấy sẽ giúp." Tư Mộ cúi đầu, không dám để mẹ nhìn thấy sắc mặt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Di, Người Thật Xinh Đẹp.

Tập đoàn "Lăng Vũ" xảy ra chuyện, chủ tịch Phó Minh Vũ tức giận đến nổi phát bệnh, phải nằm viện. Vợ của chủ tịch một mực đến bệnh viện chăm sóc, một tác cũng không rời.

Nhất thời "Lăng Vũ" như hồ không đầu, hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Mà Phó Tư Mộ là sinh viên, bình thường vì dễ tiện cho việc học, nên ở lại ký túc xá của trường, khi nào không có giờ học mới mới có thể về nhà.

Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, Tư Mộ liền xin nghỉ về nhà.

Từ trước đến giờ Tô San luôn luôn không can thiệp vào chuyện của công ty. Trước kia đều là do Phó Minh Vũ chống đỡ, luôn luôn không muốn bà lo lắng, chỉ muốn bà là một người phụ nữ giàu có vui vẻ. Múa sẩm, đi dạo phố, spa, chăm sóc con chồng và con gái... mà những chuyện này bà làm không hề thấy mệt.

Hiện tại trụ cột gia đình ngã xuống, bất nhiên bà phải luôn luôn ở bên cạnh ông, chăm sóc ông, không rời.

Đối với chuyện của công ty, bà không có tâm tư để quan tâm.

Hôm nay gánh nặng này lại rơi xuống vai con gái, bà cũng rất khó chịu. Tư Mộ vẫn còn nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu, nhưng bây giờ lại bỏn bẻ khắp nơi vì cái gia đình này, người mẹ như bà cũng quá ích kỷ, quá vô dụng rồi.

Tư Mộ thấy mẹ trầm mặc không nói lời nào, lo lắng mẹ sẽ suy nghĩ quá nhiều, cô ngẩng đầu mỉm cười: "Mẹ, mẹ chỉ cần yên tâm ở nhà chăm sóc cho ba thôi. Chỉ cần sức khỏe ba khôi phục bình thường, đến lúc đó ba vừa xuất mã, còn có chuyện gì không xử lý được sao? Hiện tại tuy những người đó không chịu giúp đỡ, mặc dù con bất lực, nhưng tuyệt đối con sẽ không có đứng nhìn những người mơ ước 'Lăng Vũ' cướp được nó."

Trong mắt Tư Mộ hiện lên tia kiên định, cô nhất định phải giữ được "Lăng Vũ", không tiếc bất cứ giá nào!

Cô nhìn mẹ, cười nghịch ngợm: "Hôm nay Ưu Ưu về nước, cô ấy đồng ý với con sẽ qua giúp đỡ công ty như mình."

"Ưu Ưu? Là bạn thân trước kia của con? Không phải con nói con bé có sự nghiệp ở nước ngoài sao? Tại sao lại đột nhiên trở về?" Tô San kinh ngạc hỏi, sau đó nở nụ cười: "Cô ấy quản lý một công ty lớn như vậy, làm gì có thời gian để ý đến công ty nhà mình?"

Ưu Ưu là bạn học thời cấp ba của Tư Mộ, trước kia hai người chơi rất thân. Về sau không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên nghỉ học xuất ngoại. Nhưng cô ấy vẫn giữ liên lạc với Tư Mộ, Tô San cũng rất quen thuộc với Ưu Ưu.

"Ừ, mấy ngày trước cô ấy gọi điện cho con nói muốn trở về, con liền cầu xin cô ấy giúp một chuyện! Bản thân con không thể quản lý công ty, mời đại thần đến giúp đỡ là được! Mẹ, nếu cô ấy có thể giúp, công ty công ty chúng ta nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn này."

Tư Mộ chớp chớp mắt, vẻ mặt ngây thơ, giống như đó là lời nói chân thật nhất trên thế giới.

Trong lòng lại đau khổ không thể tả được.

Ưu Ưu nói trở về, nhưng cô ấy ở lại bao lâu thì không thể xác định. Lần này trở về, nhất định có chuyện quan trọng muốn xử lý, còn một cái công ty lớn ở bên kia, nhất định là cô ấy không có thời gian rảnh.

Nhưng mà nói vậy, cũng chỉ để trấn an mẹ, không muốn mẹ phiền muộn.

Quả nhiên, Tô San nghe cô nói như vậy sắc mặt rõ ràng đã buông lỏng một chút. Cũng không uống công cô nói xạo một chuyện nhỏ nhỏ.

Tư Mộ nhìn đồng hồ, "Nha" Một tiếng sợ hãi vỗ vỗ trán: "Ưu Ưu mười giờ sáng xuống máy bay, muốn con đến đón. Mẹ con phải đi đây, nếu không lát nữa cô ấy ra không thấy người, cô ấy sẽ năng chết con!"

Nói xong chạy vội lên lầu nhanh chóng thay quần áo, cầm túi chạy ra ngoài.

Tô San nhìn bóng lưng hấp tấp của Tư Mộ, thở dài. Tính tình đơn thuần ngây thơ như vậy, rốt cuộc là tốt hay không tốt đây?

....

Sân bay thành phố A, khi taxi vừa dừng lại Tư Mộ đã nhìn thấy một từng dòng người đi ra ngoài.

Đôi mắt Tư Mộ nhìn thấy một người đẹp, ăn mặc thời thượng, dáng người có lồi có lõm lẫn trong dòng người đi ra. Người đẹp không nhìn thấy Tư Mộ, vẫn cúi đầu nhìn tay phải, cô ấy đang nắm tay... một bé gái?

Tư Mộ vội vàng xuống xe, nâng cằm bước nhanh đi về phía họ, quá kinh ngạc.

"Hắc, Ưu Ưu!" Tư Mộ đến bên cạnh người đẹp, một tay đập mạnh lên vai cô ấy, lớn tiếng gọi. Hưng phấn và kinh ngạc, giọng nói kia có vẻ đặc biệt lớn.

Vưu Ưu vẫn cúi đầu nói chuyện với bé gái bên cạnh nên không thấy Tư Mộ đi đến trước mặt mình. Hiện tại bị Tư Mộ đập mạnh lên vai còn gọi lớn tiếng như vậy khiến cô giật mình.

Sau khi định thần lại liền bỏ bàn tay mập mập nhỏ bé của bé gái ra, ôm cổ Tư Mộ, cũng cực kỳ hưng phấn: "Cậu cái đứa bé này xui xẻo này, muốn hù

chết mình sao?"

Vuru Uu oán trách một câu, nhưng lại cười lớn ôm càng chặt hơn, "Đã lâu không gặp, Mộ Mộ."

Tư Mộ bị Vuru Uu ôm chặt, xém chút nữa không thở nổi.

Cô gái này sức lực vẫn mạnh như vậy, rõ ràng là trả thù cô vì lúc nãy làm cô ấy giết mình mà.

"Khụ khụ, đúng là đã lâu không gặp, chắc là năm năm?" Tư Mộ ho khan một tiếng rồi nói, thoáng đẩy Vuru Uu ra, tránh khỏi nhiệt tình của Vuru Uu.

Một mình Vuru Uu đang vui vẻ với chị em cũ của mình, bên cạnh cô liền đưa ra một cái đầu nhỏ, nhìn kỹ là kiểu đầu năm hương, khuôn mặt tròn trịa bụ bẫm, cặp mắt to sáng, vô cùng đáng yêu.

Cô bé bị vắng vẻ đứng một bên, cực kì mất hứng. Cô bé bĩu môi, vô cùng ủy khuất kéo kéo vạt áo Vuru Uu: "Mẹ..."

Cho đến lúc này, Vuru Uu buông ra Tư Mộ ra, sau đó ôm con gái, giới thiệu với Tư Mộ: "Đây là con gái mình." Sau đó đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt con gái, dạy bé chào hỏi: "Đây là dì Tư Mộ, mau chào đi đi!"

Cô bé cười thật ngọt, vẻ mặt sáng lạn giống như hoa nở rộ vào mùa xuân, rất đẹp mắt. Giọng nói mềm mại cực kỳ êm tai: "Dì mạnh khỏe!"

Trong nháy mắt Tư Mộ liền bị Lolita thu phục, cực kì vui mừng nhận lấy bé từ tay bạn tốt, ôm trước ngực mình, cũng bắt chước theo giọng điệu của bé hỏi: "Con tên gì vậy?"

"Con tên là Vuru Ngu, năm nay bốn tuổi!"

Vuru Ngu hiển nhiên rất biết cách làm nũng khiến người khác cực kỳ yêu mến.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Tư Mộ, bé đưa tay ôm chặt cổ cô, đưa cái miệng nhỏ nhắn ướt át đến gần mặt Tư Mộ, "Bẹp" một cái hôn lên trán cô, giọng nói mềm mại nói: "Dì, người thật xinh đẹp!"

Nhất thời hai mắt Tư Mộ phát sáng như ngọc, trong lòng rất vui!

Ai nha, Vuru Uu người này tại sao lại có thể sinh ra một đứa con xinh đẹp như vậy?

Xinh đẹp thì thôi đi, dù sao khuôn mặt của mẹ bé cũng cực kì xuất chúng, như thế nào lại di truyền không sai lệch mấy. Thế nhưng cái miệng nhỏ này tại sao lại có thể ngọt như vậy chứ?

"Mua~mua~" Tư Mộ cũng hưng hăng hôn hai cái lên đôi má phàn của Lolita, "Cô gái nhỏ, con càng xinh đẹp hơn!"

Vuru Uu ở một bên mắt tròn trắng mắt kinh thường con gái, bản lĩnh nịnh hót của bé quả nhiên rất cao. Mới gặp chưa đến một phút, là đã có thể thu phục được Tư Mộ.

"Được rồi được rồi, hai người khen ngợi lẫn nhau đủ chưa? Nếu chưa đủ thì tìm chỗ ăn cái gì đó, ăn cho no rồi từ từ tiếp tục khen!" Mặc dù thức ăn trên máy bay cũng không tệ, nhưng mà cô vẫn ăn không quen. Cho nên lúc ở trên máy bay cô vẫn chưa ăn gì, hiện tại bụng hơi đói rồi.

"Nhìn xem, do mình quá vui mừng nên quên mất!" Tư Mộ ôm Lolita nói: "Đi thôi, chúng ta bắt taxi thôi. Mình biết một quán nhỏ, đồ ăn đặc biệt ngon.

Ba người bắt một chiếc taxi đi thẳng đến trung tâm thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiểu Cung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Yt Quốc Tế Là Lựa Chọn Đầu Tiên Cũng Là Lựa Chọn Tốt Nhất.

Quán nhỏ mà Tư Mộ nói thật ra là một nhà ăn ở bên cảng, sủi cào tôm của quán đặc biệt ngon.

Phong cảnh nơi này cũng rất tốt, sạch sẽ thoải mái, không phải loại quán ăn ở mặt tiền ồn ào và chật chội, ở thành phố A thì nơi này cũng được coi là một địa điểm tương đối tốt.

Hiện tại vào giờ này, nói là ăn điểm tâm đi, hơi trễ rồi, còn gọi là ăn cơm trưa thì hơi sớm. Cho nên hiện tại trong phòng ăn không có nhiều khách lắm, đại sảnh to như vậy, chỉ có hai ba bàn có người ngồi, cũng yên tĩnh.

Tư Mộ ôm Vu Nư dẫn đầu đi vào, tìm chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

"Bạn nhỏ Vu Nư, con muốn ăn gì nào?" Tư Mộ mềm giọng hỏi.

Lại nói Vu Ưu đặt cho con gái mình cái tên này cũng rất đặc biệt. Vu Nư, con mực, hai từ này đồng âm. Nếu có vài người viết sai vài nét thì Vu Nư sẽ thành con mực.*

(*Vu Nư là 尤鱼; còn con mực là 鱿鱼, từ 尤 và 鱿 đều đọc là yóu)

Về sau tiểu mỹ nữ đi học, nhất định sẽ bị mọi người trêu ghẹo vì cái tên này.

Nhất thời Tư Mộ thay tiểu mỹ nữ lo lắng cho cuộc sống học sinh của bé.

Ghét nhất là bị đặt biệt danh gì đi đó.

Nhưng mà bây giờ người vẫn còn nhỏ, kêu tên này cũng rất đáng yêu.

Vu Nư ngồi trên ghế tựa vẫn uốn a uốn éo, nhìn thực đơn trên tay Tư Mộ, gương mặt tò mò.

Bé mới bốn tuổi, dĩ nhiên là không biết chữ, may mắn mỗi món ăn trên thực đơn đều có hình ảnh minh họa, những bức hình đó vô cùng đẹp, nhìn thôi là cũng muốn ăn.

Vu Nư nháy đôi mắt to, bàn tay bé nhỏ mập mạp chỉ hình trên thực đơn: "Con muốn ăn cái này, cái này. Còn có cái này... toàn bộ con đều muốn ăn!"

Vu Nư lớn lên ở nước ngoài, bình thường đều cũng rất ít khi thấy bánh ngọt kiểu Trung Quốc, cho nên mỗi lần nhìn thấy hình dáng kỳ lạ, là muốn ăn.

Vu Ưu cảm ly rót trà uống một ngụm, trách móc con gái một câu: "Chỉ nhiều như vậy, con ăn hết toàn bộ được sao? Mẹ dạy con như thế nào? Không thể lãng phí thức ăn!"

Bạn nhỏ Vu Nư lập tức im miệng, trong mắt tràn đầy nước mắt, cúi đầu giống như phạm lỗi, đưa đôi tay nhỏ bé ra, cực kì uất ức.

Dáng vẻ này khiến Tư Mộ đau lòng muốn chết, trừng mắt lườm Vu Ưu một cái, sau đó dụ dỗ Vu Nư: "Ngoan, đi sẽ gọi tất cả bánh ngọt cho con ăn. Cho con nếm thử từng loại một có được hay không?"

Vu Ưu bị Tư Mộ lườm, bắt đắc dĩ thở dài: "Cậu cứ nuông chiều nó đi!"

"Hắc, một bảo bối đáng yêu như vậy, mình không chiều được sao?" Tư Mộ đắc ý nhún mày, sau đó cũng rót cho mình ly trà, vừa uống vừa nói: "Mình nói cho người làm mẹ như cậu nghe này, để mình tìm cha cho bảo bối có được không? Ban đầu mình không biết cậu có con gái, nghĩ rằng cậu một mình ở nước ngoài, cho nên cũng không quan tâm nhiều đến phương diện tình cảm của cậu. Dù sao cậu cũng xinh đẹp như vậy, chắc cũng có rất nhiều người theo đuổi. Nhưng mà bây giờ cậu mang theo con gái, phải tìm một người đàn ông mới được."

Giống như không quan tâm đến điều này, Vu Ưu chỉ nhìn nhìn nhưng gì cũng không nói.

Mãi đến khi phục vụ mang đồ ăn lên, sau đó từ từ ăn, Vu Ưu mới sâu xa nói: "Chuyện tình cảm, tùy duyên đi!" Sau đó vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn Tư Mộ, hỏi: "Mấy ngày trước mình có đọc báo tài chính và kinh tế của thành phố A, hình như 'Lăng Vũ' gặp phiền toái không nhỏ?"

Tư Mộ khổ sở gật đầu: "Ừ, quả thật là phiền toái không nhỏ. Ba mình bệnh nặng nằm viện, hôm kia mới xuất viện, hiện tại ở nhà điều dưỡng cơ thể. E rằng 'Lăng Vũ' đã chia năm sẻ bảy rồi. Cậu cũng biết, mình cũng không học ngành kinh tế, ở phương diện đang quản cũng dốt đặc cán mai, bây giờ với cục diện này, ngoài trừ bốn lần đi xin giúp đỡ, cái gì cũng không làm được."

Cô quay đầu nhìn đường phố phía ngoài cửa sổ, sâu kín nói: "Điều đáng buồn là, xin giúp đỡ mọi nơi đều không có kết quả, hiện tại hết đường xoay xở!"

Vu Ưu nhún nhún mày: "Lăng Vũ" là công ty của dòng họ, đời này ba cậu lại là chủ 'Lăng Vũ', nhất định có vài người không phục bác ấy, ở bên trong dờ dứ thủ đoạn, muốn lên thay thế bác ấy."

Vu Ưu lẳng lẳng phân tích, sau đó đưa đề nghị: "Muốn diệt bên ngoài thì trước hết phải dẹp yên bên trong! Hiện tại cũng có vài công ty lớn ở những thành phố gần thành phố A muốn thầu tóm 'Lăng Vũ'. Nhất là tập đoàn Diêu Thị, ở thành phố A là một trong ba công ty lớn có ý muốn thầu tóm 'Lăng Vũ', ở thành phố A nó chỉ cần dậm chân một cái thì có thể làm rung chuyển ba tắc đất. Cậu từ điều tra xem, trong nội bộ công ty nhất định có quý, chắc là muốn cùng đối phương trong ứng ngoại hợp, phân chia 'Lăng Vũ' cậu phải đặc biệt chú ý Diêu Thị. Đầu tiên phải chinh đốn công ty một chút đi!"

Tư Mộ cái hiểu cái không nhưng vẫn gật gật đầu, nói thật, cô quả thật không phải kiểu phụ nữ cuồng công việc, cô cũng không muốn là nữ cường nhân, từ trước đến nay không hề tiếp xúc với những thứ này, cho nên cô nghe cũng không hiểu lắm.

Hiện tại 'Lăng Vũ' gặp chuyện không may, cô cố gắng kiên trì, đều là bắt đắc dĩ.

Vưu Ưu nhìn dáng vẻ chăm chỉ hiếu học của Tư Mộ thì muốn cười. Cô dừng một chút rồi nói: "Kỳ thật cậu cũng không cần tìm những người bạn kia của gia đình cậu nhờ giúp đỡ. Bọn họ nếu có bản lĩnh, khẳng định cũng muốn đến chia một chén súp, đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ tiền ra giúp 'Lăng Vũ' rồi. Như vậy, cậu có thể đi tìm những công ty lớn khác, tốt nhất là có thể áp chế được Diêu Thị, rồi lựa chọn một phương thức có lợi cho song phương để hợp tác."

"Tục ngữ có câu, dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát. Đến lúc đó có một núi lớn để dựa, những thứ tiểu quỷ khác cũng không muốn nhảy lên rồi."

Vưu Ưu vừa ăn vừa nói, thỉnh thoảng lại đút cho con mình một miếng.

Cô ấy phân tích rất rõ ràng, Tư Mộ nghe nửa hiểu nửa không.

"Vậy phải hợp tác với công ty nào đây?" Kỳ thật cô cũng không biết liệu có mấy công ty có thể ngăn chặn được Diêu Thị.

Tư Mộ cảm thấy mình có bao nhiêu ngốc mới đi hỏi cái vấn đề này, cô ở thành phố A nhưng một người cũng không biết, huống chi Vưu Ưu lại ở nước ngoài năm năm.

"Cậu thử đi thăm hỏi chủ tịch Ngôn Diệu Thiên của YT quốc tế đi! Ông ấy là lựa chọn đầu tiên cũng là lựa chọn tốt nhất!" Ngoài dự liệu, Vưu Ưu vậy mà có thể biết được, cũng không hề do dự liền nói ra đáp án.

Ở nước ngoài Vưu Ưu đã sớm nghe được tên tuổi của Ngôn Diệu Thiên. Ngay cả quá trình làm giàu của ông Vưu Ưu cũng biết rất rõ.

Ngôn Diệu Thiên đúng là người lợi hại. Xây dựng sự nghiệp với hai bàn tay trắng, hiện giờ là đệ nhất bá chủ của thành phố A, chỉ vốn vụn có hai mươi năm. Năng lực của ông ấy như thế nào cũng có thể đoán được.

YT quốc tế là đệ nhất bá chủ của thành phố A, đương nhiên có thể áp chế được Diêu Thị rồi.

"Nhưng cũng có thể ông ấy không chịu gặp mình." Tư Mộ hỏi.

Ngôn Diệu Thiên của YT quốc tế, Tư Mộ cũng biết. Lần trước trong lúc nhàm chán, tiện tay cầm một cuốn một quyển tạp chí, trong đó có một bài viết về YT quốc tế. Đó không phải là một bài viết thảo luận về kinh tế, mà là bài viết về quá trình gây dựng sự nghiệp của Ngôn Diệu Thiên.

Nhớ đến bài viết đó, chỉ cảm thấy Ngôn Diệu Thiên giống như nhân vật thần thoại, quả thực là trâu bò mà. Vô danh tiểu tốt giống như cô, chỉ sợ là không có cửa cầu kiến.

"Cậu không thử, làm sao biết ông ấy không chịu gặp cậu?" Vưu Ưu trợn mắt lừa Tư Mộ một cái "Thay vì xin giúp đỡ của những người không đáng tin cậy kia, không bằng dùng hết sức đi năn nỉ ông ấy. Cậu cần phải không đêm xia đến tận nhà, nếu như không hẹn gặp được, thì mỗi ngày cậu đều đến cửa công ty ông ấy chờ, bám theo ông ấy."

Tư Mộ hơi xấu hổ, trước kia mỗi lần đi cầu xin bạn của ba giúp đỡ, người ta chỉ cần nói đang lúc khó khăn, Tư Mộ liền rút lui.

Khi đó có cảm giác như lòng tự trọng bị tổn thương. Hiện tại, Vưu Ưu dạy cô phải giẫm lên lòng tự trọng của mình mà đi.

Vì 'Lăng Vũ', vì ba mẹ, ngày mai, cô muốn đi chào hỏi vị đại thần trong truyền thuyết của thành phố A.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Có Một Loại Đàn Ông, Khí Thế Khinh Người.

Đang lúc Tư Mộ âm thầm động viên mình phải cố gắng, quyết định ngày mai phải vì bất chấp tất cả vì "Lăng Vũ" thì bạn nhỏ Vưu Ngu ngồi bên cạnh nghiêng đầu, nhảy đôi mắt to nhìn Tư Mộ, hỏi: "Dì có bạn trai chưa?"

Tư Mộ mới nổi lên ý chí to lớn thì đã bị câu này đập tắt đi phân nửa.

Cô nhìn bạn nhỏ Vưu Ngu đang mở to mắt, vẻ mặt vô cùng đáng yêu, giống như đang hỏi một vấn đề đơn giản lại nghiêm chỉnh "Một cộng một bằng mấy", hơn nữa vẻ mặt lại vô cùng chân thành, khiến người khác không thể tùy tiện trả lời bẻ.

Tư Mộ cực kì oán hận lại đau buồn liếc mắt nhìn Vưu Ngu, sau đó quay đầu lại trừng mắt nhìn Vưu Ưu một cái.

Thầm nói trong lòng, Vưu Ưu cậu xác định con gái cậu mới bốn tuổi? Tại sao cậu lại giáo dục bé trưởng thành sớm như vậy chứ? Cô bé này là trọng sinh sao?

Trên trán Tư Mộ hiện vài vạch đen, cô nhíu mi, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, không biết phải nói sao, thật sự là bị câu nói của bé đâm trúng tử huyệt.

Vưu Ưu nhìn biểu cảm của Tư Mộ, hơi nghi hoặc như mây, không hiểu.

Vấn đề này rất khó trả lời sao?

Nếu như vấn đề này do một đứa trẻ bốn tuổi hỏi, quả thật quả thật có chút dở khóc dở cười, nhưng mà cũng không đến mức khiến mặt cô giống như cái bàn điều sắc, sắc mặt thay đổi liên tục?

Tư Mộ muốn nói lại thôi đáng vẻ giống như nuốt phải ruồi bọ nhìn rất đáng thương, khiến Vưu Ưu không khỏi hoài nghi tự nghĩ... chẳng lẽ Tư Mộ vì không có bạn trai mà cảm thấy đau lòng?

Không phải chứ?

Mặc dù nhìn ở góc cạnh nào, di này đều là tuyệt sắc nha! Gương mặt thanh thuần lại đáng yêu, đáng người cao gầy lồi lõm có đủ, ăn mặc có chút mát mẻ.

Một cô gái khéo léo như vậy chẳng lẽ không có người theo đuổi?

Ánh mắt của đàn ông thành phố A đều hư hết rồi sao?

Vưu Ưu tao nhã buông dưa xuống, cười như không cười nhìn Tư Mộ, nói: "Mộ Mộ, con gái mình hỏi cậu có bạn trai chưa! Hắc... đừng tưởng rằng nó là đứa bé không hiểu chuyện, kỳ thực đôi mắt nhìn người của nó rất chuẩn, có thể duyệt vô số người đàn ông. Cho nên, nếu cậu có bạn trai, thì mang đến để con gái mình xem giúp cậu!"

Vưu Ưu vẫn không quên được lúc ở phi trường, mới ra khỏi cửa an toàn, tiểu gia hỏa này liền chạy đến một mỹ nam nói: "Chú đẹp trai, tối nay con ngủ với chú được không?" Bi ối như vậy, mà lại vô cùng nghiêm chỉnh, chỉ lý, nói "Mẹ nói, thương ai liền ngủ với người đó".

Mà tiểu gia hỏa kia mỗi lần chủ động đến gần đối tượng đều giống như hạc trong bầy gà. Giống như sáng nay vậy, nhưng mà nhóc con chưa từng thấy qua mặt ba mình.

Cho nên mỗi lần con gái hỏi đến vấn đề này, Vưu Ưu không hề kinh ngạc.

Cô có thể bội phục cái gọi là giáo dục tự do sao?

Tư Mộ vừa nghe Vưu Ưu nói vậy, sắc mặt lại biến đổi nhanh hơn. Nàng giựt giựt khoe miệng, vẻ mặt trắng xanh vô lực nói: "Minh, không có..."

Cái gì?

Vưu Ưu tròn mắt hóc mồm.

Không có bạn trai?

Vưu Ngư lại nhanh chóng bày tỏ suy nghĩ trong lòng mình, giờ ngón trở nập nập lên quẹt quẹt đôi mà tròn tròn của mình, "Dì gạt người, xấu hổ xấu hổ..." (Bé đang làm động tác lêu lêu T___T)

Tư Mộ nấp mấy miệng, ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng không nói gì nữa, chỉ là đôi mắt ám đạm một chút, rũ mắt xuống tự mình uống trà.

Lúc này Vưu Ưu mới cảm thấy không thích hợp, nhìn hành động ngây thơ của con gái, nói xin lỗi: "Mộ Mộ, cậu không sao chứ?"

Tư Mộ hít mũi một cái, ngược mắt nhìn Vưu Ưu, lắc lắc đầu, sắc mặt trắng xanh nói: "Không có việc gì, mình rất khỏe!"

Không có việc gì, thật sự không có việc gì!

Có thể có chuyện gì chứ?

Chẳng qua chỉ là thất tình, thất thân, như vậy cũng không thể chết người. Thật sự không có việc gì...

Cô rất tốt, phải rất tốt!

Không tốt còn có thể như thế nào? Ván đã đóng thuyền, hối hận cũng không kịp...

Hình như Vưu Ngư cũng cảm nhận không khí thay đổi, mà nguyên nhân tạo nên không khí bi thương đó lại chính là một câu nói của mình.

Rất cục cũng giác ngộ được mình làm sai, bé nghiêng cơ thể nhỏ nhỏ qua, đưa tay kéo kéo cánh tay Tư Mộ, muốn leo lên ngồi vào lòng Tư Mộ.

Tư Mộ ngăn người, sau khi biết bé muốn làm gì liền bế bé lên, đặt bé ngồi lên đùi mình, vừa đưa tay nhéo khuôn mặt uất ức của Vưu Ngư, hưởng thụ xúc cảm trơn mềm trên tay, vừa hỏi: "Tiểu mỹ nhân, sao lại mất hứng vậy?"

Vưu Ngu "ríu ríu" mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Dì, con xin lỗi! Vưu Ngu nhắc đến chuyện đau lòng của dì! Vưu Ngu không cố ý, Vưu Ngu xin lỗi. Dì đừng trách Vưu Ngu có được không?"

Lúc Vưu Ngu nói những lời này, mang theo tia non nớt, dĩ nhiên chân mày thanh tú nhỏ nhỏ đã nhả thành hình chữ "Xuyên", đáng vẻ rất đáng yêu lại khiến người khác yêu thương. (Chữ "Xuyên" là chữ này "川")

Tư Mộ thổi phồng một tiếng rồi bật cười, đưa tay xoa cái đầu nắm hương của bé, chớp mắt nói: "Dì không tức giận? Tiểu mỹ nhân Vưu Ngu của chúng ta đáng yêu như vậy, xinh đẹp như vậy, dì làm sao có thể giận con đây?"

Vưu Ngu tiếp tục làm nũng: "Vậy dì cười một cái đi! Khi dì cười lên nhìn rất đẹp. So với mẹ còn đẹp hơn."

Được rồi, bé Vưu Ngu có đôi khi vì sự nghiệp nịnh hót của mình mà trực tiếp bán đứng mẹ mình.

Tư Mộ vui vẻ, buồn phiền trong lòng cũng theo đó tan đi.

"Bạn nhỏ Vưu Ngu, con vẫn chưa làm xong chuyện chính đó, ăn hết bánh ngọt trước mặt con đi." Vưu Ưu liếc nhìn cổ áo của Tư Mộ bị con gái khuấy động mà hở ra, sau đó mở miệng nói với con gái.

Mẹ Vưu Ngu bị bán đứng liền mất hứng trừng mắt nhìn con gái của mình.

Phần lớn thời gian Vưu Ngu vẫn luôn e ngại người mẹ uy nghiêm của mình, cho nên bé ngoan ngoãn trốn xuống khỏi đùi Tư Mộ, ngoan ngoãn leo lên chỗ ngồi của mình, rồi lại ngoan ngoãn cầm đĩa, tao nhã đâm một cái sùi cào tôm.

Vưu Ngu ở nước ngoài, rất ít khi ăn đồ ăn Trung Quốc, cho nên đến bây giờ vẫn không dùng đũa. Trong lúc ăn cơm ngoài dùng thìa thì bé sẽ dùng nĩa. Hơn nữa còn khua khua cái tay mập mập, tao nhã thành thạo.

Kỳ thật Vưu Ngu đã ăn nhiều rồi, với lại bé vẫn còn nhỏ nên sức ăn không lớn, chỉ ăn một ít là no. Nhưng trước đó bé gọi quá nhiều điểm tâm mà bị mẹ uy hiếp rằng nhất định phải ăn hết. Cho nên nàng mặc dù hiện tại bé rất muốn ới ra, nhưng vẫn chậm chạp đâm sùi cào tôm bỏ vào miệng.

Cuối cùng, bé thật sự là ăn không nổi nữa, ngẩng đầu nhìn ngẩng đầu nhìn sắc mặt của mẹ, nói: "Mẹ, con muốn đi tiểu, đi tiểu ~"

Tư Mộ thấy Vưu Ưu chỉ gật gật đầu, cũng không đứng dậy giúp bé.

Cô ấy cứ vậy mà yên tâm để đứa bé bốn tuổi tự mình đi toilet sao?

Ài, người mẹ này cũng quá không đáng tin đi? Tư Mộ khinh bỉ nhìn bạn tốt.

Vưu Ngu thấy mẹ gật đầu, liền lác cơ thể nhỏ bé một đường chạy như bay tìm toilet, Tư Mộ đứng dậy đuổi theo sau.

"Ồ!" Vưu Ngu chỉ lo vui đầu chạy về phía trước, không có chú ý thấy chỗ ngã rẽ đột nhiên có người đi ra, cho nên liền đụng phải. Bởi vì bé chạy quá nhanh, mà "Chướng ngại vật" cũng rất khỏe mạnh, bị vũ trụ nhỏ như bé đụng phải, vẫn đứng im như cũ không hề nhúc nhích, mà bé lại bị bắn ngược lại, té ngã mông chạm xuống đất, khiến cái mông nhỏ bị đụng đau.

Tư Mộ đi theo phía sau, thấy Vưu Ngu bị va chạm mà ngã xuống đất, liền vội vàng chạy tới.

Trước tiên đỡ người dậy rồi kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới coi bé có bị thương không, chỉ thấy một đôi mắt đen lúng liếng tràn đầy nước mắt, đáng vẻ sắp khóc khiến cô cực kỳ đau lòng.

Ngẩng đầu đang muốn tìm "Chướng ngại vật" nói lý xem tại sao đi đường lại không mang theo mắt, lấy lớn hiếp nhỏ..., lại thấy một số người đang vây quanh.

Giờ khắc này, lần đầu tiên Tư Mộ biết, như thế nào là khí thế khinh người!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lúc Định Mạnh Ta Yếu, Dì Không Thể Liều Mạng

Người đàn ông đứng trước mặt Tư Mộ có thân hình cao lớn, hơn nữa còn bày ra tư thế khinh người, xung quanh anh ta có rất nhiều người mặc đồ đen, cả người toát ra khí phách vương giả.

Tư Mộ nuốt nước miếng, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ là đại ca xã hội đen?

Nhìn tình hình này, giống như những cảnh đại ca xã hội đen ra sân khấu trong phim ảnh.

Cô ôm chặt đứa bé trong ngực, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt lạnh lùng mà thâm trầm của người trước mặt, ngao ngễ nhìn lại.

"Này anh, chẳng lẽ anh đi mà không nhìn đường à? Tuy rằng lỗi thuộc về đứa bé, nhưng mà ngay ngã rẽ anh phải chú ý hơn chứ, lái xe đến ngã rẽ cũng phải giảm tốc độ đấy!" Thật ra thì trong lòng Tư Mộ rất sợ, nhưng vẫn giả vờ bày ra dáng vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt.

Một đám người ở phía sau anh lại cười ha hả, cười đến nổi sắc mặt Tư Mộ lúc đỏ lúc trắng, nhìn rất đẹp mắt.

Ngôn Mặc Bạch nhìn cô gái trước mặt, nhú nhú mày. Đối với cô lại càng thêm xi mũi coi thường.

Đi bộ còn phải nhìn đường? Thật xin lỗi, từ trước đến nay bản thiếu gia đều hoành hành ngang ngược.

Đừng phải liên liêu mạng xem ai bá đạo hơn ai. Không thể bỏ qua cơ hội thắng lợi, đạo lý này anh nhớ rất rõ cũng hết sức chấp nhận.

Lái xe đến ngã rẽ phải giảm tốc độ? Cái gì gọi là giảm tốc độ? Bản thiếu gia chỉ biết đạp chân ga hết cỡ.

Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh một tiếng, không rảnh mà trả lời.

Anh còn có việc phải xử lý, không có thời gian rảnh mà ở lại đây.

Cũng bởi vì tối hôm qua trong đầu anh toàn là hình ảnh của cô gái này, cả đêm không thể nào ngủ được. Khó khăn lắm mới dứt ra khỏi cái suy nghĩ đáng ghét kia, thả lỏng tâm trí đi làm việc. Kết quả là đi ăn sáng, mà lại gặp được.

Anh không nhận được cau mày.

Vưu Ngư trốn trong ngực cô, lộ ra cái đầu nắm hương, nhìn thấy trước mặt mình toàn người mặc vest đen, bé nhẹ nhàng kéo kéo áo Tư Mộ, nháy mắt với cô, ý là nhắc nhở cô không nên quá kích động, phải xem xét tình hình.

Tư Mộ cúi đầu trấn an người trong ngực, về mặt khi bé nháy mắt với cô khiến người khác thương yêu. Vốn dĩ trong mắt đang được nước mắt bao quanh, nhưng chỉ trong nháy mắt, nước mắt liền chảy xuống. Gương mặt nhỏ nhỏ tràn đầy nước mắt.

Tư Mộ cực kỳ đau lòng nhẹ nhàng xoa mông bé, dụ dỗ: "Vưu Ngư, ngoan, còn đau sao?"

Sau đó ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, hung hăng trợn mắt lườm anh ta.

Ngôn Mặc Bạch càng nhú chặt mày, chờ cô phản kích.

Tư Mộ ân cần thăm hỏi tổ tông nhà anh.

Khô khốc nói: "Về sau đi đường chú ý một chút!"

Vừa mới ngẩng đầu, tầm mắt cô lướt qua mọi người, liền thấy người tới qua giúp cô giải vây trước cửa Autumn.

Tuy rằng khi đưa cô về, thái độ của người đó có thể xem là hòa bình, nhưng có lẽ khi đó cô sợ chết lặng, mới dám đi cùng xe với người kia, để anh đưa cô về. Sau đó nhớ đến hành động tàn bạo máu me của bọn họ, tim cô muốn nhảy ra ngoài.

Đó rất đáng sợ!

Lớn như vậy, cô cũng chưa từng gặp qua trường hợp máu tanh như thế, nếu xem phim cũng không nhìn cảnh đánh đánh giết giết. Hiện tại đột nhiên thấy một màn mạnh như vậy, thật sự là bị dọa sợ choáng váng.

Cô vừa nói xong liền ôm Vưu Ngư đi vòng qua bọn họ, đi về phía WC.

Trên lưng mồ hôi lạnh đổ liên tục.

"Hắc! Đại ca, cô gái này... Ách, có ý trách cứ!" Tiểu Trang ở phía sau nhướn mày cười theo.

Còn tưởng rằng cô sẽ nói xằng nói bậy, không sợ chết ở trước mặt hổ dương oai múa mép, trong lòng âm thầm vui mừng vì có kịch hay để xem hi hi hi. Kết quả là cô gái này chỉ nói một câu yếu kém như vậy, liền chạy trốn.

Ngôn Mặc Bạch nhìn bóng lưng Tư Mộ đang sợ hãi mà chạy lại hơi ngần người, sau đó khước môi khẽ nhếch, tạo ra độ cong ôn hòa mà trăm năm hiếm thấy... anh đang cười!

"Đi thôi! Lâu Thiếu còn chờ chúng ta qua đó đấy." Ngôn Mặc Bạch thu lại đường cong ôn hòa, khôi phục dáng vẻ lãnh khốc như thường ngày.

"Dạ!"

Một đám người đồng thanh trả lời, rồi rời khỏi nhà ăn.

Trong nhà vệ sinh nữ, tay Tư Mộ ôm Vu Nư vẫn còn phát run. Cô đặt Vu Nư đứng xuống đất, rồi kéo quần của bé xuống, muốn kiểm tra cái mông của Vu Nư xem nó có bị thương không.

Tư Mộ mới kéo quần của bé xuống, Vu Nư liền kêu lên: "Dì, người ta muốn vào trong đó đi tiểu! Ngoài này rất xấu hổ, xấu hổ..."

Tư Mộ 囧 囧, nhìn bồn rửa tay bên cạnh, đang có một cô gái đứng đó rửa tay, nghe bé nói vậy liền nở nụ cười: "Trẻ con mới bảy lớn! Đã biết xấu hổ..."

"Con đã bốn tuổi, là người đẹp nhỏ..." Hai tay Vu Nư cật lực kéo quần xuống xi-líp, liều mạng giữ gìn trinh tiết của mình, ngoài miệng vẫn bắt nạt mà nói.

Tư Mộ bắt đấm đĩ, dặt bé vào trong một gian phòng, "Lần này không ai có thể nhìn, con mau cởi quần đi... để đi nhìn xem mông con có bị thương không. cái mông trắng nõn nếu bị đụng thành chỗ xanh chỗ tím, thì rất khó coi? Ngoan, để đi nhìn xem..."

Nghe nói như thế, Vu Nư liền ngoan.

Bạn nhỏ Vu Nư yêu nhất là cái đẹp, nghe nói mông của mình chỗ xanh chỗ tím, khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương không thôi, "Nhanh, đi mau nhìn hộ Vu Nư xem, có màu xanh không?. Hình như hơi đau, hu hu..."

Tư Mộ không dám dùng nhiều lực, chỉ sờ lên mông của bé, không nghe thấy bé kêu đau, chắc không nghiêm trọng, cũng không có thấy màu xanh hay tím gì cả.

"Ừ, may mắn không có việc gì!" Nói xong, cô ôm bé ngồi lên bồn cầu, "Không phải con muốn đi toilet sao? Nhanh giải quyết đi..."

Cái bồn cầu này cao như vậy, một đứa bé bốn tuổi căn bản không tự ngồi lên được. Cái tên Vu Ưu kia lại có thể yên tâm để con gái mình tự mình đi.

"Ừm!" Vu Nư ngoan ngoãn gật đầu, "Dì, đi ra ngoài chờ con đi, nơi này thối thối."

"Ha ha, được! Khi nào con đi xong, nhớ gọi dì!" Tư Mộ trả lời liền đi ra ngoài.

Mấy phút sau, nhóc con kia nũng nịu gọi cô: "Dì... ôn đi xong rồi."

Kỳ thật lúc ở nhà, mẹ bé rất ít khi lo cho bé những thứ này. Lúc ba tuổi đi học đã tự làm những thứ này, mẹ luôn luôn dạy bé tự lập.

Đúng là nơi này bồn cầu rất cao, bé ngồi ở trên chân cũng không chạm được tới đất, cho nên cũng không dám hoạt động, sợ mất thăng bằng ngã xuống.

Cho nên, hiện tại chỉ có thể nũng nịu kêu Tư Mộ đến giúp.

Tư Mộ chưa bao giờ chăm sóc trẻ con cho nên tay chân hơi luống cuống, một lúc lâu sau mới dọn dẹp xong.

"Dì, mới vừa rồi, không nên xúc động như thế." Lúc Tư Mộ ôm Vu Nư đi đến bồn rửa tay, bé bày ra khuôn mặt nghiêm trang giống như một tiểu đại nhân, nghiêng đầu nói với Tư Mộ.

Tư Mộ lại 囧, đỏ mặt lên.

Hắc, tiểu gia hỏa này, không phải mới vừa rồi dì giúp con lấy lại danh dự mới như vậy sao? Nếu bản thân ta đi bị đụng ngã, sẽ yên lặng đứng lên chạy thoát.

Đi đây ngay cả tấm thân xù nữ bị người khác lấy đi, cũng chưa dám xung đột, đành nuốt xuống.

Tư Mộ tủi thân mím mím môi: "Nha... biết rồi!"

Vu Nư lại đứng đắn và nghiêm túc nói: "Lúc địch mạnh ta yếu, thì đi không thể liều mạng. Dì nhớ kỹ anh ta, chờ đến thời cơ, dì sẽ trả lại toàn bộ cho anh ta." Lại còn gật gù há hê nói: "Cái này gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn!"

Tư Mộ đầu đầu hắc tuyến, thật sự thụ giáo. Đứa bé này cũng... Trưởng thành sớm quá sớm đi!

"Bình thường mẹ con dạy con như vậy sao?" Tư Mộ hỏi, sau đó cũng bắt chước nghiêm chỉnh gật gù đầu: "Mẹ của con, quả nhiên là người mẹ cực phẩm!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vết Răng Đỏ Thắm Chỗ Xương Quai Xanh Của Cậu.

Tư Mộ và bạn nhỏ Vưu Ngư trì hoãn hồi lâu mới quay về chỗ ngồi.

Vưu Ưu bên kia cũng đã ăn gần no.

Thật sự là bởi vì đã lâu rồi chưa có ăn những loại bánh ngọt kiểu Trung Quốc ngon như vậy, hơn nữa trong thời gian dài không có ăn cái gì, cho nên rất đói, nên ăn rất nhiều.

Cô bỏ đĩa xuống, tiện tay lấy khăn giấy, tạo nhả lau khô miệng nhìn hai người đi lâu như vậy mới về, kinh ngạc nói: "Hai người thuê xe về nhà đi toilet sao?"

Tư Mộ im lặng im lặng, ngồi vào chỗ của mình, không có ý định nói chuyện.

Mà Vưu Ngư lại rầm rì rầm rì nhào đến chỗ mẹ mình, ôm đùi Vưu Ưu, tủi thân mím miệng: "Mẹ, vừa mới Vưu Ngư gặp người xấu ở bên kia! Ông ta đụng con khiến con ngã trên mặt đất, còn không chịu xin lỗi. Hu hu... mong con đau quá..."

Tư Mộ kinh ngạc nhìn tiểu gia hỏa này, sắc mặt biến đổi cũng quá nhanh đi?

Lúc này ở trong toilet vẫn là đáng vẽ không sao, thậm chí còn nghiêm trang khuyên cô gặp chuyện phải tinh táo, không thể xúc động. Bây giờ lại ôm đùi mẹ mình đòi an ủi.

Orz ~ thật sự có thể thấy được tiểu gia hỏa này lanh lợi và phúc hắc rồi.

Nhưng mà, đáng vẽ này mới giống một đứa trẻ bốn tuổi.

Tư Mộ còn tưởng rằng sau khi Vưu Ưu nghe con mình khóc lóc kể lể, thì sẽ tức giận không thôi, dựa theo tình hình trước kia, nhất định cô ấy sẽ đuổi theo người kia, đòi lại công đạo cho con gái.

Nhưng mà lần này Tư Mộ đã đoán sai rồi.

Vưu Ưu sau nghe con mình vừa khóc vừa kể chạy một đồng nước mắt nước mũi, không những không ôm bé vào lòng dỗ dành yêu thương, ngược lại nhếch mày thật cao liếc nhìn bé, sâu xa nói: "Được rồi, đừng giả bộ đáng thương. Con lanh lợi như vậy, ai có thể bắt nạt con."

Không chừng trong lòng còn đang tính toán xem nên trả thù như thế nào đó.

Vưu Ngư lập tức quay cái mông nhỏ lại, đưa đến trước mặt mẹ mình, "Là thật mà. Mẹ xem thử đi!"

Chỉ cần được yêu thương, cái gì cũng có thể làm.

Tư Mộ cũng hòa theo: "Đứng đây, Vưu Ngư đi tên kia đụng vang ra xa. Cậu nghĩ xem, con của cậu bé như vậy lại bị người ta đụng văng ra xa, sau đó mông đập xuống đất, cũng không biết mông của bé có bị chấn thương không nữa. lát nữa cậu nên đem bé đến bệnh viện kiểm tra một chút, nếu xương bị là sao, để lại di chứng sao này thì phải làm sao?"

Lời này càng nói càng khó hiểu, Tư Mộ cũng thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi mình.

Vưu Ưu lại lườm cô một cái, sau đó thờ dãi nói: "Cậu không cần thay vật nhỏ này bênh vực kẻ yếu, nó còn nhỏ vậy nhưng thủ đoạn rất nhiều. Đáng vẽ ừ rừ hừ hông này chắc kế thừa từ người cha đoán mệnh của nó rồi."

Mỗi lần nhắc tới người cha đoán mệnh kia của Vưu Ngư, bạn nhỏ Vưu Ngư rất không bình tĩnh được mà khóc, sau đó dậm chân. Khác khác với đáng vẽ nhu thuận đáng yêu lúc bình thường.

Editor: Queen - DDLQĐ

"Cha con không có đoán mệnh, khẳng định cha vẫn còn sống, chỉ là tạm thời không tìm thấy chúng ta. Cho nên, mẹ, chúng ta phải cố gắng, nhanh chóng tìm cha về!" Vưu Ngư khóc nức nở nhưng vẻ mặt rất kiên định.

Người ta nói, con gái là người yêu của cha ở kiếp trước. Quả nhiên con gái và cha tương đối thân. Dù chưa bao giờ gặp mặt, nhưng lại hết sức thân.

Vưu Ưu không muốn nói nhiều với con gái. Sự thật giống như bé nói, cha bé không chết, còn sống nhưng hôm nay gặp nhau ở sân bay, lướt qua nhau giống như người xa lạ.

Vậy thì so với chết có gì khác nhau?

"Con cầm miệng lại cho mẹ! Nếu còn khóc mẹ liền ném con ra ngoài! Con một mình đi tìm người cha đã chết của con đi, mẹ không cần con nữa!" Nhất

thời Vu U hơi bức mình, "Mẹ một mình dọn từng cục cứt, từng bãi nước tiểu nuôi con khôn lớn, con lại vì cái người chưa từng gặp mặt chỉ hiển tợng một một con tinh trùng mà dám sắng giọng với mẹ, con đủ lông đủ cánh rồi sao Vu Ngr!"

"Hu hu... mẹ, con sai rồi! Con không tìm cha nữa, mẹ không thể bỏ rơi Vu Ngr..." Vu Ngr thấy mẹ tức giận, thì sợ tới mức khóc cũng không dám phát ra tiếng, chỉ hít hít cái mũi, nước nớc.

Tư Mộ ở một bên nhìn không nổi, đứng dậy qua đi ôm lấy đưa bé khóc đến run người, dịu dàng dụ dỗ.

Sau đó trách cứ liếc Vu U một cái: "Cậu tức giận với đứa bé làm gì? Dọa bé sợ thì phải làm sao? Thật là, tính xấu này của cậu cho dù xuất ngoại vài năm nay cũng không giảm bớt, ngược lại còn tăng thêm rồi.

Vu U hừ hừ, không nói gì.

Thật ra thì ở nước ngoài mấy năm tính tình của cô cũng đã đỡ rất nhiều. Nhưng hôm nay ở sân bay gặp được người kia, tất cả bình tĩnh và lạnh nhạt, một giây đó đã tan rã.

Cho nên khi con gái liễu mình không sợ chết bảo vệ cho anh ta, trong lòng cô cực kỳ khó chịu, khó chịu cực kỳ.

Nhìn dáng vẻ khóc đến đau lòng của con gái, trong lòng cô cũng rất khó chịu. Con gái bé bỏng, là miếng thịt rớt xuống từ người cô, là liên kết duy nhất giữa cô và anh, là quả tim trên người cô, cô làm sao chịu được khi bé bị thương? Cô làm sao có thể không đau lòng?

Vu U đưa tay qua ôm lấy con gái: "Được rồi, đừng khóc. Là mẹ sai, mẹ không lên to tiếng với con. Con là cô gái nhỏ đáng yêu nhất nhà chúng ta, đương nhiên mẹ sẽ không nỡ vứt bỏ Vu Ngr rồi."

Giờ phút này Vu Ngr cũng biết phải thu nước mắt lại.

Nhìn thấy mẹ đang lấy lòng mình, bé cũng ngoan ngoãn ôm cổ mẹ, yên lặng thu lại nước mắt.

"Mình đã tính tiền rồi. Hiện tại chúng ta đi khách sạn Autumn đi!" Vu U nhìn Tư Mộ, nói với giọng hơi khàn.

"Sao phải đi khách sạn? Mình đã nói với ba mẹ mình rồi, họ cũng nói đưa cậu về nhà ở. Cũng đã dọn dẹp phòng cho cậu xong rồi. Thật sự, sáng nay mẹ mình vẫn nhắc đến cậu..." Tư Mộ dốc hết sức muốn mời mẹ con hai người về nhà cô ở.

Nghe Vu U nhắc tới khách sạn Autumn, tim Tư Mộ lại thất lại.

Hình ảnh ngày hôm qua giống như đoạn phim hiện lên đầu cô.

Tất cả những chuyện thống khổ nhất trong cuộc đời đều xảy ra trong ngày hôm qua, đều xảy ra khách sạn Autumn. Đối với cô mà nói, nơi đó đúng là địa phương xấu, là vùng cấm.

Vu U căn bản không chú ý đến sắc mặt trắng xanh của Tư Mộ, chỉ ôm Vu Ngr đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Trước khi về nước mình đã đặt khách sạn qua mạng. Còn về phần mẹ cậu, ngày mai mình sẽ dẫn Vu Ngr đến chào hỏi bác. Lại nói ba cậu vừa mới xuất viện, thân thể còn chưa hồi phục hoàn toàn, hiện tại quan trọng nhất là hoàn cảnh an tĩnh để tĩnh dưỡng. Vu Ngr đến đó ở, có thể nó sẽ ằm ỉ, làm ảnh hưởng đến ba cậu nghỉ ngơi."

Đi vài bước, đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm cái cổ được Tư Mộ dùng khăn quàng che kín, sâu xa nói: "Lúc hỏi cậu có bạn trai không, cảm thấy cậu có gì đó không thích hợp. Mình cảm thấy có vài lời muốn hỏi rõ. Ví dụ như vết răng đỏ thẫm ở chỗ xương quai xanh của cậu..."

Tư Mộ đang cúi đầu đi theo phía sau, nghe thấy câu nói sau cùng của Vu U, cô kinh hoàng ngẩng đầu nhìn Vu U. Vội vàng đưa tay lên chỉnh lại khăn quàng cổ.

Editor: Queen - ĐDLQĐ

"Mình, thật sự không có việc gì, mình rất khỏe..." Tư Mộ không biết rằng khi nói những lời này mặt cô trắng xanh đến mức nào, không tự tin, không có sức lực. Nhưng cô không thể mềm yếu, coi như rá rất đau, rất khó chịu, cô cũng phải giả bộ kiên cường, tươi cười tối mặt.

"Đừng nói với mình những lời này, cậu nghĩ cái gì cũng hiện hiết trên mặt rồi, người mù cũng có thể nhìn thấy không thích hợp. Đi đến khách sạn, cậu phải ngoan ngoãn, nói thật cho mình nghe..." nói xong những lời này, liền ôm Vu Ngr đi ra ngoài rồi đón xe.

Lưu lại một mình Tư Mộ ở phía sau, ánh mắt, cổ họng và trái tim đều chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cứ Coi Như Là Chó Cẩn Đi.

Sau khi đến khách sạn Autumn, đăng ký ở quầy lễ tân xong nhân viên phục vụ dẫn họ lên phòng.

Phòng Vuur Uu đặt chính là phòng vip, rộng rãi thoải mái, hòa hoa xa xỉ.

Trên đường Tư Mộ nom nớp lo sợ, cầm chặt hành lý Vuur Uu đi phía sau cô.

Thang máy dừng lại ở tầng 18, sau đó nhân viên phục vụ dẫn họ đến phòng 1718, dùng thẻ từ mở cửa.

Phòng này cùng phòng mà tối qua cô thất thân chỉ cách nhau một bức tường.

Sắc mặt Tư Mộ trắng bệch rất dọa người, ký ức tối qua lại hiện lên, khiến cả người cô phát run, tâm cũng lạnh lẽo.

Cô sợ hãi nhìn chằm chằm cửa phòng bên cạnh, sợ người đàn ông giống như quý tử qua đột nhiên đi ra từ căn phòng kia.

Nhân viên phục vụ vừa mở cửa cô liền vọt vào.

Cô không dám ở ngồi dù chỉ một giây!

Động tác của Tư Mộ khiến Vuur Uu kinh ngạc há miệng thở dốc, sau đó ôm con gái đi vào phòng.

"Chúc quý khách vui vẻ, đây là phòng vip mà bà đã đặt trước. Nếu cần thêm gì, bà có thể liên hệ với quầy phục vụ bất cứ lúc nào, chúng tôi sẽ phục vụ ngài hết lòng." Nhân viên phục vụ hết sức lễ phép, hơn nữa còn đặc biệt nhiệt tình, nụ cười cũng rất thân thiết.

"Hi vọng bà du lịch vui vẻ!" Thấy Vuur Uu không dặn dò gì thêm, liền lễ phép ra ngoài.

Vuur Uu thả Vuur Ngu xuống: "Vuur Ngu, con có mệt không? Lên giường ngủ một lúc đi được không? Chiều mẹ sẽ mang con đi chơi!"

Vuur Ngu nghe buổi chiều được đi chơi, cũng rất vui mừng, đá văng giày ra rồi bò lên giường.

Sau khi Tư Mộ vào phòng liền trực tiếp ngã ngửa ra giường, trừng mắt nhìn trần nhà.

Vuur Ngu lên giường, nhưng bây giờ bé còn chưa buồn ngủ, thấy Tư Mộ cũng nằm ở trên giường, liền nhích lại gần cô, cùng chơi với cô.

Lần đầu tiên Tư Mộ nhìn thấy Vuur Ngu, thì đã bị bé chinh phục. Hiện tại bé đến chơi với mình, cô cũng bỏ tất cả những phiền lòng và sợ hãi qua một bên, sau đó cô cùng Vuur Ngu, hai người ở trên giường đùa giỡn rất vui vẻ.

Trong lúc Tư Mộ ý lớn hiệp nhỏ, vài lần vờn tay về nách Vuur Ngu cù bé, nhưng bé lại không sợ nhột, ngược lại chính cô bị bé nắm được cái đuôi, phản công lại.

Từ nhỏ Tư Mộ đã rất sợ ngứa, tất cả mọi vị trí trên người đều cực kỳ mẫn cảm, còn chưa đụng đến, cô đã gào khóc, kêu to, cười to.

Trong lúc né tránh, Vuur Ngu kéo lấy cái khăn quàng cổ của cô, ý đồ của bé là dùng nó để trói cô lại, để cô khỏi cử động, ngoan ngoãn để mình cù nhột. Đúng là cái ý nghĩ kỳ lạ.

Cái khăn quàng cổ chỉ quàng hai vòng, hơi dùng sức là có thể kéo nó xuống.

Vuur Ngu còn nhỏ, dùng hết sức lực lôi kéo chiếc khăn quàng cổ, cho rằng nhẹ vậy sẽ có thể trói được Tư Mộ, ai biết dùng sức như vậy, cơ thể bé cũng theo đà đó ngã xuống, thân thể bé tròn tròn lại còn lẫn hai vòng, Tư Mộ sợ tới mức lao nhanh đến đỡ bé.

Tiểu gia hỏa suýt nữa thì lăn xuống giường.

Mặc dù dưới giường có trải thảm, thế nhưng nếu té ngã ra sau rớt xuống giường đứa bé không bị thương cũng bị dọa.

Nhưng là Vuur Ngu không có bị hù. Ngay lúc Tư Mộ đỡ bé, ôm bé vào ngực, tiểu gia hỏa kia lại mở to mắt nhìn chỗ xương quai xanh của cô, giống như phát hiện được lục địa mới, la lên: "Dì, chỗ này của dì bị sao vậy?"

Tư Mộ hoảng sợ, vội vàng kéo vạt áo che dấu rằng kia lại, trong lòng thầm nghĩ người đàn ông biến thái kia.

"Ách... không có gì, hôm qua dì có mua một con chó nhỏ, nó thật hư, cắn dì một cái." Tư Mộ ngượng ngùng trả lời.

Tin cậu mới là lạ!

Vuur Uu từ trong toilet đi ra thì nghe được con gái hỏi câu đó. Thầm nghĩ, con gái à, quả nhiên là mẹ con tâm ý tương thông, mẹ còn đang tìm cơ hội để hỏi, tiểu gia hỏa này đã hỏi rồi,

Nhưng Tư Mộ trả lời làm cô không hài lòng.

Vưu Ưu thản nhiên đi đến: "Để mình xem vết thương này, rốt cuộc là loại chó nào mà lại lợi hại như vậy, cắn được nơi đó của cậu." Sau đó lại cười hi hi nói, "Bị những con vật này làm bị thương, phải đi bệnh viện chích ngừa bệnh dại đó. Cậu đã đi chưa?"

Tư Mộ biến sắc.

Vưu Ưu nói là có đi bệnh viện chích ngừa chưa, nhưng cô biết Vưu Ưu không tin cái cô bịa ra, cho nên câu nói của Vưu Ưu có hàm ý khác. Mà Tư Mộ cũng nghe ra được.

Tối hôm qua cô cùng người đàn ông kia xxoo, không biết người đàn ông kia có làm tốt biện pháp phòng ngừa không.

Tốt hôm qua cô làm chuyện đó trong lúc say như chết, coi như lúc ấy có một chút ý trí, nhưng vẫn không biết được anh có mang "áo" không?

Ngộ nhờ trúng thưởng thì phải làm sao đây?

Đầu Tư Mộ trống rỗng giống như một nồi bột nhào.

Vưu Ưu vừa nhìn thấy phản ứng này của Tư Mộ, liền biết mình đoán đúng.

Vưu Ưu hỏi: "Người đàn ông kia là ai? Bạn trai cậu?"

Nếu như là bạn trai, thì tại sao nhìn Tư Mộ lại kinh hoàng và thống khổ như vậy? Vưu Ưu nghĩ không ra.

Tư Mộ hơi sững sờ một chút, rất lâu sau mới chậm rãi lắc đầu, khô khốc nói: "Mình không biết anh ta là ai. Chờ đến khi mình tỉnh táo lại, chuyện cũng đã kết thúc. Ngay cả mặt người kia mình cũng chưa thấy rõ..."

Nhất thời Vưu Ưu đề cao âm lượng: "Cái gì? Cậu không biết người kia là ai? Vậy là cậu... bị 'mê' 'gian'?"

Tư Mộ dừng lại một lúc, lộ ra vẻ mặt mất tự nhiên, ấp úng trả lời: "Lúc ấy mình uống say... sau đó chuyện lại xảy ra trong phòng tối, đèn cũng không bật, từ đầu đến cuối mình cũng không nhìn thấy mặt anh ta."

Vì nằm trên giường nhưng không ngủ được, liền cầm điện thoại của Tư Mộ lên để chơi trò chém trái cây, đột nhiên bạn nhỏ Vưu Ngư kinh ngạc kêu to: "Xấu hổ xấu hổ xấu hổ... tại sao đi lại té nhào vào trong ngực của chú này?"

Sau đó lại làm bộ đưa bàn tay nhỏ lên che mắt, vừa nhìn lên vừa gọi: "Mẹ mau nhìn, đi và chú này muốn làm chuyện xấu..."

Tư Mộ ngạc nhiên, chắc là tấm hình mà Vưu Ngư nhìn thấy là tấm hình cô cài làm màn hình bảo vệ, đó là tấm hình cô chủ động hôn Diệp Nham.

Vội vàng muốn qua đi lấy lại. Mặc dù nói Mặc dù nói tiểu gia hỏa này trưởng thành sớm, nhưng bây giờ mới bốn tuổi tiếp xúc với những thứ này, quả thật còn quá sớm.

Nhưng tốc độ của cô lại chậm hơn Vưu Ưu một bước. Vưu Ưu giành được điện thoại liền nhảy ra xa cả thước, để phòng ngừa Tư Mộ lấy lại điện thoại.

Vưu Ưu nhìn tấm hình trong di động, trước tiên là trợn mắt há hốc mồm, sau đó liền cười ha ha không ngừng, lại còn chặc chặc. Tự đáy lòng cảm thán: "Mộ Mộ, thật không ngờ vài năm không gặp, tác phong của cậu càng ngày càng lưu manh. Lại có thể bỏ nhào vào trong ngực người ta, ôm người ta, có chết cũng không buông. Lúc học cấp ba nếu lá gan của cậu to bằng một nửa lúc này, chắc có lẽ cái anh chàng văn sĩ ở lớp bên cạnh đã quỳ gối trước quần lót của cậu..."

Tư Mộ sững sờ, nghi hoặc nhìn Vưu Ưu: "Cái gì mà mình bỏ nhào vào trong ngực anh ta, ôm anh ta, có chết cũng không buông? Mình chỉ hôn một cái có được hay không?"

"Hừ! Chẳng lẽ mới vừa rồi là mình tưởng tượng hả? Sau đó đưa điện thoại đến trước mặt Tư Mộ: "Tự cậu xem đi, có phải cậu ôm người ta không buông không? Chặc chặc chặc, lại còn giống như bạch tuộc bám trên thân người ta. Oa nha... tình cảm thật là mãnh liệt!"

Tư Mộ vừa thấy bức hình trong điện thoại, liền sợ ngây người.

Tại sao lại có bức hình này?

Cô nhớ rất rõ, cô không có chụp bức hình này.

Nhìn bối cảnh giống như trong thang máy, như vậy thì có thể chụp bức hình này, chỉ có thể camera của khách sạn.

Canera? Vậy thì toàn bộ nhân viên trong khách sạn đều nhìn thấy?

Trời ơi, quá mất mặt!

Bị Vưu Ưu ép đến đường cùng, cuối cùng Tư Mộ đành nói hết sự thật. Sau đó hỏi ý kiến của Vưu Ưu.

Ngay lúc hai người đang im lặng suy nghĩ mặt của người đàn ông trong hình, thì ở vách tường kế bên, có ba người đàn ông to khỏe mang theo một cái bao tải cùng cỡ vào phòng 1818.

Toàn thân Ngôn Mặc Bạch tỏa ra khí lạnh, ngồi trong phòng khách: "À đàn bà kia, cô có biết cô sống không được lâu nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đưa Cô Ta Đến Nhà Thổ

Trong phòng 1818, toàn thân Ngôn Mặc Bạch mặc bộ vest đen tuyền, quần áo được cắt may bằng thủ công rất khéo léo. Dáng người anh đẹp hơn cả người mẫu, còn ăn mặc như vậy càng lộ vẻ cao quý.

Nhưng đôi mắt màu đen, lại thuộc màu lạnh (Màu đen mà thuộc màu lạnh?? Ta thua bà tác giả này luôn rồi!). Cả người còn mặc đồ đen, giống như một con báo đen đi ra từ trong tuyết, cuồng ngạo, máu lạnh, vô tình.

Trong cái bao tải được mấy người đàn ông cao lớn mang vào là một cô gái, cô ta bị ném thô bạo ném xuống đất, phát ra tiếng ren ri thống khổ.

Cô ta bị một người đàn ông lôi ra khỏi bao tải, miệng bị nhét vải.

Cô ta vừa hoảng sợ lại tức giận khi thấy Ngôn Mặc Bạch toàn thân đen tuyền, muốn vùng vẫy lại không thể động đậy, muốn kêu lên nhưng miệng đã bị chặn. Chỉ có thể cật lực uốn éo người, trong mũi phát ra âm thanh "Um um..."

Ngôn Mặc Bạch bắt chéo chân ngồi trên trên sofa rộng rãi, một tay khoát lên tay vịn sofa, ngón tay gõ lên tay vịn sofa có quy luật.

Dáng vẻ của Ngôn Mặc Bạch cực kỳ thanh thản lười biếng, môi mỏng khẽ mở, lời nói vừa nói ra khỏi miệng khiến người khác không rét mà run.

"À đàn bà kia, cô có biết cô sống không được lâu nữa không?" Giọng nói của anh nhàn nhạt, giống như đang nói chuyện với bạn bè "Hôm nay chúng ta đi đâu ăn cơm, lát nữa lại đi mát xa."

Cô gái kia liền hoảng sợ, mắt trừng lớn giống như là rớt ra luôn rồi.

"Hu hu..." Cô ta càng liều mạng vùng vẫy, miệng không ngừng nức nở.

Ngôn Mặc Bạch ngay cả mi mắt cũng không nâng lên, anh từ từ nhắm hai mắt lại dựa vào sofa, nghe cô gái kia nức nở bên tai, đó là cầu xin tha thứ, là sợ hãi, là khuất phục... anh cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác này.

Anh là người dưới một người trên vạn người, làm sao để người khác tình kẻ với mình được?

À đàn bà này lạ dám hạ thuốc anh?

Mặc kệ vì lý do gì, anh đều sẽ không tha cho cô ta.

Ngôn Mặc Bạch giờ tay lên ý bảo đàn em bỏ miếng vải trong mồm cô ta ra, ngắm nghía điện thoại trong tay, xem một video clip trong đó, khá thích thú, giọng nói cũng trong hơn: "Còn gì muốn trần trời không?"

Miệng vừa được tự do cô ta liền chửi bới: "Anh dám trói tôi? Anh của tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu. Những tên hỗn đản các anh, cứ chờ đi!"

Ngôn Mặc Bạch bực mình nhăn mày, anh ghét nhất là âm thanh mắng chửi của phụ nữ, cực kỳ ồn ào.

Tiểu Trang đứng ở một bên thấy đại ca nhíu mày, anh liền tiến lên tát người phụ nữ đang nằm trên đất mấy cái. "Hỏi cô có gì muốn trần trời không, là muốn cô để lại di ngôn. Cô ở đây nói những lời vô dụng này làm gì? Đừng nói là trói cô, cô có tin nếu như bây giờ tôi giết cô, anh cô cũng không dám nói gì không?"

Với thân thủ của anh, sức lực vốn đã là rất lớn, hơn nữa giờ phút này anh cũng không khống chế sức lực của mình, ra tay không lưu tình. Tát vài cái mặt của người phụ nữ kia liền sưng đỏ, khóe miệng còn chảy máu.

Lúc này Tiểu Trang đánh cô ta không hề nương tay. Lại nói anh cũng không phải là loại người đánh phụ nữ, thế nhưng tiện nhân này lại không biết sống chết, dám hạ thuốc đại ca.

Mặc dù anh rất thích khi thấy đại ca vì bị hạ thuốc mà cùng một cô gái lăn lộn trên giường, nhưng mà chuyện đại ca bị hạ thuốc anh cũng rất tức giận. Phải giáo huấn một chút, để người khác biết không ai có thể mang đại ca của anh ra làm trò đùa.

"Anh tôi là đường chủ của Đường Môn, nếu các người dám động đến một cọng lông của tôi, anh tôi sẽ giết chết tất cả các người. Các người biết điều thì mau thả tôi ra..." Lúc cô ta nói lời này thì đã khóc không thành tiếng, nhưng dù vậy lúc nói đến anh mình biểu cảm trên mặt của cô ta có phần đặc ý.

Người phụ nữ này đang mang người chống lưng cho ả ra để uy hiếp.

Ở thành phố A này thì Đường Môn được cho là một tổ chức xã hội đen khổng lồ. Hơn phân nửa phí bảo hộ của thành phố A là do Đường Môn thu, đường chủ Đường Môn nổi tiếng là yêu thương em gái, đại khái là do cha mẹ chết sớm, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau nên anh ta rất yêu thương em gái. Em gái nói cái gì chính là cái đó, cho đến bây giờ đều chiều quen rồi.

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu, nhìn di động. Nghe âm thanh âm ỉ của người phụ nữ trên mặt đất, trên mặt hắn anh hiện lên vẻ trào phúng. Nhưng vẫn im lặng tiếp tục chơi đùa với di động.

"Đường Môn là cái gì? Tôi đây căn bản không để vào mắt! Đường Thiên cái gì gì đó có thể ăn được sao? Cho nên, đừng lấy cái danh hiệu đường chủ Đường Môn gì đó ra, nó không có tác dụng gì với tôi đâu." Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nói. Sau đó hướng đàn em mình khoát khoát tay.

"Buông, có nghe hay không... mau thả tôi ra..." Người phụ nữ trên đất vừa thấy hai người đàn ông cao lớn chuẩn bị đi về phía cô, liền hoảng sợ kêu to.

Cô không thể trừng mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, rốt cuộc là anh ta là ai?

Hai giới hắc bạch ở thành phố A, không ai dám không nể mặt Đường Thiên, bình thường nếu cô gây họa, chỉ cần nói danh hiệu đường chủ Đường Môn là có thể thuận lợi giải quyết.

Nhưng mà cái tên này lại không nể mặt Đường Thiên, muốn xuống tay với cô.

Thật ra thì ngày đó, cô thấy anh trai đang nói chuyện với Ngôn Mặc Bạch trong phòng riêng, liền bị về bề ngoài anh tuần đẹp đẽ của anh thu hút, nhưng ba lần bảy lượt đến gần Ngôn Mặc Bạch vẫn luôn tránh xa cô.

Tính hiếu thắng nổi lên, cô nghĩ mọi cách để bắt được Ngôn Mặc Bạch.

Vừa đúng lúc người bạn bên cạnh cô có mang theo "thuốc mê", cho nên thừa dịp anh ta uống rượu với anh trai, cô liền hạ thuốc anh ta.

Cô luôn luôn chơi đùa như vậy với những người cô không vừa mắt, dựa vào tên tuổi Đường Thiên cô còn sợ không kiếm được đàn ông sao?

Lúc cô ta đang nghĩ đến những điều đó, Ngôn Mặc Bạch nhàn nhạt lên tiếng, trong giọng nói không nghe ra được là vui hay buồn.

"Các anh em muốn chơi thì chơi một tý đi. Chỉ là một tý, tôi không cần biết các người chơi như thế nào, đừng giết chết người là được."

Mấy người đàn ông cao lớn bên cạnh không có biểu tình gì, chắc là họ quanh năm chỉ bày ra cái mặt than đó, trên mặt đã không còn cảm xúc. Nhưng mà họ chỉ giả bộ bình tĩnh thôi, chứ thật ra họ đang rất vui.

"Ha ha, thật muốn ném thử coi cô ta có mùi vị gì, đáng người cũng rất nóng bỏng." Người đàn ông mặc áo đen bên cạnh nói.

"Loại phụ nữ này, cho tôi cũng không thèm, mẹ nó, chắc là đã sớm ngàn thương trăm lỗ rồi, có mùi vị gì tốt chứ?" Một người khác nói.

"Phụ nữ hả, vẫn là vợ mình là tốt nhất..." Một người đàn ông đã kết hôn cảm thán.

Vừa nói như vậy xong, trên cơ bản cũng không có người nguyện ý chơi.

Ngôn Mặc Bạch nhìn lướt qua hai bên, sau đó khoan thai nói: "Nếu không ai muốn chơi, vậy liền đem cô ta cho những người dám bỏ tiền để chơi đi
..... lập tức đưa đến nhà thổ đi."

Nhà thổ là chỉ những nơi dùng để người khác đến "mua vui", hoặc là có liên quan đến "mua vui".

Kỳ thật nói trắng ra là đưa cô ta đi là gái.

Hình như người phụ nữ này nghe liền hiểu, cô ta giằng giằng muốn đứng lên, tìm cơ hội chạy thoát, nhưng kỹ thuật trói người của họ cũng quá trâu đi, cô vùng vẫy như thế nào cũng không thoát được. Huống hồ chỉ số thông minh của mấy người đàn ông cao lớn này cũng rất cao, không có dễ dàng bị gạt như vậy.

"Tôi không đi, có chết tôi cũng không đi... các anh, những người đáng chết này..." Người phụ nữ luống cuống mắng to.

Lúc Tư Mộ và Vưu Ưu đang cậu lờm mình, mình lờm cậu, thì nghe thấy một giọng nữ đang gào thét phẫn hận.

Lại nói khách sạn này cách âm cực kỳ tốt, chắc là vì hai bên đều mở cửa cho nên mới nghe thấy, âm thanh cũng rất lớn.

"Chuyện gì vậy? Chúng ta ra ngoài xem..." Kỳ thật Vưu Ưu cũng nhiều chuyện.

Vưu Ngự vẫn chưa ngủ, bây giờ nghe thấy đi xem nào nhiệt, cũng trở mình bò dậy "Con cũng đi, con cũng đi..."

Tư Mộ lắc đầu như trống lắc, "Mình không đi, không đi..."

Cô không có dũng khí đi ra ngoài, bên cạnh là cái phòng kia, ngộ nhờ người đàn ông kia ở bên trong, cô vừa đi ra ngoài, đúng lúc anh ta cũng đi tới thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bảo Bối, Em Đang Ở Đâu?

Vưu Ưu khinh bỉ liếc mắt nhìn Tư Mộ đang vui đùa dưới gối nhưng vẫn không quên lắc lắc từ chối đi xem nào nhiệt, sau đó ôm con gái đi về về phía cửa.

Tư Mộ làm đà điều đem đầu vui đùa dưới gối, thiếu chút nữa là tự làm chính mình nghệt thờ.

Theo trực giác của cô thì cái âm thanh mới vừa rồi là được truyền ra từ phòng 1818.

Mặc dù lúc này khi đứng ở cửa, cô rõ ràng thấy phòng 1818 đóng chặt cửa, nhưng theo trực giác của cô thì tiếng mắng chửi của người phụ nữ kia phát ra từ phòng đó.

Chính là cái phòng đó!

Chỉ có thể là cái phòng đó!

Tư Mộ bướng bỉnh cho rằng như vậy.

Editor: Queen - DĐLQĐ

Đại khái là ấn tượng ban đầu khiến cô nghĩ vậy đi, trực giác của cô cho rằng người đàn ông tối hôm qua giống như ác ma, cực kỳ đáng sợ. Vì vậy cho nên chuyện xấu nào cũng cảm thấy liên quan đến anh ta, chính là anh ta làm.

Một lúc lâu sau, Vưu Ưu ôm con gái quay về, Vưu Ngự tò mò hỏi: "Mẹ, mẹ nói mấy người... bên trong bao tải mấy chú kia mang đi có cái gì?"

Tự nhiên sau đó lại cúi đầu im lặng suy nghĩ một lúc, nói: "Con cảm thấy trong đó chính là người!"

Dáng vẻ giống như tiểu đại nhân, rất nghiêm túc kết luận.

Tư Mộ ngẩng mạnh đầu lên, vẻ mặt kinh hãi, tái mét.

"Là, là người?" đầu lưỡi Tư Mộ cứng cả lại.

Thật đáng sợ! Quả nhiên người đàn ông kia là ác ma.

Trắng trợn trối người như vậy, có nên báo cảnh sát không? Tốt nhất là người đàn ông đó bị bắt, để cho anh ta ngồi tù đi.

Nếu như cô báo cảnh sát nhưng cảnh sát không bắt được anh ta, sau đó anh ta biết cô là người báo cảnh sát... thì anh ta có tìm cô để trả thù không ta?

Đà điều Tư Mộ quyết định, hay là thôi đi! Không tiếp tay làm chuyện xấu.

"Hừ! Cũng không phải bọn họ trối cậu, cậu khẩn trương làm gì?" Vưu Ưu nhìn Tư Mộ đang sợ đến mức mặt trắng xanh, cô thả bé con trong lòng xuống đất, một tay vỗ tóc bé, buồn cười trêu chọc.

"A...? Mình, mình đâu có khẩn trương?" Tư Mộ lập tức đứng lên khỏi giường chạy vào toilet trốn.

"Mẹ, con cảm thấy đi rất lạ ~ chẳng lẽ đi biết người ở phòng sát bên?" Vưu Ngự phát huy lối suy nghĩ trinh thám của mình, đưa ra nghi ngờ.

"Con nít, đừng nghĩ nhiều như vậy. Con chỉ cần làm nũng là được rồi. Con ở cái tuổi này cơ bản cũng là vừa mới dứt sữa, nghĩ nhiều chuyện phức tạp như vậy làm gì cho đầu đau? Nhìn xem cái đầu của con càng ngày càng to, chắc là do con dùng não quá độ." Vưu Ưu gõ gõ cái đầu nắm hương của con gái mình, nghiêm túc giáo dục.

"Mẹ, cái gì gọi là con vừa mới dứt sữa? Nghe cứ giống như con vẫn còn uống sữa bột vậy, sữa mẹ có vị gì con còn không biết đó!" Vưu Ngu lên án.

Năm đó khi Vưu Ưu sinh Vưu Ngu, cho dù bồi bổ như thế nào đi nữa cô cũng không có sữa, vì vậy Vưu Ngu vẫn luôn uống sữa bột.

Cũng biết là uống sữa mẹ sẽ tăng sức đề kháng và thông minh hơn một chút. Nhưng không còn cách nào khác, khi đó Vưu Ngu mới sinh được mấy ngày, bé hút vú mẹ đến đỏ mặt, cũng không có một giọt sữa. Vì không thể để con gái đói mà chết nên Vưu Ưu quả quyết lựa chọn dùng sữa bột để nuôi bé.

Mặc kệ những đứa trẻ khác như thế nào, Vưu Ngu rất thông minh, chỉ có điều thể chất của bé hơi yếu, thường xuyên bị bệnh.

Hiện tại đột nhiên nhắc tới việc này, cứ nhìn vẻ ngoài cực kỳ hung hãn của Vưu Ưu, thì trong lòng cô không kìm được chua xót.

"Mẹ, chẳng lẽ chỉ số thông minh cao cũng có lỗi sao? Có lỗi sao? Vậy con thay đổi là được rồi!" Bọn nhỏ Vưu Ngu cực kỳ buồn rầu buông tay mẹ ra.

Thông minh cũng được di truyền từ cha mẹ, mẹ thông minh như vậy, chắc chỉ số thông minh của người cha kia cũng không thấp.

Vưu Ưu đen mặt, bàn tay đang xoa đầu bé nắm thật chặt. Đứa bé này, có nhiều lúc nói ra những lời khiến người khác rất muốn đánh bé, làm sao bây giờ?

Tư Mộ trốn trong toilet xoay vòng vòng.

Cô rất sợ hai mẹ con thông minh ở phòng ngoài, nhưng bây giờ kêu cô đi khỏi đây, cô lại sợ khi ra ngoài lại đụng phải người đàn ông tối hôm qua.

Thật là, thật là quá khó aaaa!!!

Tư Mộ nắm chặt di động trên tay, vẻ mặt buồn rầu.

Lấy điện thoại di động ra, mở hình nền bảo vệ lên, Tư Mộ nghiêm túc nhìn chăm chăm người đàn ông trên tấm hình kia.

Editor: Queen - DDLQĐ

Cho dù là chuyện tồi qua, nhưng chuyện đó lại xảy ra khi Tư Mộ say bí tỷ, thật sự là cô chẳng có ấn tượng gì cả.

Bây giờ nhìn tấm hình mà cô không có ấn tượng, vẫn có cảm giác huyền ảo.

Cô xác định thứ mình uống là rượu mà không phải "xuân dưc" chứ?

Trên hình đúng là cô xông lên bổ nhào vào lòng người đàn ông kia, hơn nữa lúc ấy người đàn ông kia còn cố ý đẩy cô ra, nhưng mà khi đó cũng đáng khen cho tính quật cường không biết lấy từ đâu ra của cô, vậy mà giống y như con hết như bạch tuộc cuốn lấy anh ta không buông.

Thật là giống như đáng vẻ của sói đói vồ mồi mà!

Nhưng mà trong tấm hình này, tại sao lại không thấy được mặt của người đàn ông kia. Không biết là cố ý hay vô ý, mặc kệ anh ta có đi lại trong thang máy như thế nào thì vẫn luôn có cách tránh camera.

Người đàn ông đưa lưng về phía camera, trên hình chỉ thấy phía sau gáy của anh ta.

Đúng là một cái gáy sáng sủa, Tư Mộ có thể khẳng định, người đàn ông này rất đẹp trai.

Tóc anh ta rất ngắn, sạch sẽ gọn gàng, khiến người khác có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Hoàn toàn trùng với mẫu người đàn ông mà Tư Mộ thích.

Người đàn ông Tư Mộ thích...

Là Diệp Nham sao?

Tư Mộ nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, đột nhiên nghĩ đến điều này, tâm lại đau.

Nghĩ đến cái tên này, trái tim của cô giống như bị xé nát, rất đau. Đau không giới hạn giống như máu trong tim ồ ồ chảy đến mọi tứ chi, đau đến mức hít thở hít thở không thông mà chết.

Đúng lúc này đột nhiên điện thoại trong tay đổ chuông, tiếng chuông kéo Tư Mộ ra khỏi sự đau đớn đó. Cô hoảng sợ, xem chút nữa làm rớt điện thoại.

Vừa thấy dãy số trên màn hình, thật sự có một loại xúc động muốn ném điện thoại đi.

Người gọi đến... là Diệp Nham!

Điện thoại của người đàn ông này, hôm qua lúc cô ở dưới lầu gọi điện cho anh ta, điện thoại đổ chuông, sau đó tắt máy, rồi cúp nguồn.

Còn về phần khi nào thì anh ta mở nguồn, Tư Mộ cũng không muốn biết rồi.

Bởi vì, người đàn ông này, đã bị Tư Mộ vứt bỏ.

Không phải vì không yêu, mà là quá yêu.

Quá yêu một người, cho nên không cho phép anh ta phản bội dù chỉ một chút.

Bạn yêu anh ta, anh ta có thể vô lại, lười biếng, máu lạnh, xấu xí... anh ta có thể có hàng ngàn loại không tốt, nhưng anh ta phải yêu duy nhất một mình bạn, chung tình với bạn mà thôi.

Trong mắt người yêu hóa Tây Thi, trong mắt người yêu cũng không chấp nhận được một hạt cát. Ít nhất Tư Mộ đối với tình yêu là như vậy.

Hôm qua lúc thấy anh ta ôm phụ nữ ra khỏi khách sạn, cô cũng xúc động muốn đi lên chất vấn anh ta, muốn có một câu trả lời hợp lý.

Nhưng mà bây giờ, đột nhiên cảm thấy không cần thiết nữa.

Dù có nói gì thì cũng là cái cớ cho việc bắt cá hai tay, nếu đã lấy cớ, thì đó có ý nghĩa gì?

Tư Mộ nhìn điện thoại trong tay, trong nháy mắt, cảm xúc đã bình ổn lại.

Cô hít sâu một hơi, sau đó nhấn phím nghe, giọng nói nhàn nhạt: "Alo!"

Cho dù chỉ là một chữ (喂: này, uy, alo), lại có thể khiến người nghe bên kia cảm thấy không thích hợp. Giọng nói Tư Mộ hơi khàn.

Diệp Nham nói: "Bảo bối, em đang ở đâu vậy? Có phải đang bị bệnh không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiều Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Vậy Thì, Lấy Thân Báo Đáp Đi!

Bảo bối?

Hmm!

Tư Mộ im lặng, cười ra nước mắt.

Bảo bối, nghe ngọt ngào và ấm áp cỡ nào.

Em vẫn là bảo bối của anh sao?

Từng, cô đã từng tin lời của anh, cái gì mà Phó Tư Mộ là bảo bối vô cùng quý giá của Diệp Nham, cái gì mà đòi đòi kiếp kiếp chỉ yêu mình cô, không bao giờ hối hận...

Phi!

Hiện tại, sợ rằng ngay cả một dấu chấm cô cũng không tin.

Tư Mộ im lặng một lúc lâu, ánh mặt trời mùa thu xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào người cô, cảm giác ấm áp đó khiến cô quên đi cảm xúc bi thương, hỏi một đấng, trả lời một nẻo: "Anh, gọi điện đến có chuyện gì không?"

Bên kia cũng im lặng.

Một câu nói của Tư Mộ, liền kéo khoảng cách của hai người ra thật xa, giống như hai người xa lạ.

Diệp Nham nghe thấy trong giọng nói của Tư Mộ chỉ có sự lạnh lùng.

Bọn họ, thân thiết như vậy, tại sao có thể xa lạ như vậy?

Cô, bạn gái của anh, làm sao sẽ lạnh lùng với anh như thế?

Trong lòng Diệp Nham hoảng hốt, giống như vật bên người anh đang chạy mất, mà anh muốn bắt lại cũng không bắt được... không có cách nào bắt được.

"Mộ Mộ, em đang ở đâu? Bây giờ anh qua đón em, chúng ta cùng đi ăn cơm trưa được không? Gần trường mới mở một quán cơm, em cũng chưa ăn ở đó? Nghe nói mùi vị không tệ, hôm nay chúng ta đi ăn thử!" Diệp Nham đề nghị.

"Oh, không đi. Em hơi bận!" Tư Mộ hít hít mũi, nhắm mắt lại cảm nhận âm áp do ánh mặt trời mang lại, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước.

Hơi dừng lại, rồi nói tiếp: "Diệp Nham, trong khoảng thời gian này chúng ta, tạm thời không liên lạc đi! Trong nhà em có chút chuyện, hơi phiền."

Lúc nói những lời này, Tư Mộ còn nhấn mạnh từ "tạm thời".

Cô không nói vĩnh viễn, thật ra thì chính cô cũng không hiểu, có phải vì trong lòng vẫn còn nhớ nhung, mặc dù chia tay với anh, nhưng trong lòng cô vẫn coi anh như người mình yêu?

Đã từng có người yêu...

Cho nên không muốn buông tha cho người yêu...

Sau này chỉ có thể yêu người trong im lặng...

Mặc kệ là loại nào, kết quả cuối cùng cũng là hai người chia tay!

"Mộ Mộ..." Điện thoại truyền đến tiếng gào vừa thống khổ vừa khiếp sợ của Diệp Nham. Nhưng mà Tư Mộ không muốn nghe thêm, dù chỉ một chữ. Cô liền tắt máy, sau đó xóa số của anh khỏi danh bạ, chặn cuộc gọi của anh.

Không muốn nghe điện thoại, vậy tại sao không tắt máy?

Tư Mộ cắn môi tự hỏi chính mình. Thật ra thì vẫn không nỡ, trong lòng có cảm giác chờ đợi, muốn thử xem anh có gọi lại không?

Có lẽ luôn có vài chuyện làm con người khó hiểu. Vừa không muốn nghe điện thoại vừa mong chờ anh gọi điện cho mình.

Thật là ti tiện!

Tư Mộ thậm tự khinh bỉ mình một phen.

Cô cảm di động, đột nhiên nhớ đến chuyện xảy ra ở cửa khách sạn. Cô nhớ lúc ấy người kia nói "Cậu chủ ở trên lầu", cậu chủ kia, rốt cuộc là ai?

Tư Mộ nhíu nhíu mày nhìn điện thoại di động, muốn gọi cho Sở Kỳ.

Đồ đáng chết, tới qua tình hình cấp bách, gọi điện thoại cầu cứu, lại không tới, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không gọi đến hỏi thăm.

Cần phải gọi điện thoại qua mạng, không thể để yên như vậy được.

Nhưng mà khi Tư Mộ nhìn nháy ký cuộc gọi, nhìn thấy cuộc gọi cuối cùng vào rạng sáng thì cô ngây ngẩn cả người.

Đó là một số không lưu tên, rất xa lạ, Tư Mộ không biết là ai, càng không biết khi nào thì trong điện thoại mình có số này.

Chẳng lẽ cô gọi điện cầu cứu sai người?

Vậy số điện thoại này là của người được gọi là cậu chủ kia?

Tư Mộ nghĩ lại, dù sao người ta cũng ra tay cứu mình rồi, mặc kệ như thế nào, cũng phải gọi điện nói một tiếng cảm ơn.

Cho đến khi gọi đi, Tư Mộ cũng không suy nghĩ, cái số điện thoại xuất hiện trong danh bạ của cô, có thể liên quan đến người đàn ông tới qua hay không.

....

Ngón Mặc Bạch ngồi ở trên ghế sofa vuốt vuốt điện thoại di động, chiếc điện thoại màu đen bị xoay tới xoay lui bởi những ngón tay thon dài, anh không biết một cú nhảm chán xoay như vậy.

Thuộc hạ đã mang người phụ nữ bị ngắt do Tiểu Trang rút súng ra dọa đi ra ngoài, hiện tại ở đây chỉ còn mỗi mình anh. Sau khi cửa phòng đóng lại, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Đột nhiên, điện thoại trên tay anh đổ chuông.

Con mắt hẹp dài liếc nhìn số điện thoại trên màn hình, con ngươi đen tuyền lóe lên.

Là cô?

Giờ phút này tâm tình anh rất vui.

Ngôn Mặc Bạch hơi cong môi, vui vẻ nhấn phím trả lời.

"..." Sau khi thông, Ngôn Mặc Bạch lại không lên tiếng.

"Alo...?" Giọng nói của Tư Mộ có chút chần chờ. Lúc điện thoại mới thông, đột nhiên cô mới nhớ tới, cô gọi cú điện thoại này, muốn nói gì với người ta đây? Những lời mờ đầu và v.v... Cô cũng chưa có nghĩ ra, khiến cô hơi lúng túng, hiện tại ngắt điện thoại có được không?

"Ừ..."

Tư Mộ sững sốt.

Bên kia chỉ truyền đến một âm* thấp thấp trầm trầm của người đàn ông, nhưng mà trong lòng Tư Mộ cảm thấy, giọng nói này rất say lòng người!

(*Âm âm tiết, trong trường hợp này có thể hiểu là một từ)

Đầu của Tư Mộ thật sự đã bị hổng rồi, kiên trì cho rằng... Người đàn ông chỉ "Ừ" một tiếng, không làm bất kỳ điều gì, cũng khiến người khác có cảm giác mất hồn..

Tư Mộ vuốt vuốt mấy sợi tóc trên trán, giống như đang vuốt vuốt suy nghĩ tà ác của mình. Trong lòng cô vẫn khẩn trương cẩn thận mà lễ phép hỏi thêm: "Ngài khỏe chứ! Xin hỏi, tối hôm qua có phải tôi đã gọi điện cho ngài?"

"... Ừ!" Ngôn Mặc Bạch chần chờ rồi trả lời. Nhíu mày, vẻ mặt phức tạp.

Tư Mộ bị một tiếng "Ừ" này làm cho rối bời. Tiếp tục khách sáo hỏi: "Vậy, tối hôm qua có phải ngài giúp tôi giải vây không?"

"..." Lần này không âm thanh gì cả.

Trong lòng Tư Mộ quỳnh lên, vội vàng nói: "Tiên sinh, tôi không có ý gì khác, chỉ là đơn thuần gọi điện thoại cho ngài nói một tiếng cảm ơn. Thật rất cảm ơn ngài."

Tư Mộ thấy bên kia không nói gì, cho rằng người ta lo lắng cô quá lấy anh ta, cho nên vội vã nói rõ: "Thực sự chỉ là nói cảm ơn mà thôi!"

"Ừ!" Lại là một âm mất hồn, sau đó bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp dễ nghe của Ngôn Mặc Bạch, "Cô chuẩn bị cảm ơn như thế nào đây?"

Kết*!

(*Két: từ tượng thanh, tiếng kêu ngắn và vang)

"Cái này..." Tư Mộ quỳnh lên, về phần làm sao để cảm ơn, cô còn chưa nghĩ ra!

Vốn là chỉ định gọi điện thoại nói tiếng cảm ơn, chẳng qua là lễ phép mà thôi. Mà cô đoán đối phương nhất định cũng sẽ khách sáo một chút.

Ai ngờ người đối diện lại đột nhiên nói ra vấn đề như vậy.

Làm sao để cảm ơn?

"Vậy thì, tôi mời ngài đi ăn cơm trưa? Địa điểm tùy ngài chọn." Tư Mộ chỉ có thể nghĩ ra điều này. Hơn nữa nghĩ tới túi tiền dè dặt của mình, thì cô cũng hơi đau lòng.

Thử nghĩ xem, người có thể nuôi ra thủ hạ lợi hại như vậy, tất nhiên cũng không cần cái ân huệ nhỏ nhoi của cô. Cho tiền, vậy thì quá tổn hại đến mặt mũi của người ta rồi đúng không?

Hơn nữa ngay cả mời cơm cũng sợ rằng làm người kia đen mặt rồi cười đều mà thôi! Tư Mộ nghĩ như vậy.

Không phải là Tư Mộ không muốn cảm ơn. Mà thật ra cô không biết làm sao để cảm ơn mà thôi. Mời ăn cơm cũng rất khó khăn đó.

Hiện tại trên tay cô không có nhiều tiền mặt, trong thẻ cũng không có tiền. Đến lúc đó nếu đối phương gọi món vượt qua túi tiền của cô, không có tiền để trả thì không phải rất mất mặt thể diện sao?

"Vậy thì, lấy thân báo đáp đi!" Trong giọng nói trầm thấp của Ngôn Mặc Bạch mang theo ý cười mà người khác không thể nào phát hiện.

Chương 22: Vậy Thì Lấy Thân Báo Đáp Thôi!

Vậy thì, lấy thân báo đáp...

Một câu ngắn gọn như vậy..., chui vào màng nhĩ của Tư Mộ, sau đó từ màng nhĩ truyền đến não, khiến cô không biết phải làm sao.

Vậy thì, lấy thân báo đáp... Lấy thân báo đáp...

Dĩ nhiên không rồi!

"Ha ha..." Tư Mộ cười khô khốc, nghĩ muốn làm dịu bầu không khí này.

Nhưng mà tiếng cười khan của cô lại cứng ngắt, bên kia cũng không có âm thanh gì, giống như hỏi một vấn đề rất nghiêm túc, sau đó đang im lặng chờ câu trả lời của cô.

Tư Mộ ho khụ khụ, sau đó cố gắng cười nói: "Vị tiên sinh này, ngài thật biết nói đùa! Nhất định ngài là một người hài hước. Có phải bình thường ngài thích xem phim hài... không? Tôi cũng rất thích xem phim hài, tôi đã nói với anh chưa, có một bộ phim, rất hài đấy ha ha ha..."

Tư Mộ nói một tràng, vắt hết óc nghĩ đến bộ phim hài mà mình đã xem, sau đó kể ra nội dung phim. Thịnh thoảng còn cười ha ha để phù hợp với tình tiết hài trong phim.

Rõ ràng có thể thấy cô cố ý nói nói sang chuyện khác, tránh không trả lời câu hỏi của anh.

Nhưng mà người đàn ông ở bên kia im lặng một lúc lâu, giống như một người khác đứng từ xa xem cô diễn, một câu cũng không nói.

Rốt cục Tư Mộ cũng nói xong, nước miếng cũng khô rồi, lúc định đi tìm nước để uống, thì người khách cũng không chịu nổi.

Giọng nói của anh lạnh lạnh, giống như một hồ nước mát mẻ nhưng sâu sắc, đi đến-đàn-lê-quý-đôn "Em không muốn?"

Anh hỏi như vậy, khiến người khác cảm thấy có một cảm giác tự nhiên và kiêu ngạo, giống như cho cô lấy thân báo đáp là một ân huệ lớn được trời ban. Cô nên thấy vui mừng, quý xuống đất dập đầu bái tạ anh, chứ không phải giống nói làm nhảm giống như bây giờ.

Em không muốn? Anh ta hỏi.

Nói nhảm, dĩ nhiên không muốn rồi!

Tư Mộ không chút do dự thản trả lời anh.

Tất nhiên phải từ chối!

Bây giờ là xã hội gì? Thế kỷ hai mươi mốt rồi, một xã hội dân chủ, văn minh và tự do!

Cho dù cô muốn lấy thân báo đáp, đạo đức xã hội cũng không cho phép.

Với anh mà nói thì cứ có tiện tay mà thôi. Nếu như chỉ có chuyện nhỏ như vậy mà đòi lấy thân báo đáp..., vậy trên thế giới sẽ không còn người đàn ông nào buồn phiền vì không lấy được vợ. Chỉ cần đi ra đường, tùy tiện giúp người đẹp một việc, là có thể ôm được người đẹp về nhà.

Cứ như vậy, cái thế giới này sẽ hài hòa, sẽ lẫn lộn như thế nào đây!

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng mà Tư Mộ cũng không dám nói ra.

Lúc người đàn ông kia im lặng, không nói gì, nhưng vẻ lạnh lùng giống như có thể truyền qua điện thoại, khiến Tư Mộ phải cẩn thận nở nụ cười.

Trước kia Tư Mộ là một cô gái nhà giàu hồn nhiên ngây thơ, cho dù ở trong trường học cũng được các bạn nam nâng trong lòng bàn tay, bảo vệ giống như báu vật. Chưa từng phải thận trọng nói chuyện với người khác bao giờ.

Cảm giác này, rất áp lực, rất xa lạ. Tư Mộ hơi nhớ nhưng cũng muốn trốn tránh.

Thật ra thì Tư Mộ không hề dừng cảm thậm chí còn sợ hãi. Đặc biệt là lúc khó khăn, cô thích trốn tránh.

Trước kia ở nhà có vấn đề gì khó giải quyết, thì luôn có ba mẹ giải quyết cho, gặp khó khăn ở trường, cũng có bạn học nam bảo vệ.

Cho tới bây giờ cũng không có chuyện gì khiến cô lo lắng. Dần dần đã thành thói quen, gặp chuyện gì cũng có người khác giúp, mà mình lại làm đà điều trón ở một bên.

Sau đó trong nhà xảy ra chuyện, công ty của gia tộc đứng trước nguy cơ phá sản, ba lại phát bệnh phải nằm viện, bạn trai thì bắt cả hai tay... giống như chi trong nháy mắt, những chuyện trước đây cô chưa từng phải lo lắng đột nhiên đổ cả lên người cô.

Tư Mộ đã làm một chuyện dũng cảm nhất, không phải gánh lên vai gánh nặng "Lăng Vũ", cũng không phải là đến gõ cửa từng nhà nhờ giúp đỡ để phải đối mặt với những ánh mắt lạnh lùng, mà là tận mắt nhìn thấy Diệp Nham ôm người phụ nữ khác bước ra khỏi khách sạn.

Cô cũng đã làm chuyện dũng cảm nhất đó chính là quyết định chia tay với Diệp Nham.

Nhưng mà sau này, sợ là trong khoảng thời gian ngắn không thể tiếp nhận được bất kỳ ai.

Cô biết người kia hỏi cô có đồng ý không, thật ra thì thái độ chân thành cũng không cao, có lẽ là chỉ nói giỡn để dò xét cô mà thôi.

Mặc kệ có phải đùa giỡn hay không, cô cũng không thể nói được hai chữ "đồng ý".

Phòng VIP ở lầu 18 của khách sạn Autumn rất xa hoa, ngay cả toilet cũng rất rộng, hướng ánh sáng cũng rất tốt.

Tư Mộ nắm chặt điện thoại, dựa vào cửa sổ, đứng ở lầu 18 nhìn phong cảnh ở xa. Hôm nay, không khí cuối thu rất dễ chịu, nắng rất đẹp, tầm nhìn lại ở trên cao, cô đứng ở đây có thể nhìn thấy cả toàn cảnh của thành phố, thoáng thả mà lại xa xăm.

Cô điều chỉnh lại tâm tình của mình sau đó nói: "Vị tiên sinh này, thật xin lỗi! Tôi vô cùng cảm tạ vì anh đã cứu thoát khỏi tình huống đó, nhưng mà chuyện lấy thân báo đáp, thứ lỗi tôi không làm được! Tất cả mọi người đều là mẹ sinh cha, chuyện chung thân đại sự cũng phải được họ đồng ý. Hơn nữa, hơn nữa tôi đã có bạn trai..."

Mặc dù bạn trai đã bắt cả hai tay, bây giờ cô cũng được tính là thất tình. Nhưng vì cứu bản thân, nói đại một lý do cũng không sao.

Chẳng lẽ người kia sẽ đi điều tra bối cảnh của cô, để xem coi cô có nói dối không à?

Nhưng mà Tư Mộ lại đoán sai.

Người kia chỉ tùy ý dạn dò thủ hạ mấy câu, tư liệu chi tiết của cô liền truyền đến máy tính của người đó. Sau đó người kia có vẻ mặt u ám như đang tính toán gì đó, môi hơi cong lên.

Nhưng mà ngay lúc này, con ngươi của Ngón Mặc Bạch nổi lên một con sóng, nhưng nét mặt vẫn không thay đổi. Không biết vui hay buồn.

Trên mặt Ngón Mặc Bạch không có bất kỳ biểu hiện gì, nhưng mà người quen biết anh, đều có thể nhận ra đây là biểu hiện khi anh khó chịu.

Ngón Mặc Bạch nắm chặt điện thoại trong tay, trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Anh có cảm giác không nắm chắc.

"Nếu em không đồng ý đề nghị của tôi, vậy em định cảm ơn làm sao đây? Em định lấy gì để cảm ơn tôi... uhm, gọi là ân nhân cứu mạng cũng không quá đáng đi? Đúng, em định cảm ơn ân nhân cứu mạng của mình như thế nào đây?" Ngón Mặc Bạch lạnh giọng hỏi.

"... Tiền?" Tư Mộ nhắm mắt cúi đầu mở miệng nói.

Nhất định anh ta là một ông chủ giàu có, dùng cái chữ tiền này, cô thật sự đã rơi vào một cái hố to rồi. Bây giờ thứ cô thiếu nhất đó chính là tiền, nếu đối phương sử dụng chiêu "sur từ ngoạn", thì cô đi đâu kiếm tiền đền cho anh ta đây?

"Ha ha, vậy thì em mang tiền đến trả đi! Lúc đó thuộc hạ của anh dẫn hơn người anh em đến để cứu em, hơn nữa mười người kia cũng là tình anh trong tình anh. Thân thủ của họ cũng rất tốt. Dựa theo giá thị trường, em phải trả cho mỗi người hai mươi vạn tệ*, đã tính rẻ cho em rồi, cứ coi như mua mười tặng một đi!" Lần đầu tiên Ngón Mặc Bạch nói nhiều như vậy với một người không phải là anh em của mình.

(*Tệ: Nhân dân tệ - đơn vị tiền tệ của TQ- kí hiệu CNY. 1CNY ≈ 3456.48 VNĐ –Cập nhật vào ngày 17 tháng Mười từ Quỹ Tiền tệ Quốc tế.

Hai mươi vạn tệ = 200.000 ≈ 691,296,000 VNĐ)

Tiểu Trang mà biết đại ca của anh ta coi anh ta như vật phẩm không đáng tiền hơn nữa còn mang anh ta ra làm quà tặng..., nhất định anh ta sẽ học máu.

Tư Mộ nghe vậy sợ hết hồn hết vía, hai trăm vạn?

Cô đi đâu để kiếm?

Quả nhiên là "sur tử ngoại"!

"Vậy thì lấy thân báo đáp thôi!" Tư Mộ không khiếm chế được, liền nói ra khỏi miệng.

Kỳ thật thì trong lúc tức giận nên mới nói vậy, nhưng khi vừa nói ra khỏi miệng, cô liền hối hận. "Ha ha, tôi chỉ nói giỡn thôi!"

"Anh sẽ nhớ, chỉ cần anh không coi đây là lời nói giỡn là được!" Trong nháy mắt mặt mày của Ngôn Mặc Bạch liền tươi tỉnh lại, trở về với dáng vẻ khuyên thành vốn có của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Không Nên Chỉnh Người Như Thế

Vậy hay là lấy thân báo đáp đi..

Đây vốn là lời nói nhất thời nhanh mồm nhanh miệng thốt ra, hoàn toàn không có suy nghĩ.

Sau khi nói xong, nửa giây sau đầu óc mới từ từ hoạt động, đợi đến khi Tư Mộ hiểu ra thì thật muốn hung hăng vả vào miệng của mình.

Này thì nhanh mồm nhanh miệng!

Này thì nói lời mà không đầu óc để suy nghĩ!

Đang tự "kiểm điểm" chính mình, Tư Mộ nghe bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp và mát rượi: "Ừ, cái này thì có thể!"

Âm thanh này, không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc?

Tư Mộ cũng không nghĩ nhiều, cảm giác đầu mình bị loạn rồi, lại trông gà hóa cuốc. Người nào và việc gì cũng có liên quan với người đàn ông kia.

Cô hơi sững sốt, sau đó khoa trương cười to nói: "Ha ha, đùa với anh thôi. Thế nào, rất buồn cười có phải không? Thật là đúng với câu... gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, tôi mới nói với anh mấy câu thôi, liền bị anh ảnh hưởng rồi, đột nhiên phát hiện chính mình cũng rất có khiếu hài hước ha ha ha..."

"Buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi! Muốn ăn thức ăn Trung Quốc hay là cơm Tây?" Ngôn Mặc Bạch không để đến Tư Mộ ở bên kia giả ngây giả dại cười ha ha, chỉ là nhàn nhạt mở miệng.

Cái gì?

Cái gì mà thức ăn Trung Quốc và cơm Tây?

Tại sao lại nhắc đến ăn cơm?

Người này, suy nghĩ thay đổi cũng quá nhanh đi!

Chính mình cố sức nói đùa với anh ta, kết quả là người ta không có để ý tới. Tư Mộ cảm thấy hơi buồn bực, nhưng mà vẫn nghĩ nghĩ một chút, trả lời: "Thức ăn Trung Quốc!"

Ăn cơm, cô trả tiền, vừa vặn trả "món nợ" ân tình này cho anh ta, không cần lo lắng yêu cầu vô lý lấy thân báo đáp kia.

Địa điểm là nhà hàng Autumn, thức ăn Trung quốc ở đây rất nổi tiếng, nghe nói mùi vị không tệ.

Đội lát nữa mang theo mẹ con Vuư Ưu đi cùng, không cần lo lắng một mình đi gặp anh ta sẽ xảy ra chuyện.

"Vậy thì nhà hàng Autumn đi, muốn ăn gì cứ nói ra, tôi sẽ gọi điện thoại đặt chỗ" Tư Mộ lễ phép nói.

Dù sao cũng là vì cảm ơn nên mới mời anh ta đi ăn, đương nhiên phải quan tâm khẩu vị của anh ta. Đây cũng là một loại lễ độ.

Thế nhưng Ngôn Mặc Bạch lại nói: "Tôi đã đặt chỗ xong rồi!"

Tư Mộ kinh ngạc trợn mắt há miệng, cái gì cũng không nói ra được.

Cô có thể nói cái gì đây?

Dựa vào điều gì, tốc độ của anh ta lại nhanh như vậy, mới nói một câu đã đặt chỗ xong?

Cũng không hỏi cô muốn ăn gì, có thể ăn cay được hay không?

Thật là bá đạo lại độc tài mà!

Tư Mộ ngây thơ âm thầm quyết định: Đợi lát nữa gặp anh ta, nhất định phải thừa dịp anh ta không chú ý liếc mắt khinh bỉ anh ta ba lần!

Hừ!

Nhưng mà đối với ân nhân cứu mạng, Tư Mộ ngoài mặt vẫn biểu hiện rất đúng mực, cho dù trong lòng rất không thoải mái, thế nhưng trên mặt vẫn tươi cười ôn hòa "Vậy chúng tôi đến Autumn chờ anh!"

"Lâu ba, phòng Mẫu Đơn," Ngôn Mặc Bạch nói tên phòng "Tôi đợi cô ở đây!"

Con mắt Ngôn Mặc Bạch hẹp dài như có như không nhìn về phía phòng số 1817 ở bên cạnh, khóe miệng cong lên một độ cong xinh đẹp.

Điện thoại của anh có gắn hệ thống định vị đặc biệt, bất cứ điện thoại nào gọi đến cũng đều hiển thị chính xác địa điểm gọi đến, mà địa điểm của bản thân thì lại được bảo mật kỹ.

Vừa nhìn cuộc gọi đến, anh biết người kia đang ở phòng 1817.

Ngôn Mặc Bạch vừa mới cúp điện thoại, thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Vào đi!" Ngôn Mặc Bạch thu lại vẻ mặt nhàn nhạt ý cười lúc nãy, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng.

Cửa mở ra, người bước vào là Tiểu Trang.

"Đại ca, cơm đã được chuẩn bị, khi nào có thể dọn ra?". Ngôn Mặc Bạch nói một tiếng, toàn bộ phòng bếp đều tập trung làm việc, vì phục vụ Thái Tử cho nên cơm được chuẩn bị với tốc độ tương đối nhanh, gần như không cần chờ đợi.

Khi đứng trước mặt Ngôn Mặc Bạch Tiểu Trang luôn bày ra vẻ mặt cười hi hi ha ha, không phải đại ca không uy nghiêm, mà là bình thường bọn họ đã tập thành thói quen, đại ca cũng không thích bộ dáng cúi đầu cúi người, dáng vẻ như con chó con vầy đuôi mừng chủ. Mặc dù là thủ hạ, nhưng Ngôn Mặc Bạch lại đối xử với họ như anh.

Chỉ cần không làm việc qua loa, hết sức cẩn thận, tỉ mỉ, Ngôn Mặc Bạch cũng không quá quan tâm xem bọn họ đang làm trò khi gì.

Chẳng qua là anh ta luôn luôn thích nghiêm mặt, lãnh khốc, lạnh lùng, người bình thường không dám ở trước mặt anh ta mà quá mức tùy ý.

Tiểu Trang đi theo Ngôn Mặc Bạch đã nhiều năm, lại là trợ thủ đắc lực của Ngôn Mặc Bạch, quan hệ hai người cũng rất tốt. Mà tính tình Tiểu Trang lại thoải mái, chưa bao giờ khách sáo với Ngôn Mặc Bạch.

Lúc này, Tiểu Trang cười như không cười đi về phía Ngôn Mặc Bạch, gương mặt hiếu kỳ "Đại ca mời người nào ăn cơm vậy?"

Mấy chục món ăn, đều chỉ thị riêng đầu bếp chính tự mình nấu, một bàn đồ ăn làm ra, tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền. Mà Ngôn thiếu, thứ không thiếu nhất chính là tiền, mặc khác, Autumn chính là sản nghiệp nhà anh ta, ăn bao nhiêu đều không cần lo lắng.

Nhiều đồ ăn như vậy, một cái bàn căn bản là bày không đủ, đại ca muốn mời những người đó ăn cơm tại sao anh lại không biết gì cả?

Ngôn Mặc Bạch cũng không thèm liếc nhìn gương mặt tò mò của Tiểu Trang, lạnh lạnh nói "Chuyện tối ngày hôm qua, viết một bài báo cáo nhanh cho tôi. Tổng kết lại cảm giác của cậu."

Tiểu Trang giật mình, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Chuyện tối ngày hôm qua... anh ta còn không biết xấu hổ mà nhắc đến!

Tìm hai cô gái tới trên chộc anh toàn thân máu nóng sôi trào, anh ta lại cố ý ngồi nghiêm chỉnh quan sát, bảo anh làm sao chịu được a?

Đại ca, anh không cần biến thái như vậy chứ!

Nếu thật muốn tổng kết, Tiểu Trang chỉ có năm chữ: Hai tầng lửa và băng!

Bị hai cô gái mê hoặc trên người tràn đầy lửa nóng, ánh mắt của đại ca ở bên kia lại như hàn băng lạnh thấu xương.

Tình hình như vậy, anh thề, anh không muốn trải qua lần thứ hai!

Tiểu Trang vô cùng u oán nhìn qua đại ca nhà mình, khóe miệng giật giật, thật muốn ôm đùi anh ta kêu lớn một tiếng cha ruột.

Cha ruột, không nên chinh người như thế!

Trong phòng 1817 bên cạnh, Tư Mộ mang theo khuôn mặt đau khổ từ trong toilet bước ra, nhìn hai mẹ con Vụ Ưu ngồi xếp bằng trên giường, một lớn một nhỏ hướng mắt vào laptop.

Khuôn mặt đang bí xị của Tư Mộ trong nháy mắt đã trở lại bình thường, tò mò hỏi: "Hai mẹ con đang xem gì thế? Là trai đẹp sao?"

Vốn chỉ là tùy ý trêu chọc, không nghĩ tới đáp lại là vẻ mặt háo hức của Vụ Ngư.

"Dạ, di, con với mẹ đang xem trai đẹp. Ông nội này rất đẹp trai!" giọng nói của Vụ Ngư rất mềm mại, tuy rằng nội dung lời nói rất trắng trợn, người khác nghe lại cảm thấy rất đáng yêu.

"Hừ! bạn nhỏ Vụ Ngư, yêu cầu của con không phải quá dễ dàng rồi sao? Cái gì tuổi trẻ lớn lên chỉ cần dáng dấp đẹp trai ai đến con cũng không cự tuyệt. Cũng gọi là ông nội rồi còn đẹp trai gì nữa? Các bộ phận trên trên mặt đều đã có nếp nhăn rồi, đáng người vừa mập cơ bắp cũng không còn săn chắc, có cái gì đẹp mà nhìn?" Tư Mộ trêu chọc xong, liền thúc giục: "Mau tắt máy, chúng ta xuống lầu ăn cơm! Mang hai người đi ăn cơm ở nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố A"

Vụ Ưu quăng cho Tư Mộ một cái liếc mắt: "Cậu biết cái gì gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng sao? Nhìn dáng vẻ ngờ nghệch của cậu, liền biết rằng ngay cả chủ tịch của YT Quốc Tế - Ngôn Diệu Thiện đáng đáp ra sao còn không biết, còn muốn đi tìm người ông ấy giúp đỡ?"

Ách, hình như cô thật sự không biết chủ tịch của YT Quốc tế đáng đáp ra sao.

"Được rồi được rồi, ăn cơm xong về rồi từ từ nghiên cứu. Có thực mới vực được đạo đúng không?" Tư Mộ ôm Vụ Ngư rồi mang giày cho bé, chuẩn bị xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tại Sao Là Anh Ta?

Lúc Tư Mộ ôm lấy Vụ Ngư, tay nhỏ béo mập của cô nhóc cứ kéo kéo vạt áo cô, chỉ chỉ vào màn hình máy tính, nói: "Di, lát nữa lúc đi nghiên cứu YT Quốc tế kia, nhất định phải xem thật kỹ nha ~"

Tư Mộ không hiểu nhìn chằm chằm nhóc con kia, nghi hoặc hỏi: "Tại sao muốn nhấn mạnh đi nhất định phải xem thật kỹ? Như thế nào, con đã thấy được cái gì sao?"

Bạn nhỏ Vụ Ngư bắt chước người lớn làm ra bộ dáng ưu sầu, bé nhìn Tư Mộ, thờ dài, miệng nhỏ ngập ngừng, cuối cùng chỉ nói: "Quên đi, ăn cơm xong trở về hẵng nói!"

Tránh cho đi biết, lát nữa khẩu vị không tốt, ăn không ngon. Bạn nhỏ Vụ Ngư ở trong lòng bỏ thêm một câu.

Tư Mộ bật cười, một tay xoa nắn khuôn mặt tròn tròn, mềm mại của Vụ Ngư, nói: "Con xác định con chỉ bốn tuổi? Vẫn còn là trẻ con, con nhiều mảy để làm chi? Xấu chết đi! Có chuyện gì cũng không đến lượt con hao tâm."

Vụ Ưu tắt máy tính, nhìn đến hai người chuẩn bị ra cửa nói: "Này, hai người xác định là đi ăn cơm không phải đi xin ăn sao? Xem bộ dáng nhếch nhác của hai người, cẩn thận người ta chặn ở cửa không cho các người đi vào đó!"

Tư Mộ lúc này mới nhớ tới lúc nãy vừa ở trên giường lăn lộn một trận, sau đó lại ở trong toilet vừa khóc vừa cười, hiện tại trên người không còn chỗ nào sạch sẽ chỉnh tề.

Nếu mang bộ dạng này đi gặp người, quả thật có chút thất lễ.

Tư Mộ ôm Vụ Ngư lúng túng thề lười, sau đó đem Vụ Ngư thả xuống cho Vụ Ưu xử lý, chính mình đi rửa mặt, chỉnh sửa lại quần áo.

Vụ Ưu cầm một túi đồ trang điểm nhỏ đưa cho Tư Mộ: "Dùng đồ trang điểm của mình trang điểm lại đi, nhìn thấy cậu lúc có trang điểm bộ dáng trang nhã, tinh thần phấn chấn, tuổi xuân phơi phới, hiện tại đem mặt rửa sạch, ôi trời ôi, nhìn cậu này, mắt thâm quầng, gương mặt tiêu tụy, cậu đã bao nhiêu ngày không ngủ rồi hả? Bộ dáng ‘oán phụ khuê phòng’. Nhanh sắp xếp một chút, trang điểm lại! Sửa sang cho lên tinh thần một chút! Tránh cho người khác tưởng rằng mình đây cùng nữ quý đi ăn!"

Tư Mộ nhìn gương, dờ khóc dờ cười.

Người trong gương gương mặt trắng trong mộc mạc có chút tái nhợt, mắt thâm quầng nặng, thoạt nhìn thực sự không có tinh thần.

Nhưng là chỉ một buổi tối không ngủ ngon, là "được" bộ dáng như thế này.

Tư Mộ nhìn đến đồ trang điểm, không khỏi xúc động: Phụ nữ quả nhiên không chịu được giày vò!

Một lúc sau, Tư Mộ đã trở về bộ dáng thanh xuân nhẹ nhàng khoan khoái.

Ba người lúc này mới ra cửa.

Trực tiếp vào thang máy đến lầu ba.

Cửa lớn nhà hàng Trung Quốc là hai cô gái tiếp tân, vừa gặp các cô ngay lập tức bước đến lịch sự mỉm cười, nói: "Xin hỏi ba người có đặt trước chỗ không?"

"Đã đặt rồi, phòng Mẫu Đơn, có thể dẫn chúng tôi qua đó không?" Tư Mộ mỉm cười đáp lại, sau đó nhớ đến gì đó, lại hỏi: "Xin hỏi, khách ở phòng Mẫu Đơn đã đến chưa?"

Cô gái tiếp tân lúc nghe Tư Mộ nói phòng Mẫu Đơn, ánh mắt rất nhanh thoáng qua một tia vô cùng kinh ngạc. Thế nhưng dù sao cũng là có kinh nghiệm phục vụ khách hàng, rất nhanh thu hồi thần sắc, mỉm cười trả lời: "Còn chưa tới. Tôi dẫn các người qua đó trước. Mời đi bên này..."

Cô gái tiếp tân dẫn các cô tới phòng Mẫu Đơn, sắp xếp xong xuôi thì cúi chào, chậm rãi rời khỏi phòng, còn tiện tay khép cửa lại.

Thế nhưng sau khi cửa đóng lại, cô lập tức bước nhanh hơn, lấy tốc độ mười mét trên giây bước về phía trước.

Thân mặc sườn xám, còn có thể đi nhanh như vậy, không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Bước đến gần một nhóm nhân viên phục vụ, cô gái tiếp tân che miệng lặng lẽ nói: "Có thấy không? tôi vừa dẫn ba người kia đi vào, chính là khách quý của chúng ta, là Thái Tử Gia tự mình bố trí để mời khách quý."

Bên cạnh, một người mặc đồng phục phục vụ nói: "Các cô nghĩ xem, ba người kia, cùng Thái Tử Gia là quan hệ như thế nào? Bên trong còn có một bé gái nhỏ ba bốn tuổi, bộ dáng thật đáng yêu..."

Lại một người phục vụ to gan suy đoán: "Bé gái kia chẳng lẽ là con riêng của Thái Tử Gia? Nhưng trước giờ chưa từng nghe nói Thái Tử Gia có bạn gái!"

Cô gái tiếp tân có cùng suy nghĩ gật gù: "Trọng điểm là đã lâu như vậy, lần đầu tiên Thái Tử Gia mở tiệc chiêu đãi khách nữ, ba người này khẳng định cùng Thái Tử Gia quan hệ không bình thường."

Nhóm người càng tám càng hưng phấn, mỗi người đều to gan đưa ra nghi vấn cùng phán đoán của mình.

Đúng lúc này, quản lý đại sảnh đã đi tới. Lớn tiếng mắng: "Giờ làm việc tùm lại tám chuyện, các người muốn tạo phản sao? Trừ lương!"

Nhóm người vừa lúc này còn tùm lại tám chuyện, ngay lập tức im lặng, làm bộ dáng chim thú, lặng lẽ tản đi.

Tư Mộ cùng Vu Ưu ba người trong phòng ăn điểm tâm, uống trà, chờ "ân nhân cứu mạng" đến.

Mối thật, mùi vị điểm tâm ở đây so với bữa sáng ở phòng ăn Càng Thức Trà ngon hơn nhiều. Cho nên ba người tuy không đói bụng, cũng rất hăng hái mà ăn.

Ngay cả trà uống, cũng là loại cực phẩm Phổ Nhĩ trà. Vừa có công dụng làm đẹp lại tốt cho dạ dày, rất thích hợp cho phụ nữ uống.

Tư Mộ là lần đầu tiên đến nhà hàng Autumn ăn, nên cũng không biết ở đây phục vụ tốt đến như vậy.

Ngay lúc ba người đang tận tình thưởng thức trà cùng điểm tâm, cửa phòng từ bên ngoài bị đẩy ra.

Một người đàn ông đi đến.

Phải dùng từ ngữ như thế nào để mô tả hình dáng người đàn ông này đây?

Khuynh quốc khuynh thành? Ngọc thụ lâm phong? Phong lưu phóng khoáng? Anh tuấn bất phàm? Lãnh khốc đẹp trai...

Vô luận dùng từ nào để hình dung anh ta, đều cảm thấy không đủ chính xác. Nói chung hết thấy những từ dùng để ca ngợi dung mạo người đàn ông, đều có thể dùng để hình dung ra anh ta, nhưng lại cảm thấy anh ta không chỉ có thể hình dung như vậy.

Tư Mộ nghe cửa mở, ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông, thần sắc gương mặt biến hóa vô cùng phong phú.

Cô miệng há tròn hình chữ "O", nửa ngày cũng không phản ứng kịp.

Tại sao lại là anh ta?

Chính là người sáng sớm tại quán trà làm ngã Vưu Ngu.

Ngôn Mặc Bạch mở cửa, lúc bước vào, liền gặp được Tư Mộ đang há hốc mồm, bộ dáng rõ ràng khiếp sợ.

Được rồi, cô gái này hiệu quả giả ngốc cũng không tệ lắm, Ngôn Mặc Bạch ở trong lòng hài lòng khẳng định.

Mặc dù trong lòng anh ta rất hài lòng, sung sướng, thế nhưng trên mặt cũng không đổi nét mặt băng sơn. Khi anh vừa bước vào phòng, Tư Mộ liền có một cổ ớn lạnh đến rùng mình.

"Cô Phó?" Ngôn Mặc Bạch biết rõ còn hỏi.

Tư Mộ thu lại ý tứ, sau đó lộ bộ nói: "Anh là..."

"Ân nhân cứu mạng của cô!" Ngôn Mặc Bạch rất nghiêm túc trả lời.

Trên mặt Tư Mộ hiện lên vẻ mặt tự nhiên, cô cúi đầu giả vờ xoa xoa thái dương, gật gật đầu.

Người này khí tràng (không hiểu từ này chị queen ơi) cũng quá lớn đi? Tim Tư Mộ đập nhanh, thật khẩn trương, thật sợ hãi a, cô ngay cả đầu cũng không dám nâng lên.

Sau đó nhảy mất thay đổi, Tư Mộ bộ dáng thận trọng, thấp giọng nói: "Mau đến đây ngồi!"

Lời nói kia của cô hoàn toàn không phải là bộ dáng chủ mời khách, ngược lại là giọng nói cẩn thận phụng bồi thậm chí mang theo ba phần yếu thế.

Vưu Ưu cùng Vưu Ngu một mực im lặng uống trà, không lên tiếng.

Vưu Ưu lúc ở quán trà, không có gặp qua Ngôn Mặc Bạch, cho nên lúc này cô rất bình tĩnh. Ngược lại, người đàn ông này quá mức đẹp mắt khiến cô kinh ngạc.

Cô nhíu mày nhìn Tư Mộ, giỏi thật, cư nhiên tư tàng được một người đàn ông cực phẩm.

Nhưng mà lúc trước tiểu Vưu Ngu bị Ngôn Mặc Bạch đụng ngã xuống đất, lúc này bé còn nhớ đến món nợ này, ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm tìm cơ hội báo thù.

Thật không thể nghĩ tới, lần thứ hai gặp mặt đột nhiên lại nhanh đến như vậy. Trong lúc nhất thời cô cũng kinh ngạc nhìn Tư Mộ, trong lòng thầm nghĩ mới sáng sớm mời một người xa lạ ăn cơm là có chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nhận Được Thuốc Tránh Thai

Tư Mộ mỉm cười theo, hai mẹ con Vưu Ưu cũng nghiêm túc quan sát Ngôn Mặc Bạch, trong lòng âm thầm suy nghĩ: người này chính là Thái Tử của YT Quốc tế.

Vưu Ưu nghĩ thầm, thì ra Tư Mộ quen biết Thái Tử của YT Quốc Tế, xem ra Lăng Vũ có hi vọng được giúp đỡ rồi.

Không cần gặp nhiều khó khăn, chỉ cần có thể lấy được sự giúp đỡ của Thái Tử, tất cả vấn đề đều xem như không có vấn đề gì cả.

Còn Vưu Ngu thì nghĩ rằng, thì ra người này là Thái Tử của YT Quốc Tế, nếu về sau mà trả thù, thì không phải là quá khó sao?

Ngôn Mặc Bạch ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Trang đi theo phía sau, dặn quản lý bộ phận ăn uống: "Có thể dọn thức ăn lên!"

Diện mạo Ngôn Mặc Bạch cực kỳ khuynh thành, cực kỳ yêu nghiệt, nhưng mà lại cứ bày ra vẻ mặt lạnh lùng. Phần lớn thời gian đều nhíu mày, mím môi, giống như luôn luôn suy nghĩ điều gì đó.

Dáng vẻ này của anh, khiến Tư Mộ không dám thờ ơ.

Nghĩ đến việc "Cú va chạm mãnh liệt" xảy ra vào hai giờ trước tại quán ăn, khi cô bỏ chạy còn để lại câu "Ngoan thôi!" kia, lại nghĩ đến người đàn ông mặt lạnh đang ở trước mặt, Tư Mộ cảm thấy cực kỳ vô dụng, trong lòng đang run rẩy kịch liệt.

(*Ngoan thoại: Lời nói hung ác quyết tâm giết chết hoặc làm những điều kinh khủng đối với người được đề cập trong lời nói)

Nhưng mà hình như Ngôn Mặc Bạch không có tí ấn tượng gì về các cô, giống như lần đầu gặp mặt, lại còn tự giới thiệu mình.

"Ngôn Mặc Bạch!" Anh nhàn nhạt nói.

Tư Mộ sùng sốt.

Hả?

Thì ra đây là tự giới thiệu mình.

Quả nhiên cách nói chuyện cũng giống như con người anh, lạnh nhạt, tiếc chữ như vàng

"A..., anh Ngôn, anh khỏe chứ! Tôi là Phó Tư Mộ . Vừa nói vừa cúi thấp đầu xuống, vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ngôn Mặc Bạch quan sát biểu hiện của Tư Mộ, khẽ nhíu mày, thanh âm lại thêm lạnh, nhàn nhạt hỏi : "Cô Phó rất sợ tôi sao ?"

Tư Mộ ngạc nhiên, vội vàng khoát tay, lắc đầu.

Nói cô sợ anh sao? Lại cảm thấy không thích hợp, người ta hỏi như vậy, nhất định không hy vọng câu trả lời như thế; mà nói không sợ sao? Cô lại không dám, sự thật là cô rất sợ.

Nhớ trước kia đám bạn đùa vào nhau thảo luận "Mẫu người đàn ông mà bạn thích?" Cô còn hùng hồn tuyên bố: Đàn ông phải lãnh khốc, khí phách, uy mãnh mới có sức hút nha.

Lúc đấy còn bị đám bạn trêu là yêu mãnh nam, khẩu vị nặng. Nhưng bây giờ , ngay trước mặt có một người đàn ông giống như người đàn ông trong mộng của cô, mà cô không hề động lòng, không phải xao động mà là hồi hộp và sợ hãi

"Cô Phó, tại sao cô vẫn cúi đầu không dám ngẩng đầu lên nhìn tôi ?" Lúc Ngôn Mặc Bạch nói những lời này, giọng nói mặc dù lạnh lẽo, nhưng người quen với anh có thể nghe ra được, trong giọng của anh mang theo vài phần hài hước.

Chẳng hạn như Tiểu Trang.

Cho nên lúc này Tiểu Trang đang đứng ở phía sau Mặc Bạch cũng rất kinh ngạc, đại ca cũng có thể đem "hài hước" dùng thuần thực như vậy từ lúc nào?

Tư Mộ bị Mặc Bạch hỏi thẳng vậy không khỏi bị nghẹn lời, không biết trả lời sao, cô ngẩng đầu lên liếc nhìn anh xong lại vội vã cúi xuống.

Thật ra thì chính Tư Mộ cũng không biết tại sao cô lại sợ Ngôn Mặc Bạch đến vậy. Nếu như chỉ là chuyện buổi sáng thì cũng không phải đến mức như vậy, âm thầm coi như mình xui xẻo, đương sự hình như cũng không muốn nhắc đến, mình còn lo lắng để phòng cẩn thận làm gì.

Tư Mộ im lặng, cả phòng lại rơi vào im lặng.

Thờ dài một tiếng, Tư Mộ tự nói với bản thân không nên khẩn trương, liếc mắt nhìn Vu U Ưu, phát đi tín hiệu cầu cứu.

Vu U Ưu nhìn thấy bạn tốt và Ngôn Mặc Bạch như vậy, cô cũng không tiện xen vào, hôm nay cô đến để ăn tiệc thôi, chỉ cần im lặng lấp đầy bụng là được rồi.

Mà bạn nhỏ Vu Ngư cũng cực kỳ hiểu chuyện, im lặng mở to mắt quan sát.

Tư Mộ thấy vậy bắt đầu hơi gấp, trong lòng sớm cầu mong Vu U Ưu kia ... mau mau nói gì đi.

Vu U Ưu làm như không thấy ánh mắt Tư Mộ, vừa ngồi xuống vuốt vuốt bàn tay con gái bé vào lòng. Bạn nhỏ Vu Ngư hiếm khi nghe lời, hôm nay cũng rất biết điều, dựa vào lòng mẹ mở to cặp mắt to tròn nhìn Tư Mộ.

Tư Mộ cắn răng, được lắm hai mẹ con nhà này thật không có lương tâm, nhìn thấy chết mà không cứu!

Khẽ rút vai, không khí thật lạnh!

Đúng lúc này, các món ăn được bưng lên, đầy một bàn ăn lớn, theo sau là một bàn ăn nhỏ bày các món ăn đặc biệt tinh xảo.

Tư Mộ cùng Vu U Ưu tròn mắt, có cần gọi hiệu vậy không?

Xem ra Mặc Bạch dùng com chẳng khác gì ngự thiện của hoàng đế.

Mộ Thiện nhìn bàn ăn một lượt, xem ra hôm nay thức ăn toàn món thanh đạm, một chút tiêu ớt đều không có, điều này làm cho cô hơi buồn bực.

Cả một bàn ăn to như vậy lại toàn món ăn mình không thích, còn gì đáng buồn hơn, âm thầm cảm thấy thật lãng phí thật lãng phí.

Phục vụ từ từ múc cháo gà cho mỗi người, thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Tư Mộ nghi hoặc, món ăn đã được bày lên, vậy người bên ngoài gõ cửa là ai chứ?

Không cần họ lên tiếng, cửa liền được mở ra, đi vào là một người mặc đồng phục công ty chuyển phát nhanh. Người này lên tiếng: "Xin hỏi ở đây ai là Phó Tư Mộ? Có có một phần hàng kí gửi,phiền kí nhận"

Tư Mộ đứng lên: "Tôi là Tư Mộ, nhưng tôi không có đặt đơn hàng chuyển phát nhanh nào, có phải các anh nhầm người rồi hay không?"

Tư Mộ nghi hoặc, hơn nữa làm sao công ty chuyển phát nhanh biết được cô đang ăn cơm ở đây.

"Nếu như cô là Tư Mộ thì xin phiền kí nhận, địa chỉ được ghi là chuyển đến đây, tất nhiên không có nhầm lẫn nào". Nhân viên chuyển phát nhanh nói có hơi nhanh, chắc còn bận đi giao hàng ở chỗ khác, nên không có thời gian.

Tư Mộ đi qua, hơi do dự rồi kí nhận, nghĩ thầm bất kể là cái gì, có ký đi đã rồi nói.

Cô nhận lấy túi hàng, vừa đi về chỗ vừa xé mở.

Còn chưa về đến chỗ ngồi, cô đã mở xong túi giấy, lấy đồ bên trong ra nhìn, vừa nhìn thiếu chút nữa ngất đi.

TMD, tại sao lại là hộp thuốc tránh thai khẩn cấp trong vòng 72 giờ.

Sắc mặt Tư Mộ trắng xanh, nghiêm mặt đem cái hộp kia thả lại vào trong túi giấy.

Tâm trạng cô bây giờ đang rất loạn, cũng cực kì sợ.

Vật này chắc chắn là người đàn ông tối qua cùng mình trải qua tình một đêm gửi đến.

Mà sao anh ta lại biết cô đang ở chỗ này, chẳng lẽ cô bị theo dõi?

Cô nhớ rõ tối qua trước khi đi anh ta còn uy hiếp "Ngoan ngoãn chờ tôi quay lại", nhưng cô lại nhân cơ hội chạy mất. Bây giờ anh ta lại tìm cô, định trả thù sao?

Tư Mộ càng nghĩ càng sợ, nắm chặt tay thành quyền, người nhũn ra.

Ác nam này, rốt cuộc anh ta muốn gì ?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cô Phó, Cô Gấp Lắm Sao?

Tư Mộ thấp thỏm bất an trở về chỗ ngồi, Vu Ngu thấy sắc mặt Tư Mộ như vậy cũng lo lắng nhìn sang.

Vu Ngu trực tiếp nhào sang, đến bên Tư Mộ, chớp mắt to hỏi "Dì, họ chuyển tới cái gì vậy, có phải là đồ ăn ngon không ạ?"

Nói xong bày ra vẻ mặt háo hức muốn mở ra. Tư Mộ quỳnh lên, sắc mặt đỏ hồng, rất khó coi.

Cô cảm thật chặt túi giấy, cúi đầu nói với Vu Ngu: "Đây không phải là đồ ăn đâu".

Vu Ngu nghe vậy, mặt nhỏ xụ xuống có chút thất vọng, nhưng vẫn không từ bỏ hi vọng hỏi tiếp: "Vậy trong đó có cái gì ạ?"

Tư Mộ thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, trong lòng thầm than: Tiểu tử tông ơi, sao con cứ phải hiếu kì truy hỏi kĩ làm chi?

Ngoài mặt lại cố tỏ ra trấn định, nghĩ nghĩ một chút liền cúi xuống nói với Vu Ngu: "Ách, trong đây là tài liệu, bạn học đi nói cần đưa cho đi gấp, nên mới cho người chuyển tới".

Đứa bé này cũng không phải là người dễ bị người khác lừa gạt, bạn không thể xem bé là đứa trẻ bốn tuổi. Bé chính là một “tiểu yêu tinh”.

Vưu Ngự không tin, nhìn chằm chằm túi giấy trong tay Tư Mộ, giống như muốn lấy vật trong đó ra xem mới từ bỏ lòng tin tưởng

Vưu Ưu thấy vẻ mặt bạn tốt có chút khó xử liền quát khẽ: "Vưu Ngự, mau trở lại chỗ ngồi!".

Tư Mộ thở phào, thật may mà lừa được cô bé thông minh này, nếu không để mọi người biết trong này là thuốc tránh thai, cô cũng không còn mặt mũi nào mất.

Vưu Ngự mới nhắm mắt theo đuôi* trở lại chỗ ngồi của mình, Vưu Ưu nhéo mặt bé, tiếp tục nói: "Mới vừa nãy ai nói nói muốn giảm cân? Vừa rồi ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy, bây giờ còn đuổi theo di muốn ăn nữa! Nhìn, trên bàn toàn những món ăn ngon, xem con có thể ăn được bao nhiêu?

(*Nhắm mắt theo đuôi: 亦步亦趋 "Trang Tử, Điền Tử Phương": 'phu tử bộ diệc bộ, phu tử xu diệc xu'. Có nghĩa là: thầy đi trò cũng đi, thầy chạy trò cũng chạy, ví với bản thân không có chủ đích riêng, hoặc là muốn lấy lòng người khác mà mọi việc đều nghe theo người khác.)

Vưu Ngự ừy khuất cúi đầu, bé đâu ham ăn đâu, chỉ là tò mò xem trong túi đồ kia có gì thôi, mẹ à người thật không hiểu kì muốn biết chút nào ư?

Nhưng bé không dám phản kháng mẹ của mình, miệng nhỏ chu ra hừ hừ hai tiếng bày tỏ kháng nghị, lập tức nhận được cái trợn mắt hung dữ của mẹ, tỏ vẻ cảnh cáo ! Trong con mắt kia truyền thông tin cho bé, bé lập tức hiểu ngay: Con nhỏ chết tiệt, lòng hiếu kỳ lớn vậy sao! Sao con nghĩ đến chuyện ăn com xong về phòng lại hỏi di của con cần gì phải đến đó nhìn! Ở đây có người ngoài đó! Còn gây chuyện nữa xem mẹ xử con như thế nào !

Vưu Ngự vội rút cổ lại, lại nhìn cái chú mặt lạnh đẹp trai kia, liền ngoan ngoãn ngồi thẳng.

Tư Mộ thở phào nhẹ nhõm, cô rất sợ đứa bé này sẽ đi qua giật lấy để xem, sau đó còn nghiên cứu, không cần thận ăn thử thì làm sao đây?

Nếu như vậy thì cô quả thật rất muốn chui xuống dưới bàn.

Nhưng mà bên này mới vừa tắt lửa, bên kia đã không an phận rồi.

Từ lúc đi vào đến giờ Mặc Bạch vẫn im lặng, liếc nhìn túi giấy trong tay Tư Mộ, tròng mắt đen thâm thúy lạnh lùng, cất lời: "Cô Phó trong tay cô đang cầm tài liệu mật sao, từ lúc nhận vẫn không thấy rời tay, cứ như vậy sao dùng com được?".

Thật là giống như vô ý hỏi, nhưng lại đâm trúng chỗ hiểm của Tư Mộ.

Tư Mộ thiếu chút nữa muốn học máu, cô thật muốn hung hăng đáp trả anh: Văn kiện này cơ mật hay không liên quan gì đến anh, cô ăn com như thế nào anh cũng quản ư, định uy hiếp cô ư ".

Nhưng Tư Mộ âm thầm nhin, cô chưa có gan lớn như vậy.

Nếu như trước mặt là người khác, cô còn có thể không có kị chút nào mà lên tiếng, nhưng người này, thật không dễ chọc. Khí phách cao quý, không giận mà uy, khiến cô có chút khiếp đảm. Anh chỉ như vô ý nhàn nhạt nói một câu, đã khiến cô run rẩy. Tư Mộ nắm chặt túi giấy, đỏ mặt hồi suy tính xem không biết nên để cái túi này ở đâu, tuyệt đối không thể để người khác cầm đi.

Trong lúc Tư Mộ quán bách không biết xử lý túi giấy thế nào, bên kia lại truyền đến thanh âm nhàn nhạt: "Nếu như là tài liệu mật, vậy cô Phó có cần xử lý ngay không?".

Tư Mộ nhũn mảy, có chút nóng nảy. Trong lòng thầm mắng, gấp cái em gái anh ấy! Muốn xen vào việc của người khác làm chi hả?.

Mặc Bạch làm như không nhìn thấy vẻ mặt nóng nảy của Tư Mộ, lại lên tiếng: "Nếu như không phải gấp, hay là chúng ta cứ dùng com trước, có lẽ chút nữa xử lý chắc cũng không vội".

Tư Mộ nhin không được thâm chử tục: Mẹ nó!

Gấp, gấp, quả nhiên là rất gấp. Nhưng đây là thuốc tránh thai.

Anh ta muốn cô xử lý, không nhẽ lại trước mặt mọi người làm trò cười đem thuốc uống xuống. Lại liếc nhìn vào túi giấy, là loại thuốc 72 giờ, thẩm tính từ tối qua tới giờ hẳn là không quá 10 tiếng đi, vẫn còn thời gian.

Huống chi trước kia cô nghe mấy bạn gái cùng phòng nói nhỏ với nhau rằng, muốn thuốc tránh thai có hiệu quả tốt nhất là trước và sau khi uống hai tiếng không nên ăn gì, hơn nữa lại kị thức ăn cay, dầu mỡ, nếu không sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả của thuốc.

Giương mắt nhìn một bàn ăn toàn đồ ăn thanh nhạt, không tiêu không ót, cô thầm than xem ra bữa ăn này thật là phù hợp với tình huống của cô bây giờ.

Cô nhũn mảy, thật không muốn uống loại thuốc có hại cho sức khỏe này.

Nhưng xảy ra chuyện như vậy cũng phải chấp nhận thôi, huống chi người ta còn cho người mang thuốc đến, chả phải là không muốn xảy ra chuyện gì sao.

Tư Mộ đem túi giấy để giữa khe hẹp của ghế dựa, ㄣđiển-đần-lẽ-ㄣquý-đôn lúc này mới chút an tâm không sợ người khác cầm nhầm.

Bữa ăn bắt đầu, Tư Mộ vì không hợp khẩu vị lại thêm lo lắng nên chỉ ăn một chút các món trước mặt, cô thầm nghĩ có khi mồ hôi lạnh toát ở sau lưng đã làm ướt túi giấy rồi.

Liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, thăm than vị thiếu gia này, ăn có một bữa cơm mà thôi, cần gì bày ra bộ dáng ưu nhã chậm rãi như vậy, anh ăn nhanh nhanh một chút thì sẽ ghen chết sao?.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nghênh Tiếp Anh Ta, Dự Dỗ Mê Hoặc Anh Ta.

Một bữa cơm ăn gần nửa giờ đồng hồ.

Tư Mộ dùng bộ dạng oán hận ánh mắt “sắc bén” nhìn người đàn ông kia tao nhã dùng cơm, trong lòng khinh bỉ anh trăm ngàn lần.

Người này có phải là mèo biến thành không? Làm sao mà ăn cả nửa giờ đồng hồ, cũng không còn thấy ăn thứ gì.

Tư Mộ sợ ánh mắt của mình bị đối phương nhìn thấy, nên chỉ len lén nhìn, len lén oán thầm anh ta trong lòng.

Thật vất vả đợi đến khi Ngôn Mặc Bạch buông đũa xuống, phản ứng đầu tiên của Tư Mộ chính là đứng lên, lao ra ngoài ngay.

Nhưng Tư Mộ mới chỉ nghĩ như vậy, bên kia Mặc Bạch tao nhã cầm lấy khăn lau miệng, còn bảo với người phục vụ đứng phía sau: “Có thể mang đồ ngọt lên –————”

Những lời này giống như sấm sét giữa trời quang hung hãn hướng Tư Mộ mà đánh, trên đầu chột phát rất đau.

Tư Mộ tức giận mở to mắt, giận hết sức nghĩ muốn lật bàn.

Nhưng lại sợ khí thế của Ngôn Thiếu, chỉ yếu ớt nói: “À, nói anh cái này, tôi thấy món điểm tâm ngọt và những cái khác cũng không cần lên. Tất cả mọi người ăn như vậy là no rồi, đoán là không thể ăn thêm nữa rồi. Mang lên thì thật là lãng phí.” Vì mong tìm được quân đồng minh, Tư Mộ đồng thời lời kéo Vu Nư vào, “Vu Nư, con có phải cũng ăn không vô nữa rồi đúng không?”

Vu Nư nhìn Tư Mộ một chút, rồi lại nhìn mẹ của mình, sau có lặng yên nói: “Ách, hẳn là --- là ăn không vô ----nha?”

Tốt lắm, thật ra thì cô còn có thể nuốt trôi thêm một ít, mấu chốt là muốn biết sau khi ăn xong thì thức ăn ngọt có gì ngon để ăn a!

Tư Mộ nhìn lên trần nhà.

Một lần nữa xác định, đứa bé này, cô bé không chỉ mới bốn tuổi a! Đứa bé bốn tuổi mà có thể ăn một lượng lớn cơm như vậy sao? Nhớ hồi cô bốn tuổi, lúc đó mẹ cô phải đuổi theo cô dự dỗ, khen ngợi đủ thứ để dỗ cho cô ăn một miếng cơm.

Vu Ưu một mực yên lặng đem mình làm người tàng hình, Ngôn Mặc Bạch nhìn Tư Mộ vẻ mặt biểu tình sự tức giận, anh ta chỉ nhún mày không nói một câu.

Nhưng khi nhìn trong mắt Tư Mộ, đó chính là sự khiêu khích trắng trợn.

Khó “ép” chính là, cho dù người ta khiêu khích thì như thế nào? Cô cũng không dám phản kháng!

Hiện tại Phó Tư Mộ trên căn bản là không còn cách nào khác nữa rồi, có phát cáu thì cũng có ép buộc kìm nén. Cho dù đem bản thân nôn ra một ngụm máu khô, cô cũng không dám cùng Ngôn Thiếu sắc thanh

Tư Mộ âm thầm nuốt xuống ngụm máu này, tiếp tục ngồi.

Người phục vụ dọn dẹp 2 bàn thức ăn, rồi dọn lên một bàn thức ăn ngọt.

Cứ như bày trận cho thiên lôi nhắm vào ba người của Tư Mộ mà đánh. Tư Mộ trong lòng kêu rên thầm thiết, Đại thiếu gia ơi đây là nơi nào?

Rõ ràng đây là tác phong của người nhà giàu nha!

Vốn muốn đợi lát nữa cô tính tiền, giờ nhìn lại lằng phí như thế này, Tư Mộ “sờ” “sờ” vào bóp tiền của mình, nhìn lên trần nhà mà than thở, mang cô đi chém cùng không được tiền nhiều như vậy để thanh toán đầu nha!

Tư Mộ len lén nháy mắt với Vưu Ưu, sao đó ho khan: “Các người ăn trước, tôi đi rửa tay một chút.”

Bên kia Vưu Ưu thấy ánh mắt của cô, cũng đứng dậy đuổi theo: “Tôi cùng đi với.”

Biết Tư Mộ có chuyện muốn nói, nên không thể mang theo bạn nhỏ đi cùng, nên lên tiếng trước với bạn nhỏ, cô một bước vồ vồ lên đầu con gái mình: “Bạn nhỏ Vưu Ngư phải ngoan ngoãn nha, con ở đây cùng chú ăn! Mẹ sẽ trở lại ngay.”

Cô rất yên tâm ném con gái lại nơi này. Nhưng Tư Mộ có một chút không yên lòng hết nhìn Vưu Ưu, rồi lại nhìn Vưu Ngư.

Vưu Ngư biết điều gật đầu: “Ừ, con sẽ chăm sóc tốt cho chú.”

Bên kia Mặc Bạch nghe được lời này, trong nháy mắt trên đầu đầu vạch đen.

Tư Mộ run lên, liền lôi kéo Vưu Ưu hướng đi ra ngoài.

Hai người sau khi đi ra, không có đi Toilet, mà tìm một góc khuất, Tư Mộ nhỏ giọng hỏi Vưu Ngư: “Trên người cậu có mang theo thẻ hay không?”

Một bữa cơm dọn lên như vậy, đoán chừng là không đem nhiều tiền đến rồi, làm gì có người nào mang theo tiền mặt nhiều như vậy trên người. Cho nên Tư Mộ trực tiếp hỏi mượn thẻ của cô.

Vưu Ưu cười như không cười nhìn Tư Mộ, ánh mắt như trời chọi nói: “Tại sao lại mượn thẻ?”

“Thì tính tiền! Bữa ăn này mình nói mời khách.

Hiện tại trên người mình không có nhiều tiền như vậy---“ Tư Mộ phút chốc tức giận, người này lại không hỏi ý cô lại gọi nhiều món ăn đến như vậy.

Cho dù cô có muốn mời khách cũng không vì vậy mà muốn làm thịt cô chứ!

Nghĩ tới phải trả nhiều tiền như vậy, Tư Mộ đầu lòng đến thối ruột rồi.

Vưu Ưu thổi phồng một tiếng bật cười, vỗ vỗ bả vai Tư Mộ trấn an cô: “Cậu yên tâm, bữa ăn này không đến phiên cậu trả tiền.” Sau đó vừa nhìn xem chừng Tư Mộ: “Ồi chào, mình nói cậu, cậu thật là khờ hay giả bộ ngu ngốc? Mình nhớ hồi trung học đệ nhất cậu là một cô gái thông minh nha, tại sao hiện giờ lại trở nên đần như vậy rồi? Cậu sống ở thành phố này, không lẽ không nghe nói đến khách sạn Autumn là do ai mở ra?”

“Khách sạn Autumn? Sản nghiệp YT Quốc Tế hả-----“ Tư Mộ có chút ngu ngốc.

“Thế YT Quốc Tế là của ai mở ra?”

“Ngôn Diệu Thiên! A a a __ cậu nói cái đó Ngôn Mặc Bạch, anh ta, anh ta là YT Quốc Tế Tiểu Khai?” Tư Mộ đầu óc bị đập vỡ rồi.

“Cậu bây giờ biết ah? Mới vừa rồi ở trong phòng, mình cùng con gái tìm kiếm tài liệu Ngôn Diệu Thiên, thuận tiện nhìn thấy, Mình nghĩ đến cậu biết trước rồi!” Vưu Ưu bắt đầu di xoa trán, nghĩ một chút tại sau ngày xưa toàn bộ đứa bé đều được nuôi dưỡng tốt tại sao lại biến thành chậm chạp như vậy rồi.

“Anh ta, anh ta thật sự là-----?” Tư Mộ có chút không tin, lại hỏi một lần nữa.

Vưu Ưu than thở, không để ý tới đầu óc của bạn tốt bị động kinh, tiếp tục nói: “Chuyện ‘Lăng Vũ’ cậu trước tiên phải đến gần anh, dù bây giờ anh không phải là người cầm quyền YT Quốc Tế, nhưng lúc đầu tương lai chính là người thừa kế. Cho dù thế nào thì anh ta cũng có sức ảnh hưởng quan trọng ở YT Quốc Tế. Chỉ cần có thể nắm lấy anh ta, vậy cậu có thể nói được sự ủng hộ của Ngôn Diệu Thiên tỉ lệ là bao nhiêu.”

Tư Mộ cắn môi, vẻ mặt làm khó: “Vậy mình phải làm sao a?”

Ánh mắt Vưu Ưu chợt lóe một tia ranh mãnh rồi biến mất, cô cười sáng lạng: “Lựa ý nói hòa theo anh ta! Câu dẫn anh ta! Dụ khi『 Mê hoặc 』 anh ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nghe Nói Mặc Bạch Là Một Công Công.

Lựa ý nói hòa theo anh ta?

Câu dẫn anh ta?

Dù khi 『 Mê hoặc 』 anh ta

Quả thật Tư Mộ bị cô làm cho tức giận tề xui!

Sinh lực của Vu U giảm xuống, quát khê: "Cậu bây giờ còn có tâm tư trêu chọc mình? Mình nói với cậu là sự thật. Cậu cho mình một chút nghiêm túc đi! Đoàn hoàng cho một chút xây dựng 『 tính toán 』 ý kiến có được không?"

Vu U 『 nấn 』 『 nấn 』 chỗ bị Tư Mộ đánh, nhe răng nói: "Mình rất chân thành! Chẳng lẽ cậu không cảm thấy chủ ý này có phong cách rất tuyệt hay sao?"

Bao nhiêu chuyện ngôn tình nam nữ cũng bắt đầu từ tình yêu Kinh Thiên Động Địa Thần Sầu Quý Khóc này.

Người đàn ông anh tuần kia có nhiều tiền, chẳng lẽ không cảm thấy được bỏ qua cho anh ta là một chuyện rất xấu hổ hay sao?

Một chuyện tình yêu bắt đầu, đơn giản là anh đuổi theo tôi, tôi đuổi theo anh. Duyên phận không chỉ dựa riêng vào ông Nguyệt Lão dặt mối tốt cho cô. Ngán vạn lần là do Nguyệt Lão bận rộn đến hồ đồ, vậy đời này nhân duyên của cô không phải bị há hủi hay sao?

Cho nên gặp phải ánh mắt kia, cô liền dừng cảm, chủ động trên mặt đất! Căng thẳng không đáng giá đồng tiền.

"Không - cảm giác - được!" Tư Mộ cố nghiêng răng nghiêng lợi, "Đây là cái chủ ý chó má gì? Cậu cho rằng bây giờ là kịch cầu huyết hay truyện ngôn tình tiêu thuyết thiếu nhi lúc 8 giờ hả? Cầu huyết! Cầu huyết! Cầu huyết!"

Không cầu huyết cũng chưa có thấy hôn! Vu U cười thâm trong lòng.

Nhưng trên mặt vô cùng nghiêm chỉnh, cô thấy ánh mắt Tư Mộ đặc biệt nghiêm trọng nói: "Mộ Mộ, cậu chẳng lẽ không nghĩ đến cứu "Lăng Vũ" sao? Đến gần Ngôn Mặc Bạch chính là một cách hiệu quả nhất để giành được sự trợ giúp của YT Quốc Tế . Lấy lòng một người, đơn giản chính là làm vừa lòng nhau, cho anh muốn. Đàn ông muốn trừ tiền cùng quyền lực, chính là đàn bà. Lúc trước hai người cho không được, cuối cùng chỉ có một cách. Cho nên, mỹ nhân kế, là kế sách duy nhất rồi."

Tư Mộ dù đơn giản, nhưng cũng không ngu ngốc. Vu U không thể nào tự nhiên lừa cô đi thông đồng với Ngôn Thiệu.

Cô hừ hừ một tiếng, sau đó nhìn nghiêng qua Vu U một cái, hỏi: "Nói, cậu có phải hay không đã biết chút gì rồi?"

Vu U cười nhạt, không nói gì. Tư Mộ lập tức trở nên nóng nảy, trợn mắt nhìn cô một cái nói: "Này! Mình nói cậu biết cái gì thì mau nói nhanh một chút nha! Không đừng trách tại sao mình động thủ nha?"

Vu U cắn môi kiềm chế trong chốc lát, ghen cười, từng mắt nhìn Tư Mộ nói: "Chính là muốn xem một chút đại mỹ nhân như cậu, có thể dụ dỗ Ngôn Mặc Bạch không nha!"

Tư Mộ lại càng tức giận!

Cái người này, người này, giờ là lúc nào rồi lại còn trêu chọc cô!

Cô là đại mỹ nhân cái rắm á! Hôm qua mới bị bạn trai bỏ rơi!

Ngay cả mình bạn trai cũng không giữ được, còn thể nào quyến rũ được cái loại quý công tử quyền thế này đây chứ?

"Vu - U! Cậu tiếp tục như vậy, mình sẽ không đi đến cậu nữa" Tư Mộ nghiêm mặt, làm bộ tức giận.

Vu U thấy thời điểm vui đùa qua rồi, mới cười cười lấy lòng: "Được rồi được rồi, mình sẽ không theo cậu trêu chọc nữa! Lúc này nhìn tài liệu bọn họ, thuận tiện nhìn một chút tin tức về Ngôn Mặc Bạch." Nói xong, thừa nước đục thả câu: "Cậu có muốn biết ở trên đó nói gì không?"

Tư Mộ dùng sức trừng mắt với cô, Vu U bị ánh mắt trừng to của cô nhìn phảo đầu hàng, vội vàng nói: "Nghe nói Thái Tử Gia YT Quốc Tế -----Nói Ngôn Mặc Bạch là một công công, "Thấy Tư Mộ ánh mắt đột nhiên sáng lên, cô hài hước hỏi: "Tiểu nữ thối, hiện tại cảm thấy như thế nào?"

"Chưa nghĩ ra được hình dáng gì!" Tư Mộ khò miệng gọi lên.

Hừ! Nếu thật sự là một "công công" như lời nói này....., cho dù dụ dỗ Mặc Bạch thì cũng không có thể có chuyện yêu đâu!

"Tin đó có thể tin không?" Tư Mộ hỏi.

"Có thể tin được hay không mình không biết, nhưng tại sao tin tức không bị ém xuống không thể xuất hiện trên các mặt báo. Chắc là bị YT Quốc Tế dìm xuống, Cậu nghĩ đi, không có lừa sao có khó. Anh ta nhất định có vấn đề nên người tôi mới có thể viết được chứ. Về phần có chắc là thật hay không, còn phải nhờ đến cậu đi kiểm chứng. "Vu U vỗ vỗ bả vai Tư Mộ: "em gái, cô lên! mình xem trọng cậu~"

Tư Mộ khinh bỉ nhìn đứa bạn tốt một cái.

Cái này được coi là chị em tốt sao?

Chị em tốt mà bảo cô đi dụ dỗ đàn ông chỉ vì muốn kiểm tra xem người đó có phải hay không cùng đàn ông.... sao ?

Cái này, quả thực chính là bạn xấu!

"Vậy cậu làm sao lại không đi mê hoặc ? Cậu không phải là có nhiều hấp dẫn sao? Tư Mộ có chút đau thương hỏi.

Bạn tốt là dùng để lợi dụng sao?

"Minh dĩ nhiên không được nha! minh là mẹ của đứa trẻ 4 tuổi rồi? Công tử quyền thế còn muốn dùng đến hàng xài rồi ư!" Vu U đem ra thân phận của mình, tự hạ giá trị của mình xuống.

"Nói không chừng anh ta lại có khẩu vị tốt này đâu? Tuổi trẻ, trưởng thành, quyến rũ, xinh đẹp ..... Tất cả ưu điểm của con gái cậu đều có nha! Hiện tại công tử có tiền đều có khẩu vị tốt này đó, vì thế cậu đi đi!" Tư Mộ cùng cô chơi Thái Cực,, cô đẩy tôi chặn.

"Hừ! 'Yêu' có đi hay không! Minh nói cho cậu biết nha, bỏ qua chỗ này cũng không còn phòng trọ rồi! cậu phải biết nắm chắc cơ hội, hiện giờ nắm giữ anh ta lại, tranh thủ sự trợ giúp của YT Quốc Tế . Tránh cho đến lúc "Lăng Vũ" bị tiêu diệt thì cậu cũng không còn chỗ để mà hối hận đâu!" Nói xong Vu U xoay người muốn trở lại gian phòng.

Tư Mộ nghe cô nói xong hết sức sững sốt, thấy cô muốn đi, lúc này mới hồi phục tinh thần. Vội vàng chạy theo vượt qua trước kéo cô, "Vậy mình có tính tiền nữa không?"

Không đợi Vu U trả lời, bên cạnh lối đi nhỏ truyền đến âm thanh thanh thúy tiếng giày cao gót dẫm trên đá cẩm thạch "cộp cộp". Còn có Tư Mộ nghe được giọng nói quen tai làm đau lòng.

"Bảo bối, muốn ăn cái gì nào? Không thể ăn cay được rồi, dạ dày em không tốt. Nếu không chúng ta ăn nhạt một chút nha-----"một giọng nam trầm thấp ôn nhu vang lên.

Dù giọng nói trầm thấp ôn nhu, nhưng lại nặng ngàn cân đánh tới màng nhĩ Tư Mộ.

Cái âm thanh này, trước kia rất nhiều lần đều vang vọng bên tai cô.

Những lời này, trước kia anh thường xuyên nói với cô.

Hiện tại, tất cả đã biến thành sự quan tâm với một người khác, mà cô, trở thành người qua đường xa lạ.

Tư Mộ mặc dù quyết tâm buông tay, nhưng giờ phút này, cái cảm giác đau lòng này làm cô muốn chạy trốn.

"Không thích! Em muốn ăn một chút hương cay. "Âm thanh cô gái kia truyền đến. Cái âm thanh này Tư Mộ không xa lạ. Chính là tối hôm qua ở cửa nhìn thấy cô bé Khiếu Dư Hình kia.

Tư Mộ không dám đứng lại một giây nào. Không chờ Vu U, cô một người chạy xông vào gian phòng, sau đó tựa lưng vào cửa thờ dõc.

"A di, di bị ai đuổi theo sao? Mẹ của con đâu rồi? Bên kia Vu Ngu cất tiếng nói.

Ngôn Mặc Bạch mới vừa cùng bạn nhỏ Vu Ngu chơi trò mắt to trừng mắt hí, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa vang lên, anh ta quay đầu nhìn sang. Liên gặp được Tư Mộ sắc mặt trắng bệch, ánh mắt ửng đỏ tựa vào cửa thờ dõc.

Giống như đang trốn tránh cái gì.

Anh ta hướng ánh mắt sắc nhìn Tiểu Trang ở phía sau, Tiểu Trang hiểu ý, mang ra máy tính bắt đầu công việc.

Ngôn Mặc Bạch yên lặng đem mặt quay về, thong thả ung dung nhìn trước mắt mình cái đĩa sứ trắng cao cấp Tiểu Diễm.

Thật ra thì một chút xíu anh ta cũng không ăn, chẳng qua là cầm chơi đùa thôi.

Tư Mộ nghe thấy âm thanh của Vu Ngu, lấy lại tinh thần, về cứng ngắc trên mặt bị xé toạt thay vào đó là nụ cười mỉa mai: "Ha ha, không có bị người nào đuổi theo đâu. Di chỉ muốn nhanh chóng trở lại ăn đồ ngọt thôi. Di thích nhất là thưởng thức đồ ngọt, sợ con ăn hết không chứa cho di miếng nào, cho nên liền chạy vào! Mẹ con ở phía sau, lập tức tới ngay."

Lý do này cô thấy có nhiều sơ hở. Đến đứa bé bốn tuổi cũng không lừa được.

Cửa toilet ở cách đó không xa.

Làm sao có thể chạy đến sắc mặt trắng bệch mà thờ hồn hèn???

Chương 29: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi, Một Tháng!

Tư Mộ hạ thấp hô hấp của mình, sau đó rón rén đi tới.

Còn chưa đi đến chỗ ngồi của mình, cánh cửa phòng lại bị đẩy ra.

Vưu Ưu mạnh mẽ đẩy cửa ra liền lớn tiếng phàn nàn đối với Tư Mộ: "Mộ Mộ, cậu chạy nhanh như vậy để làm chi? Tựa như bị chó rượt. Mình cũng không đuổi kịp cậu.

Ngôn Mặc Bạch nghe vậy nhũn mày như có điều suy nghĩ, sau đó nghiêng đầu liếc mắt nhìn chăm chăm vào tiểu Trang đang cầm Tablet ở bên cạnh, không nói gì.

Hô hấp của Tư Mộ cũng hơi chậm lại.

Bị chó rượt?

Cũng không đúng ...Sao lại ngay lúc này bị chó rượt?

Hai cậu nam nữ!

Tư Mộ cảm thấy không có chút nào máu, làm ra một vẻ mặt cứng nhắc, không có lên tiếng, sau đó yên lặng ngồi trở lại vị trí của mình.

Bên kia Vưu Ngư nghe xong lời của mẹ mình, cười ra tiếng ha ha, nham nhở, giọng nói mềm nhũn rất dễ thương, trên mặt đúng là rất ngây thơ, "Mẹ nói mình là chó sao? Mẹ đi theo ở phía sau đi Tư Mộ hả!" d=ien_dan_l=e_qúy_d=on

Vưu Ưu tức giận đến trợn mắt nhìn con gái Một cái, làm ra vẻ muốn nhào qua đánh cô một trận.

Vưu Ngư rất thức thời cầm miếng, khéo léo đem đồ ngọt đưa tới trước mặt mẹ để lấy lòng. Cũng thuận thế cho Tư Mộ Một khối: "Dì ơi, cái này ăn ngon nhất, người mau nếm thử Một chút".

Tư Mộ cúi đầu đáp một tiếng, nhưng không có ăn, cô thật sự là không ăn được.

Cô vẫn cúi đầu, không dám ngẩng lên.

Mặc dù không có ngẩng đầu, nhưng mà cô có thể cảm nhận được có Một ánh mắt như có như không cứ hương về phía cô, ánh mắt kia có tìm tòi nghiên cứu, nhưng lại có vẻ lạnh lùng, giống như Một tia sáng X, giống như nhìn thấy tất cả lục phủ ngũ tạng của cô. Thậm chí so với tia sáng X còn lợi hại hơn, hình như có thể nhìn thấu những gì cô đang suy nghĩ. Mà ở nơi này, cả người cô là chùm ánh sáng, hoàn toàn là xích lô trong suốt, không có ẩn nấp.

Cô phát hiện ra nguồn gốc của ánh mắt kia, lần này cúi mặt càng thấp. Hận không được đem ý thức đều chôn đi.

Ngôn Mặc Bạch nhũn lại lông mi dài đẹp, liếc nhìn Tư Mộ vẫn cúi đầu ở cửa.

Mặc dù cô vẫn luôn cúi đầu, nhưng mà hấn dám chắc mười phần đôi mắt cô hiện tại chắc chắn đã phiếm hồng. Lúc cô cúi thấp đầu, có Một loại thống khổ bị thương, uất ức lại khiến người ta yêu mến.

Tròng mắt đen của Ngôn Mặc Bạch thâm thúy lóe lên, hấn đưa tay đùa bốn đĩa sứ đựng bánh ngọt, âm thanh thoảng qua, "Phó tiểu thư không phải nói thích ăn thức ăn ngọt sao? Nơi này có rất nhiều loại, muốn ăn loại nào cứ tự nhiên, không cần câu nệ. Ăn không hết, có thể xách về."

Tư Mộ ngẩn người.

Còn ăn?

Mới vừa nãy cô nói muốn ăn đồ ngọt cũng chỉ là viện cớ mà thôi, Ngôn thiếu người không cần phải tính toán chi li như vậy đấy! Tòỉ chỉ là thuận miệng nói như thế, người chỉ cần tùy tiện vừa nghe là được rồi, cần gì phải làm thật chứ?

Hiện tại dù là cơ thể hay là trong lòng, đối với thức ăn đều không có chút ham muốn rồi.

Trong lòng cuộn cuộn nổi chua xót được những lời này của anh ta đẩy lùi một nửa.

Trong lòng Tư Mộ thầm hừ hừ: kêu tôi ăn nữa , cẩn thận tôi nôn cho anh xem!

Chỉ là ..... cảm về?

—— cái này có thể có!

Lại nói đến mẹ của Tư Mộ - Tô San rất thích loại đồ ngọt này.

Kể từ khi ‘Lăng Vũ’ gặp chuyện không may, bệnh của cha lại tái phát, còn mẹ gần như không có bữa nào ăn cơm yên ổn. Cả người đã gầy đi trông thấy.

Trước kia, lúc cha Phó Minh Vũ có bữa tiệc, khi trở về đều sẽ mang Một hai loại đồ ngọt cho Tô San. Mỗi lần cô đều đến ăn Một chút. Ăn xong rồi lại nói với mẹ có thể gả cho Một người đàn ông tốt như cha vậy, thật hâm mộ và ghen tỵ.

Sau đó xách một chút mang về cho mẹ ăn, cô sẽ phải ăn một chút chứ?

Nghĩ đến tình cảnh ở nhà, Tư Mộ càng cảm thấy không đói bụng nữa.

Nghĩ lại, bây giờ có thể cứu vãn chuyện của “Lăng Vũ” chỉ có YT quốc tế. Chỉ có thể tranh thủ nhờ sự giúp đỡ của YT quốc tế, từ Ngôn Mặc Bạch ra tay là con đường tất hữu hiệu nhất.

Ngần vịn suy nghĩ ở trong đầu của cô Thiên Hồi Bách Chuyển, hành hạ cô đến thiếu chút nữa đầu đã nổ tung rồi, cũng không biết nên làm như thế nào để tiến Một bước gần đến Ngôn Mặc Bạch.

Nghe nói hần là thích đàn ông, như vậy thì cho dù cô quyến rũ thế nào, hần sẽ có phản ứng sao?

Bên kia Vu U oán giận nhìn Tư Mộ, ngoài miệng lại dạy dỗ Vu Ngư dừng lại, mới vui vẻ ăn đồ ngọt.

Nhưng khi nhìn trên bàn cơm còn hai người khác, Vu U rất thức thời cười ha ha, nói: "Người bạn nhỏ Vu Ngư, mẹ dẫn con đi toilet. Con mới vừa uống nhiều canh như vậy, cẩn thận đi tiểu ra quần!"

Cô nói xong những lời này thì trên mặt cười ha ha, nhưng trong mắt là ý ép buộc rất rõ ràng .

Thân thể nhỏ nhỏ của Vu Ngư run lên, bất đắc dĩ đứng dậy đi theo mẹ.

Trong lòng cực kỳ uất ức: người ta mới sẽ không đi tiểu ra quần, người ta là người lớn rồi! Còn nữa, con căn bản không có nghĩ muốn đi toilet nha. Mẹ có ý đem con đi ra ngoài cũng phải tìm lý do hợp lý hơn chứ?

.....

Tiểu Trang đã tiếp nhận chỉ thị của Ngôn Mặc Bạch, cũng lui xuống.

Khi trong phòng bao chỉ còn lại hai người bọn họ, cũng không ai nói gì.

Trừ tiếng hít thở của hai người đang trầm mặt, chính là trong không khí lộn xộn, có mùi bánh ngọt hấp dẫn.

Tư Mộ miệng to hít một hơi, vị ngọt từ mũi rót vào trong thân thể, giống như sáp nhập vào máu, cái loại ngọt ngào lan truyền trong mỗi mạch máu, từng tế bào. Chỉ chốc lát sau, cả người liền thanh thoát lên, trong nháy mắt dùng khí và lòng tin đã tràn đầy.

Cô ngẩng đầu thật sâu nhìn mắt Ngôn Mặc Bạch, trên mặt vẻ mặt rất là nghiêm túc.

Cô nói: "Ngôn thiếu, có thể hay không giúp tôi một việc?"

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày, "Giúp cái gì?"

Tư Mộ hít sâu, lấy hết dũng khí mới mở miệng nói: " Anh có thể hay không giúp “Lăng Vũ” một chút ?"

"Giúp thế nào?" Ngôn Mặc Bạch vẻ mặt có chút lười biếng, hần đổi tư thế ngồi trên ghế, từ từ mở miệng.

Tiểu Trang mới vừa đem tất cả tư liệu của cô không bỏ một chi tiết cho hần, dĩ nhiên bao gồm chuyện công ty gia tộc của cô gặp phải nguy cơ. Lần này cô vừa mở lời, hần đã biết cô nhờ vả chuyện gì.

"Hi vọng lấy danh nghĩa YT quốc tế lấy phương thức hợp tác về tiền vốn để trợ giúp." Tư Mộ biết yêu cầu này có chút không tự lượng sức, nhưng vì cứu lấy “Lăng Vũ” cô không thể không mặt dày như vậy để nhờ vả.

Bên này Ngôn Mặc Bạch lại không chút do dự mà cự tuyệt, "Chuyện YT quốc tế, không cần tìm tôi!"

Tư Mộ đựng nhấm cây đinh, trong lòng cảm thấy mất mát.

"Vậy anh muốn thế nào mới bằng lòng giúp chúng tôi một tay?" Tư Mộ nhắm lại mắt, kèm chế khở sở, mới nhỏ giọng hỏi.

"Làm người phụ nữ của tôi, một tháng!"

Tư Mộ nhất thời bị mấy chữ này làm cho hoảng sợ, lắp bắp nói: "Anh...anh nói cái... cái gì?"

Ngôn Mặc Bạch biết là cô đã nghe rõ, cho nên cũng không có lặp lại nữa. Chỉ là nhẹ nhàng liếc xéo nhìn cô: "Cô chỉ cần nói, cô có làm hay không?"

Ngay cả vừa bắt đầu liền muốn vì cứu "Lăng Vũ" sẽ đem hết toàn lực, bất chấp tất cả.

Nhưng là bây giờ, khi nói như vậy từ trong miệng anh ntaói ra khỏi miệng, cô vẫn còn do dự.

Hơn nữa, không phải nói Ngôn Mặc Bạch là gay sao? Anh ta tìm phụ nữ sao?

Chẳng lẽ là muốn tìm cô thử một chút hương vị phụ nữ, sau đó mới quyết định nên ở đam mỹ, hay là cái tà quy chánh, trở lại chính đạo?

Tư Mộ suy nghĩ sai lầm, loạn, loạn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Anh Nhìn Ngực Tôi, Tôi Liền Đánh Vào Đáy Quần Của Anh.

Tư Mộ khẽ giật đôi môi, âm thanh nhẹ nhàng, mang theo một chút gì đó không hiểu hỏi: "Này - chỉ cần tôi đáp ứng yêu cầu của anh, có phải hay không anh nhất định sẽ cứu "Lăng Vũ" vượt qua cửa ải khó khăn?"

Ngôn Mặc Bạch không nghĩ tới khẽ nhú mày, khoe miệng khiêu khích nhếch lên tà mị, đôi mắt thâm thúy đen huyền không gọn sáng.

Anh ta âm thanh bình tĩnh như lướt qua gió đêm đông, thấm vào ruột gan, lạnh tận xương tủy.

"Tôi có nói nhất định sẽ giúp đỡ sao?" anh ta nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Tư Mộ nghẹn họng, cứng họng rồi!

Mặc dù đàn ông trước mắt tuần tú khuynh thành, nhưng lúc anh ta nói ra lời này, Tư Mộ liền cảm thấy, dù anh ta có thế nào thì con người thật của anh ta cũng có một dạng khiếm khuyết.

Ngôn Mặc Bạch thấy Tư Mộ chợt dâng lên bộ dáng tức giận, anh ta chỉ cười khế nói: "Em nói muốn dùng phương pháp hợp tác cùng YT Quốc Tế trợ giúp tài chính cho "Lăng Vũ", nhưng tôi đã nói, chuyện của YT Quốc Tế, thì không nên tìm đến tôi. Bởi vì tôi không làm chủ được."

Tư Mộ nói không nên lời, thiếu chút nữa tức chết.

Anh không làm chủ được, vậy còn nói cái rắm gì hả?

Còn muốn tôi làm tình nhân một tháng!

Tôi ngu à?

Tư Mộ trong lòng thầm mắng tên khốn khiếp trước mặt ngàn vạn lần.

Nếu có thể dùng một tháng để đổi lấy "Lăng Vũ" bình an thì cô bằng lòng! Nhưng anh ta đã không có năng lực này, thì cô cần gì phải hy sinh vô vị chứ.

Cho dù chỉ muốn dùng anh ta để làm thí nghiệm, cho dù kết quả chứng minh anh ta muốn mang đam mê nữ sắc rút cuộc tiến hành, cô cũng vẫn không thu hoạch được gì còn mất luôn cả vốn.

Nhưng mà, anh ta nói những lời này, có phải hay không là muốn dò xét cô?

Tư Mộ không ngờ lại có chỗ sơ hở, không muốn vạch mặt, mặc dù trong lòng tức vô cùng tức giận, trên mặt vẫn còn nụ cười khó coi. Cô nói: "Nói vô ít, tôi tin anh có năng lực giúp đỡ "Lăng Vũ", dù sao anh cũng là người nổi nghiệp YT Quốc Tế, đây là chuyện như cái đinh trên miếng sắt. Lời nói của

anh không nhiều không ít cũng có giá trị."

Ngôn Mặc Bạch gật đầu đồng ý, "Không sai! Tôi có năng lực giúp đỡ "Lăng Vũ". Sau đó anh mất anh ta sáng lên tràn đầy gọn sóng, xoay chuyển lời nói, "Nhưng mà tại sao tôi phải giúp em?"

"Tôi trước đã giúp em một lần, bữa tiệc hôm nay không đủ để bồi bổ lại, nếu tôi giúp em thêm lần nữa, em cảm thấy sẽ dùng cái gì báo đáp?"

Ngôn Mặc Bạch nhích thân tới, khuôn mặt anh tuấn ở phía trên đầu Tư Mộ, anh ta khẽ cười nói: "Chẳng lẽ là lấy thân báo đáp sao?"

Hơi thở của người đàn ông trẻ tuổi kia cứ thế trực tiếp đến, trên cao nhìn xuống dồn ép cô, anh ta vây cô trong ngực anh ta, làm cô không thể nào nhúc nhích.

Tư Mộ ở trong ngực tràn đầy hơi thở của anh ta, lỗ tai đỏ lại, trên mặt cũng ửng đỏ.

Tình huống như vậy, cô luống cuống tay chân mềm yếu.

Lấy thân báo đáp?

Có thể vì "Lăng Vũ", Tư Mộ bị kích động sẽ đáp ứng.

Nếu quả thật chỉ có một cách này, đây cũng là cách bất đắc dĩ duy nhất có thể làm.

Nhưng Tư Mộ còn chưa đến bước đường này.

Cô còn chưa đi tìm người nắm quyền YT Quốc Tế để nói điều này. Nghe nói người này là thần thoại trên thương trường. Được khen là "Người gian hiểm trên thương trường", tất nhiên sẽ không vô sỉ như vậy éo cô phải đáp ứng điều kiện quá mức như vậy.

Nhưng Tư Mộ không lờng trước được, chính là khen nam nhân thần thoại kia, đem cô ép buộc làm cho tình cảnh càng thêm gian nan.

Tư Mộ bây giờ chỉ nghĩ tới cứu "Lăng Vũ", trấn tĩnh tâm tình của mình trước, sau đó ngẩng đầu chống lại đôi mắt đen nhánh đẹp mắt, từ trong con ngươi đen đó có thể thấy khuôn mặt của mình hé mở.

Cô bình tĩnh, sau đó nói: "Lần trước là một chuyện, một lần nữa cảm tạ cảm ơn Ngôn Thiếu giúp đỡ. Tôi cũng cảm thấy những lời này cung không có ý nghĩa gì. Nhưng mà tôi trừ ngoài miệng tỏ vẻ cảm tạ. Tôi không thể nói cái gì để bổ sung cho vật phía trên. Tình hình "Lăng Vũ" sợ rằng nói ít hơn cũng biết một chút. Nhà chúng tôi chỉ trừ phòng ốc không có đi cảm bán. Cho nên tôi cũng vậy không lấy việc đó là điều kiện đem nhân phẩm của mình ra kiếm tiền. Nếu như không như vậy, người cho tôi một tấm chi phiếu nợ, chỉ cần tôi có khả năng, tôi nhất định sẽ trả lại cho anh."

"Về phần lấy thân báo đáp, chuyện như vậy tôi nghĩ tạm thời sẽ không phát sinh. "Tư Mộ nói một tràng dài, ánh mắt thủy chung không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Chẳng qua là đem toàn bộ sức lực tập trung của anh ta hợp nhất nói ra ngoài miệng.

Cô sợ nhìn ánh mắt sừng sững của anh ta.

Ngôn Mặc Bạch nghe lời nói của cô, người này trong ánh mắt đen như mực, trên mặt cũng tụ lại một loại áp suất thấp, bất cứ lúc nào cũng sẽ có phong ba bão táp đến.

Anh ta chỉ như vậy ngấm nhìn ánh mắt của cô, thật sâu.

Ngôn Mặc Bạch lần đầu tiên đứng khoảng cách gần như vậy, cứ như vậy xem xét một người phụ nữ.

Môi anh đào hồng hào sáng bóng, da trắng nõn bóng loáng, ánh mắt to long lánh...

Nhìn nhìn, đột nhiên cảm thấy có một cảm giác như đã từng quen biết.

Tận sâu trong trí nhớ có một thứ gì đó gọi về, suy nghĩ trong đầu chợt lóe lên rồi biến mất, nhanh đến làm cô cơ hồ xoay chuyển không được.

Tư Mộ bị anh ta cứ thế mà chăm chú nhìn, hô hấp hòa cùng cơ thể của anh, trong lòng càng rối loạn lo sợ. Cô hận không thể lập tức biến mất, chạy khỏi bao bọc của anh ta, chạy ra khỏi tầm mắt của anh ta....

Cô cứ nghĩ như vậy, thân thể trước hết cử động.

Tư Mộ nghĩ đến thân thể vội vàng cử động tay chân loạn xạ, lại không cẩn thận làm đĩa sứ trắng ở phía trước rơi lật úp trên mặt đất/

Đồ sứ rớt rơi trên sàn tạo lên tiếng động lớn làm cô sững sờ một chút, trong lòng than thở mắng chửi vài câu xui xẻo.

"Ách-" Tư Mộ luống cuống nhìn trên sàn nhà đầy những mảnh vụn của cái đĩa sứ, ngồi xổm xuống dọn dẹp tàn cuộc.

Thật là xui xẻo mà!

Vốn bữa cơm đã không trả nổi rồi, lại ném phá chén đĩa đủ thứ, thật là phòng đột còn gặp mưa đêm!

Tư Mộ trong lòng khó chịu, không chú ý dọn dẹp.

"A-" một mảnh vỡ bén nhọn đâm vào ngón tay cô, máu tươi chảy ra.

Vừa mới ở một bên người nào đó nghe động tĩnh nhìn xuống, đi tới.

Cô mặc một áo len dệt rộng phồng phình, cổ áo rộng, mặt dù đã quấn khăn quàng cổ, nhưng vẫn không che được cánh xuân lộ ra ngoài.

Ngồi chồm hóm trên mặt đất, đầu gối đẩy phía trước ngực, cẳng lộ ra một khối tròn trắng nõn đầy đặn, một khe rãnh sâu càng thêm mê người.

Ngôn Mặc Bạch đứng trên cao nhìn, trong ánh mắt đen như mực lại cuộn lên những đợt sóng to gió lớn, trên mặt lại lạnh lẽo như băng.

"Em sợ vội cái gì?" Về mặt vẫn lạnh lùng, nhưng giọng nói ẩn chứa vài phần giận.

Bắt em đánh rắm sao hung cái gì hung? cùng lắm bồi thường là được!

Tư Mộ chuẩn bị trừng mắt với anh ta, anh liền đứng ở trước mặt cô, phong thái nhìn xuống, cô ngồi chồm hóm trên mặt đất nhìn lên, nhưng cô cảm thấy anh ta cao lớn lạ thường. Đến nỗi cô thoáng ngẩng mặt, chỉ có thể nhìn anh ta bằng nửa con mắt.

Trong khoảng khắc đó, Tư Mộ lại có hứng thú làm thơ.

Ngươi ngồi chồm hóm trên mặt đất ngắm phong cảnh

người đứng ở bên cạnh xem ngươi Ngắm phong cảnh

Người khác nhìn thấy ngươi bộ ngực cánh xuân

Ngươi trông xem người khác nổi bật đáy quần

... .quá bỉ ổi

Tư Mộ trong lòng khinh bỉ nhìn bản thân mình, sau đó ngẩng cao đầu thêm một chút, nhưng bất gặp ánh mắt nhìn thẳng của anh ta, ngó chừng như đang nhìn trước ngực cô.

Tư Mộ thật muốn phát tặc rồi!

Cầm thú đúng là cầm thú, anh nhìn đầu đó! Đem ánh mắt của anh nhắm lại ngay!

Cô làm bộ bình tĩnh không chú ý sửa sang lại một chút y phục của mình, hận không có cái lỗ nào để chui xuống.

Quá mất mặt, bị nhìn sạch sẽ!

cho dù vị này có là gay thì cũng là đàn ông mà!

Quá lỗ là rồi!

"Đừng nhặc nữa, mau đứng dậy! Gọi phục vụ tới dọn dẹp." Trên đầu vang lên tiếng nói của Ngôn Mặc Bạch.

Tư Mộ chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên chân mềm nhũn, cả người liền hướng về phía anh ta đi qua. Cô mang theo ngón tay dính máu tính toán chặt chẽ đâm vào nơi nào đó của Ngôn Mặc Bạch.

Đột nhiên bị tập kích, làm cho Ngôn Mặc Bạch thiếu chút nữa hét lên. Ánh mắt u tối.

Tư Mộ trong lòng đắc ý.

Hừ, anh trước gió nhắm trúng tôi, tôi liền công kích phía sau.

Anh nhìn ngực tôi trước cánh xuân, tôi liền công kích lỗ nhĩ của anh.

Tôi mà không đi cũng thất lễ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Dù Em Có Lớn Hơn Đi Nữa Thì Cũng Không Thoát Khỏi Bàn Tay Anh

Quần Ngón Mặc Bạch đang mặc là quần dài vải ka-ki rất xứng với áo thun màu tím, áo gió tiêu chuẩn Anh, ánh mặt trời chiếu vào làm cho gương mặt thêm khôi ngô lại cực kỳ yêu nghiệt.

Nhưng nơi nào đó của quần lại bị Tư Mộ làm dính một ít máu tươi. Vải ka-ki nhuộm máu, liếc nhìn là thấy được ngay. Hơn nữa còn là chỗ kia.

Quần của một người phụ nữ bị dính máu ở nơi đó, tự nhiên sẽ liên tưởng đến “đi cà” đến một cách không ngờ. Nhưng là chỗ đó của một người đàn ông bị nhuộm máu, mọi người sẽ tưởng tượng như thế nào đây?

Vì vậy giờ phút này tâm tình của Tư Mộ rất vui sướng, cảm thấy rất hứng thú khi tưởng tượng mọi người sẽ phản ứng như thế nào khi nhìn thấy đáy quần của Ngón Mặc Bạch bị nhuộm máu.

Tư Mộ đang âm thầm huyết gió trong lòng, đắc ý nói thầm: khôn kiếp, để cho “đi cà” tới quét dọn anh một chút.

Lại nói không làm việc nhà không biết tiền gạo dầu muối đất: “đi cà” không đến không biết làm phụ nữ khổ như thế nào.

Để cho tiểu tử anh ném thử một chút cảm giác này, ai bảo anh không biết tôn trọng phái nữ! Rình coi đáng xấu hổ, rình coi đáng xấu hổ!

Nhưng Tư Mộ đắc ý cũng không được bao lâu.

Lúc cô ngã chồng vó, mặc dù trong lòng nói Ngón Mặc Bạch nhỏ mọn, nhưng lúc ấy Ngón Mặc Bạch bị đâm trúng chỗ yếu, nhưng lại cắn răng chịu đựng, lại còn ga-lăng đưa tay đỡ cô.

Nhưng thật sự là “vô xảo bất thành thư*”, đôi tay thon dài xinh đẹp của Ngón Mặc Bạch đưa ra, vừa vịn đặt ở trước ngực Tư Mộ.

(*vô xảo bất thành thư: chỉ sự 'trùng hợp một cách kỳ lạ. 'Xảo' ở đây nghĩa là 'trùng hợp'

Theo Bách Độ, thành ngữ này xuất xứ từ chuyện Thi Nại Am viết truyện Thủy Hử, viết đến tích Võ Tòng thì bỗng nghe ngoài cửa có tiếng la hét ầm ĩ, thì ra là một tên say rượu đang đánh một con chó vàng to lớn, bèn nảy ra ý tưởng cho Võ Tòng đánh hổ. Về sau gặp người khác ông mới nói: "Chân thị vô xảo bất thành thư a!" (Quả là trùng hợp lạ kỳ mà tôi mới viết nên sách này) Minh dịch nó là "(sự) trùng hợp lạ kỳ".

Nguồn : TTV)

Này mềm nhũn không lớn không nhỏ rất vừa với bàn tay anh, cũng giống như là trải qua tính toán tỉ mỉ, nắm vững vàng trong bàn tay nóng rực của anh.

Trong nháy mắt đó, hình như tay Ngón Mặc Bạch run lên một cái.

Cảm giác này lại đến!

Chuyện tối hôm qua lại hiện lên rõ ràng trong đầu Ngón Mặc Bạch.

Do cảm giác tốt đẹp trên bàn tay, anh liền liên tưởng đến thân thể uyển chuyển của cô.

Bộ ngực đầy đặn, bụng bằng phẳng, đôi chân thon dài, da thịt nhẵn bóng của cô..... Hình ảnh tối hôm qua như nước lũ không thể ngăn cản mãnh liệt mà đến.

Trán Ngón Mặc Bạch đầy mồ hôi, đôi mắt ngày càng càng tối lại, anh mím chặt môi, không nói gì.

Dĩ nhiên, tay cũng không động.

Vào giờ khắc này đầu óc Tư Mộ giống như bị nhồi máu, cả người cũng bối rối, quên mất phản ứng.

Trời ơi, tay của anh ta ——

Cô chỉ biết lúc ấy mình kinh ngạc há to mồm, mắt thì tròn tròn, vẻ mặt không thể tin không, không thể tiếp nhận sự thật, nhìn Ngón Mặc Bạch.

Mà trên vẻ mặt Ngón Mặc Bạch lại làm cho người ta cảm thấy rất bình tĩnh.

Trừ mép tóc có tầng mồ hôi mỏng đến mức không thể nhìn thấy, trên mặt anh không có biểu hiện gì khác.

Giống như động tác như thế rất tự nhiên, cực kỳ bình thường. Căn bản không có cảm giác là mình đang vô lễ với một người phụ nữ.

Tư Mộ phục hồi tinh thần lại, đẩy tay anh ra . Trong lòng thiếu chút nữa khóc lên.

Anh anh anh ..... tại sao lại bị anh chiếm tiện nghi ăn đậu hũ chứ?

Tại sao anh ăn đậu hũ mà mặt vẫn nghiêm trang như thế, sắc mặt không thay đổi vậy?

Tư Mộ cắn răng cắn hận nói: “Ngôn, Mặc, Bạch, cái đồ vương, bát, đản! Lại dám ăn đậu hũ của chị!”

Ngôn Mặc Bạch hoàn hồn thoát ra khỏi hồi ức, cảm xúc từ từ hồi phục, nhủ mấy giọng trầm thấp nói: "Là em tự mình đưa tới cửa. Huống chi, anh cũng không phải cố ý, chỉ là sợ em ngã xuống nên đưa tay đỡ em thôi."

Nói xong còn dùng vẻ mặt "Anh là làm chuyện tốt còn bị oan ức" nhìn Tư Mộ.

Tư Mộ giận đến thiếu chút nữa nôn ra một ngụm máu.

Khốn kiếp thật khốn kiếp!

Lại còn nói là cô là tự mình đưa tới cửa?

Quá vô sỉ!

Nhưng hình như sự thật là như vậy!

Lúc chuẩn bị té xuống, vốn là ngã xuống hướng khác, Tư Mộ lại kiên cường cố ý ngã về phía anh, đây không phải là mình đưa tới cửa khiến tiểu tử này đùa giỡn thì là cái gì?

Nhưng Tư Mộ vẫn rất tức giận. Tức giận anh nơi nào không đỡ lại vừa vặn nắm ngực của cô, rõ ràng là cố ý.

Hơn nữa tên khốn này được tiện nghi còn ra vẻ, thật là, muốn bị, đánh, mà!

Tư Mộ cắn môi áp chế ý nghĩ giờ ngón giữa lên về phía anh, nhắm lại mắt. Rồi mở mắt ra, tức giận đã tiêu một nửa.

Cái gì cô cũng không muốn nói, trực tiếp xoay người chạy ra khỏi phòng, thậm chí ngay cả cái túi giấy chuyển phát nhanh lúc trước vẫn một mực che giấu túi cũng quên cầm theo.

Để lại một mình Ngôn Mặc Bạch ở trong phòng giống như lơ lửng trên không, hô hấp không khí ngọt ngào này, có lòng tốt đưa tay lấy túi giấy mà Tư Mộ để quên tại chỗ ngồi.

Khi anh mở túi giấy ra, nhìn thấy đồ vật bên trong thì lông mày thanh nhú chặt, vẻ mặt khó hiểu.

Là ai đưa cho cô tài liệu khẩn cấp này?

Nhưng với anh mà nói thì chuyện này không có gì quan trọng.

Anh nghĩ, cô gái, em trốn không thoát được đâu!

Coi như em có thể chạy khỏi tầm mắt của anh, nhưng vẫn chạy không khỏi lòng bàn tay của anh. Giống như ngực của em, cho dù có lớn hơn đi nữa cũng chỉ có thể đồng ý tâm phục khẩu phục trong năm ngón tay của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lolita Nhảy Điệu Nhảy Ngựa

Tư Mộ mới vừa che mặt chạy ra cửa trong chốc lát, thì Tiểu Trang liền đẩy cửa tiến vào.

Ngôn Mặc Bạch bước về chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống, không ngẩng đầu hỏi: “Vừa rồi ở bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Biết đại ca hỏi cô Phó kia tại sao sau khi đi ra ngoài thì cảm xúc lại thay đổi lú lẫn như vậy.

Tiểu Trang đưa máy tính bảng cho Ngôn Mặc Bạch, trả lời: “Vừa rồi cô Phó nói chuyện với người này ở hành lang, hai người cũng không có cái gì khác

thường, kể từ khi đôi người yêu này tới gần, cô Phó lại đột nhiên chạy về. Theo tài liệu điều tra cho thấy, người đàn ông này, là bạn trai cô Phó.....!
Còn người bên cạnh đang ôm tay anh ta, chính là người đàn bà tối hôm qua chụp ảnh cô Phó. Người đàn bà này, tôi cũng có điều tra qua, tên là Dư Hinh, là em gái của Dư Chấn lão đại của Long Bang, hắc bang lớn nhất của thành phố này.”

Trong lòng Tiểu Trang có sự cảm thông, đặc biệt là thời điểm giới thiệu thân phận của người đàn ông kia, vì để cho đại ca hiểu rõ hơn, anh đã dùng xưng hô là."Bạn trai của cô Phó".

Trong nháy mắt đó, hình như anh nhìn thấy trong mắt đại ca phát ra một tia sáng.

Thật sợ mới nểm thử tình yêu, đại ca lại bộc phát sự ghen tuông, lửa giận nổi lên, tổn thương người vô tội!

Ngôn Mặc Bạch lại nhú nhú mày, hỏi: "Long Bang là cái quái gì?"

Cái gì chứ, là hắc bang lớn nhất của thành phố đó?

Đại ca chưa nghe nói qua sao.

Tiểu Trang 囧 囧, yên lặng lau mồ hôi.

Đại ca thực là hài hước.

Dẫu gì Long Bang của người ta ở thành phố này chỉ cảm đậm chân một cái có thể làm cho toàn bộ thành phố phải chấn động mạnh, là bang hội lớn nhất, cùng với Đường Môn là hai bang có danh tiếng trong thế giới ngầm. Làm sao có thể không nghe nói qua?

Do danh tiếng quá nhỏ, hay do kiến thức của đại ca quá hạn hẹp đây?

Nhưng mà ở trong mắt lão đại, quả thật là không có khả năng biểu diễn.

Tiểu Trang cười gật đầu phụ họa: "Quả thật là không có khả năng biểu diễn. Chỉ là ở thành phố coi như có chút địa vị. Cũng nổi tiếng như Đường Môn."

Đường Môn?

Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến hai giờ trước, ở trong phòng của mình, vừa mới xử lý một người tự xưng là em gái của người đứng đầu Đường Môn.

A!

Ngôn Mặc Bạch khinh thường hừ hừ.

Anh đã không để Đường Môn vào mắt, thì Long Bang, anh có thể xem ra cái gì chứ?

Tiểu Trang nhìn về mặt đại ca thật khó biết được lúc này đại ca đang suy nghĩ gì.

Chỉ là lúc này nhìn đại ca rất bình thường, chẳng lẽ suy nghĩ của đại ca lại ngây thơ đơn thuần, nhìn một cái thì có thể nhìn thấu?

Nếu anh có thể hiểu được suy nghĩ của đại ca, vậy người kia còn làm đại ca à?

Vì vậy, thấy đại ca không nói gì, anh lại hỏi: "Có cần em làm gì không?"

Lại nói cô Phó gặp tiểu tam, lại bị tiểu tam chụp hình cảnh quần áo không được ngay ngắn, khẳng định là cực kỳ đau lòng. Nhưng mà cô Phó lại có JQ* với đại ca, nhất định đại ca sẽ không ngồi im nhìn người phụ nữ của mình bị khi dễ, vũ nhục như vậy.

Như vậy, có muốn chuẩn bị để đòi lại hai món nợ này hay không?

Giọng nói của Ngôn Mặc Bạch đột nhiên lạnh lùng: "Đi dạy dỗ tên tiểu tử kia một chút."

Tiểu Trang vui mừng nhận lệnh đi liền.

Rất lâu không có việc động tay động chân rồi, hai ngày nay thừa dịp đại ca không bình thường, có thể bắt được cơ hội luyện một chút.

Một ngày nọ, đai đen Karate - Diệp Nham - không giải thích được tại sao bị một người đàn ông xa lạ cao lớn đánh gãy hai cái xương sườn, sau khi đánh xong mới lạnh lùng nói: "A, nhận làm người!" Sau đó liền nhấc chân đi.

ORZ! Hắn tự nhận mình xui xẻo còn phải cắn răng nhịn đau nói năng nhỏ nhẹ dụ dỗ người phụ nữ bên cạnh bị run sợ đến tóc dựng thẳng!

Con mẹ nó, anh gặp quỷ mà!

.....

Tư Mộ chạy ra khỏi phòng, đi vào toilet muốn tìm mẹ con Vưu Ưu.

Hai người này, tự nhiên lại không coi nghĩa khí ra gì bỏ lại cô chạy trốn một mình!

Nhưng tìm khắp toilet cũng không nhìn thấy bóng dáng một lớn một nhỏ, có lẽ đã trở về phòng.

Tư Mộ nghĩ như vậy, liền vào thang máy lên lầu 18.

Lại nói hiện tại đi lên tới tầng lầu này, đầu óc cô quay cuồng rồi.

Cô gõ vào phòng 1817 một cái, con mắt nhìn qua số phòng cửa 1818 bên cạnh.

Bên trong truyền ra giọng nói của người bạn nhỏ Vưu Ngu.

"Là đi Mộ Mộ sao? Di chờ một chút, con lập tức tới mở cửa cho đi!"

Cửa vừa mở ra, Tư Mộ lập tức vọt vào, ôm lấy Vưu Ngu, hung hăng cắn một cái trên gương mặt của Vưu Ngu tỏ vẻ trừng phạt.

Cô vừa giơ chân sau lên đá cửa, vừa hung hăng nói: "Hai người các người, tiểu hỗn đản, tại sao không đợi đi mà chạy về trước, đúng là không có nghĩa khí mà! Mẹ con đâu?"

Vưu Ưu đang đi vệ sinh trong toilet, Vưu Ngu chỉ chỉ hướng toilet, "Đóng lại thôi thôi quá."

Nói xong nhìn sắc mặt của Tư Mộ không tốt lắm, lại vội vàng gạt đầu, bày ra dáng vẻ đã làm sai việc lớn và đang chờ xử phạt.

"Được rồi! Hai người các người không có nghĩa khí, hôm nay đi muốn phạt một lần thật tốt. Trước tiên bắt đầu từ con đi." Tư Mộ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó kéo Vưu Ngu đến trước máy vi tính xách tay, nói: "Hình phạt trừng phạt con chính là biểu diễn một tài nghệ. Vưu Ngu con hãy nhảy điệu nhảy ngựa đang rất hot đó là "Giang Nam style", phải là vừa nhảy vừa hát mới được nha!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vưu Ngu co rúm lại, "Đổi cái khác được không? Cái này con không biết nhảy cũng không biết hát."

"Không được, không cho đổi. Cho con hai mươi phút chuẩn bị. Hai mươi phút sau, tới đây biểu diễn cho đi xem." Tư Mộ nằm xuống giường, không hề nhúc nhích.

Các video bắt trước điệu nhảy ngựa này ở trên internet đếm không hết, hơn nữa cũng có rất nhiều bản biến tấu.

Hôm nay lại đột nhiên có nhiều phiên bản Lolita nhảy "Giang Nam style", hơn nữa không phải chỉ có nhảy, mà là người thật hát thật.

Vừa mới trên đăng lên chưa được một giờ, lượt xem đã hơn nghìn người rồi!

Sau đó Vưu Ngu mang theo vẻ mặt ưu thương nhìn Tư Mộ: "Di à, tại sao người lại đem lần nhảy đầu tiên của con đăng lên internet như vậy thật phung phí ____"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Đùa Giỡn Tình Cảm, Nên Trừng Phạt

Vưu Ưu vừa ra khỏi toilet, liền nhìn thấy con gái mình bị Tư Mộ ép nhảy điệu nhảy ngựa.

Bây giờ bài "Giang Nam style" là bài hát nổi tiếng trên thế giới, cho nên, dù Vưu Ưu ở nước ngoài thì cũng đã xem trên web n lần rồi, còn cái điệu nhảy kia, cũng vô cùng khôi hài.

Tư Mộ ngồi ở trên giường cầm điện thoại của mình, điện thoại này quay video cũng không tệ, điều chỉnh ánh sáng và âm thanh cho tốt, sau đó liền quay điện thoại về phía Vưu Ngu, nói: "Nhảy nhanh lên một chút! Âm nhạc đã bắt đầu ..... chú ý về mặt, phải dễ thương một chút ..... biên độ của động tác khiêu vũ lớn chút nữa, buông tay chân ra nhảy ....."

Vưu Ưu dựa vào cửa nhìn bộ mặt uất ức, mắt to rưng rưng của con gái mình, trách, giận liếc Tư Mộ một cái, cười mắng: "Cậu đủ rồi đấy! Đừng bắt nạt con gái nhỏ đơn thuần của mình, chỉ vì sở thích của cậu, là có thể khi dễ bảo bối của mình sao!"

Vưu Ưu đang đau khổ vì một có động tác mà mình không biết nhảy, thì nghe âm thanh của mẹ, quả thật giống như tiếng trời. Lập tức bé vui mừng chạy tới, nhào vào lòng mẹ, ôm bắp đùi của mẹ, kim nén nước mắt kể khổ nhờ giúp đỡ.

"Ô ô ô ô ô mẹ ..... di Mộ Mộ bắt nạt con ....."

Mắt tròn vo, mồm mím đầy nước, khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng, môi anh đào hồng hồng hơi vênh, uất ức hiện rõ ở trên mặt, khiến mọi người cũng đau lòng không thôi.

Tư Mộ thấy vậy cũng phải mềm lòng, then thùng cúi đầu, tự kiểm điểm: tại sao có thể bắt nạt một đứa bé như vậy chứ? Phò Tư Mộ, mày chính là người sao? Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!

Nhưng mẹ đứa bé lại nhường mày, thân nhiên cười, đưa tay sờ sờ đầu con gái, nói: "Ngoan! Nhanh nhảy xong bài này đi, nhớ, về mặt phải dễ thương một chút, như vậy mới là tài giỏi!"

Lần này Vu Nư thật muốn khóc rồi.

Người này chính là mẹ ruột của bé sao?

Là ruột thịt, có quan hệ máu mủ... Chứ không phải là Cô bé lọ lem... và di ghê độc ác kia sao?

Không che chở cho con gái mình thì thôi đi, nhưng tại sao lại hòa với người khác cùng nhau bắt nạt vậy?

Vu Nư vô cùng oán niệm ngẩng đầu lên, một góc bốn mươi lăm độ, ưu thương nhìn trần nhà, nghĩ thầm: về sau phải đi làm xét nghiệm DNA mới được!

Hai tiếng sau, Tư Mộ và Vu Ưu hành hạ Vu Nư thì video 'Laury nhảy điệu nhảy ngựa', rốt cuộc cũng hoàn thành. Trước tiên là quay video, rồi sau đó lập tức đăng lên website.

Một tiêu đề là "Trái ngược với Giang Nam style, Laury dễ thương nhảy điệu nhảy ngựa", sau khi đăng lên được một tiếng, thì view đã nhanh chóng tăng vọt.

Bình luận cũng nhiều vô cùng. Cho nên Laury đã tạo ra một cơn sóng bùng nổ internet.

Sau đó, đoạn video này bị một người đàn ông thấy, anh ta lập tức phản phò thủ hạ: "Cho các người ba ngày, lập tức đi điều tra tư liệu của đứa bé này, ta muốn căn cứ nhất. Chính xác thì khi nào mẹ của đứa bé thai."

Sau đó, vào một ngày nào đó gia đình sum họp, người đàn ông này bị hỏi là làm sao lại có thể tìm được mẹ con cô, anh ta chỉ chỉ vào một đoạn video đã không còn tìm được trên internet, nhưng trong máy anh ta vẫn còn lưu lại nói: "Toàn dựa vào nó!"

Dĩ nhiên lúc này họ sẽ không biết đoạn video này có lực ảnh hưởng to lớn như thế, thậm chí ảnh hưởng cả đời. Rốt cuộc, Vu Nư cũng hoàn thành, một người yên lặng trốn trong góc hờn dỗi, hơn nữa còn lập lời thề son sắt, bắt đầu từ giờ phút này, bé sẽ không để ý đến hai người phụ nữ xấu đó trong vòng một tiếng!

Lấy đồ ăn đến dụ dỗ, cũng không để ý!

Trừ phi cảm rất nhiều, rất nhiều, đồ ăn thật ngon, đồ ăn ngon lắm tới dụ dỗ, như vậy mới được!

Chỉ là Vu Nư đã tính sai rồi. Bởi vì hai người phụ nữ này, hiện tại căn bản không có thời gian để ý bé đang tức giận.

Tư Mộ còn đang thắc mắc tại sao Vu Ưu lại chưa hỏi cô chuyện lúc nãy, ngược lại Vu Ưu đã lên tiếng trước.

Cô sâu kín hỏi: "Mộ mộ, mới vừa cậu nhận chuyển phát, bên trong đựng cái gì vậy?"

Ngần vịn đừng nói cho cô biết là từ liệu gì, lời đó lừa gạt Vu Nư bốn tuổi kia cũng không tin. Huống chi, Tư Mộ xé túi giấy ra, sau đó nét mặt giống như sợ bị người khác nhìn thấy, cô đã thấy rõ hết.

Hơn nữa lúc ở hành lang, Tư Mộ đột nhiên sợ hãi mà chạy, cũng làm cho cô không nghĩ ra. Cô ở phía sau nhìn mọi nơi, trừ cách đó không xa, trong ngõ rẽ, có một đôi trai đẹp gái đẹp đi tới, cũng không có nhân vật thần bí gì xuất hiện.

Chẳng lẽ, có liên quan đến đôi nam nữ kia?

Tư Mộ sờ sờ, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Đột nhiên định thần nghĩ lại? Cái túi giấy đó —— cô để quên trong phòng kia rồi!

Tư Mộ vừa ảo não, vừa gấp gáp.

Đều do tên đàn ông thối đó! Nếu không phải hành động chụp ngực kia, khiến cô mất thể diện chạy trốn, cô làm sao sẽ quên cầm cái vật quan trọng như vậy?

Tư Mộ rối rắm, rốt cuộc có nên đi lấy không đây?

Chỉ là, đã hai tiếng trời qua rồi, chắc là cái túi đó cũng đã bị mất, mà không chừng đồ trong đó cũng không tìm được.

Tư Mộ thở dài, ai! Chắc là mình phải đi mua hộp khác rồi!

Ngay lúc Tư Mộ đang lạc trong suy nghĩ của mình, Vuư Ưu đã kéo kéo da mặt của cô, lôi cô ra khỏi mộng, "Hắc! Hồi hồn nhanh! Nói đi, từ đầu đến cuối, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Hãy nói rõ từng việc một cho chị biết!"

Tư Mộ bị ép hỏi, nên bất đắc dĩ đem chuyện mình cùng Diệp Nham nói ra.

Chuyện xưa mới vừa nói một nửa, liền vang lên âm thanh kinh thiên của Vuư Ưu: "Cậu nói cái gì? Tên kia lại dám bắt cả hai tay tìm niềm vui khác? Mẹ kiếp, xem tớ làm sao mà chém chết anh ta!"

Tư Mộ lôi kéo Vuư Ưu đang kích động, "Cậu tỉnh táo chút đi, tỉnh táo! Bây giờ, tớ đã quyết định không cần anh ta nữa, cho nên những thứ này, cũng không cần thiết!"

"Cái gì không cần thiết? Tên khốn kia muốn đùa giỡn tình cảm của cậu, nên trừng phạt!" Mặc dù ở nước ngoài, Vuư Ưu đã ngây ngô mấy năm, nhưng cái tính lưu manh đã in sâu vào cơ thể của cô, một tý cũng không có thay đổi.

Nhưng không đợi Vuư Ưu ra tay, Diệp Nham đã bị đánh rất thảm.

Lúc này, Tư Mộ nhận được điện thoại từ một số lạ.

Sau khi bắt máy, đầu kia lại là —— Dư Hinh!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Phó Tư Mộ, Cô Thật To Gan!

Số điện thoại này không có lưu trong máy Tư Mộ, nhìn điện thoại đang đổ chuông, cô suy nghĩ mấy lần, do dự, nhưng sau đó vẫn nghe máy.

"Alô?" Vì 'một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng', nên khi cô thấy số điện thoại lạ, đều rất cẩn thận.

Mới vừa rồi, khi còn ở trong phòng, đắc tội với người đàn ông kia xong rồi bỏ chạy, vậy số điện thoại này không là do anh ta lấy số mới để điện lại tính sổ với cô đấy chứ?

Hoặc là tối ngày hôm qua chính là cái người đàn ông kia? Nếu như túi giấy mới vừa nhận thông qua chuyển phát nhanh là do người đàn ông đó gửi đến cho cô... vậy thì anh ta chắc chắn là ở gần đây rồi.

Tư Mộ càng nghĩ càng thấy sợ, gương mặt tái mét.

Nhưng điện thoại bên kia lại truyền đến một giọng nói lạnh lẽo của nữ, giống như cười lạnh trào phúng: "Phó Tư Mộ, cô thật to gan!"

Tư Mộ sùng sốt.

Cái âm thanh này —— Cô còn nhớ rõ, là cuộc vui mới của Diệp Nham, hình như gọi là Dư Hinh.

Tư Mộ nhận được điện thoại của Dư Hinh, vừa kinh ngạc vừa đau đớn.

Cô ta gọi điện thoại cho cô làm gì?

Là muốn khoe khoang Diệp Nham đối với cô ta vô cùng tốt, hay là cười nhạo cô đáng thương?

Nhưng nghe giọng điệu này, giống như không phải như vậy.

Cái gì gọi là cô thật là to gan?

Tại sao nghe lời này giống như đại boss đang dạy dỗ người làm.

Trời ạ, cô chính là không có can đảm mới có thể mặc cho Diệp Nham bắt cả hai tay, để mặc cho tiểu tam ở trước mặt mình khiêu khích.

Nếu như cô có can đảm, như vậy cô nhất định sẽ vọt tới trước mặt Diệp Nham cho anh ta hai bạt tai, để anh ta biết chơi cái gì cũng được, nhưng đừng

có đùa giỡn tình cảm!

Nếu như cô có can đảm, như vậy cô cũng nhất định sẽ vọt tới trước mặt Dur Hinh, cho cô ta hai bạt tai, để cô ta biết làm cái gì thì làm, nhưng mà đừng có làm tiểu tam!

Nhưng mà, cô không có!

Không có xúc động, không có can đảm, không có kiên quyết!

Hiện tại, cô đã quyết định buông tay, lúc gặp bọn họ cũng đi đường vòng, còn muốn như thế nào nữa đây?

Nếu như giờ phút này Tư Mộ còn phải tiếp tục chịu uất ức, thì cô thật sự không bằng một cái bánh rồi.

Tư Mộ lạnh lùng nói: "Cô Dur, lá gan của tôi có bao nhiêu, không cần cô nhắc nhở, cũng không cần cô hâm mộ. Nếu như không có chuyện gì, tôi cúp điện thoại đây."

Tư Mộ lười nói nhảm với cô ta, nghĩ trực tiếp tắt điện thoại.

Nhưng bên kia truyền đến âm thanh bén nhọn, tức giận của Dur Hinh: "Phó Tư Mộ, Diệp Nham chắc chắn sẽ không trở lại với cô. Cô hãy từ bỏ cái ý niệm này đi! Khi Cô còn là thiên kim nhà giàu, anh ấy còn có thể trở lại bên cạnh cô, nhưng là bây giờ cô không phải rồi, cô là một cô gái nghèo túng. Ha ha —— cô lấy cái gì để đấu cùng tôi?"

Giống như đang tuyên hệ một nỗi căm hận, không biết là nói Tư Mộ nghe, hay là nói cho chính mình nghe.

Cô ta tiếp tục nói: "Tôi hiểu, cũng biết rõ cô vẫn canh cánh việc bị Diệp Nham vứt bỏ, ghi hận trong lòng. Nhưng mà làm sao cô có thể xuống tay ác độc như vậy? Cũng không biết cô quyến rũ đàn ông ở đâu, lại còn có thể bảo người ta tới đánh Diệp Nham một trận, khiến anh ấy gãy hai cái xương sườn. Lần này cô giải hận được rồi chứ? Tôi cho cô biết, nếu như có chuyện gì không may xảy ra với Diệp Nham, người đầu tiên tôi không buông tha chính là cô!"

Tư Mộ cau mày nghe âm thanh chỉ trích bên kia điện thoại, mi tâm nhảy lên, trong lòng nghi ngờ nói: Diệp Nham bị đánh? Tự nhiên lại bị đánh?

Mau nói cho tôi ai đánh anh ta chứ? Thật sự tôi rất muốn biết đó!

Trước kia, Tư Mộ cũng biết Diệp Nham khá giỏi võ, nghe nói là đai đen Taekwondo. Người bình thường chỉ có thể bị anh ta đánh thảm mà thôi.

Hiện tại đột nhiên nghe nói bị đánh, hơn nữa còn bị thương rất nặng, gãy hai xương sườn. (Tinh Ngưu: Đánh tốt lắm. ...!)

Tư Mộ nghĩ thầm: đây chính là báo ứng sao?

Căn bản là cô không để ý tới người bên kia điện thoại nói tiếp cái gì, mà cô chỉ dạo chơi trong suy nghĩ của mình, không hề bị quấy rầy.

Dur Hinh thấy mình nói một hơi dài như vậy, cũng không thấy đối phương đáp lại một câu.

Tư Mộ đứng ngồi không yên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Cô Trêu Chọc Không Nổi!

Dur Hinh thấy mình nói cả một câu chuyện như vậy mà đối phương cũng không đáp lại một chữ. Cô tức giận tới mức xém chút nữa giơ chân, đồng thời cũng chuẩn bị nã người lần nữa.

Lúc này Tư Mộ mới mở miệng. Âm thanh mang theo chút chua xót lại có chút vội vàng: “Anh ta bị đánh ở đâu?”

Tư Mộ xoa xoa mi tâm, thật là đau đầu a!

Nếu như nói việc Diệp Nham bị đánh có quan hệ với Tư Mộ, cô nghĩ tới hai người có thể làm việc đó.

Một là Ngôn Mặc Bạch. Đêm qua anh ta đã giúp mình, hơn nữa anh ta cũng ở đây.

Một người nữa chính là người đàn ông tối qua xảy ra 419 với mình. Trực giác cho biết anh ta cũng ở đây.

Nhưng mà, hiện tại cho dù là ai trong hai người đàn ông này đánh người thì cô đều thấy đau đầu.

Nếu như vì cô mới đánh Diệp Nham, vậy thì thật là không rõ rồi.

Cô vừa hỏi thì Dư Hinh hơi sững sốt, bỗng nhiên cô ta cười ha hả, lên tiếng chế giễu: “Thế nào? Cô nghĩ muốn đi xem anh ấy, thông đồng với tên đàn ông khác đi đánh anh ấy phải vào bệnh viện, cô cảm thấy mình còn mặt mũi để đi gặp anh ấy sao?”

Đầu Tư Mộ muốn nổ tung, một mối thờ dài, có loại cảm giác như đàn gảy tai trâu.

Là đối phương nghe không hiểu tiếng người hay cô ta có chứng suy tưởng hả?

Cô hỏi là “Anh ta bị đánh ở đâu”, chứ không phải “Bây giờ anh ta đang ở đâu?”

Cô ấy làm sao có thể liên tưởng nhiều như vậy.

Cô thật muốn nghĩ cách xuyên qua điện thoại, xem coi đầu óc của cô gái kia đang nghĩ gì: “Cô suy nghĩ thật nhiều.”

Nhưng mà bản thân Tư Mộ cũng hơi sững sốt.

Vốn tưởng rằng chia tay với Diệp Nham, cũng không phải không còn yêu, mà là chôn anh ta ở nơi sâu nhất trong lòng, yêu trong yên lặng, hèn mọn, bị coi thường.

Nhưng mà bây giờ trải qua nhiều chuyện như vậy, khi biết anh ta bị đánh gãy hai cái xương sườn phải vào bệnh viện, cô không quan tâm anh ta có bị gì không mà nghĩ đến vấn đề của mình.

Do cô ích kỉ sao?

Hay là yêu chưa đủ sâu đậm, hoặc có lẽ do vết thương sau khi bị phản bội, không còn chút tình cảm gì, đau khổ trong lòng dần dần vơi đi?

Tư Mộ nghĩ đến tâm trạng của mình lại đau lòng thờ dài.

Thì ra tình yêu không chịu được đùa giỡn, một chút cũng không.

“Cô Dư, tôi rất ngạc nhiên, cô gọi cuộc điện thoại này cho tôi là vì mục đích gì? Chính là cảnh cáo không cho tôi nghĩ đến Diệp Nham sao?” Đột nhiên Tư Mộ bình thản, cười lên: “Nếu đúng là như vậy, cô không cần phải lo lắng. Bởi vì khi tôi biết anh ta phản bội sau lưng mình, đã quyết không cần anh ta nữa.”

Đừng nói bản thân đến tìm anh ta, nếu như anh ta đến tìm cô, cô cũng đã không muốn gặp.

Gương vỡ khó lành!

Trong tình cảm, nếu một người có lỗi với phần tình yêu này, vậy cũng không thể quay trở về như ban đầu.

Thay vì vùng vẫy đến chết không buông, không bằng thân nhiên cười một tiếng, tự nhiên quay người rời đi. Nói không chừng ở ngã rẽ nào đó, bạn sẽ gặp được người đàn ông chân chính thích hợp với bạn, người đàn ông hoàn hảo như báu vật, duyên trời đã định cho hai người bên nhau.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tư Mộ cũng sẽ không tiếp tục đau khổ vì thất tình hay là đau khổ vì thất thân. Cô còn có trách nhiệm rất nặng, không cho phép cô có tâm tư bị thương, mất tinh thần diễn đàn lễ quý đôn...

Có lẽ lời nói của Tư Mộ quá mức thoải mái thân nhiên làm Dư Hinh chịu không được. Giống như cô dùng trăm phương ngàn kế đoạt đồ từ trong tay người khác, vốn cho rằng đó là bảo bối người ta yêu quý nhất, khi cô muốn nhìn người ta đau khổ đáng thương thì nhận ra mình phí hết tâm tư để có được nó nhưng người ta hoàn toàn có thể thoải mái buông tay thậm chí còn chẳng thèm ngó tới.

“Phó, Tư, Mộ! Cô đừng giả bộ thân nhiên như vậy, tôi biết rõ trong lòng cô rất khó chịu? Tôi cũng không phải nghĩ muốn khiêu khích cô, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, đừng trêu, chọc, Diệp, Nham, cô trêu chọc không nói đâu!” Khi nói lời này, Dư Hinh cố gắng đè nén lại vẻ tức giận trong lòng, giọng nói âm u, cực kì phẫn nộ.

Tư Mộ cũng bị lời này chọc cho tức cười: “Cô quản tốt người đàn ông của cô là được rồi! Tôi cũng không muốn có một chút quan hệ gì với người cũ.”

“Tôi mặc kệ anh ấy trêu chọc cô hay cô trêu chọc anh ấy, dù là ai trong hai người chủ động tôi cũng sẽ không để yên! Còn không cô cứ thử xem, nhất định tôi sẽ khiến cô hối hận không kịp.” Dư Hinh kiêu ngạo mở miệng, như một nữ vương bá đạo. “Trước kia có thể tôi không có khả năng này, nhưng bây giờ đối với tôi mà nói thì việc phá hủy Lăng Vũ quả thực vô cùng đơn giản. Như cái công ty phá sản gần đây, đập hai cái, đúng là dễ như trở bàn tay.”

Hồ hấp Tư Mộ hơi chậm lại, trong nháy mắt tức giận và sợ hãi đan xen nhau tràn đầy đầu óc cô.

Cô cầm điện thoại, nói không ra lời.

Hung hăng cúp điện thoại, cô chán nản ngồi liệt trên giường.

Trong lòng từ từ dấy lên một suy nghĩ, nhất định phải cứu lấy “Lăng Vũ”. Không tiếc bất cứ giá nào!

Chưa bao giờ cô cảm thấy muốn mình nhanh chóng mạnh mẽ lên như lúc này.

Khi bị Dur Hinh cảnh cáo giống như mắng người hầu, Tư Mộ không muốn mình tiếp tục yếu đuối như vậy.

Trong lòng thầm quyết định, sáng ngày mai phải đi đến cửa công ty YT Quốc Tế chặn Diệu Thiên lại để nói chuyện.

Việc nên làm bây giờ chính là nghiêm túc xem tư liệu của Diệu Thiên. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ôm Cây Đợi Thỏ Là Một Biện Pháp Ngu Ngốc Không Thể Dùng Đến!

Sáng ngày hôm sau, Tư Mộ ăn mặc thật chỉnh tề, sau đó nhanh chóng xuất hiện ở trước cửa lớn của YT Quốc Tế.

Khi cô đi vào thì bị bảo vệ giữ lại: “Cô gái, mời cô đưa ra giấy tờ chứng minh.”

Tư Mộ sững sờ, đôi mắt linh hoạt khẽ chớp, nhìn vào khuôn mặt nghiêm túc của người bảo vệ trước mặt, không hiểu rõ lắm hỏi lại: “Giấy tờ gì?”

Về mặt người bảo vệ thận trọng, nghiêm túc nhìn Tư Mộ, bình tĩnh nói: “Không phải là nhân viên công ty hoặc khách và người đến phỏng vấn thì không được vào.”

Trong lòng Tư Mộ thầm coi thường quy định quản lý an toàn khác thường của YT Quốc Tế, về mặt cười thuần khiết: “Tôi tới tìm chủ tịch của các anh.”

Người bảo vệ gạt đầu, dẫn Tư Mộ đến đại sảnh, nói với người đẹp ở đó vài câu, sau đó liền quay người đi ra.

Người đẹp trước mặt mặc bộ đồ công sở, trên mặt trang điểm tao nhã, là chuẩn mực của hình tượng người đẹp trí thức.

Cô ấy cười thành thạo đến mức làm người khác thấy thân thiết, hỏi Tư Mộ: “Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Tư Mộ luôn luôn không có sức miễn dịch đối với những người đẹp như vậy, nên khi nghe hỏi gì liền thật thà trả lời lại: “Không có! Nhưng mà——”

Tư Mộ còn chưa nói xong thì người đẹp trước mặt đã khéo léo cắt đứt lời nói của cô... và nói: “Cô à, rất xin lỗi! Lịch trình của chủ tịch chúng tôi rất kín, nếu muốn gặp thì phải hẹn trước!”

Nói xong làm tư thế tiễn khách, Tư Mộ khẽ cắn môi, không nói gì, quay người đi...

Thật ra trong lòng cô buồn bực muốn chết!

Thật xui xẻo! Vừa mới vào cửa chính công ty thì bị ngăn lại, cô nhin, âm thầm tự trách mình xuất sư bất lợi, ra cửa không xem Hoàng Lịch. Nhưng mà đi lại cả nửa ngày cũng không thấy bóng dáng của Diệu Thiên khiến Tư Mộ tức giận.

Gặp mặt còn phải hẹn trước! Ông ta không sĩ diện thì sẽ chết sao?

Nhưng mà tức giận thì tức giận, Tư Mộ cũng không thể vì thế mà nản lòng, khó khăn lắm mới có được niềm tin cùng ý chí quyết tâm mạnh mẽ như vậy, làm sao dễ dàng biến mất đây?

Cô là nghệ con không sợ cọp. Có bao nhiêu tinh thần phấn chấn và ý chí chiến đấu của người trẻ tuổi? Làm sao mà dễ dàng bỏ đi được chứ?

Vì vậy, Tư Mộ quyết định đứng ở trước cửa công ty, chờ Ngôn Diệu Thiên đi ra.

Tư Mộ buồn bực nghĩ trong lòng: Tôi không thể đi vào tìm ông, không tin ông sẽ không ra ngoài!

Sự thật chứng minh ôm cây đợi thỏ là một biện pháp ngu ngốc không thể dùng được!

Tư Mộ đợi ở ngoài cửa chính từ chín giờ sáng đến chín giờ tối cũng không thấy Ngôn Diệu Thiên đi ra. Cho đến khi bảo vệ đóng cửa chính cô mới biết chủ tịch đã về từ sớm rồi.

Tư Mộ tức giận muốn thổ huyết, ông ta đi lúc nào mà cô lại không biết.

Đúng là quá gian xảo gạt người rồi!

Tư Mộ nắm tay lại, trong lòng thầm quyết định ngày mai lại tới chờ tiếp, cô không tin chờ hoài mà không được.

Ngày hôm sau, khi vừa rạng sáng Tư Mộ liền tới trước cửa YT Quốc Tế.

Lúc này đồng hồ còn chưa tới bảy giờ! Tòa nhà cao tầng bây giờ vẫn còn ẩn trong màn sương sớm cuối thu, hiện lên vẻ vắng lặng yên tĩnh.

Bây giờ, đừng nói chủ tịch YT Quốc Tế - Ngôn Diệu Thiên chưa tới, mà ngay cả nhân viên công ty cũng chưa có ai đi làm.

Cô quanh quẩn tại chỗ trước cửa công ty, hết nhìn đông nhìn tây rồi lại ngó trước ngó sau, lo lắng khi mình không chú ý một lát, lại để cho Ngôn Diệu Thiên đi qua trước mắt.

Sáng sớm cuối thu ở thành phố A rất lạnh, Tư Mộ lại mặc đồ không dày, đứng ở trong gió, người run lẩy bẩy.

Cô xoa xoa đôi tay, vừa hà hơi cho đỡ lạnh vừa quan sát tình huống xung quanh.

Đợi đến khi mặt trời lên hẳn, ánh nắng ấm áp chiếu vào người cô, nhân viên YT Quốc Tế cũng đã đi vào làm hết, Tư Mộ vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Ngôn Diệu Thiên.

Nếu như lúc chín giờ sáng chưa thấy người đến, cô có thể tự an ủi mình rằng: Giờ làm việc của Chủ tịch cũng tùy ý, buổi sáng lạnh như vậy, ngủ nướng cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà bây giờ đã mười hai giờ trưa rồi! Tư Mộ còn chưa thấy có người nào giống chủ tịch YT Quốc Tế xuất hiện, chuyện này là sao đây?

Cô nhin không được lại đi tới hỏi người đẹp ở quầy tiếp tân:

“Thật xin lỗi! Tôi không thể trả lời câu hỏi này của cô!” Người đẹp trước mặt trả lời một cách vô cùng chuyên nghiệp.

Lại uống công đợi rồi!

Buổi sáng Tư Mộ còn chưa ăn sáng đã tới đây ngồi chờ, giờ đã là thời điểm ăn trưa, bụng của cô đã đói đến nỗi kêu lên tiếng rồi.

Cô lấy điện thoại ra, bấm máy gọi cho Vu U Ưu.

“Ô ô ô—— mình tới chờ hai ngày rồi, nhưng ngay cả cộng lông của Ngôn Diệu Thiên cũng không có thấy. Làm sao bây giờ?” Tư Mộ hướng về phía điện thoại uất ức kể khổ.

“Có công mài sắt có ngày nên kim, cậu mới mài có hai ngày, còn là cây gậy sắt làm sao mà muốn thêu hoa rồi hả? Có chí thì nên, cố gắng lên đi cô nương, mình xem trọng cậu ợ~” Bên kia, Vu U Ưu vừa ăn một bữa thức ăn ngon, vừa nói chuyện với Tư Mộ.

Tư Mộ nghe được tiếng người bạn nhỏ ngồi bịch xuống húp canh xì xụp, thông qua sóng điện từ có thể ngửi được mùi thức ăn thơm ngào ngạt.

Cô nuốt nước miếng, hỏi: “Các cậu đang ở đâu?”

Vu U Ưu ở bên kia cười nói: “Ồ ‘Mãn Thiên Hạ’, giờ đang có một bàn đồ ăn, có muốn tới ăn hay không?”

Trong nháy mắt, nước miếng của Tư Mộ cũng đều muốn chảy ra. Liền vội vàng gạt đầu.

Cô chặn một chiếc xe taxi rồi chạy thẳng tới “Mãn Thiên Hạ”.

...

Xe taxi vừa mới đi một lát, trong tòa nhà YT Quốc Tế, trước cửa sổ tầng lầu ba mươi sáu, một người đàn ông trung niên đứng gần cửa sổ, trong tay cầm một chiếc ống nhòm kiểu mới, nhìn xuống dưới lầu diễn đàn lễ quý đôn....

Một lúc sau, ông ta xoay người lại cười nhạt, nói với người phía sau lưng: “Cậu khẳng định chính là cô gái này?”

Trợ lý Tiểu Dương gạt đầu, trả lời rất cung kính: “Đúng vậy thưa chủ tịch! Tối hôm đó, trên màn hình giám sát là cô gái này vào thang máy cùng thiếu gia, hai người họ cùng nhau vào phòng riêng của thiếu gia. Giữa trưa hôm sau, bọn họ còn đặt một phòng ăn tại nhà hàng Autumn, cùng nhau dùng bữa trưa.”

Người đàn ông trung niên kia chính là chủ tịch YT Quốc Tế - Ngôn Diệu Thiên.

Ông ta chưa tới năm mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn, trông mắt đen sắc bén, cả người tỏa ra sức quyến rũ nam tính chừng chạc thành thực. Mặc dù đã đến tuổi này, vẫn không thể phủ nhận, ông ta là một người đàn ông xuất sắc và rất có sức hấp dẫn.

Ông nghe trợ lý báo cáo, nhếch môi cười. Ông ta rất ít cười, bình thường chỉ toàn chém giết trên thương trường, cho dù có cười thì cũng là loại Tiểu lý tàng đao* làm cho người khác cảm thấy âm hiểm.

*Tiểu lý tàng đao: nụ cười giấu dao, lập mưu tính kế không để kẻ thù biết.

“Buổi chiều hoặc ngày mai khi cô ta tới nữa, cậu phân phó lễ tân ở lầu một để cho cô ta vào.” Ngôn Diệu Thiên đứng ở bên cửa sổ, đưa lưng về phía trợ lý ra lệnh. Cả người lộ rõ khí chất của bậc vương giả.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiệu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Rốt Cục Có Thể Nhìn Thấy Ngôn Diệu Thiên

Ba người ăn đến miệng chảy đầy mỡ.

Tư Mộ vừa xoa đôi môi đỏ bưng vì cay, vẻ mặt buồn rầu nhìn Vu U nói: “Cậu nói tại sao mình lại xui như vậy? Ngồi đợi ở đó hai ngày rồi, đừng nói đến chặn Ngôn Diệu Thiên lại, ngay cả cái bóng của ông ấy mình cũng chưa nhìn thấy. Ôi chao, cậu nói xem có phải ông ta không đến công ty không?”

“Sao cậu không đi đến quầy lễ tân để hỏi? Đến quầy lễ tân hỏi không phải sẽ biết sao?” Vu U tròn tròn mắt, ôm con gái ăn quá no nên không đi được vào ngực, đại khái cô có thể hình dung giờ phút này gian nan nối tiếp gian nan.

Thật sự là cay đến nỗi Tư Mộ không chịu được, thuận tay cầm lấy đồ uống, uống một ngụm, càng buồn bực nói: “Mình có hỏi quầy lễ tân rồi! Người đẹp ở quầy lễ tân nói Ngôn Diệu Thiên có ở đây! Nhưng mà không có thời gian gặp mình, nếu mình muốn gặp ông ấy phải hẹn trước! Cậu nói xem Ngôn Diệu Thiên có phách lối không? Cái sổ ghi chép đó dài như Thanh Minh Thượng Hà Đồ*, dài quá đây!”

(*Thanh Minh Thượng Hà Đồ: là "tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết Thanh minh", hay có ý cho là "tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết trời trong sáng"[1]) là tên của một số tác phẩm hội họa khổ rộng của Trung Quốc, trong đó bản đầu tiên và nổi tiếng nhất là bức tranh của họa sĩ Trương Trạch Đoan vẽ đôi nhà Tống. Tác phẩm mô tả cảnh sống của người dân Trung Quốc đời Tống tại kinh đô Biện Kinh (tức Khai Phong ngày nay) với đầy đủ những sinh hoạt thường nhật, trang phục, ngành nghề, các chi tiết kiến trúc, đường xá cũng được mô tả kỹ lưỡng với nhiều màu sắc trên một diện tích rộng. Thanh minh thượng hà đồ được vẽ trên một trường quyền (长卷, cuộn giấy dài) có kích thước 24,8×528,7 cm.

Danh tiếng của Thanh minh thượng hà đồ tại Trung Quốc rất lớn, chính vì vậy đôi khi nó được gọi là "Mona Lisa của Trung Quốc". Nó là báu vật của nhiều triều đại phong kiến Trung Quốc và hiện được trưng bày tại Cố Cung Bắc Kinh.

Nguồn: Wikipedia tiếng Việt)

Sua khi ăn uống thỏa mãn Vu Ngư lười biếng tựa vào ngực Vu U, rất ngoan ngoãn. Lúc Vu U ôm không chặt, thiếu chút nữa làm bé té xuống đất, may là Vu Ngư ôm cổ cô mới không bị té.

Vu U cố hết sức ôm con gái lên, thở hổn hển, khinh bỉ nhìn Tư Mộ, cười một tiếng rồi nói: “Cậu sẽ không vì vậy mà bỏ qua chứ?”

Tư Mộ vội vàng lắc đầu, giọng nói phi thường kiên định mà trả lời: “Không! Mình làm sao có thể buông tha ông ấy? Cậu xem mình cũng không phải là loại người bỏ cuộc giữa chừng! Nếu quyết định muốn tìm ông ấy hợp tác, vậy thì sẽ phải kiên trì tới cùng! Nếu đến lúc đó ông ấy không muốn hợp tác với mình, thì ít nhất cũng phải gặp được ông ấy chứ! Huống hồ Lăng Vũ không có nhiều thời gian như vậy, mình phải nhanh chóng thuyết phục YT Quốc Tế đồng ý hợp tác mới được.”

Gặp mặt, mới có cơ hội nói chuyện hợp tác, nếu không tất cả đều là nói suông!

Vu U lại thở dài: “Ài, thực sự là tuổi trẻ điên cuồng! Cô gái, cậu cũng thật dũng cảm quá đi! Dù sao cậu cũng phải đi chặn ông ấy lại, đến lúc đó, quần quít, làm phiền ông ấy, đoán chừng ông ấy sẽ không chịu nổi, liền đồng ý mà cầm tiền đến để mua sự thanh tĩnh.”

Đối với thực lực tài chính của YT Quốc Tế mà nói thì việc để “Lăng Vũ” sống lại, chi đơn giản như ăn một bữa sáng.

“Cậu xác định, mình cứ quần quít lấy ông ấy, sẽ không bị đưa vào đồn công an chứ? Ngộ nhớ ông ta tố cáo mình tội quấy nhiễu, thì mình thực sự là trộm gà không thành mà còn mất nắm gạo rồi.” Tư Mộ kiên nghị với bạn tốt, không dám gạt bừa.

Cô nghiêm túc nhìn Vu U rồi nói: “Cậu có thể đề xuất một vài ý kiến có lợi không? Cậu ở bên kia nói chuyện làm ăn chính là nói như vậy sao? Cho nên công ty bên đó mới có thể sống sót đến bây giờ, hơn nữa lại càng ngày càng mở rộng, thật đúng là một kỳ tích!”

Vu U nhủ mày, cười khúc khích: “Cậu nghĩ rằng mình ở nước ngoài mở công ty ư?”

Thấy Tư Mộ nghi hoặc xoay mặt nhìn sang, Vu U cười nhạt tâm tình hơi ưu buồn nói: "Mình chính là mở sòng bạc nha, hợp tác với người khác cùng nhau mở, mình chỉ phụ trách phần kỹ thuật, còn quản lý thì không cần đến mình bận tâm."

"Sòng bạc?" Tư Mộ kinh hãi* kêu to.

(*Kinh hãi: kinh ngạc và sợ hãi)

"Có lẽ mình chưa kể rõ với cậu về cuộc sống và công việc của mình khi ở nước ngoài? Cậu nghĩ cũng có thể nghĩ được, một người ngay cả tấm bằng tốt nghiệp cấp ba cũng chưa lấy được, thì sau khi xuất ngoại đó có thể tiếp tục đào tạo chuyên sâu, cho dù là người thông minh, thì cũng không có năng lực ở nước ngoài mở công ty!"

"Đầu tiên, vấn đề quan trọng nhất là tiền bạc. Đăng kí mở một công ty thì cần một khoản tiền rất lớn. Huống hồ khi đó, mình còn có Vu Ngư. Điều kiện kinh tế và nhiều thứ cũng không cho phép, thậm chí ngay cả ăn cũng là vấn đề."

"Không phải mình có kỹ thuật đánh bài sao, mình đã đi tìm sòng bài lớn nhất, dùng một trăm đồng thắng được một trăm vạn. Sau lại bị nhà cái bắt giữ, bắt mình phải đưa cho họ một ngàn. May mà lúc đó có một đại ca xã hội đen đứng ra giải vây giúp mình. Đêm đó, hai bên đánh nhau đổ máu, cuối cùng đại ca xã hội đen thu sòng bạc vào tay, sau đó họ mời mình cùng nhau hợp tác, gia nhập vào tổ kỹ thuật, chia ba bảy, mình ba phần người đó bảy phần."

Sau khi nghe Vu U nói, Tư Mộ thật sự bị hù dọa, hơi sùng sốt. Nhất thời cũng không biết nên nói gì, trải qua những việc rắc rối như vậy, mà cô ấy lại kể nhẹ nhàng, giống như đang nói chuyện của người khác.

"Cho nên, căn bản mình cũng không hiểu gì về quản lý, những mảnh khóc trên thương trường mình cũng không hiểu lắm. Mình cũng không thể cho cậu ý kiến được, chỉ có thể ở một bên cổ vũ cậu, cổ gắng lên!" Vu U cảm giác mình có chút vô dụng, bạn bè gặp chuyện, cô cũng chỉ có thể giúp đỡ về mặt tinh thần.

"Yên tâm, mình nhất định sẽ nỗ lực, sẽ không dễ dàng buông tha." Tư Mộ nghe bạn tốt kể những việc mà cô ấy đã từng trải qua, mà mình lại hoàn toàn không biết gì, cảm thấy mình không phải là chị em tốt, một chút cũng không quan tâm cô ấy!

Buổi chiều, tinh thần Tư Mộ phấn chấn bừng bừng, tự tin đi đến trước cửa YT Quốc Tế.

Cô vừa mới chuẩn bị tinh thần trường kỳ kháng chiến, bên kia liền lập tức hẹn gặp cô.

Tư Mộ ngượng ngùng đi đến quầy tiếp tân hỏi Ngón Diệu Thiên có ở công ty không, bởi vì hai ngày trước đã chờ ở đây, ngay cả cô gái ở quầy tiếp tân cũng không định gặp cô.

Thế nhưng cô mới vừa mở miệng nói xong, người đẹp lễ tân cười có vẻ thân thiết hơn so với mấy lần trước, và nói với cô: "Cô Phó, hiện tại vừa lúc chủ tịch có thời gian, tôi sẽ cho người đưa cô lên đó!"

Tư Mộ âm thầm véo bắp đùi của mình, không tin đây là sự thật.

Hắc! Xem ra chủ tịch YT Quốc Tế cũng không tính là không đáng tin!

Nhưng mà bây giờ Tư Mộ không biết, người đang ở trong phòng chờ cô là một lão hồ ly nghìn năm.

Đơn thuần lại hơi ngây ngốc, Tư Mộ cố áp chế kích động trong lòng đi theo người đẹp lên lầu sáu, hoàn toàn không biết số phận đang chờ cô ở phía trước chính là bán mình.

Lúc này cô chỉ nghĩ, rốt cuộc có thể gặp Ngón Diệu Thiên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Chúng Ta Làm Giao Dịch Đi

Một đường đi vào thang máy lên tầng ba mươi sáu, vào phòng làm việc của chủ tịch.

Tư Mộ vốn cho là phòng làm việc của chủ tịch sẽ rất tráng lệ, xa xỉ. Dù sao cao ốc YT Quốc Tế xây dựng khí phách như vậy, bên ngoài là hai chữ "YT" "T" gắn liền nhau, hơn nữa trên mặt chữ còn được trang trí bằng gạch men sứ màu vàng óng, khi mặt trời chiếu vào, đặc biệt chói mắt và kiêu ngạo.

Đại sảnh cũng thật sự xa hoa, vừa đi vào trong, cảm giác không phải đi vào văn phòng mà là đang đến một nhà hàng xa hoa, lộng lẫy nào đó.

Những chỗ này đều xa hoa như vậy, nói rõ chủ tịch YT Quốc Tế thích đốt tiền cỡ nào.

Như vậy, phòng làm việc của chủ tịch trang hoàng cỡ nào, cô quả thực không dám nghĩ.

Thế nhưng vào phòng làm việc của chủ tịch, Tư Mộ cảm thấy thật kinh hãi.

Toàn bộ không gian đều rất đơn giản.

Kỳ thực Tư Mộ không biết, bên trong mỗi một món đồ trang trí đều là loại đắt tiền nhất, rất nhiều loại đều là đồ cực kỳ quý hiếm, có thể nói là trân phẩm.

Ngôn Diệu Thiên ngồi trên ghế da ở phía sau bàn làm việc rộng lớn, thấy Tư Mộ tiến vào, ông ngẩng đầu rồi gật đầu chào hỏi với Tư Mộ, sao đó lại cúi đầu tiếp tục công việc trên tay, cũng không ngẩng đầu lên mà phân phó với người đẹp dẫn Tư Mộ lên nói: "Đem hai ly cà phê vào đây!"

Hoàn toàn không có hỏi qua Tư Mộ có muốn uống cà phê hay không, có thể nghĩ, ông ấy là một người đàn ông bá đạo thế nào.

Tư Mộ vừa vào cửa, cả người tự nhiên trở nên khẩn trương, căng thẳng. Cô đứng ở đó, hơi mất tự nhiên, không biết nên làm gì.

Tư Mộ chưa từng gặp Ngôn Diệu Thiên.

Trước đó, khi đọc tư liệu về ông ấy, có nhìn qua ảnh chụp.

Vốn cho là người trong hình đã đủ nghiêm túc, sắc bén, thế nhưng khi nhìn thấy người thật, thì mới biết cái gì gọi là khí thế!

Hình như ông ấy cái gì cũng không làm, chỉ im lặng nhìn người trước mặt, đã làm cả người cô không lạnh mà run.

Cô nghe Ngôn Diệu Thiên nói: "Cô Phó, mời ngồi!"

Tư Mộ cũng không ngạc nhiên lắm khi ông ấy biết mình họ Phó, ngày hôm qua cô đã đăng kí thời gian hẹn gặp ở quầy lễ tân, cũng viết rõ tên của mình. Nên lúc này, Ngôn Diệu Thiên gọi cô là "Cô Phó", cô cũng không nghi ngờ gì.

Tư Mộ tìm ghế ngồi xuống, cũng chỉ dám ngồi một phần ba ghế, căn bản không hề có cảm giác đã ngồi xuống.

Hiện tại, Tư Mộ có một ý nghĩ khiếp đảm trong đầu: "Bây giờ, mình có nên ra khỏi đây không?"

Trời ơi, Ngôn Diệu Thiên không hổ là một đại nhân vậy, lấy tay che trời, khí thế này, thật làm người ta run sợ.

Cô ở trong lòng yên lặng tự động viên mình: Phó Tư Mộ, phải có khí thế! Người trước mặt thật ra chỉ là cọp giấy, mình phải dũng cảm đánh ngã ông ấy! Vì Lăng Vũ, vì ba mẹ, mình phải nỗ lực! Mình là giỏi nhất!

Sau khi làm xong công tác tư tưởng, ý chí vững chắc, Tư Mộ thở hắt ra, ngẩng đầu, không biết khi nào đã có một ánh mắt nhìn sang, cô cắn răng nói: "Chủ tịch Ngôn, tôi hôm nay tới là muốn cùng ngài nói về vấn đề hợp tác giữa quý công ty và Lăng Vũ. Ngài cũng biết Lăng Vũ chúng tôi cũng có địa vị trong giới, hơn nữa nếu không phải bị người khác ngấm ngầm mưu tính, thì Lăng Vũ đã có thể càng phát triển. Nghe nói YT Quốc Tế sắp tới muốn tiến vào ngành sản xuất hàng tiêu dùng, nếu như chủ tịch Ngôn cùng Lăng Vũ hợp tác, chắc chắn có thể đôi bên cùng có lợi."

Ngôn Diệu Thiên vẫn nhìn về bề ngoài và lời nói ngây ngô của cô bé này, ông hoàn toàn không có hứng thú.

Nhìn cô khẩn trương, bất an đem một chuỗi lời nói ra cho hết, ông chỉ nhủ mảy, nhân nhạ nói: "Tôi không cần cùng Lăng Vũ hợp tác, tôi cũng có thể đem ngành sản xuất hàng tiêu dùng phát triển, chỉ là tôi có muốn hay không thôi."

Tư Mộ chuẩn bị một đoạn dài lời nói thuyết phục ông, nhưng trong lúc nhất thời bị ông ấy nói như vậy, cô một chữ cũng đều không thể nói ra.

Đúng thật là như vậy! YT Quốc Tế có thực lực kinh tế rất mạnh, chỉ bằng năng lực lãnh đạo của ông ấy, thì sợ gì không phát triển nổi một ngành sản xuất, sợ là đến lúc đó ông cũng chính là một nhà độc quyền. Kể từ đó, cái gì gọi là đôi bên cùng có lợi, bất quá chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Tư Mộ chính là thấp thỏm không biết nên làm thế nào, nói gì để tiếp tục thuyết phục Ngôn Diệu Thiên thì ông ấy lại lên tiếng.

"Không bằng chúng ta làm một vụ giao dịch!"

Tư Mộ vốn là đã tắt hy vọng, nay lại cháy lên lần nữa. Cô vội vàng hỏi: "Giao dịch gì?"

Sau khi hỏi xong, trong não cô bắt đầu suy tính, ông nói "Không bằng chúng ta làm một vụ giao dịch" làm cho lòng cô bỗng nhiên phát lạnh, loại dự cảm bất an tự nhiên kéo tới.

"Cô gả cho con trai tôi, đồng thời trong vòng một năm phải sinh cháu trai cho nhà họ Ngôn, như vậy, tôi liền vô điều kiện giúp Lăng Vũ vượt qua cửa ải khó khăn này, còn để cho công ty phát triển ngày càng lớn mạnh."

Lời của ông vừa nói xong, trong đầu Tư Mộ oanh một tiếng.

Chuyện gì đang xảy ra?

Sau lại biến hóa thế này?

Yêu cầu tiền vốn của Ngôn Diệu Thiên lại là "Hạnh phúc nửa đời sau" của cô nha.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Như Anh Nói , Coi Như Không Tính Toán Gì Hết?

Tư Mộ giương mắt nhìn về phía Ngôn Diệu Thiên, nhất thời toàn thân rét run.

Thật sự là quá mức!

Cô cảm thấy người đàn ông trước mắt này và Ngôn Mặc Bạch quả nhiên là từ một khuôn mẫu đúc ra. Không riêng gì khuôn mặt giống nhau, ngay cả tính cách đều giống nhau.

Tính bá đạo giống nhau, tính cường thế giống nhau, tính cố chấp cũng giống nhau.

Tư Mộ nghĩ, dứt khoát đem YT Quốc Tế đổi thành NB Quốc Tế thì tốt hơn? Cao ốc cũng biết thành hai thật to chữ cái "h" "b" gắn bó cùng nhau, như vậy chẳng phải là càng khí phách?

Ngôn Diệu Thiên không nói gì chỉ nhìn chằm chằm Tư Mộ, vẻ mặt thư thái an nhàn như vậy, giống như đã đoán trước được chắc chắn Tư Mộ nhất định sẽ đồng ý.

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, người đẹp lúc này dẫn Tư Mộ mang hai ly cà phê vào. Đặt trước mặt Tư Mộ và Ngôn Diệu Thiên, rồi sau đó mới đi ra ngoài.

Mùi cà phê thơm nồng trong nháy mắt xông vào mũi, sau đó lan tỏa vào phổi, cả người đều là hương vị ngọt ngào ấm áp đứng lên.

Tư Mộ biết nhãn hiệu cà phê này, chỉ cần nhìn một cái thôi là đã biết cà phê này hương vị rất tốt, giá cũng rất cao là cực phẩm trong tất cả các loại cà phê.

YT Quốc Tế quả nhiên xa xỉ!

Đúng là có tiền, quả nhiên là đại gia!

Ngôn Diệu Thiên bưng lên cà phê, nhấp một ngụm, ông thần nhiên nói:

"Cho cô mười phút để suy nghĩ."

Tư Mộ thẹn quá thành giận, lần này tới đây, quả nhiên là tự rước lấy nhục sao?

Cô khổ sở nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên vô số người và sự việc... ba mẹ, "Lăng Vũ", Diệp nham .....

Chỉ một lát sau, Tư Mộ mở miệng giọng khàn khàn nói, "Tôi gọi điện thoại xong rồi sẽ trả lời ông."

Ngôn Diệu Thiên gật gù đầu, "Mời tùy ý! Cô còn năm phút để suy nghĩ."

Tư Mộ thiếu chút nữa muốn hất ly cà phê ở trước mặt cô lên người ông ta. Đại gia người*! Người có tiền thì rất giỏi sao?

(*Đại gia người: là câu chửi)

Nhưng sự thật không cho cô làm như vậy, cô đành phải ngoan ngoãn lấy di động ra, do dự trong chốc lát, liền tìm đến một số điện thoại, sau đó nhấn nút gọi

Ngôn Mặc Bạch nhận được điện thoại của Tư Mộ, thì hơi kinh ngạc.

Hôm trước bọn họ cùng nhau ăn trưa, sau đó vẫn không có liên lạc.

Mỗi ngày Ngôn Mặc Bạch đều rất bận, nên không rảnh quan tâm cô, lại quên mất chuyện cắt hướng bỏ về của cô hôm đó.

Lúc Tư Mộ gọi điện đến anh đang giáo huấn bọn thuộc hạ không làm tốt chuyện được giao, khiến bọn họ thảm gào khóc.

Dưới tình huống như vậy, bình thường anh sẽ không nhận điện thoại. Nhưng khi thấy trên màn hình là số điện thoại của cô, anh liền phát tay ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó tay của anh không tự chủ được mà nhấn nút trả lời.

Anh nhẹ giọng nói “Alo”, mấy an hem đàn em của anh liền nhìn nhau, bày ra vẻ mặt không thể tin được nhìn đại ca.

Trước đó một giây mọi người còn đang hận không thể lòi nhau ra ngoài đánh nhau một trận, một sau tất cả đều kinh ngạc với vẻ mặt bình tĩnh của đại ca.

Mỗi người đều thầm đoán trong lòng xem ai là người gọi điện, lại có sức quyến rũ như vậy.

Lúc điện thoại vang lên, bọn họ còn thầm mặc niệm cho người gọi điện đến vì người này đã chọc vào lựu đạn, nhưng bây giờ họ rất tò mò. Mọi người đều vênh tai lên, đề nén hô hấp, tập trung tinh thần hy vọng rằng có thể nghe được giọng nói của người đầu giây bên kia.

Ngôn Mặc Bạch thấy người bên kia im lặng không nói gì cả, lúc anh hết kiên nhẫn thì đột nhiên nghe thấy: “Hôm trước anh có nói, bây giờ còn hiệu lực không?..”

Ngôn Mặc Bạch sững sốt, nghiêng đầu suy nghĩ coi hôm trước mình đã nói gì.

Hình như là nói cô phải làm người phụ nữ của anh trong vòng một tháng.

Anh nhớ đến thái độ lúc đó của cô, trong lòng cảm thấy khó chịu, cho nên giọng nói cũng lạnh hơn, anh hừ hừ ra vẻ không biết hỏi: “Tôi đã nói cái gì?”

Tư Mộ đề nén con tức muốn mắng chửi người xuống, nói: “Chính là, anh nói chỉ cần tôi đồng ý làm người phụ nữ của anh trong vòng một tháng, anh sẽ giúp ‘Lăng Vũ’ vượt qua thời kỳ khó khăn.”

Ngôn Mặc Bạch làm bộ như hiểu ra, ừ một tiếng, sau đó nói: “Nhưng em từ chối?”

Khóe miệng Tư Mộ giật giật, trên mặt có chút xấu hổ, lúc ấy quả thật mình

đã từ chối, cảm thấy vẫn chưa đến mức đi vào con đường lấy thân báo đáp.

Nhưng hôm nay gặp Ngôn Diệu Thiên, cô mới biết, gừng càng già càng cay. Điều kiện của lão hồ ly này còn quá đáng hơn.

Ngôn Mặc Bạch chỉ yêu cầu một tháng mà thôi, còn lão hồ ly này lại yêu cầu “Cả đời”...

Tư Mộ lại hỏi: “Vậy lời anh nói lúc đó, có còn hiệu lực không?”

Cô đi YT Quốc Tế tìm lão gia tử nói chuyện, buổi sáng khi cô đi, Tiểu Trang liền báo cáo cho Ngôn Mặc Bạch.

Bây giờ cô gọi điện hỏi điều này, chắc là đã bị lão gia tử đó xoi tái rồi.

Vừa nghĩ vậy, anh lại càng đắc ý, hừ hừ phải đặc biệt kiêu ngạo mà trả lời một câu: “Một nửa đi! Làm người phụ nữ của anh một tháng thì được! Nhưng ‘Lăng Vũ’ không thể vượt qua cửa ải khó khăn!”

Tư Mộ tức giận đến nổi thiếu chút nữa lật bàn.

Oán hận cúp điện thoại, trong lòng liều mạng mắng anh ta lật lọng đồ hỗn đản!

Cô ngồi cách Ngôn Diệu Thiên khá xa, hơn nữa lúc gọi điện thoại cô còn cố ý nói nhỏ. Nhưng mà Ngôn Diệu Thiên vẫn đoán ra được cô gọi điện thoại cho ai.

Ông im lặng, khóe miệng giật giật, quả nhiên tiểu tử này và nha đầu kia có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Một Năm Sinh Con Trai Thật Đúng Là Tự Làm Khó Mình

Tư Mộ cảm giác được ánh mắt chăm chú của người trước mắt, cô hơi xấu hổ ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt người kia, hứng thú tìm hiểu, có chút không được tự nhiên.

Mình có liên quan gì đến con trai ông ta đâu! Chẳng qua suy nghĩ cho "Lăng Vũ" mà cô bất chấp mọi giá cho dù bán mình. Miễn là có thể giảm tổn thất đến thấp nhất, cô có gì mà không thể làm?

Đều là bán mình trao đổi, Ngôn Mặc Bạch đưa ra điều kiện là một tháng, mà Ngôn Diệu Thiên lại nói cô đến nhà bọn họ, sinh con trai cho nhà họ, kỳ hạn là một năm.

Vậy thì, người nào ra điều kiện dễ thực hiện, thì đồng ý.

Cô quyết định muốn chọn người ra điều kiện trước.

Tuy rằng đối tượng là cùng một người, nhưng là thời gian kết thúc không giống nhau!

Nhưng mà, Tư Mộ không nghĩ tới tên hỗn đản Ngôn Mặc Bạch này, tự nhiên lật lọng. Lần trước đã nói như vậy, hiện tại còn giả ngu quên hết.

Cha nào con nấy, câu này một chút cũng không sai!

Cha con bọn họ giống nhau đều xảo quyết, khéo tính kẻ người khác, tâm địa khó lường, không phải cô còn trẻ chưa thể đối phó được.

Tư Mộ tự trách bản thân bất tài, quả thật muốn cho chính mình cái tát.

Ngôn Diệu Thiên nhìn Tư Mộ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Cô Phó, mười phút đã hết. Hiện tại nói cho tôi biết quyết định của cô đi!"

Mà giờ khắc này Tư Mộ cảm giác mình giống như là miếng thịt trên thớt chờ người ta xử lý, cô hít một hơi thật sâu, nhìn Ngôn Diệu Thiên nói: "Chủ tịch Ngôn, ông đưa ra điều kiện có hơi quá đáng không?"

Trong vòng một năm sinh con trai? Đây, Tư Mộ cảm thấy cô làm không được.

Cô không biết vì sao Ngôn Diệu Thiên lại đưa ra điều kiện biến thái như vậy.

Là ông ta muốn có người thờ cúng, hay là con của ông ta không làm được, ông ta nhìn thấy phụ nữ là muốn nhét lên giường con trai mình?

Hoặc là dáng vẻ của Phó Tư Mộ cô giống với Eve, vì vậy liền cho cô một Adam là có thể sáng tạo nhân loại? Hay xem cô là Nữ Oa nương nương. Tùy tiện tạo ra một người, còn có thể lựa chọn hình dáng chỉ số thông minh, nhân phẩm?

Oh – Mình thật đặc biệt!

Lão hồ ly này, thực biến thái!

Trừ mang thai mười tháng, cô chỉ có hai tháng để có thai. Nếu không phải cả ngày lẫn đêm đều làm cái đó, thì khó có thể trúng được.

Nhưng cái thai là phải là con trai!

Nhưng mà có thể sao?

Cái này so với mua xổ số trúng năm trăm vạn thì cơ hội còn nhỏ bé hơn?

Hơn nữa sinh đứa nhỏ cũng không phải một mình cô có thể làm, nghe nói Ngôn Mặc Bạch là con một, Tư Mộ giờ phút này có có thể hoài nghi, có phải anh ta bị yếu sinh lý. Nếu Ngôn Mặc Bạch không được, cô có cố gắng cũng không có kết quả!

Ngôn Diệu Thiên nhếch mép cười nhẹ, trên mặt viết rõ "Tôi chính cố tình khi dễ cô xem cô làm thế nào" nhưng lại nói: "Làm thế có gì quá đáng đâu? Chẳng phải tôi cũng đáp ứng giúp 'Lăng Vũ' vượt qua cửa ải khó khăn, còn hứa hẹn làm cho nó ngày càng lớn mạnh và phồn vinh, hưng thịnh, Cô Phó cảm thấy mục tiêu này dễ dàng hoàn thành sao? Nếu như vậy, 'Lăng Vũ' ngày hôm nay cũng không đi đến bước này, Cô Phó cũng không cần tới tận đây tìm giúp đỡ."

Trong lời nói của ông ta đậm ý tứ châm chọc, Tư Mộ không phải ngốc nghe không hiểu.

Cô tức giận muốn học máu, cắn răng nửa từ cũng không nói được.

Ông ta cười ha ha hai tiếng, ý tứ sâu xa nói: "Cho nên chúng ta đều tự mình hiểu rõ, liền đồng ý không phải rất tốt sao?"

Tư Mộ thật sự tức đến nội thương.

Cái gì gọi là tự mình hiểu rõ?

Ngôn Diệu Thiên là huyền thoại trên thương trường, ông ta cứu sống "Lăng Vũ" cũng chỉ như một bữa ăn sáng.

Nhưng mà trong vòng một năm Phó Tư Mộ cô phải sinh một đứa con trai, đây là cô tự làm khó mình sao?

Mẹ nó!

Tư Mộ nhin không được muốn chửi thô tục!

Tư Mộ cực kỳ khổ sở đem cục tức trong cổ họng nuốt xuống, một lúc sau, cô đứng dậy nói với Ngôn Diệu Thiên: "Thực xin lỗi! Thứ cho tôi không thể đáp ứng điều kiện hà khắc của chủ tịch Ngôn. Nếu như là thật tâm muốn giao dịch, ít nhất tôi cũng muốn quyền lợi bình đẳng."

Nói xong xoay người đi về phía cửa.

Ngôn Diệu Thiên nhìn cô bước đến gần cánh cửa, ở thời khắc cô đưa tay chạm vào nắm cửa, giọng nói của ông ta nhanh chóng truyền đến: "Cô Phó, nếu cô thật muốn cứu 'Lăng Vũ' như đã nói, cô từ bỏ đồng ý với điều kiện của tôi cùng hợp tác với tôi thì cô không còn lựa chọn nào khác!"

Lần này con người nham hiểm trên thương trường hạ tối hậu thư với tiểu nha đầu non nớt như cô.

Tư Mộ mới vừa chạm vào nắm cửa nghe lời ông ta nói thì dừng lại.

Đây quả thực là ngang nhiên uy hiếp!

Ngôn Diệu Thiên đã đem ý tứ nói rõ ràng. Nếu Tư Mộ không đáp ứng, ông ta thậm chí có thể đem "Lăng Vũ" hiện tại đang lâm vào phá sản đá một cước, trực tiếp hủy bỏ "Lăng Vũ".

Tư Mộ cắn môi, lời vừa lên đến cổ họng thì nuốt xuống.

Đây không phải là tự rước lấy nhục, chui đầu vào lưới, còn có thể là cái gì?

Tư Mộ nghĩ đến cha mẹ của mình, nghĩ đến ba mắt cả đời gây dựng "Lăng Vũ", cô khổ sở nhắm mắt.

Sau đó chậm rãi xoay người, động tác gật đầu kia giống như nặng ngàn cân ..

Cuộc đời chính là như vậy, chín mươi tám phần trăm không như ý, mà bản thân không thể thay đổi thực tế, như vậy chỉ có thể khuất phục mà trong lòng vô cùng khó chịu ..

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Khế Ước Bán Thân

Khi Ngôn Diệu Thiên nhìn thấy Tư Mộ gật đầu, ông thâm đắc ý, mắt sáng rực.

Rõ ràng là đã biết trước kết quả, nhưng bây giờ nhìn thấy cô gật đầu, ông vẫn cứ vui mừng.

Rất cực ông có thể không cần lo lắng đến cái tin đồn cực xấu kia, nói con trai ông là gay không lấy được vợ, cũng không cần lo lắng nhà họ Ngôn tuệ hậu, YT Quốc Tế cũng có người thừa kế rồi.

Hiện tại tất cả vấn đề đều được giải quyết hết một lần, ông chỉ cần chọn đại một người đi cứu "Lăng Vũ", vậy ông không cần lo lắng vấn đề gì rồi.

Ông rất vui mừng ha ha ha!

Có tiền thật sự là đại gia!

Vị này mặt lạnh, tâm cứng rắn là người gian ác trên thương trường, mà lại đắc ý như vậy đúng là trăm năm khó gặp.

Cho nên một khi đã biểu hiện ra ngoài thì không thu lại được, quên luôn hình tượng toàn bộ biểu tình đều thể hiện ra mặt, miệng cũng nhếch đến mang tai luôn rồi.

Tư Mộ xoay người lại, thì nhìn thấy biểu tình vui mừng của Ngôn Diệu Thiên.

Nhìn điệu cười ấy, cô cảm thấy như là đang châm chọc cô: Xem đi, cô giả bộ thanh cao làm gì? Còn không phải khuất phục đại gia có tiền có quyền như ta đây!

Tư Mộ quả thật muốn học máu!

Nhưng mà khi cô nghĩ đến người này có thể sẽ tùy thời mà hủy diệt "Lăng Vũ", liền bình bình lại mà không đi lên cào nát cái mặt đang cười của ông ta.

Cô cắn chặt răng, nói: "Chủ tịch Ngôn, tôi đã đồng ý với điều kiện của ông, vậy ông có thể nói cho tôi biết, con trai ông...ừ, nghe nói..."

Tư Mộ cảm thấy rất khó mở miệng. Dù sao trước mặt cha người ta, cô cũng không dám hỏi thẳng: "Nghe nói con của ông bị gay, vậy anh ta có thể sinh con được không?"

Oh my god!

Nếu như cô hỏi như vậy chắc Ngôn Diệu Thiên sẽ lập tức gọi người ném cô qua cửa sổ của tầng ba mươi sáu! Huống chi vận mệnh "Lăng Vũ" còn đang nằm trong tay ông ta, cô sao dám nói những lời như vậy chứ?

Hơn nữa tin tức xấu trên báo cũng bị Ngôn Diệu Thiên đè xuống, bây giờ cô còn nhảy ra nói, thì chẳng khác nào đang ghi ngờ năng lực của Ngôn Diệu Thiên?

Lời này giống như vừa xem thường Ngôn Diệu Thiên lại ghi ngờ khả năng sinh đẻ của con trai ông ta..., cho nên cô Phó Tư Mộ không dám nói!

May mà Ngôn Diệu Thiên biết cô muốn nói gì, nghe cô i i a a nói không đầu không đuôi... là ông biết cô muốn hỏi gì.

Dù sao giấy cũng không gói được lửa, cho dù ông gọi gió làm mưa ở thành phố A, nhưng cũng không thể ngăn cản được tin đồn! Những lời đồn nói rằng Ngôn Mặc Bạch là gay, cả ngày chỉ ở với đàn ông, cách xa phụ nữ ngàn dặm, mặc dù ông đã cố đè xuống, nhưng lời đồn đó vẫn như cá lọt lưới.

Có tin đồn như vậy, cũng không kỳ quái!

Nhưng điều Ngôn Diệu Thiên thấy lạ, cô bé này đã lên giường với con mình rồi, làm sao lại ghi ngờ con mình là gay.

Chẳng lẽ... Đêm hôm đó từ đầu đến cuối hai đứa nó không làm gì cả?

Nghĩ đến cái này, Ngôn Diệu Thiên lại cảm thấy đau đầu.

Ý nghĩ này quả thực còn làm cho ông cảm thấy khó chịu hơn cả tin nói rằng nam và nữ Ngôn Mặc Bạch đều ăn!

Nam nữ đều ăn, tối thiểu cũng không khiến nhà họ Ngôn đứt đoạn hương khói. Nhưng mà nếu bị vô năng..

Mặt Ngôn Diệu Thiên nhăn như bánh bao, im lặng thăm "hỏi thăm" con trai mình! Tư Mộ thấy mình vừa hỏi xong, thế nhưng Ngôn Diệu Thiên lại không nói tiếng nào. Nhất thời cô càng thấp thòm, bất an!

Rõ ràng mình đã hỏi rất khéo léo mà! Chỉ nói hai chữ "Nghe nói", nội dung phía sau chắc một người thông minh như ông sẽ đoán ra.

Nhưng cô sai rồi, một người cha luôn coi trọng vấn đề sinh lý của con mình. Minh chỉ hỏi khéo như vậy, nhưng chắc ông ta cũng đau lòng lắm.

Tư Mộ đứng nguyên tại chỗ, tim đập như đánh trống, hai tay xoắn vào nhau, không biết làm sao bây giờ.

Ông ta, không có sao chứ?

Có khi nào ông ta không chịu nổi đã kích, bởi vì một câu nói của cô "Lăng Vũ" liền bị hủy không?

Nhưng mà, rõ ràng tin đồn chính là như vậy mà!

Tư Mộ bất an hai tay nắm vào với nhau, thì giọng của Ngôn Diệu Thiên vang lên: "Con tôi, rất khỏe mạnh! Vấn đề này cô có thể an tâm. Về phần những vấn đề khác, phải dựa vào chính cô. Dù sao trên thế giới này nhiều phụ nữ như vậy, mà người muốn sinh con cho nhà họ Ngôn thì lại đếm không hết, không cần thiết phải một mực là cô!"

Mặc kệ con ông và cô bé này phát sinh chuyện gì, cũng không quan tâm con mình vô năng hay không, trước hết ông cứ nhét con mình cho cô bé trước mặt này đã rồi nói sau.

Giọng nói trầm thấp, lạnh lẽo của ông khiến Tư Mộ sợ hết hồn.

Nghe được nửa câu đầu, cô thậm chí phào nhẹ nhõm, không phải gay là tốt rồi. Tối thiểu cô gắng hơn một chút, vẫn có khả năng thành công.

Nhưng mà nghe nửa câu sau, tâm trạng thấp thòm của cô lại dâng lên.

Choáng nha, ông không nên nhắc đến điều kiện biến thái đó chứ! Người muốn sinh con cho nhà các người đếm không hết, vậy ông chọn đại một người đi! Ép tôi làm gì?

Được lợi mà còn khoe khoang!

Thứ người như vậy nhất định là muốn ăn đập rồi!

Ngôn Diệu Thiên nhìn thấy Tư Mộ tức giận mà lại không dám nói, không dám làm càn, chỉ có thể nén giận đến đỏ mặt, đột nhiên tâm tình ông lại tốt lên.

Cái cô bé này, nếu thật sự là con dâu của mình thì trong nhà nhất định sẽ thật náo nhiệt!

Không như hiện tại, trong nhà ngoại trừ ông ra chỉ còn một người giúp việc già. Vợ ông đã mất nhiều năm, con trai mười tuổi liền ra nước ngoài, mới về nước được nửa năm. Mà khi về nước cũng rất ít khi sống ở nhà, cả ngày đều đi cùng đám đàn ông. Nếu không phải con ông lớn rồi, thì ông sẽ treo ngược nó lên rồi đánh cho một trận.

Nếu như con trai hợp với người con dâu "tạm thời" này, chắc nó sẽ thường xuyên về nhà hơn.

Ngôn Diệu Thiên gọi điện thoại nội tuyến, kêu Tiểu Dương vào.

Lát sau, Tiểu Dương đi vào trên tay còn cầm một tập tài liệu, phía sau còn có một người đàn ông trung niên đeo mắt kính.

"Chủ tịch, luật sư Trương đến!" Tiểu Dương đặt tài liệu ở trước mặt Ngôn Diệu Thiên, để ông xem qua, sau đó thấp giọng cung kính nói với Ngôn Diệu Thiên.

Người đàn ông trung niên đeo mắt kiếng kia tiến lên một bước, vuốt cằm chào Ngôn Diệu Thiên: "Xin chào, Chủ tịch Ngôn!"

Luật sư Trương là luật sư giỏi nhất trong sở sự vụ. Buổi trưa hôm nay Tiểu Dương gọi điện cho ông, dặn ông chiều đến YT Quốc Tế để tùy thời nhận lệnh.

Thật ra thì YT Quốc Tế có đoàn luật sư riêng, mọi người trong đó ai cũng giỏi. Nhưng mà bây giờ ông đang muốn đuổi một số người nhận lương mà không làm việc kia đi. Mà luật sư giỏi nhất của sở sự vụ cũng không tệ, có thể thu nạp để đảm đương chức luật sư cố vấn cho YT Quốc Tế.

Ngôn Diệu Thiên gật đầu, liền cầm tài liệu trước mặt đưa cho Tư Mộ. Ông không cần xem, dùng người thì không nên nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, ông tin năng lực của Tiểu Dương. Ông cũng hoàn toàn tin tưởng sự trung thành của anh ta, hợp đồng này anh ta sẽ không để cho Ngôn Diệu Thiên chịu thiệt.

Tư Mộ nhìn thấy hai chữ "hợp đồng" thật to trong tài liệu, cô có cảm tưởng như đây là "khế ước bán thân"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Các Kiểu Đùa Giỡn Mà Không Phạm Pháp

Sau khi ký hợp đồng kia xong, bước ra khỏi YT Quốc Tế, cô cảm thấy thời tiết hôm nay vừa âm u vừa tươi đẹp, giống như tâm trạng của cô vậy.

Âm u là cô phải thực hiện những điều trong hợp đồng kia.

Nếu trong vòng một năm mà cô sinh con gái, như vậy sẽ cho cô thêm một cơ hội, lại thêm một năm nữa, không ngừng cố gắng. Nếu như trong vòng một năm, cô không sinh được thì phải bước ra khỏi cửa và trả toàn bộ số vốn mà nhà họ Ngôn đã đầu tư vào "Lăng Vũ". Nếu như kỳ hạn một năm đã đến mà cô đang mang thai, thì sẽ kéo dài thời gian duy trì hợp đồng, mà sinh con gái thì cũng không có cơ hội sống sót!

Nghĩa là nếu sinh con gái thì giống như không sinh được con!

Nếu như trong một năm mà sinh con gái thì còn có cơ hội thử lại, nếu sau một năm mà sinh con gái thì đồng nghĩa với không sinh được con. Phải dọn ra khỏi nhà và trả tiền lại!

Shit! Đây quả thật là một người biến thái nên mới soạn ra một hợp đồng biến thái như vậy! Quả thật quá tàn bạo đối với cô, nơi đó có còn hai chữ công bằng không vậy?

Nhưng mà như vậy, cũng tốt, ít nhất trong một thời gian dài Tư Mộ không cần lo lắng đến tình hình "Lăng Vũ".

Cho dù là một năm cũng tốt.

Một năm sau, sức khỏe của cha khá hơn, có thể trở lại làm chủ tịch "Lăng Vũ". Cho dù là trả tiền lại, chắc cũng không có vấn đề gì.

Tư Mộ hít sâu, rồi thở ra một hơi. Bắt đầu từ bây giờ, cô phải đối mặt với cái thế giới này, phải kiên cường sống sót.

Có chí ắt làm nên, Phó Tư Mộ cố gắng lên!

Tư Mộ rất có lòng tin, động viên chính mình phải cố gắng.

Sau đó đi tới ven đường, tính đón xe về nhà, nói tin vui này cho ba mẹ nghe.

Chắc họ ở nhà cũng lo lắng. Tuy nói ba ở nhà nghỉ ngơi, nhưng nhất định trong lòng ông vẫn lo lắng chuyện của "Lăng Vũ". Mẹ cũng tự trách, trách mình vô dụng, phải để con gái gánh vác trách nhiệm này.

Nếu như nói cho họ biết cô đã thuyết phục được YT Quốc Tế đồng ý giúp đỡ, thì họ có buông tảng đá đang đè nặng trong lòng xuống không?

Tư Mộ đứng ở ven đường, cười âm thầm. Kết quả như thế, lại nhờ vào hạnh phúc của mình để đổi lấy.

Nếu như ba mẹ biết, chắc họ sẽ tức chết.

Cho nên, nhất định cô không thể để cho ba mẹ biết.

Hết thấy tất cả, để mình cô gánh là được rồi!

Mình, chính mình...

Ánh mắt của cô hơi ẽ ẩm. Cúi đầu nhìn mũi chân của mình, cô nghĩ: Tư Mộ, mọi việc trong nhà đều nhờ vào mày! Người yêu không có, mày còn có người nhà. Hiện tại người nhà cần mày, mày phải kiên cường, hèn yếu cho ai nhìn?

Cô đang tự thương tiếc chính mình vì mất đi tình yêu, một con vật khổng lồ màu đen chạy như bay đến gần cô, nhanh đến mức mang theo một trận gió lớn.

Hình như Tư Mộ nhận ra điều gì, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Một chiếc Maybach màu đen vọt tới bên cạnh cô, dừng lại cách cô một mét. Tư Mộ bị dọa sợ vội vàng lui về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa ngã ra sau.

Lúc Tư Mộ đứng vững lại, trong lòng muốn giận cũng không được!

Anh! Đại gia!

Mình cứ kinh sợ (kinh ngạc, sợ hãi) như vậy.

Rất giống như đang kêu gào: "Tôi rất kinh sợ mọi người mau đến bắt nạt tôi đi" nhìn cô rất ngốc.

Hai cha con nhà họ Ngôn bắt nạt cô thì thôi đi, dù gì họ cũng là người có địa vị, có tiền, có quyền thế đứng đầu thành phố A, cô chọc không nổi. Nhưng không phải ai có chút tiền cũng có thể xưng là đại gia, cũng có thể bắt nạt cô.

Con giận của Tư Mộ bùng phát, cũng không khống chế được.

Bằng bất cứ giá nào, hôm nay cô cũng phải đánh tên lái xe này một trận.

Nhưng khi cô xông đến cửa xe, kính xe từ từ hạ xuống lộ ra gương mặt đẹp khuynh thành.

Sự thật chứng minh, Tư Mộ cũng không đến nỗi phải quá kinh sợ. Bởi vì bắt nạt cô cũng chỉ có hai cha con nhà họ Ngôn.

Mà người trong xe chính là một trong hai người này -- Ngôn Mặc Bạch.

Tư Mộ vọt tới trước xe, quả đấm vừa mới vung lên liền dừng lại, sau đó con tức cũng bị nén xuống, cả người ỉu xiu.

Cô nghĩ, chắc đáng về hiện tại của cô rất tức cười.

Bạn thử nghĩ đi, mới vừa rồi còn có bộ dáng hung ác như muốn ăn thịt người, bây giờ lại ỉu xiu như rau héo. Nét mặt sẽ thay đổi như thế nào?

Ngôn Mặc Bạch ngồi trên xe nhìn vẻ mặt của Tư Mộ, trước sau đều co quắp khiến anh không thể nhịn được cười!

Anh nhú mày, trêu ghẹo cô: "Ồ... Nhiệt tình như vậy? Vừa nhìn thấy anh liền kích động chạy đến để ôm ấp, yêu thương hả?"

Về mặt Tư Mộ cứng ngắc.

Khóe miệng co quắp, ưm ưm ư ư không biết nên nói gì.

Cô nhanh chóng cúi đầu xuống, thầm nghĩ những người nhà họ Ngôn hay bắt nạt cô đều là khốn kiếp.

Ngôn Mặc Bạch thấy đáng vẻ cúi đầu im lặng của cô, biết điều đứng ở bên cạnh, ánh mặt trời chiếu vào cô khiến người khác có cảm giác ấm áp, tâm tình anh cũng rất vui. Giống như ánh mặt trời cuối thu, mặc dù đều sáng như nhau nhưng không có cảm giác nóng nực của mùa hạ, ánh sáng chiếu lên người, mà ấm áp trong đáy lòng.

"Làm sao em lại ở đây?" Ngôn Mặc Bạch biết rõ còn cố hỏi.

"A, em muốn đi đâu thì đến đó thôi! Không cần anh lo!" Tư Mộ cúi đầu rầu rĩ nói.

Thật ra thì, từ khi đặt bút ký vào bản hợp đồng kia thì cô Phó Tư Mộ đã là người vợ hợp pháp của tên đàn ông thối này. Người vợ mà anh dùng tiền mua về, muốn làm gì cô cũng được. Thậm chí dùng các kiểu tư thế lẫn qua lộn lại 360 độ, bắt nạt cô cũng không hề phạm pháp.

Nhưng mà chuyện hôm nay cô đến tìm cha anh đàm phán, anh có biết không?

Hiện tại cô không thừa dịp mà lên mặt với anh ta, trong vòng một măn sau cô bị ức hiếp, cô phải sống thế nào đây?

Tư Mộ tự an ủi mình, thì người đàn ông đang ngồi trong xe lại cười ra tiếng.

Tiếng cười kia truyền đến tai Tư Mộ, khiến lòng cô cũng run lên.

Đây đúng là yêu nghiệt mà! Không chỉ đẹp trai, mà giọng nói cũng dễ nghe!

Đáng tiếc, lại là gay!

Quả thật đáng tiếc mà!

Giọng nói dễ nghe kia lại vang lên: "Em tính bắt xe đi đâu, để anh đưa đi!"

Giờ phút này tâm Tư Mộ cũng mềm nhũn.

Cái này, người đàn ông này, anh chàng gay này, trời ơi! Tại sao anh ta lại mê người như vậy chứ!

Nếu như anh là một người đàn ông bình thường, như vậy cô cũng chẳng thêm để ý, ở cùng với anh, cũng rất tốt đó!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Hồn Đản, Tôi Dễ Chịu Lắm Sao? Kiếp Trước Tôi Thiếu Nợ Anh Sao!

Tư Mộ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, từ chối nói: "Cám ơn! Không cần đâu, ở đây rất dễ bắt xe, anh cứ đi làm việc của anh đi!"

Cô lạnh nhạt từ chối khiến Ngôn Mặc Bạch cảm thấy khó chịu.

Người như anh, từ khi nào tốt bụng đến mức lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui?

Một trăm năm mới có một lần, lại bị người khác xem không ra gì từ chối, nói anh làm sao không tức giận?

Bỗng chốc, giọng nói của anh mới vừa rồi còn ấm áp như ánh mặt trời, hiện tại lại như rơi xuống nghìn thước trong hầm băng lạnh, lạnh đến có thể đông chết con bò (~~~). Anh nói: "Lên xe!"

Lúc đầu Tư Mộ hơi tiếc nuối vì cự tuyệt ý tốt của anh. Lúc này nhìn người đàn ông tốc độ thay đổi sắc mặt so với lật sách còn nhanh hơn, trong lòng cô cũng rất khó chịu!

Tôi không muốn anh đưa về, anh còn ép tôi lên xe của anh làm gì?

Tư Mộ nhìn anh, gương mặt trong nháy mắt trầm xuống, tim đập thành thịch, thật là kì quái!

Mắt đẹp lưu chuyển về phía chiếc xe màu đen. Oa! Quả nhiên không phải dạng có tiền bình thường, Maybach số lượng có hạn, thảo nào nhìn xa hoa như vậy.

Kì thực nhìn một người, chính là nhìn anh mở cửa xe gì bước ra là có thể nhìn ra.

Mà chiếc Maybach đen này, xa hoa như vậy, không phải người bình thường có thể có được.

Tư Mộ không thể phủ nhận, chiếc xe này cùng chủ nhân của nó giống nhau, không cần nhiều lời cũng bộc lộ được khí chất.

Cô dừng một chút, đưa tay chuẩn bị mở cửa sau của xe, cửa xe thế nhưng lại khóa!

Tư Mộ thẹn quá hóa giận, nghĩ: Tên khốn này, không phải nói cô lên xe sao? Khóa cửa xe như vậy bảo cô lên như thế nào? Không lẽ chui cửa sổ vào à?

Tên khốn này là đang chơi cô sao?

Phía trước đột nhiên vang lên âm thanh, vẫn lạnh lùng như cũ: "Ngồi phía đằng trước!"

Tư Mộ vô cùng phiền muộn!

Người này thật là con mẹ nó bá đạo. Muốn cô lên xe, còn phải ngồi bên cạnh anh ta, không thì không mở cửa.

Tư Mộ nghĩ muốn xoay người rời đi, chửi đây không thèm ngồi xe của cung, cũng không cần cung đưa về!

Hừ! Xem cung kiêu ngạo!

Thế nhưng cô mới vừa xoay người tính bước đi, giọng nói mang ý cảnh cáo lại vang lên: "Cô dám đi thử xem!"

Tư Mộ cắn răng, không có khí phách xoay người trở lại.

Cô không đi được chưa?

Hiện tại cô là người của anh, tuy nói vợ chồng mỗi người đều có tự do riêng, nhưng cô là do cha anh dùng tiền mua về cho anh chơi đùa, so với đồ chơi không khác biệt lắm, điểm khác so với đồ chơi chính là cô còn phải phụ trách sinh con, mà đồ chơi thì không thế!

Tức giận trong bụng đều phải nuốt xuống hết!

Tên khốn này, anh nói tôi dễ chịu sao? Kiếp trước là tôi thiếu nợ anh à!

Tư Mộ đi sang một bên khác, mở cửa xe bước lên.

Không hổ là xe đất tiền. Cảm giác đúng là khác nhau.

Tư Mộ không nói là chưa từng đi xe đất tiền, dầu gì nhà cô cũng là gia đình giàu có, xe mấy triệu cũng từng ngồi qua. Hơn nữa mấy người bạn của cô, đặc biệt là Sở Kỳ cũng thường xuyên đem xe mấy triệu chờ cô đi hóng mát.

Thế nhưng chiếc xe này nghe nói giá trị mấy nghìn vạn, lại là xe số lượng có hạn. Nói đến số lượng có hạn, trong nháy mắt cảm giác liền khác hẳn. Có lẽ là tác dụng tâm lý!

Tư Mộ lên xe, đánh giá bố trí bên trong, giống như một đứa trẻ tò mò nhìn bảo vật vậy, hoàn toàn quên mất vừa rồi vẫn còn đang ân cần "thăm hỏi" người đàn ông bên cạnh này.

Ngôn Mặc Bạch liếc mắt nhìn Tư Mộ đang tròn mắt đánh giá chiếc xe, vẻ tàn ác trong mắt liền tiêu tán hơn phân nửa.

"Cài chặt dây an toàn!" Anh nhàn nhạt mở miệng nhắc nhở cô.

Tư Mộ giật mình, ngoan ngoãn kéo dây an toàn qua cài lại.

Cô không thể quên được cảnh tượng lúc này, người đàn ông này xem nữa đừng cô. Tên khốn này lái xe thật sự rất ầu, nếu không thắt dây an toàn... cô lo lắng mình thật sự có khả năng bị hất văng ra.

Trước đây ngồi xe của Sở Kỳ, Tư Mộ vẫn luôn không cài dây an toàn. Sở Kỳ khi lái xe một mình rất nhanh, nhưng khi đi cùng cô, lại rất biết điều lái chậm lại.

Cái xe này, dây an toàn thiết kế cũng thật đặc biệt, Tư Mộ nghiên cứu cả buổi, cũng không biết phải cài làm sao.

Ngôn Mặc Bạch thờ dài, nghiêng người qua, giúp cô cài dây an toàn.

Đầu ngón tay thon dài lạnh lẽo, giống như người của anh, có cảm giác vừa chạm vào là có thể đóng băng.

Không biết là vô tình hay cố ý, má anh kê sát vào tai cô, cô như có như không nghe được tiếng hít thở của anh. Hô hấp ầm ập của anh đều phun ở bên tai cô, từ tai tiến vào trong cơ thể cô, khiến cho lòng cô choáng váng.

Tư thế này của bọn họ, tựa như hai người yêu nhau đang thân mật, cẩn nhẹ tai nhau nói những lời tâm tình.

Ý niệm này, làm mặt Tư Mộ đỏ lên, cả lỗ tai cũng ửng hồng.

Ngôn Mặc Bạch giúp cô cài dây an toàn xong, nhìn qua, thấy tai của cô hồng hồng, xinh xắn đáng yêu, trong nháy mắt con ngươi đen nổi sóng cuộn cuộn.

Trong bụng nổi lên ý niệm, muốn cắn •••••

Trực giác cho biết, nơi khả ái phần hồng kia, hẳn là rất ngon miệng.

Tư Mộ lúng túng ho khan một cái, nói: "Hiện tại tôi phải về nhà." Sau đó nói địa chỉ nhà mình, phá vỡ bầu không khí ám muội.

Sắc mặt Ngôn Mặc Bạch không thay đổi ngồi thẳng lên, ngay cả thời gian khôi phục lại tâm tình đang cuộn cuộn cũng không có, trực tiếp đạp ga, chiếc Maybach màu đen cứ như vậy phóng đi.

Đại khái là bởi vì "tài xế" tâm lý cực kì khó chịu, mỗi chỗ rẽ đều bẻ tay lái một cách nhanh khiến đầu óc Tư Mộ choáng váng, thức ăn trong dạ dày đều cuộn cuộn dâng lên.

Tư Mộ gắt gao cắn răng, hung hăng đem cảm giác muốn nôn đã lên tới cổ họng đè xuống. Trong bụng thăm mắng tên lái xe từ đầu tới chân.

Cách nhà Tư Mộ không xa, Ngôn Mặc Bạch quay đầu sang hỏi: "Là ở đây sao?"

Tư Mộ chóng mặt, mắt nhắm nghiền, mơ hồ nghe được câu hỏi của người bên cạnh, mờ nhẹ mắt, vô ý thức gạt đầu.

Xe thắng gấp, nháy mắt liền dừng lại, cả người lay động theo Tư Mộ, cố gắng không nôn những thứ trong dạ dày ra!

Oe...

Thật sự đã nôn ra ngoài.

Mang theo vị chua chua, trực tiếp phun lên kính cạnh gió phía trước của chiếc xe.

"Này, cô...." Ngôn Mặc Bạch nhìn chiếc xe yêu thích của mình bị Tư Mộ nôn thành như thế, gương mặt anh đen đến dọa người!

Tư Mộ che miệng, bởi vì khó chịu mà đôi mắt ngập nước, vô tội nhìn Ngôn Mặc Bạch.

Hiện tại nôn hết mọi thứ trong dạ dày ra, cô cũng không còn thấy khó chịu nữa.

Nhìn đáng vẻ vô cùng tức giận của Ngôn Mặc Bạch. Tư Mộ lại cảm thấy thoải mái.

Cho cung đắc ý, ai bảo cung hung dữ với chị, ai bảo cung khoe khoang xe đắt tiền, đáng đời!

Thế nhưng một giây tiếp theo, chợt nghe đến giọng nói căm hận của anh: "Xe của tôi bị cô làm bẩn, cô nói làm sao bây giờ?"

Tư Mộ tròn mắt oan ức nhìn anh, không lên tiếng.

Ngôn Mặc Bạch tự mình "phán quyết": "Ngày mai rửa xe cho tôi. Không được mang đến gara rửa xe! Cô, tự mình rửa!"

Tư Mộ nghe những lời này, trong dạ dày lại cuộn cuộn.

Thật hối hận, hối hận vừa rồi nôn lên kính cạnh gió xe.

Cô hẳn là nên nôn lên mặt anh, mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Rõ Ràng Cố Ý Tập Kích Ngực.

Tư Mộ lao đảo xuống xe, mới bước được hai bước, nghe thấy người phía sau đóng cửa xe phát ra tiếng động vang rung trời, trong lòng thầm cả kinh, nghĩ thầm chẳng lẽ người này muốn vào nhà cũng cô,

Ngần vạn không được đâu!

Có phải tên khốn này biết bọn họ đã là vợ chồng hợp pháp rồi, cho nên con rể muốn đến thăm cha mẹ vợ?

Cô còn không biết nên nói với cha mẹ về chuyện kia như thế nào đó...

Nếu như anh ta lỗ mãng liều lĩnh đi vào, nói với cha mẹ cô, "Con gái hai người đã là người của con rồi." Chắc ba mẹ cô sẽ tức chết quá.

Nhưng mà đó cũng chỉ do Tư Mộ suy nghĩ nhiều quá.

Ngôn Mặc Bạch xuống xe, gọi người không để ý đến anh lại: "Này, chờ một chút!"

Tư Mộ thầm cả kinh, bước đi cũng nhanh hơn, nhưng chân của cô lại chẳng có chút sức lực nào, cả người giống như bị hủy đi rồi gậy dựng lại, đứng cũng không vững.

Cô biết có chạy cũng không thoát, cho nên đành phải xoay người lại, rầu rĩ hỏi "Còn chuyện gì nữa?"

Ngôn Mặc Bạch ném chìa khóa về phía ngực cô, mặc dù Tư Mộ phản ứng nhanh, cô đưa tay lên đón lấy, nhưng đôi tay cô không còn sức lực, chỉ có thể ôm lấy nó để nó khỏi rơi. Vì thế vật đó đập mạnh vào ngực cô.

Có lẽ do xe của Ngôn Mặc Bạch bị dơ, nên anh đang tức giận Tư Mộ, vì thế không khống chế được lực, nén vật đó hơi mạnh.

Tư Mộ bị nện một cái liên rên lên.

Đây là cố ý -- rõ ràng cố ý tập kích ngực của cô mà.

Dùng sức như vậy nén về phía ngực cô, hạ lưu như vậy thân thể của người bị tấn công làm sao chịu được. Nếu nén ra một cái lỗ thì làm sao đây? Không nói đến việc có để lại sẹo hay không, chỉ nói đến chuyện đi đến bệnh viện băng bó ngực, cũng rất mất thể diện rồi, đòi hỏi phải có y thuật cao siêu mới làm được đó!

Hiện tại Ngôn Mặc Bạch căn bản không biết mình đã tập kích vật anh sở hữu, là bảo bối sau này anh vẫn thích nâng trên tay, dịu dàng gặm cắn, cho nên khi anh nhìn Tư Mộ đau đến cau mày, thì không hề có bất kỳ cảm giác có tội nào. Nhưng mà không lâu sau anh phải trả giá cao cho việc làm ngày hôm nay của mình.

Hiện tại vẫn có thể vênh vao ra lệnh cho Tư Mộ: "Cầm chìa khóa. Xe của tôi giao cho cô. Chín giờ sáng mai đem đến khách sạn Autumn cho tôi."

Tư Mộ bị đụng đến nội thương, liên thuận theo gật gật đầu.

Ngôn Mặc Bạch nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của cô, lúc này mới lẩm bẩm rồi xoay người rời đi.

Chỗ này không dễ gọi xe. Tư Mộ nghĩ nếu anh ta đã giao chiếc xe mắc như vậy cho cô, nếu vậy những chiếc xe trong nhà cô xứng cho anh ta mượn sao?

Lúc Tư Mộ mười tám tuổi Phó Minh Vũ có mua một chiếc xe Volvo màu hồng làm quà sinh nhật cho cô, nhìn tương đối nhỏ nhắn, rất thích hợp với nữ.

Tư Mộ rất ít lái xe, bình thường thì ở trường, nếu có đi ra ngoài cùng bạn bè đều có người chở.

Tư Mộ gọi anh lại, "Này, nơi này rất khó đón xe, bằng không tôi cho anh mượn xe của tôi. Sáng mai tôi lái xe của anh đến trả rồi lái xe của tôi về."

Anh dừng lại, hỏi: "Xe gì?"

"Volvo cx60, màu hồng."

Về mặt Ngôn Mặc Bạch ghét bỏ liếc cô một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Tư Mộ trợn mắt nhìn bóng lưng của anh, hừ, cái quái gì vậy? Có lòng tốt nhưng lại bị coi là lòng lang dạ thú! Không cần thì thôi đi, còn ghét bỏ.

Đón xe sao, chờ đến chết cũng không có một chiếc, cho đáng đời!

Đĩ nhiên Ngôn Mặc Bạch sẽ không ra ngoài đón xe, hoặc là có ngu mới đón xe, chỗ này là khu vực ngoại thành lại tập trung nhiều biệt thự, ra vào cũng

toàn người có tiền, rất ít xe taxi vào đây.

Anh chỉ cần gọi điện thoại, người của anh sẽ lái xe đến trong vòng mười phút.

Tư Mộ nhìn Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại, nghĩ rằng anh đang gọi taxi, nên không thèm để ý đến anh ta nữa, xoay người đi về nhà.

Về phần cái xe kia, muốn cô rửa? Kê ngu mới để ý đến anh ta!

Tư Mộ không ngốc, cho nên về đến nhà liền tắm rửa sạch sẽ sau đó gọi điện thoại cho gara đến kéo xe đi rửa.

Khi Tư Mộ về đến nhà đã là năm giờ chiều. Di giúp việc đang chuẩn bị cơm tối.

Nhìn thấy Tư Mộ về, bà ở trong bếp nói với cô: "Mộ Mộ, hôm nay đi có nấu món canh cá xát lát con thích ăn nhất đó."

Chân Tư Mộ lão đảo, thiếu chút nữa ngã nhào.

Canh cá xát lát -- hiện tại có cho cô ăn thịt rỗng, cô cũng không thấy đói.

Mới vừa hành hạ khiến bản thân có cảm giác đã chết một lần, bao giờ sao còn nuốt trôi được.

Chắc ba mẹ cô đang đi bộ, chưa về nhà.

Không khí ở đây rất tốt, dù ở ngoại thành nhưng gần đây cũng có một công viên, rất nhiều người thích đến đó đi bộ hoặc ngồi ở đó.

Bây giờ mỗi sáng và xế chiều Phó Minh Vũ đều cùng Tô San đi dạo một vòng, rèn luyện thân thể.

Tư Mộ trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, sau đó nằm lên giường, do mệt mỏi nên rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Sau khi Tô San về mở cửa đánh thức cô, "Mộ Mộ, dậy ăn cơm tối thôi con."

"Ủm~ mẹ, để con ngủ lát nữa đi!" Đang buồn ngủ, giọng mũi cũng nặng nề làm nũng với mẹ cô.

"Con sâu lười nhò này, muốn ngủ thì ăn cơm xong lại ngủ tiếp, chứ không ăn cơm nửa đêm đói bụng ai nấu cơm cho con ăn? Mau dậy nào...."

Tô San làm sao có thể không đau lòng cho con gái? Mấy ngày nay vì chuyện của công ty mà con gái phải một mình bốn ba ở ngoài, chỉ trong thời gian ngắn mà đã gầy hằn, bà càng đau lòng hơn.

Tư Mộ không chịu nổi công kích dụ dỗ của mẹ, khó khăn chui từ trong chăn ra, thay quần áo, cùng bà xuống lầu.

Đi xuống lầu, ba Phó đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem báo, di giúp việc đã dọn sẵn cơm ra bàn ăn, chỉ còn đợi cô xuống nữa thôi.

Tư Mộ nhìn tờ báo trong tay ba, đó là báo tài chính và kinh tế của hôm nay, cô lo lắng nhìn thoáng qua ba mình.

Hiện trạng hiện nay của "Lăng Vũ" là tiêu điểm của truyền thông thành phố A, báo tài chính và kinh tế của thành phố A cũng viết một bài không ngắn về tình trạng hiện giờ của "Lăng Vũ". Bây giờ thân thể ba vẫn chưa khỏe, nếu đọc được tin tức không tốt, cô lo rằng cơ thể ba chịu không nổi.

"Ba, ăn cơm thôi. Cơm nước xong, con có một tin tốt muốn nói cho ba nghe! Tư Mộ đi đến lấy tờ báo trong tay ông ra, sau đó làm nũng ôm cánh tay ông, kéo về phía phòng ăn.

Phó Minh Vũ chỉ có một người con gái, bình thường rất cưng chiều cô, hưởng thụ con gái làm nũng với ông. Lúc này rất vui vẻ cười to, trêu đùa nói: "Gi? Tin tốt? Tin gì tốt? Để ba đoán xem... Chẳng lẽ con gái bảo bố muốn dắt bạn trai về nhà gặp ba mẹ sao?"

Tư Mộ đỏ mặt, mắt cũng đỏ theo.

Bạn trai? Vốn có thể dẫn Diệp Nham về gặp ba mẹ cô. Bây giờ thì không được rồi, trực tiếp dẫn chồng về có được không?

"Ba đừng vội, tối nay ba ăn nhiều hơn bình thường một chén cơm con sẽ nói cho ba nghe hai tin tốt!" Tư Mộ nhìn ba, nở nụ cười nghịch ngợm.

Vui mừng vui mừng, vừa kinh vừa vui*, cũng không biết ba mẹ có chịu đựng được không nữa.

(* vừa kinh vừa vui: vừa kinh ngạc, vừa vui mừng)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Con Thật Sự Có Bạn Trai?

Phó Minh Vũ nhủ mầy nhìn cô con gái khả ái đáng yêu, khuôn mặt cứng chiều.

Mặc dù mới khỏi bệnh vẫn ở nhà dưỡng bệnh nhưng tinh thần ông lại không tốt như vậy, chuyện công ty vẫn khiến ông lo lắng làm sao có thể yên tâm dưỡng bệnh chứ?

Từ lúc phát bệnh cho đến bây giờ ông vẫn chưa hỏi chuyện công ty, sợ hỏi nhiều lại lo lắng càng nhiều, cơ thể ông lại không chịu được cũng sợ vợ con “thao thức” quan tâm cho ông.

Người một nhà cứ yên tĩnh vậy quanh bàn ăn cơm như vậy, nghe con gái nghịch ngợm làm nũng, một phòng đầy ắp tiếng cười có gì sánh bằng chứ?

Đã lâu rồi không cảm nhận được sự hạnh phúc và vui vẻ như vậy, có lẽ đã lâu lắm rồi không cười sáng khoái như vậy.

Phó Minh Vũ vui vẻ đưa tay xoa đầu con gái, một tay ôm eo vợ yêu, thỏa mãn trong lòng.

Thật may là vẫn có thể tận hưởng tình yêu thương cùng sự ấm áp của gia đình này.

Ông đã không bỏ lỡ cũng không để mất đi!

“Mộ Bảo, con đang treo ngược khẩu vị của ba, làm sao ba có tâm tư ăn cơm chứ? Ha ha, nếu không, trước tiên con nói cho ba biết, không chừng vui mừng còn có thể ăn ba chén cơm, ha ha.....” Phó Minh Vũ đùa với con gái, vui vẻ cười.

Tô San ngồi một bên tròn mắt không tin nhìn hai ba con cười mắng: “Bình thường một chén cơm anh cũng không ăn hết giờ còn muốn ăn ba chén, dạ dày không bễ mới là lạ! Con gái không hiểu chuyện không nói, anh cũng hùa theo con, đem mạng mình ra đùa!”

Bây giờ Phó Minh Vũ ăn cơm cũng rất kho, không thể ăn quá mức cho phép, không thể ăn quá mặn cũng không thể ăn nhiều.

Từ Mộ le lưỡi rụt cổ chạy lại bàn ăn bày bát đĩa ra.

Phó Minh Vũ thấy bộ dáng này của vợ cười hi hi, bàn tay ôm eo vợ càng chặt hơn lại nhận được một cái tròn mắt từ Tô San.

Người một nhà vui vẻ ăn xong cơm tối, Phó Minh Vũ cùng Tô San ở phòng khách xem ti vi, Tô San muốn xem phim chiếu lúc tám giờ, Phó Minh Vũ muốn xem tin tức. Hai người giành nhau xem ti vi giống như hai đứa trẻ.

Tình cảnh như thế đều diễn ra mỗi ngày, mà mỗi lần tranh giành kết quả đều là.....cuối cùng hai vợ chồng Phó Minh Vũ hòa thuận xem phim chiếu lúc tám giờ.

Có lẽ đây là thú vui của hai vợ chồng bọn họ!

Từ Mộ cắt trái cây thành miếng nhỏ, dọn bàn xong bụng đến phòng khách.

Từ Mộ nhìn ba mẹ giống như hai đứa trẻ tranh giành điều khiển ti vi, cô bắt nạt mẹ mình “Mẹ, mẹ có thể đừng xem phim này không? Phim này có gì hay chứ? Trừ nam diễn viên chính hơi đẹp trai một chút ngoài ra không có gì đáng xem. Đáng đáp nhân vật xấu xí không nói còn kiêu ngạo! Vậy mà mẹ mỗi ngày xem đều rơi nước mắt, con thật sự rất phục mẹ! Cũng chỉ có ba là người đàn ông duy nhất chịu được đáng về này của mẹ.”

Phó Minh Vũ thấy con gái tới hơn nữa còn đứng về phe mình, ông cười cười cũng không giành xem ti vi với vợ. Vỗ vỗ ghế salon bên cạnh, nói với con gái bảo bối: “Mộ Bảo, tới đây ngồi cạnh ba. Không phải trước lúc ăn cơm con nói có hai tin tốt muốn nói sao? Tới đây nói cho ba nghe một chút.”

Trước mặt ba Từ Mộ luôn là một cô con gái ngoan ngoãn. Cô vô cùng nghe lời đi tới ngồi cạnh ba.

Hai tin tức tốt.....tin thứ nhất là về “Lăng Vũ” cô rất dễ dàng và vui lòng nói. Nhưng tin tức thứ hai.....

Từ Mộ nhìn ba mẹ bốn con mắt đang nhìn thẳng mình, cô có chút khó khăn mở miệng.

Do dự một lát, cô làm vẻ cười rức rờ nói với ba mẹ: “Ba mẹ, hai người cũng biết hôm nay con đi đâu rồi? Con đi tìm chủ tịch công ty quốc tế YT, anh ta nói rất có hứng thú với công ty chúng ta, đồng ý hợp tác với công ty chúng ta. Với cánh thức hợp tác rót tiền vào “Lăng Vũ”, giúp “Lăng Vũ” vượt qua nguy hiểm này, công ty quốc tế YT đó thật là nhiều tiền, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.....”

Tô San cùng Phó Minh Vũ không phải là người hồ đồ nên sẽ không tin lời giải thích đơn giản như vậy của cô.

Không phải ông tự ti, lúc “Lăng Vũ” chưa có nguy hiểm quả thật là miếng thịt béo bở ở thành phố A nhưng bây giờ cục diện trở nên rối rắm.

Cục diện trở nên rối rắm như vậy, Ngôn Diệu Thiên là một người thông minh làm sao có thể lựa chọn cách thức mua bán thông thường như vậy.

Ngôn Diệu Thiên rất nhiều tiền là không sai nhưng có nhiều tiền hơn nữa cũng không thể như vũ bão. Không thể liều mạng tùy tiện đầu tư tiền như kiểu muốn bao nhiêu có bấy nhiêu như vậy.

Phó Minh Vũ liền nhăn mặt hỏi Tư Mộ: “Thành thật khai báo, con làm thế nào để thuyết phục Ngôn Diệu Thiên đầu tư?”

Ngôn Diệu Thiên không phải là người ngu, không thể làm một cuộc mua bán thông thường như vậy.

Nếu như nói Ngôn Diệu Thiên kiếm được nhiều tiền thì chính là “Lăng Vũ” đang bị chà đạp.

Tư Mộ sững sờ, cô cho rằng ba đã đoán được chuyện gì đó trong lòng liền lo lắng.

Cô chưa kịp giải thích Phó Minh Vũ đã lên tiếng: “Có phải con đã đồng ý điều kiện gì với ông ta không? Ví dụ như nhượng cổ phần cho ông ta?”

Phó Minh Vũ lo lắng con gái mới bước ra đời con non nớt, bị bán còn giúp người ta kiếm tiền.

Tư Mộ nghe thấy lời ba mình nói khề thờ phào nhẹ nhõm.

Ba không nghĩ tới phương diện kia.

Thế nhưng cô lại hận bản thân lại dùng cách thức như vậy để giữ “Lăng Vũ”.

Nếu như để cho ba mẹ cô biết con gái bảo bối của bọn họ “Bán thân” để đổi điều kiện không biết ba mẹ cô sống thế nào.

Tư Mộ khề cán răng, quyết định không nói, chết cũng không thể nói.

Trong lòng âm thầm sám hối với ba mẹ: “Ba mẹ, thật xin lỗi! Tha thứ con gái nói dối, tha thứ cho con gái hạ tiện.... ..”

Lúc cô ngẩng đầu đối diện ánh mắt của ba mẹ bởi vì kiềm nén khổ sở trong lòng nên mắt cô hơi đỏ.

Cô nói: “Ba mẹ, Ngôn Diệu Thiên không nói phải nhượng cổ phần cho ông ta. Thật ra thì, thật ra thì.....bạn trai con là con trai của Ngôn Diệu Thiên, hôm qua con mới biết.

Anh ấy nghe nói “Lăng Vũ” xảy ra chuyện nên đã về nói chuyện với ba anh ấy. Ngôn Diệu Thiên đồng ý giúp là vì nể mặt con trai!”

Tư Mộ nói dối những lời này thì trong lòng cô càng quặn đau hơn.

Cô thật sự không còn mặt mũi nào nữa, cô lại dùng những lời nói dối như vậy để lừa gạt ba mẹ mình.

“Cái gì? Con thật sự có bạn trai? Qua lại từ lúc nào sao ba mẹ không biết? Nhân phẩm cậu ta thế nào? Tương tá ra sao?... ..” Tô San lên tiếng đầu tiên, hỏi một chuỗi các câu hỏi.

Cô chỉ nhất thời nói ra không ngờ ba mẹ lại chú ý đến bạn trai cô. Liên tiếp hỏi một đống vấn đề.

Tư Mộ lại âm thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Hy vọng như vậy có thể lừa ba mẹ mình, dù sao hạnh phúc cả đời của con gái là điều mà bất cứ người làm cha mẹ nào cũng quan tâm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tình Yêu Của Ba Mẹ.

Phó Minh Vũ nhìn khuôn mặt ửng hồng của con gái, cho rằng cô xấu hổ khi nói về vấn đề bạn trai, ông kéo kéo bà vợ có chút nóng lòng, tay áp trên lưng vợ vỗ vỗ, cười nói với Tư Mộ: “Mộ Bảo, con định khi nào thì đưa bạn trai về ra mắt ba mẹ?”

Phó Minh Vũ muốn xem con rể tương lai là người như thế nào, cách duy nhất là đưa về nhà tận mắt nhìn.

Tư Mộ nắm ngón tay, trong lòng suy nghĩ lúc nào nên liên lạc với người nhà họ Ngôn một chút, xin Ngôn Mặc Bạch phối hợp diễn xuất với cô một chút.

Cũng không biết Ngôn Mặc Bạch có biết chuyện hôn nhân của mình bị ba anh sắp xếp chưa.

Anh sẽ đồng ý hay là kháng cự đây?

Tư Mộ không biết phải trả lời thế nào, cô cũng đoán không biết hẹn thời gian thế nào, nếu Ngôn Mặc Bạch không phối hợp, vậy phải làm sao?

Tô San nhìn dáng vẻ mắc cỡ ngại ngùng của con gái, bà xoa xoa đầu con gái cười mắng: “Cái con bé này còn chưa gả đi đã che chở người ta như vậy? Con sợ đưa cậu ta về đây rồi ba mẹ sẽ ăn thịt cậu ta sao?”

Tư Mộ lúng túng há miệng lại không biết phải giải thích thế nào. Chỉ có thể đỏ mặt để mẹ trách mắng.

Phó Minh Vũ ngược lại thấy con gái không được tự nhiên liền lên tiếng cắt ngang lời vợ: “Được rồi, em đừng quở trách con bé nữa, con bé vẫn còn là một đứa trẻ, không phải em không biết con bé da mặt mỏng, nhìn xem bây giờ đã xấu hổ như thế này, em cũng không thể hỏi được gì.”

Bà xoa người nhìn con gái: “Mộ Bảo, ba mẹ không hỏi chuyện yêu đương của con cho con tự do. Nhưng ba mẹ vẫn muốn xem mắt nhìn người của con gái như thế nào.....ba mẹ chỉ có một mình con gái bảo bối là con, nói thật, nếu cậu ta không tốt ba mẹ cũng không muốn con đi theo cậu ta chịu khổ. Cuối tuần đưa cậu ta về ăn cơm để ba mẹ xem cậu ta thế nào, có được không?”

Tư Mộ đột nhiên đỏ mặt, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Đây chính là ba mẹ cô, chỉ một lòng một dạ quan tâm cô, tất cả chỉ vì niềm vui và hạnh phúc của cô.

Tư Mộ dùng sức gật đầu, trong lòng thầm nghĩ cho dù phải trời, kéo hay túm cũng đều phải làm cho Ngôn Mặc Bạch đến nhà cho ba mẹ nhìn.

Thật ra mà nói thì Ngôn Mặc Bạch cũng không phải là xấu, tướng mạo anh tuấn không thể chê, bối cảnh gia đình cũng không thể chê, ngoại trừ “tình dục” điểm này, anh cũng có thể xem là đối tượng con rể tốt.

Nếu Ngôn Mặc Bạch chịu phối hợp, cô sẽ không lo lắng không qua được cửa ải này của ba mẹ.

Vì vậy cứ như vậy quyết định chuyện chủ nhật đưa Ngôn Mặc Bạch về nhà cho ba mẹ xem!

... ..

Tư Mộ nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được.

Vừa rồi cô lo lắng ba mẹ liên tục hỏi không dứt, cô liền lấy cớ “Con mệt muốn đi ngủ” chạy về phòng.

Nhưng bây giờ nằm trên giường cô lại không ngủ được.

Bình thường cô ngủ tương đối trễ, mà bây giờ mới hơn chín giờ làm sao cô có thể ngủ được chứ?

Cô cầm điện thoại lên gọi cho Vu Ngu.

Điện thoại reo một lát thì có người nghe điện thoại, phía đầu dây bên kia giọng nói non nớt đầy tức giận vang lên: “Alo, ai vậy?”

Tư Mộ khẽ cười cũng giả bộ tức giận nói: “Cháu đoán xem?”

Vu Ngu vui mừng kêu: “Oh.....dì là dì Mộ Mộ!” Sau đó nghe thấy cô lớn tiếng kêu: “Mẹ, nhanh một chút, là dì Mộ Mộ gọi!”

“Dì Mộ Mộ, sao dì không đến chơi với cháu? Hôm nay mẹ đưa cháu đến khu vui chơi, chơi rất vui.”

Vừa rồi tâm tình Tư Mộ buồn bực không vui, sau khi nghe điện thoại của cô bé này liền cảm thấy vui vẻ.

Bởi vì Vu Ngu lớn lên ở nước ngoài, mặc dù Vu Ưu có dạy cô bé nói tiếng Trung nhưng có nhiều từ quá khó cô bé sẽ không nói, thường u a cả một lúc cuối cùng vẫn dứt khoát nói tiếng Anh. Nói chuyện như vậy có vẻ vui hơn.

“Gần đây dì hơi bận không có thời gian đến chơi với Vu Ngu. Ngày mai đi rảnh, cháu cùng mẹ đến nhà dì chơi có được không? Ba mẹ dì nói Vu Ngu rất đáng yêu nên rất muốn gặp cháu.” Tư Mộ liền ngỏ lời mời cô bé.

Vu Ưu đã về nước mấy ngày, mẹ cô vẫn muốn hai mẹ con cô bé đến nhà ở nhưng bây giờ hai mẹ con không những ở khách sạn còn chưa đến nhà chơi nên mẹ luôn trách mắng cô.

Bên kia Vu Ngu vui vẻ gật đầu đồng ý, sau đó liền nghe thấy giọng mắng yêu của Vu Ưu: “Đừng vội mừng, nếu con không đi ngủ, ngày mai không dậy nổi thì đừng nghĩ muốn đến nhà dì Mộ chơi!”

“Alo, Mộ Mộ, có chuyện gì sao? Haiz, hôm nay đưa con bé này đến khu vui chơi làm cho cả người mình đều đau. Quả nhiên lâu ngày không vận động cả người đều hư rồi.” Vu Ưu dụ dỗ con gái lên giường, bản thân cũng lên giường nằm.

“Ah, đúng rồi, chiều nay cậu đến công ty quốc tế YT gặp Ngôn Diệu Thiên chưa?” Vu Ưu một tay xoa bóp chân đau mỏi của mình, một tay cầm điện thoại hỏi Tư Mộ.

“Gặp rồi!” Tư Mộ uất ức “Mình không những gặp còn bán thân!”

“Cái gì?” Vu Ưu sợ hãi la to, khiến con gái đang ngủ bên cạnh giật mình thiếu chút nữa tỉnh dậy, cô vội hạ giọng hỏi: “Cậu bán thân? Bán cho Ngôn

Diệu Thiên? Oh my god, tuy rằng đáng đáp Ngôn Diệu Thiên không tệ nhưng tuổi tác cũng đã lớn, ông ta muốn trâu già gặm cỏ non sao?”

Tư Mộ thật sự bội phục trí tưởng tượng của bạn thân, cô hừ một tiếng tức giận nói: “Làm ơn.....không phải ông ấy, ông ấy có thể làm ba mình, khẩu vị mình nặng mới có thể là ông ấy? Là con trai ông ấy, Ngôn Mặc Bạch!”

“Là Ngôn Mặc Bạch, vậy khẩu vị của cậu cũng không phải nặng sao! Tên kia không phải rất thích “tình dục” sao?” Vu Uu khẽ hừ, buồn cười nói.

“Khó là không phải vấn đề “tình dục” với anh ta mà là mình ký hợp đồng với Ngôn Diệu Thiên!.....Ông ấy muốn mình lấy Ngôn Mặc Bạch, hơn nữa trong vòng một năm phải sinh con trai cho nhà họ Ngôn, nếu như không sinh được sẽ đuổi mình ra ngoài còn rút hết nguồn vốn của “Lăng Vũ” Tư Mộ thăm hại kêu ôm gối hung hăng đâm mấy cái, cô xem cái gối như hai ba con nhà họ Ngôn để phát tiết.

“Cái gì?” Vu Uu kinh ngạc, sau đó cười “Cái người ngu ngốc này, sao lại bán thân như vậy? Ba mẹ cậu có biết không?”

“Cậu còn cười? Mình đã thăm như vậy rồi cậu còn trêu đùa mình?” Tư Mộ hận không thể bắt người bên kia đánh cho một trận.

“Mình làm sao dám nói cho bọn họ biết? Ngày mai cậu đưa Vu Ngu tới đây chơi, nhớ phải làm ba mẹ mình vui một chút.” Tư Mộ giao phó.

Tốt nhất là để bọn họ thích Vu Ngu, nếu bọn họ cũng thích con nít vậy chuyện cô muốn sinh con cũng không phải là chuyện khó.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tự Mình Đưa Đến Cửa? Tôi Lại Không Ngốc!

Tư Mộ vừa mới cúp điện thoại, ngoài cửa liền vang lên âm thanh đập cửa.

"Mộ Mộ, đã ngủ chưa?" Tiếng Tôn San vang lên ngoài cửa, cô trước sau đều ôn nhu, đêm nay giọng nói đặc biệt ôn nhu, ôn nhu có phần nhắm vào người.

"Uhm, ngủ ngay lập tức ... mẹ có việc gì sao?" Tư Mộ nghe được tiếng của mẹ, liền run run một cái. Ở trong lòng kêu thầm: "Mẹ người còn không chịu buông tha cho con sao?"

Mặc dù cực kỳ không tình nguyện, những vẫn kéo giày đá dép bước lẹp xẹp chạy đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, Tô San nhìn con gái mặc áo ngủ mỏng manh xuống giường liền giục cô mau lên giường lại: "Con mấy nay chạy toai chạy lui mệt mỏi, thân thể yếu ớt miễn dịch kém, mặc ít như vậy, coi chừng lại cảm lạnh đó."

Hiện tại là cuối thu, ban đêm thành phố cuối thu nhiệt độ không khí giảm thấp.

Tư Mộ cố ý bước đi chậm rãi từ từ, lúc còn cách giường ba thước, bị mẹ ở sau dùng lực đẩy, cả người cô trực tiếp bị đẩy lên giường. Tư Mộ a lên một tiếng, té lên giường, đắp kín chăn mền.

Cô cực kỳ uất ức nhìn mẹ mình, nói bình thường mẹ ôn nhu cao nhã, trong lòng lại cất giấu một linh hồn dữ dội mãnh!

MÀ giờ phút này nét mặt Tô San ôn nhu yêu thương, giống như người vừa mới đẩy kia hoàn toàn không có quan hệ gì với cô. Bà coi như không có ánh mắt oán giận của cô, tự nhiên ngồi xuống giường con gái, kéo góc chăn cho cô, hỏi: "Tư Mộ, con nói thật với mẹ, chuyện con vừa mới nói, có phải sự thật hay không?"

Tư Mộ sùng sốt, có chút chột dạ.

Chẳng lẽ mình đã không lừa gạt được mẹ mình?

Điều nói con gái là cái áo nhỏ thân thiết với mẹ, chẳng lẽ tâm tư của bản thân chạy không thoát được hỏa nhãn kim tinh của mẹ? Hiện tại cô không thể xác định được tình huống này là gì, tự mình đoán bừa cũng không dám hy vọng đưa ra kết luận. Ngộ nhớ mẹ không có biết, kia không phải tự mình lên tiếng trước, không đánh mà đã khai sao?

Cho nên, nháy mắt Tư Mộ mờ mắt to như vô tội không biết gì hỏi: "Chuyện gì có phải thật sự hay không? Mẹ nói sự việc của con sao?"

Giả ngu, cũng là một sách lược.

Tô San nhéo mặt con gái, bất quá có chút bức bối: "Con đừng giả ngu với mẹ! Con cho là mẹ từ trên trời rơi xuống, cũng do mẹ một tay nuôi con lớn lên, trong lòng còn có bao nhiêu khúc mắc, mẹ còn không biết hay sao?"

Tư Mộ bị mẹ trái một câu mẹ phải một câu mẹ làm cô bị hù đến sử sốt. Tâm tình càng không vững. "Mẹ, con.... .."

"Cái bụng nhỏ ruột non này của con, còn muốn giấu điếm được mẹ?" Tô San cực kì khinh thường con gái một tiếng, sắc mặt sau đó chợt tắt, cả người trở nên nghiêm túc, "Lúc này trước mặt ba con, mẹ không muốn vạch trần con. Ba con đang bị bệnh, thân thể của ông không có khả năng chịu nổi. Bây giờ con nói đi, mẹ chịu đựng được."

Cả đời không trải qua sóng gió gì to lớn, dĩ nhiên lúc đó con gái được cha mẹ che chở, sau khi kết hôn thì có chồng che chở. Đúng là không có trải qua mưa gió, thì không nhất định chịu không được mưa gió. Bà cả đời nghị lực kiên cường có được dùng để gánh vác những đã kích bây giờ.

Tô San về mặt kiên định nhìn con gái mình, ánh mắt thật sự chưa bao giờ nghiêm túc, để cho cô chợt dạ đến đau lòng.

Tư Mộ cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt của mẹ, thì thảo nói: "Mẹ, đừng hỏi nữa. Cứ coi như là thật đi!"

Nói xong, cô khẽ sờ nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy ra.

Mà nước mắt cũng rơi đầy mặt mẹ Tô San.

Giờ này khắc này, Tô San đã có thể đoán ra mọi chuyện, đúng là, bà vẫn lại muốn nghe từ chính miệng con gái nói ra. Miệng bà run run lớn tiếng hỏi: "Con nói --- con có phải vì "Lăng Vũ" mà đồng ý điều kiện gì của Ngôn Diệu Thiên rồi đúng không?"

"Mẹ- -" Cổ họng Tư Mộ nghẹn ngào, khóc không thành tiếng.

"Mộ Mộ, là ba mẹ làm liên lụy đến con ----- Cùng lắm thì chúng ta không cần "Lăng Vũ", con cần gì phải để bản thân khó xử như vậy? A?" Tô San ôm chặt con gái, cúi đầu khóc nức nở.

Vừa mới không để gì tạp lên dừng khí thì giờ phút này đã sụp đổ, cô kiên cường trở lại, sắc mặt cũng không thay đổi.

Bản thân mình thật sự vô dụng, chuyện gì đều làm không được, tất cả khó khăn đều dựa vào chồng và con gái gánh vác.

Thật sự hận bản thân mình!

Tư Mộ nghe thấy lời mẹ nói, cô vội vã an ủi mẹ: "Mẹ, con cũng không cảm thấy bản thân khó xử. Cứ như vậy, không chỉ có thể bảo vệ được "Lăng Vũ", mẹ lại còn buồn bán lời thêm một con rể."

"A?" Tô San sững sốt, lập tức đánh con gái một cái, mắng: "Cái gì buồn bán lời một con rể? Tôn chi phí lớn như thế cưới một bà gài, thẳng nhóc nhà họ Ngôn kia, có năng lực gì tốt?"

Ý nghĩ của người bình thường đều đã như thế, mùi rượi không sợ ngõ nhỏ sâu.

Nếu con trai của nhà họ Ngôn tốt, thì không cần anh ta lo lắng nỗ lực đi tìm, chỉ bằng mượn bối cảnh nhà bọn họ, có thể làm cho những cô gái chưa cưới tranh giành chiếm đoạt. Đầu cần tiêu nhiều tiền đến nơi này làm giao dịch?

Tư Mộ ôm cánh tay mẹ, vô cùng thân thiết dựa vào bờ vai bà, "Mẹ, mẹ hãy nghe con nói, thiếu gia nhà họ Ngôn tên là Ngôn Mặc Bạch, con đã gặp vài lần, buổi trưa hai ngày trước anh ta còn mời con và Vu Ưu ăn cơm, Người khác nói thật sự không sai, đúng chuẩn đẹp trai giàu có."

Tư Mộ vắt hết óc suy nghĩ muốn ở trước mặt mẹ khen ngợi Ngôn Mặc Bạch, kết quả suy nghĩ rất lâu, cuối cùng chỉ có thể dùng đến "Đẹp trai giàu có" để hình dung, tuy nhiên cái này đã là đánh giá rất cao, nhưng một chút nội hàm đều không có!

Nguyên nhân xem ra ở Tư Mộ, trừ bỏ thì tên kia không có điểm nào để coi, cao ráo, có chút tiền bạc, còn lại đều không có chút ưu điểm nào rồi. Tính tình lại hư hỏng, động một tí liền tức giận nổi bão, tính cách lại kêu ngoa, tóm lại là một bộ dáng cao cao tại thượng, vẻ mặt lạnh nhạt, nghiêm mặt một nụ cười đều không có.

Buổi tối nay, Tư Mộ làm công tác tư tưởng cho mẹ thật lâu, vài lần còn mang bản thân mình chuẩn bị khóc, rốt cuộc đem mẹ nắm lấy, đến nỗi kiên quyết bắt mẹ giữ bí mật đối với cha Minh Vũ bên kia, không được phép tiết lộ một chút nào.

Buổi sáng ngày hôm sau thức dậy, Tư Mộ đi rửa xe, sau đó một đường đến thẳng khách sạn Autumn.

Lúc cô đứng dưới lầu, liền gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch, rất lâu mới được nối, bên kia âm thanh giọng mũi có chút buồn ngủ chưa tỉnh mộng, oa oa cực kỳ tình cảm

"Em đi lên!"

Tư Mộ bị lời nói này của anh làm cho kinh ngạc, lúc lâu sau không kịp phản ứng.

"Tôi kêu em lấy chìa khóa đi lên cho tôi!" Ngôn Mặc Bạch không thấy bên kia đáp lại, anh không kiên nhẫn giọng nói nặng thêm chút lặp lại lần nữa rồi thức giấc rời giường.

Tư Mộ nắm chắc điện thoại run một cái, run rẩy nói: "Tôi, tôi không lên rồi, tôi chưa ăn sáng, tôi ở dưới nhà ăn chờ anh nha!"

Nói xong không đợi đối phương đáp liền cúp điện thoại.

Đi lên?

Cô lại không ngốc, hiện tại anh ta đang ngủ, cô chạy vào trong phòng, không phải tự động đưa lên tới cửa sao?

Tuy nhiên anh ta lại là chồng mình, đúng là cô không có chuẩn bị tư tưởng tốt.

Ngôn Mặc Bạch thấy điện thoại bị cúp, khẽ hừ một tiếng, đem di động tiện tay ném đi, tiếp tục vui đầu ngủ.

Đúng là anh ta không thể tiếp tục vui đầu được, chuông cửa lại vang lên. Vốn định mặc kệ, nhưng tiếng chuông vang lên này kêu lên vui sướng có vẻ bám riết không tha.

Ngôn Mặc Bạch người đầy tức giận mang di động lao ra, xoa xoa cái khóa, cửa phòng tự động mở.

Người ngoài cửa vừa mới tiến vào, Ngôn Mặc Bạch liền đem di động đang vỡ đập tới.

Quấy rầy người ta đi ngủ, đi chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Một Đôi Yêu Thương Bắt Đầu.

Phòng VIP 1818 khách sạn Autumn, Ngôn Mặc Bạch lười biếng nằm tựa trên chiếc giường rộng lớn, chiếc chăn trắng tinh đắp trên nửa người anh ta, lộ ra nửa người trên. Cơ ngực rắn chắc, cánh tay mạnh mẽ to lớn, cái bụng bằng phẳng không có chút sọc ... thấy thế nào đều là *chuẩn men* tràn đầy.

Anh ta nghiêng mắt buồn ngủ ngoảnh đầu nhìn về phía người ngồi ở một bên. môi lạnh nhạt phun ra mấy chữ: "Chuyện gì, nói!"

Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng rời giường, trong lúc anh ta đang ngủ ngon mà bị quấy rầy thức dậy thì ... hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng buổi sáng hôm nay có hai người quấy rầy anh ta, đều khiến anh ta đè nén tính khí của mình xuống, không có bạo phát. Ngôn Mặc Bạch cảm thấy bức mình, nhìn Lão Nhị, cậu tốt nhất là có chuyện quan trọng, nếu không thì tôi mặc kệ cậu có phải là lão Nhị hay không, cứ theo lệ cũ mà trừng trị.

Anh ta nói lầm bầm trong lòng, còn cô gái kia nữa, quấy rầy lão từ đang ngủ, chắc cũng muốn bị trừng trị!

Cố Khuynh đương nhiên biết Ngôn Mặc Bạch khi thức dậy, tâm tình hiện tại đang cực kỳ khó chịu. Nhưng mà hôm nay anh ta cố tình đến sớm, chính là đến cười nhạo Ngôn Mặc Bạch, nhìn cái người bình thường luôn kêu ngạo lại nằm phụng phịch trên giường như vậy, Cố Khuynh nở nụ cười, khuôn mặt tuấn lãng nở ra một nụ cười mê hoặc.

"Tiểu Bạch, nghe nói ông già ở nhà giúp cậu tìm một cô con dâu rồi hả?" Cố Khuynh một bên mở máy tính, một bên làm như không để ý hỏi.

Ngôn Mặc Bạch khẽ hừ một tiếng, mắt liếc nhìn cái người đang ngồi làm bộ làm tịch kia, nói: "Cậu thật là bà tám, tin tức này ông già nhà tôi đều không nói cho tôi biết, trái lại cậu đã nói trước rồi."

Một mình Ngôn Diệu Thiên đem chuyện nhà của con dâu xử lý, đến con trai của mình cũng không báo tin. Bất quá sáng sớm Ngôn Mặc Bạch mới nhận được tin tức, đích thị khó hiểu, bản thân mình một chút tâm lý kháng cự cũng không có. Anh ta cực kỳ thần nhiên thậm chí có chút vui mừng, chấp nhận.

Bất quá, anh ta vẫn có chút bức bối của mình, như thế nào lại có thể độc quyền chuyên chế, dám xử lý chuyện hôn nhân đại sự của anh ta sao?

Anh ta âm thầm vui mừng cô gái may mắn lại là cô, nếu cha anh dám tùy tiện tìm các cô gái khác mà nói, khẳng định anh ta sẽ không nghe theo, lật trời cũng phải đấu với ông ta tới cùng.

Nhưng mà vì cô gái này anh ta có thể tiếp nhận, chuyện này, anh ta không có suy nghĩ sâu xa, cũng không tính sẽ suy nghĩ sâu xa.

Trước mắt cứ làm theo cảm giác đi.

Anh ta giờ không bài xích cô, cũng không chán ghét ác cảm với cô. Về phần cha anh tự chủ trương hôn nhân, trước hết cứ kết hôn chơi đùa!

Bất quá quy tắc giao dịch của cha anh cùng với Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch đều hoàn toàn không biết gì cả.

Con người nhỏ hẹp của Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn Cố Khuynh, bộ dáng người này thật đáng đánh đòn nha!

Cố Khuyên nhìn Ngôn Mặc Bạch, trên mặt một dạng mờ ám, nói: "Nghe nói tối hôm đó là cô bé kia?"

Ngôn Mặc Bạch ần thái dương, nói: "Tôi nói lão Nhị, cậu gần đây rảnh rồi quá nên nhàn chán phải không? Chuyện của tổ chức một đồng cậu thật tốt để lại toàn bộ cho tôi, bây giờ còn thanh thân tôi gặp tôi nói chuyện bát quái sao? Nếu không, tôi gọi điện cho bác Cố nói một câu xem sao?"

Nhất thời nụ cười của Cố Khuyên liền cứng đờ, nhưng liền khôi phục rất nhanh.

Anh tiếp tục cuối đầu chơi máy tính trên tay, trên màn hình máy tính là một phần hồ sơ tư liệu, bên trái có tấm hình cô gái, bên cạnh viết hai chữ "Sở Kỳ".

Cố Khuyên suy nghĩ, loại tình cảm ngu ngốc này của anh ta, làm sao có thể hiểu sự thương tổn đau khổ của người đàn ông? Sớm hay muộn gì anh ta cũng sẽ bị thương tổn một lần nữa, hừ!

"Nhanh rời giường, đi xuống dưới ăn điểm tâm." Đầu Cố Khuyên không ngẩng lên nói với người nằm trên giường, sau đó ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào ảnh chụp, con người thâm thù liền hiện lên ánh sáng phức tạp.

Ngôn Mặc Bạch hừ một tiếng, nhớ lại cô gái kia mới vừa gọi điện nói ở nhà ăn dưới lầu chờ anh ta, phỏng chừng giờ đã đợi hơn nửa tiếng rồi.

Ngôn Mặc Bạch rửa mặt xong, cùng Cố Khuyên xuất hiện tại nhà ăn, là lúc Tư Mộ đã đợi ở đó một tiếng đồng hồ rồi.

Tư Mộ vừa ăn bữa sáng, vừa nhìn chăm chăm vào cửa.

Mặc dù quán rượu bữa sáng có rất nhiều món, khẩu vị cũng tốt, nhưng mà không nhịn nổi vẫn ăn không ngừng.

Tư Mộ là cái máy tiêu diệt đồ ăn, đối với ăn cái gì cũng cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Cô càng không ngờ rằng quán rượu lại còn cung cấp thức ăn nhiều đến vậy, mà mùi vị thì cực kỳ ngon miệng, cô kêu hai phần, còn thêm một phần sữa đậu nành nóng hổi, quyết định vùng tay ăn.

Bắt đầu ăn đã có được sự hưng phấn dữ dội, đúng là càng ăn càng hứng thú.

Cho dù ăn cái gì đó tốt, ăn nhiều hơn cũng có thể làm người ta ngán chết.

Tư Mộ vừa dùng đũa gấp thức ăn trong mâm, vừa chú ý đến cửa.

Cô dần dần không còn kiên nhẫn nữa, cái người đàn ông này, sao lại còn chưa xuống nữa?

Lúc cô không còn kiên nhẫn nữa, rốt cuộc người đàn ông đó cũng xuất hiện rồi.

Tư Mộ không cần ngoác tay, cô khẳng định rằng người đó đã thấy cô rồi. Vừa vào cửa, cặp con người lợi hại liền xác định chính xác nơi cô ngồi rồi.

Tư Mộ nhìn chăm chăm vào anh ta đang đi vào, theo sao là một người đàn ông diện mạo vô cùng tuấn mỹ, cùng với Ngôn Mặc Bạch là một dạng đàn ông đẳng cấp.

Trong nháy mắt Tư Mộ kinh ngạc, đại não lập tức hoạt động: Anh ta vừa mới nói đang ngủ... giờ anh ta lại xuất hiện cùng với một người đàn ông khác....nghe nói anh ta là người đồng tính.... chẳng lẽ....

Trong bộ não hoạt động thần tốc của Tư Mộ liền cho ra một cái kết luận: Ngôn Mặc Bạch cùng người đàn ông này là một đôi quan hệ tốt đẹp.

Ách, hóa ra lời đồn là sự thật!!!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Hóa Ra Tiểu Bạch Thích Tiểu Thanh Tân!!!

Hóa ra tin đồn là thật!!!

Cô cứ vậy nhớ lại, ánh mắt không ngừng nhìn qua lại Ngôn Mặc Bạch cùng người đàn ông phía sau anh ta.

Cô ở trong lòng thầm đánh giá: Uhm! Đáng hai người đàn ông này đều rất tuyệt, diện mạo cũng rất tốt, thực là một sự phối hợp tuyệt vời! Nhìn ngoại hình hai người, hẳn là toàn bộ ngoại hình, "tấn công" sẽ dễ chịu nha!

Nếu không phải vì giờ phút này điều kiện không cho phép, cô thật rất muốn cầm điện thoại chụp lại hình ảnh này chia sẻ cho đám con gái xem.

Mặc dù là xem cực phẩm GV, nhưng cũng chưa xem qua một đôi nam đồng tính cực phẩm như vậy nha.

Ngôn Mặc Bạch cảm giác được ánh mắt của Tư Mộ nhìn mình có chút lạ thường, cau mày đi tới trước mặt cô, âm thanh lạnh nhạt nói: "Xe à?"

Tư Mộ lúc này mới bị kinh động tỉnh lại, vội vàng đem chìa khóa từ trong túi lấy ra, đưa cho Ngôn Mặc Bạch, thái độ đó làm một người thuận theo.

Ngôn Mặc Bạch lấy cái chìa khóa xe, liếc hỏi cô: "Rửa chưa?"

Tư Mộ giờ phút này đã lạnh sống lưng hết rồi.

Tên hỗn đản này, thật sự là cực kỳ hỗn đản mà!

Lần đầu tiên là lúc gọi điện thoại, tuy cảm thấy giọng của anh ta lạnh băng lại xa cách, ít nhất vẫn có một chút lễ nghĩa. Đúng là, hiện tại như thế nào thật muốn đánh đòn rồi sao?

Tư Mộ có chút buồn bực cuối đầu đứng dậy: "Tôi đi về trước đây."

Xe đã hoàn trả, cô cũng không cần nhất định phải ngồi đây để chịu bị khí lạnh dè dặt.

Ái Ngờ Ngôn Mặc Bạch lại phục vụ quên mình miệng ra lệnh nói: "Ngồi xuống!"

Tư Mộ vừa mới đứng lên thân thể liền cứng đờ, liền nghe anh ta tiếp tục nói: "Theo giúp tôi ăn bữa sáng."

"Đứng rồi, tôi vừa mới dùng xong rồi." Tiếng nói Tư Mộ có chút hờn giận, người này tính tình thật là thối thai. Quát tới quát lui. Bọn họ ăn nhiều như vậy, lại còn nói kêu cô ăn nữa, cẩn thận cô lại phun thêm một lần nữa cho anh ta xem.

Không đợi Ngôn Mặc Bạch nói, người đàn ông vô cùng tuấn mỹ bên cạnh lên tiếng nói chuyện, trong tiếng nói mang theo một chút ý trêu cợt: "Em dâu, ăn xong rồi thì lại ăn thêm một chút nữa."

Cố Khuynh luôn luôn tự quen tính cách mỗi người, liếc mắt nhìn thấy Tư Mộ, liền cảm thấy được đùa giỡn với cô rất thú vị.

Từ lúc vào cửa, anh đã cảm thấy một ánh mắt mãnh liệt hướng về bọn anh bán tới. Nhìn lại, thì thấy đó là một cô gái thuần khiết, không phải trang điểm cầu kì, không có xinh đẹp phong tình, liền là sạch sẽ, thuần khiết tự nhiên. Cho dù trang điểm nhạt, cũng làm cho người khác cảm thấy cô rất hồn nhiên trong sáng.

Trong ánh mắt đứa bé này không phải là hoa si ái mộ, cho nên anh liền biết cái người này là cô dâu mới bé nhỏ của Ngôn Mặc Bạch.

Cố Khuynh mỉm cười, hóa ra tiểu Bạch thích tiểu Thanh tân như vậy sao?

Lại thở dài, haizzz, anh vẫn thích cô em gái còn non kia, mùi vị đó mới gọi là sáng khoái được.

Em dâu?

Một tiếng em dâu này giống như tiếng sấm, đem đầu óc Tư Mộ như bị bỏ một cái ầm ầm.

Đầu óc của cô trong nháy mắt trống rỗng, sau đó một lúc mới từ từ tỉnh táo lại.

Người đàn ông này mới kêu cô là gì?

Em dâu?

Chẳng lẽ Ngôn Mặc Bạch đã nói cho anh biết mình cùng anh ta là vợ chồng rồi sao???

Cô há hốc mồm nhìn hai người đàn ông trước mắt này, không biết giờ phút này nên biểu đạt cảm xúc như thế nào.

Thật sự là ngược nha!

Thích người đàn ông này trở thành chồng của cô gái khác, mà anh còn mạnh miệng gọi tình địch của chính mình là "em dâu", yêu mà không thể gần nhau, thật sự là muốn ngược chết người mà!

Tư Mộ đưa mắt vô cùng thương cảm nhìn trộm người đàn ông vô cùng tuấn mỹ cũng là người đàn ông yêu nghiệt, trong ánh mắt xinh đẹp của cô chọt lóe lên một chút ánh sáng gọi là đồng cảm.

Khóe miệng Cố Khuynh vốn có chút xao động cân nhắc cười, nhưng mà hiện tại nhìn thấy ánh mắt khác lại của Tư Mộ, anh dần dần thu lại biểu tình của mình, cho đến khi trên mặt cứng đờ.

Cô nàng này, ánh mắt đó có nghĩa là gì?

Ngôn Mặc Bạch cũng một đầu mù tịt, thậm chí có chút khó chịu. Bất quá sự khó chịu của anh ta có một chút cũng không thu tầm mắt, anh ta ngồi xuống, không kiêng nể gì dùng ánh mắt trừng nhìn Tư Mộ, lại lên giọng ra lệnh: "Tôi bảo cô ngồi xuống!"

Tư Mộ cắn môi, yên lặng ngồi xuống tiếp.

Nhìn đi! Tư Mộ tự nói với bản thân mình. Đây mới đúng là người lấy tiền mua người sao? Đừng nói cho cô là giúp anh ta ăn cơm, dù có động thủ với cô a, cô cũng nhìn muốn mắng và đánh anh ta một cái.

Thái Từ Gia đích thân tới đúng là khác người, Ngôn Mặc Bạch vừa ngồi xuống, quản lý bên kia liền chạy qua đứng đối diện hầu hạ rồi.

Ngôn Mặc Bạch thật sự cũng kén ăn, bữa ăn sáng của anh ta cố định có mấy món kia, cho nên căn bản cũng không cần hỏi.

Quản lý cực kỳ quen biết đem thực đơn đưa cho Cố Khuynh, sau đó cuối đầu cung kính hỏi Ngôn Mặc Bạch: "Ngôn thiếu, hôm nay có sữa mới từ New Zealand chuyển đến đây, có muốn dùng thử không?"

Bình thường Ngôn Mặc Bạch đều thích ăn sandwich với cafe, rất ít uống sữa. Hôm nay sữa cực kỳ mới, cho nên ông ta tự chủ nhắc đến Ngôn Mặc Bạch, dù sao hầu hạ Thái Từ Gia thật tốt, về sau tiền đồ cũng một mảnh sáng lạng.

Ngôn Mặc Bạch ngẩng đầu đưa mắt nhìn Tư Mộ, sau đó tầm mắt hơi buông xuống phân phó nói: "Mang tới dùng thử."

Cố Khuynh chọn mấy món thích ăn, sau đó nhìn chằm chằm vào Tư Mộ nở nụ cười hi hi.

tư Mộ bị anh nhìn chằm chằm thật sự không được tự nhiên, chẳng lẽ cảm thấy cô thật chướng mắt sao?

Tư Mộ cực kỳ buồn bực, tâm nói: Tôi cũng rất muốn đi để lại cho hai người một thế giới riêng, nhưng mà bạn của anh không đồng ý nha!

giờ phút này Ngôn Mặc Bạch cực kỳ hờn giận, trừng mắt nhìn hai người bọn họ một cái, sau đó nói: "Cô chờ đợi chỗ nào?"

Cứ như vậy mở đầu một câu, không biết là theo bạn của anh ta mà nói, vẫn lại là nói tới chính cô. Dù sao khi đó anh ta nói chuyện âm thanh dịu đi rất nhiều, thậm chí có thấy nhu hòa.

Tư Mộ không dám nói tiếp, đành phải yên lặng cuối đầu, nhớ lại tâm tình của mình.

Đột nhiên, đầu Tư Mộ vang lên một cái đau thống khổ, cô la lên một cái ngẩng đầu nhìn lên tìm dấu vết, sau cùng tầm mắt nhìn lên người Ngôn Mặc Bạch, bởi vì anh ta đang nhìn cô chằm chằm.

"Anh làm gì thế?" Tư Mộ có chút nổi giận, nói chuyện thì nói đi, làm chi còn đánh lên đầu cô, thật sự là rất đau.

"Về sau, tôi nói chuyện, cô đều phải chuyên tâm lắng nghe, hơn nữa phải nhớ kỹ! Nếu tôi phát hiện cô làm nghịch theo ý tôi, cô xem tôi trừng trị cô thế nào!" Ngôn Mặc Bạch hoàn toàn không chút thương tiếc nhìn Tư Mộ, hần mặt không chút thay đổi tuyên bố mệnh lệnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Có Muốn Nói Ra Hay Không?

Tư Mộ là giận mà không dám lên tiếng!

Tức giận nhìn chằm chằm Ngôn Mặc Bạch, hận không thể dùng ánh mắt đem anh ta ra đâm hai lỗ.

Người này vừa bá đạo lại vừa muốn bị đánh, khôn kiếp!

Nếu không phải là nhà tôi cần các người cứu giúp, nếu không phải là cha anh ta có tiền, thật sự tôi sẽ không hầu hạ anh, thật vậy!

Chỉ là trong lòng Tư Mộ cũng âm thầm tự nhủ: Quân tử báo thù mười năm không muộn, sau này tôi sẽ trở về đấy!

Ngược lại, Ngôn Mặc Bạch không nhìn Tư Mộ bằng ánh mắt giết người, cư thế thản nhiên ăn bữa ăn sáng, thông thả ung dung, khí chất tao nhã cao quý.

Người bên cạnh cố nhịn không được cười ha ha, anh chống một tay trên bàn che kín sắc mặt, một tay điên cuồng vỗ bàn. Anh cảm nhận được cuộc sống sau này của Ngôn Mặc Bạch sẽ rất thú vị.

Cố Khuynh dám chắc điều này, làm cho Tư Mộ sợ hết hồn, vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn, sau lại dần dần biến chuyển thành ánh mắt đồng tình, trời ơi, yêu mà không được, điên rồi!

Ngôn Mặc Bạch cũng không quan tâm cứ ăn điểm tâm, không thèm để ý cái tên điên này.

Tư Mộ ngồi đó có chút lo lắng thấp thòm, thật muốn đi nhanh một chút !

Mặc dù Tư Mộ cảm thấy thời gian một phút trôi qua dài đằng đặc giống như một năm, nhưng mà cô cảm thấy kinh ngạc vì tốc độ ăn của Ngôn Mặc Bạch. Chỉ là 5 phút, đã ăn toàn bộ một bàn lớn thức ăn sáng.

Sức ăn nhiều, tốc độ nhanh. Nhưng có thể ưu nhã ăn được nhanh như vậy, vừa có chuyện gì xảy ra sao?

Thật sự là tướng con mèo, sức ăn con heo nha!

Ngôn Mặc Bạch uống không hết sữa bò, vừa dùng khăn ăn lau miệng, vừa sử dụng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tư Mộ, nói "Uống!"

Mặc dù Tư Mộ nhân mạnh lần nữa là cô đã ăn rồi, hơn nữa ăn rất no, nhưng mà quản lý ăn uống tại đại sảnh còn mang cho cô thêm một ly sữa nóng.

Tư Mộ nghe hai chữ lạnh buốt của Ngôn Mặc Bạch, thân thể run lên, giống như là nói "Giết", làm cho cô sợ hãi.

Cô nhìn ly sữa bò trắng sệt thơm nồng trước mặt, cảm giác dạ dày đang kháng cự.

Anh anh anh —— thật sự uống không trôi!

Làm một người tham ăn, nếu như không phải thật sự là ăn không vô nữa, thế nào cô cũng không chống chọi được thức ăn ngon dụ hoặc. Huống chi cái này là sữa bò, cái này không phải mấy đồng tiền là có thể mua được trong siêu thị, là từ New Zealand vận chuyển bằng máy bay tới, trừ chi phí đắt đỏ không nói, cái này rất là mới mẻ, thiên nhiên, sữa bò an toàn vô hại đó!

Tư Mộ ưu thương nhìn chăm chăm vào ly sữa bò, sau đó ngẩng đầu nhìn Ngôn Mặc Bạch, nói: "Tôi, có thể bỏ vào túi xách sao?"

Hiện tại ăn không vô, nhưng mà một hồi nữa luôn có thể ăn được! Ngàn vạn lần không được lãng phí!

Sắc mặt của Ngôn Mặc Bạch trầm xuống, lại muốn phát tác.

Anh ta chưa từng nghĩ tới một cô gái sẽ có bụng nhỏ đến uống liền một ly sữa bò cũng uống không nổi, càng không nghĩ tới cô gái này uống không nổi còn nghĩ đến bỏ vào túi xách mang đi giống như là chuyện thường tình.

Cô gái này, thật là khiến cho anh ta căm tức!

Mẹ, lần sau lão tử dẫn người tới nơi này, cái gì cũng không cho phép ăn, để cho người uống hết sữa bò này, uống chết người! Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh nghĩ tới.

Ở một bên chăm chú xem cuộc chiến mà cười đến co lại vào dưới bàn. Cho nên Ngôn Mặc Bạch bắt đầu lôi Tư Mộ đi như chạy ra ngoài cửa, đem sự chú ý để lại nơi đó, để cho anh tự sinh tự diệt đi!

"Tự tôi đi!" Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch thô lỗ nắm cánh tay, nhiệt tình làm cho cô đau muốn chết, nhưng phải làm gì để thoát ra, cô có chút nổi nóng hỏi: "Đi chỗ nào?"

Ngôn Mặc Bạch ngu sao mà không biết là mình ra tay quá mạnh đã làm tổn thương cô thế nào, tự giác buông bàn tay đang nắm cánh tay của cô, ngược lại một tay mò lên hông của cô, cường thế bá đạo không để cho cô kháng cự.

Mới vừa là một trước một sau, hiện tại chuyển thành đi song song.

Ngôn Mặc Bạch cao hơn 1m8, chân dài tay dài. Anh ta dùng cánh tay thật dài như là tùy ý chụp tới, là có thể đem cô cố định vững vàng ở bên người hắn. Mà anh ta đi bộ bước đi vừa nhanh, Tư Mộ căn bản là theo không kịp, cho nên cô liền thay đổi thành Tư Mộ trực tiếp dựa vào người anh ta, bị anh ta ôm đi.

Tư Mộ nhất thời cảm thấy, dáng người cao một mét sáu mấy của mình đi bên bên anh ta như thế này, quả thật là yếu kém hơn!

Thật ra thì chiều cao chênh lệch không phải là điều quan trọng, chủ yếu là toàn bộ khí thế của người đàn ông cao lớn này, có loại áp đảo tất cả điệu bộ, xung quanh mặc kệ cao thấp, đều có một phần ngưỡng vọng!

Cái tư thế này động tác này, mập mờ được một tháp hồ đồ, lại mất thể diện được một tháp hồ đồ.

Khi Tư Mộ vừa bức tức lại vừa đỏ mặt thẹn thùng hấn khốn kiếp, chỉ nghe trên đỉnh đầu truyền đến tiếng của Ngôn Mặc Bạch: "vào trong xe, có chuyện muốn nói với em."

Tư Mộ chỉ có thể ngậm miệng, bị anh takéo đi.

Nói chuyện một chút …… nói đi! Vừa đúng có chuyện ra mà nói.

Đi tới trước Maybach màu đen, Ngôn Mặc Bạch mở cửa xe, đem Tư Mộ nhét vào ghế trước, hung hăng đóng sầm cửa xe, hấn cau mày không vui đi vòng qua lên xe, nhưng không có đóng cửa xe.

Tư Mộ bị những động tác thô lỗ của hấn làm cho bức bối, tạo sao người đàn ông này lại thô bạo như vậy chứ?

Về mặt cô trở nên âm trầm nhìn người đàn ông này, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh.

Anh ta sẽ không ra tay đánh cô chứ? Hơi sợ ——

Ngôn Mặc Bạch nhú mày, không vui nói: "Ai cho em tự xịt nước hoa ở trên xe tôi? Thúi chết!"

Cái gì?

Tư Mộ sững sờ một chút, hít mũi một cái, quả nhiên là mùi nước hoa.

Thế nhưng có mùi vị rất được mà, ở chỗ nào thú?

Không biết thưởng thức, người đàn ông chết tiệt!

Chỉ là Tư Mộ có chút chột dạ, nhưng không dám cãi lại.

Cái xe này là Tư Mộ đưa đến chỗ rửa xe để rửa, đó là nhà bạn học của cô mở tiệm rửa xe. Vẫn là bạn học của cô tự tay giúp mình rửa xe, tuyệt đối sạch sẽ an toàn vô hại, hơn nữa cũng tuyệt đối sạch sẽ để từng góc cạnh, không có bỏ sót.

Nước hoa này đoán chừng là cô bạn học ấy phun lên, giống như là dùng nước hoa của cô ấy, nhưng lòng tốt lại thành lòng lang dạ thú rồi.

Ngôn Mặc Bạch vô cùng thích sạch sẽ, còn không thích mùi nước hoa, cho nên lúc trước hấn rất là ghét phụ nữ, đặc biệt là những cô gái xịt nước hoa như muốn làm sặc chết một con trâu.

Lần trước trong thang máy, lần đầu tiên có phụ nữ dựa vào hấn gần như vậy, anh ta đều có thể cảm thấy nhiệt độ ấm áp của cô. Mùi hương của cô gái này làm hấp dẫn anh ta, chỉ cảm thấy mùi hương dễ chịu.

Hấn nghĩ, thì ra là phụ nữ còn có mùi vị thu hút này.

Cái mùi này anh ta không ghét, thậm chí say mê nó. Cô gái này, anh ta không chán ghét, cho nên mới muốn cùng cô kết hôn.

Nhìn Tư Mộ cúi đầu im lặng không lên tiếng, hấn cũng có vẻ tức giận ngồi ở chỗ đó, một chân duỗi ra ngoài xe, thân thể cũng tận có thể ra bên ngoài co lại.

Anh tanghĩ, có nên kéo cô gái này lên lầu nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Điều Khoản Không Công Bằng

Ngôn Mặc Bạch phiền não cào cào bộ tóc ngắn của mình, quay mặt liếc mắt nhìn người bên cạnh đang cúi đầu im lặng, nhìn dáng vẻ lại khéo léo động lòng người của Tư Mộ, lập tức bỏ ý nghĩ tha cho cô mà phải kéo cô lên lầu nói chuyện. Bởi vì anh có linh cảm, nếu lên lầu nói chuyện, có lẽ cô sẽ để cho anh được voi đòi tiên và sau đó là lên giường nói chuyện.

Anh ho nhẹ một tiếng, nói: “Theo tôi được biết, em bây giờ, đã là vợ hợp pháp của tôi”.

Ngôn Mặc Bạch hình như đang nghĩ làm như thế nào để bày tỏ suy nghĩ trong lòng mình.

Cùng người đàm phán chuyện như vậy vẫn luôn là lão đại Lâu Diệp Sâm hoặc là lão nhị Cố Khuyên ra tay. Không phải nói anh không hiểu, mà là không nhận được.

Tính của anh chính là như vậy, nếu thấy ngựa mất, liền võ lực để giải quyết.

Lãi nhãi anh một câu tôi một câu, anh từ trước tới giờ không có tính nhẩn nại như vậy!

Nhưng mà, hẳn sẽ có một số việc cần dùng đến tính nhẩn nại này nếu anh sống chung với phụ nữ lâu dài.

Tư Mộ hồi hộp, nhịp tim lộn nửa nhịp.

Ách ——anh đã biết chuyện này rồi!

Nhưng anh bây giờ muốn cùng cô nói chuyện gì?

Trong lòng Tư Mộ lo lắng không yên, cô sợ Ngôn Mặc Bạch sẽ cự tuyệt cô, không phối hợp.

Nếu anh không phối hợp nói: “Tôi không đồng ý”, “Tôi muốn bỏ cô”, “Ly hôn! Phải ly hôn!”. Nói như vậy, thì “Lăng Vũ” phải làm sao bây giờ?.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ đến anh có thể sẽ cự tuyệt, liền đau lòng, còn có chút cảm giác —— mất mát.

Hình như không đơn thuần là bởi vì “Lăng Vũ” một thân một mình đứng trước nguy cơ phá sản, mà còn có một loại cảm xúc từ từ nảy sinh ở trong lòng.

Tư Mộ cũng không giải thích được, tại sao lại có cảm giác mất mát như vậy.

Lúc này, cô chỉ là toàn tâm chăm chú nghe lời kể tiếp của anh.

“Tôi không biết ông cụ nói như thế nào với em, tôi cũng không muốn biết ông đồng ý với em cái gì. Em đã ký tên, đồng ý làm người phụ nữ của tôi, vì vậy, mà hiện tại tôi có một số chuyện quan trọng cần nói trước với em một chút.” Ngôn Mặc Bạch trầm thấp nói, thấy Tư Mộ vẫn cúi đầu, anh đột nhiên cao giọng rống lên một câu: “Em ngẩng đầu lên cho tôi! Tôi đang nói chuyện với em đó, em rốt cuộc có đang nghe hay không?”.

Tư Mộ bị giọng nói làm cho sợ đến lập tức ngẩng đầu. Nhưng khi chạm tròng mắt đen nhánh cuộn cuộn của anh, cô lại sợ đến lúng túng.

Vì vậy Tư Mộ mới buông lỏng tầm mắt, không dám nhìn thẳng vào mắt của anh. Chỉ nhìn thấy anh thì cô liền có cảm giác rung động, môi mông của anh, còn có cái cảm cương nghị.

Ngôn Mặc Bạch nhìn dáng vẻ nghe lời của Tư Mộ, anh lại hả hê nhướng nhướng mày.

“Không được can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi!”. Ngôn Mặc Bạch nói thẳng.

Tư Mộ sững sờ, nghĩ thầm dĩ nhiên không can thiệp, tôi và anh cũng đâu có yêu thương lẫn nhau, tôi cũng đâu có thời gian nhàn rỗi không có việc gì làm mà can thiệp vào chuyện của anh. Anh thích sao thì làm vậy! Không phải là muốn cùng người bạn tốt kia mờ ám sao, dùng cô để làm lá chắn sao? Không thành vấn đề! Anh cứ thỏa sức chơi đùa với người ta, không cần nể mặt của cô.

Cho nên về chuyện này, Tư Mộ không chút do dự gật đầu đồng ý.

Chỉ là, cô suy nghĩ một chút, vẫn cẩn thận mà hỏi: “Vậy còn anh?”.

Nếu là giao kèo, thì tối thiểu phải có tính công bằng chứ! Tư Mộ nghĩ, nếu tôi không can thiệp vào chuyện của anh...Thì anh cũng không được can thiệp vào chuyện của tôi không đúng?

Nhưng hình như ý của những lời nói này của anh, giống như đơn thuần chỉ nhằm vào cô, chứ không phải nói hai người bọn họ.

“Hừ!” Ngôn Mặc Bạch khinh thường cười nhạt, vẻ mặt kiêu ngạo giấu cợt tỏ vẻ thú vị nói: “Em có tư cách nói công bằng với tôi sao?”.

“Dĩ nhiên, tôi sẽ không can thiệp cuộc sống riêng của em. Nhưng mà ở bên ngoài không thể để nhà họ Ngôn mất thể diện. Điều này, em nhất định phải thực hiện tốt!”. Lúc Ngôn Mặc Bạch nói điều này, đôi mắt dài mang theo ý cười, con ngươi đen tuyền như ngôi sao trong đêm, lóe sáng rực rỡ, nhưng rất nhanh được anh thu lại, Tư Mộ không thể nhìn thấy được.

Tư Mộ bực tức cắn răng.

Không công bằng! Quá không công bằng!

Quá khi dễ người mà!

Thiên Lý ở chỗ nào chứ——

Ông trời ở trên trời miễn cưỡng lật người, tiếp tục lim dim, không đếm xỉa tới có tiểu nha đầu đang khóc lóc kể lể.

Cho nên Tư Mộ chỉ có thể tiếp tục bị ngược đãi.

Ngôn Mặc Bạch nói tiếp: “Cho em thời gian một tuần lễ, để giải quyết mọi chuyện, sau đó đến chỗ tôi ở.”

“Một tuần lễ?”. Mặt Tư Mộ lộ ra chút khó khăn.

Một tuần lễ để giải quyết toàn bộ mọi chuyện? Quá làm khó người rồi?

Những chuyện khác đều thể xử lý được, quan trọng nhất là cha mẹ cô. Cô phải nói như thế nào để cha mẹ tin tưởng cô để sau một tuần lễ đồng ý gả cô đây?

Nhất định cha mẹ sẽ không đồng ý.

Ngôn Mặc Bạch hình như nhìn thấu khó khăn của cô, anh nhàn nhạt mở miệng: “Về phần cha mẹ em, em không cần lo. Nếu đã bàn bạc với lão già, vậy giao chuyện này cho ông, ông nhất định sẽ làm mọi chuyện trở nên ổn thỏa thích đáng.”

Ngôn Mặc Bạch nói thực sự không sai. Bởi vì vào lúc này, Ngôn Diệu Thiên đã tự mình tới cửa chào hỏi nhà họ Phó, bùng sình lễ thật hậu hình lại thêm đáng về mười phần thành ý, cộng thêm ông có tài ăn nói, nói xong làm cho Phó Minh Vũ sững sốt một lúc.

Chỉ vì Ngôn Diệu Thiên nói: “Hai người bọn họ yêu thương lẫn nhau, trời sinh một đôi, không là đối phương thì không thể. Tôi đây là người làm cha đương nhiên hi vọng con cái mình hạnh phúc. Cho nên hôm nay tôi tới tìm các người thương lượng một chút, đem chuyện này giải quyết cho xong luôn đi!”

Nói là thương lượng, chứ thật ra là thông báo.

Lúc Ngôn Diệu Thiên cùng Phó Minh Vũ nói chuyện, vẫn mang theo khí thế mạnh mẽ, không có nửa điểm để thương lượng. Làm sao Phó Minh Vũ nói được nửa chữ chứ? Giống như cấp trên ra lệnh, một khẩu lệnh một động tác, không cho phép Phó Minh Vũ kháng cự.

Mặc dù Phó Minh Vũ sốt ruột cho con gái, nghĩ tới con gái còn nhỏ, mà đã vội vàng kết hôn như vậy, có chút cảm giác tội lỗi. Nhưng nghĩ đến chuyện tới hôm qua, ông miễn cưỡng gật đầu chấp nhận.

Nếu con gái cũng đã chính miệng thừa nhận, vậy thì đồng ý thôi! Tối thiểu thì hai người bọn họ đều vui vẻ!

Đã vậy Ngôn Diệu Thiên còn nói: “Nếu thông gia đồng ý, như vậy hôn lễ liền giao cho tôi làm, đến lúc đó các người chỉ cần có mặt là được!”

Hôn lễ tổ chức vào ở cuối tuần này, từ hôm nay đến đó còn bốn ngày.

Phó Minh Vũ gạt mình nhìn Ngôn Diệu Thiên nói: “Chủ tịch Ngôn, ngài có cần phải quá gấp rút như vậy không?”

Đinh hôn nhanh như vậy thì cũng được đi, lại còn lập tức kết hôn?

“Thông gia không cần lao tâm, thời gian bốn ngày đối với YT Quốc Tế mà nói đã đủ rồi!” Ngôn Diệu Thiên tràn đầy tự tin.

Thật ra, Ngôn Diệu Thiên không phải là người mạnh miệng, thời gian bốn ngày, quả thật là đủ rồi. Hơn nữa còn là một hôn lễ đình đám mà cả thế giới đều chú ý đến!

Vì vậy, vốn là Phó Minh Vũ tính là chủ nhật để cho con rể tương lai tới cửa gặp cha mẹ vợ tương lai, lại biến thành chính mình tự đi tham gia hôn lễ của con gái.

Lần đầu tiên gặp mặt con rể cũng là ở trong hôn lễ con gái, điều này làm cho ông cả buổi tối lăn lộn không yên khó mà ngủ được. Nửa đêm lồi kéo vợ mình nói chuyện: “Bà nói xem lẽ cậu Ngôn kia không tốt thì làm thế nào?”

Tô San cũng buồn bực, nhưng hiện tại ván đã đóng thuyền, bà còn có biện pháp gì?

“Chính con chọn người, cũng không kém đến nỗi đó đâu.” Tô San trấn an chồng của mình như vậy thôi, chứ thật ra mỗi một chữ giống như dao nhọn đâm vào trái tim của bà, làm bà rất đau!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Bốn Ngày Trước Hôn Lễ.

Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ ở trong xe nói chuyện với nhau gần một tiếng, thật ra thì không tính là nói chuyện với nhau, tất cả đều là Ngôn Mặc Bạch nói..., còn Tư Mộ chỉ nghe. Giống như cha của anh đang phát hiệu lệnh.

Cuối cùng anh tổng kết hỏi một câu: “Căn bản chỉ có những điều này, em cảm thấy còn cần bổ sung điều gì nữa không?”.

Tư Mộ thật muốn lời anh ra đánh cho một trận.

Đây là cái điều khoản rách nát gì vậy?

Mỗi một điều đều là gò bó cô!

Trong nhà mọi chuyện đều muốn cô tự làm, không thể thuê người giúp việc, chỉ vì người chủ nhà này nói anh không có thói quen có người xa lạ xuất hiện trong nhà của anh.

Tư Mộ nghĩ thầm chẳng lẽ tôi không phải người xa lạ sao? Tôi và anh bộ quen thân đến nỗi phải chăm sóc việc ăn uống cuộc sống thường ngày anh sao?

Quá ngược đãi người mà!

Nhưng cô cũng chỉ khẽ cắn răng, cái này có thể chấp nhận. Dù sao cô cũng không phải người không động đến ngón tay, lúc ở nhà mặc dù có người giúp việc, không cần cô động tay. Nhưng những chuyện nấu cơm mẹ cô dạy cô, cô cũng học được bảy tám phần từ tài nấu nướng của mẹ cô. Khi đó là muốn sau này sống chung với Diệp Nham, muốn tự tay nấu thức ăn ngon cho anh ta ăn. Cho nên học rất chăm chỉ. Nhưng bây giờ vừa đứng dùng tới, bất quá đối tượng là người khác.

Lúc học đại học chủ yếu là trọ ở trường, cũng coi như cô sống tự lập, giặt quần áo, cô cũng có thể tự tay giặt một cách thuận lợi, không làm khó được cô.

Nhưng nói đến chuyện ban ngày Tư Mộ muốn đến trường học đi học, Ngôn Mặc Bạch nhún mày một cái, như đang trầm tư suy nghĩ cái gì, liền cắt đứt lời cô nói: “Ngày mai đến trường học nói với hiệu trưởng một tiếng, sau này em không cần đến trường học nữa, nếu thật sự muốn học, thì ở nhà tự học!”.

Tư Mộ nắm thật chặt quả đấm. Im lặng hỏi ông trời, tại sao có thể ngược đãi cô như vậy?

Trường học là nơi mà cô muốn học là học muốn không học là không học sao? Hiệu trưởng cũng không phải là ba cô!

Việc học muốn tự học là có thể tự học sao? Cô cũng đâu phải là thiên tài!

“Sợ rằng ..... không được!” Tư Mộ cắn răng, cố gắng hết sức để cho mình nói chuyện đừng có kích động, dù sao anh cũng là đại gia, nắm trong tay tương lai của cô và dòng họ của cô.

“Ừ, chỗ nào không được, em nói nghe một chút!” Ngôn Mặc Bạch nghiêm túc nhìn Tư Mộ, hỏi.

Tư Mộ bị anh nhìn chăm chú, vốn là trong đầu có một đồng lý do, thế nhưng lúc này tất cả đều thành một đồng keo dính, gỡ cũng gỡ không được. Cho nên cô lắp ba lắp bắp nói: “Ách, cái kia ..... trường học bên kia, nếu tôi không đi học mà nói ..... sợ rằng không được. Hơn nữa ở nhà tự học, tôi, không có cái khả năng trời cho đó.”

Ngôn Mặc Bạch nhún mày, hơi buông lỏng nói: “Về phía trường học em không cần phải lo lắng, kêu ông cụ gọi điện thoại nói với hiệu trưởng một tiếng là được. Hiệu trưởng trường của em là bạn thân giao của ông cụ. Về phần em nói không có khả năng tự học, chuyện này —— nếu không khả năng trời cho, vậy thì đừng học, không ai ép em!”

Tư Mộ buồn bực muốn đập đầu vào tường.

Chẳng lẽ một người đang tuổi tràn đầy sức sống như cô đây, phải ở nhà giặt quần áo nấu cơm quét dọn vệ sinh cho anh? Vậy so với một người giúp việc thì khác nhau ở chỗ nào?

Mặc dù Tư Mộ không có điều bất mãn về điều khoản trong giao kèo, nhưng cô cũng không dám tức giận.

Cuối cùng, cô nghĩ đến tối hôm qua đồng ý chuyện của cha mẹ, nói muốn dẫn anh về cho họ gặp một chút. Vì vậy mở miệng nói thẳng với Ngôn Mặc Bạch: “Cuối tuần này, anh có thể giành chút thời gian, cùng tôi về nhà gặp ba mẹ tôi một chút không? Ba mẹ tôi muốn gặp anh một lần.”

Ngôn Mặc Bạch trầm tư một chút, nói: “Không có thời gian!”

Tư Mộ nhất thời nôn nóng, không nghĩ ngợi được nhiều, đưa tay lôi kéo tay của anh, khuôn mặt cầu xin: “Cầu xin anh! Nếu như anh thực sự không đi gặp họ, tôi không biết mở miệng nói thế nào với họ về chuyện chuyện kết hôn của tôi và anh. Ngày hôm qua khi tôi nói tới chuyện này, yêu cầu duy nhất của họ chính là muốn gặp anh. Họ đều rất tốt, sẽ không làm khó anh đâu.”

Ngôn Mặc Bạch nghĩ, ai có thể khó được anh đây?

Hiếm khi anh nhỏ giọng cười cười, nói: “Chủ nhật tất cả mọi người đều bận rộn. Nhưng sẽ gặp mặt.”

Tư Mộ không hiểu, không biết câu trả lời này của anh là đồng ý đi gặp mặt hay không đồng ý.

Lúc này điện thoại trong túi xách của Tư Mộ lại vang lên.

Trong không gian nhỏ hẹp tiếng chuông dễ nghe một lần nữa được lập lại, càng làm cho bất ngờ.

Tư Mộ vội vàng buông tay anh ra, lấy điện thoại di động ra vừa nhìn, là điện thoại nhà gọi tới.

Tư Mộ nhìn Ngôn Mặc Bạch một cái, nghe điện thoại.

“Mộ Mộ, con bây giờ đang ở đâu? Lập tức trở về.” Giọng Tô San đầu bên kia điện thoại có chút u ám, không ngờ nhà họ Ngôn nhanh như vậy đã tới cầu hôn rồi, thậm chí còn vội vã chuẩn bị hôn lễ như thế.

“Mẹ, sao vậy?” Tư Mộ nghe được giọng mẹ có chút khác thường, nhất thời cô thấp thỏm lo âu, trong lòng lo lắng có phải ba không tốt. “Có phải ba xảy ra chuyện gì không?”

“Không có, ba con rất tốt.” Tô San nắm chặt điện thoại, đầu ngón tay lạnh cả người, “Bây giờ con trở về, nhà họ Ngôn vừa mới tới cầu hôn. Hơn nữa nói muốn chủ nhật tuần này cử hành hôn lễ, ba con đã đồng ý.”

Cái gì?

Lời này khiến Tư Mộ kinh ngạc thiếu chút nữa hô to ra tiếng.

Thần tốc như vậy?

Khiếp sợ, khổ sở, đồng thời lại thờ phào nhẹ nhõm.

Nếu ba đồng ý, chuyện kia dễ rồi.

Nhưng trong lòng cảm giác tội lỗi lại tăng thêm một chút.

Mình ngay cả đại học cũng chưa tốt nghiệp, đã lập gia đình, chứ đừng nói đến việc báo hiếu.

“Được, con lập tức trở về.” Tư Mộ cúp điện thoại, thờ dài.

Ngôn Mặc Bạch nói không sai, quả thật cô không cần phải lo lắng, Ngôn Diệu Thiên đã thay cô chuẩn bị tốt mọi chuyện, hơn nữa hiệu suất làm việc còn nhanh như vậy.

“Nếu như không có chuyện gì để nói nữa, vậy tôi đi trước, mẹ gọi tôi trở về.”

Khi đầu bên kia điện thoại nói chuyện, Ngôn Mặc Bạch đã đoán được tám chín phần rồi. Như anh suy đoán, ông cụ của anh trước giờ vẫn mạnh mẽ vang dội!

“Ừ.” Anh gạt đầu một cái, sau đó bước đến xe, lấy chìa khóa vút cho Tư Mộ, sau đó nói với cô: “Xe cho em lái đó, tôi không cần nữa, thôi chết.”

Nói xong cũng không thèm nhìn tới vẻ sững sờ của Tư Mộ, xoay người đi trở về quán rượu.

Tư Mộ nhìn bóng lưng cao lớn của anh, mắng một câu tên phá của, mới leo lên ghế lái, không chút khách khí lái xe đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Ba Cho Con Cơ Hội Đôi Ý.

Tư Mộ mới vừa về đến nhà, đã nhìn thấy ba mẹ đều ngồi ở phòng khách, mặt nghiêm túc chờ cô về.

Vừa vào cửa, cô thấy một màn như vậy, thì trong lòng liền nổi lên một chút lo lắng.

Dạ dạ, kêu một tiếng "Ba mẹ", rồi thận trọng quan sát ánh mắt của họ.

Cô lo lắng nhất chính là ba của mình, hiện tại đang bệnh, thân thể không tốt, nếu là tức giận, vậy phải làm thế nào?

Tư Mộ lại len lén nhìn mẹ của mình, mẹ cô đã biết hết mọi chuyện, mặc dù lúc đó, bà hết sức phản đối, nhưng nhờ công tác tư tưởng và sự kiên trì, bền bỉ, nài nỉ của cô, mà trên căn bản, bà đã đứng về phía cô.

Mặc dù có chút không tình không nguyện, nhưng tối thiểu sẽ không cảm thiếu hụt rồi.

Bây giờ, cô muốn nhìn trong ánh mắt của mẹ để biết thái độ của ba đối với việc cô sẽ gả vào nhà họ Ngôn như thế nào.

Mặc dù trong điện thoại, mẹ đã nói là "Ba con đồng ý", nhưng Tư Mộ vẫn lo lắng a.

Ba vẫn rất thương cô, cô là bảo bối của ông, làm sao có thể dễ dàng đồng ý đem con gái ông thương trong bàn tay mà vợ vả gả đi như vậy chứ?

"Mộ Mộ, tới đây ngồi. Ba có chuyện gì muốn hỏi con!" Phó Minh Vũ nhàn nhạt mở miệng, nói. Cho dù là bệnh, ông vẫn không che giấu được sự cơ trí cùng khôn khéo giữa hai hàng chân mày.

Tư Mộ chần chừ trong chốc lát, liền đi tới ngồi xuống bên cạnh ba

Ở trong lòng, cô thờ dãi, chuyện gì cần phải đối mặt thì nên đối mặt, vấn đề sẽ không vì cô trốn tránh mà biến mất. Thay vì sợ hãi rụt rè, không bằng dũng cảm tiến tới.

Vừa nghĩ như vậy, cô không còn cảm thấy khẩn trương nữa.

"Mộ Mộ, con hãy nói cho ba biết, con và cái tiểu tử nhà họ Ngôn gì đó, tình cảm như thế nào?" Phó Minh Vũ đưa tay nắm bàn tay nhỏ bé của con gái, cảm giác đem bảo bối đặt ở lòng bàn tay rất tốt a, cho tới ông cũng không muốn buông tay được.

Ông khổ sở nghĩ, nếu như ông mà đem bảo bối giao đến tay người khác, thì người đó có xem cô như trân bảo hay không?

Nhất định là không thể!

Trên cái thế giới này, sẽ không có một người đàn ông nào yêu cô, hơn ông!

Phó Minh Vũ nghĩ, người đàn ông này ngay cả mặt mũi ông cũng chưa thấy qua, lúc đó ông làm sao sẽ dễ dàng đồng ý qua loa hôn sự của hai người?

A, bởi vì đối phương nói, tình cảm hai người bọn họ rất vui vẻ——

"Ba, tình cảm của con và anh ấy rất tốt. Anh ấy đối với con vô cùng tốt a. Ba hãy yên tâm, con là ai chứ? Là con gái gái bảo bối của ba nha, ánh mắt sáng như sao, nhìn người không đến nỗi nào đâu!" Tư Mộ vui cười vào đầu vai ông, nghịch ngợm nháy mắt.

Đã một lần nói dối, tất phải sẽ phải dùng vô số lời nói dối rồi.

Thay vì khiến người nhà tâm khổ sở, không bằng chọc cười, để cho bọn họ không nên bi quan như vậy.

"Ba có biết không, anh ấy rất anh tuấn, cao lớn đẹp trai, thân hình rất chuẩn nha. Sau này, con của chúng con tướng mạo chắc chắn bắt phàm. Ba, người cũng muốn có một cháu ngoại khả ái phải không?" Tư Mộ ôm cánh tay của ông, làm nũng.

Phó Minh Vũ thờ dãi, to lớn tay vỗ nhẹ trên đầu con gái, trên mặt thì lộ ra nụ cười miềm cưỡng.

"Con nha, tính như con nít, như thế làm sao mà thành vợ người ta được a?" Tô San nén lệ, thái độ vừa cứng chiều, vừa đau lòng.

"Hôm nay, nhà họ Ngôn tới cầu hôn rồi, hơn nữa nói muốn ngày gần đây sẽ phải cử hành hôn lễ. Con đồng ý sao?" Hai mắt Phó Minh Vũ nhìn chăm chăm con gái, muốn nhìn trộm nét mặt của cô tìm ra đáp án, "Mặc dù ba đã đồng ý, nhưng ba sẽ cho phép con có cơ hội đổi ý. Nếu như không muốn gả, vậy chúng ta liền từ hôn thôi. Không cần của cả, cũng muốn giúp con gái ba cả đời hạnh phúc."

Lập tức, hai mắt Tư Mộ đỏ lên, chớp mũi hồng hồng ề ảm, cổ họng nghẹn lại nói không ra lời.

Cô vừa gạt đầu rồi lại lắc đầu, nước mắt rơi như mưa, khóc không thành tiếng.

Một bên, Tô San cũng khóc khế.

Phó Minh Vũ nhìn từng giọt lệ của vợ mình, tâm rút lên. Chỉ là rất nhanh trên mặt ông tràn lên dịu dàng, cười, đưa tay vỗ vỗ đầu vai của vợ, a a nói: "Này, còn chưa có cưới con gái đâu rồi, sao khóc rồi a."

Sau đó, xoay mặt lại hỏi con gái: "Con vừa gạt đầu, rồi lại lắc đầu, là đồng ý hay không đồng ý đây?"

Tư Mộ không để ý đầy mặt nước mắt, một thanh nhào tới trong ngực ba, lớn tiếng khóc.

Phó Minh Vũ vuốt đầu con gái, nhẹ nhàng thờ dãi.

"Ba, anh, anh thật, rất tốt, con, về sau, sẽ hạnh phúc ." Tư Mộ vui cười ở trong ngực ba, nghẹn ngào nói.

Cô nhất định phải hạnh phúc! Tư Mộ tự nhủ.

Sẽ hạnh phúc ! Gã cho Ngôn Mặc Bạch, "Lăng Vũ" lấy được tiền bạc trợ giúp, dưới sự trợ giúp của Diệu Thiên sẽ phồn vinh cường thịnh. Ba có thể yên tâm dưỡng bệnh, người một nhà có thể khỏe mạnh vui sướng cuộc sống.

Như vậy là đủ rồi!

Chỉ cần ba mẹ hạnh phúc, cô chịu chút ủy khuất, thì có hề gì?

Phó Minh Vũ ôm con gái của mình, trong lòng một hồi khó chịu.

"Mộ Mộ, thời gian làm hôn lễ quá gấp rồi, bốn ngày sau, ba mẹ có thể vì con mua thêm một chút đồ cưới, con cũng không nên oán giận ba mẹ."

Bốn ngày có năng lực thiết lập được cái gì? Người bình thường cưới con gái nhà người ta cũng không phải nói trước mấy tháng đặt mua đồ cưới?

Đến phiên nhà bọn họ tốt hơn, thời gian bố trí chỉ có bốn ngày

Mặc dù nói có tiền cái gì cũng mua được, nhưng mua đều là thành phẩm, rất khó mua được hợp mình tâm ý . Nếu như định tổ lời nói, ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng

Đặc biệt là đồ dùng trên giường.

Khi con gái xuất giá, cha mẹ nào mà chẳng tỉ mỉ sắm bộ đồ trên giường. Tô San cũng muốn vì con gái mà chuẩn bị một bộ. Nhưng thời gian rất gấp, muốn làm theo yêu cầu là không thể nào.

"Mẹ, mẹ nói nói cái gì a? Ba mẹ sinh ra con, nuôi con lớn như vậy, hiện tại cũng còn không có tận hiếu đạo sẽ phải lập gia đình, đã cảm thấy rất có lỗi, vậy làm sao con có thể oán giận chứ?" Hai con mắt Tư Mộ đỏ ngầu, hướng mẹ bất mãn kêu lên.

"Thật ra, cha mẹ cũng không cần chuẩn bị gì hết, con cái gì đều cũng không cần. Con cũng không phải thiên kim tiểu thư gì, lúc ở trường học không phải như vậy sao? Hơn nữa, con cũng không phải gả xa gì, lúc nhớ ba mẹ, lái xe hai giờ là được chứ gì, ba mẹ còn lo gì nữa chứ?"

Phó Minh Vũ ôm con gái mình, nhìn cô trong lòng bàn về đám cưới, trong lòng vừa vui mừng, vừa chua xót. (post tại diedanlequydon.com - edit by Tinh Nguru)

Một kiểu người làm cha kiểu ngạo với "Nhà có con gái mới lớn", cung một kiểu với con gái sắp rời khỏi nhà gả đi làm vợ người khác là không bỏ nhau được, đan vào quần quanh trong lòng.

Tô San giận vỗ vai con gái, cười mắng: "Con cho rằng còn giống như ở nhà sao? Kết hôn ba ngày hai bữa chạy về nhà mẹ, còn nói gì nữa?"

"Nghe nói phu nhân Diệu Thiên mất sớm, vẫn không có tái giá, cho nên khi con sống bên đó sẽ không gặp vấn đề mẹ chồng con dâu. Chỉ là con cũng không nên giữ lại cái tính không hiểu chuyện, phải khôn khéo một chút, không thể để người ta coi thường được, biết không?" Tô San cẩn thận truyền thụ kinh nghiệm cho Tư Mộ, chỉ cho cô những vấn đề cần lưu ý khi mới gả qua nhà người. .

Tư Mộ nghe được, gật đầu, thật ra thì trong lòng rất là khinh thường.

Bởi vì vừa mới cùng Ngôn Mặc Bạch nói chuyện về điều khoản bình đẳng, cô gả đi cần phải làm cái gì, không nên làm cái gì, cũng đã rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chớ Trêu Chọc Cô

Ba mẹ lôi kéo cô bàn luận một hồi lâu, cho đến khi Ngôn Diệu Thiên gọi điện đến, mới cắt ngang cuộc nói chuyện giữa ba người.

"Mọi chuyện cần cho hôn lễ, tôi đều đã giao phó xong. Bốn ngày sau, các vị chỉ cần đến dự là được. Còn danh sách dự tiệc mà các vị muốn mời thì in cho tôi một phần, nhanh nhất là ngày mai thiệp mời sẽ đến tay bọn họ. Thời gian đúng là có chút eo hẹp, có một số chỗ sai sót, mong thông gia thứ lỗi." Ngôn Diệu Thiên gọi điện đến để dặn dò một số chuyện cho họ biết.

Thông qua cuộc gọi này, đã khiến ba người nhà họ Phó thấy được tiền tài của cái của YT Quốc Tế, và sự mạnh mẽ vang dội của Ngôn Diệu Thiên

Lại nói nhà họ Phó bên này có bao nhiêu thân thích để mời tiệc, dù chỉ là quan hệ gần một chút, cũng không chỉ có một hai người. Nghe Ngôn Diệu Thiên tự tin như vậy, ngày mai sẽ có thiệp đến tận tay bọn họ, thì đây quả thật không phải một việc làm đơn giản

Cuối cùng, Ngôn Diệu Thiên hỏi riêng Tư Mộ, là dâu phụ là do ông tìm, hay là do chính cô kiếm.

Đương nhiên là Tư Mộ nghĩ mình sẽ tìm dâu phụ.

Đối tượng kết hôn chỉ gặp qua hơn hai lần, cũng không khác người xa lạ. Sắp xếp hôn lễ là do họ làm hết, nếu đến việc tìm dâu phụ cũng do họ tìm, sẽ làm Tư Mộ cảm thấy xa lạ và đơn độc.

Cho nên, chờ Diệu Thiên cúp điện thoại, cô lập tức trở về phòng gọi điện triệu tập bang 'Khuê Mật'. (đăng tại diedanlequydon.com - edit by Tinh Nguru)

Mà không thể ở ngay trước mặt ba mẹ bàn chuyện này được, ngộ nhờ có sơ ý nói bậy một chút, lộ ra nhân bánh liền khổ a.

Cho nên, nơi nói chuyện tốt nhất là ở một quán Bar giải trí nào đó.

Sau khi Tư Mộ nói một tiếng với ba mẹ, cô liền đi ra cửa.

Vừa mở cửa, cô đã thấy chiếc Maybach màu đen mà Ngôn Mặc Bạch cho cô.

Lại nói, cảm giác lái chiếc xe này tốt thật. Một đường phong cách, lại vô cùng đẹp bay theo con đường thành phố, thảnh thơi còn vượt qua xe người khác, sau đó, có thể thuận tiện nhả kèn khiên khích.

Tư Mộ mở cửa sổ xe ra, gió ngoài thổi vào, làm cho tóc cô tung bay, như vậy, mọi phiền não của cô sẽ bay đi.

Khi đang chờ đèn xanh, thì một chiếc BMW X6 chạy đến, ngồi phía trước là hai người thanh niên, nhìn dáng vẻ là biết công tử đại gia.

Người thanh niên nghiêng đầu đánh giá chiếc xe bên cạnh, dù sao thì Maybach vốn là thuộc loại sản xuất với số lượng ít, trước kia chỉ thấy trên web, dù có tiền cũng rất khó mua được a.

Nhìn sơ sơ thì cảm thấy rất giống, cũng không dám xác định đây có phải là chiếc Maybach đó không, lại càng không dám tin, chiếc xe thuộc loại cực phẩm sang trọng được sản xuất chỉ một trăm chiếc trên thế giới lại xuất hiện trước mặt mình.

Khi nhìn qua tấm gương, thì thấy người điều khiển lại là một cô gái trẻ tuổi, thì hai người thanh niên trên chiếc BMW X6 sôi trào trong nháy mắt.

Vừa nhả kèn, vừa lái xe hướng về phía cửa sổ xe Tư Mộ huyết sáo.

Tư Mộ nghe bên cạnh có người huyết gió, nghiêng đầu nhìn sang, rồi không để ý đến.

Trong lòng thì khinh thường hừ hừ, cậu ấm con đại gia dùng chiều này tán gái cũng Ott xưa rồi.

Đối với việc người đẹp không nhìn, dường như hai thanh niên kia cũng không có nổi giận, hô lên: "Hắc hắc, em gì ơi, em muốn đi đâu vậy?"

Lúc này khi vừa thấy đèn giao thông chuyển màu, Tư Mộ trực tiếp nhả ga chạy đi. Nhưng cô lại đánh giá quá thấp khả năng làm phiền của hai người.

Xe của cô một đường lái đến quán Bar đã hẹn trước, phía sau, chiếc BMW X6 vẫn theo đuôi. Dọc đường đi, Tư Mộ cũng đã phát hiện, trên đường cô nhiều lần muốn cắt họ ra. Nhưng bởi vì kỹ thuật lái xe của cô không tính là quá tốt, cũng có lẽ, người lái xe phía có kỹ thuật lái xe quá tốt. Tóm lại, chạy cỡ nào, cô cũng không bỏ họ được.

Kết quả xe một đường đi theo đi tới quán Bar giải trí.

Tư Mộ dừng xe lại, cũng nhanh bước đi vào.

Hai người thanh niên cô không muốn thấy, cũng đi vào.

Có một phục vụ bước lên hỏi Tư Mộ có phòng hay chưa, thì cô nói số phòng đặt trước, sau đó theo phục vụ đi vào.

Hai người thanh niên ở phía sau cực kỳ tự nhiên đi vào, rồi tùy ý ngồi xuống một cái bàn.

Thanh niên mặc áo trắng nhìn thanh niên mặc áo màu cam, nhướng mi, tà mị nhếch miệng cười nói: "Quân Đình, cậu nói thử xem, đây có phải là duyên phận hay không?"

Thanh niên mặc áo màu cam được gọi là Quân Đình nổi lên một nụ cười khê trên khuôn mặt như ngọc, bộ dạng tao nhã như quý công tử, hết sức tuấn lãng xuất trần. Anh ta gạt đầu một cái, nhàn nhạt đáp một tiếng: "Đúng vậy a, duyên phận!"

Trong mắt của anh ta lóe sáng một cách khác thường, khiến cho thanh niên áo trắng hơi nghi hoặc, cau mày. Chỉ rất nhanh sau đó, thanh niên áo trắng lại đùa giỡn, cười nói: "Cậu nói thử xem, tớ theo đuôi cô bé đó, được không?"

Trên mặt Quân Đình vẫn là nụ cười nhật nhòa, nhưng miệng góc đường kia cong không nhu hòa giống trước, có một chút cứng nhắc không dễ dàng phát giác.

Anh ta rũ xuống tầm mắt, nhỏ giọng nói: "Hạo Từ, chó treu chọc người đó."

Hạo Tử bị hấn như nói vậy thì sừng sốt, hơi giật mình vì lời nói của Quân Đình.

Cái gì gọi là chó trêu chọc người đó?

Chẳng lẽ Quân Đình biết cô bé kia?

"Cậu biết cô ấy?" Hạo Tử từ nhỏ chính là người thích gây chuyện, có một số việc khi làm hấn hứng thú, cũng sẽ không vì đôi ba câu của người khác mà bỏ xuống. Ngược lại, không cho hấn làm, hấn càng muốn làm.

Cho nên khi Quân Đình nói hấn không nên trêu chọc cô bé kia, thì trước đó, hấn vốn là muốn đùa giỡn một chút, còn bây giờ thì rất hăng hái nha.

"Không biết." Quân Đình nhẹ lắc đầu, đáy mắt lướt qua một tia chán nản.

"Nếu không biết, vậy còn nói cái gì không nên trêu chọc cô ấy? Ha ha, cô bé ấy rất hợp khẩu vị của tớ nha, hôm nay tớ phải đi vào." Hạo Tử nói xong bắt đầu chà xát tay, nhao nhao muốn thử.

Hấn nhìn sang bạn tốt, nhìn thấy sắc mặt của hấn trầm làm như không vui, khoát tay áo, cười nói với bạn tốt: "Đừng, người vạn lần đừng có kêu tớ không nên trêu chọc cô ấy. Phá rồi nhân duyên người khác coi chừng gặp báo ứng nha. Hôm nay, tớ thật sự coi trọng cô ấy rồi, hắc hắc...."

Sắc mặt của Quân đình trầm hơn.

Hạo Tử cũng không để ý tới hấn, thấy cái người mới vừa dẫn Tư Mộ vào là một phục vụ, liền kêu hấn tới.

"Tần thiếu gia, có gì phân phó?"

Người thanh niên được gọi là Hạo Tử chính là con trai của lão bản quán Bar này, Tần Hạo. Bởi vì anh ta hay dẫn bạn bè đến đây chơi, nên phục vụ quán Bar rất quen thuộc.

Phục vụ bị Tần Hạo gọi lại, một mực cung kính chạy tới.

Vị thiếu gia này nổi danh kiêu căng, tính khí lại vừa thối, xem ai không vừa mắt, lập tức liền đuổi việc, còn không mang cho tiền công. Vì chén cơm của mình, ai dám nghịch ý của anh ta?

"Cô gái mà người mới vừa dẫn đi, là ở phòng nào?" Tần Hạo nhìn phục vụ, hỏi.

Nếu là người khác hỏi, dĩ nhiên phục vụ sẽ không trả lời. Nhưng đối với câu hỏi của vị thiếu gia này, phục vụ chỉ có thể nói sự thật.

Tần Hạo nghe nói người mình nhắm, lại đến căn phòng sang trọng nhất, thì nhíu mày vào, quả nhiên là người đi xe cực phẩm a!

Huyết sáo một cái, hấn đứng lên, vỗ vỗ cái quần không dính bụi, rồi tiêu sái nhìn Quân Đình, hỏi: "Có muốn cùng vào chơi đùa một chút không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Mình Muốn Kết Hôn, Các Cậu Đều Phải Làm Phù Dâu Cho Mình!

Khi Tư Mộ vào phòng bao, thì thấy các chị em thân thiết đều đã đến đủ.

Sở Kỳ và An Thanh Thần đang ngồi trên ghế sa lon trêu chọc Vu Ngu, Vu Ưu đang chơi bài với Diêu Dao, những người khác thì ngồi quanh một cái bàn đầy đồ ăn vặt.

Nhìn thấy Tư Mộ đi vào, Vu Ngu liền chạy tới, đôi mắt đen láy khẽ chớp, âm thanh tức giận nói với Tư Mộ: "Di Tư Mộ, sao bây giờ đi mới đến? Mọi người chờ đi đã lâu."

Thật ra là vì Vu Ngu không chịu được bị hai người Sở Kỳ và An Thanh Thần trêu chọc, đúng là xem bé như con khi mà đùa giỡn, một lúc nhét đồ ăn cho bé, một lúc lại bóp mặt, ô ô ô, rất khó chịu nha! diễn đàn lê quý đôn

Khi nhìn thấy Tư Mộ đi vào, bé liền nhào tới, vừa đúng lúc có thể thoát khỏi ma trảo của hai người bọn họ.

Tư Mộ thấy Vụ Ngư nhào vào mình, cô ôm Vụ Ngư vào lòng rồi hôn một cái lên mặt cô bé, sau đó giải thích: “Mới vừa rời khỏi Đạo Nhi Thượng liền bị hai người đàn ông theo đuôi, trì hoãn thật lâu, nhưng vẫn không bỏ rơi được, hình như vẫn còn đang ở bên ngoài đó.”

Sở Kỳ cực kì khinh bỉ liếc Tư Mộ một cái, cười nói: “Cậu chỉ mới trì hoãn được một lúc thì có thể bỏ rơi được ai? Chỉ cần có một chút kĩ thuật liền có thể làm cậu sợ rồi. Nếu như đổi lại là mình, đảm bảo chưa hết một con đường là có thể bỏ rơi bọn họ, đây chính là kĩ thuật.”

Kĩ thuật đua xe của Sở Kỳ quả thật rất tốt, bình thường Tư Mộ ngồi xe của cô cũng không dám để cô buông thả tay chân thoải mái.

Cô khinh thường xong, lại chú ý tới chuyện khác, nói lớn tiếng: “Mộ Mộ, hai người đàn ông kia vẫn đang ở bên ngoài? Vậy còn chờ gì? Đi ra ngoài đánh bọn họ một trận, xem lần sau bọn họ còn dám theo đuôi cậu nữa không!” Nói xong giờ tay áo lên chuẩn bị động thủ. Diễn đàn lê quý đôn.

Sở Kỳ xuất thân từ hắc đạo, từ nhỏ cô đã tiếp xúc với những thứ đánh đánh giết giết, bên cạnh vẫn luôn có hộ vệ đi theo, dù cô ngang tàng thế nào cũng không có ai dám làm gì.

Thấy vậy, Tư Mộ vội vàng kéo tay cô lại, cười nói: “Được rồi, người ta cũng không có làm gì mình. Chỉ có lúc ở đèn xanh đèn đỏ huyết giác với mình, mình không để ý tới, sau lại đi theo. Mình nghĩ, tám chín phần là họ cảm thấy hứng thú với xe của mình.”

“Xe của cậu? Chiếc Volvo kia?” Diêu Dao hơi giật mình hỏi.

Chiếc xe Volvo màu hồng của Tư Mộ đã mua nhiều năm rồi, mặc dù rất ít dùng, xe được bảo dưỡng rất tốt, nhìn giống như mới, nhưng đó cũng không phải là loại xe hiếm thấy a, là vì vậy mà đi theo không buông sao? Hồng Nhung - Diễn đàn lê quý đôn.

“Theo mình thấy, người ta là vì người con gái xinh đẹp như cậu mới sống chết đi theo không buông. Có người thứ nhất sẽ có thứ hai, Mộ Mộ, mình nói có phải cậu quá vô tư không?” An Thanh Thần cũng lại gần nói chen vào.

“Không phải, hôm nay mình mượn xe của người khác.” Nói xong, cô nhìn qua Sở Kỳ, cười nói: “Lát nữa cho cậu mượn chạy hai vòng, chắc chắn phong cách hơn chiếc BMW X6 của người kia.”

“Thật? Xe gì, xe gì?” Vừa nói đến xe, Sở Kỳ liền cảm thấy hứng thú. Hận không thể lập tức kéo Tư Mộ đi ra ngoài thử một lần.

Vụ Ưu giễu cợt cô nóng vội, sau đó nói: “Bọn mình có một việc muốn nói với các cậu.”

Bởi vì trong điện thoại Tư Mộ cũng không có nói cho các cô biết tới nơi này là vì bản thân mình muốn kết hôn, cho nên bọn họ vẫn giống như mọi hôm trêu chọc nói đùa với nhau diễn đàn lê quý đôn...

Vụ Ưu nói tới đây, Tư Mộ Hoài nhận lấy con gái: “Có chuyện gì mà vội vã gọi chúng mình như vậy.”

Tư Mộ không nói lời nào, chỉ là dùng ánh mắt quét qua từng người, một lúc lâu sau mới nói: “Mình muốn kết hôn.”

Cái này không khác gì một quả bom, trong nháy mắt nổ oanh trong phòng bao.

Các cô biết Tư Mộ có bạn trai trong trường, nhưng mà bây giờ còn đang là sinh viên, không cần phải gấp như vậy chứ?

“Ở trường đại học, sinh viên kết hôn cũng không phải là chuyện lạ, hơn nữa luật pháp bây giờ cũng cho phép.” Vụ Ưu bình tĩnh nói.

Sở Kỳ đi tới trước mặt Tư Mộ, một tay khoác lên vai Tư Mộ, một tay bắt ngực sở bụng Tư Mộ, làm Tư Mộ sợ hết hồn.

Tư Mộ im lặng đẩy tay của cô ra, trợn mắt nhìn Sở Kỳ.

Nhưng Sở Kỳ không hề quan tâm tiếp tục nháy mắt về phía Tư Mộ, cười như không cười nói: “Mình nói, không phải là mang thai chứ? Nếu không thì sao lại gấp gấp muốn kết hôn như vậy. Trước đó, không hề có dấu hiệu gì, bây giờ đột nhiên lại nói muốn kết hôn, Mộ Mộ, cậu giỏi lắm. Mau chóng khai báo sự thật, mấy tháng rồi hả?”

Diêu Dao với Thanh Thần cũng thể hiện bộ dạng cảm thấy hứng thú, lại gần nghe bát quái.

Chỉ có Vụ Ưu trầm mặc, nhìn Tư Mộ. Diễn đàn lê quý đôn.

Ngày đó, Tư Mộ gọi điện thoại nói cho cô biết đã cùng Ngón Diệu Thiên kí một hiệp ước, điều kiện trao đổi để cứu Lăng Vũ là phải gả cho Ngón Mặc Bạch.

Nhớ lại lúc đó, cô còn giễu cợt Tư Mộ ngu ngốc sao lại cứ đem mình bán đi như vậy, nhưng bây giờ nhìn Tư Mộ bình tĩnh như vậy, không có một chút nét bi thương nào, đứng trước mặt mọi người nói “Mình muốn kết hôn”, lòng của cô rất đau.

Hận mình không đủ lớn mạnh, hận mình lực bất tòng tâm (1).

(1). Lực bất tòng tâm: có tâm nhưng không có sức

“Mình muốn kết hôn, các cậu đều phải làm phù dâu cho mình, vào cuối tuần này.” Tư Mộ nhìn người chị em tốt đang đứng ngoài cửa của mình, nhàn nhạt nói lại lần nữa. Trên mặt cô cười nhẹ, tuy nhiên nó không xuất phát từ đáy mắt, trong đôi mắt sáng ngời không che dấu được nét khổ sở.

Bây giờ ba người Sở Kỳ, Thanh Thần và Diêu Dao mới cảm thấy chuyện khác thường.

Kết hôn vội vã như vậy, rất không bình thường.

Nhất thời, ý cười trên mặt ba người dần dần mất đi, nghiêm túc nhìn ánh mắt của Tư Mộ, Sở Kỳ trầm giọng nói: “Nói chuyện rõ ràng.”

Editor: Hồng Nhung - diễn đàn lê quý đơn.

Lúc trước, nhà Tư Mộ xảy ra chuyện, bọn họ có nghe qua, nhưng lại hữu tâm vô lực (2), thương cô mà không giúp được gì.

(2). Cùng nghĩa với câu ‘Lực bất tòng tâm’.

Nhưng đột nhiên Tư Mộ lại tuyên bố muốn kết hôn, hơn nữa lại vội vàng như vậy, có phải là vì công ty của nhà cô?

Tư Mộ cười trấn an bạn tốt, sau đó cũng không tính giải thích cái gì, chỉ cười nói: “Các cậu biết YT Quốc Tế rồi chứ? Công ty đứng đầu thành phố A. Chính là hào môn trong hào môn nha. Thái tử gia——Ngôn Mặc Bạch. Về sau, mình chính là thiếu phu nhân của hào môn rồi, thật quá tốt.”

Diêu Dao đưa tay ra sờ sờ trán Tư Mộ, sau đó gương mặt tỏ vẻ nghi ngờ không hiểu: “Không có bị sốt, thế nào lại nói lời hồ đồ vậy. Ai nha, mình nói này Mộ Mộ, cậu là gió sao? Thế nào lại lập gia đình đột ngột như vậy, còn là gã cho Thái tử của Ngôn gia? Trước giờ mình chưa từng nghe nói qua cậu và anh ta có quan hệ sao?

An Thanh Thần cũng thể hiện bộ dạng nghi ngờ, hỏi: “Có phải chú và dì cũng vì Lăng Vũ nên đồng ý gả cậu đi sao? Không thể nào, chú với dì yêu thương cậu như vậy, dù không còn Lăng Vũ cũng sẽ không lấy hạnh phúc của cậu làm giao dịch trao đổi. Rốt cuộc là có chuyện như vậy xảy ra sao?”
Diễn đàn lê quý đơn.

Sở Kỳ cũng mở to mắt, thăm dò nhìn cô.

Tư Mộ hết cách, đành phải đem mọi chuyện nói ra hết, cuối cùng rất uất ức nói: “Mình biết rõ làm như vậy là rất ngu ngốc nhưng đây là cách duy nhất để cứu Lăng Vũ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu VỢ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Cho Mình Mượn Chồng Của Cậu Đùa Giỡn Một Tí!

Sau khi nghe xong, mọi người đều lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Đột nhiên Tư Mộ thoải mái cười một tiếng: “Các cậu đừng như vậy, mình cũng không có chịu thiệt thòi. Các cậu xem, Ngôn gia có nhiều tiền như vậy, mình gả đến đó không phải lo cơm áo gạo tiền, chuyện gì cũng không cần làm, chỉ phụ trách tiêu tiền. Còn có, Thái tử của Ngôn gia, lớn lên nhìn rất tuấn tú, là loại trai đẹp bỏ đi. ....Bảo đảm các cậu nhìn đều phải chảy nước miếng.

Có lẽ là Tư Mộ cười thoải mái như vậy khác với loại không khí âm u lúc nãy, nên cảm xúc của mọi người cũng bị kéo theo Tư Mộ.

“Cắt——! Không có hình ảnh thì không biết được. Trai đẹp còn rất nhiều, mình thật chưa thấy qua loại trai đẹp bỏ đi.” Trên đời này trai đẹp vô số, cô cũng gặp qua không ít người, đâu phải chỉ một hai cậu là Tư Mộ có thể lừa cô được.

“Vưu Ưu, không phải là cậu đã từng nhìn thấy anh ta sao, cậu nói xem anh ta có đẹp hay không?” Tư Mộ thấy ba người kia dùng ánh mắt không tin nhìn mình, cô lập tức lôi Vưu Ưu ra làm chứng.

“Ừ, đẹp trai.” Vưu Ưu đồng ý gật đầu, nhưng lại nói tiếp: “Anh ta chỉ được mỗi đẹp trai, nói thật, người bình thường là vô phúc tiêu thụ, quá lạnh rồi. Lạnh khốc, lạnh lùng, lạnh nhạt. .... tóm lại chính là một chữ —— lạnh!”

Nói xong, Vưu Ưu còn làm hành động rung mình để phụ họa thêm.

Cô nghĩ Ngôn Mặc Bạch là kiểu người. ....lạnh lùng vượt qua cả người cha đoán mệnh của Vưu Ngư.

“Ha ha, lạnh lùng? Mình thích nhất kiểu trai đẹp này. Mộ Mộ, mình đồng ý làm phù dâu cho cậu, đến lúc đó cậu phải cho mình mượn lão công của cậu để mình trêu đùa một chút.” Sở Kỳ khoa trương cười nói, sau đó vỗ vai Tư Mộ nói: “Sẽ không ghen chứ?”

Editor: Hồng Nhung – Diễn đàn lê quý đơn

Phải nói, bây giờ Sở Kỳ tỏ ra khí thế ngất trời, nhưng đến lúc thật sự nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch, cô lại không dám can rờ. Cuối cùng, Tư Mộ còn khiêu khích nhìn cô, ánh mắt ấy như là đang nói: “Đi đi, không phải cậu nói muốn trêu đùa chồng của mình sao hả đại sắc nữ.”

Lúc này, Tư Mộ trừng mắt nhìn: “Tất nhiên sẽ không ghen. Hoan nghênh cậu đến đùa giỡn, không thu bất kì chi phí gì, chỉ cần không phải cậu sợ anh ta đánh cậu, mình không có ý kiến gì. Ha ha—— còn có còn có, nghe nói chồng mình là một người đồng tính, hơn nữa hôm nay mình còn thấy bọn họ thân thiết cùng nhau ăn sáng, phải nói là rất xứng với nhau, quả thật là một đôi tuyệt phối.”

“Thật vậy sao?” Hủ nữ Điều Dao kêu lên sợ hãi: “Mình yêu thích nhất là manh mĩ nam, đừng yếu đuối làm thụ, mình thích cường công hơn.”

“Bảo đảm hợp khẩu vị của cậu! Nhưng hai công chịu thụ hình, tổ hợp như vậy mới lớn mạnh đến phun máu phải không?——Cho nên, cậu cũng sẽ tới làm phù dâu cho mình chứ?” Tư Mộ tiếp tục dụ dỗ. Diễn đàn lễ quý đôn.

“Không phải Tiểu Kỳ Nhi làm phù dâu cho cậu rồi sao? Phải cần có mấy phù dâu sao?” Điều Dao có chút buồn bực, cô không muốn làm dâu phụ, cô chỉ muốn ngắm soái ca, làm dâu phụ còn phải cần rượu thay cô dâu, dạo gần đây từ lượng của cô đã bị suy giảm rồi.

Tư Mộ có chút xấu hổ nói: “Nghe nói, cần có ba phù dâu.”

Khi đó, Ngôn Diệu Thiên nói với cô: “Cô có cần tôi tìm phù dâu giúp không? Bởi vì hôn lễ tổ chức tương đối lớn, một phù dâu sợ không ứng phó được, ít nhất phải có ba người mới giữ được thể diện chứ?”

Vì vậy, Tư Mộ không thể không tìm mấy chị em giúp một tay, mà tình cảm của bọn cô cũng rất tốt, rất thân thiết nên cô cũng hy vọng bọn họ có thể đưa cô vào lễ đường.

Tuy Vuư Ưu chưa kết hôn, nhưng cũng đã là mẹ của đứa bé bốn tuổi, cho nên bị loại trừ ra. Bây giờ miễn cưỡng cũng chỉ tìm đủ ba người.

Về phần Vuư Ngư thì để cô bé làm hoa đồng đi! Rất xinh đẹp lại đáng yêu, bày một ít đáng, hấp dẫn được nhiều con mắt!

“Này, YT Quốc Tế đúng thật là nhiều tiền a! Dâu phụ cũng tổ chức thành đoàn rồi, hôn lễ này muốn tổ chức to bao nhiêu nha?” Thanh Thần cảm khái nói.

“Trước mắt chưa biết, chỉ là chỉ còn khoảng ba bốn ngày chuẩn bị, chắc là sẽ không làm nhiều lắm đâu?” Tư Mộ có chút không chắc chắn trả lời.

Điều Dao vỗ tay phát ra tiếng, ý bảo các cô đi qua.

Điều Dao đã rót xong mấy ly rượu, sau đó cô cầm một ly lên, ra hiệu cho mọi người cầm ly của mình lên: “Mình chúc trước, chúc cậu hôn nhân hạnh phúc, sớm sinh quý tử.”

Khi mọi người đang nâng ly, đột nhiên có tiếng động vang lên ở cửa phòng, chưa đợi mọi người phản ứng, lập tức cửa được mở ra, một người đàn ông mặc đồ trắng, khuôn mặt tuyệt mĩ đi vào. Diễn đàn lễ quý đôn.

Anh ta cong môi lên, nhìn lướt qua mọi người trong phòng bao, sau đó rất tự nhiên giới thiệu mình: “Xin chào các người đẹp. Tôi tên là Tần Hạo, là chủ nhân của nơi này. Gặp nhau chính là duyên phận, hy vọng có thể được kết giao bạn bè với mọi người, hôm nay tốn bao nhiêu đều miễn phí hết.”

Anh ta đi thẳng tới chỗ các cô, không khách khí lấy một cái ly, tự rót rượu cho mình, sau đó nâng ly lên cùng với bọn họ: “Các người đẹp, tôi xin kính trước một ly. Mọi người cứ tự nhiên.”

Tư Mộ cực kì không vui nhìn chằm chằm Tần Hạo, nghĩ thầm thì ra là chủ nhân của nơi này, khó trách đi theo mình tới đây. Mặc dù không phải cô ý theo đuổi cô, nhưng mấy lần cô muốn bỏ rơi anh ta thì anh ta lại cố ý di chuyển theo cô, điều này làm cho Tư Mộ không thích, huống hồ khi đang đợi đèn xanh, người đàn ông này còn làm hành động lưu manh huyết giố với cô, rõ ràng là có ý đồ không tốt.

Nhìn đi, bây giờ còn lại đi tới đây. Ông chủ của nơi này thì sao? Có ai quy định là chủ nhân ở đây thì có thể thoải mái tự do lại gần chỗ của khách sao?

Sở Kỳ nhìn qua Tư Mộ, thấy ánh mắt cô không vui, nhất thời hiểu ý.

Sở Kỳ lạnh lùng mở miệng nói: “Làm phiền anh đi ra ngoài.”

Tần Hạo giống như là không nghe thấy, tiếp tục cười ha ha: “Người đẹp đừng tức giận, tôi hiểu rõ tự tiện đi vào là có hơi lỗ mãng, nhưng tôi thực sự muốn cùng mọi người kết giao bằng hữu, đây là thực lòng. Nếu không thì tôi tự phạt mình ba ly là được.”

Tư Mộ ghét nhất là loại người vô lại quán lấy người khác không buông nên trầm mặt nói: “Đi ra ngoài, chúng tôi không kết giao bằng hữu với anh.”

Tần Hạo thấy Tư Mộ lên tiếng, làm sao dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

Anh ta quay người lại giống như là bất ngờ nhận ra Tư Mộ, kinh ngạc kêu lên: “A, chúng ta thật có duyên. Lúc nãy chúng ta mới gặp nhau trên đường. Người đẹp, cô còn nhớ không?”

Anh ta vừa nói lời này ra, Sở Kỳ lập tức hiểu rõ mọi chuyện, thì ra là tên tiểu tử này!

Thật là một người phiền phức, đuổi cũng không đi.

Cô giờ tay lên nói với người đàn ông mặc đồ đen đứng ngoài cửa: “Ném anh ta ra ngoài.”

Chuyện ném người như vậy, người hộ vệ này đã làm nhiều, đặc biệt là khi đi cùng với Sở Kỳ, ném người sống ra ngoài là việc dễ làm rồi. Ngay lập tức nắm áo Tần Hạo, xách cả người anh ta ra ngoài cửa.

Hồng Nhung - Diễn đàn lê quý đôn. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Mà Tần Hạo nhìn giống như con khỉ, bị nhấc lên, tay chân gãy dựa, nhưng lại không thoát ra được, trông cực kì buồn cười.

Sở Kỳ khoa trương cười lớn.

Tư Mộ nhìn anh ta một cái, thật là ngây thơ! Nhìn giống như là lúc còn nhỏ bị xách như vậy.

“Đúng rồi, Mộ Mộ, không phải cậu nói có hai người sao? Sao bây giờ chỉ thấy có một, còn một người nữa đâu? Chắc không phải là ở một góc nào đó rồi diễn vai phục vụ đi tới đây chứ?” Sở Kỳ vừa nói vừa cười to lên.

Vưu Ngư ở bên cạnh nhìn người đàn ông như cây cao lương kia bị xách lên trông rất buồn cười liền vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cười khanh khách, lăn lộn ở trên ghế sofa, đến lúc bị mẹ đánh vào mông mới chịu ngồi nghiêm túc lại.

Gương mặt Diêu Dao tỏ vẻ khinh thường nói: “Thôi đi, còn tưởng có bao nhiêu khả năng, ai ngờ bị xách lên dễ dàng như vậy, thật giống như khi làm xiếc ở rạp. Nhìn kiểu này, đoán chắc anh ta là nhược thụ rồi.”

Hừ nữ ba câu không rời đàm mĩ a!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tiếng Thở Dốc Như Trê Con Của Ngôn Mặc Bạch.

Rất không dễ dàng ổn định lại sau đó, vài người cũng bắt đầu ra kế hoạch mọi chuyện trong ngày cưới, sau đó liền đi thử lễ phục.

YT Quốc Tế làm việc thật hiệu suất, cô thật bội phục sát đất.

Suy nghĩ chu toàn, làm việc cẩn thận.

Ngôn Diêu Thiên đem toàn bộ công việc hôn lễ cùng với những việc liên quan đến cô dâu mới giao toàn quyền cho bộ phận quan hệ quản lý xã hội của YT Quốc Tế làm, để cho các cô trao đổi phương thức liên lạc để hỗ trợ lẫn nhau.

Nhuế Ân ở bộ phận quản lý quan hệ xã hội của YT Quốc Tế vừa mới gọi tới, bảo cô cùng mấy phù dâu đi chọn lựa áo cưới cùng lễ phục, không hợp có thể thay đổi lập tức.

Tư Mộ cùng các cô không trì hoãn thời gian, vén màn liền lái xe đi đến cửa hàng mà Nhuế Ân chỉ định.

Thời điểm mấy người nghỉ ngơi, thấy Trần Hạo Chính bò lên sân khấu khóc lóc gào thét, bên cạnh còn có người đàn ông mặc y phục màu da cam.

Sở Kỳ nhíu mày nhìn về phía Tư Mộ: "Người đàn ông ngoài kia là anh ta? Muốn để cho ta cùng nhau bảo vệ và trừng trị anh ta một lần hay không?"

Tư Mộ cười nhạo: "Nhà người ta cũng không trâu chọc cậu, làm sao vô duyên vô cớ đi trừng trị anh ta được? Làm gì có người không phân rõ phải trái nha."

Sở Lý hừ hừ nhấc chân đi tới.

Tư Mộ đi ở phía sau, Quân Đình nhìn bóng lưng yếu điệu kia, tâm tình một phen hoảng hốt, cho đến lúc tiếng gào khóc của người bên cạnh càng lúc càng lớn, anh mới lấy lại được tinh thần. Sau đó cúi đầu, khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ.

"Mộ Mộ! Nhanh chút." Sở Kỳ đứng ở chỗ đậu xe bên kia, thúc giục Tư Mộ. Sau đó ngừng lại chỉ một chiếc xe màu đen nói: "Hắc, cô bé, đừng nói với mình hôm nay cậu điều khiển là chiếc xe này nha, mình sẽ điên mất."

Tư Mộ buồn cười gật đầu: "Chính là chiếc đó! Cũng không tệ lắm đúng không?"

Sở Kỳ liền bỏ nhào vào trên thân xe, mặc kệ tiếng còi xe báo động đang kêu lên inh ỏi, chỉ hưng phấn hét lên: "Không sai, quá không sai! Trước kia chỉ có thể nhìn thấy trên mạng đến chảy nước miếng, rốt cuộc hiện tại cũng có thể nhìn thấy ngoài đời! Toàn cầu xuất ra bất quá chỉ có 100 chiếc, có tiền đều khó có thể mua được bản số lượng!"

"Nhanh giao chìa khóa cho mình, mình muốn lái chiếc này! Đây, chìa khóa xe của mình đưa cậu, cậu lái chiếc X6 của mình, không cho nói không! Nhanh đưa chìa khóa cho mình- -" Sở Kỳ nhảy đến bên người Tư Mộ, đem chìa khóa của mình quăng cho Tư Mộ, muốn cùng cô trao đổi.

Tư Mộ đem chìa khóa đưa cô, sau đó dặn dò: "Đừng chạy nhanh quá! Vạn nhất nếu bị phạt hóa đơn đều có thể không liên quan đến ta."

Sở Kỳ nào còn lo lắng nghe lời Tư Mộ nói, cầm cái chìa khóa, đã sớm lên xe, một chân đạp ga, xe như mũi tên rời cung bắn ra ngoài.

Vài người đi theo phía sau Tư Mộ tròn mắt há hốc mồm.

Trong lòng đều âm thầm may mắn, may mắn vì đã không ngồi lên xe, nếu không thì bị hù dọa đến chết mất.

Diêu Dao cùng An Thanh mỗi người đều lái đến một chiếc xe, chỉ có Vuư Ưu mới về nước không có xe, cho nên hai mẹ con đành phải ngồi trên xe Tư Mộ.

Trên đường, Vuư Ưu hỏi, Tư Mộ chuyên tâm lái xe: "Mộ Mộ, như vậy cậu, sẽ không hối hận sao?"

Tư Mộ suy nghĩ một chút thật lâu sau, mới trầm mặc nói một câu: "Ít nhất hiện tại không hối hận."

Đúng vậy, không hối hận! Vì người nhà, như thế nào lại ỷ khuất bản thân mình cũng không hối hận!

--

Đợi cho đến khi xe Tư Mộ đến nơi đã định, Sở Kỳ đã lái xe đi chuyển mấy vòng mới trở lại.

Vừa đến trước cửa hàng, Nhuế Ân liền ra đón. Không hổ là quản lý bộ phận quan hệ xã hội, thái độ khéo léo, không nịnh bợ, không xa cách, vừa đúng làm cho người ta có cảm giác cực kì thân quen.

"Tiểu thư Phó, đi bên này."

Đây là một cửa hàng bày bán các loại quần áo cao cấp.

Tư Mộ trước kia chưa có đến qua nơi này, cho nên đối với nơi này không hề quen thuộc, nhưng Tiêu Giao có cùng chị cô đến đây hai lần, đại khái biết được một chút.

Bình thường nơi này đều rất vắng vẻ, nhưng hôm nay bên trong tụ tập rất nhiều người, cũng không phải là khách hàng, mà vì lần này vì hôn lễ của YT Quốc Tế nên đã mời tất cả các nhà thiết kế thời trang cả nước thậm chí cả nước ngoài cũng được mời đến.

Áo cưới của Tư Mộ cùng lễ phục của phù dâu, đều được may tại chỗ.

Hiện tại, bảo các cô cùng đi qua để chọn lựa kiểu dáng tốt nhất, xem xét một chút, rồi bắt đầu làm ngày làm đêm đẩy nhanh tốc độ để làm ra.

Tư Mộ hoàn toàn bị sự phô trương này làm cho chấn động rồi.

Lại một lần nữa cảm thán YT Quốc Tế, thật sự đúng là có tiền có bạc rồi.

Áo cưới được xác định xuống đến nơi, là áo cưới chéo vai lộ lưng, trên thân đặc biệt vừa người, dáng đường cong tuyệt đẹp lộ hoàn toàn, là sự kết hợp của thuần khiết cùng xúc động.

Thời điểm thầy thiết kế giới thiệu bộ áo cưới này cho Tư Mộ mặc vào thử, Tư Mộ che mặt nói quá lộ, muốn thay đổi bộ khác.

Nhưng mà mấy chị em phù dâu nhất trí tiến cử bắt buộc cô phải mặc bộ này.

Vuư Ngưu khi nhìn thấy mặt Tư Mộ liền hâm mộ nói: "Con có thể mặc loại lộ lưng này hay không? Di Mộ Mộ bộ này thật đẹp nha, con cũng muốn mặc thử."

Vì thế Tư Mộ miễn cưỡng đáp ứng.

Phía sau còn có một bộ sườn sấm, hai bộ lễ phục dạ hội.

Tư Mộ nhớ tới liền đau đầu, bốn bộ quần áo nha, mỗi cảnh buổi tối thay quần áo đều đã đủ rồi.

Lễ phục phù dâu cũng rất xem trọng, mỗi người đều đã được chuẩn bị hai bộ, mà kiểu hoa khác nhau.

Như vậy lại tiếp tục chọn lựa, trợn vện bốn giờ đồng hồ.

"Tiểu thư Phó, lễ phục vẫn có chỗ nào không hài lòng sao?" Nhuệ Ân cười hỏi lại.

Tư Mộ uể oải lắc đầu: "Không, có , rồi!"

Nhuệ Ân đi vòng qua sau lưng giúp cô xoa bóp vai: "Ngày mai là xuất ra rồi, các người bớt chút thời gian thử lại một lần nữa xem có hợp dáng không, không hợp có thể nói, còn có thể kêu các cô ấy thay đổi."

Tư Mộ mệt đến mức nói cũng không nói nổi rồi.

Chỉ có thử y phục mà đã mệt như vậy, đến lúc đến ngày kết hôn, không biết muốn ra bao nhiêu lộn xộn, không biết muốn mệt thành cái dạng gì???

Trong lòng Tư Mộ đang kêu rên, liền nghe thấy Nhuệ Ân nói: "Lễ phục của Ngôn Thiếu cũng đang làm, bất quá liên hệ anh ta qua thử không được, cũng không biết lễ phục có hợp với anh ta hay không. Anh ta chỉ cho một yêu cầu nhỏ, yêu cầu duy nhất là chỉ định lễ phục màu đen, cái khác đều không sao cả. Đúng là tôi cảm thấy vẫn nên gọi anh ta qua thử một lần có vẻ tốt hơn, cô cảm thấy được không?"

Tư Mộ được Nhuệ Ân xoa vai, thoải mái thiếu chút nữa ngủ thiếp đi. Giờ phút này nghe thấy Nhuệ Ân mà nói, cô mê mê gật đầu.

Cho nên thời điểm Nhuệ Ân đẩy cô tình cho cô gọi điện cho Ngôn Mặc Bạch, Tư Mộ có chút hốt hoảng, không biết vì sao lại muốn cô gọi.

Nhuệ Ân giải thích nói gọi nhiều là mà không có người nhận, để cho Tư Mộ lấy điện thoại của mình gọi một lần.

Tư Mộ trầm nghĩ, rằng anh ta không tiếp điện thoại cô, khẳng định cũng không tiếp điện thoại của tôi rồi.

Bất quá nhìn Nhuệ Ân cười thân thiết như thế, cô liền miễn cưỡng gọi một cái.

Nếu thật sự gọi không thông, cô cũng không có biện pháp.

Điện thoại vang vài tiếng, đều không có người nghe, thời điểm Tư Mộ chuẩn bị cúp, bên kia truyền đến âm thanh trầm thấp lạnh như băng của Ngôn Mặc Bạch: "Chuyện gì?"

Tư Mộ lập tức không biết trả lời như thế nào, sững sờ, hai bên đều trầm mặc, Tư Mộ thậm chí còn nghe được tiếng kiềm nén thở dốc của Ngôn Mặc Bạch.

Thở dốc- -?

Bộ não Tư Mộ hoạt động, chẳng lẽ anh ta đang cùng bạn.... sao?

Tư Mộ quay đầu nhìn ra ngoài, hóa ra trời đã tối rồi, khó trách lại quấy rầy anh ta rồi.

Cuộc gọi này thật sự gọi không đúng lúc rồi.

Rõ ràng là đáp ứng với anh ta không can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của anh ta, vì sao mới vừa đàm phán xong, mình lại xoay người lại liên lụy vào trong sinh hoạt cá nhân của anh ta rồi?

Tư Mộ vội vàng nói: "A...không có việc gì, anh cứ làm việc của anh, tôi treo, thật sự xin lỗi, quấy rầy rồi!" Sau đó liền lập tức cúp điện thoại.

Tìm Tư Mộ đập mạnh, hai má ửng hồng hồng.

Trong điện thoại truyền tiếng thở dốc của Ngôn Mặc Bạch, như vậy thật mất hồn!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ngôn Mặc Bạch Trúng Đạn.

Đầu bên kia điện thoại Ngôn Mặc Bạch cắn răng dựa vào tường, một tay kìm chặt bụng, tay kia vừa lấy di động vừa run.

Anh ta kiềm chế thở mạnh, em mình kê bên góc tường. Bốn phía rất yên tĩnh, một mảnh tối đen, nhưng anh ta vẫn buột bản thân mình đề cao cảnh giác,

tập trung suy nghĩ, dựa vào thính giác nhạy cảm chú ý động tĩnh xung quanh.

Tiếng bước chân rất nhẹ bước đến gần, tốc độ rất nhanh, thần kinh trên dây anh ta căng thẳng, bắt đầu chuẩn bị chiến đấu, sau đó bỗng nhiên thở dài một hơi nhẹ nhõm, cả người đều trượt xuống ngồi trên mặt đất.

Dựa vào tiếng bước chân nhận ra được người nào tới, là người của mình, Ngôn Mặc Bạch tiếp tục thả lỏng dây thần kinh xuống.

Rốt cuộc đã đến rồi đây!

Cố Khuynh xem xét người trên mặt đất, xác định còn sống, anh liền nở một nụ cười chậm rãi, suất khí thổi tiếng huýt sáo, khoa trương kinh ngạc kêu toa: "Oa, một đám 20 người rình mò lên lút, hơn nửa bọn chúng đều rất tinh anh, cậu cũng thoát được, thật sự lợi hại nhai! Tiểu Bạch, xem ra cậu về nước nửa năm một chút năng lực cũng không có giảm đi nha--"

Ngôn Mặc Bạch nếu không bị thương, anh ta thật muốn nhảy dựng lên đập tên hỗn đần này mấy cước.

Không nhìn thấy anh ta đang bị thương sao? Vẫn còn không chịu nắm bắt thời gian, còn ở nơi này đùa bỡn anh ta.

Ngôn Mặc Bạch nghiêng răng nghiêng lợi, khổ sở phun ra mấy chữ: "Tôi, bụng, giữa, một, thương."

Nói xong sắc mặt đã trắng rồi.

Cố Khuynh lúc nàu mới thấy tay anh ta vẫn giữ chặt bụng, từ bên trong một màu đỏ như máu loãng chảy ra ngoài. Y phục bị máu thấm ướt một mảng lớn, phỏng chừng đổ máu một lượng không ít, khó trách mặt lại trắng như thế, có lẽ nguyên do chính là mất máu quá nhiều đi!

Cố Khuynh lại không thêm quan tâm đi qua cười: "Yên tâm, cậu không chết được, cho dù là Diêm Vương lấy mạng cậu, tôi đều có thể cướp trở về, huống chi người cậu lại tốt như vậy có thể ở tại đây nói chuyện phỉm với mình, giải thích rõ không có gì trở ngại, chỉ là mất chút máu mà thôi."

Cố Khuynh đem Ngôn Mặc Bạch đến địa bàn của mình, sau đó đặt anh ta nằm trên bàn phẫu thuật, giúp anh ta lấy viên đạn ra.

Thừa dịp đó cực kì tài ác không chích thuốc tê, mà Ngôn Mặc Bạch nhẫn nhịn chịu đựng đến mồ hôi trên trán đều chảy từng giọt từng giọt, muốn mắng chửi người mà khí lực đã không còn rồi.

"Cái lão già kia, cũng thật để mắt đến tôi, cư nhiên vận dụng hết tất cả các sát thủ tinh nhuệ đến đối phó tôi, bất quá ông ta không có thực hiện được, bất quá sự tình phía sau càng phiền toái." Ngôn Mặc Bạch nằm ở nơi này nói với Cố Khuynh, anh ta có chút lo lắng sẽ liên lụy đến tổ chức của mình.

Cố Khuynh làm phẫu thuật này cực kỳ vất vả.

Nơi Ngôn Mặc Bạch trúng đạn cực kỳ nhỏ bé, nếu không nắm giữ được lực mạnh yếu, sẽ rất nguy hiểm. Tuy nhiên y thuật của anh cao siêu, nhưng cũng cần phải tập trung tinh thần cao độ.

Cố Khuynh không để ý đến lời Ngôn Mặc Bạch nói, hiện tại anh rất vội, nghĩ thầm, cái người này có biết hay không muốn nói làm phân tán lực chú ý của tôi? Sinh mệnh của anh ta vẫn nắm giữ ở trong tay tôi nha, cậu ngàn vạn lần đừng bức tôi làm quân nhân đào ngũ nha.

Không dễ dàng chờ anh mang viên đạn ra, mới thoải mái nở nụ cười: "Nói tiểu tử cậu đúng là trâu nha, như thế nào lại chạy đến lão già kia trêu chọc? Có phải tại nơi của ông ta có thứ gì tốt hay không?"

Khóe miệng Ngôn Mặc Bạch giựt giựt: "Trên tay lão kia có một viên cực phẩm thuần xuyên nhập, tôi xem không sai. Tôi ra một cái giá cực kỳ hợp lý, lão già kia không bán.... .."

"Cho nên, cậu liền đi cướp sao?" Cố Khuynh thiếu chút nữa nở nụ cười, cái người này thật muốn bá đạo như vậy. Ép mua không được liền cướp đoạt sao? Quá dã man rồi! Mà Cố Khuynh cảm thấy được anh ta cho rằng không ra giá sai, khả năng không tới một phần mười giá trị kim cương. Bán dạo cái này thật làm lỗ vốn. Nhà người ta không muốn bán, đó không phải chuyện bình thường sao?

Cố Khuynh băng bó vết thương tay không tự chủ được tăng thêm chút lực, Ngôn Mặc Bạch cắn răng ngậm miệng, không hé răng.

"Cậu muốn thứ kia để làm chi?" Thấy Ngôn Mặc Bạch không hé miệng, Cố Khuynh lại hỏi: "Chẳng lẽ đưa cho cô dâu kia?"

Mặt Ngôn Mặc Bạch không chút máu lại hiện lên một tia ửng đỏ đáng nghi. Cố Khuynh nhìn không được hoài nghi hai mắt của mình, anh có thể tin tưởng bản thân mình nhìn thấy. Tiểu Bạch, lại có thể đỏ mặt khó xử?"

Cố Khuynh có phần không thể tin, anh đưa tay捏 mặt Ngôn Mặc Bạch, nhìn xem có phải thật sự hay không, kết quả bị Ngôn Mặc Bạch đột nhiên mở mắt ra trừng mắt nhìn về phía anh.

Anh có phần ngượng ngùng, "Nghe nói hôn lễ của cậu là cuối tuần này, nhưng hôm nay cậu bị thương, có phần nghiêm trọng, ít nhất cũng cần phải nằm viện tĩnh dưỡng 10 ngày nửa tháng, chẳng thế thì..." Bỗng nhiên anh lại như có ý nói: "Nếu không như vậy đi, Chủ nhật này mình thay cậu tham dự hôn lễ, tính cả động phòng đều có thể làm thay."

Ánh mắt sắc bén của Ngôn Mặc Bạch như đao phóng giết người hướng về Cố Khuynh, hận không thể chém anh thành tám khối.

"Được rồi được rồi, chỉ đùa một chút mà thôi. Cô bé kia căn bản không phải đồ ăn của tôi, tôi mới không thích tiểu thanh tân, tôi yêu thích mẫu hình Tiểu Lạc Tiêu, khẩu vị tôi rất nặng. Trước mắt hai ngày này cậu ở tại đây dưỡng thương đi, chỗ nào cũng đừng đi." Cố Khuyneh giúp Ngôn Mặc Bạch rửa sạch miệng vết thương, sau đó nhìn anh ta một cái khinh bỉ, cười cười giải thích.

Cố Khuyneh thật sự cảm thấy được, việc tiểu Bạch đối với cô dâu này, giống như trở về phản ứng của một người đàn ông bình thường nên có rồi.

Đây là một chuyển biến tốt đi?

Đúng là không thể không muốn chết nha?

Cố Khuyneh vuốt cằm suy nghĩ, có phải nên đem nào Tiểu Bạch đi phá vỡ hay không, cho gột rửa lại? Người đàn ông này đầu óc vẫn không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Diệp Nham Chất Vấn

Đã chọn ngày cử hành hôn lễ, mở tiệc chiêu đãi tân khách cũng đã định xong, Ngôn Diệu Thiên đã lên danh sách mời những nhân vật nổi tiếng, chỉ còn chờ bên kia đem thiệp cưới đến.

Hôn lễ được tổ chức tại khách sạn Autumn, những ngày này Autumn cũng không mở cửa kinh doanh để chuẩn bị cho hôn lễ.

Autumn có nhà hàng Phụ Chúc là chỗ ăn chơi cũng dừng kinh doanh, đặc biệt phục vụ các bạn bè ở xa đến để thưởng thức, hơn nữa các dịch vụ đều là miễn phí.

Thật ra nhà hàng Phụ Chúc mọn, Autumn làm mặt bên ngoài của cửa hàng mà thôi. Trên thực tế là kinh doanh cá nhân. Nhưng tài sản của nhà họ Ngôn nhiều như vậy, làm cho các bằng hữu an trí ở phòng của Autumn, sau đó nghe nói họ nhàm chán không có gì chơi đùa, cùng nhau bao hết chỗ ăn chơi. Sở dĩ chi tiêu là nhà họ Ngôn chịu, mọi người nghĩ muốn làm thế nào cũng được, hoàn toàn không cần bỏ tiền.

Mà mấy ngày này nhà họ Phó cũng bận rộn tới tận mất ngủ.

Tô San vội vàng giúp con gái mua thêm đồ cưới, thời gian này có rất nhiều thứ cũng chưa thể đặt mua, nhưng cũng đã đặt mua được một ít, có chút ít còn hơn không.

Mà Tư Mộ cũng bị mẹ kéo đi cùng, nói là cho cô tự lựa chọn, dù sao cũng phải hợp ý cô mới được.

Tin tức con gái nhà họ Phó cùng con trai nhà họ Ngôn sắp kết hôn đã lan khắp nơi, thậm chí cả nước đều quảng bá, "Lăng Vũ" sắp phá sản, không có nguồn trợ giúp, vừa nghe nói nhà họ Phó cùng nhà họ Ngôn kết giao thông gia, một đám bỏ đến muốn cùng Phó Minh Vũ nói lại quan hệ, chọn nên Phó Minh Vũ ngay cả bị bệnh, cũng không được yên bình.

Cái gọi là gặp hoạn nạn mới biết ai là bạn mình, một chút cũng không sai.

Lúc trước Phó Minh Vũ lúc trước gặp chuyện không may, những người đó liền coi như không thấy hoặc thấy chết mà không cứu, hiện tại thấy ông ta có Ngôn gia làm chỗ dựa vững chắc, lại một đám xúm vào nịnh bợ. Trải qua đạo lý đối nhân xử thế, tự nhiên ông ta đối với việc nịnh nọt này nọ không quan tâm, cũng không cùng bọn họ có quan hệ thân thiết.

Cho nên ông ta lấy cớ thân thể không khỏe, ngăn những người đó ở ngoài cửa, coi như không thấy, điện thoại cũng không nghe.

Bà xã đầu óc choáng váng, ông ta lại có vẻ rất thanh nhàn sinh nhàm chán, không có việc để làm.

Nhìn bà xã giúp con gái lựa chọn của hồi môn gì đó, ông ta cũng hưng phấn ngồi một bên xem, thỉnh thoảng phát biểu ý kiến.

Vào lúc ba người cùng nhau thảo luận, cửa truyền đến tiếng nói của di: "Mộ Mộ, con có bạn học tới tìm."

Tư Mộ khó hiểu nghĩ, là ai tới tìm cô? Bạn học của cô biết nhà cô ở nơi này hầu như không có ai, vậy người tự xưng là bạn học này là ai?

Tư Mộ ngồi chồm hổm, đứng dậy đi tới cửa.

Di thấy Tư Mộ đi ra, liền nói với cô: "Bảo cậu ta vào, cậu ta không chịu nên đã ra đứng ở ngoài, nói là có chuyện quan trọng tìm con."

Tư Mộ lúc này chạy tới cửa lớn, vừa mới ngẩng đầu chỉ thấy một dáng người cao ngất đứng ở cửa, anh tuấn bất phàm.

Tư Mộ dừng bước chân lại, người trước mắt không phải Diệp Nham sao?

Anh ấy sao lại ở chỗ này?

Anh ấy biết nhà cô ở nơi này?

Không đợi Tư Mộ mở miệng, Diệp Nham liền vội vàng hỏi: "Mộ Mộ, tin đồn bên ngoài không phải sự thật đúng không? Em cùng con trai nhà họ Ngôn kết hôn, chuyện này là thật sao?"

Anh ta lòng như lửa đốt, hận không thể nắm lấy Tư Mộ hung hăng chất vấn.

Cô ngọt ngào nhếch khóe miệng, sáng lạn cười: "Là thật! Nhưng mà, chuyện này với anh có liên quan=có liên quan với anh sao? Diệp Nham, anh bây giờ lấy thân phận gì, có tư cách gì mà hỏi tôi chứ?"

Căn bản nghĩ có thể làm bạn bè, chia tay trong hòa bình, đem anh ta cắt ở đáy lòng, hèn mọn yêu, hoặc là làm cho thời gian xóa nhòa hết, từ từ phai nhạt.

Nhưng, giờ khắc này, khi anh ta đứng ở trước mắt, Tư Mộ nhất thời thấy được chính mình quá ngây thơ.

Trải qua việc người mình yêu phản bội làm sao có thể làm bạn bè bình thường được?

Cho dù cô không còn ngây thơ như lúc ban đầu, nhưng mà cũng không có cách nào cười với anh ta mà nói không có quan hệ.

Diệp Nham thấy trong mắt Tư Mộ có sự bài xích với anh, chuyện đến nước này, người đáng thương không phải là bản thân mình sao? Tại sao cô lại có thái độ lạnh lùng như thế?

Diệp Nham khổ sở nhắm mắt, cảm giác tuyệt vọng chiếm lấy mỗi dây thần kinh.

Chẳng lẽ Tư Mộ biết cái gì?

Không thể có khả năng?

Anh ta cũng chưa bị lộ mặt trên đường cái, Tư Mộ cũng không đến nơi đó, cô làm sao có thể biết?

Tư Mộ bên tai vang vọng lời nói của mình: với anh có quan hệ sao..... anh dùng thân phận gì, có tư cách gì tới hỏi tôi .....

•

Cô thật sự đã biết

Trước mắt cô không giống như trước kia, ánh mắt cô cười cũng không sâu, giống như cười thẳng qua mơ hồ, hư ảo làm cho người ta không thể hiểu được, mang theo ý tứ châm chọc, giống như không thèm đếm xỉa thờ ơ lạnh nhạt với anh.

Trong lòng mẹ Diệp hoảng hốt, nhanh chóng tiến lên cầm lấy tay Tư Mộ, vội vàng nói: "Mộ Mộ, con nghe bác giải thích."

Tư Mộ bỏ tay bà ta ra, cười lạnh nói: "Tôi không muốn nghe, tôi chỉ tin tưởng đôi mắt của mình. Diệp Nham, anh cùng cô ta ở chung, không nên đến trên chọc tôi. Khi anh cùng với cô gái khác bắt đầu, anh đã không còn quan trọng với tôi. Nếu là bạn bè, có lẽ tôi còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, có thể cùng anh tiếp tục tình bạn này. Nhưng mà không được, anh là người đàn ông tôi đã từng yêu, giống như trong mắt tôi không chấp nhận được một hạt cát, nửa viên cũng không được. Cho nên, chúng ta về sau chỉ coi nhau như người xa lạ, chạm mặt gật đầu cũng không cần thiết."

Chỉ có thể là người xa lạ!

Tư Mộ cảm thấy phút này thấy mình giống như những cô gái khác bị tình yêu làm mất lý trí, không có một chút phong độ, giống như một người phụ nữ ngang ngược chửi bới lung tung.

Tư Mộ nghĩ, bản thân thật là có mất phong độ! Quá mất phong độ!

Cho nên im lặng, cái gì cũng không nói.

Hiện tại nói gì, đều là vô dụng lại nhàm chán.

Cô lập tức sẽ gả cho người khác, đối với anh ta đều là không có quan hệ, có nói nhiều hơn nữa để làm gì? Cứu vãn được cái gì, cũng không giải quyết được gì.

Tư Mộ xoay người đi vào, lại nghe thấy Diệp Nham nói: "Mộ Mộ, em cho anh thời gian một năm, không, nửa năm, em cho anh thời gian nửa năm, anh nhất định có thể cho em điều tốt nhất."

Giọng nói Diệp Nham trầm thấp đanh thép, từng tiếng lọt vào tai Tư Mộ.

Tốt nhất? Cái gì là tốt nhất?

Cô có nên cho anh ta thời gian?

"Thời gian, anh có thể có thời gian, nhưng là tôi không có." Tư Mộ khinh miệt cười khê: "Diệp Nham, là một người đàn ông, anh đừng như vậy, hào hiệp một chút, lúc cắt đứt liền cắt đứt, đằng này bắt cả hai tay đi lừa bịp người, thật tình làm cho tôi cảm thấy trơ trẽn! .... hơn nữa tôi lập tức sẽ lập gia đình, anh là đang dẫn tôi đến đường cùng sao?"

Diệp Nham vừa mới nghĩ bản thân muốn giữ thật chặt Tư Mộ, lúc này lại nghe lời cô nói, ngừng lại một chút, khó khăn lắm mới đứng vững.

"Mộ Mộ!" Anh ta giật giật môi, lại nói không nên lời. Nhìn Tư Mộ xoay người rời đi, lại nhìn cô đóng cửa lại, khoảng cách bọn họ càng lúc càng xa như một bức tường cao chắn giữa hai người

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hôn Lễ Sang Trọng (1)

"Mộ Mộ sao con không mời bạn vào nhà ngồi một chút? Cậu ấy tới tìm con có chuyện gì sao?" Tô San nhìn thấy Tư Mộ đi vào liền ngoái đầu ra nhìn, không thấy có người vào cùng Tư Mộ, bà tò mò tại sao sắc mặt con gái lại khó coi như vậy.

"Mấy ngày nay con không đi học nên cậu ấy đến hỏi con khi nào thì quay về trường đi học lại. Mẹ, chúng ta tiếp tục chọn đi, con thấy cái đèn bàn này rất đẹp....."

Tư Mộ không muốn nói nhiều với mẹ, cô đẩy mẹ vào nhà tiếp tục chuyện lúc nãy.

Nếu như để người trong nhà biết chuyện của cô cùng Diệp Nam, thật sự không thể tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào.

Diệp Nham đứng trước cửa nhà họ Phó cả một ngày, cả ngày này nhà họ Phó cũng không có ai ra ngoài nên không biết.

Đứng từ lúc mặt trời mọc cho đến khi màn đêm buông xuống, xung quanh đều là bóng tối.

Đêm gió, trái tim anh từ từ lạnh đến đông đá. Anh duy trì tư thế đứng im một chỗ không có di chuyển cho đến khi rời đi.

Anh đi mấy bước lại quay lại nhìn tòa biệt thự sang trọng, nhìn ánh đèn ấm áp qua khung cửa sổ, im lặng nói: "Mộ Mộ, bảo bối của anh, anh nhất định sẽ khiến em quay về bên anh."

... ..

Cứ như vậy ba ngày dần trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày chủ nhật, chính là ngày tổ chức hôn lễ.

Trong ba ngày này Tư Mộ với Ngôn Mặc Bạch không gọi điện thoại cũng không gặp mặt. Nếu như không phải vẫn có người nhà họ Ngôn liên lạc với cô đề bàn về chuyện hôn lễ cô hoài nghi không biết có phải cô chuẩn bị kết hôn hay không.

Chỉ có ngày thử áo cưới đó phải gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch nhưng Tư Mộ vẫn cảm thấy thắc mắc trong đầu.

Thật sự sẽ không quấy rầy anh chứ?

Từ sáng sớm Tư Mộ đã bị mẹ lôi từ trong chăn ra, cô còn chưa mở mắt đã bị một lớp người vây quanh dày vò.

Nhà họ Ngôn cho thợ trang điểm đến, tất cả đều được điều đến nhà họ Phó để phục vụ cô dâu, từ sáng sớm bắt đầu trang điểm thay áo cưới cho Tư Mộ.

Ngày hôm qua tất cả dâu phụ đều đã tới, nhà họ Phó rất rộng, phòng khách cũng nhiều, tất cả dâu phụ cùng hai mẹ con Vu U đều ở tại nhà họ Phó bởi vì sợ hôm sau không dậy sớm được sẽ đến muộn.

Sự thật chứng minh, quyết định của bọn họ không đúng như dự kiến.

Bởi vì chưa tới sáu giờ nhà họ Ngôn đã cho người tới. Mà các cô cũng bị Tô San kéo ra từ trong chăn ấm áp.

Mỗi người đều được spa toàn thân, còn phải trang điểm, thay quần áo, mỗi một bước đều làm rất tỉ mỉ, đã rất tốt nhưng còn phải hoàn mỹ. Vì vậy thời gian trôi qua rất nhanh.

Tò San ngồi trong phòng con gái, nhìn khuôn mặt được trang điểm rất tinh xảo, vô cùng xinh đẹp của con gái, cô mặc áo cưới trắng noãn như một thiên sứ xinh đẹp.

Trong lòng buồn man mác, mũi xẹt xẹt, ngưng mắt nhìn con gái, không nén được rơi nước mắt.

Từ Mộ thấy mẹ khóc, vội vã đi tới ôm lấy mẹ, nhẹ giọng an ủi: “Mẹ đừng khóc. Con sẽ hạnh phúc. Mẹ hãy chúc phúc cho con.”

Tò San vừa nghe cô nói như vậy nước mắt càng rơi nhiều hơn. Giống như rất vui khi con được một người chồng tốt nhưng lại không nỡ gả con đi. Chỉ có chúc phúc là lời nói chân thật nhất, hy vọng con gái hạnh phúc, sau này không phải lo lắng gì.

Trong lòng Từ Mộ cũng không dễ chịu nhưng bây giờ cô không thể khóc, cô muốn cho mẹ nhìn thấy khuôn mặt lạc quan và rực rỡ nhất của cô. Cô cười nháy mắt nói với mẹ: “Mẹ xem hôm nay con nhìn có được hay không?”

Tò San không ngừng gật đầu, vừa khóc vừa cười: “Rất đẹp, hôm nay Mộ Mộ nhà chúng ta là xinh đẹp nhất.” Bà đưa tay sờ khuôn mặt tinh xảo của con gái: “Mộ bảo, con phải hạnh phúc. Không được tự mình chịu uất ức có biết không?”

Từ Mộ nhoe mắt, sắp không chịu nổi nhưng cô không dám khóc, cô sợ nếu cô khóc, mẹ liền không cầm được nước mắt hơn nữa cô vừa tốn một tiếng đồng hồ để trang điểm, nếu khóc sẽ bị lem lại phải làm lại. Cô cố kiềm nén, quay về phía mẹ cố gắng nín cười, bảo đảm mình sẽ hạnh phúc.

Đúng vậy, cô sẽ hạnh phúc. Có ba mẹ tốt như vậy thì có lý do gì mà cô không hạnh phúc chứ?

Đến mười một giờ trưa rồi cuộc chú rể cũng đến rước dâu.

Ngôn Mặc Bạch đưa một đoàn xe dài đến rước dâu, tất cả đều là loại xe sang trọng nhất dừng trước cổng biệt thự nhà Từ Mộ, từ đầu không nhìn thấy đuôi ở đâu. Mặc dù vùng này đều nhà những nhà giàu có nhưng vẫn thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Ngôn Mặc Bạch bước xuống xe đầu tiên, theo sau là Cố Khuynh, Lôi Ngạo, Nhiệm Phẩm, đại khái chính là đoàn phù rể.

Bởi vì nhà gái có ba dâu phụ cho nên nhà trai cũng có ba phù rể. Lâu Diệc Sâm không có tham dự vào đoàn phù rể, khí thế của anh to lớn như vậy Ngôn Mặc Bạch sợ mình không giữ được một nhân vật có địa vị cao như anh.

Trên căn bản bọn họ không tốn bất kỳ công sức nào, rất thuận lợi đi vào.

Vốn dĩ đã sắp xếp một vài cô gái đứng ở cửa làm khó chủ rể nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của chú rể cùng với ba phù rể phía sau liền mặt đỏ tím đập loạn quên mất phải phản ứng thế nào.

Cố Khuynh đẩy Ngôn Mặc Bạch, để anh nắm lấy cơ hội đi vào ôm cô dâu

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Hôn Lễ Sang Trọng (2)

Lại nói trước kia Ngôn Mặc Bạch không hiểu tí gì về các phong tục khi tổ chức lễ cưới, nằm ở trên giường hai ngày anh cũng không rảnh, trong đầu luôn nghĩ đến những phong tục có trong lễ cưới. Sau đó lại nghe nói trong hôn lễ có rất nhiều phong tục, mà căn bản anh không hề biết một tí gì, vì vậy liền ôm laptop lên Baidu tìm kiếm, những phong tục cưới phổ biến ở thành phố A, trong đầu âm thầm nhớ kỹ những điều cần phải kiêng kỵ và những điều cần chú ý.

Anh biết trước khi vào cửa đón dâu thì bạn bè và người thân và vân vân của nhà gái sẽ chặn cửa muốn lấy bao lì xì, cho nên anh đã chuẩn bị một sấp lớn bao lì xì. Vì thế khi anh chờ nhà gái làm khó thì mấy cô gái trẻ đứng sau cửa ngăn cản cả người, Ngôn Mặc Bạch cũng hơi sững sờ, thầm nghĩ tại sao lại không giống với "bà vợ" vậy?

Cố Khuynh liền đẩy anh, anh cũng phản ứng rất nhanh, nhét tất cả bao lì xì vào tay cô bé đứng gần mình nhất. Thừa dịp đang hồ loạn liền lác mình đi vào nhà họ Phó. Một hàng phù rể cũng đi theo sau.

Bọn họ vừa vào đến cửa, lại dẫn đến một hồi hỗn loạn. Dáng vẻ đẹp trai còn cùng tụ tập, rồi cùng xuất hiện một chỗ khiến mấy cô gái cô gái trẻ tuổi không bình tĩnh được, khuôn mặt ửng hồng như say rượu...

Ngôn Mặc Bạch vừa vào cửa, không biết nên đi hướng nào.

Lúc trước anh chưa bao giờ đến nhà họ phó, căn bản không biết phòng cô dâu nằm ở đâu, điều này khiến anh không biết phải làm sao?

Anh dừng lại, ba người phụ nữ mặc vest trắng thơm cũng đồng loạt dừng lại, Nhậm Phẩm lấy tay chọc chọc người anh nói, "Anh ba, nếu không nhanh lên, sẽ trễ giờ lành mất."

Ngôn Mặc Bạch cứng ngắc, cũng quỳnh quáng rồi.

Đột nhiên nhìn thấy trên lầu lộ ra một cái đầu nấm hương nho nhỏ, giọng nói trẻ con đầy vẻ hứng thú kêu to, "Chú rể tới..."

Ngôn Mặc Bạch lập tức đi lên lầu.

Anh vẫn nhớ rõ cô bé này, là con gái của bạn Tư Mộ, ngày đó có cùng nhau ăn cơm.

Lên lầu, nhìn thấy cô bé mặc váy công chúa màu trắng, đáng yêu vô cùng đáng yêu đứng ở cửa phòng, chắc là căn phòng này rồi.

Ngôn Mặc Bạch đi lên phía trước, nhìn thấy trong phòng ngoài Tư Mộ, còn có ba cô gái trẻ và một người phụ nữ trung niên, đại khái là phù dâu và mẹ vợ.

Ánh mắt anh quét một vòng, thấy cô dâu của mình một người trắng nõn ngồi ngay ngắn, vừa trang trọng lại thuần khiết, cực kỳ xinh đẹp.

Anh cung kính đi đến trước mặt mẹ vợ, cúi người chào, dùng giọng nói dịu dàng nhất thành khẩn nhất nói: "Mẹ, con đến đón Tư Mộ."

Nhất thời Tô San rất vui mừng, thật hiểu chuyện và có lễ phép, nghĩ thầm thật ra thì người con rể này cũng không tệ lắm.

Tư Mộ cũng đang âm thầm nhủ vậy, bình thường tên này rất cuồng ngạo, sao hôm nay lại hiểu chuyện vậy kia? Nhưng mà trong lòng cô rất vui, cứ như vậy chắc người nhà cũng có cảm giác yên tâm.

Thật ra thì Ngôn Mặc Bạch đâu hiểu những điều này, buổi sáng khi anh bước ra khỏi cửa, Ngôn Diệu Thiên đã dặn đi dặn lại bảo anh phải lễ phép, xử sự phải khiêm nhường, đặc biệt là phải lễ phép với bố mẹ vợ. Bình thường phản nghịch nên không bao giờ nghe lời của cha..., nhưng mà cha anh cũng muốn tốt cho anh.

Nhìn thấy vẻ mặt của mẹ vợ, anh có cảm giác mình nên nghe lời cha thì tốt hơn.

Ngôn Mặc Bạch nhìn thoáng qua vẻ thẹn thùng của cô dâu, không nói hai lời liền đi qua ôm lấy cô, như ôm một vị công chúa.

Những cô gái chặn ở cửa không ngừng hâm mộ, Tô San lau nước mắt, vui mừng than thở: Nam tuần nữ xinh đẹp, trời sinh một đôi!

Nếu quả thật hai đứa yêu nhau, hiểu nhau mới kết hôn thì là một đôi đẹp đến nhường nào!

Cố Khuynh và mấy người phụ nữ lo lắng nhìn Ngôn Mặc Bạch, nghĩ thầm Tiểu Bạch ôm cô dâu sẽ đụng đến vết thương. Muốn đi lên giúp đỡ, nhưng đây là chuyện mà họ có thể giúp sao?

Vì vậy ba người, sáu con mắt nhìn chăm chăm Ngôn Mặc Bạch, đi sát phía sau anh. Nếu như Tiểu Bạch không chống đỡ nổi mà ngã xuống, thì mấy anh em có thể tiến lên đỡ. Hơn nữa cũng lo lắng anh sẽ ném cô dâu xuống đất.

Nhưng có một số chuyện, mặc kệ bạn bố trí tỉ mỉ như thế nào, tính toán tất cả, cảm thấy không có một sơ hở nào, cũng không thể không xảy ra một vài vấn đề ngoài ý muốn.

Lúc Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ đến khúc quanh của cầu thang, đột nhiên không ở đâu chui ra hai đứa bé đang giỡn với nhau, Ngôn Mặc Bạch né không kịp nên đụng phải.

Đứa bé không cao, đầu của nó vừa vụng đụng vào vết thương ở bụng anh, khiến anh đau đến nỗi phải nhe răng kêu rên.

Mà ba phụ nữ phía sau cũng vì... sự việc đột nhiên phát sinh cũng không kịp ra tay ngăn lại.

Cố Khuynh nhìn sắc mặt tái nhợt của Ngôn Mặc Bạch, ai oán nghĩ, chắc vết thương đã bị vỡ hơn nữa còn chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hôn Lễ Sang Trọng (3) Đội Xe Hoa Hoàng Tráng

Hàng xe hoa cực dài chạy trên đường ở trung tâm thành phố, hai chiếc Hummer mở đường, để bảo đảm đoàn xe phía sau không bị kẹt xe hoặc bị ngắt

quảng.

Không biết có phải Ngôn Diệu Thiên đã chào hỏi lãnh đạo cục giao thông hay không, mà mỗi ngã tư đều có cảnh sát giao thông, bảo đảm con đường luôn thông suốt.

Từ Mộ ngồi trên xe chủ hôn, từ kính chiếu hậu có thể thấy một hàng dài xe hoa theo sau, nhìn cũng không nhìn hết được, mà đếm cũng không đếm được rốt cuộc có bao nhiêu xe, không khỏi âm thầm tắc lưỡi, nhà họ Ngôn, thật con mẹ nó có tiền mà!

Nhìn dáng vẻ phô trương, một hàng toàn xe cao cấp nhất thế giới, cái này gọi là phong cách.

Người đi đường rối rít nhìn rồi chỉ trỏ, “điển-đàn-lê-ạ quý-đôn” những xe chạy song song cũng hạ kính xe xuống sau đó huyt sáo, hô to “Con mẹ nó thật khóc đó!” Những tài xế trẻ thì nhún còi liên tục, ồn ào nhốn nháo một vùng.

“Thành phố A có nhiều xe sang trọng như vậy khi nào thế? Anh nhìn những chiếc xe phía sau kia tùy tiện bán một cái cũng hơn ngàn vạn, ai kết hôn vậy? Cũng quá phô trương đi!” Người đi đường nhìn đội xe đưa hoa mà tặc lưỡi.

“Đám cưới thái tử của YT Quốc Tế, anh không biết sao?” Người đi đường b chỉ vào tấm áp-phích treo trên tòa nhà khổng lồ, vẻ mặt giống như chuyện này mà cũng không biết quá lỗi thời rồi! Hơn nữa áp-phích lớn như vậy mà cũng không thấy được, anh bị mù rồi sao?

“Nhưng mà phô trương như vậy, quả thật không có ai làm hoàng tráng như vậy đó!” Người đi đường b sờ sờ cằm, không thể tưởng tượng nổi mà cảm thán.

Không thể không bội phục bộ phận tuyên truyền của YT Quốc Tế, quả thực đã tuyên truyền mọi lúc mọi nơi cho lễ cưới này.

Cả thành phố A, mặc kệ là trên ti vi, tạp chí hay báo chí, trong phố lớn ngõ nhỏ, cũng có thể nghe nói đến lễ cưới của thái tử YT Quốc Tế.

Hình Từ Mộ mặc áo cưới trắng được phóng lớn, đặt ở các bồn hoa ven đường, trên các tòa nhà cao tầng. Trong hình chỉ có mình cô, mặc dù đẹp đến mức quá hoàn mỹ, nhưng chỉ có một người mặc áo cưới, nhìn thế nào cũng thấy hơi khó chịu.

Từ Mộ ngồi trên xe, quay mặt nhìn tấm áp-phích to treo trên cao ốc, thì xấu hổ, hận trên xe không có cái lỗ để cô chui vào.

Trong hình cô mặc áo cưới mà bây giờ cô đang mặc, hở vai, hở lưng, ôm sát cơ thể, hiện lên đường cong rất đẹp. Hơn nữa lại làm những động tác theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, sau đó nhiếp ảnh gia lấy góc độ chụp được tư thế như trong hình.

Rõ ràng mặc áo cưới vào rất thuần khiết, nhưng cô lại bày ra tư thế phong tình, còn treo ở tất cả phố lớn ngõ nhỏ để toàn dân nhìn, thật quá mất mặt!

Dĩ nhiên Ngôn Mặc Bạch cũng nhìn thấy những tấm áp-phích đó, anh trầm mặt, nhất thời cảm thấy áo cưới trên người cô dâu đang ngồi cạnh mình quá ít vải, khiến anh tức điên rồi.

Sau đó lại bất mãn với người cha của mình. Vì ép anh đồng ý, tiền trăm hậu tấu làm hết tất cả công việc chuẩn bị lễ cưới còn chưa nói, hơn nữa lại cho anh một đao, khiến anh phải đồng ý lễ cưới này.

Ngôn Mặc Bạch khẽ nhếch môi, nếu như là chính bản thân anh không đồng ý, thì ai ai có thể ép được anh? “điển-đàn-lê-ạ quý-đôn

Nhìn thoáng qua người phụ nữ đang co thành một cục ở bên cạnh, tâm tình của anh rất vui vẻ, cảm thấy vết thương ở bụng cũng không đau nữa.

“Anh không biết sao, so với chiếc xe chủ hôn kia thì những chiếc xe chạy sau chẳng đáng gì cả!” Người đi đường c bên cạnh, trong rất giống người trong nghề nói, gương mặt đắc ý, giống như xe này cũng giống như xe nhà anh ta, kiêu ngạo nói với người đi đường a: “Chiếc xe chủ hôn kia, nhìn thấy không? Đó mới là chiếc xe sang trọng nhất. Toàn thế giới chỉ có năm chiếc, một trong năm chiếc đó đang ở đây. Về phần giá tiền, tất cả các xe phía sau cộng lại cũng không mua được ruột và lốp xe.”

Nói xong cũng rướn cổ lên, chỉ hận con người không bay ra khỏi mắt anh ta, đuổi theo xe của Ngôn Mặc Bạch.

Người đi đường a bị người đi đường c giảng giải một hồi, hơi khó chịu, vẻ mặt không tin chân biếm, “Anh quá khoa trương đi! Tiếp tục nổ đi! Tôi cũng không tin, một hàng xe dài như vậy ít nhất cũng năm mươi chiếc, mỗi xe cũng hơn ngàn vạn, anh nói chiếc xe phía trước kia, nó có thể bán được vài tỷ sao?”

Nhất thời người đi đường c cũng không muốn dùng toàn bộ con mắt để nhìn anh ta, chỉ liếc mắt nhìn người đi đường a giống như nhìn một người ngu ngốc, lăm băm một lúc, lại cảm thấy lại cần phải mở rộng tâm mắt cho người không có kiến thức này, thuận tiện khoe khoang sự uyên bác của mình luôn.

Vì vậy anh ta liền móc chiếc Iphone 5 ra, ngón tay nhấn nhấn màn hình, sau đó đưa điện thoại đến trước mắt người đi đường a, “Chậm rãi nói, nhìn thấy không?”

Người đi đường a tròn mắt, đếm mấy chữ số hàng lẻ, thiếu chút nữa chết não luôn.

Người trẻ tuổi yêu xe tương đối nhiều, nhưng mà nhiều xe sang tụ lại một chỗ như vậy, quả thật là chưa bao giờ được thấy qua, khiến họ kinh hãi không thôi, sau đó vội vàng móc di động ra quay phim, chụp hình hoặc là đăng lên Microblogging.

Một ngày này, trên Microblogging của thành phố A, lượt view xem hôn lễ sang trọng tăng cao, cũng không phải là cao bình thường. ~~điển-đàn-lê-quý-~~đôn Đồng thời, hôn lễ này cũng trở thành đề tài bàn tán của người dân thành phố A.

Nhiều năm về sau, người dân thành phố A cũng không quên được lễ cưới này.

Đồng thời, cũng nhiều năm về sau khi Tư Mộ nhớ đến lễ cưới này, trong lòng lại cảm thấy ngọt như mật ong.

Mỗi khi ban tối ném cho cô ánh mắt ghen tỵ và hâm mộ, cô cũng thản nhiên nhận lấy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Hôn Lễ Sang Trọng

Nhiều năm sau khi Tư Mộ nhớ lại lễ cưới này, trong lòng lại cảm thấy ngọt như mật ong.

Mỗi khi ban tối ném cho cô ánh mắt ghen tỵ và hâm mộ, cô cũng thản nhiên nhận lấy.

Nhưng lúc này Tư Mộ lại không cảm thấy vậy.

Người đàn ông ngồi bên cạnh có gương mặt nghiêm túc, không nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của người sắp kết hôn. Tư Mộ có thể cảm nhận được anh đang cố gắng kiềm chế hoặc đang chịu đựng.

Sắc mặt Tư Mộ cũng không thay đổi, bình tĩnh ngồi thẳng, thờ dài, ai...

Hai người đều im lặng, không cười, không có vẻ mặt vui mừng, nhìn rất bình tĩnh nhưng cũng rất nhàn chán.

Tay trái Ngôn Mặc Bạch đặt nhẹ trước bụng, nghĩ đến đoạn đường từ khi ôm cô dâu ra khỏi cửa phòng đến lúc lên xe thật đúng là gian khổ, chắc vết thương bị nứt ra rồi, cũng không biết có chảy máu không nữa.

Hiện tại chỉ có thể hi vọng nếu chảy máu cũng đừng chảy quá nhiều. Nếu máu thấm ướt quần áo bị người khác nhìn thấy, vậy cũng không tốt.

Lúc trước khi Cố Khuynh băng bó cho anh, anh đã cố ý dặn dò quần thêm nhiều băng gạc, chính là để phòng ngừa nếu vết thương bị nứt ra rồi chảy máu.

Bây giờ anh phải cố gắng chịu đựng, đợi cho đến khách sạn, sẽ tranh thủ thời gian để Cố Khuynh xem giúp anh.

Tư Mộ nhìn sắc mặt Ngôn Mặc Bạch càng ngày càng trắng, mày nhíu càng ngày càng sâu, cô lo lắng muốn an ủi anh: Anh không cần khó chịu, cho dù kết hôn với tôi, tôi cũng sẽ không tham dự vào đời sống riêng tư của anh.

Nhưng mà mắt to của cô vừa nhìn qua thấy ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch, cô liền từ bỏ ý định này, cố gắng quay mặt về phía cửa sổ xe, cơ thể cũng cô lại về phía cửa sổ.

Trong đầu có một giọng nói đang nhắc nhở cô: Nên tránh xa anh ta một chút, xa hơn chút nữa, người này, rất nguy hiểm.

Ngôn Mặc Bạch cũng thấy được động tác của Tư Mộ, ~~điển-đàn-lê-quý-~~đôn cố gắng chịu đựng cơn đau ở bụng, cắn răng rặn ra mấy chữ: "Em thử lui nữa đi xem tôi có dám ném em ra ngoài xe hay không?"

Tư Mộ ngừng ngay động tác, mặt to hiện lên tia u oán và hoảng sợ, giống như bị lời nói của anh hù sợ, thoát nhìn hết sức oan ức.

Mặt Ngôn Mặc Bạch không chút biểu cảm, thực ra thì trong lòng lại cảm thấy buồn cười, cô gái này, thật đáng yêu mà.

Nhưng mà anh lại muốn nhìn thấy dáng vẻ bị người khác bắt nạt của cô, giống như mình rất tàn ác rất đáng sợ, đã dọa cô hoảng sợ.

Anh vô si nghĩ hù sợ cũng tốt, nhìn dáng vẻ này của cô, anh cảm thấy rất vui.

Nghĩ như vậy, anh vô ý nhếch nhếch miệng.

Tư Mộ bị dáng vẻ cười âm hiểm lộ ra hàm răng trắng của anh dọa sợ đến mức run lấy bầy, lại không dám nhích lại gần.

May mà lúc này xe cũng đến trước cửa khách sạn Autumn, xe vừa ngừng lại đã có người cung kính đi ra mở cửa xe, đoàn phù rê phù dâu cũng rồi rít xuống xe.

Bọn Cố Khuynh biết Ngôn Mặc Bạch bị thương, vốn là phải nằm trên giường tĩnh dưỡng một tuần mới có thể mới có thể xuống giường, nhưng mà kết hôn là chuyện quan trọng, cũng không thể tìm người thay thế, cho nên đành phải mang thương* ra trận.

(*Thương: ý chỉ vết thương.)

Lúc đi đón dâu, Ngôn Mặc Bạch ôm cô dâu ra cửa, Cố Khuynh âm thầm toát mồ hôi thay anh, tuy nói cô dâu xinh xắn đáng yêu, nhưng cũng không phải vật nặng một hai ký mà có thể cầm, ๔điển-đàn-lê-๔quý-đôn cái tư thế ôm cô dâu đó rất dễ động đến vết thương. Nếu như không phải sợ nhà gái nói này nói nọ, Cố Khuynh rất muốn đi lên ôm cô dâu thay anh.

Anh em tình thâm

Cố Khuynh đi đến cửa xe phía bên Ngôn Mặc Bạch thò người ra nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Bạch, không có chuyện gì chứ?"

Khi ôm cô dâu đến khúc quanh cầu thang, Ngôn Mặc Bạch bị đưa bé va phải, lúc đó mặt anh không còn chút máu, cơ thể lao đảo, thiếu chút nữa ôm cô dâu cùng té xuống cầu thang.

Lúc ấy Cố Khuynh biết, anh đã bị đụng trúng vết thương rồi, hơn nữa còn đụng không nhẹ.

Mất Tư Mộ nhìn thấy ông xã mình thâm mật thủ thi cùng một người đàn ông khác trước mặt mình, cô chỉ làm như không nhìn thấy quay mặt đi, nhìn phù dâu xinh đẹp ở cửa, khẽ cười. Nghĩ thầm: Xem đi, tôi rộng lượng như vậy, cho nên anh không cần khổ sở, các người cứ tự nhiên mà thâm mật không sao đâu!

Diêu Dao thấy chủ rể và phù rể thủ thi với nhau, hai mắt cô liền sáng lên, nắm cánh tay Sở Kỳ cười run cả người, nói nhỏ vào tai cô ấy: "Kỳ Tử, cậu nhìn xem, gay kia! Đây là diễn viên nam đẹp nhất trong tất cả các GV* chúng ta từng xem."

(*GV: Gay Video)

Sở Kỳ nghiêm mặt, cúi đầu không nói.

Thanh Thần đứng cạnh cửa kính xe hỏi Tư Mộ: "Có lạnh không?"

Thành phố A lạnh tương đối sớm, ๔điển-đàn-lê-๔quý-đôn lúc này đã bắt đầu lạnh rồi. Tư Mộ chỉ mặc áo cưới, vài vóc trên người thật ít ỏi, lộ vai lộ lưng, một phần lớn da thịt đều lộ ra ngoài, cho dù trong xe có bật điều hòa, Thanh Thần vẫn lo lắng Tư Mộ bị lạnh là co người lại thành một cục.

Tư Mộ núp ở một bên, mỉm cười lắc đầu với bạn tốt: "Không có, trong xe rất ấm."

Bên kia Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh vừa nói chuyện xong, liền mở cửa xuống xe đi vòng qua bên này mở cửa xe rồi ôm Tư Mộ ra.

Mặc dù Tư Mộ không nặng, nhưng hành động này cũng khiến cho trán Ngôn Mặc Bạch toát ra mồ hôi hột, đôi môi trắng bệch.

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch ôm như ôm công chúa, ánh mắt liếc về phía mặt của anh, kinh ngạc há miệng.

Mình nặng như vậy sao?

Khiến anh ôm lại phải dùng hết sức.

Tư Mộ im lặng, trong lòng căng thẳng, cơ thể vừa co lại, nghĩ muốn co lại càng nhỏ càng tốt. Giống như một hạt bụi, có thể thu nhỏ một chút, giảm bớt gánh nặng cho người khác.

"Đừng động!" Ngôn Mặc Bạch quát khẽ.

Vốn đã cố gắng hết sức, người trong ngực lại còn động, mặc dù động tác không lớn, tuy nhiên lại cọ trúng vết thương của anh. Chỉ đụng đến một chút thôi cũng khiến anh đau đến mức muốn học máu. Cố gắng kìm nén lắm mới không phát ra tiếng rên.

Cơ thể Tư Mộ liền cứng như cây trúc, cử một động nhỏ cũng không dám động, giống như người chết mặc anh ôm đi.

Ba phù dâu và ba phù rể đi phía sau họ đều là tuấn nam mỹ nữ, bước đi ưu nhã, toàn thân đều toát lên vẻ quý tộc.

Mặc dù Cố Khuynh lo lắng cho Ngôn Mặc Bạch, nhưng vẫn không quên cô gái đi cạnh anh. Anh nhếch nhếch miệng, ๔điển-đàn-lê-๔quý-đôn không tiếng động hừ hừ: Sở Kỳ, hôm nay em đừng mong chạy thoát!

Mà Sở Kỳ lại nắm chặt tay Diêu Dao, lực mạnh đến nỗi khiến nhe răng la đau, cô mới nói lòng lực đạo.

Đoàn người đi thẳng đến căn phòng chuẩn bị đặc biệt cho cô dâu, Ngôn Mặc Bạch đặt Tư Mộ lên giường, anh sắp không chống đỡ nổi rồi.

Gần như anh té ở trên giường không dậy nổi, Cố Khuynh nhìn thấy vậy, mặc dù lo lắng cho vết thương của anh, nhưng vẫn thầm mắng anh tự làm tự chịu, đáng đời! Mới vừa rồi nhờ mình ôm cô dâu lên lầu hoặc để cô dâu tự đi, thì không chịu, giờ biết lợi hại của tự ra về ta đây là như thế nào rồi chứ?

Tiến lên đỡ Ngôn Mặc Bạch dậy, trực tiếp kéo anh đi ra ngoài, đến một căn phòng khác. Nhậm Phẩm và Lôi Ngao cũng muốn cùng đi, nhưng bị Cố Khuynh bắt đợi ở đây.

Tư Mộ bị ném thô bạo như vậy, cả người xém nữa té trên mặt đất, mới vừa ổn định cơ thể, đã nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch và bạn tốt của anh ôm nhau đi ra khỏi cửa.

Tư Mộ trầm nghĩ: Các người có cần vội như vậy không? Hôm nay là ngày kết hôn, các người khiêm chế một chút đi có được không?

Nhưng mà căn bản hai người kia không nhìn thấy ánh mắt của Tư Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Hôn Lễ Sang Trọng, Hôn Đi, Hôn Đi!

Ngôn Mặc Bạch cắn răng chống đỡ, đi đến căn phòng khác, anh suýt nữa xụi lơ trên giường, động tác này hơi mạnh, đụng đến vết thương, anh kêu rên ra tiếng.

Cố Khuynh khinh bỉ nhìn người trên giường, sau đó lấy hộp cứu thương đã chuẩn bị từ trước ra.

"Nhìn đi, vết thương nứt ra rồi, hai ngày nằm trên giường cũng thành công cốc rồi." Cố Khuynh cời quần áo Ngôn Mặc Bạch ra nhìn thấy băng gạc màu trắng đã chuyển thành màu đỏ, áo sơ mi cũng dính một ít máu, nếu không phải áo vest màu đen che đi thì mọi người đã nhìn thấy trêm quần áo anh có một mảng đỏ sẫm rồi.

May mà trước khi đến, anh đã chuẩn bị, nếu không vết thương thành ra như vậy, không chết do mất máu nhiều mới là lạ đó.

Ngôn Mặc Bạch thờ hồn hên: "Băng bó vết thương lại hộ em, chuẩn bị thêm thuốc giảm đau nữa."

Cố Khuynh rắc thuốc lên vết thương, sau đó im lặng một lúc lâu, mới cắn răng liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch, cảm hận nói: "Tiểu Bạch, có phải đầu óc em có vấn đề gì không? Vì cái viên kim cương chó má kia mà lại hành hạ mình thành như vậy."

Ngôn Mặc Bạch đứng thừ ba trong tổ chức, thậm chí thân thủ còn giỏi hơn cả anh. ~~Điển-đần-lê-Quý-đôn~~ Thực hiện vô số nhiệm vụ, không hề bị thương, ngay cả vết thương nhỏ cũng cực ít.

Chỉ duy nhất một lần bị thương là vào nhiều năm trước. Lúc ấy Ngôn Mặc Bạch làm nhiệm vụ, bị một nhóm đặc công nước M đuổi giết, trúng một phát đạn vào đầu, nhưng vẫn cố chống đỡ cho đến khi các anh đến cứu viện mới té xuống, may mà cấp cứu kịp thời nhặt về được cái mạng, nhưng dây thần kinh lại bị thương, mất đi một phần nhớ trí nhớ.

Từ đó về sau, Ngôn Mặc Bạch lại càng thận trọng khi làm việc.

Vì viên kim cương chó má lại đi treu chọc lão đầu tử kia, nếu không phải đầu óc anh ta có vấn đề, thì sẽ tuyệt đối không làm chuyện đó.

Nếu như không phải bây giờ Ngôn Mặc Bạch bị thương nặng, Cố Khuynh rất muốn treo ngược anh ta lên đánh cho một trận. Dù muốn chém chết người cũng nên kêu anh em họ đi cùng! Với năng lực của họ trực tiếp giết chết lão đầu kia cũng chẳng xem là gì cả! Nhưng tên tiểu tử này lại một mình một ngựa xông trận, không bị đám tinh anh của người ta đuổi giết mới là lạ, bộ lão đầu kia nuôi một đám phế vật sao?

Ngôn Mặc Bạch nhắm hai mắt, không lên tiếng.

Anh biết anh em quan tâm anh, trong lòng cũng thầm mừng chính mình, quá khinh địch rồi!

Cố Khuynh vừa giúp anh băng bó vết thương vừa luyện truyền quả trách anh một phen, xác định đối phương băng bó gần xong, anh mới thúc giục: "Nhanh lên!"

Cố Khuynh tức muốn học máu, mình quan tâm nó, vật mà nó không thêm đề ý!

Thật là có lòng tốt nhưng lại bị coi là lòng lang dạ thú!

Không phân biệt tốt xấu không nhìn thấy lòng tốt của người khác.

Có lòng tốt mà không được báo đáp! ~~Điển-đần-lê-Quý-đôn~~

Trái tim Cố Khuynh vỡ nát như thủy tinh, âm thầm tự châm chọc mình.

Tay hành động liền mạch dứt khoát, băng bó vết thương không muốn bận tâm đến những điều đó nữa. Nhưng trong lòng vẫn buồn bực nghĩ, thật ra thì anh em như quần áo, bà xã như tay chân! Tiểu tử này cưới vợ là lại bắt đầu không coi anh em kết nghĩa ra gì hết.

Tất nhiên Ngôn Mặc Bạch không biết suy nghĩ này của Cố Khuynh, anh chỉ muốn băng bó nhanh, cô vợ nhỏ của anh đang bị ném ở phòng bên kia chờ đấy!

Thật ra thì Ngôn Mặc Bạch cũng rất khó hiểu chính bản thân mình.

Vốn dĩ mình bài xích phụ nữ như vậy, tại sao kể từ khi gặp được cô, rồi xảy ra tình một đêm, lại không tự chủ được bắt đầu tiếp nhận cô, thậm chí còn có khát vọng muốn đến gần cô.

Chẳng lẽ đây gọi là nếu ăn tủy trong xương thì liếm nó cũng ngon?

Từ trước đến giờ Ngôn Mặc Bạch không phải người tích cực. Vấn đề mà mình nghĩ không ra, anh sẽ không nghĩ nữa, ~~điển-đần-lê-Quý-đôn~~ chỉ cần làm theo cảm giác của bản thân là được.

Cảm giác lúc này của anh chính là: Mình không bài xích cô bé kia, thậm chí còn mong đợi cuộc hôn nhân này.

Vậy là đủ rồi!

Mặc dù hai từ "kết hôn" rất xa lạ với anh, anh không biết khái niệm của "hôn nhân", nhưng mà anh rất mong đợi cuộc sống chung của hai người.

Tình yêu là gì? Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng trải nghiệm thậm chí chưa từng nghĩ đến.

Trước kia anh chỉ cho rằng tình yêu chỉ là sự dây dưa giữa một người đàn ông và một người phụ nữ, mà anh cho là dây dưa ở đây cũng chỉ dây dưa về mặt thân thể.

Khi đó Ngôn Mặc Bạch chỉ chú tâm rèn luyện, nghĩ rằng phụ nữ có gì tốt? Có thể theo anh học bắn súng, luyện võ không? Cơ thể nhỏ bé yếu ớt như vậy còn không chịu được một đấm, anh mới không cần tìm phụ nữ để chơi đùa!

Nhưng mà buổi tối đó, thân thể mềm mại nằm dưới người anh, tiếp nhận những cú nhấp tàn nhẫn của anh, cũng không vỡ vụn giống như trong suy nghĩ của anh, mà là mềm mại hóa thành một vùng nước, dịu dàng bao trùm lấy toàn người anh.

Đó là cảm giác bị nuốt.

Trước đây Ngôn Mặc Bạch chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày mình sẽ bị phụ nữ nuốt, mềm mại, ấm áp như vậy, bao quanh, nuốt lấy anh.

Từ trước đến giờ anh sống rất tùy tiện phóng khoáng, thích nắm trong tay mọi chuyện, làm sao anh có thể dễ dàng tha thứ khi mình bị người khác nuốt?

Nhưng mà, nhớ lại đêm đó, mình chôn sâu trong cơ thể cô, anh lại có cảm giác bị nuốt, chẳng những anh không bài xích ngược lại còn thích thú hơn nữa còn chưa thỏa mãn!

Anh chưa từng trải qua cảm thụ này, cảm giác giống như mình đang bay trên mây, mỗi bước chân đều không dẫm lên vật thật nào cả, khiến cả người run nhẹ.

Cho nên, anh mới lưu luyến cảm thụ này.

Ngôn Mặc Bạch ăn mặc chỉnh tề xuất hiện ở trước mặt Tư Mộ đã là chuyện của nửa tiếng sau.

Người chủ trì hôn lễ đã mấy lần đến đây ra hiệu cho cô dâu chú rể ra cửa tiếp khách. Hiện tại rất nhiều khách mời đã đến, nếu không có người đứng ở cửa đón khách thì không giống hôn lễ rồi.

Này, tại sao chỉ có mình cô dâu ngồi trong phòng, phù rể thiếu mất một người, không thấy bóng dáng chú rể đâu cả. Cô cũng không dám nói gì, chẳng qua khách mời đến không ngừng, thời gian tổ chức tiệc cũng sắp đến.

Tư Mộ buồn bực ứng phó, thái tử gia nhà các người đang bận đầu hoan, các người đến thúc giục tôi có tác dụng hả?

Cô không nhịn được khoát khoát tay: "Cô đi tìm chú rể đến đây đi!"

Người chủ trì hôn lễ sững sờ, nghe giọng cô dâu không được tốt lắm, chắc trong lòng cô dâu cũng không chịu nổi, chú rể không có ở đây, nên cô dâu phát hỏa sao?

Vì thế cô không dám nói tiếp, yên lặng đi ra ngoài.

Về phần chú rể đang ở đâu, ~~điển-đần-lê-Quý-đôn~~ cô không biết, cho dù biết cũng không dám đi tìm!

Cô là nhân viên bộ phận PR của YT Quốc Tế, nên biết rõ tính tình của thái tử gia nhà mình, lạnh lùng không nên đến gần, chỉ ánh mắt thôi đã làm người ta đông lạnh, làm sao cô dám đi tìm đây?

Cô im lặng đứng chờ ở cửa, chỉ hy vọng thái tử nhà mình anh chóng xuất hiện.

May mà, lúc chuẩn bị rước cỗ lên chờ thì Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh xuất hiện.

Người đẹp chủ trì hôn lễ thấy thái tử và một người đàn ông khôi ngô tuấn tú cùng bước ra từ một căn phòng, thậm chí người đàn ông khôi ngô tuấn tú kia còn đi sát bên thái tử, cô thầm rơi nước mắt đồng tình với cô dâu.

Ngay hôm cử hành hôn lễ lại xuất hiện "tiểu tam", hơn nữa "tiểu tam" này là một tòa thành rất khó công phá, khó trách cô dâu khó chịu như vậy!

Người đẹp thu hồi suy nghĩ của mình, tiến lên cung kính nói với Ngôn Mặc Bạch: "Ngôn Thiếu, khách mời đã đến rồi, các người... Có phải nên, ách, đi ra cửa chào khách không?"

Người đẹp nhỏ nhẹ nói, ánh mắt vô tội, chỉ hy vọng Ngôn Thiếu không tức giận với cô. Cô cũng có nỗi khổ trong lòng, lúc ở lầu chủ tịch đã bắt cô nói: "Khách khứa đều đã tới, tại sao không có người đón?" Cho nên chủ tịch mới phải cô đi gọi người xuống.

Ngôn Mặc Bạch hơi ngẩng đầu nhìn cô, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, trong đầu nhớ lại những phong tục, lễ nghi có trong hôn lễ, hình như cô dâu, chú rể phải ra cửa đón khách.

Anh khẽ gật đầu, "Tôi biết rồi, cô xuống trước đi!" Sau đó lại nói thêm một câu "Chiều đãi khách bên nhà gái chu đáo vào."

Ngôn Mặc Bạch đồng ý ra cửa đón khách, cũng do hoàn toàn nghĩ cho nhà gái, nếu như không phải thân thích của cô dâu, ah sẽ không ra cửa tiếp đón.

Loại ý nghĩ này cũng khiến cho Cố Khuynh né mặt.

Tiểu Bạch lại nghĩ đến những chuyện này?

Lúc hai người đẩy cửa đi vào, thì thấy Tư Mộ ở mép giường nói chuyện với mấy phù dâu.

Bầu trời sáng sủa, ánh mặt trời cũng vậy, cửa sổ mở ra, cả căn phòng tràn đầy ấm áp. Mà cô gái mặc áo cưới trắng noãn kia, khuôn mặt vô cùng tinh xảo, nụ cười rực rỡ, ấm áp như ánh mặt trời, quanh cô tỏa ra vầng sáng vàng óng ánh, rất chói mắt, giống như thiên sứ.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến, ánh sáng tươi đẹp chiếu xa ngàn dặm, có người mang theo nụ cười ấm áp, mặc dù bạn chỉ nhìn cô ở xa, cũng khiến bạn mềm lòng, bị cô lây nhiễm, cho nên tâm anh rất ấm.

Có lẽ trước kia Ngôn Mặc Bạch sẽ nghĩ, nếu như anh mà mềm lòng thì coi như anh đã xong đời, thử nghĩ coi người giống như anh mà mềm lòng, vậy đồng nghĩa với việc chịu chết. Nhưng mà bây giờ, anh lại rất hưởng thụ cảm giác đó, lại còn rất thích.

Tư Mộ đang nói những chuyện ngoài ý muốn xảy ra trong những hôn lễ với bạn tốt, cô cười rất vui vẻ, sau đó thầm nghĩ phải chú ý để lát nữa tránh những tình huống đó.

Cô đang cười vui vẻ, thì Ngôn Mặc Bạch đẩy cửa đi vào, lúc cô quay mặt ra cửa thì trên mặt vẫn giữ nụ cười lay động lòng người, ánh mắt nóng cháy khóa chặt lấy cô. Tư Mộ nhìn thấy ánh lửa sáng chói trong đôi mắt đen của anh.

Cô hơi kinh ngạc, lập tức quay đầu đi, tiếp tục nói chuyện với bạn tốt của mình để che dấu nỗi sợ hãi trong lòng.

Phải công nhận, Ngôn Mặc Bạch rất khôi ngô tuấn tú, anh đứng im, dáng người cao to, anh không cần làm gì cả chỉ là ánh mắt giao nhau cũng đã khuấy nhiễu suy nghĩ của Tư Mộ.

Người đàn ông này, quá hấp dẫn!

Người đàn ông này, cũng quá nguy hiểm!

Tư Mộ im lặng nhìn lướt qua Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh phía sau anh, thờ dài đáng tiếc nghĩ: Đúng là nghiệp chướng mà, người đàn ông tốt đều bị đào lộn giới tính hết rồi!

Ngôn Mặc Bạch đứng thẳng bên cạnh cửa, nhỏ nhẹ nói: "Nên xuống lầu đón khách rồi."

Anh có cảm giác nếu mình lớn tiếng sẽ phá tan ấm áp trong phòng, và nụ cười rực rỡ của cô gái bé bỏng kia.

Tư Mộ đứng dậy, Thanh Thần im lặng sửa sang lại váy cưới cho cô, lại nhìn lớp trang điểm một lần nữa xem có ổn không, rồi mới ra dấu ý bảo cô có thể đi.

Ngôn Mặc Bạch cau mày, nhàn nhạt nói nhưng không cho người nghe kháng cự: "Mặc thêm áo vào."

Anh nói thế, mấy phù rể cũng hết sức kinh ngạc nhủ thầm. Nghĩ thầm cuối cùng cái cọc gỗ lạnh như băng này cũng thông suốt, đang đau lòng thay cô dâu nhỏ đây mà!

Tư Mộ đang buồn phiền về chuyện khi xuống lầu sẽ bị lạnh mà chết, cô thầm nghĩ: mặc thêm một cái áo khoác bên ngoài, nhưng lại sợ người nhà họ Ngôn thấy cô không trang trọng. Hôn lễ long trọng như vậy, nếu như bị nói xấu, thì vừa mất mặt nhà họ Phó lại mất mặt nhà họ Ngôn.

Hiện tại cho dù Ngôn Mặc Bạch nói vậy, cô vẫn kiên trì không mặc, nếu không sẽ khiến những nhà giàu có kia chê cười, ㄝđiển-đàn-lẽ-ㄝquý-đôn làm mất mặt cha mẹ.

Cô đứng dậy đi ra cửa, mặt Ngôn Mặc Bạch lập tức trầm xuống. Vẫn dĩ mặt anh đã không còn chút máu, bây giờ lại âm trầm càng dọa người.

Lúc Tư Mộ đi tới bên cạnh Ngôn Mặc Bạch, tay giơ lên, định khoát tay anh đi ra ngoài. Dù sao bây giờ bọn họ đang cử hành hôn lễ, phải biểu hiện thân mật một chút.

Nhưng mà ngẩng đầu lên lại nhìn thấy vẻ mặt đen như than của Ngôn Mặc Bạch, tay cô run lên, ngoan ngoãn bỏ tay xuống, cúi đầu nói: "Đi thôi!"

Ngôn Mặc Bạch đứng im, anh rất cao, Tư Mộ cúi đầu đứng bên cạnh anh, anh chỉ nhìn thấy đỉnh đầu của cô.

Cô có một mái tóc đen nhánh mềm mại, nhưng nhà tạo mẫu lại quấn tóc lên, mái tóc dài xinh đẹp được quấn lên sau đó lại được xịt keo giữ nếp, nhìn rất kỳ cù lại tí mỉ.

Ngôn Mặc Bạch nhìn tóc của cô, lại nhớ đến đêm hôm đó, anh ôm cô, nâng người cô lên, hung hăng tiến vào, mái tóc dài của cô xõa tung, hàng vạn hàng nghìn sợi tóc như một tấm lưới mịn màng, bao bọc lấy hai người.

Giờ phút này Ngôn Mặc Bạch nghĩ, kiểu tóc này quá kém, tại sao lại hành hạ bộ tóc đẹp thành như vậy. Phải trừ tiền của anh ta mới được!

Anh nhìn Tư Mộ, lại nói một lần nữa: "Mặc thêm áo vào."

Tư Mộ ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì.

"Một là mặc thêm áo khoác, hai là thay bộ váy khác!"

Tư Mộ không biết Ngôn Mặc Bạch nói vậy có tính là đang quan tâm cô hay không, tạm thời cứ cho là anh đang quan tâm mình đi!

Nhưng mà cái loại quan tâm cố chấp này, là sao?

"Anh không hy vọng vợ anh mặc đồ mà lại lộ nhiều da thịt để cho người khác xem." Ngôn Mặc Bạch nhìn vẻ mặt ngu ngơ của Tư Mộ, cũng hơi bức. ㄝđiển-đàn-lẽ-ㄝquý-đôn Anh quay mặt đi, nói với giọng điệu khó chịu.

Tư Mộ sùng sốt, nghĩ đến áo cưới mình đang mặc trên người, trể ngực hở lưng, quả thật lộ quá nhiều. Nhưng mà Ngôn Mặc Bạch lại nói trực tiếp như thế, khiến cô hơi khó chịu, mặt cô lúc đỏ lúc trắng, trợn mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, xoay người lại đi tìm bộ váy khác.

Trong lòng vừa tức giận vừa bất bình nghĩ, đem hình của cô phát lên ti vi, còn treo ở trên đường để người người cùng xem, khi đó sao không nghĩ đến vấn đề này?

Mà ba phù rể nghe thấy Ngôn Mặc Bạch nói vậy, con người cũng muốn rút ra ngoài. Đây là Ngôn Mặc Bạch sao?

Mấy phù dâu lại vội vàng tìm đồ cho Tư Mộ.

Nếu mặc áo cưới mà lại khoác áo khoác thì... đúng là không trang trọng, lời thôi léch thếch. Cho nên Tư Mộ muốn đổi áo cưới khác.

Lúc chọn trang phục cưới cũng đã nghĩ đến thời tiết lạnh, cho nên đặc biệt chọn cho cô dâu mấy bộ sườn xám, tay áo và tà đều dài, còn lót thêm vải, mặc cũng không cảm thấy lạnh.

Tư Mộ thay xong sườn xám rồi đi ra ngoài, Ngôn Mặc Bạch nhìn thoáng qua, sắc mặt lại trầm xuống. So với vẻ mặt lúc trước thì... khó coi hơn nhiều.

Những bộ sườn xám được đặt may từ một người nổi tiếng, nên sẽ không tầm thường.

Sườn xám bao bọc lấy vóc người lung linh của cô, tất cả đường cong hoàn mỹ đều lộ ra ngoài, sườn xám ôm sát lấy cơ thể cô, không rộng hơn một phân. Mà mặt cô lại đỏ bừng, làm nổi bật hai gò má hồng hào như hoa đào, lại còn thẹn thùng nhìn rất mê người.

Yếu hèn của Ngôn Mặc Bạch trượt lên trượt xuống, ho nhẹ một tiếng, dẫn đầu cất bước đi ra cửa.

Cho nên cô dâu chú rể mới như vậy, một người mặc lễ phục kiểu Trung Quốc, một người mặc lễ phục phương Tây, đi xuống cửa đón khách.

"Hắc, anh hai, có phải em bị hoa mắt rồi không? Hình như vừa nãy em thấy anh ba đỏ mặt." Nhậm Phẩm đi phía Cố Khuynh, ㄝđiển-đàn-lẽ-ㄝquý-đôn trợn mắt hốc mồm nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của Cố Khuynh hỏi.

Vừa rồi Cố Khuynh đứng gần Ngôn Mặc Bạch nhất, cho nên chắc chắn anh ấy sẽ nhìn thấy rõ nhất.

Cố Khuynh bình tĩnh nhìn anh nói: "Em không hoa mắt. Bởi vì vừa rồi anh cũng thấy 'tiểu bạch kiêu' đỏ mặt."

Lôi Ngao lại gần hỏi: "Hai người có cảm thấy anh ba bây giờ không giống lúc trước không?"

Nhậm Phảm quăng cho ánh mắt "Cậu đang nói nhảm sao", "Dĩ nhiên không giống, anh ấy ăn mặn rồi, không còn là một tên hòa thượng xuất gia nữa."

Lôi Ngao lại quăng lại ánh mắt "Cậu đang nói nhảm sao?" "Cậu chỉ có thể nghĩ như vậy!"

Cho nên hai người ở phía sau ánh mắt có giờ thì đến đây nhìn nhau, cuối cùng bị Ngôn Mặc Bạch lừa cho mới không dùng ánh mắt để công kích nhau nữa. Nhà họ Ngôn và nhà họ Phó đều là nhà giàu ở thành phố A, nhà họ Ngôn là nhà giàu trong nhà giàu, mặc dù nhà họ Phó gặp vấn đề về tài chính, nhưng mà lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa*, dù thế nào cũng vẫn còn tiếng tăm.

(* lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa: Lạc đà gãy so ra còn lớn hơn ngựa: dù lạc đà có gãy gò, nhưng khung xương của nó vẫn lớn hơn con ngựa. Ý nói: dù gia đạo có sa sút trở thành gia đình bình thường thì so ra vẫn hơn những gia đình vốn đã bình thường.)

Cho nên lễ cưới của hai nhà, không chỉ có nhà giàu của thành phố A đến chúc mừng, ngay cả những người có quen biết với hai nhà ở các thành phố khác cũng tới.

Lúc trước nhà họ Phó gặp khó khăn thì không chịu đưa tay ra giúp đỡ, hiện tại mặt dày mày dạn tới chúc mừng, mặc dù không thể hàn gắn tình nghĩa như lúc trước, nhưng chỉ cần Phó Minh Vũ không oán hận là được rồi. Nếu không bây giờ nhà họ Phó có nhà họ Ngôn chống lưng, muốn giết người cũng là việc đơn giản.

Vì thế những người đến dự lễ cưới hôn nay nhiều hơn rất nhiều so với số thiệp mời được gửi đi.

Không đưa tay đánh khuôn mặt tươi cười của người khác, nên người ta mang theo quà đến chúc mừng, bạn cũng không thể không nể mặt người ta.

Phần lớn những người này là người mà trước đó Tư Mộ đến nhờ vả, ๐๓๓๓-๓๓๓-๓๓๓-๓๓๓ lúc đó họ máu lạnh vô tình, bây giờ thì mang theo vẻ mặt nịnh hót, Tư Mộ cảm thấy nịnh nọt là tính đặc trưng của giới thương nhân.

Cô vẫn đứng nở nụ cười, mặt cũng cứng ngắt rồi. Mà Ngôn Mặc Bạch ở bên cạnh khuôn mặt không có biểu cảm, giống như một bức tượng, lạnh lùng đứng ở một bên.

Tư Mộ luôn cảm thấy, tác phong vương giả của Ngôn Mặc Bạch là tự nhiên mà có, anh không cần nói gì và làm gì chỉ đứng một chỗ cũng luôn thu hút sự chú ý của người khác.

Cha mẹ Tư Mộ được Ngôn Mặc Bạch cử tài xế đi đón, nên họ không đi cùng đoàn xe rước dâu.

Lúc này Tô San nhìn con gái và con rể đứng ở đó, bà kéo tay áo chồng, nhẹ nói: "Con gái chúng ta sẽ hạnh phúc."

Trai đẹp, gái đẹp, rất xứng đôi, họ đứng chung một chỗ mỉm cười, nhận lời chúc phúc của bạn bè và người thân, họ có lý do gì để không hạnh phúc?

Phó Minh Vũ nhìn con gái cười như hoa, trong lòng cảm thấy chua, người làm cha gả con gái ai cũng như vậy cả! Ông đứng xa nhìn con gái, nói: "Hạnh phúc là tốt rồi!"

Cầm lấy tay vợ, từ từ đi về phía con gái.

Mặc dù Tư Mộ mặc bộ sườn xám kiểu Trung Quốc, nhưng hôn lễ được tổ chức theo kiểu phương Tây.

Cho dù không có mục sư, nhưng mà người chủ trì nhưng mà vẫn theo lệ cũ hỏi: "Cô dâu (chú rể), chị (anh) có nguyện ý lấy chú rể (cô dâu) trở thành vợ chồng hợp pháp, từ giờ cho đến cuối đời, vô luận là cuộc sống suông sẻ hay khó khăn, nghèo khó hoặc giàu có, khỏe mạnh hay tật bệnh, vui vẻ hay lo buồn, đều yêu thương anh ấy (cô ấy), thành thật với anh ấy (cô ấy), cho đến cuối đời."

Lời thề như vậy, nhìn bài đều như vậy, mỗi một đôi kết hôn đều bị hỏi như vậy. Mà lúc cô dâu trả "Tôi đồng ý", mỗi cô dâu đều cười hạnh phúc trả lời hoặc, cảm động rơi nước mắt mà trả lời.

Nhưng mà đến phiên Tư Mộ thì sau khi người chủ trì đọc xong, cô trở mắt nhìn hồi lâu, nhìn thoáng qua ba mẹ, mới bình tĩnh trả lời "Tôi nguyện ý".

Trong phòng liền vang lên tiếng vỗ tay như sấm, chúc phúc cho đôi vợ chồng mới cưới.

Dĩ nhiên những người trẻ tuổi kêu lên: "Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi..."

Trong nháy mắt mặt Tư Mộ đỏ bừng.

Các người cho rằng Ngôn Mặc Bạch muốn nhân cơ hội ăn đậu hũ của vợ mình sao?

Không có đâu!

Đôi mắt đen của Ngôn Mặc Bạch nhìn lướt qua những người đang hô kia, sau đó lẳng lặng đứng im, sáng quắc mà tao nhã, nhưng lại tản ra hơi thở nguy hiểm.

Anh mắt hừng hừ lạnh, muốn tôi thân mật với cô vợ nhỏ của mình ở đây để mọi người xem sao, nằm mơ đi!

Người chủ trì thấy khuôn mặt buồn rười rượi của thái tử nhà mình, lập tức dừng lại, sao dám ồn ào? Liền nói sang chuyện khác mà bỏ qua chuyện này.

Mà những người thanh niên đang ngồi dưới kêu kêu hò, bị ánh mắt như đao của Ngôn Mặc Bạch liếc qua tất cả đều không dám lên tiếng.

Hôn lễ là một việc dầy vò người mà!

Theo lý thuyết nhiều người như vậy, mà phải mời rượu từng bàn sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Nhưng mà Ngôn Mặc Bạch đã nói trước với cha mình, lúc sắp chỗ ngồi thì sắp cho họ hàng nhà gái ngồi chung một chỗ, ㄚđiển-đàn-lê-ㄚquý-đôn sau đó họ chỉ kính rượu nhà gái.

Nhà họ Ngôn mấy đời chỉ có con một nên họ hàng rất ít, hơn nữa cũng là họ hàng rất xa, còn lại đều là bạn làm ăn.

Cho nên Ngôn Mặc Bạch sẽ không mời rượu những người đó.

Nếu như đổi lại là người khác, người thân tới nhiều, hơn nữa nhiều người trẻ tuổi, nhất định sẽ có nhiều chiêu để hành hạ cô dâu chú rể.

Thế nhưng chú rể lần này là thái tử của nhà họ Ngôn, mới về nước được nửa năm, cũng không giao thiệp với những con nhà giàu của thành phố A, vừa rồi những người đó nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch trầm mặt, nhất thời đều cúi đầu ăn tiệc, không dám nói gì đến chuyện hành hạ người.

Ba người phù dâu đi phía sau. Vốn dĩ họ còn đang lo lắng có nhiều khách như vậy sợ rằng sẽ phải uống rượu đến chết.

Nhưng mà sau khi kính rượu một vòng, suýt nữa không đến lượt các cô ra sân.

Bên nhà gái có mấy người to gan, dám cùm ly với Tư Mộ, mà rượu mà Tư Mộ uống là rượu nho, dĩ nhiên là dễ dàng ứng phó rồi.

Phía sau có sáu người giúp đỡ, thế nhưng lại không có đất dụng võ. Phù rể cảm thấy đây là chuyện bình thường, dựa vào hơi thở như băng ngàn năm của Ngôn Mặc Bạch, chỉ cần một ánh mắt lạnh lùng của anh đảo qua, những người có ý chí chiến đấu cao liền cúi đầu ăn cơm, không có mấy người có cam đảm trêu chọc.

Mà phù dâu thì lại thâm nhũ, ㄚđiển-đàn-lê-ㄚquý-đôn các cô là phù dâu nhân nhũ nhất trên thế giới! Không cần ra tay ngăn chặn, một mình cô dâu cũng xử xong.

Mà khách mời cũng buồn bực nhìn trần nhà cảm khái, đây là hôn lễ ngọt ngào nhất mà họ từng tham gia, ngay cả dùng khí trêu chọc cô dâu chú rể cũng không có.

Cuối cùng khi đến kính rượu cha mẹ hai bên, Ngôn Diệu Thiên vung tay lên, "Cha không muốn nói nhiều về lễ nghĩa, hai người các con hãy sống hạnh phúc, nhanh chóng sinh cháu nội cho cha là được!"

Một câu nói như vậy, người ngoài nghe thấy cũng phải khen: Cha chồng vô cùng phóng khoáng, vô cùng đáng tin, đúng là đã tích phúc ba đời mới có thể làm con dâu nhà họ Ngôn!

Phó Minh Vũ và Tô San nghe được cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mặc dù nhà họ Ngôn có địa vị cao quý, Ngôn Diệu Thiên kinh doanh lớn, là người hiền hòa, không sĩ diện, sau này con gái sẽ không chịu khổ.

Ngôn Mặc Bạch nhú mày, nhưng cũng không nói gì.

Thế nhưng Tư Mộ nghe vậy, giống như đang nghe tiếng chuông báo động.

Ngôn Diệu Thiên đang nhắc nhở, không nên quên hợp đồng!

Trong vòng một năm sinh con trai...

Tư Mộ cắn răng, nở nụ cười cứng ngắt, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cúi đầu yên lặng nuốt máu tươi, thầm mắng nhà họ Ngôn không có ai tốt.

Người bên cạnh lại cho rằng da mặt cô dâu mỏng, đang thẹn thùng nên cười ha ha.

Sau khi kính rượu một vòng, Tư Mộ mệt đến ngất ngư, cho dù mỗi bàn chỉ uống tượng trưng một chút, nhưng nhiều bàn như vậy, bụng cũng no căng.

Khuôn mặt Ngôn Mặc Bạch trắng bệch, ㄚđiển-đàn-lê-ㄚquý-đôn cũng đi theo. Vết thương vẫn đau đớn, trán rịn đầy mồ hôi hột.

Bọn Cố Khuynh nhiều lần muốn uống rượu giúp anh, nhưng mà mỗi lần nhìn cái ly có chút xíu rượu kia, nếu mà nói uống thay anh..., thì mọi người có mặt ở đây sẽ nghĩ như thế nào?

Tý rượu như vậy cũng không uống được, quá vô dụng rồi!

Tư Mộ đã giãy giụa hai lần, nhưng sức lực của anh quá lớn, cô không rút tay ra được. Cũng không dám làm ra động tác quá lớn, nên mặc cho anh nắm. Trong lòng nghĩ thầm có phải mới vừa rồi cãi nhau với người tình bé nhỏ của anh, nên giờ mang tôi ra làm bia đỡ đạn không?

Lúc này lại nhìn thấy Vu Nư ôm Vu Ngu đi tới, cô lập tức nắm chặt cơ hội, cười nói: "Hoa đồng vừa xinh đẹp vừa đáng yêu của chúng ta làm sao vậy? Mắt hồng hồng còn có nước mắt nữa. Bảo bố đi đây với dì, nói cho dì nghe ai bắt nạt con? Có phải bé trai vừa rồi không? Dì sẽ trừng trị nó thay con."

Tư Mộ vừa nói như vậy, liền muốn rút tay ra ôm Vu Ngu.

Trước mặt nhiều người như vậy, Ngón Mặc Bạch cũng không làm khó cô, trông mắt đen nhánh nhìn cô một cái. Sau đó nhìn Tư Mộ rút tay ra khỏi tay anh, cô còn thở phào nhẹ nhõm nữa chứ, anh vừa trợn mắt nhìn Tư Mộ vừa hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi.

Ôm Vu Ngu vào ngực nhỏ nhẹ dịu dàng, nhưng vẫn không yên lòng, mắt khẽ liếc đánh giá những người xung quanh.

Ngón Mặc Bạch vừa quay mặt sang nhìn thấy ba người anh em nhìn mình như nhìn quái vật, trong lòng anh cũng đoán được nguyên nhân.

Nhìn người phụ nữ bên cạnh đang nhỏ giọng dỗ đứa bé, hình ảnh này rất ấm áp, khắc sâu vào lòng Ngón Mặc Bạch. Anh mỉm cười nghĩ: Sau này tốt nhất họ nên sinh con gái, bé sẽ đáng yêu hơn so với Vu Ngu.

Thu lại nụ cười nhận chén súp mà phục vụ đưa lên, chậm rãi uống một thìa, mới hỏi Cố Khuynh: "Anh hai đâu? Không phải anh ấy nói hôm nay sẽ đến sao, sao giờ vẫn chưa thấy người?"

Anh hai Lâu Diệc Sâm có một số việc phải xử lý, nhưng mà anh em kết hôn, dù có việc lớn đến đâu đi nữa cũng bớt chút thời gian đến dự.

Cho nên khi Ngón Mặc Bạch vừa nói xong, đã nhìn thấy một đoàn người vào đại sảnh. Phương thức ra sân như vậy rất hay thu hút sự chú ý của người khác, khách mời rồi rỉ rả tai nhau thì thầm, người này giống như là đại ca xã hội đen, ~~điễn-đàn-lê-Quý-đôn~~ nhưng cũng giống vương tử quý tộc, rốt cuộc anh ta là ai có thân phận gì?

Lôi Ngao quay đầu nhìn người đi mà tạo ra gió, lộ vẻ ngang ngược đó chính là anh hai nhà mình, anh liền huyýt sáo, chặc lưỡi nói: "Anh hai lúc nào ra sân cũng luôn... kiêu tôn!" Khiến ba người còn lại cũng bật cười.

Lâu Diệc Sâm cũng rất muốn thật sự kiêu tôn ra sân, nhưng điều kiện không cho phép!

Thử nghĩ xem luôn có bảy tám người cường tráng mặc áo đen theo sau, đi đâu cũng khiến người khác chú ý. Thân là người đứng đầu tổ chức thần bí, vì an toàn của các nhân nên luôn có người đi theo bảo vệ.

Ngón Mặc Bạch ngoắt ngoắt tay với đại ca, lôi kéo Tư Mộ đứng dậy chào. Chuẩn bị chính thức giới thiệu cô dâu của mình cho anh ha biết.

Lâu Diệc Sâm cũng biết Ngón Mặc Bạch bị thương rất nặng, nên thấy Ngón Mặc Bạch đứng dậy, anh bước nhanh đến, đề Ngón Mặc Bạch xuống, giọng nói có chút bất đắc dĩ và trách cứ: "Tiểu Bạch, anh chưa bao giờ biết em là người hiểu lễ nghi như vậy đó."

Tư Mộ chưa từng gặp Lâu Diệc Sâm, đang âm thầm cảm thán Lâu Diệc Sâm đẹp trai, đúng là vật hợp theo loài người chia theo nhóm. Trai đẹp cũng thích tụ tập với trai đẹp. Ngón Mặc Bạch nắm lấy bả vai cô, giới thiệu: "Đây là vợ em, Phó Tư Mộ."

Lâu Diệc Sâm khẽ gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng, toát ra khí thế vương giả, khiến người khác sợ hãi.

Ngón Mặc Bạch cúi đầu nói với Tư Mộ: "Đây là anh hai anh, mau chào anh ấy đi."

Tư Mộ sớm đã bị cái khí thế trên người Lâu Diệc Sâm làm sợ hãi, ngoan ngoãn gọi anh hai, giọng nói dịu dàng mang theo sợ hãi và xấu hổ.

Tư Mộ run rẩy trái tim bé nhỏ không chịu được chuyện này, nghĩ anh hai chính là vách đá dựng đứng trong xã hội đen, hơn nữa lại là người đứng đầu trong giới xã hội đen.

Vu Ngu ở trong ngực cô lộ ra cái đầu, cặp mắt to đen đen lúng liếng nhìn quanh một vòng, hưng phấn kêu to: "Chú đẹp trai, chúng ta lại gặp mặt!"

Nhất thời người trên bàn cũng kinh ngạc nhìn Vu Ngu, ~~điễn-đàn-lê-Quý-đôn~~ đặc biệt là bốn người bạn Ngón Mặc Bạch, âm thầm nghĩ, sao anh hai lại biết cô bé này?

Bình thường anh hai luôn có dáng vẻ lạnh lùng, mấy năm nay cũng không thấy có phụ nữ bên cạnh, cô bé không phải con gái riêng của anh hai chứ?

Không thể nào, mẹ người ta còn ở đây đó!

Mẹ...

Mọi người đồng loạt quay đầu tìm mẹ đứa bé, kinh ngạc phát hiện, Vu Nư không biết đã rời đi từ lúc nào?

"Ngày đó ở sân bay con có gặp chú đẹp trai, chú có nhớ không?" Vu Ngu chớp mắt nhìn Lâu Diệc Sâm, cố gắng muốn nhìn thấy đáp án trên khuôn mặt đẹp trai, nhưng Lâu Diệc Sâm chỉ mỉm cười, trong mắt nhanh chóng hiện lên tia kinh ngạc, nhanh đến nỗi không ai thấy cả.

Vưu Ngự thất vọng nhìn Lâu Diệc Sâm, gương mặt tròn trịa rất oan ức: "Chú không nhớ con sao? Lúc đó con và mẹ gặp chú ở sân bay. Không tin chú có thể hỏi mẹ."

Nhưng mà Vưu Ưu đã còn ngồi trên ghế nữa. Khiến bé càng oan ức, nước mắt thi nhau rớt xuống.

Tư Mộ ôm Vưu Ngự ngồi xuống, dỗ bé: "Ngoan, Vưu Ngự đừng khóc nữa. Chắc mẹ đi rửa tay, sẽ quay lại ngay thôi."

Nhậm Phẩm kéo cái ghế bên cạnh ra, mời anh hai ngồi xuống, sau đó cười như không cười nhìn Lâu Diệc Sâm trêu ghẹo: "Anh hai ơi anh hai, sức quyến rũ của anh rất lớn đó, ngay cả đứa bé cũng bị anh mê hoặc!" Lại còn không sợ chết, giờ ngón tay cái lên với Lâu Diệc Sâm.

Lâu Diệc Sâm nhàn nhạt nhìn anh, Nhậm Phẩm lập tức cảm như hén. Im lặng nghĩ muốn tự vả miệng, ai bảo mày miệng rộng!

Nếu anh hai tức giận, phải mình đi Châu Phi, vậy thì cuộc đời anh coi như xong.

Các châu lục khác còn đỡ, chứ cô gái Châu Phi da đen thui, một chút kích tình cũng không có.

Mấy phù dâu len lén nhìn chăm chú vào Lâu Diệc Sâm, hai mắt nổi lên trái tim màu hồng, mê mẩn nhìn Lâu Diệc Sâm. Sở Kỳ cũng cho rằng đây là đại ca xã hội đen, rất khí phách!

Người đàn ông này rất đẹp trai!

Sở Kỳ đá chân Tư Mộ, ý bảo đi ra ngoài nói chuyện.

Tư Mộ nhận được ám hiệu, ôm Vưu Ngự đứng dậy nói với Ngôn Mặc Bạch: "Các anh cứ ăn trước đi, em đưa bé đi tìm mẹ."

Người đàn ông sao, ở trước mặt anh em rất sĩ diện, Tư Mộ biết điều bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn động lòng người, cho Ngôn Mặc Bạch đủ sĩ diện.

Mặc dù Ngôn Mặc Bạch hơi bất mãn với vợ vì anh hai vừa đến cô lại rời khỏi bàn, nhưng nghe lời giải thích dịu dàng lại hợp tình hợp lý, ๐điển-đàn-lê-๐quý-đôn cho nên gật đầu đồng ý: "Đi nhanh về nhanh đó!"

Tư Mộ mỉm cười gật đầu, trong lòng khinh thường hừ hừ, còn nói thêm: "Tôi sẽ không nhanh trở về đó, cho anh tức chết!"

Vưu Ngự giằng giằng không muốn đi, bé thiện cảm với chú đẹp trai này, bé muốn ở chung với chú đẹp trai. Nhưng không thấy mẹ đâu, bé muốn tìm mẹ.

Cho nên bé rất rối rắm, tro mắt nhìn Lâu Diệc Sâm, lăm lăm cái gì đó, để mặc Tư Mộ ôm đi.

Tư Mộ vừa đi, ba người phù dâu cũng đứng dậy. Lầy lý do như nhau, "Xin lỗi, xin lỗi không tiếp đón được, tôi đi rửa tay. Mọi người từ từ dùng."

Những người khác dĩ nhiên không có lý do gì để giữ người.

Mấy người chạy như điên lên lầu, khi vào phòng nghỉ của Tư Mộ lúc sáng thì quả nhiên thấy Vưu Ưu đi đi lại lại trong phòng, nôn nóng bất an, bối rối, giống như gặp vấn đề khó giải quyết.

Vưu Ngự vừa nhìn thấy mẹ của mình, liền giấy dựa đòi xuống đất, chạy về phía mẹ mình.

"Mẹ, sao mẹ không gọi Vưu Ngự đi cùng? Con tưởng rằng mẹ bỏ con lại bỏ trốn cùng người khác rồi chứ, ô ô ô...." Vưu Ngự ôm bắp đùi mẹ mình khóc lóc kể lể, lên án mạnh mẽ hành động của mẹ.

Tư Mộ khoanh tay trước ngực dựa vào cửa liếc nhìn Vưu Ưu, trên mặt viết vài chữ thật to "Thẳng thắn được khoan hồng nói đi"

Ba người đi theo phía sau thì cậu một câu mình một câu.

"Vưu Ưu, cậu rời khỏi bàn khi nào?"

"Tại sao lại chạy?"

"Có phải cậu đang trốn ai không?"

Mồm năm miệng mười hỏi Vưu Ưu tới tấp, khiến cô đau cả đầu.

Cuối cùng nhìn thấy tư thế của bốn người chị em kia cô biết nếu cô không nhận tội thì họ sẽ thi hành bạo lực với cô, cô vô cùng buồn bực nói: "Người kia, rất giống với như đàn ông trước đây của mình."

"Người nào? Đại ca xã hội đen vừa nãy sao?" Bốn người đồng thời hoảng sợ, thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Tư Mộ đi tới gõ đầu Vưu Ưu, ๐điển-đàn-lê-๐quý-đôn dáng vẻ như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cao giọng quát lớn: "Cái gì rất giống? Người đàn ông của cậu cũng không nhận ra? Trả lời chắc chắn! Yes or not đây là dạng đề thi lựa chọn."

Vưu Ưu buồn bã nhìn Tư Mộ, nói lại liền: "Nếu ở trước mặt Ngôn Mặc Bạch mà cậu có khí thế như vậy, mình liền phục cậu!"

Tư Mộ lập tức ỉu xiu.

Sở Kỳ thấy tuyển thủ đầu tiên đã bại hoàn toàn, vô cùng đau đớn khinh bỉ nhìn Tư Mộ, rất thô lỗ vỗ bả vai Vưu Ưu mấy cái, ép hỏi: "Đừng đòi chủ đề, nghiêm túc đi, nên thành thật khai báo."

Vưu Ưu ôm chặt con gái, oan ức nói, "Mình cũng không biết đúng không nữa. Nhìn tướng mạo thì rất giống, nhưng khi gặp thoáng qua ở sân bay, anh ấy làm như mình là người xa lạ, hoàn toàn không nhận ra mình."

Năm người phụ nữ và một cô bé trốn ở trong phòng thảo luận, không hề quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Ngôn Mặc Bạch thấy vợ mình đi gần một tiếng rồi còn chưa về, ba người phù dâu kia cũng một đi không trở lại.

Anh gọi phục vụ, bắt người ta đi tìm cô dâu về.

Một bữa tiệc ăn trong bao lâu? Khách mời cũng lục tục đi về, nhưng không thấy cô dâu đâu, Ngôn Mặc Bạch vô cùng khó chịu.

Cố Khuynh nhìn dáng vẻ Ngôn Mặc Bạch khó chịu không như muốn ăn thịt người, lườm anh trên trọc: "Quả nhiên ông cha ta nói không sai mà, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhìn dáng vẻ này của Tiểu Bạch, chỉ sợ là đã rơi vào ôn hương nhuyễn ngọc rồi."

Nhậm Phẩm và Lôi Ngao cười khúc khích, Lâu Diệc Sâm giống như đang suy nghĩ điều gì đó, mặt không biểu cảm.

Mặt Ngôn Mặc Bạch ửng hồng, Cố Khuynh thấy vậy lại càng kêu lên không dứt.

Anh uống một hớp rượu, chếp chếp miệng nghĩ: Quả nhiên, quả nhiên, trên thế giới lại thêm một người ngu ngốc vì yêu.

Nhậm Phẩm liền lại gần, trên mặt nở nụ cười hèn mọn, hỏi Ngôn Mặc Bạch: "Anh ba, vết thương trên người anh nghiêm trọng như vậy, đêm tân hôn phải làm sao đây?"

Cố Khuynh vừa uống một ngụm rượu, thiếu chút nữa cười phun ra. Lôi Ngao cũng không sợ chết, vô cùng đồng ý nói tiếp: "Đúng, anh nhìn Hmm, vết thương lại ở ngay bụng. Người đàn ông phải dựa vào eo mới lên được, anh là công*, chắc lần này vết thương lại nứt ra."

(*Công: trong truyện đam mỹ chỉ những người khi quan hệ họ là người chủ động, là người ở trên)

Cố Khuynh sắc rượu, ho khan vài tiếng, nén cười, nặn ra vẻ mặt lo lắng và đồng tình, nói: "Vết thương của em rất nghiêm trọng, chắc phải cả tháng mới khỏi."

Ý tứ chính là, muốn động phòng, chờ một tháng sau đi!

Mặt Ngôn Mặc Bạch đen như Bao công nhìn ba người anh em, ๐diễn-đàn-lê-๐quý-đôn nghiêng răng nghiêng lợi.

Yên lặng nuốt máu tươi, trong lòng suy nghĩ: Các người ba tên khốn kiếp, dám trêu chọc tôi, các người nhớ kỹ cho tôi, một ngày nào đó tôi sẽ trả lại!

Lâu Diệc Sâm nhếch mày nhìn Ngôn Mặc Bạch, mắt không còn sắc bén như đao nữa, nhìn anh em nói cười, giọng nói cũng mang theo ý cười nói: "Em có thể nằm, để cô dâu ở phía trên! Như vậy vẹn cả đôi đường, em vừa không mất sức, vừa hưởng thụ."

Trong lúc nhất thời, bốn người đàn ông trên bàn đều sững sốt, một lúc lâu sau mới tiêu hóa được những lời này của anh hai.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây, hay hôm nay là ngày hạ mưa đỏ? Anh hai mặt lạnh ngàn năm cũng biết nói giỡn?

A! Cái thế giới này loạn rồi!

Trái tim Ngôn Mặc Bạch tan nát, mặt tái mét.

Lúc phục vụ tìm được Tư Mộ thì mấy người phụ nữ đã đòi chủ đề rồi.

Cái phòng này rất rộng, một phòng ngủ một phòng khách, Vưu Ngư bị mẹ cho vào phòng ngủ mở "Hi Dương Dương và Hôi Thái Lang*" trong máy tính lên cho bé xem. Mà năm người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách tham khảo vấn đề của một người khác.

(*Hi Dương Dương và Hôi Thái Lang: là một bộ phim hoạt hình.)

Đầu tiên là Vưu Ưu vì muốn thoát khỏi sự tra khảo của những người phụ nữ này, ๐diễn-đàn-lê-๐quý-đôn nên đã quăng ra một câu: "Mộ Mộ, chồng cậu bị gay, vậy tối nay cậu phải làm sao?"

Cái đề tài này vừa tung ra ba người còn lại cũng rất hứng thú. Cái thế giới này thật đẹp, khắp nơi đều là chuyện thú vị hấp dẫn người khác.

Tư Mộ cúi đầu, hơi xấu hổ nói: "Vậy thì không làm thôi!"

Vưu Ưu lạnh nhạt nói: "Nhưng mà cậu đã ký hợp đồng với Ngôn Diệu Thiên, trong đó viết gì cậu quên rồi sao? Cậu phải nhanh chóng mang thai, một năm sẽ qua rất nhanh."

Sở Kỳ cũng nói: "Cậu cường hiếp anh ta không được sao?"

Lỗ tai Tư Mộ cũng đỏ, "Anh ta là gay, mình cường bức anh ta cũng có tác dụng sao? Hơn nữa, anh ta là một người đàn ông khỏe mạnh, nếu anh ta cương quyết chống cự, mình làm sao địch được?"

Diêu Dao hứ một tiếng, sáp đến nói: "Gay không có nghĩa là bất lực."

An Thanh Thần rất phối hợp gặt đầu.

An Thanh Thần học, sinh ra trong một gia đình đời đời làm bác sĩ, bệnh viện tư nhân lớn nhất thành phố A là của nhà cô ấy, hơn nữa di sản của cô là trường khoa phụ sản ở đó.

Cho nên ở phương diện này, An Thanh Thần gật đầu thì rất đáng tin.

Sở Kỳ lại tiếp tục đề nghị: "Nếu không đợi lát nữa đợi lát nữa bọn mình ra ngoài sẽ mời rượu anh ta, khiến anh ta say, sau đó cậu không cần tốn nhiều sức cũng thực hiện được kế hoạch cưỡng hiếp được anh ta. Không phải có câu 'sau rượu loạn tính' sao, mình cho rằng câu này rất chính xác, nói không chừng đến lúc đó anh ta từ bị động chuyển thành chủ động."

Sở Kỳ đã dùng bản thân mình trải nghiệm nên mới nói. Mấy ngày trước, cô đã trải qua chuyện máu chó "say rượu loạn tính". ๑๓๕๗-๔๒๙๖-๘๐๐๐
Máu chó hơn nữa đó chính là lần đầu tiên của cô, mà diện mạo người đàn ông kia như thế nào cô cũng không nhìn rõ.

Chuyện mất mặt như vậy, khẳng định cô không dám nói, nói ra không bị cười chết mới là lạ đó.

Tư Mộ trước đây cũng đã từng "say rượu loạn tính", bây giờ vừa nghe cái từ này, cô giật bản mình.

Nhưng mà, quả nhiên rất chính xác.

Về việc Tư Mộ "say rượu loạn tính", Vưu Ưu cũng biết. Cho nên cô cười như không cười nhìn Tư Mộ, về mặt sâu xa không biết đang nghĩ gì.

Tư Mộ tròn mắt nhìn Vu U, dùng ánh mắt cảnh cáo cô không được nói chuyện đó ra. Sau đó bắt đầu tự hỏi cái kế hoạch này có đáng tin không?

Thanh Thần vô cùng chuyên nghiệp phân tích: "Nếu như chỉ sinh một đứa con trai để đổi lấy sự giúp đỡ về tài chính, những chuyện khác cũng không cần suy nghĩ, vậy thì cậu có thể làm vậy. Nhưng mà cậu phải nghĩ rằng, sinh một đứa con, cậu phải có trách nhiệm với nó. Nếu như cậu say sưa Ngón Mặc Bạch, sau đó bắt buộc thụ thai, có thể tình trạng sẽ không khỏe mạnh, dẫn đến đứa trẻ sau này cũng không khỏe mạnh. Vậy cậu đã tổn thương đứa bé đến mức nào? Dĩ nhiên không phải là say rượu thì sẽ không khỏe, đó chỉ là phòng ngừa thôi!"

Tư Mộ lộ ra vẻ mặt lo lắng, nếu nói như vậy, cái kế hoạch chuốc say rồi cưỡng hiếp anh ta không thể thực hiện được. Vậy phải làm sao bây giờ?

Sở Kỳ vỗ vai An Thanh Thần, đột nhiên nghĩ đến gì đó kêu to: "Ai nha, hiện tại y học phát triển như vậy, không phải còn có phương pháp thụ tinh nhân tạo sao? Cái này Thanh Thần có thể giúp cậu!"

An Thanh Thần liếc Sở Kỳ, thầm nói thụ tinh nhân tạo không dễ thành công như vậy đâu, điều kiện chủ yếu là cậu phải có tinh trùng trong tay, hơn nữa phải có sức sống cao, nếu không rất khó thành công. Riêng vấn đề này cũng gặp không ít khó khăn.

An Thanh Thần nhìn thấy hai mắt Tư Mộ đột nhiên sáng lên nhìn mình, cô cười khỏ nói: "Bạn có thể lấy được tình trùng có độ sống sót cao không?"

Tư Mộ ừ xiù, đúng vậy, lấy được rồi cũng không biết cách giữ cho nó sống, người ta lấy ngay ở bệnh viện tỷ lệ thành công cũng không cao.

Tư Mô thở dài, thật sự quá khó mà!

Điều Dao đánh giá Tư Mộ, rồi nói: "Cậu tin có người đàn ông không có hứng thú với phụ nữ sao? Đó là chuyện nói chuyện vô vẩn! Vì anh ta không gặp đúng người. Cậu nói Ngôn Mặc Bạch là gay, nhưng anh ấy cũng không bài xích cậu. Dù sao mình tin rằng 'cong đến đầu giường tự nhiên thẳng' cho dù là gay nhưng gặp người mình có cảm tình tốt, cũng sẽ kích thích dục vọng của anh ta. Lại nói bên trong mỗi người đàn ông đều ẩn chứa một con thú, có thể làm anh ta nổi thú tính."

Tư Mô giống như đứa bé hỏi ý kiến cô giáo: "Vậy làm sao để tìm được điểm này?"

Điêu Dao nhìn vóc người Tư Mộ, thân cao một mét sáu mấy, ngực tròn đầy đặn, eo nhỏ đủ một vòng ôm, mông vênh cao, chân thon dài kết hợp với gương mặt thanh thuần cặp mắt to ướt nhep, đây là tiêu chuẩn nữ thần của trạch nam. Đây chính là vũ khí, người đàn ông nào có thể chống cự được?

Cho nên Diêu cười phi thường tà ác.

Lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại, nói đơn giản mấy câu, sau đó cúp điện thoại, nháy mắt với Tư Mộ: "Minh có lễ vật cho cậu, vô cùng tăng lực!"

Tư Mộ thấy cô gọi điện thoại chỉ hỏi cái gì mà hàng đã tới chưa, nghe không hiểu gì cả, đang muốn hỏi thì thấy Sở Kỳ cười phá lên.

"Dao Dao, chiêu này của cậu, xem ra được à! Ha ha ha - - chỉ tăng lực sao! Quả thực muốn phun máu mà! Ha ha ha - - "

Tư Mộ nhìn Sở Kỳ cười mà chẳng hiểu gì, sau đó Diêu Dao nói, "Đợi lát nữa mình sẽ kêu người ta mang đồ đến, cậu nhìn sẽ biết."

Đang nói đến đây, thì phục vụ gõ cửa, cắt đứt mưu đồ bí mật của các cô.

Biết Ngôn Mặc Bạch đang tìm cô khắp nơi, lúc này mới giật mình: Thì ra mình đang kết hôn ở đây!

Nghĩ tới mình đã đi lâu như vậy, chắc Ngôn Mặc Bạch chắc cũng tức bở phổi rồi, thật vất vả mới có dũng khí cường hiếp anh ta, ๐diễn-đàn-lê-๐quý-đôn thì bây giờ đã bị cảm giác sợ hãi làm giảm đi đi một ít.

Nếu Vu Uu đã nói lúc Lâu Diệc Sâm nhìn thấy thì như đang nhìn người xa lạ, vậy cô cũng không cần trốn nữa, dứt khoát thoải mái đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Mặc Áo Dũng Cảm Chiến Đấu, Để Anh Ta Run Rẩy Vì Cậu!

Lúc năm người phụ nữ vào phòng ăn, phòng lớn đã được quét sạch sẽ, khách đều đã về, phòng lớn chỉ còn Ngôn Mặc Bạch cùng mấy người. Tất cả món ăn trên bàn đều đã được dọn sạch, năm người đàn ông bước tới ghế salon ngồi tán gẫu.

Ngôn Mặc Bạch có chút không yên lòng, không tự chủ hết nhìn đồng rồi nhìn tây giống như đang tìm ai đó.

Mấy anh em ngồi bên cạnh đều hiểu rõ trong lòng. Đối với bọn họ mà nói Ngôn Mặc Bạch quả là một người ly kỳ. Anh lại có thể biết quan tâm đến người khác, còn là một người phụ nữ.

Cho nên bọn họ không kiêng kỵ liền chê cười anh, Ngôn Mặc Bạch ảo não nhưng lại không dám phát tác, tối sầm mặt, thâm nghĩ lát nữa phải trị tội cô gái cứng đầu này.

Rõ ràng anh dặn cô đi nhanh về nhanh, cô lại đi một mạch không thấy bóng dáng đâu.

Quá khinh người!

Phải trị tội!

Ngôn Mặc Bạch không thấy Tư Mộ xuống trầm mặc muốn nổi đóa.

Lôi Ngạo ngồi bên cạnh nhìn anh trầm mặc, kéo kéo ống tay áo anh, nhắc nhở anh đừng quên nội dung kinh nghiệm vừa rồi anh ta mới vừa truyền cho anh.

Phụ nữ thích mềm không thích cứng, căn bản chỉ cần dựa vào dụ dỗ, bạn đừng thấy ngựa mất liền quát to, không dọa người ta sợ quá bỏ chạy mới là lạ!

Ngôn Mặc Bạch nghe Lôi Ngạo nói những lời này, cứng miệng đâm chột: "Cậu nói cứ như cậu có rất nhiều kinh nghiệm." Nhưng tí mĩ suy nghĩ một chút, anh cảm thấy lời này vẫn có chút đáng tin.

Vì vậy anh cố gắng kiềm chế tính tình của mình, đối với Tư Mộ ngoắc ngoắc tay ý bảo cô tới bên cạnh anh ngồi.

Tư Mộ bất đắc dĩ đi tới, trong lòng nghĩ thầm các anh đàn ông con trai ngồi tán gẫu gọi cô tới làm gì?

Vu Ngự đã nhanh chân chạy lên trước, nhào vào lòng Lâu Diệc Sâm, vui vẻ ôm cổ anh ngọt ngào gọi: "Chú đẹp trai."

Dáng người nho nhỏ, mềm nhũn giống như chi cần bóp một cái cơ thể liền nát rách cứ như vậy mạnh mẽ đâm vào anh, thật ra thì không phải vì quá vội vàng mà anh không kịp chuẩn bị, trời sinh anh rất nhạy cảm, lúc cô bé nhào tới anh đã phát hiện, anh hoàn toàn có cơ hội tránh thoát nhưng anh không tránh. Cứ im lặng để cô bé nhào tới.

Mặc dù chỉ là một cơ thể nhỏ, không có lực sát thương, không có lực công kích thể nhưng lúc bị đụng trúng anh lại cảm thấy trái tim đa nhói, cơ thể như

bị thương, cơ thể bé nhỏ của cô bé đung vào cơ thể anh, giống như cùng chung một dòng máu.

Tim cũng rung động theo, tốc độ máu lưu thông càng nhanh hơn.

Loại cảm giác này rất kỳ quái.

Lúc Vu Ngu nhào tới, Vu Ưu khẩn trương hận không thể đi tới bế con gái lên.

Nghĩ là làm, lúc Vu Ngu nhào tới cô liền đuổi theo phía sau, thừa dịp Lâu Diệc Sâm bị đung phải còn đang ngầy ngẫn người liền đưa tay ôm lấy con gái, hung hăng đánh vào hông cô bé hai cái. Vu Ngu bị đau khóc lớn, Lâu Diệc Sâm nhủ mảy, lòng co rút đau đớn.

Anh nghĩ ai có thể tới nói cho anh biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Tư Mộ tròn mắt nhìn Vu Ưu rồi ôm Vu Ngu dụ dỗ.

Thật vất vả mới dụ dỗ được cô bé, Ngôn Mặc Bạch ngồi một bên sớm đã không nhịn được, giọng nói có chút khó chịu nói: “Ba mẹ mới vừa tìm em, không biết đã đi đâu. Gọi điện thoại cho em cũng không được.”

Ngôn Mặc Bạch nhìn cô bé không những chiếm vợ mình mà còn khóc lóc nước mũi chảy tèm lem, nhất thời không chịu được. Sau này anh sẽ không sinh con gái. Nhìn thấy trai đẹp liền nhào tới, hơn nữa còn động một chút là khóc, anh không thích có con gái!

Tư Mộ nghe Ngôn Mặc Bạch nói đến ba mẹ thật lâu cũng không có phản ứng, cô nghĩ thầm không phải anh chỉ có ba không có mẹ sao? Ba mẹ ở đâu chứ?

Sau một lúc suy nghĩ mới hiểu được thì ra là nói ba mẹ cô.

Tư Mộ thâm kinh thường trong lòng, anh nhập gia tùy tục sao, gọi ba mẹ cô thuận miệng như vậy.

Sau đó lại liếc mắt nhìn anh, ba mẹ tìm cô sao không sớm nói cho cô biết chứ? Điện thoại để trong túi xách, không đem theo người, ba mẹ gọi điện thoại cho cô khẳng định là sẽ không nghe thấy.

Tư Mộ hỏi Sở Kỳ: “Cho mình mượn điện thoại cậu một chút.”

Sở Kỳ phản ứng nhanh, rất biết tận dụng cơ hội đẩy Tư Mộ quay về phía Ngôn Mặc Bạch, nhỏ giọng nói: “Không phải cậu hỏi chồng cậu là được sao. Nhân cơ hội này đến gần anh ấy, cô gái ngoan.”

Vì vậy Tư Mộ bị Sở Kỳ đẩy đi, đỏ mặt đi tới bên cạnh Ngôn Mặc Bạch, nhỏ giọng nói: “Cho em mượn điện thoại của anh một chút, em không đem theo điện thoại.”

Ngôn Mặc Bạch không do dự lấy điện thoại đưa cho cô nhưng vẫn không nhịn được cao giọng cảnh cáo: “Về sau phải luôn đem theo điện thoại bên người hai tu giờ, không được tắt máy, nếu anh gọi điện mà không tìm được em.....xem anh trị em thế nào!”

Mấy người đàn ông ngồi bên cạnh nhất thời cúi đầu cười đến nghẹn.

Tư Mộ nắm điện thoại, kiểm chế ý nghĩ muốn cầm điện thoại đập anh, đi sang một bên gọi điện thoại cho ba.

Nhưng cầm điện thoại trên tay một lúc lâu Tư Mộ vẫn không thể mở ra bàn phím.

Đây là đồ công nghệ cao kiểu gì thế?

Toàn bộ đều dùng tay sờ sờ, không có bàn phím thì làm sao mở?

Tư Mộ thử dùng bàn tay ấn màn hình nhưng vẫn không có phản ứng.

Dùng ngón tay chỉ cũng không có phản ứng.

Dùng sức chọc hai cái vẫn không có phản ứng.

Tư Mộ hận không thể vứt cái điện thoại đi, bên cạnh lại vang lên một giọng nói: “Dùng dấu vân tay để mở khóa.”

Tư Mộ nhất thời tức giận muốn mắng người, mẹ kiếp dùng dấu vân tay để mở khóa, sao không nói với cô trước chứ? Hay là không muốn cô gọi điện thoại? Còn giả bộ nghiêm trang đưa điện thoại cho cô làm muốn đem cô làm trò cười sao?

Ngôn Mặc Bạch khốn kiếp!

Ngôn Mặc Bạch cầm lấy điện thoại trong tay Tư Mộ, khoe miệng khê nở nụ cười, ánh mắt cũng dịu dàng.

Mở khóa, sau đó ấn một chút số liệu rồi đưa tới trước mặt Tư Mộ “Ấn vào”

Tư Mộ thầm mắng trong lòng. Về mặt lại không hiểu. Cũng chỉ là gọi một cuộc điện thoại tại sao lại phiền toái như vậy? Còn phải lấy dấu vân tay của cô,

cô không muốn dùng điện thoại của anh có được không chứ?

Cô cố chấp nghiêng đầu hướng về phía các chị em tốt nhờ giúp đỡ.

Nhưng giờ phút này Tư Mộ mới thực sự hiểu được: “chị em tốt chính là dùng để bán!”

Thời khắc mấu chốt đều không để ý đến cô, không nhìn ánh mắt cầu xin của cô, quay mặt uốn éo đi ra chỗ khác hoặc là xúm lại nói chuyện, hoàn toàn không để ý đến cô.

Tư Mộ uất ức đưa tay ấn lên điện thoại Ngôn Mặc Bạch “đồng ý”, sau đó lại thấy anh nhập một chuỗi số liệu mới đưa điện thoại cho cô.

Tư Mộ cắn răng nghiêng lợi ấn màn hình, hận không thể ấn hỏng màn hình. Nhưng cô không được như ý.

Điện thoại di động của Ngôn Mặc Bạch không giống với điện thoại có thể mua được ở bên ngoài.

Đây là điện thoại anh đặc biệt đặt làm

Từ chất liệu, thiết kế các chi tiết cũng như chức năng bảo vệ của điện thoại, toàn bộ đều được thiết kế theo ý của anh, mà những số liệu bảo mật chỉ có anh mới có. Nói cách khác cả thế giới không thể tìm thấy cái điện thoại thứ hai mạnh mẽ mà độc đáo giống như điện thoại của anh.

Đừng nói Tư Mộ dùng bàn tay nhỏ bé của mình ra sức ấn, ngay cả đạn bắn cũng không có vấn đề gì, chiếc điện thoại có thể dùng như một vũ khí!

Vì vậy lúc Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy động tác tức giận của Tư Mộ, anh chỉ cảm thấy cô gái này thật đáng yêu!

Cười cười muốn hỏi cô có đau tay hay không. Nhưng anh nghĩ nếu anh hỏi cô như vậy cô sẽ mất hứng, vì vậy không hỏi, cứ để cô thỏa mãn! Đừng dùng sức làm hư tay là được.

Hành động này của Ngôn Mặc Bạch khiến bốn người đàn ông còn lại ngồi trên ghế trợn mắt há mồm, khiếp sợ!

Trong điện thoại của Ngôn Mặc Bạch có rất nhiều tài liệu bảo mật cho nên mới phải thiết kế dùng dấu vân tay để mở khóa, hơn nữa cho dù là đã khóa rồi cho người khác dùng cũng không được, một khi hệ thống quét ra chỉ tay của một người khác, hệ thống an ninh tự động mở ra, màn hình tự động khóa lại, bắt đầu chương trình mở khóa thứ hai.

Mà bây giờ Ngôn Mặc Bạch lại đưa chỉ tay của “vợ” vào, ý là sau này “vợ” anh có thể tùy ý nghịch điện thoại, hoàn toàn không có bí mật.

Đây chính là liều mạng tin tưởng!

Chỉ mới tiếp xúc, một lần lên giường, dù bây giờ đã kết hôn, bọn họ vẫn nghĩ không ra, tại sao Ngôn Mặc Bạch lại tin tưởng người phụ nữ này như vậy!

Thật ra mà nói Ngôn Mặc Bạch cũng không biết tại sao anh lại làm như vậy. Trực giác cho anh biết cô gái này như tờ giấy trắng, đơn thuần vô hại.

Anh có thể đưa điện thoại cho cô dùng vì anh tin tưởng cô không có hứng thú tìm tòi nghiên cứu chuyện của anh. Anh chỉ đơn thuần muốn cô dùng điện thoại của mình để gọi, ngoài ra không có gì khác.

Mà sự thật đúng như những gì anh nghĩ, Tư Mộ không có hứng thú với những gì liên quan đến anh, không hỏi bất cứ gì, giống như rất thờ ơ.

Tư Mộ gọi điện thoại cho ba, hỏi bọn họ ở đâu, sau khi cúp máy liền trả điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch, sau đó đi tìm ba mẹ.

Ngôn Mặc Bạch nói với cô: “Chào mọi người một chút rồi quay lại, đợi lát nữa anh đưa em về nhà.”

Vốn dĩ phòng 1818 mà Ngôn Mặc Bạch thường ở khách sạn được đặt làm phòng cưới tới nay, tất cả đều được bố trí mới hoàn toàn, đổi thành đồ uyên ương đỏ thắm, trên tường dán giấy hi, đèn bàn đổi thành màu cam ấm áp còn có mùi hương nhàn nhạt của tinh dầu. Tất cả đều được sắp xếp ổn thỏa, sẵn sàng chỉ chờ anh cùng vợ mới cưới đi vào cùng hưởng một đêm tốt lành này.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch lại đột nhiên thay đổi chủ ý.

Đây là căn phòng mà anh và Tư Mộ quan hệ lần đầu, Tư Mộ còn không biết người cướp đi đêm đầu tiên của cô lại chính là chồng cô bây giờ. Nếu như đưa cô tới căn phòng này, anh dám cam đoan, Tư Mộ sẽ có một đêm không yên bình.

Chỉ là Ngôn Mặc Bạch không nghĩ tới cho dù không tới căn phòng này, đêm động phòng của anh cũng sẽ không yên bình!

Không có người phụ nữ nào có thể thần nhiên đối mặt với người đoạt đi lần đầu của mình, hơn nữa còn không biết đối phương là ai. Hơn nữa cô còn là một cô gái thuần khiết như vậy.

Vì vậy Ngôn Mặc Bạch tạm thời quyết định đưa cô về căn hộ mà hai người sẽ sống sau này.

Vì sống ở ngoài, Ngôn Mặc Bạch lại khiến ba mình tức một trận. Ngôn Diệu Thiên phản đối anh dọn ra ngoài ở, ông nói lúc anh chưa cưới vợ ở ngoài không nói, bây giờ đã kết hôn rồi còn dọn ra ngoài, để lại một mình ông già như ông ở nhà, thật là một thằng con bất hiếu!

Ngôn Mặc Bạch để ba tùy ý mắng, vẫn sắp xếp mọi chuyện ngăn nắp.

Anh cho người tới quét dọn căn hộ. Sáng sớm hôm nay anh cho người đến bố trí lại hoàn toàn, tất cả mọi thứ trong nhà đều đổi thành màu hi.

Bây giờ đại khái đã xong, anh đưa cô đi xem một chút, sau đó có chỗ nào không hài lòng liền đổi lại, đảm bảo tối nay sẽ rất hài lòng.

Tư Mộ kinh ngạc hỏi: “Không phải tối nay chúng ta ở khách sạn sao?”

Ngôn Mặc Bạch mặt không biến sắc nói: “Anh không quen ở khách sạn.”

Tư Mộ không sao cả, dù sao ở đâu cũng được, trả lời một tiếng rồi bước đi.

Mà sau lưng bốn người kia đã không nhận được cười, rốt cuộc Ngôn Mặc Bạch có tiềm năng gì? Hôm nay xem như được mở rộng tầm mắt.

Thật ra Phó Minh Vũ tìm Tư Mộ cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là sốt ruột, con gái sắp gả đi rồi, trong lòng buồn bã không thôi.

Nhìn tiệc rượu đã tàn, xem xét thời gian có thể gặp con gái nên muốn nói chuyện với con gái nhiều hơn một chút. Sau này là “vợ” của người ta, ở nhà người ta, muốn nói gì cũng không dễ. Dù có nói chuyện thông qua điện thoại làm sao có thể thân thiết và dễ chịu như mặt đối mặt chứ.

Tư Mộ nói chuyện với ba mẹ một lát lại nghĩ tới chuyện Ngôn Mặc Bạch vừa mới nói với cô nên nói với ba mẹ: “Ba mẹ, Ngôn Mặc Bạch vừa nói đợi lát nữa sẽ đưa con đi xem phòng tân hôn, chúng ta cùng đi chứ.”

Tô San muốn đi nhưng Phó Minh Vũ thở dài từ chối: “Hôm nay ba với mẹ không đi được, hai vợ chồng son các con đi đi! Ba hơi mệt, muốn về nghỉ một lát. Buổi tối còn có tiệc rượu, bây giờ phải tỉnh dưỡng tinh thần. Con mau đi đi, đừng để Mặc Bạch phải đợi lâu.”

Tư Mộ đau lòng nhìn ba, trong lòng lại oán giận khách mời nhà họ Ngô sao lại nhiều như vậy, đãi tiệc ba ngày. Thật là mệt chết người. Thật may là hôm nay ba mẹ mới phải tới nếu không cơ thể ba không thể trụ được.

Cô quay lại phòng lớn tìm Ngôn Mặc Bạch sau đó cùng anh đến xem căn hộ.

Dâu phụ rề phụ đều ở khách sạn, chỉ cho một người lái xe.

Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch ngồi ở ghế sau giống như lúc đón dâu.

Tư Mộ vẫn không dám nói nhiều với Ngôn Mặc Bạch, chỉ yên tĩnh ngồi thẳng người. Thỉnh thoảng ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Ngôn Mặc Bạch mím môi không nói lời nào, anh im lặng một lúc cảm thấy không nên yên lặng như vậy liền thử tìm chuyện nói: “Hôn lễ hôm nay có chỗ nào không hài lòng sao?”

Tư Mộ không ngờ anh sẽ hỏi mình như vậy, thật sự nghiêm túc nghiêm đầu suy nghĩ một chút, thật ra thì không có gì không hài lòng. Hôn lễ hoa lệ, nổi tiếng khắp thành phố, vô số người ghen ghét. Mặc dù không phải vì cô mà bởi vì mặt mũi của nhà họ Ngôn nên làm tương đối tốt.

Cô không thể bắt bẻ.

Chỉ là.....

“Sức khỏe ba em không tốt lắm, buổi tiệc buổi tối bọn họ có thể không xuất hiện hay không?” Tư Mộ cẩn thận mở miệng. Cô có chút lo lắng Ngôn Mặc Bạch sẽ không đồng ý.

Cô nhìn Ngôn Mặc Bạch nhú mày liền cảm thấy căng thẳng lại vội vã mở miệng: “Nếu như có thể về sớm một chút cũng được.”

Về mặt cô thành khẩn, tràn đầy mong chờ nhìn Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch liền cười.

Bởi vì trên người có vết thương, cố gắng chịu đựng cả ngày rất mệt. Lúc anh nói chuyện giọng khàn khàn đầy mệt mỏi, tiếng cười nhẹ mà mê người, anh nói: “Bữa tiệc buổi tối ở nhà hàng tổ chức sớm một chút, hai chúng ta ở bên bọn họ cùng ăn cơm rồi đưa bọn họ về. Khỏi phải về nhà nấu cơm cho phiền phức!”

Tư Mộ cảm thấy thật ra Ngôn Mặc Bạch không đáng ghét như tưởng tượng.

Xe chạy không lâu đã đến căn hộ cao cấp Hoàng Kim.

Căn hộ có ba phòng ngủ và một phòng khách. Không phải Ngôn Mặc Bạch không mua nổi biệt thự, biệt thự quá lớn hai người ở quá rộng, hơn nữa anh không thích có quá nhiều người xem vào đời sống sinh hoạt cá nhân, anh thích mọi thứ đều nằm trong bàn tay anh.

Hơn nữa lúc anh làm nhiệm vụ sẽ không ở nhà một thời gian dài, nếu để Tư Mộ ở nhà một mình, anh lo lắng cô sẽ hoảng sợ.

Thật ra thì căn hộ không có gì không tốt, bên trong lắp đặt các trang thiết bị tinh xảo, không gian rộng rãi, bất luận là ánh sáng hay chỗ thông gió đều rất tốt.

Đây cũng được coi là khu vực cao cấp. Hoàn cảnh chung quanh rất tốt, an ninh cũng tốt.

Hai người lên lầu, đến cửa Ngôn Mặc Bạch ấn vân tay vào cửa chính, sau đó thuận lợi ấn vân tay Tư Mộ vào, Tư Mộ không nhận được khế trách: “Cái gì cũng dùng công nghệ cao, thật là rắc rối!” Nghĩ tới chiếc điện thoại của anh cô liền nhăn mặt.

Ngôn Mặc Bạch không thể nhịn cười: “Cái này an toàn, nếu em ở nhà một mình cũng không sợ bị bắt cóc.”

Tư Mộ choáng váng một lúc, tim đột nhiên trống rỗng.

Thì ra chỗ này chỉ có một mình cô ở.

Nếu như không phải anh nhắc nhở cô thì thiếu chút nữa cô đã quên mất tại sao hai người kết hôn, xây dựng gia đình này.

Khó trách anh kiên quyết dọn ra ngoài ở chứ không chịu ở cùng Ngôn Diệu Thiên. Thì ra là muốn dùng cô làm lá chắn.

Thật ra Tư Mộ không có gì để bắt bẻ về môi trường sống này, hơn nữa nơi này quá hoàn hảo đến mức không thể soi mói được gì.

Ngôn Mặc Bạch nhìn sơ một vòng quay đầu hỏi cô: “Có chỗ nào không hài lòng hay không, anh có thể cho người thay đổi.”

Tư Mộ lắc đầu, yên lặng đứng ở phòng khách mỉm cười. Trong phòng dán đầy giấy hi đỏ thắm, màu đỏ rực này chiếu lên nụ cười của cô giống như hoa phù dung nở rộ, đẹp tinh khiết.

Ngôn Mặc Bạch tự nhiên đặt tay lên bụng vết thương để dập tắt ngọn lửa trong lòng.

Cô gái này quả thật rất mê người!

Lúc đi xuống anh lo lắng sẽ xảy ra chuyện máu me.

Ngày vui chảy máu đoán chừng không tốt. Cho nên Ngôn Mặc Bạch hơi xấu hổ nghiêng đầu không nhìn về mặt của cô, mắt nhìn loạn một vài vòng nói: “Nếu không có gì thay đổi vậy chúng ta quay về nhà hàng. Trở về vừa đúng lúc có thể cùng ba mẹ ăn cơm tối.”

Tư Mộ đồng ý cùng anh đi ra.

Trên đường trở về hai người vẫn im lặng không nói.

Lái xe là tiểu Cửu.

Anh có chút bức bối mở cửa xe, mắt chú ý lái xe, xe chạy rất nhanh nhưng vẫn có thể cảm giác được sự lắc lư của xe.

Anh lên nhìn đại ca và chị dâu ngồi ở hàng ghế sau qua kính chiếu hậu, không biết tại sao hai người lại im lặng như vậy khiến cho không khí trong xe ngột ngạt. Loại không khí này cực kỳ dễ nén khiến người khác phát điên.

Vì vậy anh đạp chân ga, quyết định quay về nhanh một chút, thoát khỏi bầu không khí ngột ngạt này, nếu chịu thêm một lát nữa anh sợ anh sẽ phát điên.

Ngôn Mặc Bạch đặt phòng ở nhà hàng, ngay cả ba ruột cũng không nói một tiếng, cứ như vậy ăn cơm cùng ba mẹ vợ.

Tư Mộ mở miệng hỏi: “Mặc Bạch, ba đâu? Chúng ta không đợi ba cùng ăn sao?”

Thiếu chút nữa cô muốn nói Ngôn Diệu Thiên đâu nhưng nghĩ lại ông đã là ba chồng của mình, vì vậy dùng một chút gọi một tiếng ba.

Ngôn Mặc Bạch ưu nhã gấp món ăn cho ba mẹ vợ, nghe Tư Mộ hỏi, anh khẽ cười: “Bây giờ ba đang ở công ty vẫn chưa quay lại. Chúng ta ăn trước, tối nay ba quay lại sau.”

“Ba mẹ hai người nhanh ăn nhân lúc thức ăn còn nóng.” Ngôn Mặc Bạch nói.

Thật ra thì Ngôn Mặc Bạch cũng không giỏi trong việc giao tiếp với người lớn tuổi, dù đi đàm phán ký hợp đồng cũng không phải anh đi, lúc anh nhận thức được đến phiên anh đi giao tiếp chính là đi đánh giặc.

Cho nên đối với ba mẹ vợ anh không biết phải làm sao.

Đoán chừng nếu mấy người anh em kia nhìn thấy anh có thể cư xử như vậy, con người có thể rơi ra ngoài.

Ngay cả ba ruột của mình anh cũng chưa bao giờ cung kính như vậy.

Phó Minh Vũ cùng Tô San đều không phải người khó tính, rất hiền hòa, thân thiết, luôn tìm đề tài nói chuyện, nếu không nói chuyện nổi nữa liền uống rượu ăn com.

Thật ra thì cũng không phải bởi vì thích Ngôn Mặc Bạch mà Phó Minh Vũ thân thiết như vậy. Ông nghĩ, ông không có tình cảm với Ngôn Mặc Bạch nhưng nếu ông đối xử với Ngôn Mặc Bạch khá một chút thì Ngôn Mặc Bạch sẽ đối xử tốt với con gái ông hơn.

Đây là nỗi lòng của những người làm ba.

Một bữa ăn khiến Ngôn Mặc Bạch mồ hôi đầm đìa.

Vừa phải quan tâm bố mẹ vợ còn phải vừa cố chịu đựng vết thương trên người, thật là khổ sở.

Sau khi cho người đưa ba mẹ vợ về mới có thời gian đi tìm Cố Khuynh.

Vừa rồi lúc anh đưa ba mẹ vợ lên xe về nhà, anh ôm Tư Mộ kết quả lại bị khủy tay của cô đụng vào vết thương.

Đoán chừng vết thương bị nứt rồi.

Bữa tiệc buổi tối bọn họ căn bản không phải tối, chỉ là một bữa tiệc mà khách lần lượt đến và thức ăn được dọn riêng cho họ, ăn xong liền về.

Cố Khuynh cùng mấy người kia cũng được xếp vào một phòng riêng, bây giờ cũng không còn nhiều quy định nữa nên thoải mái hơn.

Lúc anh tìm được Cố Khuynh thì sắc mặt trắng bệch, trán đầy mồ hôi.

Anh đẩy cửa đi tới chỗ Cố Khuynh, nhỏ giọng nói với Cố Khuynh: “Cậu qua đây một chút.”, Cố Khuynh hận không thể cầm cái chén trên tay đập lên đầu anh.

Sao lại như thế chứ?

Trong một ngày vết thương nứt hai lần.

Bác sĩ có giỏi đến mấy cũng không trị được bệnh nhân cứng đầu cứng cổ.

Cố Khuynh gặp phải Ngôn Mặc Bạch có thể cảm nhận sâu sắc câu nói này.

Nếu vết thương cứ nứt như vậy thì bụng của Ngôn Mặc Bạch sẽ thủng.

Cố Khuynh trách Ngôn Mặc Bạch không biết quan tâm tới cơ thể mình lại cảm thấy cô vợ của Ngôn Mặc Bạch không biết quan tâm chăm sóc người khác, người anh em là anh có chút bất bình thay Ngôn Mặc Bạch liếc Tư Mộ một cái.

Tư Mộ đứng phía sau cách Ngôn Mặc Bạch không xa, dĩ nhiên nhìn thấy Cố Khuynh liếc nhìn mình, giống như kim châm, mặc dù không chết nhưng lại rất đau.

Tư Mộ không giải thích được, không hiểu sao Cố Khuynh lại trừng mắt với cô.

Chẳng lẽ bởi vì Ngôn Mặc Bạch đưa cô đi xem nhà, còn cùng ba mẹ cô ăn com mà không có đến bên bọn họ nên ghen sao?

Làm ơn, thời gian cô chiếm dụng anh ấy rất ít! Có lẽ qua hôm nay, sau này còn rất nhiều thời gian, anh ấy đều thuộc về một mình anh. Đừng hẹp hòi như vậy có được không?

Tư Mộ đáp trả anh ta bằng một cái nhìn xoa dịu. Cô đang nghĩ rằng người đàn ông này đối với tình yêu nam nữ như một đứa trẻ.

Cố Khuynh bị ánh mắt của Tư Mộ khiến cho con tức trong lòng dâng lên, lập tức kéo Ngôn Mặc Bạch đi ra cửa.

Tư Mộ nhìn bóng dáng hai người hơi khó chịu nhưng không hiểu vì sao.

Đối với sự khó chịu trong lòng, Tư Mộ tự an ủi bản thân: “Phó Tư Mộ, người đàn ông kia hôm nay mới đóng dấu với mày, xoay người liền bỏ lại một mình mày và nhiều khách như vậy để bỏ trốn cùng một người đàn ông khác, mày khó chịu trong lòng. Hơn nữa không thể để sự khó chịu này lộ ra ngoài bởi vì mặc dù anh ấy là người đàn ông hợp pháp của mày nhưng là do hiệp ước mà nên, bởi vì giao dịch mà kết hợp tốt nhất mày không nên can thiệp. Cho nên mày phải chịu đựng, sự chịu đựng này càng thêm khó chịu.”

Đúng, nhất định chính là như vậy!

“Dì Mộ Mộ, dì ăn com chưa? Tối đây ăn com cùng Vưu Ngư được không?” Lúc Tư Mộ đang tẩy não cho mình thì nghe thấy giọng nói non nớt của Vưu Ngư.

Cô theo tiếng kêu nhìn lại không khỏi bật cười.

Khó trách tại sao hôm nay cô bé này lại nhiệt tình như vậy, thì ra lại dính vào hoa đào rồi.

Bên trái Vụ Ngư là mẹ, bên phải là chú đẹp trai. Cô bé vô cùng hạnh phúc ngồi ở giữa. Kết quả ăn chưa được một nửa một cậu bé lại tìm cô còn đòi cô cùng ngồi ăn cơm.

Buổi trưa mọi người đã giới thiệu qua, cậu bé này là cháu của một thị trưởng.....Quân Dục, ba mẹ buôn bán, thế hệ giàu có thứ hai trong ba đời.

Nhìn cậu bé khóc Vụ Ưu cũng rất bất đắc dĩ, liền đem vị trí của mình nhường lại cho cậu bé ngồi.

Lúc Sở Kỳ biết chuyện này còn trêu chọc Vụ Ngư, cô nói Vụ Ngư xinh đẹp có một cậu bé đẹp trai như vậy theo đuổi, thật hạnh phúc, hay là Vụ Ngư gả cho cậu bé đẹp trai đó đi.

Vụ Ngư càng không thích chơi với cậu bé, nhìn thấy cậu bé cô bé liền nghĩ đến lời di Sở nói, liền sứt sứt mũi làm bộ đáng thương khiến mọi người thương yêu.

Tư Mộ ôm cô bé dụ dỗ: “Đi ăn rồi, cháu ăn no rồi sao?”

Vụ Ngư vừa mới khóc đôi mắt vẫn còn nước mắt mờ mờ to: “Đi Mộ Mộ, đi đưa cháu đi chơi đi, cháu không muốn chơi với thằng bé kia,”

Tư Mộ ấn đầu cô bé: “Cô nhóc, cháu cũng không lớn là bao, lại còn dám nói người ta là thằng bé?” Sau đó xoa xoa đầu cô bé: “Đi đưa cháu đi chơi nhưng phải chơi cùng với Quân Dục.”

Vụ Ngư vô cùng miễn cưỡng cùng Tư Mộ đi ra ngoài, lúc đi còn tròn to mắt nhìn bạn nhỏ Quân Dục một cái.

Tư Mộ nắm tay mỗi bên một đứa đi ra ngoài.

Hôn lễ có chuẩn bị rất nhiều pháo hoa, không biết Vụ Ngư nghe ai nói liền không ngừng đòi đi xem. Nhưng bây giờ thời gian vẫn còn sớm chưa tới lúc bắn pháo hoa, vì vậy Tư Mộ để tiểu Cừu lấy một ít cho hai đứa bé chơi một chút.

Hai đứa trẻ cùng một người lớn chơi rất vui, sặc tiếng cười tràn ngập trước cửa khách.

Đặc biệt là Vụ Ngư có thể chơi cùng Quân Dục còn nắm tay nhau chạy khắp nơi. Dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ, không có thù oán, vừa này còn trừng mắt nhìn bây giờ liền có thể nắm tay nhau như hai người bạn thân.

Tiểu Cừu đứng nhìn, anh lo lắng nếu chị dâu không chú ý thì hai đứa trẻ sẽ bị pháo hoa phát nổ làm bị thương. Đều là những người ăn sung mặc sướng đã quen nên không thể chịu đau.

Lúc Tư Mộ đang chơi đùa vui vẻ sau lưng liền vang lên giọng nam xa lạ: “Quân Dục, sao cháu lại chạy tới đây?”

Quân Dục đang chơi vui vừa nghe thấy giọng nói kia lập tức ném pháo hoa sang một bên, ngoan ngoãn đứng im nắm chặt hai tay như mới vừa phạm lỗi, Tư Mộ thấy cũng đau lòng.

Vì vậy không khỏi có chút không hài lòng với người vừa tới, quay lại nhìn thì lại hơi kinh ngạc.

Người đàn ông này không phải chính là người đàn ông hai ngày trước đi theo cô tới quán bar sao? Bạn của anh ta còn bị hộ vệ của Sở Kỳ đánh cho một trận.

Chẳng lẽ anh ta nhận ra cô nên không cho thằng bé chơi cùng cô sao?

Trời ơi thật là gia trưởng.

Thật ra Quân Đình đã nhìn thấy Tư Mộ từ xa, chỉ là cô mặc áo cưới đỏ khiến anh ta không dám xác định. Anh ta được đại ca ra lệnh tới đón chị dâu cùng cháu trai. Kết quả chị dâu nói Quân Dục tự mình chạy đi chơi rồi, anh ta liền đi tìm.

Thật ra thì bọn họ chơi đùa vui vẻ như vậy nên anh ta rất dễ dàng tìm được.

Quân Đình bị pháo hoa hấp dẫn mới tìm được Quân Dục.

Nhưng khi anh nhìn thấy bóng dáng thướt tha bên cạnh Quân Dục thì không khỏi sùng sốt, kinh ngạc, vui mừng sau đó lại trở nên lạnh lạnh.

Đột nhiên anh nghĩ tới hôm nay là tiệc cưới của nhà họ Phó và nhà họ Ngôn, mà cô mặc áo cưới, nói cười ríu rít chính là một cô dâu hạnh phúc. Anh đột nhiên chán nản, anh kiềm nén cảm xúc trong lòng, nói với cháu mình: “Quân Dục, sao cháu lại chạy tới đây?”

Anh nhiều lần nói chuyện với cháu nên anh biết cháu anh đang hoảng sợ.

Anh vừa mở miệng liền hối hận, nhìn thấy pháo hoa mà cháu anh sợ đến nỗi vút sang một bên, bộ dáng đáng cúi đầu khép nép đứng một bên thật đáng thương khiến cho anh đau lòng.

Anh đi tới xoa xoa đầu cháu, dịu dàng nói: “Chú chơi với cháu một lát rồi chúng ta về nhà có được không? Cháu bỏ mẹ một mình chạy ra ngoài chơi, mẹ rất lo lắng cháu có biết không?”

Quân Dục lập tức ngừng đầu không thể tin nhìn chú của mình, khuôn mặt tràn đầy mong chờ hỏi: “Có thật không? Chú chơi với cháu?”

Nhận được sự đồng ý của Quân Đình cậu bé vui mừng kéo Quân Đình chạy trở lại chỗ Tư Mộ và Vu Ngu, rất hưng phấn giới thiệu với Tư Mộ cùng Vu Ngu: “Đây là chú của cháu, chú muốn chơi cùng chúng ta.”

Vì vậy có Quân Đình gia nhập mọi người chơi càng vui hơn. Mặc dù hai người lớn không muốn tham gia nhưng dưới tác động của hai đứa trẻ này cũng dần dần nhập cuộc chơi rất vui.

Tiểu Cửu đứng một bên nhũn mày nhìn Quân Đình.

Từ lúc Quân Đình vừa xuất hiện, anh liền nhảy bèn phát hiện có gì đó không đúng.

Anh do dự có nên gọi điện thoại cho đại ca hay không, dù sao không dễ gì đại ca mới để ý đến một đóa hoa, mà đóa hoa vừa nở liền có người khác để ý. Tiểu Cửu cảm thấy cần phải bảo vệ đóa hoa này của đại ca.

Vì vậy anh móc điện thoại ra ấn số của đại ca. Điện thoại vừa đổ chuông liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại của đại ca cách đó không xa.

Tiểu Cửu vội vàng nhìn xung quanh, quả nhiên đại ca ở gần đây.

Nhưng đại ca đã xảy ra chuyện gì?

Mặt tối sầm như bao công, mắt lóe sáng nhìn chăm chăm về phía chị dâu hận không thể nhào tới chém giết.

Tiểu Cửu thăm than trong lòng hồng rồi bão tố sắp tới. Đại ca nổi giận rồi hơn nữa còn rất giận dữ. Người khởi xướng cơn giận vẫn không biết nên đang chơi cực kỳ vui, thỉnh thoảng còn hát vu vơ.

Tiểu Cửu thăm mắng người đàn ông không biết sống chết đang chơi cùng chị dâu, anh nhắm mắt kêu: “Anh Ngôn!”

Anh nghĩ thăm trong lòng chị dâu em chỉ có thể giúp chị được như vậy, bản thân chị tự cầu phúc cho bản thân đi!

Vì vậy sau khi nhận được ánh mắt của đại ca anh ta liền rời đi.

Tư Mộ đang chờ vui vẻ đột nhiên nghe thấy Tiểu Cửu gọi “anh Ngôn”, cô nhìn xung quanh, lúc chưa nhìn thấy ánh mắt Ngôn Mặc Bạch thì cô vẫn nở nụ cười rục rịch.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch thì nụ cười dần vụt tắt.

Cuối cùng cô cũng có ý thức của một người vợ rồi. Ném pháo hoa đang cầm trên tay, phui sạch tay sau đó cúi đầu bộ dáng như mới phạm lỗi đi tới cạnh anh.

Tư Mộ nhìn anh im lặng, cô liền hối hận vì đã chạy ra ngoài chơi.

Lúc trước cô đã từng thỏa thuận với Ngôn Mặc Bạch. Cô không được can thiệp vào chuyện của anh. Còn cô ở bên ngoài phải chú ý lời nói.

Hôm nay là đám cưới của bọn họ, cô lại vui vẻ chơi đùa cùng hai đứa trẻ, một chút lễ nghi của một người phụ nữ trong gia đình quyền thế cũng không có, không chừng bị những người phụ nữ của các gia đình quyền thế khác nhìn thấy sẽ trở thành một trò đùa.

Tư Mộ ảo não xoa mũi, thăm than trong lòng không biết chú ý lại phạm sai lầm.

Vì vậy cô nghĩ nếu chủ động nhận sai có thể được khoan hồng.

Cô ngừng đầu ngược đôi mắt đen láy thành khăn nhìn chăm chú Ngôn Mặc Bạch, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi! Em sai rồi!”

Vốn dĩ Ngôn Mặc Bạch rất tức giận nhưng chỉ cần cô chủ động đi tới lại dùng giọng nói dịu dàng, ánh mắt thành khăn mà nghiêm túc nhận lỗi cơn giận của anh lập tức tan biến.

Anh nhìn Tư Mộ, nhũn mày hỏi: “Lỗi ở đâu?”

Tư Mộ sắp xếp câu chữ trong đầu sau đó nói: “Em không nên đi ra ngoài nghịch pháo hoa, càng không nên ở bên ngoài không chú ý cười đùa. Còn không chú ý đến hình tượng của bản thân làm mất thể diện nhà họ Ngôn.”

Thái độ thành khẩn hơn nữa câu văn mạch lạc rõ ràng nhưng khi Ngôn Mặc Bạch nghe lại cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thì ra cô gái này vẫn chưa ý thức được bản thân phạm phải lỗi gì.

Nhất định phải dạy dỗ cô một trận.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ thầm

Vì vậy anh nghiêm mặt trầm giọng nói với Tư Mộ: “Biết lỗi là tốt. Nếu đã phạm lỗi vậy thì phải phạt.”

Tư Mộ nhũn mảy, tuy rằng phạm lỗi thì phải phạt nhưng lúc trước anh chưa từng nói qua, nếu như anh nói hình phạt quá hà khắc thì phải làm sao?

Tư Mộ hỏi: “Anh muốn phạt thế nào?”

“Tạm thời anh chưa nghĩ ra, lúc nào nghĩ ra anh sẽ nói với em.” Lúc này tâm tình Ngôn Mặc Bạch rất tốt.

Tư Mộ hơi nôn nóng: “Chỉ cần không phải là chuyện gì phạm pháp lại trong khả năng của em thì em đồng ý với anh.”

Ngôn Mặc Bạch thỏa mãn gật đầu, mắt liếc nhìn về phía Vu Ngu cùng Quân Dục đang chơi đùa, ý bảo cô đưa hai đứa trẻ quay về.

Tư Mộ hiểu ý vội vàng xoay người gọi Vu Ngu: “Vu Ngu chúng ta về thôi, nhanh lên!”

Vu Ngu lưu luyến tạm biệt Quân Dục sau đó chạy về phía Tư Mộ.

Từ đầu đến cuối Ngôn Mặc Bạch không hề nhìn Quân Đình.

Lúc Tư Mộ đi cũng không nói gì với Quân Đình, chỉ hơi gật đầu xem như chào tạm biệt!

Vu Ngu ôm cổ Tư Mộ vui vẻ hỏi: “Di ơi, khi nào thì pháo hoa đó có thể bay lên trời? Vu Ngu rất muốn xem.....” Giọng nói non nớt lộ ra vẻ tức giận càng thêm đáng yêu.

Tư Mộ nói không biết nhưng Ngôn Mặc Bạch lại nói: “Nếu cháu muốn xem, chú sẽ cho người bắn lên cho cháu xem.”

Vì vậy Vu Ngu liền vỗ tay hoan hô thật lớn.

Năm đóa hoa nở rộ trên bầu trời trong đêm, còn có thể nghe thấy âm thanh pháo hoa lúc bắn lên trời.

Pháo hoa tuy đẹp nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất. Lúc xem pháo hoa Vu Ngu vỗ tay la to nhưng sau khi xem chán liền im lặng ngắm nhìn pháo hoa nở rộ trong đêm.

Sau khi bắn hết pháo hoa, bữa tiệc cũng tàn, ai nấy đều thu dọn đồ đạc về nhà.

Sở Kỳ cùng mấy người do Cố Khuynh lái xe đưa về. Vu Ngu cùng mẹ ở trong khách sạn này nên không cần người đưa về.

Trước khi đi Diêu Dao kéo cô sang một bên, thần bí đem một túi nhỏ nhét vào tay cô, cười cười nói: “Cô nương cố lên! Cậu phải tin rằng rất cả con trai đều là con cọp giấy, phải dũng cảm vươn thẳng ngực chiến đấu. Cậu phải khiến anh ta thỏa mãn, đến lúc đó mọi thứ đều do cậu quyết định! Đây là áo các chị em đưa cho cậu mặc vào dùng cầm chiến đấu! Khiến cho anh ta run rẩy dưới thân cậu!”

Tư Mộ bị những lời nói này khiến dựng tóc gáy, hận không thể chui đầu xuống đất nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Tư Mộ bất đắc dĩ thầm than trong lòng, áo này có tác dụng không? Cũng không biết cô có cơ hội cùng giường chung gối với anh hay không, làm sao đẩy anh ngã xuống để anh run rẩy dưới thân cô?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chồng Oi, Anh Nhẹ Một Chút

Chờ đến khi khách khứa đều đã ra về hết, Tư Mộ nhìn Ngôn Mặc Bạch đang đứng bên cạnh sau đó xấu hổ cúi đầu.

Cô lén nhén gói đồ vào túi xách, chiếc túi phồng lên rất to, sau đó ôm vào ngực. Vốn dĩ Ngôn Mặc Bạch không chú ý đến cử động của cô nhưng dáng vẻ lén lút của cô giống như có tật giật mình vậy.

Lúc xế chiều Ngôn Mặc Bạch đã đưa cô đi xem qua căn hộ, anh nói rằng sau này cô có ở nhà một mình cũng an toàn. Vậy hiện tại cô quay về căn hộ đó một mình sao?

Nhưng cô lại nghĩ đến căn phòng được đặt trước ở khách sạn, sau đó lại hủy bỏ, anh nói không quen ở khách sạn.

Rốt cuộc bây giờ là sao?

Tư Mộ hơi khó hiểu.

Nhưng cô lại không hỏi cũng không biết phải mở miệng thế nào. Chẳng lẽ nói: “tối nay chúng ta ngủ ở đâu?”

Cho nên Tư Mộ vẫn không lên tiếng tất cả nghe theo mọi sắp xếp của anh!

Tư Mộ ôm chặt túi xách trong tay, nghĩ cách tối nay nên tiến hành thế nào.

Ngôn Mặc Bạch gọi tiểu Cửu bảo anh lái xe tới đây.

Lúc bọn họ đứng ở cửa chờ xe, Ngôn Diệu Thiên từ trong đi ra, đoán chừng hai người vẫn còn thù hận, không ai bỏ qua ai.

Tư Mộ bối rối, không biết mở miệng chào hỏi ông như thế nào.

Ở đây chỉ còn lại ba người, ý nghĩa cuộc hôn nhân này cũng chỉ có ba người biết rõ.

Lúc này bất cô kêu con cáo già bằng ba, thật sự cô không biết làm sao mở miệng. Nhưng nếu như gặp mặt mà không nói chuyện chẳng phải rất kỳ cục sao? Dù sao cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, không nên cư xử quá khác nghiệt.

Cuối cùng vẫn là Tư Mộ lui một bước, cô nghĩ thầm trong lòng lùi một bước trời cao biển rộng.

Vì vậy cô khấp nép, nhỏ giọng gọi Ngôn Diệu Thiên một tiếng: “Ba”

Ngược lại Ngôn Diệu Thiên không nghĩ như cô. Ông mở miệng nói: “Thời gian nhanh một chút, nếu như thiếu cái gì liền mua, con cứ nói, đừng để mình chịu uất ức.”

Tư Mộ ngoan ngoãn gật đầu.

Ngôn Diệu Thiên liếc mắt nhìn con trai mình, ông thăm than mình sinh phải một đứa con lang sói. Sau đó ôn hòa nói với Tư Mộ: “Hai đứa ở bên ngoài phải tự chăm sóc mình cho tốt. Nếu rảnh phải thường xuyên về nhà. Nếu không muốn nấu cơm cũng có thể về nhà ăn.”

Tư Mộ nghĩ bản thân thật sự thiếu hiểu biết và nông cạn. Chỉ vì những lời nói thâm tình kia của Ngôn Diệu Thiên trong nháy mắt liền quên mất những hành động gian xảo kia.

Cho nên hiện tại cô cảm thấy thật ra thì Ngôn Diệu Thiên cũng không phải rất xấu.

Người nhà họ Ngôn cũng không tính là rất xấu.

Tiểu Cửu lái xe tới sau đó xuống xe cung kính mở cửa cho bọn họ, Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch ngồi phía sau.

Ngôn Mặc Bạch có chút mệt mỏi ngồi dựa vào ghế, nhắm mắt, tay bóp trán. Giọng nói vang lên: “Giúp anh bóp đầu một chút, anh cảm thấy hơi đau đầu.”

Vô cùng tự nhiên nói với cô.

Trên thực tế ở trong hộp đồng của bọn họ cô không phải là bảo mẫu do Ngôn Mặc Bạch bỏ tiền mua sao?

Vì vậy Tư Mộ rất ngoan ngoãn nghe lời đưa tay giúp anh bóp đầu. Tư Mộ rất thức thời “Lấy đồ của người thì mềm tay, há miệng mắc quai” đạo lý này Tư Mộ luôn ghi nhớ trong lòng.

Nhà họ Ngôn cho cô một số tiền lớn, cho cô cuộc đời dư dả cho nên nếu so sánh thì xoa bóp đầu không phải là chuyện lớn.

Mặc dù đang ngồi trên một chiếc xe sang trọng nhưng không gian rất nhỏ, cô nghiêng người ngồi như vậy nên không thuận tay cho lắm.

Cô thường thấy Ngôn Mặc Bạch xoa bóp đầu, đoán chừng lao động trí óc quá nhiều nên mệt.

Cô bóp hai cái đã cảm thấy người như không xương, tay cứng không nhúc nhích được.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày nhìn Tư Mộ, hài lòng mỉm cười, đưa tay kéo một cái, cả người Tư Mộ đã ngồi trên đùi anh, mặt đối mặt.

Cái tư thế này rất thuận lợi để xoa bóp nhưng lại rất mập mờ.

Tư Mộ giả vờ muốn xuống lại bị anh kéo trở lại.

Vì vậy Tư Mộ ngồi sát vào anh, chớp mũi đều là hơi thở của anh, bên tai còn có tiếng hít thở của anh, nhất thời cảm thấy đỏ mặt.

Tư Mộ không dám ngẩng đầu nhìn anh, cô cúi đầu cứ như vậy cả người cô vùi trong lòng Ngôn Mặc Bạch.

Đầu ngón tay mềm mại của cô xoa bóp hai bên thái dương của anh, xua tan tất cả mệt mỏi.

Tư Mộ cúi đầu rất thấp chỉ giờ đôi tay xoa bóp đầu Ngôn Mặc Bạch. Thế nhưng cứ làm một động tác như vậy trong một thời gian dài khiến bắp tay cô cứng ngắc, rất mỏi.

Vì vậy cô khó chịu uốn éo cơ thể. Hoàn toàn quên mất mình là một người phụ nữ đang ngồi trên đùi một người đàn ông với tư thế rất mập mờ.

“Đừng động!” Tư Mộ bị giọng nói của Ngôn Mặc Bạch làm cho giật mình.

Ngoài cửa sổ tối đen như mực, thỉnh thoảng có một hai ánh đèn cô đơn chiếu lên đường phố yên tĩnh.

Trong xe không mở đèn, chỉ nhìn thấy ánh đèn pha yếu ớt của xe đối diện chiếu vào.

Không gian trong xe lúc này hiện lên đôi mắt u ám của Ngôn Mặc Bạch. Bên trong xe cũng thoáng qua hơi thở mập mờ.

Tư Mộ bị anh quát liền không dám cử động, đặc biệt ngoan ngoãn ngồi im, trong lòng luống cuống.

Cái tư thế thân mật này lại còn mặt đối mặt. Đêm nay tiểu Cửu lái xe không yên, thỉnh thoảng thẳng gấp khiến cả cơ thể Tư Mộ ngã về phía Ngôn Mặc Bạch.

Cô không biết rằng tiểu Cửu sắp nôn ra máu, khổ mà không nói ra được! Phía trước bóng đèn chiếu sáng làm giảm khả năng quan sát của anh, phía sau hai người thân mật trắng trợn như vậy khiến cho anh khổ sở. Kêu gào trong lòng: “Đại ca, anh động đực cũng không thể chờ về đến nhà của mình mới phát tiết sao? Kiểm chế một chút!”

Tiểu Cửu hận không thể bẻ gãy tay lái, vì vậy đoạn đường này vô cùng sóc.

Cơ thể mềm mại của cô dán sát vào lồng ngực cứng rắn của anh, tất cả phản ứng đều rất tự nhiên.

Một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu Tư Mộ, vì vậy cô mặt không biến sắc bắt đầu di chuyển cơ thể. Quả nhiên, vật kia càng thêm cứng rắn dán sát vào người, mà người đàn ông trước mắt như muốn phá hàng rào nhà tù, nóng nảy, cuồng dã, hung mãnh.

Ngôn Mặc Bạch ôm chặt cô trong ngực, cố định tại một chỗ, nhỏ giọng cảnh cáo cô: “Đừng động, một chút cũng không được cử động! Nếu không anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra.”

Tư Mộ lập tức không dám làm càn.

Cuối cùng cô cũng có một chút an ủi.

Trải qua thử nghiệm vừa rồi của bản thân có thể chứng minh Ngôn Mặc Bạch có cảm giác với phụ nữ.

Tư Mộ lại càng tràn đầy lòng tin đối với kế hoạch “lấy tĩnh” từ Ngôn Mặc Bạch.

Cô nắm chặt tay rất tán thành lời Dao Dao nói, cô ấy nói “lên giường tự nhiên sẽ thắng” quả không sai!

Tư Mộ vùi trong lòng Ngôn Mặc Bạch, mặt dán vào lồng ngực anh, khẽ chu môi.

Ngôn Mặc Bạch không biết cô gái trong lòng anh đang nghĩ lung tung nhưng anh sắp bị cô nhóc này giày vò đến phát điên.

Vết thương dưới bụng khẽ đau nhức nhỏ anh không thể hoạt động mạnh, phải có chừng mực nếu không người chịu khổ chính là anh.

Cho nên anh chỉ có thể ngồi ôm Tư Mộ như vậy, ngoài ra không có động tác nào khác. Chỉ sợ bản thân không cẩn thận cọ xát khiến súng cướp cò vậy thì hư mất, nếu không chống nổi về phương diện này của người đàn ông mà nói đó là một điểm yếu.

Rốt cuộc xe cũng về đến căn hộ.

Tư Mộ lúng túng bò xuống khỏi người Ngôn Mặc Bạch, khuôn mặt đỏ bừng.

Ngôn Mặc Bạch ngồi trên xe phục hồi tinh thần mới xuống xe.

Bọn họ vừa mới xuống xe tiểu Cửu lập tức đạp chân ga phóng đi.

Ấn ngón tay mở cửa vào nhà.

Tư Mộ thấp thỏm như học sinh mới vào đại học.

Ngôn Mặc Bạch nói đã chuẩn bị đồ giúp cô, tất cả treo trong tủ quần áo để cô nhanh đi tắm sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Anh chịu đựng vết thương khiến cơ thể nóng ran, phần tử không an phận trong cơ thể như đang kêu gào, cảm giác các mạch máu dần trở nên căng phồng.

Đột nhiên anh nắm áo tắm chạy vào nhà tắm.

Vết thương không thể dính nước, vì vậy anh chỉ có thể lau sơ người.

Hơn nữa vết thương ở bụng, nếu khom lưng sẽ đụng phải vết thương, vì vậy lau người cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Ngôn Mặc Bạch ở trong nhà tắm thật lâu mới đi ra.

Tóc anh ướt nhẹp còn đọng nước, lúc anh khoác áo choàng tắm màu trắng đi ra ngoài thì Tư Mộ đã tắm xong.

Ngôn Mặc Bạch nhìn người đang nằm trên giường, giả bộ lau tóc, nghiêng người sang hướng khác, cố gắng không nhìn tới.

Tư Mộ đã tẩy trang, khuôn mặt mát mẻ, tắm rửa sạch sẽ cũng đã thay quần áo.

Khuôn mặt tinh khiết, da trắng mịn màng, mái tóc đen nhánh xõa bên gối, mái tóc đen càng tôn lên khuôn mặt tinh xảo không tỳ vết của cô. Đôi môi khẽ nhếch, đó là một lời mời gọi mang theo sự mê hoặc chết người.

Những thứ này dĩ nhiên không đủ lực sát thương.

Điều khiến Ngôn Mặc Bạch không chịu được chính là quần áo mà Tư Mộ đang mặc.....

Haiz, nếu như đó cũng được xem là quần áo.

Hôm nay là đêm tân hôn, Ngôn Mặc Bạch lại ở đây. Vì vậy Tư Mộ liền muốn, không bằng nhân dịp động phòng hoa chúc này phải mê hoặc được người đàn ông này, thuận lợi “lấy tinh”, tranh thủ một lần “quan hệ” sau đó cầu xin thần thánh tứ phương phù hộ có thể mang thai liền sinh một đứa bé mập mạp.

Đúng như hợp đồng đã ký với Ngôn Diệu Thiên, sớm hoàn thành nhiệm vụ là quan trọng nhất.

Ngôn Diệu Thiên là một con cáo già rất gian xảo.

Mặc dù sau khi ký hợp đồng Ngôn Diệu Thiên rất thức thời chuyển tiền vào cho công ty “Lăng Vũ”. Chỉ cần một khoản tiền là có thể quay vòng nhưng Phó Minh Vũ ở nhà dưỡng bệnh không hỏi qua chuyện công ty, hiện tại “Lăng Vũ” đang trog trạng thái bị chia rẽ, trạng thái gần như tê liệt hơn nữa còn có các thành phần không tốt ở bên trong làm loạn.

Ban đầu Ngôn Diệu Thiên đã đồng ý sẽ làm cho “Lăng Vũ” lớn mạnh nên nhất định sẽ giúp quản lý công ty. Nhưng bây giờ ngoại trừ gửi tiền vào công ty ngoài ra ông không có bất kỳ một hành động nào.

Tư Mộ không ngu dĩ nhiên biết Ngôn Diệu Thiên muốn yên tâm cái gì.

Cô hành động, ông ấy liền hành động.

Giống như Tư Mộ ký hợp đồng, đồng ý gả cho Ngôn Mặc Bạch, vì vậy tiền lập tức được chuyển vào công ty “Lăng Vũ”. Nhưng nếu Tư Mộ không có hành động gì tiếp theo thì Ngôn Diệu Thiên cũng sẽ thờ ơ lạnh nhạt, yên lặng theo dõi mọi diễn biến.

Tư Mộ nghiêng rằng quyết định phải nhanh mang thai.

Nghĩ lại phản ứng của Ngôn Mặc Bạch lúc ngồi trên xe cô càng có lòng tin.

Tất cả đàn ông đều không chịu nổi sự cám dỗ của phụ nữ. Tối nay sẽ khiến anh không chịu được!

Vì vậy Tư Mộ lấy bọc đồ mà lúc tối Diệu Dao lén đưa cho cô, một bộ quần áo “rất mát mẻ” “cực ít vải”... ..

Được rồi, đây là nệm y sexy. Hơn nữa còn là quần áo học sinh.

Áo rất nhỏ, cho dù dáng người cô nhỏ nhắn cũng chỉ có thể che được rất ít, cổ chữ V khiến một mảng lớn da thịt trắng như tuyết lộ ra, chiếc áo nhỏ ôm lấy bộ ngực, hiện rõ đường cong sinh động, càng khiến người ta mê hoặc, Chiếc eo nhỏ lộ ra ngoài, bên dưới là một chiếc váy rất ngắn, chỉ che được bộ phận quan trọng, từ bắp đùi trở xuống lộ ra hoàn toàn. Chân Tư Mộ thon dài trắng nõn không có một chút tỳ vết nào.

Khuôn mặt cô như lụa lại thẹn thùng. Như yêu tình đầy mê hoặc, thẹn thùng mà nhút nhát.

Muốn cự tuyệt mà lại bị sự mời chào chết người mê hoặc.

Ngôn Mặc Bạch lau tóc, từ từ ngửa mặt giống như đang nhìn trần nhà, dường như có thể cảm nhận được một luồng khí nóng đang chảy trong cơ thể, không tìm được lối thoát. Vì vậy xõng lên đầu, từ trong mũi chảy ra.

Ngôn Mặc Bạch hít mũi một cái, đầu ngửa càng cao, giống như đang cố gắng đẩy lùi luồng khí nóng kia khiến nó chảy ngược vào trong cơ thể.

Giờ phút này Ngôn Mặc Bạch mặt đầy nước mắt trầm nghĩ, mẹ kiếp hần điên rồi mới đi cướp kim cương, cơ thể bị thương không nói, thịt ngay trước mặt cũng không thể ăn còn bị chảy máu!

Mặc dù Tư Mộ muốn mê hoặc Ngôn Mặc Bạch bằng mọi cách, đem tất cả nhân phẩm ném hết, nhưng khi mặc bộ quần áo hở hang như vậy lại nằm trên giường với tư thế mời gọi vậy mà Ngôn Mặc Bạch cũng không thèm nhìn một lần.

Mặc dù lúc mới từ nhà tắm đi ra anh có liếc qua nhìn nhưng sau đó lại bình tĩnh ung dung lau tóc.

Vì vậy Tư Mộ buồn bực suy nghĩ, người đàn ông này thật sự không thích “sex” sao? Thật sự bền chắc không thể đốn ngã được sao?

Cô khăn trương đến mức tay đỏ mề hời, âm thầm nắm chặt tự an ủi bản thân: “Phó Tư Mộ, cố gắng lên!”

Mất mặt một chút liền có thể bắt được anh rồi!

Quyết tâm thực hiện ý đồ quyến rũ Ngôn Mặc Bạch làm sao có thể bỏ giữa chừng. Có lẽ sau đêm nay, Ngôn Mặc Bạch sẽ đến chỗ người đàn ông của anh, làm sao cô còn cơ hội “lấy tình” chứ?

Phó Tư Mộ, cuối cùng thì mày cũng rất mất mặt rồi!

Vì vậy Tư Mộ dùng giọng nói mềm mại hướng về phía người đàn ông vẫn đang cố gắng lau tóc nói: “Chồng ơi, nhanh đi ngủ……”

Giọng nói đầy sức quyến rũ, ôn hòa như nước chảy, khiến mũi Ngôn Mặc Bạch ảm ướt, mắt kiểm soát.

Tư Mộ thấy Ngôn Mặc Bạch hướng lỗ mũi lên trần nhà không để ý tới cô, cô liền nghiêng răng, nhẹ nhàng gọi: “Chồng à……”

Giọng nói mềm mại đầy ôn hòa khiến Ngôn Mặc Bạch mềm lòng. Trong nháy mắt khu vực mũi có một dòng nhiệt nóng mãnh liệt chảy ra.

Ngôn Mặc Bạch lập tức dùng khăn lau tóc che mặt nói: “A……Em ngủ trước đi.”

Tư Mộ tiếp tục làm nũng, hoàn toàn không biết xấu hổ nói: “Không muốn!”

Ngôn Mặc Bạch nhắm mắt trầm mắng trong lòng, sau đó cầm khăn lông che mũi chạy vào phòng tắm.

Để lại một mình Tư Mộ há mồm tròn mắt không thể tin.

Cô nắm quần áo trên người hận không thể xé nát.

Tư Mộ nghiêng răng nghĩ không thể tin những lời Diêu Dao nói.

Cái gì mà “Tất cả đàn ông đều là con cọp giấy”, cái gì “lên giường tự nhiên sẽ thăng”, cái gì “nằm dưới ra chính sách”, đều là gạt người!

Cô biến mình thành hình dạng thế này nhưng Ngôn Mặc Bạch không thèm nhìn một lần, cô làm gì còn lòng tin có thể bắt anh chứ?

Tư Mộ liếc nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, phòng mà nghĩ chẳng lẽ anh tính ở trong phòng tắm cả đêm sao?

Cuối cùng Tư Mộ quyết định cho mình một cơ hội cuối cùng: chỉ cần anh ra ngoài, chỉ cần anh lên giường ngủ, Phó Tư Mộ sẽ bắt chấp tất cả, phần đầu quên mình, dốc hết toàn bộ sức lực chiến đấu.

Ở trong phòng tắm Ngôn Mặc Bạch thật vất vả mới cảm được máu, sau đó cẩn thận rửa sạch mặt, tiêu diệt chứng cứ. Nhưng đầu óc không thể không chế luôn nghĩ tới thân thể đầy mê hoặc đang nằm trên giường, cơ thể mềm mại đáng yêu như vậy, cảm giác……ngon miệng như vậy!

Hiện tại anh lại nghĩ đến đêm hôm đó tại phòng 1818.

Vì vậy máu mũi lần nữa chảy ra.

Ngôn Mặc Bạch ở trong phòng tắm nắm lỗ mũi quay vòng vòng, cố gắng khắc chế tâm tình hoảng loạn của mình. Miệng khẽ nhắm kinh Ba La Mật để bản thân tĩnh tâm.

Không biết qua bao lâu, trước khi anh trở nên chóng mặt, đoán chừng người phụ nữ đầy mê hoặc của mình đã ngủ anh mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Anh nghĩ tối nay anh muốn ngủ trên ghế sofa!

Bởi vì Ngôn Mặc Bạch thường ở khách sạn nên rất ít khi về nhà, có phòng khách nhưng không có giường.

Hôm nay Ngôn Mặc Bạch chỉ cho người tới trang trí phòng tân hôn cho nên chỉ có phòng ngủ chính mới được trang trí đầy đủ. Nào có ai nghĩ đêm tân hôn bọn họ lại muốn ngủ riêng?

Hiện tại hoặc là ngủ trên giường hoặc là ngủ sô pha, phải chọn một trong hai.

Ngôn Mặc Bạch sờ sờ lỗ mũi, im lặng chuẩn bị ra phòng khách.

Mới vừa nhắc chân ra khỏi phòng khách, Ngôn Mặc Bạch lại phát hiện Tư Mộ chưa ngủ hơn nữa còn rất tỉnh táo ôm laptop lên mạng.

Trên người vẫn mặc bộ quần áo tình thú khiến anh chảy máu mũi. Hai chân vắt chéo ngồi trên giường, từ góc này anh có thể nhìn thấy chiếc váy ngắn cũn đó cũng không thể che kín bộ phận quan trọng của cô.

Như ần như hiện càng hấp dẫn hơn, trêu chọc khiến trái tim anh tê tê, giọng nói cũng khàn khàn.

Tư Mộ nhàn chán ôm laptop xem video, nghĩ thầm cuối cùng anh cũng đi ra rồi!

Cô ung dung tắt máy, đóng laptop,, sau đó để lên trên tủ ở đầu giường. Tất cả động tác đều nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, cô vô cùng bình tĩnh liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch nói: “Mau đi ngủ, khuya lắm rồi.”

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh không chút gợn sóng của cô, Ngôn Mặc Bạch nhất thời nghĩ: “Chẳng lẽ mình suy nghĩ nhiều quá sao? Cô ấy chỉ đơn giản gọi mình đi ngủ. Không phải có ý dụ dỗ mình sao?”

Nhưng bộ quần áo khiến anh chảy máu mũi trên người cô là thế nào?

Áo ngủ kiểu mới sao?

Chỉ có người ngu mới nghĩ như vậy!

Ở trong phòng tắm đọc kinh Ba La Mật không phải không có hiệu quả, Ngôn Mặc Bạch không thể làm mặt lạnh biểu hiện bản thân rất bình tĩnh. Anh thuận tay cầm chiếc chăn mỏng đắp lên người Tư Mộ. Anh nói: “Đừng để bị lạnh.”

Tư Mộ ôm chần kinh ngạc nhìn Ngôn Mặc Bạch, đôi mắt hơi ướt, có chút uất ức ngập ngừng: “Chúng ta ngủ sớm đi!”

Ngôn Mặc Bạch bắt đầu dĩ thờ dài, xem ra hôm nay anh không ngủ cùng cô thì cô sẽ không tha!

Anh đi tới cạnh giường, kéo chăn chui vào. Tư Mộ vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Chăn cùng ga giường đều là màu đỏ thẫm, làm nổi bật khuôn mặt phấn hồng của Tư Mộ, mê hoặc ngon miệng. Ngôn Mặc Bạch ở trong chăn nắm chặt tay, thật sự muốn đè cô gái này dưới thân đoạt lấy.

Ngôn Mặc Bạch vội vã nhắm mắt, không thể nhìn, không được nhìn, nhìn nhiều sẽ khiến cơ thể anh nổ tung!

Tư Mộ thật sự muốn đập một phát vào người đàn ông này.

Lên giường liền nhắm mắt ngủ, cô không hấp dẫn chút nào sao? Người khác nhìn cũng không nảy sinh một chút dục vọng nào sao?

Tư Mộ nắm chặt tay, ườn ngực. Thăm nhủ trong lòng xem ra phải dùng chiêu cuối cùng rồi!

Cô im lặng không lên tiếng, nhẹ nhàng chui vào trong chăn, rất tự nhiên nhích lại gần Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch lại giả vờ vô tình quay người, đưa lưng về phía cô, tiếp tục nhắm mắt.

Mặc dù giả bộ không để ý nhưng dù sao cũng có chút hoảng loạn, khó tránh khỏi động tác hơi mạnh, đụng vào vết thương khiến anh đau đến thở mạnh.

Tư Mộ đặt tay lên hông anh, đỉnh đầu liền vang lên tiếng nghiến răng cùng tiếng anh khế quát: “Tốt nhất em nên có chừng mực! Nếu không.....”

Ngôn Mặc Bạch đang suy nghĩ làm sao để dọa cô nhóc này, Tư Mộ liền mở miệng, nháy một đôi mắt vô tội hỏi: “Nếu không thì sao?”

Ngôn Mặc Bạch suýt chết vì sặc!

Cô gái này lại dám lớn lối như vậy.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ không cho cô kiểm nghiệm một chút thì anh không là đàn ông!

Vì vậy anh cố nén cơn đau ở bụng, quay người đè cô dưới thân, một tay nắm mặt cô, đôi môi khê nở nụ cười, liếc nhìn người phụ nữ dưới thân nói: “Em cứ như vậy không thể chờ được muốn anh yêu em sao? Hừ?”

Giọng nói “Hừ” kéo hơi dài, lại có chút bất cần nhưng Tư Mộ cảm thấy giọng nói đó vô cùng mê hoặc.

Mặc dù bị những lời nói của anh làm cho mặt ửng đỏ nhưng trong đôi mắt thẹn thùng lại không có sợ hãi muốn rút lui.

Ngôn Mặc Bạch nhìn mắt cô, thật sâu, thật sâu.....sau đó thất bại nhắm mắt.

Người phụ nữ này mấy ngày trước ở khách sạn còn không có sức chống cự lại sự chơi đùa của anh, mấy ngày sau lúc nhìn anh cũng vẫn chỉ là một khuôn mặt e thẹn, tại sao bây giờ lại không xem anh ra gì?

Người phụ nữ này lại giám đùa bốn anh?

Quá khinh người!

Đường đường là một người đàn ông lại bị ép đến không thể nhẫn nhịn!

Vì vậy Ngôn Mặc Bạch nắm chặt tay cô, nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng, giống như một con sói chuẩn bị ăn thịt thỏ trắng, anh cúi sát bên tai cô nói nhỏ: “Ăn mặc như vậy là đặc biệt quyến rũ anh sao?”

Lúc này cô ở thế chủ động nhưng bây giờ quyền chủ động đã bị anh đoạt mất, tâm trí và cơ thể Tư Mộ liền mất bình tĩnh.

Chưa hết kích động lại đến hoảng hốt.

Tư Mộ khấn trương, hai tay nắm chặt, đôi môi khẽ run.

Nhưng Tư Mộ không muốn kiềm nén lâu, kiềm cúi ba năm đốt một giờ, vì vậy cố nén lại sự sợ hãi, cương cổ nói: “Đúng, như vậy thì sao?”

Ngôn Mặc Bạch nhìn người dưới thân cười!

Đôi mắt cô hơi ướt tràn đầy sợ hãi, ánh mắt hoảng hốt, sợ sệt nhìn anh, tuy nhiên lại cực kỳ quật cường không chịu cúi đầu, không muốn anh nhìn thấy đôi mắt sợ hãi, cố gắng quát to với anh.

Giờ phút này cô thật sự là một con thỏ nhỏ bị một con sói xám bắt sống. Lúc sói xám hiện ra hàm răng trắng, ánh mắt tỏa sáng thì cô đã sớm hoảng sợ nhưng vẫn quật cường không biết sống chết rướn cổ khiêu khích: “Anh dám thử ăn tôi xem?”

Lúc nhìn thấy cô cương cổ quát to Ngôn Mặc Bạch cảm giác khiêu khích.

Thật ra thì anh đã sớm khoái chí bởi đôi mắt ướt, long lanh trong suốt của cô. Nghĩ tới mất máu quá nhiều mà chết cũng đáng, hận không thể hung hăng vồ lấy cô.

Đôi mắt anh đen láy u tối lại long lanh như viên đá nhìn chăm chăm cô càng thêm mập mờ.

Anh khẽ cười: “Đừng vội, tối anh sẽ khiến em thỏa mãn.”

Hơi thở đầy nam tính ập tới khiến cả người Tư Mộ ửng hồng.

Tư Mộ nghe thấy lời an nói, vừa ảo não vừa thẹn thùng, khuôn mặt dần trở nên đỏ.

Vừa rồi cô còn có thể tà ác nghĩ: “Tối nay anh thật sự muốn làm tôi thỏa mãn sao? Thỏa mãn thì sao chứ? Không phải anh đồng tính sao?”

Ngôn Mặc Bạch ảo não thừa nhận mọi chuyện đều thoát khỏi tầm kiểm soát của anh. Bản thân bị thương rất nặng, làm gì cũng không thuận tiện, không thể quá sức. Thế nhưng cô thì ngược lại, ăn mặc gợi cảm trước mặt anh, trắng trợn quyến rũ anh, mặc dù ánh mắt vẫn có một chút hoảng sợ cùng ngượng ngùng nhưng hành động lại rất lớn mật.

Giống như đang khiêu chiến với anh!

Buổi tối lúc ở bữa tiệc anh em không ngừng nhắc nhở anh, cho dù là động phòng hoa chúc cũng phải chú ý vết thương trên người, phải biết kiềm chế, đừng vì nhất thời vui mừng mà ngay cả mạng sống cũng không cần, vậy thì không phải quá lỗ sao. Hơn nữa lấy vợ rồi còn nhiều thời gian, cần gì phải nóng lòng?

Lúc đó anh gạt đầu đồng ý. Nghĩ tới bản thân cũng không phải người sống trong nhục vọng, dù gì cũng đã giữ gìn hai mươi năm, không động phòng cũng không sao!

Nhưng bây giờ mới biết không sao mới lạ!

Ngày tốt, cảnh đẹp, đêm xuân hữu tình, mỹ nữ trong lòng, làm sao có thể kiềm chế?

Được, người cường hãn tự chủ như anh miễn cưỡng vẫn có thể kiềm chế. Nhưng mỹ nữ trong lòng không ngừng quyến rũ thì biết làm sao chứ? Nếu như anh còn có thể kiềm chế vậy thì sẽ khiến người khác nghi ngờ: “Anh là gay sao?”

Nam nữ đều sẽ khinh thường anh!

Cánh đàn ông sẽ khinh thường, không ngừng đập bàn gào thét chỉ vào anh mắng: “Mẹ kiếp, cậu thật sự làm mất mặt cánh đàn ông! Đi phẫu thuật thẩm mỹ chuyển thành phụ nữ được rồi!

Giới phụ nữ sẽ càng thêm đau lòng ném gối vào đầu giường gào to: “Anh không phải là đàn ông! Đi nhanh! Đến Thái Lan phát triển nghề nghiệp thôi!

Vì vậy con mãnh thú trong anh không thể chịu được nữa: “Ngôn Mặc Bạch, mẹ kiếp mày còn chờ gì nữa? Đừng kiêu chề nữa!

Ngôn Mặc Bạch không có nhiều kinh nghiệm lắm, lại càng không biết thương hoa tiếc ngọc, ra tay đều rất ác độc.

Tư Mộ đau đến nỗi cắn vào bả vai Ngôn Mặc Bạch, giống như đang gặm một cái đùi gà lớn. Nhưng mùi vị không giống nhau, Tư Mộ lập tức buông ra. Thiếu chút nữa muốn xem có rót chiếc răng nào hay không.

Ngôn Mặc Bạch cảm thấy Tư Mộ công kích, cơ thể theo bản năng căng thẳng, tự động buông lỏng. Các bắp thịt trên cơ thể như tường đồng vách sắt, cứng như đồng, Tư Mộ dùng miệng cắn thiếu chút nữa gãy răng, nhưng đối với Ngôn Mặc Bạch lại không bằng cù lét, không có lực sát thương.

Anh khẽ cười, hơi thở mập mờ, Tư Mộ cảm giác bị mê hoặc, anh nói: “Không ngờ em chính là một con mèo hoang.”

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận.

Âm thầm hối hận trong lòng, người đàn ông này dù đồng tính anh ta vẫn là đàn ông! Hơn nữa là một người đàn ông hạ lưu. Phó Tư Mộ mày quá dễ dãi rồi!

Chỉ là cô muốn đề anh xuống, muốn hạ lưu hơn anh. Hơn nữa vì mục tiêu lấy tinh cuối cùng cũng bỏ xuống tôn nghiêm của bản thân.

Vì vậy Phó Tư Mộ then thừng nhìn anh, giọng nói nũng nịu đầy quyến rũ: “Có sướng hay không thử một chút thì biết! Nhưng mà anh nhẹ một chút.... ...”

Giọng nói ôn nhu như nước chảy nhưng hơi thở của cô nóng rực, vì vậy hơi thở cùng lời nói nũng nịu này đập vào đầu óc anh thì nhất thời Ngôn Mặc Bạch cảm giác như bị sét đánh, tia chớp lóe lên, đầu óc trống rỗng.

Anh ôm chặt người dưới thân, khẽ thở dốc. Anh cũng không thể chịu được nữa, ngay cả bọn họ nói phải biết kiềm chế sợ rằng không làm được rồi!

Mẹ kiếp, làm sao có thể kiềm chế?

Lúc bạn đói bụng dạ dày cũng muốn dính lại, trước mặt lại bày ra vô số thức ăn tỏa ra mùi thơm nức, làm sao bạn có thể chịu được? Lại còn phải kiềm chế? Chỉ sợ là ngay lập tức nhào tới rồi.

Cho nên giờ phút này làm sao Ngôn Mặc Bạch có thể kiềm chế? Anh hận không thể đem người dưới thân lăn lộn qua lại. Vết thương trên người có là gì, hiện tại anh cũng không có thời gian suy nghĩ vết thương bị nứt hay không!

Nhưng mà lúc cô nói “Chồng à, nhẹ một chút.....”, anh bỏ đi ba chữ phía sau chỉ nghe thấy hai chữ “chồng à” đầy mê hoặc.

Giờ phút này Ngôn Mặc Bạch giống như con mãnh thú, đôi mắt sáng đỏ nhìn chăm chăm con mèo nằm dưới, giống như hận không thể ngay lập tức xé rách, cắn nuốt cô.

Tư Mộ sợ hãi rùng mình một cái.

Đây là người sao? Giống như ma quỷ vậy!

Khiến Tư Mộ lại nghĩ đến người đàn ông đoạt đi đêm đầu tiên của cô.

Bọn họ đều có khí thế giống nhau, giọng nói lạnh lẽo giống nhau, đôi mắt khát máu giống nhau.....

Vừa nghĩ như vậy cơ thể Tư Mộ càng run hơn, trong đầu đều là cảnh tượng đêm hôm ấy.....

Cô đắm chìm vào ánh mắt người ở phía trên, đột nhiên nảy sinh ý muốn phản kháng. Sức lực bởi vì động tình mà mất đi đột nhiên lại quay lại, cô tay nắm chân đá, dùng cả tay chân, hận không thể một cước đạp bay anh, trước khi đạp bay lại muốn nắm anh lấy cho hả giận.

Ngôn Mặc Bạch bị hành động của cô làm cho khó hiểu, không biết tại sao cô đột nhiên nóng nảy như con mèo điên. Sức lực của cô rất nhẹ đối với anh không là gì.

Nhưng trên người anh có vết thương.

Dù có là người hững hờ mãnh thú nào nhưng chỉ cần đâm vào điểm yếu trên người, anh không cách nào chịu được.

Vì vậy không biết là chân trái hay chân phải, không biết là vô ý hay cố ý, không biết là dùng hết toàn bộ sức lực hay không mà Tư Mộ liền đá trúng

miệng vết thương trên người Ngôn Mặc Bạch.

Nhất thời Tư Mộ chỉ thấy người luôn có khuôn mặt lạnh lùng, nói chuyện cũng luôn lạnh lùng kêu đau, sắc mặt trắng bệch, đôi môi khẽ run, khuôn mặt toát đầy mồ hôi.

Cơ thể sắt đá của Ngôn Mặc Bạch bị cô đập ngay giữa vết thương, liền không kiềm nén được, lập tức la đau.

Vốn dĩ Ngôn Mặc Bạch đè trên người Tư Mộ, kết quả bị cô đập, đau đến nỗi lăn xuống, ở trên giường còn lăn hai cái thiếu chút nữa rớt xuống giường.

Ngôn Mặc Bạch cắn chặt răng, cố gắng chịu đựng nỗi đau, chỉ sợ không kiềm chế được cơn giận đập chết người nằm bên cạnh. Nhắm mắt thật chặt cũng có thể cảm nhận được có một luồng khí nóng từ trong cơ thể chảy ra.

Khẽ nhắm trong lòng, cố gắng kiềm chế cơn giận trong lòng, Ngôn Mặc Bạch hơi mở mắt, đôi mắt vẫn luôn sắc bén giờ phút này trở nên tan rã, lu mờ nhìn Tư Mộ, cắn răng một lúc lâu nói không nên lời.

Lúc Tư Mộ phục hồi tinh thần thấy Ngôn Mặc Bạch lăn xuống giường, vẻ mặt khổ sở, lập tức bối rối.

Không để ý cú đập vừa rồi, vội vàng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Anh không yếu ớt như vậy chứ? Cô chỉ đập một cái! Sao có thể khiến anh bị thương như vậy?

Trời ơi, từ khi nào thì cô trở nên có lực sát thương kinh người như vậy chứ?

Bây giờ không phải là lúc suy nghĩ về điều này, phải nhanh xem Ngôn Mặc Bạch bị thương thế nào.

Trong đêm tân hôn, nếu có việc không hay xảy ra với anh bị mọi người trong thành phố biết được có thể đoán tiêu đề trang báo ngày hôm sau sẽ là: “Đêm tân hôn, chú rể bị thương nặng.”

Người bị tình nghi nhiều nhất chính là cô!

Trước tiên không nói đến việc cô có bị tất cả mọi người mắng chửi hay không, người đầu tiên không tha cho cô chính là Ngôn Diệu Thiên! Thậm chí có thể liên lụy đến người nhà cô.

Vừa nghĩ như thế Tư Mộ càng thêm sợ, càng thêm lo lắng, nước mắt trực rơi nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch lại không dám chảy xuống, chỉ có thể kiềm nén.

Tư Mộ cắn môi, bộ dáng cực kỳ uất ức, ấp úng mở miệng: “Thật sự em không cố ý, xin lỗi!”

Cô nhỏ giọng xin lỗi anh, bộ dáng sợ hãi, đáng thương nhìn anh: “Anh để em xem vết thương ở đâu? Em đi lấy thuốc bôi cho anh…….”

Tư Mộ thật sự muốn khóc, nhìn đôi môi Ngôn Mặc Bạch từ từ trở nên trắng bệch, khuôn mặt xanh mét không còn một giọt máu, vẫn còn đỏ mồ hôi, xem ra thật sự rất đau.

Thật ra thì Tư Mộ cũng không hy vọng anh khổ sở chịu đựng như vậy, thà anh tức giận bỏ dậy đánh cô một trận, như vậy còn chứng minh anh không sao còn có thể tức giận.

Nhưng bây giờ nhìn anh với dáng vẻ khổ sở nằm trên giường, Tư Mộ hận không thể chặt hai tay hai chân ra tạ tội!

Cô hối hận, không nên động thủ với anh, nếu như anh có chuyện gì vậy thì cô chết chắc rồi!

Nhưng lúc đó là do bản năng cô không thể khống chế được bản thân, cũng không phải do cô cố ý!

Hơn nữa lúc trước vẫn là cô muốn quyến rũ anh, kết quả anh ốm ờ, khiến cô làm anh bị thương, làm sao cô có thể không để ý chứ!

Tối nay là đêm tân hôn, bọn họ đã là vợ chồng hợp pháp, mọi việc đều là hợp pháp! Hơn nữa vẫn luôn là cô chủ động.

Ngôn Mặc Bạch từ từ mở mắt nhìn cô. Thật ra thì đôi mắt mơ hồ, nhìn không rõ thái độ của Tư Mộ. Nhưng bên tai vẫn vang lên tiếng cô nức nở xin lỗi.

Vốn dĩ anh muốn xoa dịu cơn đau trên người, thế nhưng người phụ nữ này lại động tay động chân muốn động tới quần áo của anh, muốn xem vết thương của anh thế nào.

Anh vội vã mở mắt nhìn chăm chăm cô, cắn răng nói: “Gọi điện thoại cho Cố Khuynh…….”

Mặc dù anh cố gắng chịu đựng nhưng Tư Mộ vẫn có thể nghe thấy anh nghiến răng.

Tư Mộ nghe thấy lời anh nói lập tức bò xuống giường đi tìm điện thoại.

Động tác vô cùng hỗn loạn.

Cô càng cố gắng thì mọi thứ càng loạn. Ở trong phòng tìm mấy vòng cũng không thấy điện thoại đâu, thiếu chút nữa phát điên.

Ngôn Mặc Bạch khổ sở nghiêng đầu nhìn chăm chăm điện thoại của mình trên đầu giường, thiếu chút nữa cắn vào lưỡi nói: “Em ,mẹ kiếp, rốt cuộc em đang tìm cái gì?”

Tư Mộ nắm tóc, vẻ mặt đưa đám “Em không tìm thấy điện thoại của em đâu cả,”

Thiếu chút nữa Ngôn Mặc Bạch bị cô làm tức chết, dường như dùng chút sức lực cuối cùng, đưa ngón tay chỉ vào điện thoại đi động của mình nói: “Gọi!”

Chỉ đơn giản ra lệnh như vậy, chỉ có một động tác, ngay cả chủ ngữ cũng bị loại bỏ.

Anh thật sự không thể nói nhiều, anh nghĩ nếu như anh còn sức nhất định cầm điện thoại đập vào đầu cô, xem trong đầu cô chứa những gì? Rõ ràng anh bảo cô gọi cho Cố Khuynh, cô tìm điện thoại của mình làm gì? Điện thoại của cô có số của Cố Khuynh sao? Hay là cô nghĩ anh vẫn còn sức để đọc số của Cố Khuynh cho cô gọi?

Ngôn Mặc Bạch vẫn chưa hết giận nghĩ hay là đập vào mắt cô cũng được, mắt cô không khác mù là mấy. Hôm nay cô đưa mật mã cho cô rồi, cô hoàn toàn có thể dùng, dù sao điện thoại của anh ở trên đầu giường, với tay liền có thể lấy. Thế nhưng cô gái ngốc nghếch này mắt cứ như mù vậy. Còn đi tìm điện thoại của mình khắp nơi, sau đó không tìm thấy dường như muốn phát điên là có ý gì? Cố ý trì hoãn thời gian sao?

Lúc Tư Mộ chạy tới chỗ Ngôn Mặc Bạch cầm điện thoại chỉ trong một giây nhưng trong đầu anh đã có vô số ý nghĩ.

Tư Mộ không biết Ngôn Mặc Bạch đang thăm nguyên rủa cô. Cô hiểu ý Ngôn Mặc Bạch, hoàn toàn tính ngộ lập tức chạy tới. Lúc này run run cầm điện thoại của Ngôn Mặc Bạch, trong lòng đang lo lắng làm sao để mở khóa.

Cũng may buổi chiều Ngôn Mặc Bạch đã đưa dấu tay cô vào, cho nên bây giờ chỉ cần cô chạm vào màn hình, bàn phím tự động mở ra.

Tư Mộ khẽ thở dài, sau đó mở mục tìm số của Cố Khuynh.

Điện thoại của Ngôn Mặc Bạch ngoài chế độ bảo vệ ra còn lại đều giống như điện thoại bình thường. Cho nên không khó để Tư Mộ dùng.

Rất nhanh tìm được số điện thoại của Cố Khuynh, ấn phím gọi, một lúc lâu cũng không có ai nghe.

Thật ra thì Tư Mộ rất khẩn trương, tìm đập nhanh.

Hơn nữa đêm còn phải gọi điện thoại cầu cứu tình địch, người đầu dây bên kia chắc sẽ rất đau lòng! Người yêu kết hôn, đêm tân hôn ở cạnh cô dâu mà một mình anh ta phải đối diện với nỗi cô đơn cùng đau khổ, làm sao có thể chịu được!

Nếu như giờ phút này cô gọi điện thoại nói cho anh ta biết Ngôn Mặc Bạch bị cô làm bị thương, anh ta sẽ hận cô chừng nào? Chỉ sợ muốn tìm cô đánh một trận cho hả giận.

Tư Mộ thở dài, chết thì chết vậy! Dù sao nếu Ngôn Mặc Bạch có chuyện gì thì cô cũng không thoát khỏi tội chết.

Ở nơi khác Cố Khuynh nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo khoảng một phút mới bắt máy.

Tư Mộ không đợi anh ta mở miệng lập tức nói mọi chuyện nói rõ.

Cô nói quá nhanh lại còn đang nức nở nên lời nói rõ ràng, căn bản Cố Khuynh nghe không được cô nói gì, chỉ nghe cô không ngừng nói: “Xin lỗi, không phải tôi cố ý.....”

Cố Khuynh cũng bắt đầu lo lắng, sắc mặt khó coi.

Lật người xuống giường, liếc nhìn người phụ nữ bị trói trên giường, nhanh chóng mặc quần áo, nghiêng đầu kẹp điện thoại, cố gắng từ từ nói: “Đừng vội, từ từ nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mặc Bạch có chuyện gì sao?”

Anh ta đang chuẩn bị hưởng thụ bữa tiệc lớn, cô nàng này sức lực vô cùng lớn, anh ta phải mất rất nhiều sức mới có thể đưa cô lên giường, không ngờ lúc lên giường cô vẫn vật lộn với anh ta, nếu không phải anh ta mau chóng trói cô trên giường không biết cô có thể gây ra chuyện gì.

Đúng lúc anh ta chuẩn bị ăn cô thì điện thoại lại vang lên.

Anh ta không muốn nhận!

Nhưng điện thoại vẫn không ngừng vang lên.

Không thể làm gì đành bỏ lại mỹ nữ đứng dậy nghe điện thoại.

Nhìn thấy trên màn hình là Ngôn Mặc Bạch gọi tới, anh ta chừn tục. Vốn dĩ muốn mở miệng mắng người nhưng nhìn thấy số điện thoại anh ta lại muốn

cười.

Tên này đêm tân hôn lại gọi điện thoại cho anh ta chẳng lẽ muốn học hỏi kinh nghiệm sao?

Cố Khuynh rất đặc ý bắt máy, trong đầu đều là những kiến thức mà anh ta định lát nữa sẽ áp dụng, thuận tiện có thể chê cười Ngôn Mặc Bạch một phen.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Cần Anh Phối Hợp

Điện thoại vừa thông liên nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng phụ nữ khóc nức nở, dùng dùng nói một đoạn đầu kèm theo hơi thở nhẹ, sau đó không ngừng xin lỗi anh ta.

Lúc đầu Cố Khuynh vẫn còn chưa hiểu, sau khi sắp xếp những câu nói đứt quãng kia trong đầu, anh ta liền không cười nữa lập tức đứng lên.

Bởi vì hắn nghe thấy người phụ nữ ở đầu dây bên kia nói: “Ngôn Mặc Bạch đau đến nỗi đã hôn mê!”

Mặc dù tiếng tăm của Ngôn Mặc Bạch không nhỏ, quả thật là một người khiến cho nhiều người nể phục, bị một đám sát thủ đuổi giết cũng không hoảng loạn, lúc trúng đạn mặt cũng không biến sắc nhưng bây giờ đau đến nỗi đã hôn mê?

Sắc mặt Cố Khuynh lập tức thay đổi, nghĩ đến nhất định vết thương xảy ra vấn đề. Cũng không muốn ăn thịt nữa, bỏ lại người trên giường lập tức chạy ra ngoài.

Trên đường đi còn liên lạc với ba anh em kia.

Bây giờ sợ rằng Ngôn Mặc Bạch đã rất nguy hiểm, vết thương nằm ở nơi nguy hiểm, lúc gấp viên đạn ra đã rất khó khăn vô cùng, sau khi nằm trên giường nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng có thể thấy thể chất có phần tốt lên, kết quả anh lại cạy mạnh đi kết hôn, trong lúc đó còn khiến vết thương nứt ra chảy máu nhiều lần.

Lần này đoán chắc đã bung ra rồi, vấn đề càng nghiêm trọng hơn.

Tiểu Trang cũng nhận được điện thoại thông báo của Cố Khuynh liền phái Tiểu Cửu cùng mấy anh em đến bệnh viện tân tiến nhất thành phố A, sắp xếp phòng phẫu thuật. Mà anh không yên lòng ông chủ của mình vì vậy cũng lái xe đến nhà Ngôn Mặc Bạch.

Khi anh đến thì Cố Khuynh cùng mấy người nữa cũng đã đến, tập hợp ở dưới lầu, sắc mặt mọi người đều không tốt gật đầu chào nhau, lúc Tiểu Trang gật đầu chào những đại ca kia thì ngay cả người có tính cách ôn ào nhất là Liên Bình cũng chỉ hơi gật đầu với anh.

Anh biết ông chủ của mình chắc chắn bị thương rất nặng rồi cũng không nói thêm gì yên lặng đi theo phía sau các đại ca.

Tư Mộ ở trong phòng lúc nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch ngất đi liền không cầm được nước mắt.

Cô từ từ đến gần Ngôn Mặc Bạch, sau đó đưa tay nhẹ nhàng vén áo của Ngôn Mặc Bạch nghĩ muốn xem chỗ đau của anh.

Ngôn Mặc Bạch mặc áo ngủ màu trắng, trên thắt lưng đã nhuộm một mảng máu đỏ thẫm.

Bây giờ cô vết thương của anh khẳng định không phải do mấy quả đấm hoặc mấy cái đá của cô tạo ra nhưng cô cũng biết máu này là do cô đá nên chảy ra.

Không có tò mò vì sao anh lại có vết thương đó, cô biết không nên hỏi nhiều.

Động tác của cô rất nhẹ nhàng cởi áo của anh, thật may đây chỉ là áo ngủ, chỉ cần cởi thắt lưng ra là có thể tháo ra dễ dàng. Khi chiếc băng gạc màu đỏ tươi đập vào mắt thì Tư Mộ giật mình.

Anh bị thương ở nơi nguy hiểm lại còn

rất nghiêm trọng. Máu chảy rất nhiều, bây giờ vẫn còn chảy.

Tư Mộ lo lắng, nếu cứ chảy như vậy có thể không cần đợi Cố Khuynh tới, anh sẽ chết vì mất máu quá nhiều, không thể nhìn người yêu lần cuối cùng, chắc chắn chết sẽ không nhắm mắt!

Cô run rẩy đưa tay, chịu đựng sự e ngại trong lòng, che vết thương của anh nghĩ thậm chí có lẽ như vậy có thể tạm cầm máu được, xem như không thể hoàn

toàn ngừng chảy máu nhưng ít nhất có thể khiến máu chảy chậm một chút, có thể kéo dài thời gian một chút.

Cô vừa mới để tay lên miệng vết thương của Ngôn Mặc Bạch thì anh theo bản năng mở mắt ra, cảnh giác nhìn cô.

Đây là một loại bản năng tự vệ, khi người của anh rơi vào trạng thái bất tỉnh hôn mê, độ cảnh giác của anh lại càng cao. Càng bất tỉnh lại càng ép bản thân phải tỉnh táo một chút.

Cho nên khi Tư Mộ đến gần, anh đã đánh hơi được có hơi thở xa lạ mà lại quen thuộc đến gần, vì vậy anh bắt buộc bản thân mở mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể công kích.

Lúc Tư Mộ cắn răng đang muốn tiếp tục đột nhiên cảm thấy một ánh mắt nóng rực đang nhìn mình.

Cô ngẩng đầu, bị ánh mắt của anh dọa sợ. Nhỏ giọng giải thích: “Anh chảy máu nhiều quá... em muốn giúp anh ngăn lại, có thể ép một chút, tối thiểu sẽ không chảy nhanh như vậy.”

Nói xong liền không dám nhìn anh, cúi gầm mặt, hận không thể chôn mặt xuống đất.

Không thấy Ngôn Mặc Bạch trả lời, Tư Mộ vừa sợ vừa xin lỗi, nước mắt cô lại tràn ra: “Thật sự không phải em cố ý, thật xin lỗi... chờ anh khỏe lại, em sẽ để anh đánh lại...”

Ngôn Mặc Bạch nhìn vợ mình cúi gầm mặt, dường như anh quên hết đau đớn, bật cười, giọng nói trầm thấp: “Đây chính là em nói với anh đấy?”

Tư Mộ vội vàng giơ tay bảo đảm: “Em nói lời giữ lời! Chờ anh khỏe lại, em sẽ để anh đánh em... em bảo đảm sẽ không phản kháng, không dám đánh trả!”

Đôi mắt Tư Mộ ửng đỏ lại còn đọng nước, lông mi ướt nhẹp giống như cánh bướm bị dính nước, bập bùng vẫy đập. Bộ dáng đáng thương giống như một con thỏ nhỏ khiến người khác yêu thương.

Bộ dáng này của cô khiến Ngôn Mặc Bạch không thể nào tức giận, trong lòng mềm nhũn. Cho dù vết thương trên người đau gần chết anh cũng không muốn trách cứ cô.

Chỉ là tại sao bộ quần áo trên người cô lại như vậy?

Mới bị cô xé mấy cái, giày xéo một phen, bây giờ trên người cô nhìn hơi loạn, càng tăng thêm cảm giác dục hoặc vô cùng.

Đôi mắt Ngôn Mặc Bạch nhìn chăm chăm vào cái ngực trắng như tuyết của cô, cứng rắn nghiêm mặt sang một bên, không dám nhìn nữa, thầm mắng bản thân tự mình hại mình!

Anh ho khan hai tiếng, che giấu sự bối rối của mình, kết quả Tư Mộ lập tức khẩn trương nói: “Sao vậy, khó chịu chỗ nào sao? Sao lại ho như vậy?”

Cô cúi người đến gần càng dễ thấy hai bờ ngực mềm mại, quả là lộ liễu khiêu khích đôi mắt của anh. Cô còn không biết sống chết bỏ tới gần.

Ngôn Mặc Bạch nắm chặt tay, khắc chế bản thân muốn đưa tay giày xéo cô, trong lòng không ngừng thúc giục Cố Khuynh nhanh tới.

Anh nhắm hai mắt làm ngơ. Anh liếm đôi môi hơi khô nói: “Thay quần áo đi.”

Lúc này Tư Mộ mới chú ý tới quần áo mà mình đang mặc là gì, lúng túng luống cuống, cả mặt ửng đỏ, bỏ lại Ngôn Mặc Bạch, chạy như bay ra cửa.

Ngôn Mặc Bạch bắt đầu dĩ thử dài, trong lòng thầm nghĩ tối nay sợ rằng cô bị dọa sợ đến ngu người.

Quả nhiên sau vài giây, Tư Mộ lại cúi mặt nắm chặt tay đi vào.

Từ từ đi đến tủ quần áo lấy quần áo của mình ra.

Nhưng tất cả quần áo này đều là do Ngôn Mặc Bạch cho người chuẩn bị, buổi tối nhân lúc Ngôn Mặc Bạch tắm cô thay bộ quần áo mê hoặc trên người mở tủ ra mới phát hiện.

Lúc Tư Mộ đến đây chỉ cảm theo một bộ đồ. Cô cho rằng sẽ ngủ ở khách sạn nên để đồ ở quán rượu, buổi tối khi quay về đã quên lấy.

Thật may là trước hôn lễ, Ngôn Mặc Bạch đã giúp cô chuẩn bị một tủ quần áo, tất cả đều là hàng hiệu, phong cách đối với quần áo thường ngày mà cô hay mặc cũng không khác nhiều.

Cầm một bộ quần áo mặc ở nhà, cúi đầu thật thấp đi vào phòng tắm.

Mới vừa to gan lớn mật mặc bộ quần áo hở hang như vậy dục hoặc anh, bây giờ cũng không dám thay quần áo trước mặt anh sao? Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh, thầm mắng cô quá kiêu cách.

Chờ Tư Mộ thay quần áo bình thường đi ra thì chuông cửa vang lên. Cố Khuynh cùng những người kia đã tới.

Thật ra thì Cố Khuynh không muốn ấn chuông cửa, nhấc chân sẽ đập cửa.

Bọn họ cũng chưa từng đến đây, chỉ nghe Ngôn Mặc Bạch nói qua có mua nhà ở đây.

Lâu Diệc Sâm đưa tay ngăn anh ta lại: “Ấn chuông! Cửa này cậu có dùng thuốc nổ cũng không mở được, cậu có dùng chân đạp cũng vô dụng.”

Cố Khuynh âm thầm le lưỡi, trong lòng thầm nói là địa bàn của Ngôn Mặc Bạch thì an toàn là điều kiện đầu tiên!

Vì vậy đành hoảng ấn chuông cửa.

Tư Mộ nghe thấy tiếng chuông cửa lập tức ra mở cửa.

Khi nhìn thấy những người đứng ở bên ngoài tối sầm mặt, dọa cô hoảng sợ. Đặc biệt là ánh mắt của Cố Khuynh giống như là muốn giết cô!

Tư Mộ lập tức đứng sang một bên, ngoan ngoãn nhường đường cho bọn họ đi vào.

“Ngôn Mặc Bạch ở trong phòng.”

Tư Mộ khẽ mở miệng, tim cũng muốn rút ra ngoài.

Lâu Diệc Sâm dẫn đầu đi vào, một đám người đi theo phía sau, tất cả đều không nhìn cô xem cô giống như không khí đi qua một bên.

Chưa tới một phút Ngôn Mặc Bạch nằm trên băng ca được đưa ra ngoài, Tư Mộ đi theo phía sau cô muốn đi theo xem tình hình Ngôn Mặc Bạch thế nào.

Nhưng cô vừa mới đi lên liền bị Cố Khuynh thô lỗ đẩy ra, cô lui về phía sau mấy bước, cơ thể không chịu được lực lớn như vậy, ngã ngồi trên mặt đất. Đau đến nỗi cô nghe thấy trợn mắt muốn chửi người.

Cô chưa kịp mở miệng đã nghe thấy Cố Khuynh lạnh giọng nói: “Cô tốt nhất không đi cùng nếu không....”

Ánh mắt Cố Khuynh nhìn Tư Mộ lạnh lùng như một tảng băng dày. Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng chính là có ý cảnh cáo.

Tư Mộ biết anh ta oán trách mình nên không dám nói gì, chỉ nhỏ giọng nói: “Thật sự tôi không cố ý, thật xin lỗi....”

Cố Khuynh nhìn bộ dáng khiếp sợ của cô, lập tức nóng giận “Xin lỗi có tác dụng gì không? Nếu như Mặc Bạch có chuyện gì cô nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ có kết quả tốt!”

Tư Mộ rất uất ức trong lòng nhưng lại không dám oán trách nửa câu, cũng không dám coi thường ánh mắt như muốn ăn thịt người kia của Cố Khuynh. Anh ta nghiêng đầu nhìn Ngôn Mặc Bạch đang được đưa đi rất lo lắng.

Lâu Diệc Sâm cũng nhìn Cố Khuynh một cái với ánh mắt cảnh cáo, sau đó đi ra ngoài.

Lôi Ngao cùng Nhâm Phàm thờ dãi đi theo phía sau đại ca. Cố Khuynh hừ lạnh nhanh chóng đuổi theo. Anh ta phải phẫu thuật cho Ngôn Mặc Bạch, không thể trì hoãn thời gian, càng kéo dài, máu chảy càng nhiều đến lúc đó càng phiền toái.

Bởi vì loại máu của Ngôn Mặc Bạch thuộc vào loại hiếm, lần trước bị thương đã tốn không ít tài lực để tìm máu. Lần này chỉ có thể hy vọng trong kho máu của bệnh viện có loại máu này.

Chờ cho sau khi bọn họ đi ra thì Tiểu Trang đi sau cùng.

Tư Mộ kéo Tiểu Trang giọng nói gần như cầu xin: “Tôi có thể đi chung với anh không?”

Tiểu Trang hơi bối rối, vừa rồi thái độ của anh Cố rất rõ ràng nếu như đưa cô đi cùng thế nào cũng sẽ bị mắng xối xả!

Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng kia của Tư Mộ lại không biết phải mở miệng thế nào, thật là làm khó anh ta!

Tư Mộ nhìn sắc mặt anh ta hình như không phải không thương lượng. Vì vậy vội vàng nói: “Tôi đảm bảo sẽ ngoan ngoãn đứng ở một bên, sẽ không làm phiền mọi người. Tôi thật

sự chỉ muốn xem tình hình Ngôn Mặc Bạch có nghiêm trọng hay không.”

Giọng nói trầm thấp cùng đôi mắt sáng nhìn anh ta, đảm bảo nói đặc biệt rất chân thành.

Vì vậy Tiểu Trang liền mềm lòng.

Anh nói: “Được rồi, tôi đưa cô đi cùng. Nhưng cô không được chọc tức anh Cố.”

Tư Mộ biết anh ta nói ai, cũng biết tại sao anh ta lại lo lắng như vậy. Nghĩ cho cái mạng nhỏ của cô, có cho cô mười cái mạng thì Tư Mộ cũng không dám trêu chọc Cố Khuynh.

Vì vậy hai người quyết định rồi cùng nhau lên xe.

Trong tiềm thức Tư Mộ đem Tiểu Trang trở thành một người bạn thân. Bởi vì lần đó cô gặp lưu manh cũng là Tiểu Trang giúp cô giải vây, sau đó lại lái xe đưa cô về. Hơn nữa cô vẫn nhớ lúc ấy trước khi đi anh ta có nói đùa một câu: "Không phải tôi đã nói tôi là Lôi Phong! Lôi Phong làm chuyện tốt thì không cần báo đáp. Cô không cần phải lấy thân báo đáp!"

Mặc dù lúc nói những lời này đáng về anh ta bất cần đời nhưng cũng lộ rõ cảm giác thân thiết.

Vì vậy Tư Mộ liền xem Tiểu Trang như một người bạn thân của mình, có thể nói là thật sự trong lòng cô nghĩ như vậy....

Cô ở trên xe đem tất cả mọi chuyện kể cho Tiểu Trang nghe. Sau khi nghe thấy ông chủ mình bị vợ cô gái ngồi bên cạnh đập cho một cước khiến vết thương chảy máu, khoe miệng khê nhếch trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh lúc đó, trong lòng không khỏi trộm cười. Cứ nghĩ đến đáng về ông chủ của mình bị một cô gái đá anh ta lại cảm thấy rất buồn cười.

Giờ phút này Tư Mộ đang tìm người để bày tỏ nỗi lòng.

Cô không dám gọi điện thoại cho bạn bè, dù có tìm bọn họ thì cũng không thể giúp gì, chỉ càng làm cô thêm phiền não mà thôi. Vì vậy mà Tiểu Trang liền vinh quang trở thành thùng rác của cô, lúc lái xe vừa chú ý nhìn đường vừa nghe cô đứt quãng nói về chuyện của Ngôn Mặc Bạch, nói chuyện hợp đồng giữa cô và Ngôn Mặc Bạch, cũng nói chuyện hợp đồng giữa cô và Ngôn Diệu Thiên, dĩ nhiên chuyện sinh con bị cô giấu đi, không dám nói.

Phần lớn Tiểu Trang chỉ gật đầu, thỉnh thoảng chỉ chen ngang một câu, thật ra thì trong lòng đang cười trộm.

Rất cuộc cũng đến bệnh viện Tiểu Trang liền thở phào nhẹ nhõm.

Biết càng nhiều lại càng phiền toái. Nếu như một ngày nào đó không cẩn thận lỡ miệng trước mặt đại ca, không biết đại ca sẽ trị anh ta thế nào, chỉ cần tưởng tượng thôi anh ta liền run rẩy.

Hai người xuống xe vào trong bệnh viện, một hàng người đứng trước cửa phòng phẫu thuật, Lâu Diệc Sâm yên lặng ngồi trên ghế, sắc mặt không thay đổi. Nhâm Phẩm cùng Lôi Ngao mắt không nháy nhìn chăm chăm vào cửa phòng phẫu thuật, nỗ lực muốn dùng mắt tạo thành hai cái lỗ trên cửa, xem tình huống bên trong thế nào.

Cố Khuynh đã đi vào tự mình phẫu thuật.

Ở bên ngoài có hộ vệ của Lâu Diệc Sâm, cũng có thủ hạ của Ngôn Mặc Bạch.

Tư Mộ nghiêm túc nhìn, không thấy Ngôn Diệu Thiên, đoán chừng còn chưa biết.

Cô nghiêng đầu về phía Tiểu Trang, cầu xin nói: "Có thể đừng đem chuyện này nói với ba Ngôn Mặc Bạch được không?"

Tiểu Trang vô cùng nhúc nhủ đầu, xoa chân mày: "Sợ rằng đã biết."

Hả?

Tư Mộ hơi hoảng sợ tròn to mắt, miệng cũng há to.

Làm thế nào?

Ngôn Diệu Thiên biết!

Nếu như ông ta đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu cô, rút tiền về vậy thì cô phải làm sao?

Tư Mộ nhúc nhủ đầu, không còn cách nào chỉ có thể cầu nguyện Ngôn Mặc Bạch bình an vượt qua kiếp nạn này. Nếu tình hình Ngôn Mặc Bạch trở nên tốt, cô đảm bảo về sau sẽ ngoan ngoãn nghe lời, dịu dàng như nước, sẽ không bao giờ dùng bạo lực với Ngôn Mặc Bạch nữa!

Nếu như Ngôn Mặc Bạch xảy ra chuyện gì vậy thì không biết Ngôn Diệu Thiên sẽ chỉnh cô thế nào, đoán chừng không chỉ đơn giản là rút hết tiền.

Tư Mộ thấp thỏm lo âu đi tới đi lui trong hành lang. Tiểu Trang nhìn chịu không được, lên tiếng khuyên cô: "Ngồi một chút đi! Cô cứ đi tới đi lui như vậy cũng không có tác dụng gì."

Tư Mộ cũng biết không có tác dụng gì, đầu cô cũng đã choáng váng nhưng cô không thể ngồi xuống, không thể ngừng lo lắng, trong lòng rối tung, đầu như muốn nổ tung.

Không biết qua bao lâu, có lẽ khi cô cắn móng tay đến nỗi sắp chảy máu, khi cô kéo tóc rụng bớt mấy phần thì cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Trợ thủ của Cố Khuynh hốt hoảng chạy ra ngoài, bị những người khác vây quanh, anh ta đẩy mọi người đi tới trước mặt Lâu Diệc Sâm, cố gắng kiểm

chế giọng nói run rẩy của mình: "Đại ca, anh Ngôn mất máu quá nhiều, đã dùng hết máu dự trữ trong kho nhưng vẫn không đủ."

Người này là người lần trước phẫu thuật cho Ngôn Mặc Bạch, vì vậy liền trở thành trợ thủ của Cố Khuynh, bây giờ ở bệnh viện này làm chủ nhiệm khoa nội, là bác sĩ trẻ tuổi đầy triển vọng.

Bọn họ cũng đã nói rõ rằng máu của Ngôn Mặc Bạch là loại hiếm thấy, trong kho có một ít để dùng là tốt rồi. Nhưng Ngôn Mặc Bạch mất máu quá nhiều, mặc dù đã dùng nhưng vẫn không đủ.

Lâu Diệc Sâm suy nghĩ một hồi nói: "Có thể tìm được người lần trước cho máu chứ? Không cần biết tốn bao nhiêu tiền cũng phải đưa người đó về đây."

"Nhưng người kia ở Mỹ, nếu qua đây cần rất nhiều thời gian, anh Ngôn không chịu được."

"Lập tức đi tìm máu. Nếu phải lật tung cả thành phố A cũng phải đem máu về đây." Lâu Diệc Sâm ra mệnh lệnh.

Thật ra thì tìm loại máu này ở thành phố A cũng không khó như mò kim đáy bể, trong kho máu của bệnh viện đã có như vậy thì nhất định có người từng đến hiếm máu, vậy điều tra ghi chép là có thể tìm được là ai.

Tư Mộ đứng xa nghe thấy Lâu Diệc Sâm ra lệnh, sắc mặt rất khó coi. Mơ hồ nghe thấy hình như thiếu máu.

Máu, trong kho máu không thể nào không có hơn nữa nếu là loại máu bình thường hay gấp thì ở đây nhiều người như vậy tùy tiện lấy là được. Huy động nhiều người như vậy chắc chắn là loại máu hiếm thấy nên trong kho máu của bệnh viện cũng không có.

Tư Mộ cắn răng đi tới, vén tay áo lên, đối với người mặc áo trắng vừa từ phòng phẫu thuật đi ra nói: "Lấy máu của tôi đi, tôi là nhóm máu O. Anh có thể đi xét nghiệm, xem máu tôi có thích hợp với máu anh ấy không."

Người mặc áo trắng vui mừng. Mọi người đi mòn gót cũng chẳng tìm thấy đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công sức nào.

Vì để xác nhận nên người mặc áo trắng lập tức cho người rút máu đi xét nghiệm, quả thật rất thích hợp, liền thở phào nhẹ nhõm, vui mừng kéo Tư Mộ đi khuất trùng sau đó thay quần áo bệnh nhân đi vào phòng phẫu thuật.

Lúc Tư Mộ đi vào nhìn thấy vết thương bê bết máu của Ngôn Mặc Bạch, cả da đầu đều tê rần, mắt ề ề muốn khóc, nhìn thấy bộ dáng thê thảm của anh, Tư Mộ rất đau lòng.

Nằm cạnh anh trong phòng phẫu thuật chỉ cách nhau có một cái giường, máu Tư Mộ được rút ra từ kim tiêm, thông qua ống dẫn trong suốt chảy vào trong cơ thể anh. Vào giờ khắc này, máu của bọn họ cùng hòa chung, cơ thể bọn họ gần như vậy, trái tim của bọn họ cùng đập chung một nhịp.

Tư Mộ nghiêng đầu nhìn mặt Ngôn Mặc Bạch, thường ngày rất đẹp trai nhưng bây giờ không còn sức sống, sắc mặt trắng bệch im lặng nằm ở đây khiến cho cô cảm thấy đau lòng.

Cô nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống, thầm nói trong lòng: "Anh nhất định phải khỏe! Sau này nếu anh có bắt nạt em thế nào thì em cũng sẽ đối đãi với anh như mối tình đầu, là một người vợ dịu dàng."

Chuyện đã xảy ra mấy năm, mỗi khi Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến chuyện này luôn lên án nói phụ nữ nói chuyện không thể tin đặc biệt là lời Phó Tư Mộ nói ngay cả dấu chấm cũng không thể tin được. Anh kháng nghị: "Vợ à, em nói rõ cho anh. Đã nói là sẽ dịu dàng không phải sao? Dịu dàng chỗ nào chứ? Tất cả đều bị em nuốt lời rồi."

Lúc này trong phòng phẫu thuật rất yên lặng, thỉnh thoảng có tiếng dụng cụ lạnh lẽo va chạm vang lên, còn có tiếng chỉ đạo của Cố Khuynh, thậm chí Tư Mộ có thể nghe thấy rõ tiếng máu mình chuyển động, chảy đến cơ thể của người đàn ông kia. Hô hấp của anh yếu ớt, sắc mặt tái nhợt.

"Máu đã đủ rồi, đẩy người ra ngoài đi." Cố Khuynh ra lệnh cho trợ thủ tháo kim tiêm trên người Tư Mộ xuống, sau đó đẩy người ra ngoài.

Vốn dĩ Tư Mộ bị bệnh thiếu máu, bây giờ lại rút

một chút máu, sắc mặt cũng trắng bệch không dễ nhìn cho lắm.

Thấy có một người mặc áo trắng đi tới muốn đẩy cô ra ngoài, cô vội vã lên tiếng: "Có thể chờ anh ấy phẫu thuật xong rồi đẩy tôi cùng đi ra có được không?" Ánh mắt tràn đầy cầu xin "Tôi sẽ không quấy rầy công việc của mọi người, tôi chỉ nằm im ở đây nhìn."

Bây giờ Tư Mộ không muốn đi ra. Cô muốn xác định Ngôn Mặc Bạch không có chuyện gì.

Mặc dù bọn họ nói tay nghề của Cố Khuynh rất tốt, giống như Hoa Đà tái thế, cải tử hồi sinh. Nhưng cô chỉ muốn nhìn anh, muốn là người đầu tiên biết anh có bình an hay không.

Hình như cũng không phải sợ Ngôn Diệu Thiên tìm cô tra hỏi, chỉ là nếu như anh có chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ tự tử theo mới có thể tạ tội.

Cố Khuynh không nói gì chỉ nhìn chăm chăm cô một lúc, sau đó khoát tay đồng ý!

Tư Mộ cứ yên lặng nằm yên như vậy, nghiêng đầu nhìn bọn họ phẫu thuật.

Vết thương ở bụng của Ngôn Mặc Bạch đã bị toác ra, máu lại chảy rất nhiều nhìn rất kinh khủng. Nếu như lúc trước Tư Mộ thấy như vậy nhất định sẽ sợ đến mức la hoảng lên.

Nhưng bây giờ nhìn thấy cô chỉ im lặng khóc, hình như trong lòng cũng cảm thấy rất đau, hô hấp cũng rất nhẹ rất chậm, sợ quấy rầy công việc của bọn họ.

Cuộc phẫu thuật kéo dài giống như trải qua cả một thế kỷ.

Không biết trải qua bao lâu, nước mắt Tư Mộ thấm ướt cả gối đầu của giường bệnh, nhìn thấy Cố Khuynh thở phào nhẹ nhõm nói: "Đã xong! Sau này cần tĩnh dưỡng thật tốt!"

Tư Mộ liền thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi xử lý xong hai người đều được đẩy ra ngoài.

Cửa phòng phẫu thuật vừa mới mở ra, không giống như tưởng tượng sẽ có một nhóm người vây quanh, đập vào mắt đầu tiên chính là Ngôn Diệu Thiên, phía sau ông là Lâu Diệc Sâm, Lôi Ngao, Nhâm Phẩm. Những anh em khác đứng ở phía sau rún cổ lên nhìn.

Tư Mộ nhìn sắc mặt Ngôn Diệu Thiên tái xanh, cô giật mình, thiếu chút nữa lăn từ trên giường xuống đất.

Thật ra thì cô mới rút máu nên đầu hơi choáng váng nhưng nằm ở trong lâu như vậy đã sớm trở lại bình thường.

Nhìn thấy Ngôn Diệu Thiên cô lập tức muốn từ trên giường nhảy dựng lên, đặc biệt là sắc mặt ông kém như vậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô khiến cô hoảng sợ!

Cô vừa mới động, Ngôn Diệu Thiên liền đưa tay đè cô lại, nghiêm giọng: "Nghỉ ngơi thật tốt, chăm sóc Ngôn Mặc Bạch cho tốt!"

Chỉ mấy chữ đơn giản nhưng lại giống như một cây kim nặng đè lên người Tư Mộ.

Lời nói cùng sắc mặt nghiêm túc như vậy xem ra ông biết chuyện gì đó. Lời nói như vậy giống như là cảnh cáo cô.

Tư Mộ nằm im không nhúc nhích, cúi mặt không dám nhìn vào đôi mắt lạnh lùng kia.

Cho đến khi nhân viên y tế đẩy bọn họ vào phòng bệnh, Tư Mộ cũng không dám động dậy.

Ngôn Mặc Bạch được đưa vào phòng bệnh đặc biệt để theo dõi, Tư Mộ đã không có gì đáng ngại, vốn dĩ đã sắp xếp một phòng bệnh cao cấp cho cô nghỉ ngơi Tư Mộ liền cự tuyệt. Cô bỏ xuống xe đẩy, thay quần áo, sau đó đi tới bên ngoài phòng bệnh Ngôn Mặc Bạch, thông qua cửa sổ thủy tinh có thể nhìn thấy người đàn ông của cô đang yên tĩnh nằm trên giường bệnh ngủ.

Bây giờ là rạng sáng, ở ngoài hành lang trước chỉ có thủ hạ của Ngôn Mặc Bạch ngoài ra không có ai khác.

Ngôn Diệu Thiên xác định con trai phẫu thuật thành công không có gì đáng ngại nữa liền quay về.

Lâu Diệc Sâm cũng phải ra nước ngoài xử lý một số công việc khẩn cấp, máy bay riêng đã chờ sẵn nên anh ta cũng đã đi.

Nhâm Phẩm, Lôi Ngao còn có Cố Khuynh ba người ngồi trên ghế, nhỏ giọng nói chuyện.

Tư Mộ cứ như vậy cô đơn đứng trước cửa phòng bệnh của Ngôn Mặc Bạch, không ai để ý cô, tất cả ánh mắt nhìn cô đều đầy khinh thường.

Tư Mộ cảm thấy khổ sở trong lòng.

Cô biết Ngôn Mặc Bạch bị thương, các anh em của anh cũng lo lắng, mà chuyện lần này cô không tránh khỏi có liên quan, bọn họ khẳng định rất hận cô. Bất luận cô có giải thích thế nào thì vốn dĩ cũng là lỗi của cô, cô cũng không nên phản kháng, không cần dùng bạo lực. Bây giờ việc đã đến mức này cũng không còn cách nào cứu vãn, chỉ hy vọng người nằm bên trong không có việc gì là tốt rồi.

Mãi cho đến khi trời sáng, Tư Mộ vẫn chưa quay về phòng nghỉ ngơi.

Ánh mặt trời xuyên qua kính chiếu vào mặt cô, như một đóa hoa sen yên lặng nở rộ.

Cả đêm cô không ngủ, cũng không đi lại, sắc mặt đã sạm một màu.

Cố Khuynh cùng Lôi Ngao b người nằm trên ghế ngủ thiếp đi. Thật ra thì bệnh viện cũng có giường cho bọn họ nghỉ ngơi. Nhưng bọn họ từ chối. Một là vì muốn trông chừng Ngôn Mặc Bạch, mới vừa phẫu thuật sợ đột ngột sẽ xuất hiện tình trạng gì đó, hai là ba người này nói chỉ có bệnh nhân mới nằm trên giường nên bọn họ không đi, tình nguyện nằm trên ghế ngủ.

Tiểu Trang cũng ở đây cả đêm, mấy lần khuyên Tư Mộ về phòng nghỉ ngơi nhưng Tư Mộ đều từ chối.

Cô phải đợi Ngôn Mặc Bạch tỉnh lại mới có thể yên tâm.

Mặc dù Cố Khuynh cùng Ngôn Diệu Thiên nói cuộc phẫu thuật rất thành công, người đã không sao nhưng cơ biết Ngôn Mặc Bạch hoàn toàn chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, phải đợi anh tỉnh lại mới thật sự là không có việc gì.

Đây cũng là lý do tại sao Cố Khuynh vẫn còn ở lại đây.

Tư Mộ đứng ở ngoài cửa sổ nhìn anh, lo lắng anh sẽ đột ngột phát sinh tình trạng xấu, người khác không kịp phát hiện.

Cũng không biết tại sao cô lại quan tâm anh như vậy, chỉ có thể có một nguyên nhân là bởi vì cô biến vết thương của anh trở nên như vậy nên trong lòng áy náy sao?

Tư Mộ lắc đầu, không muốn nghĩ nữa.

Khi mặt trời lên cao thì Ngôn Mặc Bạch cũng tỉnh lại.

Khi anh vừa cử động Tư Mộ liền chú ý thấy nhưng do chăm chú nhìn quá lâu nên mắt cô sưng to lại rất mỏi, lo lắng không biết có phải do mình ảo giác hay không nên không dám xác định. Cô dùng sức xoa hai mắt của mình, sau đó nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch mở mắt nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô mới xác định Ngôn Mặc Bạch thật sự tỉnh lại.

Cô gọi: “Ngôn Mặc Bạch tỉnh rồi, anh ấy tỉnh rồi!”

Giọng nói to như vậy vang lên rất to trên hành lang, năm sáu người nằm bất tỉnh trên ghế bị âm thanh này dọa sợ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cố Khuynh nhảy dựng lên, vỗ vỗ quần áo trên người, sau đó đi vào phòng khử trùng.

Tư Mộ cũng muốn đi vào lại bị Nhân Phẩm cùng Lôi Ngao ngăn lại: “Cô đừng vào, anh hai đi vào kiểm tra một chút, nếu như không có chuyện gì đoán chừng lát nữa có thể chuyển về phòng bệnh bình thường. Đến lúc đó cô vào xem cũng không muộn.”

Tư Mộ không nói gì, cùng bọn họ đứng ở ngoài cửa sổ nhìn.

Sau khi Cố Khuynh kiểm tra một lượt xong xuôi, không có phát hiện ra vấn đề gì sau đó liền dẫn dò bác sĩ sắp xếp phòng bệnh cao cấp rồi đẩy người qua.

Dù sao đây cũng là bệnh viện lớn nhất thành phố A, trang thiết bị đầy đủ không nói, thiết bị bên trong phòng cũng rất hoàn hảo, đặc biệt là phòng bệnh VIP, giống như phòng trong khách sạn năm sao.

Ngôn Mặc Bạch được sắp xếp trong một phòng đôi, rất rộng rãi, không khí thoáng mát, ánh sáng sáng ngời, vô cùng thích hợp để nghỉ ngơi.

Lúc Tư Mộ theo nhân viên y tế đi vào, Cố Khuynh ba người bọn họ ai về nhà nấy rồi.

Mặc dù Ngôn Mặc Bạch đã tỉnh lại, không còn nguy hiểm gì nữa, bây giờ chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt là được nhưng Tư Mộ vẫn hơi sợ.

Khi cô vào phòng thì Ngôn Mặc Bạch mở mắt bình tĩnh nhìn cô, không buồn không vui, không sóng không gió.

Tư Mộ cẩn thận đi tới nhưng vẫn không dám đến quá gần. Khi cách anh một mét thì dừng

HÀO MÔN QUYỀN THẾ: NGÔN THIẾU CÙNG CHIỀU VỢ - LƯƠNG THẦN NHẤT DẠ

Chương 67.4:

Tư Mộ cẩn thận đi tới nhưng vẫn không dám đến quá gần. Khi cách anh một mét thì dừng lại nhìn anh ngập ngừng nói: “Thật sự em không cố ý, anh đừng tức giận!”

Ngôn Mặc Bạch nhún mày, hơi buồn cười nhìn người đứng cách mình không xa. Bộ dáng uất ức đáng thương, nước mắt quanh mắt chỉ chực trào ra rồi lại cố nén để không cho nước mắt chảy xuống, bộ dạng này của cô làm cho người ta cảm giác muốn yêu thương.

Khẳng định cô nhóc này trong lòng cảm thấy rất hối hận rồi.

Ngôn Mặc Bạch nghiêm mặt nhìn Tư Mộ, trầm giọng nói: “Anh có thể không tức giận sao? Em quá bạo lực, một cước liền đạp anh phải nằm viện, không phải cố ý đã thành như vậy, nếu như là cố ý sẽ đến mức nào? Không thể tha thứ!”

Bây giờ anh không cảm thấy mất thể diện khi bị vợ mình đạp đến nỗi bị thương, ngược lại còn ở trước mặt cô rộng rãi thừa nhận.

Tư Mộ cảm thấy xấu hổ không biết phải làm sao mới phải.

Cô không có kinh nghiệm dụ dỗ đàn ông, trước kia khi đi cùng điệp nham, mọi chuyện đều do điệp nham nhân nhượng cô, lúc cãi và đều là điệp nham đưa tay đầu hàng trước, sau đó dụ dỗ cô.

Cho nên Tư Mộ vắt óc suy nghĩ, làm sao mới có thể khiến anh không tức giận nữa?

Ngôn Mặc Bạch liếc mắt nhìn thấy Tư Mộ im lặng không có thái độ gì, anh hơi nóng giận: “Anh đói rồi, anh muốn ăn.”

Tư Mộ vội vàng phục hồi tinh thần, nghĩ thầm đói bụng là bình thường, tối hôm qua cũng không ăn gì, trải qua một đêm đoán chừng thể lực tiêu hao không ít làm sao có thể không đói chứ?

Ngược lại cái này không khó được Tư Mộ.

Từ nhỏ có đã thích ăn, mẹ Tô San là người phóng khoáng lạc quan nấu ăn rất ngon, muốn ăn liền nấu. Thường vợ vét các đặc sản ở mọi nơi, đến những nơi có các món ăn ngon thường thức sau đó tự nghĩ cách làm. Tự mình suy nghĩ cách làm nên dĩ nhiên không thể rất tốt, mỗi lần bà đều dùng tiền mời các chuyên gia dạy mình các phương pháp nấu nướng.

Lần đầu tất nhiên người ta không đồng ý, dựa vào tay nghề để kiếm cơm làm sao có thể tùy tiện truyền ra ngoài chứ?

Nhưng cho tới bây giờ Tô San cũng không quan tâm đến tiền, vung một xấp tiền lớn ký hiệp ước đảm bảo không dùng những bí kíp này để ra ngoài mở tiệm, cứ như vậy dù cô liền có thể học được cách làm các món ăn đặc sắc của rất nhiều nơi.

Cô biết làm rất nhiều nhưng tối hôm qua anh mới phẫu thuật có thể ăn đồ ăn sao?

“Bây giờ anh có thể ăn đồ ăn sao?” Tư Mộ nhỏ giọng hỏi.

Ngôn Mặc Bạch nhiem mặt, giọng nói không vui: “Anh đói không được ăn, chẳng lẽ đói chết sao?”

Tư Mộ ngoan ngoãn im miệng, người đàn ông trước mặt này lại khôi phục tính xấu, ngây thơ không nói đạo lý. Cô không để ý đến anh, tránh lát nữa anh lại tức giận, lại đem đến trách nhiệm đổ lên đầu cô.

Tư Mộ cúi đầu nói: “Anh nghỉ ngơi cho tốt” Rồi đi ra cửa, vấn đề này hỏi bác sĩ vẫn đáng tin hơn.

Sau khi hỏi bác sĩ mới biết được Ngôn Mặc Bạch chỉ có thể uống một chút canh, vì vậy Tư Mộ liền đi chợ mua đồ về nấu canh.

Trong phòng có đầy đủ thiết bị, thậm chí ngay cả nồi cùng chén bát cũng đầy đủ.

Sau khi đi mua đồ về Tư Mộ liền vào bếp nấu.

Trong lúc đó Ngôn Mặc Bạch lại ngủ thiếp đi.

Đến khi anh tỉnh lại thì cả phòng đều nồng nặc mùi thơm của canh.

Qua cánh cửa ngăn cách, Ngôn Mặc Bạch cất cao giọng gọi: “Em đang làm gì vậy? Cả phòng đều có mùi này.”

Tư Mộ ở trong phòng bếp nghe thấy anh nói, hơi kích động, nồi canh của cô còn thơm hơn của mẹ, nhất định anh uống xong sẽ không ngừng khen ngợi, ngay cả cặn cũng không còn.

Cô nghĩ cách làm cho anh hài lòng chính là nấu ăn khiến anh vui vẻ.

Vì vậy Tư Mộ từ trong phòng bếp đi ra khẽ nói: “Em nấu canh, em đã hỏi bác sĩ, anh chỉ có thể ăn thức ăn dạng lỏng, em nấu canh giúp anh bổ máu.”

Ngôn Mặc Bạch ngửi thấy mùi thơm trong phòng liền hiểu.

Không nhớ rõ đã bao lâu chưa được ngửi thấy mùi thơm như thế.

Khi còn nhỏ mẹ anh đã qua đời, sau đó anh bị ba đưa ra nước ngoài, bữa ăn đều là thức ăn nhanh. Sau đó quay về đều ở khách sạn, rất ít khi về nhà.

Mặc dù ở bên ngoài đều nếm hết tất cả sơn hào hải vị nhưng tất cả đều không giống nhau.

Cái mùi này từ sau khi mẹ anh qua đời, anh chưa từng được ngửi thấy.

Đây là mùi vị của gia đình.

Ngôn Mặc Bạch trầm ngâm trong suy nghĩ của mình, Tư Mộ bê nồi canh ra còn chuẩn bị sẵn một cái chén và muỗng.

Cô mất cả buổi sáng, hầm dưới lửa nhỏ, nước canh rất ngon.

Thật ra thì Ngôn Mặc Bạch đã đói bụng từ trước, chỉ muốn tìm có gì khó khăn cho cô. Nhưng bây giờ bụng bắt đầu làm loạn rồi.

Hai mắt nhìn thấy Tư Mộ bê nồi canh đi vào, khẽ cười, ánh mặt trời chiếu thẳng vào người cô phát ra ánh sáng chói mắt, vì vậy anh cảm thấy rất ấm áp.

Anh không nhận được cảm thán, cuộc sống tốt đẹp như thế, đặc biệt là sống sót sau tai nạn, tất cả đều kỳ diệu.

Khi Tư Mộ cảm thấy một chén canh đưa tới trước mặt anh, nháy mắt nhìn anh, mong đợi chờ anh anh thưởng thức, khát vọng nghe thấy anh khen ngợi, anh lại cảm thấy cuộc sống của mình trở về bình thường, không có chém giết, không có bạo lực cùng máu tanh. Vì vợ rửa tay gác kiếm khiến anh mỉm cười.

Thật tốt!

Ngôn Mặc Bạch vừa nghĩ như thế liền kiểu cách nằm ở trên giường giả bộ hai tay hơi đưa ra sau đó nhũn mỳ làm như không thể động đậy: “Anh không thể tự mình ăn.”

Tư Mộ sững sờ, nét mặt này của anh rất giống một đứa trẻ. Tính tình ngây thơ như trẻ con nhưng cũng không khó phục vụ.

Vì vậy Tư Mộ liền cầm chén ngồi cạnh giường đút cho anh ăn.

Giường hơi rộng, Ngôn Mặc Bạch nằm ở giữa giường, Tư Mộ rướn người rất mệt liền nói: “Này, anh nằm nhích ra ngoài một chút.”

Ngôn Mặc Bạch nằm trên giường thản nhiên nói: “Anh là bệnh nhân bị bệnh nặng, anh không nhúc nhích được.”

Vì vậy Tư Mộ buông chén xuống, giúp anh dời cơ thể ra một chút.

Khi cô nghiêng người qua, đôi tay dùng sức kéo bả vai Ngôn Mặc Bạch nhưng cơ thể anh rất nặng, cô dùng sức thế nào cũng không có bất cứ chuyển động nào.

Ngôn Mặc Bạch làm như không liên quan đến anh, tư thế khoan thai tự đắc, còn hừ hừ nói: “Không phải sức lực của em rất lớn sao? Một cước đạp anh thành như vậy, bây giờ lại không thể dời được anh, em đang giả bộ sao?”

Tư Mộ kéo một lúc không được thiếu chút nữa còn ngã lộn trên mặt đất.

Người đàn ông khốn kiếp này!

Anh cứ như vậy không động!

Cô vừa té xuống đề chết anh thì tốt!

Nhưng Tư Mộ vẫn còn một chút lý trí, đề chết anh thì cô cũng không sống được. Hơn nữa lúc trước cô còn thề sau này bảo đảm sẽ đối xử tốt với anh, không phải sao?

Phải luôn làm theo lời anh nói, phải dịu dàng như nước.....

Tư Mộ hít sâu một hơi, lúc ngẩng mặt lên thì khuôn mặt tràn đầy nụ cười, giọng nói mềm mại: “Vậy anh cũng phải phối hợp chứ!”

Ngôn Mặc Bạch bị tiếng cười của cô làm cho nổi da gà, cũng không còn ý định trêu chọc cô, rất tự giác phối hợp dịch ra bên ngoài.

Nhưng vết thương ở bụng, chỉ cần dùng sức một chút sẽ đụng phải, vì vậy trong nháy mắt anh đau đến nỗi hít sâu một hơi.

Tư Mộ lập tức dừng tay, khẩn trương hỏi: “Sao vậy, đụng vào vết thương sao? Vậy không cần dịch ra ngoài nữa, cứ nằm im như vậy đi!”

Cô sợ anh lại có vấn đề gì vậy thì cô sẽ đập đầu chết mất.

Ngôn Mặc Bạch lúng túng nhưng không từ chối, yên ổn nằm xong chờ cô đút canh cho uống.

Tư Mộ gắp chén, cẩn thận đưa thìa đến bên miệng anh, động tác này vẫn mất rất nhiều sức, cô nửa người rướn về trước, cố gắng duy trì động tác này bất động, tránh làm đổ canh ra ngoài.

Bây giờ là đầu mùa đông, cả thành phố A đã cảm nhận được cái lạnh của mùa đông. Trong phòng mở nhiệt độ vừa đủ ấm, Tư Mộ cởi áo khoác ngoài ra chỉ mặc một chiếc áo len rộng. Tối hôm qua vì quá vội vàng, cô liền mặc quần áo ở nhà đi theo, bộ quần áo này là của An Thanh Thần. Bởi vì vóc dáng hai người đều giống nhau, bình thường phong cách quần áo cũng giống nhau nên thường đổi quần áo cho nhau mặc.

Hôm nay cô vừa ra khỏi bệnh viện thì nhận được điện thoại của An Thanh Thần hỏi thăm cô Ngôn Mặc Bạch có sao không.

Bệnh viện này chính là

tài sản của nhà An Thanh Thần, thật ra thì bệnh viện nhân dân thành phố không phải là bệnh viện lớn nhất thành phố mà là bệnh viện An Thị. Các trang thiết bị trong bệnh viện đều là các loại tân tiến nhất, thiết bị lắp đặt trong bệnh viện cũng tốt hơn bình thường.

Mà quan hệ của tập đoàn quốc tế YTCùng An Thị cũng không tệ, cho nên làm phẫu thuật ở bệnh viện này cũng không có chuyện gì là lớn.

Mà An Thanh Thần biết chuyện này là bởi vì tối hôm qua sau khi cô về nhà, tắm rửa xong vẫn chưa ngủ, đang lướt web liền nghe thấy ba nhận được điện thoại của bệnh viện, dứt quãng nghe được một chút, không xác định lắm, hơn nữa lúc ấy cũng đã khuya, không dám gọi điện thoại qua quấy rầy đêm hoa chúc của bọn họ. Cho nên sáng sớm nay gọi điện thoại qua hỏi.

Vốn dĩ đã muốn lập tức đi tìm cô nhưng Tư Mộ nói muốn thay quần áo nên cô ấy liền ở nhà đợi cô.

Hai người đi chợ mua đồ ăn, Tư Mộ không muốn bạn thân của mình nhìn thấy bộ dạng ngoan hiền của mình trước mặt Ngôn Mặc Bạch liền lấy có chuyện, cô ấy có đi cũng không gặp được gì, chờ lúc nào rảnh sẽ tới tìm cô ấy.

Bộ quần áo này là hai cô cùng đi mua, lúc ấy bởi vì cô áo quá thấp không muốn mua chúng, kiểu dáng khi mặc vào nhìn rất đẹp, vì vậy liền chọn một chiếc khăn choàng phối hợp vào hiệu quả không tồi.

Nhưng vừa rồi lúc ở trong phòng bếp nấu ăn, khăn có hơi kỳ cục liền tháo xuống, hơn nữa nhiệt độ trong phòng rất cao, không lạnh cho nên liền quên mất.

Bây giờ khom người trước mặt anh, cảnh xuân như vậy quang minh chính đại lộ trước mặt anh, lần này Ngôn Mặc Bạch không thể tránh, mắt chỉ có thể nhìn chăm chăm Tư Mộ.

Động tác của cô càng khó khăn, ánh mắt cùng nụ cười của anh càng rạng rỡ.

Tư Mộ vất vả lắm mới dứt hết một chén canh cho anh, Ngôn Mặc Bạch vẫn chưa thỏa mãn nói, còn muốn uống. Bụng đã no nhưng có chỗ khác còn chưa no.

Dĩ nhiên Tư Mộ không biết ý tưởng trong lòng anh, nghĩ cho eo mình cũng vì nghĩ cho sức khỏe của anh, Tư Mộ quả quyết từ chối: “Không thể uống nhiều hơn, bác sĩ đã dặn, mặc dù anh có thể uống canh nhưng cũng không thể uống quá nhiều, hăng quá hóa dở, ngược lại đối với cơ thể anh không tốt.”

Giọng nói giống như người lớn đang dạy một đứa trẻ cứng đầu, Ngôn Mặc Bạch cũng nghe thấy liền bất mãn nhũn mày thì cửa liền bị đẩy ra.

Lôi Ngạo cùng Nhâm Phẩm cười hi hi đi tới, hít sâu một hơi, khoa trương nói: “Oa, đây là mùi gì, thật là nhớ! Anh ba, anh thật không tốt, ăn lê một mình!”

Đào mắt nhìn nồi canh bên cạnh đầy khói nghi ngút bày ra, hai người mắt sáng lên, không chút khách khí liền cướp đi.

Tư Mộ không kịp ngăn cản, liền nghe thấy Ngôn Mặc Bạch cười dịu dàng nói: “Đem hai cái chén đến đây, chia phần canh còn lại cho bọn họ.”

Tư Mộ cảm thấy hơi mất mát trong lòng.

Sáng sớm cô liền chạy ra chợ mua đồ, sau đó tốn thời gian nấu canh, ngay cả bản thân cũng chưa uống... nghĩ muốn bồi bổ thân thể cho anh. Kết quả anh uống còn đem phần dư lại chia cho anh em của mình. Điều này của đúng, bọn họ là anh em thân thiết nhưng anh cũng không hỏi cô có uống hay không!

Hơn nữa đó là canh bồ máu, cô rút nhiều máu cho anh như vậy, anh cũng không biết quan tâm hỏi han một câu, quá ghê tởm!

Tư Mộ suy nghĩ một chút, thở dài tự trấn an bản thân suy nghĩ quá nhiều. Cô cũng chỉ là một bảo mẫu do người ta tốn nhiều tiền như vậy để mua, giặt quần áo, nấu cơm còn sinh con, cô có tư cách gì đòi hỏi chứ?

Vì vậy cô chưa kịp cầm chén ra, hai người ở bên ngoài đã thúc giục cô nhanh một chút.

Tư Mộ vừa nghe liền cười, nồi canh của cô được hoan nghênh như vậy cũng rất vui!

Buổi chiều Cố Khuyển lại tới làm kiểm tra cho Ngôn Mặc Bạch một lần nữa, nói chỉ cần nghỉ ngơi hai mươi ngày là có thể về nhà vẫn phải tiếp tục nằm trên giường nghỉ ngơi một tuần.

Ngôn Mặc Bạch có chút nhức đầu nhũn mày, liền tục nằm trên giường lâu như vậy làm sao sống chứ?

Nghĩ tới hình như còn chuyện lớn chưa làm, ánh mắt liền nhìn về phía Tư Mộ nói: “Bây giờ em về nhà cầm quần áo để thay tới đây!”

Tư Mộ không cần anh nhắc nhở cũng biết buổi tối phải ngủ lại đây. Nghĩ tới ngày hôm qua trong lời nói của Ngôn Diệu Thiên đầy cảnh cáo, bây giờ cô vẫn còn cảm thấy hết hoảng trong lòng.

Tư Mộ không dám tự nói với ba mẹ mình chuyện này cho nên Phó Minh Vũ bọn họ cũng không biết. Nhưng ba ngày sau không phải là ngày lại mặt sao? Cô không biết có thể quay về hay không.

Buổi tối Ngôn Mặc Bạch ở trên giường gõ laptop. Tư Mộ nằm chán dựa trên ghế sa lon cầm điện thoại di động đọc sách.

Bây giờ đã rất khuya, cả đêm hôm qua đều không ngủ, cả ngày bận bịu vẫn chưa được nghỉ ngơi, bây giờ cô rất mệt, mắt mở không ra, hai mí mắt đang đánh nhau.

Thay vào đó là tinh thần của người đàn ông rất tốt vẫn đang chơi máy tính, đoán chừng ban ngày ngủ quá nhiều nên không có dấu hiệu buồn ngủ.

Anh không mệt nhưng cô ngồi cũng có thể ngủ thiếp đi.

Rất nhiều lần Tư Mộ muốn bảo anh nhanh đi ngủ như vậy thì cô mới có thể sang phòng bên cạnh ngủ.

Nhưng mỗi lần gương mặt nhìn anh liền thấy bộ dạng chăm chú của anh làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Thật ra thì Ngôn Mặc Bạch đã sớm chú ý đến mọi cử động của cô, nhìn bộ dáng cô khổ sở ngủ gật thật là buồn cười.

Giọng anh trầm thấp vang lên : “Mệt thì đi ngủ đi!”.

Tư Mộ hơi hỗn loạn, đột nhiên anh lên tiếng khiến cô kinh ngạc, bây giờ hận không thể ngay lập tức nhào lên giường ngủ nhưng khi nhìn người trên giường tinh thần vẫn còn rất tỉnh táo chơi máy tính, cô nhúc nhích đầu gối, anh không ngủ làm sao cô dám đi ngủ.

“Nhưng..... em đi ngủ, ngộ nhờ anh cần gì thì ai giúp anh?” Tư Mộ chần chừ mở miệng.

Ban ngày Tiểu Thâm cử động một chút liền động tới vết thương, nếu như cô không ở đây vậy khi anh cần thứ gì thì ai giúp anh chứ?

Mà bây giờ cô rất khôn khéo, nếu như đâm đầu nằm trên gối đoán chừng anh có gọi rách cổ họng cô cũng không tỉnh.

Nếu như chuyện này truyền đến tai Ngôn Diệu Thiên đoán chừng ông sẽ gán cho cô tội danh ngược đãi con trai ông. Còn có Cố Khuynh, mỗi lần đều dùng ánh mắt bất mãn nhìn cô, khiến cô nhìn thấy liền muốn kiếm cái hang nào chuôi vào trốn.

Cho nên mặc dù Ngôn Mặc Bạch mở miệng bảo cô đi ngủ cô không biết có nên đi ngủ hay không.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày liếc nhìn chiếc giường to lớn, nghiêm chỉnh cười nói: “Em tới đây ngủ đi, nếu như anh cần gì cũng dễ gọi em dậy hơn”.

Tư Mộ khổ sở nhìn anh, gượng cười: “Em nằm trên ghế sa lon một chút thôi. Tư thế ngủ của em không tốt lắm có thể sẽ đụng vào vết thương của anh”.

Bây giờ mọi cử động của anh đều phải rất cẩn thận, kiên quyết không thể chọc vào anh.

Thật vất vả mới có thể nằm xuống. Ngôn Mặc Bạch vẫn nhìn chăm chăm máy tính chứ không nhìn cô: “Em ngủ trước đi”.

Tư Mộ bình tĩnh nằm xuống, làm sao cô có thể ngủ chứ, bây giờ cô rất tỉnh táo.

Anh nằm cạnh cô, mặc dù ở trong bệnh viện, chung quanh đều là mùi thuốc khử trùng nhưng khi nhích tới gần luôn có thể dễ dàng ngửi thấy mùi vị trên cơ thể anh, cứ như vậy xoogn vào mũi khiến cô trở nên khó hô hấp.

Cô thầm mắng trong lòng rằng bản thân không có tiền đồ, đối với bệnh nhân cũng y, hơn nữa người đàn ông này còn đồng tính.

Đoán chừng người ta chỉ xem cô là một cái gối hay đồ vậy gì đó ở bên cạnh thì sao chứ?

Tư Mộ nghĩ lung tung trong đầu một lúc lâu sau đó cô buộc chính mình nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp nhanh chóng ngủ.

Có lẽ do quá mệt mỏi không lâu sau cô liền ngủ thiếp đi.

Ngôn Mặc Bạch để máy tính xuống, liếc mắt thấy người bên cạnh yên tĩnh nằm ngủ. Đôi mắt thoáng qua một tia giao hoạt. Giúp cô kéo chăn, sau đó ung dung lật người đi xuống giường vào nhà vệ sinh.

Nếu như Tư Mộ còn thức nhất định sẽ đâm giường la to anh là tên lừa gạt. Đáng tiếc Tư Mộ đã ngủ sâu như chết.

Ngôn Mặc Bạch ở trong nhà vệ sinh xả nước nóng lau người. Khắp người đều là mùi thuốc sát trùng, anh là người ưa thích sạch sẽ nên bây giờ không chịu được.

Sau khi anh nhẹ nhàng khoan khoái đi ra, Tư Mộ đã đắm chìm trong mộng đẹp.

Ngôn Mặc Bạch giống như con sói xám bò lên giường, sau khi nằm xong từ từ đưa tay ôm cô gái của mình vào lòng.

Dù sao anh vẫn còn sợ hãi vì hành vi bạo lực tối hôm qua của cô nên động tác không dám quá lớn. Tư Mộ ngủ cũng rất khéo léo như một con cừu nhỏ ngoan ngoãn để mặc anh kéo.

Cơ thể mềm mại, mùi hương thơm ngát từ cơ thể tỏa ra, hơi thở ấm áp...tất cả đều khiến máu trong cơ thể anh sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiệu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Anh, Được Không? Vs Tôi, Không Được!

Người trong lòng nhu thuận xuống, anh ta liền bắt đầu bạo dạn, tay từ từ mò mẫn cánh tay của cô, xoa bóp này, kia, giống như Bảo Bảo tò mò khi mở ra một món đồ chơi, yêu thích không buông tay.

Thình thoạng anh ta đụng vào vùng mẫn cảm của cô, liền nghe thấy cô mơ màng nhẹ nhàng trong lúc ngủ. Nhưng lại làm cho toàn thân anh ta nóng lên.

Cái gì mà trăm trò khen ngợi vết thương đã không còn đau?

CHính là Ngôn Mặc Bạch! Mà hơn chứ không kém, vết thương của anh ta rất nặng, liền một chút đã không quan tâm đi trêu chọc Tư Mộ rồi.

Sớm nắng chiều mưa, nhiệt huyết sôi trào, mỹ nhân trong ngực, sao còn lại nhớ vết sẹo được chút!

Vì thế Ngôn Mặc Bạch nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng của cô đang ngủ mơ hơi khê động, bản tính sói xám lộ ra ngoài. Đón lấy đôi môi của cô. Cảm xúc mềm mại đó hết sức thích thú, so với trong trí nhớ càng thêm ngọt ngào và đẹp hơn

Anh ta ngậm chặt đôi môi của cô, nhẹ nhàng hôn, động tác cực kỳ ôn nhu, dường như sợ đánh thức người đang ngủ mơ.

Hôn chính là như thế này, một thoáng chốc, dường như cảm nhận được Tư Mộ đáp lại nhẹ nhàng, giống như là vô ý thức như một người đang ngủ mơ.

Từ từ Ngôn Mặc Bạch hôn càng mạnh mẽ, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng của cô, mạnh mẽ tiến vào miệng cô cướp đoạt, quấn chặt lưỡi xinh xắn của cô, cùng triển miên cùng múa.

Tay anh ta cũng không an phận dao động trên người cô, đến chỗ nào bị da thịt trắng nõn của cô đốt cháy, một mảnh phấn hồng. Hô hấp Ngôn Mặc Bạch càng ngày càng hỗn loạn, anh buồn môi của cô ra, nghiêng đầu để đầu cô bên cạnh, hô hấp nóng bỏng thổi bên tai cô, hun đến tay cô đều đỏ ửng lên.

Tư Mộ trong lúc ngủ mơ, làm một mộng tu nhân.

Thời gian dường như đã đến đêm, cô toàn bộ như phát cuồng đối với đôi tay không có phương hướng của anh.

Cô bị Ngôn Mặc Bạch đè dưới thân, bàn tay to lớn của anh ta đang dẫn lửa cháy hừng hực trên người cô, miệng của anh ta hôn cô, ngày càng xâm nhập. Cái loại cảm giác chân thật này không giống như đang nằm mơ.

Mặt Tư Mộ đỏ hồng, lơ mơ nghe thấy từ miệng mình nói ra những âm thanh thờ dài thỏa mãn.

Tiếng thở dốc dày đặc vang lên bên tai, khí nóng như đốt cháy đến đầu óc cô.

Thân thể cô ảm lên, dục vọng bị cháy bùng, chính là lúc động tình.

Đột nhiên, bên tai bị đau, làm cô giật mình tỉnh lại.

Tư Mộ tỉnh giấc từ trong mộng, đôi má phấn hồng, ánh mắt mở ra mê ly, lại giật mình phát hiện mình đang ở trong lòng của Ngôn Mặc Bạch, hai người đang thân mật cùng một chỗ, ôm thật chặt, một khe hở cũng không có.

Cô vội muốn nhảy từ trong lòng anh ta ra, lại bị tay Ngôn Mặc Bạch nắm đè lại, lạnh lùng quát: "Đừng nhúc nhích!"

Tư Mộ đột nhiên nghĩ đến trên người anh có vết thương, vì thế thân thể cứng ngắc mặc cho anh ta ôm, một cử động đều không dám, tâm tình như muốn khóc rồi.

Hơn nữa cô còn bị thương nghĩ đến, vừa mới cái kia, có lẽ không phải mơ...

"Anh, muốn ôm tới khi nào?" Tư Mộ vẫn duy trì thân thể cứng ngắc bất động, mà Ngôn Mặc Bạch cứ ôm cô như vậy, từ đầu không nghĩ muốn buông tay ra. Lúc này Tư Mộ đã cứng đến bắp thịt tê dại, mới lên tiếng hỏi, trong lời nói ỳ ạch vô cùng.

Ngôn Mặc Bạch hồi phục hô hấp, bên tay cô nói: "Em còn thiếu anh cái gì?"

Tư Mộ sững sờ hồi lâu cũng phản ứng không kịp. Thiếu anh ta cái gì?

Nợ tiền?

Không, muốn thiếu cũng là thiếu Ngôn Diệu Thiên.

Nợ nhân tình?

Lần đó anh ta ra tay cứu cô, không phải đã gặp mặt nói vô số lời cảm ơn rồi sao? Chẳng lẽ anh ta tính toán chỉ li đến chết cũng không bỏ? Anh ta không phải là người như thế.

Tư Mộ nghĩ đến vỡ não cũng không nghĩ được bản thân mình thiếu anh ta cái gì, vì thế hỏi: "Nợ anh cái gì?"

Ngôn Mặc Bạch thổi bên tai cô, giọng khàn khàn bay vào lỗ tai cô: "Em nợ anh một đêm động phòng hoa chúc, tân nương của anh!"

Mặt Tư Mộ nhất thời đỏ như tôm nấu trứng, lại đẹp mà ngon miệng.

Ngôn Mặc Bạch thấy thế càng cười tà mị, tay nắm đôi má phẩn của cô chơi đùa.

Có đôi khi, gặp mạnh nhưng lại cường, mới có thể bắt bại.

Ví như, hiện tại Tư Mộ rõ ràng không biết Ngôn Mặc Bạch bị thương, công nhiên mặc y phục tình thú dụ dỗ anh ta, liêu lĩnh khiêu khích như thế, Ngôn Mặc Bạch phải che mũi chạy trốn vào phòng vệ sinh.

Hiện tại, Ngôn Mặc Bạch yên lặng quyết định muốn sống như các ông chồng một dạng, không sợ đầu sợ đuôi nữa.

Không phải chỉ là một cô gái sao?

Không thu thập vậy thì trái ý cô rồi!

Xem, cô hiện tại còn ngoan ngoãn trong lòng anh ta, mặc tay anh nhào nặn, nghĩ muốn chơi đùa như thế nào liền chơi như thế ấy.

Thậm chí Ngôn Mặc Bạch đang đánh đòn trong lòng hừ hừ: Nếu không phải vì trên người mình bị thương có nhiều bất tiện, anh ta có thể đưa cô đi nhào nặn tới gấp xếp chơi đùa lật chuyển 360 độ (quá bạo lực rồi anh ơi ^^)

Tư Mộ núp ở trong lòng anh ta, trong đầu đang hò hét, nhớ lại lời anh ta vừa mới nói "Em còn thiếu anh một đêm động phòng, tân nương của anh." Lòng bàn tay cô đã bắt đầu đỏ mề hôi rồi.

Nghĩ tới như vậy, Tư Mộ có chút ghét bỏ bản thân mình làm kiêu.

Lúc cô mặc y phục tình thú dụ dỗ Ngôn Mặc Bạch, anh ta làm một bộ dáng quân tử căn bản không thèm nhìn thẳng đến cô, để cho cô có chút thất bại cùng ảo não. Nhưng mà hiện tại Ngôn Mặc Bạch cực kỳ chủ động mạnh mẽ phóng ra, mà bản thân cô lại một bộ dáng bị bắt buộc không tình nguyện.

Tư Mộ hưng hăng khách sáo bản thân mình một lần, sau đó bắt đầu điều chỉnh tâm tình của mình, nghênh đón công kích của anh ta.

Huống hồ, việc này đang hợp ý cô, không phải sao?

Tư Mộ hơi hơi ngửa đầu nhìn anh ta, ánh mắt trong đêm tối sáng ngời như vì sao. Giọng cô mềm nhũn, giọng điệu có chút làm nũng hứng thú, nhưng mà nói ra mà nói thì có chút trêu tức: "Anh... được không?"

Tay Ngôn Mặc Bạch捏 đôi má đang căng thẳng của cô, hận không thể đem mỗi miếng thịt trên gương mặt của cô cho lạp xả xuống.

Tư Mộ bị đau ngoan ngoãn ngậm miệng, tròn mắt chớp chớp ỷ khuất nhìn anh ta, một bộ dáng biết sai nhận lỗi.

Tâm tình Ngôn Mặc Bạch lúc này mới tốt lên nhếch môi cười.

Anh đột nhiên nghĩ tới hôm qua mình bị lão đại kia trêu chọc một phen, nhất thời nhiệt huyết sôi trào lên, trong thân thể đều đã nóng lên vừa hưng phấn bắt đầu luôn trên nhảy xuống.

"Cậu có thể nằm, cho em đầu ở trên! Như vậy có thể vẹn toàn đôi bên, cậu lại không hao tổn sức lực, lại được hưởng thụ tại chỗ...."

Thật sự có thể như vậy!

Mắt Ngôn Mặc Bạch sáng lên, hiện lên một tia giảo hoạt, nhưng trên mặt lại không có một chút thay đổi, anh ta nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngẩng lên trong lòng, giọng trầm thấp nói: "Anh, không được!"

Bộ dáng của anh ta xem ra cực kỳ nghiêm túc, cực kỳ đứng đắn, nhưng mà lời này làm cho Tư Mộ thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Nhưng mà cô có mượn mười lá gan, cũng không dám can rờ trước mặt Ngôn Mặc Bạch trêu chọc anh ta trên phương diện nào đó không được!

Vì thế cô đem mặt vụn vụn qua một bên, cắn môi cực kỳ khó chịu, hồi lâu môi cũng chưa buông ra, nói một chữ không nên lời. Cô sợ hãi bản thân mình mở miệng sẽ không nhịn cười được.

Bộ dáng của Ngôn Mặc Bạch lại hoàn toàn không thay đổi, nhìn biểu tình trên mặt Tư Mộ đang kìm nén nín cười, anh ta tiếp tục nắm mặt Tư Mộ, mạnh mẽ kéo lại đối mặt với anh, hỏi: "Em nói, làm sao bây giờ?"

Hồi rất chân thành, Tư Mộ có chút không đành lòng nở nụ cười.

Làm sao bây giờ?

Tư Mộ mạnh mẽ vận động đầu óc, lại phát hiện trong đầu mình là một mảnh hỗn loạn. Vì thế cô có chút chán chừ nói: "Cái đó, em có thể giúp anh?"

Hiện tại trong mắt Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch là một người đồng tính luyến ái. Đã đồng tính, như thế khẳng định không muốn cùng cô làm chuyện đó rồi. Nhưng mà hiện tại sinh lý của anh ta cần, lại không có cách nào tìm người đàn ông khác đến giải quyết, đương nhiên vấn đề khó khăn này liền ném cho cô rồi.

Tư Mộ kỳ thực cũng có quyết định của bản thân mình.

Nếu Ngôn Mặc Bạch để cho cô hỗ trợ, cô liền có thể giúp một tay, tay ti mi nắm chặt phía sau, quần anh ta cùng người đàn ông kia làm cùng một chỗ ra sao?

Vì thế Tư Mộ nghĩ, tôi lấy tay giúp anh vậy!

Ngôn Mặc Bạch do dự nhũn nhũn, có chút cân nhắc cô ta nói giúp, là giúp như thế nào. Bất quá vẫn hơi gật đầu. Anh ta biểu đạt rõ ràng như vậy, cô ta không nên không biết.

Nháy mắt, Tư Mộ có cảm giác rơi vào hầm lửa.

Nháy mắt, Tư Mộ có cảm giác rơi vào hầm lửa.

Nhưng mà rơi vào hầm lửa cũng phải nhảy vào nha, người nào để hầm lửa này để cho cô có tư thế tốt nhào vào sao?

Tư Mộ nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi, tay có chút run bắt đầu dò xét, lúc chuyển qua bên hông Ngôn Mặc Bạch, có chút chần chờ ngừng lại.

Trong đầu cô đang nhớ lại một số tiểu thuyết có miêu tả chuyện tình cảm này, sau đó nhớ lại bản thân mình kế tiếp phải nên làm cái gì.

Ở phương diện này, lý luận tri thức của cô được coi là phong phú, đọc qua cả ngàn quyển tiểu thuyết ngôn tình, là là vô nhục, không quan trọng khẩu vị hủ nữ, nếu đến cái này liền không hiểu mà nói, kia thật sự có lỗi với tác giả biết văn rồi. Nhưng mà kinh nghiệm thực chiến lại một lần đều không có, cô thậm chí không biết nên xuống tay từ nơi nào.

Tư Mộ nắm chặt quả đấm, lòng bàn tay ẩm ướt một mảng.

Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của cô, có chút buồn cười lên tiếng: "Như thế nào? không phải nói muốn giúp anh à, còn chưa ra tay?"

Phi!

Tư Mộ có chút xấu hổ giận dữ trừng anh ta, chuyện bí ối hạ lưu như vậy, vì sao mà anh ta lại bày ra bộ dáng thần nhiên như vậy?

Chẳng lẽ anh cho là mình cực kỳ vinh quang sao?

Anh cần thời gian, muốn làm phiền tay tôi, anh lại vẫn rất sung sướng sao?

Tư Mộ nghĩ muốn loạn lên, mọi người trên thế giới này điên rồi.

Tư Mộ ngưng lại con tức giận, từ từ đem tay thăm dò xuống dưới. Ngôn Mặc Bạch có chút đùa dai nắm lấy tay cô, trực tiếp ấn vào chỗ kia của anh ta. Như thế thật sự chạm vào, làm Tư Mộ hoảng sợ, tay đã nghĩ muốn lấy lại, nào ngờ bị Ngôn Mặc Bạch mạnh mẽ đè lại, không thể động đậy, bàn tay nhỏ của cô theo bản năng nắm thành quyền, tức giận nhìn anh ta...

Lòng của cô đều nhanh đập đến cổ họng, mặt đỏ bừng thở, động tác trên tay vụng về lại không lưu loát, chỉ có thể dựa theo những đoạn YY trong tiểu thuyết của mình mà làm.

Ngôn Mặc Bạch đã không khống chế nổi bắt đầu run rẩy, cùng nặng nề khởi dục, mồ hôi trên trán cũng không ngừng rơi xuống.

Tư Mộ làm như vậy cùng Ngôn Mặc Bạch không nói, đều là chưa bao giờ làm qua chuyện này, đều có cảm giác có chút ươn ẹo, mất tự nhiên.

Tư Mộ từ từ nhắm hai mắt lại, sắc mặt đỏ bừng.

Ngôn Mặc Bạch cũng từ từ nhắm hai mắt, khí tức bất ổn.

Hai người không có kinh nghiệm hiện tại toàn bộ đều ngưng lại, hô hấp liền đình chỉ.

Phía trên xa xa một chút lông ái muội bắn ra, làm cho đại não của cô nháy mắt trống rỗng...

Ngôn Mặc Bạch lại không thèm nhìn tới cô, mặt vẫn xoay vận bình ổn hô hấp. Một hồi lâu, tay anh ta lấy tờ giấy bên cạnh ném đến trước mặt đang ngu ngơ của Tư Mộ, tự mình cũng rút mấy tờ giấy tự nhiên lau sạch.

Được rồi! Anh ta không muốn kém nhiều lắm, anh bày tỏ kháng nghị nghiêm trọng.

Nhưng mà kháng nghị có hữu hiệu sao? Cô tuy ngẫu nhiên biểu hiện sự to gan, nhưng mà trên thực tế vẫn lại ngây ngô thẹn thùng, có thể làm đến bước đường này, đã là rất khó.

Nếu không phải trên mình mình có vết thương, anh ta có thể mạnh mẽ thêm một lát nữa rồi.

Anh nhìn nha đầu kia cũng không bạo lực cũng không hợp tác, anh chỉ cần cường mạnh một chút, cô lập tức bắt đầu thuận theo.

Ngôn Mặc Bạch một bên thề lương rửa sạch của mình, một bên lòi thề sắt son, cùng thương tổn cô gái nhỏ một chút, nhất định phải ăn thật no nê!

Tư Mộ bị anh vớt hộp giấy vệ sinh qua bị dọa thần trí trở về, sau đó thấy động tác của anh, kinh ngạc đến khăn giấy cũng không lấy, liền trực tiếp chạy vào phòng vệ sinh tròn.

Mặt Tư Mộ nhăn lại đem cái dịch dính trên tay ra, một bộ dạng biểu tình cực kì ghét bỏ, sau đó một tay cầm điện thoại, "Uy, sáng sớm, cậu đang làm gì sao? Qua bệnh viện một chuyến.. Còn ngủ? Không đủ! Lập tức qua đây cho mình!"

Cắt điện thoại, Tư Mộ nhìn xung quanh phòng vệ sinh một lần, sau cùng nhìn cái giá trên vách tường phát hiện một cái bình nhỏ. Cô vui mừng lấy lại, lấy nước sôi súc qua vài lần, vẩy khô, sau đó cẩn thận lấy dịch trắng từ trên tay bỏ vào bình.

Rửa chất dính trên tay vô số lần, Tư Mộ cầm cái bình nhỏ có chứa tinh dịch, trong lòng có chút không yên.

Tri thức y học của cô còn thiếu thốn, cũng không biết giữ như vậy khi xuống dưới tình trạng còn sống nổi không. Bất quá mặc kệ như thế nào, dù sao thử cũng không sao, nếu có thể thành công, cô lại đi nhiệt tình với Ngôn Mặc Bạch kia để làm chi chứ?

Tư Mộ ở trong phòng vệ sinh thật lâu, Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn cửa phòng vệ sinh đang đóng chặt, nhíu mi một cái, nghĩ thầm, có thể là còn thẹn thùng đi, trốn ở bên trong không dám ra đây gặp anh.

Ngôn Mặc Bạch cười không lên tiếng, vốn định xông vào xách cô ra, lại sợ cô càng thẹn hơn.

"Lấy chút nước ấm giúp anh lau người!" Ngôn Mặc Bạch hướng về phòng vệ sinh kêu lên.

Hiện tại đã rất trễ, bốn phía đều cực kỳ an tĩnh. Cửa toilet cũng không cách âm, bên trong Tư Mộ cái gì cũng chưa làm, tiếng Ngôn Mặc Bạch nói chuyện, cô nghe được rất rõ ràng.

Vì thế, mặt Tư Mộ lại càng đỏ hơn.

Cái tên gia hỏa kia, tự nhiên lại muốn cô giúp anh ta lau người sao?

Được rồi, cô biết hiện tại trên người anh ta có thương tích, hoạt động không tiện, nhưng mà những việc này cũng kêu cô làm, có phải cảm thấy quá khó xử hay không?

Tư Mộ bùm mặt ở trong phòng vệ sinh, rầu rĩ trả lời anh ta: "Em giúp anh kêu y tá đến đây!"

Ngôn Mặc Bạch bá đạo cự tuyệt, nói: "Muốn chính em giúp anh lau mình, tự tay lau cho anh!"

Lau em gái người!

Tư Mộ hận không thể lao ra cào anh! Yên lặng ở trong lòng mắng Ngôn Mặc Bạch từ đầu đến chân, mới lấy một cái thau sạch hứng nước ấm mang ra.

Kỳ thật lúc bắt đầu kết hôn Ngôn Mặc Bạch cùng Tư Mộ có hiệp nghị, tuy những điều khoản này rõ ràng không có cái nào nói Tư Mộ là bảo mẫu của Ngôn Mặc Bạch, nhưng mà ý tứ cũng coi như cô là người hầu một dạng.

Cho nên, hiện tại Ngôn Mặc Bạch bảo cô làm việc này về tình về lý đều có thể nói được.

Tư Mộ nhận lệnh bung thay ra ngoài, có thể cho là không có kinh nghiệm, sắc mặt không được tốt lắm, Ngôn Mặc Bạch liền nhíu mày, trên mặt lạnh lùng trôi lên một tia cười, anh nói: "Hiệp nghị ngày đó của chúng ta em quên rồi sao?"

Quả nhiên --

Liền biết anh là lấy cái này uy hiếp cô mà.

Tư Mộ cũng không tức giận, mà mỉm cười trả lời: "Đương nhiên là không quên. Em là được Ngôn đại thiếu tiền mua tới làm người hầu hầu hạ mà thôi, ăn uống ỉa đái của anh, đều nên do em hầu hạ."

Ngôn Mặc Bạch nghe trong lời nói của cô có ý tứ châm biếm, mặt lập tức liền lạnh xuống.

Tư Mộ biết anh chỉ là muốn phát hòa, vì thế lập tức ngoan ngoãn ngâm miệng lại, vắt khô khăn giúp anh ta lau người.

Thực ra lúc Tư Mộ ngủ Ngôn Mặc Bạch đã thừa dịp, tự mình lau chùi thân thể. Hiện tại bảo cô tới giúp đỡ lau người, chủ yếu là muốn lau chỗ nào đó. Còn là muốn chọc cô chơi, xem bộ dáng cô đỏ bừng mặt, đặc biệt đáng yêu.

Anh nghĩ, em không phải muốn trốn trong phòng vệ sinh thật lâu sao? Tôi càng muốn em ra ngoài, lại vẫn muốn em đến lau người, nhìn em trốn như thế nào.

Tư Mộ cẩn thận cởi bỏ quần áo của anh, tránh chỗ vết thương, đỏ mặt giúp anh lau trên thân, liền chuẩn bị bưng thau nước đi.

Đương nhiên Ngôn Mặc Bạch không hài lòng, vì thế anh trầm mặt nói: "Như vậy là xong việc rồi sao? Chỗ nên lau còn chưa lau!"

Tư Mộ bưng thau nước nắm thật chặt, nếu không phải hiện tại thấy trên người anh có vết thương, cô thật muốn hắt thau nước này vào mặt anh.

Quá hạ lưu không biết xấu hổ!!

Bất quá ai để cho anh là đại gia có tiền. Chính bản thân mình ký khế ước bán thân làm người hầu, còn nói gì đến quyền lợi.

Vì thế Tư Mộ chỉ có thể trở lại bên cạnh anh, siết chặt khăn, nghĩ thầm, rằng cái gì nên làm cũng đã làm, còn có cái gì phải sợ?

Vừa mới chuẩn bị vén quần của anh, Ngôn Mặc Bạch cực kỳ đáng đánh đòn mở miệng: "Đi lấy thau nước mới một lần nữa, cái này dơ rồi."

Không biết vì thích sạch sẽ mà tác quái, hay chỉ là muốn trêu chọc cô, thời điểm nhìn thấy Tư Mộ nén giận bưng thau nước vào phòng vệ sinh, tâm tình của anh cực kỳ tốt.

Rất không dễ dàng hầu hạ được Ngôn Mặc Bạch, điện thoại Tư Mộ vang lên.

Đoán chừng là Thanh Thanh từ nhà chạy tới rồi.

Hiện tại đã là hai giờ sáng, đoán chừng cô gái kia bị cô kêu đến, tâm tình rất kém, điện thoại gọi một hồi không ai tiếp, liền gõ cửa rồi.

Tư Mộ lo lắng quấy rầy người khác, lập tức chạy đến nghe điện thoại, nói với Ngôn Mặc Bạch những lời vô ích: "Anh đi ngủ trước, là Thanh Thanh gọi cho em, có thể có chuyện gấp, em đi xem."

"Đã nửa đêm còn đi đến nơi nào?"

"Ngay tại cửa, không đi xa, sẽ mau trở về đây."

Thần sắc Ngôn Mặc Bạch có chút mệt mỏi, nghĩ thầm rằng ngoài cửa có mấy người em giữ, không có chuyện gì.

Vì thế gật đầu, không nói gì thêm, lặng lẽ đi ra ngoài.

Trong túi tiền trên người cô có cái bình chứa tinh dịch màu trắng, ra cửa liền nhìn thấy Thanh Thanh, cũng không thèm để ý đến bộ dáng mất hứng của cô kéo cô vào một góc, thừa dịp nơi này thuộc hạ của Ngôn Mặc Bạch không chú ý, liền đem bình nhỏ nhất vào trong tay Thanh Thanh.

"Thứ này mình vừa mới lấy, cậu xem giùm một chút, nhìn xem, có thể sử dụng không?"

Thanh Thanh rút thân thể lại nghiêm mặt, nghe Tư Mộ nói lại đột nhiên cười lớn tiếng.

"Cậu cũng thật mạnh mẽ! Nói, là lấy được như thế nào?" Thanh Thanh nhú mày, cười cười nhìn chăm chăm cô.

Tư Mộ đỏ mặt trừng mắt nhìn Thanh Thanh, "Cái này mặc kệ, cậu nói có thể dùng được hay không?"

Thanh Thanh nhìn cái bình trong tay, lắc đầu nói: "Cái chai này chứa một số chất hóa học đặc biệt, đối với tình trạng có ảnh hưởng. Nếu tình trạng còn sống, phỏng chừng cũng không khỏe mạnh rồi."

Tư Mộ buông lỏng bả vai, giống như bong bóng xì hơi, "Mình còn nói làm được như vậy, mình liền không thể lại dụ anh ta, trực tiếp làm mạng thể trong ông nghiệm được."

Thanh Thanh buồn cười vỗ vỗ vai Tư Mộ, "Cậu thật khờ hay giả ngu? Cậu nghĩ muốn, nếu cậu cùng Ngôn Mặc Bạch không có phát sinh chuyện gì, cậu lại mang thai, mặc dù đứa bé này là con của Ngôn Mặc Bạch, họ Ngôn kia sẽ thừa nhận sao? Nhà họ Ngôn bỏ qua cho cậu mới lạ?"

Không khí trông đầu Tư Mộ như sụp xuống, "Mình phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ thật sự đi theo anh ta làm súng thật đạn thật sao?"

Thanh Thanh thở dài, "Cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Tư Mộ không còn cách nào khác, chỉ có thể nắm tay cho mình thêm tinh thần. Nếu con đường này do bản thân mình lựa chọn, như vậy dù có gian khổ, cũng phải tiếp tục đi.

“Cậu lấy giúp mình đi xét nghiệm một lần! Nói không chừng—” Tư

Mộ trở về phòng trước, vẫn chưa từ bỏ ý định cầu mong Thanh Thanh giúp đỡ.

Thanh Thanh bắt đầu đi, chỉ có thể đồng ý.

"Moa~ không hồ là chị em tốt!" Tư Mộ vui mừng ôm Thanh Thanh hôn một cái, xoay người bước vào phòng.

Tư Mộ trở lại phòng bệnh, Ngôn Mặc Bạch đã ngủ thiếp đi. Tư Mộ tính đi qua phòng khác ngủ, nhưng lại sợ nửa đêm anh thức dậy cần muốn gì mà nói, kêu lên sợ bọn họ không nghe được.

Vì thế ngủ trên sofa trong phòng của Ngôn Mặc Bạch một buổi tối thôi.

Hiện tại đã là đầu đông, ban đêm nhiệt độ không khí rất thấp, may mắn trong phòng có mở máy sưởi, bất quá Tư Mộ cứ như vậy mà ngủ, trời chưa sáng, đã bị lạnh làm thức giấc rồi.

Cô lạnh run người, cong người đứng lên quan sát.

Ngủ ở trên ghế sofa vốn không thoải mái, toàn thân đều đã đau nhức, lại thêm chịu lạnh, vì thế càng không thoải mái.

Cô đứng dậy định vận động thân thể, gương mặt liền nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch nằm ở trên giường, anh đang trừng to mắt nhìn, ánh mắt lạnh lùng, vừa thấy liền biết anh lại mất hứng rồi.

Tư Mộ nghĩ tính tình người này thật kỳ quái. Ngủ một giấc thức dậy đều có thể tức giận. Chẳng lẽ bởi vì chính mình thức dậy trễ hơn anh ta, cho nên anh ta cảm thấy mất hứng?

Trong lúc cô đang đoán già đoán non trong lòng, Ngôn Mặc Bạch nhìn chằm chằm Tư Mộ nói: "Ồ trên ghế sofa ngủ có tốt không?"

Tư Mộ cười khan hai tiếng: "Không tồi, không tồi."

Mặt Ngôn Mặc Bạch lại trầm xuống, con ngươi đen lộ ra vẻ tức giận, "Về sau em phải ngủ trên giường. Anh thức dậy, em cũng phải thức."

Ngủ trên giường?

Chẳng lẽ ngủ cùng anh ta sao?

Tuy rằng giường kia không nhỏ, nhưng mà cùng anh ta chung giường chung gối, Tư Mộ nghĩ có chút buồn bực, có thể không cần được không?

Không nói cô nam quả nữ gần nhau có thể làm cháy gì gì đó, mà hiện tại trên người anh ta có vết thương, tướng ngủ của cô không tốt lắm, nếu đá trúng anh ta thì phải làm sao bây giờ?

Bất quá, Tư Mộ không dám phát biểu ý kiến, bởi vì lúc Ngôn Mặc Bạch trầm mặt, đặc biệt rất dọa người.

Ngôn Mặc Bạch liếc Tư Mộ một cái, thấy có vẻ không phản kháng, liền thu lại biểu tình, nhàn nhạt nói: "Ta đói bụng --"

Tư Mộ lập tức đi rửa mặt, đi mua cháo cho anh.

Cứ như vậy, mỗi ngày Tư Mộ đều ngàn y trăm thuận, mọi cách đều chiều cố Ngôn Mặc Bạch, sau khi anh nằm viện được một tuần, rốt cuộc cũng được phê chuẩn xuất viện.

Ngày đó Tư Mộ không có về lại mặt, Phó Minh Vũ cùng Tô San ở nhà đợi cho đến giữa trưa lại vẫn không gặp con gái trở về, vì thế gọi điện cho Tư Mộ hỏi. Tư Mộ không có nói cho ba mẹ nghe chuyện Ngôn Mặc Bạch nằm viện, nghĩ bọn họ mà biết, không chừng sẽ hỏi ra căn nguyên mọi chuyện. Vì tránh cho ba mẹ không cần lo lắng, Tư Mộ nói cô cùng Ngôn Mặc Bạch đi hưởng tuần trăng mật, một tuần mới trở về.

Vì thế mới ra viện, cả nhà của mình cũng không trở về, Ngôn Mặc Bạch liền bồi Tư Mộ trở về nhà mẹ đẻ.

Đương nhiên Ngôn Diệu Thiên lại không ngừng khó chịu, nhưng cũng không nói gì, dù sao thời điểm lại mặt sau ba ngày đã không trở về, hiện tại trở về nhà mẹ đẻ cũng là chuyện phải làm.

Sau giờ cơm tại nhà họ Phó, Tô San liền thúc giục bọn họ trở về nhà.

"Buổi sáng các con vừa đi tuần trăng mật trở về, liền về bên này ăn cơm trưa, trong lòng cha con khẳng định sẽ không vui. Các con trở về Ngôn gia ăn cơm chiều, mới vừa gả về đừng để cha con có ý kiến với con."

Kỳ thật Tô San muốn giữ con gái lại qua đêm, nhưng nghĩ đôi vợ chồng sau khi kết hôn đã chuyển ra ngoài sống, không có sống cùng với Ngôn Diệu

Thiên, nói như vậy chỉ sợ Ngôn Diệu Thiên có ý kiến.

Lo lắng sau này con gái ở nhà họ Ngôn sẽ không dễ chịu, cũng không dám ở lâu, trước nên lấy lòng cha chồng bên kia đi.

Tư Mộ cũng không dám ở lại lâu.

Ngôn Mặc Bạch có thể cùng cô trở về một chuyến đã là chuyện cực kỳ không dễ dàng, tuy bệnh viện phê chuẩn cho xuất viện, nhưng vẫn nên về nhà tịnh dưỡng thật tốt.

Thời điểm lúc ăn cơm, Phó Minh Vũ mừng rỡ vì con gái trở về, liền lôi kéo Ngôn Mặc Bạch uống rượu, Ngôn Mặc Bạch không cự tuyệt, thật sự cùng uống.

Một bên trong lòng Tư Mộ run sợ, nghĩ ra lí do ngăn cản, lại sợ cha tìm ra được điểm gì manh mối.

Vì thế ăn một bữa cơm mà mồ hôi lạnh chảy liên tục:

Hiện tại mẹ đã lên tiếng cho bọn họ trở về sớm một chút, cô không do dự liền gật đầu. Dù sao nhà cũng gần, về sau có thể trở về tùy lúc.

Ngôn Mặc Bạch lại cùng cha uống rượu không ngừng, phỏng chừng lại phải trở lại bệnh viện rồi.

Buổi chiều lúc trở về, Tư Mộ nghĩ đến lời nói của mẹ mình, vì thế liền hỏi Ngôn Mặc Bạch: "Cơm chiều có trở về nhà lớn ăn cơm không?"

Ngôn Mặc Bạch nằm ở trên giường, vẻ mặt trắng xanh. Giữa trưa uống nhiều như vậy, thật là tổn thương đến chỗ vết thương.

Anh nhắm mắt lại, thấp giọng nói: "Không trở về!"

"Nhưng mà..."

Tư Mộ nhìn bộ dáng bị bệnh của Ngôn Mặc Bạch ỉu xiu, lại áy náy tự trách mình.

Sớm biết vậy tự mình về nhà một mình là tốt rồi, anh đi, ngược lại làm anh mệt đến mức anh khó chịu như vậy.

Làm mich lòng cha chồng là tội đi, mà giờ phút này bộ dạng của Ngôn Mặc Bạch như vậy, đoán chừng là cũng không đi được rồi.

Tư Mộ thấy trán Ngôn Mặc Bạch chảy đầy mồ hôi, mà còn giữa trán của anh nhăn lại, chắc là ngủ không được thoải mái. Vì thế cực kỳ tự giác liền đi lấy chăn tới đắp lên người Ngôn Mặc Bạch.

Đắp một hồi, giữa trán nhăn lại của Ngôn Mặc Bạch mới dần giãn ra, cô mới buông lỏng thở dài.

Ngôn Mặc Bạch liền ngủ thẳng đến ngày hôm sau mới thức dậy, làm dọa Tư Mộ sợ, nửa đêm trực tiếp gọi điện thoại cầu cứu bác sĩ.

Ngày đó bệnh viện phái bác sĩ trợ lý của Cố Khuynh chạy vội tới làm kiểm tra cho Ngôn Mặc Bạch, đến khi xác định chỉ là do uống nhiều nên mới ngủ thiếp đi, lúc này Tư Mộ mới thả lỏng tinh thần.

"Thân thể Ngôn thiếu mới vừa khôi phục được một chút, không thể uống rượu, làm sao lại có thể uống nhiều như vậy?" Bác sĩ không hài lòng hỏi.

Tư Mộ chột dạ, cười gượng hai tiếng, không nói thêm gì.

"Về sau nhất định phải chú ý, nhất là không được uống rượu. Còn có thức ăn thì nhất định phải pha loãng một chút. Lần nữa sẽ... tạm thời không có nguy kịch, ách, vận động—" Bác sĩ nhìn mặt Tư Mộ đỏ lên, liền ôm túi thuốc chạy thoát.

Buổi sáng lúc Ngôn Mặc Bạch thức dậy, trái lại tinh thần tốt lên rất nhiều. Sắc mặt cũng tốt hơn.

Tư Mộ nấu cháo trắng cho Ngôn Mặc Bạch, chờ sau khi anh ăn xong, Tư Mộ nói: "Trước là em xin nghỉ nửa tháng, hiện tại ngày nghỉ chỉ còn đến ngày mai thôi. Em chờ một lúc muốn đến trường học một chuyện, làm thủ tục tạm ngừng học."

Ngôn Mặc Bạch đã som nói trước, để cho cô làm thủ tục thôi học, cho nên Tư Mộ cũng chuẩn bị tâm lý cho mình, hiện tại ngày nghỉ còn, nên sớm một chút đem chuyện này đi giải quyết.

Nếu cô đã nói vậy, Ngôn Mặc Bạch không có lý do nào không cho cô ra ngoài.

Phái xe đưa cô đi, Tư Mộ liền cự tuyệt. Sau đó tự mình mở ra chiếc xe Maybach màu đen Ngôn Mặc Bạch cho hôm trước ngênh ngang đi học.

Chuyện Tư Mộ cùng thái tử YT Quốc Tế kết hôn đã truyền đi khắp nơi, hôn lễ được làm long trọng như thế, mà còn tuyên truyền trên TV và báo chí, trên tòa nhà cao tầng ở đường cái còn treo tấm hình to lớn vĩ đại cô mặc áo cưới.

Tư Mộ mới vừa trở lại trường học, bạn học trước kia ở chung phòng liền quay quanh tám chuyện???? nói chuyện phiếm.

Lúc làm thủ tục, cơ bản không cần xếp hàng, hiệu suất kêu là thật nhanh. Kỳ thật trước đó Ngôn Mặc Bạch cùng hiệu trưởng trước đó đã chào hỏi qua, tự nhiên nhân viên nhà trường cũng sẽ không làm khó dễ cô.

Tư Mộ chào tạm biệt các chị em, chuẩn bị về nhà, bên cạnh chiếc Maybach màu đen có một bóng người.

Tư Mộ chăm chú nhìn vào, dọa người nhảy dựng.

Người tới chính là Quân Đình?

Tư Mộ đối với Quân Đình một chút cũng không biết, cũng không suy nghĩ. Vì thế chỉ lễ phép gật đầu chào hỏi, sau khi tắt hệ thống chống trộm của xe, lúc chuẩn bị mở cửa xe, Quân Đình đi tới nhìn Tư Mộ: “Có thời gian không? Tôi có một số việc muốn nói cùng cô.”

Tư Mộ nghĩ không muốn, nhưng mà Quân Đình nhàn nhạt nói: “Diệp Nham là bạn cùng phòng với tôi”

Lúc Tư Mộ và Diệp Nham cùng một chỗ, có đi qua ký túc xá của anh ta vài lần. Khi đó đối với những người khác ở ký túc xá của anh ta không có chú ý lắm. Vì thế Quân Đình nói là bạn cùng phòng với Diệp Nham, Tư Mộ không có hoài nghi.

“Qua quán cafe bên kia ngồi đi!” Quân Đình nói xong liền quay đầu đi.

Tư Mộ đứng ở sau một lát, thờ dài, vẫn là nên đi.

Những chuyện khác cô cùng Diệp Nham đã nói rất rõ ràng, xác nhận đã chia tay rồi. Nhưng hiện tại bạn cùng phòng của anh ta lại chạy đến nói tìm cô, nói là có chuyện có liên quan đến Diệp Nham muốn nói với cô. Cô cứ như vậy liền đi theo rồi.

“Đã hơn mười ngày không thấy bóng dáng của Diệp Nham, anh ta cũng không trở về ký túc xá, các bạn học cũng không biết anh ta ở nơi nào.” Tay Quân Đình khuấy cafe, nhìn chăm chăm Tư Mộ chậm rãi mở miệng.

Tư Mộ sững sốt, hỏi: “Anh ta đi đâu vậy?”

Tư Mộ khẳng định Quân Đình biết Diệp Nham ở nơi nào, vì thế liền hỏi anh.

“Nghe nói cùng với em gái của đại ca hắc đạo ở cùng một chỗ.”

Tư Mộ không biết tâm tình giờ phút này là cái gì, khổ sở, phẫn nộ, thương tâm, không dám, toàn bộ đều đã về sau, nhưng mà không có nồng đậm.

Về Diệp Nham, dường như cô không có quá nhiều tâm tình đi quan tâm anh ta.

Vì thế nghe Quân Đình nói như vậy, cô không có chút kiên nhẫn cắt ngang: “Được rồi, nếu chuyện anh muốn nói là chuyện của Diệp Nham, thật xin lỗi, tôi không thể tiếp tục.”

Quân Đình ngăn người, không biết vì sao cô lại trở mặt như vậy. Nghĩ muốn giữ cô lại, lại không biết mở miệng như thế nào. Vì thế cứ như vậy nhìn Tư Mộ đi vào trong xe Maybach màu đen, lái xe chạy mất.

Mà giờ phút này, bọn họ không người nào phát hiện, ở cửa có một người thanh niên trẻ, vẻ mặt lạnh nhạt rút điện thoại ra, gọi điện thoại cho nhân vật chính, nhưng là chuyện Tư Mộ:

“Ngôn thiếu, Thiếu phu nhân cùng một người thanh niên ở quán cafe.”

Mà đầu dây bên kia người đàn ông nằm trên giường, tay nắm chặt điện thoại không khỏi căng thẳng. ...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cùng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Xem Anh Đêm Nay Thu Thập Em Như Thế Nào

Tư Mộ lái xe trong thành thị, lúc cô đi ra ngoài Ngôn Mặc Bạch dường như có bảo cô phải về sớm, nhưng mà hiện tại cô không muốn về sớm.

“Alo, Thanh Thanh, có thời gian không? Ra ngoài tụ tập!” Tư Mộ đeo tai nghe bluetooth, một bên chú ý tình hình giao thông, một bên gọi cho bạn thân, “Cậu gọi mấy người kia đến đó, tại “Đạ Yến” đi, hiện tại mình sẽ lái xe qua, các cậu mau qua nhanh!”

Cúp điện thoại, lại lục tìm số điện thoại của “Đạ Yến”, dự định đặt một gian phòng.

Ở thành phố A “Đạ Yến” được coi là Câu Lạc Bộ lớn nhất, kinh doanh 24 giờ, mà còn là nơi để cho người giàu có thể tiêu phí tiền bạc.

Tư Mộ ngồi trong phòng ăn một đồng đồ ăn vặt, ngồi trên ghế sofa, một bên gặm cổ vịt, một bên chờ đám bạn đến.

Mẹ con Vưu Ưu đến sớm nhất, Vưu Ngự vừa vào phòng, thấy trên bàn bày một đồng đồ ăn vặt, liền kêu to xông đến, ở phía sau Vưu Ưu dận dò nó cẩn thận một chút kéo dưng phải. Nhìn đến bộ dáng không tốt của Tư Mộ, trêu chọc: “A, vì sao mới tân hôn liền có biểu tình như thế này?”

Tư Mộ gặm cổ vịt, hừ hừ không nói chuyện.

Vưu Ưu đi đến gần, tay nắm cằm Tư Mộ, “Tới! để cho chị nhìn xem! Chắc, khuôn mặt này, nhìn như thế nào cũng không giống như là thoải mái quá vậy? Sao thế, người kia không cho cậu ăn no sao? Vì thế ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy để lót dạ?”

Vưu Ưu luôn luôn là mở miệng không chừng mực như vậy, bản tính lưu manh, làm chị em tốt với mấy cô, tuy đều sinh ra từ gia đình giàu có, nhưng mà cũng không có cái gì gọi là thực nữ cả.

Các cô đều có thể dùng một câu để tổng kết, đó chính là: Tư tưởng thượng nữ lưu manh, là một cô gái tốt trong sinh hoạt, ngoại hình như cô gái nhu tình, tâm lý Transformers!

Các cô đều là khuê phòng, đầu tiên đều là bộ dáng xuất chúng, tùy tiện cầm một cái gì ra ngoài, đều là mỹ nữ. Nhưng mà các cô không phải là thực nữ.

Ngay lúc Vưu Ưu đang làm bộ dáng lưu manh nắm Tư Mộ đùa giỡn, vừa vận Diêu Dao, Sở Kỳ cùng Thanh Thanh, cả ba cô đều đến cùng lúc.

Lúc đi vào cửa, vừa vận nghe Vưu Ưu nói chuyện.

Diêu Dao la to chạy nhào vào ôm Tư Mộ: “Mộ Mộ, anh ta thật sự là gay sao? Rất lo nha! Cậu có tán công anh ta hay không? Nhưng mà anh ta thật sự không được sao? Nhìn mặt cậu xem, ồ vàng trắng xanh, lại không ít khổ rập, vành mắt đen, nói, cậu đây là muốn tìm chỗ bắt mần đúng không?”

Tư Mộ tiện tay cầm cái chân vịt một bên liền nhét vào miệng Diêu Dao, “Ngăn không được cái miệng của cậu>”

Thanh Thanh đi đến bên cạnh lấy cây tăm xé nhỏ một miếng thịt bò, một bên ăn một bên cười đến cực kỳ xúc động. “Đoán chừng đây là hậu quả của việc túm dục đi!”

Tư Mộ nghĩ đến mấy ngày trước đem cái bình nhỏ giao cho Thanh Thanh, trên mặt nhất thời đỏ lên.

“Các cậu—“ Tư Mộ thẹn quá thành giận chỉ vào các chị em của mình, “Chị em mà như vậy đó à? Chỉ biết cười nhạo mình, mình đã thương tâm đến chết, huhuhuhu, tôi muốn cùng các người tuyệt giao>”

Mấy người khác đều cực kỳ bình tĩnh ăn mấy thứ đồ ăn vặt, trợn mắt nhìn cô.

Tư Mộ thở dài, có chút thất bại nói chuyện, “Các cậu cho mình lời khuyên đi, được không, các vị tổ tông?”

Vưu Ưu một bên xoa xoa cái miệng đầy dầu của Vưu Ngự, một bên nói: “Cậu chính là tự tìm việc cho mình! Theo mình mà nói, đã tới thì cứ an tâm. Cậu cũng đã cùng Ngôn Mặc Bạch kết hôn, sẽ không cần phải suy nghĩ đến tên đàn ông kia thôi, nghỉ muốn cũng muốn không được, nghĩ đến cậu cũng không có thể muốn, này không phải là tự mình tìm tội sao?”

Những người khác đều gật đầu nhất trí phụ họa, khinh bỉ Tư Mộ.

Về chuyện Tư Mộ cùng bạn trai trước là Diệp Nham, các cô đều đã biết rõ.

Thời điểm Sở Kỳ nghe nói Diệp Nham sau lưng cô cùng cô gái khác uống rượu qua đêm, cô phản nộ kêu hô mấy vệ sĩ của cô, chuẩn bị đem tên Diệp Nha kia đánh một trận, cuối cùng bị Tư Mộ cản lại.

Lúc trước Tư Mộ nói với Sở Kỳ là Vân Đạm Phong Khinh, giống như cái gì đều có mắt nhìn, cầm được thì buông xuống được. Nhưng mà hiện tại lại xoắn bởi chuyện này, là vì cái gì?

“Mình vừa mới đi làm thủ tục tạm ngưng học. Trong trường học gặp được Quân Đình, chính là người lần trước nhìn thấy một sói ca mặc áo màu da cam, tiểu công tử nhà thị trường. Anh ta nói với mình, Diệp Nham đã không đi học một khoảng thời gian. ....” Tư Mộ có chút buồn bực, trông lòng có chút loạn.

Bất quá hiện tại nói đến cái này, cô lại nghĩ đến là Ngôn Mặc Bạch kêu cô đi nghỉ học, mà không phải tạm ngưng học.

Được rồi, cô lại tự làm chủ rồi.

“Anh ta không đi học thì liên quan gì đến cậu? Phó Tư Mộ, cậu đừng nói là cậu vẫn còn thích kẻ bạc tình kia nha? Đừng để mình khinh thường cậu!” Sở Kỳ hôm nay có chút an tĩnh, đây là câu nói đầu tiên của cô từ lúc vào đây, cảm xúc có chút kích động.

“Đừng, anh ta từ đầu đã không có liên quan gì với cậu chuyên gì rồi. Cậu đã gã làm vợ, bà Ngôn! Đến như bạn trai trước đó gì đó, vẫn là sau lưng bắt cá hai tay, loại tình yêu cận bã này từ đầu thì chết từ đó đi!” Diêu Dao phụ họa, “Mà còn chồng cậu thật tốt, đẹp trai bỏ bu, giàu đến chảy mỡ, đừng nói là đốt đèn, cho dù là cầm đèn pin cao cấp cũng là khó tìm rồi!”

“Nhưng mà, Ngôn Mặc Bạch anh ta là gay, mình cùng người đàn ông không thích phụ nữ kết hôn, cuối cùng mình là quả phụ, có cái gì khác nhau?” Tư Mộ nhỏ giọng tranh luận.

Thanh Thanh nhủ mày: “Cho là gay đi, cũng không phải bị cậu làm thẳng một lát sau?”

Vì những lời quá xuất sắc này, những người khác đều rất hứng phần chạy qua, mắt sáng phóng qua, trên mặt viết mấy chữ thật to “Tôi muốn nghe bát quái.”

“Nói nhanh lên, cậu cùng Ngôn Mặc Bạch đêm tân hôn như thế nào.” Điều Dao cảm thấy chuyện bát quái này mới đúng là chuyện của cô thích.

Thanh Thanh cười nhạo: “Đêm tân hôn đoán là quá đồi trụy và bạo lực rồi, Ngôn Mặc Bạch trực tiếp bị cậu ấy đem tới bệnh viện cấp cứu.”

Chuyện này Tư Mộ trừ Thanh Thanh, những người khác đều không có nói cho nghe.

Vì thế này một số mạnh mẽ đoán mò được tuôn ra, lập tức làm cho mấy người khác trố lên lòng hiếu kỳ, đều đã gào khóc kêu muốn chia sẻ chi tiết.

Tư Mộ đỏ mặt, tính đánh chết cũng không nói, nhưng mà thay vào đó đám bạn xấu đã ra chiêu ngoan độc với cô, liền là cù nàng ngứa. Tư Mộ sợ nhất là ngứa, khẽ đụng sẽ cười đến quặt quẹo, vì thế giờ tay đầu hàng, kể hết mọi thứ rồi.

“Nói như vậy, Ngôn Mặc Bạch xem không giống là gay, ít nhất anh ta đối với cậu cũng là có nghĩ cách.” Vu U bình tĩnh phân tích.

Điều Dao lại vẫy tay đồng tình: “Ngôn Mặc Bạch thật đáng thương... đêm tân hôn, xuân tiêu một khắc, ngày tốt như vậy, làm chuyện hợp tình hợp lý, lại bị thô bạo! Mộ Mộ, cậu như thế nào mà hạ được chân rồi?”

Tư Mộ lau mồ hôi, tâm nói anh ta đúng là chị em tốt của cậu, cái người này cánh tay rẽ ra ngoài là tên tiểu bạch nhãn lang.

“Mình xem, cậu vẫn nên thanh thần ổn định cùng Ngôn Mặc Bạch sống đi, hiện tại tấn công anh ta, cũng không tin không thu thập được anh ta! Sau khi tấn công, sinh ra đứa bé gì đó, không phải là nước chảy thành sông sao? Cũng không cần lo lắng chuyện của “Lăng Vũ”, như vậy cậu tốt họ tốt mọi người cùng tốt” Vu U vừa ăn sơi cá mực, vừa cho đều nghe.

“Ngôn Mặc Bạch cùng bạn của anh ta, tình cảm rất tốt...” Tư Mộ đương nhiên biết Vu U nói như vậy có thể đạt tới thắng lợi hoàn toàn, nhưng mà chuyện tình cũng không thể đơn giản như vậy.

Sau câu nói đầu tiên cho đến bây giờ Sở Kỳ chỉ háng giọng một cái, mở miệng nói câu thứ hai. Cô có chút rầu rĩ nói: “Cái đó, Cố Khuynh anh ta nam nữ đều xoi.”

Vài người đều đã dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sở Kỳ, kinh ngạc làm sao cô có thể biết được chuyện này.

Phản ứng kịch liệt nhất là Tư Mộ.

Cô bắt lấy tay Sở Kỳ, có chút căm giận nói: “Cậu nói cái gì? Cố Khuynh anh ta dám cư nhiên chơi đùa với con gái? Anh ta sao có thể như vậy? Anh ta không phải cực kỳ thích Ngôn Mặc Bạch sao?”

Nghĩ như vậy, Tư Mộ có chút đau lòng thay cho Ngôn Mặc Bạch.

Tên kia hiện trên người có vết thương, nếu là biết ở sau lưng anh ta vợ của mình muốn làm thịt con gái, kia không phải thể xác lẫn tinh thần đều đau khổ sao?

Quá thương cảm!

Khi đó Tư Mộ căm giận hận không thể lập tức đi tìm Cố Khuynh tính sổ vì Ngôn Mặc Bạch, Sở Kỳ nhắm chặt mắt, bất cứ giá nào nói: “Cô gái đó là, là mình!”

Cái gì?

Không chỉ có Tư Mộ kêu to lên, đến Thanh Thanh cùng những người khác đều không bình tĩnh trọn mắt nhìn Sở Kỳ.

“Nói một chút sao lại thế này!” Tư Mộ rờ trán Sở Kỳ, thái độ cường ngạnh bức cung.

“Ách, kỳ thật... mình cũng không rõ lắm. Bản thân mình đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúc ban đêm ngày cậu kết hôn anh ta đưa mình về nhà, kết quả mình ở trên xe ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại liền phát hiện đã nằm trên giường anh ta rồi. Mình phản kháng, nhưng mà thân thủ tên kia rất lợi hại, hai bả cù liền trối mình ở trên giường, hu hu hu—” Sở Kỳ nhắm mắt, ruột gan đều đã hối hận, tối đó sao lại có thể đồng ý cho anh ta đưa về? Lại còn đem bảo vệ của mình đuổi hết đi.

Tức nhất chính là, trối cô lại, nửa đường lại có một cuộc điện thoại gọi đến. Bỏ cô lại một mình, mãi đến sáng ngày thứ hai mới về cời trối cho cô.

Thì ra là Ngôn Mặc Bạch bị Tư Mộ đạp phải vào bệnh viện!

Ách?

Tối hôm đó anh ta cũng đã làm chuyện có lỗi với Ngôn Mặc Bạch rồi sao?

Vậy vì sao lại nhìn thấy cô lại làm bộ dáng muốn ăn thịt người chứ?

Xem ra người đàn ông này nam nữ đều xoi, đồ cặn bã!

Tâm tình Tư Mộ đối với Ngôn Mặc Bạch lại nhiều hơn một phần.

Vài người tụ một chỗ ăn uống nói chuyện phiếm, cười nháo, mãi cho đến khuya mới tan cuộc trở về.

Điện thoại của Tư Mộ không biết vì sao lại tắt máy. Lúc trò chuyện hăng say, từ đầu đã không chú ý đến thời gian đã trôi qua nhanh rồi.

Khi cô bận nhỏ Vưu Ngu la hết đời xem phim hoạt hình, Tư Mộ mới ý thức được lúc đó thời gian đã trễ như thế rồi.

Lúc cô lấy điện thoại ra xem giờ, mới hay điện thoại hết pin, đã tắt từ lúc nào rồi.

Nhất thời, trong lòng cô có chút luống cuống.

Trước đó Ngôn Mặc Bạch đã cảnh cáo cô, điện thoại là vật bất ly thân, muốn mở máy 24 giờ, anh ta muốn tùy lúc gọi cô cũng có thể tìm được, nếu không thì tự gánh lại hậu quả!

Hôm nay lúc ra khỏi nhà, Ngôn Mặc Bạch vẫn dặn cô đi sớm về sớm...

Cô nghĩ, đoán chừng Ngôn Mặc Bạch đã gọi điện thoại vô số lần tìm cô, cô không nói tạm biệt liên ngay ngốc ở bên ngoài không trở về nhà

Lần này thảm rồi!

Nếu gọi điện không tìm thấy, tự gánh lấy hậu quả...

Nghĩ vậy, Tư Mộ run cầm cập, lập tức liền phát tay với các chị em: “Thời gian đã khuya, chúng ta tản đi. Hôm nay có thời gian lại tụ lại tụ tập.”

“Gã cho người ta liên không giống nhau, vội trở về hầu hạ chồng mình sao?” Diêu Dao đánh đánh lên vai Tư Mộ, cười trêu chọc cô.

Tư Mộ bất mãn trừng mắt liếc nhìn bạn thân một cái.

Hầu hạ?

Đúng rồi, Ngôn Mặc Bạch một mình ở nhà, cô cả ngày đều không ở nhà, không biết tên kia có ăn cơm chưa.

Dựa vào anh ta thì không có khả năng, hy vọng anh ta có thể biết kêu đầu ăn ở ngoài, nếu không sẽ đói chết anh ta.

Không dám chậm trễ nhiều, Tư Mộ cầm túi liền đi ra ngoài. Trên đường trở về, Tư Mộ lái xe rất nhanh, lần này mới biết được thế nào là giành giật từng giây.

Tại một ngã tư, bên trái một chiếc xe lao ra, Tư Mộ vì tránh đi, đánh nhanh tay lái, xe bị đánh ngã về lan can bên cạnh. May mắn phanh lại đúng lúc, đầu xe bị đụng mạnh bop méo, trái lại người lái không bị sao.

Nhưng mà lúc này đang là giờ cao điểm, cho dù là tai nạn nhỏ cũng trở nên kẹt cứng, xe Tư Mộ không thể rời đi được, bên cạnh đã có người báo cảnh sát, rất nhanh xe cảnh sát đã đến xử lý rồi.

Tuy là chiếc xe kia lao qua từ bên trái là không đúng luật giao thông, Tư Mộ né tránh mới xảy ra tai nạn, nhưng là lúc đó Tư Mộ đã chạy quá nhanh, cũng là không tuân theo luật giao thông rồi.

Cảnh sát giao thông làm theo luật muốn dẫn về cục cảnh sát lập biên bản.

Tư Mộ bị dọa sợ tại chỗ.

Bình thường cô tuy không phải là cô gái ngoan ngoãn cái gì, nhưng mà cho tới giờ chưa làm cái gì trái luật bao giờ, hiện phải vào cục cảnh sát, làm cô có chút sợ hãi.

“Chú cảnh sát, có thể không đến cục cảnh sát được không ạ?” Tư Mộ cười lạnh với chú cảnh sát nói.

“Đây là làm theo luật, mời cô phối hợp.” Chú cục kỳ chuyên nghiệp trả lời. “Liên lạc với người nhà đến cục cảnh sát bảo lãnh cô về đi!”

Người nhà?

Cô không dám nói cho ba mẹ, nếu để cho bọn họ biết chạy xe nhanh như vậy, còn xảy ra tay nạn, không phải làm họ lo lắng đến chết hay sao.

Số điện thoại một người quen Tư Mộ đều không nhớ rõ, tất cả đều lưu trong điện thoại. Hiện tại điện thoại lại hết pin, cũng không biết liên lạc với người khác như thế nào.

“Chú cảnh sát, điện thoại con không còn pin, liên lạc với người nhà không được. Xin chú thương xót, tha cho con về đi—” Tư Mộ nói xong lại vẫn sợ chú cảnh sát không tin, liền móc ra cho ông ta xem.

Đâu có biết rằng cảnh sát đưa mắt nhìn Tư Mộ một cái, thật bình tĩnh nói: “Không có việc gì. Tôi có đồ sạc, trở về cục cảnh sát đưa cho cô sạc điện thoại, sau đó liên lạc với người nhà.”

Tư Mộ thật muốn đập đầu vào hành lang bảo vệ.

Một bên đèn xe bị hư hỏng, nghe nói xe này cực kỳ quý, số lượng có hạn, đối với việc sửa xe mà nói xưởng sửa xe không có linh kiện để sửa, liền muốn phản hồi đến cửa hàng mà nói, nhất định sẽ không có.

Trong tim Tư Mộ nhỏ máu, nếu mà có linh kiện mà nói, tu sửa xong tốn hết bao nhiêu tiền? Nhưng mà nếu không có linh kiện, chiếc xe này cơ bản thành phế phẩm rồi. Cô đi nơi nào để kiếm tiền bồi thường được cho Ngôn Mặc Bạch đây?

Tư Mộ đi theo đến bệnh viện, mới vừa đem điện thoại đi sạc, khởi động máy, liền đổ chuông rồi.

Là Tiểu Trang gọi đến.

“Chị dâu, chị đang ở phân cục nào?” Bên kia trực tiếp hỏi sự thật,=.

“Ách... Tại phân cục Thành Tây.” Tư Mộ giật mình nói chuyện thành cà lăm rồi.

Anh ta làm sao biết được mình xảy ra chuyện ở cục cảnh sát chứ?

Anh ta đã biết rõ, đoán chừng Ngôn Mặc Bạch khẳng định cũng đã biết rồi.

Ngôn Mặc Bạch thích xe như thế, nếu biết cô làm hỏng như thế này, chắc chắn sẽ điên mất rồi.

Tư Mộ xiết chặt điện thoại, không dám lên tiếng.

“Được, chờ tôi một lát sẽ lái xe đến đón chị, ở đó chờ.” Tiểu Trang dặn dò hai câu liền cúp điện thoại rồi.

Lại nói lúc Ngôn Mặc Bạch vừa mới nhận được điện thoại cấp dưới gọi cho anh ta, vợ anh đang cùng một người con trai vào quán cà phê, tâm tình của anh ta liền bắt đầu khẩn trương, có dừng khí sầu lo được lo mất trong lòng.

Anh ta có chút phần nộ.

Nhưng mà hỏi rõ ràng tình huống bên kia, biết được người con trai kia không phải là Diệp Nham, anh mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Dặn dò cấp dưới tiếp tục theo sát Tư Mộ, sau đó anh ta cứ tiếp tục nằm ngủ trên giường.

Kỳ thực sau khi nhận được cú điện thoại kia lại không ngủ được. Chỉ có thể trong lòng một bên chỉnh lý tình cảm của bản thân mình, rồi cuộc phát hiện, chuyện tình giống như có chút thoát khỏi bàn tay của mình.

Nguyên bản chỉ là lo lắng Tư Mộ tâm tính chơi đùa, nhưng mà hiện tại trong đầu không ngừng nghĩ đến cô.

Không tự chủ được đã đặt cô trong đáy lòng rồi.

Ngôn Mặc Bạch có chút buồn bực đối với nhận thức nói không nên lời của bản thân mình.

Anh ta buồn bực đến khi ngoài trời tối lại, nhưng mà Tư Mộ còn chưa trở về.

Ngôn Mặc Bạch cắn răng oán hận nghĩ, em dám coi lời anh nói như gió thoảng bên tai, xem về nhà anh thu thập em như thế nào!

Không có về sớm đã không tính, cứ nhiên còn công khai cùng người con trai khác uống cà phê, cái này không thể nhịn! Tuyệt đối không thể nhịn!

Anh ta gọi điện thoại, tắt máy. Vì thế anh ta lại thịnh thêm nợ nần với Tư Mộ, cho cô một cái tên trên danh sách nợ nần.

Điện thoại Tư Mộ vừa mới ngưng không lâu, cục trưởng cục cảnh sát đều tự mình đi qua, mang theo vài thuốc hạ.

“Ngôn phu nhân, thật sự có lỗi, lại làm cho cô bị sợ hãi. Văn bản đã xong, cô có thể về nhà được rồi.” Cục trưởng vẻ mặt cẩn thận mang theo ý cười.

Tư Mộ có chút giật mình nhìn người đàn ông cục trưởng kia. Một cục trưởng cục cảnh sát nói chuyện với cô tại sao lại có bộ dáng thế này

Tư Mộ gật đầu, vừa mới chuẩn bị, lại nhớ đến Tiểu Trang nói sẽ đến đón cô, nên cô ở lại chỗ này chờ.

Vì thế Tư Mộ không ai đi trước, trong lòng có chút không yên, ngồi tại chỗ chờ Tiểu Trang qua đón.

Chuyện Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại không thấy cô đã làm cho cô cực kỳ ảo não rồi, hiện lại đụng xe làm hủy đi chiếc xe có hạn của anh ta, lần này cô có mười cái mạng cũng không đủ dùng rồi.

Ngồi tại cục cảnh sát một lát, Tiểu Trang liền đi vào. Cũng không hỏi biên bản có không, trực tiếp dẫn Tư Mộ đến tầng một, đưa chứng minh đóng dấu rồi đi.

Hiệu suất thật là cao, tốc độ làm việc cũng rất nhanh.

Trên đường trở về, người lái xe cực kỳ an tĩnh, cơ hồ ít thấy anh nói chuyện. Xe chạy nhanh lại vững.

Càng về gần nhà, tim cô đập lại càng nhanh.

Tư Mộ thật muốn cầu nguyện thời gian dừng lại, cô thật sợ lúc phải đối mặt với Ngôn Mặc Bạch, nên nói với anh ta như thế nào về việc đụng xe đây.

Nhưng mà chiếc xe cứ phóng như bay, cuối cùng dừng lại ở trước cửa nhà.

Lúc Tư Mộ lên lầu, lòng lại càng không yên.

Đẩy cửa phòng ra, Ngôn Mặc Bạch nằm trên giường, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, băng dày ba thước.

“Vi sao lại về trễ như thế?” Tư Mộ không dám giấu diếm, liền một lời nói hết. Bất quá chuyện cô cùng Quân Đình gặp mặt là không kể.

Nghe Tư Mộ nói xong, sắc mặt Ngôn Mặc Bạch trầm xuống, trong mắt phun ra một đại hỏa hùng hục.

“Em còn có cái gì chưa nói nữa không?”

“... đã hết rồi.”

“Được được!” Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, nghĩ thầm, cư nhiên còn muốn giấu diếm? Xem đêm nay thu thập em như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Tư Mộ nhìn chăm chăm vào biểu tình của Ngôn Mặc Bạch, rét lạnh đến thấu xương, khí lạnh bức người. Khí lạnh dày đặc này khiến cho hô hấp của cô bắt đầu không thuận lợi, tâm cùng gan đều run rẩy một phen.

Đây là anh tức giận sao?

Ngôn Mặc Bạch nghiêm mặt từ trên giường xoay người xuống, Tư Mộ không tự giác có chút sợ hãi lùi lại một bước.

Biểu tình Ngôn Mặc Bạch lạnh dọa người như vậy, ai biết anh ta có hay không không cẩn thận qua đem bóp cổ cô hay không?

Nhưng mà uồng công Ngôn Mặc Bạch đến bên người cô, liền lờm một cái, trực tiếp vượt qua cô, đi đến gian phòng khách bên ngoài, mở tủ lạnh tìm thức ăn.

Tư Mộ đoán là anh đói bụng, vì thế trong lòng sinh ra vài phần áy náy.

Cô cùng đi phía sau, giải thích: "Cái xe đó, em thực sự không có ý. Lúc ấy bên trái leo lên một cái xe, hấn chạy không đúng luật, em tránh hấn nên mới lao lên lan can. Cái xe của anh, sửa chữa bao nhiêu tiền? em sẽ đền..."

Lúc nói ra những lời này, Tư Mộ nói xong hợp tình hợp lý, nhưng mà một câu sau, giọng nói liên bé đi không thể nghe, khí thế rõ ràng đã thấp xuống.

Phí sửa chữa.... Ngắm lại chiếc xe số lượng bản có hạn kia, cô đã chỉ đến chết tâm rồi.

Cái đó cực kỳ đắt tiền, đoán chừng vượt qua khả năng trả tiền của cô rồi.

Nhưng mà đem xe vỡ thành như vậy, là sai lầm của cô, cô bồi thường cũng là theo lý thường phải làm.

Vì thế Tư Mộ khẽ cắn môi, bất cứ giá nào cũng nói muốn bồi thường để yên, đàn, lè, quý, đôn

Người nghèo chỉ bất tận!

Nên bồi thường tuyệt đối không nên trốn tránh trách nhiệm.

Ngôn Mặc Bạch tìm khách khắp tủ lạnh, tìm không thấy cái gì ăn được, anh xoay người lại, nắm mặt Tư Mộ, khuôn mặt tuấn lãng khiêu khích, bên miệng gọi lên nụ cười tà ý. "Đền bù? Tiền của cái đền xe đó chính là lợi nhuận cao nhất một năm của 'Lăng Vũ'. Hiện tại tình hình của 'Lăng Vũ' như thế nào em biết hơn anh, em nói em lấy cái gì bồi thường chứ?"

Tư Mộ không phục trừng mắt, "Lúc em gả qua, cha anh nói sẽ để cho 'Lăng Vũ' phát triển lên, dù sao ông ta đã nói sẽ giữ lời chứ? Phí sửa chữa liền dùng một năm lợi nhuận của 'Lăng Vũ' là được!"

Cô bị Ngôn Mặc Bạch nắm chặt má, hai má vốn có chút biến dạng, hiện tại hai mắt mở to trừng mắt nhìn anh ta, cả khuôn mặt liền có vẻ đặc biệt hung dữ.

Ngôn Mặc Bạch nhìn bộ dạng vô ích của cô, có chút buồn cười, cảm thấy cô nương này thật sự khờ dại nhưng mà đáng yêu! Tiền bạc tôi còn nhiều mà, tôi muốn một năm lợi nhuận của em để làm chi?

Vì thế bàn tay to lớn của Ngôn Mặc Bạch nâng cằm lên, đôi má ôn nhu của cô dán sát trong lòng bàn tay của anh, độ cong hoàn mỹ và mềm mại, anh yêu thích không nở buông tay.

Ngón tay cái kim tại đôi môi ướt át của cô, miệng thổi hơi cạnh tai cô: "Anh không ngại em dùng phương pháp nào để hoàn lại. Hiện tại anh đói bụng!"

Trong lời nói của anh đương nhiên Tư Mộ hiểu ý. Ý tứ kia chính là không có tiền thì dùng thịt bồi thường!

Hạnh phúc của mình đều đã bồi đáp.

Vốn cuộc hôn nhân này của cô liền coi mình như tác phẩm định giá bán cho anh ta, hiện tại đã là vợ chồng hợp pháp, bồi thường thịt cái gì đó cũng không tồn tại rồi, Mặc dù cô có một trăm lần không muốn, anh ta chỉ cần nói một câu muốn, cô không dám nói một chữ không.

Mà hiện tại anh ta nói như vậy là có ý gì?

Hy vọng cô một chút, chủ động một chút sao?

"Anh muốn, muốn em như thế nào?" Tư Mộ bị anh ta thổi ra khí nóng bên tai đều đã hồng lại, thậm chí còn ảnh hưởng đầu óc, ngay cả nói chuyện cũng có chút ấp úng rồi.

Tuy đã đoán ra bảy phần, nhưng mà vẫn không dám xác định, dù sao người nọ cũng là gay, anh làm sao có thể dễ dàng nói chuyện dùng thịt bồi thường với cô chứ?

"Anh ám chỉ chưa đủ rõ ràng sao?" Tay dài của Ngôn Mặc Bạch chụp tới, đem cả người cô chạm mạnh vào trong lòng anh, tay vẫn tà ác néo mông cô một cái, bày tỏ trừng phạt.

Tư Mộ bị đau la một tiếng, âm thanh còn lại bị anh nuốt hết.

Anh hôn môi cô, một khinh một trọng, dần dần tiến vào, đem Tư Mộ hôn đến thần hồn điên đảo không rõ thời gian, Ngôn Mặc Bạch mới buông ra, con mắt đen tuyền dẫn ý cười tà nịnh, liếc Tư Mộ đang mê muội, cười giống như sói xám vừa uống được nước canh dê.

Đột nhiên anh lui lại phía sau, khóe môi Tư Mộ còn liếm liếm, mà đại não vẫn còn ở trạng thái chết, nhất thời phản ứng không kịp.

Ngôn Mặc Bạch vỗ mặt Tư Mộ, "Thấy biểu hiện em rồi!"

Thái độ của anh ta như cấp trên ban thưởng cho cấp dưới, muốn ủy thác một trọng trách, trịnh trọng, nghiêm trang.

Ngôn Mặc Bạch buông cô ra, xoay người đi vào trong phòng, "Anh thật sự đói bụng. Em cái người bảo mẫu này công việc cũng không làm được, để chủ ở lại nhà, tự sinh tự diệt. Phạt em lập tức đi làm thức ăn cho anh ngay lập tức."

Trong nhà đều không có thức ăn đông lạnh, đều là đồ ăn cùng thịt có chút tươi ngon, Ngôn Mặc Bạch không thích nấu cơm, vì thế đem đồ ăn đều lật tới lật lui, mới thức giục Tư Mộ nhanh chóng trở về.

Vốn Tư Mộ đối với chuyện này có chút áy náy, hiện tại nghe từ miệng anh nói ra, lại càng cảm thấy bản thân mình không phải người, công việc bảo mẫu không làm tròn bổn phận, quả thực là ngược đãi ông chủ mà!

Vì thế Tư Mộ bày đồ trong tủ lạnh ra, chuẩn bị nấu canh cho anh. Ngôn Mặc Bạch tuy đã xuất viện, nhưng về thức ăn cũng cần phải thật cẩn thận, thực

vật có chút bất lợi với việc miệng vết thương lành lại, phải cực kỳ chú ý, không cần ăn cũng không biết.

Dù sao nấu canh cũng lâu, lo lắng anh có thể đói đến choáng quáng hay không, Tư Mộ muốn ra ngoài mua mì vằn thắn, cùng một miếng thịt tươi, chuẩn bị nấu cho anh một bát mì vằn thắn ăn trước.

"Uy, hiện tại anh có đói bụng không? Nấu canh cần thời gian hơi lâu, em đi mua cho anh mì vằn thắn trước! ANh muốn ăn nhân gì?" Tư Mộ gương giọng hỏi.

Ngôn Mặc Bạch thật có tính không kiêng ăn. Cho nên liền nói câu tùy ý!

Vì vậy Tư Mộ về liền đem thịt chặt, nấu một chén mì vằn thắn.

Ngôn Mặc Bạch ăn no bụng, Tư Mộ vẫn còn ở trong phòng bếp xoay vòng vòng.

Hiện tại đã hơn mười giờ tối, cô cũng cực kỳ khổ, muốn đi ngủ sớm một chút, nhưng mà nghĩ đến câu nói của Ngôn Mặc Bạch "Đêm nay xem biểu hiện của em!" Trong lòng Tư Mộ cũng cảm thấy khiếp đảm rồi.

Ngôn Mặc Bạch nằm trên giường tự xoa bóp bản thân mình, hồi lâu không thấy Tư Mộ đi vào, vì thế anh cầm điện thoại kiểm tra video clip.

Nhất thời điện thoại giống như một cái điều khiển, một chút liên hiện ở khu vực của Tư Mộ.

Ngôn Mặc Bạch nhìn cô gái đang xoay vòng vòng trong bếp, anh nhếch môi cười.

Về sau, có thể là sợ Ngôn Mặc Bạch lại tức giận, cô mới đi ra từ phòng bếp.

Lúc Tư Mộ tắm rửa, phát hiện trên tay bị thương một chút, có thể do tai nạn buổi chiều đụng vào.

Tư Mộ tắm rửa tránh miệng vết thương, từ từ, nhớ lại sáng mai còn phải đi đến bệnh viện!

Cô ở trong phòng tắm kéo dài hồi lâu, nhưng mà vẫn không chạy khỏi, vì thế lúc toàn thân cô mát mẻ bước ra, thậm chí còn chuẩn bị tốt chịu chết.

Tư Mộ nhìn thấy người nằm trên giường, nhất thời nghĩ đến đêm tân hôn.

Khi đó cô mặc nội y sexy kia, quyến rũ nhìn như mới tắm ra nhìn Ngôn Mặc Bạch, cực kỳ liễu lĩnh phóng điện với anh ta.

Nhưng mà hiện tại điều đảo lộn, đổi thành Ngôn Mặc Bạch nằm trên giường chờ cô. Tư Mộ then thùng một lúc, vừa mới tắm rửa xong, trên lưng lại bắt đầu thấm mồ hôi rồi.

Nếu Ngôn Mặc Bạch đã nói trước, nói muốn xem biểu hiện của cô, như thế Tư Mộ liền không cần làm kiêu.

Lắc lắc thân đi qua, dáng người lay động, chân thành đi đến, tuy áo ngủ vẫn giữ cái loại này, nhưng mà Tư Mộ bất đồng, cô là Đại Minh Tinh, hình tượng của cô thanh xuân mỹ lệ đều đã ở đây, một bộ quần áo, mặc trên người cô, loại khí chất cùng sức quyến rũ kia hoàn toàn hiện ra rồi.

Mặt Ngôn Mặc Bạch không chút thay đổi chờ Tư Mộ bắt đầu động tác, bị cô vùng vè bắt đầu mồ mẫn, Mặt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch đã bắt đầu xuất hiện khe hở, càng về sau, Tư Mộ ngồi ở trên người anh nhìn xuống, toàn bộ biểu tình của anh, đều bị Tư Mộ nhìn thấy.

"Uhm...a.... ..... ." Tư Mộ không nghĩ lần thứ hai vẫn lại ra sức đến thế.

Ngôn Mặc Bạch cũng đã đầy mồ hôi, thân người ở trên kẹp đến thật chặt, cái loại cảm giác nhần nhụi trơn mềm làm cho anh thiếu chút nữa chết đói.

Tay vịn eo Tư Mộ, giúp cô tìm tư thế thích hợp nhất.

Kỳ thật loại chuyện này, cũng là coi trọng hai người lẫn nhau, muốn hai người đều động tình, mới có thể có cảm giác mơ màng khuya khỏa. Chính là đang gọi cái gì tốt đẹp, tôi tốt, mọi người tốt! Một khắc đó hai người nghĩ thông suốt, lẫn nhau, ôm nhau, thậm chí muốn cắn nuốt, nghĩ muốn hòa hợp

Đờ Tư Mộ chậm rãi vận động, giờ phút này ánh mắt Ngôn Mặc Bạch đều đã đỏ lên, như động vật khôn khổ trốn tránh nhà giam. Sau cùng biến Tư Mộ đều thành vô lực, yếu đuối như nước, chỉ có thể theo sự khống chế lực đạo của anh.

Hung hăng làm mấy chục cái, Tư Mộ ra sức chống đỡ, khóc cầu anh nhẹ một chút.

Ngôn Mặc Bạch không kiên nhẫn vì tiếng khóc của con gái, vì thế trên bờ mông bóng loáng của Tư Mộ bị anh vỗ mạnh một cái. Kêu cô đừng khóc. Nhưng mà anh không chụp không tòi, một cái vỗ mạnh xuống, bấp thịt Tư Mộ buột chặt, bị cái vỗ này vỗ xuống, cô liền theo sát, quả thật làm Ngôn Mặc Bạch hít vào khí lạnh.

Sau cùng toàn bộ bình tĩnh lại, đầu Tư Mộ để trên ngực Ngôn Mặc Bạch, giọng nói có chút khàn, cô nói: "Em, không phải xử nữ, anh không để ý sao?"

Ngôn Mặc Bạch bị cô hỏi như vậy nhất thời chết đứng. Tư Mộ nhìn Ngôn Mặc Bạch không nói gì, liền tự nhiên nói: "Thôi, em vừa rồi là cùng anh nói đùa..."

Tư Mộ có chút đau thương, tuy nhiên không phải vì mất đi lần đầu tiên, mà là lần thứ hai, nhưng vì sao người đàn ông này đúng lúc cô hỏi, lại im lặng, cái đó không nói gì là thương tổn rồi.

Kỳ thật người đàn ông kia không ngại vợ mình là xử nữ sao? Đàn ông đều ích kỷ, một mặt muốn yêu sớm, thỏa mãn sự kích thích nhiệt huyết thanh xuân, một mặt lại hy vọng vợ mình ngây thơ không tỳ vết đợi mình đến.

Đâu có nhiều cô gái như vậy cùng bọn họ chơi đùa mà còn tươi mới chứ?

Thế giới chính là những người như thế này, bỏ sinh lão bệnh tử, ai được niềm vui mới không phải là người cũ của người khác chứ.

Ngôn Mặc Bạch đem sự mất mát cùng đau khổ của Tư Mộ đặt vào trong mắt, biết cô lại bắt đầu suy nghĩ loạn lên, anh qua yêu thương vuốt đầu cô, "Đứa ngốc! Có phải em lại suy nghĩ bậy rồi không? Anh nói cuối cùng đầu em cấu tạo là gì vậy, một ngày suy nghĩ cái gì?"

"Đương nhiên là muốn anh nên nghĩ muốn gì đó!" Tư Mộ nâng đầu lên có chút ủy khuất.

"Vậy tại sao lại mất hứng cái gì? Ngôn Mặc Bạch hỏi.

"Không có mất hứng, em vui vẻ tại ..." Tư Mộ có chút tự giễu cười cười.

Cô đâu biết rằng người đàn ông trước mắt này đang mừng thầm. Cô từ đầu đến cuối đều chỉ là người của một mình anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Trong Lòng Bắt Đầu Nảy Mầm

Đêm rất yên tĩnh, trong màn đêm tô điểm le giề mấy viên ngôi sao, nhưng lại đủ làm chói và bắt mắt, vì vậy phía chân trời cũng rất đẹp.

Tư Mộ nằm nghiêng ở giường cỡ vừa, đưa lưng về phía Ngôn Mặc Bạch, hồi lâu cũng không ngủ.

Thất lưng là bàn tay Ngôn Mặc Bạch, bá đạo xem chuyện ôm cả người cô vào ngực coi như chuyện thường tình.

Tư thế ôm từ phía sau, thân mật nhất. Hô hấp của anh rơi vào đỉnh đầu Tư Mộ, mà cả người cô núp ở trong ngực của anh.

Nếu như là bất kỳ một đôi vợ chồng khác, đều sẽ cảm giác như vậy chính là cực kỳ hạnh phúc tốt đẹp, ngay cả mộng đẹp cũng chẳng cần.

Nhưng mà Tư Mộ lại mất ngủ.

Đỉnh đầu tiếng hít thở hơi nhỏ mà lâu dài, giống một mạng lưới tơ tằm được dệt rất lớn, đem cả người cô buộc chặt lại, mà mạng lưới tơ tằm này rất bền bỉ như trong truyền thuyết Thiên Tâm Tỉ, bất kể cô làm mọi cách để tránh thoát đều là uổng phí tâm trí, chỉ biết càng dây dưa càng chặt.

Ngôn Mặc Bạch, anh không phải gay sao?

Tại sao phải cùng cô xây ra quan hệ?

Là thương hại, hay chỉ vì trả thù? Hoặc là anh cũng là đồng cặn bã, nam nữ đều xoi?

Là loại nào, thật ra thì đối với Tư Mộ mà nói cũng không đáng kể, vì mục đích của cô hoàn thành là được.

Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả.

Dù là dùng bất cứ phương pháp nào để mang thai, không quan trọng, quan trọng là, có thể trong vòng một năm sinh cho Ngôn gia một đứa bé trai! Mà bây giờ mình đang vì muốn có đứa trẻ mà cố gắng, mục tiêu đã xác định rõ, chính là muốn có đứa bé thì phải trông cậy vào Ngôn Mặc Bạch, cho nên lên giường đó là điều cần thiết.

Mặc dù Tư Mộ trấn an tim của mình như vậy, nhưng vẫn không nhẹ nhõm được chút nào. Chỉ vì ở trong lòng cô có chút vui, hình như tâm bị đụng một chút, vì anh này mà.

Vốn là từ khi Diệp Nham bắt cá hai tay, cô đã thề sẽ làm lòng của mình trở nên nguội lạnh, sau đó đóng băng mãi mãi, cũng không vì ai mà dao động, nhưng tại sao chỉ cùng người đàn ông này mới lên giường, có một lần, trái tim đó, liền bắt đầu dao động?

Cuối cùng là mình đạo hạnh không đủ sâu, nếu là một lòng sắt thép, đừng nói là va chạm như vậy, cho dù là cầm dao búa chém tai bỏ đầu, cũng không

thể ảnh hưởng chút nào.

Tư Mộ nhẹ nhàng giật giật, giữ vững một tư thế quá lâu, thần kinh và bắp thịt cũng buộc được chặt nên dễ dàng mệt mỏi, toàn thân cũng cứng ngắc.

Cô chiếu cố được người sau lưng trên người bị thương, không dám cử động mạnh. Nhưng người nọ bởi vì cô bỗng nhúc nhích, thì ôm càng chặt, xiết chặt đến nỗi làm cô cơ hồ không thở nổi.

Tư Mộ có chút tức giận, gương mặt rất âm ỉ đỏ lên.

Giờ tay lên tách cạy tay Ngôn Mặc Bạch đang ghì bên hông cô, thật là giống như vòng sắt đánh thép và chắc chắn.

Phí hết hơi sức, một ngón tay bị đẩy ra, cô vui vẻ rút cuộc cũng tự do thời điểm cô hít một hơi lớn, tay Ngôn Mặc Bạch lại che ở ngực của cô, lòng bàn tay dán chặt ở tâm điểm, ngón tay chặt chẽ nắm lấy nơi mềm mại của cô....

Lớn nhỏ vừa vặn, một tay có thể nắm giữ.

Ngôn Mặc Bạch ở trong lòng rất thoải mái thờ dài.

Cái gì gọi là khéo léo tuyệt vời? Cái gì gọi là tay nghề điêu luyện? Cô đây đối với tiểu đáng yêu hoàn toàn chính là vì hần mà chế tạo sao!

Thật quá phù hợp --

Tư Mộ mới vừa buông lỏng hít một hơi lớn, rồi lại bị một động tác này của anh làm cho kinh hãi hít vào một hơi. Trong lúc nhất thời tức khí cũng rề nhánh.

Bàn tay to của Ngôn Mặc Bạch tà nhỉnh nhào nấn, Tư Mộ cũng kiềm chế không nổi nữa, chợt lật người lại, trừng to mắt mà nhìn Ngôn Mặc Bạch.

Này nha cũng quá lưu manh rồi! Lại giả bộ ngủ, còn không biết xấu hổ ăn đậu hũ của cô!

"Anh đến cùng muốn làm cái gì?" Tư Mộ bắt đầu tức giận, cũng không để ý bây giờ là mấy giờ sáng rồi, âm thanh đề cao nhiều đề -xi-ben, đang tức giận, giữa đêm tối yên tĩnh làm kinh động từng vòng sóng lẫn tẩn.

Ngôn Mặc Bạch cong khoe miệng, tròn mắt như bầu trời đêm đông le qua mấy ánh sao, lóe sáng chói mắt.

"Anh muốn duy trì tư thế này..., chẳng lẽ em không biết?"

Vô lại mười phần, hoàn toàn không giống như mẫu công tử nhà giàu mà.

Thật ra thì lúc Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy Sơ sơ, anh cho người cảm giác không phải là trơn bóng như ngọc, mà là lạnh lùng như băng, kiêu ngạo bá đạo. Anh ít nói, luôn là khuôn mặt nghiêm không chút thay đổi, tuy nhiên nó nghiêng nước nghiêng thành yêu nghiệt mười phần.

Như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, anh sẽ vô lại mười phần cứ như vậy nói ra lời nói lưu manh!

Nói về giờ trò lưu manh, Tư Mộ cũng có thể hạ bút thành văn.

Nhưng đối mặt với Ngôn Mặc Bạch, cô lại nửa điểm khí thế lưu manh đều không.

Đỏ mặt, cúi đầu, hận không được đem giường đào cái động vui mặt đi vào.

Giọng cô nhỏ như muỗi kêu lên án: "Tại sao anh có thể như vậy?"

Ngôn Mặc Bạch nhú mày, cảm thấy bộ dáng của cô vô cùng đáng yêu có chút thích thú. Vì vậy, anh cố ý chọc cô: "Anh thế nào?"

Tay từ lâu đã vòng lên trước ngực của cô, vững vàng bá chiếm một bên, rất tà ác nhào nấn, "Là thế này phải không?"

Tư Mộ bị hành vi của anh làm cho hoảng sợ đến kêu lên, đỏ mặt như máu.

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu cười ra tiếng, "Đây chính là hình phạt giành cho em. Em không nghe lời, không ngoan!"

Tư Mộ u oán giương mắt: "Em lúc nào không nghe lời?"

Anh nói cô không nghe lời, không ngoan, cực kỳ giống một người cha đang cưng chiều cô con gái bướng bỉnh và không thể làm gì được ngoài thờ dài.

Nếu nói không nghe lời, đoán chừng chính là hôm nay anh gọi cô đi sớm về sớm, mà cô lại muộn về như thế chuyện chỉ như vậy thôi.

Ngôn Mặc Bạch nâng người nàng lên, để cho cô cùng mình mặt đối mặt. Khiến cho cô nhìn mắt của mình, Ngôn Mặc Bạch liền há miệng cắn một cái trên gương mặt của cô, mặc dù không phải là cắn thật, nhưng hàm răng cắn mặt của cô cũng có chút đau... Da của cô vốn mỏng, một chút xù sát thương vết thương cũng rất rõ ràng.

“Hôm nay em đi làm cái gì? Lại có thể sau lưng anh cùng con trai khác hẹn hò ở phòng cà phê? Có phải em chán sống không hả, hả?”

“Em đâu có--? Làm sao anh biết?” Tư Mộ có chút niềm tin chưa đủ mạnh mẽ, nhưng ngược lại vừa nghĩ, không phải anh ở nhà sao, làm sao anh biết hôm nay cô ở cùng Quân Đình trong phòng cà phê?

Nhưng mà vậy thì đã sao? Không phải nói tốt nhất không liên quan tới nhau không quấy nhiễu chuyện tình cảm riêng tư của nhau sao? Chính anh cũng chơi bẽ, vậy mà lại không cho cô có những cuộc hẹn nho nhỏ sao?

“Em làm cái gì anh đều biết. Cho nên, đừng có ý đồ muốn làm chuyện có lỗi với anh, nếu không sẽ làm cho em hối hận không kịp.”

Anh thu lại vẻ mặt vô lại, mặt nghiêm túc trang trọng. Lòng của Tư Mộ cũng căng thẳng theo.

“Em biết rồi, về sau em sẽ chú ý, sẽ không làm mất mặt nhà họ Ngôn.” Tư Mộ rũ mắt xuống, giọng có chút uất ức.

Ngôn Mặc Bạch thở dài, bàn tay che đi ánh mắt của cô, nói một chữ, “Ngủ!”

Không muốn cùng cô nói nhảm nữa!

Hình như tư tưởng của anh và người con gái này hoàn toàn không cùng thứ bậc, nói thế nào cũng không cùng một đường đi.

Tư Mộ đã muốn ngủ từ sớm, nhưng anh lại ôm mình như vậy, kêu cô làm thế nào ngủ được?

Tránh thoát mấy cái, ngược lại anh càng xiết càng chặt.

“Đừng nhúc nhích! Nếu không tối nay em đừng nghĩ sẽ được ngủ.”

Anh hung dữ cảnh cáo, rốt cuộc Tư Mộ cũng thôi giãy giụa, ngoan ngoãn tùy anh ôm, vùi ở trong ngực anh.

Chóp mũi là hơi thở nam tính, cương nghị của anh, dựa vào lồng ngực của anh và tập làm quen với nó, suy nghĩ cũng chậm chậm mơ hồ.

Nhắc tới cũng kỳ quái, thật đúng là vừa nhắm mắt thì đã ngủ liền, hơn nữa còn ngủ vô cùng ngon, cả đêm không nằm mơ.

Sáng sớm những tia ánh sáng đầu tiên của mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ to lớn sát đất, lúc ánh sáng chiếu vào khe hở rèm cửa sổ, Tư Mộ đã thức giấc.

Cô là bị đối làm cho thức giấc.

Ngày hôm qua chỉ ở ‘Dạ yến’ ăn chút đồ ăn vặt, nhớ tới hôm qua lúc trở về cũng không có ăn cơm. Một chén to hoành tráng như vậy cũng bị một mình Ngôn Mặc Bạch ăn hết, còn uống một bát canh lớn, sau đó còn chưa đã ngứa hỏi cô còn gì ăn nữa hay không.

Trời ơi, sức ăn làm người ta thật ngạc nhiên!

Hôm nay mới sáng sớm bụng đã kêu lên ừng ực, Tư Mộ giật giật thân thể, chuẩn bị rời giường đi làm bữa ăn sáng.

ở trong chăn hai người đều trần truồng, Tư Mộ có chút ngượng ngùng nắm góc chăn, cố gắng hết sức nhẹ nhàng di chuyển thân thể.

Mặc dù rất nhẹ nhàng, nhưng Ngôn Mặc Bạch vẫn cảm thấy được, anh mở mắt, giọng nói mang theo sự lười biếng lúc mới tỉnh, vừa tỉnh cảm lại vừa dễ nghe, “Em muốn đi đâu?” Tư Mộ mới vừa lộ ra nửa người, bị anh đột nhiên lên tiếng làm kinh ngạc một chút, lập tức co người lại, cúi đầu không dám nhìn anh.

Thật sự là trần như nhộng đó!

Cô làm sao dám ở trước mặt anh lỗ ló trắng trợn như vậy mà chạy?

“Em đi làm bữa ăn sáng, anh muốn ăn gì?”

“Gì cũng được!” Ngôn Mặc Bạch giống như đối tay nghề nấu nướng của cô rất vừa ý, nên không có kén chọn.

Tư Mộ nhìn thấy áo ngủ Ngôn Mặc Bạch nhét vào bên giường, vì vậy thừa dịp Ngôn Mặc Bạch sắp khê nhắm mắt, tay nắm lạnh lẽo với tới lấy, khê quần lên người, sau đó lật người xuống giường, giống như đang chạy trốn, chạy như bay vào phòng tắm.

Cô làm một động tác thật ra thì cũng không có tránh được ánh mắt của Ngôn Mặc Bạch, anh cau chặt chân mày, cười không ra tiếng.

Cô gái ngốc nghếch này, trong cô giống như tồn tại hai người, thỉnh thoảng lớn mật, thỉnh thoảng ngượng ngùng đơn thuần, hai cá tính khác nhau trộn lẫn trong cơ thể cô, nhưng hoàn toàn không có cảm giác đột ngột không tự nhiên. Ngược lại cảm thấy rất đặc biệt, rất tốt đẹp.

....

Buổi sáng đầu mùa đông, mặt trời mọc lên, ánh mặt trời không có nhiệt độ gì, lại làm cho căn phòng trở nên sáng và rục rờ, trong lòng cũng vui vẻ theo.

Tư Mộ ở trong phòng bếp nấu cháo trắng, trong nồi vang âm thanh ùng ục liên tục, màu trắng của hơi nước bay ra mang theo mùi gạo nhàn nhạt, cả phòng bếp cũng tràn ngập loại mùi vị bình thường mà ấm áp này.

Tư Mộ có chút sững sờ, nhìn cháo trắng sôi ùng ục này, lòng cũng theo đó mà cuộn cuộn.

Lúc trước, mình đầy tràn ngập nhiệt tình đi học nấu nướng, chính là vì về sau muốn chính tay mình làm bữa ăn cho người yêu.

Nhưng người bạn đầu mà cô muốn sống hạnh phúc cả đời, đã rời đi rồi, mặt khác, một người xa lạ bá đạo như Ngôn Mặc Bạch lại xông vào, làm cho cuộc sống bình thường của cô trong phút chốc thay đổi như chong chóng, thao túng cuộc đời của cô.

Số phận là như thế, một chút cũng không phải do người!

Đột nhiên một giọng nói nam trầm thấp truyền đến từ sau lưng cắt đứt suy nghĩ của cô: “Em muốn đem cháo nấu thành hồ sao?”

Tư Mộ lúc này mới ngẩng đầu thấy được trong phòng nồng nặc mùi khét.

Vội vàng tắt bếp, dùng cái muỗng khuấy đáy nồi, đoán chừng đáy nồi cũng thành hồ rồi.

Một hơi hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái đến gần, Ngôn Mặc Bạch khoanh tay đến gần, nhìn nồi cháo thành hồ một lát, cau mày nói: “Cháo này vớt bỏ! Nấu cái khác đi!”

Tư Mộ cảm thấy có lỗi vô cùng, mở miệng nói: “Thật xin lỗi, em lại làm cho anh phải chịu đựng thêm một chút nữa rồi! Anh không thể ăn bây giờ.”

Ngôn Mặc Bạch nắm cầm Tư Mộ, mạnh mẽ bóp mặt của cô quay về hướng anh: “Nói! Trong đầu của em đang nghĩ cái gì? Sáng sớm ở nơi này ngăn người, đem cháo nấu thành hồ, lãng phí lương thực.”

Tư Mộ cắn môi, rừ mắt xuống, không dám nhìn anh.

Nhưng cô không biết bộ dáng cắn môi đỏ mặt của cô, giống như một bàn thức ăn ngon, màu sắc đẹp để làm người ta muốn ăn.

Ngôn Mặc Bạch kéo mặt của cô qua, cúi đầu hôn môi của cô, nặng nề gặm, lại từ từ rút, mang theo mùi thơm ngát của đáng răng xong sáng sớm, trên choker Tư Mộ đầy lông gợn sóng một chút.

Tư Mộ tựa cả người vào anh, trong tay còn cầm cái muỗng, đến khi bị anh dùng lực vừa phải làm đau, mới phục hồi tinh thần lại, cầm trong tay cái muỗng liền hướng trên người anh kêu.

“Uhm... Cái người khốn kiếp này!” Ngôn Mặc Bạch bị gỡ mấy cái, cau mày buông Ngôn Mặc Bạch ra, nhìn chằm chằm cái muỗng phá hư phong cảnh trong tay cô, hận không thể đoạt lấy bề ghế nó.

Tư Mộ bị buông ra, môi bị hôn sưng đỏ, là tron hồng hồng, kiều diễm ướt át, lại vô cùng mê người.

Vì vậy, Ngôn Mặc Bạch bị chửi khốn kiếp, cũng rất vui vẻ chấp nhận, cười giống như mèo trộm thịt.

Nhéo nhéo mặt của Tư Mộ, xoay người đi ra ngoài: “Nhanh lên một chút, anh đói rồi!”

Bất kể là ở phương diện nào, cũng đói! Ngôn Mặc Bạch có chút tự giễu, mình thật là ăn tùy trong xương mới biết mùi vị nhà.

Tư Mộ vênh môi lên, chờ bóng lưng Ngôn Mặc Bạch rời đi, hận không thể chọc ra hai cái lỗ.

Cầm cái muỗng, rửa chén sạch sẽ liền đem nồi cháo có chút nấu thành hồ trong nồi, chọn nơi tương đối khá một chút, Tư Mộ nghĩ, anh không phải đói bụng sao? Vậy thì cho anh ăn cái này!

Vì vậy buổi sáng này, Tư Mộ bởi vì chén cháo nhìn không ra hồ mặt ngoài, thật ra thì mùi vị cháo rất quái lạ, lại bị Ngôn Mặc Bạch khi dễ một lần.

Bởi vì chuyện trường học đã làm xong, lại không cần đi học, cho nên Tư Mộ ở nhà cũng không hay nói chuyện, cầm sách mang về liền trốn vào thư phòng.

Vừa mới tiến vào, phát hiện Ngôn Mặc Bạch đã đi vào trước cô một bước, đang ngồi ở trước bàn làm việc nhìn chằm chằm máy vi tính làm việc.

Tư Mộ xoay người muốn đi, sau lưng giọng nói Ngôn Mặc Bạch lại vang lên ngăn cản: “Trở lại! Ngoan ngoan ngồi bên kia đọc sách.”

Tư Mộ đang cầm sách trên tay, hung dữ trừng mắt liếc anh một cái. Nói Ngôn Mặc Bạch xem thường mắt cũng không ngẩng lên, tiếp tục nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính: “Chớ trừng anh. Hoặc là em ngồi bên kia đọc sách, hoặc là tôi đây với anh đọc sách, chọn một trong hai.”

Đàn ông bá đạo đáng ghét!

Tư Mộ ôm sách núp ngồi xuống bên sofa cách xa anh nhất, cầm lên một quyển sách quản lý tài chính bắt đầu lật.

Trước kia lúc còn ở trường học, cái loại sách này làm cô khó chịu không nhìn, buồn tẻ vô vị, lúc xem người mệt rồi mới muốn ngủ.

Nhưng bây giờ không giống nhau.

“Lăng Vũ” gặp phải nguy cơ, cha bị bệnh, cả công ty như hồ mất đầu, chia rẽ. Khi đó cô ấy hận mình không có bản lĩnh, nếu như cô có năng lực làm chủ đại cục, cũng sẽ không ép được tự mình chặt vật như vậy, dựa vào bản thân của mình để đổi lấy sự bình an của “Lăng Vũ”.

Cho nên, cô quyết định phải cố gắng học tập, làm tốt những bài toán đơn giản nhất. Nếu như một năm sau cô còn không sinh ra một quả trứng màu vàng biết nói, vậy sẽ phải thu dọn quần áo vứt khỏi nhà, còn phải hoàn trả tiền lại nữa.

Tư Mộ có nhiều chỗ xem không hiểu, để lại một bên, đến lúc đó gọi điện thoại hỏi bạn học hoặc giáo sư.

Nhưng chỗ không hiểu quá nhiều, nhìn thì càng có hết sức, cũng không còn hăng hái.

Ngôn Mặc

Bạch ngồi gần đó, nhìn cô hết sức tập trung tinh thần nhưng gặp khó khăn, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng cắn môi, có lúc còn thích cắn ngón tay.

Khi Tư Mộ thấy một tài chính chuyên ngành thì giọng nói Ngôn Mặc Bạch trên đầu liền vang lên, trầm thấp nhưng có lực, "Có chỗ nào không hiểu?"

Tư Mộ kinh ngạc, đây là nói không hiểu có thể hỏi anh sao?

Nhưng mà, anh hiểu sao?

"Môn học tài chính phương diện chuyên ngành, anh hiểu hả?" Tư Mộ giờ giờ sách trên tay lên, nói.

Giương mặt khỏi ngón tay của Ngôn Mặc Bạch, hình như có chút bất mãn với ý tứ trong câu nói này của cô.

Thật là xem thường anh!

"Mấy năm trước ở Havard không như ý, nhầm chán, tùy tiện đậu tiến sĩ về tài chính. Đoán chừng anh biết vấn đề này, miễn cưỡng có thể nhìn hiểu một ít thôi." Ngôn Mặc Bạch đáng vẻ không quan tâm lạnh nhạt, nói ra lời như vậy vừa tóm lại đáng đánh đòn.

Tư Mộ kinh ngạc há to miệng nhìn anh: "Havard? Tiến sĩ?" Tiểu tử này có tiến bộ nha, lại có thể biết nói đùa ngầm nữa.

Havard mà có thể tùy tiện ai cũng có thể vào không như ý sao?

Tiến sĩ tài chính là có thể tùy tiện có được sao?

Nhưng mà anh luôn ngông cuồng như vậy, lại có chút cảm giác thần bí khó lường, nói không chừng là thật.

Vì vậy Tư Mộ nửa tin nửa ngờ cầm sách trên tay đưa cho anh, chỉ vào một tờ: "Chính là chỗ này, em không hiểu lắm."

Ngôn Mặc Bạch chỉ thoáng nhìn một cái, đọc nhanh như gió, lập tức đem vấn đề phân tích cho cô nghe, mạch lạc rõ ràng trong sáng, giảng giải rõ ràng dễ hiểu. Sau đó mấy cái vấn đề khó hiểu khác cũng hỏi anh, anh không áp lực trả lời từng cái, và lại giảng giải vô cùng hoàn mỹ, thế cho nên Tư Mộ ngược lên nhìn anh cổ cũng mỗi như.

Tư Mộ nhìn đề bài có một chút khó khăn, cho dù là giáo sư kinh tế học lúc giảng giải đề này đều phải tốn một buổi tối để soạn bài trước. Nhưng Ngôn Mặc Bạch tay cầm lấy, nhẹ nhàng như thường, nhìn tới đâu nói tới đó, hơn nữa hình như không có gì có thể làm khó được anh.

Vì vậy, về sau Tư Mộ có năng lực cạnh tranh trên thương trường cao minh như thế, hoàn toàn là từ tay Ngôn Mặc Bạch đào tạo. Danh sư xuất cao đồ!

Cả buổi sáng, quan hệ của hai người, hình như lại thân thiết hơn một chút rồi. Không chỉ là lên giường người xa lạ, tối thiểu còn là lên giường và lại được bề trên cho phép không thể nào không phải người quen.

Gần tới buổi trưa, điện thoại Tư Mộ vang lên.

Lại là Ngôn Diệu Thiên điện tới.

Tư Mộ đưa cho Ngôn Mặc Bạch nghe, thế nhưng người kia một chút cũng không phối hợp, mặc dù cô to gan đưa đi động tiến tới bên lỗ tai của anh để anh nghe, nhưng anh không nói một câu nói.

Tư Mộ hết cách, không thể làm gì khác hơn là mình nghe.

"Dạ... ba --" Nói thật, Tư Mộ còn chưa thích ứng gọi Ngôn Diệu Thiên là ba, nhưng giấy kết hôn cũng làm, hôn lễ cũng làm, danh chính ngôn thuận làm con dâu nhà họ Ngôn, làm sao có thể dám không gọi đây.

Bên đầu điện thoại kia, giọng Ngôn Diệu Thiên có chút già nua, không còn quả quyết dứt khoát như thường ngày nữa, giọng nói có chút bi thảm nói: "Buổi trưa hôm nay trở về ăn cơm đi, các con cùng trở về."

Lúc Tư Mộ nhận điện thoại Ngôn Mặc Bạch đang chơi cờ, cờ trên tay liền dừng lại, trầm ngâm chuyên tâm nghe giọng nói bên kia điện thoại.

Đang nghe đầu bên kia muốn nói trước ngày trở về, Ngôn Mặc Bạch đột nhiên lên tiếng cắt đứt, "Không quay về!"

Tư Mộ kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn qua hỏi thăm anh, chân mày không hiểu được nhíu lại.

Anh bên này nói không đi, nhưng lúc trước Tư Mộ cũng đã đồng ý với Ngôn Diệu Thiên rồi. Làm sao bây giờ?

Ngôn Mặc Bạch mặc kệ cô làm thế nào, chỉ ngồi ở trên ghế rộng lớn mềm mại như ông chủ, đang cầm bên tay máy vì tính không vội vàng nhưng lại giả bộ bận rộn.

"Hôm nay là ngày giỗ của mẹ Mặc Bạch, cùng nhau quay về." Ngôn Diệu Thiên nói xong liền cúp điện thoại, không cho Tư Mộ cơ hội trả lời. Vừa rồi con trai mình ở một bên nói câu nói kia ông nghe vô cùng rõ ràng, gõ vào trong lòng của ông, giao trái tim cũng gõ ra một cái khe, cho nên về chuyện xảy ra trước kia toàn bộ đều hiện ra trong đầu.

Con trai của mình, còn không chịu tha thứ ông!

Tư Mộ nắm điện thoại di động nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, thì ra là như vậy hôm nay là ngày quan trọng, nhưng là Ngôn Mặc Bạch tại sao muốn cự tuyệt về nhà?

Hơn nữa cuộc sống là như thế, anh không phải không biết.

Sắc mặt của Ngôn Mặc Bạch u ám, như cuồng phong mưa to xảy ra đêm trước, khí áp thấp, không khí lạnh lẽo.

Ánh mắt của anh nhìn chằm chằm Tư Mộ, con ngươi đen nhánh hắc ám có thể cắn nuốt tất cả.

"Em đã đồng ý?"

"Cái gì?..."

"Ai cho em cái quyền tự mình làm chủ mọi việc?" Ngôn Mặc Bạch đột nhiên ra tay bóp cổ của Tư Mộ, tức khắc giống như biến thành người khác, không kìm chế được cảm xúc, ánh mắt lạnh lẽo giống như muốn nuốt sống người trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Dì Cả Đột Nhiên Tập Kích

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch nắm chặt cổ, hô hấp không thông, mặt đỏ bừng.

Anh lại đột nhiên bạo phát như thế, Tư Mộ hoàn toàn bị dọa sợ, còn không kịp phản ứng, bản thân mình cũng bị cái loại cảm giác này hít thở không nổi rồi.

Trong đầu trống rỗng, cổ bị anh bóp đến đau, nước mắt mạnh mẽ ào ra, như bị anh ta dùng lực mạnh bóp ra một dạng.

Ngôn Mặc Bạch hung hăng trừng mắt nhìn Tư Mộ, tay anh đang cầm quang ra, cả người cô bị cỗ lực này đẩy ngã xuống đất.

"Khụ khụ..." Tư Mộ ngã ngồi dưới đất, mạnh mẽ hô hấp, bởi vì quá gấp, nên bị sặc nghẹn ho lên.

"Em nên cảm ơn vì tôi không hạ nặng tay, nếu không thì..." Về mặt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn xuống đất, tư thái cao cao tại thượng. Nói xong, tự nhiên xoay người rời đi, lại còn đập cửa đèn vang mạnh rung trời.

Quả thật còn có chút lý trí, nếu không thì anh ta vừa ra tay, liền trực tiếp vặn đứt cổ cô rồi.

Tư Mộ ho khan, nước mắt đều đã trào ra ngoài rồi.

Nằm cái đại máng!

Bạc danh kỳ diệu đã bị bạo lực gia đình, cô tủi thân đến không được.

Trước đó không lâu, người đàn ông này vẫn cùng mình lưu luyến truyền miên, mà hiện tại có thể lãnh khóc vô tình động thủ với cô như vậy.

LÀ vì cô giúp anh ta nhận lời trở về nhà ăn cơm say, anh ta có thể ra tay hung ác như vậy.

Buồn cười bản thân mình như cát bụi lại còn muốn nảy mầm đối với anh ta.

Anh ta sẽ xứng sao?

Rờ rờ cổ, ngón tay lạnh lẽo rờ đến chỗ, liền đau đớn nóng rát.

Làn da Tư Mộ rất mỏng manh, kết quả bị anh ta mạnh mẽ như vậy, hiện tại trên cổ lập tức xuất hiện dấu tay đỏ tươi, sưng đỏ bất mất.

Từ từ bò lên, vừa mới ngã đau như vậy, mỏng hung hăng nện sứt đất, như là vỡ khung một dạng đau khổ.

Cổ, mỏng, vói lại ngày hôm qua đụng xe bị trầy da cánh tay, toàn thân đều là thương tổn, chỗ nào cũng đều đau đớn.

Nhưng mà cô lại nở nụ cười.

Có chút tự giễu, lau chùi nước mắt chưa khô, cô vỗ vỗ tay, sửa sửa quần áo, đem quyển sách tiếp tục ngồi ở trên ghế sofa đọc sách. Nhưng rốt cuộc cũng đọc không được chữ nào.

Nếu là vợ chồng bình thường, bị bạo lực như vậy, phỏng chừng là muốn rời nhà đi ra ngoài. Nếu không tốt cũng cần phải đập bẻ bát gỗ khóc om sòm nháo nhà lên.

Nhưng mà, Tư Mộ không thể.

Cô là do nhà họ Ngôn dùng tiền mời tới, cô không dám rời nhà trốn đi, cô vẫn còn bận tâm đến 'Lăng Vũ', rất không dễ dàng có thể nhận được viện trợ của YT Quốc Tế, không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ như vậy.

Cô, dù sao cũng phải học cách nhẫn nhục chịu đựng.

Mặc dù Ngôn Mặc Bạch mắng và đánh cô, cô vẫn phải mỉm cười đáp lại "TẠ chủ long ân."

Cô nguyên bản không phải là người như thế, cô hoạt bát rộng rãi, đơn thuần khờ dại, giống cô nàng công chúa hoạt bát vui vẻ, nhưng mà hiện tại, cô phải mang theo mặt nạ nguy trang của bản thân mình, đem toàn bộ cảm xúc đè tận xuống dưới đáy lòng, có thể chỉ bày ra nụ cười.

Làm sao có thể làm được?

Tâm lạnh cứng, toàn bộ đều đã yên lặng.

Lúc Ngôn Mặc Bạch vừa mới sập cửa ra ngoài, cũng có chút hối hận rồi.

Anh ta tuy cố gắng ngăn chặn đạo lực của mình, nhưng vẫn không tránh khỏi làm tổn thương đến cô.

Cô nhu nhược như thế, thậm chí chịu không được ngón tay của anh. Thân thể cô nhỏ nhắn xinh xắn lại bị bản thân mình quăng ra, giống như lông vũ tung bay một dạng, rơi xuống.

Không chịu nổi một kích.

Cô nhỏ yếu như vậy, nên phải được cẩn thận, săn sóc tỉ mỉ che chở.

Anh vừa đối với cô làm cái gì?

MÃ ĐỨC!

Ngôn MẶC BẠCH có ảo não chửi một câu nói tục, quả đấm hung hăng nện lên tay vịn cầu thang, cầu thang mỹ nghệ đều bị anh đập bể biến hình.

Anh đứng ở đầu cầu thang xoay vòng vòng, hồi sau trừng mắt nhìn cánh cửa bị chính mình làm chút nứt rơi ra, hừ hừ, xuống lầu rồi.

Cái nhà trọ này là kiểu lầu trong lầu, anh ngồi dưới sofa phòng khách, xem tivi, cầm điều khiển không kiên nhẫn đợi đài.

Chẳng bao lâu sau Ngôn MẶC BẠCH cứ như vậy nhàm chán liếc nhìn điều khiển TV.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên lầu, một chút động tĩnh đều không có.

Đã qua một giờ, cô vì sao lại không làm âm ỉ lên?

Chẳng lẽ bị mình quăng xuống đất, ngã chết rồi sao?

Ngôn Mặc Bạch phiên toái gãi gãi mớ tóc ngắn của mình, có chút chột dạ nghĩ, chắc sẽ không ngã chết đi?

Cô nhỏ như vậy, yếu như thế, không chịu nổi một kích.

Nghĩ như vậy, anh lập tức từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, rất nhanh đi thẳng lên lầu.

Vội vàng như thế, khẩn cấp xông tới, nhưng mà khi đến chỗ ngưỡng cửa thư phòng, anh dừng lại. Có chút do dự muốn đi vào hay không.

Lỗ tay dán vào cửa, nghe không được động tĩnh bên trong.

Anh nhẹ nhàng mở khóa, chuẩn bị làm tốt cứu giúp người, Nhưng mà lọt vào tầm mắt của anh là Tư Mộ an tĩnh tựa vào ghế sofa ngồi đọc sách, ôm lấy tư thế cũng giống trước như đúc, tựa như không có phát sinh chuyện gì.

Trái lại Ngôn Mặc Bạch ngu ngơ một lúc.

Chẳng lẽ mình vào cửa không đổi thời gian?

Cô cứ như thế như không có phát sinh chuyện gì, an tĩnh như vậy, dường như không có việc gì đọc sách sao?

Cô không phải là nên than té trên mặt đất đau không dậy nổi, hoặc là gào khóc lớn lên sao?

Ngôn Mặc Bạch có chút tim tòi không thấy đầu não, anh nhủ mảy nghĩ, bản thân mình nhìn thấy cô gái đặc biệt như vậy, không giống như những người khác.

Cảm giác quần lót đã bị ẩm ướt, tâm tình Tư Mộ trở ngại đều không có, nhưng xương sống ở thẳng lưng lại đau nhói, khó chịu đến chết, mỗi lần đều bị đau bụng kinh.

Sắc mặt có chút khó coi, Tư Mộ liền gương mặt lên nhìn người ở cửa, tận lực dùng giọng nói bình tĩnh nói: "Anh xuống lầu trước chờ em, em sẽ xuống làm cái gì cho anh ăn ngay."

Ngôn Mặc Bạch thấy Tư Mộ rút cuộc đã chịu nhìn thẳng mặt anh, hơn nữa còn dùng giọng nói ôn nhu nói chuyện với anh, anh nghĩ không nên tức giận rồi?

Thấy cô ngồi chồm hổm bất động trên mặt đất, anh đã nghĩ đi qua kéo cô. Nghĩ thầm, cô bị như thế lại có thể rộng lượng không tính toán chi li với anh, anh là một đại lão gia phải biết bày tỏ một chút đúng không?

Ngôn Mặc Bạch lại gần Tư Mộ, anh từ phía sau ôm ngang lấy, "Dừng tìm, những thứ này không thể rửa sạch. Gia đói bụng--" Nói xong liền cúi đầu ngậm chặt miệng cô, nhẹ nhàng hôn.

Tư Mộ bị dọa đến sợ hãi, môi của anh không hề báo trước hướng tới cô đè xuống, nuốt mất tiếng hô của cô.

Cô quần quai, tốc độ của cái đó chảy nhanh hơn, như suối phun ra, vừa nhanh vừa mãnh liệt.

Cô bắt lấy vạt áo của Ngôn Mặc Bạch, không dám động đậy, nhưng trong lòng như ngàn vạn con ngựa giày xéo. Liên tính môi anh có bao nhiêu ẩm áp, lưỡi của anh có bao nhiêu quyền rũ, ôm ấp của anh có bao nhiêu ẩm áp, bọn chúng cũng không hưởng thụ.

Này là hổ cha di cả mẹ!

Khi vẻ mặt thỏa mãn của Ngôn Mặc Bạch lúc buông cô ra, cô đã thất vọng bất tó rồi.

Ngôn Mặc Bạch đỡ thân thể mềm mại của cô, tựa vào lồng ngực của mình, dùng giọng nói ôn nhu nói: "Anh vừa mới... Em không bị thương chứ?"

Nói xong, tay anh lại sờ mó trên người cô, dường như đang kiểm tra. Lúc tay anh chạm đến hông của cô, chạm đến một mảnh ẩm nóng.

Ngôn Mặc Bạch cả kinh, sao lại thế này?

Tư Mộ ngậm miệng, xấu hổ nghĩ, nếu được Ngoại Tinh Nhân dẫn cô đi thì tốt rồi! QUá dọa người có phải hay không?

Ngôn Mặc Bạch dơ tay thì thấy, tay đầy màu đỏ.... ..

Trong nháy mắt anh kinh ngạc, trong đầu suy nghĩ vài trường hợp, rất lâu, mặt đỏ lại trăm năm mới thấy.

"Em..." Ngôn Mặc Bạch xấu hổ, cực kỳ đáng yêu.

Tư Mộ cúi đầu thấp xuống, giọng nói có chút rầu rĩ "em... đi cả mẹ đến..."

"uhm.a...." Ngón Mặc Bạch đối với những chuyện của con gái này tuy không phải biết rõ ràng, nhưng mà anh vẫn là loại người bình thường, hơn nữa IQ cao. Đi học qua một khóa sinh lý, những thứ này thoát loại thường thức gì đó, anh vẫn hơi biết đến một chút.

Di cả mẹ là gì, anh đương nhiên không coi là bà ngoại Tư Mộ.

Nhưng mà, di cả mẹ chảy nhiều như vậy sao? Mông đã ẩm ướt hết rồi.

Là tới một lần sao? Như vậy có phải mất máu quá nhiều không?

Ngón Mặc Bạch cố gắng nhớ lại khóa học sinh lý lúc trước, nhưng mà nghĩ cả buổi, lại cảm thấy mình hiểu biết ít đến đáng thương.

Tư Mộ buồn bực ở trong lòng anh lên tiếng nói, "Nhưng mà không có, ...ách, bánh mì....."

Chung quy Tư Mộ có chút xấu hổ nói với anh những thứ này. Huống chi người đàn ông này, dường như lúc này không hiểu ý tứ cô nói, đem "Bánh mì" trở thành thứ bánh mì kia rồi!

Hiện tại lấy thêm can đảm nói với anh, tự nhiên hy vọng anh có thể thay cô, đi ra ngoài mua về giùm.

Thật lâu trước kia, Tư Mộ cảm thấy một người đàn ông vì bạn gái của mình hoặc vợ mua băng vệ sinh, là một chuyện lãng mạn cảm động lòng người nhất.

Dường như có một người như thế, đồng ý vì cô đi mua băng vệ sinh, như thế cô

có thể gả đi!

Trong tiềm thức, vẫn là thực tế không có ảo tưởng như vậy. Ảo tưởng bản thân mình có một người đàn ông như vậy, vì chính mình mà làm như vậy.

"Anh, đưa em đi bệnh viện?" Hiện tại Ngón Mặc Bạch mới xấu hổ ý thức được lúc này cô nói "Bánh mì" kia, chắc là băng vệ sinh rồi. Nhưng mà cái thứ đồ chơi kia có thể cầm máu sao? Chảy máu nhiều như vậy, nên là đi bệnh viện chứ?

Tư Mộ kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt đen tuyền chạm vào con ngươi đen láy của anh, một góc tâm đã sụp đổ rồi.

"Không đi bệnh viện... có thể mua giùm em băng vệ sinh không?" Cuối cùng Tư Mộ vẫn mở miệng ra hỏi anh.

Ngón Mặc Bạch nghĩ là mua mấy thứ đó, chắc là không khó!

Anh buông Tư Mộ ra, sau đó xoay người vào phòng tắm, giúp cô điều chỉnh lại nước ấm, tìm quần áo sạch sẽ, sau đó đẩy cô vào, "Em vào tắm rửa trước, anh sẽ trở lại liền."

Tư Mộ quả thật có chút kinh ngạc, lại không yên tâm.

Anh đây là có ý gì?

Lúc cao hứng thì đem cô yêu thương lên trời, lúc mất hứng thì có thể đem cô một cước đạp chết!

Nhưng mà, đối mặt anh ôn nhu như vậy, Tư Mộ thật sự không thể chống cự.

Cô đứng ở dưới vòi sen trong phòng tắm, dòng nước ấm áp từ từ chảy xuống, đem mọi dơ bẩn, mệt mỏi xóa hết.

Sau khi tắm rửa xong, cô đứng trước gương trong phòng tắm rộng rãi, nhìn chăm chăm mình trong gương, vết thương chồng chất.

Ngón Mặc Bạch nói xong liền trở ra, kỳ thật là ngay lập tức.

Sau khi anh đẩy Tư Mộ vào phòng tắm, cầm lấy điện thoại đi ra ngoài.

Bảo thuộc hạ đi mua băng vệ sinh. Đây là người bảo vệ an toàn của anh, lúc nhận được điện thoại của Ngón Mặc Bạch, mặt đã đen lại rồi.

"Dùng tốc độ nhanh nhất mua băng vệ sinh về." Ngón Mặc Bạch cứ như vậy phân phó.

Người bảo vệ hiển nhiên cũng chưa bao giờ nhìn qua đồ dùng của phụ nữ đại lão gia, cái gì cũng không hỏi, lĩnh mệnh thần tốc đi.

Đợi đến khi anh dùng tốc độ nhanh nhất đến siêu thị, hơn nữa còn thành công tìm điểm bán băng vệ sinh, anh sợ ngây người!

Sao lại có nhiều chủng loại như vậy?

Vì sao lại phân ra nhiều loại sản phẩm như thế?

Cái gì dài hơn sử dụng ban đêm, siêu mỏng ban ngày, cotton thuần chất, vớng mặt, thêm cánh dự phòng rơi rớt...

Người bảo vệ đầu đầu đứng ở đó, thỉnh thoảng phải chú ý bên cạnh có người hay không.

Người đàn ông mua thứ đồ chơi này, có thể bị người ta hiểu lầm là biến thái hay không?

Anh ta gọi điện cho Ngôn Mặc Bạch, đơn giản nói tình huống bên này một lần, sau đó đợi chỉ thị.

Anh không biết, Ngôn Mặc Bạch làm sao có thể biết?

Vì thế, bàn tay to của Ngôn Mặc Bạch vung lên, mỗi loại đều mua một bao. Xem cô thích cái nào thì sử dụng loại đó, dùng không hết thì cô vứt chơi.

Vì thế, người bảo vệ bị mấy người xung quanh nhìn như dị dạng, mang theo một bao băng vệ sinh lớn chạy vội đi, một đường đầy lệ chưa sót.

Cái quá trình này, cũng không đến 20 phút.

Tư Mộ bởi vì đau bụng kinh, trên người đau đớn khó chịu, được nước ấm tắm rửa thật thoải mái, vì thế liền tắm rửa thật lâu.

Lúc người bảo vệ đưa cho Ngôn Mặc Bạch hai túi băng vệ sinh bự, biểu hiện của Ngôn Mặc Bạch cực kỳ bình tĩnh ung dung.

Anh mang theo hai cái túi lớn vào cửa, thoáng nhìn phòng tắm vẫn có người bên trong, bên trong còn truyền tiếng nước xả.

Đã tắm rửa 20 phút rồi..

Ngôn Mặc Bạch phóng hạ dây lưng, qua gỗ cửa: "Tắm có được hay không? Nhanh đi ra ngoài..."

Tiếng nước bên trong ngừng lại, Ngôn Mặc Bạch nói lại một lần, bên trong liền truyền tiếng nói trả lời của Tư Mộ.

Kỳ thật là đã tắm xong sớm, nhưng mà nhớ lại nhờ anh ta mua thứ kia phải hơn nửa tiếng, cô liền tính đi ra ngoài, thay quần áo sạch sẽ, nhưng lại không có băng vệ sinh, lại sợ dơ quần.

Vì thế cô chỉ có thể không ngừng tắm, tẩy sạch da, nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng của anh, cô có chút kinh ngạc về tốc độ của anh, có cảm động khi được sự chăm sóc của anh.

Cô lau khô thân thể, có chút khó xử ở tại phòng tắm xoay vài vòng.

"Anh, giúp em đưa lên." Đúng là vẫn còn ngại miệng, tiếng nói không lớn, lại có thể đủ cho người bên ngoài nghe được.

Ngôn Mặc Bạch dừng lại một chút, sau đó xoay người đi lại ghế sofa mang hai túi băng vệ sinh đưa đến.

Tư Mộ vốn cho là một bao rất nhỏ, vì thế chỉ mở khe hở, vươn ra bàn tay chuẩn bị lấy.

Tay tóm lấy không khí, Ngôn Mặc Bạch đẩy cửa ra một chút, sau đó đem túi lớn đặt ở trên tay cô, không để ý cô có thể chịu nổi sức nặng của bao hay không, xoay người rời đi.

Tay mảnh khảnh trắng nõn như sương khói lượn lờ.... Thật làm cho người miên man bất định.

Ngôn Mặc Bạch ngửa mặt lên trời mà than, máu mũi nghịch chảy thành sông.

Tư Mộ nhận hai bao siêu lớn, mặt vo thành một đống.

Khó trách có thể mua được hai túi siêu lớn này nha, đến bịch băng cho người già cũng mua về.

Tư Mộ ở phòng tắm dờ khóc dờ cười, lục ra thứ mình thường dùng, nghĩ thầm, đây chính cực phẩm!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Trở Về Ngôn Gia Ăn Cơm

Editor: Tinh ngư

Ở trong phòng, Ngôn Mặc Bạch đứng ngồi không yên, hộp điều khiển TV nằm trên tay anh, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn tới cửa phòng tắm.

Tại sao vẫn chưa ra?

Mất máu quá nhiều ngất đi sao?

Anh có cần vào xem một chút không?

Rất nhiều ý niệm ở trong đầu anh lướt qua, hộp điều khiển ti vi trong tay vô cùng đáng thương bị anh bóp nát.

Khi anh nhìn về phía cửa phòng tắm đến lần 108, thì rốt cuộc không nhìn được rồi, cất giọng hướng phòng tắm kêu: "Còn không ra? Chết ở bên trong sao?"

Bên trong, Tư Mộ đang chà xát quần, sáng sớm hôm sau, vết thương trên cánh tay đều sưng vù, dùng quá sức cũng rất đau, vì vậy giặt rất khó khăn.

Vừa nghe người bên ngoài kêu, cô tức lên.

Tên khốn kiếp này, tên đầu xỏ làm cô như thế này chính là anh a!

Nếu không phải là sợ anh mắg, cô lại lái xe nhanh như vậy sao?

Mà không lái xe nhanh, cô sẽ bị tai nạn giao thông sao?

Không xảy ra tai nạn giao thông, tay của cô sẽ bị thương sao?

Nói tóm lại, người khôi xướng chính là anh!

Mới vừa rồi anh bóp cổ cô, sức lực đó chính là đem cô vào chỗ chết a, cổ đều sưng đỏ lên, động một cái cũng đau.

Kể từ đó, chẳng lẽ cô còn có thể nhẹ nhàng như thường mà làm việc sao?

Càng nghĩ càng giận, Tư Mộ hừ hừ, không để ý đến anh, tiếp tục tắm.

Không dám dùng máy giặt quần áo, bởi vì quần bị nhiễm được một chút đỏ, mở ra vòi nước vọt một lúc lâu, đều là máu.

Ngôn Mặc Bạch có giúp cô chuẩn bị rất nhiều quần áo, thế nhưng cái này không giống, là lần đầu tiên, cô làm thêm vào mùa hè, kiếm được tiền, rất có ý nghĩa làm kỷ niệm.

Mất thấy cô không bỏ được, cho nên chỉ có thể tận lực ngâm rửa sạch.

Lần này máu chảy rất nhiều, làm cho cô rất hoài nghi, liệu máu chảy như vậy, có hay không mất máu mà chết hay không?

Nếu như thực có người bởi vì kinh nguyệt quá nhiều mà chết, này đoán chừng cũng là một đại kỳ văn rồi.

Ngôn Mặc Bạch không nghe thấy đáp lại, trong lòng máy động, chẳng lẽ thật sự choáng váng trong phòng tắm?

Thân thể đã sớm không thể kiềm chế được nữa, lúc này, anh giống như một mũi tên bắn ra, tốc độ nhanh đến kinh người, giống như đã chuẩn bị sớm rồi.

Đến cửa phòng tắm, nhắc chân lên, đạp một cái cái thật mạnh.

Cánh cửa rất vô tội, rất giòn yếu, căn bản là chịu không được một cước của anh, còn là một cước kiếm chân kính nhĩ(?).

Ầm ầm! Cửa ứng tiếng liền mở ra, hơn nữa cánh cửa còn có ý muốn bay ra.

Trong phòng tắm, Tư Mộ bị làm cho sợ đến hồn cũng không còn. Thật may là phòng tắm cũng khá lớn, cô cũng không phải là ở ngay trước cửa, bằng không, với một cước kia của anh, cô không chết cũng bị thương a!

“Em...Hỏi em đấy, làm sao em không lên tiếng chứ?” Giọng nói anh rất hung hăng, vô cùng không tốt.

Ngôn Mặc Bạch thấy cô hoàn hảo như lúc ban đầu, chỉ là có lẽ do động tĩnh vừa rồi của mình, bị dọa đến ngu. Anh thở phào nhẹ nhõm, không có việc gì là tốt rồi!

Nhưng ngược lại lại lên tiếng chất vấn cô.

Rõ ràng cô rất tốt, nhưng tại sao khi ở ngoài phòng, mình kêu lớn tiếng như vậy mà cô đều không trả lời một tiếng? Làm hại cho anh sợ cô xảy ra việc gì, mà vội vàng đạp cửa cứu người.

Nhưng cửa là phá, cô lại thật tốt đứng ở bên trong, hoảng sợ nhìn anh.

Ngôn Mặc Bạch nhìn chằm chằm cô như một đũa ngọc, một tay yếu ớt đỡ không nổi cửa, vừa tức giận, vừa bất đắc dĩ.

Tư Mộ giương mắt mà nhìn nhìn ai đó đang hung hung đi tới, một lúc lâu sau, hồn phách mới trở về cơ thể. Nhìn trong mắt anh tràn ngập tức giận, cô vừa kinh hoàng, vừa bất mãn.

Anh ta nói gì?

Chẳng lẽ cũng là bởi vì cô không thèm để ý đến anh, anh liền tức giận mà đem cửa phá?

Anh anh anh —— đây còn là người sao? Có thể dùng bạo lực như vậy được không?

Vòi nước vẫn mở ra, tiếng nước chảy, trong phòng tắm yên tĩnh, có vẻ cực kỳ vui sướng, dễ nghe.

Còn chưa kịp vắt khô quần, anh liền đem cửa đập mở ra, cô bị dọa sợ đến mức đem quần ném ra ngoài.

"Anh...anh đang làm gì vậy?"

Dừng hồi lâu, Tư Mộ mới bừng tỉnh, sau đó nhìn người đứng ở cửa, hỏi có chút cà lăm, đoán chừng là mới vừa thật bị sợ đến ngu mất rồi.

"Anh hỏi em, anh đã gọi em rất lâu, em làm cái gì mà không trả lời, hả?" Giờ phút này, Ngôn Mặc Bạch ngoay ngoay đứng dựa người vào cửa, mặc kệ cánh cửa tội nghiệp sắp đổ xuống, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến phong thái anh tuấn vốn có của anh.

Anh cảm thấy bản thân mình rất tốt, rất thiện lương. Nếu không phải vì lo lắng cho cô xảy ra chuyện gì, anh cũng không có nhàm chán đến nỗi đập cửa như vậy!

Giương mắt nhìn cô bé ngốc kia, vẻ mặt của Ngôn Mặc Bạch đặc biệt ngoay lên.

Tư Mộ siết chặt bàn tay nhỏ bé, cố gắng áp chế cơn nộ trong mình. Tận lực không nhìn anh, cúi đầu, hồi lâu mới nhàn nhạt nói, "Do mở vòi nước, nên không nghe thấy."

Có nghe cũng không nói, không để ý tới anh! Cô chính là cố ý đó. (post tại diendanlequydon.com – edit by Tinh Ngu)

Lông mày Ngôn Mặc Bạch nhíu lại, nhìn cái quần trên sàn, nói, "Bộ em không biết dùng máy giặt sao?"

Tư Mộ 囧囧, nghĩ tới mới vừa giặt rất lâu, một thao nước hồng, nếu mà để trong máy giặt, vậy sẽ như thế nào a?

Cô không có lên tiếng. Ngôn Mặc Bạch thấy cô không có gì, liền xoay người, chuẩn bị rời đi. Nhưng khi quay đầu lại, thấy cánh cửa xiêu xiêu quẹo quẹo, lúc nào cũng có thể đổ sập xuống. Tinh anh phát tác, lập tức đập thêm một phát, cánh cửa tội nghiệp lập tức đổ sập xuống.

Phá cửa! Không chịu nổi một kích như vậy, có lưu có ích lợi gì?

Anh hừ khè hừ, mí mắt đều không giờ hạ xuống, đi thôi!

Cửa vô tội mà?

Cửa phòng tắm chỉ là già quang mà thôi, nào dám chống lại một cước như vậy của vị gia này đây? Nó không chịu nổi một kích thế nào? Nó cũng không phải là cửa thành, ngăn cản kẻ địch, muốn sức mạnh vô địch tới có tác dụng gì?

Trong phòng tắm, chỉ có cánh cửa rơi xuống ở trên gạch men sứ phát ra âm thanh, giống như là bất mãn với bị một cước đá tung mà khiêu nại và chỉ trích. Nhưng một chút cảm giác áy náy của đầu sỏ gây nên, cũng không có, nghĩ tới đợt lát nữa liên lạc với cửa hàng, đem một cánh cửa tốt đến.

Tư Mộ nhặt cái quần lên, thờ dài, tiếp tục công việc, vắt khô.

Tinh khí thiếu gia, rất lại khó hầu hạ!

.....

Chờ Tư Mộ dày vò một phen, giải quyết tất cả, cũng đã mười một giờ rưỡi rồi.

Mới vừa rồi, Ngôn Mặc Bạch còn than đói bụng, hiếp tại cũng đã qua hơn một canh giờ rồi mà còn chưa đi lấy thức ăn, đoán chừng anh lại nổi giận nữa rồi.

Xuống lầu, đến phòng bếp mở ra tủ lạnh, đã không còn thức ăn. Nếu như muốn nấu cơm, thì phải đi mua.

Trong sảnh khách, Ngôn Mặc Bạch ôm laptop ngồi trên sofa, lúc Tư Mộ đi xuống lầu, anh liền giương mắt liếc nhìn, sau đó lại cúi đầu, tiếp tục làm việc.

Nhìn một cái là thấy sắc mặt của cô không tốt, môi trắng bệch, mặt xanh, bước đi vô lực, bộ dáng mười phần đã biết là có bệnh trong người.

Thấy cô vào phòng bếp, sau đó lại truyền đến âm thanh của cô: "Buổi trưa muốn ăn chút gì không? Em đi mua, trong nhà không còn thức ăn ..... chỉ là,

đoán chừng sẽ ăn muộn một chút, anh đói bụng chưa?"

Trong phòng, bếp, Tư Mộ lộ cái đầu ra, hỏi người đang gian khổ vì đầu làm việc.

Ngôn Mặc Bạch dừng lại một chút, cũng không ngẩng đầu lên, nói, "Không, đi thay đồ, chúng ta sẽ ra ngoài ăn."

Nếu lại để cho cô đi ra ngoài mua cá, khẳng định sẽ hôn mê nửa đường, không về được.

Ngôn Mặc Bạch nhớ đến, anh kết hôn mới vài ngày, mà còn chưa đưa Tư Mộ về bên kia.

Sáng sớm hôm nay, qua cuộc điện thoại kia, vốn là không nên giận chó đánh mèo cô, nhưng mình vẫn là không khống chế được, mà đã thương cô.

Hôm nay là ngày giỗ của mẹ, anh không quên được!

Nếu ông già muốn anh trở về, vậy thì trở về đi!

Tư Mộ nghe được anh nói, kinh ngạc giương mắt nhìn anh.

Người này, mặt biến sắc nhanh như vậy?

Khi này, bởi vì cô đồng ý về bên kia ăn cơm, đã bị anh vung tay với cô, nhưng chớp mắt, anh lại đề nghị trở về ăn cơm.

Sớm đồng ý không được sao?

Trong lòng đem anh lặn qua lộn lại mắng một lần.

Chỉ là Tư Mộ không có hỏi nhiều, cúi đầu nghe lời, lên lầu thay quần áo.

Bởi vì trên người đầy vết thương, cổ còn bị anh in dấu, vì vậy, Tư Mộ mặc một chiếc áo lông cổ cao, che đi tất cả nhếch nhác và xấu xí.

Đợi cô xuống lầu, Ngôn Mặc Bạch đã ngồi trên ghế sa lon một canh giờ.

Lúc hai người đến nhà họ Ngôn, đã hơn mười hai giờ, ở phòng khách, Ngôn Diệu Thiên ngồi trước bàn, trên bàn bày đầy món ăn, mùi thơm câu toàn. Vừa nhìn cũng làm khẩu vị người ta mở rộng, muốn ăn nhiều hơn.

Nhưng là, Ngôn Diệu Thiên chỉ là ngồi ở đó a, ngo ngác, vẫn không nhúc nhích chiếc đũa. Trong mắt của ông có đau thương, hối tiếc, nhớ nhung, vẫn đục đên khiến nhìn người không rõ, hoàn toàn không thấy những ngày qua sắc bén lắm liệt.

Giờ phút này, ông không còn là một người gian ác trên thương trường, mà chỉ là một người đàn ông nhớ vợ, nhớ con.

"Lão gia, thiếu gia cùng thiếu phu nhân trở lại ——" Quản gia nhà họ Ngôn, Vương Bá hưng phấn nói với Diệu Thiên. Vương Bá biết buổi sáng, Ngôn Diệu Thiên có gọi điện thoại cho họ, hiện tại chậm chạp không động đũa, một phần nguyên nhân, cũng là đang đợi họ.

Thật may là, có tới!

Hôm nay một bàn thức ăn lớn, đều là Ngôn Diệu Thiên tự tay nấu nướng, mỗi một món ăn cũng tốn hoàn toàn tinh lực.

Trước kia, Ngôn Diệu Thiên cũng thường xuống bếp, lúc còn trẻ đã cầm lấy bằng cấp đầu bếp cao cấp. Đối với ông, một bàn đồ ăn như vậy, căn bản không phải vấn đề.

Nhưng đó cũng là việc cách đây lâu rồi, bây giờ vừa làm, quả thật cũng có chút hết sức.

Nhìn chằm chằm một bàn đầy thức ăn trước mắt, nghĩ tới mấy món kia, có món vợ thích, cũng có món con trai thích.

Nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng bất chợt mỉm cười.

Thật ra thì hai mẹ con đều rất dễ nuôi, miệng ăn đều không chọn. Cho tới bây giờ, đồ ăn do ông làm luôn bị hai mẹ con Phong Quyển Tàn Vân ăn hết.

Bọn họ không hề là mẹ con, khẩu vị cũng rất giống nhau.

Như vậy, một bàn ăn lớn, đều là những món họ thích ăn !

Ngôn Diệu Thiên đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nghe âm thanh quản gia Vương Bá hưng phấn không thôi, bưng tỉnh lại, cũng là nhịp tim đập nhanh hơn một nhịp. Ngay cả máu cũng nhanh chóng chảy ra, lập tức thần thái cả người sáng láng.

Con trai trở lại, rốt cuộc trở lại!

"Nhanh, nhanh đi bị hai bộ bát đũa!" Ngôn Diệu Thiên thúc giục Vương Bá.

Ông có chút kích động. Đã trải qua thương trường, đã sớm luyện thành một bản lĩnh giằng không lộ ra, nhưng tâm tình kích động này, đã lâu rồi, lâu đến nỗi ông cũng không nhớ được. Đại khái là hơn hai mươi năm trước, lúc vợ ông sinh cho ông một đứa con trai, mà sức khỏe vợ ông cũng khỏe mạnh. .

"Ba ——" Tư Mộ vào cửa, nhìn thấy Ngôn Diệu Thiên, chủ động mở miệng gọi ông.

Cho dù là cũng không thói quen, cũng muốn hiểu lễ không đúng ?

Ngôn Diệu Thiên vui mừng đồng ý, gọi hai người ngồi xuống.

"Mau tới đây ngồi, ăn cơm, ăn cơm ……" Ngôn Diệu Thiên chỉ vào bàn, rất kiên nhẫn mà giới thiệu từng món cho Tư Mộ.

Ngôn Mặc Bạch bước vào, cả người giống như một tượng đá, ngay cả một tiếng ‘ba’ cũng keo kiệt, không gọi.

Tư Mộ là một người tham ăn, mặc dù đại di mục đến, thân thể không thoải mái, nhưng cô vẫn là rất tham ăn.

Trên bàn đều là những món ăn ngon. Sẽ không quá cay, nhưng là cũng không tính toán rõ ràng nhẹ đạm.

Tư Mộ ăn rất hài lòng, nhìn sang bên cạnh, Ngôn Mặc Bạch căn bản không sao cả động đũa, hỏi Ngôn Diệu Thiên: "Ba, những thức ăn này là ai làm? Ăn quá ngon rồi."

Tự nhiên, Tư Mộ rất muốn bài sư học nghệ a.

Ngôn Diệu Thiên ho khan một cái, nói, "Là đầu bếp Trung Nam Hải."

"À?" Tư Mộ nghĩ ông đang nói đùa, nên phối hợp cười khanh khách hai tiếng, rồi tiếp tục ăn.

Thật ra thì Ngôn Diệu Thiên không có nói sai. Khi còn trẻ, ông đã làm đầu bếp ở Trung Nam Hải, am hiểu nhất chính là làm bánh kem.

"Ha ha, nếu con muốn học, thì khi nào có thời gian, cha sẽ dạy." Ông hứng thú nhìn Tư Mộ ăn, đoán là cô muốn học nấu ăn, vì vậy, nhân cơ hội này mà nói ra.

Theo ông, mỗi gia đình cần có một người biết nấu ăn, như vậy, đó mới là một gia đình hạnh phúc.

Nếu như cô muốn học, đương nhiên là ông sẽ nguyện ý dạy. Khi cô học xong, không phải con trai ông sẽ được lợi sao?

"Á? Những món này đều do ba làm hết sao?" Tư Mộ tròn mắt há mồm, không thể tin nổi. Rất kinh ngạc, đường đường là chủ tịch của YT Quốc tế, lại biết nấu cơm, hơn nữa còn là một bàn ăn đầy những món ngon.

Ngôn Diệu Thiên gật đầu, cười, "Ha ha, món ngon thì rất nhiều, nhưng con có thể học trước những món con thích?"

Nhiều món như vậy, một lần thì không thể dạy hết, nên chỉ có thể chọn những món thích ăn là được.

Vì vậy, Tư Mộ muốn học làm vài món, khi nào có thời gian, thì về nhà, nấu cho cha mẹ một bữa.

Bữa cơm này, Ngôn Diệu Thiên và Tư Mộ ăn rất vui, chỉ có Ngôn Mặc Bạch là buồn bực.

Chiếc đũa lay trên bàn ăn, suy nghĩ thì trở về mười mấy, hai mươi năm trước, đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đối với anh, tiếng nói cười so với bây giờ thì nhiều hơn.

Ngôn Mặc Bạch kiểng nhìn cô gái đang cúi đầu ăn, có chút phiền não đem chiếc đũa vỗ lên bàn. Do không khống chế được sức, mà vang lên tiếng lớn, làm cho một bàn kinh hãi, quay lại nhìn anh.

Ở trước mặt Ngôn Diệu Thiên, cô cũng không tiện phát tức, không dám biểu hiện quá cứng rắn. Dù sao thì ông mới chính là ‘chủ’ của cô, là người phát lương hàng tháng cho cô a.

Vì vậy, ánh mắt cô dịu dàng nhìn Ngôn Mặc Bạch mặt trắng, nhỏ giọng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Ngôn Mặc Bạch thấy cô nhu thuận, mắt to đen lúng liếng, da mặt trắng, mịn màng, ánh mắt vô tội, vẻ mặt dịu dàng. Anh không thể nhìn được một phụ nữ như vậy.

Ngôn Mặc Bạch vẫy tay ra, "Không có việc gì, chỉ là muốn uống canh."

Tùy tiện viện cớ.

Anh sẽ không nói cho cô biết, thật ra thì anh muốn ăn nhất chính là cô!

Tư Mộ biết Ngôn Mặc Bạch chỉ là viện cớ vỗ bàn mà thôi, nhưng lời nói của anh chính là bậc thanh cho anh leo xuống, vì vậy, Tư Mộ rất là ân cần lấy

chén, múc cho anh một chén cháo gà, rồi đưa tới trước mặt anh.

Nếu anh không nổi đóa là tốt rồi, tính anh nóng nảy dễ giận làm cho Tư Mộ có chút sợ hãi!

Ngôn Mặc Bạch nhận lấy chén trên tay Tư Mộ, húp một ngụm.

Chờ sau khi ăn xong, Vương Bá đi lên dọn dẹp bàn ăn, Tư Mộ giúp một tay.

Vương Bá ở nhà họ Ngôn cũng không có phân chủ tớ, bình thường cũng chỉ có hai người ở nhà, vì vậy đều ăn chung một chỗ. Nhưng do hôm nay có Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ đến, con dâu thấy cha chồng, thì cũng coi đây là một nghi thức long trọng. Cho nên, ông mới không ăn cùng, ăn sau một chút có lẽ vẫn là tốt hơn.

Tư Mộ biết ông lão trước mắt là quản gia nhà họ Ngôn, trong Ngôn gia, lời nói cũng có phân lượng không nhẹ, mà trước giờ cô cũng không có khái niệm chủ tớ, nên rất tự nhiên mà giúp ông dọn bàn.

Vương Bá chỉ thúc giục cô: "Thiếu phu nhân, để xuống đi, tôi thu là được."

Tư Mộ cười thật ngọt ngào: "Vương Bá, ông kêu con một tiếng Mộ Mộ là tốt rồi."

Không có chủ tớ, hoàn toàn là ông như người lớn trong nhà.

“Ở nhà con cũng đã làm vậy. Lúc ở trường học, cũng đã học xong.”

Ấn tượng lần đầu gặp Tư Mộ của Vương Bá rất tốt, người rất sạch sẽ, đơn thuần không tâm cơ, đáng yêu lại thiện lương, còn không sĩ diện. Vì vậy liền cùng cô từ từ hàn huyên.

Vương Bá ở nhà họ Ngôn đã được 23 năm, Ngôn Mặc Bạch đều là do ông nhìn anh từ nhỏ đến bây giờ. Đối với anh, ông luôn có rất nhiều chuyện muốn cùng Tư Mộ chia sẻ.

Ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy Tư Mộ vừa lau bên bàn vừa cười, có khi bất chợt nhìn về phía anh, nhất thời trong lòng sinh cảnh giác.

Ánh mắt của nha đầu này, rất quái dị!

Nhưng là, tim của anh là nóng, thái độ là thiếu thấy dịu dàng.

Ngôn Diệu Thiên ngồi ở đối diện với của anh, uống một hớp trà nóng, chậm rãi nói: "Chờ một lát, cùng đi tảo mộ?"

Về mặt Ngôn Mặc Bạch mới có chút dịu dàng, lập tức chuyển thành lạnh lùng, nói: “Không cần!”

Sắc mặt Ngôn Diệu Thiên tái đi, thờ dài, người trong nháy mắt già nua rất nhiều, "Đều đi qua đã nhiều năm như vậy, con còn không chịu tha thứ ba sao?"

Ngôn Mặc Bạch nghiêng đầu sang chỗ khác, lạnh lùng khề hừ, không nói gì.

Bên kia, Tư Mộ đã lau xong cái bàn, lại bung một mâm trái cây tới đây.

Thấy mặt cô đơn thuần vô hại, cười đến ngọt ngào, Ngôn Mặc Bạch phiền não.

Một người như vậy, làm sao mà anh lại cho cô đến bên mình? Cô là tinh linh thuần khiết, mà anh lại là một Ám dạ Tu la...

Tư Mộ đem mâm đựng trái cây thả vào trên khay trà, cười hi hi đối với Ngôn Diệu Thiên, nói: "Ba, người đem mấy món ngon viết lên giấy cho con nha. Đợi khi nào rảnh, con phải học mới được, đến lúc đó, khi trở về, con sẽ nấu lại cho ba ăn."

Vốn Tư Mộ là người hoạt bát sáng sủa, Phó Minh Vũ đối với cô lại rất cưng chiều, vì vậy đối với ba ... Nhân vật, nàng đều sẽ có một loại không tự chủ được thân cận cảm giác.

Khi cô nói chuyện cùng với Ngôn Diệu Thiên, cũng giống như lúc nói chuyện với Phó Minh Vũ, giọng nói có chút ý làm nũng.

Ngôn Diệu Thiên rất vui mừng gật đầu, "Tốt tốt! Ba viết xong sẽ gửi điện thư đến cho con."

Lúc là danh sách khách mời hôn lễ lần trước, Ngôn Diệu Thiên thì có hộp thư số, như vậy thì dễ hơn rất nhiều. (post tại diendanlequydon.com – edit by Tinh Nguru)

Ở một bên, Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nhìn, thấy hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ, ghé tòm hơn là lão cha lại không để ý đến sự có mặt của anh, một mực nói đùa không ngừng, lập tức ánh mắt liền không tốt.

Ngôn Mặc Bạch đứng lên, nói: “Đi, đến bệnh viện.”

Âm thanh của anh mang theo một chút tức giận, tiếng hơi lớn, thành công cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

Tư Mộ nghe anh nói muốn đi bệnh viện, cho là vết thương của anh cần phải đi kiểm tra, vì vậy, cô vội vàng đứng dậy.

Ngôn Diệu Thiên hồ nghi nhìn anh, sau đó nhìn cách ăn mặc của Tư Mộ hôm nay, khoát khoát tay, hai con đi đi!

Khi Tư Mộ định xoay người, Ngôn Diệu Thiên lại nói: “Buổi chiều con hãy đến ‘Lăng Vũ’ một chuyến đi, sáng sớm ngày mai, cha sẽ phái một vài người qua đó. Con an tâm. ...Tóm lại, bên ‘Lăng Vũ’ con không cần lo lắng.”

Tư Mộ ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng âm thầm thở ra một hơi, rốt cuộc ông cũng hành động.

Kể từ đó, có phải hay không cũng ám chỉ cô nên gia tăng những bước rồi hả ?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Các Người Chơi Đùa Quá Kịch Liệt

Editor: bangthan87ddlequydon

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch kéo ra khỏi cửa, lên xe, Ngôn Mặc Bạch đạp chân ga, trực tiếp chạy về phía bệnh viện.

Chiếc xe Maybach màu đen của Ngôn Mặc Bạch bị Tư Mộ đụng hư phá hủy đèn xe, bị kéo đưa về gara tư nhân của anh.

Hôm nay đi ra ngoài chính là chiếc xe thể thao màu hồng, kiểu mẫu rất có phong cách, cực kỳ dễ nhìn thấy trên đường ở thành phố A.

Vốn dĩ Tư Mộ vẫn lo lắng cho là mình đem chiếc xe sang quý như vậy quá hử đi, đoán chừng Ngôn Mặc Bạch sẽ điên lên. Nhưng mà biểu hiện của anh lại cực kỳ Văn Đạm Phong Kinh.

Tuy không nói không sao cả, nhưng mà biểu tình kia của anh chính là không để ý, càng đừng nói là đau lòng đến phát điên rồi.

Mới đầu Tư Mộ còn tưởng anh giả bộ bình tĩnh, nhưng mà biết được đội hình xe đua của anh dừng hẳn cơ hồ đến biến thái như vậy, mới ý thức được, kỳ thực chiếc Maybach màu đen kia, chỉ là cộng lông mà thôi.

Ngôn Mặc Bạch thu nạp rất nhiều loại xe. Nếu là đem xe của anh chạy ra ngoài thành phố A một vòng, bảo đảm xe thành phố A sẽ nổ tung.

Tốc độ nhanh như vậy, từng rẽ ngoặt đều lái nhanh, cái loại này cơ hồ muốn đem cảm giác của người ta văng ra ngoài. Điều này làm cho Tư Mộ kinh sợ nhớ tới lần đầu tiên ngồi trên cái xe của anh, cảnh tượng sợ hãi kia, lại phun ô uest ra xe của anh.

"Anh lái chậm một chút--" Tư Mộ nắm chặt tay vịn trên xe, mặt sợ tới mức đến trắng xanh. Nghĩ thầm, rằng: Anh không phải lại muốn để cho tôi phun ô uest vào xe của anh, được lại làm tôi mờ mạng? Bất quá lần này chỉ sợ không chỉ đơn giản phun bắn như vậy, giống như phía dưới cũng chảy theo gia tốc như vậy, hơn nữa còn có xu hướng rớt xuống.

Đem so sánh về mặt hoảng sợ của Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch lại bình tĩnh ung dung, anh cười nhẹ: "Em sao lại nhát gan như vậy? Ngồi trên xe anh, thuận tiện thích ứng tốc độ loại xe này."

Nói xong lại nhanh quay ngược trở lại, làm Tư Mộ thiếu chút nữa bị quăng ra ngoài xe.

Trong lòng Tư Mộ đem người này mắng từ trong ra ngoài nhiều lần, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em, muốn, phun."

Nếu Ngôn Mặc Bạch còn lái xe như vậy, cô đảm bảo xe phun vào mặt anh ta!

Lúc này Ngôn Mặc Bạch mới nhớ tới lần kinh lịch đó, vì thế liếc nhìn cô gái bên cạnh hai mắt đang phun lửa, từ từ hạ tốc độ xe chậm lại. Nhưng mà mặc dù anh cảm thấy được cái tốc độ chậm thì Tư Mộ vẫn là cảm thấy rất nhanh.

Lúc đi đến nhà họ Ngôn, cũng không thấy anh có biểu hiện phát cuồng chạy xe như vậy, ít nhất cái tốc độ đó Tư Mộ vẫn có thể chấp nhận được.

Nhưng mà hiện tại nhìn người này, lái xe liều chết như vậy.

Ai đã trêu chọc anh ta rồi?

Tư Mộ nhìn bộ dáng khó chịu của anh ta, cũng không dám gọi anh ta, ngồi đằng hoàng ở một chỗ.

Đến chỗ bệnh viện, Ngôn Mặc Bạch đi phía trước, Tư Mộ cúi đầu đi phía sau, đầu có chút hồ đồ.

Vốn cho là Ngôn Mặc Bạch đến làm kiểm tra, kết quả lên lầu mới giật mình phát hiện, bọn họ tiến vào phòng khám phụ khoa.

Tư Mộ nghi hoặc khó hiểu nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch: "Không phải là anh nên đến bên ngoại khoa kiểm tra sao?"

Bên ngoài phòng có rất nhiều người xếp hàng chờ xem bệnh, Ngôn Mặc Bạch lại lôi kéo Tư Mộ đi vào bên trong.

"Uy Uy-- anh làm gì vậy?" Người này, đây cũng quá càn rỡ rồi! Nhiều người xếp hàng như vậy, ché giễu anh ta, vừa tới liền chen vào.

Tư Mộ khóc không ra nước mắt, cái này thật sự làm cảm phiền nha!

Người xếp hàng cũng bắt đầu oán giận,

"Uy, các người sao lại chen vào như thế chứ?"

"Chúng tôi nhiều người đã xếp hàng như vậy, các người có đạo đức hay không?"

"Tất cả mọi người đều đã xếp hàng, hai người này lại chen ngang bào, chúng tôi phải đợi đến khi nào?"

Ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn qua, nhất thời đám người vừa rồi cảm như hén, lại không dám lên tiếng.

Ánh mắt anh ta cực kỳ lạnh lẽo, tôi luyện một dạng, mang theo sắc bén.

Tư Mộ có chút xấu hổ bị anh tóm đi, kéo anh, "Uy, anh--"

Ngôn Mặc Bạch đảo qua, "Câm miệng, ngoan ngoãn đi vào."

Tư Mộ dùng dằng ở tại chỗ, cô đi vào để làm gì chứ?

Phòng khám mở cửa, một người phụ nữ mặc áo trắng đi ra, khuôn mặt yêu mến, lúc nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch, trên mặt biểu tình kinh ngạc, cô cười nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch cùng Tư Mộ nói: "Ngôn thiếu, anh mang thiếu phu nhân đến kiểm tra thai sao?"

Người thầy thuốc này xuất thân danh môn, lúc Ngôn Mặc Bạch kết hôn, cô cũng đi tham gia hôn lễ, tự nhiên cũng biết Ngôn Mặc Bạch, chẳng qua Ngôn Mặc Bạch không có ấn tượng với cô.

Tư Mộ nghe thầy thuốc hỏi như vậy, càng quẫn, mặt vừa đỏ vừa nóng, hận không thể xùi trên đất.

Kiểm tra thai? Thiết thời cho cô nghĩ ra.

Bất quá vợ chồng sau tân hôn, hai người cùng tới bệnh viện phụ khoa, rất khó không cho người khác nghĩ đến phương diện này. Người bác sĩ này hỏi như vậy, cũng có thể tha thứ.

Ngôn Mặc Bạch chỉ hừ hừ, tính làm chào hỏi. Kỳ thật anh cũng không biết đi cả là ai, đối đãi với người ngoài thái độ của anh đều như vậy, lạnh lùng không dễ tiếp cận. Muốn để cho anh ta cùng người khác trò chuyện vui vẻ, cơ hồ không thể nào, trừ phi anh để ý đến người đó.

Đẩy Tư Mộ đi vào: "Để cho bác sĩ xem cho em, cái kia của em... có phải không bình thường hay không... có phải là lưu nhiều lắm hay không..."

Lúc Ngôn Mặc Bạch nói, vẫn có chút không tự nhiên, dù sao anh lãnh khốc, cũng vẫn là người đàn ông có máu có thịt? Làm sao có thể tự nhiên nói chuyện với con gái những việc này.

Tư Mộ nghe anh ta nói không rõ ràng, đại não không xoay chuyển, nghi hoặc nháy nháy mắt, hỏi: "Ách, em có cái gì không bình thường? Em rất tốt!"

Tư Mộ nghĩ, trên người có rất nhiều vết thương, nhưng mà muốn xem cũng không phải tới phòng phụ khoa, đó là ngoại khoa sao?

Ngôn Mặc Bạch có chút tức giận trừng mắt nhìn cô, nghĩ thầm, rằng vì sao lại có một cô ngốc đàn độn như vậy chứ? Nói như vậy cũng không hiểu sao?

Tư Mộ bị anh trừng mắt, sợ tới mức co rúm lại một lúc, phía dưới lại ra mãnh liệt.

A?

Chẳng lẽ, anh nói là đi cả của mình?

Tư Mộ há mồm nhìn Ngôn Mặc Bạch liếc một cái, lập tức cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình, mặt đỏ tới mức có thể nhỏ ra máu.

Xấu hổ chết người!

Anh ta sao lại có thể nghĩ như vậy? Lại còn mang cô đến bệnh viện chứ!

Bác sĩ cười đến áy ngại, "Ngôn thiếu phu nhân, theo tôi đi vào!" Nói xong liền kéo Tư Mộ đi vào, đột nhiên xoay người nói với y tá: "Đi gọi bác sĩ CHu vội tới thay tôi tan tã!"

Giọng nói của cô ta cực lớn, để cho người xếp hàng phía sau có thể nghe được.

Cứ như vậy cũng sẽ không trì hoãn bọn họ xem bệnh, để cho những người đó cũng không thể nói gì.

Người có quyền thế, tự nhiên đi đến đâu đều có thể đặc biệt. Nếu có câu nào oán giận, cũng chỉ có thể oán giận bản thân mình không chịu được đau khổ, nếu được sinh trong nhà quyền quý, tự nhiên cũng có thể muốn làm đặc biệt rồi.

Bên cạnh có mấy cô y tá, vụng trộm nhìn Ngôn Mặc Bạch. Hai mắt tỏa ra hồng tâm, trong lòng lớn tiếng hò hét: "Oa-- đẹp trai quá!"

Tư thế đó hận không thể bỏ nhào đến anh ta chiếm đoạt.

Ngôn Mặc Bạch chú ý đến sự nhòm ngó của các cô, mắt lạnh rùng mình, nhất thời bốn phía đều hít vào lãnh khí "Oa, cực giỏi."

Còn có một người có lá gan lớn, cẩn thận đi ra: "Ngôn, Ngôn thiếu, ngài đi qua văn phòng chờ đi! Mời bên này--"

Mặc dù có một chút can đảm, nhưng đối mặt với Ngôn Mặc Bạch lãnh khốc như vậy, vẫn không nhận được nói chuyện cũng phát run lên.

Mặt Ngôn Mặc Bạch không chút thay đổi đi theo vào, dù sao ở đây bị nhiều người nhìn như vậy, rất khó chịu.

Trong phòng khám và chữa bệnh, thái độ thầy thuốc cực kỳ thân thiện, hỏi Tư Mộ: "Ngôn thiếu phu nhân, tháng trước thời gian cô hành kinh là ít hay nhiều?"

Tư Mộ nghe được cách xưng hô này cảm thấy không được tự nhiên, "Gọi tôi là Tư Mộ đi, Ngôn thiếu phu nhân nghe xa lạ quá."

Bác sĩ chỉ cười không nói, cảm thấy được cô gái trước mặt này không sai, tươi cười thuần khiết, tâm tư đơn thuần.

"Tháng trước ngày 15, tháng này trước một tuần. Ách, là bị té nên đến..." Tư Mộ nói với bác sĩ, nhưng sau lại cực kỳ xấu hổ hỏi đi cả có phải là do bị té ngã nên tới hay không.

Bác sĩ cười ha ha: "Với cô té ngã không có vấn đề gì..." sau đó giải thích cho Tư Mộ nghe một số chuyện, Tư Mộ thật sự nghe, lại cũng không nghe hiểu được gì.

Bác sĩ không cho Tư Mộ thuốc, chỉ nói khi kết thúc hành kinh, đi đến nhà thuốc trung y mua một chút thảo dược điều trị một thời gian là được.

Tư Mộ chần chờ một hồi, vốn là muốn để cho bác sĩ nhìn vết thương trên người mình, thuận tiện lấy thuốc, sau cùng nghĩ lại vẫn thôi. Nếu cô ta biết Ngôn Mặc Bạch, nếu cho cô ta nhìn thấy vết thương, sau đó ra ngoài nói ít lời phàn nàn, vậy thì không tốt, vẫn nên đi tiệm thuốc mua tùy tiện thuốc xoa là được.

Tư Mộ đứng dậy, rất có lễ phép nói tạm biệt với bác sĩ, "Cảm ơn bác sĩ, tôi đi về trước."

Lúc Tư Mộ chuẩn bị đi, bác sĩ nhìn thoáng qua cổ Tư Mộ, nói lời nói thăm thía: "Làn da cô có vẻ non mềm, vết thương rất khó tan, ách, về sau lúc cùng phòng tận lực chú ý một chút...."

Đầu Tư Mộ đầy vạch đen, vốn đang có che dấu không cho cô ta thấy, kết quả người ta đã sớm thấy được.

Bị cô ta nói như vậy, cực kỳ xấu hổ. Cũng không muốn cô ta đưa thuốc gì, vội vàng nói lời từ biệt rồi chạy ra ngoài.

Ngôn Mặc Bạch ngồi tại sofa trong văn phòng, ngồi ở vị trí đó, gương mặt có thể thấy cửa phòng khám và chữa bệnh. Đương nhiên lúc Tư Mộ đi ra ngoài, anh nhẹ nhàng thở ra rồi đứng dậy đi a ngoài.

Bị mấy người phụ nữ nhìn lén, thực con mẹ nó khó chịu!

Không gián đoạn đưa cả phê, đưa điểm tâm, cự tuyệt nhiều lần, những thứ này con gái vẫn tranh nhau cầu tốt, anh nhiều lần muốn lấy cái chén đập bẻ đầu người.

Thấy Tư Mộ đi ra, anh hận không thể đi lên tóm cô liền.

"Bác sĩ nói như thế nào?"

"Uhm, cái đó...." Tư Mộ giật giật khoe miệng, không biết giải thích với anh ta như thế nào.

Ngôn Mặc Bạch nhìn bộ dáng Tư Mộ ngây ngô, nhìn thấy cô then thùng, hừ hừ, đi nhanh về phía trước.

Tư Mộ đi ở phía sau không có nhìn thấy người phía trước, trên mặt ửng đỏ.

Mới vừa đi đến cửa bệnh viện, liền thấy Vụ Ưu ôm con gái đi tới.

"Oa, Mộ Mộ, sao cậu lại đi bệnh viện thế?" Vụ Ưu nhìn thoáng qua thấy Ngôn Mặc Bạch đi ở phía trước không dừng bước lại, sau đó ám muội nói với Tư Mộ: "Chẳng lẽ cậu mang thai rồi?"

Tư Mộ thấy xe Ngôn Mặc Bạch, vỗ Vụ Ưu một cái: "Người khác không biết, chẳng lẽ cậu còn không biết? Mang thai cũng không nhanh như vậy được. Mình ngược lại muốn có thai, nhưng mà hôm nay đi cả lại đến rồi."

Tư Mộ thở dài, nghĩ thầm, ngược lại mang thai, nhiệm vụ liền hoàn thành được một nửa rồi.

"Vậy các người đến đây làm gì? Chẳng lẽ Ngôn Mặc Bạch là không sinh không dục sao?" Vụ Ưu tiếp tục cười.

"Đi!" Tư Mộ nhéo cô, có chút cười mỉa: "Cậu không thể nghĩ đến chuyện khác sao? Hỏi tới hỏi lui đều là những vấn đề này."

"Ha ha-- vậy các cậu đến để làm gì?" Vụ Ưu vỗ vỗ con gái trong lòng, liếc Tư Mộ một cái, cũng không thấy giống sinh bệnh. Liền thấy dấu vết hồng trên cổ Tư Mộ, kêu lên sợ hãi: "Mộ mộ, các người chơi đùa cũng quá kịch liệt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu VỢ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Anh Không Ngại Em Bồi Thường Bằng Chính Mình Đâu!

Tư Mộ quần bách kéo chặt cổ áo, nhưng không ngờ Vụ Ưu lại nhanh hơn đưa tay qua kéo áo cô, la hét muốn xem vết hôn: "Oh la la——thật tà ác nha! Cho mình xem cho mình xem, vết hôn có cái gì hay."

"Chú ý hình tượng của cậu. Đây! Trước mặt mọi người, cậu tự ý coi đồ của mình như vậy, còn ra thể thống gì nữa." Tư Mộ giẫy dụa nhỏ giọng la lên.

"Cậu không phản kháng mình cũng sẽ không coi áo cậu như vậy, cậu ngoan ngoãn phối hợp, mình chỉ nhìn một cái thôi, ngoan~." Vụ Ưu bắt đầu dụ dỗ, Vụ Ưu nằm trong lòng cô lộ ra cái đầu nhỏ, mặt đỏ ửng như táo tây, giọng tràn đầy tò mò: "Mẹ nhìn cái gì? Con cũng muốn xem."

Mặt Tư Mộ đen lại, hai mắt tròn to nhìn mẹ con các cô, các người không nên quá đáng như vậy chứ.

Ngôn Mặc Bạch lên xe, thấy Tư Mộ chưa theo kịp, vẫn còn ở cửa bệnh viện cùng Vụ Ưu lồi lõm kéo kéo.

Nhìn thấy vợ của mình bị người khác kéo áo giữa ban ngày ban mặt liền tức giận đập mạnh xuống cái còi xe, tỏ vẻ bất mãn.

Tư Mộ nghe tiếng còi rung trời, vội vàng ngăn Vụ Ưu: "Đừng làm rộn, cậu muốn nhìn thì tự đi tìm đàn ông vui đùa một chút. Cảm thú nhà mình đang tức giận, mình phải đi về đây."

"Phốc —— cảm thú? Cậu dám để anh ta nghe thấy không?" Vụ Ưu cười lên, liếc nhìn Tư Mộ nói. Lúc này, nhìn bộ dạng Tư Mộ như một cô vợ nhỏ thì biết ngay cô đã bị Ngôn Mặc Bạch ăn sạch sẽ.

Vụ Ưu liếc mắt nhìn chiếc xe thể thao màu hồng đang dừng bên đường, rồi quay qua huyýt gió với Tư Mộ: "Bé con, anh ta mua xe đúng thật là nhiều, mỗi một chiếc xe như vậy mắc kinh người. Dứt khoát mình không mua xe, cậu nói anh ta cho mình mượn một chiếc để mở mang tầm mắt đi!"

Về mặt Tư Mộ đau khổ: "Cậu muốn mượn thì tự đi nói với anh ta, mình không dám mở miệng. Ngày hôm qua mình đã đụng hư chiếc Maybach màu đen của anh ta, anh ta đang muốn mình bồi thường này."

"Gi? Hôm qua cậu trở về xảy ra tai nạn sao? Không có bị gì chứ? Mới vừa rồi là tới để kiểm tra? Đã bị thương ở chỗ nào?" Vụ Ưu lo lắng, vội vàng hỏi.

Cô mỉm cười nhìn Vụ Ưu, cho cô ấy một ánh mắt yên tâm: "Không có chuyện gì! Chỉ hơi va vào hàng rào. Xe của anh ấy có tính bảo vệ tốt, tránh va chạm mạnh. Mình không có bị gì hết."

"Vậy cậu tới bệnh viện làm gì?"

"Ách——" Tư Mộ có chút khó nói, đều là tại tên Ngôn Mặc Bạch kia chuyện bé xé ra to làm trò cười cho người khác. Nhìn người trên xe, Tư Mộ đỏ mặt giải thích: "Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là đi cả tới sớm hơn lại ra hơi nhiều, tới xem một chút có phải bị gì bất thường không."

“Stop. Mình còn tưởng chuyện gì lớn! Không phải cậu luôn bị nhiều như vậy sao? Giống như là nước lũ tràn lan vậy, mỗi lần phải dùng mấy túi mới ngừng.” Nói xong lại nhìn sang chiếc xe thể thao màu hồng bên kia đường, cười như không cười nói với Tư Mộ: “Nói, cậu tới kiểm tra cái này mà còn dẫn anh ta đi cùng. Không phải anh ta chăm sóc cậu quá chu đáo đi?”

Tư Mộ kiềm chế lại khuôn mặt càng ngày càng hồng của mình lại, cô mới không nói cho cô ấy biết thật ra là do Ngôn Mặc Bạch đòi dẫn cô tới đây! Nếu Vu Ưu mà biết, cô không bị các chị em của mình cười nhạo mới lạ.

Bên kia, Ngôn Mặc Bạch tiếp tục nhấn còi ô tô, tỏ vẻ mình không còn nhiều kiên nhẫn, đã vô cùng thiếu kiên nhẫn chờ đợi.

Thấy vậy, Tư Mộ nhìn Tiểu Ngư Ngư đang nằm trong lòng Vu Ưu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, cảm thấy rất đau lòng: “Vu Ngư bị sao đây? Cậu mau đưa con bé vào xem một chút đi, ngày mai mình sẽ tranh thủ thời gian đi thăm hai người. Mình đi trước nếu không anh ta muốn đập xe luôn rồi.”

“Được, gặp lại sau nhé!” Vu Ưu vẫy vẫy tay, vừa cười vừa đứng lên: “Đập là đúng, để anh ta chở ra ngoài bằng siêu xe như vậy, không phải là làm mọi người ước ao ghen tị sao.”

Tư Mộ không có thời gian cùng cô đòi co, nhanh chóng đi tới chỗ xe đậu.

“Đây dựa lâu như vậy, có rất nhiều chuyện để nói sao?” Tư Mộ mới vừa lên xe đã thấy mặt Ngôn Mặc Bạch đen lại trầm giọng nói.

Thật ra là anh tức giận chuyện hồi nãy cô bị người ta kéo quần áo, giống như bảo bối yêu quý của mình bị người khác coi sạch sẽ vậy, cảm thấy rất thiệt thòi.

Tư Mộ không hiểu sao không mặt anh ta luôn đen lại, rõ ràng đẹp trai anh tuấn như vậy, cười lên quả thật là mê chết người, nhưng anh ta chỉ thích lộ ra bộ mặt nghiêm nghị lạnh khốc.

Biết anh là người thiếu kiên nhẫn, có thể là do không đủ kiên nhẫn đợi cô nên tính tình không được tốt. Tư Mộ cũng không cùng anh so đo nữa, chỉ nhẹ giọng giải thích: “Vu Ưu mang con gái tới xem bệnh nên cùng nhau hàn huyên vài câu.” Cuối cùng còn nói thêm: “Thật xin lỗi, để anh phải chờ lâu.”

Ngôn Mặc Bạch hừ một tiếng, rõ ràng là cô không biết mình sai ở đâu, nhưng khi nghe âm thanh dịu dàng của cô, còn ngoan ngoãn nói xin lỗi, tim của anh liền ấm áp, một dòng nước mát chạy qua người, khuôn mặt cũng không thể nghiêm nghị được nữa.

Khởi động xe, nhanh chóng đi về nhà.

Truyện chỉ được post tại đđlqđ. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Trên xe, Tư Mộ ngồi yên lặng một lúc lâu, cuối cùng lấy can đảm hỏi: “Ngày mai, em có thể đi xem Vu Ngư được không? Chính là con của Vu Ưu, con bé bị ngã bệnh——”

Cuộc sống bận rộn của cô trôi qua không khác gì bị giam cầm, muốn đi đâu cũng phải thông qua sự đồng ý của anh. Hoàn toàn không có tự do.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày: “Không phải lúc này đã xem rồi sao? Em cũng không phải là bác sĩ, đi thăm thì có ích lợi gì?”

Không biết vì sao, anh luôn cảm thấy cô bé này chính là một con ngựa hoang, một khi thoát cương, sẽ chạy đi chơi quên cả đường về nhà. Cho nên, anh không hề muốn cho cô đi ra ngoài chút nào, hận không thể đem cô nhốt ở trong nhà, tốt nhất là đem cô trói lại nơi thắt lưng, lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô.

Sau khi Tư Mộ nghe xong lời này của anh, thiếu chút nữa là hộc máu.

Như vậy cũng gọi là thăm?

Thăm bệnh mà còn phải như vậy không lẽ đi lại bình thường thì sẽ bị cấm cửa luôn sao?

Tư Mộ vô cùng ai oán rung rung nhìn Ngôn Mặc Bạch: “Em chỉ đi một lát sẽ trở về sớm. Thật, em đảm bảo.”

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, vô cùng khinh thường, mắt nhìn thẳng về phía trước, mặt không tỏ vẻ gì nói: “Sự thật chứng minh, lời cam đoan của em không thể nào tin được.”

Tư Mộ tức giận tay nắm chặt lại, không phục la hét: “Ngày hôm qua là ngoài ý muốn! Không phải em không có bị gì sao——”

Cô mạnh mẽ nói lại, anh chỉ đang lấy cớ.

Ngôn Mặc Bạch cười khê không tiếng động, đã lâu rồi cô bé này mới lớn tiếng khiếu kiện cùng anh như vậy. Không tệ. Tính tình của con mèo hoang nhỏ đã trở lại.

Thật ra thì anh đã cài đặt một thiết bị đặc biệt trên xe, vừa xảy ra sự cố, anh sẽ nhận được tin tức ngay. Anh lo cô gặp phải chuyện gì không may, vì vậy kêu Tiểu Trang đi qua giúp đỡ.

“Đó là do em vội vàng trở về, chạy xe nhanh nên mới dễ xảy ra tai nạn.” Ngôn Mặc Bạch nhàn nhạt nói, “Còn nữa, từ nay về sau em không được lái xe

ra ngoài nữa. Chỉ cần có một chút bão là có thể để xảy ra tai nạn xe rồi, có phải em chê mạng mình quá dài hay không, em ném mặt mũi anh đi đâu!”

Tư Mộ tức tới mức nói không ra lời. Không lẽ cô muốn việc đó xảy ra sao? Cô cũng rất xui xẻo đó có được hay không? Tay cô cũng bị thương, còn phải bồi thường xe cho anh nữa...

“Còn nữa, chiếc xe kia của anh, em nói xem có phải là không thể bồi thường, anh không ngại em bồi thường bằng chính mình. Một tuần ba ngày là thời gian riêng của mỗi người, việc kia nhiều hơn, cũng coi như là em đã bồi thường.”

Tư Mộ tức giận mím chặt môi, nhìn chằm chằm anh.

Nghe đi, đây là lời mà một người trưởng thành nên nói sao, nói anh ta cảm thấy cũng không hề oan uổng.

Dường như cảm nhận được sự kháng nghị mạnh mẽ và bất mãn của Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch không còn nhìn đường sá nữa mà quay sang nhìn cô, cho cô một ánh mắt trấn an: “Yên tâm, phí phục vụ của em rất cao. Ba năm hoặc năm năm là có thể trả hết rồi.”

Tư Mộ không có cách nào nhìn vào gương mặt này nữa rồi... cô sợ nhìn thêm nữa thì cô sẽ không nhìn được mà đem cái túi xách để phía dưới ném vào mặt anh ta.

Tên xấu xa!

Tư Mộ nhanh chóng quay mặt ra ngoài cửa xe, trong lòng đem cả người Ngôn Mặc Bạch hỏi thăm từ đầu tới chân.

Ba năm hoặc năm năm?

Cô làm gì có nhiều thời gian dư thừa với anh ta như vậy?

Nói không chừng một năm là có thể trả hết rồi!

Nói xong, trong lòng Tư Mộ không khỏi dâng lên vẻ đau thương. Đường như vừa nghĩ tới việc một năm sau sẽ rời đi, cô cảm thấy như có tảng đá đè ở trong lòng.

Lắc đầu, hạ cửa xe xuống, tốc độ xe rất nhanh, gió đông đầu mùa lùa vào, phả thẳng vào mặt Tư Mộ, thậm chí có chút đau nhói.

Ngôn Mặc Bạch nhìn cô đang bị gió lạnh thổi vào còn làm cho cô hơi rùng mình, vì vậy nói: “Đem cửa sổ xe đóng lại.”

Bây giờ, thân thể cô không thể chịu lạnh, nếu mà hóng gió một chút, cũng đã làm cho thân thể yếu đi.

Nghĩ đến tối qua cô bị mình giầy vò mấy lần rồi hôn mê bất tỉnh, thể lực quá kém. Mà khi đó trên người mình còn đang bị thương, nếu như bình thường, nhất định là cô không thể nào thỏa mãn được mình.

Nếu cô không chăm sóc tốt thân thể, vậy vĩnh viễn mình không thể ăn nhiều hơn rồi?

Âm thanh của anh nghiêm nghị lạnh lẽo giống như gió, Tư Mộ không tự chủ được phát run. Ngoan ngoãn đóng cửa xe lại. Thật ra cô cũng thấy rất lạnh a.

Cuối cùng cũng về tới nhà, Tư Mộ liền đi thẳng tới thang máy bên kia, Ngôn Mặc Bạch đi đỗ xe, chỉ có mình Tư Mộ đi lên trước.

Thang máy lập tức dừng ở lầu một, không đợi Ngôn Mặc Bạch ra, cô liền đi vào trong một mình.

Bình thường cô cũng không thấy thang máy chạy chậm như vậy, hiện tại mới thấy sao lâu vậy mà còn chưa tới lầu tám a.

Tư Mộ khép chặt hai chân, không dám có động tác gì quá mạnh.

Thật là khóc không ra nước mắt, mỗi lần đi cả đến đều ra nhiều đến nỗi dùng mấy miếng cũng không đủ.

Thật vất vả mới tới cửa nhà mình, cô theo trình tự bình thường đưa vân tay vào, nhưng lại thấy báo: “Vui lòng thử lại.”

Chuyện gì xảy ra?

Tư Mộ chưa từ bỏ ý định đưa tay ra thử tiếp, hai lần ba lần, đều là vui lòng thử lại.

Không phải trong nhà có trộm chứ? Hơn nữa còn là người vô cùng giỏi, đệ nhất thần trộm?

Khoa học kỹ thuật tiên tiến như vậy cũng có thể sửa đổi, người bình thường chắc chắn không thể làm được.

Tư Mộ quay đầu nhìn về phía thang máy bên kia, đã lâu như vậy mà còn chưa thấy Ngôn Mặc Bạch đi lên. Tư Mộ lấy di động ra gọi điện cho anh.

Trong nhà hình như là không có thứ gì có thể trộm được, dù sao cô cũng không có coi trọng đồ lắm. Chủ yếu là bây giờ đi cả của cô đang muốn chảy ra

ngoài rồi, người này mà còn chưa lên, không chừng một tí nữa sẽ có máu chảy khắp hành lang a.

“Alo?” Một lúc lâu sau, điện thoại mới được kết nối, giọng nói lạnh lạnh của Ngôn Mặc Bạch vang lên, Tư Mộ nghe thấy không có gì khác ngày thường, nhưng lại cảm thấy có loại quái dị không nói ra được.

“Anh mau lên đây, có chuyện xảy ra rồi! Em mở cửa bằng đầu vân tay nhưng máy lại báo vui lòng thử lại!” Tư Mộ vội vàng nói cho Ngôn Mặc Bạch biết tình hình.

Ngôn Mặc Bạch nhếch miệng, rất ít khi anh cười lên nhìn lay động như vậy “Chờ tí, anh đi xem một chút.”

Cúp điện thoại xong, anh thân nhiên tựa lưng vào cửa thang máy loay hoay bấm điện thoại.

Ai bảo cô không đợi anh, mà một mình đi lên trước.

Anh chính là cố ý không cho cô vào cửa! Anh là muốn hai người cùng nhau trở về!

Hừ!

Ở trên điện thoại đi động bấm một dãy chữ số, ở khóa mất đều là về mặt đặc ý thực hiện được âm mưu của mình.

Tư Mộ ở trên sót ruột chờ đợi, chính là trông chờ mồi mìn, nhìn chăm chăm cửa thang máy, nhưng mà đèn phía trên vẫn luôn hiển thị con số cho biết thang máy đang dừng ở lầu một, không có đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Em Đi Theo Giúp Anh Lau Người

Một lúc lâu, Ngôn Mặc Bạch mới từ từ nhấn nút thang máy, sau đó đi lên.

Tư Mộ thấy Ngôn Mặc Bạch từ thang máy đi ra, mặt cũng đã đen lại.

Tên khốn này, không phải nói anh ta đi nhanh một chút sao? Cùng lắm cũng chỉ mất hơn mười phút. Nhất định là do anh ta cố ý!

Cảm thấy quần cũng đã ướt hết, cô vừa giận vừa cuống.

“Sao bây giờ anh mới lên tới?” Nhịn một lúc lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được, Tư Mộ trầm mặt nhìn anh hỏi.

“Ừ, thang máy hư, dừng ở lầu một, vừa mới sửa xong.” Mặt Ngôn Mặc Bạch ung dung bình tĩnh trợn mắt nói dối. Lướt qua Tư Mộ đi tới trước cửa, anh ung dung đưa vân tay vào, cửa kêu răng rắc một tiếng rồi mở ra.

Tư Mộ trợn tròn hai mắt tỏ vẻ không tin được: “A? Vậy tại sao lúc này em đưa tay vào, nó hiển thị là vui lòng thử lại?”

Tư Mộ quay mặt sang nhìn anh, hoài nghi có phải là do anh đã sửa đổi hay không. Nếu không tại sao anh ta mở được, còn mình thì lại mở không ra.

“Đừng có dùng ánh mắt này nhìn anh, anh không có sửa.” Ngôn Mặc Bạch liếc xéo nhìn cô, giống như có thể nhìn thấu tâm tư cô vậy, nhàn nhạt nói: “Bây giờ em tới đây thử lại xem.”

Nói xong anh đóng cửa lại, sau đó nghiêng người qua để cho Tư Mộ đi tới thử.

Tư Mộ không do dự, lúc này mình thử nhiều lần như vậy, đều là vui lòng thử lại, cô không tin anh ta mở được thì cô cũng có thể mở ra được.

Cô đưa ngón tay vào màn hình, lập tức nghe răng rắc một tiếng, cửa liền mở ra.

“A! Tại sao có thể như vậy?” Đột nhiên Tư Mộ cảm thấy rất kì lạ. Rõ ràng lúc này mình cũng làm y như vậy, tại sao cô thử mấy lần cũng không thể mở ra, mà khi có mặt anh ta thì lại mở ra được?

“Ừm, vậy là do em quá ngốc, mở cái cửa cũng không xong.” Ngôn Mặc Bạch cười khê, đưa tay xoa đầu cô, động tác có chút thô lỗ, cũng mang theo chút cưng chiều làm cho Tư Mộ cảm thấy không được tự nhiên.

“Rõ ràng lúc này em cũng mở giống như vậy mà?” Chắc chắn không phải là do cách cô mở cửa có vấn đề.

“Xem ra anh cũng nên đem cửa đi đổi, cũng phải đổi khóa cho đơn giản hơn.” Ngôn Mặc Bạch làm vẻ mặt buồn rầu nhìn Tư Mộ: “Nếu không ngày nào

đó em đi ra ngoài, cả cổng của khu chung cư cũng không vào được!”

Tư Mộ tức giận trừng mắt nhìn anh. Ngón Mặc Bạch lại làm như không thấy, đẩy cửa đi vào, trên mặt mang theo nét cười, giống như một đứa trẻ.

Tư Mộ nắm chặt tay, thật muốn đánh anh ta một trận. Luôn cười nhạo cô như vậy!

Một giây sau, Tư Mộ cũng nhanh chóng đi vào, vọt thẳng lên trên lầu, động tác mau lẹ, bước chân vội vã.

Ngón Mặc Bạch không hiểu rõ sao cô lại chạy vội vã như vậy, ở phía sau cất giọng hỏi: “Em chạy nhanh như vậy làm gì?” Vừa dứt lời, đưa mắt nhìn tới hình hoa mai nở rộ trên quần cô, nhất thời nghẹn lại, khuôn mặt hơi méo mó mất tự nhiên, lời muốn nói ra cũng đọng lại trong cổ họng, cực kì khó chịu.

Tư Mộ xông thẳng lên lầu, tìm quần áo xong lập tức chạy ngay vào phòng tắm.

Tồn gần nửa tiếng đồng hồ tắm rửa sạch sẽ, sau đó cả người khô ráo đi ra.

Ngón Mặc Bạch ở phòng khách dưới lầu đọc sách, Tư Mộ đi xuống lầu. Lúc này đối mặt với anh, Tư Mộ vẫn còn chút không được tự nhiên. Nhưng cơm tối vẫn phải ăn, hơn nữa còn phải là tự tay cô làm, cô có muốn tránh cũng không tránh được.

Dù sao thì việc kia cùng lắm chỉ bị mất mặt thôi, cũng sẽ không gây chết người.

“Cơm tối anh muốn ăn cái gì?” Tư Mộ đi vào hỏi, cố gắng đè thấp âm thanh, sợ quấy rầy đến anh.

Nhìn nghiêng Ngón Mặc Bạch rất đẹp, giống như yêu nghiệt vậy, ánh mắt lóe sáng kiêu ngạo, chỗ cằm góc cạnh cương nghị đường nét rõ ràng, nổi bật cả mười phần.

Nhìn bộ dạng anh đọc sách, hết sức chăm chú. Đang cầm sách ngồi rất yên lặng, cời ra vẻ nóng giận thường ngày, cả người ôn hòa như ngọc, ấm áp như ánh mặt trời mùa đông.

Bộ dạng này của anh ta, cũng không phải là mê người bình thường.

“Gì cũng được.”

Buổi trưa hôm nay đã nói là không có thức ăn gì phải đi mua, nhưng mới vừa dạo một vòng thành phố, cũng không thấy có gì để mua liền trực tiếp về nhà. Tính ra siêu thị cách nhà cũng gần, từ cửa chung cư, đi năm phút đồng hồ là có thể tới nơi rồi, rất dễ dàng.

Tư Mộ suy nghĩ xem câu gì cũng được của Ngón Mặc Bạch là có ý gì, cô thật sự không đoán ra anh ta thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì.

“Ừm, vậy anh có không thích ăn cái gì?” Mới sống cùng anh vài ngày nên cô cũng chưa biết rõ thói quen ăn uống của anh, tính khí người này nóng nảy dễ giận, làm món ăn không hợp khẩu vị, không chừng anh ta sẽ muốn lật tung bàn luôn. Cho nên vẫn là hỏi rõ ràng trước thì tốt hơn.

Ngón Mặc Bạch nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tìm kiếm trong đầu xem mình không thích ăn thứ gì. Nhưng hình như anh thật không biết có món gì mà mình đặc biệt ghét, cũng giống như không có món gì đặc biệt thích ăn.

Về phương diện ăn uống, anh chưa bao giờ bạc đãi chính mình, từ nhỏ hay khi lớn lên, đồ ăn đưa vào đều là từ những đầu bếp nổi tiếng, hình như cũng không có gì khác nhau lắm.

Sau này được ăn canh do Tư Mộ nấu, anh lại cảm thấy mùi vị của nó không giống những món anh đã ăn, có thể đó là do cô nấu. Là cô tự tay vì anh nấu canh, vì vậy canh liền trở thành mỹ vị.

Nếu như vậy, cô nấu món gì, Ngón Mặc Bạch đều cảm thấy đó là mỹ vị!

“Anh đi mua thức ăn cùng em.” Ngón Mặc Bạch thấy Tư Mộ đi ra cửa, lập tức đứng dậy đi theo.

Tư Mộ không tin nhìn người đứng bên cạnh mình đang đổi giày ngoài cửa, Ngón đại thiếu gia lại muốn cùng cô đi mua thức ăn?

Tư Mộ vừa đổi giày vừa thắc mắc.

Ngón Mặc Bạch, anh là người như thế nào?

Ngón Mặc Bạch chưa từng đi mua thức ăn. Tưởng tượng cảnh vợ chồng son nắm tay nhau đi mua đồ, hình ảnh bình thường mà ấm áp, trong ngực bỗng thấy mềm mại.

Quay đầu lại thấy Tư Mộ còn đứng ở một bên ngăn người, liền thúc giục cô: “Nhanh lên một chút. Gia đói bụng!”

Buổi trưa không ăn cũng không sao, bây giờ cũng mới hơn bốn giờ chiều, Ngón Mặc Bạch đã kêu đói.

Lập tức Tư Mộ vội vàng vàng thu dọn một chút rồi đi ra cửa.

Vào lúc hai người có mặt ở cửa siêu thị, mọi người đều quay lại nhìn. Cặp đôi tuấn nam mỹ nữ, vô cùng đẹp mắt. Hơn nữa, khi tổ chức hôn lễ phở lớn ngõ nhỏ đều được treo hình Tư Mộ, không thể khinh thường hiệu quả của việc tuyên truyền, một hôn lễ, liên tặng bức Tư Mộ như một người nổi tiếng, cả thành phố đều biết.

Bị người khác chú ý, cô cảm thấy không được thoải mái. Vì vậy tùy tiện chọn đại một số thức ăn rồi về nhà, vào lúc tính tiền ở quầy thu ngân, nhân viên phục vụ ở đó còn lấy can đảm hỏi cô: “Cô chính là Phở Tư Mộ sao? Người thật nhìn còn đẹp hơn cả trên hình.”

Trong hình, Tư Mộ mặc bộ áo cưới màu trắng hở vai và lưng tạo cảm giác vừa thanh thuần vừa ngọt ngào. Nhưng ngoài đời thật Tư Mộ ăn mặc tương đối đơn giản nhìn như thiếu nữ thanh xuân luôn tràn đầy sức sống, sinh động hơn trong hình nhiều.

Tư Mộ có hơi xấu hổ, không biết nên gật đầu hay là lắc đầu thì tốt hơn.

Tấm hình đó——Tư Mộ nghĩ hình của mình bị treo ở ngoài như vậy để cho mọi người vây xem, cô thấy rất khó chịu.

Ngôn Mặc Bạch cũng thấy rất khó chịu, mấy ngày trước anh đã kêu người đi gỡ mấy tấm hình kia xuống, nhưng hiệu quả tuyên truyền cũng đã sớm đạt được, bây giờ dù anh tháo hay không tháo thì hình ảnh mê người của vợ mình cũng đã bị vô số người nhìn thấy, thậm chí có người còn chụp hình đăng lên trên mạng.

Anh nổi giận, trực tiếp để lại lời nhắn phía dưới, anh không muốn thấy một tấm hình nào như thế còn ở trên mạng. Vì vậy người quản lý Internet bị buộc phải xóa tất cả các tấm hình về Tư Mộ. Thậm chí ngay cả trang QQ riêng của Tư Mộ, những hình ảnh cô đăng trên đó, tất cả đều bị xóa hết.

Khi đó, Tư Mộ không biết tại sao không thấy hình của mình liền hỏi bạn tốt bên cạnh: “Tại sao mình đăng hình không được? Đăng hình thành công nhưng chưa tới hai phút đã không thấy đâu. Các cậu có bị vậy không?” Sau đó bị bạn tốt cười nhạo: “Không thể trách Internet, đây là vấn đề nhân phẩm!”

Ngôn Mặc Bạch ở đứng bên cạnh trả tiền, nghe câu hỏi của nhân viên phục vụ, lập tức khắp người tỏa ra khí lạnh, làm nhân viên phục vụ cũng cứng miệng lại, không dám tiếp tục nhiều chuyện.

Trên đường trở về, Tư Mộ rất buồn bực.

Ngôn Mặc Bạch đi bên cạnh cô, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhủu lại, mặt ừ mày chau, đi bộ cũng không yên, nhiều lần xém bị ngã, may mà có anh ở bên cạnh lôi kéo.

“Nghĩ gì thế, đi bộ cũng không chuyên tâm.” Vào lúc Tư Mộ sắp bị ngã lần nữa, cuối cùng Ngôn Mặc Bạch không nhịn được trầm mặt dạy dỗ cô.

“À ừm, không có việc gì.” Tư Mộ rầu rĩ đáp.

Ra cửa đi đâu mà cũng bị người khác bàn tán, nhìn chăm chăm như thế, vậy sau này cuộc sống của cô trôi qua sẽ rất là phiền a.

Thật ra Tư Mộ suy nghĩ nhiều rồi, không phải ai cũng như người nhân viên siêu thị nhầm chán lúc này, huống hồ cô ấy cũng chỉ là một cô bé tâm tư còn đơn giản, cũng không phải là có ác ý gì.

Ngôn Mặc Bạch nhủu mày, nhìn cô chăm chăm rồi nói: “Mỗi người đều có tính nhiều chuyện, thời gian sẽ làm mọi chuyện lắng xuống, đợi qua một thời gian ngắn thì mọi người sẽ bị hấp dẫn bởi những tin tức mới hơn, tự nhiên mọi người cũng sẽ quên chuyện này đi.”

Đây cũng là sự thật! Trong một ngày, thành phố A liền tung ra một cặp đôi khác đẹp đến phun máu, hai người đàn ông tuyệt mỹ nằm ở trên giường chỉ mặc quần lót tứ giác, tình ý cỡ nào a!

Cũng vì vậy mà Ngôn Mặc Bạch bị Lôi Ngạo và Nhậm Phẩm cắn răng nghiêng lợi giận một tháng.

Truyện chỉ được post tại ddldqđ. Vui lòng không mang đi nơi khác. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Tư Mộ nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, không ngờ Ngôn đại thiếu gia còn có thể nói ra được những lời như vậy, đây là đang an ủi cô sao?

Nhìn vẻ mặt chân thật của anh, vừa nghiêm túc lại anh tuấn như thế, một chút buồn phiền liền tan biến, hơi nở nụ cười.

Thật tốt!

Người đàn ông đẹp trai như vậy, lại là chồng của mình!

Tư Mộ vui vẻ nghĩ trong lòng, về sau mình không cần lo không có trai đẹp để nhìn, hơn nữa lão công là gì, chính là có thể tùy ý đùa giỡn mà không cần trả tiền.

Nghĩ đến tối qua hai người liêu chết dây dưa, Tư Mộ đỏ mặt.

Ngôn Mặc Bạch cúi xuống liếc mắt nhìn khôn mặt đỏ bừng của Tư Mộ, thở dài. Cô bé này, năng lực của mình rất được, chỉ một câu nói là có thể làm cô đang buồn trở nên vui, dạy dỗ quá tốt rồi.

Buổi tối, Tư Mộ làm sườn xào chua ngọt, cá kho tàu, cánh gà sốt chua cay, còn có thêm món súp nấm kim châm và thịt hầm. Cô nấu đơn giản rồi dọn

lên.

Sự thật chứng minh Ngôn Mặc Bạch không có kiêng ăn. Mấy món ăn đơn giản, anh cứ như vậy ăn ngon lành, cả một bàn thức ăn cũng bị anh ăn hết sạch. Tư Mộ không kịp ngăn cản, cô chỉ có thể cầm chén đũa giương mắt nhìn anh ăn.

“Bác sĩ nói anh không thể ăn nhiều như vậy.” Sau khi ăn xong, Tư Mộ đi dọn dẹp bàn ăn, vừa rửa chén vừa nói chuyện với người mới ăn no đến căng bụng.

“Đã biết, cũng không có gì khác lắm, không sao.” Ngôn Mặc Bạch không để ý tới lời nói của cô, dựa vào cửa nhà bếp, nhìn cô rửa chén.

Trời đã tối, trong nhà bếp màu cam, ánh đèn chiếu xuống ở đầu vai cô, tỏa ra sắc màu ấm áp.

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa. Chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia[1].

[1]Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa. Chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia: Đây là bài thơ “Đào Yêu 1” của Khổng Tử.

桃夭 1

桃之夭夭,

灼灼其华.

之子于归,

宜其室家.

Đào tơ môn môn xinh tươi,

Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong.

Hôm nay nàng đã theo chồng,

Nên bề gia thất ấm nồng thuận vui.

Người dịch: Tạ Quang Phát.

Đột nhiên, trong đầu Ngôn Mặc Bạch hiện ra câu nói như vậy, nhìn cô gái nhỏ đang bận rộn trong nhà bếp, trong nháy mắt, cảm thấy thời gian như dừng lại, hạnh phúc tràn đầy.

Loại cảm giác này, rất xa lạ, cũng rất tốt đẹp!

Trước kia anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình sẽ như thế này, cùng lão bà đi mua thức ăn, ăn hết tất cả các món do cô làm, mỉm cười tựa vào cạnh cửa nhìn cô rửa chén...

Loại chuyện nhảm chán cực độ như vậy, trước kia Ngôn Mặc Bạch còn cảm thấy thật ngu ngốc mới có thể làm thế. Nhưng mà, bây giờ, anh lại thấy hường thụ, hơn nữa còn rất quý trọng.

Cả đời cứ trải qua một cuộc sống bình thường mà ấm áp như vậy, là một loại chuyện vô cùng hạnh phúc đẹp đẽ đến cỡ nào!

Buổi tối, Ngôn Mặc Bạch đứng ở cửa phòng tắm, nhìn Tư Mộ mới vừa tắm xong đi ra, anh nói: “Em lại đây giúp anh lau người, miệng vết thương còn hơi đau, tự mình làm, anh sợ sẽ làm rách miệng vết thương.”

Anh nói chuyện nghiêm túc, bình tĩnh, nhưng Tư Mộ lại gấp gáp: “Miệng vết thương bị đau? Có phải bị căng ra hay không? Em đã nói anh không nên ăn quá nhiều mà, anh không chịu tin...anh mau lên giường nằm đi, em đi gọi điện cho Cố Khuynh tới.”

Nói xong cô diu anh đi qua bên giường.

Nhân cơ hội này Ngôn Mặc Bạch cầm tay cô lại: “Không phải rất nghiêm trọng! Trẻ như vậy, không cần làm phiền anh ta. Với lại nếu để cho tên đó biết anh vì ăn nhiều mới làm ảnh hưởng đến vết thương, sợ không bị cười nhạo mới là lạ.” Tư Mộ tức giận trừng mắt nhìn anh: “Nếu vết thương có vấn đề gì thì sao?”

“Bảo đảm không thành vấn đề.” Ngôn Mặc Bạch lôi kéo cô vào phòng tắm: “Làm sao dễ dàng xảy ra vấn đề được? Dù cho có hơi đau anh cũng không kêu la.”

Tư Mộ bị anh lôi vào phòng tắm, trước đó cô chưa suy nghĩ gì chỉ lo lắng cho vết thương của anh, nhưng bây giờ vào phòng tắm, nghĩ đến cảnh tượng lát nữa giúp anh lau người, lập tức cảm thấy mặt đỏ tim đập.

Tư Mộ đã biết dáng người của anh, làn da màu lúa mạch tạo cảm giác khỏe mạnh. Dáng người thon dài, cơ thể rắn chắc, so với các người mẫu nam trên

tạp chí, chắc chắn chỉ có hơn chứ không kém.

Tư Mộ khẽ liếm liếm môi khô, nháy mắt liền thấy máu sôi trào trong người.

Tư Mộ chẳng lẽ mày đói khát lắm hả?

Trong lòng Tư Mộ tự phi nhỏ bản thân, sau đó đi lại điều chỉnh cho nước ảm.

Bây giờ vết thương vừa khép lại, không thể tắm, chỉ có thể dùng khăn lông lau qua.

Ngôn Mặc Bạch coi hết đồ, khi anh khóa thân đứng bên cạnh Tư Mộ, hô hấp của cô chậm lại, thiếu chút nữa chảy máu mũi.

Trong tưởng tượng của cô, vóc dáng của anh đã rất hoàn mỹ, nhưng khi anh thật sự đứng bên cạnh cô thì cô vẫn không không chế được nuốt nước miếng.

Đúng là yêu nghiệt a!

Ánh mắt của anh âm u sâu xa, như một vũng nước sâu thăm, có thể làm người khác chết đuối trong đó. Chỉ cần một ánh mắt, một cái nháy mắt là có thể giết chết được trái tim của bao nhiêu cô gái.

Tư Mộ nhìn anh, bộ dạng có hơi ngơ ngác, khuôn mặt đỏ ửng, trông vô cùng đáng yêu.

Ngôn Mặc Bạch bóp mặt cô một cái, cô bị đau chột tỉnh lại.

“Nhanh lên một chút, nước cũng đã đầy rồi.”

Tư Mộ vội vàng tắt nước, lệ rơi đầy mặt nghĩ: bình tĩnh bình tĩnh! Cũng không phải là chưa từng thấy qua trai đẹp. Hơn nữa, bàn thức ăn này mình cũng đã ăn qua rồi, không cần phải sợ!

Cô cố giả bộ bình tĩnh vắt khô khăn, nhẹ nhàng đưa sát lại người anh. Nhưng nhất thời lại không biết bắt đầu lau từ chỗ nào mới được.

Giống như một bàn thức ăn tuyệt mỹ đặt ở trước mặt mình, sắc màu hương vị đều đủ, bày biện đẹp đẽ như thế, khiến cho mình không biết phải hạ thìa xuống như thế nào, ăn món nào trước tiên.

Tư Mộ hít một hơi thật sâu, giờ khăn lông lên chạm vào lồng ngực rắn chắc của anh, ngón tay hơi run run, khăn lông mềm mại chà xát trước người anh, động tác rất nhẹ nhàng. Trong lúc lau, ngón tay cô vô tình phớt qua da thịt anh, bên ngoài anh tỏ ra như không có chuyện gì, ngược lại trong lòng đang cảm thấy kích thích, phiêu diêu.

Ngôn Mặc Bạch nhìn chằm chằm cô gái trước mắt, trông mắt trở nên sâu và đen cuộn cuộn, khóe miệng nhếch lên, mang theo ý cười không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Vậy Không Bằng Chúng Ta Làm Chuyện Khác.

Tư Mộ cảm khăn lông không ngừng lau ngực hần. Ngôn Mặc Bạch bắt được tay cô: “Em muốn móc tim anh ra sao? Có thể đổi chỗ khác được không? Ngực anh sắp bị em chà xước da rồi.”

Nhìn khuôn mặt ửng hồng hồng của Tư Mộ, mí mắt nhấp nháy, đôi môi tron bóng, cổ Ngôn Mặc Bạch rung động.

Tư Mộ đột nhiên bị anh nắm tay bị dọa sợ suýt kêu lên.

Vốn dĩ cô cực kỳ xấu hổ, không dám buông tay giúp anh lau người, lo lắng cẩn thận lau trước ngực anh, một chút một chút mở rộng phạm vi.

Cô đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình đột nhiên bị anh tóm tay, lời của anh khiến mặt cô càng ửng đỏ chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Ngôn Mặc Bạch tà mị nhìn chằm chằm mắt cô, tay nắm bàn tay cô chuyển động trên người mình, từ lồng ngực từ từ đi xuống, giọng nói trầm thấp vô cùng mê người, giống như một có ma lực: “Đi xuống, cả người đều phải lau, nhất định phải sạch sẽ, nếu không....”

Lúc này Tư Mộ hoàn toàn ngây người, ý thức không thể khống chế bản thân, hoàn toàn do anh chỉ đạo cô, dẫn tay cô ở trên người muốn làm gì thì làm.

Lúc tay anh đi tới bụng, Tư Mộ bị anh nắm bắt dừng lại, vừa đúng lúc đụng vào vết thương của anh. Ngôn Mặc Bạch hít sâu, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Tư Mộ chịu tội: “Thật xin lỗi, em không cố ý.... ...”

Ngôn Mặc Bạch không nói gì, bàn tay nắm tay cô càng thêm chặt: “Nhanh lau đi!”

Bàn tay nhỏ của cô hơi run giống như động vật bị giam lỏng trong lồng sắt, sợ hãi run lấy bầy.

Tư Mộ cắn môi khóc không ra nước mắt.

Đây là thế nào?

Không phải do cô gấp gáp làm anh ngã sao? Bây giờ anh chủ động hiến thân như vậy để mình đùa giỡn, ngược lại cô lại muốn rút lui sao?

Giọng ra lệnh của anh truyền tới tai, Tư Mộ nhắm mắt, sợ cái gì chứ! Đậu hũ đưa tới cửa, không ăn cũng phí!

Tránh ra chỗ đau của anh, nhẹ nhàng lau dọc theo hông anh. Khăn lông mềm ẩm áp dán vào da anh, bộ phận ngang hông vô cùng nhạy cảm, cô rất nhẹ nhàng, giống như một làn gió lướt qua, đụng vào như vậy rất nhẹ. Anh phải rất đề nén mới kiềm chế không bộc phát.

Cô càng đi xuống, hô hấp của anh cũng dần trở nên gấp gáp.

Tư Mộ cũng cảm thấy sự thay đổi của anh, hơi thở nặng nề của anh phun trên đầu cô đến nỗi cô nổi da đầu, kích thích các dây thần kinh của cô.

Khẽ cắn răng, không thể bỏ dở giữa chừng, một chút nữa là lau hết cả người.

Bộ phận quan trọng nhất cơ thể anh, cô để lau cuối cùng.

Ngôn Mặc Bạch trán nổi gân xanh, toát đầy mồ hôi. Trong phòng tắm có rất nhiều sương trắng lượn lờ, nhiệt độ rất thấp, mồ hôi của anh hòa vào trong không khí nên rất khó phát hiện. Bàn tay trắng bệch nắm thành quyền, giờ phút này hiện rõ sự khổ sở của anh.

Thế nào gọi là tự làm tự chịu?

Ngôn Mặc Bạch chính là ví dụ!

Vốn dĩ muốn trêu đùa cô một chút, để cô giúp anh lau người cũng chỉ là một màn kịch mà thôi. Nhưng khi hơi thở thom mát của cô gần sát khiến anh trầm luân trong đó, anh mới biết người chịu khổ là anh. Cố tình vì chuyện chị cả của cô tới mà không thể thỏa mãn anh.

Thật là sống không bằng chết!

Ngôn Mặc Bạch ngửa mặt nhắm hai mắt, cảm nhận bàn tay anh đang “hành hạ” anh.

Tư Mộ nhúng khăn lông vào nước nóng, sau đó vắt khô tiếp tục lau.

Rốt cuộc cũng lau hết cả người anh chỉ còn lại một chỗ quan trọng nhất.

Mới đầu Ngôn Mặc Bạch nghĩ cô đang chuẩn bị nhưng ánh mắt liếc nhìn mấy lần liền phát hiện cô đang khăn trương.

Ha ha, em không dám sao? Không phải trong đêm tân hôn cô còn dụ dỗ anh sao?

Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh nói: “Em nhanh lên, lau một tiếng vẫn chưa lau xong!” Nhìn cô sợ sệt, ngượng ngùng đến nỗi cả người run lên, Ngôn Mặc Bạch không để ý cả người đang khó chịu nghĩ muốn trêu đùa cô. Ngay cả khi việc đó cũng có thể khiến anh nghiện.

Tư Mộ chần chừ một chút nhưng vẫn cầm khăn lông đi đến gần anh.

Nhắm mắt lại, từ từ đến gần, bàn tay thử thăm dò chỗ kia.

Trong phòng tắm rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe rõ tiếng anh hô hấp, so với nhịp đập của tim cô còn nhanh hơn.

Tư Mộ nghĩ muốn đánh nhanh thắng nhanh, vì vậy động tác khó tránh khỏi có chút sò loạn, sò nhiều lần cũng chạm được vật kia.

Rốt cuộc Ngôn Mặc Bạch cũng không chịu được, hung hăng ấn tay cô: “Giúp anh.....”

Hô hấp dần trở nên gấp gáp, hoàn toàn không thể khống chế được bản thân. Anh cần phải giải phóng, anh muốn cô giúp anh thỏa mãn.

Vì vậy anh siết chặt tay Tư Mộ, mở miệng gọi cô giúp anh.... ...

Tư Mộ bị anh bóp rất đau, lòng bàn tay vẫn dừng lại ở bộ phận kia.

Trong nháy mắt cô cứng người.

Anh tỏ vẻ không vui, giọng nói kèm theo sự thúc giục: “Nhanh lên một chút!”

Tư Mộ nhắm mắt lại, gờ tay nắm lấy, sự nóng bỏng tràn đầy cả lòng bàn tay.

Hô hấp của anh càng ngày càng nặng nề, tay luồn vào trong áo cô tìm một chỗ bóp, sức lực dần tăng lên.

“Nhanh hơn nữa!” Cấn răng nghiền lợi nhưng vẫn muốn cảm giác sung sướng nhiều hơn.

Bởi vì tiếng quát giận giữ của anh mà Tư Mộ không dám thư giãn động tác trên tay, vì vậy càng thêm ra sức. Nhưng anh dùng sức mạnh như vậy thiếu chút nữa cũng bóp nát cô.

Tư Mộ thiếu chút nữa kêu thành tiếng, bàn tay chợt nắm chặt, chỉ nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng la đau: “A đau.....” Tư Mộ nghĩ muốn rút lui. Ngón Mặc Bạch nhận thấy ý định của cô lập tức đè tay cô lại, vội vàng nói: “Đừng buông!... ....Cục cưng, tiếp tục.....”

Một hồi run rẩy mãnh liệt qua đi, Tư Mộ xụi lơ nghiêng đầu sang một bên hít thở.

Người anh nặng như vậy khiến Tư Mộ rất mệt, thiếu chút nữa không chịu nổi sức nặng này mà ngã trên mặt đất. Thật may là Ngón Mặc Bạch phản ứng nhanh, lúc cô sắp ngã thì đưa tay ôm lấy, vững vàng ôm cô vào lòng.

Ngón Mặc Bạch vô cùng hài lòng, xử lý một chút sau đó khoác áo tắm đi ra.

Tư Mộ nhìn chăm chăm chất dịch màu trắng trên tay, tím như muốn rớt ra ngoài.

Rõ ràng anh có thể tự mình xử lý, hơn nữa động tác rất dứt khoát làm gì có bộ dáng giống như một bệnh nhân? Anh vừa nói vết thương bị đau để cô giúp anh, cô liền hấp tấp đi theo, hoàn toàn không nghĩ tới đây chính là một con sói xám, chẳng qua chỉ muốn ăn đậu hũ của cô mà thôi.

Tư Mộ lại đi tắm một lần nữa, sau đó không vui đi ra phòng ngủ.

Vốn dĩ muốn ngủ riêng nhưng bây giờ trời lạnh, không dư chỗ nếu ngủ trên ghế salon thì ngày mai không bị cảm lạnh mới lạ.

Ngón Mặc Bạch nằm trên giường, áo ngủ rộng mở lộ ra lồng ngực quen thuộc. Anh làm như không có chuyện gì xảy ra đang đọc sách, thấy Tư Mộ đi ra liếc nhìn một cái: "mau đi ngủ!"

Sau đó anh khép quyển sách trên tay lại, đặt lên trên tủ ở đầu giường.

Tư Mộ cúi đầu, từ từ đi tới, đến cạnh giường nhắc chân chui vào. Giường rộng vô cùng cô nằm bên này cách anh rất xa.

Khuôn mặt Ngón Mặc Bạch lập tức trở nên lạnh như băng, giọng nói cũng lạnh không kém: "Tới đây!"

Tư Mộ thật sự không chịu nổi giọng nói như ra lệnh của anh, cố tình vẫn không thể phản kháng. Chỉ có thể nghe lời xịch vào bên trong.

Cô từ từ di chuyển giống như con ấu trùng nhỏ, bộ dáng ngây ngốc, vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Ngón Mặc Bạch đưa tay kéo cả người cô về phía ngực anh, Tư Mộ lập tức nhào vào hơi thở nam tính của anh, đầu óc choáng váng.

"Anh phát hiện em rất kiêu cách, có lúc lá gan rất to hèn không thể nuốt sống anh, một lát sau lại núp ở xa run rẩy bầy, em nói xem rốt cuộc em muốn làm gì?" Ngón Mặc Bạch giam cô trong ngực, bàn tay nắm khuôn mặt cô, lên án cử chỉ của cô.

Tư Mộ nhăn mặt, nhỏ giọng phản kháng: "Em kiêu cách lúc nào? Em rõ ràng rất thuần khiết...."

Ngón Mặc Bạch đưa tay vỗ lên má cô một cái, giọng nói có chút cưng chiều: "Em như thế mà bảo là thuần khiết sao? Được, em nói xem thiếu nữ ngây thơ mà lại mặc loại quần áo như vậy đi trên chóc đàn ông sao?"

Bàn tay của anh vẫn còn chụp trên má cô bóp mấy cái, Tư Mộ giật mình muốn khóc. Vừa rồi anh mới vỗ một cái mà trong nháy mắt chị cả của cô đã tràn ra muốn rò cả ra ngoài, anh không dừng lại còn bóp thêm mấy cái... cô nằm nghiêng cứng đờ trong ngực anh, hơi nhúc nhích lập tức bị anh bóp chặt, quát cô: "Đừng động đây! Nếu không..."

Tư Mộ liền không dám chuyển động, ngoan ngoãn để cho anh ôm, cẩn thận nói: "Cái đó em... quá nhiều, sẽ rò ra ngoài..."

Ngón Mặc Bạch sùng sốt, rốt cuộc hiểu rõ cô nói cái gì. Vì vậy đẩy cô: "Đi đổi cỡ lớn nhất, có thể chứa nhiều nhất!"

Tư Mộ siết chặt góc chăn, khoe miệng giật giật, chẳng lẽ muốn dùng loại "đi tiểu" cũng không ướt sao?

Cô bất động, Ngón Mặc Bạch dùng chân đá cô, chỉ nghĩ là dùng sức rất nhẹ đụng cô một cái, ai ngờ lại đập Tư Mộ rớt xuống giường.

Thật may là cô phản ứng nhanh, không có té xuống, lúc chuẩn bị rơi xuống thì lật người nhảy xuống giường.

Nhìn một chút xem đây là ai chứ?

Thật không có lương tâm, tính khí không ai chịu được!

Còn đập cô!

Chiều nay Tư Mộ dùng miếng băng vệ sinh cực lớn, mặc dù có ra nhiều hơn nữa cũng không lo rò ra ngoài.

Tối nay Ngôn Mặc Bạch rất vừa lòng ôm cô ngủ cho đến trời sáng cũng không đổi tư thế. Tư Mộ nhắm mắt nằm đến sáng nhưng không ngủ. Cơ thể bị anh ôm chặt như vậy, rất không thoải mái. Mặc dù lồng ngực của anh rất ấm áp nhưng giữ nguyên một tư thế trong một thời gian dài xương cốt của cô cũng nhanh muốn vụn toàn thân cứng ngắt.

Sau khi trời sáng, vốn dĩ Tư Mộ định rời giường nhưng người đàn ông đang ôm cô vẫn không buông tay.

Tư Mộ không dám đánh thức anh, chỉ cẩn thận đẩy tay anh ra.

Người này sức lực lớn đến kinh người, cô dùng sức rất nhiều nhưng cũng chỉ có thể gỡ được một ngón tay của anh.

"Em không ngủ còn đang làm gì vậy?" Trên đỉnh đầu cô truyền đến giọng của anh, giọng nói vẫn còn đang ngái ngủ. Giống như một con báo chỉ mới tỉnh ngủ.

Tư Mộ lập tức rút tay về: "Em rời giường đi làm bữa sáng..."

Cả đêm không ngủ, thay vì ở chỗ này để anh tiếp tục ăn đậu hũ không bằng rồi giường sớm một chút, chờ sau khi anh rời đi rồi cô sẽ ngủ bù.

"A..." lời còn chưa dứt Tư Mộ đã sợ hãi kêu lên.

Không biết từ lúc nào bàn tay của Ngôn Mặc Bạch đã luồn vào trong áo ngủ của cô, sờ ngực cô sau đó bóp một cái.

"Xem ra em không ngủ được? Vậy không bằng chúng ta làm chuyện khác một chút." Hơi thở nóng bỏng của anh phả bên tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Hoặc Là Ngoan Ngoãn Tới Đây, Hoặc Là

Tư Mộ lập tức ngoan ngoãn rúc vào trong chăn, giả bộ ngáp thật to: "A ~ em ngủ."

Cô không muốn làm chuyện khác với anh!

Bây giờ chị cả cô đang đến thăm, chẳng lẽ muốn một trận chiến đẫm máu sao?

Sao khẩu vị của anh lại nặng như vậy chứ?

Tư Mộ thầm nghĩ, để cho anh khoa trương mấy ngày, chờ chị cả của cô đi xem anh còn dám dụ hoặc cô hay không! Chỉ là mặc dù đến lúc đó anh cũng sẽ bị dụ hoặc, cô muốn chủ động đẩy ngã để có thể lấy tình trùng của anh, cách mạng chưa thành công nên cô càng phải cố gắng nhiều hơn nữa!

Tư Mộ tính toán kế hoạch "anh vừa hát xong thì tôi lên sân khấu" trong lòng nhưng Ngôn Mặc Bạch lại không chịu từ bỏ ý đồ.

Nhìn Tư Mộ rúc vào trong chăn, giống con rùa túc vào trong mai rùa, còn tránh anh, cách xa bàn tay anh. Giường rất lớn, Tư Mộ cố ý tránh ngủ ở ngoài rìa giường, giữa hai người tạo ra một khoảng trống.

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, hơi hí mắt nhìn cô, giọng nói miễn cưỡng nhưng trong lời nói thể hiện thái độ cứng rắn

rõ ràng: "Tới đây!"

Tư Mộ càng rúc vào trong chăn, thậm chí cái đầu cũng vùi vào trong chăn, yên lặng nhắm mắt, không để ý tới anh. Trong lòng lắm bả: "Minh ngủ rồi... mình không nghe thấy..." Ngôn Mặc Bạch đợi trong chốc lát thấy cái người nhô lên trong chăn kia không có động tĩnh nghĩ cũng biết cô chưa ngủ, chỉ có ý giả chết không để ý tới anh. Vì vậy anh duỗi dài chân, đầu tiên đụng vào mông của Tư Mộ, giọng nói bắt đầu uy hiếp: "Hoặc là ngoan ngoãn tới đây, hoặc là ngủ dưới giường!"

Mặc dù chân anh chỉ đụng nhẹ một cái nhưng Tư Mộ vẫn có thể cảm thấy bộ phận quan trọng của anh động vào mà có thể phản ứng mạnh mẽ.

Tư Mộ rung rung không tiếng động oán trách: "Tại sao chị cả của em tới anh cũng không để em yên? Tại sao khi chị cả tới anh lại cố tình trêu chọc em?"

Cô nằm trong chăn tay nắm chặt thành nắm đấm thăm thuyên thệ trong lòng: "Không đùa giỡn chơi cho anh kiệt sức không thể bỏ qua."

Ngôn Mặc Bạch không biết chí khí của Tư Mộ, giọng của anh lại một lần truyền đến: "Một....hai...."

Tư Mộ liền hiểu anh đang đếm để cô nhanh tới bên cạnh anh, cô vẫn cảm nhận thấy bàn chân kia trên mông mình, nếu như cô không có động tĩnh đoán chừng đuôi chân một cái có thể nhấn tâm đập cô rớt xuống giường.

Tư Mộ không dám. Hôm qua không phải do anh đập rơi xuống giường chị cả mới tới sao? Nếu hôm nay lại bị anh đập rớt xuống đất đoán chừng kinh nguyệt sẽ vắng khắp nơi, rong huyết mà chết.

Lúc Ngôn Mặc Bạch vừa đếm đến "ba", Tư Mộ nhanh chóng bò đến bên người anh, có thể nói là cực kỳ nhanh giống như lang sói vồ mồi. Để biểu hiện trung thành còn đưa tay ôm chặt eo anh.

Ngôn Mặc Bạch hài lòng cười: "Xem như em thức thòi!" Một bàn tay ôm cô vào lòng, một bàn tay khác nhéo mông cô như đang trừng phạt.

Thức thòi em gái anh ấy!

Tư Mộ vui đầu trước ngực anh, miệng dính vào ngực anh. Lúc này hận không thể há mồm cắn xé lồng ngực anh, xem anh còn có thể trêu đùa cô hay không, thật là khốn kiếp.

Nghĩ sao là làm vậy. Khi hàm răng cô ở trước lồng ngực cứng rắn của Ngôn Mặc Bạch thì từ đỉnh đầu vang lên tiếng cười đầy hài hước của anh: "Muốn cắn anh sao?"

Tư Mộ bật thốt lên: "E hèm! Muốn xem anh còn có lương tâm hay không, sao lại hư như vậy! Chỉ biết bắt nạt em, quất em!"

Mãnh liệt tố cáo....

Ngôn Mặc Bạch đưa tay xoa đầu cô, sau đó vỗ gáy cô, động tác này giống như đối đãi với một con thú cưng.

"Nếu như phát hiện vẫn còn lương tâm có phải em định nuốt trọn luôn không?"

Người trong ngực nghiêng rặng. Anh hư hỏng như vậy, luôn bắt nạt cô, cô dĩ nhiên hận không thể nuốt sống anh. Vì vậy cô không nói gì, bày tỏ đồng ý. Đúng, chính là nghĩ như vậy. Chính là muốn ăn anh, vậy thì anh làm thế nào?

Cô nằm trước ngực anh tức giận thờ phỉ phò không nói gì. Ngôn Mặc Bạch cười đến run người, bàn tay đặt trên đầu lại vò tóc cô: "Em là con chó con sao?"

Hả.....?

Lúc này Tư Mộ mới phản ứng được. Thì ra bản thân để anh dẫn rơi vào bẫy. Nói anh không có lương tâm mà cô lại muốn cắn xé lồng ngực anh còn muốn ăn tim của anh.....quả nhiên bị ví dụ thành chó!

Tư Mộ hận không đập đầu mình xuống giường! Đản như vậy, đập đầu chết đi là được rồi!

Mặt cô nóng bừng, dính vào trên da thịt anh, thậm chí có thể cảm nhận được máu cô đang chảy rất nhanh.

Hồ hấp Ngôn Mặc Bạch hơi chậm lại, bàn tay ôm chặt cô hơn.

Thật ra thì đúng là tự làm tự chịu, rõ ràng người cô không tiện, không thể phục vụ, anh còn cố tình trêu chọc cô, chọc đến khi phát hỏa lại không có nơi nào để phát tiết, đây không phải là tự mình hại mình thì là gì?

Điều chỉnh lại hô hấp của mình, tay lại nhẹ nhàng xoa lưng cô giống như dỗ con nít ngủ, nhẹ giọng nói: "Ngủ tiếp đi!" Anh biết cô cả đêm không ngủ. Trời sinh anh rất nhạy cảm, mặc dù ngủ nhưng sự cảnh giác vẫn rất cao, hơn nữa khoảng cách gần như vậy cả buổi tối hô hấp của cô rất loạn, anh ngủ thiếp đi cũng có thể nghe thấy.

Biết cô không ngủ được có lẽ bởi vì không quen với sự hiện hữu của anh, mấy tối ở bệnh viện cũng thế, cho dù chẳng làm gì hai người nằm im ngủ cô cũng ngủ không ngon.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch cũng không muốn cô ngủ một mình.

Bọn họ đã là vợ chồng, xem như chưa thích ứng được không ngủ được, vậy từ từ sẽ thành thói quen.

Có lẽ khó có khi nào sự dịu dàng của anh lại có tác dụng như vậy quả nhiên trong chốc lát người trong ngực đã ngủ thiếp đi, hơi thở nhẹ nhàng.

Giấc ngủ này kéo dài thẳng đến một giờ chiều.

Lúc Tư Mộ tỉnh lại bên cạnh đã không còn ai, trong phòng cũng không có một tiếng động.

Cô bị con đói làm cho tỉnh dậy, tối hôm qua phần lớn món ăn đều bị anh ăn hết, cô chỉ ăn một chút xú, bây giờ có thể nghe thấy tiếng dạ dày cô kháng nghị.

Xuống giường, đi tắm, thay quần áo.

Mở cửa phòng liền có thể mơ hồ nhìn thấy trong không khí lơ lửng ..... mùi khét.

Mùi xào món ăn!

Không phải là Ngôn Mặc Bạch đang xào đồ ăn chứ?

Một công tử sống trong nhung lụa đã quen mà lại xuống bếp, không đem phòng bếp phá hủy mới lạ! Cô không biết tại sao Ngôn Mặc Bạch lại không thừa kế một chút tài nghệ nấu ăn của Ngôn Diệu Thiên chứ.

Tư Mộ vội vàng xuống lầu chạy về phía phòng bếp.

Quả nhiên, Ngôn Mặc Bạch một tay cầm thìa đứng cách xa nồi, duỗi cánh tay dài đảo thức ăn trong nồi. Lửa bật quá to, có thể nhìn thấy rau cải đều biến thành màu đen rồi.

Trên người anh đeo tạp dề, là Tư Mộ mua. Mầu hồng phấn, phía trên có hoa văn, vô cùng dễ thương. Nhưng khi chiếc tạp dề dễ thương này ở trên người Ngôn Mặc Bạch Tư Mộ liền lập tức buồn cười.

Tạo hình này của anh nhìn rất vui mắt lại có chút khôi hài.

Ngôn Mặc Bạch nghe thấy tiếng cười của

Nếu đã mặc rồi thì Tư Mộ cũng không muốn thay bộ khác, mặc quần áo nào cũng không khác nhau là mấy. Bởi vì nếu đi thay quần áo nữa sẽ tốn thời gian, Ngôn Mặc Bạch có lẽ sẽ chịu không nổi, sẽ không cho đi.

Nhưng mà cô mặc như vậy cả người nhìn cũng rất đẹp. Phụ nữ nào đều cũng thích đẹp. Cô mặc bộ quần áo này hoàn toàn đem sự quyến rũ, thành thực, xinh đẹp kết hợp chung một chỗ, bộ dáng này vô cùng phơi bày vẻ quyến rũ của một người phụ nữ.

Xoay người đứng trước gương nhìn thử, Tư Mộ cười một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Khi cô xuất hiện ở phòng khách thì Ngôn Mặc Bạch nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc. Bình tĩnh một lúc lâu, ho khan một tiếng, cầm chìa khóa xe ở trên bàn đứng dậy: "Nhanh một chút! Lẽ nề mất nửa ngày rồi!"

Tư Mộ vô vùng ưỡt ức cắn môi, cô làm gì lẽ nề? Rõ ràng rất nhanh không phải sao? Nhanh chóng thay quần áo, trang điểm cũng chưa tới năm phút, nếu như nói mất thời gian đại khái chính là lúc cô thay xong quần áo đứng trước gương nhìn mấy phút.

Nhìn người đi trước ở cửa thay giày, Tư

Mộ trừng anh một cái sau đó đi tới thay giày.

Lúc Tư Mộ gả cho anh, những thứ đồ này trên căn bản đã được Ngôn Mặc Bạch chuẩn bị, có khả năng là do lúc thử áo cưới nên biết số đo, quần áo vừa người giày cũng vừa chân. Hơn nữa những món đồ này đều của một nhãn hiệu. Cô sắp trở thành người đại diện cho nhãn hiệu này rồi.

Xỏ một đôi giày cao gót màu vàng, đi theo phía sau Ngôn Mặc Bạch vào khách sạn Thu Ý.

Lúc trước Ngôn Mặc Bạch xem đây như là nhà, sau khi kết hôn chưa từng quay lại.

Trước kia nhân viên khách sạn vui vẻ nhất là mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh chủ Ngôn, sau đó hai má ửng hồng nhìn anh chảy nước miếng. Nhưng anh đột nhiên kết hôn làm cho trái tim của những cô gái này tan nát. Quá đáng hơn chính là sau khi kết hôn anh chưa từng tới Thu Ý.

Trái tim của các cô gái nhất thời tan nát, mỗi một làn gió của điều hòa cũng có thể thổi bay.

Bây giờ đột nhiên nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch quay lại tất cả nhân viên đều vui mừng muốn phát điên.

Cũng không phải là ái mộ, không phải cái loại tình cảm nam nữ kia....Nghĩ muốn chiếm được tình cảm của anh thuần túy chỉ là để thỏa mãn đôi mắt, dùng sự anh tuấn của Ngôn Mặc Bạch để thỏa mãn sự đói bụng của con mắt. Nói trắng ra là chỉ muốn nhìn trai đẹp mà thôi.

Vẻ đẹp của Ngôn Mặc Bạch đều được công nhận bởi những ai đã từng gặp anh.

"Oa...sau khi kết hôn anh chủ Ngôn ngày càng đẹp trai hơn!"

"Đúng vậy....hơn nữa vợ anh ấy cũng rất xinh đẹp. Thật sự rất xứng đôi!"

"A....là mắt tôi có vấn đề sao? Tự nhiên tôi lại thấy anh Ngôn cười?"

Tất cả các nhân viên nữ đều tụ tập vào một góc, từ lúc Ngôn Mặc Bạch cũng Tư Mộ đi vào liền bắt đầu chảy nước miếng, ánh mắt dõi theo bọn họ từ cửa đến thang máy.

Đột nhiên Tư Mộ quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, không hiểu gì mở to đôi mắt tròn xoe, tò mò quan sát.

Kéo Ngôn Mặc Bạch đứng bên cạnh hỏi: "Này, bọn họ đang làm gì thế?"

Loại sự tình này quá kỳ quái! Nhìn quanh tứ phía cũng không thấy có ngôi sao nổi tiếng nào, tại sao lại có nhiều nhân viên nữ chăm chú nhìn như vậy?

Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh, không nói gì.

Loại sự tình này anh đã thấy nhiều nên cũng thành thói quen. Liếc mắt nhìn cô gái của anh còn đang ngạc nhiên nhìn thì thang máy đã tới, ôm hông dẫn cô vào thang máy.

Động tác của anh không quá dịu dàng, dùng sức lực siết chặt eo cô. Vốn dĩ đến kỳ kinh nguyệt cô hay đau bụng, eo cũng sưng, bị anh đối xử thô bạo như vậy khiến cô đau đến nổi nhủ rằng trông mắt anh.

Lúc này mới giật mình bừng tỉnh hiểu ra, thì ra những cô gái kia vậy lại là để nhìn Ngôn Mặc Bạch.

Khuôn mặt Ngôn Mặc Bạch rất đẹp, vóc dáng cũng không phải bình thường. Chính là vóc dáng của một người mẫu nổi tiếng, khiến trái tim của những cô gái đó rung động cũng là bình thường.

Ngay cả cô cũng bị nhan sắc của anh khiến ngây người.

Trong không gian nhỏ nhỏ, có thể ngửi thấy mùi vị cơ thể anh, Tư Mộ không nhịn được tâm hồn lại lay động.

Trong thời gian chung sống này chưa bao giờ cô thấy Ngôn Mặc Bạch hút thuốc lá, trên người không có mùi thuốc lá.

Lúc còn học trung học cô cùng Vu U ngồi tám, nói đến đề tài đàn ông có mùi vị như thế nào, Vu U đã nói, mùi vị của đàn ông...chính là mùi thuốc lá, mùi rượu còn có mùi mồ hôi.

Đàn ông đều thích hút thuốc lá, uống rượu cùng vận động, vì vậy những thứ này tổ hợp lại với nhau tạo thành mùi vị của đàn ông.

Thời điểm đó ở ngoài đường Vu U nổi tiếng là một côn đồ, rượu cùng thuốc đều là quán quân. Lúc mới gặp cô ấy là lúc thi bóng rổ trên phố. Trong lúc chạy trốn bọn thiếu niên đuổi theo mặt đầy mồ hôi gấp thoáng qua Vu U thì cô ấy động lòng!

Cho nên trong định nghĩa của cô ấy, mùi vị đàn ông đại khái chính là mùi tanh của cá.

Nhưng Tư Mộ cảm thấy không phải hoặc có thể nói là không phải đều hội tụ tất cả những điều trên.

Cũng không phải đàn ông không thích uống rượu cùng hút thuốc lá, lúc học cấp hai cũng cảm thấy đàn ông nếu như không hút thuốc lá uống rượu thì không phải là đàn ông. Nhưng bây giờ khi thấy Ngôn Mặc Bạch, ngửi thấy mùi vị cỏ cây trên người anh, nhưng hơi thở nam tính một chút cũng không kém. Tư Mộ âm thầm nghĩ, trước kia không biết làm sao định nghĩa mùi vị đàn ông nhưng bây giờ rốt cuộc đã biết, Ngôn Mặc Bạch như vậy, chính là người đàn ông mà cô phác thảo trong lòng.

Không biết là bởi vì anh giữ quá chặt hay là bởi vì không gian thu hẹp nên không khí rất khó lưu thông, cho tới khi Tư Mộ nóng mặt đến nổi đỏ lên, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu hỏi: "Họ ở phòng nào?"

Tư Mộ cúi đầu, nghe thấy câu hỏi của anh, giọng cô nhỏ như tiếng muỗi: "Ồ phòng 1817."

Thật ra thì Ngôn Mặc Bạch biết rõ nhưng vẫn hỏi, lúc Vu U vừa mới vào ở thì Ngôn Mặc Bạch đã biết rồi.

Ngôn Mặc Bạch khẽ gật đầu: "Em đến chơi với cô ấy, đừng chạy lung tung. Tối nay anh đến đón em."

Tư Mộ vẫn không biết Ngôn Mặc Bạch theo cô tới Thu Ý làm gì, chẳng lẽ mấy cô gái bọn cô ngồi tám chuyện phụ nữ anh muốn ở một bên nghe sao? Thì ra anh không phải người nhảm chán như vậy, anh có việc phải làm.

Khẽ lên tiếng sau đó còn hỏi: "Em có kêu Sở Kỳ cùng mấy người đến chơi?" Sở anh mất hứng cô lập tức đảm bảo: "Bọn em sẽ ở khách sạn chơi, không chạy lung tung đi chỗ khác."

Bây giờ cô thật đáng thương, làm gì cũng phải được sự đồng ý của anh mới được. Nếu như không phải đúng lúc anh cũng có việc tới đây chỉ sợ anh sẽ không đồng ý cho cô đi chơi?

Mà vừa rồi anh vừa mới nói cô đừng chạy lung tung, còn hỏi người ở phòng nào, ý có phải cô chỉ có thể ở trong căn phòng kia không thể đi ra ngoài chơi?

Cho nên Tư Mộ nhanh chóng nói với anh trước, tránh đến lúc đó anh tới đây không tìm được người lại nổi giận.

Ngôn Mặc Bạch chỉ khẽ trả lời một tiếng sau đó không có bất kỳ phản ứng nào.

Thật ra thì cả khách sạn Thu Ý đều cài đặt thiết bị theo dõi, Ngôn Mặc Bạch muốn tìm cô quả thật dễ như trở bàn tay. Chỉ là bây giờ thái độ của cô ngoan ngoãn, Ngôn Mặc Bạch rất hài lòng.

Cô cũng không dám làm trái ý anh! Nếu không, anh có trăm ngàn cách trừng trị cô!

Cửa thang máy mở ra, hai người sóng đôi đi trên hành

lang dài, Tư Mộ muốn chờ sau khi Ngôn Mặc Bạch đi vào phòng thì cô sẽ đi tìm Vu U. Cô cũng không thấy lạ khi anh đi cùng cô lên tầng 18, cả khách sạn đều là của nhà họ Ngôn, anh ở trong phòng VIP bàn công việc đó là điều bình thường.

Nhưng khi Ngôn Mặc Bạch cùng cô đi tới cửa phòng 1817 chính là đợi cô đi vào.

Tư Mộ nhìn sang căn phòng 1818 ở bên cạnh, cảm môi, trong lòng nhất thời run lên, sắc mặt cũng không tốt. Ở trong căn phòng đó, bởi vì Tư Mộ uống say mà xảy ra tình một đêm với một người đàn ông.

Say rượu làm loạn quá là ghê gớm! Cuối cùng vóc dáng người đàn ông đó như thế nào cũng không biết lại bị người đàn ông đó đoạt đi đêm đầu tiên.

Nghĩ đến đêm hôm đó, trong lòng Tư Mộ chợt thất lại. Người đàn ông kia giống như một ác ma muốn cô không ngừng, vẫn còn để lại ấn ký trên người cô....chính là dấu răng xung quanh xương quai xanh của cô.

Khi người đàn ông đó rời đi còn cảnh cáo nói: "Ngoan ngoãn chờ anh quay lại." Nhưng mà cô lại trốn.

Không phải trong lòng không sợ. Luôn lo lắng một ngày nào đó người đó sẽ tìm được cô sau đó phá hủy cô

Nhưng lâu như vậy không có bất kỳ động tĩnh nào, trong lòng âm thầm thờ phào nhẹ nhõm. Có lẽ người đàn ông kia chỉ nhất thời nói câu nói đó mà thôi, có lẽ bởi vì cô cứng đầu cứng cổ chạy trốn mà tức giận nhưng cũng sẽ không hoảng hốt chạy ra ngoài mà bắt cô.

Dù sao bọn họ cũng không thù không oán, cô mất đi đêm đầu tiên, người đàn ông đó được miễn phí sử dụng một lần, một chút cũng không thu thiệt.

Bây giờ đứng ở đây, khách cách với căn phòng kia gần như vậy, trong lòng Tư Mộ lại cảm thấy sợ hãi. Bàn tay nắm thật chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Ngôn Mặc Bạch cùng cô đứng trước cửa phòng 1817 mà cô lại chậm chạp không chịu gõ cửa. Chú ý nhìn thấy cô khác thường, nhìn đôi môi run rẩy của cô, nhìn bàn tay đang nắm chặt cửa cô, trên mặt không có một chút máu liền có thể hiểu tại sao cô lại như vậy.

Nhìn sang cửa phòng bên cạnh, khẽ thở dài. Xem ra sự kiện kia đối với cô mà nói ảnh hưởng rất lớn.

Đêm hôm đó anh đã khiến cô hoảng sợ sao?

Nếu như cô biết người đàn ông đêm hôm đó là anh thì sẽ như thế nào?

Có nên nói cho cô biết hay không?

Đem bàn tay đang nắm chặt cửa cô nắm chặt, từ từ tách bàn tay của cô ra, sau đó dùng giọng nói nhẹ nhàng nói: "Mau vào đi thôi!"

Động tác của anh dịu dàng, lời nói nhẹ nhàng chậm rãi, Tư Mộ bị anh thức tỉnh lại từ ký ức. Đột nhiên ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen tuyền của anh, cảm giác trong lòng không biết là thế nào.

Trước kia lúc còn yêu Diệp Nham, cho tới bây giờ cũng chỉ hạn chế trong ôm hôn, không cho anh tiến quá xa. Nghĩ muốn trong đêm tân hôn dâng cho anh tất cả.

Sau đó anh ta lại bắt cả hai tay, cô lại say rượu bị người khác đoạt đi sự trong sạch, khi đó mặc dù khó chịu nhưng chưa từng có cảm giác chua xót như vậy.

Cô gả cho Ngôn Mặc Bạch, đêm tân hôn cô lại đi quyến rũ anh, hoàn toàn không còn là một cô gái dè dặt nữa, Có lẽ khi đó cũng có suy nghĩ như vậy, dù sao cô cũng không còn là con nít nữa, vì cứu "Lăng Vũ", bị coi thường cũng không sao.

Nhưng bây giờ cô cảm thấy cô không thể đem sự thuần khiết nhất, đầy đủ nhất cho Ngôn Mặc Bạch, trong lòng liền cảm thấy đau.

Tại sao lại như vậy chứ?

Tư Mộ lắc đầu không muốn suy nghĩ nữa, sợ suy nghĩ sâu xa đáp án dĩ nhiên là cô đã có tình cảm với người đàn ông này.

Hít mũi một cái, cố gắng nở nụ cười, giọng nói hết sức nhẹ nhàng: "Ừ, em vào đây. Khi nào anh xong việc thì gọi điện thoại cho em."

Nói xong lại hi hi bật cười.

Làm xong việc?

Tới khách sạn làm việc, thoải mái làm cho người ta nghĩ tới phương diện không thuần khiết lắm.

Hai vợ chồng mới cưới tới khách sạn, mỗi người làm chuyện của mình, làm xong sau đó cùng nhau về nhà... Nghĩ tới đây, Tư Mộ lại vui vẻ. Cảm xúc lo lắng vừa rồi liền biến mất, nụ cười trên mặt còn có hai má hơi ửng đỏ.

Ngôn Mặc Bạch ý thức được lời cô nói "Làm xong việc". Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt rực rỡ của cô anh chỉ nhú mày không nói.

Chờ sau khi Tư Mộ đi vào phòng, Ngôn Mặc Bạch đứng một lúc lâu trước cửa phòng 1817 sau đó mới đi về phía phòng bên cạnh, trên mặt không còn nụ cười nữa khôi phục lại vẻ lạnh lùng ban đầu.

Tiểu Trang, Tiểu Cửu cùng mấy người đang đợi ở trong phòng, nghe thấy tiếng cửa vang lên lập tức đứng dậy nghênh đón.

Trên hành lang cũng cài đặt camera theo dõi, bọn họ vừa vào liền mở máy tính vừa đứng lúc nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch cùng Tư Mộ đứng ở trước cửa phòng bên cạnh.

Lúc trước Tiểu Trang đã liên lạc với Ngôn Mặc Bạch nên biết anh muốn tới đây.

Nhìn ông chủ cùng bà chủ ở trong màn hình đứng trước cửa phòng bên cạnh, Tiểu Trang dĩ nhiên không cho rằng ông chủ đi nhầm phòng.

Lúc trước bọn họ biết người ở phòng bên cạnh là bạn thân của bà chủ, có thể hai người muốn gặp nhau nên ông chủ đưa bà chủ đến mà thôi.

Nhưng ông chủ luôn luôn lạnh lùng từ lúc nào mà lại trở nên ôn nhu như vậy chứ?

Nhất thời mấy người đàn ông trong lòng đều lao nhao.

"Anh Trang, đại ca làm gì ở trước cửa phòng bên kia? Không phải anh ấy đi nhầm phòng chứ?" Tiểu A không biết rõ mọi chuyện quay đầu hỏi.

Nhìn Ngôn Mặc Bạch bên trong màn hình, anh ta không thể tin được đó chính là đại ca nổi tiếng lạnh lùng của mình.

Lúc trước đại ca bị thương không phải ở bụng sao? Chẳng lẽ ảnh hưởng đến đầu óc? Trong nháy mắt một sát thủ lạnh lùng lại trở nên dịu dàng như vậy sao

Có phải có ảnh hưởng không? Đầu óc hồ đồ? Đi nhầm phòng? Có cần ra ngoài nghênh đón không?

Tiểu Trang đập người đó một cước: "Không biết thì đừng nói lung tung."

Tiểu A bị đập trên đất có chút uất

ức nói: "Chúng ta có phải đi ra ngoài đón hay không?"

sau khi đại ca kết hôn chưa có cơ hội gặp đại ca. bây giờ đại ca tới liền ra ngoài nghênh đón, không cảm thấy rất tình cảm sao?

Lần này Tiểu Trang còn chưa động thủ, Tiểu Cửu ở bên kia đã đặt móng ngồi trên người Tiểu A, không để ý đến sự gầy gò của anh ta, vỗ đầu anh ta, chỉ tiếc rèn thép không thành sắt nói: "Cậu thật là không có mắt, cậu không thấy đại ca chỉ đưa chị dâu đến đó thôi sao?"

"A, hóa ra là như vậy, a..." Tiểu A bị Tiểu Cửu vỗ tóc rối loạn như ổ gà, bưng tỉnh hiểu ra,. Sau đó lại hỏi: "Nhưng chúng ta đi nghênh đón thì có quan hệ gì chứ?" để chị dâu có thể cảm nhận một chút tình anh em của bọn họ cùng với sự trung thành của bọn họ đối với đại ca thì có gì không đúng?

"E hèm... nói cậu ngu quá thật không sai!" Tiểu Tranh tức quá hóa cười, đi tới nhéo lỗ tai của anh ta, ân cần dạy bảo cảnh cáo, "Trước mặt chị dâu tốt nhất khiêm tốn một chút. Đến lúc đó nếu chọc đại ca tức giận, cậu chết thế nào cũng không biết!"

Tiểu A xoa lỗ tai, mặt đầy nước mắt không ngừng gạt đầu.

Người đàn ông bên ngoài cười đến dịu dàng lại có thể hóa thành một người lạnh lùng có thể khiến anh ta chết cũng không biết sao? Thật khó tin...

Vì vậy không ai dám mở cửa đi ra ngoài.

Mấy người ở bên trong chỉ có Tiểu Trang là người duy nhất hiểu rõ mọi chuyện.

Chuyện xảy ra trong căn phòng này, anh ta cũng rất rõ ràng, dĩ nhiên không nhìn thấy chi tiết.

Trong màn hình, cô gái kia đang đứng trước cửa phòng về mặt đau đớn, còn đại ca cố ý nhìn vào máy camera thì anh ta liền hiểu rõ ý tứ của đại ca.

Chờ Ngôn Mặc Bạch xoay người đi tới bên này, lúc cửa phòng mở ra bọn họ mới đồng loạt đi ra.

“Đại ca, vết thương của anh .. không sao chứ?”

Đây là vấn đề mà các anh em đều quan tâm.

Y thuật của Cô Khuynh rất tốt, không ai nghi ngờ. nhưng nếu không thể xác nhận đại ca thật sự không có việc gì thì bọn họ vẫn không yên tâm.

Sau khi phẫu thuật, Ngôn Mặc Bạch ở bệnh viện dưỡng thương mấy ngày, ngoài Cô Khuynh thường đến giúp anh kiểm tra, những thời gian khác đều là Tư Mộ chăm sóc.

Thời gian gần đây nhất, công việc trong tổ chức cũng không ngừng nghỉ. Luôn có chuyện phiền toái tìm đến cửa. họ cũng được phân công làm các nhiệm vụ khác nhau. Cho đến hôm qua mới quay về nhưng phiền toái khác lại tới.

Lần này càng khó giải quyết hơn.

Mấy ngày nay Ngôn Mặc Bạch dù ở nhà nghỉ ngơi, nhưng cũng bắt đầu xử lý công việc, vì vậy Tiểu Trang do dự một lúc lâu mới xin ý kiến Ngôn Mặc Bạch về chuyện lần này, đề anh nghĩ kế.

Ngôn Mặc Bạch khoát tay áo, vẻ mặt lạnh lùng: “Không có việc gì.” Đi tới trên ghế salon ngồi xuống, sau đó nhìn Tiểu Trang hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Tại sao hàng lại xảy ra vấn đề?”

Tiểu Trang nghiêm chỉnh trả lời, “Theo điều tra hình như bang phái trong thành phố giờ trò.”

Bọn họ buồn lậu thuốc nổ, đã liên lạc với bên cung cấp, xác định thời gian cùng địa điểm giao hàng nhưng khi hai phe gặp mặt thì không thấy hàng đâu, đột nhiên bốn phía còn có cảnh sát ủa ra bao vây bọn họ.

Bọn họ cũng chỉ phải mấy người bản lĩnh tốt nhất đi cho nên toàn bộ đều thoát thân một cách an toàn, bên cung cấp hàng lại không may mắn như vậy, có hai người bị thương ở chân nên bị bắt.

Bên cung cấp hàng mất người lại tổn thất về người nên sẽ không bỏ qua chuyện này. Muốn người của Ngôn Mặc Bạch phải bồi thường tiền, nói bọn họ đen ăn đen.

Mặc dù người không có việc gì nhưng bây giờ không thấy hàng đâu. Nhóm người nhận hàng này cũng trở mặt, hoặc là đưa hàng hoặc là bồi thường tiền gấp mười lần.

Đây không phải là cố ý bói móc sao?

Tiểu Trang đem chuyện nói cận kề một lần với Ngôn Mặc Bạch, cúi đầu chờ Ngôn Mặc Bạch trả lời.

“Bang phái trong thành phố A? Bang phái đó?” Ngôn Mặc Bạch kinh ngạc. bang phái trong thành phố A ngông cuồng như vậy, dám động vào hàng của anh? Hơn nữa giao dịch của bọn họ lại không diễn ra ở thành phố A, tay của bọn họ cũng không vượt quá ranh giới.

“Là Đường Môn cùng Thanh Bang liên kết lại.”

“Mục đích?”

“... Vẫn chưa biết.”

Tiểu Trang nhìn chằm chằm khuôn mặt của đại ca, khuôn mặt tối sầm.

Trong căn phòng này không phải bọn họ từng dùng bao bố bắt trời em gái Đường Môn sao? Chẳng lẽ đại ca quên rồi.

Về phần Thanh Bang, quả thật vẫn chưa điều tra rõ.

Bọn họ cùng Thanh Bang không có gì dính dáng, nếu như không phải lần trước Ngôn Mặc Bạch bị người của Đường Môn bỏ thuốc, bọn họ không có giao tiếp với bất kỳ bang phái nào trong thành phố, việc buôn bán của bọn họ đều ở biên giới, làm sao lại có dính dáng đến bang phái của thành phố chứ?

Ngôn Mặc Bạch trầm tư trong chốc lát nói: “Đối tượng mua hàng lần này hình như là khách mới, không phải lại lịch cũng không rõ ràng sao? Tại sao bọn họ lại đột nhiên nhảy ra cắn một cái chứ?”

“Bối cảnh không thành vấn đề nhưng người đứng đầu bên kia hình như có quan hệ với Thanh Bang trong thành phố. Bây giờ xem lại đoán chừng là đã sớm đặt bẫy rồi.” Tiểu Trang nhăn mặt, tổ chức của bọn họ như vậy nổi tiếng khắp quốc tế, Thanh Bang cùng Đường Môn hợp lại đều bị bọn họ bỏ rơi rất xa. Nhưng bây giờ bọn họ lại bị đặt bẫy thật mất thể diện!

“Đại ca, chúng ta dẹp luôn hai bang phái này đi!” Tiểu A đứng ra, khuôn mặt căm giận bất bình. Là sát thủ đứng thứ mười trên quốc tế nên sẽ nuốt không trôi cơn tức này. Bị một bang phái nhỏ làm ảnh hưởng sau này làm sao bọn họ tồn tại chứ?

“Trước tiên đừng hành động thiếu suy nghĩ. Các cậu có đàm phán với bọn họ chưa?” Ngôn Mặc Bạch không biểu hiện gì trên mặt nên không biết là đang vui hay buồn. Tay tùy ý đặt lên ghế salon, gõ gõ trên mặt ghế.

“Đi tìm người cầm đầu của bọn họ nhưng bọn họ phủ nhận chuyện này!”

“Vây cũng không cần để ý đến bọn họ nữa, trực tiếp phá tung hang ổ của bọn họ.” Câu nói lạnh lùng thoát ra từ miệng anh.

Cho tới bây giờ Ngôn Mặc Bạch chưa bao giờ hoài nghi về tình báo của mình.

Nếu như bọn họ thoải mái thừa nhận chuyện này, sau đó tìm Tiểu Trang ngoan ngoãn giao hàng như vậy còn có thể thương lượng.

Nhưng bọn họ lại phủ nhận? Vây cũng đừng trách anh làm việc quá tuyệt tình!

Tiểu A vô cùng hưng phấn cười. Ở một bên đã sớm vỗ tay, nhao nhao muốn thử nên tinh thần lập tức tỉnh táo.

Đã lâu rồi chưa đụng tới súng đạn. Nghi ngơi lâu như vậy, mọi người đều rất bức bối. Trời sinh trong người đã có bản tính khát máu vì vậy sau khi nghe thấy liên phân chấn, máu sôi trào.

“Nhưng mà phải chú ý đến ảnh hưởng xung quang.” Chuyện lần này sẽ cực kỳ huyền ảo, nếu như bị nắm chặt đuôi, mặc dù biết những bang phái kia không hợp pháp nhưng chính phủ cũng không dễ dàng ngồi nhìn. Tình trạng kia lan ra sẽ không tốt.

Mấy người

Tiểu Thâm cũng cười, mặt thần bí lại ngồi gần cô, giọng nói mập mờ: “Anh hiểu, khi đó em theo bản năng lo lắng cho anh, anh đều hiểu.”

Đồng Nhan nhìn Tiểu Thâm giống như một kẻ ngu, Tiểu Thâm có thể làm ba mươi tám vẻ mặt khác nhau sao?

“Anh hiểu?” Đồng Nhan huyền ảo, cô không biết hắn đang nói gì? Trước tiên nói về việc hắn đã hiểu.

Tiểu Thâm cười đầy thỏa mãn, đầu sắp lên người Đồng Nhan cọ, giống như một con chó nhỏ” “Đúng vậy, anh hiểu.”

Đồng Nhan im lặng liếc mắt xem thường, một cái tát đánh vào cái đầu không an phận kia, dấm cọ ngực cô, hung tợn trừng hắn, một ngón tay chỉ hướng về phòng làm việc: “Đi kiểm tiền.”

Không phải không biết gần đây công ty tương đối bận, Đồng Nhan cũng không phải là đồ đàn, Tiểu Tiểu vào công ty, Tiểu Thâm thay đổi nhân sự ít nhiều cũng có sự thay đổi trong công ty, cứ như vậy, nguồn nhân lực vốn được Tiểu Thâm sắp xếp tốt sẽ bị Tiểu Tiểu lợi dụng thời cơ, vì sẽ không xuất hiện phần tử làm loạn quá nhiều, Tiểu Thâm sẽ cho người có nhiều kinh nghiệm tới chú ý tình hình của Tiểu Tiểu, cho nên gần đây Tiểu Thâm đều rất bận.

Vốn dĩ khuôn mặt đang vui lập tức ảm đạm, bộ dáng đáng thương ngẩng đầu thương lượng: “Vợ à, anh đã bận một thời gian dài rồi, rất mệt”

Đồng Nhan không để ý tới, đi chân không lên lầu, Tiểu Thâm uất ức, sau khi Đồng Nhan xoay người hai mắt hắn liền sáng lên, đi tới, ở trên bậc thang liền ôm Đồng Nhan lên, bàn tay nhỏ bé không an phận trượt vào cơ thể cô.

Đồng Nhan bị ôm bất thành linh liền kinh ngạc: “Làm gì vậy? buông ra, không phải anh còn nhiều việc chưa xong sao?”

Tiểu Thâm ôm cô từ phía sau, đầu lưu luyến cọ trên vai cô, hương thụ mùi hương trên người cô, thật thoải mái, trong lòng thầm than, chỉ có mùi hương của Đồng Nhan mới khiến cho hắn thoải mái.

“Vợ à, mệt quá.” Giọng nói buồn buồn, hình như thật sự rất mệt, Đồng Nhan nghe vậy lập tức mềm nhũn, mặt khấn trương hỏi ngược lại.

“Mệt vậy sao?”

“Uhm” Giọng nói buồn buồn giống như không còn sức lực.

Đồng Nhan hơi động lòng, nghĩ gần đây quả thật hắn làm việc đến tận khuya, khẽ than: “Sau này đừng làm việc muộn như vậy, công việc là quan trọng nhưng sức khỏe quan trọng hơn, không cần phải quá lao lực.”

Tiểu Thâm cảm thấy đầu cô hơi nặng nề rồi, mới vừa rồi còn làm bộ dáng đi kiểm tiền, bây giờ hắn nói mệt cô liền thay đổi, nhưng nói tóm lại hắn rất hài lòng.

Đầu buồn bực dựa trên vai cô, ngoan ngoãn gật đầu: “Mệt quá, chúng ta đi ngủ đi.”

Kết quả cịn chưa nói hết lời chỉ thấy Tiểu Thâm vừa than mệt liền khom lưng bế Đồng Nhan lên, trên mặt còn nở nụ cười gian xảo: “Vợ à, tối nay anh muốn nghỉ ngơi thật tốt.”

Nghe lời hắn nói liền bực mình, Đồng Nhan ngu cũng biết mình bị lừa, tức không chịu được, dùng sức giãy giụa nhưng Tiểu Thâm ôm chặt đùi cô, hai ba bước liền đi vào phòng ngủ, đóng cửa, một dãy động tác lập tức được thực hiện, tất cả còn lại chỉ là tiếng thở gấp.

Đồng Nhan bị ném ở trên giường, vội vàng giằng co lại một lần nữa bị con quái vật kia đè xuống.

Tiểu Thâm rất nặng, cơ thể kia đè lên trong nháy mắt Đồng Nhan cảm giác mình không thở nổi 'đè chết em'. Bất mãn phản kháng.

Tiểu Thâm cười híp mắt, ai tay chống hai bên đầu Đồng Nhan, đôi chân dài cũng khéo léo kẹp hai chân Đồng Nhan đem cả người cô đặt ở dưới người mình, nằm m không thể cử động.

Đồng Nhan giãy giụa mấy lần không cách nào cử động. tức giận không động đậy nữa, chỉ có thể mở to mắt: "Làm gì đây?"

Người phũm hung dữ này còn cho rằng mình là trời sao?

Tiểu Thâm bực bội, khẽ híp mắt một cái, khi híp mắt lần nữa liền nở nụ cười: "Vợ à, em không cảm thấy cuộc sống của hai vợ chồng mình thiếu một chút kích thích sao? Tối nay chúng ta làm chuyện kích thích tình một chút."

Đồng Nhan tức chết, thật là háo sắc, cả ngày trong đầu chỉ nghĩ đến điều này vẫn còn thiếu kích thích sao? Cô nghi ngờ Tiểu Thâm tình trung lên đến não rồi sao, nhiều khi cô hận muốn cắt bỏ vật chuyên gieo họa của hắn. tình cảm của người ta mà hắn vẫn còn chê ít sao?

"Tiểu Thâm, anh đi chết đi, anh chơi đùa còn chưa đủ sao, lăn xuống mau."

Tiểu Thâm cảm thấy mình rất vô tội, hắn rất bình thường, những phản ứng kia của hắn đều hoàn toàn là những phản ứng tự nhiên của cơ thể, tuyệt đối không tồn tại khả năng cạy mình cho nên tuyệt đối không tin tưởng dùng nhiều sẽ dẫn đến liệt dương.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Phòng Cậu Ở Đâu? Mình Đến Tìm Cậu.

"Cách vách ... cậu ở phòng nào?" Tư Mộ nghe được giọng nói run rẩy của mình.

"À ... nơi này là 1817. bên cạnh tức là 1818!" Sở Kì nhìn sắc mặt Tư Mộ trắng bệch mỏng manh, giọng nói phát run, quan tâm hỏi: "Làm sao vậy?"

Tư Mộ ở phòng bên cạnh xảy ra chuyện, chỉ có Vu Uu biết

, nhưng không nói ra.

Thấy Tư Mộ thành như vậy, Vu Uu nghĩ đến chuyện đêm đó. Hơn nữa đến bây giờ phòng bên cạnh, ngay cả nói cũng thấy sợ phát run.

Vu Uu đi đến cầm tay Tư Mộ, nhỏ giọng ôn hòa nói: "Đừng sợ! Không có việc gì đâu."

Sở Kì không rõ chuyện nên chỉ đứng nhìn các cô, rất muốn hỏi các cô đã xảy ra chuyện gì. "Có chuyện gì mà đừng sợ? Mộ Mộ, cậu có chuyện gì à?"

Sáng sớm Hòa Diêu Dao cũng cảm thấy Tư Mộ có vấn đề, vì thế cũng quan tâm hỏi: "Mộ Mộ có chuyện gì à? Sắc mặt lại kém như thế?"

Vu Uu biết Tư Mộ không muốn đem việc kia nói ra cho cả nhóm biết.

Không phải vì cô cố ý giấu giếm chuyện gì, nhưng sự tình cũng đã xảy ra, nói ra cũng không thể quay lại, cũng không cứu vãn được cái gì, chẳng qua là bạn tốt vì mình lo lắng thôi.

Vu Uu dùng sức cầm tay Tư Mộ, nhắc nhở cô tỉnh táo lại.

Tư Mộ bị Vu Uu nắm chặt mà bình tĩnh trở lại, gương mặt nhìn về phía cô, nhưng không thể che dấu được sự hoảng loạn trong mắt.

Vỗ vỗ trên lưng cô trấn an, cho cô một ánh mắt an tâm.

"Tư Mộ vừa thấy ở ven đường có người kéo bè kéo lũ đánh nhau, hai phe đều vài chục người, cầm gậy dài dao lớn chém nhau, máu me rất bạo lực, cậu ấy nhát gan, bị dọa sợ. Bây giờ lại nghe nói đó không phải người tốt, sợ đến phát run." Vu Uu cười giải thích.

Bọn Sở Kì hoài nghi nhìn Tư Mộ, có chút không tin, "Đúng là như vậy sao?"

Tư Mộ lúc này đã tỉnh táo lại, đối với

ánh mắt của ba người bạn tốt, giọng cười nó: "Đúng vậy! Những người đó chém nhau cả người toàn máu, nhìn thật ghê tởm. Mọi người cũng biết, mình có chút sợ máu, vừa thấy máu, đầu mình liền choáng váng, sợ chết!"

Sở Kì liếc cô một cái: "Không biết là cậu có bệnh này! Còn choáng váng hôn mê? Vậy đi cả đến thì làm sao?"

"Cái đó ... đi cả là máu, không nhiều lắm! Máu rất nhiều, mình liền hôn mê!" Tư Mộ giải thích.

"Nhưng mà mình cùng cậu đều rong kinh giống nhau, lượng máu nhiều kinh người." Như Thanh bên cạnh nói.

"À, mình đoán, đáng người cậu mảnh khảnh, mỗi tháng đều nhiều máu như thế, có phải là mất nhiều máu quá không?" Diêu Dao nắm eo nhỏ của Tư Mộ cười hi hi.

Tư Mộ đầu đầy vạch đen.

Sao bọn họ lại lấy vấn đề lượng máu ít nhiều của đi cả để bàn vậy?

Lấy tay đẩy hông Diêu Dao, cố ý hé mặt ra nói: "Hôm qua đi cả của mình mới đến. Mọi người còn nói mình như vậy, cẩn thận mình đem máu của đi cả phun lên mặt mọi người!"

"Phốc!" Vài người lập tức bật cười, cùng véo mặt Tư Mộ: "Cậu đúng là tâm địa độc ác. Lời như thế cũng nói được, xem bọn tớ dạy dỗ cậu thế nào!"

"Này này, đi cả của mình đến thật a a a, mọi người nhẹ một chút, đừng quá kịch liệt, mình bị tràn mắt." Tư Mộ bị các cô bắt lấy ném lên giường, một đám lăn lộn cười đùa.

Đều là bạn bè chơi với nhau từ nhỏ, lâu rồi không được cười đùa náo loạn như trẻ con, tự nhiên vui vẻ thét chói tai. Tuy rằng phòng này cách âm rất tốt, nhưng trời sinh là người có lỗ tai cực kỳ nhạy bén, vẫn có thể nghe thấy động tĩnh của các cô.

Trong phòng 1818, đầu Tiểu Trang đầy vạch đen nhìn

Boss cau mày.

Đều là những người có tai mắt cực kỳ nhạy bén, Tiểu Trang cùng Ngôn Mặc Bạch lỗ tai không ngừng run rẩy, nghe được phòng bên cạnh cười đùa ầm ầm

Tiểu Trang nhìn biểu hiện của lão Đại, thầm nghĩ có phải sắp có bão nổi hay không? Sắc mặt không tốt lắm. Tuy rằng lão Đại thay đổi không ít, còn có thể nở nụ cười, có lúc lơ đãng lộ ra vẻ dịu dàng. Nhưng mà những tính cách khác, rất khó khổng chế, chuyện giống bão nổi lên là bình thường.

Vì thế Tiểu Trang thay chị dâu phòng bên lo lắng, lão Đại nhà mình tính cách biến thái, nổi khùng lên như tra tấn người khác, thân hình chị dâu nhỏ bé như vậy, nhất định là chịu không nổi.

Ngôn Mặc Bạch sắc mặt bất động cầm lấy di động gọi điện thoại cho Tư Mộ, lúc lâu sau mới thấy nhấc máy. Bên kia tiếng cười đùa đã ngừng, qua điện thoại có thể thấy có tiếng nói chuyện cũng không có, thực im lặng.

"Này?" Tư Mộ nhận điện thoại, hơi kinh ngạc, nhanh như vậy có thể làm xong việc sao?

"Anh làm xong chuyện rồi sao?" Cô cẩn thận hỏi.

Ngôn Mặc Bạch ở bên cạnh nhìn chăm chăm màn hình máy tính, tay day day thái dương một lúc, mới nói: "Chưa."

"Vậy anh..." Không phải xong việc thì gọi điện thoại cho cô sao? Bây giờ còn chưa xong, gọi điện thoại cho cô làm gì?

"Công việc hơi nhiều, có lẽ về hơi muộn. Com chiều ăn tại nơi này đi, chờ anh kê phía dưới chuẩn bị một chút, cùng các bạn của em ăn!"

Giọng nói Ngôn Mặc Bạch trầm thấp như đàn vi-ô-lông, qua điện thoại truyền đến, giống như một bản nhạc du dương. Ít nhất lúc này Tư Mộ cảm thấy như vậy.

Nghe lời Ngôn Mặc Bạch nói, cô cực kỳ cao hứng. Nếu anh ở đây, Tư Mộ nghĩ, có lẽ cô không khổng chế được muốn hôn anh một cái. Thật tốt quá!

Vội vàng gạt đầu đồng ý, không quên nói lời cảm ơn với anh.

Cảm ơn anh đã cho cô tiếp tục chơi cùng bạn bè, còn cảm ơn anh đã cố ý chiều đãi bạn bè của mình. Những lời này Tư Mộ đương nhiên sẽ không nói ra, chỉ đơn giản là một câu cảm ơn, trong lòng hai người đều hiểu.

Ngôn Mặc Bạch cúp điện thoại, trầm tư nhìn màn hình.

Không chú ý theo dõi camera, kết quả vài người trong phòng đi ra ngoài đúng đúng lúc nhìn thấy ba người bọn Sở Kì. Tuy rằng Ngôn Mặc Bạch không

đám khẳng định bọn Sở Kì không biết những người này, thấy trong mắt cô ta có sự soi mói khiến Ngôn Mặc Bạch lo lắng. Chỉ sợ cô ra nhìn ra điểm gì, sau đó nói với Tư Mộ.

Cô bé kia rất miễn cảm, vừa mới đứng ở đây nhìn cửa phòng này liền sợ đến phát run,, nếu cô biết anh ở đây, cô sẽ nghĩ như thế nào?

Trong lòng lo lắng về cô, liền nghe thấy phòng bên cạnh có âm thanh cười đùa, vì thế anh cũng an tâm.

Cô khó mới có được cơ hội vui vẻ như trẻ thơ, mọi chuyện đã giải quyết, những thứ khác giao cho bọn Tiểu Trang xử lý là tốt rồi, nghe âm thanh bên kia, anh mềm lòng.

Trong đầu hiện ra hình ảnh cô khao khát muốn gặp mặt bạn tốt, liền chiều cô vậy! Ở nơi này, địa bàn của mình, không có việc gì phải lo!

Về việc buổi tối mời bạn bè của cô cùng ăn cơm, coi như là cảm ơn các cô đã làm cho bà xã mình vui vẻ!

Ngôn Mặc Bạch nói với Tiểu Trang: "Còn văn kiện gì chưa xử lý, mang lại đây đi!"

Dù sao bây giờ cũng không vội về, thời gian dùng cơm chiều còn dài.

Lúc trước mình nằm viện, mọi công việc đều giao cho Tiểu Trang, chắc tiểu tử này mừng lắm, nghe được anh bảo lấy văn kiện, liền phóng đi lấy như điên.

Tư Mộ nói với các chị em việc Ngôn Mặc Bạch mời cơm, sau đó một lúc lại hưng phấn hét chói tai.

Cũng không phải chưa từng tới khách sạn Autumn ăn cơm, cho dù có đất, gia đình các cô cũng chỉ tiêu rất dư dả. Nhưng Ngôn Mặc Bạch nói mời khách ăn cơm, ý nghĩa không giống nhau.

Giống như thời còn đi học ở chung phòng

, người nào có bạn trai, đều phải mời tất cả chị em trong ký túc xá đi ăn một bữa. Mọi người cảm thấy ai được bạn trai làm như vậy, anh ta mới đối với người đó thực lòng.

Ngôn Mặc Bạch bây giờ phải mời các cô ăn cơm, tâm trạng các cô giờ phút này chính là như vậy.

Vừa rồi Tư Mộ cầm lấy điện thoại, vờn ngón trở bên miệng kéo dài âm, ý bảo các cô im lặng, trong lòng cũng không quá cao hứng.

Ngôn Mặc Bạch cũng quan chặt hơn, chẳng lẽ mới đi lại gọi trở về?

Nhìn thái độ hơi sợ của Tư Mộ, đúng là rèn sắt không thành thép, khinh bỉ cô yếu đuối, bị Ngôn Mặc Bạch gắt gao ăn hết không trả tiền.

Nhưng khi cô vui vẻ cúp điện thoại, cao hứng tuyên bố tin tức này, các cô không để ý nhiều lắm. Nếu Ngôn Mặc Bạch mời các nàng ăn cơm, tỏ ra hân hạnh tôn trọng Tư Mộ.

Một người đàn ông, hân hạnh lòng cho người bên cạnh mình thể diện với bạn bè, chính là cho người đó tôn trọng.

Lúc mọi người cùng nhau đùa nghịch, không biết thế nào vết thương trên tay Tư Mộ bị huyếch vào, đau đến cô phải kêu ra tiếng.

Ngày đó cô

Bị tai nạn xe cô cũng bị hỏi cung rõ ràng.

Ngày hôm qua Vu u ở viện đã biết, lúc ấy được đi, Vu u nói không có việc gì, cô cũng không hỏi thêm. Bây giờ, chắc hẳn là có chuyện, ít nhất là có vết thương trên tay, không biết chừng còn có vết thương ở chỗ nào khác.

Sáng sớm đưa Tư Mộ đi kiểm tra, Tư Mộ nhất định không chịu.

Nếu mọi người nhìn thấy trên người cô có vết thương, chắc chắn sẽ làm ồn ã lên.

“Cậu nhanh chóng, cởi quần áo, để mình kiểm tra toàn thân, nhìn xem trên người cậu còn mấy vết thương.” Mấy người nói xong liền muốn lên cởi đồ.

“Không cần! mình hôm qua có đi bệnh viện kiểm tra qua, các người một đám thực ra mượn kiểm tra để ăn đậu hủ của mình chứ gì! Mình không cho cậu kiểm tra đâu!” Tay Tư Mộ cầm lấy vạt áo, không chịu phục tùng.

Vì thế ở trên giường đánh lộn kịch liệt, thậm chí Vu u ở bên cạnh ôm máy tính xem kịch vui thiếu chút nữa vô tội bị đập xuống giường, ở trên giường bỏ nhau, theo đó tiến vào cuộc chiến.

Chờ vài người mệt mỏi thở hổn hển nằm vạt ra giường, Sở Kì quan tâm hỏi: “Mộ Mộ, cậu nói cậu phá chiếc xe đó rồi?”

“Ừ, đèn tiền xe bị phá.” Tư Mộ khóc ra mặt, nghĩ Ngôn Mặc Bạch tính toán bồi thường, cô liền buồn bực.

“Trời ơi! Mộ Mộ, cậu có biết cái xe kia quý như thế nào không? Có thể nói là vô giá. Đó là số lượng có hạn, có tiền cũng không mua được.” Sở Kì cả kinh lập tức ngồi dậy, nghĩ chiếc xe kia bị phá hư, thật đau như cắt.

Đắt tiền.

Đương nhiên đắt.

Đền bù bao nhiêu năm mới trả hết nợ đây?

“Cậu nghĩ rằng mình và cậu muốn phá hư nó sao? Mình là tránh chiếc xe khác mới bị như thế.” Tư Mộ nghĩ đến liền phiền lòng, nếu ngày đó không vội vàng trở về, cô cũng không bị tai nạn xe cộ. nhìn Sở Kì bĩu môi cảm phẫn, buồn cười nói: “Mình cảm thấy mình phá chiếc xe kia giống như cậu phá vậy? nhìn cậu đau lòng như vậy, ôi, Ngôn Mặc Bạch cũng không như vậy.”

Ngôn Mặc Bạch chỉ nhún mày nhìn, không nói gì.

“Này! Mình là thay cậu đau lòng được chưa? Xe đắt tiền như thế bị phá, dù có đến xưởng bảo dưỡng, cũng không được như ban đầu. nói như thế nào đây, không phải nói tính nết không nwh trước, liền trong người cảm thấy khó chịu. việc này cùng với người con gái là cùng một dạng giống nhau, bây giờ y học phát triển, màng trinh cũng có thể vá, tái tạo lại rất tốt.” Sở Kì dấm lên giường, nhìn Tư Mộ nghĩ muốn giáo huấn cô một chút, thế nào lái xe lại không cẩn thận như vậy, xe tốt như thế, vào tay Tư Mộ liền bị hư

“Phốc, cậu có thể so sánh thế sao? Ai không có văn hóa đáng sợ thật!” Một bên đã sớm ngoác miệng ra cười to.

Nhưng là Tư Mộ bị những lời này làm cho lòng có chút phiền muộn.

Ngôn Mặc Bạch, anh để ý cô không phải vì cô trẻ sao?

Cảm giác này rất kì quái, cô không biết tại sao mình đột nhiên để ý điều này, anh thật không ngại có mối quan hệ với cô sao? Cô chỉ là thực hiện hiệp nghị cho nhà họ Ngôn sinh con trai mà thôi, cũng không nói rõ ràng nhất định là một cô gái trẻ.

Trong lòng Tư Mộ có chút không yên. Sợ rằng bản thân đối với Ngôn Mặc Bạch này sinh tình cảm thật. Anh là gay mà, nam nữ điều ăn, tại sao có thể thích được?

Sở Kì nhìn Tư Mộ ngẩn người, biết lòng nàng không yên, chế nhạo nói: “Đúng rồi, bãi đỗ xe dưới lầu có một chiếc lamborghini là của chồng cậu hả?”

Bọn cô vừa mới dùng xe tại bãi đỗ xe, kinh ngạc tại sao lại có nhiều xe sang như vậy.

Tư Mộ búng tỉnh cười cười: “đúng vậy! xe màu xanh lam chính là của anh ấy.” Tư Mộ cũng không biết Ngôn Mặc Bạch rút cuộc có bao nhiêu siêu xe, chỉ biết là mỗi lần đi một loại.

“Trâu bò thật!” Sở Kì hai mắt tỏa sáng bỏ nhào vào Tư Mộ, giọng nói không che giấu được kích động. “Mộ Mộ, cậu bảo chồng cậu mang xe đến nha,, chúng ta đi hóng gió! Mình cho tới bây giờ còn chưa được chạm vào dòng xe này.”

Tư Mộ đầu đầy vạch đen, người này luôn như vậy, đối với xe liền yêu tha thiết, đúng xe mình muốn càng yêu hơn.

Vưu Ưu ngồi bên kia nói tiếp: “cậu chưa từng đi qua xe của Ngôn Mặc Bạch, vậy ngày hôm qua đi xe thể thao màu hồng, xe đó phong cách cực kì, mình cũng chưa thấy qua.”

“A a a, thật vậy sai? Nhanh lên nhanh lên, cậu tìm Ngôn Mặc Bạch lấy chìa khóa xe, chúng ta xem thử chiếc Lamborghini.” Sở Kì túm lấy Tư Mộ đi ra ngoài.

Thấy Sở Kì đầy khát vọng nhìn mình, Tư Mộ khẽ cắn môi, thử xem vậy.

Điện thoại kết nối, bên kia rất nhanh nhắc máy: “Hửm? có chuyện gì sao?”

Tuy rằng biết anh không nhìn thấy, nhưng Tư Mộ cũng có chút chột dạ cúi đầu, chân cọ lên sàn nhà có chút không yên, nhỏ giọng mở miệng: “anh ở phòng nào? Em đi tìm anh, anh cho em mượn xe đi chơi một lát.”

Âm thanh của cô ngày càng thấp, hai bên đều im lặng. Ngôn Mặc Bạch có thể rõ ràng nghe thấy lời cô nói, trong lòng chợt có chút bất an.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tai Nạn Ở Bãi Đỗ Xe

Ngôn Mặc Bạch ngừng trong chốc lát, nhưng giọng điệu thân nhiên nghe không biết là vui hay giận: "Không phải đã nói không cho em lái xe sao? Em còn dám hỏi anh, muốn đụng xe một lần nữa có phải không?"

Cho dù là thông qua điện thoại, chỉ có một mình cô nghe thấy, nhưng Tư Mộ vẫn cảm thấy anh nói như vậy, thật sự rất mất mặt. Vì thế hai tai cô đều đỏ lên, cúi đầu, sức lực chân nghiền sàn nhà càng tăng lên, giọng nói quật cường: "Không phải em đi, là Sở Kì đi. Anh có cho đi hay không!"

Ngôn Mặc Bạch nghe giọng điệu của cô hơi sùng sốt, giọng điệu cô chút chút không tốt, quả thật rất ít khi như thế.

Ngôn Mặc Bạch cũng không phải người keo kiệt, xe anh còn nhiều, lấy đại một chiếc đi đều có thể khiến các cô gái phải liếc nhìn. Nhưng là cô gái nhỏ này nói muốn tới tìm anh, nếu anh nói anh ở phòng 1818, cô sẽ phản ứng thế nào đây?

Trong lòng Ngôn Mặc Bạch suy nghĩ một chút, vẫn là muốn tiếp tục lừa cô.

Nếu cô đối với một đêm kia kiêng kị như vậy, trong lòng cô đã thành một vết thương, anh làm sao có thể sát muối vào vết thương của cô được.

"Xe đó lát nữa anh cần dùng. Các em phải lái xe cẩn thận, anh đưa các em một cái xe khác. Xe thể thao màu hồng hôm qua ở dưới lầu, mười phút nữa xuống bãi đỗ xe, anh bảo Tiểu Cửu đưa chìa khóa cho em."

Ngôn Mặc Bạch vừa làm vừa nói trong điện thoại, dùng ánh mắt ra lệnh cho Tiểu Cửu ở bên cạnh, khiến anh ta dùng tốc độ nhanh nhất đi xuống, hơn nữa không thể để cho những người phòng bên biết bọn họ ở phòng 1818.

Tiểu Cửu nghe chỉ thị của Ngôn Mặc Bạch, không dám đi

bằng cửa, chỉ sờ đụng phải phòng bên đột nhiên mở cửa.

Đây là Boss mặt lạnh sao? Cưng chiều vợ như vậy?

Chiếc xe thể thao màu hồng kia ở chỗ nào? Rõ ràng là ga ra tư nhân cách nơi này mười kilomet?

Còn muốn mười phút sau đem xe chạy đến bãi đỗ xe dưới lầu?

Tôi là người không phải thánh nha Boss!

Tiểu Cửu yên lặng liếc nhìn đại ca, giọng nói vẫn dịu dàng trầm thấp như cũ, nhưng nhìn đến ánh mắt, khí lạnh ngút trời. Vì thế anh nuốt xuống việc lên án đại ca, lặng yên không một tiếng động nhảy cửa sổ ra ngoài.

Nơi này là tầng 18, nhảy cửa sổ đối với người bình thường mà nói, không nghi ngờ gì chính là tìm chết nhưng mà đối với các bọn họ, dễ như trở bàn tay, đi xuống so với thang máy còn nhanh hơn.

Vì tranh thủ từng giây trong 10 phút để hoàn thành nhiệm vụ, Tiểu Cửu giống như siêu nhân nhảy xuống. May mắn đây là phía sau khách sạn, không có người, bằng không một màn vừa rồi ngày mai không lên báo mới là lạ!

Không thể để cho cô tìm đến mình, chỉ có thể sắp xếp như vậy.

Tư Mộ đương nhiên sẽ không để ý có phải xe Lamborghini hay không, dù sao anh tùy tiện lấy một chiếc xe đều là siêu xe hạng nhất, chiếc xe thể thao màu hồng ngày hôm qua, so với chiếc Lamborghini kia còn phong cách hơn.

"Thật là Sở Kì đi mà không phải em sao? Nếu em dám nói dối, buổi tối liền ngoan ngoãn bị trừng phạt đi!" Ngôn Mặc Bạch ở trong điện thoại mặt lạnh dùng giọng nói cảnh cáo cô gái nhỏ kia, dù bên kia không nhìn thấy bản mặt mình, nhưng anh có thể tin tưởng khí thế trong lời nói của mình có thể khiến cô biết điều.

Tư Mộ càng không phục, không phải chỉ đụng xe một lần sao? Có cần như vậy không?

"Chuyện hôm đó là ngoài ý muốn! Bình thường lái xe đều rất ổn định." Phải nói thế nào anh mới tin tưởng mình đây? Nếu ngay cả lái xe cũng bị anh quản, cuộc sống về sau của cô sẽ thật nhàm chán, vinh quang ở trên giường hầu hạ anh.

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ: "Sở Kì thích sưu tầm xe?"

"À..." Nếu không Sở Kì cũng không chảy nước miếng đối với xe của anh.

"Vậy em không cần đi theo, muốn đi ngồi một chiếc khác, anh bảo Tiểu Cửu theo các em, em ngồi cùng xe với Tiểu Cửu."

"Sao lại như thế?" Giọng nói Tư Mộ có chút không phục. Còn phải người giám thị cổ, rất đáng giận!

"Không vì cái gì hết! Một là ngoan ngoãn nghe lời, hai là không đi!" Ngôn Mặc Bạch trước sau như một bá đạo cưỡng ép, không để bị từ chối.

Tư Mộ bắt đầu đi, đành phải gật đầu đồng ý.

Cúp điện thoại sau đó nói chuyện cùng các chị em, Sở Kì đương nhiên là hưng phấn nhất, tuy rằng đó không phải Lamborghini, nhưng nghe Vưu Ưu nói chiếc xe thể thao màu hồng kia đáng xe đều phong cách hơn, cô đã khẩn trương muốn lập tức đi xuống.

Vưu Ưu lấy lại tinh thần. Lúc nhìn thấy chiếc xe kia ở trước cửa bệnh viện, Vưu Ưu đã cảm thấy nó rất tuyệt. Hôm nay nhân cơ hội cũng muốn đi cho thỏa ước nguyện.

Đoàn người ra khỏi

phòng, vào thang máy. Trực tiếp đi xuống bãi đỗ xe. Hoàn toàn coi nhẹ lời Ngôn Mặc Bạch nói mười phút sau đi xuống.

Thang máy mở ra, vài người mặc đồ đen cường tráng chắn ở cửa thang máy. Bộ mặt hung thần ác sát, vừa nhìn thấy đã biết không phải người lương thiện.

Mấy người kia mặt lộ ác ý, nhưng nhìn thấy tất cả đều là mỹ nữ đúng lúc này, mặt lại lộ ra tia dâm dề. Một đám cười bỉ ổi vô cùng. Bãi đỗ xe có ánh sáng có điều hơi tối, gương mặt bọn chúng như vậy càng thêm dữ tợn.

"Ai u! Nhiều người đẹp như vậy? Hắc hắc, vài người một đũa, dùng rất tốt! Ha ha ha ..." Tên đàn ông đứng đầu tên lên tiếng, hí mắt hiện lên điều bí ẩn, cười hắc hắc, khuôn mặt mong đợi.

Người ở phía sau đột nhiên mở miệng, giống như thấy miếng thịt béo đến miệng: "Hắc ơ, còn mang theo một bé con? Liên giao cho anh đây, bảo đảm cho các em sung sướng, lớn nhỏ cũng không lọt!"

Mấy tên đàn ông đều cười ha ha đứng lên, đáng khinh lại điên cuồng ngang ngược. Bọn chúng vài người che ở cửa thang máy, đem cửa phá hỏng, các cô lúc này giống như cá trong chậu.

Sở Kì đã từng gặp những người hung ác hơn, nhưng có vệ sĩ đi theo, tự nhiên không thấy sợ. Nhưng hôm nay cũng không nghĩ đến ra ngoài đi xe, thậm chí ở "Autumn" các cô chỉ tụ hội mà thôi, ở "Autumn" thì không ai dám làm loạn. Vệ sĩ mang theo người, thật không tiện.

Nhưng mà đâu ai nghĩ đến, ở bãi đỗ xe lại gặp chuyện như vậy.

Bãi đỗ xe không có ai, bốn phía đều vắng lặng, nếu muốn kêu cứu, chắc chưa kịp kêu thành tiếng đã bị xử rồi.

Tư Mộ quan sát đôi phương, bắt buộc bản thân tỉnh táo lại. Ngôn Mặc Bạch bảo cô trực tiếp xuống bãi đỗ xe, nói cô tìm Tiểu Cửu, nơi này nhỏ như vậy chắc chắn Tiểu Cửu có ở đây. Cô tin nếu mình có thể trụ được, Tiểu Cửu chắc chắn sẽ tìm thấy bọn cô.

Biết là như thế, nhưng trong lòng vẫn sợ hãi, chỉ là có một tia hy vọng.

Ánh mắt Tư Mộ quét một lượt những tên trước mặt, nhìn biểu tình trên mặt chúng, cảm thấy dạ dày muốn ói, thật ghê tởm. Không biết vì sao, Tư Mộ nghĩ đến đêm hôm đó ở cửa "Autumn" cũng gặp những tên như thế. Dù cùng loại đáng khinh cần rờ, lúc đó mình tuyệt vọng bất lực, nhưng Ngôn Mặc Bạch lại cho người tới. Cô cũng không biết Ngôn Mặc Bạch tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đó, nhưng lúc này, cô có niềm tin tưởng mãnh liệt, Ngôn Mặc Bạch nhất định cũng giống như thiên thần xuất hiện, giải cứu cô.

Tên cầm đầu nở nụ cười, tiến lên từng bước nghĩ muốn nắm mặt của cô, Tư Mộ nghiêng đầu tránh khỏi tay hắn, trong mắt tràn ngập tức giận: "Anh dám động đến tôi, đảm bảo anh sẽ phải hối hận."

Nghĩ đến đêm hôm đó, chỉ biết Ngôn Mặc Bạch ra tay thật hung ác. Lúc ấy mình với Ngôn Mặc Bạch không có một chút quan hệ, bây giờ bản thân danh chính ngôn thuận làm vợ anh, cho dù là vì thể diện, Tư Mộ chắc chắn anh sẽ cho đám người kia không được yên ổn.

Bọn Sở Kì cùng Vưu Ưu cũng không đoán được tên đàn ông kia động tác nhanh như vậy, nói làm liền làm.

Các cô tuy có luyện qua chút võ, tuy rằng không lợi hại, nhưng bình thường vẫn có thể đối phó được, gặp phải người cao tay, cũng có thể chống đỡ một lát.

Nhưng không gian nơi này nhỏ hẹp, cô không phải là đối thủ của bọn chúng, nếu đánh bừa, đoán rằng chống đỡ không

Nổi vài chiêu.

Tư Mộ nói như thế, làm cho bọn đàn ông đó cười lên, che dấu không được sự kiêu ngạo.

"Người đẹp, em hãy nói một chút đi, làm như thế nào để bọn anh hối hận." nói xong vươn bàn tay lên, nắm cầm Tư Mộ, giọng điệu cuồng dã lưu manh.

Tư Mộ giây dựa định há mồm cắn, Sở Kì ở đằng sau nhanh chóng ra tay, dùng chân đá vào chỗ yếu của tên đàn ông kia. Tên đó tránh khỏi cú tấn công của Sở Kì.

Tư Mộ bị buông ra, cảm có chút đau. Tên đàn ông này ra tay có hơi mạnh, làn da Tư Mộ vốn mềm mại lại trắng, hấn nắm mạnh như vậy, dấu vết liền

hiện rõ.

Bởi vì hai bên cùng ra tay, lúc này tình huống càng khẩn cấp.

Vừa mới bị Sở Kì đá, trên mặt mang nụ cười bị thương, trong mắt tức giận cuộn cuộn, nhìn vài người trong thang máy: “các anh em, cứ hưởng thụ đi! Chất lượng tốt như vậy, chắc chắn tư vị cực kỳ tuyệt, hôm nay chúng ta liền làm đủ.”

Mấy tên khác đứng ở một bên đã sớm rục rịch, lúc này nghe lão Đại ra lệnh, nhưng đến nước này, cô bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Tư Mộ dẫn Vu U: “Cậu trốn đằng sau, bảo vệ con gái của cậu.” Nói xong liền mạng đánh bừa, thôi thì cá chết lưới rách.

Sở Kì cùng Diêu Doa, từng bước vọt tới, dù sao cũng chết, thả cùng nhau hi sinh mà chết, cũng không chịu trời ngoan ngoãn chờ chết.

Trong không gian nhỏ hẹp lúc này, không khí lên tới đỉnh điểm, chỉ chờ nổ tung.

Đột nhiên, tên cầm đầu hướng vào Tư Mộ làm mục tiêu công kích, bọn Sở Kì ở phía trước dùng hết sức cũng ngăn không nổi, ngược lại còn phải cùng mấy tên ở sau đánh nhau.

Những người này không giống những người bình thường, bọn chúng thân thủ rất tốt, cho nên bọn Sở Kì dù có bản lĩnh, cũng không phải là đối thủ của bọn chúng.

Không gian trong thang máy rất nhỏ, mười người cùng vào, căn bản là đánh không được, đều là vật lộn, tuy các cô có thân hình nhỏ nhắn nhưng so về linh hoạt, không thể đầu lại bọn chúng. Một lúc sau liền thua.

Vu U phải che chở Vu Ngư, không thể cùng đánh, Tư Mộ chắn trước Vu U, một bên ứng phó với tên đàn ông kia còn một bên che chở cho hai mẹ con.

Có lẽ là do phân tâm, cũng có thể là tên đàn ông đó bản lĩnh cao hơn cô trong chốc lát, Tư Mộ bị tên đàn ông đó giam cầm trong ngực, tay bị hất trời sau lưng, tay kia của hắn công kích về phía ngực cô, miệng cũng không rảnh rồi ở hờm vai Tư Mộ phun khí nóng: “Người đẹp, đừng giãy giụa vô ích. Ngoan ngoãn, anh sẽ làm cho em thích, ui, thật là thơm! Nhìn ảnh của em ở đại sảnh cao ốc, anh đã xem, đẹp như vậy, lúc ở dưới thân anh sẽ như thế nào? Xem ra hôm nay ông đây có thể hưởng thụ rồi.”

Thân thể Tư Mộ trong nháy mắt run rẩy như lá rụng mùa thu.

Cô nhớ buổi tối đó, tên đàn ông đó. Cùng bị loại người như vậy đối xử, cô liền cảm thấy ghê tởm đàn ông.

Nỗi tuyệt vọng trong lòng ngưng tụ, nếu thật sự bị tên trước mặt làm nhục, thì cô sẽ ghét bỏ chính bản thân mình.

Bị tên đàn ông này giam cầm không thể cử động, chỉ có thể trừng mắt dữ tợn với hắn, lửa trong mắt giống như muốn đem người trước mặt này thêu cháy.

Ánh mắt cô càng quật cường, tên đàn ông này lại càng hưng phấn, một tay捏 đầu ngực cô, cười tà: “Anh thích phụ nữ như thế, ánh mắt mang lửa, làm máu anh sôi trào lên.”

Tư Mộ cắn môi, bị hất sờ, cảm thấy đau đớn cùng nhục nhã, làm cho cô muốn khóc, muốn chửi, nhưng bản thân cô yếu thế, cắn môi không khuất phục, một chữ không nói.

“Đừng, đừng cắn! cái miệng nhỏ nhắn như vậy cắn nát, ông đây đau lòng.” Tay tên đàn ông di chuyển qua mặt Tư Mộ, làm bộ như thật sự đau lòng.

“A” Tư Mộ há mồm cắn, dùng hết lực toàn thân. Nếu không thể khóc, thì sẽ đem bị phần, oan ức thành sức mạnh, trả lại cho hắn.

Phụ nữ phát giận đúng là đáng sợ, cô dùng hết lực cắn, chết không tha, tên đó dùng sức rút tay lại, ngón trỏ bị cắn mất một miếng thịt.

Ba.

Bị đau tên đàn ông liền cho cô một cái tát: “Gái điểm thối, tao thấy mày chán sống rồi! hôm nay ông đây không đem mày giày xéo, ông đây không làm người.”

Khóe miệng Tư Mộ có máu, nở nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn, mang vẻ quyền rux.

Cô im lặng nhìn chăm chăm tên đàn ông kia, nụ cười của hắn thực bản thủ, tên đàn ông đó bị nhìn đến lưng lạnh toát. Vừa muốn động chân tay, phái sau truyền đến một giọng nói lạnh lẽo: “ai cho phép mày động đến cô ấy.”

Giọng nói này, Tư Mộ không thấy xa lạ. mỗi ngày, mỗi giờ đều vang ở bên tai, mặc dù bình thường rất lạnh lùng, nhưng không giống như bây giờ, lạnh đến mức đông băng xương cốt.

Giọng nói không lớn, khí lạnh ngưng tụ quanh người mãnh liệt, làm cho tất cả mọi người không kim được mà run rẩy.

Nhưng nước mắt Tư Mộ lúc này lại tuôn rơi là chảy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cuối Cùng Ngôn Mặc Bạch Là Người Như Thế Nào?

Ngôn Mặc Bạch nhìn người đàn ông cầm đầu, khóe miệng khẽ nở nụ cười. Nụ cười như muốn lấy mạng người khác, đem theo sự khát máu và tàn nhẫn.

Người đàn ông bị anh nhìn không khỏi rùng mình.

Không phải nói cháu trai công ty quốc tế YT chỉ là một cậu ấm sao? Tại sao anh ta cảm thấy người đàn ông trước mắt này so với ma quỷ còn kinh khủng hơn?

Khí thế như vậy không thể là giả được.

Mặc dù trong lòng cảm thấy sợ nhưng anh ta vẫn giả bộ tỉnh táo. Cố gắng tạo ánh mắt hung ác nhìn Mặc Bạch, sau đó có chút khinh thường cười: “À! Thì ra là, tôi còn tưởng là ai chứ.....”

Một đám thù hằn của anh ta lúc nhìn thấy Mặc Bạch đều không tự giác dừng lại, toàn bộ bị khí thế của anh làm cho bọn họ không dám có hành động gì. Nhưng bây giờ nghe thấy giọng nói của đại ca hình như xem Ngôn Mặc Bạch không ra gì, vì vậy thở dài một hơi, khôi phục khí thế cường ngạnh, bộ dạng ngạo nghễ đứng cạnh đại ca nhìn Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch không nói gì, ánh mắt lướt qua đám người nhìn về phía bên trong.

Người phụ nữ của anh đôi mắt hồng hồng, trên môi còn có máu, khuôn mặt quật cường không khuất phục. Lúc hai người nhìn nhau, cô lại đột nhiên cắn môi, nước mắt như những hạt trân châu bắt đầu rơi xuống.

Ngôn Mặc Bạch chợt đau thắt lòng giống như bị quất một roi rất đau.

Hướng về phía người bên trong nói: “Tới đây!”

Giọng nói rất tự nhiên ôn hòa, hoàn toàn không lạnh lùng như trước, bộ dáng giống như dụ dỗ một đứa trẻ. Nhưng Tư Mộ không trả lời, thậm chí cơ thể run rẩy, rúc về phía sau, núp vào một góc mà Ngôn Mặc Bạch không thể nhìn thấy.

Cô chẳng những không nghe lời mà còn trốn tránh anh?

Ngôn Mặc Bạch lập tức tối sầm mặt, ánh mắt càng âm u hơn.

Cảm thấy trán nổi gân xanh, Ngôn Mặc Bạch cố gắng kiềm chế cơn giận của mình.

Lúc này người đàn ông cầm đầu kia cười: “Anh Ngôn, xem ra cô ta không muốn đi với anh!” Ý là nếu anh không đưa người rồi đi, vậy thì đừng trách tôi.

Vưu Ngu bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ lại bắt đầu khóc, Vưu Ưu ôm bé vào lòng dụ dỗ. Lại nhìn Tư Mộ đang dịch về phía mình, thấy cô nước mắt giàn giụa, ân cần hỏi: “Mộ Mộ, cậu không sao chứ?”

Chuyện xảy ra vừa rồi mọi người đều thấy rõ. Bị người đàn ông kia chạm vào quả thật chính là một loại nhục nhã, dù là ai cũng sẽ cảm thấy ghê tởm.

Vốn dĩ lúc trước Tư Mộ đã từng trải qua, hôm nay chuyện này lại xảy ra lại kích thích sự sợ hãi trong lòng cô. Cô khóc như vậy cũng là lẽ bình thường.

Nhưng ngay thời khắc nguy hiểm Ngôn Mặc Bạch đã xuất hiện khiến cô may mắn thoát nạn. Tại sao cô còn trốn Ngôn Mặc Bạch?

Tư Mộ thấy Vưu Ưu quan tâm hỏi han, chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng lắc đầu, không nói gì.

Sở Kỳ, An Thanh Thần cùng Diêu Dao, vừa rồi ba người bọn họ đánh quyết liệt nhất. Đem hết sức lực ra chiến đấu, không có kỹ năng xô xát, quần áo trên người rách bươm không ra dáng, tóc cũng hỗn loạn, tổng thể rất chật vật. Lúc này nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch xuất hiện cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Mộ Mộ, chúng ta ra ngoài trước. Những người này giao cho Ngôn Mặc Bạch xử lý.” Sở Kỳ đi tới kéo tay Tư Mộ đi ra ngoài, gọi những người khác đi theo. Những người mà Ngôn Mặc Bạch đưa tới liếc mắt nhìn liền có thể biết không phải người tầm thường, khí thế này rất mạnh mẽ, giống những người đã gặp ở hành lang lầu mười tám.

Sở Kỳ dám khẳng định, Ngôn Mặc Bạch không đơn giản chỉ là một công tử nhà giàu!

Hơn nữa đối với những kẻ xấu không biết sống chết bên cạnh, đối với bọn họ mà nói căn bản nhìn không vừa mắt.

Tránh khỏi lát nữa những người này cùng đường làm càn, tốt hơn là họ nhanh chóng rời khỏi đây.

Sờ Kỳ kéo tay Tư Mộ, vừa bước được mấy bước, mấy người bên cạnh liền “dồn” ngược trở lại “Ồ.....Tôi nói các cô có thể đi sao?”

Hình như người đàn ông này không ý thức được nguy hiểm, thậm chí còn không biết sống chết đưa tay muốn kéo Tư Mộ.

Hắn ta vừa mới vươn tay chỉ nghe “bụp” một tiếng, âm thanh không lớn, là súng giảm thanh. Sau đó kèm theo là tiếng kêu rên thảm thiết như heo bị chọc tiết của người đàn ông.

“Ngao.....”

Người mới vừa muốn đưa tay kéo Tư Mộ, cánh tay đã bị bắn nát, ôm cánh tay đau lẫn lộn trên mặt đất.

Những người còn lại cũng bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ, chỉ có thể ngơ ngác nhìn người đàn ông đang lăn lộn trên mặt đất, nghe tiếng hắn ta kêu rên, chân dần dần nhũn ra.

Động tác ra tay quá nhanh, cũng quá hung ác, hơn nữa lực sát thương không phải loại súng lục bình thường có thể gây ra.

Tình thế kịch liệt thay đổi. Người bên này bắt đầu hoảng sợ. Đại ca bị quật ngã đầu tiên khiến cả nhóm như rỗng mắt đầu không biết nên phải làm sao.

Ngôn Mặc Bạch phát phát tay, mấy người sau lưng hắn liền xông lên, khống chế những người còn lại, thậm chí ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, động tác rất nhanh đem người trời lại. Ngôn Mặc Bạch sắc mặt u ám đi tới thang máy, duỗi cánh tay dài kéo cả người Tư Mộ đến bên mình, sau đó ra lệnh cho thủ hạ: “Đưa đi! Quay về tra hỏi rõ ràng!”

Chuyện lần này xảy ra đột ngột, rõ ràng là có kế hoạch có mục đích.

Nếu như không phải vừa đúng lúc anh nhìn màn hình theo dõi trên máy tính thật không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Lúc Ngôn Mặc Bạch xem tài liệu, lúc mỗi mắt thường liếc nhìn màn hình theo dõi trên máy tính.

Màn ảnh chia làm nhiều ô vuông, ô vuông phía dưới cùng chính là màn hình ở bãi đậu xe.

Ngôn Mặc Bạch là muốn nhìn xem tiểu Cửu có thể lái xe đến đây trong vòng mười phút hay không. Nếu như động tác của tên nhóc này chậm một chút hay là vợ anh quá vội vàng xuống quá sớm, hay là cô ở dưới đó đợi người.

Nhưng trong lúc vô tình đảo mắt nhìn liền phát hiện có một chiếc xe đậu trong góc tối. Năng lực điều tra cùng trinh sát của Ngôn Mặc Bạch vô cùng mạnh, năng lực quan sát cũng là hạng nhất. Chỉ cần liếc mắt, trực giác liền cho anh biết chiếc xe kia có điểm không thích hợp. Góc độ đó ngay trước cửa thang máy.

Ngôn Mặc Bạch lắng nghe một chút, phòng bên cạnh không có âm thanh. Chẳng lẽ là lúc anh vui đầu xem tài liệu, người phụ nữ này liền thừa dịp anh không chú ý đi ra ngoài?

Bãi đậu xe?

Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến điều này lập tức gõ bàn phím, chuyển đến máy theo dõi trong thang máy.

Khi hắn nhìn thấy vợ mình đang bị một người đàn ông giữ chặt tay, con giận của anh trong nháy mắt bốc lên, khe chữi “Chết tiết!” lập tức đi ra ngoài.

Người này cũng hận cái thang máy đi quá chậm, đi cầu thang càng chậm, vì vậy không do dự đi qua cửa sổ, móc sắt móc lên cửa sổ, anh lật người liền nhảy xuống, cách mặt đất khoảng một mét liền khống chế dây thừng đang trượt, nhảy một cái liền rơi xuống đất.

Động tác hoàn toàn nhanh như nước chảy mây trôi, bộ dáng hoàn thành hết sức đẹp trai. Giống như trong phim vậy.

Tiểu Trang vẫn đi theo Ngôn Mặc Bạch vào phòng làm việc, tự nhiên cũng sẽ nhìn thấy hình ảnh trong màn hình.

Ngôn Mặc Bạch giật dử đi ra, anh ta cũng dẫn theo những người ưu tú đi theo, còn cố ý dặn người theo dõi chiếc xe trong góc bãi đỗ xe kia.

Vì vậy một ngày này, ở phía sau tòa nhà xuất hiện rất nhiều “Cao thủ võ lâm” hoặc là “Batman”.

Lúc Ngôn Mặc Bạch đến bãi đậu xe vừa đúng lúc tiểu Cửu lái xe tới.

Vốn dĩ anh ta đang âm thầm cảm thấy may mắn vì bản thân có thể lái xe đến đây chỉ trong mười phút, vì tranh thủ thời gian, anh ta lái chiếc xe thể thao của mình như tên lửa. Nhưng vừa tới bãi đậu xe liền nhìn thấy đại ca tối sầm mặt đang đi về phía bãi đậu xe, phía sau còn có một đám huynh đệ ưu tú.

Anh ta đương nhiên biết không phải đại ca đưa người tới chào đón mình. Nhìn trận thế này, sắc mặt anh ta lập tức nghiêm túc, ý thức được có chuyện xảy ra, vì vậy định dừng xe, sau đó cùng đi vào.

Anh ta còn chưa kịp dừng xe chỉ thấy một chiếc xe từ bên trong lao ra với tốc độ rất nhanh. Vốn dĩ suy đoán tình trạng bên trong được mấy phần, bây giờ chiếc xe này chạy ra nhanh như vậy thu hút sự chú ý của anh ta. Lúc xe quẹo qua, anh ta nhìn người trên xe, một nam một nữ. Mặc dù chỉ là thoáng qua nhưng tiểu Cửu thấy rõ người ở bên trong nhìn rất quen.

Nghi ngờ trong lòng càng tăng thêm.

Lúc này tiểu Trang gọi điện thoại tới.

“Tiểu Cửu, cậu lập tức đuổi theo chiếc xe vừa chạy ra.” Tiểu Trang hận không thể nói tục lúc đó. Anh ta phái người đi còn chưa tới gần chiếc xe liền chạy đi mất. Đoán chừng là nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch đi tới.

Cứ như vậy càng thêm khả nghi.

Thông qua máy tính thấy tiểu Cửu đang ở lối ra liền ra lệnh cho cậu ta để cậu ta theo dõi chiếc xe kia.

Tiểu Cửu nhận được lệnh không hỏi gì lập tức quay đầu xe, đạp chân ga, chiếc xe liền chạy ra ngoài, tốc độ kia không khác gì tên lửa.

Ngôn Mặc Bạch ôm chặt người phụ nữ của mình.

Tư Mộ ở trong ngực anh run run nhưng vẫn còn giằng giằng nghĩ muốn thoát khỏi ngực anh.

Ngôn Mặc Bạch một tay ôm cô, một tay nắm cằm cô ép cô nhìn mình.

“Muốn làm gì?” Đáy mắt hần như vực sâu vô tận, Tư Mộ bị bắt nhìn thẳng liền lọt vào vực sâu này. Cơ thể cô run run, nước mắt lại trào ra. Nhưng cô cắn môi, nâng mặt lên, quật cường không cho nước mắt rơi xuống. Hai hàng nước mắt chưa khô còn dính trên mặt, trên môi còn vết máu. Sắc mặt Ngôn Mặc Bạch đột nhiên tái mét, buông tay đang nắm cằm cô ra, rõ ràng chỗ đó có dấu ngón tay.

Ngôn Mặc Bạch biết da cô mềm, vì vậy hần rất chú ý không chế sức mạnh, đầu ngón tay ở cằm cô không thể nào là do hần gây ra.

Trong mắt đột nhiên hiện lên sát khí, đưa tay ôm Tư Mộ trong ngực, gọi người đang định đưa tên kia đi lại "Tên gậy tay đó giữ lại cho tôi. Tôi tự mình chiêu đãi anh ta."

Anh nhìn lướt qua, nhìn thì thấy người bị cắt đứt bàn tay, một ngón tay khác cũng có vết máu, ngón trở bị bắn nát. Xem ra đó chính là nguyên nhân miệng vợ hần có máu.

Tìm Ngôn Mặc Bạch khê thất lại, có chút tức giận hận mình không thể ra tay sớm khiến cô chịu uất ức như vậy.

Tư Mộ bị bàn tay anh đặt sau gáy, mặt vùi vào lồng ngực anh, cứ dán chặt như vậy, Tư Mộ nhắm hai mắt, cảm nhận nhịp đập của trái tim, giây tiếp theo nhịp tim của cô cũng bị lau tann sô của anh, có thể nói là đập tương đương nhau.

Cô cắn môi, chớp mũi đều tràn ngập hương của anh, vừa an tâm hít thở vừa khổ sở nghĩ muốn khóc.

Rốt cuộc anh cũng đến!

Đột nhiên trong lòng Tư Mộ cảm thấy bị thương.

Lần này Ngôn Mặc Bạch xuất hiện đúng lúc nguy hiểm nhất không cho người kia xâm hại mình. Nhưng là anh không biết lúc trước mình đã bị người khác đoạt đi sự trong sạch. Lúc đó cũng là mùa thu, khoảng cách rất gần rất gần mình. Lúc còn đồ bắt nạt mình, anh ấy ra tay cứu giúp nhưng mình lại tham lam hơn nghĩ sao anh không xuất hiện sớm hơn, sớm hơn lúc mình uống say, hoặc là xuất hiện trước lúc người đó xuyên qua mình?

Rốt cuộc cô không nhìn được rơi nước mắt thấm ướt một mảng áo anh. Sự dán chặt vào người này đối với Ngôn Mặc Bạch mà nói giống như lửa đốt, nung chảy tim hần. Mỗi một giọt nước mắt của cô giống như hoa lửa, mãnh liệt đánh tới, khiến anh cảm thấy thương sót.

Bàn tay ôm chặt cô dần dần nắm thành nắm, đầu ngón tay trắng bệch nhưng không nói gì.

Những người kia nghe thấy lời Ngôn Mặc Bạch nói, chân càng nhũn hơn, giống như muốn ngã quỵ trên mặt đất không đứng lên nổi. Những người bắt trời bọn họ đá đá mấy cái, vừa nhanh vừa mạnh khiến họ phải khóc lóc cầu xin tha thứ.

Mà tên cầm đầu bị gậy tay đó lại có gắng nhìn đau, mắt hung hăng nhìn chằm Ngôn Mặc Bạch, khuôn mặt dữ tợn cũng trở nên méo mó.

"Ha ha ha.... Mày đừng há hê quá sớm. Mày dám đụng đến tao nhất định sẽ không có kết quả tốt. Cứ chờ xem!" Tên cầm đầu đột nhiên nở nụ cười.

Ngôn Mặc Bạch không nói gì chỉ nhui mày, thở dài, đưa tay vỗ đầu người phụ nữ của anh, nhẹ nhàng xoa. Tư Mộ nghe thấy tiếng cười đó cơ thể càng run hơn. Vốn dĩ cô chỉ bị anh ta ôm, nhưng nụ cười của tên đó lại khiến cô nắm chặt quần áo Ngôn Mặc Bạch.

Khuôn mặt Ngôn Mặc Bạch càng lạnh hơn. Cái thứ không biết sống chết này, chết đến nơi còn dọa đến người phụ nữ của anh.

Ngôn Mặc Bạch không nói gì nhưng tính khí thuộc hạ của anh không tốt như vậy. Tieten tay móc súng hướng về phía đầu tên kia nả một phát súng, tên kia lập tức ngã trên mặt đất.

"Không dám động đến mày sao? Ngược lại tao muốn nhìn xem cá không thể cử động là như thế nào!" Lê Hòa là một thuộc hạ của Ngôn Mặc Bạch, tính khí rất nóng nảy, người cũng như tên, thủ đoạn hung dữ, tính khí như lửa. Vốn dĩ nhìn khuôn mặt âm trầm của đại ca anh đã sớm muốn ra tay, tên kia lại dám ra tay với người phụ nữ của đại ca, không phải muốn chết là gì? Nhưng đại ca có ý muốn giữ hắn ta lại tự mình ra tay, vì vậy anh nhìn. Thế nhưng tên kia thì sao, thật đúng là con mẹ nó bị coi thường không còn mặt mũi lại còn dám dọa? Vậy thì đừng trách anh ra tay.

Tên kia bị trúng đạn ngã quy trên mặt đất, đầu đến thiếu chút nữa ngất đi. Nhưng Lê Hòa cũng không để ý, đập cho anh ta một phát bay xa mấy mét: "Tự đứng dậy cho ông đây xem! Tao thật muốn xem một chút mày khiến cảm thấy tao không dễ chịu là như thế nào?"

Thủ hạ của Ngôn Mặc Bạch đều là những người đã từng xông vào gió tanh mưa máu, đối với bọn họ những thứ này chẳng đáng gì, còn nhẹ hơn so với cù lét. Nhưng đối với những tên kia lại bị dọa cho tiểu cả ra quần. Tuy nói rằng được trải qua huấn luyện đặc thù thể nhưng dạng liều mạng hung ác bọn họ chưa từng thấy qua, thật là đáng sợ.

Tư Mộ đã biết người của Ngôn Mặc Bạch rất hung dữ, vừa ra tay không chết cũng tàn phế. Nhưng Vu Ưu bọn họ lại bị dọa sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch.

Sở Kỳ nhìn chằm chằm mấy thủ hạ của Ngôn Mặc Bạch, cô dám khẳng định, người từ phòng 1818 đi ra cũng chính là thủ hạ của Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch, rốt cuộc là người thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Tôi Nay Trở Về Giúp Em Rửa

Ngôn Mặc Bạch đặt tiệc ở quán ăn Trung Quốc, anh nói với nhóm Sở Kỳ: "Phòng Mẫu Đan ở lầu ba! Mọi người đi lên trước, tôi và Tư Mộ sẽ lên sau. Món ăn đã chuẩn bị xong, mọi người đói bụng có thể gọi phục vụ đưa đồ ăn lên. Nếu như muốn ăn gì cứ nói với người bên kia."

Anh cúi đầu nhìn người ở bên dưới, đầu cô vẫn chôn sâu trong ngực anh không ngẩng lên. Tay cô ôm eo anh, cả người bám trên người anh. Nếu như không phải cô thỉnh thoảng cử động đầu, Ngôn Mặc Bạch còn tưởng rằng cô đã ngủ.

Thanh Thần đi theo Sở Kỳ cùng mọi người chuẩn bị đi lên lầu, quay lại liếc nhìn Tư Mộ cả người dán chặt vào ngực Ngôn Mặc Bạch, sau đó dừng lại nghĩ tới dấu vết Tư Mộ vừa mới bị tên kia bóp đỏ, cô nói với Ngôn Mặc Bạch: "Đợi lát nữa nói phục vụ tìm một chút thuốc bôi cho Mộ Mộ, da cô ấy tương đối mềm, nếu như không xử lý, ngày mai sẽ có máu đọng, hơn nữa mấy ngày mới có thể tiêu tan."

Con gái luôn yêu cái đẹp, nếu như không kịp thời xử lý, nếu nhìn thấy dấu vết tím bầm trên mặt mấy ngày không chừng Tư Mộ sẽ phát điên!

Ngôn Mặc Bạch gạt đầu, ngón tay thon dài vuốt tóc loạn của Tư Mộ, dịu dàng giúp cô vén lên sau tai. Ngôn Mặc Bạch chưa từng làm động tác như thế cho nên có chút vụng về nhưng về mặt lại dịu dàng như nước.

Thanh Thần nhìn về mặt cùng mọi động tác của anh, trong lòng khen ngợi, lúc này mới thỏa mãn gạt đầu theo sau Sở Kỳ.

Lúc này tại bãi đậu xe, ánh sáng u ám, bốn phía yên tĩnh, ngoại trừ chiếc xe im lặng chỉ có Ngôn Mặc Bạch cùng Tư Mộ ở bên trong.

Một lúc lâu hai người cũng không nói chuyện.

Ngôn Mặc Bạch cứ như vậy ôm Tư Mộ.

Dĩ nhiên Tư Mộ không phải đã ngủ, chỉ là cô thật sự không biết phải đối mặt với Ngôn Mặc Bạch như thế nào. Chuyện trải qua lúc trước vẫn cuộn cuộn trong đầu, cô vẫn còn sợ cho nên ôm chặt Ngôn Mặc Bạch không chịu buông tay.

Ngôn Mặc Bạch bị Tư Mộ ôm, cô lại không chịu ngẩng đầu lên, anh khẽ cười.

Thật là một cô nhóc khó tính!

Tư Mộ dựa trán vào lồng ngực Ngôn Mặc Bạch, lúc anh khẽ cười, từ lồng ngực phát ra chấn động nhẹ.

Khuôn mặt đang cười của Ngôn Mặc Bạch lập tức hiện lên trong đầu Tư Mộ. Đôi mắt đen tuyền như mực, khóe miệng tình tứ nhếch lên, khuôn mặt tuấn lãng.....quen thuộc như vậy, nghe thấy tiếng cười là có thể tưởng tượng khuôn mặt của anh lúc này.

"Còn muốn ôm bao lâu? Nếu ôm chưa đủ, tôi về cho em ôm đủ. Bây giờ đi ăn cơm trước....." Người đàn ông anh tuấn khẽ cười nhìn người trong ngực

dịu dàng nói.

Hơi thở nóng rực phun trên đỉnh đầu cô, từ trên xuống dưới lan tràn vào toàn thân. Từ Mộ tuột xuống, mặt đỏ như tôm bị luộc chín. Lập tức rút tay về, còn muốn lui về sau mấy bước cách xa anh mấy bước, nhưng lại bị cánh tay dài của anh nhốt chặt không thoát ra được.

“A, nhanh đi ăn cơm! Mấy cô nàng kia đều tham ăn, nếu chúng ta lên chậm, các món ăn sẽ bị bọn họ ăn sạch....” Từ Mộ mặc cỡ đồ mặt không dám một mình ở cùng anh. Vì vậy tìm lý do muốn rời đi.

Thật ra thì mới bị dọa sợ như vậy làm sao có khẩu vị ăn cơm chứ? Dù có là sơn hào hải vị cũng ăn không vô.

Không biết lúc này cô có dũng khí ở đâu mà cứ gắt gao ôm anh như vậy không chịu buông tay.

“Muốn ăn bao nhiêu cũng được!” Ngôn Mặc Bạch xoa đỉnh đầu cô, có chút buồn cười nhìn cô nói: “Khách sạn nhà mình còn ăn không no thì mở khách sạn làm gì?”

Từ Mộ không nói gì, ăn cơm chỉ là cái cớ mà thôi, cô không tin Ngôn Mặc Bạch nhìn không ra được. Nhưng nghe anh nói như vậy, trong lòng vẫn có chút vui mừng, dù sao biểu hiện bây giờ của anh sẽ không bởi vì chuyện lúc này mà ghét bỏ hoặc ném bỏ cô.

Cô vừa nghiêng đầu, từ góc độ của Ngôn Mặc Bạch có thể nhìn thấy mặt cô, nhìn thấy dấu vết dưới cằm Từ Mộ càng ngày càng rõ. Anh đau lòng xoa mặt cô, ngón cái ấn xuống môi cô: “Trên mặt còn đau không?”

Môi Từ Mộ vừa rời bị cô cắn sứt da. Chỉ cần nghĩ đến tên đàn ông vừa vô lễ với cô, coi như cắn anh ta một miếng thịt giải hận nhưng trong đầu vẫn cảm thấy ghê tởm. Hành vi ghê tởm của tên đàn ông kia, ghê tởm đến trong máu thịt.

Từ Mộ dùng tay hung hăng lau môi của mình, hận không thể tháo xuống dùng bàn chải ba trăm sáu mươi độ rửa sạch ngàn lần.

Vì vậy môi của cô liền sưng lên!

Lúc ngón tay có chút lạnh của anh dính lên môi cô, trong lòng có một cảm giác kỳ quái, Từ Mộ không tự chủ được mấp máy môi như đang muốn bắt lấy ngón tay anh. Đối với câu hỏi của Ngôn Mặc Bạch ngây người mấy giây sau mới trả lời: "Hả.....A, không đau...."

Sao có thể không đau chứ?

Khi tên kia nắm cằm cô thì cô đau muốn rơi nước mắt nhưng quật cường chịu đựng.

Lúc này đứng trước mặt Ngôn Mặc Bạch, cô cũng không che giấu sự mềm yếu của mình, thế nhưng trong khoảnh khắc kia, khi ánh mắt ôn nhu như nước của anh, giọng nói nhỏ nhẹ của anh hỏi cô thì cô ngỡ ngàng "Đắm" say trong đó, cảm thấy không đau nữa.

Khi một người đàn ông dùng ánh mắt đau lòng nhìn bạn vậy thì bạn sẽ cảm thấy không đau nữa. Cũng không phải ánh mắt của anh có thể chữa khỏi mà là bạn ép buộc bản thân quên đau đớn, không khiến anh đau lòng.

Bàn tay Ngôn Mặc Bạch vẫn ôm khuôn mặt cô, lòng bàn tay anh dán sát khuôn mặt cô, anh cúi đầu ngậm đôi môi cô, mút từng chút, cuối cùng biến thành cường thế chiếm đoạt, rốt cuộc Từ Mộ không chịu nổi sự kích thích điên cuồng của anh, cô xụi lơ trong lòng anh, hít thở không thông bị anh ôm trong ngực.

.....

Lúc hai người lên phòng Mẫu Đan ở lầu ba, mọi người đều ngồi quanh bàn ăn, món ăn đã được dọn lên chỉ chờ động đũa.

Nhìn Từ Mộ bị Ngôn Mặc Bạch nắm tay đi vào, Sở Kỳ liền cười nói: "Nếu hai người không lên chúng tôi sẽ chạy trước."

Đại nạn không chết tất có phúc về sau! Mà giờ phút này đối với bọn họ hạnh phúc nhất chính là nhiều món ngon đặt trước mặt như vậy.

Ngôn Mặc Bạch gọi rất nhiều món, một bàn bày không đủ, Vu Ngưng còn gọi vài món. Lần trước lúc Ngôn Mặc Bạch mời khách ở đây, có mấy món ăn rất hợp khẩu vị của bé, mà món ăn ngày hôm nay lại không lặp lại những món hôm trước, vì vậy Vu Ngưng liền la lối đòi thêm mấy món ăn nữa. Vì vậy phải dùng hai bàn mới bày đủ món ăn, mỗi bàn ăn đều có nước nóng ở dưới nên sẽ không lo món ăn sẽ nguội.

Không thể không nói, tham ăn chính là tham ăn, mặc dù vừa mới trải qua một cuộc nguy hiểm rung động lòng người, bây giờ thức ăn ở ngay trước mặt lại vẫn có thể ăn thả ga. Trừ Từ Mộ còn lại các chiến hữu đều là bộ dáng hăng hái chiến đấu, mấy nàng tham ăn này ăn vô cùng sung sướng.

Ngôn Mặc Bạch ngồi bên cạnh Từ Mộ, hỏi cô muốn ăn gì liền gấp cho cô.

Ngôn Mặc Bạch chưa từng chăm sóc ai như vậy, khó có được một lần như vậy.

Từ Mộ nhìn thức ăn đầy bàn, dạ dày không thoải mái. Nghĩ tới chuyện mới xảy ra thật ghê tởm, nuốt không trôi.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, Ngôn Mặc Bạch cũng không ép buộc cô, chỉ dụ dỗ cô: "Em uống một ít canh cho ấm dạ dày."

Nhìn đôi môi sưng đỏ của cô đoán chừng ăn gì cũng không ngon.

Tư Mộ cũng là có chút thụ sủng nhược kinh. Bình thường Ngôn Mặc Bạch luôn lạnh lùng, mặc dù không tức giận nhưng cũng không kiên nhẫn dịu dàng nói chuyện như vậy.

Vì vậy miễn cưỡng gật đầu uống canh.

Vài người bạn tốt đang giành ăn cũng không quên chú ý về phía Tư Mộ, tất cả đều hài lòng gật đầu, xem ra Ngôn Mặc Bạch không kém như trong tưởng tượng. Người đẹp trai, nhiều tiền, đối với Tư Mộ cũng quan tâm chăm sóc, điều này thật tốt! Cho dù là gay cũng không thể cưỡng lại được mị lực của Tư Mộ, đây là trời ban cho cô!

Lúc Tư Mộ liếc mình chùi môi của mình, bọn Sở Kỳ cũng không chú ý, bây giờ lại sưng đỏ thành như vậy. Liên liên tưởng đến việc hai người ở dưới một thời gian lâu mới lên, vì vậy mỗi một đôi mắt nhìn Tư Mộ đều lóe lên ánh tà mị.

"Mộ Mộ, cậu không thể ăn cay, ăn chút chè đi! Nếu không miệng cậu sẽ sưng đỏ như lạp xưởng.... lại nói, miệng cậu sao lại biến thành như vậy?" Thanh Thần múc cho Tư Mộ một chén chè, hăng giọng một cái bộ mặt phốt lò hời.

Diêu Dao ở một bên vẻ mặt rất đắc ý nhưng vẫn giả bộ mở to mắt phụ họa: "Đức vậy! Lúc bọn mình lên trước, hình như không thấy miệng cậu sưng lên?"

Vưu Ngự vừa ăn vừa liếc mắt nhìn Diêu Dao cùng Thanh Thần như muốn nói "Hai người thật ngu ngốc." sau đó nói: "Nhất định là di Mộ Mộ bị dư lượng tiểu Bạch ăn rồi..."

Phốc....

Nhất thời một bàn mọi người đều phun hết thức ăn.

Cũng không phải vì lời Vưu Ngự nói trúng vạch trần sự thật mà là câu nói "dư lượng Bạch" của cô bé.

Tiểu Bạch? Dư lượng Bạch?

Là ai dạy cô bé gọi Ngôn Mặc Bạch như vậy?

Ngôn Mặc Bạch đang ngồi một bên mặt lập tức tối một nửa, trừng mắt liếc nhìn người bên cạnh môi đang bị sưng đỏ còn như hoa, dùng một loại ánh mắt "Dám cười? Xem buổi tối anh thế nào trừng trị em" cảnh cáo trừng cô.

Tư Mộ nỗ lực nhịn, cúi đầu uống canh. Nhưng Ngôn Mặc Bạch vẫn có thể thấy cơ thể cô đang run, chiếc muỗng trên tay bị cô cười run đến nỗi sắp rớt xuống.

"Ngoan ngoan ăn cơm!" Ngôn Mặc Bạch nhỏ giọng quát cô.

Không thể không nói khí thế đó của Ngôn Mặc Bạch người bình thường không thể ngăn cản, anh chỉ cần nghiêm mặt lạnh lùng như vậy liền không có ai dám làm cản.

Một bữa cơm mọi người ôm nội thương về nhà.

Vốn dĩ Sở Kỳ lái xe đến nhưng vừa trải qua chuyện vừa rồi trong lòng vẫn có chút sợ hãi. Cũng may lúc Sở Kỳ ăn cơm, hộ vệ của cô liền gọi điện thoại tới hỏi cô đang ở đâu muốn đến đón cô. Mặc dù bình thường Thanh Thần cùng Diêu Dao lá gan không nhỏ nhưng sau khi trải qua mới biết cái gọi là sợ. Ngôn Mặc Bạch liền cho tiểu Trang cùng tiểu Cửu đưa bọn họ về.

Ngôn Mặc Bạch đứng cạnh Tư Mộ, một tay ôm eo cô sát vào người, hai người thân mật đứng cạnh nhau nhìn rất xứng đôi. Có người đi ngang qua nhìn không được phải ngoái lại nhìn hai lần.

Tư Mộ mím đôi môi đỏ mọng, có chút xấu hổ trừng mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, muốn đứng cách xa anh một chút nhưng lực cánh tay Ngôn Mặc Bạch lại rất mạnh, cô quần quai, anh càng hăng hái, cuối cùng cô bị anh ôm chặt hơn, tư thế càng mập mờ hơn.

Lúc Tư Mộ đỏ mặt muốn tìm cái lỗ nào đó chui xuống cho xong thì Sở Kỳ đi tới, ý vị sâu xa liếc Ngôn Mặc Bạch, sau đó cười như không cười nói với Tư Mộ: "Nàng à, hôm nay mình không có đặng đến xe, cậu nói xem làm sao bây giờ?"

"Hà....." Tư Mộ có chút xấu hổ liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch, xe đều là của anh, anh làm chủ ở đây, cô ấy trực tiếp hỏi anh không phải được sao, sao còn phải hỏi cô? Lần sau không biết khi nào cô mới có thể đi ra ngoài thì làm sao dám tự ý đồng ý với cô ấy chứ?

Cánh tay ôm chặt Tư Mộ của Ngôn Mặc Bạch khẽ buông lỏng, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Nếu cô Sở thích cứ lấy chiếc xe thể thao màu đỏ kia đi chơi mấy ngày."

Trời ơi! Đây là thật sao?

Sở Kỳ có chút không tin vào tai mình, Ngôn Mặc Bạch đưa chiếc xe thể thao màu đỏ kia cho cô đi chơi mấy ngày?

Có phải hào phóng quá rồi không?

Liếc mắt nhìn chiếc xe thể thao kia giá không dưới mười triệu nhưng anh tùy ý vung tay cho cô chơi, anh xác định chiếc xe không phải xe bình thường sao?

Xem ra nói Ngôn Mặc Bạch rất nhiều xe không phải là giả chẳng lẽ xe rước dâu đều là xe của anh?

Sở Kỳ cực kỳ hưng phấn nhận lấy chìa khóa xe từ tay tiểu Cửu chuẩn bị đi lấy xe.

Ngôn Mặc Bạch nói: “Cô Sở, phải chú ý an toàn. Cho nên hy vọng cô quên hết chuyện ngày hôm nay, đi chơi vui về!”

Sở Kỳ bị anh gọi lại, bản năng quay đầu nhìn về phía anh. Ánh mắt đó là một loại cảnh cáo hơn nữa lúc anh nói lời này hai chữ “cho nên” đặc biệt nhấn nặng.

Mặc dù ánh mắt kai lướt qua rất nhanh nhưng vẫn bị Sở Kỳ bắt được hoặc là ánh mắt này đặc biệt để cho cô thấy. Sở Kỳ liền sửng người một chút, trong đầu thoáng qua một ý nghĩ.

Xem ra suy đoán của cô là thật?

Trước lúc Sở Kỳ sửng sờ, Ngôn Mặc Bạch giúp Tư Mộ kéo áo: “Đừng để lạnh!”

Tư Mộ để anh kéo, nghe thấy “Đừng để bị cảm lạnh”, rất tự nhiên liền liên tưởng đến đêm tân hôn, cô phải

mặc ít như vậy, cảm giác rất lộ liễu ở trong phòng dự hoặc anh, lúc đó anh đưa chân tới cũng là ba chữ “Đừng để lạnh”.

Tư Mộ còn ngượng ngùng cúi đầu chỉnh lại áo khoác, căn bản không chú ý tới đối thoại của Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch.

Tiểu Cửu cùng Tiểu Trang lái xe của mình đưa Diêu Dao cùng Thanh Thần về, họ lên xe cùng tạm biệt Tư Mộ, sau đó nhìn Sở Kỳ cầm chìa khóa xe nhún nhảy, lắc đầu bật cười.

“Ngày mai cậu lại đi chơi có được không? Bây giờ không còn sớm nữa, xe kia cũng không thể chạy mất...” Thanh Thần thực sự nói không nên lời đối với sở thích đua xe của Sở Kỳ.

Hai hộ vệ của Sở Kỳ đã tới liền đi theo phía sau nhỏ giọng khuyên: “Cô chủ, ngày mai lại đi chơi được không, hôm nay ông chủ tìm cô về. Ông chủ có việc tìm cô.”

“Tôi không về. Buổi tối đua xe mới kích thích!” Sở Kỳ không để ý tới những người này, đi thẳng tới cạnh xe, vừa chuẩn bị lên xe lại bị một chiếc đèn xe rọi lại vô cùng chói mắt, tốc độ xe rất nhanh.

Ánh đèn xe vừa lúc chiếu vào hướng Sở Kỳ, chiếu vào khiến mắt cô không thể mở ra. Giơ tay che mắt, không nhìn được chữ tục: “Mẹ kiếp! Tên khốn khiếp nào mắt mù lái xe à? Chiếu đèn xe vào đây...”

Lời còn chưa dứt, chiếc xe kia đã dừng lại ngay trước mặt.

Sở Kỳ tức giận vung tay liền muốn hai hộ vệ đi lên lời người trên xe xuống đánh cho một trận. Cô ở nhà chính là như vậy, hoành hành ngang ngược, bây giờ có người cho cô chỗ dựa, cô luôn không lo gì.

Nhưng rất nhanh người trong xe bước xuống lại làm cho cô muốn ra lệnh cho hộ vệ lên lời xuống đánh ghen lại trong cổ họng.

“Bạch Bạch, nghe nói em vừa xảy ra chuyện?” Cố Khuyên xuống xe, hướng Ngôn Mặc Bạch gật đầu xem như chào hỏi.

“Ừ, chỉ là một con chuột không biết sống chết mà thôi, không có chuyện gì lớn, đã giải quyết xong.” Nói xong nhìn về mặt mặt mũi của Cố Khuyên hỏi “Sao anh lại quay về?”

Mấy ngày trước không phải nhận nhiệm vụ phải ra nước ngoài ít nhất phải nửa tháng mới có thể hoàn thành. Sao bây giờ lại quay về?

Cố Khuyên vuốt vuốt chân mày, khuôn mặt mặt mũi. “Ừ. Chuyện bên kia đã giải quyết. Nghe nói em ở đây cũng xảy ra chuyện liền quay về. Vài ba lời qua loa, những chuyện này không muốn nói đến trước mặt bọn họ, vì vậy rất nhanh nói sang chuyện khác.

“Mọi người muốn đi đâu?” Cố Khuyên nhìn Sở Kỳ cầm chìa khóa xe Ngôn Mặc Bạch, chuẩn bị lên xe, tò mò hỏi.

“Ai về nhà này tìm mẹ!” Sở Kỳ nói nhưng chú ý tới ánh mắt Cố Khuyên, cô nâng mặt lên liếc nhìn anh với dáng vẻ “Anh nhìn tôi làm gì? Tôi thích nói như vậy thì sao?”

Cố Khuyên nhíu mày, mặc dù mặt mũi nhưng giờ phút này vẻ mặt anh nhíu mày cũng vô cùng yêu nghiệt.

Đưa tay kéo tay Sở Kỳ, cười nhẹ: “Được rồi! Vậy em đi theo anh.”

“Tại sao?” Sở Kỳ bị động tác của anh làm cho giật mình, giùng giàng, tức giận “cái người khốn khiếp này, buông ra!”

Hai hộ vệ sau lưng Sở Kỳ nhìn cô chủ bị bắt nạt, vì vậy không nói gì liền đi lên công kích Cổ Khuynh.

Hai đối một, bản lĩnh hai hộ vệ cũng không bình thường. Tư Mộ đứng một bên nhìn cũng có chút sốt ruột, kéo ống tay áo Ngôn Mặc Bạch, vội vàng nói: “Anh nhanh kêu bọn họ dừng tay lại đi!”

Cổ Khuynh một tay kéo Sở Kỳ, một bên tránh công kích của hai hộ vệ, nói: “Các người không phải đối thủ của tôi.”

Nhìn xem có một vài người chính là như vậy, bị đánh nhưng cố làm ra vẻ lợi hại, khiến người muốn đánh cũng không chiếm được thể thượng phong, chỉ có thể cắn hận nghiến răng.

Hai hộ vệ quả thật không phải đối thủ của Cổ Khuynh, hai ba quyền liền bị đánh nằm trên mặt đất, một bàn chân giẫm trên ngực một người.

Sở Kỳ nhìn cục diện này cô không chiếm được ưu thế vì vậy vội vàng mở miệng: “Đừng kích động, tỉnh táo một chút... tiểu Hồ, hai người về trước đi, bọn tôi chỉ đùa thôi, lát nữa bọn tôi về.”

Cô nói xong nhưng chân của Cổ Khuynh vẫn tiếp tục đạp, căn bản sẽ không dời đi. Tiểu Hồ bị giẫm nằm trên đất, mặt rơi đầy lệ nghĩ: “Tôi biết nhưng chân anh ta vẫn chưa buông!!!” Trong lòng vô cùng chua xót, cô chủ sớm nói là người quen không phải tốt rồi sao, còn làm hai người bọn họ bị đánh.

Hai hộ vệ nuốt lệ, chịu loại đối xử này một lúc lâu.

Sở Kỳ tròn mắt nhìn Cổ Khuynh, nhắc chân đá cái chân đang giẫm lên ngực tiểu Hồ.

Cổ Khuynh rút chân về, có chút đau nhưng cũng không giận, chỉ tiếp tục nhử mày nhìn Sở Kỳ, ánh mắt như nói: “Lần này em ngoan ngoãn đi theo anh đi!”

Tư Mộ nhìn cảnh này lại lo lắng cho Sở Kỳ.

“Này, anh nhìn bạn anh...”

Lời còn chưa nói hết liền gặp phải ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch quét qua.

“Em vừa mới nói gì? Lặp lại lần nữa?” Giọng nói cũng lạnh lùng.

“...” Bộ dáng của anh như vậy, có mười Tư Mộ cũng không dám lên tiếng nữa.

“Tôi nay về phải rửa não cho em mới được!” Ánh mắt lại quét khắp toàn thân cô tựa như muốn nói cả người cũng phải rửa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Anh Muốn Đem Em Rửa Sạch Sẽ Từ Trong Ra Ngoài Như Thế Nào Đây?

Editor: Hồng Nhung - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cuối cùng, Sở Kỳ bị Cổ Khuynh mang đi. Những người khác đều quay trở về nhà của mình.

Tư Mộ cũng đi theo Ngôn Mặc Bạch về nhà nhưng trong lòng vẫn không yên tâm về Sở Kỳ, ngồi ở trong xe, nhìn người nào đó, muốn nói lại thôi.

Tối nay, Ngôn Mặc Bạch lái xe tương đối đáng hoàng, không có đua xe, kiểm soát tốc độ trong phạm vi Tư Mộ có thể chịu được.

Nghiêng đầu nhìn cô gái nhỏ có bộ dạng không vui, có điều muốn nói nhưng không nói, lại muốn nói nhưng rồi thôi, ngón tay Ngôn Mặc Bạch gõ lên vô-lăng: “Em còn có tâm tư đi quan tâm chuyện của người khác? Có thời gian thì tốt nhất nên suy nghĩ xem tí nữa trở về nhận sai như thế nào đi!”

Tư Mộ mở to hai mắt nhìn anh, không hiểu hỏi: “Nhận sai cái gì cơ?”

Cô không nhớ mình đã làm sai cái gì rồi hả? Tại sao lại phải nhận lỗi.

“Trước đây anh nói với em như thế nào? Đã nói là không cho phép em gặp tai nạn, kết quả, lời này chỉ mới nói được một ngày, hôm nay em liền coi lời

của anh như gió thoảng bên tai rồi. Em nói xem lỗi của em ở đâu?” Ngón Mặc Bạch vẫn nhìn tình hình giao thông phía trước, giọng nói bình thường, không vui không giận.

Bộ dạng của anh lúc này giống như thầy giáo chủ nhiệm đang dạy bảo học sinh phạm lỗi vậy.

Tư Mộ cúi đầu, các ngón tay đan vào nhau, hình như anh đã nói không cho cô xảy ra tai nạn. Nhưng lúc cô gọi điện cho anh nói muốn chạy xe thì anh cũng không có nói gì nha, còn bảo Tiểu Cửu đi lấy xe cho cô. Nếu lúc đó anh phản đối, thì cô cũng đâu có cơ hội bị đụng xe, cho nên, cái sai phạm này, anh cũng có một phần trách nhiệm chứ?

Nhưng mà khi Tư Mộ len lén giương mắt lên nhìn anh, thấy bộ dạng dạy bảo nghiêm túc của anh, cô lại cúi đầu xuống không dám phản bác gì.

Ngón Mặc Bạch nói tiếp: “Còn nữa, ở trong điện thoại không phải anh đã nói là mười phút sau mới được đi xuống. Sao em lại không nghe lời, xuống dưới sớm như vậy?”

Nếu như các cô đi xuống dưới chậm một chút, khi đó cũng vừa lúc Tiểu Cửu lấy xe ra, có anh ở đây, những người này đã không dám làm gì các cô rồi.

Tư Mộ nghe anh quở trách, khóe miệng co giật, vậy cũng được?

Do cô hơi hưng phấn vui mừng, không thể chờ đợi được nữa nên mới đi xuống sớm hơn một chút thôi mà, không lẽ như vậy cũng là sai sao?

Ngón Mặc Bạch thấy Tư Mộ vẫn cúi đầu không nói lời nào, một tay anh nắm vô lăng một tay đưa qua bóp mặt cô: “Em có đang nghe anh nói chuyện không hả? Em có hiểu anh nói gì hay không trả lời anh một tiếng——”

Thầy chủ nhiệm nghiêm khắc xử lý học sinh vi phạm đều thường dùng một chiêu: “Tối về viết một bản kiểm điểm cho anh. Đem các lỗi sai của em viết ra hết từ đầu tới cuối để sau này không phạm phải sai lầm này nữa.”

Lần này Tư Mộ cảm thấy thật sự rất nực cười. Vì vậy lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên nhìn anh, một bộ dạng thà chết chứ không chịu khuất phục: “Em không viết!”

Ngón Mặc Bạch bị bộ dạng này của cô chọc cười, nhướn mày hỏi: “Tại sao không viết?”

“Tại sao em không viết ư? Tại vì em thấy mình không có sai, cho dù có lỗi cũng không phải lỗi của một mình em. Muốn em viết giấy cam kết, trừ phi anh cũng viết.” Lúc này Tư Mộ hoàn toàn quên mất mình đang là người bị quở trách, căn bản không có tư cách ngang hàng nói công bằng với anh.

Bất quá Ngón Mặc Bạch cũng không để ý đến thái độ của cô, chỉ là liếc xéo nhìn cô, hỏi: “Ý của em là anh cũng có lỗi, anh nên viết bản kiểm điểm đưa cho em?”

Tư Mộ nghe giọng nói của anh, đột nhiên khôi phục lại.

Trời ơi! Cô có hơi lớn mật rồi, lại dám nói không với Ngón Mặc Bạch.

Hiện tại anh là ông chủ của cô, sống còn của công ty nhà cô còn phải dựa vào anh, mà cô còn không biết điều lại đi cò kè mặc cả với anh, cô thật quá đại dốt rồi.

Sau khi nghĩ xong cô liền cười gượng nẩy tiếng: “Cái này, vừa rồi em chỉ nói giỡn thôi. Anh không phải viết kiểm điểm, em viết! Tối nay em thức suốt đêm viết bản kiểm điểm, ngoài ra còn viết thêm một vạn chữ tràn đầy yêu thương cho anh.” Cuối cùng còn giơ tay lên làm hành động thề: “Tôi thề đây là tôi thật lòng nhận lỗi, bảo đảm sẽ nghiêm túc viết bản kiểm điểm.”

Đọc tiếp hào môn tại ddldqđ, vui lòng không mang đi nơi khác. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Ngón Mặc Bạch chỉ tính nói giỡn nhưng không ngờ cô lại làm theo, anh biết lời “Thật lòng nhận lỗi, nghiêm túc viết kiểm điểm” của cô thật ra là để đối phó với anh thôi nhưng mà bộ dạng cô ngoan ngoãn nhận sai trông rất đáng yêu, mới vừa rồi còn bị bộ dạng ngu ngơ của cô làm cho sợ, anh thật sự không muốn nhìn thấy đáng về ấy lần nào nữa. Bộ dạng hiện tại thật tốt, ngày thơ đơn thuần, tinh thần phấn khởi.

“Buổi tối không phải là thời gian để em dùng để viết kiểm điểm, em còn muốn trốn? Theo tính toán thịt của em sẽ phải trả cho đến ngày em chết đi?” Cuối cùng đã tới nhà trong khu chung cư của bọn họ. Dừng xe lại, Ngón Mặc Bạch quay đầu sang nhìn cô, khuôn mặt chẳng đứng đắn.

Tư Mộ bị vẻ mặt này của anh làm cho sợ, sau khi nghe lời nói của anh, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Người này còn nhớ kỹ như vậy?

Anh có nhiều tiền, nhiều xe như vậy, tại sao lại tính toán chi li như thế? Hào phóng một chút nói không cần cô trả thì sẽ chết sao?

Bây giờ là buổi tối, xa xa có mấy ngọn đèn đường sáng lên, lúc này ánh sáng trong xe mờ ảo, nhất thời hai người đều không nói gì, ngồi yên lặng trong không gian thu hẹp này, thậm chí nghe được cả tiếng hít thở của hai người.

Khi Ngón Mặc Bạch nhắc đến hai chữ “Thịt thường” (Bồi thường bằng thịt), cô bỗng giật mình, cảm thấy hai chữ này anh đặc biệt nhấn mạnh.

Mặt Tư Mộ đầy hắc tuyến, khi nói đến “thịt thường” anh có thể để ý đến thời điểm có được hay không.

Cả ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện làm cho tâm của Tư Mộ thay đổi lên xuống, lại thêm việc đi cà tói, thân thể không thoải mái, tinh thần kém, cả người mệt mỏi buồn ngủ không muốn hoạt động gì cả.

Trong xe từ từ ấm lên, bầu không khí trong xe cũng dần trở nên mập mờ ái muội không rõ ràng.

Đêm tối có thể che giấu tất cả, nhưng ánh sáng trong này lại mờ ảo, ánh sáng đèn đường xuyên qua cửa xe chiếu vào khuôn mặt của hai người đang ngồi trong xe, vì vậy bóng tối mờ nhạt trong xe giống như một chất xúc tác, một cảm giác động tình nào đó chậm chậm nảy mầm.

Tư Mộ thấy không được tự nhiên cho lắm ho khan một tiếng để hóa giải bầu không khí lúng túng này. Cái mông xê dịch, bộ dạng đứng ngồi không yên.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến việc cô đang tới ngày đó.

Ở trong lòng hung hăng chửi tục, cái này tới thật không đúng lúc, đi cà gì đó thật là làm cho người ta chán ghét!

Ngôn Mặc Bạch hít sâu một hơi, đẩy cửa xe đi xuống. Trong đầu vẫn nghĩ tới đôi môi hồng nhuận mềm mại của cô.

Tư Mộ cũng xuống xe, Ngôn Mặc Bạch đi vòng qua, giữ ngang eo ôm cả người Tư Mộ vào lòng.

“A——anh làm cái gì vậy?” Tư Mộ bị hành động bất ngờ này của Ngôn Mặc Bạch làm cho giật mình, sợ hãi hỏi.

“Ôm em lên nhà, em lo lắng cái gì?” Ngôn Mặc Bạch nhàn nhạt nói, thấy Tư Mộ giãy dụa, anh liền trực tiếp đem cả người cô khiêng lên vai, từ ôm chuyển thành khiêng.

“....anh thả em xuống, em tự đi....” Thay đổi như vậy làm cho Tư Mộ thấy trời đất như quay cuồng, còn sợ hãi hơn lúc này, mà động tác của anh mạnh mẽ, bờ vai lại quá cứng, khiêng như vậy bị hôn mê thì không nói, thân thể còn bị đau nữa.

Tư Mộ bắt đầu la lên, lại bị Ngôn Mặc Bạch dừng lại đánh, mạnh tay vỗ vỗ mấy cái vào mông của cô.

Ngôn Mặc Bạch đâu có bao giờ ôm con gái ở nơi công cộng? Đây lần đầu tiên từ trước tới nay, nhưng mà lại không được cô chấp nhận. Mặc dù bây giờ không có ai đi qua gần đây, nhưng khắp nơi đều có camera, ở khu chung cư có thể nhìn thấy qua camera nha!

Tóm lại, lần đầu tiên Ngôn Mặc Bạch ôm cô đi như vậy lại bị cô kháng nghị, anh cảm thấy rất mất thể diện!

Bộ dạng anh lúc này tràn đầy khí thế, mặc dù còn mang theo Tư Mộ nhưng vẫn không ảnh hưởng đến phong độ của anh.

Tư Mộ thấy kháng nghị không có hiệu quả, ngược lại mình còn bị ôm chặt hơn, vì vậy cũng không ầm ĩ nữa, cắn răng chịu đau, ngoan ngoãn im lặng để cho người kia mang vào thang máy.

Nhưng mà anh giống như rất thích hành động này, vào trong thang máy vẫn không đặt cô xuống.

Ngôn Mặc Bạch khiêng cô đi không hề thấy tốn sức chút nào, đứng trong thang máy bình tĩnh nhìn các con số đang thay đổi trong màn hình LCD.

Tư Mộ tức tới nỗi không nói được gì, đầu của cô hướng xuống phía dưới eo sau lưng anh, máu cũng đã muốn dồn tới não, làm cho cả khuôn mặt ửng đỏ luôn rồi, cô có cảm giác hít thở không thông.

“Đình——” Cuối cùng thang máy cũng đã tới tầng lầu của hai người ở, Ngôn Mặc Bạch sai bước ra khỏi thang máy đi về phía nhà của bọn họ, cả người Tư Mộ cũng bị lắc lư theo chuyển động của anh.

Ngôn Mặc Bạch đưa một tay ra mở khóa, tay kia thì giữ chặt lấy chân của cô để tránh cho cô bị té xuống.

Vào trong nhà, Ngôn Mặc Bạch ném Tư Mộ xuống ghế sa lon, không hề có một chút thương hoa tiếc ngọc nào, hơn nữa còn thể hiện bộ mặt lạnh lùng có thể làm người khác lạnh chết. Vì vậy cả người cô liền đáp thẳng xuống ghế sa lon.

“A——” Cũng may là ghế sa lon rất mềm mại, nếu không thì không phải cô sẽ bị ném chết sao? Mặc dù người không có bị gì, nhưng tim gan vẫn còn đang run sợ.

Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng nói một câu: “Như vậy mà đã bị hù cho sợ, còn dám đua xe?”

Xe thể thao của Ngôn Mặc Bạch đã được cải tiến, tốc độ xe có thể tăng lên rất lớn, nếu như cô theo Sở Kỳ đi đua xe, mà Sở Kỳ lại nổi lên tính chịu chơi, nhàn ga tới mức tối đa, đoán chừng cô gái này đã bị hù chết.

Nói xong liền đi lên lầu, đi được một đoạn thì dừng lại nói xuống một câu: “Anh mở sẵn nước nóng cho em, năm phút sau đi tắm.”

Tư Mộ ngồi im lặng trên ghế sa lon. Nếu đã khiêng cô lâu như vậy, sao không khiêng cô đi thẳng lên lầu luôn? Bây giờ cô thấy rất mệt, cũng không muốn nhúc nhích. Hơn nữa này giờ bị anh khiêng như vậy, gân cốt cũng đã rã rời rồi.

Nhân lúc vẫn còn tỉnh táo, Tư Mộ dứt khoát đứng dậy đi lên lầu, nếu như ngồi năm phút trên ghế sofa thì cô sẽ ngủ quên hoặc bị tê liệt cả người mất.

Ngôn Mặc Bạch mở nước nóng xông, ở trong phòng tắm gọi cô: “Mau vào!”

Tư Mộ ôm đồ ngủ của mình, kéo cả người mệt mỏi khó khăn đi vào trong. Nhưng đợi một lúc vẫn không thấy Ngôn Mặc Bạch đi ra. Tư Mộ nghi ngờ nhìn anh, trong lòng nghĩ không phải gọi mình vào tắm sao. Anh mau đi ra ngoài nha!

“Cởi đồ ra, ngoan ngoãn ngồi vào trong bồn tắm ngâm mấy phút. Bên trong có bỏ thêm một ít dược liệu, ngâm một lúc có thể khiến cơ thể thoải mái hơn.” Cũng không có nhìn cô, tự nhiên thả vào trong bồn tắm một ít cánh hoa có màu sắc đẹp mắt đang lơ lửng trên mặt nước, Tư Mộ vui mừng nhìn, như vậy còn có thể giúp cho da trắng đẹp đấy.

Nhưng bảo cô cởi đồ trước mặt anh, Tư Mộ không dám. Cô cắn môi, nhìn sang một bên, đứng im tại chỗ.

“Em muốn anh cởi giúp em sao?” Ngôn Mặc Bạch vẩy vẩy nước về phía cô.

“Đừng, đừng, đừng——em tự cởi em tự cởi. ....” Tư Mộ sợ đến mức sắc mặt cũng đã biến đổi, lập tức ngoan ngoãn quyết định tự mình cởi. Bộ đồ mặc hôm nay là bộ cô rất thích, nhưng mà nếu để người này cởi, đoán chừng sẽ trực tiếp xé luôn bộ đồ này. So với việc bị anh thô lỗ lột đồ ra, cô thà tình nguyện tự mình làm còn hơn.

Xấu hổ chết mất, dù sao cũng không phải là anh chưa từng thấy qua, trên dưới cả người mình, nơi nào cũng đều đã bị anh nhìn qua, sờ qua, hôn qua, nếu mình mà còn xấu hổ, thẹn thùng nữa thì chính là làm bộ rồi. Ban đầu mình còn mặc bộ đồ tình thú đi quyến rũ anh nữa!

Vào lúc cả người Tư Mộ không che đậy đi tới phía bồn tắm, hận không thể đem cả mặt vùi vào trong nước.

Ngôn Mặc Bạch đứng ở bên cạnh bồn tắm, liền ôm cô kéo qua, đem cô ngồi ở trước mặt mình: “Đừng cử động! Anh giúp em thư giãn gân cốt.” Nói xong đưa tay lên vai Tư Mộ xoa bóp.

Tư Mộ vốn đã rất khản trương, cả người đều đã căng thẳng, bị anh xách lên, các ngón tay ngón chân lại càng co quắp thêm. Khi tay anh vừa chạm vào vai cô, thân thể cô lập tức run lên theo phản xạ tự nhiên.

Ngôn Mặc Bạch giữ chặt cô, từ từ xoa bóp bả vai cho cô.

Anh không chế lực rất tốt, mỗi một động tác đều làm cho Tư Mộ thoải mái thở ra hơi. Cảm giác khản trương trước đó dần dần biến mất, thay vào đó là sự hưởng thụ đến cực hạn.

Tư Mộ nhắm mắt lại, để tùy ý anh phục vụ.

Bỗng nhiên ô nghĩ đến có một buổi tối đang đi trên đường, nhìn thấy một trung tâm mát xa, đèn led trên biển quảng cáo có một con số không sáng, trên đó vốn ghi là giá đặc biệt mát xa, một giờ ba mươi tệ, nhưng mấy nét chữ số “ba” không có sáng nên liền thay đổi thành một giờ không tệ. Lúc đó Tư Mộ đang đi dạo phố cùng mẹ con Vu U, liền nói đùa muốn vào trong đó hưởng thụ miễn phí một chút. Nhưng Vu U nói loại địa phương đó bình thường đều có chứa tính chất phục vụ đặc biệt, mà kỹ thuật cũng chẳng ra sao.

Bây giờ Tư Mộ cười nghĩ. Kỹ thuật Ngôn Mặc Bạch tốt như vậy, đây là do anh học ở đâu? Nếu mà anh đi làm nhân viên mát xa, chắc chắn sinh ý thịnh vượng[1].

[1] sinh ý thịnh vượng: làm ăn phát đạt.

Cô cười một tiếng, làm cả người run lên. Vừa nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng cùng tính tình lỗ mãng của người nào đó ở sau lưng, Tư Mộ cố gắng ngưng cười, ngồi thẳng người.

Nhưng từ từ, Tư Mộ cảm giác phạm vi xoa bóp của anh ngày càng mở rộng, không hề giới hạn ở bả vai của cô nữa, một cái tay đưa lên phía trước chạm vào nơi mềm mại của cô, cái tay còn lại thì lùi dần xuống dưới sờ đến dưới eo cô....

Tư Mộ đang thờ dãi do hưởng thụ cũng chuyển thành tiếng ngậm nga động tình... phía dưới gần như hóa thành một vùng xuân thủy, mềm nhũn dựa vào trong bồn tắm. Mà người ở phía sau giống như gió xuân ấm áp tháng ba, ngon tay nhẹ nhàng lướt qua mặt nước, kích thích một mảnh kiều diễm.

Tư Mộ không thể tiếp tục ngồi thẳng được nữa, cả người co rúc vào trong bồn tắm.

Tay Ngôn Mặc Bạch lại vươn tới, đem cô cố định ở một bên, lấy một chút sữa tắm đổ vào lòng bàn tay, xoa đều rồi bôi lên khắp người cô, da thịt của cô mịn màng mềm nhẵn như da em bé, cảm giác rất tốt.

Ngôn Mặc Bạch giống như đang chơi đùa với một con thú cưng nhỏ bé, đem cô xách lên, choàng tay vuốt ve, bọt bong bóng màu trắng vẩy lấy toàn thân cô, tay anh lưu luyến ở mỗi tất trên da thịt cô, tựa hồ như rất muốn cọ rửa sạch sẽ cho cô.

Ngôn Mặc Bạch ở sau lưng cô, âm thanh khàn khàn nói: “Hôm nay là do anh làm cho em mệt mỏi, bây giờ cọ rửa sạch sẽ, đem những chuyện đã xảy ra quên hết đi, từ nay, em hoàn toàn là của một mình anh. Anh không cho phép có người nào dám bắt nạt em, bên cạnh đó, cũng không cho phép người nào dám thân mật với em.”

Sau khi ở bên tai cô nói lời tuyên thệ đầy bá đạo, sức lực trên tay giống như bỗng tăng thêm. Tư Mộ bị anh vuốt ve xong cả người cũng đã mệt mỏi rồi.

Mặc dù lúc này anh cũng vẫn bá đạo như cũ, giọng nói lạnh như băng, nhưng Tư Mộ không cảm thấy buồn bực, ngược lại trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Cơ thể run rẩy quay người lại, giờ tay lên ôm cổ anh, ghé vào lỗ tai anh khẽ nói: “Anh muốn đem em rửa sạch sẽ như thế nào đây? Cọ rửa sạch sẽ cả trong lẫn ngoài?”

Cả trong lẫn ngoài?

Ngôn Mặc Bạch hít sâu một hơi, cơ thể cũng đã nóng rực sục sôi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Em Còn Dám Khiêu Khích Anh

Tư Mộ bị những lời nói của Ngôn Mặc Bạch làm cho ấm áp, còn cơ thể vẫn đang bị bàn tay của anh vuốt ve.

Chỉ là, giờ phút này, Tư Mộ cảm thấy Ngôn Mặc Bạch không đáng sợ một chút nào. Dù là đáng vẻ lạnh lùng cô cũng cảm thấy đặc biệt mê người.

Vì vậy cô liền nghĩ ra một hứng thú tệ hại, đó là trêu chọc anh.

Choàng tay qua cổ anh, ghé vào tai anh hà hơi nhẹ nhẹ.

“Anh tính cọ rửa sạch sẽ cho em như thế nào đây? Cả trong lẫn ngoài đều sạch sẽ...” Chóp mũi của cô vẫn còn đang cọ sát bên tai anh, nhìn giống như một con vật nhỏ đang cầu xin được cung chiêu, nhưng lời nói của cô lại làm cho tâm của Ngôn Mặc Bạch bị xao động, máu dịch sôi trào.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ tới cơ thể của cô bây giờ còn chưa thể làm chuyện đó, liền tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi, cô gái này biết rõ vậy mà còn đến khiêu khích anh, rõ ràng là cố ý.

Ngôn Mặc Bạch mím môi, cứng ngắc nói: “Em muốn tạo phản sao? Còn dám khiêu khích anh.....em có tin anh mặc kệ chuyện em đang tới cái ngày kia mà theo em chơi?”

Anh vốn định dọa cô một chút, thế nhưng hôm nay cô gái này lại can đảm khác thường.

Đôi môi mềm mại cắn nhẹ lên tai anh, đầu lưỡi quét qua viền tai. Con người cho dù có mạnh mẽ tài giỏi cỡ nào thì vẫn sẽ có điểm yếu. Giống như Ngôn Mặc Bạch, lỗ tai là điểm mẫn cảm nhất của anh.

Tư Mộ khiêu khích như vậy, nhất thời cả người anh kích động run rẩy một lúc, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Mặc dù trong phòng tắm rất rộng rãi sáng sủa, nhưng bên trong hơi nóng lượn lờ khắp phòng, hai người dựa sát vào nhau, giờ phút này giữa trời và đất, không có cái khác, chỉ có đối phương.

Cả người Tư Mộ ẩm ướt dính vào trước ngực Ngôn Mặc Bạch, làm cho Ngôn Mặc Bạch cũng bị ướt theo. Sau đó cô vươn tay cởi cúc áo anh.

Hô hấp của Ngôn Mặc Bạch chậm lại, lập tức bắt lấy cái tay nhỏ bé mềm mại không an phận của cô, nói: “Em còn dám chơi? Thật muốn gia chiến đấu hăng hái lắm máu?”

Tư Mộ cười đến mức quỵên rũ như một yêu tinh, mị nhãn như tơ, tiếp tục cố gắng đấu tranh cởi cúc áo với hắn. Không biết là bởi vì trong lòng cô căng thẳng nên tay run lên, hay bởi vì cúc áo của Ngôn Mặc Bạch có vẻ bướng bỉnh, thà chết chứ không chịu khuất phục mà Tư Mộ cố gắng hồi lâu nhưng nó vẫn như cũ, không cởi ra được.

Ngôn Mặc Bạch nhìn hành động gấp gáp của cô, giống như một đứa bé đang rất đói bụng vội vã tìm sữa để uống.

Vì vậy liền nở nụ cười.

Khi anh vừa cúi đầu thấp xuống, tiếng cười liền truyền tới tai Tư Mộ mang theo mê hoặc quỵên rũ: “Cái cô gái này, em vội vàng muốn cởi đồ của anh ra, muốn làm gì?”

Giọng nói của anh rất dễ nghe, lại còn cố ý đè thấp làm cho người ta cảm thấy càng thêm quỵên rũ, cô nghe thấy tay cũng run lên, trong lòng lại càng luống cuống.

Vốn cũng chỉ do cô muốn đùa dai, chọc anh mà thôi, nhìn lại, hình như bị trêu chọc còn là bản thân mình.

Dừng lại, rút tay về: “Không chơi nữa!”

Nhìn cô rút lui đột ngột như vậy, dĩ nhiên Ngôn Mặc Bạch sẽ không dễ dàng bỏ qua, anh đưa tay ra, kéo cô trở lại trước ngực mình một lần nữa, nắm chặt tay của cô, nhìn thẳng vào mắt cô, cười: “Trò chơi này là do em quyết định bắt đầu, vậy kết thúc sẽ phải do anh.”

Tay Tư Mộ bị anh nắm chặt, không thể giãy giụa được.

Trong lòng thầm nghĩ mình đáng đời tự làm tự chịu, lập tức cũng không làm bộ nữa đưa tay tiếp tục hăng hái chiến đấu với cúc áo của anh.

Lần này lại mở rất dễ dàng, sau khi cởi áo của anh xong, liền để lộ ra bộ ngực cường tráng. .... Tư Mộ vung tay chuẩn bị rút lui, Ngôn Mặc Bạch lại tiếp tục tiến tới: “Còn có quần. ....”

Tư Mộ khóc lớn trong lòng, anh cởi quần là muốn khiêu chiến thật sao?

Tư Mộ cắn môi bất động, Ngôn Mặc Bạch cầm tay của cô đặt tại thắt lưng ở trước eo, nhướn mày nhìn về mặt đau khổ của cô: “Mới vừa nãy không phải em rất can đảm sao? Thế nào mà bây giờ lại ỉu rùi?”

Tay Tư Mộ run run, khoe miệng co giật.

Anh làm sao có thể nói như thế được, còn có chút cảm giác thô tục nữa.

Mới vừa nãy còn khí thế bùng bùng hùng dũng oai vệ, sau đó lập tức ỉu rùi, cái phản ứng này có thể dùng một từ để hình dung——Ed[1]!

[1] Ed (Erectile dysfunction): Bệnh liệt dương còn gọi là bất lực, yếu sinh lý hoặc là rối loạn cương dương vật.

Cô mới không phải là bất lực, mà cô cũng không phải là đàn ông!

Nhưng bị anh hình dung mình như vậy, thật đúng là chuyện mất mặt.

Để chứng minh mình rất bình thường, cũng không phải lập tức ỉu rùi, vì vậy Tư Mộ liền bắt đầu đem thắt lưng của anh tháo ra.

Cái thắt lưng này Tư Mộ đã từng thấy trên mạng, năm ngoái khi tới ngày sinh nhật của Diệp Nham, Tư Mộ suy nghĩ mấy ngày cũng không biết tặng cái gì cho anh ta, bạn cùng phòng liền đề nghị tặng thắt lưng đi, lúc ấy suy nghĩ của đám hủ nữ kia đúng là gian ác, tặng bạn trai thắt lưng gì gì đó, nói chung chính là có một chút ám hiệu. Khi đó Tư Mộ cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy nếu như muốn tặng thắt lưng cho Diệp Nham, vậy thì nên tìm một cái thật tốt, mới xứng với anh.

Vì vậy, cô đã lên mạng tìm kiếm rất lâu. Cái thắt lưng này của Ngôn Mặc Bạch chính là cái cô nhìn trúng lúc đó, thủ công tinh tế, làm bằng da thật, bề mặt đơn giản nhưng lại không mất đi tính sang trọng, đây cũng là kiểu mới, nhưng mà giá của nó rất mắc, lúc đó Tư Mộ dùng hết tiền tiêu vặt mấy năm mới mua được, nhưng sau đó cô vẫn chưa bao giờ thấy Diệp Nham dùng tới.

Chỗ khóa mở của cái thắt lưng này được thiết kế có hơi đặc biệt, người bình thường chưa từng dùng qua cũng sẽ không biết cách mở. Mà Tư Mộ thì đã từng luyện tập qua vô số lần, ngón tay thuần thục nhẹ nhàng tháo ra.

Ngôn Mặc Bạch có hơi kinh ngạc, anh vốn là muốn trêu chọc cô, nhìn bộ dạng xấu hổ của cô, rất đáng yêu, chơi rất tốt. Thế nhưng cô gái này lại có thể dễ dàng mở ra được, thật là làm cho anh phải ngạc nhiên.

Dĩ nhiên Tư Mộ cũng nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của anh, vì vậy đặc ý nói: “Đừng nghĩ rằng một cái khóa thắt lưng này thì có thể làm khó được em, nói cho anh biết, một tí cũng không có.” Thậm chí cô còn ngồng cuồng hơn, chớp chớp mắt nhìn anh, cười khể nói nhỏ bên tai anh: “Nếu như anh thấy chỉ một cái thắt lưng đã có thể bảo vệ được cơ thể, vậy, thì, sai, rồi!”

Ngôn Mặc Bạch hít sâu một hơi, thật muốn đem cô đặt ở phía dưới!

Nhìn bộ dạng khoa trương của cô, Ngôn Mặc Bạch tức đến nổi răng cũng muốn mài thành bột rồi.

Anh quan tâm đến cơ thể cô không được thoải mái, nhưng cô gái này lại không cảm kích, còn càn rỡ tới khiêu khích anh. ...

Ngôn Mặc Bạch dứt khoát tự động cởi hết đồ ra, sau đó cũng ngồi vào trong bồn tắm.

Lúc đầu bồn tắm được thiết kế vừa cho hai người, để có thể tắm uyên ương bất cứ khi nào, không nghĩ tới bây giờ đã dùng đến rồi. Ngôn Mặc Bạch ôm cơ thể mềm mại của Tư Mộ, đắm chìm ở trong làn nước ấm, thỏa mãn thở ra, rất là hài lòng với quyết định vừa rồi của mình.

“Em tốt nhất ngoan ngoãn cho anh, ngồi im đừng hoảng một chút, nếu không. ....” Ý thức được lời uy hiếp của mình không có tác dụng gì với cô, vì vậy Ngôn Mặc Bạch liền dùng sức hơn đem cô ôm chặt vào trong người, hận không thể đem cô dung hợp vào trong cơ thể mình.

Cả hai người đều khỏa thân ở trong nước, Ngôn Mặc Bạch lại ôm chặt cô, da thịt của hai người dính sát vào nhau không có một khe hở. Tư Mộ cảm nhận được có một thứ nào đó đang chọc ở ngang eo, trong lòng cũng không dễ chịu, thầm mắng cái di cá này quá không hiểu chuyện, tại sao lại cố tình

tới vào lúc này? Nếu như không phải bị cái này, vậy thì buổi tối hôm nay tuyệt đối là hai bên giao chiến ba trăm hiệp. Đến lúc đó, mạng thai gì đó không phải là chuyện nước chảy thành sông sao?

Hai người đều có điều cố kị, mặc dù lời nói của Ngôn Mặc Bạch có hơi ngoan độc, nhưng động tác vẫn không có tiến thêm bước nào. Trừ bàn tay Ngôn Mặc Bạch đang vuốt ve trên người cô, nhưng thứ khác coi như an phận.

Một lần tắm này kéo dài gần một giờ, tới khi nước cũng đã lạnh, Ngôn Mặc Bạch mới thả người trong ngực ra, đứng lên lấy một cái khăn lông sạch sẽ quần quanh người cô, ôm vào phòng ngủ.

Tư Mộ nhắm mắt lại không dám nhìn.

Hai người đều là “xích lôa”, mặc dù Ngôn Mặc Bạch dùng khăn tắm bọc cô lại, nhưng ở phía trên có hơi bị hở, cảnh xuân liên bị lộ ra bên ngoài. Mà lúc này Ngôn Mặc Bạch lại không mảnh vải che thân, đầu óc Tư Mộ tự hoạt động, nhớ tới hình dáng anh không mặc đồ, lập tức đỏ mặt xấu hổ.

Đặt cô lên giường, vỗ vỗ người cô: “Bây giờ cơ thể của em không thoải mái, đi ngủ sớm một chút.”

Tư Mộ vốn đang nằm xuống, cả người bỗng nhiên ngồi bật dậy, bọc chặn lại chạy xuống giường, bắt đầu tìm đông tìm tây.

Ngôn Mặc Bạch nghiêm mặt: “Em muốn tìm cái gì?”

Tư Mộ quay đầu nhìn anh một cái: “Tìm băng vệ sinh. ...”

Mới vừa tắm xong, Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch trực tiếp sử dụng một cái khăn tắm quần lấy người đưa vào trong phòng luôn, không có mặc quần lót, liên cũng không dùng băng vệ sinh. Cô nghĩ thầm, may mắn ngồi dậy đúng lúc, nếu không để đến lúc khăn trải giường bị nhuộm đỏ tươi, thì không phải là xấu hổ muốn chết!

Cả người Ngôn Mặc Bạch không mặc đồ cứ như vậy nghênh ngang tiêu sái đi qua, Tư Mộ cảm thấy được anh càng ngày càng tới gần mình, liền kẹp chặt hai chân không dám động, mắt nhìn chăm chăm vào các đầu ngón chân, tay giữ lấy khăn tắm không để nó rơi xuống.

Ngôn Mặc Bạch đá vào ngăn kéo nhỏ ở dưới cùng, ý muốn nói thứ cần tìm ở trong đó.

Tư Mộ thường có thói quen để đồ lộn xộn, sau đó tới khi cần dùng, tìm cả nửa ngày cũng không thấy.

Tư Mộ ngạc nhiên một tí rồi kịp thời phản ứng, liền ngồi xổm xuống mở ngăn kéo ra. Sau khi mở ngăn kéo xong phát hiện đồ bên trong được sắp xếp chỉnh tề ngay ngắn đều là quần lót của nam——”

Cô quay đầu lại trừng mắt nhìn anh, không nên đùa giỡn như vậy!

“Lấy cho anh một cái quần lót.” Nói xong thì tự chỉ vào hông của mình, ý bảo chính mình trần như nhộng, nếu không lấy cho mình, thì sẽ để cho cô tiếp tục tiếp xúc cùng với cái vật nam tính mạnh mẽ đang bùng bùng khí thế của anh.

Người này, uy hiếp mà vẫn không quên lấy chuyện này ra đùa giỡn.

Trong lòng đều đang mắng anh nhưng vẫn tiện tay giúp anh lấy một cái quần, cô cũng không muốn nhìn bộ dạng khóa thân của anh. Mặc dù lúc anh không mặc quần áo nhìn mê người hơn, nhưng khi nhìn thấy được mà không ăn được thì cuối cùng sẽ rất đau khổ.

“Em muốn tìm đồ thì phải tìm ở ngăn kéo bên trái!” Tâm tình Ngôn Mặc Bạch rất tốt nhận lấy quần lót Tư Mộ đưa tới, thông thả ung dung mặc vào. Sau đó giống như thường cho đứa bé nghe lời, nói cho cô biết vị trí của đồ vật mà cô đang muốn tìm.

Truyện được chuyển ngữ tại Diễn đàn Lê Quý Đôn, vui lòng không mang đi nơi khác. Chúc bạn đọc truyện vui vẻ!

Trí nhớ Ngôn Mặc Bạch rất tốt, nhìn qua một lần là có thể biết đồ để ở đâu. Mấy ngày nay anh cũng lĩnh hội được tình tình qua loa của cô gái này, để đồ lộn xộn, sau đó đến lúc cần tìm thì lật tung lên vẫn không thấy. Cuối cùng Ngôn Mặc Bạch nhìn khắp phòng loạn thất bát nháo, mới tốt bụng nói cho cô biết vị trí đồ mà cô muốn tìm.

Tư Mộ mở ngăn kéo bên cạnh, lấy ra một gói băng vệ sinh sau đó tìm cái quần lót rồi chạy thẳng tới phòng vệ sinh.

Ngôn Mặc Bạch nhìn hành động tay vịn chân loạn của cô, lắc đầu bật cười. Cô như vậy, cũng thật là đáng yêu đi?

Khi Tư Mộ lau rửa người sạch sẽ đi ra, Ngôn Mặc Bạch đang nằm trên giường cầm một quyển sách lật xem. Đầu giường chỉ mở đèn bàn, ánh sáng ấm áp chiếu lên khuôn mặt anh, tỏa ra một tầng ánh sáng dịu nhẹ, đem cả con người lạnh lùng cũng trở nên ấm áp.

Ngôn Mặc Bạch như vậy lại là một bộ dạng khác, Tư Mộ cũng cảm thấy bị hấp dẫn.

Thấy Tư Mộ đi ra, anh cũng không ngẩng đầu mà nói: “Nhanh lên giường!”

Anh vừa mở miệng nói chuyện, bức tranh người đẹp ấm áp lập tức tan vỡ. Anh nói chuyện vẫn luôn như vậy, cứng rắn, bá đạo, lạnh lùng.

Trái tim nhỏ của Tư Mộ rung lên một cái, nghe lời từ từ đi tới, nắm một góc chăn rồi chui vào trong, giống như một con sâu đang ngo ngoáy, điều chỉnh tư thế ngủ, cố gắng để không đụng vào anh.

Ngôn Mặc Bạch cất sách, nằm xuống, vươn tay ra, ôm cả người cô vào lòng. Lưng của cô dính thật chặt vào ngực anh, cô còn cảm thấy được có thứ gì đó đang chọc vào mình.

Cô không thích ứng được cự quây lập tức gặp phải tiếng quát âm u của anh: “Còn dám cử động?”

Khi con người đang vào lúc bụng đói kêu vang, trước mắt lại bày một bàn thức ăn ngon, nhưng được cho biết là không thể ăn nó, loại cảm giác đó đã rất khó chịu. Nhưng lại có người còn cố tình mang thức ăn thơm ngon đó đến trước mặt bạn để bạn phải thêm chấy nước miếng. Như vậy có phải sẽ đói bụng đến nội thương?

Vì nên Ngôn Mặc Bạch nhìn Tư Mộ trong ngực, bây giờ anh đang bị nội thương.

Tư Mộ vừa cử động, anh liền hung dữ lên tiếng cảnh cáo.

Tư Mộ ngoan ngoãn nằm im, anh lại đưa tay ra trước ngực cô tìm nơi mềm mại nhất từ từ xoa bóp, chính là yêu thích không buông.

Ăn không được, sờ một cái cho đỡ ngứa cũng được!

Tư Mộ đã ngủ thật, lúc đầu bị anh tìm cách trêu chọc như vậy, cũng cảm thấy trong người nóng lên, co rúc ở trong ngực anh run rẩy, lúc sau thật sự không chống lại được buồn ngủ, liền xui xẻo ở trong lòng anh mà ngủ.

Ngôn Mặc Bạch cọ xát lên đỉnh đầu người trong ngực, tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve nhũ hoa của cô.

Hy vọng em đem trí nhớ về anh vào giấc ngủ, đem những chuyện làm cho em sợ hãi chán ghét kia toàn bộ đều quên đi, hãy nhớ cơ thể cùng trái tim của em đều thuộc về anh!

Chờ tới khi hô hấp của người trong ngực cũng đã nhỏ dần, Ngôn Mặc Bạch mới ôm lấy cô rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng ngày hôm sau, hai người Tiểu Cửu và Tiểu Trang đều đi tới nơi ở của Ngôn Mặc Bạch.

Tư Mộ ở phòng bếp làm bữa sáng, khẽ hát ngâm nga.

Không biết là do quá mệt mỏi, hay là nhờ Ngôn Mặc Bạch đổ thêm được liệu vào nước tắm mà tối qua cô ngủ rất ngon, cả đêm đều không có gặp ác mộng cho đến trời sáng.

Khi tỉnh lại, phát hiện mình bị Ngôn Mặc Bạch ôm vào trong ngực, sau đó cảm nhận được ánh sáng sớm mai đã chiếu sáng rực rỡ. Nhưng mà bất giác nhận ra móng vuốt của người nào đó vẫn bá đạo đặt trước ngực cô thì cảm thấy ánh sáng tươi mát sớm mai liền trở nên vàng chói rồi.

Khi Tiểu Cửu bọn họ tới, Tư Mộ đang lấy gạo nấu cháo, thấy mới sáng sớm mà hai người này đã tới rồi, vì vậy thuận miệng hỏi một câu: “Các cậu ăn sáng chưa. Tôi nấu nhiều một chút. ....”

Tiểu Cửu và Tiểu Trang vì chuyện mấy ngày nay mà đã căng co cả buổi tối, thậm chí còn không có đi ngủ, cũng không còn thời gian ăn sáng, bây giờ bụng cũng đói đến nỗi kêu vang, đói ngủ bức bách. Vừa nghe chị dâu quan tâm chăm sóc như vậy, hai người đều rất vui mừng, hận không được nhào qua ôm bắp đùi Tư Mộ nói tốt tốt. ....

Ngôn Mặc Bạch đang ngồi ở trên ghế sofa ngoài phòng khách lướt điện thoại xem tin tức, đột nhiên đứng lên, lạnh lùng quét qua Tiểu Cửu và Tiểu Trang, ánh mắt lạnh lẽo này trực tiếp đem hai người đang tươi cười vui mừng liền trở nên đông cứng.

Trong lòng hai người cả kinh, lập tức hướng Tư Mộ nói: “Cảm ơn chị dâu quan tâm, bọn em ăn rồi, không cần nấu cho bọn em. ....”

Khi Tiểu Cửu nói xong câu cuối, còn nuốt nước miếng một cái, bụng đã sớm khua chiêng gõ trống kháng nghị rồi.

Cậu liền cảm thấy đau thương, trước bị phải đi đuổi theo chiếc xe kia, bỏ lỡ giờ cơm, sau khi trở lại lập tức bị kêu đi đưa Diêu Dao về. Cậu rõ ràng là con cháu quân nhân, thanh niên trẻ đẹp, lại bị cô gái kia liên tục đùa giỡn. Sau khi trở lại, liền tiến tới liên tục xử lý rất nhiều chuyện, tóm lại, cả một ngày cậu còn chưa có ăn cơm.

Tiểu Cửu vô cùng đau thương đưa mắt nhìn đại ca của mình, gào khóc trong bụng, cúi đầu thấp xuống.

Tiểu Trang thì ngược lại tuy ngày hôm qua có ăn nhưng sau đó lại căng co cùng một đại lão gia cả buổi tối, vừa mệt lại đói, cũng là vô cùng khó chịu.

Ngôn Mặc Bạch xem thường, mắt cũng chưa từng nâng lên, trực tiếp kéo Tư Mộ lên lầu.

Tiểu Cửu và Tiểu Trang lập tức cúi đầu đi theo, khi đang đi thì chợt nhìn thấy chân giày Ngôn Mặc Bạch, hai người cả kinh hốt chân, hai người được huấn luyện nghiêm chỉnh, thân thể bắt phàm liền ngã xuống cầu thang, lệ rơi đầy mặt nghĩ: đây thật sự là đại ca của chúng ta sao? Thật quá ngây thơ phải không?

Tư Mộ nhìn thấy hai người ngã trên cầu thang, bị sợ đến nỗi hận không được chạy lên giúp đỡ một chút, oán giận nói Ngôn Mặc Bạch lãnh khốc vô tình: “Sáng sớm sao lại không để người khác ăn cơm rồi mới làm việc? Làm cho người ta đói đến nỗi chóng mặt rồi, nhìn xem còn có ai giúp anh làm việc! Cơ thể là tiền vốn làm cách mạng, ăn uống no đủ là vương đạo...”

Là một người tham ăn, Tư Mộ cảm thấy nên cho anh biết tính quan trọng của việc ăn.

Giờ phút này, mặt của Ngôn Mặc Bạch lại càng đen hơn, Tiểu Cửu và Tiểu Trang nghe được lời nói của Tư Mộ, gương mặt nhìn sắc mặt của đại ca một chút, lập tức lẩn một vòng rồi đứng lên: “Chị dâu, bọn em không có việc gì, bọn em thật sự đã ăn rồi...”

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, ném lại một câu: “Bữa sáng làm nhanh một chút, anh đói rồi.” Liền xoay người tiếp tục đi lên lầu.

Tư Mộ rất đồng tình nhìn Tiểu Cửu và Tiểu Trang hấp tấp chạy theo sau rồi nói to: “Như vậy các cậu cũng ăn cùng đi.”

Ngôn Mặc Bạch nhà tư bản vô lương này, ngược đãi nhân viên!

Tư Mộ trừng mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch ở trong phòng sách trên lầu, xoay người đi lấy thêm gạo, bắt đầu nấu cháo, rồi lại nấu thêm ít thức ăn.

Ba người vừa vào phòng sách, khuôn mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Ngôn Mặc Bạch ngồi ở trên ghế da màu đen lớn, nhìn hai người đứng cung kính trước mặt, nói: “Đã điều tra được gì rồi? Tiểu Cửu nói trước.”

Trước đó, Tiểu Cửu bị phái đi đuổi theo chiếc xe kia, sau lại còn điều tra thêm một số chuyện, Ngôn Mặc Bạch hỏi như vậy, thì cậu biết là đang nói đến chuyện ở bãi đậu xe hôm qua. Không nhìn được, ở trong lòng cảm khái một phen, đại ca thật để ý chị dâu.

“Ngày hôm qua ở bãi đậu xe, khi chiếc xe kia chạy ngang qua, mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng em vẫn thấy rõ người ngồi trong xe. Một nam một nữ, nữ có chút ấn tượng, chính là người lần trước bị trói đến quán rượu, em gái của Đường Thiên. Nam không có ấn tượng gì, sau khi điều tra thì biết được người đàn ông kia chính là nhị đương gia của Thanh bang.” Tiểu Cửu đưa mắt nhìn sắc mặt của đại ca một chút, chỉ thấy anh hơi nhú mảy.

Xem ra chuyện xảy ra ở bãi đậu xe ngày hôm qua có liên quan với những chuyện gần đây.

Nhưng hai người kia hợp tác với nhau có mục đích gì? Tại sao lại muốn nhắm vào bọn họ?

Bọn họ trở về nước được nửa năm, ở thành phố A luôn luôn im hơi lặng tiếng, trừ lần trước có chút xung đột với Đường Môn, còn bình thường gần như không có qua lại gì với hai bang phái này.

Tiểu Trang cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, nhìn Ngôn Mặc Bạch một chút rồi nói: “Sau khi em đi điều tra, phát hiện chuyện này hình như còn có liên quan tới một người.” Nhìn ra cửa phía sau đóng chặt, sau đó mới phun ra hai chữ: “Diệp Nham”

Ngôn Mặc Bạch lại càng nhú mảy hơn.

Diệp Nham, anh biết người này, chính là bạn trai cũ của vợ mình. Nhưng tại sao anh ta lại có liên qua đến chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ngôn Mặc Bạch Ghen

Editor: Queen

"Điều tra được gì?" tay Ngôn Mặc Bạch gõ nhẹ lên bàn gỗ, khẽ nhú mảy hỏi Tiểu Trang.

Ngày đó sau khi phát sinh quan hệ với Tư Mộ tại Autumn, anh bảo Tiểu Trang điều tra Tư Mộ, tra ra bạn trai cô chính là Diệp Nham.

Chẳng lẽ anh ta trả thù vì mình lấy Tư Mộ.

Rất có thể!

Nhưng mà, có cần thiết không?

Hành động như vậy cũng quá cực đoan.

Giờ phút này anh không thể nào nghĩ rằng tương lai mình sẽ làm ra chuyện càng cực đoan hơn, dĩ nhiên đây là chuyện sau này.

Ngôn Mặc Bạch suy nghĩ đến khả năng này, sau đó nghe Tiểu Trang trả lời: "Gần đây anh ta hay đi cùng em gái của Dư Chấn - đại ca Thanh bang - là Dư Hinh, hơn nữa quan hệ của họ cũng không bình thường."

Anh nói quan hệ không bình thường tất nhiên là ám chỉ quan hệ kia.

Ngôn Mặc Bạch kinh ngạc hỏi: "Có tra được khi nào thì anh ta bắt đầu có quan hệ với em gái của Dư Chấn không?"

Lúc trước khi Tiểu Trang điều tra Tư Mộ, phần tài liệu đó rất cặn kẽ, cặn kẽ đến mức chuyện tình yêu cũng có, cho nên anh biết tình cảm của Tư Mộ và Diệp Nham rất tốt.

Nhưng mà tình cảm rất tốt thì tại sao Diệp Nham lại ở cùng cô gái khác.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ tới ngày đó ở khách sạn, hình như Tư Mộ uống rất nhiều rượu, say đến mức thần trí không rõ ràng, ánh mắt mơ màng, nhìn anh ra một người khác.

Vừa nghĩ tới vợ mình cùng bạn trai cũ gì gì đó, anh cảm thấy vô cùng buồn bực. Nhưng lại nghĩ đến cái đêm ở khách sạn Autumn, cái kia ở dưới thân thể bao chặt lấy anh, còn có cả tấm lá canh kia, nhất thời anh lại cảm thấy ngực mình mở ra một cửa sổ, gió cuốn lấy buồn bực bay ra ngoài, vô cùng mát mẻ.

"Chính là trước đây không lâu, có lẽ là hơn một tháng trước..." Tiểu Trang âm thầm lau mồ hôi.

Ngày đó Ngôn Mặc Bạch nói anh điều tra Tư Mộ, sở dĩ anh có thể gửi tài liệu điều tra cho Ngôn Mặc Bạch nhanh như vậy vì trước đó Ngôn Mặc Bạch đã nói anh đi điều tra... Boss đại nhân trí nhớ luôn kinh người lại bảo anh điều tra lần thứ hai, hơn nữa hình như Boss không hề biết gì về cô gái đó. Chẳng lẽ Boss không nhớ sao?

Ngôn Mặc Bạch tính toán một lúc, hơn một tháng trước... Đó là trước khi anh gặp Tư Mộ ở khách sạn.

Nguồn: ddld

Nếu như Diệp Nham bắt cả hai tay trước, như vậy hiện tại Tư Mộ lấy mình, Diệp Nham hẳn là không có lý do gì mà trả đũa mình?

"Quay về tiếp tục điều tra thêm về Diệp Nham, tôi muốn có tài liệu rõ ràng hơn về anh ta." Ngôn Mặc Bạch chống một tay lên bàn, rồi ra lệnh cho Tiểu Trang.

Tiểu Trang làm việc luôn làm anh yên tâm và thỏa mãn, lần này cũng không ngoại lệ. Tiểu Trang móc mấy tờ giấy trắng trong túi quần ra đưa cho Ngôn Mặc Bạch: "Đây là tài liệu mới nhất về anh ta."

Tài liệu mới nhất, hay phải nói là trên căn bản tài liệu này cũng chỉ có thêm ghi chép về quãng thời gian quan hệ với Dư Hinh.

Trong mấy tờ tài liệu, có một tờ là hình của Diệp Nham, nhìn hình trên giấy, quả thật trẻ tuổi chói lọi như ánh mặt trời phù hợp với hình mẫu bạn trai của những sinh viên nữ hay mơ mộng.

Trong tài liệu chi ghi chép về quãng thời gian Diệp Nham ở chung với Dư Hinh, thậm chí hai người ở chung làm những gì cũng có. Nhưng mà về hoàn cảnh gia đình của Diệp Nham cũng chỉ có le que mấy câu... cha mẹ đều chết, từ nhỏ đã sống với bà nội.

Không thể nhìn thấy được gì quan trọng từ đồng tài liệu này.

Ngôn Mặc Bạch nhìn về phía Tiểu Trang, Tiểu Trang cười khò: "Đại ca, về hoàn cảnh gia đình của anh ta thì em không tin là sạch sẽ, nhưng mà quả thật trước mắt chỉ có thể tra được những điều này thôi."

Ngôn Mặc Bạch đặt tài liệu xuống bàn. Năng lực của Tiểu Trang thì không cần hỏi, nếu như Tiểu Trang không điều tra được thì chỉ có hai khả năng, một là gia đình anh ta hoàn toàn sạch sẽ, hai là có người lợi hại hơn cố tình xóa bỏ.

Người lợi hại hơn?

Ngay lúc tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là tiếng của Tư Mộ: "Đã làm xong bữa sáng rồi."

Tư Mộ làm xong bữa sáng, nhưng đợi mãi vẫn không thấy họ xuống, cho nên cô đi lên gọi họ, nếu không lúc xuống họ lại than đói.

Trong khoảng thời gian này Tư Mộ cảm thấy hình như Ngôn Mặc Bạch không vừa ý với mình, chỉ cần nhìn cô một cái anh cũng thấy chướng mắt, tính tình thì nóng nảy.

Ngôn Mặc Bạch nghe thấy giọng nói của cô thì giật mình, giống như sợ hết hồn.

Khi họ còn đang bàn luận chuyện của Diệp Nham cô có đứng ngoài cửa không? Cô đang nghe lén? Có nghe thấy gì không?

Nhiều vấn đề hiện lên trong đầu, nhưng khi nhìn ra cửa phòng thì cảm thấy mình đã nghĩ quá nhiều, hiệu quả cách âm của mỗi phòng đều rất tốt, huống chi đây là phòng làm việc, độ an toàn thì khỏi cần phải nói.

Editor: Queen - lq.d

"Biết rồi." Ngôn Mặc Bạch trả lời, sau đó thầm cười, tại sao mình lại có thể hoài nghi cô ấy cơ chứ?

"Tôi qua Tiểu A dẫn mười mấy người đi, hiện tại như thế nào rồi?"

Chắc Tiểu A cảm thấy đây là chuyện chuyện nhỏ, cho nên làm xong chuyện cũng không cần báo cáo với anh. Nhưng lần này đi là hai mươi mấy người tài giỏi, sao có thể xem là chuyện nhỏ? Buổi sáng anh có xem tin tức, chỉ trong thời gian ngắn đã gây xôn xao cả thành phố A thậm chí là cả nước.

Cảnh sát phải nhiều người để điều tra chuyện này, hơn nữa truyền thông và báo trí cũng quan tâm rất nhiều đến nó, tất cả websites đều đưa tin vụ việc này.

Thế nhưng mấy tên tiểu tử này ngay cả báo cáo một tiếng cũng không có.

Thật ra thì anh đã trách lầm Tiểu A rồi, lúc anh ta về thì định gọi điện báo cáo cho Ngôn Mặc Bạch biết tình hình chiến đấu, nhưng nghĩ lại, dù sao chuyện cũng đã làm rồi, hơn nữa không lưu lại chút dấu vết gì, người khác sẽ không điều tra ra được vụ việc lần này có liên quan đến họ.

Giờ này chắc đại ca đang ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực mơ giấc mơ đẹp, mình vì chuyện bé như hạt mè mà quấy rầy chuyện tốt của đại ca, chẳng phải là đã mắc lỗi lớn sao?

Ngày mai rồi nói sau, dù sao kết quả cũng vẫn vậy.

Buổi sáng lại thấy đại ca gọi Tiểu Cửu và Tiểu Trang đi qua, cho nên sẽ để cho Tiểu Trang báo cáo.

"Tôi qua họ đi một tiếng rồi trở về, mười mấy người chia làm hai đội đánh vào Thanh bang và Đường Môn. Đại ca Thanh bang - Dư Chấn - đã chết, nhị đương gia ở chung với em gái đại ca Đường Môn, không về tổng bộ nên tránh được một kiếp. Đường Môn bị diệt tận gốc rồi."

Chuyện này khiến Tiểu Trang và Tiểu Cửu hơi bức mình, Tiểu A dẫn mười mấy người không hề báo một tiếng lặng lẽ hành động, một giờ sau khi họ quay về hai người mới biết.

Lúc ấy hai người đang nhìn một đồng giấy tờ đáng ghét thì nhìn thấy mấy người đó mang theo vẻ mặt sung sướng, khoải trá đi vào cửa, đầu tiên Tiểu Cửu nhảy dựng lên sau đó đề Tiểu A ra đất đánh cho một trận: "Cậu, đồ đáng chết, đi luyện tay cũng không nói một tiếng, lâu lắm rồi lão tử không có vận động gân cốt, vậy cậu hãy làm bao cát để tôi luyện tập đi!"

Cho nên Tiểu Trang cũng gia nhập đánh cho Tiểu A một trận.

"Tìm cơ hội bắt sống nhị đương gia của Thanh bang." Một là ép hỏi anh ta những chuyện này, hai là tránh nuôi hổ gây họa.

Tiểu Cửu lập tức nhận lệnh. lq.d

Tối hôm qua vừa nghe Tiểu A nói nhị đương gia không có ở tổng bộ nên thoát chết, anh đã muốn lập tức muốn đi thu thập anh ta. Nhưng bị Tiểu Trang ngăn lại.

Hôm qua khi đuổi theo xe bọn họ Tiểu Cửu rất muốn đạp mạnh chân ga, đụng thẳng vô xe bọn họ.

Bởi vì tên kia vừa lái xe vừa tán gái. Thật là quá ghê tởm!

Theo lý thuyết thì anh ta tán gái không liên quan gì đến với Tiểu Cửu, nhưng đi theo anh ta, hơn nữa lúc nào cũng phải chú ý đến nhất cử nhất động của anh ta, nên cũng nhìn thấy những chuyện này.

Tiểu Cửu là thiếu niên trắng như tờ giấy, lúc ấy vừa nhìn thấy vậy đã nổi giận, nhưng ngại vì không có lệnh của đại ca nên không dám hành động tùy ý.

Hiện tại đại ca đã ra lệnh, anh muốn cướp lấy cơ hội đi dọn dẹp anh ta. Tuy nói là bắt sống, nhưng anh vẫn có thể vui đùa một chút, chỉ cần không đùa chết là được rồi.

Ngôn Mặc Bạch nhìn thoáng qua vẻ mặt hung ác của Tiểu Cửu thì nói: "Chú ý một chút, đừng để vợ tôi biết chuyện này."

Nói Ngôn Mặc Bạch không nghi ngờ tình sử của vợ mình là nói dối. Dù sao cuộc hôn nhân này có được nhờ dùng thủ đoạn, chứ không phải cam tâm tình nguyện. Mà hiện tại anh không biết Diệp Nham có vị trí như thế nào trong lòng cô, còn anh có vị trí gì.

Cho nên vẻ mặt ghem tức của đại thiếu gia bị Tiểu Cửu và Tiểu Trang nhìn thấy khiến họ kinh ngạc không thôi.

Đại ca... Lâm vào bể tình!

"Đi xuống ăn sáng thôi!" Ngôn Mặc Bạch thu lại vẻ mặt sầu khổ trước đó, bày ra vẻ mặt lạnh lùng như cũ, nói ra một câu rồi dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Hai người phía sau anh đều tròn tròn mắt.

Không thể ngờ được! Thì ra cũng có thể vì yêu mà có dáng vẻ như vậy. "Hồng nhan họa thủy" "Ôn nhu hương, anh hùng trùng (chỗ dịu dàng là mộ anh hùng)" những điều này không phải vô lý mà có!

Trong phòng ăn, Tư Mộ đã dọn sẵn chén đĩa. Tí vi trong phòng khách đang phát tin buổi sáng. Bản tin đang nói đến sự kiện bang phái xã hội đen của thành phố A thanh trừ lẫn nhau.

Tư Mộ ở trong phòng ăn, nghe thấy vậy thì đi ra xem.

Đúng lúc Ngôn Mặc Bạch vừa xuống lầu, thấy Tư Mộ sợ hãi xem tí vi.

"Trời ơi, giống đóng phim ghê, quá máu tanh và bạo lực rồi!" Tư Mộ thấy Ngôn Mặc Bạch vác gương mặt lạnh lùng xuống lầu, lại thấy vẻ mặt quái dị của Tiểu Cửu và Tiểu Trang phía sau, cô liền cho rằng hai người này chọc anh mất hứng, cho nên liền chỉ vào tí vi rồi nói để điều chỉnh bầu không khí.

Ngôn Mặc Bạch nhìn tí vi rồi nhìn Tư Mộ, thấy cô không có gì khác thường, cho nên khề hừ một tiếng, không nói gì, tự nhiên đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Nhìn thấy Tư Mộ vẫn còn xem tí vi, vì vậy lớn tiếng gọi cô: "Đến đây múc cháo cho anh."

Giờ anh mặt lạnh ra lệnh, đương nhiên Tư Mộ đâu dám làm trái. Nếu không nghe lời cô lo rằng cái chén sẽ bay đến người cô.

Gọi hai người phía sau cùng đi, Tư Mộ rất quan tâm mà múc cháo cho ba người.

Ngôn Mặc Bạch lại bất mãn hừ hừ, Tiểu Cửu và Tiểu Trang nhìn thấy vẻ mặt của đại ca thì không dám nhận chén cháo.

"Cầm nhanh lên, rất nóng tay đó." Tư Mộ thúc giục.

Hai người tay run run nhận lấy, chỉ nghe thấy Tư Mộ nói: "Lúc nãy có thấy bản tin buổi sáng không? Quá máu tanh... hai người nói coi những tội phạm kia rốt cuộc là ai chứ?"

Về mặt cô ngây thơ thuần khiết nói, sau đó còn nhỏ giọng lầm bầm: "Nếu tôi quen biết người như vậy, thì ngay cả ngủ tôi cũng không dám ngủ."

Hai người run tay, cái chén đang cầm trên tay đều rơi xuống mặt bàn, mà người khác thì mặt đã đen một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Gọi Là Bà Xã

Tiếng lầm bầm của cô không lớn, nhưng ba người trên bàn đều nghe rành mạch.

"Em sợ cái gì?" Ngôn Mặc Bạch dừng đĩa, khuôn mặt nghiêm nghị đen một nửa, giọng nói có chút xót xa.

Cô lại còn nói nếu biết là người như thế, ngay cả ngủ cũng không ngủ được. Nếu biết kiếp này cô sẽ cùng giường với người như anh, có phải cô sẽ bị hù chết không?

Ngôn Mặc Bạch chỉ cần nghĩ vậy, liền cảm thấy tức giận.

Tư Mộ cúi đầu ăn cháo, trong đầu nghĩ nên nói chuyện như thế nào, vì thế không chú ý trong giọng nói của anh chứa lạnh lẽo. Nghe anh hỏi, cũng rất tự nhiên trả lời: "Loại người như vậy khẳng định giết người như ngóc không để vào mắt, nếu em mà làm anh ta mất hứng, anh ta cho em một nhát, em đây thật sự sẽ chết oan."

Tiểu Cửu cùng Tiểu Trang ngồi một bên uống cháo bị ghen ho sặc sụa đứng lên.

Cả mặt Ngôn Mặc Bạch đều đen sì, ánh mắt quét qua Tư Mộ một cái, đặt đĩa trên tay xuống, đứng dậy: "Tôi no rồi."

Bỏ lại một câu, xoay người lên lầu.

Tiểu Cửu cùng Tiểu Trang nhìn bóng dáng Boss rời đi, che miệng chịu đựng trận ho khan mãnh liệt, cũng không dám ... ăn nữa.

Hai người đứng dậy tạm biệt Tư Mộ: "Chị dâu, bọn em ăn no rồi. Còn có việc vội, bọn em đi trước."

Sau đó chạy trời chết.

Tư Mộ ngậy người nhìn hành vi của ba người này, cửa "Rằm" một tiếng đóng lại khiến cô bùng tỉnh.

Nhìn chăm chăm bát của bọn họ, buồn bực nghĩ, chẳng lẽ cháo hôm nay rất khó ăn? Cô tự nếm một ngụm, có gì lạ đâu!

Chẳng lẽ đồ ăn sáng không thể ăn?

Tại sao ba người này đều còn hơn nửa bát không ăn? Vừa mới nói rất đói bụng mà?

Đúng là thiếu gia, thật lãng phí!

Tư Mộ tự lấp đầy bụng mình, thu dọn bàn rồi mới lên lầu.

Thời gian mấy ngày này cô đều xem sách ở trong thư phòng. Ngôn Mặc Bạch ở bên trong làm việc, cô liền ở ghế sa lon đọc sách, thỉnh thoảng hứng thú kêu lên.

Tư Mộ biết Ngôn Mặc Bạch không đi làm ở YT quốc tế, anh cả ngày đều ở đây xem văn kiện, bên dưới có một đám người, làm việc nói chuyện cũng không có chút nào giống với con nhà giàu ăn không ngồi rồi, có điểm thực khả nghi.

Rốt cuộc Ngôn Mặc Bạch đang làm cái gì?

Anh chưa bao giờ ở trước mặt Tư Mộ che dấu điều gì, nhưng cho tới bây giờ Tư Mộ chưa từng hỏi đến. Không phải không tò mò, nhưng cô biết rõ cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi.

Hôm nay cô đang cầm sách đi lên, thường thì lúc này Ngôn Mặc Bạch đang ngồi trước bàn làm việc đối diện máy tính, nhưng bây giờ lại đứng trước cửa sổ hút thuốc.

Từ trước đến nay Tư Mộ chưa từng thấy Ngôn Mặc Bạch hút thuốc, thậm chí trong nhà chưa bao giờ có khói thuốc.

Anh đưa lưng về phía cô, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ hắt lên mặt anh, ánh vàng rực rỡ, nhưng bóng dáng lại rất cô đơn.

Tư Mộ lẳng lặng ở cửa đứng nhìn, có chút chế giễu bản thân hoa mắt.

Cô đơn? Ngôn Mặc Bạch dùng từ này như thế nào?

Anh cường thế, độc tài, lạnh lùng, cao cao tại thượng.

Cô đơn? Chẳng lẽ cái này gọi là núi cao không thể thắng giá lạnh?

Thuốc lá đốt trên tay anh cháy hơn nửa, vòng khói lượn lờ bay lên quanh thân anh, anh chỉ cầm chứ không hút một ngụm.

Chợt nghe thấy tiếng mở cửa của Tư Mộ, một lúc lâu mới dập điếu thuốc trong tay, ngẩng đầu nhìn Tư Mộ, khôi phục lại sự lạnh lùng hàng ngày.

"Bữa sáng hôm nay không hợp khẩu vị sao? Anh sao lại ăn ít như thế?" Tư Mộ thử mở miệng nói với anh. Trong mấy ngày này, hai người đều hòa hợp, đột nhiên nhớ tới bộ dáng lạnh băng, Tư Mộ có chút không thích ứng được.

Ngôn Mặc Bạch trở lại ngồi trước bàn, nhìn chăm chăm máy tính bắt đầu làm việc, nghe thấy lời nói của Tư Mộ, mí mắt cũng không nâng một chút, thản nhiên "Ừ" một tiếng, sau đó tiếp tục làm việc.

"Vậy em làm cái khác cho anh? Anh muốn ăn gì?" Trên người anh vết thương vẫn chưa lành hẳn, rất cần bổ sung dinh dưỡng, không thể bị đói.

"Không cần!"

"Này"

Tư Mộ thấy thái độ hời hợt của anh không biết làm sao, đứng hình ở cửa.

Ngôn Mặc Bạch giương mắt nhìn cô, chỉ vào sofa: "Đọc sách cho tốt."

Ngoan ngoãn ôm sách ngồi trên ghế sa lon, cũng không vội vàng đọc, liếc trộm Ngôn Mặc Bạch, khó hiểu vì sao anh lại đối với cô có thái độ này.

Tối hôm qua cùng sáng nay tốt lắm mà, từ lúc anh và hai người kia nói xong việc liền thành như vậy.

Chắc anh gặp chuyện gì mệt mỏi?

"Này ... là gặp chuyện gì khó giải quyết sao?" Tư Mộ cẩn thận hỏi, thấy mắt anh đảo đến, lập tức giải thích: "Em không muốn xen vào chuyện của anh, em chỉ muốn nói, muốn nói ..."

Trong lúc cấp bách không biết nói gì, cô vung chân tay loạn xạ.

Cô chỉ muốn khuyên nếu chuyện này khó giải quyết, cũng đừng nóng giận.

Nhưng thấy thái độ Ngôn Mặc Bạch nhìn cô, cô đều không thể nói gì. Ngôn Mặc Bạch là ai? Việc ngu ngốc đó mà cô cũng nói.

Mặt cô đỏ lên, bĩu môi, mắt to ướt sũng, bộ dạng vô cùng oan ức.

Đáy lòng Ngôn Mặc Bạch mềm nhũn, thấy chính mình cả người tỏa ra hơi lạnh, hết sức kìm nén đưa tay nói với cô: "Lại đây!"

Anh luôn luôn có một loại khí chất cường đại, vương giả. Một mệnh lệnh đơn giản, có thể làm cho cô ngoan ngoãn nghe theo.

Tư Mộ cúi đầu chậm rãi tới gần, liền bị cánh tay dài của anh vươn ra, đem cả người cô ôm vào trong ngực, làm cho cô ngồi trên đùi mình, vòng tay qua hông cô, đầu tựa vào đầu vai cô, cọ cọ cổ của cô, cọ đến mức Tư Mộ ngửa ngáy trốn anh.

Cô trốn, anh càng dùng sức ôm cô.

"Này, anh..." Tư Mộ sợ nhất là nhột, bị anh quần quít lấy, sớm buồn không chịu nổi. Nhưng lại ái ngại thái độ lạnh lẽo của anh vừa rồi, không dám từ chối mạnh mẽ, dùng tay chống đỡ ngực anh, tự mình ngửa đầu, cách xa anh một chút.

"Ba" một tiếng, Tư Mộ bị đặt trên đùi anh, hung hăng đánh vào mông.

Tuy rằng anh hết sức khống chế sức lực, nghe tiếng có lớn cũng không đau, nhưng mắt Tư Mộ lại đỏ, chực khóc quay đầu nhìn anh, bộ dạng uất ức cực kỳ, nhưng cũng đáng yêu cực kỳ.

Ngôn Mặc Bạch vừa ghen một bụng tức lên hao đi một nửa, đem cô ôm vào trong ngực trêu đùa.

Tay không yên phận sờ khắp người cô, khiến cho cô thờ gấp, âm thanh dè dặt hướng bên tai cô thổi khí: "Em bảo anh cái gì?"

Tư Mộ đang ý loạn tình mê nghe anh hỏi liền sững sốt, cầm lấy tia lý trí cuối cùng nghĩ.

Khi mới quen nhau, cô gọi anh là tiên sinh, thiếu gia. Sau khi kết hôn, muốn nói gì đều là này, hoặc có việc gì cứ nói thẳng.

"..." Tư Mộ không có biện pháp trả lời anh, chỉ có thể nằm trong lòng anh thờ gấp.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch không dễ dàng buông tha cô, tay chạy tới hông cô, một tắc lại một tắc đi xuống, một lần nữa thổi nhiệt khí bức hỏi: "Nói! Em bảo anh cái gì?"

"A..." Tư Mộ bị anh làm cho đại não trống rỗng, làm sao mà tự hỏi được! Theo bản năng thốt ra "Uy:

Giây tiếp theo, ở nơi nào đó của cô đã bị một bàn tay to lớn chiếm lấy, sức lực như trừng phạt, làm cho cô kêu lớn.

Ngôn Mặc Bạch nhìn đôi mắt mê mang của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mê hoặc, hưởng thụ âm thanh động tình của cô.

Cúi đầu ngậm đôi môi khê nhếch lên, mút vài cái, liền tiến quân thần tốc vào khoang miệng của cô, cuốn lấy đầu lưỡi kia. Cảm giác mềm mại trơn nhẵn làm cho anh càng ngày càng luyện tiếu buông ra, cho đến khi cô đỏ mặt khó thở, Ngôn Mặc Bạch mới lui ra.

Cái trán chống đỡ cái trán của cô, ở trên môi cô tiếp tục hôn xuống, giọng nói mang theo nhu tình: "Nói cho anh biết, em nên gọi anh là gì?"

Anh vẫn giữ nguyên vấn đề này, Tư Mộ thờ phi phò, cả người mềm nhũn ngồi phịch trong ngực anh. Thấy anh còn bức hỏi, có chút bức mình nói: "Ngôn Mặc Bạch."

Tư Mộ không phải không tiếp nhận nụ hôn này, trước kia cùng Diệp Nham cũng có hôn.

Nụ hôn của Diệp Nham dịu dàng, mỗi lần đều xem cô như trân bảo nâng trong lòng bàn tay. Mà Ngôn Mặc Bạch hôn thật bá đạo, một cái hôn giống như chém giết người, khí lực đều tiêu hao hết.

Đầu lưỡi của cô đã bị anh hút đến tê rần.

Ngôn Mặc Bạch nhìn chăm chăm môi của cô bị anh làm cho đỏ lên, không tiếng động mà cười. Cũng không thỏa mãn câu trả lời của cô, tay lần mò tới chỗ kia vân vân. Tà ác nhìn biểu hiện của cô: "Chúng ta đã kết hôn, em là bà xã của anh, bà xã nên cảm thấy phải xưng hô với anh thế nào cho tốt chứ?"

Một tiếng "Bà xã" kia đã khiến lòng cô mềm nhũn ra, ánh mắt mộng mị nằm trong ngực anh, hơi thở dồn dập nhìn mặt anh.

Bà xã?

Khi mới quen, Ngôn Mặc Bạch gọi cô là "Phó tiểu thư", sau khi kết hôn lúc tức giận thì rõ ràng tên của cô "Phó Tư Mộ". Bình thường, không có gì thì

mang nick name cục cưng.

Lúc này đột nhiên nghe anh gọi bà xã, Tư Mộ có cảm giác bị sét đánh ngang tai. Mặc dù lời nói này đánh xuống đầu một cái, đau nhưng mang đến một cảm giác dị thường vui thích.

Trông mắt u ám của anh nhìn cô gái nhỏ nằm trong lòng ngực mình thờ gáp. Lần đầu tiên thấy mình ý loạn tình mê, cực kỳ mê say đáng vẽ của cô.

Bên hông tê rần, Ngôn Mặc Bạch hốt hoảng tập trung tinh thần, anh vẫn còn đợi câu trả lời của cô.

Tư Mộ đột nhiên cười xinh đẹp đứng lên, đôi mắt quyến rũ như có như không nhìn anh.

Anh đột nhiên nói một câu thật buồn nôn kêu mình là "Lão bà", còn bám riết không tha hỏi mình gọi anh là gì, Tư Mộ hứng thú nhìn anh. Đùa giỡn cùng anh, dù sao vợ chồng buồn nôn cũng là chuyện bình thường.

Hai tay vòng quanh cổ anh, cất lên tiếng kêu kiều mị: "Tiểu Bạch"

Tư Mộ đột nhiên nghĩ đến ngày hôm qua Vu Nư cũng gọi anh như vậy, gọi là dương Tiểu Bạch. Cô cảm thấy rất được, hai chữ "Tiểu Bạch" rất đáng yêu.

Ngôn Mặc Bạch đen mặt bắt lấy người cô cúi đầu hướng miếng cô hôn tới.

Lúc này, điện thoại Tư Mộ vang lên.

Cô đẩy anh ra muốn nhận, Ngôn Mặc Bạch nhìn chăm chăm chiếc di động ở trên ghế sa lon bên kia phá hư chuyện tốt của anh, hừ hừ, hung hăng hôn Tư Mộ vài cái, mới buông ra.

"Alo, ai vậy?" Tư Mộ thấy dây số xa lạ, định không nhận, nhưng là hai mắt Ngôn Mặc Bạch đầy lửa dục nhìn chăm chăm cô, cô lập tức liền nghe điện.

"Phó Tư Mộ, con tiện nhân này!" Chỉ nghe thấy bên kia truyền đến giọng một người phụ nữ tâm thần ác độc mắng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Cô Ấy Là Ai?

Nếu như không phải đối phương chỉ mặt gọi tên mắng, Tư Mộ còn tưởng người ta gọi nhầm số.

Chính mình chưa bao giờ đắc tội ai, cũng không có kết thù với ai, vì vậy Tư Mộ rất tức giận, tại sao tự nhiên cô lại bị người khác mắng. Hơn nữa còn là những lời nói rất khó nghe.

Cô cũng không phải là kiểu người mềm yếu để người ta tùy ý bắt nạt, vì vậy sau khi nghe lời nói của đối phương, sắc mặt cô lạnh xuống, lạnh lùng nói: "Tôi ngủ với người đàn ông của cô sao hay tôi đã đào mộ tổ tiên nhà cô hả?"

Không hiểu sao lại bị người ta mắng, còn bị mắng là tiện nhân, Tư Mộ rất bực mình.

Tiện nhân?

Cô đã từng làm chuyện khinh bỉ nhất, đại khái chính là kết hôn cùng Ngôn Mặc Bạch, mang danh dự và rứt rề ném xuống mặt đất đập thành mảnh vụn, lần tiếp theo là mê hoặc Ngôn Mặc Bạch vì để mang thai.

Nhưng mà đây là chuyện riêng của cô, người khác không có tư cách nói cô đề tiện.

Tư Mộ đưa mắt nhìn sang phía Ngôn Mặc Bạch, trong lòng tự hỏi đây không phải là người yêu cũ của anh ta đấy chứ? Bởi vì không chấp nhận được việc Ngôn Mặc Bạch cưới cô cho nên gọi điện thoại tới mắng cho hả giận?

Nếu sự thật là vậy, thì đúng là cô đã ngủ cùng người đàn ông của cô ấy, bị chửi cũng là chuyện tình hợp lý.

Nghĩ vậy, Tư Mộ có hơi ngượng ngùng. Nhưng sau đó bên kia liền truyền đến tiếng mắng chửi chói tai của cô gái kia, hình như trong đó còn có tiếng làm bộ khóc thút thít.

"Phó Tư Mộ, cô đừng tưởng Ngôn Mặc Bạch cưới cô là vì thích cô, anh ấy là của tôi, ha ha ha——."

Cái âm thanh kia nghe có chút điên cuồng, cuối cùng còn có thêm tiếng cười cực kì chói tai.

Tư Mộ cảm thấy hình như mình đã đoán đúng, quả nhiên người kia là người yêu cũ của Ngón Mặc Bạch sao?

Đọc tiếp hào môn tại dđlqđ!

Không phải nói Ngón Mặc Bạch là một tên gay sao? Cũ nhiên lại còn có người yêu là nữ, đúng là nam nữ đều xoi hết.

Tư Mộ nhìn chằm chằm Ngón Mặc Bạch, vô cùng bức mình.

Cô tức giận đi thẳng tới chỗ anh, đưa điện thoại cho anh: “Chuyện này anh tự mình giải quyết đi. Tôi không muốn bị người khác chửi là tiện nhân lần nữa.”

Ngón Mặc Bạch không hiểu sao cô lại nhét điện thoại vào tay mình, liền đưa lên tai.

Mới lúc này khi cô nghe điện thoại, anh đã thấy mặt cô đột nhiên biến sắc, khi cô lạnh lùng chất vấn, anh có nghe nhưng không hiểu cái gì, bây giờ đột nhiên bị cô nhét điện thoại vào tay, anh vẫn là không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Anh vừa đưa điện thoại lên tai, thì nghe thấy tiếng âm thanh huyền ảo ở bên kia truyền tới, còn có tiếng chửi rủa ác độc.

Ngón Mặc Bạch ngẩng đầu nhìn Tư Mộ một cái, chỉ thấy dáng vẻ cô đang rất tức giận lườm mình, cái tiếng người bên kia mắng chửi vẫn không ngừng nghỉ. Nghĩ đến lời Tư Mộ vừa nói, anh lập tức trầm giọng hướng về phía điện thoại hỏi: “Cô là ai?”

Ban đầu, người bên kia nghe được tiếng của một người đàn ông, dừng một chút, sau đó lại cười còn điên cuồng hơn: “Ha ha ha —— em là ai? Honey, làm sao anh có thể không nhớ em vậy? Em là Đường Uyên!” Dừng một lát, lại nói: “Lần trước, nếu không phải anh đi rồi thì anh đã sớm thuộc về em ——.”

Mặt của Ngón Mặc Bạch càng ngày càng xanh tái.

Thì ra là cô ta —— Đường Uyên, em gái của Đường Thiên – Đường chủ Đường môn.

Lần trước bắt được cô ta nên trực tiếp giết cô ta luôn thì bây giờ đỡ phải lo cô ta ra ngoài gây chuyện.

Tư Mộ đứng ở chỗ cách anh một cánh tay, vốn là nghĩ xoay người rời đi, để cho anh ta cùng người tình cũ nói chuyện riêng. Nhưng vừa nghĩ đối phương là người tình cũ của anh, cô cảm thấy buồn bã trong lòng, ngay cả bước chân cũng không đi chuyển được.

Hừ! Tôi lại muốn nghe xem anh làm sao trấn an người tình cũ của mình.

Nếu bên kia thật sự là người tình cũ của Ngón Mặc Bạch, vậy chuyện mình bị chửi là cũng đúng. Nhưng bây giờ cô phát hiện, cho dù là chuyện tình hợp lý thì cô cũng không chịu được. Cô đứng là để ý đến cái gì người tình cũ rồi.

Càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, càng cảm thấy uất ức. Vì vậy cô nhìn chằm chằm Ngón Mặc Bạch bằng ánh mắt giống như có thể phun ra lửa.

Cô trừng mắt nhìn, đến lúc sắc mặt của Ngón Mặc Bạch đã càng ngày càng khó coi, cô cảm thấy có một tia sợ hãi, chân cũng thấy hơi mềm nhũn, định lui một bước, nhưng một giây sau cô liền bị cánh tay dài của Ngón Mặc Bạch chụp tới, kéo vào trong ngực.

Chắc chắn bây giờ Tư Mộ không thể nào ngoan ngoãn để anh điều khiển, nhưng sức lực của anh lớn như vậy, một cánh tay cũng có thể ôm chặt cô như vậy, làm cô không thể nào động đậy.

“Này, anh buông em ra, cái tên khốn này——” Tư Mộ vừa đánh vừa chửi anh, thiếu chút nữa thì khóc thét lên. Cánh tay người này như sắt thép cứng rắn, bị anh ta ôm chặt hông của cô gần như muốn đứt ra.

Ở trong lòng anh, cô còn có thể nghe tiếng cười điên cuồng đang vang lên ở bên kia.

A!

Làm sao cảm thấy tiếng cười bên kia rất dọa người vậy? Tư Mộ nghe mà rợn cả người.

Ngón Mặc Bạch lúng nhúng nói với người ở đầu dây bên kia: “Cô đang ở đâu?”

Người nói chuyện bên kia dường như thật sự không cảm nhận được ý lạnh của Ngón Mặc Bạch, kinh ngạc la lên: “Ha ha ha —— Honey! Anh muốn tới tìm em sao? Anh rất yêu em phải không? Em biết mà, anh không bỏ em được, anh trai em chết rồi, bọn họ đều chết hết, anh không thể nào không quan tâm em... a a đúng rồi, em đang ở nơi nào đây? Em cũng không biết?” Cô ta dừng một chút, tìm xem có dấu hiệu gì để nhận biết, sau đó lại nói tiếp: “Này, ở đây có một nhà hàng KFC, anh qua đây nhanh lên, chúng ta cùng đi ăn KFC, hắc hắc——”

Tư Mộ cắn môi nín thở nghe, có lẽ là âm ngoài của điện thoại quá lớn hay do tiếng của người bên kia chói, tóm lại, cái gì cô cũng đều nghe thấy rõ ràng. Đối phương gọi Ngón Mặc Bạch là “Honey!”

Ngón tay Tư Mộ phát lạnh. Một giây trước anh ta còn buồn nôn gọi mình là “Vợ”, ngay sau đó liền phát hiện anh ta thân mật cùng cô gái khác.

Mặc dù trước đó cô đem hành động khác lạ của anh cho là do hứng thú xấu lúc nhàm chán, thế nhưng sau đó cô lại cho là thật, cô có thể cảm thấy trong lòng mình cực kì khó chịu, một câu “Honey” của cô gái kia lại làm cô càng tức giận hơn.

Cô nắm chặt tay, muốn nghe thử Ngôn Mặc Bạch sẽ đáp lại đối phương như thế nào. Nếu như anh ta cũng buồn nôn gọi đối phương là “Honey”, chắc cô sẽ ngửa đầu hướng vào cổ của anh mà cắn!

Nhưng Ngôn Mặc Bạch không nói cái gì, trực tiếp tắt điện thoại, sau đó gọi vào số điện thoại của Tiểu Cửu: “Cậu mau dẫn người đi giải quyết con cá lọt lưới của Đường môn! Cô ta ở gần tiệm KFC.”

Cá lọt lưới của Đường môn?

Nghe nói cả bang phái Đường môn bị tiêu diệt hết rồi, không có ai chạy trốn, như vậy cá lọt lưới này, là chỉ——em gái của Đường Thiên!

Tiểu Cửu động não trong đầu, phân tích tin tức của Boss đưa cho.

Ở thành phố A có ít nhất mười lăm tiệm KFC, tin tức mơ hồ như vậy việc lục soát có hơi khó khăn. Nếu Ngôn Mặc Bạch chỉ cho biết tin tức mơ hồ như vậy, Tiểu Cửu cũng không hỏi nhiều, lập tức triệu tập gần một trăm anh em, chia làm hai mươi tổ, một tổ lục soát một tiệm, cầm hình Đường Uyển đi tìm.

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch dùng một tay ôm vào trong người, bên tai nghe giọng anh lạnh lùng chỉ thị cho Tiểu Cửu.

Nhưng hình như nội dung đoạn đối thoại của bọn họ khác với những gì mình nghĩ!

Cá lọt lưới?

Giải quyết xong?

Đây là tình huống gì?

Tư Mộ khó khăn đem cái đầu sắp nghẹt thở của mình ra, nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, âm thanh hơi lắp bắp hỏi: “Cô ấy, cô ấy là ai vậy?”

Chẳng lẽ không phải là người yêu cũ của anh sao?

Ngôn Mặc Bạch nắm được gò má của Tư Mộ, mạnh mẽ cắn môi cô một cái, còn giống như trừng phạt cạy cửa răng ra, mút đầu lưỡi của cô.

Tư Mộ bị đau kêu lên, Ngôn Mặc Bạch mới chịu thả cô ra.

Tay kia vẫn nắm cầm của cô như cũ, mắt tối đen liếc nhìn cô: “Em không biết cô ta là ai, vậy tại sao cô ta lại biết số điện thoại của em?”

Tư Mộ cũng cảm thấy kì lạ, cái số này cũng chỉ có mấy người quen biết, cô cũng không biết người kia, tại sao lại gọi điện cho cô, còn mắng chửi cô nữa?

Truyện được edit và post tại ddld. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Nghe giọng điệu này của Ngôn Mặc Bạch, hình như anh biết đối phương, vậy việc mình bị mắng chửi là vì anh ta sao?

“Em không biết cô ấy, em vừa nhận điện thoại thì đã bị cô ấy chửi là đồ tiện nhân. Em còn tưởng đó là người quen lâu năm của anh.” Lòng mi của cô rũ xuống, bị Ngôn Mặc Bạch giữ cầm, bộ dạng cô trông rất oan ức.

Khi Ngôn Mặc Bạch nghe điện thoại thì đã nghe tiếng chửi rủa, bất quá đó cũng chỉ là lời của những kẻ điên, dù sao bây giờ người kia cũng sẽ biến mất.

Bây giờ nhìn bộ dạng bĩu môi oan ức của vợ mình, giống như động vật nhỏ đang cầu xin chủ nhân an ủi, cầu chủ nhân cưng chiều, cực kì đáng yêu, làm người ta thương tiếc.

Tay nắm cầm của anh chuyển lên đầu, vuốt vuốt tóc cô, động tác y như đang đối đãi với tiểu súc vật. Anh cười nhẹ hỏi: “Nếu như là người tình cũ của anh, vậy em cứ để cho cô ta mắng chửi em như vậy hả?”

“...” Tư Mộ bị anh xoa đầu, có hơi bức mình nghĩ, nếu như cô ấy đúng là người quen lâu năm của anh, tôi dám mắng cô ấy, anh không đem tôi đi xử sao?

Ngôn Mặc Bạch ôm cô lên, đỡ lấy mông cô, để hai chân thon dài của cô ôm chặt tại hông của anh. Vỗ một cái thật kêu tại mông cô, giọng nói có hơi nghiêm nghị: “Không nói lời nào là có ý gì? Có nghĩa là sẽ ngoan ngoãn để cô ta tùy ý bắt nạt? Ngày hôm qua anh đã nói với em thế nào? Anh không cho phép bất cứ người nào bắt nạt em, mặc kệ người đó là ai. Lần sau nếu có ai nói em một câu, em liền mắng lại mười câu. Có người dám đụng vào một sợi tóc của em thì em liền giẫm nát mười ngón tay của tên đó. Dù cho có chuyện gì cũng có anh làm chỗ dựa cho em.”

Giọng nói kia bộ dạng kia, giống như là đang dạy dỗ con của mình, mà Tư Mộ giống như là đứa bé bị anh dạy hư vậy.

Tư Mộ bị anh ôm như vậy, bên tai nghe lời nói của anh, mặt đỏ vô cùng.

Cái tư thế này rất mập mờ, nhưng giờ phút này anh lại làm rất tự nhiên, giống như đang ôm một đứa trẻ, dáng người của anh cao to, ôm Tư Mộ như vậy nhưng cũng không thấy có gì khó khăn. Tựa vào bàn làm việc, thanh thần thoải mái, nhìn như một người cha đang chơi đùa cùng con gái của mình vậy.

“Anh... sao anh lại có thể như vậy?” Tư Mộ nói chuyện cũng xem cẩn vào lưỡi của mình. Có cách dạy ngược như thế sao? Nếu sau này con của bọn họ để anh ta dạy dỗ, không phải sẽ trở thành người vô pháp vô thiên, hỗn thế ma vương sao?

“Anh làm sao? Anh sao lại không thể như vậy?” Ngôn Mặc Bạch nhún mày nhìn khuôn mặt đang nhún lại của cô, khóe miệng nở nụ cười.

Người phụ nữ của mình, dĩ nhiên không thể để cho người khác bắt nạt, nếu có ai dám bắt nạt, tất nhiên là phải trả lại gấp mười lần rồi.

Anh cứ cưng chiều em như vậy đây, dù cưng chiều thế nào đi nữa vẫn cảm thấy chưa đủ, có gì sao?

Bộ dáng của anh bây giờ cực kì kiêu ngạo, giống như không cần quan tâm cái gì. Tư Mộ thấy bộ dạng này của anh, vô cùng im lặng.

Nghĩ đến tư thế của hai người bây giờ, Tư Mộ đỏ mặt. Giấy dựa muốn xuống. Ngôn Mặc Bạch ôm thân thể mềm mại của cô, trên người cô tỏa ra mùi hương thoang thoảng dễ chịu, dĩ nhiên anh sẽ không chịu buông tay, cô càng giấy dựa, anh càng ôm chặt, lần nào cũng đều bá đạo như nhau.

Đang muốn tiếp tục chuyện lần trước chưa làm xong, thì điện thoại của Ngôn Mặc Bạch vang lên.

Mẹ kiếp!

Ngôn Mặc Bạch hung hăng chửi tục, giọng điệu rất quen thuộc nhận điện thoại của Tiểu Cửu, nếu không phải là chuyện lớn như trời sắp sập xuống, cậu nhất định sẽ chết.

“Đại ca, người phụ nữ kia nói muốn gặp anh nói chuyện, nói ở trước mặt... là về chị dâu.” Tiểu Cửu bị giọng nói của đại ca dọa thiếu chút nữa ném luôn cái điện thoại đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Em Cử Động Nữa, Có Tin Hay Không Anh Liên Ăn Em?

Editor: Lavender89

Ngôn Mặc Bạch hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, nỗ lực kiềm chế ngọn lửa trong cơ thể. Vẫn ôm cô ở trong lòng như cũ, móng tay nâng móng cô, một tay cầm điện thoại.

Không phải tư thế này mất quá nhiều sức, thật ra thì cô rất nhẹ, một bàn tay cũng có thể xách cô lên.

Chóp mũi đều là mùi hương của cô, cơ thể mềm nhũn của cô bởi vì sức lực của anh tăng mạnh mà càng sát vào người anh, thỉnh thoảng cô còn giấy dựa, cơ thể mềm mại của cô cọ trước lồng ngực anh, khiến cho cơ thể anh ngứa ngáy.

Anh cắn răng nghiêng lợi hướng về phía điện thoại nói: “Đưa, về, giam, lại!”

Biết rất rõ ràng người phụ nữ kia đã điên rồi, lúc cô ta thét chói tai nằng chửi lung tung cái gì mà yêu anh yêu tôi thì anh đã biết người ở đầu dây bên kia đang trong trạng thái không bình thường.

Vốn dĩ chỉ muốn bọn Tiểu Cửu khiến cô ta biến mất nhưng khi vừa nghe thấy Tiểu Cửu nói cô ta muốn nói chuyện có liên quan đến Tư Mộ anh liền do dự.

Phân phó bọn Tiểu Cửu đưa người giam lại, ngược lại anh muốn biết cô ta có thể nói ra chuyện gì.

Tư Mộ bị anh ôm với tư thế này vô cùng mất tự nhiên. Chân không chạm đất cảm giác cũng không thực tế lắm, tay anh nâng người cô nhưng cô vẫn sợ ngã xuống, vì vậy dùng chân quần chặt ngang hông anh, tay còn ôm cổ anh. Giống như như vậy cô mới có thể an tâm.

Thế nhưng dạng thứ nhất, hô hấp của Ngôn Mặc Bạch dần trở nên khó khăn.

Vội vã dặn dò Tiểu Cửu mấy câu liền cúp điện thoại, tiện tay ném sang một bên. Nếu không phải là vì vỏ điện thoại của anh làm bằng chất liệu rất cứng không thì bị ném như vậy cũng sẽ bị bể tan tành, anh cũng không cần nhắc trong điện thoại có bao nhiêu tài liệu quan trọng.

“Em cứ động một chút nữa thử xem? Em dám ý chị cả tối mà dám nhiều lần trêu chọc anh.....” Ngón Mặc Bạch thờ hỏn hển, bỏ điện thoại trong tay chuyển qua nắm khuôn mặt cô, hung dữ nói: “Có tin hay không ngay bây giờ anh có thể ăn em?”

Đôi mắt ngấn nước của Tư Mộ nhìn anh một cái, khi nhìn thấy đôi mắt rực lửa của anh thì liền tránh né, giống như con nai tơ ngơ ngác sợ hãi.

Ngón Mặc Bạch cắn răng, lườm cô một cái, trong lòng buồn bực suy nghĩ, tại sao anh lại trở nên háo sắc cuồng loạn như thế? Động một chút bị trêu ghẹo liền sống không bằng chết, thật là không có tiền đồ!

Tư Mộ lại không dám động, ngoan ngoãn để mặc anh ôm, trong lòng hơi buồn bực.

Trong mấy ngày này, có thể nói Ngón Mặc Bạch luôn như thế này, đối với cô vừa ôm vừa hôn, bọn họ giống như một cặp vợ chồng mới cưới, rất ngọt ngào.

Đây là một giấc mơ rực rỡ, cảm giác rất chân thật nhưng cuối cùng cũng vẫn chỉ là một giấc mơ.....

... ..

Ngón Mặc Bạch nói Tiểu Cửu đưa người về giam giữ, giam giữ ba ngày anh ta mới đến gặp.

Mặc dù Tiểu Cửu bực bội tại sao đại ca bảo anh đưa người về giam mấy ngày cũng chưa thấy đến hỏi nhưng đại ca không lên tiếng thì anh cũng không dám đến tìm đại ca hỏi chuyện này.

Ngón Mặc Bạch đã phân phó từ trước, ngoài trừ nước tất cả những thứ thức ăn khác đều không được cung cấp.

Lúc Đường Uyển bị đưa về vẫn luôn rất âm ỉ, lớn tiếng mắng chửi, lớn tiếng cười, trạng thái giống như bị điên. Những âm thanh này nghe vô cùng chói tai, Tiểu Cửu cảm giác thiếu chút nữa anh cũng bị giày vò đến phát điên.

Thật muốn bịt kín hai lỗ tai mình lại. Rõ ràng cô ta điên rồi, lời của người điên còn có thể tin sao?

Lúc tìm thấy cô ta nên một đao kết liễu cô ta cho rồi, tránh khỏi bây giờ bị cô ta giày vò như vậy.

Nhưng bây giờ Ngón Mặc Bạch nhốt cô ta lại là muốn tự mình đến tra hỏi.

Đợi ba ngày, nếu Ngón Mặc Bạch không tới, đoán chừng Tiểu Cửu sẽ phát điên.

Sáng nay rốt cuộc Ngón Mặc Bạch cũng gọi điện thoại cho anh, nói sẽ tới ngay lập tức. Tiểu Cửu nhất thời xúc động nghĩ rốt cuộc cũng có thể thoát thân.

Tư Mộ đã chuẩn bị xong bữa sáng, sau khi ăn xong Ngón Mặc Bạch không giống như thường ngày quay về phòng làm việc mà cầm chìa khóa xe chuẩn bị ra ngoài.

Tư Mộ nhìn Ngón Mặc Bạch muốn đi ra ngoài, vì vậy liền đi theo phía sau, đáng vẻ lấy lòng cười nói với anh: “Anh phải ra ngoài sao? Đưa em đi cùng có được không?”

Tư Mộ bị Ngón Mặc Bạch nhốt mấy ngày không được ra ngoài, cả người như muốn mọc lên rồi.

Mỗi ngày nếu không phải là ôm sách đọc thì là ôm laptop chơi, một ngày nhàm chán như vậy cứ thế trôi qua.

Thật vất vả mới thấy Ngón Mặc Bạch ra ngoài, cô đương nhiên muốn nắm cơ hội đi ra ngoài hóng gió một chút.

Ngón Mặc Bạch đứng trước cửa thay giày nhìn người ở phía sau giống như một con thú cưng làm nũng chủ nhân, vì vậy cũng mềm lòng.

Lúc trước cô rất thích bay nhảy, một thời gian dài bị nhốt ở trong nhà không được ra khỏi nhà, đoán chừng sắp chịu không nổi rồi.

Vẫn là nên đưa cô ra ngoài!

Nhưng chuyện hôm nay có chút liên quan đến cô, Ngón Mặc Bạch có chút do dự.

Vẫn không biết người phụ nữ kia sẽ nói chuyện gì liên quan đến cô, nếu như đưa cô đi, không biết hậu quả sẽ như thế nào, đối với ánh mắt khao khát của Tư Mộ nhất thời trái tim Ngón Mặc Bạch cũng bị hòa tan.

“Có được hay không.....” Lần đầu tiên Tư Mộ làm nũng với Ngón Mặc Bạch, mấy ngày nay đều dính chung một chỗ với Ngón Mặc Bạch, bị anh sờ sáng, Tư Mộ cũng đã hiểu rõ tính tình của anh.

“Cho em nắm phút lên thay quần áo!” Ngón Mặc Bạch thờ dài, đối với cô ra lệnh.

“A.....được!”

Ngôn Mặc Bạch thay xong giày nhìn cô gái nhanh chóng nhún nhảy chạy lên lầu, anh tựa người vào tường, khoe miệng khẽ cười.

Tư Mộ thay quần áo với tốc độ nhanh nhất, chạy nước rút xuống lầu, cũng không trang điểm chỉ nghĩ làm thế nào xuất hiện trước mặt Ngôn Mặc Bạch một cách nhanh nhất.

Nhìn anh không nói gì, tay nắm chặt chìa khóa xe đi ra ngoài.

Một người thuần khiết như cô làm sao anh có thể từ chối lời cầu xin của cô? Thậm chí cô làm nũng với anh, tim của anh cũng sắp vỡ vụn rồi.

Dọc đường đi, không khí trong xe vô cùng yên tĩnh.

Ngôn Mặc Bạch vẫn luôn rất thích lái xe với tốc độ nhanh, Tư Mộ khó có cơ hội một lần được ra ngoài hóng gió, dĩ nhiên không dám kháng nghị với anh, nếu không lần sau anh sẽ không đưa anh ra ngoài thì sao?

Lúc đến khách sạn Thu Ý, Ngôn Mặc Bạch ngừng xe, quay đầu

Nhìn người bên cạnh, đột nhiên quan tâm hỏi: “Anh muốn đi giải quyết công việc một chút, em có muốn đi cùng anh không?”

Không biết vì sao, lúc này Ngôn Mặc Bạch muốn thử để cô hiểu rõ về mình, để cho cô hiểu mặt khác của anh.

Lúc anh hỏi xong mắt nhìn chăm chăm cô, không bỏ qua biểu hiện nào trên mặt cô.

Mới đầu Tư Mộ hơi sững sờ bởi vì cô không ngờ Ngôn Mặc Bạch có thể nói như vậy. Nếu như anh đã nói vậy, dù sao cô ở một mình cũng nhàm chán, vậy thì ở bên cạnh anh đi!

Thật ra thì không phải Tư Mộ không quan tâm đến công việc của anh, chỉ là lúc bắt đầu cô đã thỏa thuận với anh, không can thiệp tới công việc của nhau, cho nên mặc dù tò mò đến mấy cô cũng không biểu hiện ra bên ngoài, càng sẽ không đi hỏi anh.

Nếu như bây giờ anh đã nói muốn cô cùng anh đi giải quyết công việc, trong lòng Tư Mộ cũng nguyện ý, thậm chí có chút vui mừng.

Hai người vừa đi lên lầu mười tám, Ngôn Mặc Bạch không nhìn phòng 1818, trực tiếp kéo tay cô đi tới.

Càng cách gần cửa phòng, Ngôn Mặc Bạch lại càng có thể cảm nhận được sự khẩn trương cùng sợ hãi của cô, bàn tay cô bị anh nắm cũng trở nên lạnh hơn nữa cô không tự chủ được liền nhắm mắt. Đi đến nơi cô giống như bị anh kéo đi.

“Anh. ....anh muốn dẫn em đi đâu?” Sắc mặt Tư Mộ dần trở nên tái mét, cơ thể hơi run run như muốn khóc.

Ngôn Mặc Bạch biết rõ tại sao cô lại có phản ứng như thế nhưng chỉ giả bộ như không biết gì, mặt không có biểu hiện gì nhìn phòng 1818 nói: “Gặp mặt ở đây.”

Mặc dù anh biết nơi này tạo nên nỗi ám ảnh trong cô nhưng giấy không thể gói được lửa, sớm muộn cô cũng biết. Thay vì để hiểu lầm đó sâu hơn không bằng hiện tại nói rõ.

Lúc trước lo lắng sau khi cô biết liệu cô có tiếp nhận được không, lúc này lại ôm cảm giác chết sớm siêu sinh sớm.

Nếu như cô không thể tiếp nhận, cô hận anh, vậy anh cũng sẽ không buông tay. Mặc dù Ngôn Mặc Bạch anh có khí phách ngăn sóng lớn nhưng không phải anh còn có thể bá đạo đoạt lấy sao?

Vừa nghĩ như thế nhưng trái tim anh cũng thấp thỏm

Dù sao cũng sẽ không buông tay, em nhất định phải cam tâm tình nguyện yêu anh như vậy anh có thể cường ngạnh giam cầm em ở bên người. Vốn dĩ cuộc hôn nhân này cũng là mệnh mẽ đoạt lấy.

Anh cắn chặt đôi môi lạnh, đôi mắt sâu đen láy chăm chú nhìn chăm chăm cô. Tư Mộ rút một cái, bộ dáng khiếp sợ. Nhưng anh lại mạnh mẽ níu cô lại, cho dù cô có thể cảm thấy đầu ngón tay lạnh lẽo của anh nhưng ngược lại lòng bàn tay anh lại cực kỳ ấm áp. Bàn tay ấm áp này lan đến toàn thân cô, thấm vào tận đáy lòng, từ từ trấn áp cơ thể run rẩy của cô.

Tư Mộ cắn môi, đôi mắt đen láy tràn đầy khủng hoảng lộ ra nhìn anh đầy cầu xin. Tim anh liền trở lên mềm nhũn, không nhìn được liền mềm lòng.

“Hay là em không đi nữa? Em ở dưới lầu chờ anh. ....” Bờ môi cô run rẩy, một lúc lâu mới lên tiếng. Sợ Ngôn Mặc Bạch không yên tâm, giống như một đứa bé ngoan ngoãn giờ tay bảo đảm: “Em sẽ không đi đâu cả, em ở dưới đại sảnh chờ anh. ....”

Bộ dáng này của cô khiến người khác vô cùng thương yêu, thiếu chút nữa Ngôn Mặc Bạch đã muốn gạt đầu đồng ý nhưng vẫn phải đối mặt với sự kiện kia, vì vậy lạnh lùng nói: “Không được.”

Cường ngạnh không cho cô cơ hội lẩn trốn, kéo cô vào cửa, trong nháy mắt đó anh cảm thấy bàn tay cô bị móng tay cô cắm vào da thịt.

Vừa mở cửa, mấy người bên trong liền ra đón.

“Đại ca!” Tiểu Cửu lên tiếng đầu tiên, sau khi chào Ngôn Mặc Bạch mới phát hiện có người sau đại ca, một giây sau mới thu lại vẻ mặt kinh ngạc, cung kính gọi: “Chào chị dâu!” Mấy an hem đứng ở phía sau cũng đồng loạt chào.

Tư Mộ vẫn bị anh kéo, chỉ ngoan ngoãn gật đầu, cố gắng mỉm cười với bọn họ.

Phô trương như vậy Tư Mộ liền nhớ lại lần đầu gặp Ngôn Mặc Bạch ở phòng trà cũng như vậy. Trong đầu liền nghĩ đến ba chữ “xã hội đen”.

Tình hình trước mặt thật giống với xã hội đen thường thấy trong ti vi.

Khóe miệng Tư Mộ giật giật, bên ngoài sợ hãi nhưng trong lòng thầm nghĩ cô lại có thể trở thành vợ của người cầm đầu băng xã hội đen.

“Phó Tư Mộ, đồ tiện nhân!”

Lúc mọi người vây quanh chào hỏi, đột nhiên có một giọng nói bén nhọn độc ác vang lên.

Tư Mộ theo bản năng giật mình khi nghe thấy âm thanh này nhưng chung quanh có nhiều người như vậy, Ngôn Mặc Bạch cũng đang ở bên cạnh nắm tay cô, cảm giác rất an toàn. Vì vậy cô lấy can đảm nhìn theo tiếng nói phát ra, nhìn thấy trên ghế trong góc, một người đang bị trói, tóc dài rối bời rất dữ tợn.

Tư Mộ không tự chủ nhích lại gần Ngôn Mặc Bạch, giống như lấy dũng khí trên người anh, nếu không cô không dám nhìn người phụ nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Cô Gái Của Anh, Nước Mắt Của Em Chỉ Thuộc Về Anh

Người phụ nữ bị trói trên ghế kia chính là người phụ nữ đã gọi điện mắng chửi cô sao?

Tư Mộ quan sát mặt cô ta, có thể lờ mờ đoán ra cô ta còn rất trẻ, nếu như ăn mặc đàng hoàng nhất định cũng là một người đẹp.

Một người đẹp như vậy dù Tư Mộ mặt đối mặt với cô ta cũng sẽ hiểu lầm đó là bạn của Ngôn Mặc Bạch.

Nghĩ như vậy, Tư Mộ có chút ngượng ngùng len lén nhìn Ngôn Mặc Bạch, hôm qua cô còn nghĩ cô ta là người tình của Ngôn Mặc Bạch. Sau đó lại nghe thấy Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại cho Tiểu Cửu đi bắt người, rồi lại ra tay giáo dục cô ta mới biết Ngôn Mặc Bạch không có quan hệ gì với cô ta.

Nhưng nếu người phụ nữ này không phải là người tình của Ngôn Mặc Bạch, Tư Mộ xác định cô cũng không biết cô ta, một chút ấn tượng cũng không có.

Vậy tại sao cô ta lại gọi điện thoại chửi cô chứ?

Trăm mối vẫn không có cách nào giải thích được.

Nhiều mày liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch đứng bên cạnh, đôi mắt thâm thúy đen láy nhìn cô cho cô thêm sức mạnh.

Nghĩ đến ngày đó ở phòng làm việc, Ngôn Mặc Bạch đã nói sẽ không để bất cứ ai bắt nạt cô, nếu như cô bị người ta bắt nạt như vậy anh sẽ khiến người đó trả lại gấp mười lần, mọi việc đều có anh làm chỗ dựa.

Như vậy nếu như cô bị chửi, Ngôn Mặc Bạch có giúp cô trả lại gấp mười lần không?

Mà giờ phút này, chỉ cần một ánh nhìn liền có thể nhận được sự động viên của anh.

Khi một người đàn ông ở bên cạnh bạn, lúc anh nắm tay bạn vô cùng kiên quyết nói “Không phải sợ, tất cả đã có anh”, bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ rất cảm động, sau đó lấy hết dũng khí cùng sức lực đối mặt với tất cả.

Giờ phút này Tư Mộ chính là như vậy.

Khi đôi mắt thâm thúy sâu lắng của Ngôn Mặc Bạch nhìn cô, nhất thời cô cảm thấy cả người liền biến thành một con thú dũng mãnh, nhìn ai cũng không vừa mắt có thể không chút kiêng kỵ nào mà đi tới cắn một cái hơn nữa cũng không sợ sẽ có người tới trả thù, bởi vì người phía sau sẽ giúp cô giải quyết tất cả.

Vì vậy Tư Mộ lên tiếng hỏi người đang bị trói chặt: “Rốt cuộc cô là ai? Tại sao lại gọi điện thoại chửi tôi?”

Ngôn Mặc Bạch đứng bên cạnh, có anh nắm tay cô cho cô cảm giác an toàn, Tư Mộ cảm thấy cả người tràn đầy sức mạnh.

Tiếng cười của Đường Uyển cực kỳ ghê người, giống như tiếng sấm, nghe thấy tiếng cười đó mà sống lưng cảm thấy tê dại, dựng hết cả tóc.

“Ha ha ha.....tôi là ai? Tôi là ai không quan trọng, tôi biết rõ cô là ai.... ....”

Mặc dù nhìn cô ta có chút điên cuồng, nói chuyện không lưu loát như người bình thường nhưng có thể nghe thấy lời nói của cô ta không điên khùng.

Tư Mộ nhìn cô ta lắc cái đầu rồi tung, lộ ra khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt.

Quả thật khuôn mặt cô ta rất đẹp, chỉ là giờ phút này lộ ra đôi mắt hung dữ, khóe miệng châm biếm làm giảm đi vẻ đẹp của khuôn mặt kia.

“Con tiện nhân, không biết mày còn nhớ căn phòng này hay không?” Đường Uyển hung hăng nhìn chằm chằm Tư Mộ, đôi mắt lộ ra sự khinh thường: “Trước đây không lâu, mày và một người đàn ông vào căn phòng này.... ....”

Nói đến đây cô ta cũng rất có kỹ xảo dừng lại, thành công khuấy lên sự hiếu kỳ của bọn họ, vì vậy vẫn ảo tưởng tin tức này sẽ làm cho bọn họ chấn động.

Nhìn sắc mặt Tư Mộ dần trở nên trắng bệch, Đường Uyển vô cùng hài lòng cười, rất ngông cuồng nhưng lại ý thức được một đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía mình thì ngừng cười, ánh mắt châm biếm vẫn nhìn chằm chằm Tư Mộ.

Có lẽ bọn người ở đây không ai dám trắng trợn chất vấn Tư Mộ có không trung thành đối với đại ca của bọn họ hay không nhưng tất nhiên trong lòng ít nhiều sẽ nghi ngờ.

Tư Mộ sợ hãi nhìn về phía cô ta, bàn tay đột nhiên nắm chặt, móng tay cắm vào da thịt, cô cắn chặt môi cũng không cảm thấy đau đớn.

Tại sao cô ta lại biết?

Hình như có thể nếm thấy mùi máu tanh, Tư Mộ chỉ thấy giọng nói trầm thấp dễ nghe của Ngôn Mặc Bạch vang lên bên tai, khó có khi nào nào mà ôn hòa như vậy.

“Đừng cắn môi, buông ra.... ....” Ngôn Mặc Bạch dùng tay lau vết máu trên môi cô, cảm thấy rất đau lòng.

Tư Mộ mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía anh, đôi mắt trống rỗng tràn đầy bi thương.... ....

Ngôn Mặc Bạch thầm thở dài trong lòng, đưa tay ôm cô vào trong ngực, siết chặt: “Không phải đã nói nếu như em bị bắt nạt anh sẽ giúp em trả lại gấp mười lần sao? Có anh làm chỗ dựa, em còn sợ gì?”

Lúc Tư Mộ còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy sức lực của bàn tay bên hông ôn chặt cô hơn, cả người dính vào người anh, hơi thở nóng bỏng phun trên đầu cô: “Có bề mặt hay không cơ chứ, mới chỉ một câu nói liền khiến em cảm miệng không nói được gì, chỉ biết khóc?”

Tư Mộ ngờ ngác nhìn anh, sự sợ hãi cùng bi thương trong mắt vẫn không giảm, lúc này càng cảm thấy hơi khó hiểu.

Anh không nghe lời người phụ nữ kia nói sao?

Đó là sự thật! Quả thật cô có cùng một người đàn ông vào căn phòng này, còn xảy ra quan hệ.

Trước đây Tư Mộ đã từng muốn nói với Ngôn Mặc Bạch trước lúc kết hôn, mặc dù đã cố gắng xây dựng thành bằng sắt ở trong lòng cũng đã cố gắng luyện tập một trái tim sắt đá. Nhưng sau khi kết hôn, hai người ở chung chưa tới một tháng, cô đã cảm thấy không thể khống chế tình cảm của bản thân.

Hồi hận hôm đó uống rượu say, hồi hận hôm đó không sớm quay về, hồi hận vì thế mà mất đi trinh tiết.

Không thể đem sự đầy đủ nhất, thuần khiết nhất của mình cho người đàn ông đang ôm cô lúc này, cô rất khổ sở.

Tư Mộ không biết tại sao bản thân lại có suy nghĩ như vậy, cô không biết bản thân như vậy có phải là đại biểu cho việc cô có tình cảm với Ngôn Mặc Bạch hay không. Nếu như thứ tình cảm của cô dành cho anh là tình yêu mà nói thì có bị người ta nói rằng cô rất tùy tiện hay không? Dù sao bọn họ ở chung chưa tới một tháng.

Nhưng tình cảm là một loại cảm xúc rất khó khống chế.

Có lẽ bởi

Vì anh đẹp tranh mà thích cũng có thể bởi vì anh có tiền mà thích anh. Thích, chính là một cảm giác rất ngắn ngủi, là một loại cảm giác trong nháy mắt chạm đến lòng bạn thì bạn liền muốn anh.

Nếu như thật sự bây giờ tâm trí của cô chỉ hướng về phía anh, mà bây giờ anh phát hiện ra cô không trung thành với anh mà không chịu nổi, anh sẽ ghét bỏ cô sao?

Tư Mộ lo sợ trong lòng, có chút khủng hoảng giống như một lần gió mạnh có thể thổi bay cô lên không trung, phiêu diêu lúc nào cũng có thể bay tới bất kỳ nơi nào.

Nhưng mà biểu hiện của anh lúc này, hình như... Không phải!

“Em...” Tư Mộ nghẹn giọng, nói không nên lời, cũng không biết nên nói thế nào.

Ngôn Mặc Bạch dùng tay lau nước mắt cho cô, động tác cũng không dịu dàng hình như đang muốn trừng phạt cô: “Cô gái của anh, nước mắt của em chỉ có thể thuộc về anh.”

Tư Mộ hít mũi, mặt bị anh đối đãi một cách thô lỗ, rất đau. Nhưng lời nói của anh lại làm cho lòng của cô mềm mại, ấm áp.

Ngôn Mặc Bạch ôm cô, xoay người muốn rời đi.

Người phụ nữ bị trôi thấy tình thế trước mặt không đúng như dự đoán, ngược lại có cảm giác như bị lợi dụng chế giễu.

Thấy Ngôn Mặc Bạch ôm người phụ nữ kia muốn rời đi, vì vậy càng thêm điên cuồng: “Đã bị người khác dùng qua, Ngôn Mặc Bạch, cô ta không xứng với anh!”

Ngôn Mặc Bạch dùng ánh mắt ra lệnh cho Tiểu Cửu, bên kia lập tức hiểu đi về phía Đường Uyển.

Cô ta cũng ý thức được nguy hiểm đang đến gần, chẳng những không ngừng nghĩ ngược lại cảm giác như cái bình đã nứt mẻ lại sắp bể.

“Các người giết chết tôi rồi, các người cũng sẽ không tốt hơn...” Khóe miệng từ từ nở nụ cười lạnh.

Lại là câu này!

Mấy ngày trước lúc bắt được mấy người ở bãi đậu xe, tên cầm đầu cũng nói như vậy.

Sẽ không tốt hơn...?

Ngôn Mặc Bạch xoay người nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như dao nhưng không nói gì. Sau đó ôm cơ thể đang run rẩy của Tư Mộ đi ra khỏi phòng.

Thật là một người phụ nữ không biết sống chết thế nào!

Anh ghét nhất chính là bị người khác uy hiếp, mà những người này không để anh vào mắt, lập đi lập lại nhiều lần đối nghịch với anh, nếu như muốn chết vậy anh sẽ không ngại thành toàn cho cô ta.

Chỉ là anh ta tin tưởng một giây tiếp theo cô ta sẽ cầu xin anh giết cô ta cho thoải mái.

Thủ đoạn của Tiểu Cửu không thể khinh thường, đứng nhìn bề ngoài anh ta chỉ là một người hiền lành thật ra thì trong mấy đàn em đi theo anh thì anh ta là người tàn ác nhất. Lệ Hòa cũng phải bái phục trước anh ta.

Tất cả những chuyện tiếp theo sẽ có mùi máu tanh khá nhiều, anh không muốn để người phụ nữ của mình nhìn thấy. Lúc ban đầu là muốn để cô hiểu một mặt khác của anh nhưng về những chuyện này anh không muốn để cô đụng tới.

Bàn tay gầy gao nắm cô, bàn tay cô mềm mại trơn mịn như vậy, trắng nõn mảnh khảnh, sạch sẽ thuần khiết giống như một thiên sứ hoàn toàn không có bất kỳ một tý vết nào, anh không muốn để cô dính vào xã hội hắc ám này.

“Em... chúng ta đi đâu?” Tư Mộ bị anh ôm, cả người mềm nhũn không còn chút sức lực nào, dường như cả người dính vào người anh. Trong đầu là một đồng hồ hỗn loạn.

Chẳng lẽ anh nói muốn xử lý công việc chính là ở đây sao? Cứ như vậy xử lý?

Tư Mộ tái mặt nghi ngờ nhìn Ngôn Mặc Bạch hỏi: “Vừa rồi... cô ta nói...”

Không muốn hỏi, không muốn đối mặt nhưng vẫn là không nhịn được muốn hỏi anh. Lời ra đến miệng nhưng lại cảm thấy khó diễn tả.

“Em rất để ý sao?” Ngôn Mặc Bạch kéo cơ thể cô về phía anh, chăm chú nhìn cô.

Mặc dù bình thường Ngôn Mặc Bạch chưa bao giờ có bộ dáng căm phẫn nhưng Tư Mộ cũng chưa bao giờ thấy bộ dáng nghiêm túc như lúc này của anh.

Lòng cô không khỏi quặn đau. Trong đầu vẫn là câu nói kia của anh “Em rất để ý sao?” Có lẽ khó có khi nào cô bị bộ mặt nghiêm túc của anh như lúc

này làm rung động, cô thật lâu vẫn không có phản ứng gì.

Một lúc sau, đầu óc mới bắt đầu hoạt động.

Sau đó, đột nhiên tròn to hai mắt kinh ngạc nhìn anh.

Em rất để ý sao...”

Đợi chút... cô có nghe lầm hay không? Chẳng lẽ lỗi tai cô có vấn đề rồi sao?

Những lời này phải là cô nói mới đúng chứ?

Có người đàn ông nào biết vợ mình ở trong khách sạn xảy ra quan hệ với người đàn ông khác còn có thể nghiêm túc hỏi vợ mình “Em rất để ý sao?” Chẳng lẽ không phải là anh sao?

Tư Mộ nghiêng đầu nghiêm túc nhìn anh, nghiêm chỉnh theo dõi anh, cố gắng tìm một chút tin tức.

Nhưng mà không có!

Mắt của anh trước sau như một, tỏa sáng không có bất kỳ khác thường nào.

Nghiêm túc, không nói dối!

Một người đàn ông sau khi biết chuyện lại có thể nhẹ nhàng tiếp nhận như vậy, chỉ có một ý duy nhất chính là: “Anh không ngại, anh không quan tâm!”

Tư Mộ ngập ngừng mở miệng: “Em...”

Em cái gì đây?

Cô không biết nên nói gì.

Cô để ý, vô cùng để ý.

Cô ngại nhưng anh không ngại!

Lúc cô vừa mới phát hiện cô thích anh...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Làm Trong Xe

Nhìn nét mặt của cô, Ngôn Mặc Bạch khẽ thở dài, không hề thương tiếc xoa xoa đầu cô, rồi nói: "Em làm sao? Anh thấy đầu em càng ngày càng vô dụng, bên trong chứa gì vậy? Bã đậu hả? Chỉ số thông minh gần như là số âm."

Nét mặt Ngôn Mặc Bạch không đổi hung hăng đã kích cô.

Tư Mộ bị thương, bị anh đã kích đến nỗi khóe miệng giật giật.

"..." Cúi đầu, không dám nhìn mặt anh, tùy ý để tay anh vò loạn đầu mình, lực cũng hơi lớn khiến cô cảm thấy đau.

Ngôn Mặc Bạch nhìn nha đầu này vẫn cúi đầu, làm gì cô cũng không chịu nhìn mình dù chỉ một lần, cho nên anh nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Mới vừa rồi anh hỏi em, em vẫn chưa trả lời anh." Dừng một chút rồi hỏi lại: "Em rất để ý chuyện xảy ra ở căn phòng kia sao?"

Tư Mộ cắn môi, hàm răng cũng run lên, đối với việc anh truy hỏi đến cùng cô chỉ có thể khôi phục về bình tĩnh lạnh giọng nói: "Đúng, rất để ý."

Vừa nói xong liền cảm thấy mình con mẹ nó thật quái dị!

Để ý?

Cô có tư cách gì mà nói để ý trước mặt anh, người để ý nên là anh!

Trong lòng đau nhói, hô hấp cũng khó khăn. Giống như không khí trong phổi đều bị đẩy hết ra ngoài, chỉ có thể há mồm thật lớn để hô hấp, mới không

chết vì thiếu đường khí.

Ngôn Mặc Bạch kéo tay cô, đi đến cửa thang máy.

"Này... đi đâu vậy?" Tư Mộ bị anh kéo đi, đế giày cao gót hơi cứng, bình thường đi đã không dễ rồi giờ còn bị kéo đi một cách thô bạo như vậy, cô tức đến mức muốn chửi ầm lên.

"Chúng ta cần tìm một chỗ yên tĩnh để nói chuyện." Ngôn Mặc Bạch vừa ấn nút thang máy vừa nói.

"Không đi!" Tư Mộ trả lời dứt khoát.

"..." Kháng nghị của cô luôn không có hiệu lực, cửa thang máy mở ra, Ngôn Mặc Bạch liền kéo cô vào.

Tay Tư Mộ bị anh lôi kéo, đau đến xém khóc: "Anh có thể nhẹ tay một chút không, mỗi lần ra tay đều nặng như vậy." Lần nào cũng vậy chỗ bị anh nắm sang ngày thứ hai nhất định sẽ xuất hiện vết bầm tím.

Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy cổ tay cô đã hơi ửng đỏ liền hừ hừ nói: "Nếu em ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ lôi kéo em sao?"

Ngoài miệng thì nói như thế nhưng trong lòng thì đang tự trách mình, nhất định lần sau anh sẽ dùng lực vừa đủ.

"Anh nhất định phải bạo lực như vậy sao?" Tư Mộ xoa xoa cổ tay ửng đỏ của mình, không biết bởi vì đau hay vì nguyên nhân khác mà ánh mắt của cô cũng hồng hồng.

Ngôn Mặc Bạch khẽ cười không để ý đến lời oán trách của cô, anh cảm thấy bây giờ cô rất đáng yêu, ánh mắt hồng hồng, môi đỏ mọng khẽ chu lên hết sức đáng yêu.

Liếc nhìn mặt của cô, anh nhướn mày kiểu ngạo cười cười nói: "Như vậy đã gọi là bạo lực sao? Em còn chưa thấy anh bạo lực hơn đâu."

Tư Mộ im lặng.

Như vậy không gọi là bạo lực thì gọi là gì? Nếu anh thật sự bạo lực thì sẽ hại chết bao nhiêu người đây?

Tư Mộ không nói tiếp, quay mặt nhìn những con số đang thay đổi, thang máy xuống thẳng bãi đậu xe.

"Đi đâu vậy?" Tư Mộ vẫn sợ hãi với nơi này, khi họ ra khỏi thang máy, đi thẳng đến bãi đậu xe, Tư Mộ liền sợ hãi.

Ngôn Mặc Bạch ôm hông cô đi thẳng, vô cùng xứng đôi lại cực kỳ thân mật, khiến nhân viên đi ngang qua không nhìn được mà quay đầu lại liếc nhìn vài lần.

"Lát nữa em sẽ biết." Ngôn Mặc Bạch nhếch môi nở nụ cười xấu xa.

Tư Mộ đi đến bên cạnh xe đang định mở cửa ghế trước thì bị Ngôn Mặc Bạch đưa tay ngăn lại. Rồi mở cửa ghế sau nhét cô vào.

Tư Mộ nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi gì thêm. Sau khi bị anh nhét vào xe liền ngồi ngoan ngoãn, chờ xem cuối cùng anh đang giờ trò gì.

Ngôn Mặc Bạch đi vòng qua bên kia, cũng chui vào ngồi ở phía sau.

"Không phải lái xe đi sao?"

"Ai nói phải lái xe đi?"

"..." Tư Mộ im lặng thấy anh ngồi vào ghế của mình liền căng thẳng.

Trong xe ngoài xe đều vô cùng im ắng, hai người lại ngồi sát nhau, hơi thở mập mờ tràn đầy cả buồng xe, hương thơm dễ ngửi nam tính trên người Ngôn Mặc Bạch đánh úp vào mũi Tư Mộ, mùi hương này giống như thuốc độc, khiến cô mê loạn.

Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn người bên cạnh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần dần đỏ hồng, liền bật cười.

Cô vẫn ngây ngô như vậy, còn chưa đốt lửa mà đã như thế rồi.

"A..." đưa tay ra nắm chặt hông cô, nhắc cả người cô lên đặt cô ngồi lên đùi mình.

Đột nhiên bị anh nhắc lên làm Tư Mộ sợ hết hồn.

Cái tư thế này giống y chang hôm kết hôn, lúc về nhà. Chẳng qua, ngày đó trên xe còn có Tiểu Cửu, mà hôm nay, trong buồng xe nho nhỏ, thậm chí ngay cả bãi đậu xe lớn như vậy cũng chỉ có hai người họ.

Nhìn lướt xung quanh xe, mọi thứ đều im ắng, ngay cả tiếng động nhỏ cũng không có. Vừa sợ vừa nhìn anh, không biết anh muốn làm gì. Cô cả lăm hỏi:

"Anh... anh muốn, muốn làm... làm gì?"

Ngôn Mặc Bạch nhướn mày, tay thì vuốt ve eo cô, nhỏ giọng cười nói: "Em đoán thử xem!"

Hơi thở mập mờ, tiếng cười dễ nghe chính là chất xúc tác, nhiệt độ trong xe cũng vì tiếng cười đó của anh mà tăng lên một cách nhanh chóng.

Tư Mộ cảm giác tay của anh càng ngày càng nóng, cơ thể mình cũng nóng theo, như nhũn ra, hơn nữa không chịu được mà khẽ run.

Không có người ngoài ở đây, dĩ nhiên không cần kiêng kỵ gì cả, muốn làm gì thì làm. Huống chi Ngôn Mặc Bạch chưa bao giờ quan tâm đến có người ngoài hay không, chỉ xem coi anh có vui hay không thôi.

Vì vậy anh liền vén vạt áo của cô lên, bàn tay to chui vào nắm lấy một bên mềm mại của cô, chậm rãi vuốt ve rồi kéo nhẹ, hết sức thương thụ, yêu thích không buông tay. Ánh mắt thì vẫn luôn nhìn Tư Mộ thu hết về gương ngưng, mê loạn và động tình của cô vào mắt.

Anh cúi đầu, tiến gần đến đôi môi đỏ mọng mê người của cô, tiến đến rất gần chỉ còn một centimet nữa thì đột nhiên dừng lại. Hô hấp ảm áp phun lên mặt cô, khiến cả người cô đều bay bổng.

Tư Mộ nhắm mắt, không dám nhìn gương mặt tuấn tú đang phóng đại trước mặt mình.

Yên lặng cắn chặt răng mới không làm mình phát ra tiếng rên rỉ.

Trong lòng thầm nghĩ anh quá vô sỉ!

Hành động muốn hôn rồi lại không hôn giống như xem cô là khi mà đùa giỡn, nói có bao nhiêu vô sỉ thì có bấy nhiêu vô sỉ!

Vừa chịu đựng anh đốt lửa vừa mắng thầm trong lòng, Ngôn Mặc Bạch nếu anh có bản lĩnh thì cứ đùa giỡn, đừng có hôn! Nếu sau này có cơ hội hôn mỗi bà đây không cần lười anh thì liền theo họ của anh!

Ngôn Mặc Bạch lui mặt về sau, thấy rõ cô đang nhắm mắt, vẻ mặt tức giận, rất hài lòng cười: "Có thể nói với anh chuyện đã xảy ra ở phòng 1818 không?"

Mặc dù khi anh nói câu này trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hòa như ánh mặt trời đầu đông, nhưng đối với Tư Mộ câu này giống như sét đánh giữa trời quang.

Mới vừa rồi còn bị anh trêu chọc đến say mê không biết đường về, nhiệt huyết sôi trào, nhưng một giây sau những lời này của anh giống như chậu nước lạnh tạt vào người cô.

Cơ thể Tư Mộ dần dần lạnh đi, thu lại ánh mắt say mê, nhắm mắt lại khi mở ra thì trong mắt đã sáng trong, vắng ngắt, không có một tia gọn sóng.

"Anh muốn biết?" Cô nhàn nhạt nói.

Về mặt Ngôn Mặc Bạch phức tạp nhìn cô, im lặng không nói, trong lòng thầm đoán xem cô đang nghĩ gì.

Lòng Tư Mộ chợt lạnh, cuối cùng anh vẫn để ý!

Giờ phút này cô nên vui mừng vì anh để ý, hay khổ sở vì sự im lặng của anh.

Cô nhìn anh, nắm chặt tay sau đó buông ra, đưa tay ra sau lưng chống lên ghế ngồi phía trước, chuẩn bị đứng dậy.

Đưa ta ra chống sau lưng không thể dung sức lớn được, cho nên hơi khó. Nếu như chống nên người anh thì đứng dậy rất dễ.

Nhưng mà cô không nên dựa vào anh.

Tình nguyện đứng dậy một cách khó khăn cũng không muốn anh đỡ cô dậy.

Trước đây anh nói mọi chuyện đã có anh làm chỗ dựa, nhưng bây giờ anh lại dùng ánh mắt lạnh lùng tra khảo nhìn cô, khiến cô cảm thấy mình rất hèn mọn.

Cô như vậy anh có thể vẫn che mưa che gió cho cô không?

Thật vất vả mới đứng dậy được, lại bị anh thô bạo lôi về.

"Nên ngoan ngoãn ngồi im cho anh, thành thật khai báo mọi chuyện cho anh!"

Đột nhiên mặt của anh trầm xuống, giọng nói cũng không ôn hòa như trước nữa, giống như đang áp chế lửa giận, cắn răng nghiền lợi quát cô.

Tư Mộ bị quát ánh mắt đều đỏ, đau khổ vùi đầu vào ngực anh.

Thật sự không hiểu nổi tâm tư của Ngôn Mặc Bạch.

Dùng ánh lạnh lùng ghét bỏ nhìn cô, sau đó lại khéo cô ngồi lên đùi, ôm cô vào lòng.

Người đàn ông này, vui buồn thất thường không thể giải thích được.

Tư Mộ không nhớ được nhiều về đêm kia. Mặt người đàn ông kia cô cũng không thấy rõ, điều in đậm trong trí nhớ cô là tiếng thở dốc thỏa mãn và hương thụ của người đàn ông kia, cô bị anh ta đè dưới người mạnh mẽ đi vào người cô.

Không còn gì khác hơn!

Thành thật khai báo? Chẳng lẽ cô phải nói rõ những chuyện này với Ngôn Mặc Bạch? Nói cho anh biết, vợ anh ở dưới thân thể của người đàn ông khác thừa hoan, vợ của anh làm cho người khác thờ dài thỏa mãn?

Nhìn ngọn lửa trong mắt anh, quả thật cô không dám nói như vậy.

Nhưng trừ những điều đó ra cô không biết phải nói gì.

Ngôn Mặc Bạch nhìn Tư Mộ cắn môi không nói, trong lòng liền căng thẳng.

Vốn nghĩ rằng hai người thẳng thắn nói ra chuyện đêm đó sẽ giải trừ đi sự sợ hãi trong lòng cô. Nhưng giờ phút này cô cái gì cũng không nói, giống như chỉ cần nói một chữ cũng làm cô sợ đến chết, khiến Ngôn Mặc Bạch không biết nên mở lời như thế nào.

Đêm hôm đó đối với hai người mà nói đều là ngoài ý muốn.

Ngày đó Ngôn Mặc Bạch cũng không giống như bình thường, bị bỏ thuốc, được tính của thuốc rất mạnh anh cố gắng áp chế, không ngờ cô lại chủ động nhào vào ngực anh. Đại khái Ngôn Mặc Bạch cũng có thể đoán được lúc đó cô say đến nỗi nhìn anh thành người khác, một giây kia khi không đẩy cô ra được, sau đó khi trở về phòng thì anh không có cách nào ép được mình không muốn cô.

Có lẽ do được tính của thuốc nên anh mới điên cuồng như vậy. Nhưng sau khi thuốc hết tác dụng, sau khi tắm nước lạnh, bản thân cũng thanh tỉnh, anh vẫn đề cô dưới người điên cuồng muốn cô.

Đó là lần đầu tiên của Ngôn Mặc Bạch, lần đầu tiên quan hệ với phụ nữ, lần đầu tiên vì một người con gái mà điên cuồng như vậy, lần đầu tiên tim mình không kiểm soát được...

Muốn lấy được cô, không chừa thủ đoạn nào.

Hiện tại đã lấy được đến tay, cô đã làm vợ anh, thế nhưng anh lại tham muốn nhiều hơn, muốn thân thể và trái tim cô đều phải thuộc về anh.

Bá đạo mạnh mẽ đoạt lấy có thể có được thân thể của cô, nhưng trái tim của cô thì sao đây?

Đối mặt với vấn đề của họ. Nếu như cô không có cách nào đối mặt với đêm hôm đó thì trái tim vĩnh viễn cũng không có cách nào hướng về anh.

Ngôn Mặc Bạch giữ cầm cô, ép cô đối mặt với anh, anh chăm chú nhìn vào mắt cô, giọng nói rất chân thành, giống như lúc anh hỏi cô "Em rất dễ ỷ?", anh nói: "Nếu như, anh nói, người đêm hôm đó là anh... em sẽ như thế nào?"

Có hận anh không?

Trong nháy mắt Tư Mộ liền cứng người, mới đầu là kinh ngạc, sau đó dần dần trở nên phức tạp, mơ hồ... Hốc mắt chứa đầy nước mắt, cặp mi dài khẽ run, từng giọt nước mắt to lớn từ từ rơi xuống.

Tâm Ngôn Mặc Bạch lạnh ngắt, đối mặt với mười mấy sát thủ giỏi nhất anh cũng không thay đổi về mặt, nhưng bây giờ nhìn thấy nước mắt cô trái tim giống như bị bỏng, rất đau.

"Tại sao lại khóc?" Ngôn Mặc Bạch buông cầm cô ra, vuốt dọc theo cái cổ đẹp của cô rồi vòng ra sau gáy, tay nắm lấy gáy của cô để nâng đầu cô lên, sau đó liền cúi đầu ngậm lấy môi cô.

Nước mắt cô rất nhiều giống như hai dòng sông nhỏ bao bọc lấy mặt cô. Đôi môi lạnh như băng của Ngôn Mặc Bạch hôn lên dòng nước ngay môi cô, không cho nó chảy xuống, hôn rất nhẹ, dọc theo môi lên má rồi lên mắt cô...

Dịu dàng giống như đối với bảo vật.

Lông mi Tư Mộ thật dài giống như cánh bướm mùa xuân khẽ rung động.

Anh càng dịu dàng Tư Mộ càng không ngăn được nước mắt của mình.

Lực trên môi Ngôn Mặc Bạch đột nhiên tăng thêm, chuyển qua chóp mũi cao thẳng của cô, khẽ cắn một cái.

"A..." Tư Mộ bị đau kêu ra tiếng, đưa tay đẩy mặt anh ra, cặp mắt đen nhánh còn vương nước mắt, tức giận nhìn chằm chằm anh.

Ngôn Mặc Bạch nhìn khuôn mặt chưa khô nước mắt, hơn nữa cô còn tức giận nhìn mình chằm chằm thì khóe môi cong lên.

"Em nhìn em xem, khóc giống như con mèo nhỏ, khó coi chết đi được!" Cuối cùng Ngôn Mặc Bạch vẫn không chịu được nước mắt trên mặt cô, đưa tay lên lau giúp cô, nhưng vẫn quờ trách. "Biết người kia là anh nên rất khó xử? Không thể tiếp nhận?"

Editor: Queen - dd.lqđ

Trước khi ở cùng Tư Mộ, chưa từng có người phụ nữ nào đi cùng với Ngôn Mặc Bạch. Tính cách của anh luôn lạnh lùng phụ nữ không dám đến gần, nhưng lại có một số người không sợ chết mà chủ động đến gần anh, anh cũng không lưu tình một phát đá văng người ta đi.

Phiền nhất chính là nước mắt của phụ nữ.

Thế nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ của mình khóc, anh cũng cảm thấy phiền nhưng tâm trạng lại không giống như trong quá khứ.

Anh chưa bao giờ biết dịu dàng với phụ nữ, mặc dù thấy cô đau khổ khóc lóc, anh thay cô lau đi nước mắt nhưng tay vẫn dùng lực rất lớn.

Mặt Tư Mộ bị bàn tay to của anh lau tùm lùm, trong lòng cô thì đang hồ hởi.

Người đem đồ là Ngôn Mặc Bạch?

Tư Mộ ngạc nhiên ngồi trên đùi Ngôn Mặc Bạch, trong đầu nhớ đến lời anh nói.

Lại là anh?

"Tại sao có thể là anh?" Tư Mộ ngạc nhiên hỏi.

Bị anh phá thân còn vội vã kết hôn với anh hơn nữa lại không biết gì, cô có cảm giác mình đang bị lừa dối.

Đôi tay đang lau nước mắt trên mặt cô liền dừng lại, "Tại sao không thể là anh? Không phải là anh thì em hy vọng là người nào?"

Chỉ cần một câu nói, liền khiến anh nổi giận.

"Tại sao hôm đó em lại uống say thành như vậy, nhìn thấy anh liền nhào đến?"

Nghĩ đến điều này, Ngôn Mặc Bạch cảm thấy vô cùng khó chịu.

Còn hỏi tại sao là anh? Nếu như người kia không phải là anh mà là bất kỳ kẻ nào.. có phải cô cũng nhào đến như vậy không?

Trên mặt Ngôn Mặc Bạch giăng đầy mây đen, tay lau nước mắt cho cô nắm chặt thành nắm đấm. Nếu như cô dám nói "Tùy tiện nhào đến, vừa vặn nhào vào người anh mà thôi" nhất định anh sẽ bóp chết cô.

Tại sao hôm đó lại uống say thành như vậy? Editor: Queen - dd.lqđ

Lúc ấy chỉ cảm thấy như trời sắp sập, không uống say thì không được, nhưng bây giờ lại cảm thấy buồn cười.

Cô phải nói với Ngôn Mặc Bạch, vì hôm đó cô thấy bạn trai và người phụ nữ khác cùng nhau ra khỏi khách sạn sao? Điều này không liên quan đến anh, hơn nữa bây giờ cũng cảm thấy kỷ ức đó rất xa xôi, rất xa lạ.

Lúc ấy cảm thấy những điều đó là vết thương trí mạng, giống như khi bị anh nắm tạo thành dấu xanh xanh tím tím, lúc đó đau đến mức chết đi sống lại, nhưng chỉ một thời gian ngay cả sẹo cũng không có.

"Vậy tại sao lúc đó anh không đẩy em ra?" Tư Mộ nghe thấy câu hỏi của anh, đỏ mặt hỏi ngược lại.

Lời này giống như anh là cô bé quảng khăn đỏ vô tội còn cô là con sói đói nhào đến. Mặc dù sự thật là chính mình chủ động nhào đến, anh là một người đàn ông có thể đẩy cô ra.

"Tại sao anh phải đẩy em ra?" Ngôn Mặc Bạch tà mị nhíu mày, bốn cột hỏi ngược lại.

Tư Mộ im lặng.

Sự thật chứng minh, đàn ông không có người nào, không có ai không sắc, thật đưa đến miệng ai có thể cự tuyệt? Đẩy ra mới là chuyện lạ đó! Không phải ai cũng là Liễu Hạ Huệ*. Có lẽ Liễu Hạ Huệ ôm người vào ngực mà tâm không loạn vì ông có lòng mà không có sức thôi!

(*Liễu Hạ Huệ : tiếng Hán 柳下惠, 720 TCN- 621 TCN, tên thật là Triển Cầm (展禽), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề

có một chút tà tâm - Theo Wikipedia tiếng Việt.)

Tư Mộ hung hăng trừng anh, "Có phải anh đều không cự tuyệt những người phụ nữ chủ động tự dâng mình đến cửa không?" Editor: Queen - dd.lqđ

Bỗng nhiên Tư Mộ hỏi như thế, khoe miệng Ngôn Mặc Bạch cong cao hơn.

"Sao vậy? Em ghen à?"

Chợt phát hiện hai người đầu vô mồm cũng rất thú vị. Nếu lúc trước có cảm hoá tiền đến bản anh, anh cũng sẽ không làm chuyện ngu ngốc này.

Tư Mộ đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác, không nhìn anh. Nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ nói: "Em không có ghen!" Giùng giăng định đứng dậy cách xa anh.

Nhưng cô vừa động, Ngôn Mặc Bạch liền ôm chặt cô.

"Đừng động!" Sau đó vùi đầu vào hõm vai cô hô hấp, mùi hương trên người cô rất dễ ngửi, đánh thức con thú đang ngủ say trong người anh dậy.

Tay lại thò vào áo của cô, tìm nơi mềm mại tiếp tục nắm bóp. Cảm xúc nom mềm mịn màng tràn đầy lòng bàn tay, căng tròn no đủ mặc anh muốn làm gì thì làm.

Ngôn Mặc Bạch vô cùng yêu thích đôi tuyết lê mềm mại này. Lúc ngủ bất kể là ôm cô từ phía trước hay phía sau, tay anh cũng đặt lên ngực cô, sờ nắn đôi tiểu bạch thỏ của cô.

Tư Mộ bị anh trêu chọc thở gấp không thôi, nằm trong ngực anh rên rỉ.

Ngôn Mặc Bạch đã sớm không còn là tay mơ nữa rồi, trải qua mấy ngày đêm quan hệ, anh hiểu cơ thể Tư Mộ rõ như lòng bàn tay, đâu là nơi mềm cảm của cô, làm sao để cô động tình anh đều biết.

Cho nên chỉ cần vài động tác đã khiến cô hóa thành vũng nước.

Tay của anh dần dần đi xuống, từ cái bụng bằng phẳng của cô mò vào trong quần, rất có kỹ xảo mà mê mẩn nơi non mềm kia.

Anh đột nhiên dòi trợn địa làm Tư Mộ thanh tỉnh, mặt ửng hồng vô cùng quyến rũ, động tình lờm anh: "Anh làm gì vậy? Đây là bên ngoài, lại là ban ngày, nếu có người..."

Thật mắc cỡ chết được, bị anh trêu chọc vài cái liền không biết được phương hướng.

Muốn làm trong xe sao?

Vừa nghĩ tới sẽ làm vậy mạch máu liền căng phồng, nhưng lại lo lắng nếu có người tới dừng xe nhìn thấy thì sao? Tư Mộ cảm thấy máu mũi sắp chảy ra, nhưng vẫn cố gắng nói chuyện, ngăn anh tiến thêm thêm bước nữa.

Ngôn Mặc Bạch cười khế, thổi hơi bên tai cô khế nói: "Ngoan, đừng sợ! Sẽ không có người tới, cho dù có họ cũng không nhìn thấy!"

Cửa xe được làm bằng nguyên liệu đặc thù, có chức năng chống đạn, hơn nữa bên ngoài sẽ không nhìn thấy được bên trong, bên trong lại thấy rõ bên ngoài.

"Vậy cũng không cần!"

"Em dám nói không cần?" Ngôn Mặc Bạch luôn luôn không có kiên nhẫn, dụ dỗ đôi câu, Tư Mộ không ngoan ngoãn nghe lời, anh liền thay đổi sách lược, chỉ cần giọng nói của anh lạnh lẽo, nhất định nha đầu này không dám không nghe.

Thế nhưng lần này anh tính sai rồi, Tư Mộ hoàn toàn không nghe, đưa tay kéo cánh tay đang ở trong quần mình ra, cố gắng kéo ra ngoài. Nhưng sức lực của anh lớn như vậy, chỉ cần anh không muốn đưa tay ra ngoài thì cô có dùng hết sức cũng không làm tay anh nhúc nhích.

Vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt giống như, "Anh không ra ngoài đó xem em xử lý như thế nào?" liếc nhìn Tư Mộ, ngược lại ngón tay còn gạt quần lót của cô sang một bên, trực tiếp đi vào bên trong. Editor: Queen - dd.lqđ

Lúc này có một ánh đèn xe rọi đến, một chiếc xe đi vào vừa vặn dừng lại bên cạnh xe họ. Một thanh niên trẻ tuổi bước ra khỏi xe. Vừa xuống xe cậu ta nhìn chăm chăm xe của họ rồi huyt sáo.

"Mẹ nó! Xe này thật sự là con mẹ nó mà! Các cậu gặp qua chiếc xe này chưa? Chiếc xe mắc nhất, trâu bò nhất của dòng xe Porsche lại ở thành phố A, lại xuất hiện trước mặt mình, con mẹ nó thật quá có duyên rồi." Một thanh niên cầm đầu vừa đi quanh xe vừa nói.

"Xe đậu ở đây vậy nhất định chủ xe đang ở trong khách sạn rồi. Chiếc xe sang trọng như vậy khẳng định phải có hệ thống bảo vệ, chúng ta đụng vào nó, nhất định nó sẽ phát ra tín hiệu. Không bằng chúng ta đụng vào để tìm chủ xe rồi mượn chiếc xe này để vui đùa một chút?" Một thiếu niên nữa đi ra nhìn thấy chiếc xe cũng chảy nước miếng, nói ra một chủ ý tự cho là sáng suốt nhất.

Phía ngoài nói gì Tư Mộ đều nghe thấy hết, cô rất sợ.

Tư Mộ mặc cỡ suýt phát khóc, liền lắc mông, không để anh được như ý.

Thế nhưng cô rất ngốc, cô không biết, chỉ cần uốn éo một chút, chẳng những thuận tiện cho anh tiến công còn làm cho lửa dục của anh cháy mạnh hơn.

Trong mắt Ngôn Mặc Bạch dần dần hiện lên hai ngọn lửa, ngón tay từ từ đi vào, nhưng lại cúi đầu ngậm tai cô hung ác nói: "Tiểu yêu tinh, anh thấy em là cố ý..."

Bên ngoài không nghe được âm thanh trong xe, mấy thanh niên kia vẫn đi quanh xe, Ngôn Mặc Bạch không nhìn bọn họ, trong mắt chỉ có cô gái nhỏ đang nuốt mắt ngón tay anh.

Tư Mộ vô tội nháy mắt, nước mắt cũng sắp chảy ra rồi, mà ngón tay của anh lại càn rỡ đi vào, khiến cái hồ xuân thủy của cô bị khuấy động.

"Chúng ta trở về rồi tiếp tục được không?" Tư Mộ nhỏ giọng cầu xin.

Làm trong xe tất nhiên rất kích thích, mà phía ngoài lại có một đám người vây xem có phải.... kích thích qua mức không?

Ngôn Mặc Bạch, vui đầu vào ngực cô, miệng há to thở dốc, không để ý đến lời cầu xin của cô, há miệng ngậm lấy một bên mềm mại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Xe Chấn Trong Truyền Thuyết?

"Úm a. ...." Tư Mộ bị anh cắn như vậy, thiếu chút nữa kêu to ra tiếng.

Bàn tay đưa lên nắm lấy cái đầu đang ghé trước ngực, gắt gao cắn môi, nhưng vẫn không nhịn được mà ngậm ra vài tiếng, cũng là do người này cắn, dùng đầu lưỡi treu chọc cô, hàm răng chậm rãi ma sát.

Ngoài xe, mấy người thiếu niên vẫn chưa đi, thậm chí còn có người đi lại kề sát mặt vào cửa kính của xe, cố gắng nhìn vào trong.

"Các cậu sang đây xem, cửa kính của xe này hình như có chút kì lạ! Nhìn qua cũng giống như các cửa xe bình thường khác, nhưng tại sao chúng ta đều không thể nhìn thấy được bên trong?" Vừa mới dạo quanh một vòng, người thiếu niên đưa mặt mình lại gần cửa xe nghiên cứu.

"Bên trong có thể nhìn ra bên ngoài, bên ngoài không nhìn thấy được bên trong." Một người thiếu niên khác nghiên cứu một lát, sau đó nhàn nhạt nói: "Hơn nữa đây còn là kính chống đạn, độ cứng vô cùng cao, đạn bình thường không thể làm gì nó."

Những người còn lại đều vô cùng tò mò tới gần nhìn, chưa nói tới giá trị của chiếc xe này, mà trang bị cũng tốt như vậy, nguyên thủ quốc gia cũng dùng những loại xe như vậy đi?

Có một thiếu niên không tin, kê mặt lên trên cửa kính, chính là muốn nhìn một chút cấu tạo bên trong xe như thế nào.

Khuôn mặt kia dán vào cửa xe như vậy, để trên mặt kính cũng bị biến dạng, ánh mắt Tư Mộ đảo qua, bị dọa làm cho bàn tay nắm chặt hơn, hận không thể nhổ hết tóc trên đầu anh xuống.

Ngôn Mặc Bạch đang ăn vô cùng vui vẻ, đột nhiên bị cô kéo làm cho da đầu đau một trận. Nhưng trong mắt vẫn tràn đầy lực quang, tình trùng lên não, càng mãnh liệt kích thích như vậy, anh càng thích.

Ngoài miệng cắn một cái, một tay vuốt ve ở trên, tay còn lại cũng không an phận di chuyển xuống phía dưới cơ thể cô tìm kiếm. ....

Tên cầm thú này!

Tư Mộ thật không quên được lần này, bên ngoài đang có nhiều người nhìn như vậy, cửa kính cũng không phải là loại màu đen chắn ánh sáng kia. .... mà là thủy tinh màu trắng, ở ngoài đều thấy rõ ràng tất cả mọi thứ bên trong.

Truyện được chuyển ngữ tại ddld.

Đẩy đầu anh ra liền gãy dựa đứng lên. Một người bạo phát thật là đáng sợ, nếu là bình thường, một ngón tay của Ngôn Mặc Bạch cũng có thể nhấn chết Tư Mộ, nhưng mà bây giờ cô đang quýnh lên, sức mạnh bùng nổ không thể khinh thường.

Ngôn Mặc Bạch trực tiếp bị cô đẩy ra, ngã xuống ghế dựa, mà chính cô cũng lao đảo một cái, trọng tâm không vững liền lắc qua đụng vào cửa xe.

Đầu của cô đụng vào cửa xe đúng ngay chỗ mặt của người thiếu niên áp lên “Bang” một tiếng, bị bắn trở lại.

“Oa——” Lực va chạm lớn như vậy, trên đầu nhẹ thì sưng thành một cục u, nặng thì chấn thương não, cô bị đau tới nổi mặt cũng nhăn thành cái bánh bao rồi.

Ngôn Mặc Bạch mới vừa rồi còn đang vui mình trong ôn hương nhuyễn ngọc, ngoài miệng hưởng thụ trên tay cũng đều đã vội vàng, chờ mong tiếp theo chính mình sáng khoái làm qua xe chấn. Nhưng mà ngay sau đó đã bị bà xã của mình người mà bình thường xem ra vô cùng mảnh mai quăng cho bay ra.

Anh kinh ngạc nhìn cô gái đã ném anh ra, sau đó chính cô cũng bị té ngã ra ngoài, quả thật trọn mắt há miệng, không thể tin.

Nhưng khi nhìn thấy cái đầu của cô nặng nề đụng vào cửa kính, “bang” phát ra một tiếng vang thì anh lập tức bò dậy, đưa tay ra kéo cô gái bị đụng cho giật ngất thiếu chút nữa hôn mê trở về, ổn định ở trên đùi, kiểm tra xem đầu cô bị đụng có gây ra vết thương nào không.

Bản thân anh hiểu rõ cửa kính của xe mình có độ cứng cao. Đạn cũng không thể xuyên qua, mà đầu của cô có thể so với đạn sao?

Tay nhẹ nhàng xoa chỗ bị đụng của cô, chỗ đó đã có thể từ từ nhìn thấy cục u nhỏ, ửng hồng.

Ngôn Mặc Bạch vô cùng đau lòng, nhưng trên mặt lại rất là nghiêm túc, mở miệng giáo huấn cô: “Em điên rồi sao? Đụng đầu vào đó?”

Từ Mộ đau đến nước mắt rơi lã chã, trong lòng vô cùng uất ức, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở oán trách: “Nếu không phải do anh. ....em cũng sẽ không bị như vậy.”

Càng ngăn cản anh, anh càng ngông cuồng, càng rõ, lại còn giở thủ đoạn, làm nhiều việc cùng lúc.

Còn không phải bởi vì cô sợ bị người khác nhìn thấy, nên mới đẩy anh ra chứ sao. Người ta cũng đã áp mặt lên cửa xe nhìn rồi, nước miếng còn tí tách nhỏ giọt, nếu cô còn có thể không kiêng kị gì cùng anh chơi xe chấn, vậy thì đúng là không còn mặt mũi nhìn người.

“Anh thế nào?” Đang mong đợi một bữa tiệc lớn vào miệng, kết quả thịt vừa đến miệng thì lại vụt mất, giọng điệu vô cùng không vui, ngay sau đó lực đạo trên tay cũng vô tình tăng thêm. Xoa tới nổi Từ Mộ đau đến gào khóc mới thả ra.

Vốn là, trong xe hết sức an toàn, bên ngoài cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe được, coi như người khác đem trông mắt nhìn thật kĩ cũng không thể thấy được, cô còn sợ cái gì?

Đúng lúc anh đang vô cùng hưng phấn, đột nhiên bị cô kêu ngừng, một chút tính tình dễ chịu còn lại cũng bị làm cho biến mất.

Nếu như vì vậy mà bị bắt lực, thì dựa vào đâu để duy trì cuộc sống vợ chồng hài hòa? Không thể hàng đêm sênh ca, cô làm sao trả hết nhiều khoản nợ được đây?

Nếu như mà gia bắt lực rồi, về sau em liền hiểu được hối hận là như thế nào?

Ngôn Mặc Bạch nhắm chặt mắt lại, hung hăng hít một hơi, thật muốn đem cô gái trong ngực xách lên đánh một trận.

Trong xe động tĩnh kịch liệt như vậy, bên ngoài một chút phản ứng cũng không có đó là điều không thể nào.

Chỉ là khi Từ Mộ đụng vào cửa kính gây ra tiếng vang, khiến cho thiếu niên đang áp mặt kia khăn trương, nhảy ra hơn một thước, trọn mắt há hốc mồm nhìn xe.

“Oa? Các cậu vừa rồi có cảm thấy được xe đang chấn động hay không?” Nam hài xoa xoa mắt, sợ chính mình hoa mắt, liền hỏi lại những người bên cạnh để xác nhận.

“Ách —— hình như có rung một chút!” Thiếu niên bên cạnh gãi gãi đầu, cũng không xác định lắm, “Vậy cậu mới thấy cái gì rồi hả? Tại sao lại đột nhiên nhảy ra?”

“Mình cảm nhận được bên trong truyền tới một tiếng vang, giống như là âm thanh của thứ gì đó đập vào cửa xe, làm cho mình hoảng sợ, nên mới nhảy ra thôi.”

“Vậy rốt cuộc cậu có thấy được cái gì hay không?”

“Ách —— không có thấy được gì cả ——”

Một đám thiếu niên đồng loạt khinh bỉ: “Hừ! Cậu đều đem cả đầu áp sát vào bên xe rồi, làm sao có thể không thấy gì được? Mắt cậu bị mù à?”

“Thật sự là không nhìn được!” Thiếu niên mới vừa kè mặt lên cửa xe, trên mặt vẫn còn lưu lại dấu ấn. Bị những bạn học khi dễ, cậu không phục lắm, tức giận thẳng tay chỉ vào xe la lên: “Không tin, các cậu tự mình đi xem đi, các cậu có thể nhìn thấy bên trong, lão tử liền quý xuống đập đầu với các cậu.”

Các thiếu niên đều là tuổi trẻ khí thịnh, chỉ một câu nói, liền dẫn đến một trận cãi nhau, mọi người đều không chịu thua, vì vậy nghĩ cách thay nhau đi lên tìm tòi xem thử.

“Cậu nói, bên trong xe sẽ có người hay không?” Người thiếu niên tà ác nhìn xe: “Không phải là làm xe chấn đấy chứ?”

“Không lẽ đây chính là xe chấn trong truyền thuyết?”

.....

Bên trong xe, Tư Mộ kinh ngạc nhìn những thiếu niên đang đứng nhìn bên ngoài xe, mà những lời bọn họ nói, cô đều nghe rất rõ.

Vậy mà không nhìn thấy?

Không phải đâu?

Nhìn Ngôn Mặc Bạch một chút, người này đang cười như không cười nhìn cô, ngón tay xoa đầu giúp cô không biết từ lúc nào đã dòi xuống trước ngực, tiếp tục vuốt ve.

“Này——” Tư Mộ cực kì tức giận đẩy tay anh ra.

Tên khốn này nhìn ngoài mặt tốt như vậy, anh tuần bát phàm, ngọc thụ lâm phong, nhưng cũng là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới. Không có việc gì lại yêu yêu, xoa bóp sờ sờ vật kia của cô, thật là chịu đủ rồi!

Lại nói trước đó Tư Mộ còn muốn chủ động hạ gục anh, kết quả mới ở chung được vài ngày, này có thể mang thương tích ra trận, ở trên giường trong bệnh viện cũng đã rục rịch rồi

Cho nên không cần cô chủ động, chỉ là bị động tiếp nhận cũng làm cô chịu không nổi.

Ngôn Mặc Bạch bị cô đẩy ra, cũng không giận, lấy di động ra gọi điện: “Này, gọi vài người qua bãi đậu xe.....”

Tư Mộ vừa nghe được rất muốn đập đầu vào tường. Cô kéo vạt áo của anh hận không thể đem quần áo của anh xé rách.

“Anh kêu người qua đây làm gì?”

Bên ngoài người vây xem cũng đã thành một vòng, anh còn ngại ít, muốn kêu thêm người qua đây vây xem sao?

“Không phải em nói có người ở đây, em xấu hổ sao? Anh gọi người tới lời hết mấy tên tiểu tử này đi.....” Anh nhìn cô ý vị thâm trường, tay niết gương mặt cô, sau đó đưa môi mình sát lại môi cô, như có như không đụng nhẹ một cái “Anh nhất định phải ở chỗ này sáng khoái một lần.”

Mặt Tư Mộ đều đã đỏ ửng lên, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào anh: “Cảm thú!”

“Đàn ông ở trước mặt phụ nữ đều là cảm thú!” Ngôn Mặc Bạch hôn nhẹ xuống môi cô, cười khê: “Đừng chối, thật ra thì em cũng rất hưởng thụ hành động cảm thú này của anh!”

Nhìn! Ngôn Mặc Bạch chính là như vậy, cảm thú cũng phải quang minh chính đại, đúng lí hợp tình.

Nói xong, lưỡi anh quét qua một vòng quanh môi cô, liền cạy mạnh cạy miệng của cô ra, tiến quân thần tốc.

Truyện được làm tại dđlqđ

Tư Mộ thừa dịp lúc lưỡi của anh đang quấn lấy đầu lưỡi của cô, bừa môi một cái, miệng mút lấy lưỡi anh không thả.

Ngôn Mặc Bạch không hề đề phòng bị cô làm như vậy, bị cô dùng lực mạnh, đầu lưỡi có hơi đau.

Nếu cô muốn chơi, Ngôn Mặc Bạch đương nhiên vui lòng theo cùng.

Mặc kệ trên miệng cô muốn làm gì, anh nhanh chóng đưa tay xuống hạ thân cô trước.

Tay đưa vòng qua phía sau cô kéo hai chân của cô ôm ngang hông mình, để cho hai nơi phía dưới thân mật hơn, gần sát không một khe hở. Tay nâng mông của cô dùng sức, vẫn còn muốn đem cô áp sát nơi đó của anh.

Tư Mộ bị nơi đó của anh đụng vào rất khó chịu, trên miệng dĩ nhiên liền há ra, buông tha lưỡi của anh. Nhưng Ngôn Mặc Bạch làm sao có thể bỏ qua cô?

Một tay cố định cô, một cánh tay kia lại đưa vào trong quần áo cô, đem áo ngực của cô cởi ra.

Anh cởi cúc áo cực kì nhanh, mặc dù vẫn còn ba hàng đơn, nhưng một giây đồng hồ thì đã cởi xong. Cái tốc độ đó giống như đã luyện tập qua hàng nghìn lần vậy.

“Này, anh làm gì vậy? Nơi này còn có người——” Sau khi cởi áo ngực xong, anh lại bắt đầu cởi tiếp áo ngoài của cô. Hôm nay Tư Mộ mặc áo len cao

cỏ, lại vô cùng rộng rãi, điều này giúp cho anh cúi đầu lại càng thêm dễ dàng rồi, hai ba lần thì đã cúi được hết đồ trên người cô xuống.

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu ngậm chặt hạt đậu nhỏ phần hồng phía trước một bên ngực trắng nõn của cô, giọng khàn khàn nói: “Không sợ, bọn họ lập tức đi ngay——”

Đi đâu hả? Một đám người trẻ tuổi đang tranh luận sôi nổi, chỉ còn thiếu chưa phá hủy xe của bọn họ để nghiên cứu.

Lúc này, một người thiếu niên đi vòng qua phía bên cô, đưa tay ra gõ cửa xe, sau đó ánh mắt nhìn thẳng tắp, cái biểu tình kia giống như thật sự nhìn thấy được bọn họ. Tư Mộ bị dọa ôm chặt lấy đầu Ngôn Mặc Bạch.

Đầu Ngôn Mặc Bạch lập tức dính sát vào nơi mềm mại thơm dịu của cô, vô cùng hài lòng, nghĩ thầm, thật ra thì có người ở bên ngoài cũng không tồi, thỉnh thoảng còn có thể hưởng thụ phúc lợi do sự sợ hãi của cô mang tới.

Một lát sau, Tiểu Cửu liền dẫn theo hơn mười người tới bãi đậu xe, nhìn thấy mấy thiếu niên đang vây quanh chiếc Porsche của Boss mình, giống như đang nghiên cứu cái gì đó, vì vậy cậu lạnh giọng nói: “Các cậu đang làm gì ở đây?”

Một thiếu niên bị sự xuất hiện bất ngờ của Tiểu Cửu và hơn mười người to lớn khỏe mạnh khác làm cho hoảng sợ, lập tức lùi lại, cách xa chiếc xe ba thước.

“Xin, xin hỏi, cái xe này, là, là của các người à?” Một người thiếu niên khác còn không biết sống chết đặt ra câu hỏi, còn có suy nghĩ muốn hỏi chủ xe cho mượn xe để chơi đùa một lúc. Chẳng qua do sự xuất hiện bất ngờ như vậy, cậu ta khó tránh khỏi bị dọa cho cả lẫn.

“Cho các cậu năm giây, lập tức biến mất khỏi bãi đậu xe!” Mặc dù Tiểu Cửu là một mỹ thiếu nam, nhưng vào thời điểm cậu lạnh mặt lại, chính là Tu la địa ngục, biểu tình lạnh lùng, khiến cho người nhìn cảm thấy sợ hãi.

“Nhưng.....” Vị thiếu niên kia còn đang muốn nói điều gì, liền bị đồng bạn lôi kéo, vài người lập tức chui vào trong xe, nổ máy vài cái liền chạy trốn chết.

Tiểu Cửu nhìn qua mấy cái đuôi xe đang lắc lư chạy mất, rồi lại quay sang nhìn xe của đại ca mình, yên lặng giơ tay lên ý bảo mười mấy người sau lưng lùi lại phía sau trăm mét, chặn ở cửa bãi đậu xe. Ngay cả một con ruồi cũng không thể lọt vào.

Dùng đầu ngón chân cũng có thể biết đại ca đang ở bên trong làm cái gì, nhất định là đám tiểu tử kia đến quấy rầy việc của anh ấy, nên mới gọi điện thoại cho cậu dẫn theo người tới dọn dẹp.

Mấy người trẻ tuổi phía ngoài đã bị Tiểu Cửu dẫn người tới đuổi đi hết, hơn mười mấy người bọn họ đứng bên ngoài cách một trăm mét để bảo vệ, không để cho người nào đi vào quấy rầy bọn họ.

Tư Mộ đều đã nhìn thấy mọi chuyện xảy ra ở bên ngoài, Ngôn Mặc Bạch ngậm nhũ hoa trước ngực của cô một cái, sau đó nhướn mày nhìn về phía cô: “Bây giờ, em đã hài lòng chưa? Kia, có thể bắt đầu?”

Mặt Tư Mộ lúc này đã đỏ ửng, đầu cúi thật thấp, giữ lấy đỉnh đầu đang ghé vào trước ngực cô, rầu rĩ nói: “Không thể về nhà làm tiếp sao?”

Như bây giờ, vẫn là bị người vây xem?

Người vây xem trước đó đều không biết gì, cho dù biết bọn họ ở trên xe làm cái gì, cũng không thấy được người, không biết trong xe là ai. Nhưng mà bây giờ đôi thành đám người Tiểu Cửu đứng ở phía xa, tạo thành vòng tròn vây bọn cô ở giữa, nhất định là bọn họ đều biết trong xe đang xảy ra chuyện gì, như vậy sau này cô làm sao có thể gặp người được?

Xe chán cái gì, cô cũng rất mong chờ, nhưng lần sau nhất định phải tìm một nơi tĩnh lặng, ít người, nếu không bị vây xem, thật sự rất mất mặt.

Ngôn Mặc Bạch vất vả lắm mới được nếm ngon ngọt, vì vậy mặc cho cô khuyên như thế nào đều vô dụng cả.

Một bên vừa ăn nhũ hoa trắng tuyết của cô, một bên lại đưa tay cời quần cô. Phía trên miệng không hề rảnh rỗi, mà tay cũng không trì hoãn, trên dưới chăm sóc, một bộ động tác được hoàn thành vô cùng nhanh chóng, chỉ một lát, cả người Tư Mộ liền ‘xích lỏa’ ngồi trên đùi anh, đôi chân thon dài trắng nõn của cô bị anh kéo tới ôm ngang hông anh lần nữa, nơi kia không có gì ngăn chặn liền trực tiếp dán lên nơi kia của anh.

Việc đã đến nước này, Tư Mộ đã không còn đường phản kháng rồi.

Có câu nói thế này: Cuộc sống giống như cường gian, nếu đã không thể phản kháng, vậy thì cứ hưởng thụ đi!

Giờ phút này, Tư Mộ muốn nói là, nếu không phản kháng được, vậy thì chủ động đi!

Dù sao mục đích của cô cũng là hạ gục Ngôn Mặc Bạch, sau đó mang thai sinh con, không làm như thế sao có thể mang thai?

Đôi chân vòng qua ôm chặt hông anh, canh hướng đứng tới nơi đó của anh, sau đó như có như không, từ từ ma sát vài cái.

Ngôn Mặc Bạch rốt cuộc không nhịn được, bị cô ma sát cho rên nhẹ lên một tiếng.

Tư Mộ chưa từng nghe qua tiếng động tình của đàn ông, mặc dù xem qua vô số phim hành động tình yêu, cũng chưa từng nghe qua tiếng kêu của đàn ông khi hoan ái. Giờ phút này nghe được tiếng Ngôn Mặc Bạch tuy chỉ là một cái hừ nhẹ, nhưng cũng khiến cho cô máu dịch sôi trào.

Cực kì có cảm giác thành công.

Vì vậy càng ra sức cọ xát cái nơi kia, cơ thể dán vào lồng ngực của anh, không biết từ lúc nào anh đã cởi sẵn áo để cho cô trực tiếp dán lên cơ ngực cứng rắn của anh. Hai luồng mềm mại đè ở trước người anh, khiến cho hô hấp của anh đều trở nên khó khăn vô cùng.

Cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, khẽ đẩy cô ra, tay chân nhanh nhẹn cởi bỏ hết quần áo trên người, lần nữa kéo cô qua, dựa theo vị trí vừa rồi đem cô an trí ở trên đùi mình.

Hai người cùng xích lửa, nơi kia không có bất kì ngăn trở.

Trước đó Tư Mộ bị anh hôn một lúc lâu, lại bị anh trêu chọc một hồi, hiện tại đã sớm động tình, toàn thân nóng lên lại không có khí lực, chỉ nghĩ muốn khẩn cầu anh cho nhiều hơn.

Vì thế, Ngôn Mặc Bạch sau khi thấy cô đã chuẩn bị tốt, nhẹ nhàng động một phát, liền chôn vào một phần.

Cô vẫn luôn chặt như vậy, anh nửa bước khó đi. Ngôn Mặc Bạch nhìn nơi nào đó của mình, khẽ nhú mày khó chịu, nhưng cũng không dám quá mạnh, đành phải tiến hành theo tuần tự, một tác một tác tiến vào.

Thật ra thì động tác chậm như vậy vẫn làm cho Tư Mộ cảm thấy đau. Còn không bằng anh lập tức đi vào, cho cô sáng khoái. Vì vậy cô chủ động đón lấy anh, cả người anh liền cứ như vậy tự nhiên thoải mái thuận lợi xâm nhập.

Này tron tron mềm mại ấm áp khít khao, khiến cho miệng anh hít sâu một ngụm khí lạnh.....

Ngôn Mặc Bạch lúc này giống như đang đi dạo ở trên mây, cả người đều lâng lâng sáng khoái.

Khi anh đi vào toàn bộ, Tư Mộ khó chịu hừ ra tiếng. Ngôn Mặc Bạch biết giờ phút này cô rất khó chịu, cho nên cũng không dám có hành động gì, cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, cố gắng khắc chế xúc động muốn tiến tới của chính mình.

“Như thế nào, bảo bối?”

Giọng nói khi động tình của anh, khàn đục ám muội trầm thấp càng tăng thêm cảm giác mị hoặc, lại có chút ôn nhu hiếm thấy.

Tư Mộ vòng tay ôm chặt cổ anh, nhắm mắt lại rên rỉ: “Anh, nhẹ một chút——”

Tư Mộ đã nói như vậy, Ngôn Mặc Bạch làm sao có thể tiếp tục nhện?

Thân thể bắt đầu động, vốn là còn muốn nhớ dẫn dò của cô nhẹ nhàng một chút, nhưng sau này cảm giác mát hồn càng ngày càng chiếm tới, anh đã sớm phiêu phiêu dục tiên, quên hết tất cả, sớm đem hết những lời của Tư Mộ quẳng ra sau đầu.

Thậm chí dù cho Tư Mộ có đâm anh bày tỏ kháng nghị, còn khóc lóc cầu anh tha cho, nhưng anh hoàn toàn đều không nhìn, cô càng kịch liệt kháng nghị, lại càng thêm kích thích anh.

Đến sau cùng, Tư Mộ thiếu chút nữa ngất đi, mà sức chiến đấu của anh quá mạnh mẽ, lại còn thiên về đánh lâu dài Tư Mộ chống đỡ được tới khắc anh kết thúc, đã tức giận tới suy yếu rồi.

Trong chiếc xe xa hoa lăng phí trần ngập hơi thở tình dục, không gian nhỏ hẹp an tĩnh chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của hai người, một thô ráp, một suy yếu.....

Ngôn Mặc Bạch thỏa mãn ôm Tư Mộ, tay vẫn còn vuốt ve ở trước ngực cô.

“Bảo bối, em thật giỏi!”

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu hôn nhẹ cái trán tron bóng của cô, thỏa mãn thở ra hơi.

Giỏi em gái anh!

Tư Mộ lúc này giống như đã chết qua một lần, hơi thở yếu đuối ngay cả hơi sức mắng người cũng không có, đáp lại Ngôn Mặc Bạch, chỉ có một bộ dạng xem thường.

May mắn là trong xe mở máy điều hòa, hai người nghỉ ngơi một lúc lâu, mới mặc quần áo xong.

Tư Mộ đã sớm không còn hơi sức, cho nên quần áo là do Ngôn Mặc Bạch mặc giúp cô.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch chỉ biết cởi áo ngực, mà không biết mặc làm sao. Mặc quần cũng hết sức phiền toái, cũng may áo len của Tư Mộ là dạng trung trực tiếp mặc vào, có thể che tới mông.

Sau khi Ngôn Mặc Bạch mặc quần áo vào, bộ dạng chỉnh tề, liền mở cửa sau ra, rồi đi vòng qua phía bên này Tư Mộ, trực tiếp bế cô lên, rồi nhét vào ghế ngồi trước. Nghiêng đầu nói với các thủ hạ đứng gác ở cách xa đó: “Tôi đi trước, các cậu cũng rút lui hết đi.”

Mặt Tư Mộ cũng không dám ngẩng lên, cô thậm chí còn cảm nhận được ánh mắt của mười mấy người này đang chăm chú nhìn mình.

Ngôn Mặc Bạch, đúng là một tên khốn kiếp!

Anh muốn lái xe thì tự chui vào ghế lái phía trước là được, tại sao còn phải xuống xe? Đáng ghét hơn anh còn ôm cô lên ghế ngồi phía trước.

Anh là có ý muốn cho các anh em của mình biết sao?

Mới vừa khởi động xe, Ngôn Mặc Bạch đột nhiên quay đầu nhìn sang phía người bên cạnh đang ủ rũ: “Nếu không lát nữa chúng ta trở về ba mẹ bên kia ăn cơm nhé?”

Lần trước trở về Phó gia, cũng là vào lúc Ngôn Mặc Bạch mới xuất viện, cách đây đã hơn mười ngày.

Trong khoảng thời gian anh ở nhà dưỡng thương này, Tư Mộ vẫn luôn ở trong nhà, duy nhất ra cửa một hai lần là đi chơi cùng với bạn.

Thật ra thì không phải do Tư Mộ không muốn trở về, Ngôn Mặc Bạch đang ở nhà dưỡng thương, nếu như Tư Mộ trở về nhà một mình mà nói, khó tránh khỏi việc ba mẹ cô sẽ hỏi này nọ. Về nguyên nhân thật sự cô và Ngôn Mặc Bạch kết hôn, chỉ có mẹ Tô San biết, ba cô không biết gì cả. Tân hôn thường xuyên chạy về nhà mẹ đẻ, mà còn là một mình, khó tránh khỏi ba mẹ cô sẽ có hiểu lầm.

Tư Mộ không thể nhìn nỗi ba mẹ đau lòng khổ sở, liền rõ ràng nên ít về nhà thôi. Trái lại thì thường xuyên gọi điện thoại, mỗi ngày hoặc cách một hai ngày gọi một lần nói chuyện phiếm cùng ba mẹ.

Mỗi lần Phó Minh Vũ nói chuyện điện thoại với con gái, đều cười rất vui vẻ, tâm tình tốt, vì vậy bệnh tình liền nhanh chóng khỏe lại.

Hai ngày trước đi bệnh viện làm kiểm tra, bác sĩ nói khôi phục rất tốt, chưa tới mấy tháng, có thể hoàn toàn bình phục.

Ngày hôm qua khi Tư Mộ nhận được điện thoại của ba mình, liền muốn trở về một chuyến, nhưng không biết sao Ngôn Mặc Bạch lại thực hiện lệnh cấm túc thật sự rất đúng lúc, nên cô cũng không dám nhắc tới.

Hiện tại Ngôn Mặc Bạch lại chủ động đưa ra yêu cầu về nhà mẹ đẻ ăn cơm, dĩ nhiên Tư Mộ vô cùng vui lòng.

“Được được!” Người lập tức liền cao hứng lên, giống như người mới nãy ngồi phịch ở một chỗ giả chết là hai người khác vậy.

Trong mắt Ngôn Mặc Bạch lóe lên quét qua người cô một chút, ánh mắt dừng lại trên đùi cô, khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười quý dị: “Em cứ như vậy mà đi?”

Tư Mộ ngoan ngoãn ngồi thẳng, hai chân khép chặt lại, trừng mắt nhìn anh: “Còn không phải tại anh!”

Ngôn Mặc Bạch cười khẽ, vô cùng hưởng thụ loại xấu hổ mang theo làm nũng này của cô, có lẽ khi cô trừng, trong mắt của anh, đó là khuôn mặt giận dữ.

“Lên lầu tắm, anh gọi người tới mua quần áo cho em thay.” Ngôn Mặc Bạch đưa tay sờ cái chân mịn màng của cô, cười nói.

Tư Mộ hận không thể một cước đạp cho tên cầm thú này bay ra ngoài, không buông tha bất cứ cơ hội nào để ăn đậu hũ của cô, thật là quá đáng ghét!

“Hôm kết hôn em có mang theo quần áo tắm rửa, để ở khách sạn không mang về, chắc là vẫn còn ở đó, vậy em mặc đồ đó là được rồi!”

Đồ của Ngôn Mặc Bạch mua cho cô đều đắt muốn chết..... Tư Mộ tự nhận mình không phải là loại phụ nữ ham hư vinh gì, từ nhỏ chi phí ăn mặc đều rất tốt không có thiếu, nhưng cô cũng không quá thích những thứ sang trọng quá mức này. Trong nhà đã có rất nhiều đồ, tất cả đều mới, mua nữa mà nói, thật sự là đốt tiền mà.

Ngôn Mặc Bạch cũng không có ý kiến, xuống xe ôm cô đi tới thang máy phía bên kia.

Tiểu Cửu vốn là chờ đại ca lái xe đi mới rời khỏi, vì vậy khi Ngôn Mặc Bạch xuống xe, bọn họ mười mấy người đứng thẳng tắp nhìn đại ca của mình ôm chị dâu đi tới.

“Này, Ngôn Mặc Bạch.....” Cái người khốn kiếp này, cô muốn được nhìn thấy ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tắm Uyên Ương

Mới vừa rồi bị anh ra sức giày vò, giờ phút này mặt cô ửng hồng, vô cùng thẹn thùng ôm lấy Ngôn Mặc Bạch, trốn vào trong ngực của anh, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Cái đầu nhỏ không ngừng cọ vào ngực anh, khiến tim anh cũng ngứa ngáy.

Ngôn Mặc Bạch hoàn toàn không rõ tại sao cô phải xấu hổ, anh chỉ hường thụ đáng về xấu hổ, đáng yêu của cô.

Cho nên bàn tay đang đặt trên mông cô khẽ bóp một cái, thỏa mãn lại há hê: "Hôm nay biểu hiện của em còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, coi như đã trả nợ gấp đôi. Lần sau cứ thế mà phát huy!"

Tư Mộ chợt ngẩng đầu, đôi mắt phun lửa nhìn thẳng vào đôi mắt mang ý cười của anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Gi! Anh còn muốn lần sau? Em muốn anh đền tiền thuốc! Anh gần như đã bẻ gãy eo em." Nghiêng mặt qua liền nhìn thấy mười mấy người đứng thẳng tắp như hàng cây bạch dương, liền đỏ mặt vui đầu vào ngực anh, há mồm cắn viên đạn đỏ trước ngực anh.

"Hít.." Ngôn Mặc Bạch hít sâu một hơi, khẽ mắng "Tiểu yêu tinh", nhưng cũng không tức giận, lông mày khẽ nhíu, cười nói: "Bồi thường tiền thuốc? Điều đó không có khả năng, trừ khi em trả lại vật anh đã cho em."

"Khi nào thì em lấy đồ của anh chứ?"

"Mới vừa rồi đó! Tất cả đều cho đi vào..." Anh nín nín môi, đáng về vô tội.

Lại đang diễn trò?

Tư Mộ bị vẻ mặt này của anh làm cho dao động, sau khi lấy lại tinh thần, lại nhớ đến anh đang vu oan cho mình, cô nắm chặt tay thành quả đấm hét lên: "Mới vừa rồi anh cho em cái gì? Bà đây cái gì cũng không lấy được..."

Ngôn Mặc Bạch bị cô quát chẳng những không tức giận, mà lại cười như không cười nhìn, đôi tay dùng sức nắm bóp người cô.

Cái gì?

Cuối cùng Tư Mộ cũng đã biết anh đang ám chỉ điều gì?

Nghẹn đỏ mặt, cắn chặt răng, thậm chí: Ngôn Mặc Bạch, anh là đại cảm thú siêu cấp vô địch nhất thế giới!

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ như máu ở trong ngực mình, cười đến đáng đánh đòn nói: "Nghĩ gì vậy? Nếu em có thể trả lại tất cả cho anh, anh sẽ suy nghĩ đến việc bồi thường tiền thuốc."

Tư Mộ nắm chặt quả đấm, khốn kiếp, khốn kiếp! Mới vừa rồi không phải anh bắn một phát súng lục mà là súng cát, một phát bắn ra vô số hạt cát.

Cho dù đem cô đi giải phẫu, cũng tìm không ra. (Nói chung có thể hiểu hai câu này: Chị bị anh nói đến mức không thể nói gì được.)

Thật là quá vô sỉ, quá lưu manh rồi!

Tư Mộ tự nhận mình không phải một danh môn khuê tú, không lịch sự cũng không dè dặt, thậm chí ở cùng mấy người Sở Kỳ một thời gia đãi, cũng có một chút lưu manh vô lại.

Nhưng mà bây giờ đối mặt với Ngôn Mặc Bạch, cô phát hiện mình chẳng là cái gì.

Người này là Ngôn Mặc Bạch mặt lạnh, ít nói, lịch sự, lạnh nhạt, mà lúc đầu cô gặp sao?

Rõ ràng anh miệng lưỡi trơn tru còn mặt người dạ thú nữa chứ!

Thấy cô tức giận không nói, Ngôn Mặc Bạch ôm cô bước đi thật nhanh về phía thang máy.

Ngôn Mặc Bạch coi những người vây xem như tượng, nhưng họ có mắt, có lỗ tai có tư tưởng là người sống sờ sờ đó!

Đại ca của bọn họ lại tán gái trước mặt nhiều người như vậy.

Dĩ nhiên, người đại ca đùa giỡn chính là bà xã của mình, cái này không quan trọng, quan trọng là đại ca làm sao lại nói ra những lời như vậy? Đây là Boss mặt lạnh không gần nữ sắc sao?

Một đồng người đứng ở đó, không tin vào hai mắt của mình, cũng không tin lỗ tai của mình, thậm chí cảm thấy đầu óc của mình cũng ngưng hoạt động.

Tóm lại, từ giờ phút này hình tượng Ngôn Mặc Bạch trong lòng bọn họ hoàn toàn bị phá vỡ rồi!

Mọi người nhìn bóng dáng đại ca đang dần dần khuất xa, ai cũng vui mừng: Có yêu thật tốt! Cảm thấy mình sẽ không tịch mịch nữa, chúng ta không bao giờ lo lắng nữa! Chúng ta cũng phải tìm phụ nữ thôi.

....

Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ vào thang máy, dọc đường đi cô nắm chặt quần áo, sợ da thịt bị lộ ra ngoài.

"Yên tâm đi, anh che cho em rất kỹ, không có lộ đâu." Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn cô, trong lòng tự nhủ anh sẽ không để người khác nhìn em! Người phụ nữ của mình bị người khác nhìn anh cũng rất lỗ đó!

Tư Mộ nhìn chăm chăm anh, hai tay vẫn giữ chặt quần áo. May mắn bộ quần áo này khá rộng và dài, nếu như mặc đồ ôm sát người bên trong cô lại không mặc gì thì đã lộ không còn một mảnh.

Cô giùng giàng muốn xuống, Ngôn Mặc Bạch cũng không kiên trì, nhẹ buông tay, người cô trượt xuống, cũng may mà một tay anh vẫn giữ eo cô, nếu không cô đã té xuống đất.

Đồ trên người cô đã bị anh lột hết khi ở trên xe, ngay cả giày và vớ cũng không tha. Hiện tại cô chân không đứng trên đá cẩm thạch lạnh như băng. Lạnh khiến cả người cô run lên, bàn chân co lại.

Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy thế, liền đưa tay ra nhấc cả người cô lên, anh không ôm cô, mà đặt đôi bàn chân trắng bồng của cô lên giày mình.

Tư Mộ thấy hành động của anh thì sợ hết hồn, khi anh đưa tay nâng chân cô lên, cô cho rằng anh lại muốn làm chuyện ấu, nhưng không ngờ anh sợ cô lạnh, cho nên để cô đứng lên chân anh...

Ngôn Mặc Bạch rất khó tính về cách ăn mặc, toàn thân đều là hàng hiệu bậc nhất thế giới, ngay cả giày da trên chân cũng do nhà thiết kế quốc tế đặc biệt làm ra.

Mà lúc này, anh lại nâng chân cô lên, để cô đứng trên giày của mình....

Tư Mộ cảm thấy bàn chân cũng đau!

Một đôi giày đắt như vậy....

Vì Tư Mộ đứng trên giày của anh nên cô cẩn thận không dám dồn trọng tâm về hai chân, người hơi ngả ra sau cho nên cô phải đưa tay ôm lấy hông anh để giữ vững thăng bằng.

Mới vừa rồi hai người liêu chết triền miên, bây giờ trên người cô vẫn lưu lại mùi hương và hỗn hợp sau khi hoan ái, khiến anh hô hấp không thông.

Cơ thể mềm mại của cô lại dán chặt vào người anh, cánh tay mảnh khảnh đang ôm hông anh, hơn nữa hơi thở ấm áp của cô còn phun lên lồng ngực rắn chắc của anh, làm tim anh đập loạn cả lên.

Nếu không phải thương tiếc cơ thể cô không chịu được, anh thật muốn cô thêm một lần nữa.

Cố gắng áp chế lửa nóng trong người, Ngôn Mặc Bạch hít sâu mấy hơi. Nhưng cô gái trong ngực đúng là yêu tinh, anh đang cố nén, cô lại ở trong ngực anh cọ tới cọ lui. Mặc dù chỉ cọ vài cái nhưng cũng làm anh suýt nữa phá tan lớp phòng thủ.

May mà "Đỉnh" một tiếng, cửa thang máy mở ra bằng không không biết mình có thể nhẫn nữa không.

Đến lầu 18, Ngôn Mặc Bạch khom người bế cô đến phòng 1818.

Tư Mộ giùng giàng không muốn đi vào: "Này, đôi phòng khác được không? Người phụ nữ kia vẫn ở bên trong, em không muốn vào...."

Ngôn Mặc Bạch không nghe kháng cự của cô, trực tiếp đá văng cửa phòng 1818, sau khi vào phòng lại lấy chân đóng cửa lại.

Trong phòng đã được xử lý, không hề lưu lại bất kỳ dấu vết gì, nếu không phải Tư Mộ tận mắt chứng kiến, thì cô không thể tin nơi này đã từng trối người.

Căn phòng hơi giống phòng 1817 của Vu Uú ở sát bên nhưng lại có chút khác.

Lần đầu tiên Tư Mộ vào căn phòng này chính là vào đêm cô say rượu rồi bị thất thân. Lúc đó trong phòng không bật đèn, tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì. Đến khi rồi đi cũng không biết nó có cấu tạo như thế nào.

Lần thứ hai đi vào là vừa nãy thấy Đường Uyển trong lòng rất sợ hãi, mới vừa vào đã bị một nhóm người vây quanh cộng thêm hiếu kỳ về việc Đường Uyển bị trối, cô đâu còn tâm tư để ngắm nó.

Hiện tại đi vào mới đánh giá toàn bộ căn phòng. Bố cục của phòng này không khác gì phòng sát bên nhưng cách trang trí lại hoàn toàn khác.

Không a hoa giống phòng sát bên, bày trí đơn giản nhưng không mất đi sự cao quý, hơn nữa còn có rất nhiều thiết bị công nghệ cao.

Tư Mộ ngẩng đầu nhìn người đang ôm mình, bấu bấu môi, nhưng lại không hỏi gì.

Vẫn biết anh rất thần bí, nhưng không biết rốt cuộc anh làm nghề gì. Không phải không tò mò mà là nhưng không có dũng khí để hỏi.

Ngôn Mặc Bạch ôm cô vào phòng, sau đó ném cô lên giường, rồi tự mình vào phòng tắm chuẩn bị nước cho cô.

Động tác của anh rất thô lỗ, Tư Mộ bị anh ném đầu văng mất hoa, nghe răng kêu đau, đợi khi cô hết đau thì Ngôn Mặc Bạch đã chuẩn bị nước xong và ra khỏi phòng tắm.

"Nước đã chuẩn bị xong rồi, trước tiên em hãy tắm rồi nghỉ ngơi một chút, sau đó chúng ta về nhà cha mẹ." Vừa nói vừa kéo cô qua, hai ba cái đã cởi sạch đồ trên người cô, ôm cô vào phòng tắm.

Tư Mộ đỏ mặt kháng nghị nhưng không có hiệu quả, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoan mặc anh định đoạt.

Khi anh thả cô vào nước, cô thoải mái thở dài, lại thấy anh đứng cạnh bồn tắm, không có ý định đi ra.

"Anh muốn cùng tắm sao?" Tư Mộ nằm trong bồn tắm, cũng không có ý định giả bộ căng thẳng, dứt khoát hỏi anh.

Người này luôn ăn đậu hũ của cô ở mọi lúc mọi nơi, kháng nghị cũng vô dụng, nên cô đã quen rồi.

Thói quen thật là đáng sợ, thấy anh đứng im một bên, chính cô lại cảm thấy kỳ lạ, thậm chí mình bị coi thường.

Vốn Ngôn Mặc Bạch không có ý định tắm chung với cô, nghĩ đến lúc trước ở trong thật sự đã phóng túng một lần, cũng biết cô chịu không nổi, anh không dám đụng vào cô, chỉ sợ lau súng cướp cò.

Thế nhưng cô nhóc kia, lại chủ động đề nghị tắm chung.

Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh....nhanh chóng cởi quần áo, nhảy vào bồn tắm.

Bồn tắm rất lớn, chắc là đặc biệt thiết kế để tắm uyên ương. Vừa đủ chứa hai người.

Hơi nóng bao lấy toàn thân, cơ thể đau nhức được ấm áp bao quanh rất thoải mái, giống như có thể loại bỏ mọi mệt mỏi và sưng tấy.

Mới đầu Ngôn Mặc Bạch rất quy củ, nhưng sau đó không kìm chế được mà ôm Tư Mộ bắt đầu giờ trò sờ khắp người cô, đồng thời cũng tự hành hạ bản thân, khiến mình đau đớn không chịu nổi, cuối cùng không chịu được nữa để Tư Mộ giải quyết giúp mình.

Hai người thờ hồn hên ngồi phịch trên mép bồn tắm, tay Ngôn Mặc Bạch vẫn nhẹ nhàng vuốt ve người Tư Mộ, từ xương quai xanh đến những vùng ngần đó, tay anh nhẹ nhàng vuốt vết sẹo không quá rõ.

Tư Mộ rất sợ nhột, mới đầu khi anh sờ người cô, cô còn kháng cự nhưng sau đó bị ép phải tiếp nhận dần dần đã trở thành thói quen. Nhưng hiện tại anh như chuồn chuồn lướt nước vuốt xe xương quai xanh của cô, khiến toàn thân Tư Mộ nổi da gà, hơi cử động cơ thể để tránh cái tay tà ác của anh.

"Này... không được bắt nạt em! Biết em sợ nhột, vậy mà lúc này cũng dùng chiêu này trên ghẹo em!" Mặc dù biết kháng nghị không có hiệu quả, nhưng Tư Mộ vẫn oán trách anh, đánh không lại, không dám mắng, lại có thể lờm chứ?

"Em, lúc đó có đau không?" Ngôn Mặc Bạch không cho cô tránh né mình, liền ôm cô vào ngực, tay vừa vuốt vết sẹo ở xương quai xanh vừa nhỏ giọng hỏi cô.

Tư Mộ sùng sốt, cảm nhận được chỗ anh đang sờ, nhất thời nghĩ đến đầu răng kia, liền tức phát điên.

Cô ngẩng đầu liếc nhìn về mặt dịu dàng của Ngôn Mặc Bạch. Mặc dù rất khó mới có thể nhìn thấy về mặt như vậy, hơn nữa Tư Mộ không có sức kháng cự với vẻ mặt này, cô hoàn toàn bị say mê rồi, nhưng vẫn giận dữ muốn cắn anh một cái.

Rồi hỏi anh có đau không?

Anh vẫn dùng vẻ mặt thương yêu đó hỏi lại cô: "Lúc đó có đau không?"

Tư Mộ đã bị anh chọc cười.

Ngẩng mặt lên nhìn vào con người đen tóa sáng kia, cô nở nụ cười rực rỡ và quyến rũ. Vòng tay ôm lấy cổ anh nâng người lên rút ngắn khoảng cách của hai người, cô vui đầu vào hóm vai anh cọ cọ, đột nhiên cô há mồm cắn lên cổ anh, Ngôn Mặc Bạch không hề có phản ứng gì, ngược lại anh còn vỗ nhẹ đầu cô, giống như kích lệ Tư Mộ dùng sức thêm chút nữa.

Cho đến khi trong miệng người thấy mùi máu tươi Tư Mộ mới buông ra.

Nhìn đầu răng trên cổ của anh, Tư Mộ mới hoàn hồn.

Không thể không bội phục sự xúc động của mình, lại dám lấy răng cắn Ngôn Mặc Bạch!

Còn Ngôn Mặc Bạch thì không hề tức giận giống như anh đã biết trước điều này.

Tư Mộ hơi chột dạ nhỏ giọng nói: "Ai bảo trước đây anh cần em!"

"Vậy bây giờ coi như huê nhau!" Thậm chí Ngôn Mặc Bạch còn cười.

Ngôn Mặc Bạch lại ôm cô vào ngực, nghĩ thầm: Lưu lại ấn ký trên người em, sau này nếu em đi lạc, anh cũng có thể tìm được em! May mắn, em vẫn luôn bên cạnh anh, không rời đi! Như vậy anh cam tâm tình nguyện để em cần, em cứ việc dùng sức, cần càng mạnh càng tốt, anh càng vui!

Càng vui...

Thật là biến thái mà!

Cho nên vui mừng cũng hăng hái luôn vì thế mà lau súng cướp cò lại diễn ra một lần nữa.

Lần tắm này mát hơn một tiếng đồng hồ, may mà nước ấm liên tục chảy vào bồn tắm nếu không cả hai người đều bị cảm rồi!

Quần áo của cô rất đơn giản, mặc vào nhìn giống như sinh viên đại học. Không biết vì mới hoan ái hay vì quần áo và trang sức mà trông cô hết sức xinh đẹp, khiến Ngôn Mặc Bạch bị si mê.

Nếu không phải đã đồng ý về nhà cô ăn cơm thì anh thật muốn để cô xuống giường, làm cô mấy ngày cũng không xuống giường được.

Hai người đi thang máy xuống lầu một, Ngôn Mặc Bạch ôm lấy cô đi ra ngoài, cô tiếp tân thấy họ đi tới lập tức đứng dậy chào: "Ngôn Thiếu, thứ người cần đã chuẩn bị xong."

Ngôn Mặc Bạch gật đầu, cầm lấy gói đồ cô tiếp tân đưa rồi ôm Tư Mộ rời đi.

Tư Mộ rất tò mò về món đồ anh đang cầm, không phải là về nhà mẹ đẻ về nhà mẹ đẻ cô ăn cơm sao? Chẳng lẽ anh có chuyện khác không cùng về với cô được?

Sau khi lên xe Ngôn Mặc Bạch nhét túi đồ mình đang cầm vào ngực người ngồi cạnh, "Quà tặng cha mẹ em, em xem coi có được không, nếu không được nữa thì chúng ta xuống cửa hàng tổng hợp chọn thứ khác."

Ngôn Mặc Bạch cũng không biết cha mẹ vợ thích gì, anh chỉ chuẩn bị quà dự vào cảm giác của mình.

Tư Mộ vô cùng kinh ngạc, ôm gói đồ trong ngực, cô cảm thấy rất ngọt ngào.

Cô vừa mở ra vừa hỏi: "Anh mua gì vậy? Thật ra thì cha mẹ em cũng không hề kén chọn, người con rể như anh tặng gì họ cũng thích chủ yếu là tấm lòng thôi!"

Vừa mở ra đã thấy áo choàng: "Wow, ánh mắt của cô tiếp tân cũng không tệ đâu! Mẹ em muốn cái áo này rất lâu rồi, nhưng tiếc là hết hàng. Em đoán khi mẹ nhìn thấy sẽ rất vui mừng."

Mới vừa rồi nhìn thấy anh lấy chỗ tiếp tân, nên cô cho rằng cô gái kia là người chuẩn bị quà, vì thế lúc cầm áo choàng cô liền khen cô gái kia có mắt nhìn. Thật ra thì mặc kệ Ngôn Mặc Bạch có tự mình chuẩn bị quà tặng hay không, cô cũng rất vui, tối thiểu anh cũng đã có tâm, có thể nghĩ đến chuyện tặng quà.

Ngôn Mặc Bạch nghe cô nói vậy thì nhíu mày, anh cũng không nói đây là anh kêu người đi mua, chẳng qua là để cô tiếp tân kia gói lại mà thôi.

Tư Mộ vừa lấy ra một bình rượu, nhíu mày nhìn anh: "Sao anh lại mua rượu? Sức khỏe của cha gần đây không được tốt, không được uống rượu."

Ngôn Mặc Bạch lái xe mất vẫn nhìn thẳng phía trước nói: "Đây là rượu thuốc rất tốt với cơ thể."

Đây là chai rượu mắc tiền nhất, một giọt cũng mấy vạn, một bình nhỏ như vậy cũng ngàn vạn, đây là Trác Lôì Ngạo mua được ở buổi đấu giá quốc tế.

Nghe anh nói như vậy, Tư Mộ liền yên tâm, cất đồ lại như cũ, sau đó ôm túi nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Gả cho người đàn ông này, anh chịu tổn tâm tư vì cha mẹ bạn, điều đó nói nên rằng anh tôn trọng cha mẹ bạn, tôn trọng bạn. Sao mà không cảm thấy ấm lòng cho được.

Lúc hai người lái xe đến nhà họ Phó, Tô San đang bận rộn trong phòng bếp.

Khi nhận được điện thoại của con gái nói muốn về nhà ăn cơm, bà liền vui mừng để mẹ Vương đi mua đồ ăn, bà muốn tự mình xuống bếp, làm mấy món ngon cho con gái và con rể.

Tư Mộ ôm quâ đi vào nhà, cả phòng đều có mùi thơm của thức ăn.

"Mẹ, có phải mẹ đang nấu canh cá xát lát mà con thích ăn nhất? Con đã ngửi thấy mùi thơm rồi nè!" Tư Mộ đặt quâ xuống sô pha, liền vui sướng mà

chạy vào phòng bếp.

Người đang đứng trong phòng bếp quay đầu lại nhìn con gái mình giống như con bướm đang bay đến thì rất vui mừng, nhưng vẫn quở trách: "Con đã lập gia đình rồi mà vẫn giống như đứa trẻ nghịch ngợm vậy."

Tư Mộ le lưỡi, nhào qua ôm lấy Tô San, đầu cọ cọ lên vai bà làm nũng: "Mẹ, ở trước mặt mẹ con luôn luôn là đứa trẻ."

Tô San điềm nhẹ vào trán con gái, cưng chiều cười nói: "Con đó, chút đáng về người lớn cũng không có, nếu con đi tham dự những buổi họp mặt của những quý bà, chắc chắn sẽ thành trò cười cho người khác."

Tư Mộ chu môi: "Con mới không tham gia những cái đó. Hơn nữa, con thích thế nào thì thế đó, mặc kệ những người kia nói gì về con."

Sau khi kết hôn cô bị Ngôn Mặc Bạch quản rất sát sao, chân không bước ra khỏi nhà, đừng nói đến chuyện đi dự họp mặt quý bà. Nhưng mà cô cũng không có hứng tham gia những thứ đó, một đám phụ nữ khoe của, làm bộ làm tịch! Cô một chút cũng không thích.

Tô San tròn mắt nhìn con gái, sau đó lại nhìn ra phòng khách, thấy Ngôn Mặc Bạch và chồng bà đang ngồi trên sofa nói chuyện, tự nhiên bà cũng thấy vui vài phần.

Đến gần con gái, bà nhỏ giọng hỏi: "Mộ Mộ, các con định lúc nào thì sinh con?"

Thấy con gái ngơ ngác nhìn mình, Tô San thở dài: "Hiện tại chỉ có cha mẹ ở nhà, mấy ngày nữa má Vương cũng về quê rồi, trong nhà rất vắng vẻ. Người già sợ tịch mịch, quá vắng lặng cũng không tốt, con nhanh sinh con đi, thừa dịp mẹ và cha con còn trẻ sẽ giúp con chăm sóc đứa bé. Chắc cha chồng con cũng đang mong có cháu, cho nên sinh sớm một chút, chúng ta sẽ trông giúp hai con."

Tư Mộ càng im lặng.

Cô cũng muốn nhanh chóng sinh con, càng nhanh càng tốt, nhưng mà phải mang thai mới sinh được!

Tô San nhìn khuôn mặt đỏ bừng của con gái, bà cho rằng cô đang xấu hổ, cho nên tiếp tục dạy bảo: "Không có gì phải xấu hổ, giữa vợ chồng đây cũng là chuyện hết sức bình thường. Buổi tối con chủ động một chút..."

Tô San rất nghiêm túc truyền thụ kiến thức cho con gái, Tư Mộ nghe mà đầu đầy hắc tuyến. Không ngờ nhìn mẹ dịu dàng như vậy nhưng nội tâm lại cường đại như vậy. Thậm chí cô còn có thể tưởng tượng ra được, chuyện phòng the của cha mẹ chắc chắn là muôn màu muôn vẻ (Ed: còn ta tưởng tượng ra muôn "kiểu"....)

Tư Mộ và Tô San ở trong phòng bếp kể tai nói nhỏ, thì trong phòng khách, Ngôn Mặc Bạch đang đánh cờ với cha vợ.

"Mặc Bạch, trước khi hai con kết hôn, cha và mẹ Mộ Mộ cũng không kịp gặp mặt các con, các con đã kết hôn rồi." Phó Minh Vũ đi một nước cờ, nhìn Ngôn Mặc Bạch nói: "Nói thật, cha rất không nỡ để con bé lấy chồng sớm."

Phó Minh Vũ vẫn luôn cưng chiều, nâng nui con gái trong lòng bàn tay, đương nhiên không nỡ để cô lấy chồng sớm, thậm chí ông còn mong con gái ở nhà mãi với mình. Nhưng khi nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch, Phó Minh Vũ lại vui mừng vì con gái mình đã lấy được một người đàn ông bất phàm, có một bản đầu vô cùng tốt.

Ngôn Mặc Bạch cúi thấp đầu chỉ lắng lắng nghe.

"Tính tình Mộ Mộ rất giống mẹ con bé, hiểu chuyện, nghe lời thỉnh thoảng hơi nghịch ngợm, hi vọng con có thể khoan dung con bé."

Phó Minh Vũ nói rõ mọi chuyện, ông hy vọng Ngôn Mặc Bạch có thể cưng chiều con gái mình.

Con gái bảo bố mình đau hơn hai mươi năm, ông muốn sau khi kết hôn cô phải chịu bất kỳ oan ức gì.

"Cha yên tâm, con sẽ đối xử tốt với cô ấy."

Ngôn Mặc Bạch ngẩng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của cha vợ, anh cũng rất nghiêm túc hứa hẹn.

"Có những lời này của con cha yên tâm rồi!" Phó Minh Vũ vui vẻ cười, sau đó dừng một chút rồi nói: "Buổi sáng hôm nay, cha nhận được một cuộc điện thoại lạ, nói Mộ Mộ lấy con vì muốn YT Quốc Tế giúp đỡ tài chính."

Ngôn Mặc Bạch thầm giật mình, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh nhìn Phó Minh Vũ.

Là ai gọi điện thoại đến nói cho ông biết?

Lúc trước nghe nói sức khỏe Phó Minh Vũ không tốt, vừa mới xuất viện ở nhà nghỉ ngơi, không chịu nổi đá kích. Đây là chuyện giấu ông, cuối cùng là ai đã gọi điện đến nói cho ông biết?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Anh thăm mắc ói vì hành động của mình, liếc nhìn về phía phòng bếp, thầm nghĩ: Những thứ anh đã bỏ ra anh sẽ đòi lại ở trên giường!

Hiển nhiên Phó Minh Vũ cũng ngăn người vì vẻ mặt này của con rể, lúc này nói nói lòng tâm tình: "Ồ phương diện này hai người chúng ta không bao giờ cảm can, yêu sớm hay gì gì đó cũng không phải không cho phép. Có lẽ con bé cảm thấy cha mẹ biết nó yêu sớm sẽ không đồng ý, nhưng con bé lại gạt cha mẹ lên yêu đương, thậm chí đến lúc cưới rồi chúng ta mới biết. Đúng là con bé không đúng." ㄟㄊㄢㄣㄣ-ㄊㄢㄣㄣ-ㄣㄣㄣ-ㄊㄢㄣㄣ

Ngôn Mặc Bạch bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời nói: "Quả thật hôn lễ của bọn con có hơi gấp, cha, con xin lỗi!" Ánh mắt lại liếc nhìn về phía phòng bếp, sau đó lại nói: "Trước khi cưới con vẫn muốn đến ra thăm cha, ít nhất phải gặp mặt. Nhưng Mộ Mộ không cho phép..."

Phó Minh Vũ nhìn người con rể bên ngoài bất phàm, lạnh lùng nhưng lời nói thì đang đâm thọc, ông nhẹ nhàng nở nụ cười nhưng trong lòng lại thờ dãi.

Thật ra thì cũng trách chính mình, ban đầu khi con gái muốn kết hôn, mình chỉ muốn con bé vui vẻ là tốt rồi, không có dò hỏi nhân phẩm của con rể tương lai. Sau đó Ngôn Diệu Thiên tự mình đến cửa bàn chuyện, ông lại hồ đồ đồng ý.

Vẫn cảm thấy con gái là bảo bối của mình cưng chiều như thế nào cũng không đủ. Nhưng chuyện lớn cả đời của con gái ông lại không có trách nhiệm. Ông tự trách không thôi.

Nếu con gái đã tìm đúng người, có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc thì tốt, còn nếu như cô vì công ty mà hy sinh hạnh phúc của bản thân, vậy ông có tư cách gì mà làm cha, có tư cách gì mà nói yêu thương cô, cưng chiều cô?

Nhưng nhìn con gái và con rể ở chung với nhau cũng không phải không có tình cảm.

Phó Minh Vũ đánh giá anh, ánh mắt lợi hại quét đến cổ anh, ánh mắt anh ông híp lại, ánh mắt càng sâu.

Nơi đó có dấu răng.

Nhìn một cái là có thể nhận ra đây là kết tác của con gái mình.

Từ nhỏ Tư Mộ đã thích ăn kẹo, hàm răng bị sâu hết sau này phải đi bệnh viện để trám.

Sở dĩ Phó Minh Vũ có thể nhìn một cái mà có thể nhận ra, bởi vì dấu răng của cô rất đặc biệt, giống y chang dấu răng trước đây ông bị cô cắn, ngay cả độ nông sâu cũng giống y đúc.

Nghĩ đến nguyên nhân bị con gái cắn, đột nhiên Phó Minh Vũ cười sang sảng đầu lông mày nhướng cao vui vẻ.

Ánh mắt chuyển qua nhìn mặt Ngôn Mặc Bạch, lời nói cũng cởi mở hơn rất nhiều: "Đây là Mộ Mộ nhà chúng ta không đúng rồi, đợi lát nữa cha sẽ hỏi con bé, tại sao lại đem con giấu đi, ngay cả cha mẹ cũng không cho gặp mặt."

Ngôn Mặc Bạch cười đắc ý. Sau đó cùng khi so tài đánh cờ với cha vợ anh tự động ngoan ngoãn nhường ông vài chiêu, để Phó Minh Vũ thắng.

Khi họ mới vừa kết thúc một ván cờ, trong phòng bếp vọng ra tiếng gọi của Tư Mộ: "Rửa tay chuẩn bị ăn cơm thôi..."

Ngôn Mặc Bạch thu dọn bàn cờ, Phó Minh Vũ vỗ vỗ đầu vai Ngôn Mặc Bạch, hài lòng cười nói: "Đừng dọn, đợi cơm nước xong chúng ta lại đánh."

Nói xong liền đi rửa tay.

Ngoài mặt thì Ngôn Mặc Bạch vui vẻ gật đầu đồng ý, sau đó ánh mắt quét về phía phòng bếp. Cờ tướng gia không thích chơi, nếu không phải vì em gia mới không thèm chơi! Điều này gia sẽ nhớ rõ, gia sẽ đòi lại ở trên giường!

Tư Mộ đang bận rộn chuẩn bị món ăn trong phòng bếp, cô nào biết mình lại oan ức thiếu nợ "thịt" rồi. ㄟㄊㄢㄣㄣ-ㄊㄢㄣㄣ-ㄣㄣㄣ-ㄊㄢㄣㄣ

Trên bàn cơm, Tô San vừa múc canh cho ông xã vừa nhìn Ngôn Mặc Bạch hỏi: "Mặc Bạch, các con tính khi nào thì sinh con?"

Tay đang cầm đũa của Ngôn Mặc Bạch dừng một chút, "Hai năm sau đi ạ!" Nói xong nhìn thoáng qua cô gái đang ngoan ngoãn ăn cơm bên cạnh, rõ ràng có thể thấy cô sùng sốt khi nghe câu trả lời của mình.

Tô San chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, không ngờ Ngôn Mặc Bạch lại trả lời như vậy, hơn nữa nhìn về mặt của anh rất nghiêm túc, chẳng lẽ bây giờ chưa muốn có con.

Nhất thời trong phòng ăn yên tĩnh, chỉ nghe thấy âm thanh chén đũa va chạm nhau do Tư Mộ vui đầu dùng sức ăn cơm ngậy ra.

Phó Minh Vũ ho khan một tiếng: "Hai đứa còn trẻ tuổi, cũng không vội sinh con. Mộ Mộ nhà chúng ta mới bấy lớn, vẫn là con nít. Nếu sinh con chắc rằng con khóc con bé cũng khóc theo mắt. Hai năm sau sinh cũng tốt."

"Mộ Mộ, ăn nhiều một chút, đây là món con thích nhất, bây giờ dưỡng cơ thể cho thật tốt, sau này sinh con cũng ít bị gầy vò. Năm đó mẹ của con quá gầy, lúc sinh con sống chết đòi sinh tự nhiên, không chịu sinh mổ, nhưng mẹ con lại không có hơi sức, lúc sinh con bị gầy vò rất nhiều." Phó Minh Vũ gấp thức ăn cho con gái, nhìn thấy vẻ mặt cô ịu xù, ông đau lòng trấn an cô.

"Cám ơn cha, con ăn no rồi, không ăn được nhiều như vậy." Tư Mộ nhìn chén cơm chứa đầy món mình thích, thầm nghĩ cha xem cô là heo mà nuôi sao?

"Con mới ăn có chút xíu mà đã no rồi sao?"

"Dạ, khi này con ở phòng bếp ăn vụng rất nhiều."

Tô San cười nói tiếp: "Đúng vậy, thật là kỳ cục mỗi lần nấu cơm con bé đều rất vui vẻ theo vào phòng bếp bốc đồ ăn ăn vụng." Sau đó bà nhìn con rể của mình: "Mặc Bạch, nếu ở nhà con con bé mà dám như vậy con cứ việc đánh nó. Chúng ta cũng hết cách với nó rồi."

Ngôn Mặc Bạch cười gât đầu, đưa tay xoa xoa đầu Tư Mộ, về mặt cung chiêu, Tô San và Phó Minh Vũ nhìn thấy thì cười thỏa mãn rồi cúi đầu ăn cơm.

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch xoa đến chóng cả mặt, trong lòng lại phiền muộn.

Anh không muốn sinh con sao?

Vậy phải làm sao bây giờ?

Nếu như theo lời anh nói hai năm sau mới sinh... cha của anh không tìm cô tính sổ mới lạ.

Quan hệ giữa Ngôn Mặc Bạch và cha của anh vốn đã tệ như vậy, chẳng qua là ông ấy muốn cô lấy Ngôn Mặc Bạch cũng vì sinh con nối dõi cho nhà họ Ngôn. Nếu trong một năm cô không thực hiện được điều đã hứa, Ngôn Diệu Thiên có làm theo những gì ông đã nói, thu hồi vốn đầu tư, đuổi cô ra khỏi cửa.

Hiện tại cô không biết Ngôn Mặc Bạch đối với cô như thế nào?

Nếu như cha anh bắt họ ly hôn, anh có nghe lời giống như khi kết hôn không? Nếu như chuyện đó thật sự xảy ra Lăng Vũ phía làm sao đây?

Trong bữa cơm mới đầu Tư Mộ còn hưng trí bừng bừng, càng về sau lại càng không có hứng thú, ăn vài miếng rồi bỏ đĩa xuống.

Ngôn Mặc Bạch biết cảm xúc của bà xã thay đổi, nhưng có một số chuyện anh không biết phải giải thích với cô như thế nào.

Hai người ở lại ăn tối xong mới về. Editor: Queen d.d.lqd

Trên đường Tư Mộ ngồi cạnh ghế tài xế, nghiêng đầu nhìn cảnh đèn đường, ánh sáng trong màn đêm giống như các ngôi sao.

Đèn đường xuyên qua cửa xe chiếu vào mặt cô, Tư Mộ im lặng không nói gì, trong xe yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở.

Ngôn Mặc Bạch lái xe, nhưng ánh mắt vẫn nhìn người bên cạnh, ánh sáng mờ mờ, cô nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, anh chỉ thấy gò má của cô.

Mặc dù không thấy rõ vẻ mặt của cô, nhưng anh biết cô không vui.

Rẽ qua một con đường khác, không về nhà nữa mà đi đến Autumn.

Tư Mộ nhìn chằm chằm cảnh ngoài cửa sổ, nhưng trong đầu vẫn đang nghĩ về chuyện lúc trên bàn cơm, nên không biết Ngôn Mặc Bạch đi đường khác.

Cho đến khi xe ngừng lại, Tư Mộ mới phục hồi tinh thần lại, chuẩn bị cởi dây an toàn xuống xe, nhìn thấy mấy chữ "Khách sạn Autumn" to đùng ngoài cửa sổ thì nghi hoặc quay đầu nhìn người bên cạnh.

Vì lúc trước cô có xem phòng 1818, căn phòng này giống như phòng làm việc, giờ này anh lại lái xe đến đây, chắc anh lấy tài liệu hay gì đó. Cho nên cô cởi dây an toàn xong vẫn ngồi im không có định xuống xe với anh.

Ngôn Mặc Bạch nhìn hành động của cô thì nhíu mày nói: "Xuống xe."

"Ừ!"

"Bây giờ vẫn còn sớm, anh phải xem mấy tập tài liệu, em qua phòng bên cạnh tìm Vu Uu trò chuyện, sau khi anh xong việc chúng ta cùng về."

"A..." Tư Mộ mở to hai mắt, không tin vào tai mình.

Hôm nay Ngôn Mặc Bạch bị làm sao vậy?

Sao anh lại tốt như vậy?

Trước đây hận không thể nhốt cô ở nhà, mỗi lần muốn đi chơi cô đều mặt dày mày dạn làm nũng van xin mãi mới có thể miễn cưỡng được đi, hiện tại lại chủ động cho cô đi chơi.

"Sao vậy không muốn đi hả..., hay em muốn ở trong xe đợi anh?" Ngôn Mặc Bạch nhìn người ngây ngô ngồi im kia, anh xuống xe trước rồi nói, "Anh

cũng không biết lúc nào sẽ xong. Có lẽ một hai tiếng hay năm sáu tiếng. Em nên ngoan ngoan ngồi đợi ở đây."

Tư Mộ lập tức nhảy lên, chờ lâu như vậy, có ngu mới ngoan ngoãn ngồi trong xe đợi.

Trước tiên Tư Mộ gọi điện thoại cho Vuư Ưu, xác định cô ấy đang ở trong phòng, sau đó mới đến gần làm lành với Ngôn Mặc Bạch: "Vậy em có thể gọi bọn Sở Kỳ đến không?"

Đôi mắt to lúng liếng của cô nhìn anh, trong đó ẩn chứa sự mong đợi và cầu xin, Ngôn Mặc Bạch làm sao nói "không" được.

Lúc trước về mặt cô âm thầm giờ phút này là tươi cười, cô nói gì anh cũng đồng ý hết, chỉ cần cô cười thì việc gì anh cũng làm.

Hai người đi lên đến lầu mười tám, còn chưa đến phòng 1818 thì cửa phòng bên cạnh đã mở ra. Lộ ra một cái đầu nhỏ, khi nhìn thấy Tư Mộ, bé lập tức kêu to rồi chạy nhào ra.

"Dì Mộ Mộ, con rất nhớ dì đó!" Tư Mộ ôm lấy Vuư Ngư, bé cười ngọt ngào rồi "bẹp" một cái chuẩn xác hôn lên mặt Tư Mộ. Tiếng "bẹp" này làm Tư Mộ mềm lòng.

Ngôn Mặc Bạch đứng bên cạnh liếc nhìn Vuư Ngư, lại nhìn đến nước miếng đang dính trên mặt bà xã mình, anh nhướn mày vô cùng ghét bỏ nhìn Vuư Ngư, rồi định đi vào phòng 1818.

Vuư Ngư ôm cổ Tư Mộ, nhìn người có vẻ mặt mất hứng lại còn hừ hừ, bé vuron cái đầu nhỏ ra nhìn Ngôn Mặc Bạch dùng giọng non nớt nói: "Dượng Tiểu Bạch, dượng cũng muốn Vuư Ngư hôn một cái sao?"

Vuư Ngư là đứa bé ngây thơ thiện lương cỡ nào? Nghe thấy tiếng hừ hừ của Ngôn Mặc Bạch, lại thấy anh nghiêm mặt, bé liền cho rằng mình ôm hôn Tư Mộ, mà không hôn anh cho nên anh mất hứng.

Vì thế bé lắc lắc cơ thể vuron tay về phía Ngôn Mặc Bạch, ý là muốn Ngôn Mặc Bạch ôm bé sau đó bé sẽ hôn một cái.

Vuư Ngư di truyền gene của mẹ, không có sức chống cự với trai đẹp. Bé nghĩ dượng Tiểu Bạch là người đẹp nhất trên thế giới sau chú đẹp trai kia, cho nên bé cũng muốn hôn một cái.

Ngôn Mặc Bạch lập tức tránh ra rất xa, trợn mắt nhìn người đang cười trộm kia, "Lát nữa về anh sẽ gọi em." Sau đó mở cửa phòng đi vào, lại xoay người lại nói thêm: "Chỉ có thể chơi trong khách sạn, không được đi ra ngoài." Chuyện lần trước đến giờ anh vẫn còn sợ, nếu lúc đó anh đến chậm một bước không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Vuư Ngư vẫn giữ nguyên tư thế đang vuron tay ra, nhìn thấy phản ứng của Ngôn Mặc Bạch thì hết sức tủi thân méo miệng: "Dượng Tiểu Bạch, người đang giận con sao?"

Khóe miệng Ngôn Mặc Bạch giật giật, xoay người đóng sầm cửa lại.

Tư Mộ rầu rĩ nhìn cánh cửa bị anh đóng lại, thở dài, xem ra Ngôn Mặc Bạch thật sự không thích trẻ con. Editor: Queen dd.lqd

Vuư Ngư dễ thương như vậy, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, vậy mà Ngôn Mặc Bạch cũng không thích, điều này nói lên rằng anh không thích trẻ con.

Nghĩ đến điều này Tư Mộ lại đau lòng.

Ôm Vuư Ngư vào phòng liền thấy Vuư Ưu đang ôm máy tính ngẩn người. Cô tò mò đi đến, vỗ vai cô nói: "Này cậu ngẩn ngơ gì vậy?" Ánh mắt lại liếc nhìn màn hình máy tính, cười to: "Mình còn tưởng rằng cậu đang xem gì đến ngẩn người hóa ra tương tự! Đây không phải đại ca xã hội đen kia sao?"

Từ lúc nhìn thấy Lâu Diệc Sâm ở hôn lễ, các cô bí mật gọi Lâu Diệc Sâm là đại ca xã hội đen, bởi vì khi anh xuất hiện rất giống những cảnh đại ca xã hội đen trong phim.

Vuư Ngư vuron cái đầu nhỏ ra, kêu to: "Chú đẹp trai, con thích!"

Vuư Ưu bị Tư Mộ chọc cũng không giận, không nhanh không chậm tắt máy đi, rồi ngẩng đầu nhìn Tư Mộ nghiêm túc nói: "Mình cảm thấy đầu óc anh ta có vấn đề!"

Phốc...

"Này! Cậu không giải quyết được anh ta thì nói đầu óc anh ta có vấn đề, không nên mắng người như vậy chứ! Nhưng anh ta lại là anh hai của chồng mình, khi kết hôn mình chỉ gọi một tiếng anh hai liền vung tay quăng cho mình một tờ chi phiếu giả trên trời cho mình. Cậu đoán xem là bao nhiêu? Chỉ cần đếm số không phía sau thôi cậu cũng đã hoa mắt." Tư Mộ ngồi xuống cạnh cô, lên tiếng chế nhạo.

Vuư Ưu liếc nhìn Tư Mộ, "Được rồi, có tiền cũng không cần khoe khoang như vậy đâu."

"Mình nói là anh ta nhất định đã mất trí nhớ, nếu không tại sao lại không nhớ gì về mình."

"Hừ.. ngộ nhờ người ta không muốn nhớ cậu thì sao?"

"Nè, cậu có thể nói những câu dễ nghe tý được không?" Vuur Uu bẹo má Tư Mộ: "Có người em nào ích kỷ như cậu không? Mình thì sung sướng hiện cả ra mặt, lại không hy vọng chị đây tìm được người đàn ông của mình? Chị đây cũng cô đơn nhiều năm rồi!"

Tư Mộ cười hi hi gỡ tay cô ra: "Bây giờ cậu mới biết mình cô đơn sao? Chuyện đó xưa rồi. Đầu óc anh ta có vấn đề chứ đâu phải đâu cậu có vấn đề? Chỉ cần đề anh ta xuống, làm theo ý cậu là được rồi! dd.lqd

Lần này Vuur Uu dùng cả hai tay bẹo hai bên má Tư Mộ, mở to mắt nhìn rồi tấm tắc khen: "Xem ra người đàn ông của cậu không chỉ khiến cậu đẹp hơn, mà ngay cả đầu óc cũng thông minh hơn." Sau đó lại gõ gõ trán Tư Mộ nói: "Nhưng mà, bé con à cậu đừng nói những lời lưu manh này trước mặt người ngoài... không hợp với hình tượng thực nữ của cậu chút nào!"

"Này, có ai cay độc như cậu không? Bà đây đã kết hôn, còn thực nữ gì nữa... thật là nói nhiều quá." Tư Mộ bùng nổ lớn tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Đại Ca À, Nhanh Lên Tình Dịch Của Anh Xuất Hiện Rồi

Vuur Uu néo mặt Tư Mộ: "Được rồi, cậu không phải là cô gái ngây thơ, cậu là con nhà gia giáo, như vậy càng phải chú ý. Nhà họ Ngôn là một gia đình cao quý, phụ nữ muốn gả cho Ngôn Mặc Bạch đều rất nhiều, nếu như cậu ở ngoài làm chuyện gì không tốt ảnh hưởng đến hình tượng đoán chừng sẽ bị tất cả các quý bà của thành phố A chê cười."

Lúc Tư Mộ gả cho Ngôn Mặc Bạch đã từng ký hợp đồng với Ngôn Mặc Bạch, phải chú ý lời nói cử chỉ khi ở bên ngoài, không được làm mất mặt nhà họ Ngôn. Nhưng khi nghĩ đến những lúc phải ăn cơm ở nhà một mình, nếu nói không muốn sớm có con thì phải trải qua hai năm như vậy sao? Trong lòng Tư Mộ cảm thấy cực kỳ khó chịu.

"Miệng là của bọn họ, họ thích nói như thế nào thì nói, mình vui vẻ là được!"

Đây đương nhiên là những lời nói lúc tức giận, Vuur Uu có thể thấy Tư Mộ không vui. Cô cười hỏi: "Ồ.....Xem ra giọng điệu cũng không nhỏ! Cậu không sợ hai cha con nhà họ Ngôn sao?"

"Bây giờ đừng nhắc tới bọn họ được không? Nhắc tới mình liền muốt phát hỏa!"

"Sao vậy? Ngôn Mặc Bạch bắt nạt cậu?" Vuur Uu nghĩ đây là điều có thể xảy ra, Tư Mộ ở chung với Ngôn Mặc Bạch, tính tình cô có lúc hấp tấp, lại có lúc lưu manh, một khi ở cùng với Ngôn Mặc Bạch liền giống như cá mất đầu trở nên giống một con thỏ trắng, anh trừng mắt nhìn cô thì cô liền đỏ mặt, quả thật nhìn rất yếu ớt.

"Hừ! Buổi trưa về nhà ba mẹ mình ăn cơm, mẹ mình hỏi anh ấy định khi nào có con, anh ấy lại nói hai năm nữa rồi tính! Mình đã ký hợp đồng với ba anh ấy, trong vòng một năm phải sinh con. Nếu như anh ấy muốn hai năm sau mới tính vậy thì mình phải làm sao?" Tư Mộ nói xong gần như muốn khóc.

Vuur Uu khinh bỉ liếc nhìn Tư Mộ, bộ dạng giống như chỉ tiếc rên sắt không thành thép, mở miệng dạy dỗ cô: "Mới vừa khen bạn thông minh lúc sau lại trở nên khù khờ. Lúc cậu đồng ý giao dịch với Ngôn Diệu Thiên thì Ngôn Mặc Bạch cũng không biết kế hoạch của cậu phải không? Lúc ấy mình thấy cậu rất tự tin vào bản thân. Bây giờ anh ta không muốn có con thì sao? Cậu mang thai, tại sao lại sợ anh ta không cần? Nếu như anh ta ép cậu phá thai vậy cậu sẽ đi tìm Ngôn Diệu Thiên. Đã nói là phải mang thai nhưng con trai ông ấy không muốn. Nếu như Ngôn Diệu Thiên muốn đứa cháu này thì nhất định sẽ có biện pháp giữ được, nếu như không muốn, vậy cũng không liên quan đến cậu, Ngôn Diệu Thiên cũng không có lý do đòi lại tiền."

Về mặt Tư Mộ đau khổ, mặc dù Vuur Uu nói như vậy nhưng trong lòng cô vẫn không thoải mái. Dù sao chỉ cần nghĩ đến Ngôn Mặc Bạch không muốn có con cô liền cảm thấy không dễ chịu.

"Không phải mình đã nói với bạn có một lần mình uống say, sau đó say rượu "quan hệ" "lung tung" sao? Cậu đoán người đàn ông kia là ai?" Tư Mộ mắc cỡ ngại ngùng cúi đầu.

"Hả, Ngôn Mặc Bạch?" Cô ấy hỏi như vậy nên Vuur Uu có thể đoán được. Lúc trước xem camera, mặc dù người đàn ông quay lưng về phía ống kính nên không thấy được mặt. Sau đó gặp Ngôn Mặc Bạch vài lần thì Vuur Uu liền cảm thấy bóng lưng Ngôn Mặc Bạch rất quen thuộc. Nhưng cô không nghĩ về chuyện đó, bây giờ Tư Mộ lại hỏi như vậy cô liền có thể xác định tám chín phần là đúng.

"Chính là anh ấy!"

“Vậy tại sao cậu vẫn còn không thoải mái?”

“Chẳng lẽ mình nên sung sướng sao? Nhìn tới nhìn lui thì ra từ đầu tới cuối chỉ có anh ấy! Hơn nữa anh ấy còn biết người con gái đêm hôm đó chính là mình vậy mà anh ấy lại không nói lại hại mình lo lắng nhiều như vậy. Đúng rồi, lúc trước mình còn xem anh ấy như ân nhân cứu mạng đấy? Thật là khốn kiếp!” Tư Mộ tức giận thiếu chút nữa xé rách gra giường.

Vưu Ưu nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, đột nhiên cười: “Mình thấy trong lòng cậu rất vui phải không? Dù sao nhìn tới nhìn lui đều là chồng cậu không có ai khác. Nếu quả thật là người khác, nhất định sẽ tới tìm cậu, lúc đó cậu phải làm sao?”

“Nhưng mà anh ấy như vậy cũng thật là quá đáng. Hoàn toàn xem mình như con rối mà đùa bỡn.” Tư Mộ vừa nghĩ tới Ngôn Mặc Bạch biết người con gái đêm hôm đó là cô sau đó cùng cô quan hệ lần đầu cô còn ngây ngốc hỏi: “Tôi không còn trong trắng, anh có để ý không?” Câu hỏi ngu ngốc như vậy cô hận không thể băm Ngôn Mặc Bạch thành tám khúc. Cô vẫn còn vì cái vấn đề đó mà bối rối cả nửa ngày.

Lúc vừa mới nghe anh thẳng thắn, cô không phát tác đoán chừng là bị chấn động quá lớn nên chưa kịp phản ứng.

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, đoán chừng là Sở Kỳ tới.

“CƠ gái ngốc, là cậu ngu ngốc chẳng lẽ còn muốn trách người khác sao?” Vưu Ưu gõ trán Tư Mộ sau đó cất laptop, dọn dẹp căn phòng chuẩn bị đi chơi.

Tư Mộ tức giận nghĩ, dù sao trong lòng cô vẫn không dễ chịu nhưng lại không dám nói với Ngôn Mặc Bạch, tự mình kiềm chế con tức!

Ba người bạn Sở Kỳ đi vào căn phòng liền trở nên náo nhiệt.

Lần trước

sau khi Ngôn Mặc Bạch đưa xe cho Sở Kỳ đi chơi, Sở Kỳ liền ngày ngày lái xe thể thao chạy khắp nơi. Cô lái xe rất nhanh khiến cho hai hộ vệ của cô thiếu chút nữa khóc thét.

Lần này vẫn lái chiếc xe thể thao màu đỏ kia tới, vừa vào cửa liền rì rầm muốn cùng đi hóng gió.

“MỘ MỘ, chiếc xe kia của chồng cậu thật tuyệt vời, chạy trên đường cao tốc, đập hết ga rốt cuộc có thể biết cảm giác thế nào, quá đã, cả người giống như muốn bay ra ngoài.”

Vưu Ưu nhìn Tư Mộ không còn hơi sức, liếc mắt nhìn Sở Kỳ đang hươ tay múa chân nói: “Mình thấy cậu nên yên lặng một chút! Cậu còn dám rủ Tư Mộ đi đua xe, vậy cậu đừng nghĩ được lái chiếc xe kia nữa. Còn bay ra ngoài nữa chứ? Đến lúc đó cậu làm Tư Mộ bay ra ngoài, đoán chừng Ngôn Mặc Bạch có thể làm cậu biến mất.”

Sở Kỳ le lưỡi tự chửi mình đắc ý quên mất hình tượng rồi.

Cô chưa quên lời cảnh cáo của Ngôn Mặc Bạch, anh ta đúng là có năng lực làm cho cô biến mất.

Hai ngày trước, hai băng đảng xã hội đen ở thành phố A đã bị tiêu diệt, mặc dù cô không dám chắc chắn là do Ngôn Mặc Bạch làm nhưng nhất định anh ta có liên quan.

Sau khi về nhà, cô nói với ba chuyện xảy ra ở bãi đậu xe, sau đó ông Sở liền cho người đi thăm dò, kết quả điều tra mấy người kia đều là người của Đường Môn.

Ngay buổi tối hôm đó, Đường Môn bị tiêu diệt.

Nghe nói Đường Uyển may mắn thoát nạn, nhưng một ngày cũng đột nhiên mất tích.

Buổi tối hôm đó còn có Thanh Bang, Sở Kỳ chỉ nghĩ rằng hai bang phái trả thù nhau hoặc là người của chính phủ hành động nhưng sau mấy ngày không thấy gió thổi cỏ lay đến nhà mình nữa, vì vậy cô liền suy nghĩ có phải Ngôn Mặc Bạch cũng liên quan trong chuyện này hay không.

Đường Môn bị diệt, chuyện xảy ra ở bãi đậu xe kia có lẽ chính là do xã hội đen mà Thanh Bang cũng bị tiêu diệt đoán chừng cũng có dính dấp.

Bây giờ chỉ cần nghĩ đến thủ đoạn của Ngôn Mặc Bạch, Sở Kỳ liền rùng mình. Còn có người gọi là Cố Khuynh cũng là một người đàn ông thần bí, năng lực không thể khinh thường, bọn họ còn là anh em thân thiết, khẳng định không phải là một nhân vật nhỏ.

Suy nghĩ một chút thấy không nên đắc tội với Ngôn Mặc Bạch, vậy không thể đề nghị anh ta cùng đua xe rồi. Nhìn lướt qua gian phòng, nơi này rất xa hoa nhưng không có gì để chơi, vì vậy đề nghị: “Vậy chúng ta xuống quán bar dưới khách sạn chơi đi!”

Những người khác không có ý kiến, Diêu Dao nhìn Tư Mộ rồi đi tới hỏi: “MỘ MỘ, thủ hạ của chồng cậu đâu?”

“Thủ hạ nào?” Tư Mộ bị hỏi liền sững sờ, không rõ.

“Chính là cái người buổi tối hôm đó đưa mình về!” Diêu Dao mở to đôi mắt tròn vo nhìn Tư Mộ, thấy cô mờ mịt cô liền gấp gáp.

“Ha ha, Tiểu Cửu sao!” Rốt cuộc Tư Mộ liền nhớ tới người đêm hôm đó đưa Diêu Dao về nhà là ai, vì vậy trêu chọc cô: “Không phải cậu chỉ thích gay sao? Còn thích kiểu công kích, Tiểu Cửu nhìn thế nào cũng không giống, anh ta là một người thuần khiết, không phải là món ăn của cậu không phải sao?”

Diêu Dao mặt không thay đổi nói: “Minh đột nhiên phát hiện anh ta rất đáng yêu!”

Phốc...

Mấy người đứng ngay đó cùng cười.

“Ồ... Diêu mỹ nhân cậu đang chuẩn bị quay về làm người bình thường sao?” Sở Kỳ trêu ghẹo cô.

Diêu Dao cũng là một mỹ nhân, ở trường có rất nhiều người theo đuổi cô ấy nhưng cô ấy đều xem không ra gì.

Có một bạn nam không cam tâm liền chặn cô lại hỏi tại sao đều từ chối tất cả, từ chối một người thì không nói, đằng này cô từ chối tất cả những người theo đuổi cô. Thật không bình thường, không tin rằng trong đám người theo đuổi cô không có ai ưu tú có thể khiến cô chú ý...

Lúc ấy Diêu Dao nhìn bạn nam chặn mình hỏi câu hỏi đó, nghĩ rằng cậu ta không có não, nhếch miệng mỉm cười hỏi lại: “Anh là gay sao? Tôi thích gay!”

Những lời này truyền đến tai những theo đuổi cô, tất cả bọn họ đều tức hộc máu.

Những người bạn thân của cô sau khi nghe cũng giễu cợt Diêu Dao không phải một cô gái bình thường.

Vưu Ưu cùng An Thanh Thần không có ấn tượng với Tiểu Cửu nhưng khó có người đàn ông nào có thể khiến cho Diêu Dao rung động, mặc kệ người kia như thế nào, bọn họ vô cùng ủng hộ. Lúc này liền khích lệ: “Em gái, đừng cảm tiến lên, lúc nên ra tay thì ra tay!” Hồ hảo Tư Mộ cũng nên cố gắng làm bà mai se duyên.

Ngược lại Tư Mộ không có ý kiến, cô đã tiếp xúc rất nhiều lần với Tiểu Cửu, đáng người anh tuấn không nói, tính cách cũng không lạnh lùng như Ngôn Mặc Bạch. Nếu Diêu Dao thích, cô rất vui lòng tác hợp.

“Được! Chị đây giúp cô tạo cơ hội!” Tư Mộ vung tay đồng ý.

Mấy người ở trong phòng lên kế hoạch, thương lượng một lúc lâu, rốt cuộc cũng quyết định được phương án.

Tư Mộ cầm điện thoại bấm số điện thoại của Ngôn Mặc Bạch.

Bên kia rất nhanh liền nghe máy, nhú mồm chờ cô nói chuyện.

“Mặc Bạch, em muốn xuống quầy bar dưới khách sạn chơi, có được không?” Lúc gọi điện thoại Tư Mộ rất phóng khoáng, sáng khoái nhưng trong lúc chờ đợi anh trả lời cô lại trở nên căng thẳng. Trong đầu vẫn suy nghĩ tí nữa phải nói như thế nào với Ngôn Mặc Bạch, mặc dù đã luyện tập mấy lần nhưng cơ vẫn lo lắng bản thân khẩn trương sẽ không nhớ được.

Quả nhiên nghe thấy bên kia khẽ hừ, cô thiếu chút nữa khẩn trương đến mức cắn vào lưỡi.

Bên kia im lặng một lúc, quả quyết nói: “Không được!”

Trong lòng Tư Mộ giống như dây cung bị kéo căng, một câu nói “không được” của anh tựa như con dao sắc, giờ tay đâm xuống, khiến dây cung của cô bị đứt. Cô còn đang đau lòng bên kia đã bắt đầu dạy dỗ cô: “Không phải anh mới nói em không được chạy lung tung sao? Không nghe lời, Hử?”

Anh kéo dài “hử”, nòng nặc mùi vị cảnh cáo. Tư Mộ rung mình thiếu chút nữa chịu thua đầu hàng. Diêu Dao đứng bên cạnh chọc bả vai cô, không tiếng động nói “Làm ơn làm ơn.....” Tư Mộ nhắm mắt, mở miệng: “Quầy bar dưới lầu cũng ở trong khách sạn!”

Giọng nói của cô ôn nhu tràn đầy cầu khẩn, thông qua sóng điện thoại truyền đến khiến Ngôn Mặc Bạch thiếu chút nữa mềm lòng đồng ý. Nhưng vừa nghĩ tới nơi cô muốn đến anh lại kiên quyết nói: “Vây cũng không được! Quầy rượu quá hỗn loạn”.

Làm sao Ngôn Mặc Bạch có thể dễ dàng đồng ý cho cô xuống quầy bar chứ?

Lần đầu tiên gặp cô, cô thất thân với anh cũng bởi vì ở trong quán bar uống nhiều rượu đến say mới có thể ngã vào lòng anh, khiến cho anh có cơ hội có được cô.

Nhưng nếu như người cô gặp không phải là anh vậy hậu quả sẽ như thế nào?

Cho nên Ngôn Mặc Bạch kiên quyết không đồng ý.

“Tại sao” Tư Mộ phát điên lớn tiếng chất vấn. Mới vừa rồi còn tràn đầy tự tin cùng các chị em bàn kế hoạch giúp Diêu Dao làm sao bắt được Tiểu Cửu, bây giờ bước đầu tiên đã thua bởi nơi mình ở, như vậy sao được?

“Không vì cái gì! Em ngoan ngoãn nghe lời!” Ngôn Mặc Bạch bị cô lớn tiếng quát lại nhẹ giọng nói nhưng vẫn kiên quyết không đồng ý.

“Tại sao anh không đồng ý?” Ngược lại bây giờ bộ dáng Tư Mộ giống như một đứa trẻ quật cường, cố chấp muốn thuyết phục anh: “Anh sợ em xuống quầy bar làm loạn, anh có thể cho người đi cùng theo dõi! Có thể cho Tiểu Cửu đi cùng, Tiểu Cửu lợi hại như vậy.....”

Ngôn Mặc Bạch không nghĩ cô lại kiên trì như vậy, chỉ nghe thấy giọng cô gấp gáp như muốn khóc, nếu như anh không nhẹ nhàng đoán chừng cô thật sự sẽ khóc.

Lúc ở nhà mẹ đã khiến cô không vui, anh đưa cô tới khách sạn để cô chơi với bạn, không phải vì muốn cô vui vẻ sao?

Hơn nữa cô đồng ý cho người đi cùng để theo dõi, vì vậy anh liền gật đầu đồng ý. Nhưng mà anh cũng có điều kiện.

“Đồng ý cho em đi chơi thì anh được gì?” Tư Mộ ghen lời, lập tức nghĩ đến anh ám chỉ cái gì, hận muốn cúp điện thoại. Nhưng những người bên cạnh thiết tha nhìn cô, cô nghiêng răng: “Anh muốn gì cũng được!”

Quả nhiên, người bên kia hài lòng cười: “Tiểu Cửu vẫn ở dưới lầu, anh cho người khác đi theo em được chứ.”

“Ài?”

Ngôn Mặc Bạch nhìn lướt qua người đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Lệ Hòa!”

Lệ Hòa? Chính là người ở bãi đậu xe đánh người đàn ông dám vô lễ với cô bò trên mặt đất thiếu chút nữa tắt thở?

Tư Mộ rùng mình, khẽ run nói: “Không cần, không muốn anh ta, phải là Tiểu Cửu!”

“Vậy anh nói Tiểu Cửu ở dưới lầu chờ bọn em.” Ngôn Mặc Bạch nghe thấy giọng nói sợ hãi, đoán chừng là hành động của Lệ Hòa ở bãi đậu xe khiến cô sợ. Dù sao Tiểu Cửu tiếp xúc với cô cũng tương đối nhiều, cô sẽ không sợ, hơn nữa bộ dáng Tiểu Cửu giống như một thiếu niên, so với Lệ Hòa hung mãnh, bọn họ dễ dàng tiếp nhận hơn.

Vì vậy không suy nghĩ, cúp điện thoại rồi gọi cho Tiểu Cửu. Sắp xếp xong xuôi liền nghĩ xem buổi tối nên giày vò cô thế nào.

Tiểu Cửu nhận được điện thoại của Ngôn Mặc Bạch không suy nghĩ nhiều. Anh biết đại ca rất coi trọng chị dâu, không yên tâm để cho bọn họ đến quầy bar một mình rồi không muốn từ chối lời yêu cầu của chị dâu, muốn cô vui vẻ, vì vậy đại ca phái anh đi không có gì là lạ.

Tư Mộ cúp điện thoại, cười làm dáng ok cùng các chị em, sau đó vui vẻ đi xuống quầy bar.

Lần cuối khi tới quầy bar này là lúc Tư Mộ phát hiện Diệp Nham bắt cá hai tay, sau đó cô uống say. Cũng bởi vì lần say rượu đó mà cô thất thân.

Lúc đầu đau lòng, hối hận, sợ hãi, bây giờ biết người đàn ông kia là Ngôn Mặc Bạch, trong lòng không rõ là cảm giác gì, có cảm giác may mắn, nhưng cũng có cảm giác bức xúc.

Bây giờ quay lại chốn cũ, cô khẽ thở dài. Nhìn cửa thang máy, Ngôn Mặc Bạch đã từng đứng đó, cô lại xem anh là Diệp Nham, nhào tới...

Mấy người đi ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Tiểu Cửu đứng ở đầu hành lang chờ bọn họ, quầy bar ở phía sau. Nhìn thấy Tư Mộ ra ngoài liền hướng về phía cô gật đầu, sức mạnh bình tĩnh gọi: “Chị dâu!”

Tư Mộ còn chưa kịp lên tiếng, Diêu Dao đứng bên cạnh đã xông lên trước: “Anh đẹp trai, chúng ta lại gặp mặt, đi vào uống rượu đi! Ha ha...”

Tư Mộ vỗ trán, cô nàng này thật to gan!

Vô Ưu cùng bọn Sở Kỳ đã cười đến không chịu nổi.

Tiểu Cửu nhìn bóng dáng nháo về phía anh, phản xạ có điều kiện liền né sang một bên muốn nhường đường. Sau khi thấy rõ bóng người, người đàn ông luôn luôn bình tĩnh này bỗng nhiên đỏ mặt hơi lạnh, trong lòng khẽ run: “Đại ca, có thể đổi người xuống làm việc này được không!”

Diêu Dao mặc kệ trong lòng anh ta đang nghĩ gì, đi lên kéo cánh tay Tiểu Cửu: “Đi thôi!”

Khuôn mặt Tiểu Cửu cứng đờ, đẩy cô ra, cũng không dám dùng sức quá mạnh, sợ mình làm cô bị thương, dù sao cô cũng là bạn của đại ca... mặc dù quan hệ có hơi xa nhưng anh vẫn còn băn khoăn.

Nhưng Tiểu Cửu đã đánh giá thấp sức chịu đựng của mấy mỹ nữ đứng bên cạnh, mặc anh bài xích mấy lần, bàn tay kia vẫn kiên nhẫn nắm lấy cánh tay anh không thả, khiến mặt anh cũng ghen đỏ, Tư Mộ thật sự không nhìn nổi Diêu Dao quá mức gấp gáp như vậy, vì vậy cười kéo Diêu Dao: “Vào thôi!”

Tiểu Cửu cảm kích nhìn Tư Mộ, thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, hô to chị dâu vạn tuế. Diêu Dao không vui trừng cô, Tư Mộ kéo tai cô nói nhỏ: “Cậu ngu thế, bây giờ dọa anh ta sợ xem sau này làm sao cậu có thể tóm anh ta?”

Vì vậy Diêu Dao ngoan ngoãn theo ở phía sau đi vào quầy bar.

Cũng đúng, chuyện này không thể quá vội vàng hấp tấp được, phải từng bước tiến hành, từ từ dụ anh ta.

Tiểu Cửu giúp bọn họ bao một phòng VIP, để các cô ở bên trong chơi, anh ta sợ Điều Dao dây dưa nên liền đóng cửa đứng canh ngoài cửa. Như vậy vừa bảo đảm an toàn của bọn họ cũng bảo đảm an toàn của chính mình.

Điều Dao không đồng ý. Bọn họ xuống quầy bar chính là vì kế hoạch theo đuổi anh ta, dĩ nhiên mọi người ủng hộ Điều Dao.

Vì vậy Sở Kỳ nhảy ra ngoài đầu tiên, cô quen biết nhiều người, lướt một vòng liền thấy một vài người quen, vì vậy lôi kéo bọn họ vào phòng: “Ồ, cậu cũng ở đây à? Cùng nhau vào đây chơi! Cậu cũng bao một bàn bên ngoài sao? Thật tốt quá, cùng nhau chơi đi! Tổ cũng có vài chị em đang ở đây, để tớ đi gọi!”

Những người ở trong phòng nhanh chóng đi ra, không nhìn hành động kháng nghị của Tiểu Cửu đi ra giữa quầy.

Buổi tối ở quầy rượu có rất nhiều người, Tiểu Cửu không ngăn cản được cũng không dám buông lỏng, lập tức theo sau, nghĩ thầm tối nay không biết lại gây ra chuyện gì.

Anh vừa nghĩ như vậy liền thấy Tư Mộ bị một người đàn ông lôi kéo nói chuyện. Tiểu Cửu vừa nhìn liền hí hửng, tên này là tối dây dưa với chị dâu!

Anh vừa nhìn Tư Mộ vừa gọi điện thoại cho đại ca: “Đại ca, anh mau tới đây. Tình địch của anh xuất hiện! Vợ anh khó có thể bảo vệ...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: So Với Xe Chấn Càng Kích Thích Hơn

Lúc này Diệp Nham cùng với đám người mở một bàn uống rượu ở đại sảnh.

Quán bar này không giống như những quán bar khác ồn ào như vậy, nhưng hôm nay là chủ nhật, buổi tối đông người lạ thường.

Cùng anh uống rượu chính là người đứng đầu hắc đạo ở thành phố A, cũng là sau khi tiếp xúc với Dư Hinh mới biết được.

Buổi tối mấy ngày hôm trước, Thanh bang cùng Đường Môn bị diệt, anh liền đoạn tuyệt lui tới với Dư Hinh. Trước đã đã cùng làm quen với mấy người này, cho nên mặc dù không có quan hệ với Thanh Bang, anh cũng có thể cùng những người bọn họ lôi kéo làm quen.

Ngon đèn tối trong quán bar, càng thêm mờ ảo vài phần. Mượn ánh sáng ngọn đèn chiếu tới, anh ta thấy lối vào đại sảnh có mấy bé gái, chen lấn ở phía sau là một bóng dáng lăm cho tay anh đang cầm ly rượu phải khựng lại.

Là cô ấy?

Vì sao cô ấy lại tới đây?

Kêu hô một tiếng với người bên cạnh, bước nhanh tới.

"Mộ Mộ, vì sao em lại tới đây?" Anh ta kéo cánh tay Tư Mộ, giọng nói mang một chút run rẩy. Một tháng không gặp, ánh sáng mờ ảo, diện mạo cô gái vẫn trong suốt như cũ, giữa trán lại còn quyền rũ mà anh chưa từng thấy qua, ngọn đèn mờ ảo chiếu tới, càng thêm xinh đẹp làm cho tâm anh xao động.

Bảo bối của anh, anh rất nhớ em!

Toàn thân máu dịch sôi trào hừng hực kéo Tư Mộ đi, mỗi một tế bào lúc này đều kêu gào nhớ thương cô.

Hiện tại anh đã có năng lực cứu 'Lăng Vũ', em có bằng lòng trở về bên cạnh anh không?

Tâm sâu trong đáy lòng của Diệp Nham không ngừng suy nghĩ yêu thương cô gái trước mặt, trong mắt vô số cảm xúc đan xen với nhau, tất cả nói lên thâm tình yêu cô say đắm.

Tư Mộ vốn đi cùng với bọn người Sở Kỳ, vui mừng hơn hờ đi vào đại sảnh cùng những người khác họp lại xem náo nhiệt.

Tối nay là chủ nhật, quán bar trước giờ có vẻ yên tĩnh nhưng đêm nay lại có rất nhiều người, Tư Mộ đang nhìn xung quanh xem có người quen biết hay không, đột nhiên cánh tay bị nắm lấy một cách mạnh mẽ, đầu đón làm cô hoảng sợ đến nhần rãng.

Quán bar nhiều người cũng hỗn tạp, chuyện đùa giỡn này lúc trước cũng có xảy ra, hướng hồ chỉ hôm trước Tư Mộ bị người khác phi lễ làm cho kinh sợ, đột nhiên bị người khác nắm lấy cánh tay, phản ứng muốn kêu la. Bất quá nghĩ đến đây là địa bàn của Ngôn Mặc Bạch, Tiểu Cửu vẫn đi ở phía sau, cô liền không cảm thấy sợ hãi rồi. Vì thế tăng thêm can đảm quay đầu chuẩn bị mắng, và chạm ánh mắt chính là gương mặt tuấn tú của một người mà mình

đã từng yêu sâu đậm

Quán bar tiếng nhạc đong đưa, giọng nói nhỏ cũng bị chìm ngập mất. Giọng nói Diệp Nham không lớn, Tư Mộ dựa lại gần mới miễn cưỡng nghe được những gì anh nói.

Tư Mộ chỉ cảm thấy trên tay vô cùng đau đớn, lớn giọng nói: "Diệp Nham, anh làm gì vậy? Buông ra!"

Diệp Nham bướng bỉnh nắm tay tay cô không buông, hơn nữa lại còn kéo cô vào cạnh bên mình: "Mộ Mộ, nơi này quá loạn rồi, Vì sao em lại tới đây?"
Hơi nhủ lại ở giữa trán, vẻ mặt biểu tình không đồng ý.

Sở Kỳ cùng các bạn đi phía trước, từ đầu không chú ý chuyện tình phía sau. Tư Mộ vội vã theo sau, liền nghiêm mặt nói: "Tôi tới hay không mắc mớ gì đến anh? Tôi với anh đã là chuyện cũ, hiện tại nữa xu quan hệ cũng không có, anh có tư cách gì quản tôi? Anh buông ra!"

Tại đây là quán bar, nhìn thấy Diệp Nham, còn bị anh ta nài ép lôi kéo, chất vấn cô vì sao lại đến nơi đây, Tư Mộ cảm thấy vết sẹo trong lòng đã quên mất đột nhiên kéo tới đau đớn, nhìn Diệp Nham lạnh lùng muốn cười.

Diệp Nham trầm mặt xuống, môi gât gao nhếch lên, đáy mắt đau thương, nhưng mà tay vẫn cầm lấy tay Tư Mộ không buông lỏng một chút nào.

Tư Mộ thấy bọn Sở Kỳ đi đến bên bàn ngồi xuống, nhớ lại chờ một lúc đi tìm các cô, trước bỏ người đàn ông này ra quan trọng hơn.

Tiểu Cửu đi theo ở phía sau, nếu anh ta thấy mình cùng Diệp Nham ở đây sẽ hiểu lầm, sau đó báo cáo cho Ngón Mực Bạch, cô không cần nghĩ cũng biết, khẳng định chính mình đã tạo nghiệt rồi.

"Diệp Nham, anh buông tay ra! Tôi cùng là anh muốn như thế nào?" Tiếng nhạc quán bar đột nhiên lớn lên, cơ hồ Tư Mộ có la hét lớn tiếng, lại khiến cho giọng nói của mình bị tiếng nhạc áp đi mất.

Nhưng mà Diệp Nham lại không chịu buông tay, kéo Tư Mộ sang một bên.

Tư Mộ dù sao cũng là con gái, sức lực đều không lại anh ta. Từ chối vài lần, nhưng mà cũng bị anh ta kéo đi.

Tư Mộ quay đầu nhìn về phía bọn Sở Kỳ, mấy cái cô này, cứ thế đùa giỡn với các soái ca, đến cô không cùng qua cũng không biết. Nhìn lại Tiểu Cửu ở phía sau, đã thấy anh đứng ở chỗ xa gọi điện thoại.

Khoảng cách xa như vậy, nếu Tư Mộ la hét đến rách yết hầu, anh ấy cũng không nghe được.

Vì thế ánh mắt liếc nhìn qua đi! Trong lòng cầu nguyện: Ngón Mực Bạch anh tới nhanh đi, em thực sự không phải là tự nguyện cùng bạn trai trước nín kéo, là do thủ hạ của anh không hoàn thành trách nhiệm!

Tiểu Cửu cúp điện thoại, chỉ nhìn thấy Tư Mộ cùng với ánh mắt đầy lửa giận ngoái đầu nhìn lại. Anh giật thót mình, lập tức chạy theo.

Nghĩ thầm, rằng phá hủy, nếu chị dâu lại bị phi lễ mà nói, bản thân mình không bị đại ca phan thanh mới lại! Nhớ lại mới vừa rồi nhận được điện thoại của đại ca nói chị dâu bị bạn trai trước lôi kéo, bên kia đột nhiên truyền đến âm thanh lạnh lẽo thiếu chút nữa làm cho tay anh đang cầm điện thoại đông cứng lại rồi!

Anh nhất định phải chạy đến đem phiền toái này loại bỏ trước khi lão đại đến, nếu không để cho lão đại đến làm anh hùng cứu mỹ nhân mà nói, đoán chừng không chỉ đem cái tên bạn trai trước chán ghét đánh không ngừng một trận rồi.

Tiểu Cửu cắn răng trừng mắt nhìn Diệp Nham, hừ lạnh, thật là đánh không sợ, lần trước bị đánh còn chưa đủ, cư nhiên còn dám tới lôi kéo.

Ôm ấp hy vọng một lần nữa đánh Diệp Nham cho vào bệnh viện, hơn nữa còn nghĩ cách muốn đánh anh ta gãy mấy cây xương sườn, Tiểu Cửu chạy nhanh theo Tư Mộ bị Diệp Nham kéo đến cuối hành lang, vừa lúc phòng bên cạnh không có ai, Diệp Nham lôi Tư Mộ vào rồi liền đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, làm ánh sáng bên ngoài cùng tiếng nhạc ồn ào bị chặn ở ngoài cửa. Bên trong phòng không có mở đèn, một mảnh tối đen, yên ắng có thể nghe thấy được tiếng thở dốc nặng nề.

Tư Mộ thấy cửa đóng lại, bên trong tối đen không thấy được cái gì, trong lòng dâng lên một trận phần nộ cùng chút sợ hãi. Cho nên lúc nói chuyện bên trong giọng nói có chút run rẩy.

"Diệp Nham, anh kéo tôi đến nơi này làm gì?"

Tư Mộ biết Tiểu Cửu thấy cô bị Diệp Nham lôi đi, cũng dám khẳng định không tới hai phút, Tiểu Cửu nhất định sẽ tìm được cô. Nhưng mà hiện tại cô nam quả nữ bị nhốt trong một căn phòng tối đen, để cho Ngón Mực Bạch biết, đoán chừng ai ta sẽ phát hỏa rồi.

Hôm nay Diệp Nham có chút gì đó không giống. Trước kia lúc cùng với anh ta kết giao, anh ta chưa từng có đối đãi mãnh liệt với cô như vậy, đừng nói là lôi kéo, đến nỗi lúc hai người gần nhau, cũng không cho Tư Mộ hét lên quá một câu.

Tư Mộ có chút sợ hãi.

Trong bóng tối, tay Diệp Nham đang lần mò khuôn mặt người bên cạnh, bàn tay to lớn dán lên khuôn mặt cô, giọng nói ôn nhu khàn khàn giống như lúc yêu nhau: "Mộ Mộ, em trở lại bên cạnh anh có được hay không? Anh rất nhớ em - "

Anh ta đứng ở trước mặt Tư Mộ, lúc nói chuyện thật sự rất gần, hơi thở nóng bỏng phả vào đầu Tư Mộ, nhưng mà hiện tại Tư Mộ lại cảm thấy tâm tình lạnh rét.

Chung quanh yên tĩnh làm cho cô tỉnh táo trở lại, lạnh lùng trong bóng tối nhìn người trước mặt, khóe miệng lảng lảng nổi lên nụ cười chế nhạo: "Diệp Nham, đầu óc anh có vấn đề sao? Trở về bên anh anh? Anh có tư cách gì muốn tôi trở về bên cạnh anh?"

Có tư cách gì ...

Thân thể Diệp Nham cứng đờ, tay dán trên mặt cô nắm thành quyền.

Đúng vậy, quả thật do bản thân mình có lỗi với cô, nhưng mà mình cũng là vì cô! Sợ cô đi theo mình chịu khổ, sợ bản thân không thể cho cô một bến cảng vô ưu vô lo, sợ chính mình không thể cho cô cuộc sống an nhàn..... cho nên mới mượn Dư Hình làm cho bản thân mình mạnh mẽ.

Bảo bối, những điều này đều là vì em, em có biết không?

"Anh yêu em. Mộ Mộ, trở lại bên cạnh anh có được hay không? Hiện tại, anh có năng lực cứu 'Lăng Vũ', anh có năng lực làm cho em có thể tiếp tục là một thiên kim giàu có có được cuộc sống an nhàn..." Diệp Nham thì thầm bên tai Tư Mộ, giọng nói như cầu xin, từng chút đánh vào tâm của Tư Mộ.

"Tôi đã lập gia đình! Diệp Nham, anh đừng có như vậy chứ. Trước tôi đã nói, chúng ta đã chia tay, không có một chút quan hệ nào, hiện tại tôi là vợ của Ngôn Mặc Bạch, là vợ của người thừa kế YT Quốc Tế duy nhất, anh hiểu không? Vì cái gì tôi phải đến bên cạnh anh?" Tư Mộ bị anh làm loạn một trận, những lời này gần như là hét lên, đến nước mắt cũng trào ra.

Có chuyện gì so với chuyện một người đàn ông phản bội lại quay lại nói "Anh yêu em, trở về bên cạnh anh đi." càng buồn cười hơn không? MÀ người đàn ông này lại còn làm một bộ dáng cực kỳ đáng thương cho mình xem, nói cái gì làm hết tất cả những gì mà mình mong muốn. Diệp Nham anh thật sự biết tôi muốn có được cuộc sống như thế nào sao?

Đáy lòng Tư Mộ vô cùng đau khổ!

ANH yêu em - - ba chữ này trước đây được người đàn ông này nói đến thối nát, cô nghe hoài không chán, cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Nhưng mà qua một tháng sau từ trong miệng anh ta nói ra ba chữ này, thậm chí so với quá khứ càng thêm thâm tình, những cô chỉ cảm thấy lạnh lùng chán ghét.

"Em lập tức đi ly hôn với anh ta, anh có thể cho em cuộc sống mà em mong muốn." Diệp Nham gắt gao ôm Tư Mộ, miệng vội vàng muốn tìm môi Tư Mộ, Tư Mộ một bên vùng vẫy một bên tránh đi.

Lúc này, cử bị một cước đá văng, âm thanh to lớn làm cho hai người bên trong giật nảy mình.

Lúc Tiểu Cửu cúp điện thoại muốn đuổi theo, đột nhiên Diêu Dao xuất hiện cuốn lấy, anh không dễ dàng mới buông cô ra được, đuổi theo đã không nhìn thấy bóng dáng Diệp Nham và Tư Mộ rồi.

Tâm trầm xuống, nếu chị dâu có chuyện không hay xảy ra, đoán chừng mọi người ở đây sẽ gặp tai ương rồi.

Đại khái có thể đoán được Tư Mộ bị kéo vào bên trong phòng rồi, nhưng mà hai bên hành lang có vài gian phòng, anh tìm mỗi gian, cuối cùng sau một lúc tìm kiếm mới tìm được gian phòng của bọn họ.

Lúc một cước đá văng cánh cửa, mượn ánh sáng từ bên ngoài, chiếu vào mắt là hình ảnh người bên trong phòng ôm ấp cùng một chỗ, đã biết cửa bị người khác đâm đập đi vào, làm cho bọn họ đều dừng động tác.

Tiểu Cửu kinh ngạc nhìn thấy cảnh này, nhìn thấy Diệp Nham ôm chị dâu mình, đáy mắt anh ta quét qua một tia lạnh băng.

Tư Mộ nhìn người ngoài cửa, thừa lúc Diệp Nham không kịp phản ứng, lập tức né tránh, nghiêng người chạy về phía cánh cửa.

"Chị dâu, chị ở cửa chờ tôi. Lão Đại lập tức tới ngay." Giờ phút này giọng nói của Tiểu Cửu không còn khách khí như trước, lạnh lùng giống như Ngôn Mặc Bạch.

Lúc này, nghe thấy phía sau truyền tới một giọng nói lạnh lẽo, "Em ở trong này làm gì?"

Thân thể Tư Mộ cứng đờ, chân đều đã mềm nhũn ra thiếu chút nữa đứng không nổi.

Ngôn Mặc Bạch.....Anh đã đến đây.....

Chưa kịp xoay người lại, anh đã đi đến phía sau.

Ngôn Mặc Bạch đến bên cạnh người Tư Mộ, ánh mắt nhìn lướt qua người bên trong phòng, lại cúi đầu nhìn thấy tay Tư Mộ chặn ở cánh cửa, anh không nói hai lời, liền kéo Tư Mộ vào ngực mình.

"Khó trách lại muốn tới đây chơi, hóa ra muốn gặp tình nhân cũ!"

Tư Mộ bị anh mạnh mẽ kéo vào trong ngực, đập vào lồng ngực cứng rắn của anh. Tay anh nắm cầm của cô, ánh mắt thâm sâu chống lại cô, Tư Mộ nhìn thấy trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh, thấy được khuôn mặt trắng xanh của mình đang lo sợ.

"Em không có..." Không lý do, cô cảm thấy vô cùng sợ hãi. Cái ánh mắt lạnh lùng nhìn thấy tận đáy lòng của Ngôn Mặc Bạch làm cô lạnh cả người, lời nói của anh, càng làm cho trong lòng của cô càng thêm đau khổ.

"Không? Vậy bây giờ là chuyện gì xảy ra?"

"Em..." Cô hòng Tư Mộ ghen ngào, anh lại không tin tưởng còn chất vấn cô, cô không biết giải thích như thế nào, dường như tất cả giải thích chỉ là uổng công.

Tâm từ từ lắng xuống, từng chút làm lạnh cả người.

"Trở về từ từ sẽ thu thập em!" Ngôn Mặc Bạch nắm lấy ngón tay lạnh lẽo của Tư Mộ, lực có chút mạnh, làm cho cô cảm thấy đau đến nhũn mảy, lại mạnh mẽ cố chịu không lên tiếng.

"Tiểu Cửu, nơi này giao lại cho cậu xử lý." Nói xong những lời này, Ngôn Mặc Bạch nắm thắt lưng Tư Mộ xoay người rời đi.

Tay chân Tư Mộ mềm nhũn ra, trong đầu trống rỗng, cứ thế vô tri vô giác bị anh ấy kéo đi.

Toàn bộ mọi chuyện bên trong cánh cửa về sau, cô không có sức ngăn cản!

Nhắm mắt lại, tùy ý để anh mang mình đi. Mỗi bước đi, tâm liền đau thêm một phần.

Sở Kỳ sau khi chơi đùa rất lâu mà không thấy Tư Mộ đâu, Diêu Dao vừa mới bị Tiểu Cửu thoát khỏi, cũng đi chung quanh tìm người.

Lúc này nhìn thấy Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch kéo ra ngoài, đều làm cho kinh sợ, vây quanh hỏi: "Mộ Mộ, vừa rồi cậu đi đâu vậy? Không có chuyện gì chứ?"

Bước chân của Ngôn Mặc Bạch không dừng lại, kéo Tư Mộ rời đi tới cửa, người phía sau không biết rõ mọi chuyện, đưa mắt nhìn nhau. Lúc đuổi theo đi ra, chỉ nhìn thấy Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch nhét vào trong xe, lực đóng cửa rất mạnh như chiếc xe kia có thù oán với anh vậy.

Bọn Sở Kỳ nhìn thấy mà trong lòng run sợ, Sở Kỳ nhìn thấy chiếc xe kia bị đối xử thô bạo đến chết như vậy, lòng đau nhói nói: "Người này giống như vừa mới ăn hỏa sao? Chiếc xe kia không phải cùng một dạng với anh ta chứ."

Vưu Ưu nhìn chằm chằm chiếc xe đã đi xa, thờ dài, lo lắng nói nhỏ: "Xem ra tối nay Mộ Mộ gặp xui rồi!"

"Vừa rồi Mộ Mộ đi nơi nào? Đã xảy ra chuyện gì rồi?" Thanh Thanh liếc nhìn bọn chị em một cái, sau đó hỏi: "Ngôn Mặc Bạch không phải trước đó không xuống dưới sao? Vì sao lại đen mặt mang Tư Mộ đi rồi? Lúc này nhất định là có chuyện gì đã xảy ra."

"Lúc chúng ta từ ngoài phòng đi ra đều đi ở phía trước, Mộ Mộ ở phía sau, Tiểu Cửu không phải đi theo cùng sao? Anh ta chắc biết!" Sở Kỳ phân tích một phen, sau đó đảo mắt nhìn về phía Diêu Dao.

Diêu Dao cũng vô cùng buồn bực: "Mình có biết gì đâu chứ. Lúc mình trở lại tìm Tiểu Cửu đã không thấy được Mộ Mộ, chỉ có một mình Tiểu Cửu. Mình lôi kéo anh ta đi theo cùng bọn mình uống rượu, kết quả anh ta giống như vội vã muốn làm gì, động tác thô lỗ đẩy cánh tay của mình ra, bỏ chạy..."

"Vậy chắc là Mộ Mộ gặp một chuyện không may, Tiểu Cửu vội vàng đi tìm người."

"Ôi! Đoán xem là chuyện gì nhỉ, nếu không thì Ngôn Mặc Bạch sẽ không khinh thường mà đi như vậy."

"Không thấy Tiểu Cửu đi ra sao?"

"Ôi. Nhanh chóng đi lên, nói không chừng vẫn còn ở trong!"

Đợi đến lúc các cô đi lên trong, trong quán bar sớm đã hỗn loạn,

Bạn bè Diệp Nham phát hiện Diệp Nham rời đi đã lâu vẫn chưa trở về, vừa mới chuẩn bị đi tìm, liền nghe thấy người phục vụ nói phòng bên trong dường như có người đánh nhau.

Những người bọn họ đều lẫn lộn trên gang hồ, đánh nhau là chuyện bình thường như cơm bữa. Đi qua vừa nhìn thấy Diệp Nham bị đánh, liền xông vào vây lấy Tiểu Cửu.

Ra ngoài đánh nhau đều không có kỹ xảo gì, nhưng kinh nghiệm đánh thắng thực sự phong phú. Tất cả đều là thân kinh bách chiến(*hình như là đánh nhau đều thắng), thân thủ Tiểu Cửu cho dù có tốt, nhiều người vây đánh như vậy cũng cần phải có thời gian.

Tiếng động nơi này quá lớn, làm cho bảo vệ quán bar chạy tới.

Trị an của quán bar cũng thuộc quản lý của 'Khách sạn Autumn', cho nên những người chạy tới đều biết Tiểu Cửu.

Đầu lĩnh ra lệnh một tiếng, nhân viên bảo vệ liền đi tới cùng đánh nhau với bọn người Diệp Nham. Đánh bại nhiều người, cho nên không nói hai lời liền đem bọn họ đè xuống.

Đầu lĩnh đá một cước vào hông một người, "Dám đến nơi này ồn ào sao? Thấy mày là sống đã đủ rồi!" Sau đó quay đầu nhìn về phía Tiểu Cửu đứng, cười đi tới: "Anh Cửu, những người này xử lý như thế nào?"

Anh ta chính là đội trưởng bảo vệ, nhưng mà anh biết Tiểu Cửu là thủ hạ đắc lực của Ngôn Mặc Bạch, anh ta không dám đắc tội, thậm chí đánh nhau ồn ào ở trong này, anh ta cũng không dám hỏi "Mấy người là ai mà dám nháo ở đây?", chỉ ngoan ngoãn hỗ trợ đem người đè xuống, xử trí như thế nào cũng giao cho Ngôn Mặc Bạch.

"Toàn bộ đem chân sắt ngang, vứt ra ngoài!" Tiểu Cửu nhìn thoáng qua cửa sổ, nhàn nhạt nói.

Anh ta vừa mới nói xong, những người bị đè xuống đã lên tiếng chửi bậy.

Không phải là chỉ đánh một cái sao? Đều ra tay độc ác như vậy? Đều là người giang hồ, đem sắt ngang chân như vậy, về sau lấy cái gì mà ra ngoài hỗn loạn?

Nhân viên bảo vệ cũng hít vào khí lạnh. Thật sự khó tưởng tượng được một người đàn ông có bộ dáng xinh đẹp như vậy, mà thủ đoạn lại tàn nhẫn như vậy. Anh ta 'Văn đạm phong khinh', liền muốn cắt chân người khác rồi.

Tiểu Cửu nhìn lướt qua vài người trên mặt đất, ánh sáng mập mờ, không nói thêm gì, xoay người đi ra khỏi phòng.

Tiểu Cửu nhìn lướt qua vài người trên mặt đất, ánh sáng mập mờ, không nói thêm gì, xoay người đi ra khỏi phòng.

Diệp Nham không có ở đây, đoán chừng là thừa dịp hỗn loạn chạy đi rồi. Vừa rồi mình bị một đám người xông tới vây lấy, không để ý tới anh ta, về sau lúc nhân viên bảo vệ chạy tới, mở đèn, vậy mà không thấy bóng dáng Diệp Nham rồi.

Đuổi theo cũng không đuổi kịp rồi, chung quanh khắp nơi của khách sạn Autumn đều có camera, vô góc chết theo dõi, chỉ cần điều tra theo video clip là có thể tóm được anh ta.

Nhưng mà, nghĩ tới bộ dáng đau khổ của chị dâu kia, anh thở dài, vẫn là không đuổi theo đi! Nếu đuổi theo đem người giết chết, khẳng định lão đại và chị dâu sẽ nảy sinh hiểm khích.

Dù sao lão đại cũng kêu anh tự mình xử lý, cũng không nói cụ thể xử lý thế nào. Anh làm như vậy cũng không có sai.

Tiểu Cửu vừa mới đi ra, đã bị Điều Dao ngăn lại: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

Ánh mắt Tiểu Cửu lạnh lùng liếc cô một cái, nghĩ thầm, nếu không phải cô quán lấy tôi, tôi cũng không bị trì hoãn lại, làm cho tên tiểu tử kia ăn đậu hủ của chị dâu.

Điều Dao trước kia đã bị anh trừng mắt nhìn rồi, chỉ là hiện tại ánh mắt rét lạnh này lại mang theo một chút phần nộ như dao găm hướng đến cô, Điều Dao thức thời ngậm miệng.

Mặt Tiểu Cửu không chút thay đổi rồi đi.

Phía sau Điều Dao thấy Tiểu Cửu rời đi, mờ mịt hỏi: "Sao vậy sao vậy? Hỏi ra không?"

Điều Dao bị anh nhìn như vậy, bây giờ còn phát run, che ngực: "Ánh mắt người này thật đáng sợ!"

"Hừ! Hiện tại đã biết sợ? Sao còn muốn bắt anh ta nữa không?" Vu Uu liếc nhìn cô.

"Muốn! Đương nhiên muốn! Nhất định làm!" Điều Dao nâng mặt, nhìn hướng Tiểu Cửu đi, "Mình có nói với các cậu chưa, kỳ thật loại người này mới là loại mình yêu nhất."

Phốc--

Mọi người thổ huyết!

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch nhét vào trong xe, xe điên cuồng chạy như bay trên đường.

Anh bắt đầu tốc độ quá nhanh, Tư Mộ còn chưa cài dây an toàn, xe quẹo tới quẹo lui, làm Tư Mộ bị quăng đến đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa nôn mửa.

Trước đây nếu bị đối đãi như vậy, đã nổi nóng lên rồi. Nhưng mà hiện tại anh ấy đang phát hỏa, lúc này cũng đang nổi nóng, Tư Mộ không dám lớn giọng với anh ấy, đành phải một đường trầm mặc, đến nổi trong xe bị quăng qua quăng lại, cô cũng không dám kêu lên một tiếng.

Rốt cuộc cũng về được đến nhà, cả người Tư Mộ cũng nát xương hết rồi.

Xe ngừng lại, Ngôn Mặc Bạch cũng không xuống xe, thò ơ lướt người bên cạnh đang rên đau khổ.

"Hu hu hu-- Ngôn Mặc Bạch, anh thật khốn kiếp!" Giọng nói của cô thật thấp như con thú bé nhỏ đang khóc nức nở. Tay Ngôn Mặc Bạch nắm chặt mặt cô, nhìn bộ dáng cô yếu đuối, đã bắt đầu đau lòng, lại vẫn nghiêm mặt không nói lời nào.

"Đau..."

Có thể động tác của anh quá mạnh, làm cô đau rồi. Tư Mộ lẩm bẩm la lên.

Tay Ngôn Mặc Bạch buông khuôn mặt cô ra, một cánh tay kéo cô tới bên cạnh mình, Tay đánh phạt trên mông cô hai cái, "Biết sai rồi chưa?"

Tư Mộ đau lòng mím chặt miệng, nhớ lại chuyện vừa nãy, ánh mắt lạnh lùng cùng nghiêm khắc chất vấn cô, hiện tại còn bị anh đánh, nhất thời nước mắt cô gồng kìm nên lập tức chảy ra.

"Em đâu có làm sai."

Bốp!

Mông lại bị đánh một cái.

"Còn không biết sai sao?"

Gào khóc!

Tư Mộ thật sự là tức giận, không để ý trên người bị đau, đứng lên đẩy ngã bả vai của anh, sau đó cưỡi ở trên người anh. Tư thái từ trên xuống giống như nữ vương.

Trên mặt của cô còn vương hai hàng nước mắt chưa khô, ánh mắt lại phun lửa, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn người dưới thân.

Ngôn Mặc Bạch ngừng xe đã tháo dây an toàn ra, lúc này bị cô bất thành linh đẩy xuống, cả người bất ngờ không phòng bị ngã xuống cửa xe bên cạnh. Mà cô rất nhanh liền giang chân ra đè trên thân mình. Anh nhìn lên đôi mắt đỏ hoe đang nhìn anh, khóe miệng giật giật, có chút buồn cười.

"Ngôn Mặc Bạch, anh cái gì cũng không thấy dừng có hãm hại vu khống em! Em nói em cùng Diệp Nham cái gì cũng không có, em cùng anh ta đã chia tay, anh vì sao lại không tin?" Tư Mộ đau lòng đến chết, khi anh lạnh lùng nói "Hóa ra là tới gặp tình nhân cũ", cô có cảm giác bản thân đã bị chọc giận đến nổi điên rồi.

Ngôn Mặc Bạch bị đè dưới thân, cũng không tức giận, chỉ nhìn chằm chằm người trên thân hỏi: "Vậy sao em cùng nhóm bạn của em làm sao xuất hiện ở nơi đó?"

"Là anh ta kéo em đi!"

"Có cái gì không nói ở bên ngoài, còn kéo em vào bên trong phòng, lại còn đóng cửa."

Lúc Ngôn Mặc Bạch ở trong đại sảnh nhìn một vòng không thấy Tư Mộ, tâm liền trầm xuống, mặt đen lại đi đến hướng phòng, anh có thể tưởng tượng chuyện gì đã xảy ra!

Mặc dù Tư Mộ không phải là cam tâm tình nguyện, nhưng cũng ỡm ờ. Muốn tâm tình không đi theo mà nói, Tiểu Cửu liền đi theo ở phía sau, giải thích nhóm các cô đều là cô gái trẻ, Diệp Nham muốn mang cô đi, cũng không phải chuyện dễ.

Tư Mộ bị anh hỏi như vậy, trong lòng có chút bất ngờ.

Ngôn Mặc Bạch là đang ghen sao?

Cô có chút cao hứng, nhưng mà nếu cô thành thật nói Diệp Nham tìm cô là muốn cô quay trở lại, gương vỡ lại lành. Mặc dù cô thì cô đã cự tuyệt, Ngôn Mặc Bạch có thể tin tưởng cô hay không, hoặc là hoài nghi bọn họ còn vương vấn tư lòng chưa dứt chứ?

Nhìn cô gái trên người trầm mặt không nói, trán Ngôn Mặc Bạch gân xanh nổi lên, quả nhiên là có chuyện gì xảy ra rồi. Thấy em chột dạ không dám nói tiếp nữa, còn không dám nhìn ánh mắt của tôi!

Tay Ngôn Mặc Bạch hiện tại ở trên lưng Tư Mộ, đỡ lấy cô, sau đó tự mình đứng dậy, đầu ngăn lại đầu cô, há mồm liền cắn lấy đôi môi hồng của cô, thấp giọng nói: "Anh ta có đụng chạm vào nơi này của em hay không?"

Tư Mộ bị đau, lập tức lắc đầu.

Ngôn Mặc Bạch ở trên eo cô bò lên trên, che tại trước ngực cô, bóp một cái, nghe thấy tiếng thở dài của Tư Mộ, lại hỏi: "Vậy anh ta có đụng chạm em

như vậy không?"

Tư Mộ đỏ mặt, lắc đầu như trống.

Ngôn Mặc Bạch cực kỳ thỏa mãn hôn nhẹ vào ánh mắt nhắm chặt của cô. Còn ở chỗ kia không cần hỏi cũng biết không bị đụng chạm. Thời gian ngắn như vậy, mà lúc anh đi đến, quần áo hai người đều chỉnh tề.

Bắt quá, Ngôn Mặc Bạch không muốn khinh địch buông tha cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Ăn, Ăn, Ăn, Ăn Đến Khi Em Cầu Xin Tha Thứ

Editor: lavender89

Anh nhẹ nhàng hôn lên người cô, mỗi một tác da tác thịt, từng góc nhỏ, khiến máu toàn cơ thể cô cũng trở nên vui sướng.

Bàn chân Tư Mộ co lại, hô hấp cũng dừng lại chỉ vì cảm thụ nụ hôn nhẹ nhàng của anh.

Những nụ hôn nhẹ nhàng như vậy nhưng hơi thở của anh lại nóng kinh người.

Mặt Tư Mộ chôn dưới gối đỏ lên, giọng khàn khàn còn hơi run rẩy: “Ngôn Mặc Bạch.....”

“Ừ, bảo bối....” anh nhẹ nhàng đáp lại, từng tế bào trong cơ thể bởi vì cô mà muốn khiêu vũ. Cho nên giờ phút này giọng nói dịu dàng của Ngôn Mặc Bạch cũng có thể giết chết cả một con voi.

Thật ra thì Tư Mộ cũng không biết cô gọi anh làm gì nhưng lúc cả người nóng ran, cơ thể cô khát vọng anh, chính là muốn gọi tên anh.

Khi Ngôn Mặc Bạch hôn đến hông cô, khẽ cắn một cái khiến Tư Mộ khẽ kêu, mặc dù cách đầu gối Ngôn Mặc Bạch cũng có thể nghe được là âm thanh cực kỳ vui sướng.

Ngẩng đầu nhìn người vùi đầu ở dưới gối, Ngôn Mặc Bạch ngừng động tác, bàn tay đưa lên kéo gối làm lộ ra khuôn mặt ửng đỏ của Tư Mộ, cực kỳ xinh đẹp lại thẹn thùng e lệ.

Ngôn Mặc Bạch khẽ cười: “Tại sao lại giấu đầu dưới gối? Không phải em không biết xấu hổ sao? Ngoan, đừng trốn, anh muốn em nhìn anh yêu em như thế nào!”

Bốn chữ cuối cùng nói ra từng chữ một, Tư Mộ chỉ có thể chảy nước mắt nhìn anh, một đôi mắt có thể câu đi hồn phách người khác.

Ngôn Mặc Bạch sao có thể chịu được ánh mắt như vậy của cô?

Cúi người xuống cắn môi cô: “Yêu tinh nhỏ này, tối nay xem anh khiến cho em kích thích như thế nào! Nếu như không đủ kích thích.....như em nói chúng ta sẽ lái xe đến quảng trường làm xe sóc!” *****.

Tư Mộ bị anh cắn rên hừ hừ, anh ôm ngang eo cô kéo thẳng vào trong ngực mình.

Cơ thể cô giống như rắn bò tới, bộ ngực mềm mại dính vào lồng ngực anh không ngừng cọ sát, sau khi tắm mùi hương thơm tho từ trên cơ thể cô quần quanh chớp mũi anh, thật sự là treu chọc tiếng lòng anh, thật lâu vẫn không thể bình tĩnh được!

Đêm nay Ngôn Mặc Bạch rất đặc biệt, cái gì gọi là hôn đến mắt hôn, kích thích, cao trào thay nhau nổi lên, muốn ngừng mà không được, dục tiên dục tử!

Sau buổi tối này Tư Mộ mới biết, Ngôn Mặc Bạch chính là một con sói! Cả đêm n lần vĩnh viễn là một con sói ăn mãi không no!

Một đêm xuân tình cho đến khi tảng sáng, Ngôn Mặc Bạch mới thả người nằm xuống. Nhìn áo lót bị chính mình xé rách ném trên mặt đất, Ngôn Mặc Bạch hơi nhếch môi, mặt thỏa mãn ôm người đã sớm ngủ mê man, nghĩ thầm chuyện xé áo lót thật là tình thú! Lần sau phải làm nhiều một chút, mỗi buổi tối một bộ, mỗi đêm một trò, thật là một trò chơi rất kích thích!

Cả đêm kích thích, suốt đêm đều không thấy mệt, ngược lại rất có tinh thần dậy sớm chạy bộ, cảm thấy cả người vẫn chưa dùng hết sức lực.

Đã lâu không rèn luyện thân thể, tối hôm qua lại trải qua một cuộc vui tràn trề, cả người toàn mồ hôi, bây giờ cảm thấy vô cùng thoải mái.
*****.

Trong nắng sớm, chạy năm trăm mét quay về, vừa đúng lúc mặt trời mọc.

Ngôn Mặc Bạch quay về nhà dưới ánh mặt trời, chạy vào phòng tắm, cả người khoan khoái nhẹ nhàng đến bên giường nhìn người còn đang ngủ say, khuôn mặt thơ ngây đáng yêu, không nhận được đưa tay nhéo mũi cơ một cái, nhìn người đang ngủ say nhíu mày lúc này mới khẽ cười buông ra.

Trong giấc mơ Tư Mộ thấy mình bị người khác đuổi theo, một tên bại hoại kéo cô lại muốn cắt mũi cô, cô cảm thấy sợ hãi liền thấy Ngôn Mặc Bạch đứng cách đó không xa, mặc dù cô gọi anh như thế nào anh cũng không để ý tới cô.

Tư Mộ gấp đến nỗi khóc to.

“Ngôn Mặc Bạch.....anh mau tới cứu em.....”

Ngôn Mặc Bạch muốn xoay người đến phòng làm việc liền nghe thấy người nằm trên giường mê sảng, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ say của cô nhăn lại, nét mặt nhìn rất sợ hãi.

Nghiêng người ôm lấy cô, dịu dàng dỗ: “Sao vậy? Ngoan, mau tỉnh lại.....” giọng nói dịu dàng đến nỗi chính anh cũng không nhận ra.

Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ, chỉ trong nháy mắt Tư Mộ liền ôm chặt lấy anh, chính xác hơn là siết chặt! *****.

Ngôn Mặc Bạch bị sức mạnh kinh người của cô khiến cho không chịu nổi, dùng sức lay cô tỉnh dậy.

Tư Mộ mở mắt, tư tưởng vẫn còn ở trong giấc mơ, ngây người nhìn người trước mặt, cô vẫn ôm rất chặt, miệng lầm bầm: “Ngôn Mặc Bạch, em rất sợ.....”

Khi cô cần, lúc cô sợ hãi người đầu tiên mà cô nghĩ tới muốn kêu to là anh khiến cho Ngôn Mặc Bạch cảm thấy ngọt ngào trong lòng. Ôm người trong ngực hận không thể hòa cô vào trong cơ thể mình.

Không nhận được trêu chọc cô: “Em kêu anh cái gì?”

“Ngôn Mặc Bạch.... ....” hai mắt mở ra trong nháy mắt lại nhắm lại, đầu óc vẫn còn mê man, lúc này giọng nói càng nhỏ dần đi, mềm nhũn, cực kỳ mê người đánh thẳng vào lòng Ngôn Mặc Bạch.

“Anh là gì của em?” Giọng nói hơi kiêu ngạo có chút không hài lòng với đáp án của cô.

“Chồng em.....” Giọng nói mềm mại kéo dài giống như một đứa bé nũng nịu. Ngôn Mặc Bạch làm sao mà chịu được khi cô như thế? Ôm cô giống như một bảo bối trong ngực hôn.

Ánh mặt trời lúc hùng đông mang theo một chút ấm áp len vào, cả căn phòng liền trở nên sáng ngời ấm áp. *****.

Buổi sáng cả căn phòng tràn ngập ánh sáng, hai người ôm chặt nhau, mở to mắt, nở nụ cười giống nhau. Nhắm mắt lại mỉm cười mãn nguyện.

Năm tháng thật là bình yên!

Mặc dù nhiều năm sau bọn họ vẫn ở chung một chỗ, thời khắc ngọt ngào của bọn họ càng sâu đậm hơn lúc này. Nhưng mà giờ phút này vĩnh viễn lưu lại trong trái tim bọn họ, trở thành một hạnh phúc vĩnh viễn khó quên trong ký ức.

Mãi cho đến buổi trưa, Tư Mộ mới rời giường. Khi tỉnh lại chỗ nằm bên cạnh đã trống không.

Đi giúp ra ngoài phòng, đúng lúc cửa phòng làm việc mở ra. Ngôn Mặc Bạch nghe thấy tiếng động trong phòng ngủ mới đi ra, giờ phút này lộ ra cái đầu liền nhìn thấy Tư Mộ đi dép, khuôn mặt tỉnh táo, đầu tóc rối loạn, rất quyến rũ.

Nhếch miệng dựa người vào cửa “Nhóc con, anh đói bụng.....”

Tư Mộ bị anh giằng co cả đêm, toàn thân đau nhức muốn chết. Nhìn chằm chằm người đang đứng há hê ở kia “Anh đi nấu cơm!”

Nói xong liền hối hận, lần trước Ngôn Mặc Bạch nấu cơm thiếu chút nữa phá hủy cả phòng bếp, món ăn quả thật không thể nhìn chứ đừng nói là ăn.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày: “Anh mới gọi điện thoại đến Thu Ý cho người đưa cơm tới, đoán chừng tí nữa sẽ đến.” Đến gần cô, thuận tay nhéo mặt cô, giọng nói trầm thấp phát ra: “Anh đói bụng ở chỗ kia.... ....”

Tư Mộ vốn dĩ đang nhìn chằm chằm khó có khi nào anh lại dịu dàng như vậy, đột nhiên nghe anh nói như vậy, liền nhấc chân đạp vào chân anh. Dùng sức quá mạnh đến nỗi dép cũng bay ra ngoài. *****.

“Anh là một tên háo sắc ăn mãi không thấy no!” Giọng nói hung dữ, mặt lại ửng hồng.

Ngôn Mặc Bạch bị cô đạp một chút cũng không cảm thấy đau giống như cù lét, đang muốn ôm cô chính cho thông suốt thì chuông cửa liền vang lên, chắc là người đưa cơm tới.

Ngôn Mặc Bạch cố ý dận dò bên kia nấu một nồi canh đưa tới. Nghĩ tới tối hôm qua anh chơi đùa cô quá mức, hôm nay cần bồi bổ một chút, nhanh khôi phục buổi tối mới có thể tái chiến. Anh cũng phải uống nhiều một chút, tăng cường lực chiến đấu. Vì vậy liền ngồi trước bàn uống canh, thỉnh thoảng còn giơ mắt nhìn người ngồi đối diện, thúc giục cô uống nhiều một chút.

Tư Mộ đúng là hơi đói bụng, vận động một đêm kết quả chính là tiêu hao một lượng lớn thể lực nên càng đói bụng hơn.

Quả thật canh rất ngon, tay nghề đầu bếp ở Thu Ý quả thật không có gì để nói. Tư Mộ uống liền hai chén nhưng người ngồi đối diện không ngừng múc cho cô, sau đó dụ dỗ cô uống nhiều hơn một chút. Tư Mộ nghi ngờ nhìn chằm chằm anh, thụ sủng nhược kinh, bình thường người này lạnh lùng như băng sao hôm nay lại nhiệt tình chăm sóc cô như vậy, quả thật làm cho người ta không có cách nào thích ứng được!

Sau khi ăn cơm, Tư Mộ tháo tất cả gra giường đi giặt. Ngôn Mặc Bạch quay về phòng làm việc.

Chỉ chốc lát sau, Ngôn Mặc Bạch ăn mặc chỉnh tề, cầm chìa khóa xe ngồi trước cửa thay giày, hướng về phía Tư Mộ đang ở ban công phơi mền nói: “Anh đi ngoài một chút, em ngoan ngoan ở nhà.”

Tư Mộ cúi đầu nhìn thấy khi anh thay giày, sắc mặt căng thẳng, không rõ biểu cảm thế nào.

Tư Mộ muốn hỏi anh có chuyện gì nhưng lời vừa đến miệng lại nuốt vào. Cô không nên hỏi những thì tốt hơn, dù có chuyện gì cô có hỏi cũng không thể giúp được gì.

Suy nghĩ một lúc cô hỏi: “Tối anh có về ăn cơm không? Em sẽ đi mua đồ ăn. Tủ lạnh trong nhà đã hết thức ăn, mua nhiều một chút. Anh muốn ăn gì? Đợi lát nữa mua về làm cho anh.”

Không biết vì sao Tư Mộ cảm thấy chuyện mà anh gặp chắc chắn không đơn giản lại không dễ dàng giải quyết. Rất ít khi thấy anh ấy nghiêm mặt như vậy.

Ngôn Mặc Bạch nghe vậy giơ mắt nhìn cái đầu lộ ra ở ban công, dịu dàng cười: “Tối nay anh đi xã giao không về ăn cơm. Em ngoan ngoãn ở nhà đừng đi đâu. Muốn gì cứ gọi điện thoại bảo Tiểu Cửu đến đưa em đi.”

Tư Mộ bắt đầu lo lắng, sợ nhất chính là suy đoán của mình sẽ thành sự thật. Tay nắm chặt cửa kiếng, cắn chặt môi, chớp mũi hơi ê ẩm, hồi lâu mới mở miệng: “Vậy khi nào thì anh trở lại?”

Ngôn Mặc Bạch quay đầu nhìn thấy gò má của Tư Mộ khẽ cười: “Anh sẽ quay về sớm nhất. Em ngoan ngoãn tắm rửa sạch sẽ ở trên giường chờ anh.”

Tư Mộ không thể cười nổi chỉ cảm thấy lo lắng.

Nghĩ lại hôm kết hôn, vết thương trên người anh nghiêm trọng như vậy thiếu chút nữa còn mất mạng. Bình thường ở bên cạnh luôn có rất nhiều đàn em hơn nữa đều là những người rất có bản lĩnh, có thể tường tượng công việc mà anh nói rất là nguy hiểm.

Trước khi kết hôn với anh hoặc là lúc kết hôn không có tình cảm với anh, dù anh có xảy ra chuyện gì Tư Mộ cũng sẽ không quan tâm. Bây giờ chỉ cần vừa thấy anh ra ngoài có thể sẽ gặp nguy hiểm, cô cảm thấy bất an trong lòng, không cách nào bình tĩnh được.

Tư Mộ nắm chặt áo anh, nhón chân, đưa môi đến gần môi anh, ấn một nụ hôn nói: “Đi sớm về sớm.”

Trong ngàn vạn lời nói chỉ nói một câu: “Đi sớm về sớm.”

Thật ra thì muốn nói bình an trở về nhưng anh lại muốn giấu không để cho cô lo lắng nên cô liền giả bộ như không biết gì.

Chỉ cầu anh bình an quay về!

Sau khi Ngôn Mặc Bạch ra khỏi nhà, Tư Mộ quét hết từng góc ngách trong nhà, sân nhà được lau bóng láng, nhà vệ sinh được chà ba lần. Thậm chí lấy cả quần áo chưa mặc ra giặt. Từ một giờ chiều giày vò đến chín giờ tối, mệt đến nỗi không nhúc nhích được. Nhưng lại không muốn bản thân quá nhàn rỗi. Cô hy vọng có thể bận một chút thì thời gian sẽ trôi nhanh hơn.

Tư Mộ ngồi phịch trong nhà vệ sinh, vòi nước vẫn đang róc rách chảy, cô vẫn không tắt.

Trong đầu trống rỗng.

Liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài tối đen như mực, bầu trời đầy sao sáng có cảm giác đè nén khiến người ta không thở nổi.

Ngôn Mặc Bạch vẫn chưa quay về.....

Trong nhà có máy giặt, đem tất cả quần áo đi giặt, còn đồ lót thì giặt bằng tay.

Ngôn Mặc Bạch có một tủ quần áo để đồ lót riêng, rất nhiều, đoán chừng hơn một trăm cái, tất cả đều mới, chưa từng mặc qua.

Sau khi Tư Mộ kết hôn với anh, mỗi lần giặt quần áo đều không thấy đồ lót của Ngôn Mặc Bạch, anh mặc một lần rồi ném bỏ sao?

Thật ra thì bị bắn thôi mà, cái người ngu ngốc này!

Tư Mộ đem hết tất cả quần lót trong tủ ra giặt, phải giặt hết ba lần mới xong. Sau khi giặt xong lại không biết phơi ở đâu. Vì vậy phơi hết toàn bộ trong nhà tắm.

Buổi trưa chỉ uống vài muỗng canh, ăn ít thức ăn, bây giờ liền đói bụng nhưng lại không muốn nấu.

Quần áo trên người đã bị thấm ướt, dứt khoát mở nước nóng tắm rửa rồi đi ngủ.

Khi dòng nước ấm từ trên đầu xối xuống, trong đầu liền nghĩ đến những lời anh nói trước khi đi “Em ngoan ngoãn ở nhà tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ anh.....” liền đỏ mặt nhưng trong lòng lại thấp thòm lo âu.

Sau khi tắm xong, dùng khăn tắm quấn quanh người, vừa lấy tay lau tóc vừa đi vào phòng ngủ mở máy tính ra.

Bây giờ mới biết, không có Ngôn Mặc Bạch ở bên cạnh cơm cũng không muốn ăn. Không biết từ khi nào cô lại trở thành như vậy?

Lúc xế chiều, Tiểu Cửu cho người đưa hai túi đồ ăn tối, có nước trái cây, rau dưa, thịt gà vịt, mọi thứ đều có. Nhét mọi thứ vào tủ lạnh, Tư Mộ không muốn nấu ăn. Tóc tai bù xù ngồi trên giường, ôm máy tính lên mạng. Đăng nhập QQ, nhìn thấy Vưu Ưu online, Tư Mộ mở hộp thoại gõ mấy chữ.

Tư Mộ: “Cậu đang ở khách sạn sao?”

Vưu Ưu: “Đúng vậy! Cậu tới đây sao?”

Tư Mộ: “.....Không phải!”

Vưu Ưu: “Vậy hỏi cho vui à?”

Tư Mộ: “... ..”

Do dự một lát lại tiếp tục gõ.

Tư Mộ: “Hôm nay khách sạn có xảy ra chuyện gì không?”

Vưu Ưu: “Có chuyện gì? Giống như lúc trước à? Đúng rồi, hôm qua cậu sao vậy? Lúc bọn mình từ trong phòng đi ra sao lại không thấy cậu.....cậu đã đi đâu?”

Tư Mộ: “A, bị Diệp Nham lôi đi!”

Vưu Ưu: “Cái gì? Cậu ta không đứng đắn với cậu sao?”

Nghĩ đến Tư Mộ mặt tối sầm kéo Tư Mộ đi, Vưu Ưu rất thoải mái khi nghĩ về chuyện này. d.đ lqđ

Tư Mộ: “... ..Hả, không có.....”

Vưu Ưu: “Không có mới lạ! Tôi về không bị Ngôn Mặc Bạch xử quá thảm chứ?”

Tư Mộ không trả lời, chỉ xoa mũi.

Vưu Ưu ở phòng 1817, chỉ cách căn phòng của Ngôn Mặc Bạch có một bức tường, mở cửa là có thể nghe thấy động tĩnh ở phòng bên kia. Nếu như Ngôn Mặc Bạch ở trong phòng đó làm việc, rất nhiều người ra vào, bình thường Vưu Ưu rất thích mở rộng cửa khiến cho không khí lưu thông, như vậy không thể không biết động tĩnh của phòng bên cạnh.

Chẳng lẽ Ngôn Mặc Bạch không ở khách sạn sao?

Nghĩ như vậy Tư Mộ càng lo lắng hơn.

Không có ở khách sạn, vậy anh đi đâu chứ?

Có bị thương hay không?

Thấp thòm trong lòng, ôm máy tính nhưng không muốn chơi, mở phim cùng truyện mà bình thường cô rất thích xem nhưng lại không thích thú lắm. Ngay cả tiết mục hài hước bình thường hay cười cũng không muốn xem.

Tắt máy tính để sang một bên, ngira đầu ngã xuống giường: “A a a a .....Ngôn Mặc Bạch, rốt cuộc thì khi nào anh quay về?”

Vừa nói dứt lời liền nghe thấy có tiếng động ở dưới lầu, Tư Mộ giật mình, không đi dép chạy ra ngoài.

Người đang đi lên lầu nở nụ cười nhìn người từ trong phòng lao ra, cô nhìn người đang đứng ngoài cửa ánh mắt càng u ám hơn.

“Lúc này ai đang gọi anh về đây nhỉ?”

Tư Mộ đi chân trần nhào tới ôm cổ Ngôn Mặc Bạch, lúc đụng vào người Ngôn Mặc Bạch đứng không vững nên thiếu chút nữa hai người ngã xuống lầu.

Ngôn Mặc Bạch đi tới ôm cô, hôn một cái: “Sao lại không đi dép? Sàn nhà lạnh như vậy……”

Đầu chỉ không đi dép, quần áo cũng không mặc, chỉ quấn một cái khăn to quanh người, cả người lạnh buốt. Có lẽ do mới tắm xong nên cả người cô tỏa ra mùi hương thơm mát, khiến trái tim Ngôn Mặc Bạch lay động. Ngôn Mặc Bạch khép chặt tay để cơ thể cô áp sát vào người mình.

Tư Mộ giống như một đứa trẻ được ôm lên lầu, dựa người vào lồng ngực quen thuộc, tiếp xúc với mùi cơ thể nam tính của anh mới cảm thấy anh thật sự đã quay về.

Chưa bao giờ có cảm giác lo lắng như vậy, giờ phút này anh bình an quay về, Tư Mộ mới cảm thấy yên tâm.

Ôm cổ anh, lần đầu tiên làm nũng trước mặt Ngôn Mặc Bạch: “Em đói bụng rồi, đói phát điên luôn……”

Ngôn Mặc Bạch vỗ mông cô: “Không phải anh đã cho người đưa đồ ăn đến cho em sao? Sao lại không nấu ăn?”

“Anh không ở nhà, có một mình em nên không muốn nấu.”

Cô chu đôi môi đỏ mọng, mềm mại, tron bóng của mình, Ngôn Mặc Bạch liền cắn một cái, nở nụ cười tà ác: “Vậy là em muốn anh ăn em sao?”

Nói xong liền liếc mắt nhìn về phía ngực cô, hai trái đào mềm mại mênh mông đan ở trước mặt anh, anh ta vừa cúi đầu là có thể chạm tới.

Đôi mắt càng thêm tinh minh: “Nhưng anh đói bụng, chỗ đó đói! Em cho anh ăn no rồi nói sau!” Nói xong cúi đầu mãnh liệt hôn cô, Tư Mộ gào khóc nhưng giọng nói rất vui.

“Ăn cơm trước đã!” Tư Mộ kháng nghị nhưng Ngôn Mặc Bạch làm sao chịu? Nhanh tay kéo khăn tắm quấn quanh người cô, vào phòng ngủ liền ném cô lên giường, giường rất êm rất rộng rãi nhưng Tư Mộ rơi xuống vẫn cảm thấy hơi đau, còn chưa phục hồi tinh thần anh liền nghiêng người đè xuống.

“Em đã tắm rửa sạch sẽ chờ anh rồi, sao anh có thể để em đợi lâu chứ?” Một nụ hôn nóng bỏng rơi xuống.

Tư Mộ khóc không ra nước mắt.

Hắn nói đúng! Cô không chỉ tắm rửa sạch sẽ thậm chí còn đưa cơ thể mình dâng đến miệng anh, nhiệt tình kêu gọi: “Hãy ăn em đi!” anh chỉ cần vén lên là có thể ăn rồi.

Giằng co một lúc lâu, Tư Mộ thật sự không chịu nổi, đẩy anh ra la to: “Em đói chết rồi! Ngôn Mặc Bạch, anh có cho em ăn hay không?”

Ngôn Mặc Bạch lướt sơ qua hai lần cũng có thể miễn cưỡng xem là lót bụng rồi, vì vậy rất rộng lượng sáng khoái thả người.

Tư Mộ choàng khăn tắm bước xuống giường, chân tê rần thiếu chút nữa ngã trên mặt đất. Người ở trên giường lại đang cười. d.đ.lqđ

Quay đầu lại trừng anh: “Tối nay anh đừng nghĩ sẽ được lên giường ngủ!”

Ngôn Mặc Bạch nhún mày nằm trên giường duỗi lưng, ý bảo tối nay anh nhất định sẽ ngủ trên giường.

Tư Mộ giận đến nghiến răng, im lặng thật lâu mới nói: “Vậy tối nay em không ngủ trên giường!”

Tư Mộ bỏ lại câu nói này, bặm mặt chịu đựng sự khó chịu trên người chạy xuống lầu.

Ở phòng bếp quay một vòng rồi quyết định vẫn nên ở dưới nhà ăn.

Vừa mới chuẩn bị đánh trứng liền có một đôi tay ôm cô từ phía sau, lồng ngực rộng rãi ấm áp tựa sát vào người cô, thậm chí còn có thể cảm nhận nhịp tim của anh.

Lúc đầu Tư Mộ giật mình nhưng khi được bao quanh bởi hơi thở ấm áp như vậy không cần nghĩ cũng biết là Ngôn Mặc Bạch, quay đầu lại trừng anh: “Làm em giật mình! Không phải anh ở ngoài đã ăn no rồi sao? Anh xuống đây làm gì?”

Ngôn Mặc Bạch tựa cằm vào đầu cô, cọ xát trên đầu cô “Người thấy mùi thơm nên lại đói bụng!”

Cơ thể nhỏ nhắn bị anh ôm chặt vào trong ngực, Tư Mộ bị anh ôm cơ thể cũng nóng lên, căn bản không có cách nào tiếp tục nấu mì, trứng cũng không đánh được nữa, sắp rớt xuống đất.

“Anh đến phòng ăn ngồi đi, một chút nữa sẽ có mì ăn!” Cô đuổi anh ra ngoài.

“Không! Ở đây xem em nấu. Học xong lần sau anh có thể tự nấu.”

Tư Mộ cảm thấy ấm áp trong lòng, cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Hạnh phúc đến nỗi muốn khóc! Đôi mắt cô ề ảm đều là hơi nước.

Ngôn Mặc Bạch vui đầu vào cổ cô, thưởng thức mùi hương thơm ngát trên người cô, giọng nói trầm thấp: “Anh ra ngoài một ngày, em ở nhà làm gì?” d.đ.lqđ

Tư Mộ bị anh cọ có chút nhột, phản ứng hơi chậm, một lúc sau mới biết anh hỏi cái gì. Nhưng vừa nghĩ tới việc mình làm hôm nay liền đỏ mặt.

Cô lo lắng cho anh, đem mọi thứ trong nhà ra giặt hết, thậm chí.....còn đem toàn bộ quần lót của anh ra giặt!

Tư Mộ chợt dạ hỏi: “Ngôn Mặc Bạch, em giặt quần áo nhưng không tìm thấy quần lót của anh?”

“Vứt!” Dứt khoát trả lời.

“Anh chỉ mặc quần lót duy nhất của một hiệu sao?” Lúc Tư Mộ bóc hộp tất cả đều cùng một hiệu. Cô chưa từng thấy nhãn hiệu đó bao giờ.

“Uhm!” Ngôn Mặc Bạch khẽ trả lời, hài hước cắn lên cổ cô một cái, cười hỏi: “Sao đột nhiên lại cảm thấy hứng thú với quần lót của anh?”

Tư Mộ thâm than trong lòng, cô không có hứng thú nói đùa với anh!

Cô giặt hết tất cả quần lót của Ngôn Mặc Bạch, hơn nữa còn nhét hết tất cả vào thùng, chưa có phơi khô! Tối nay còn có thể không mặc, nhưng ngày mai anh có thể lái xe cả ngày mà không mặc được sao?

Trong nhà không có máy sấy!

Khuôn mặt Tư Mộ khổ sở, ngoan ngoãn im lặng.

Nấu mì xong, Tư Mộ chỉ ăn một chút, đa số đều là Ngôn Mặc Bạch ăn.

Lúc quay về phòng, Tư Mộ ngồi trên giường nhìn Ngôn Mặc Bạch vào phòng tắm, Ngôn Mặc Bạch quay đầu lại vừa đứng lúc nhìn thấy ánh mắt cô, bộ mặt phớt lờ hỏi: “Hay là em tắm lại lần nữa đi!”

Tư Mộ lập tức chui vào trong chăn.

Ngôn Mặc Bạch nhìn cả người nằm trong chăn kia, nghĩ thầm một lát nữa anh sẽ ăn! Ăn ăn ăn! Ăn đến khi em cầu xin tha thứ!

Mới vừa vào phòng tắm liền truyền ra giọng nói của anh: “Đây đều là quần lót của anh không phải sao? Sao em lại giặt hết tất cả?”

Tư Mộ núp trong chăn giả chết, cô sẽ không nói cho anh biết hôm nay trong lòng cô khó chịu đến thế nào, anh chịu khó ngày mai không có quần lót mặc!

Cả người ướt nhẹp từ phòng tắm đi ra, Ngôn Mặc Bạch bước đến tủ quần áo, vừa vừa mò ra, không nhìn thấy chiếc quần lót nào của mình trong tủ.

“Quần lót của anh đâu? Giặt hết tất cả rồi sao?”

Tư Mộ núp trong chăn, hận không thể đào một cái hố trên giường chui xuống.

Nếu Ngôn Mặc Bạch biết ngày mai anh không có quần lót để mặc, anh có thể giết cô không?

Hết chương 96

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Bảo Bối, Em Sờ Anh Như Thế Làm Gì?

Ngôn Mặc Bạch đi đến trước giường, kéo chăn bước tới, đem cô gái đang cuộn tròn thành một cục trên giường xách lên, đánh vào mông: “Nói! Em có biết em sai ở đâu không? Cái cô gái này, chính là cần ăn đòn. Ba ngày không đánh, lại muốn trèo lên ngồi rồi.”

Tư Mộ gào khóc, la lên: “Em sai ở chỗ nào? Người ta thấy quần của anh đều mới tinh, muốn giúp anh giặt sạch sẽ để mặc! Tốt bụng lại không được báo

đáp——”

“Em nói xem cả buổi chiều em ở đây làm cái gì? Đem toàn bộ gần một trăm cái quần lót của anh ra giặt, em cũng thật siêng năng!” Ngôn Mặc Bạch đánh hai cái, thấy da thịt trắng nõn của cô bị mình tạo ra dấu vết đỏ rõ ràng, vì vậy đem cô đè ở phía dưới gầm: “Cái người này muốn đem gia vậy ở trên giường sao, không muốn ra ngoài phải không?”

Thật ra quần lót của Ngôn Mặc Bạch đều là hàng đặc biệt, cho dù sản xuất với số lượng lớn hay bao bì đóng gói đều được khử trùng. Ngôn Mặc Bạch là người thích sạch sẽ, nếu không sạch anh làm sao sẽ mặc?

Tư Mộ đem từng cái quần ra giặt, ngược lại thật sự là làm điều thừa rồi.

Tư Mộ nghĩ tới buổi trưa hôm nay đều lo lắng cho anh, thật vất vả mới tìm được chuyện để làm, lại bị cho là chuyện xấu, trong lòng vô cùng oan ức, bị Ngôn Mặc Bạch cắn mấy cái, ngọn lửa trong lòng cũng dần dần tăng lên. Thật sự không thể nhịn được nữa, lật người nhào tới Ngôn Mặc Bạch, há miệng ra cắn anh.

“Ngôn Mặc Bạch, anh là tên khốn kiếp! Không phải tại em lo lắng cho anh sao? Lúc anh đi ra ngoài mặt sa sầm, bộ dạng giống như một đi không trở lại, em sợ anh sẽ gặp nguy hiểm. Em càng nghĩ càng lo lắng, nhưng mà lại không giúp được gì cho anh, chỉ có thể không ngừng kiểm chuyện để làm, để cho mình không thể rảnh rỗi, không để cho mình nhớ anh. ....ô ô cái người khốn kiếp này còn đánh em, anh không phải là người!”

Tư Mộ càng nói càng uất ức, cùng Ngôn Mặc Bạch triển miên trên giường lộn qua lộn lại mấy cái, lại khóc lên.

Ngôn Mặc Bạch nghe những lời này, đau lòng ôm cô, cũng không dám cử động, mặc cho cô mở miệng cắn vai mình, trên cổ, vài chỗ đều đã để lại dấu răng âm ỉ.

“Bảo bối, không khóc nữa! Là anh không tốt, anh không nên để em ở nhà một mình, ngoan. ....” Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ vào trong ngực dịu dẽ.

Chỉ có ở trên giường, vào lúc động tình, Ngôn Mặc Bạch mới có thể thâm tình như vậy, buồn nôn gọi cô là bảo bối.

Trước kia Diệp Nham thích gọi Tư Mộ là “bé con”, khi đó Tư Mộ cảm thấy mình như rơi vào hủ mật ngọt.

Bây giờ Ngôn Mặc Bạch gọi cô là “bảo bối”, Tư Mộ lại cảm thấy tim như run rẩy, thậm chí có chút đau. Nhưng mà cô lại thấy cực kì thuận tai.

Anh gọi cô bảo bối, cô vui mừng đến nỗi đau tim luôn rồi!

Tư Mộ hết cắn vai rồi lại chuyển sang cắn lên tai anh, ban đầu Ngôn Mặc Bạch chịu đựng không nói tiếng nào, nhưng lúc Tư Mộ cắn vào tai anh, hô hấp của Ngôn Mặc Bạch cũng dồn dập: “Bảo bối, đừng cắn...”

Thật sự đừng cắn!

Nơi đó rất nhạy cảm, nhảy cảm đến độ anh sợ mình không chế không được, muốn em nhiều quá, lại làm em bị đau!

Tư Mộ cũng không phải cắn thật, chỉ để hàm răng không nặng không nhẹ khê ma sát trên viền tai anh, chỉ cần như thế này, Ngôn Mặc Bạch đã chịu không nổi. Bởi vì hơi thở ấm nóng đang phun vào tai anh, nóng đến mức khiến cả tim anh đều nóng lên.

“Mặc Bạch, anh nói xem, rốt cuộc anh làm cái gì?” Trong lòng đấu tranh một hồi, đứng vào lúc này, khi anh sắp rơi vào lửa tình, thì Tư Mộ hỏi lên.

Ngôn Mặc Bạch ôm lấy cô, tay có tiết tấu vỗ đều lên lưng cô, lời của cô vừa dứt, tay anh cũng dừng lại.

Rốt cuộc là làm cái gì?

Ngôn Mặc Bạch không biết có nên nói hay không, cô có thể tiếp nhận được hay không? Hay là anh nên nói như thế nào thì cô mới có thể tiếp nhận.

Trầm mặc, gian phòng rộng rãi yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hơi thở của hai người. Mà hai người ở trên giường, cơ thể dính chặt lại với nhau, tim cũng đã đập cùng một nhịp.

Ngôn Mặc Bạch cảm cái chần mà anh vừa ném trên mặt đất, đắp lên người bọn họ. Đem cô ôm vào trong lòng lần nữa, thậm chí còn chặt hơn. Một cái tay vuốt ve tóc trên đỉnh đầu cô, làm cho đầu cô đặt ở trước ngực anh.

Đầu Tư Mộ bị anh giữ chặt ở trước ngực, bên tai là nhịp tim đánh thếp mạnh mẽ của anh.

Giọng nói của anh vang lên trên đỉnh đầu cô: “Anh buồn lậu súng ống đạn dược.”

Tư Mộ bị lời nói của anh làm cho hoảng sợ, đưa tay ra sờ mặt anh. Ngón tay mảnh khảnh trắng nõn vuốt qua lông mày anh, đi xuống mũi của anh, rồi tới môi. ....

Ngôn Mặc Bạch há miệng, ngậm lấy ngón tay của cô đang để trên môi anh, mút mấy cái, Tư Mộ nhanh chóng rút tay về.

“Sao anh lại cắn em?” Đứng ra là ăn! Nhưng nói cắn so với ăn thì làm cô đỡ đỏ mặt hơn.

“Em sờ anh như thế làm gì?”

“.....” Ngón tay của Tư Mộ ở trên người anh cọ xát hai cái. “Không phải anh nói anh buồn lậu vũ khí đạn được sao? Cảm giác những thứ này chỉ có ở trong ti vi, cảm thấy thật xa xôi, rất hư ảo. Cho nên em muốn sờ một chút, xem một chút buồn lậu súng ống đạn được đến cùng là dạng gì?”

Ngôn Mặc Bạch không ngờ cô sẽ phản ứng như vậy.

Thật ra anh đã từng nghĩ, có một ngày, nếu cô phát hiện thân phận của anh, cô sẽ có phản ứng gì? Đoán chừng sẽ sợ hãi, sẽ bài xích, sẽ ghét, sẽ rời xa anh.

Đây cũng là nguyên nhân anh chậm chạp không muốn tiết lộ nửa câu về công việc của mình.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới cô sẽ bình tĩnh tiếp nhận.

Khi bàn tay nhỏ bé của cô dịu dàng di chuyển trên mặt anh, cảm giác mềm mại kia trực tiếp chạy thẳng đến đáy lòng anh.

“Em không sợ sao?” Tay Ngôn Mặc Bạch tiến vào bên trong ngực cô vuốt ve, hỏi.

“Sợ nha! Hôm nay anh đi ra ngoài một lát, em liền sợ anh gặp nguy hiểm, sợ anh bị thương. Giống như cái đêm hôm đám cưới vậy, anh bị thương nặng như vậy, chảy rất nhiều máu. Em vừa nghĩ tới hôm đó khi đưa anh vào bệnh viện, trong lòng em liền bất ổn. Anh nằm trên giường bệnh, em cảm thấy rất đau. ....” Tư Mộ vui đầu vào trước ngực anh, vẫn không ngừng lên, ngửi được mùi vị nam tính trên người anh, giọng nói có hơi buồn buồn.

Đột nhiên Ngôn Mặc Bạch cảm thấy mơ hồ mềm lòng.

Chưa từng có một người nào mang theo cảm xúc như vậy nói với anh “Ngôn Mặc Bạch em sợ anh bị thương.”

Sau khi trải qua hình thức huấn luyện với cường độ như tự sát này, thiếu chút nữa anh cũng cho rằng mình làm bằng sắt, không biết đau. Cũng cho mình là Chiến thần bất bại, sẽ không có người nào có thể làm anh bị thương, cho dù bị thương, cũng không chết được.

Nhưng mà, cơ hồ một đầu ngón tay của anh cũng có thể nhấn chết cô gái mảnh mai trước mặt này, anh mới là người bị đau lòng.

Mặc dù cô bị anh ôm vào trong ngực, nhưng tay cô vẫn ôm ngang hông anh, giống như cô cũng đem anh bảo hộ ở trong ngực.

Cô nói, em sẽ đau lòng.....

Cô gái như vậy, làm sao Ngôn Mặc Bạch có thể không yêu cho được?

Trong bóng tối, con ngươi trong suốt của anh lóe sáng, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Ý anh muốn nói, em không sợ con người của anh sao? Anh là người buồn lậu súng ống đạn được.....”

Tư Mộ đột nhiên giãy dụa, từ trong ngực anh lộ ra cái đầu, ôm đầu của anh đưa tới trước mặt mình, bốn mắt nhìn nhau rồi cô bỗng nhiên cười khanh khách.

“Mặc Bạch, anh biết không? Em đã từng đọc một bộ tiểu thuyết, nam chính bên trong là xã hội đen, hơn nữa còn là giáo phụ [i](người đứng đầu)[/i] Mafia. Lúc xem bộ tiểu thuyết kia, bởi vì là truyện ra theo kì, nên em vẫn theo dõi hơn nửa năm, nhân vật bên trong truyện quả thật rất hấp dẫn. Thật ra Mafia Ý là có thật, khi đó em chỉ nghĩ, những giáo phụ Mafia, có phải cũng giống như vậy hay không, đẹp trai, thâm tình, lãnh khốc, vì yêu bất chấp tất cả? Nếu mà có, em hy vọng mình được giống nữ chính trong truyện biết bao.....”

Có một khoảng thời gian, say mê tiểu thuyết trên mạng. Mặc dù biết những thứ tình yêu kia đều là hư cấu, nhưng bọn họ lại rất tốt đẹp, cô không nhịn được cũng muốn mơ tưởng theo.

Bạn đang đọc Hào môn quyền thế được chuyển ngữ tại diendanlequydon.com. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

“Bọn anh cùng Mafia, cũng có chút quan hệ buôn bán qua lại.” Ngôn Mặc Bạch nghe cô nói một tràng dài, khóe miệng giương nhẹ, không nhịn được, tiết lộ cho cô một chút tin tức, “Giáo phụ Mafia lần này rất béo, không hề anh tuấn đẹp trai tí nào, không có dòng máu người Ý, lại còn rất háo sắc.”

Tư Mộ mở to hai mắt, bộ dạng không thể tin được.

Trời ơi, quả nhiên tất cả tiểu thuyết đều là do tưởng tượng ra, thực tế đều rất tàn khốc!

“Này, vậy còn người trước đó?” Tư Mộ chưa chịu từ bỏ ý định, cắn cắn môi hỏi.

“Trước đó? Ừ, giáo phụ đời trước ngược lại cũng được coi như là cao lớn đẹp trai đi!” Ngôn Mặc Bạch ngược lại nghiêng đầu suy nghĩ một lát, bộ dạng nghiêm túc trả lời cô.

“Này, anh có thể dẫn em đi gặp một lần cho biết?” Tư Mộ nhìn Ngôn Mặc Bạch, mắt to long lanh, trên mặt tràn đầy khao khát.

“Không thể!” Ngôn Mặc Bạch không hề suy nghĩ, quả quyết từ chối.

“Hừ! Hẹp hòi!”

“Em là muốn biết cái gì? Trai đẹp sao?” Con người Ngôn Mặc Bạch quét về phía cô, lạnh lùng hừ hừ.

Mắt Tur Mộ sáng ngời khê chớp, cười hi hi ôm mặt của anh: “Còn có ai đẹp trai hơn anh sao?”

Ngôn Mặc Bạch vẫn thường bị ánh mắt của những nữ sinh ái mộ mình dõi theo, nhưng mà anh quá lạnh lùng, nên mới không có ai dám tiến lên thổ lộ với anh. Đây là lần đầu tiên anh nghe có người khen mình như vậy, mà còn là cô gái mình yêu. Vì vậy liền kiêu ngạo, trên mặt hiện lên tia ửng đỏ.

Hừ hừ, Ngôn Mặc Bạch nhìn nét cười ở đáy mắt cô, lật người đem cô đè ở phía dưới: “Gia không chỉ đẹp trai, mà còn rất có năng lực, có thể, làm!”

Trong đêm nay, Tur Mộ lại cảm nhận được thêm khả năng khác của Ngôn Mặc Bạch.

Ngày hôm sau, Tur Mộ dùng máy sấy làm khô một cái quần lót của Ngôn Mặc Bạch, để anh dùng bây giờ. Trong nhà không thể hong khô, mà hôm nay lại có mưa, cho dù có đem đi phơi cũng không được.

Ngôn Mặc Bạch vẫn phải đi xử lý công việc như mọi ngày. Hai ngày nay, mọi chuyện đều tới cùng lúc. Tiểu Cửu và Tiểu Trang cũng vội vàng tới sát đầu mẹ trần. Ngôn Mặc Bạch là đại ca đương nhiên không thể mặc kệ được.

Tối hôm qua anh đã đồng ý với Tur Mộ sẽ không để cô ở nhà một mình, vì vậy hôm nay, khi đi ra ngoài, anh liền dẫn cô theo cùng.

Khi đang đi trên đường, Ngôn Mặc Bạch dẫn Tur Mộ: “Em có thể đi sang chơi ở phòng 1817 kế bên, nhưng mà không được đi quán bar nữa, cũng không được đi đua xe. Đói bụng thì kêu phòng ăn bên kia đem qua. Ngoan ngoan nghe lời, biết chưa?”

Tur Mộ nhìn Ngôn Mặc Bạch một cái, âm thanh buồn bực nói: “Em không đi tìm Vưu Ưu. Em đi theo anh. ....”

Trong mắt Ngôn Mặc Bạch thoáng qua một tia kinh ngạc, trầm mặc một hồi, gật đầu đồng ý.

Thật ra anh ở chỗ đó xử lý tài liệu, có lúc lên tiếng ra lệnh, cho dù có Tur Mộ ở đó cũng không làm chậm trễ công việc của anh.

“Đến lúc đó em đừng rảnh rồi nhàm chán, lại muốn đi sang phòng 1817 chơi.”

Ngôn Mặc Bạch cũng hiểu rõ tính tình của Tur Mộ, vào lúc cô yên tĩnh thì ngoan vô cùng, một hai ngày không ra ngoài cũng có thể yên bình sống. Nhưng có lúc lại quậy âm ỉ muốn đi chơi, giống như con ngựa hoang bị mất cương vậy.

Thật là lúc thì yên tĩnh, lúc lại hoạt động chạy nhảy như thỏ.

Tur Mộ cầm sách trên tay giơ lên, mặt đắc ý: “Em mang theo sách học. Anh nghĩ em đi chơi thật sao?”

Đã mấy ngày Tur Mộ không có đọc sách, thành tích ở trường coi như tạm được, mặc dù gả vào Hào môn, nhưng mà cũng không thể bỏ bê việc học, nắm giữ kiến thức, mới có thể thay đổi số phận.

Vì thế cô quyết định học tập chăm chỉ. Cô muốn thi đỗ làm nghiên cứu sinh ngành kinh tế học, ở nhà tự học. Trái lại Ngôn Mặc Bạch cũng không có nói gì, dù sao vợ của mình muốn học thêm chút kiến thức, cũng không phải là không tốt.

Hai người vào phòng 1818, Ngôn Mặc Bạch ngồi làm việc, Tur Mộ thì đọc sách.

Lúc đầu mới biết Ngôn Mặc Bạch, cảm thấy anh ít nói, lạnh lùng, có lúc yên tĩnh khó gần, nhưng bây giờ thấy bộ dạng vui đầu chăm chỉ làm việc của anh, thật sự rất đẹp.

Ngôn Mặc Bạch đẹp trai, Tur Mộ vẫn luôn thừa nhận. Nhưng giờ phút này anh lại đẹp đến nỗi khiến cô hận không thể nhào qua ôm lấy anh.

Thấy tài liệu chất đống như núi, thờ dài, vẫn là quên đi!

Tiếp tục đọc sách. ....

Nhưng mà, cái vấn đề này. ....cô nghiên cứu mấy lần vẫn không hiểu nổi. Ngẩng đầu nhìn Ngôn Mặc Bạch một chút, vẫn vui đầu vào đống tài liệu.

Thôi, cái vấn đề này giữ lại, không đọc.

Một vấn đề không hiểu, liền kéo theo nhiều cái vấn đề phía sau.

Tur Mộ thấy đầu đau vuốt vuốt mái tóc, thôi, không muốn đọc sách nữa!

Vậy thì nhìn Ngôn Mặc Bạch đi!

Hình như anh cũng gặp phải vấn đề khó khăn? Lông mày anh tuấn nhú lại, nhưng mà vẫn rất đẹp. Cảm giác môi mím lại, càng thêm đẹp mắt. Đường cong của chiếc cằm cương nghị, cũng vẫn rất đẹp.

Chống cằm ngồi trên ghế sofa, trong đôi mắt tỏa ra hồng tâm, thiếu chút nữa nước miếng cũng chảy ra.

“Em đói bụng sao? Nhìn anh còn chảy nước miếng——” Âm thanh Ngôn Mặc Bạch nhàn nhạt nói tới.

Tư Mộ vội vàng lau khô miệng, cười hắc hắc: “Ai bảo anh có bộ dạng xuất sắc khiến người ta muốn ăn như vậy?”

Ngôn Mặc Bạch nghe vậy, ánh mắt đảo qua, hừ hừ: “Em nói cái gì?”

Giọng nói của anh như vậy chính là có tín hiệu nguy hiểm rồi.

Tư Mộ ngoan ngoãn im miệng.

Lúc này cửa phòng bị gõ vang, “Vào đi!”

Lệ Hòa đi vào, nhìn thấy Tư Mộ đang ngồi ở ghế sofa, muốn nói lại thôi.

Ngôn Mặc Bạch cau mày, âm thanh có chút lạnh lùng: “Nói đi!”

Tư Mộ cũng cảm thấy hình như Lệ Hòa có điều kiêng kỵ, vì vậy đứng lên: “Em đi sang kế bên tìm Vưu Ưu chơi.”

“Ngồi xuống!” Giọng Ngôn Mặc Bạch càng lạnh hơn, khiến Tư Mộ vừa đứng thẳng người liền dừng lại. Cô nghi ngờ nhìn về phía anh. Chỉ nghe Ngôn Mặc Bạch nói: “Không có người ngoài, cậu nói đi.”

Sắc mặt Lệ Hòa bình tĩnh: “Diệp Nham vẫn lén lút gây chuyện, phá hư giao dịch của chúng ta. Đại ca, có đi giết anh ta hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Thô Lỗ

Editor: Hồng Nhung

Nét mặt của Ngôn Mặc Bạch như không có gì, còn sắc mặt Tư Mộ thì biến đổi.

Diệp Nham?

Tại sao lại là Diệp Nham?

Tại sao anh ta lại có năng lực chống đối với Ngôn Mặc Bạch?

Ngôn Mặc Bạch buồn lậu sủng ông đạn được, cũng là xen lẫn giới hắc đạo rồi, nếu như nói Diệp Nham có năng lực ảnh hưởng tới Ngôn Mặc Bạch, như vậy chắc chắn anh ta cũng liên quan tới giới hắc đạo.

Trước kia Diệp Nham cũng không phải sạch sẽ như tờ giấy trắng, nhưng ít nhất trong nhận thức của cô, anh ta chưa bao giờ qua lại với những người trong giới hắc đạo.

Là Diệp Nham vẫn luôn dấu cô, hay là từ sau khi anh ta ở chung một chỗ với cô gái tên là Dư Hinh kia rồi mới quen biết với những người đó.

Anh ta có bản lĩnh như vậy, nếu không Ngôn Mặc Bạch đã không phải đi một chuyến đến đại sứ quán, có thể làm cho Ngôn Mặc Bạch cũng thấy đau đầu.

Có muốn giết anh ta không?

Câu hỏi đó cứ luẩn quẩn trong đầu Tư Mộ.

Người đó đã từng che chở bảo vệ cô, là người đàn ông mà cô đã nói yêu suốt đời suốt kiếp nhưng cuối cùng lại phản bội cô, người chồng bây giờ lại hỏi cô có muốn giết anh ta không...

Tư Mộ cắn môi, nhắm mắt lại.

Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn cô, dĩ nhiên cô thấy. Thậm chí còn thấy được sự tìm tòi nghiên cứu và xem thường trong đôi mắt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch, còn là đứng quan sát ở đằng xa...

Anh muốn quan sát xem cô sẽ phản ứng như thế nào sau khi nghe câu này sao?

Cô nên phản ứng sao?

Thật sự cô không biết mình nên phản ứng như thế nào, nhưng mà cô biết chắc sắc mặt mình bây giờ đang vô cùng tái nhợt, trông rất khó coi.

“Phó Tư Mộ, em nói xem, anh có nên tiêu diệt anh ta hay không?” Ngôn Mặc Bạch tùy ý để một tay lên bàn gỗ đều theo nhịp một hai, âm thanh này mặc dù rất nhẹ, nhẹ đến nỗi rất khó nghe, nhưng Tư Mộ lại cảm thấy nó phải nặng như ngàn cân, nặng nề đánh thẳng vào trái tim cô.

Anh ta hỏi như vậy là có ý gì?

Do vẫn còn chưa tin tưởng cô sao?

Anh vẫn cảm thấy cô chưa quên được tình cũ, còn vương vấn?

Sắc mặt Tư Mộ bây giờ càng tái nhợt.

Cô nhắm chặt mắt lần nữa, sau đó lại mở ra, trong mắt hiện vẻ yên tĩnh lạnh nhạt, thanh minh:

“Chuyện của anh, anh tự mình quyết định, tôi không có tư cách can thiệp.” Bàn tay đang cầm sách của Tư Mộ cũng trở nên lạnh lẽo.

“Ai nói em không có tư cách? Em là vợ hợp pháp của anh cho nên em có quyền tham dự vào chuyện của anh.” Ngón tay gõ lên bàn của Ngôn Mặc Bạch càng tăng thêm lực.

Bạn đang đọc truyện Ngôn thiếu cưng chiều vợ được chuyển ngữ tại *****.com. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

“Dù tôi là vợ hợp pháp của anh, nhưng tôi cũng sẽ không tham gia vào công việc của anh, anh tự mình quyết định đi.” Nói xong, Tư Mộ đứng lên: “Tôi đi qua nhà kế bên tìm Vu Uu chơi. Anh xử lý xong chuyện rồi tới đón tôi, hai chúng ta cùng trở về.”

Vốn cho là bọn họ đã yêu thương nhau, gắn bó thân mật. Nhưng sự thật thì không phải như vậy.

Chẳng qua chỉ xuất hiện một tên bạn trai cũ, anh lại muốn chờ xem phản ứng của cô, đây là tin tưởng sao? Đây là sự tin tưởng quan trọng nhất giữa vợ chồng nên có sao?

Tư Mộ mới vừa đi hai bước, thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng từ cái người ở phía sau lưng: “Anh cho phép em rời đi sao?”

Tư Mộ dừng bước, cũng không quay đầu lại: “Vậy xin hỏi Ngôn thiếu, tôi có thể đi tìm bạn bè của tôi không?”

Sắc mặt của Ngôn Mặc Bạch tối sầm lại, ánh mắt chột lạnh.

Xin hỏi? Còn có Ngôn thiếu?

Ngôn Mặc Bạch hít thở như có thể phun ra lửa, giận quá hóa cười: “Chỉ vì một Diệp Nham mà em lại muốn khách khí, lạnh nhạt với anh?”

Tư Mộ có hơi tức giận xoay người, chống lại ánh mắt tràn đầy lửa giận như muốn thiêu đốt người của Ngôn Mặc Bạch: “Không phải anh cũng bởi vì một người không quen biết mà hiểu lầm tôi, đôi xử lạnh lùng với tôi? Ngôn Mặc Bạch, rốt cuộc anh muốn tôi nói bao nhiêu lần anh mới hiểu, mới có thể hoàn toàn tin tưởng tôi? Tôi đã nói, tôi với Diệp Nham chia tay rồi, đã không còn quan hệ gì nữa. Bây giờ tôi là vợ danh chính ngôn thuận của anh. Anh có hiểu không? Anh có cần thiết phải dùng ánh mắt nghi ngờ này nhìn tôi mỗi khi nhắc tới anh ta không?”

Người không liên quan?

Trong nháy mắt, lòng Ngôn Mặc Bạch đang có sự thay đổi từ từ.

Hít sâu một hơi, cô nhìn qua Lệ Hóa đang ngồi một bên ngây ngốc, hết sức bình tĩnh nói với anh ta: “Tôi cùng Ngôn Mặc Bạch có một số chuyện nhỏ cần nói với nhau, cậu có thể đi ra ngoài một lát không? Chỉ cần mười phút thôi, được chứ?”

Lệ Hóa nào dám nói “Không”. Ngay giờ cậu ở một bên xem cuộc chiến của hai người, cả người đều đỏ mồ hôi hột, cũng nghĩ đến việc thừa dịp hai người đang tranh cãi, không để ý đến sự hiện diện của cậu mà chạy trốn. Cậu thật sự không muốn nhìn thấy cảnh gia đình của đại ca cãi nhau!

Hiện tại, rốt cuộc cũng có người chú ý đến người dư thừa là cậu, hơn nữa còn cho cậu ra ngoài, cậu vô cùng cảm kích, nào còn có đưa ra lý do ở lại.

Vì vậy Lệ Hóa gật đầu một cái, cũng không có trung cầu ý kiến đại ca của mình, trực tiếp đi ra.

Ngôn Mặc Bạch cũng không có ý kiến gì, nhưng đến khi cậu bước đi thì bị anh gọi lại: “Đi tới chỗ Cố Khuynh lấy ít thuốc về đây. Cậu chỉ cần nói là anh lấy cho vợ anh là cậu ta biết rồi.”

“Chờ một chút!” Tư Mộ gọi Lê Hòa lại, quay đầu hỏi Ngôn Mặc Bạch: “Rốt cuộc anh cho tôi uống thứ gì vậy hả?”

Không phải là thuốc tránh thai chứ?

Mỗi lần bọn họ hoan ái thì Ngôn Mặc Bạch đều không có dùng các biện pháp tránh thai. Khi đó Tư Mộ còn cảm thấy kì lạ, không phải anh nói hai năm sau mới muốn có con sao? Tại sao lại không có dùng các biện pháp an toàn, còn buông thả ở trong cơ thể cô nữa? Thì ra là do vấn đề cô dùng thuốc tránh thai.

Lúc anh đưa cho cô uống, còn nói đó là vitamin.

Tư Mộ mày đúng là ngu thật. Anh ta nói thân thể của cô yếu, cần phải bổ sung, cô cũng tin tưởng mà uống vào.

Khó trách hai người đã ở chung lâu như vậy mà cô vẫn không có thai.

Âm thanh của cô lạnh nhạt đến cực điểm, thấy vậy Ngôn Mặc Bạch khẽ cau mày:

“Thuốc vitamin.”

Anh dùng một chút rồi trả lời cô.

Tư Mộ cười, đến gần Ngôn Mặc Bạch, khẽ cúi người xuống, một mảng lớn cánh xuân ở trước ngực lộ ra trước mắt Ngôn Mặc Bạch, nơi đó trắng như tuyết lộ liễu đụng vào ánh mắt của anh, khiêu khích sự nhẫn nại cực hạn của anh.

“Anh, đừng, nghĩ, sẽ, khiến, cho, tôi, uống, thứ, thuốc, đó, lần, nữa!” Tư Mộ nhìn thẳng vào mắt anh, phun ra từng chữ từng chữ một.

Không thể nghi ngờ lời này chính là chống đối Ngôn Mặc Bạch, mà vẻ mặt của cô bây giờ cũng tràn đầy ý khiêu khích.

Đương nhiên Ngôn Mặc Bạch không nhận được. Anh bỗng đứng lên, đưa đôi tay ra giữ ở dưới hai cánh tay cô, dùng sức nhấc một cái, đem cả người cô lên trên bàn.

Mặt bàn to lớn lạnh lẽo cùng một mảng da thịt ở ngực Tư Mộ dính tại một chỗ, làm cô hơi giật mình.

“Ngôn Mặc Bạch, anh làm cái gì vậy, buông tôi ra. ...” Sau khi Tư Mộ phản ứng, cả người đã bị Ngôn Mặc Bạch cố định chặt chẽ, cô bị đặt ở giữa anh và cái bàn. Anh dùng thân thể của mình để giữ chặt cô lại. Tư Mộ giãy dụa đẩy anh ra, mà anh giống như Khôn Tiên Thăng (dây trời tiên), càng giãy dụa, anh lại càng giữ chặt.

“Anh làm cái gì hả? Tất nhiên là làm chuyện anh thích nhất—— ăn em!” Anh nhếch khóe môi, nở nụ cười tà mị, lửa giận cũng đã đổi thành lửa dục.

Ngôn Mặc Bạch tức giận cũng nhanh, mà hết cũng nhanh. Ngay từ lúc Tư Mộ tức giận quay người đi để lại chuỗi lời nói dài như vậy thì cơn giận anh cũng đã từ từ biến mất. Mà khi cô ở trước mặt anh cúi người xuống, đem hết cánh xuân đẹp để đưa đến trước mắt anh thì toàn thân anh nóng rực lên, đã sớm không nhận được nữa.

“Ngôn Mặc Bạch, cái người khốn kiếp này!” Tư Mộ tức giận liền không ý thức được bản thân đang nói gì. Mà Ngôn Mặc Bạch cũng không có để ý, không hề tức giận, chỉ cười càng thêm tà ý.

“Khốn kiếp? Hôm nay anh không làm một chút chuyện lưu manh thì thật là có lỗi với cái danh hiệu này rồi!” Ngôn Mặc Bạch không nhớ là đã bị cô đặt cho cái danh hiệu này từ trước. Chỉ là có lúc anh thật sự rất lưu manh. Tất nhiên bây giờ, khốn kiếp thì có thể ăn cô, anh không ngại khốn kiếp hơn nữa.

Nói xong, liền cúi đầu hôn môi cô, mạnh mẽ mút lấy cánh môi của cô, sau đó cạy hàm răng đang đóng chặt, bắt lấy cái lưỡi của cô rồi mút mạnh. Sau khi lưỡi của cô cũng đã te đại đi, anh mới thỏa mãn buông ra, cười như muốn bị đánh: “Như thế nào? Anh làm vậy có bị coi là khốn kiếp không?”

“Lưu manh! Đồ lưu manh——” Tư Mộ bị anh làm cho đầu lưỡi tê cứng, lúc chửi lên cũng bị cả lưỡi không rõ ràng. Ai ngờ lời còn chưa dứt, tay của anh không chút kiêng kị sờ khắp người cô, sức lực không lớn nhưng cũng đủ làm cô thét lên tiếng.

“A——” Tư Mộ bị anh làm cho điên rồi, vốn là đang trừng mắt nhìn anh, nhưng sau đó khí thế lại đang dần dần giảm đi, ánh mắt cũng chột chột mê man.

Tay kia của Ngôn Mặc Bạch lại càn rỡ hơn, khẽ chậm rãi vuốt ve, lấy hết các kĩ xảo ra khiêu khích cô, đợi cho hô hấp của cô cũng đã rối loạn nhưng anh lại cười nhẹ, ghé vào lỗ tai cô thổi nhẹ: “Có muốn anh lưu manh hơn hay không?”

Bây giờ Tư Mộ làm gì còn sức lực để mắng anh?

Mà anh thì đang cười đắc chí vừa lòng, càng thêm càn rỡ vén đồ cô lên, đi vào nơi tư mật!

Lê Hòa ở ngoài cửa đi qua đi lại đã ba mươi vòng, đợi đã được gần một tiếng, nhưng cũng không dám gõ cửa đi vào.

Người bên trong còn chưa ra, cho cậu mười lá gan, cậu cũng không dám đi vào.

Một tiếng trôi qua, sau khi tìm tòi đánh giá, chắc chắn trong thời gian ngắn chị dâu không thể ra ngoài được rồi. Vì vậy, cậu xoay người chuẩn bị đi xuống lầu, không thể bị ối ở góc tường nghe lén loại chuyện này được. Nhưng mới vừa đi tới cửa thang máy, cậu lại quay trở lại, đi tới đứng thẳng tắp bên cửa làm thần giữ cửa.

Đại ca và chị dâu đang “đàm đạo” ở trong, nếu như các anh em không cẩn thận xông vào, quấy rầy đến “tính phúc” của đại ca thì nhất định đại ca sẽ rất tức giận. Vì sự an toàn của các anh em, cậu đành hy sinh cái tôi vậy!

Vì vậy, Lê Hòa ở trước cửa phòng 1818, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đứng thẳng tắp ở đó làm thần giữ cửa!

Nhờ có người canh giữ bên ngoài nên không hề có ai đi vào quấy rầy, đương nhiên Ngôn Mặc Bạch có thể thỏa thích chơi đùa!

Bàn làm việc, ghế sa lon, sàn nhà, phòng vệ sinh, trên giường... cả căn phòng đều lưu lại dấu vết hoan ái của hai người. Tư Mộ bị anh làm cho hôn mê rồi lại bị làm cho tỉnh lại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng phải khóc lóc cầu xin tha thứ, nói hết mọi thứ anh thích nghe, hơn nữa còn phải cam đoan rất nhiều thứ Ngôn Mặc Bạch mới chịu bỏ qua cho cô.

“Ngôn Mặc Bạch, anh thật độc ác!” Tư Mộ bị đặt trong bồn tắm lớn ngâm mình, nhắm mắt lại cắn răng nghiêng lợi hận không thể đem cái người đang ôm cô, tay vẫn đang làm càn trước ngực cô xé nát cho chó ăn.

Mà Ngôn Mặc Bạch lại cười mập mờ, vẽ vòng tròn ở nơi mềm mại của cô: “Bảo bối, em có cảm thấy nơi này càng ngày càng lớn hay không?”

“...” nơi nào càng ngày càng lớn? Cô một chút cũng không muốn nó lớn thêm, cũng không phải là vú bò!

“Nhưng mà anh thích.” Tay thủy chung vẫn không rời khỏi ngực cô, thậm chí còn chuyển qua vân vê.

“Ngôn Mặc Bạch mau lấy cái tay của anh ra!”

“Tại sao? Anh là đang xoa bóp cho em. Ngoan một chút.”

“Tôi, không, cần.” Tư Mộ cắn răng nghiêng lợi nói.

“Nhưng anh thích!”

“...”

“Hết nói được rồi sao?” Ngôn Mặc Bạch hừ hừ: “Cho nên sau này đừng mắng anh, đừng cố gắng phản kháng, ngoan ngoãn hưởng thụ là được rồi.”

“Anh có thể vô si hơn nữa hay không hả?”

“Có thể.” Nói xong liền đem mình hướng tới phía trước cô, thuận lợi lấp đầy cô lần nữa.

Mãi đến khi kết thúc, Tư Mộ vẫn không biết được Ngôn Mặc Bạch đã cho mình uống thuốc gì.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Lợi Dụng Ăn Được Một Chút

Hai người lần qua lần lại mấy giờ liền, vẫn là đem Tư Mộ lần đến một choáng quáng ngủ đi mất, Ngôn Mặc Bạch mới chịu bỏ qua.

Đem Tư Mộ rửa sạch sẽ, dùng đồ ngủ sạch sẽ mặc cho cô rồi ôm vào phòng ngủ, đặt trên giường, kéo chăn đắp lại giúp cô.

Xác định cô đã ngủ ngon, lúc này mới đóng cửa lại, đi đến phòng làm việc ở ngoài sảnh rồi ngồi xuống.

Xoa điện thoại, nhàn nhạt lên tiếng nói: “Vào đi!”

Giọng nói vừa nói ra, cửa đã bị đẩy vào.

Lê Hòa đứng ở ngoài cửa đã muốn điên rồi, đã mấy giờ rồi nha!

Trong lúc đó có vài người anh em đến tìm lão đại, nhưng đều bị anh dùng một lý do nào đó ngăn lại. Vì suy nghĩ cho danh dự của Lão Đại, không thể để các anh em đùa cợt lão đại ban ngày ban mặt còn tưng dục, anh ta cố nhớ lại lý do đem bộ não của mình lần qua lần lại mấy vòng! Tiểu A xách không rõ cái gì chạy lại bị chặn phải trở về, vẫn còn không cho anh ta kịp giải thích, kéo anh ra muốn xông vào. Lại còn có mấy tên liên tục bị cản ba lần phải trở về, cũng không kích thích anh ta như vậy. May mắn kỹ thuật anh cao siêu, mới có thể ngăn chặn không cho anh ta xông vào, bằng không hai người đã

tạo phải tai ương!

Đương lúc tiếng điện thoại vang lên, anh đã chết cứng tại cửa rồi. Cảm di động, rõ ràng là lão đại triệu tập! Trong nháy mắt điện thoại thiếu chút nữa đã rớt rồi, không đợi lão đại cất điện thoại, anh liền mở cửa đi vào.

Dĩ nhiên cũng kính cúi đầu đi vào, giờ phút này anh không kiềm chế được thu mắt cực kỳ tốt, mắt cũng không dám nhìn xung quanh. Thậm chí sao khi tiến vào không thấy bóng dáng của chị dâu làm anh nghi ngờ như vậy, anh cũng không dám hỏi.

Cúi đầu trước bàn : “Lão đại”

Ngôn Mặc Bạch cầm sấp ảnh chụp trên tay đưa cho Lê Hòa: “Đi tìm hiểu về cô gái này ở nơi này. Tìm thấy trực tiếp xử lý!”

Lê Hòa dò con mắt nhìn lướt qua người trên ảnh chụp, gật đầu nhận lệnh. Sau đó nhìn lướt qua cửa phòng ngủ đang đóng chặt, mới nói: “Lão đại, vừa rồi Cố thiếu có liên hệ, anh ấy nói có thuốc lập tức đưa cho anh, chờ một lát anh ấy sẽ đưa qua.”

“Uhm, biết rồi!”. Ngôn Mặc Bạch ngồi trên ghế, nhắm mắt lại, thần sắc không rõ trả lời một tiếng, quơ tay lên vẫy vẫy, “Anh đi ra ngoài đi! Để tôi nghỉ ngơi một lát”.

Lê Hòa nghĩ đến chuyện vừa rồi nhiều người bị anh ngăn chặn ở bên ngoài, lại nhìn thấy dang về mặt do vận động quá độ này của lão đại, nên anh dặn dò người bên ngoài đừng quấy rầy Lão Đại nghỉ ngơi, nhưng lo lắng nếu lỡ xảy ra chuyện sai sót gì rồi sao, cho nên do dự một chút, cẩn thận hỏi: “Tôi để cho bọn họ chờ một lát rồi cho bọn họ vào gặp ngài?”.

Ngôn Mặc Bạch bóp bóp thái dương, thờ dãi: “Quên đi, anh để cho bọn họ vào bây giờ đi”.

Lê Hòa nghe lời xoay người đi ra ngoài.

Ngôn Mặc Bạch bận tới hơn hai giờ, rốt cuộc mới có thể nghỉ ngơi một lát.

Lúc này cửa phòng lại bị mở ra, Cố Khuynh huyết sáo đi vào.

“Này, anh bạn! Tôi nói cậu trong khoảng thời gian này vận động quá sức lắm rồi, làm ngày làm đêm mnc (câu chữ), thể lực tốt đến mấy cũng không nên đem ra đùa như vậy chứ?”. Đôi mắt đào hoa héch lên, mười phần yêu nghiệt nhạo báng Ngôn Mặc Bạch.

“Hừ! Không cần phải hâm mộ”. Ngôn Mặc Bạch xoay người nhìn lại đôi mắt đào hoa của Cố thiếu, chỉ đưa tay nói với hắn: “Thuốc đâu?”.

“Tôi hâm mộ? Hừ, đừng có nói đùa, nói thật chứ, đừng có nghĩ lẫn quần mã nữa. Tôi không hiểu tại sao lại muốn có một đứa con như vậy? Con nít có gì tốt? Nhỏ như vậy, cũng không có gì để chơi đùa, cứ thích khóc. Phụ nữ một khi có con, tất cả đều không tốt. Vóc dáng thay đổi, trên mặt có nhiều chấm chấm, thay đổi không có gì để nói, còn đem tất cả tâm trí sức lực vào đứa con trong người, căn bản sẽ không quan tâm đến anh. Trải qua thế giới hai người thật tốt biết bao. Cần gì chột lầy vạ vào thân?”. Cố Khuynh tùy tiện ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt xéo xuống Ngôn Mặc Bạch, tẩy não cậu ta.

“Nói y như cậu đã từng trải qua rồi vậy. Liền một cái tất cả phụ nữ đều không làm được, không có tư cách ở chỗ này dạy dỗ tở những thứ này, không ăn được nhò thì nói nhò còn xanh sao?”. Ngôn Mặc Bạch không chịu lép vế, quăng một xấp văn kiện qua anh ta: “Đưa thuốc đây, ít nói nhảm!”.

Cố Khuynh nhảy dựng lên tránh ra công kích của Ngôn Mặc Bạch: “Tiểu Bạch, cậu đừng quên đây là đang cầu xin tôi! Cậu lại dám dùng bạo lực đối với anh mình?”

"Cậu không làm được Sở Kỳ, cũng sẽ có một ngày cầu xin tôi." Ngôn Mặc Bạch tự tin nhún mày. Quả nhiên khí thế của cố khuynh liền yếu đi, đau khổ than một tiếng thật lớn vào trong ghế sofa. "Vấn nên là giống vợ cậu như con cừu non ngoan ngoãn là tốt nhất, nghĩ đến như vậy muốn xát tay vận vẹo thật là cao hứng. Sở Kỳ kia chính là hủ tiêu nhỏ, thật quá nặng miệng, niếm qua vài lần, có thể là chảy ruột."

"Sao, hối hận rồi sao?"

"Đâu có dễ dàng hối hận như vậy chứ. Chỉ là cảm thấy con đường phía trước quá chông gai thôi." Cố Khuynh ngẩng đầu nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch: "Tiểu Bạch, quả thật kết hôn cũng không có gì không tốt? Anh cũng muốn tìm người kết hôn, nhưng mà cô gái kia lại không chịu phối hợp. Trở về cho người nhà kia của cậu tác hợp."

Trái lại đây là lần đầu tiên Ngôn Mặc Bạch thấy được bộ dáng thất bại của Cố Khuynh, nhìn không được trêu chọc vài câu, đồng ý. Dù sao cũng là tình nghĩa anh em, anh có thể hạnh phúc, cũng hy vọng anh em cũng như mong muốn.

Cố Khuynh nán lại rồi lập tức rời đi, anh ấy có việc đi rất vội vàng.

Trời hiện giờ đã tối, cơm chiều ăn ở khách sạn đi.

Ngôn Mặc Bạch đi vào phòng ngủ, người trên giường còn ngủ sau, nằm úp xuống ngủ, chân bị đá văng, cuộn thành một khối bị cô kẹp ở dưới chân. Cười cười, đi lên giúp cô đắp lại.

Từ Mộ ngủ mất ba giờ, bị Ngôn Mặc Bạch đung một cái, liền tỉnh lại. Xoay người nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, tay cô ôm anh.

Lúc này cô còn chưa tỉnh giấc, mê mê vô cùng đáng yêu, đặc biệt giống như hiện tại, lúc vươn tay tới để cho anh ôm ấp, đặc biệt rất nhu thuận.

Lòng Ngôn Mặc Bạch mềm nhũn, ngồi ở trên giường, ôm cô, kéo vào trong ngực, mò mẫm vài cái, hỏi: "Ngủ đủ chưa, có đói bụng không?"

Tư Mộ liền bị đói làm cho tỉnh lại, lúc nghe Ngôn Mặc Bạch nói, vội vàng gật đầu.

Ngôn Mặc Bạch vuốt tóc của cô bị loạn lúc ngủ, nhẹ cười hôn lên trán cô, hỏi: "Muốn ăn cái gì? Anh để cho phía dưới chuẩn bị. NGHĩ đến nhà ăn ăn, hay là ở trong phòng ăn?"

Tư Mộ nghiêng đầu nghĩ, hỏi: "Anh xử lý xong mọi chuyện rồi sao?"

Ngôn Mặc Bạch nhú mày, "Làm sao vậy?"

"Nếu anh rảnh, chúng ta ra bên ngoài ăn đi. Em đã lâu rồi không ăn món nướng, lúc học đại học buổi tối thường xuyên ăn, bây giờ đã mấy tháng không ăn, em biết một quán nướng cực kỳ ngon, em dẫn anh đến đó ăn được hay không?" Tư Mộ có chút hưng phấn đề nghị, ánh mắt sáng ngời, một chút buồn ngủ cũng không có, chỉ cần nghĩ đến món nướng, nước miếng đều đã chảy ra, đầu còn tâm tư đi ngủ chứ.

"Món nướng không hợp vệ sinh!" Ngôn Mặc Bạch cau mày cự tuyệt đề nghị của cô.

"Ngẫu nhiên ăn một hai lần sẽ không sao!" Bản thân Tư Mộ cũng biết món nướng không hợp vệ sinh, thậm chí ăn đối với thân thể không tốt, nhưng nước miếng thật sự không kháng cự được, vì thế vòng cổ anh, trong lòng anh làm nũng: "Đi đi! Em đảm bảo về sau ăn ít chúng lại. Mà còn cửa tiệm kia rất sạch sẽ, thật sự, không giống như những dạng quán nướng khác."

Tư Mộ không biết đại thiếu gia Ngôn Mặc Bạch như vậy có đi đến những quán nướng ở bên đường hay không? Vừa ăn những món nướng, vừa uống bia, cái loại siêu cảm giác này mới thật sự là hưởng thụ.

"Không được đi!" Anh cau mày bộ dáng cực kỳ anh tuấn, nếu anh không trầm mặt xuống, căn bản Tư Mộ không sợ anh, giống như bây giờ.

"Vì sao? Em muốn ăn!" Tư Mộ lớn tiếng nói. Từ trong ngực anh lộ ra cái mặt lạnh lùng nói, lúc này mới muốn đi nười này là ăn mềm không ăn cứng, vì vậy mới lên tiếng nói: "Có được hay không? Thật sự ăn rất ngon! Em đảm bảo, chỉ ăn hôm nay, không có lần sao?"

Ngôn Mặc Bạch bị cô biến thành bộ dáng dờ khóc dờ cười, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Anh vỗ mông cô: "MAu đứng lên mặc quần áo!"

"Vâng!": Tư Mộ thấy anh cuối cùng đã đồng ý, liền hưng phấn xuống giường.

"Oa..." Nhưng mà vừa mới đứng dậy, liền phát hiện trên người đau đớn muốn chết, vừa mới cùng tên khốn khiếp này liều chết đem cổ lẩn qua lẩn lại, sau khi ngủ một giấc, trên người bị thương nặng nề, khó chịu muốn chết.

"Làm sao vậy?" Ngôn Mặc Bạch đứng bên kia rót nước, thấy cô thiếu chút nữa té xuống giường, vội vàng chạy qua đỡ lấy.

"Không sao không sao--" Tư Mộ đẩy anh ra. Đau đớn lại còn cố nhe răng, lại còn mạnh mẽ nhìn xuống mỉm cười với anh.

Người gặp việc vui tinh thần sáng khoái, lập tức có thể ăn món nướng, trên người có chút đau đớn thì là cái gì? CHO là đau chết cũng cắn răng chịu!"

"Không có việc gì là tốt. Uống cái này trước đi." Ngôn Mặc Bạch cầm thuốc trong tay đưa cho cô, giọng nói nhẹ nhàng.

Mặt Tư Mộ giây phút trước còn tươi cười nhẹ nhàng, giờ phút này liền sa xám chuyển qua trắng xanh.

Thuốc tránh thai sao?

Ngôn Mặc Bạch, vì sao anh lại muốn như vậy?

Anh vì sao lại có thể nhẹ nhàng kêu tôi uống loại thuốc này chứ?

Tư Mộ cắn môi, nhắm chặt mắt, lúc mở ra hốc mắt vẫn còn ướt ướt, cô muốn roi nước thật mãnh liệt.

"Nếu em không uống thì sao?" Tư Mộ nghe giọng mình khàn lại. Tâm từ từ lạnh xuống, tâm tình vừa mới hưng phấn dần dần biến mất. Anh vì sao lại vô tình lạnh lẽo như vậy chứ?

"Ngaoan, nghe lời!"

Ngôn Mặc Bạch cầm ly nước đưa tới, không có một chút thương lượng chừa đường sống.

Giờ phút này, Tư Mộ nghe thấy được tim mình bị nghiền nát, tiếng nói lạnh lẽo như băng nói: "Được, em uống!"

Ngán ngùng ba chữ, hao tổn hết sức lực của cô.

Ngôn Mặc Bạch nhìn cô như vậy, bản thân mình cũng thấy đau lòng. Thấy cô ngửa đầu liền đem tất cả thuốc toàn bộ nhét vào trong miệng, đến nước cũng không uống, nuốt vào không. Có thể thuốc bị vướng ở cổ, nên nôn khan vài cái.

Ngôn Mặc Bạch liền đưa nước qua, Tư Mộ ngăn lại: "Không cần, đã uống!"

Ngôn Mặc Bạch để nước qua một bên, kéo cô vào trong ngực, tay kia vỗ vỗ đầu cô: "Thật sự không phải thuốc tránh thai, đối với thân thể của em không có làm hại."

Tư Mộ không có sức lực để vùng vẫy, nhắm mắt để anh làm. Nhưng mà anh lại ôn nhu như vậy, cô lại càng thấy khó chịu.

"Buông ra! Em thay quần áo."

Ngôn Mặc Bạch nghe thấy giọng nói cô nhàn nhạt như vậy, trên tay cứng đờ. Nhưng vẫn dùng lực ôm cô một lát, mới buông tay. "Nhanh lên, anh ở bên ngoài chờ em."

Am thanh đóng cửa vang lên, Tư Mộ lấy tay móc thuốc trong cổ họng ra.

Tuy bị nước miếng trong miệng làm tan một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng đến xét nghiệm.

Căn bản Tư Mộ không có nuốt xuống. Cô từ nhỏ mỗi lần uống thuốc phải uống một ly nước lớn, không có nước sẽ không nuốt trôi. Trước hoàn toàn tín nhiệm Ngôn Mặc Bạch, ngoan ngoãn tự giác uống thuốc, cho nên không làm cho Ngôn Mặc Bạch để tâm. Ngôn Mặc Bạch cũng không biết cô uống thuốc đều phải uống nhiều nước, cho nên cho rằng cô đã uống rồi. Cũng do anh ấy quá tin, từ đầu không nghĩ tới Tư Mộ ở dưới mắt anh sẽ giấu thuốc như vậy.

Tư Mộ cầm viên thuốc trắng, tìm một cái hộp nhỏ cẩn thận bỏ vào. Quyết định ngày mai giao cho Thanh Thanh nhờ xét nghiệm. Đứng về sao không nói cho cô, cô cũng không biết cuối cùng thuốc này là gì?

Còn muốn lừa gạt cô là Vitamin sao?

Tư Mộ nhớ lại, sau khi có kết quả xét nghiệm, nhất định phải đem báo cáo hung hăng đập vào mặt anh, Ngôn Mặc Bạch cái tên khốn khiếp này dám lừa đảo!

Đem cái hộp nhỏ cẩn thận cất vào trong túi của mình sao đó lấy điện thoại gọi tin cho Thanh Thanh: "Tới khách sạn Autumn tìm Vu U, giúp mình lấy một cái hộp, bên trong có thuốc xét nghiệm giùm mình."

Nhắn tin xong, cô liền thay đồ, rửa mặt, thoa chút kem bảo vệ. Hiện giờ là mùa đông, không khí khô ráo, ban đêm gió thổi, trên mặt nếu không thoa một chút kem mà nói, dễ bị rạn nứt.

Chờ cô từ từ làm xong những cái này, đã là nửa tiếng sau rồi.

Ngôn Mặc Bạch thình thoảng gõ cửa giục cô, mới đầu Tư Mộ không để ý đến anh, kết quả liền gõ cửa kêu la, có vẻ như nếu không phản ứng, anh liền đập cửa đi vào rồi. Tư Mộ muốn không mở miệng trả lời cũng không được.

Kỳ thật Ngôn Mặc Bạch là lo lắng người bên trong, cái chuyện thay quần áo chỉ mất vài phút, mà cô đến 10 phút cũng không có động tĩnh, anh cho rằng cô còn lo nghĩ trong lòng, khóc đến chết ở bên trong, dù sao lúc anh đi ra ngoài, trong mắt cô nước mắt đã chảy ra, tức giận.

Gõ cửa vài lần, không có trả lời, anh liền có chút luống cuống.

May mắn, anh gọi vài tiếng, người bên trong liền trả lời. Bây giờ trái lại anh không nóng nảy, chỉ cần người không có việc gì là tốt.

Ước chừng được nửa tiếng, cửa phòng ngủ cuối cùng cũng mở. Ngôn Mặc Bạch nhìn người đi tới khuôn mặt bình tĩnh, nhưng không có chút ý cười nào, anh chủ động mở miệng. "Đi thôi!"

Mất Tư Mộ cũng không nhìn anh nói: "Em đi qua bên kia hỏi Vu U có muốn cùng đi hay không, anh đến bãi xe lái xe đến cửa chờ em, em sẽ xuống nhanh."

Ngôn Mặc Bạch không nói chuyện, gật gật đầu: "Anh ở cửa chờ em"

Anh một chút cũng không muốn đi xuống lại xe, anh gọi điện thoại, để cho Tiểu Cửu lái xe đến chờ ở cửa.

Tư Mộ không nói vì với anh. Bất quá anh có thể để cho cô đi tìm Vu U là được.

Gõ cửa phòng Vu U, cô ấy ở trong phòng đang ăn khuya, là kêu bộ phận nhà ăn ở lầu ba đưa tới.

"Đi Mộ Mộ, đi muốn ăn thịt này không? Rất ngon--" Tay Vu Ngư xoa xoa miếng thịt múa máy trên không trung, trên tay đầu dầu mở.

"Đi không ăn, ngoan--" đưa nhỏ ngoan như thế, Tư Mộ muốn hôn một cái, kết quả trên mặt nơi nơi đều dính dầu mỡ với tương, bọt, miệng không tìm

thấy chỗ đáp, đành phải cười vỗ vỗ đầu bé.

"Câu vì sao trẻ thể này còn ở chỗ này?" Vu U bưng một chén nước canh uống, nhìn Tư Mộ hỏi. Bình thường đều bị giam ở nhà, như thể này còn có thể xuất hiện ở đây?

"Có rãnh cùng cậu nói chuyện." Tư Mộ liền đem hộp trong túi đưa cho Vu U: "Giúp mình đưa cái này cho Thanh Thanh, mình nói cậu ấy một lát ghé tìm cậu."

"Bên trong là cái gì?"

"Có báo cáo xét nghiệm sẽ kể tỉ mỉ cho cậu. Hiện tại mình cũng không rõ."

"Vậy giờ cậu muốn đi đâu?" Vu U nhìn Tư Mộ xoay người muốn đi, nghi ngờ hỏi.

"Mình muốn đi ăn đồ nướng!"

Vu U vừa nghe, đặt bát cầm trên tay xuống, lên án cô: "Câu vì sao không nói sớm? Mình đã lâu không ăn đồ nướng rồi."

"Vậy bây giờ cậu còn nuốt trôi sao?"

"Dĩ nhiên phải trôi rồi! No chết cũng bằng lòng!" Nói xong liền cầm đĩa thịt của bé đang ăn lên, "Con gái, chúng ta đi ăn muốn nướng."

Tư Mộ vội vàng ngăn lại: "Vậy lát nữa Thanh thanh qua thì làm sao? Đưa thứ này cho cậu ấy như thế nào?"

"Ngu ngốc! Thứ này trên tay mình, mình đương nhiên có cách đưa cho cậu ấy. Cậu ấy qua đây, vừa vặn chúng ta đi. Cho người đàn ông của cậu mời khách, chúng ta ăn một bữa sáng khoái." Bàn tay Vu U vung lên, liền quyết định thay.

Tư Mộ bị một lớn một nhỏ lôi kéo đến cửa, Ngôn Mặc Bạch đứng ở cửa thang máy, lúc các cô xuất hiện, cửa thang máy vừa mới mở.

Trái lại đối với sự xuất hiện của hai mẹ con này Ngôn Mặc Bạch cũng không kinh ngạc, như bạn bè liên quan đến vợ của mình đều thích ăn. Chỉ cần nói đi đến nơi nào nuốt trôi, bảo đảm nhất trí hô hào. Giống như lúc này, bọn họ vừa mới xuất hiện ở cửa khách sạn Autumm, liền thấy ba chiếc xe cao cấp có rèm che mở cửa.

Xe đứng trước mặt bọn họ, nhưng người không có xuống xe, chỉ là lái xe mở cửa, xuất hiện ba cái đầu, nghiêm nhiên là Sở Kỳ, Thanh Thanh cùng Diêu Dao.

"Sao các cậu đã đến đây?" Tư Mộ kinh ngạc nhìn ba người.

"Các người có ăn ngon, chúng tôi đương nhiên không buông tha." Diêu Dao huyt sáo, ánh mắt liếc về phía sau Ngôn Mặc Bạch tìm kiếm cái gì, kết quả thất vọng thờ dài.

"Mình thấy là lời nói không đúng ý rồi. Mượn ăn hóa ra là tên chuyện tình bí ối." Tư Mộ nhìn thấy biểu tình của Diêu Dao, không chút lưu tình châm chọc cô.

"Đây không phải là muốn mọi người đi nào nhiệt sao? Đi thôi, đến chỗ nào đi?" Động tác Sở Kỳ vung đầu vô cùng khí thế. Nói bảo vệ đã bị cô bỏ lại phía sau, có thể tự do đi chơi, cảm giác thật sung sướng.

Thanh Thanh thì vô cùng tự nhiên mở miệng: "Các cậu lái xe phía trước dẫn đường, Vu U, cậu ngồi ở xe mình đi, hai cậu ấy lái xe cậu không dám ngồi."

Sở Kỳ thích đua xe, Diêu Dao lái xe có tiếng loạn, là cái loại nhìn thấy xe tốt của người khác là đụng vào. Hai lái xe như vậy quả thật không dám ngồi.

Vu U đương nhiên biết ý Thanh Thanh, vì thế cũng cực kỳ tự giác đi đến phía cô.

Ngôn Mặc Bạch nhủ mày, những người này cũng đủ tục giặc. Bất quá có Sở Kỳ ở đây, trái lại nên đưa tin cho tiểu tử Cố Khuynh biết.

Anh không tiếng động phát ra tính hiệu.

Diêu Dao ở phía kia la lên: "Vì sao không phát hiện Tiểu Cửu thế?"

Tư Mộ hiểu ý, liền nhìn về phía người bên cạnh: "Không bằng gọi bọn họ đi đi! Nhiều người nào nhiệt!"

Kỳ thật Tư Mộ cũng không biết Ngôn Mặc Bạch đã kêu Cố Khuynh, bất quá cô muốn Diêu Dao được như ý nguyện, cũng muốn có người trị Sở Kỳ, mới có đề nghị như vậy.

Ngôn Mặc Bạch nâng mí mắt, trực tiếp gọi điện thoại cho Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu vừa mới đem xe cho lão đại nhà mình, giờ lại bị triệu tập, anh liền có dự cảm không tốt, không thể nói rõ vì cái gì, trong lòng luôn luôn lo sợ

bất an....

Tiếp điện thoại... quả nhiên.... ..

Lão Đại lại để cho anh một, lên, đi, ăn, đêm?

Tốt như vậy?

Tiểu Cửu nom nóp lo sợ, cuối cùng vùng vẫy: "Lão đại, tôi còn có chuyện chưa xử lý xong, có thể không đi được không?"

"Không được!" Quyết định cự tuyệt.

Tiểu Cửu khóc không ra nước mắt, suy yếu vô lực đi bộ ra ngoài.

Quả nhiên, đã bị lão đại bán...

"Tôi đi lấy thêm xe, các người đi trước đi." Ánh mắt nhìn qua mấy chiếc xe trước cửa, Tiểu Cửu nhìn lão đại của mình, thiếu chút nữa đã khóc rồi.

"Đi lên xe tôi ngồi đi! Đi nhiều xe nhiều vậy, đến lúc dừng cũng không tìm thấy nơi đỗ!" Diêu Dao chủ động mời, nhìn Tiểu Cửu rụt rè cùng ánh mắt hồ nghi người bên cạnh, vội vàng nhắc tay: "Nếu như anh sợ tôi chạy loạn, vậy anh lái xe cũng giống nhau."

Tiểu Cửu nhớ lần trước mình lái xe đưa cô trở về, bị đùa giỡn một đường, chân lại mềm nhũn ra rồi. Vốn muốn kiên trì lái xe, kết quả bị lão đại nhà mình đoán chừng là thể không đem bán anh sẽ không bỏ qua, cực kỳ lạnh nhạt nói với anh ta: "Ngồi xe kia đi! Nhiều xe, đến nơi không có chỗ dừng."

Anh phun một bụng máu, hướng đến xe Diêu Dao. Diêu Dao thấy anh đi tới, vội vàng đổi chỗ kế bên tay lái, tiểu Cửu lập tức mở miệng ngăn cô: "Không cần đổi, không cần đổi, cô lái đi--"

Bắt đầu vì cái gì vui đùa? Nếu là mình lái xe không nói không chừng lại bị cô đùa giỡn như vậy. Lần đầu tiên gặp mặt đã hào phóng như thế, hiện giờ dường như làm càn, anh thật sự lo lắng cho thân con trai của mình. Nếu là cô lái xe, ít nhất cô cũng không rảnh đùa giỡn với anh.

Nếu Tiểu Cửu biết trước chuyện phát sinh về sau, anh liền để mình bị cô ôm đùa giỡn hoặc gục tâm, cũng sẽ bảo để mình lái xe.

Bởi vì anh cuối cùng cũng biết Diêu Dao có thể nói "Nếu như anh sợ tôi lái xe loạn." là như thế nào rồi, cô bé lái xe này đáng cấp như lúc nhỏ, quả thực chính là kẻ điên. thấy xe bên cạnh tốt hơn của cô, siêu hơn xe cô, cô liền một chân ga đi lê đụng vào.

Làm Tiểu Cửu sợ tới mức thiếu chút nữa muốn nhảy ra.

Tiểu Cửu ở bên khuyên không được, cuối cùng chỉ có thể chủ động mạnh mẽ đem xe dừng lại, đổi tự mình lái xe. Bất quá xe bị trầy quá nhiều. Điều này cũng là nguyên nhân cô thường xuyên đổi xe.

Vài người đi chuyển đường lớn một vòng, mới đến cái chỗ Tư Mộ nói -- cửa đại học A.

Kỳ thật rất nhiều món ngon đều tập trung ở gần trường học, kiếm tiền học sinh là tốt nhất.

Tìm nơi dừng xe, mấy người đi tới cửa quán, ngoài cửa bày ra một lò nướng, ông chủ vừa nướng vừa kêu bọn họ: "Mời mọi người vào trong ngồi."

Ngôn Mặc Bạch cùng Tiểu Cửu dĩ nhiên đều chưa đến nơi này ăn cái gì, vừa vào cửa thấy nhiều người như vậy, đã bắt đầu nhú mày. Nhưng mà thấy Tư Mộ hưng phấn đi vào bên trong, cũng cố nén đi vào theo.

Không dễ dàng tìm được một bàn trống, mấy người ngồi xuống, liền có người đi đến bảo bọn họ gọi món.

Người đến là con trai chủ quán, dường như nhận ra Tư Mộ, vừa nhìn thấy Tư Mộ liền cười nói: "Mỹ nữ lâu quá không tới, hôm nay muốn ăn cái gì!" (đáng ra có thể dịch là cô gái xinh đẹp nhưng thấy không hay bằng để nguyên bản nên mình để luôn Mỹ nữ nha!)

"Mỗi loại đều đưa trước 10 xu, nhanh lên nha! Cho thêm một đánh bia!"

Tư Mộ đắc ý vênh vao rất nhiều, hoàn toàn không chú ý mặt người bên cạnh ngày càng đen.

COn trai ông chủ vui a lên một tiếng, sau đó vẫn đề nghị: "Thêm cá sống đi, hôm nay cá đặc biệt tươi ngon."

"Được, nhanh một chút, tôi sắp chết đói--"

Ngôn Mặc Bạch nhàn nhạt lên tiếng: "Thêm một phần cháo thịt trứng bắc thảo."

"Anh ăn cháo không ăn món nướng sao?" Tư mộ kinh ngạc.

"Đúng, em ăn đi!" Ngôn Mặc Bạch trầm xuống, nhìn chằm chằm Tư mộ nói từng chữ.

Chương 100: Có Kết Quả Báo Cáo Kiểm Nghiệm

Editor: Cua Rang Me

Ngôn Mặc Bạch không hiểu ánh mắt của Thư Mộ, dùng giọng điệu không thể cãi lại nói: "Em phải ăn!", Tư Mộ sững sờ một chút, nói: "Em không muốn ăn cháo, em thích ăn đồ nướng!"

"Em nghe lời một chút." Ngôn Mặc Bạch nhìn chung quanh, cau mày dỗ dành cô. Nhưng Tư Mộ nhìn đáng vẻ ghét bỏ của anh, sau đó cảm thấy anh nói chuyện hung dữ, cảnh cáo cô đừng làm loạn.

"Nhưng em thích ăn đồ nướng, ăn cháo không vô ... .." Tư Mộ hít sâu một hơi, cố gắng để cho giọng của mình dịu dàng một chút.

"Vậy em đừng hòng ăn đồ nướng!"

"Em không ăn!"

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày nói: "Cháo, nhất định phải ăn hết!"

Tư Mộ tức giận nhìn anh chăm chăm, sao người này lại đáng ghét như vậy chứ?

Cô ăn cái gì cũng muốn quản, không cho cô một chút tự do nào?

Cô không muốn ăn cháo thịt băm với trứng bắc thảo chút nào, cô chỉ muốn ăn đồ nướng thôi!

Rõ ràng là cô đề nghị đi ăn đồ nướng, cô còn chỉ nhiều món ăn ngon như vậy, cô thích nhất là nướng cá sống, kết quả người này lại nói muốn cô ăn cháo thịt băm trứng bắc thảo?

Được rồi, vậy thì ăn cháo cho xong, rồi sẽ ăn đồ nướng. Dù sao ăn nhiều một chút cũng được, bình thường đều là ăn để chống đói.

Tư Mộ nhảy mất với chủ tiệm cháo, có thể bớt lại một chút cháo không? Tôi muốn chừa bụng đi ăn đồ nướng nữa! Một bát cháo mấy đồng tiền có thể ăn no rồi, mà ăn đồ nướng mấy đồng tiền thì chỉ đủ nhét kẽ răng, người anh em chứ thể mà làm nhẽ. .

Sở Kỳ nhìn bộ dạng sợ hãi của Tư Mộ, cười không ngừng.

"Này, cô bé, cậu ở nhà anh ta có chen ép cậu như vậy không?" Sở Kỳ ngồi ở bên cạnh Tư Mộ, kể tai cô nói nhỏ, nói xong lại cười nham nhở.

Quả thật là Tư Mộ muốn độn thổ cho xong rồi! Thật là quá mất thể diện? Bình thường ở nhà được cha mẹ nuông chiều, về sau khi yêu được bạn trai cưng chiều, bạn bè bên cạnh cũng chiều theo ý cô, có khi nào bị chen ép như vậy chứ?

Ngôn Mặc Bạch, anh là người chuyên khắc tôi hay sao chứ?

Anh sầm mặt lại, không nghĩ cô dám tố cáo anh với Sở Kỳ, thật ra thì lúc ở nhà, Ngôn Mặc Bạch luôn luôn lấn áp cô.

Thanh Thần và Vuư Ưu bày ra bộ dạng "Cậu/dì cũng chỉ có thể bị ức hiếp mà thôi". Vì vậy, Tư Mộ càng thêm hận Ngôn Mặc Bạch, nghiến răng nghiến lợi hận không thể cắn chết anh.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch ngồi ở bên cạnh cô, chỉ cần vươn tay ra cũng có thể đụng đến, nhưng mà cô lại không có dũng khí đó.

Con trai ông chủ quán mang rượu đến, ban đầu định giúp bọn họ mở nắp chai, nhưng kết quả là Sở Kỳ vùng tay lên, nói: "Không làm phiền cậu, để tôi tự làm." Đưa tay cầm hai chai, cô liền mở ra, động tác hết sức phóng khoáng, vừa nhìn đáng vẻ cũng biết là người thường uống rượu.

Bọn họ đều là con nhà giàu, thế nhưng cũng không phải là yếu điệu thực nữ, lên cấp ba đã học được uống rượu, lúc đại học đã uống đến ngồng cuồng.

Tư Mộ và Diệp Nham đi chung với nhau, ngược lại không hề uống ..., nhưng mỗi lần mấy chị em cùng gặp nhau, người uống rượu lợi hại nhất chính là cô. Dĩ nhiên mấy người này đều đã nhiều năm uống rượu, cũng luyện được tư lượng rồi. Như vậy một chục chai rượu, bọn họ năm người cũng không đủ nhét kẽ răng, cho nên bọn họ nói là mang lên một chục chai trước, sau đó gọi thêm

Sở Kỳ mở ra mấy bình, theo thói quen chia ra cho các cô. Tư Mộ mới vừa đưa tay nhận, tiếng nói của Ngôn Mặc Bạch lại vang lên: "Không thể uống rượu!"

Thật sự là Tư Mộ muốn nói tục rồi.

"Đồ nướng cũng không thể ăn, rượu cũng không thể uống ..., rốt cuộc là anh muốn như thế nào hả?" Nếu như nơi này không phải là nơi công cộng, có lẽ Tư Mộ đã lật bàn thật rồi.

Bảo cô ăn cháo thịt băm với trứng bắc thảo, cô cũng nhin, cùng lắm thì chờ một lát no chết. Nhưng là không để cho uống rượu có phải là quá đáng hay không?

"Cho nên anh mới nói không cho em ăn đồ nướng." Ngôn Mặc Bạch nhướng mày nói nhẹ như mây trời.

Rất đáng ghét!

"Nhưng trước đây anh đã đồng ý cho em ăn đồ nướng mà!" Người này muốn đổi ý sao? Lúc trước cô còn trông mong mình có thể làm nũng để cầu xin anh?

"Anh không đồng ý để em uống rượu!"

Anh anh anh —— cô muốn cho anh một đao, nhất định cô phải cắt lưỡi người này đi, tại sao anh lại độc miệng và biến thái như vậy chứ?

Tư Mộ lấy chai rượu Sở Kỳ đưa tới, giữa đầu uống một ngụm lớn.

Động tác này uống rượu quá phóng khoáng quá sung sướng!

Tư Mộ lau rượu chảy xuống bên miệng, liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch, bộ dạng như là "Tôi muốn uống thì uống, tôi có miệng thì tôi uống, anh thì thế nào, có gan thì anh giết chết tôi đi" hiện rõ trên mặt, rõ ràng là khiêu khích.

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, anh mắt đen nhánh như đêm đông sáng ngời như sao. Thường ngày gặp bộ dạng này của anh, Tư Mộ nhất định sẽ sợ hãi lui qua một bên, không dám mở miệng. Nhưng ánh mắt của anh thật sự là rất đẹp, Tư Mộ cứ nhìn anh chăm chăm như vậy, trong mắt phát ra ánh sáng.

Ngôn Mặc Bạch thờ dài, có chút bất đắc dĩ. Giơ tay vuốt tóc trên trán cô. Đêm đông, gió đêm hơi khô và rét lạnh, lúc vừa mới xuống xe, Tư Mộ bị một trận gió thổi trúng làm cô co rúm lại một chút, bây giờ tóc bị rối một chút.

Lúc cô ngược đầu khiêu khích nhìn Ngôn Mặc Bạch, anh nhìn lại ở bên trong, chỉ nhìn thấy cô đột nhiên cúi đầu xuống.

Đưa tay muốn giúp cô, còn Tư Mộ thấy anh giơ tay đến sợ rụt lại.

Cô cho là anh muốn đánh cô sao?

Như thế nào mới chịu đây?

Bất quá thì bộ dạng quật cường của cô, lại rất đáng ăn đòn.

"Chỉ có thể uống tới đa một chai!" Ngôn Mặc Bạch rất ít khi chịu nhân nhượng.

Xem ra hôm nay "thuốc" đi tong rồi.

Tư Mộ cũng có một chút kinh ngạc, cư nhiên Ngôn Mặc Bạch không nổi giận? Còn nhượng bộ?

Mặc dù chỉ là nhượng bộ một bước nhỏ, miễn cưỡng đồng ý để cô uống một chai, thế nhưng chính là nhượng bộ đúng là khó có được.

Tư Mộ cũng không nhất định phải uống rượu, cùng tranh luận với Ngôn Mặc Bạch cô không có ích lợi gì.

Mới vừa rồi chỉ là mượn rượu để ra oai, giờ Ngôn Mặc Bạch tạo ra bậc thang để cô đi xuống, nếu cô còn không xuống thì chỉ có thể chờ té chết mà thôi.

Vì vậy Tư Mộ ngoan ngoãn gật đầu: "Ừ, em biết rồi."

Có lẽ là biến chuyển quá nhanh, xị mặt không được, giọng nói có hoit cứng nhắc.

Bên cạnh là một bàn người nhìn đến ngây người.

Hình thức hai người này sống chung chính là như vậy sao?

Tiểu Cửu càng thêm ngạc nhiên, thiếu chút nữa là té từ trên xuống.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 100: Có kết quả báo cáo kiểm nghiệm

Editor: Cua Rang Me

Ngôn Mặc Bạch không hiểu ánh mắt của Tư Mộ, dùng giọng điệu không thể cãi lại nói: "Em phải ăn!", Tư Mộ sững sờ một chút, nói: "Em không muốn ăn cháo, em thích ăn đồ nướng!"

"Em nghe lời một chút." Ngôn Mặc Bạch nhìn chung quanh, cau mày dỗ dành cô. Nhưng Tư Mộ nhìn đáng ghét bỏ của anh, sau đó cảm thấy anh nói chuyện hung dữ, cảnh cáo cô đừng làm loạn.

"Nhưng em thích ăn đồ nướng, ăn cháo không vô ... .." Tư Mộ hít sâu một hơi, cố gắng để cho giọng của mình dịu dàng một chút.

"Vậy em đừng hòng ăn đồ nướng!"

"Em không ăn!"

Ngôn Mặc Bạch nhướn mày nói: "Cháo, nhất định phải ăn hết!"

Tư Mộ tức giận nhìn anh chằm chằm, sao người này lại đáng ghét như vậy chứ?

Cô ăn cái gì cũng muốn quản, không cho cô một chút tự do nào?

Cô không muốn ăn cháo thịt băm với trứng bắc thảo chút nào, cô chỉ muốn ăn đồ nướng thôi!

Rõ ràng là cô đề nghị đi ăn đồ nướng, cô còn chỉ nhiều món ăn ngon như vậy, cô thích nhất là nướng cá sống, kết quả người này lại nói muốn cô ăn cháo thịt băm trứng bắc thảo?

Được rồi, vậy thì ăn cháo cho xong, rồi sẽ ăn đồ nướng. Dù sao ăn nhiều một chút cũng được, bình thường đều là ăn để chống đói.

Tư Mộ nháy mắt với chủ tiệm cháo, có thể bớt lại một chút cháo không? Tôi muốn chừa bụng đi ăn đồ nướng nữa! Một bát cháo mấy đồng tiền có thể ăn no rồi, mà ăn đồ nướng mấy đồng tiền thì chỉ đủ nhét kẽ răng, người anh em chứ thể mà làm nhè. .

Sở Kỳ nhìn bộ dạng sợ hãi của Tư Mộ, cười không ngừng.

"Này, cô bé, cậu ở nhà anh ta có chèn ép cậu như vậy không?" Sở Kỳ ngồi ở bên cạnh Tư Mộ, kể tai cô nói nhỏ, nói xong lại cười nham nhở.

Quả thật là Tư Mộ muốn độn thổ cho xong rồi! Thật là quá mất thể diện? Bình thường ở nhà được cha mẹ nuông chiều, về sau khi yêu được bạn trai cưng chiều, bạn bè bên cạnh cũng chiều theo ý cô, có khi nào bị chèn ép như vậy chứ?

Ngôn Mặc Bạch, anh là người chuyên khắc tôi hay sao chứ?

Anh sầm mặt lại, không nghĩ cô dám tố cáo anh với Sở Kỳ, thật ra thì lúc ở nhà, Ngôn Mặc Bạch luôn luôn lấn áp cô.

Thanh Thần và Vuư Ưu bày ra bộ dạng "Cậu/dì cũng chỉ có thể bị ức hiếp mà thôi". Vì vậy, Tư Mộ càng thêm hận Ngôn Mặc Bạch, nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể cắn chết anh.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch ngồi ở bên cạnh cô, chỉ cần vươn tay ra cũng có thể đụng đến, nhưng mà cô lại không có dũng khí đó.

Con trai ông chủ quán mang rượu đến, ban đầu định giúp bọn họ mở nắp chai, nhưng kết quả là Sở Kỳ vung tay lên, nói: "Không làm phiền cậu, để tôi tự làm." Đưa tay cầm hai chai, cô liền mở ra, động tác hết sức phóng khoáng, vừa nhìn đáng vẻ cũng biết là người thường uống rượu.

Bọn họ đều là con nhà giàu, thế nhưng cũng không phải là yếu điệu thực nữ, lên cấp ba đã học được uống rượu, lúc đại học đã uống đến ngồng cuồng.

Tư Mộ và Diệp Nham đi chung với nhau, ngược lại không hề uống ..., nhưng mỗi lần mấy chị em cùng gặp nhau, người uống rượu lợi hại nhất chính là cô. Dĩ nhiên mấy người này đều đã nhiều năm uống rượu, cũng luyện được tư lượng rồi. Như vậy một chục chai rượu, bọn họ năm người cũng không đủ nhét kẽ răng, cho nên bọn họ nói là mang lên một chục chai trước, sau đó gọi thêm

Sở Kỳ mở ra mấy bình, theo thói quen chia ra cho các cô. Tư Mộ mới vừa đưa tay nhận, tiếng nói của Ngôn Mặc Bạch lại vang lên: "Không thể uống rượu!"

Thật sự là Tư Mộ muốn nói tục rồi.

"Đồ nướng cũng không thể ăn, rượu cũng không thể uống ..., rốt cuộc là anh muốn như thế nào hả?" Nếu như nơi này không phải là nơi công cộng, có lẽ Tư Mộ đã lật bàn thật rồi.

Bảo cô ăn cháo thịt băm với trứng bắc thảo, cô cũng nhin, cùng lắm thì chờ một lát no chết. Nhưng là không để cho uống rượu có phải là quá đáng hay không?

"Cho nên anh mới nói không cho em ăn đồ nướng." Ngôn Mặc Bạch nhướn mày nói nhẹ như mây trôi.

Rất đáng ghét!

"Nhưng trước đây anh đã đồng ý cho em ăn đồ nướng mà!" Người này muốn đổi ý sao? Lúc trước cô còn trông mong mình có thể làm nũng để cầu xin anh?

"Anh không đồng ý để em uống rượu!"

Anh anh anh —— cô muốn cho anh một đao, nhất định cô phải cắt lưỡi người này đi, tại sao anh lại độc miệng và biến thái như vậy chứ?

Tư Mộ lấy chai rượu Sở Kỳ đưa tới, ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Động tác này uống rượu quá phóng khoáng quá sung sướng!

Tư Mộ lau rượu chảy xuống bên miệng, liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch, bộ dạng như là "Tôi muốn uống thì uống, tôi có miệng thì tôi uống, anh thì thế nào, có gan thì anh giết chết tôi đi" hiện rõ trên mặt, rõ ràng là khiêu khích.

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, anh mắt đen nhánh như đêm đông sáng ngời như sao. Thường ngày gặp bộ dạng này của anh, Tư Mộ nhất định sẽ sợ hãi lui qua một bên, không dám mở miệng. Nhưng ánh mắt của anh thật sự là rất đẹp, Tư Mộ cứ nhìn anh chăm chăm như vậy, trong mắt phát ra ánh sáng.

Ngôn Mặc Bạch thờ dài, có chút bất đắc dĩ. Giờ tay vuốt tóc trên trán cô. Đêm đông, gió đêm hơi khô và rét lạnh, lúc vừa mới xuống xe, Tư Mộ bị một trận gió thổi trúng làm cô co rúm lại một chút, bây giờ tóc bị rối một chút.

Lúc cô ngước đầu khiêu khích nhìn Ngôn Mặc Bạch, anh nhìn lại ở bên trong, chỉ nhìn thấy cô đột nhiên cúi đầu xuống.

Đưa tay muốn giúp cô, còn Tư Mộ thấy anh giờ tay đến sợ rụt lại.

Cô cho là anh muốn đánh cô sao?

Như thế nào mới chịu đây?

Bất quá thì bộ dạng quật cường của cô, lại rất đáng ăn đòn.

"Chỉ có thể uống tới đa một chai!" Ngôn Mặc Bạch rất ít khi chịu nhân nhượng.

Xem ra hôm nay “thuốc” đi tong rồi.

Tư Mộ cũng có một chút kinh ngạc, cư nhiên Ngôn Mặc Bạch không nổi giận? Còn nhượng bộ?

Mặc dù chỉ là nhượng bộ một bước nhỏ, miễn cưỡng đồng ý để cô uống một chai, thế nhưng chính là nhượng bộ đúng là khó có được.

Tư Mộ cũng không nhất định phải uống rượu, cùng tranh luận với Ngôn Mặc Bạch cô không có ích lợi gì.

Mới vừa rồi chỉ là mượn rượu để ra oai, giờ Ngôn Mặc Bạch tạo ra bậc thang để cô đi xuống, nếu cô còn không xuống thì chỉ có thể chờ té chết mà thôi.

Vì vậy Tư Mộ ngoan ngoãn gật đầu: "Ừ, em biết rồi."

Có lẽ là biến chuyển quá nhanh, xị mặt không được, giọng nói có hơi cứng ngắt.

Bên cạnh là một bàn người nhìn đến ngây người.

Hình thức hai người này sống chung chính là như vậy sao?

Tiểu Cửu càng thêm ngạc nhiên, thiếu chút nữa là té từ trên xuống.

Đại ca à, luôn luôn là một người nói một không hai, cư nhiên lại ở trước mặt người phụ nữ của mình chịu nhượng bộ? Trăm năm khó gặp nha! Sau đó không được bao lâu, nếu có người nói cho cậu biết Ngôn Mặc Bạch ở nhà còn giúp vợ mình bưng nước rửa chân gì gì đó, anh cũng không phải là không thể tin.

Đồ nướng mới vừa được mang lên, ở cửa đã đi vào đã xuất hiện một soái ca với diện mạo hết sức yêu nghiệt, không phải là người khác, chính là Cố Khuynh.

Cố Khuynh vừa tiến đến, liền hướng về phía Ngôn Mặc Bạch phàn nàn: "Tại sao lại tới nơi như thế này để ăn? Bẩn chết!"

Bộ dạng cau mày của anh rất giống với Ngôn Mặc Bạch, đôi mắt đẹp vô cùng. Lúc đầu ông chủ vừa dẫn anh vào nghe được anh nói như vậy, có chút không vui, nhưng vừa nhìn thấy diện mạo xinh đẹp, quần áo ngăn nắp, phong cách xuất chúng, vừa nhìn giống như là loại người đại phú đại quý, lòng chủ cũng cũng chỉ là nhượng bộ ở một bên cười cười.

"Ngại bản thì đừng tới đây? Có người chia sủng về phía anh ép cậu đến đây sao?" Sở Kỳ hóp một ngụm rượu, mắt cũng không thèm nhìn tới Cố Khuynh.

Cố Khuynh bị cô làm đến nghẹn, nhưng không hề tức giận. Cười cười rồi đi tới bên cạnh Sở Kỳ. Đáng lẽ chỉ mấy người ngồi không chần chừ lẫn, vô cùng rộng rãi. Nhưng Cố Khuynh dám chen đến bên cạnh Sở Kỳ, đẩy Tiểu Cửu qua bên kia Diêu Dao.

Tiểu Cửu thật là có khổ cũng chỉ có thể để nuốt vào trong lòng, Tiểu Cửu bị Cố Khuynh gạt ra thiếu chút nữa đã ngã trên người Diêu Dao. Nếu không phải là tay chân cậu linh hoạt, đoán chừng sẽ diễn một tiết mục mỹ nam ôm ấp yêu thương rồi.

Diêu Dao dĩ nhiên vui vẻ vì có thể gần Tiểu Cửu thêm một chút, vì vậy vô cùng vui vẻ cười lớn tiếng kêu ông chủ mang thêm món năm mươi que.
*****

Phốc ——

Tư Mộ thiếu chút nữa là phun ra hết.

Còn nhiều tới như vậy?

Vừa mới đến đây cô đã phải ăn một bát cháo tương chừng no đến chết rồi, bây giờ ăn đồ nướng là cố gắng nhét vào. Thật không dễ gì mới ăn được một nửa, vừa thờ phào nhẹ nhõm. Kết quả cô gái này lại gọi thêm?

Tham ăn đúng là tham ăn, thật là không quản được miệng của mình.

Mặc dù dạ dày đã no căng, nhưng miệng nhưng vẫn đói, vẫn muốn ăn nữa.

Vì vậy Tư Mộ nhìn đồ nướng lại được bày đầy bàn, cô chỉ có thể dùng ánh mắt oán trách nhìn Diêu Dao.

Rốt cuộc có thể để cho bao tử ăn đồ nướng một lần, không chút nào để ý đến hình tượng thực nữ, có thể nói họ cũng không phải thực nữ. Giờ chai rượu lên uống liên tục, uống nhiều đến nỗi mặt ba người đàn ông trên bàn đều đen như đáy nồi, mới chịu dừng lại.

Tư Mộ sau khi uống hết một chai rượu thì cũng không uống nữa, mặc kệ mấy chị em xem thường cô, cô cũng lo cho dạ dày của mình, ra sức nhét thức ăn cho nó.

Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh, ngay cả Tiểu Cửu cũng không có nhúc nhích, chỉ nhìn bọn họ ăn.

Tư Mộ thấy Ngôn Mặc Bạch không ăn, vì vậy cầm miếng mực nướng trên tay đưa tới: "Ăn một miếng đi, ăn rất ngon, em thích ăn cái này nhất. Nướng rất thơm."

Mặc kệ cô dụ dỗ như thế nào, Ngôn Mặc Bạch chỉ cau mày ghét bỏ từ chối.

Tư Mộ hừ hừ: "Tối nay anh định ăn cái gì? Em đã ăn no căng rồi, cũng không muốn nhúc nhích, đừng nghĩ đến việc em làm cơm cho anh ăn." Tư Mộ bày tỏ thái độ.

Chung quanh huyền não âm ỉ khiến Ngôn Mặc Bạch vô cùng khó chịu, chỉ thúc giục cô: "Ăn xong chưa? Ăn xong thì đi về." *****

Anh không muốn ở lại đây dù chỉ một phút.

Cố Khuynh cũng không có ăn, nhưng mà anh có người đẹp trong ngực, ngược lại anh không muốn về sớm một chút nào.

Sở Kỳ càng uống càng hưng phấn, rượu chưa đã ghiền, nên đã gọi chủ quán mang thêm rượu trắng, còn gọi Hồng Trà, uống như vậy thật quá sức.

Cố Khuynh thừa dịp Sở Kỳ uống say, anh ở một bên giúp một tay, lại có thể nhân cơ hội mà chọc ghẹo. Thậm chí áp sát cô vào trong ngực.

Diêu Dao cũng điên cuồng, mượn rượu liều mạng đi tới bên cạnh Tiểu Cửu. Vưu Ưu và Thanh Thà uống đến hết, nhìn hai người này đùa bỡn điên cuồng ở một bên cười cười.

Tư Mộ nhìn bộ dạng của Sở Kỳ cùng Diêu Dao, vui mừng vì Ngôn Mặc Bạch không cho cô uống nhiều, nếu không nhất định cô sẽ bị Sở Kỳ ép uống. Cô hoàn toàn hiểu rõ, lần trước uống rượu say mới đem lần đầu tiên của mình cho người đàn ông xa lạ Ngôn Mặc Bạch Bạch. Suy nghĩ một chút làm cô giật thót mình.

Ngôn Mặc Bạch nhìn mấy người trên bàn đã uống say hết, đưa tay sang người ở bên cạnh nói: "Đi về."

Không phải hỏi ý kiến, đây là mệnh lệnh!

Tư Mộ cũng biết anh không có ăn một chút nào, có thể làm cho anh phá cách đến chỗ này lâu như vậy, thật ra thì trong lòng cô cũng băn khoăn. Thấy Sở Kỳ cũng không thể uống nữa, vì vậy hỏi Vưu Ưu và Thanh Thà: "Hai người ăn xong chưa?"

"Đi thôi! Căng hết cỡ rồi!" Vuur Ưu đứng dậy, kéo theo cô con gái còn đang gặm một que mực nướng, "Về thôi, con quá thật là cái động không đầy mà."

Thanh Thần không uống bao nhiêu, bởi vì cô còn phải lái xe.

Diêu Dao đã uống nhiều, ôm Tiểu Cửu không buông. Sở Kỳ bị Cố Khuynh ôm. Hai người này cũng đã có chỗ dựa rồi, cũng không cần phải quan tâm bọn họ nữa. Chỉ là dặn dò hai người đàn ông chăm sóc tốt cho bọn họ.

Cố Khuynh cười đồng ý, Tiểu Cửu bị Diêu Dao quẩn lầy khóc nức nở, đôi mắt đầm nước mắt nhìn về phía Tư Mộ nhờ giúp đỡ, chỉ thiếu là không có quỹ xuống cầu xin cô. Anh phải chăm sóc tốt cho Diêu Dao? Rõ ràng là bản thân anh còn khó bảo toàn?

Tư Mộ chỉ cười coi như không nhìn thấy. Nháy mắt với Thanh Thần, sau đó cùng Ngôn Mặc Bạch rời đi.

Sở Kỳ dĩ nhiên không cần quan tâm, trước đây cô lên hỏi Sở Kỳ, cô ấy và Cố Khuynh đã xảy ra chuyện gì. Lúc ấy Sở Kỳ không lên tiếng, nhưng Tư Mộ hiểu rõ, chỉ sợ đã sớm vừa ý Cố Khuynh rồi. Bây giờ để cho cô ấy đi theo Cố Khuynh, thật ra là theo ý của cô ấy. Mới vừa nãy nếu như không phải là Sở Kỳ ngăn cho phép, sao Cố Khuynh có thể dễ dàng ôm lấy nhân trong ngực như vậy?

Mà Diêu Dao cũng không cần cô lo lắng, phẩm chất của Tiểu Cửu thì cô biết rất rõ. Mặc dù thật sự có xảy ra chuyện gì, Diêu Dao cũng vui vẻ chấp nhận.

Ngồi trên xe, Tư Mộ nhìn sang người bên cạnh đang chuyen tâm lái xe, thăm dò: "Nếu không thì lái xe đến bên kia một chút, bên kia có phòng bếp, nấu cho anh ít thức ăn?"

Ngôn Mặc Bạch vốn không có hứng thú. Mà tối nay, Tư Mộ đều ở đây đấu trí với anh. Đầu tiên là vì những thứ thuốc kia, sau nữa lại là chuyện ăn uống, một buổi tối cũng nói gì tốt với anh. Anh bực chết.

Hiện tại thấy rốt cuộc cô cũng chịu chú ý đến anh, nỗi buồn bực trong lòng anh, cũng dần dần biến mất.

Khóe miệng nhếch lên: "Anh không đói bụng. Tối nay em cũng mệt mỏi rồi, về ngủ sớm một chút đi!"

Tư Mộ kinh ngạc quay đầu nhìn anh, tự nhiên lại tốt như vậy?

Thật không thể tưởng tượng nổi! Về mặt mới vừa nghiêm túc không chút thay đổi, giờ đây cũng đổi thành vui mừng quan tâm tới cô.

"Em ở khách sạn ngủ đến hai ba giờ, bây giờ cũng không mệt. Hơn nữa, ăn một bữa cơm cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Còn anh cả đêm đều chưa ăn cái gì, như vậy không tốt cho dạ dày." Được rồi, nếu như anh tốt bụng quan tâm mình, như vậy mình cũng phải có đáng về vợ hiền chăm sóc anh.
*****

Ngôn Mặc Bạch tăng tốc độ, khẽ nở nụ cười: "Em giúp tôi gọi điện thoại qua bên đó đi, bảo họ nhanh một chút. Chúng ta sang đó lấy, về nhà ăn."

Tư Mộ cầm điện thoại gọi đi, hỏi anh muốn ăn cái gì, sau đó cúp điện thoại tiếp tục xem cảnh đêm ngoài cửa xe. Thật ra thì cuộc sống như thế, quan tâm lẫn nhau, cũng rất tốt. Nhưng mà bọn họ có thể quên đi trở ngại trong lúc này sao?

Cô đưa thuốc cho Thanh Thần...

Thanh Thần cũng không để Tư Mộ đợi quá lâu. Ngày thứ hai đã đem thuốc đến phòng thí nghiệm bệnh viện để nghiên cứu rồi. Có kết quả, Thanh Thần gọi điện thoại cho Tư Mộ đầu tiên, điện thoại thông, muốn nói lại thôi.

"Thanh Thần, viên thuốc kia rốt cuộc có thành phần gì?" Tư Mộ thấy Thanh Thần im lặng nửa ngày không nói, trong lòng cô trầm xuống, vội vàng hỏi.

Hết chương 100

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Muốn Có Con, Vậy Hãy Thỏa Mãn Gia Mấy Lần Nữa Đi!

Thanh Thần thấy Tư Mộ hơi nóng, cho nên vội trấn an: "Thuốc đó không có hại với cơ thể, đó không phải là thuốc ngừa thai."

"Vậy tại sao cậu lại áp a áp ứng?" Tư Mộ sững sốt, nếu không phải là thuốc tránh thai, vậy thì đó là thuốc gì?

"Tỷ nữa sẽ nói rõ ràng với cậu, như vậy đi, cậu có thể đi ra ngoài một lát không? Minh sẽ đưa tài liệu cho cậu xem, lúc đó cậu sẽ hiểu." Thanh Thần suy nghĩ một lúc rồi mới nói.

"Đi ra ngoài?" Tư Mộ hơi khó xử. Hôm nay Ngôn Mặc Bạch ở nhà cả ngày, đang ở trong phòng làm việc xem tài liệu Tiểu Cửu đưa. Nhìn dáng vẻ bận rộn của hai người họ, Tư Mộ đâu dám đi quấy rầy? Nếu anh không đồng ý, lại còn nổi giận nữa thì sao.

"Sao vậy? Cậu bị Ngôn Mặc Bạch quản quá chặt rồi đó." Thanh Thần chê cười cô, sau đó nói: "Vậy cậu lên mạng đi, mình sẽ gửi tài liệu cho cậu rồi bọn mình nói chuyện."

Tư Mộ rất tò mò cuối cùng thuốc kia là thuốc gì, cho nên vừa cúp điện thoại liền vọt lên phòng ôm máy tính làm ỏ trên giường.

Dù sao những việc này điều làm lên, mà Ngôn Mặc Bạch đang ở nhà nên Tư Mộ liền phòng bị. Chạy đi đóng cửa lại, rồi mới trở lại giường. Dĩ nhiên không dám khóa trái, nếu như Ngôn Mặc Bạch về phòng anh sẽ hiểu lầm, chỉ có thể cố gắng thính tai, nghe thấy tiếng động ngoài cửa liền tắt máy tính, không thể để Ngôn Mặc Bạch phát hiện được.

Lên QQ, Thanh Thần vừa mới gửi một tập tin, đó là những ảnh hưởng của ô nhiễm môi trường đến khả năng sinh sản, trong đó có một đoạn quan trọng được đánh dấu. Đó chính là ô nhiễm môi trường ảnh hưởng đến khả năng sinh đẻ của đàn ông.

Mới đầu Tư Mộ không hiểu nhưng sau đó cô chết lặng.

Ngôn Mặc Bạch từng nói với cô, anh buồn lậu súng ống đạn dược.

Chẳng lẽ khả năng sinh đẻ của Ngôn Mặc Bạch bị ảnh hưởng.

Tay Tư Mộ run gỗ chữ: "Có ý gì? Ngôn Mặc Bạch... không thể sinh sao?"

Thanh Thần vẫn đợi Tư Mộ xem xong, do không yên tâm. Bởi vì một trong những nhiệm vụ khi Tư Mộ lấy Ngôn Mặc Bạch là trong vòng một năm phải sinh con trai. Nhưng sức khỏe Ngôn Mặc Bạch không tốt, đừng nói sinh con trai ngay cả mang thai cũng không có.

Thanh Thần cũng biết Ngôn Mặc Bạch không phải người bình thường, chỉ cần nhìn thủ hạ phía sau anh, ai ai cũng thân thủ bất phàm, trên người còn có sát khí. Chỉ có cường giả mới phát ra hơi thở như vậy. Nhưng lại không đoán được rốt cuộc là Ngôn Mặc Bạch làm nghề gì.

Thanh Thần đã tra tất cả các sách vở cũng không tra được thành phần và tác dụng của viên thuốc này, cuối cùng cô phải cảm đi hỏi ông nội, mới miễn cưỡng biết được một chút. Lúc ấy ông nội thấy những thành phần trong bản phân tích, kích động liên tiếp hỏi thuốc này ở đâu ra.

Lúc ấy Thanh Thần cũng bị lời nói của ông nội dọa cho sợ hết hồn, còn tưởng rằng đây là thuốc độc, nhưng khi nhìn về mặt ông nội, đó là vui mừng kích động, mà không phải hoảng sợ bối rối, cô mới hơi yên tâm.

Dĩ nhiên cô sẽ không nói cho ông nội biết thuốc đó do Tư Mộ đưa. Chỉ nói là một người bạn đưa cho cô.

Về phần tác dụng của thuốc cũng do ông nội nói cho cô biết.

"Có phải Ngôn Mặc Bạch đã từng tiếp xúc với những chất hóa học độc hại?" Sau khi hỏi xong Thanh Thần mới cảm thấy mình thật ngốc, Ngôn Mặc Bạch làm việc thần bí như vậy sao Tư Mộ biết được.

"Minh không biết, nhưng rất có thể."

Tư Mộ trả lời khiến Thanh Thần rất ngạc nhiên, hình như cô ấy biết gì đó.

Tư Mộ lại hỏi: "Cái này không có biện pháp trị liệu nào sao?"

Mấy chữ ngắn ngủn, nhưng vô cùng khó khăn mới mở miệng hỏi được.

Nếu như Ngôn Mặc Bạch vô sinh, vậy phải làm sao đây?

Đứa bé...

Thanh Thần cũng cảm nhận được Tư Mộ đang rất đau lòng, cho nên nhỏ giọng an ủi: "Không cần lo lắng như vậy. Vấn đề này không tính là nghiêm trọng. Thật ra thuốc kia có tác dụng tăng cao khả năng thụ thai. Còn vấn đề sức khỏe thì có thể chữa trị, mấy năm sau sẽ tốt hơn."

"Vấn đề không phải ở bản thân anh ấy sao?" Vấn đề ở trên người anh Tư Mộ uống thuốc có lợi ích gì?

"Ha ha, câu này giống như một trai một gái nói yêu nhau, người đàn ông là hủ nút thì phụ nữ phải chủ động một chút chứ sao. Thuốc kia để tăng khả năng thụ thai, dù cậu uống cũng không có gì xấu." Thanh Thần cũng không giải thích rõ ràng lắm, đại khái chính là ý này.

"Nói như vậy giống như nuông chiều cho hư ấy? Dùng thuốc thì sau này đứa bé sinh ra có khỏe mạnh không?" Tư Mộ cái hiểu cái không, nghĩ nghĩ một

lúc mới hỏi Thanh Thần.

"Nếu như cậu không yên tâm..., vậy hãy để anh ta đến bệnh viện kiểm tra đi, hoặc là thụ tinh nhân tạo, như thế có thể chọn lọc những tình trạng tốt để tiến hành cấy ghép." Thanh Thần đề nghị. Cô cũng không hiểu rõ về phương diện này, chỉ có thể cố gắng giải thích. Nhưng việc này rất quan trọng, cô cũng không dám tùy tiện đưa ra kết luận, tốt nhất là đến bệnh viện tìm bác sĩ chuyên môn.

"Về phần trong một năm phải sinh đứa bé, cậu cũng không cần lo lắng. Dù sao bây giờ cậu và Ngôn Mặc Bạch cũng có tình cảm với nhau, ai cũng nhìn ra được anh ta rất quan tâm cậu, chắc chắn sẽ không vì cái bản hợp đồng hoang đường kia mà bỏ rơi cậu." Thanh Thần khẽ an ủi.

Nhưng Tư Mộ lại không yên lòng.

Ngôn Mặc Bạch biết chuyện cô ký hợp đồng với cha anh không? Cho nên mới cho cô uống thuốc, hy vọng cô mang thai? Vậy tại sao anh nói hai năm nữa mới có con?

Trong lòng buồn phiền, nói chuyện với Thanh Thần vài câu rồi đóng laptop lại.

Trong đầu đều nghĩ đến Ngôn Mặc Bạch.

Cô đứng dậy ra khỏi phòng, khẽ bước đến phòng làm việc.

Ngôn Mặc Bạch đang vui đầu xem tài liệu.

Dáng vẻ nghiêm túc, nhìn rất đẹp, Tư Mộ nhìn đến phát ngốc.

Nhìn một chút, mũi cô vừa cay cay, trong lòng lại thấy chất chất, hơn nữa còn đau ê ẩm, không biết tại sao lại vậy.

Khi Tư Mộ vừa đến cửa, Ngôn Mặc Bạch đã chú ý đến cô, cửa phòng không đóng lại hoàn toàn vẫn còn một khe hở nhỏ, Tư Mộ chính là nhìn Ngôn Mặc Bạch qua khe cửa đó.

"Vào đi!" Ngôn Mặc Bạch ngẩng đầu nhìn khe cửa, trong mắt mang theo ý cười mở miệng nói.

Tư Mộ đứng ngoài cửa một lúc lâu, sau đó nghe thấy anh nói vậy cô cũng không vội đi vào, cố bình tâm lại mới đẩy cửa đi vào.

Khi vào phòng thấy vẻ mặt lạnh lùng nhưng hơi mệt mỏi của anh, cô lại càng đau lòng.

"Qua đây." Ngôn Mặc Bạch để tài liệu trong tay xuống, vươn tay về phía cô, ý bảo cô đến cạnh mình.

Tư Mộ nghe lời đi đến, rất tự giác ngồi lên đùi anh, để anh ôm mình.

Ngôn Mặc Bạch cũng hơi kinh ngạc, cô chưa từng ngoan ngoãn như vậy bao giờ.

Lúc trước anh đều phải cưỡng ép mới có thịt ăn, ngay cả chủ động yêu cầu được ôm cũng là sau khi hoan ái, làm đau cô nhiều cô mới để anh ôm.

Nhưng hôm nay lại ngoan ngoãn đến ngồi trên đùi mình, khiến Ngôn Mặc Bạch nhũn mảy hỏi: "Ồ một mình rất chán hả?"

Mấy ngày nay Ngôn Mặc Bạch bận nhiều việc, sáng dậy sớm tối ngủ muộn, ngoại trừ ăn cơm ra anh đều ở trong phòng làm việc, khó tránh khỏi lạnh nhạt với cô.

Tư Mộ ôm cổ anh, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Ngôn Mặc Bạch, đau lòng không thôi, giọng nói cũng yếu rất êm ái: "Rất chán."

Quả thật rất chán, cả ngày không có chuyện gì làm liên nhớ đến những hứng thú nhỏ mỗi ngày, toàn vì những chuyện nhỏ nhặt mà đấu võ mồm với anh, bây giờ không cãi thật là không quen.

Chỗ được cô sờ rất ấm áp, tim anh cũng ấm áp, ôm chặt cô vào ngực, dịu dàng nói: "Anh sẽ bảo Tiểu Cửu đưa em đi chơi với Vưu Ưu."

Nhất cô ở nhà đã lâu, đúng là không có ai nói chuyện với cô, với tính cách hoạt bát hiếu động của cô thì làm sao chịu nổi.

Chưa bao giờ suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, từ trước đến giờ Ngôn Mặc Bạch luôn bá đạo, chính anh cũng không biết từ khi nào thì anh lại bắt đầu quan tâm người khác có vui vẻ hay không.

Nếu là bình thường Tư Mộ nhất định sẽ nhảy dựng lên hoan hô, còn có thể vì quá vui mừng mà ôm lấy anh hôn một cái rồi nói: "Anh thật tuyệt!" Thế nhưng lần này biểu hiện của Tư Mộ nằm ngoài dự đoán của anh, cô không nhảy cẫng lên hoan hô, cũng không xúc động ôm hôn, mà chỉ vui đầu vào hồm cổ anh cọ cọ, sau đó nhỏ giọng, buồn buồn, nóng nóng truyền đến cô anh: "Không muốn đi..."

Ngôn Mặc Bạch vốn cho rằng cô sẽ chủ động hôn nhưng bây giờ phúc lợi lại bị cắt bớt, nhưng ngay sau đó liền phát hiện người trong ngực lạ lạ.

Đưa tay nâng mặt cô lên nhìn kỹ, kết quả phát hiện ánh mắt cô hồng hồng, dáng vẻ như sắp khóc. Từ trước đến giờ cho dù có cảm đại bác hướng về phía anh, sắc mặt anh cũng không đổi nhưng giờ đây lại cay mảy, trong lòng thấy khó chịu, vội vàng hỏi: "Em sao vậy?"

Tư Mộ ôm anh, khóc thành tiếng.

Ngôn Mặc Bạch không quen đồ dành phụ nữ, chân tay luống cuống. Thử đồ mấy câu kết quả là Tư Mộ càng khóc đau lòng hơn, nhất thời phiền não cào cào tóc ngắn, thở phì phò: "Con mẹ nó! Rốt cuộc em làm sao thế? Khóc có lợi ích gì chứ?"

Anh khẳng khần theo thuyết nam nhi: đàn ông đồ máu không đồ lệ, cho nên không biết tại sao phụ nữ lại nhiều nước mắt như vậy, càng chảy càng nhiều. Nóng lòng không biết phải làm sao, thấy cô mặt đầy nước mắt lại càng luống cuống.

Đưa tay lên lau nước mắt cho cô, dùng lực lớn đến nỗi cô cảm thấy đau.

"Ngôn Mặc Bạch, anh thích có con không?"

Cô đau lòng nhìn Ngôn Mặc Bạch, giọng nói đứt quãng hỏi anh.

Dịch thể ẩm áp thấm ướt đầu ngón tay anh, cũng thấm ướt trái tim anh. Vì câu nói kia của cô mà tay anh cứng đờ.

"Sao, sao cũng được!" Ngôn Mặc Bạch cân nhắc một chút, sau đó không chắc chắn lắm mà trả lời.

Sao, sao cũng được?

Trả lời không xác định như vậy?

Vậy anh cho mình uống thuốc kia làm gì? Không phải là cũng muốn nhanh có con chứ?

Hoặc là anh ấy biết giao dịch của mình với cha anh, anh muốn thành toàn cho mình?

"Không thích?" Tư Mộ nhìn vào mắt anh hỏi.

"A?" Ngôn Mặc Bạch sững sốt, không biết trả lời thế nào.

Tư Mộ lại hỏi: "Thích?"

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch rũ xuống, không để cô nhìn vào mắt mình. Thật sự không biết trả lời thế nào.

Nếu trả lời không thích, nhất định cô sẽ không vui, bởi vì mục đích cô lấy mình là phải nhanh chóng sinh con.

Nếu trả lời thích, thì lại trái lương tâm. Thật ra thì, anh không thích có con, rất, không, thích.

Tư Mộ thấy dáng vẻ này của anh, liền đưa tay nâng mặt anh lên để anh nhìn thẳng vào mắt cô, "Vấn đề này khó trả lời như vậy sao? Gật đầu yes, lắc đầu no, có như vậy thôi mà anh cũng phải suy nghĩ lâu thế, còn không chịu trả lời." Tư Mộ hơi bực mình nói: "Ngôn Mặc Bạch, nhất định là anh không thích có con."

Nhất định là anh không thích, nhưng lại không biết trả lời như thế nào, mới khiến cô không đau lòng khi nghe được đáp án.

Nhất định là anh đã biết giao dịch của cô và cha anh!

Ngôn Mặc Bạch bị nhìn thấu tâm sự nên hơi ngượng ngùng cười cười, cô nhìn vào mắt anh, chân thành hỏi: "Ngôn Mặc Bạch, em có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Ừ, em hỏi đi!" Ngôn Mặc Bạch thấy cô ăn nói trịnh trọng như vậy hơi mất tự nhiên, tim cũng đập chậm một nhịp.

"Anh có biết trước khi kết hôn em có làm một giao dịch với cha anh không?" Tư Mộ hít sâu một hơi, khi cô hỏi những lời này, rõ ràng cô có thể cảm nhận được người anh cứng đờ. Mặc dù điều này hơi khó mở miệng nhưng cô vẫn phải nói: "Ban đầu lấy anh, thật sự là vì muốn YT Quốc Tế giúp đỡ tài chính. Anh cũng biết khi đó Lăng Vũ gần như phá sản, ba em lại bị bệnh, trách nhiệm nặng nề đó liền đặt lên người em, em nhất định phải gánh trách nhiệm này. Lúc đầu em có đi tìm anh, nhưng lúc đó em không có đồng ý điều kiện của anh, sau đó anh lại không đồng ý giúp em. Em đành phải đi tìm cha anh, ông ấy đồng ý giúp em với một điều kiện, em phải lấy anh và trong một năm phải sinh cho anh một đứa con trai. Quả thật khi đó em không có sự lựa chọn nào khác, vì Lăng Vũ em chỉ có thể đồng ý."

Nhắc đến chuyện Ngôn Mặc Bạch không đồng ý yêu cầu của cô, giọng của cô không phải trách cứ, cô cũng không có ý đó. Bởi vì Ngôn Mặc Bạch không có trách nhiệm phải giúp đỡ cô, nếu có giúp thì cũng không phải con số nhỏ, mấy trăm triệu, người bình thường ai có thể xuất ra? Dù có thể xuất ra thì tại sao lại phải vì một phụ nữ say rượu loạn tính như cô.

Cho nên, Tư Mộ không trách anh.

"Anh biết." Ngôn Mặc Bạch có chút áy náy, hôn lên đôi mắt hồng hồng của Tư Mộ, nói: "Anh biết em và cha anh làm giao dịch. Nếu như anh không phối hợp, ông ấy cũng không có cách ép anh lấy em."

"Nhưng trong hợp đồng nói, nếu như trong một năm em không sinh được con trai..."

"Không sao, người anh cần chính là em. Hợp đồng đó với anh chỉ vô dụng!"

Ngôn Mặc Bạch tựa trán mình vào trán cô, giọng nói nhỏ nhẹ bay vào tai Tư Mộ, làm cô rất an tâm.

Ban đầu Ngôn Diệu Thiên nói, chỉ cần Tư Mộ đáp ứng điều kiện đó, ông liền giúp Lăng Vũ phát triển lớn mạnh hơn. Nhưng mà nếu Tư Mộ bội ước, ông ấy cũng có thể phá hủy Lăng Vũ.

Ngôn Diệu Thiên nói được thì sẽ làm được!

Ban đầu cô vẫn kiên quyết Ngôn Diệu Thiên mới miễn cưỡng đồng ý.

Mà quan hệ của Ngôn Mặc Bạch và Ngôn Diệu Thiên kém như vậy, nếu ông ấy thu hồi vốn thì Lăng Vũ phải làm sao?

"Ông ấy sẽ không làm vậy!" Ngôn Mặc Bạch trả lời chắc chắn.

Sở dĩ Ngôn Diệu Thiên ký kết hợp đồng đó với cô, chẳng qua chỉ vì lấy lòng Ngôn Mặc Bạch, nhìn thấy tâm tư nhỏ của con trai mình, cho nên mới dùng kế đưa Tư Mộ đến cạnh con mình mà thôi. Cũng chỉ có Tư Mộ tự mình căng thẳng.

Nhưng mà, Ngôn Mặc Bạch biết Tư Mộ căng thẳng vì sợ phải rời khỏi anh, biết được lòng cô, anh rất hài lòng, môi hơi cong lên, cúi đầu hôn người phụ nữ trong ngực: "Đừng lo lắng, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Em đã là vợ anh, chỉ cần anh không nói lời nào, ông ấy sẽ không dám làm gì đâu."

Lúc này Tư Mộ mới hoàn toàn an tâm. Nhưng mà, chỉ cần anh không nói lời nào? Cái này có ý gì?

Hoặc là nói, có thể anh sẽ đuổi cô ra khỏi cửa.

Vừa nghĩ như thế, Tư Mộ liền xụ mặt xuống.

Nhưng cô sẽ không hỏi "Ngôn Mặc Bạch, liệu một ngày anh nào đó anh sẽ vứt bỏ em không?" Cho dù hiện tại anh thề son sắt nói cho cô biết "Bảo bối, anh sẽ không làm vậy, đời này anh chỉ cần mình em thôi", cũng không thể đảm bảo họ luôn thương yêu nhau. Tương lai xảy ra chuyện gì ai biết được?

Giống như Diệp Nham, ban đầu tốt như thế nào, thề non hẹn biển, sông cạn đá mòn, cái gì cần và có thể thề đều nói ra hết, cuối cùng thì sao? Vẫn không tránh được một mỹ nữ dùng sắc dụ mê hoặc.

Tay đang ôm chặt cổ Ngôn Mặc Bạch liền buông ra, nhưng vòng tay của Ngôn Mặc Bạch ở trên eo cô lại siết chặt hơn.

Tư Mộ nghĩ rằng buông anh ra sau đó đứng dậy, lại bị anh ôm chặt eo kéo về phía ngực mình, người cô đụng mạnh vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Tư Mộ bị đau, nhướn mày nghi hoặc nhìn về phía anh, không ngờ lại chạm phải con ngươi đen u ám của Ngôn Mặc Bạch.

Anh thân nhiên nói: "Anh rất muốn biết, rốt cuộc trong đầu em chứa thứ gì? Cả ngày đều không nghĩ được chuyện gì hay."

"Trong đầu em đương nhiên là té bào nào..." Hình như Ngôn Mặc Bạch có thể nhìn thấu lòng của cô, bây giờ bị anh nói như vậy, cô có cảm giác giác quan của cô đã bị anh lấy đi hết. Cho nên cô thẹn quá thành giận hét to với Ngôn Mặc Bạch. Hơn nữa giọng điệu thân nhiên của anh cũng kích thích cô.

"Anh thấy là bà đậu."

"Đầu anh mới chứa bà đậu, táo phở, chao, bà đậu đã mọc nấm..."

Tư Mộ còn chưa nói hết câu, đã bị anh chặn miệng bằng một nụ hôn.

Cái miệng nhỏ nhắn luôn lái nhái, thì phải dùng phương thức như thế mới có thể làm cô yên lặng.

Quần lót cô rút trong chốc lát, vẫn chưa thỏa mãn buông cô ra, giọng nói trở nên khàn khàn: "Hiện tại anh muốn ăn đậu hũ của em ở ngay tại đây..." vừa nói đôi tay lại bắt đầu vuốt ve cơ thể cô.

"Ừm..." Tư Mộ cũng động tình, vẫn còn chưa thấy anh trêu chọc như thế nào cô đã say mê, khẽ ngân nga, âm thanh mê hoặc này lại càng kích thích Ngôn Mặc Bạch, tìm anh như nhũn ra, động tác trên tay tăng lên vuốt ve vài cái, liền nhanh chóng cởi quần áo của cô ra.

Lúc này Tư Mộ rất chủ động, cơ thể uốn éo, phối hợp với động tác của Ngôn Mặc Bạch, đợi đến lúc quần áo trên người cô bị cởi sạch, cô lại bắt lấy tay Ngôn Mặc Bạch. Vội vàng lắc lắc vài cái, ngay cả quần áo của anh cũng chưa cởi ra. Mỗi cô tiến tới gần tai anh, giọng nói quyến rũ thì thầm cái gì đó, khiến Ngôn Mặc Bạch cũng phải rên rỉ.

Ngôn Mặc Bạch giữ cô ngồi yên trên bắp đùi mình, vỗ mông cô mấy cái, cười thờ hờn hèn: "Tiểu yêu tinh, một chút kiên nhẫn cũng không có."

Đúng là không có kiên nhẫn, lắc lắc có hai cái lại không chịu cởi quần áo của anh ra, phải tay cái gì cũng không chịu làm, ngược lại còn đi mê hoặc anh.

Ngôn Mặc Bạch tự động thử cởi sạch quần áo của mình, sau đó ôm cô đặt lên bàn làm việc rộng rãi.

"A, lạnh..." trên người không có gì, hiện tại là mùa đông, bàn làm việc gỗ lim lạnh như băng, lưng Tư Mộ vừa mới chạm đến mặt bàn, đã ôm chặt cổ Ngôn Mặc Bạch oán trách.

"Vào phòng trong..."

"Ngoan, ở nơi này. Gia còn chưa thử làm ở đây..."

Tư Mộ giận cá ăn muối, quát lên: "Anh còn chưa thử qua nhiều chỗ đó, lần sau dứt khoát làm trên sân nhà đi..." Vừa nói ra cô liền muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình. Đây là cô xem trên mạng.

"Được, ý này cũng không tệ. Lần sau trên sân nhà, chúng ta phải thử một lần." Ngôn Mặc Bạch nghiêm trang gật đầu.

"Anh đi chết đi!" Tư Mộ đỏ mặt, phun nước miếng lên mặt anh.

Ngôn Mặc Bạch cũng không thêm để ý, ôm cô rồi cắn lên ngực cô một cái.

Đưa tay lấy quần áo vừa mới cởi ra lót dưới người cô, rồi ấn cô lên bàn, kéo hai chân cô vòng qua eo mình, hung hăng làm một lần, sau đó lại lật người cô lại từ phía sau làm một lần, mới miễn cưỡng cảm thấy đỡ thêm.

"Đủ rồi." Ăn hai lần rồi, anh đang bế cô vào phòng, tính bắt đầu cuộc chiến thứ ba, Tư Mộ lắc lắc cơ thể kháng nghị.

"Không phải em nói muốn ở trong phòng sao? Em đã nói ra tâm nguyện, gia phải thỏa mãn em chứ!"

"Anh..." Không biết xấu hổ!

Vẫn giằng co hai giờ, hai người mới chịu dừng lại.

Tư Mộ yếu ớt nằm trên giường hỏi: "Ngôn Mặc Bạch, mau cho em uống thuốc."

Ngôn Mặc Bạch sững sốt, đưa tay lên sờ trán cô, không nóng mà? Tại sao hôm nay lại vậy chứ?

Tư Mộ giơ tay lên định hất tay anh ra, nhưng không có chút khí lực nào, chỉ có thể nắm tay anh, "Ngôn Mặc Bạch, em biết anh cho em uống thuốc gì rồi."

Mặc dù anh giấu diếm không nói, nhưng lúc này cô muốn nói cho anh biết tất cả, cũng không chỉ có mỗi việc này.

"Ngày hôm qua anh cho em uống thuốc, em không có uống... sau đó gửi đi xét nghiệm."

Ngôn Mặc Bạch ôm cô vào ngực, đưa tay ngắt một cái ngay eo cô, "Sao lại không chịu nghe lời? Lại dám không uống thuốc? Còn lên mạng đi xét nghiệm? Không tin anh như vậy sao?"

Nói thật, trong lòng Ngôn Mặc Bạch hơi không vui.

"Không phải em không tin anh, em hỏi anh là thuốc gì, anh lại không nói cho em biết, em lại muốn biết thì chỉ có thể mạng đi xét nghiệm. Lòng hiếu kỳ của con người rất lớn, em lại là người lương thiện và thành thật cũng bị lòng hiếu kỳ thúc giục! Cho nên nếu như nói, lòng hiếu kỳ hại chết con mèo, đây tuyệt đối là sự thật! Mèo đã chết, đầu sỏ gây nên chuyện này phải quan tâm chứ!" Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch chỉ trích, bắt đầu vất hết óc bịa chuyện lung tung, dù có chết cũng không chịu nhận mình sai.

Đối với sự vô lại của cô, Ngôn Mặc Bạch chỉ cười một tiếng, cảm thấy cô thật nghịch ngợm và đáng yêu, cũng không trách cứ, đây cũng nằm trong dự đoán của Tư Mộ.

"Em cũng ngại biện nhiều ghê." Đưa tay lên vò tóc cô làm nó toát loạn cả lên, thở dài hỏi: "Em thích có con vậy sao? Anh là nói, nếu như không phải có giao dịch với lão đầu tử, em có còn muốn sinh con gấp như vậy không?"

Đầu Tư Mộ bị vò loạn lên, cô hất tay anh ra, nghiêm túc suy nghĩ, sau đó kiên định gật đầu: "Em vẫn muốn. Lúc mới lấy anh, em đã chuẩn bị trong vòng một năm phải mang thai trở thành một người mẹ, nhưng mà bây giờ đột nhiên nói, có thể muộn hai năm cũng không sao nhưng em lại cảm thấy là lạ, thật giống như gác lại một chuyện gì đó mà không làm, trong lòng cảm thấy vắng vẻ."

"Em còn nhỏ như vậy, thật không thích hợp làm mẹ, tự chăm sóc mình còn chưa xong, làm sao chăm sóc con?" Trong đầu Ngôn Mặc Bạch vang lên lời Cố Khuyên nói... nếu có con, cô chỉ quan tâm đến đứa bé, không thêm để ý đến anh nữa thì sao?

Vì thế Ngôn Mặc Bạch kiên trì thuyết phục bà xã của mình, không, muốn, sinh con! Tối thiểu thì cũng hai năm nữa không sinh.

"Em nhỏ ở đâu? Em bằng tuổi với Vu U. Anh thử nhìn xem, hiện tại con gái cô ấy đã năm tuổi." Tư Mộ thấy anh đột nhiên thuyết phục mình không nên có con, liền nóng nảy lắc lắc anh lần nữa: "Sinh một đứa thôi! Anh xem, anh đẹp trai như vậy em cũng không đến nỗi nào, tương lai con của chúng ta khẳng định sẽ rất đáng yêu."

Ngôn Mặc Bạch bị cầm đầu lắc lắc, cơ thể bóng loáng của cô dính chặt vào người anh, bởi vì động tác của cô, một mảng kiều diễm mềm mại cọ cọ vào lồng ngực anh, cọ đến mỗi tâm anh cũng rục rịch.

Xoay người lại đặt cô dưới thân. Tư Mộ kêu to: "Ngôn Mặc Bạch, anh là tên khốn kiếp, đủ rồi! Ô ô, eo của em sắp đứt rồi, cơ thể cũng bị anh làm mệt rồi rồi... tha cho em đi..."

Một khi đã rục rịch, lại ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, thì sao có thể dừng được?

Hung hăng cắn môi cô rồi nói: "Muốn có con... vậy nên biết điều mà phối hợp một chút, để gia thoải mái mấy lần nữa!"

Gào khóc... đây là uy hiếp trắng trợn mà!

Tư Mộ nhắm mắt lại: "Muốn trước muốn sau thì gia tùy ý lấy đi! Dù sao em cũng không còn chút sức lực nào nữa rồi!"

Ngôn Mặc Bạch bị lời nói của cô chọc cười, đưa tay xoay người cô lại, một tay nâng bụng cô lên, một tay khẽ vuốt ngực cô: "Gia muốn đánh từ hai mặt!"

Giây phút đó, mắt hôn nhất!

Sau Tư Mộ bị dày vò mệt mỏi ngủ thiếp đi. Mà Ngôn Mặc Bạch cũng không cho cô uống thuốc.

Hôm sau, Ngôn Mặc Bạch nhận được điện thoại của Lâu Diệc Sâm, sáng sớm đã muốn đi ra ngoài.

"Em ngủ thêm lát đi, buổi trưa muốn ăn cái gì?" Ngôn Mặc Bạch hôn lên mắt Tư Mộ, dịu dàng hỏi.

Tư Mộ mơ mơ màng màng, nhắm chặt mắt mặc anh hôn, nghe thấy anh hỏi, mới khẽ mở mắt: "Anh muốn đi đâu?"

"Autumn, có một số việc cần phải xử lý."

"Vậy em thì sao?"

"Đương nhiên là ở nhà ngủ, muốn ăn gì để anh gọi người mang đến cho em."

"Không phải anh đã nói, sau này không bao giờ... để em ở nhà một mình sao? Ngôn Mặc Bạch, sao anh có thể như vậy? Nói mà không giữ lời!" Hiện tại Tư Mộ đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn người mặc quần áo chỉnh tề ngồi bên giường, cô ngồi dậy, đắp giường lên án.

Ngôn Mặc Bạch đưa tay cần lấy bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm ở trên giường đặt vào vòng bàn tay, cảm giác trơn mềm vô cùng tốt. "Anh không có thời gian ở cạnh em, anh hai gọi anh."

"Em lại không muốn anh đi chơi cùng em, em tìm Vưu Ưu chơi."

Lấy có! Tuyệt đối là lấy có!

Lúc này Tư Mộ cảm thấy nhất định Ngôn Mặc Bạch không đi đến Autumn.

Ngôn Mặc Bạch thờ dài, thật sự là hết cách với cô.

Quả thật anh không có đến Autumn, mới vừa rồi anh hai gọi điện nói hàng bên Miến Điện (Myanmar) có vấn đề, bảo anh qua đó một chuyến. Ngôn Mặc Bạch đi bằng máy bay tư nhân chỉ một ngày là đủ, hơn nữa lần này đi rất nguy hiểm, cho nên sẽ không đưa cô đi cùng, hơn nữa càng không nói cho cô biết.

"Nếu thật sự nhàm chán vậy thì em về nhà cha mẹ đi! Hôm qua mẹ còn gọi điện cho em, chắc chắn là nhớ em, không phải cứ cách vài ngày là em lại về thăm họ sao? Anh bảo Tiểu Cửu lái xe đưa em về." Nói xong còn sờ sờ đầu cô, muốn cô nghe lời.

Vừa nghe anh nói vậy, Tư Mộ càng chắc chắn phán đoán của mình.

Bám chặt tay anh không buông: "Ngôn Mặc Bạch, anh không đến Autumn đúng không? Anh muốn đi đâu? Có phải rất nguy hiểm không?"

"Em lại nghĩ đi đâu vậy hả? Buổi tối anh sẽ về, có thể đi đâu được chứ? Thường thì cách một thời gian sẽ có một hội nghị, bởi vì tương đối bí mật nên không thể dẫn em theo cùng, em nghe lời một chút, trở về cha mẹ, buổi tối anh sẽ đến đón em." Không thể nói sự thật cho cô biết, chỉ có thể gạt cô như thế, không muốn cô lo lắng.

Ngôn Mặc Bạch hôn cô, đứng dậy muốn đi. Tư Mộ nắm chặt tay anh, giọng nói run rẩy lại hơi nức nở: "Ngôn Mặc Bạch, nhất định anh phải về sớm đó. Em nói mẹ nấu món anh thích nhất, chờ anh về... anh nhất định phải bình an trở về..."

Còn chưa nói hết câu, thanh âm cũng đã nghẹn ngào.

Ngôn Mặc Bạch phì cười ra tiếng, đi lại về giường, đưa tay nhéo mặt cô: "Em lại suy nghĩ vớ vẩn gì vậy? Đâu phải anh đi đánh nhau, còn bình an trở về? Anh chỉ đi họp uống trà, chẳng lẽ uống một ly trà cũng nghẹn chết? Nếu xui xẻo như vậy, anh không ra khỏi cửa cũng bị nghẹn chết."

Khó có lần Ngôn Mặc Bạch nói đùa, lại chọc Tư Mộ rơi nước mắt là chả, tay nhỏ bé nắm anh: "Phi phi phi! Không được nói điềm xấu! Sau này không cho phép anh nói như vậy nữa!"

Ngôn Mặc Bạch cười gât đầu: "Được, anh không nói! Nhất định chúng ta sẽ bạc đầu răng long, sống lâu trăm tuổi. Đến lúc đó anh già rồi, không biết còn ôm em được không nữa."

"Hừ, em không cần anh ôm!"

"Được, không quan tâm anh có ôm được không! Vậy hôn một cái..." Vừa nói liền cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, lưu luyến không hơn so với tất cả các lần trước, hôn sao cũng cảm thấy không đủ, cứ như đây là nụ hôn cuối cùng, sau khi rời đi thì không thể gặp lại nữa.

Nhưng mà muốn triền miên hơn nữa cũng phải buông ra.

Tư Mộ bị hôn thiếu chút nữa không thở nổi, mặt cũng nghẹn đỏ, Ngôn Mặc Bạch mới buông cô ra.

Ngón tay thon dài vuốt ve gò má mềm mại của cô: "Ngoan ngoan ngủ thêm tý nữa, anh sẽ bảo Tiểu Cửu chờ rồi lái xe đưa em về nhà."

Tư Mộ thờ hồn hên dựa vào ngực anh, khuôn mặt mặt hồng hào tức giận nói: "Em không cần anh ấy đưa, tự em sẽ lái xe về."

"Không phải anh đã nói là em không được lái xe sao? Nghe nói gần cuối năm bên ngoài rất loạn, khắp nơi đều là cướp với trộm, một mình em đi anh không yên tâm"

"Nhưng mà, không phải Tiểu Cửu phải đi theo anh sao?"

Tiểu Cửu là trợ thủ đắc lực của Ngôn Mặc Bạch, tại sao lại không mang Tiểu Cửu cùng đi.

"Chỉ có mấy người bọn anh họp, họ không thể đi vào."

"Được rồi!" Tư Mộ không nói gì nữa, gât đầu đồng ý.

"Vậy em ngủ đi, anh đi đây. Nếu đến trễ, anh hai lại mắng." Ngôn Mặc Bạch đặt cô nằm xuống giường để cô tiếp tục ngủ.

Ngôn Mặc Bạch lái xe nhưng không đến Autumn, mà trực tiếp đến sân bay tư nhân của anh.

Tiểu Cửu, Tiểu Trang và vài người nữa đang chờ ở đó.

Ngôn Mặc Bạch xuống xe, nói với bọn họ: "Lần này một mình tôi đi, các cậu đều ở lại bên đây."

Ngôn Mặc Bạch vừa nói xong, mấy người cũng nóng nảy, vội vàng kháng nghị: "Đại ca, quá nguy hiểm, mặc kệ như thế nào, bọn em sẽ không để anh đi một mình, nhất định phải mang theo trên năm người."

Ngôn Mặc Bạch bày ra vẻ mặt không được phản đối, nói: "Nhiều người ngược lại sẽ làm hư việc. Một mình tôi đi, giải quyết xong chuyện bên kia lập tức trở về." Sau đó nhìn Tiểu Cửu: "Cậu chờ một lát rồi đưa Tư Mộ đến nhà cha mẹ cô ấy, đi lên lầu đón cô ấy, không được để cô ấy một mình. Phải thêm hai người nữa chú ý nhà cha mẹ cô ấy, nếu cô ấy đi chơi..., hãy đi theo. Đừng để người khác đến gần cô ấy."

Ngôn Mặc Bạch nghiêm túc nói, Tiểu Cửu nghe vậy sắc mặt liền biến đổi.

Ngôn Mặc Bạch phất người đi theo Tư Mộ, cũng không phải lần một lần hai, nhưng chưa bao giờ như lần này, tỉ mỉ cẩn thận. Đặc biệt là câu cuối "Đừng để người khác đến gần cô ấy." Chỉ trong nháy mắt Tiểu Cửu đã cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

"Lúc ra khỏi nhà, hình như thấy có người ở đó theo dõi." Ngôn Mặc Bạch nhàn nhạt mở miệng, nói ra nghi hoặc trong lòng Tiểu Cửu.

"Vậy tại sao còn muốn chị dâu về nhà mẹ đẻ?" Lệ Hòa tính tình nóng nảy, nói tiếp: "Đại ca tăng thêm hệ thống an toàn trong nhà, người khác không xông vào được. Để chị dâu ở nhà an toàn hơn, em dẫn người đi xử mấy người theo dõi kia."

"Không thể đánh rắn động cỏ, hiện tại ta ở ngoài sáng kẻ địch ở trong tối, ngay cả đối phương là ai chúng ta cũng không biết. Lúc trước nói là Diệp Nham lâm, nhưng thế lực của anh ta cũng không lớn đến vậy, hơn nữa nếu đúng như lời anh ta nói, thì tạm thời Tư Mộ sẽ không có nguy hiểm." Ngôn Mặc Bạch nhìn lướt qua mấy bay tư nhân đang đậu bên kia, dặn dò bọn họ: "Các cậu nên dừng mọi chuyện trong tay lại, không nên nóng vội, tất cả chờ tôi quay lại rồi tính tiếp." Sau đó lại an bài một số chuyện liên xoay người bước lên máy bay.

Tiểu Trang tiến lên: "Đại ca, hay anh cho em theo anh đi có gì cũng có thể có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Tiểu Trang thân thủ lợi hại, cũng thận trọng, nếu như Ngôn Mặc Bạch đi một mình không mang theo người..., một người một ngựa đi qua Miến Điện, tất nhiên họ sẽ không yên tâm. Mà Tiểu Trang lại là người có quyền uy gần như Ngôn Mặc Bạch, nếu chỉ có một người đi, vậy Tiểu Trang đi, không có ai dị nghị gì.

"Tiểu Cửu, cậu hãy cẩn trọng một chút." Trong khoảnh khắc lên máy bay, Ngôn Mặc Bạch xoay người lại nói với Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu tiếp xúc với Tư Mộ tương đối nhiều, Ngôn Mặc Bạch đề cập bảo vệ Tư Mộ là thích hợp nhất. Hơn nữa Ngôn Mặc Bạch biết rõ tính của Tư Mộ, có lẽ hôm nay cô sẽ không ngoan ở nhà cha mẹ, nếu đi ra ngoài có thể sẽ xảy ra chuyện. Cho nên, anh lại dặn Tiểu Cửu lần nữa.

....

Tư Mộ nhìn anh đi ra khỏi phòng, khi cửa phòng đóng lại, lòng cô bắt đầu nhớ nhung rồi.

Cho nên cô không thể nào ngủ được.

Tư Mộ đứng dậy, dùng một tiếng để nấu bữa sáng, nhưng khi bữa sáng thơm ngào ngạt được dọn lên bàn, cô lại không muốn ăn.

Quyết định sẽ về nhà cha mẹ sớm.

Thay quần áo, trang điểm, cố gắng làm cho ánh mắt mình tươi sáng. Dùng nước ấm chườm qua, đôi mắt sưng đỏ rõ ràng đã đỡ rất nhiều, nếu để nguyên như vậy về nhà cha mẹ, nhất định họ sẽ cho rằng cô và anh cãi nhau, cô mới chạy về nhà.

Sau khi đã sửa soạn xong, đứng trước gương tỉ mỉ ngắm lại lần nữa, thấy người trong gương xinh đẹp chói lọi, lúc này mới thỏa mãn gật đầu.

Trước đó cô đã gọi điện cho Tiểu Cửu, nói cho anh biết mấy giờ thì đến. Cho nên Tiểu Cửu đã canh thời gian mà đến, khi cô mở cửa xuống lầu cũng là lúc Tiểu Cửu vừa đến.

Tư Mộ hơi kinh ngạc. Sao anh lại lên đây đón cô, trước đó cô nói anh ở trước tiểu khu đợi cô.

"Chị dâu, đi thôi!" Tiểu Cửu vừa mới chuẩn bị nhấn chuông cửa thì cửa liền mở ra, thấy Tư Mộ đi ra, anh cũng hơi sững sờ.

Trên xe, Tư Mộ ba lần bảy lượt hỏi Tiểu Cửu, rốt cuộc là Ngôn Mặc Bạch đi đâu, anh nói năng thận trọng, nhất quyết không trả lời. Trái tim Tư Mộ càng khó chịu, cho đến khi về nhà mẹ, sắc mặt cô tái nhợt, trong lòng lo sợ bất an.

Phó Minh Vũ và Tô San đều ở nhà, mời vừa đi dạo về, má Vương cũng mua rất nhiều đồ ăn. Trước khi về Tư Mộ đã gọi điện cho mẹ, nói tý nữa cô sẽ về ăn cơm, còn nói má Vương khi mua thức ăn mua thêm vài món mình thích, cả những món Ngôn Mặc Bạch thích ăn.

Trong điện thoại cô không nói với mẹ, mình về một mình. Cho nên sau khi vào cửa, Tô San chỉ thấy mình con gái nhà mình mà không thấy con rể, liền quay đầu nhìn về phía cửa, giọng nói của Tư Mộ từ bên trong vọng ra: "Đừng nhìn nữa, chỉ có mình con về thôi. Anh ấy có việc bận tối mới đến đón con."

"Vậy mà mẹ tưởng hai con cùng về, còn dặn đi Vương mua rất nhiều thức ăn." Tô San đóng cửa đi vào, thấy trên mặt con gái không hề có tươi cười, cho nên quan tâm hỏi: "Sao sắc mặt lại khó coi như vậy, trong người không thoải mái sao?"

Tư Mộ liền sờ sờ mặt mình, cố gắng mỉm cười: "Có sao? Hai ngày nay con mất ngủ, chắc vì vậy nên sắc mặt hơi khó coi."

"Vậy thì thật là tốt, để đi Vương nấu canh an thần bổ cho con." Phó Minh Vũ ngồi ở trên ghế sofa xem báo, nghe thấy con gái nói, liền cười nói một câu.

"Vậy buổi trưa Mặc Bạch ăn cơm ở đâu? Nấu nhiều một chút, chúng ta đến đưa cho nó." Tô San rất vừa lòng với cậu con rể này, mới đầu biết hôn nhân của con gái và con rể chỉ là cuộc giao dịch, nhưng sao lại nhìn thấy con rể đối xử tốt với Tư Mộ, hơn nữa còn hiếu kính với hai ông bà, làm được như vậy, quả thật không có gì để xoi mói. Huống chi lại còn giàu có đẹp trai, ai không yêu cho được? Bà trầm nghĩ.

"Anh ấy đang ở Autumn ăn gì mà chả có? Nếu mẹ sợ anh ấy đói bụng, đau lòng thay anh ấy thì giữ lại, buổi tối anh ấy đến ăn cơm, đưa cho anh ấy uống là được!" Tư Mộ ngồi ở trên ghế sofa gọt táo, nghe thấy mẹ nói vậy, liền hồi hộp, vỏ táo được cắt thành một vòng dài liền bị đứt, xém nữa cô cũng bị đứt tay.

"Vậy buổi tối mẹ sẽ tự mình xuống bếp chuẩn bị một bàn thịnh soạn."

Tư Mộ tiếp tục quả táo giả bộ tức giận oán trách: "Mẹ, con phát hiện anh ấy mới giống con ruột của mẹ còn con chỉ là con dâu mà thôi, sao mẹ lại có thể như vậy? Buổi trưa con ở nhà mẹ lại không xuống bếp, chờ đến tối anh ấy đến mẹ lại xuống bếp chuẩn bị một bàn thịnh soạn? Sao mẹ lại có thể thiên vị như vậy?"

"Nha đầu ngược!" Phó Minh Vũ lật tờ báo trong tay, quay đầu nhìn con gái của mình cười sùng nịnh nói: "Mẹ con tốt với nó, còn không phải vì nó là chồng con? Nếu không mẹ con sẽ không đích thân xuống bếp."

Tô San cũng đi đến vỗ vào người con mình một cái, trừng mắt với cô nói: "Con là đứa bé không có lương tâm, nghĩ mẹ con làm một bàn thức ăn dễ dàng lắm sao? Không phải vì bồi bổ cơ thể cho con rể, cơ thể của các con tốt, mới sớm sinh con được, mẹ cũng sẽ trông hộ hai đứa."

Tư Mộ ngẩn ngơ, ngượng ngạo nở nụ cười.

Đứa bé, sao cô lại không muốn chứ, nhưng nói thì dễ. Có thể mang thai hay không, còn phải xem tạo hóa nữa.

Mỗi đêm đều liệu mạng tạo người, nhưng đến bây giờ cũng không có tin tức gì, thật là khiến người khác nổi giận mà!

Hết chương 101

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Cái Thứ Đây, Cũng Vô Dụng Đối Với Ngôn Mặc Bạch!

Ở nhà ăn cơm trưa, Tư Mộ đứng ngồi không yên, muốn đi đến khách sạn Autumn để xem tình hình.

Biết rõ rằng Ngôn Mặc Bạch không có khả năng ở Autumn, nhưng mà còn có người ở nơi đó, như Tiểu Cửu. Cho là hỏi không ra cái gì, đi theo bên cạnh anh ta, cũng có thể biết một chút tin tức của Ngôn Mặc Bạch.

"Mẹ, con đi ra ngoài một chuyến." Tư Mộ liền đổi giày, đứng ở trong phòng khách nói với Tô San.

"Con muốn đi đâu? Khi nào trở lại?" Tô San cho rằng Tư Mộ đi tìm Ngôn Mặc Bạch, liền trả lời một câu: "Vậy con mang nước canh buổi trưa cho Ngôn Mặc Bạch, con lấy bình giữ nhiệt đem qua cho nó. Bây giờ còn nóng, đến buổi tối sẽ nguội, uống không tốt."

Động tác đổi giày của Tư Mộ dừng một chút, trong mắt hiện ra một tia âm đạm, lúc ngẩng đầu lên trả lời, giống như không có chuyện gì xảy ra: "Con mới không lấy cho anh ấy. Con không phải đi tìm anh ấy, con đi gặp Thanh Thanh lấy vài thứ. Khoảng 5 giờ chiều trở về đây!"

Tư Mộ nói xong, nghe qua giống như là đang hờn dỗi, Tô San cười oán trách liếc Tư Mộ một cái, dặn cô đi đường nhớ chú ý an toàn. Sau đó lại hỏi: "Đúng rồi, cái xe màu hồng Volvo của con không phải vẫn ở trong garage phía sau sao? Con lấy xe đó đi đi, chìa khóa con vẫn cầm chứ?"

Tư Mộ khoát tay, nhớ tới lúc sáng Ngôn Mặc Bạch còn nói không cho cô lái xe. Vì thế nói: "Con không lấy xe đi, có!" Liền đi ra ngoài.

Lúc này Phó Minh Vũ vừa từ trên lầu đi xuống, thấy Tư Mộ vừa mở cửa ra ngoài, liền hỏi vợ mình: "Con gái đi đâu thế? Không phải nói vẫn ở nhà ăn bữa tối sao?"

Bình thường Phó Minh Vũ yêu thương con gái vô cùng, lúc trước con gái học đại học, là ở trọ trong trường, chỉ có chủ nhật mới về nhà một lần. Ông luôn giành thời gian ở nhà với con gái, hai người cùng nhau chơi cờ...

Từ khi con gái gả ra ngoài, trở về, cũng thường xuyên chơi cờ, vợ chồng son cũng thay phiên chơi với ông.

Vừa mới lên lầu nhận một cuộc điện thoại xong đi ra, chuẩn bị cùng con gái chơi cờ, kết quả thấy cô đi ra khỏi cửa, Phó Minh Vũ có chút mất mát.

"Đoán là đi tìm Ngôn Mặc Bạch rồi! Nó trở về một mình, Mặc Bạch cũng không bên cạnh, ông xem nó ăn bữa cơm trưa nay như thế nào, cả ngày mặt hồn mất vía, ôi, tuổi trẻ, nhìn không ra nữa rồi." Tô San nhìn chồng mình xúc động nói.

"Ha ha, lúc còn trẻ bà cũng như vậy không phải sao? Tôi đi làm, bà cũng đi theo, giống như theo đuôi." Phó Minh Vũ nhớ lại lúc còn trẻ, nhìn vợ mình, nở một nụ cười.

"Già mà không đứng đắn!" Tô San cười mắng, nhờ vào câu này của ông, nhớ lại những ngọt ngào lúc còn trẻ, đôi má liền ửng đỏ lên.

"Con gái cũng lập gia đình, tìm cho chúng ta một đứa con rể ưu tú như vậy, chúng ta cũng nên yên tâm rồi. Có thể nhìn ra được Ngôn Mặc Bạch đối với Tư Mộ là thật tâm, nó sẽ không để cho con gái mình thiệt thòi đâu. Hai chúng ta cũng đã già, về sau liền hưởng phúc đi! Đối với 'Lăng Vũ', coi như là đồ cưới cho Tư Mộ đi, dù sao chúng ta cũng không có con trai, cho dù nó là con gái, công ty này cũng do nó đảm nhận, về sau là của nó." Phó Minh Vũ ngồi bên vợ mình, vuốt lại sợi tóc rơi trên thái dương, mọi việc đều đã đến tuổi 50, nhớ lại lúc trước, nhìn về tương lai, lại cảm thấy hạnh phúc của cuộc đời này đã đầy đủ.

"Minh Vũ--" Tô San nhìn tóc bạc trên đầu chồng mình, chớp mũi có chút chua, lại cố gắng cười thật ngọt ngào, tươi cười sáng lạng giống như thiếu nữ, giống như năm đó, lại làm cho Phó Minh Vũ thất thần.

"Chúng ta hiện tại là chờ ôm cháu đích tôn, ha ha, chúng ta đã già--" Phó Minh Vũ nheo mắt Tô San, hàm xúc yêu thương rất nhiều. Mà đôi má Tô San đỏ bừng, giống như đứa trẻ làm nũng Phó Minh Vũ.

Trong cuộc đời, hôn nhân tốt đẹp là tốt nhất, bất quá gần như vậy, gần nhau đến già, lại yêu nhau như lúc ban đầu.

Một đời này, cảm ơn có em, cho tôi tình yêu, để cho tôi dù có chết đi, cũng cảm thấy được cuộc đời này không uổng phí.

Quả thật Tư Mộ rất hâm mộ mẹ mình, tìm được một người đàn ông như ba ba yêu thương mình như vậy. Trước khi gặp được Ngôn Mặc Bạch, nguyên vọng của cô chỉ là tìm được một người giống như ba ba đến yêu thương mình. Sau cùng yêu Diệp Nham, quả thật là nếm được mùi vị yêu thương, nhưng mà, cuối cùng cũng không thể đi đến kết thúc.

Về sau, gặp Ngôn Mặc Bạch, tính tình của anh bá đạo, lạnh lùng, thủ đoạn tàn bạo, nhưng mà anh làm cho cô cảm thấy được đau lòng.

Đau lòng vì cái gì?

Tư Mộ từ trước đến nay không biết.

Cuộc sống trong nhà giàu có, ba mẹ đối với cô vô cùng yêu thương, Diệp Nham cũng làm mọi chuyện nhân nhượng với cô, vì thế, cô là một mặt chỉ muốn tiếp nhận yêu thương cùng quan tâm của người khác thật tốt.

Nhưng mà, sau khi ở cùng một chỗ với Ngôn Mặc Bạch, bị các loại khi dễ của anh, bây giờ ả nhảm, có lẽ liền không tha không được phản kháng, đi tìm tai vạ?

Thậm chí, bây giờ nhớ lại cảnh bị Ngôn Mặc Bạch khi dễ, đều cảm thấy rất đáng yêu.

Đi một mình trên đường, Tư Mộ suy nghĩ rất nhiều.

Từ trong nhà đi ra, một đường đều không có xe taxi. Khu này đều là biệt thự của nhà giàu, ra ngoài đều tự mình lái xe, nên xe taxi rất ít khi đi vào.

Cô đi được một đoạn đường dài, phát hiện phía sau cách đó không xa, vẫn có một chiếc xe đi theo, cô đi không nhanh, cái xe kia cũng chạy chậm chậm, dù đầu óc của Tư Mộ có chậm chạp, cũng biết là bị theo dõi, mà còn là theo dõi trắng trợn.

Tư Mộ thấy mọi nơi đều không có người, nhất thời có chút luống cuống, trong lòng suy nghĩ, là nên quay lại ngăn anh ta lại để chất vấn? Hay là nhấc chân lên chạy?

Với tốc độ chạy mà nói, là sao có thể đuổi được xe bốn bánh chứ? Mà quay lại chất vấn, lỡ người trong xe tóm cô thì phải làm sao bây giờ? Cho dù cô có chút công phu mèo quào, cũng khó chống lại một người đàn ông nha!

Tư Mộ nhăn mặt lại, thiếu chút nữa đã bật khóc, làm sao bây giờ?

Lúc trong lòng cô đang hoảng loạn, chiếc xe phía sau đột nhiên tăng tốc, dừng lại bên cạnh Tư Mộ. Khi cô có cảm giác chiếc xe ngừng lại, chân mình cũng bất động, thiếu chút nữa đã té xuống.

Vừa định la lên cứu mạng, bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc: "Chị dâu, chị muốn đi đâu? Tôi đưa đi--"

Là Tiểu Cửu!

Tư Mộ vỗ vỗ ngực, vượt vượt xuống chỗ tìm mình thiếu chút nữa đã phá ngực văng ra ngoài, xoay người lại nói với người trên xe: "Sao cậu lại ở chỗ này thế? Không phải cậu đã trở về rồi sao?"

Tư Mộ nhớ rõ, sau khi Tiểu Cửu đưa mình về nhà, cũng lái ô tô rời đi. Cô nghe thấy rõ ràng tiếng xe chạy đi, nhưng mà vì sao anh ta lại xuất hiện ở chỗ này?

Tiểu Cửu nhúc nhúc đầu, có chút xấu hổ nói: "Lên xe đi!"

Không biết nói với cô như thế nào, kỳ thật anh là tới đi theo cô. Vốn là có phải hai người tới ngồi chồm hổm trong coi nơi này, cũng không thấy động tĩnh, Tiểu Cửu liền đến thay ca. Xe vừa mới đến một chút, đã thấy Tư Mộ đi ra ngoài rồi.

Mới đầu chỉ là lái xe đi theo phía sau, dù sau lão đại cũng phân phó đi theo, không có nói cho chị dâu biết rõ, nếu bọn họ tùy tiện xuất hiện bên cạnh cô, khả năng sẽ đem đến phản cảm cho chị dâu.

Theo một đoạn đường, thấy cô vẫn không gọi được xe, rõ ràng liền đến chào hỏi, trực tiếp đưa cô đến nơi mà cô muốn.

Ngồi trên xe đi đến, anh cũng chưa nghĩ tốt, nếu chị dâu hỏi, anh sẽ trả lời như thế nào.

Trên thực tế, quả nhiên Tư Mộ hỏi như vậy, mà anh, thật sự không biết trả lời như thế nào, vì thế rõ ràng tránh đi câu hỏi của cô, trực tiếp kêu cô lên xe.

Tư Mộ cũng biết anh ta không muốn nói cho mình biết, hỏi như vậy bất quá cũng tò mò mà thôi.

Lên xe, Tiểu Cửu hỏi: "Đi đâu?"

Ách?

Tư Mộ nghiêng đầu nghĩ một lát, liền nói đại một địa chỉ trung tâm mua sắm.

Vốn muốn đến Autumn tìm anh, bức anh hỏi chuyện của Ngôn Mặc Bạch, nếu mà hỏi không được, đi theo anh, có thể biết được chút ít. Bây giờ gặp ở đây, vậy không cần đi đến Autumn, nhưng mà muốn bám theo anh ta, để cho anh ta vẫn đi theo mình, vì thế Tư Mộ nói muốn đi dạo phố, mà còn chuẩn bị mua rất nhiều thứ, cần một người theo để xách, tự nhiên liền muốn anh đi theo cùng.

Chút tâm tư nhỏ này của Tư Mộ, đương nhiên Tiểu Cửu liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu, bất quá anh là bị Ngôn Mặc Bạch sai tới bảo vệ Tư Mộ, vì thế làm bộ ngoan ngoãn nghe theo đáp ứng của cô, theo cô đi dạo phố, đảm đương công việc khuôn vác cho cô.

Tư Mộ đi dạo từ tầng một đến tầng 5 ở một cửa hàng tổng hợp, từ khu thực phẩm đến khu đồ dùng hằng ngày, dẫn theo anh đi đến khu đồ dùng người lớn, Tiểu Cửu một đường đi theo phía sau, thiếu chút nữa đã muốn nhanh chân chạy ra.

"Cậu có muốn ăn cái này hay không?" Lúc Tư Mộ ở khu thực phẩm, tiện tay cầm đồ ăn vặt nào cũng hỏi Tiểu Cửu, thấy Tiểu Cửu chỉ lắc đầu một dạng, mới cười bỏ đi.

Kỳ thật đi dạo một vòng, cái gì Tư Mộ cũng không mua, bất quá thấy thứ gì đó cũng đều hỏi Tiểu Cửu, thậm chí nhìn thấy băng vệ sinh cũng hỏi Tiểu Cửu một câu: "Cậu nói xem cái nào dùng tốt? Cái ở nhà không tốt lắm, nếu không mua thử một bao thử xem?"

Tiểu Cửu lui về góc tường vẽ vòng tròn, thế sau khi lão đại trở về, sẽ không tiếp nhận những nhiệm vụ như thế này nữa.

Chị dâu! Ở Đây! Chính anh!

Mua cái loại này cũng hỏi anh có dùng được hay không? Chẳng lẽ anh đã dùng qua rồi sao? Mua một bao về dùng thử xem? Tự cô nhìn lại hỏi tôi làm gì? Cái này ăn được sao?

Nếu không xem Ngôn Mặc Bạch là cấp trên, Tiểu Cửu đã muốn bỏ gánh rồi đi rồi!

Khi dễ người quá mà!

"Tiểu Cửu, cậu mặc bộ này nhất định sẽ đẹp. Tới thử đi!" Đi vào bên trong cửa hàng bán đồ nam, Tư Mộ chỉ vào một cái áo khoác màu xanh quân đội, hưng phấn gọi Tiểu Cửu.

Nhân viên cửa hàng thấy cô ngoài cửa, liền nhiệt tình chào đón: "Vị tiên sinh này, cái này là kiểu dáng mới nhất hôm nay, màu sắc vô cùng đẹp, dáng của anh như vậy, mặc vào khẳng định rất đẹp. Ánh mắt của bạn gái anh không sai, mặc thử đi, hiệu quả rất tốt."

Tiểu Cửu vẫn chưa dám vào cửa, hiện tại các cửa đến năm thước, cũng chưa được buông tha. Nhân viên cửa hàng nhiệt tình cầm áo quần lấy anh bảo anh thay, mà lời nói của cô nhìn như chu đáo lễ phép, dễ nghe, bay vào lỗ tai Tiểu Cửu như thiên lôi giáng xuống.

Chút xíu nữa anh đã khóc không nổi rồi, cô nương à không thể nói loạn được!

May mắn lão đại không có ở đây, nếu để cho lão đại nghe nói như vậy, sẽ đem anh đi luộc nước sôi lột da rồi!

Lão đại...

Nghĩ đến lão đại, trong lòng Tiểu Cửu dựng lên một tia lo lắng. Tuy năng lực của lão đại cao hơn bọn anh, là thần tượng bọn anh ngưỡng mộ, anh hùng được kính nể, giống như một vị thần tồn tại, lại có Tiểu Trang đi theo, nhưng mà lần này thật sự quá nguy hiểm rồi.

Gần đây trong tổ chức vẫn chịu nhiều công kích, liên tiếp các vụ mờ ám, thậm chí bọn anh giết gà dọa khỉ cũng không thể khống chế được, bọn anh cũng có chút lực bất tòng tâm rồi.

Hiện tại bên Miến Điện gặp chuyện không may, rõ ràng là những người đó cố ý mà lâm vào, có thể là cố ý để Ngôn Mặc Bạch qua. Cho nên lần này đi Miến Điện có lẽ không dễ dàng như vậy.

Lão đại nói trước buổi tối sẽ trở lại, Tiểu Cửu biết, bất quá là nói an ủi, làm cho bọn anh an tâm mà thôi.

Bị Tư Mộ bắt cời ra một lát, thiếu chút nữa Tiểu Cửu đã giậm chân rồi. Cái áo khoác còn chưa tính, cư nhiên còn để cho anh đổi quần rồi?

Được rồi, đổi quần anh cũng nhin, nhưng mà chị dâu à, đây là chị đang là gì thế? Chị muốn hù chết tôi sao?

Lúc này, Tư Mộ đánh giá cái dáng người cao to trong gương một chút, người đàn ông anh tuần mặc áo khoác màu xanh lục quân, vuốt vuốt cằm, gật đầu: "Tiểu Cửu quả không sai? Mặc vào đặc biệt đẹp trai hẳn ra! Quần áo của cậu tất cả đều màu đen, không khí u ám, một chút cũng không tôn lên người mặc. Màu xanh này cũng không sai, mặc vào cực kỳ cool."

Tư Mộ đi một vòng đánh giá Tiểu Cửu, sau đó nói: "Có áo, có quần, còn thiếu cái gì đó?" Sau đó nhìn thoáng quá bên cạnh nơi trưng bày quần lót nam, cầm lấy một cái đưa cho Tiểu Cửu: "Cái này, nhìn vừa với dáng cậu, cậu thử xem?"

Tiểu Cửu thật sự muốn quỳ xuống lại Tư Mộ rồi

Chị dâu à, chị giết tôi đi!

Tư Mộ nhìn thấy mặt Tiểu Cửu tối đen, liền nở nụ cười ha ha. Tay đưa tới vẫn không lấy về, cứ như vậy nhủ mày cười với Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu thở dài, bắt đầu đi gục đầu xuống, đầu hàng rồi.

Hai người lên xe, chạy đến một nơi an tĩnh không có người, Tiểu Cửu ngừng xe lại, Tư Mộ liền hỏi: "Cuối cùng là Ngôn Mặc Bạch đi đâu?"

Trước đó có hỏi qua Tiểu Cửu, anh ta luôn luôn né tránh mà không đáp, Tư Mộ không có biện pháp, chỉ có thể bức anh ta như vậy.

Tiểu Cửu thở dài: "Lão đại đã nói qua, không được nói cho chị."

Tư Mộ nhủ mày: "Tôi không nói là cậu nói, không được sao? Tôi cũng không muốn thế, chỉ muốn biết anh ấy đi nơi nào, để trong lòng an tâm một chút!"

Tiểu Cửu trầm nghĩ, nếu nói cho cô lão đại ở nơi nào, chỉ sợ cô không có cách nào để an tâm rồi.

Bất quá thấy qua thủ đoạn chinh người của cô, trong lòng Tiểu Cửu vẫn còn thấy sợ hãi, nói: "Lão đại đi công tác. Nếu bên kia mọi chuyện được xử lý thuận lợi thì buổi tối có thể về nhà."

Buổi tối có thể trở về... Ngôn Mặc Bạch cũng nói như vậy.

Nhưng mà Tiểu Cửu nói chính là "Nếu mọi chuyện xử lý thuận lợi".....

Nếu...

Tiểu Cửu nói xong, Tư Mộ nghe thấy, không thể xác định như vậy. Vì thế cô càng khó an tâm hơn.

Có chút vội vàng hỏi Tiểu Cửu: "Anh ấy đi công tác nơi nào? Ai đi với anh ấy? Sao cậu không cùng đi với anh ấy? Khẳng định là anh ấy gặp nguy hiểm..."

Nói xong, lại bắt đầu khóc.

Tiểu Cửu thấy người bên cạnh khóc lớn, nước mắt mãnh liệt, tay chân anh có chút luống cuống.

Chưa từng dỗ con gái, càng không dỗ con gái khóc dọa người như vậy, tay Tiểu Cửu cũng không biết nên để chỗ nào, giờ phút này hận không thể bỏ xe chạy trốn, anh ta thật sự không biết nên làm gì với người bên cạnh mới tốt. Nhưng mà nghĩ đến phản phò của lão đại buổi sáng, anh ta khề cần mồi, lại nhin.

Tay nắm thành quyền, lại hướng một bên, giọng nói có chút cứng nhắc: "Chị, chị đừng khóc. Lão đại có Tiểu Trang đi theo, không có việc gì. Ở Miến Điện, trước kia chúng tôi thường xuyên đi qua, sớm đã thành ngựa quen đường cũ rồi."

"Cái gì? Miến Điện?" Tư Mộ trừng mắt nhìn về phía Tiểu Cửu: "Ngôn Mặc Bạch đi Miến Điện?"

Người như anh ta, đi Miến Điện đương nhiên không phải đi du lịch, như thế nào cũng là chuyện rất nguy hiểm. Lòng Tư Mộ rớt xuống đáy cốc trong nháy mắt. Đầu ngón tay trở nên trắng, run nhẹ nhẹ, cô gấu gao nắm thành quyền, để ở trong miệng cắn. Hoàn toàn không thể cảm nhận được sự đau khổ, mặc dù đã niếm đến mùi máu tanh.

"Chỉ có Tiểu Trang đi theo bên cạnh sao?" Một lúc lâu sao, Tư Mộ mới ngừng khóc, bình phục một chút, hỏi.

"Uhm!" Tiểu Cửu nhìn bộ dạng của Tư Mộ, cảm xúc của anh cũng bắt đầu vể nhe.

"Anh ấy qua bên đó để làm gì?"

"..." Tiểu Cửu ngậm miệng, không chịu trả lời.

"Cậu không nói tôi cũng biết rồi, là chuyện súng ống đạn dược có sự cố đúng không?" Sau khi Tư Mộ khóc xong, giọng nói có chút khàn khàn, nhưng mà cảm xúc có chút ổn định lại rồi.

Cô lạnh nhạt hỏi, nhưng mà lại làm cho Tiểu Cửu kinh sợ.

Cô lại biết chuyện này?

Làm sao lão đại có thể nói cho cô biết?

Bọn anh tự nhận công việc giữ bí mật là không kém, nếu không phải chính miệng lão đại nói với cô, cô cũng không có khả năng biết.

Suy nghĩ thật kỹ, cảm thấy không có gì lạ, nhớ ngày lão đại kết hôn, lão đại liền đưa điện thoại cho cô dùng, quá tín nhiệm rồi. Bất quá hiện tại nói rõ

nguyên nhân, cũng không có gì lạ.

Tư Mộ thấy Tiểu Cửu không lên tiếng, vì thế cũng không nói nữa. Cô không phải là nữ hiệp, cũng không phải đặc công, cô không nghĩ tìm anh ấy, chỉ là muốn bản thân sống yên ổn một chút, đừng cho anh cản trở, chỉ sợ sẽ là sự giúp đỡ tốt nhất rồi.

"Cũng là anh ấy kêu cậu đi theo tôi sao?" Tư Mộ không ngạc nhiên, nếu không có mệnh lệnh của Ngôn Mặc Bạch, Tiểu Cửu sẽ không đi dạo chơi với cô như vậy, đã sớm xoay người bỏ đi.

"Uhm!" Tiểu Cửu gật đầu, nói: "Lão đại nói có người theo dõi chị ở trong khu, lo lắng sẽ gây nguy hiểm cho cô, nên bảo chúng tôi đi theo."

Thì ra là thế!

Buổi sáng hôm nay lúc Tiểu Cửu đến đón cô, rõ ràng đã nói anh đứng đợi ở cửa tiểu khu, vậy mà anh lại lên lầu.

Bất quá nghe Tiểu Cửu nói như vậy, Tư Mộ có chút lo sợ đồng thời lại có chút nghi ngờ, là ai tới theo dõi cô?

Nếu thật sự có người theo dõi bọn họ, dựa theo tính tình của Ngôn Mặc Bạch, đoán chừng đã trực tiếp giải quyết hết các người đó, không chừa tai họa về sao, cần gì phải cho người tới bảo vệ cô, đuổi theo cũng giết, cần gì phải phiền phức như vậy?

Tiểu Cửu dường như biết suy nghĩ trong lòng của Tư Mộ, anh ngừng một chút lại nói: "Gần đây trong tổ chức xảy ra liên tiếp những chuyện phiền phức, đến bây giờ chúng tôi cũng không biết rõ là ai nhắm vào, hiện tại lão đại đang vội xử lý chuyện bên kia, không có thời gian bận tâm đến bên này. Tạm thời chúng ta không bức dây động rừng, tất cả chờ anh ấy về rồi giải quyết."

Kỳ thật chuyện buồn bán súng ống đạn dược, đầu tể nào không có kẻ thù?

Mặc dù bọn anh ở trong nước luôn luôn khiêm tốn, nhưng mà hành động của tổ chức bọn anh như vậy, nhất định không phải là ông chủ khiêm tốn.

Ở nước ngoài, hành động bá đạo, thù đoạn độc ác, đặc tội không ít người.

Chỉ cần một hai kẻ thù tới cửa, cũng không sợ, sợ nhất là bọn người đó hợp lại đối phó với bọn anh, như vậy bọn họ phải cố gắng hết sức rồi.

Mà xem tình hình hiện giờ, chỉ sợ là anh sẽ lo lắng đến chết.

Tư Mộ không biết hết về tổ chức của bọn họ là như thế nào, chỉ đọc một chút tiểu thuyết ngôn tình, cũng không có thể biết được cái gì. Vì vậy cô ngoan ngoãn ngậm miệng không hỏi, tốt nhất là đem bản thân mình chiếu cố thật tốt, đừng làm cho Ngôn Mặc Bạch lo lắng.

Cô nhắm chặt mắt, cố gắng ngăn chặn nỗi sợ hãi và lo lắng trong lòng, nói nhỏ với Tiểu Cửu: "Cậu dẫn tôi đến nơi nào an toàn đi, nhà tôi cũng được, khách sạn cũng được, đến nơi nào không có ai, không có người có thể động đến tôi, là tốt rồi."

Xem qua vô số tiểu thuyết và TV, cô ghét nhất là cái loại tự cho mình là nữ chủ tự đại. Rõ ràng bản thân yếu đuối phải cần người khác che chở, lúc biết chồng gặp nguy hiểm, lại liều lĩnh đi gặp anh ta.

Nói dễ nghe là đi cứu người, thật ra là cản trở. Dưới tình huống này chỉ có một dạng, nữ chính sẽ bị kẻ xấu bắt làm con tin, dùng để uy hiếp nam chính.

Mỗi lần Tư Mộ xem đến đây đều nhăn nhó nữ chính ngu xuẩn.

Kỳ thật là mình khi đó, bất quá cũng là khờ dại quá mức, không phải tự mình trải qua, thật là không có tư cách đánh giá.

Bây giờ cô hận không thể mọc được đôi cánh, bay đến bên cạnh anh, mặc dù không thể giúp được anh cái gì, nhưng có thể nhìn thấy anh, thật là tốt. Nếu anh bình yên vô sự, có thể cùng anh bình an trở về; nếu anh gặp bất hạnh, vậy là an táng anh thật tốt, sau đó đi theo anh, hoặc là sống thật tốt.

Nhưng mà, cô không thể làm như vậy.

Nếu cô thật sự đi, bây giờ Ngôn Mặc Bạch đang ở chỗ nước sôi lửa bỏng, vậy cô mà đến, là tới cửa một cước chí mạng đem Ngôn Mặc Bạch vào chỗ chết.

Tiểu Cửu kinh ngạc thấy cô bình tĩnh như vậy, cho rằng cô sẽ ảm tử mà hung hăng khóc lên. Không nghĩ tới, cô bình tĩnh mà nói với anh ta như vậy, cứ đưa cô đến nơi an toàn.

Sự việc cũng không có nghiêm trọng như thế, hôm nay Tiểu Cửu đi theo cô, mặc khác có người theo dõi bên cạnh, cũng chỉ theo dõi từ xa, cũng không ra tay với họ.

Giọng nói Tiểu Cửu có chút lạnh lùng ngoan độc, khóe miệng gợi lên nụ cười châm chọc: "Chị dâu, chị ở đâu cũng an toàn, không ai dám động đến chị, có chúng tôi ở đây, sẽ không có người có thể động đến chị!"

Bọn họ trở về thành phố A, tác phòng làm việc đều bớt phóng túng rất nhiều, cơ hồ là khiêm tốn không nóng nảy rồi. Vì thế những người này có phải có thể ngang ngược đem bọn họ không để vào mắt hay không, đúng là khiêu khích điên cuồng rồi!"

Vốn là Tiểu Cửu nhớ lại, nếu Tư Mộ có thể sống yên ổn ngay góc trong nhà, không giống như hôm nay đi ra ngoài dạo chơi mù quáng như vậy, công việc bảo vệ cũng bọn anh cũng rất dễ dàng rồi. Nhưng mà cô vừa nói, anh lại cảm thấy trong lòng hiện lên một tia cảm xúc lại thường. Không thể nói rõ vì sao, chỉ cảm thấy cô nhu thuận như vậy, chuyện chuyện, quan tâm người, anh ta lại không bằng lòng để cô úy khuất rồi.

"Không có chuyện gì, nếu chị dâu cảm thấy nhàm chán, chị có thể gọi bạn bè ra ngoài cùng chơi." Nói xong, Tiểu Cửu lại nói thêm một câu: "Chỉ cần không gọi Diêu Dao là tốt."

Bộ dáng này của Tiểu Cửu, rõ ràng là bị Diêu Dao dọa sợ rồi.

Tư Mộ bật cười một tiếng, "Cậu là một người đàn ông, còn sợ một cô nương sao?"

"Chị dâu--" Tiểu Cửu có chút bất đắc dĩ, đối với con gái, anh thật sự không biết ở chung như thế nào. Chủ động quá mức, thật sự là ăn không tiêu.

"Cô ấy không đủ xinh đẹp sao?"

"Không phải...." rất được, bạn của chị dâu đều rất xinh đẹp, quả nhiên là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm.

"Cô ấy không đủ đáng yêu sao?"

"Không phải...." Không đáng yêu sao? Nhớ rõ lần trước cô uống rượu醺醺 lấy anh, dựa vào lưng anh, anh ngồi ở cuối ôm cô, thấy mặt cô trắng hồng, cùng đôi môi hồng. Lúc đó anh nhìn không được, sau khi lên xe, trộm hôn một cái. Cái mùi vị đó, thơm mát lại mềm mại, vô cùng đáng yêu.

"Cậu không thích cô ấy?" Hỏi xong, Tư Mộ tròn mắt nhìn Tiểu Cửu chăm chăm, không nín được bật cười.

Mặt Tiểu Cửu liền đỏ, nghiêng người ra phía cửa sổ, không nói thêm gì.

Thích cô...."

Không thích cô.....?

Thật sự không biết, cái gì gọi là thích, cái gì gọi là không thích?

Thích là như thế nào?

Không thích là cái dạng gì?

Vì thế, Tư Mộ nhìn thấy thần sắc trên mặt anh ta, cất tiếng cười to, không khí vừa mới ngột ngạt đã bị tiếng cười của Tư Mộ làm tan đi nhiều.

"Được rồi! Tôi biết rồi!" Tư Mộ ngừng cười, gật đầu nói: "Hôm nay sẽ không kêu các cô ấy ra ngoài, hôm nào đi! Chờ các anh xử lý hết mọi chuyện, chúng ta sẽ đi ra ngoài chơi một lần thật vui. Một tuần sau đi, đó là ngày đặc biệt, hiếm khi có một ngày, chúng ta không thể lãng phí rồi."

Tiểu Cửu cau mày suy nghĩ, một tuần sau, cuối cùng là ngày nào.

Nhưng mà càng nghĩ cũng không biết, ngày 4 tháng 1 cuối cùng là hiếm có chỗ nào?

Tiểu Cửu đưa Tư Mộ về nhà họ Phó, sau đó lái xe đứng ở chỗ cách đó không xa, Tư Mộ không nói gì thêm, xoay người đi vào.

Lúc này cũng qua ba giờ, Tư Mộ nói 5 giờ mới trở về, bây giờ lại trở lại, Tô San ở trong phòng khách xem TV, liền có chút ngạc nhiên hỏi: "Sao lại trở về sớm thế?"

Tư Mộ mỉm cười đi vào, chào hỏi bọn họ xong, cầm quả táo xanh bắt đầu ăn, miệng không rõ nói: "Thanh Thanh có việc bận, không rảnh theo con đi chơi, nên trở về."

Phó Minh Vũ thấy con gái trở về, liền cao hứng gọi: "Mộ Mộ, qua chơi cờ với ba."

Tô San vỗ cô một cái: "Cũng chỉ có con rảnh rồi chơi đùa, nhà người ta không làm việc bận rộn thì là bài tập đi học. Con nếu có thời gian thì đến công ty học hỏi, trường học cũng không đi, công việc cũng không có, không có người nói chuyện mới là lạ."

Phó Minh Vũ cười cười: "Mộ Mộ muốn xử lý chuyện công ty, dù sau về sau 'Lăng Vũ' cũng cần phải giao cho con. học hành và bài tập không cần bỏ bê, trước không phải nghe con nói mang sách về nhà học sao? Còn nói bình thường Ngôn Mặc Bạch có thời gian đều dạy con, rõ ràng có lý luận tri thức cũng chưa đủ, thực hành là chân lý kiểm tra duy nhất. Bắt đầu từ ngày mai con đến 'Lăng Vũ' đi làm, lấy 'Lăng Vũ' làm vật thí nghiệm của con, tự tay đi làm."

Tô San cười mắng chồng mình: "Cũng chỉ có ông mới chiều nó như vậy!"

Trong lòng Tư Mộ ấm áp, ba mẹ yêu thương, đúng là tình cảm vĩ đại nhất trên thế giới này rồi.

Cô đột nhiên nghĩ tới Ngôn Mặc Bạch và Ngôn Diệu Thiên, cuối cùng là có nhiều ngăn cách, có thể tách hai cha con bọn họ như vậy? Tách ra ở riêng,

bình thường gặp mặt cũng không nói lời nào, hoặc nói được mấy câu là có thể nổi bão rồi.... ..

Phương thức nói liền như vậy, quả thật làm cho Tư Mộ không thể tiếp thu. Mưa dầm thấm đất từ nhỏ ngay tại gia đình tương yêu lẫn nhau, các thành viên trong gia đình cũng hòa thuận, đâu có giống như nhà họ Ngôn như vậy?

Cùng ba chơi cờ, vừa nghĩ đến chuyện nhà họ Ngôn, vì thế có chút không yên lòng.

Phó Minh Vũ nhìn mắt con gái, gỡ quân cờ, có chút bất mãn nói: "Có thể chuyên tâm một chút được không? Người không yên lòng như vậy, là không tôn trọng đối thủ, hiểu không?"

Tư Mộ kéo suy nghĩ của mình trở lại, cười hi hi trêu ghẹo cha mình: "Cha, lần trước cha chơi cờ với Ngôn Mặc Bạch, nói thật ra, có phải chơi xấu mới thắng được hay không?"

Phó Minh Vũ giả bộ giận dữ hét lớn với con gái: "Thú lắm! Ai nói? Là Ngôn Mặc Bạch nói với con? Cái tên này, tối này qua đây cha sẽ chinh đồn nó một trận, lại còn dám sắp xếp lão già như ông. Quá đùa giỡn rồi."

"Ha ha ha ha -- ba ba, đây là ba thẹn quá thành giận sao?" Tư Mộ cười ngả tới ngả lui. Thật ra cũng không phải Ngôn Mặc Bạch nói, là cô cố ý gạt cha mà thôi.

Tài đánh cờ của Ngôn Mặc Bạch, cô đã thấy qua, vô cùng lợi hại. Mà trình độ của cha mình cũng có thể cùng cô chơi mà thôi, làm sao có thể thắng Ngôn Mặc Bạch chứ?

Lần trước về nhà, cha thắng một ván cờ, cao hứng nói cả ngày. Không phải Ngôn Mặc Bạch cố ý thả nước, mới là lạ!

Phó Minh Vũ hừ hừ: "Quả nhiên con gái theo người ngoài! Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ ra ngoài, lúc này mới gả đi có vài ngày, cũng bắt đầu cùng người khác trêu chọc cha mình rồi!" Ông xoa xoa thái dương, một bộ dáng phiền lòng nói: "Con gái à, đúng là Bạch nuôi dưỡng rồi! Đâu còn được trông cậy vào sự hiếu thuận cha mẹ của cô!"

Tư Mộ cười ngọt ngào, "Ha ha ha ha -- mỗi lần đều dùng chiêu này, mặc kệ cha dùng! Cha có dám đánh đấu với Ngôn Mặc Bạch một trận không? Con bảo anh ấy cho cha ba nước cờ, con cá là cha thua!"

"Quá khinh người rồi!" Phó Minh Vũ đập bàn, tức giận con gái: "Được! Hôm nay cha con sẽ đánh cuộc với con! Không cần nó cho cờ, một nước cũng không cần, dám để ta sẽ đánh nó! Cha hôm nay cần phải tranh lại đấu! Lại có thể bị con gái mình coi thường!"

Tô san ở một bên bắc đẩu nhìn hai cha con, yên lặng trừng mắt: "Các người có phải không còn nhỏ nữa đúng hay không?"

Tư Mộ lôi kéo mẹ: "Mẹ, mẹ đến làm trọng tài, nếu cha đổi ý, buổi tối phạt cha nấu cơm!"

Người một nhà nói cười, mãi cho đến hơn năm giờ.

Tô San chuẩn bị cơm chiều, hỏi con gái đang đi vào bếp: "Mộ Mộ, Mặc Bạch thích ăn cái gì?"

"Nấu nhạt một chút, anh ấy không thể ăn cay." Từ sau khi bị thương lần trước, Tư Mộ nấu cơm cho anh đều nấu nhạt, không dám cho anh ăn quá nhiều đồ quá mặn.

Tô San không rõ khẩu vị của Ngôn Mặc Bạch, lần trước hai vợ chồng son về nhà ăn cơm, bà liền làm theo khẩu vị bình thường của mình mà thôi.

Hôm nay cô ý hỏi như vậy, tự nhiên liền bày tỏ sự đề tâm đối với con rể này, càng ngày càng ngày lòng.

"Hôm nay cố ý bảo bà Vương đi mua chút thuốc bột, lát hai đứa trở về phải uống nhiều một chút, sớm sinh đứa bé!"

Trên mặt Tư Mộ có chút mất tự nhiên. Cô không dám nói, nhưng thứ này đều vô dụng đối với Ngôn Mặc Bạch. Đối với chuyện sinh đứa bé cũng vô dụng!

Hai mẹ con bận rộn trong phòng bếp một giờ, chuẩn bị một bàn lớn đồ ăn, phần lớn đều là đồ nhạt.

Bên ngoài trời đã tối, trong lòng Tư Mộ càng nặng thêm.

Ngôn Mặc Bạch, còn chưa trở về.

Tô San thấy Tư Mộ vẫn nhìn phía ngoài cửa sổ, bộ dạng lo lắng ko yên, nói: "Mấy giờ Mặc Bạch làm xong việc? Nếu không thì gọi điện thoại hỏi một tiếng?"

Tư Mộ cầm điện thoại trên tay, trong lòng rất loạn.

Nhìn mẹ lo lắng, cô khoát tay: "Gọi điện thoại cho anh ấy làm gì? Anh ấy xong việc sẽ tới. Mẹ, chúng ta ăn trước đi không cần chờ anh ấy!"

Kỳ thật cô đã gọi rất nhiều lần. Điều là giọng cô gái máy móc nhắc nhở. Xin chào! Số điện thoại này hiện đang khóa máy!

Chương 103: Ngôn Mặc Bạch, Em Muốn Anh.

Tư Mộ dọn cơm lên bàn, rồi gọi cha mẹ lên dùng cơm.

"Bây giờ vẫn còn sớm, chờ một chút, dù sao bây giờ vẫn chưa đói. Không phải buổi tối con về đến dùng cơm sao, nếu bây giờ ăn trước không đợi nó thì không được tốt lắm." Tô San vỗ vỗ con gái, nghiêm mặt giáo dục cô: "Con làm vợ người ta khác với làm con gái trong nhà, không thể không có phép tắc. Các con sống riêng thì không sao, nếu ở cùng ba mẹ chồng, mẹ đoán với tính cách của con sẽ mất một lớp da đó. Sau này đừng hoảng một chút cho mẹ. Không được tùy ý như vậy! Xem ra chúng ta đã làm hư con rồi!"

Tư Mộ quệt mồ hôi, vô cùng tủi thân nhìn mẹ mình, nhỏ giọng kháng nghị: "Con chỗ nào không có phép tắc, tùy hứng ở đâu chứ?"

Cũng chính là không chút kiêng kỵ trước mặt ba mẹ mới có thể làm nũng, chứ ở trước mặt Ngôn Mặc Bạch, cô rất biết điều đó có được không?

"Còn mạnh mẽ? Con nhìn xem mới nói con có hai cậu, miệng con đã nhếch lên cao như vậy, có phải mẹ đây cũng không được dạy dỗ con đúng không?" Ở trước mặt chồng thì Tô San vô cùng dịu dàng, nhưng trước mặt con gái có đôi khi sẽ bày ra hình tượng người mẹ nghiêm khắc.

"Đều nói con rể là nửa con trai, mẹ có con trai cũng đừng quên con gái chứ, tại sao mẹ có thể trọng nam khinh nữ như vậy!" Tư Mộ lên án mẹ của mình, sau đó đột nhiên xoay người chạy đến bên cạnh cha, tìm đồng minh trợ giúp, Lắc lắc cánh tay cha nói: "Cha, tại sao cha lại không quản mẹ, cha nhìn xem hiện tại mẹ thành cái dạng gì rồi, hơn hai mươi năm tình thân cũng không bằng một người con rể mới quen biết, quá thiên vị."

Phó Minh Vũ cười xoa xoa đầu Tư Mộ, thờ dãi: "Được tới ba sẽ tận tâm dạy dỗ mẹ của con. Ai bảo mẹ con không giúp đỡ bảo bối nhà chúng ta chứ!"

Tâm can bảo bối ông sủng ái hơn hai mươi năm, mỗi lần làm nũng với ông, trái tim ông đều hóa thành vùng nước. Ông hy vọng cô đơn thuần đáng yêu giống như đứa bé, vĩnh viễn cũng không cần lớn lên, không có phiền não. Cho nên khi ông thấy bối cảnh cường đại và năng lực bất phàm của Ngôn Mặc Bạch, ông biết Ngôn Mặc Bạch có thể tiếp tục tạo cho con gái mình cuộc sống đơn thuần không có phiền não.

Họ cũng thấy được sự quan tâm của Ngôn Mặc Bạch với con gái mình, chỉ cần bảo bối hạnh phúc là đủ rồi.

Nhưng tối nay, Phó Minh Vũ cảm thấy con gái khác thường.

Cô quá mềm yếu, ngay cả chút trở ngại cũng không thể chịu được, không có Ngôn Mặc Bạch bên cạnh, cô liền hoang mang lo sợ, không yên lòng.

Nhìn con gái như vậy ông rất đau lòng.

Lôi kéo con gái đứng dậy, nhéo mặt cô, dịu dàng hỏi: "Bảo bối, giờ chúng ta chưa ăn cơm được không? Theo cha đến thư phòng, cha có đồ muốn đưa cho con."

Tư Mộ không nghĩ ngờ gì, liền đi theo cha lên lầu.

Vào thư phòng, Phó Minh Vũ bảo Tư Mộ ngồi xuống, nhưng lại không đi lấy thứ gì mà lại ngồi đối diện với cô. Một khay trà đặt giữa hai người, Phó Minh Vũ pha trà, không nói gì, động tác rất chậm rãi nhàn.

Tư Mộ hơi ngạc nhiên, cha bảo cô lên đây, rốt cuộc là đưa cho cô cái gì. Mặc dù hơi nóng lòng, nhưng cô cũng không thúc giục ông.

Biết Phó Minh Vũ yêu trà đạo, lúc pha trà, coi trọng nhất là lòng yên tĩnh, nếu thúc giục ông sẽ bị ông xem thường.

Chờ Phó Minh Vũ pha trà xong, rót một ly trà đưa đến trước mặt con gái, mới sâu kín hỏi: "Hôm nay con hơi lạ. Từ sáng khi về đây đã hơi lạ, buổi trưa sau khi ra ngoài về lại càng lạ hơn." Tay ông sờ sờ ly trà, ánh mắt lạnh lẽo nhìn con gái, "Có phải Mặc Bạch xảy ra chuyện đúng không?"

Tư Mộ sững sốt, sắc mặt khẽ biến, sau đó cố cười tự nhiên nói: "Cha, con lạ ở đâu chứ. Thường ngày con vẫn vậy mà? Ngôn Mặc Bạch cũng không có chuyện gì."

Nói xong, cầm lấy chén trà uống ực một cái, quá vội vàng, không chú ý trà nóng, nóng đến nỗi làm bỏng cả lưỡi cô. Nhưng sợ cha nhìn ra, cho nên mới lấy ly trà kia uống, thậm chí cô còn cảm nhận được dòng nước nóng đó đi từ cổ họng xuống dạ dày.

Đĩ nhiên Phó Minh Vũ biết ly trà kia rất nóng, thấy con gái vì che dấu sự chột dạ mà uống một hơi hết cả ly trà, ông vừa tức giận vừa đau lòng.

Vội vàng rót một chén nước lạnh đưa cho cô, giọng nói có chút chỉ trích: "Con vẫn không chịu thần thần với cả cha mình sao? Con là con gái cha, trong lòng con nghĩ gì, còn có thể gạt được cha sao?"

Huống chi con gái ông luôn luôn đơn thuần không giấu được chuyện gì, có chuyện gì đều vết hết lên mặt. Tâm trạng của cô không yên, lo lắng, mỗi cái nhăn mặt nhủu ông đều không bỏ sót.

Sao có thể gạt được ông chứ?

Tư Mộ cúi đầu, không nói gì.

Nhìn thấy cha đau lòng cô cũng rất khó chịu.

Cô lại khiến cha hao tâm.

Nhưng mà chuyện của Ngôn Mặc Bạch lần này cô không muốn nói cho cha biết, không muốn cha mẹ biết Ngôn Mặc Bạch buồn lậu cũng ông đạ được. Đó là phạm pháp còn nguy hiểm nữa, nếu cha biết nhất định lại càng lo lắng, còn có tự trách, không nên giao cô cho Ngôn Mặc Bạch.

Có lẽ ban đầu Tư Mộ bị ép cưới Ngôn Mặc Bạch, nhưng hai người ở chung lâu ngày sinh tình, hơn nữa vừa mới thổ lộ những lời trong lòng, xóa bỏ khoảng cách, họ đã yêu tình thâm sâu, cô đã yêu Ngôn Mặc Bạch. Nếu như cha biết anh không tốt, sẽ bất mãn với anh.

Cô, chỉ có thể lựa chọn không nói!

Phó Minh Vũ nhìn đáng vẻ Tư Mộ trầm mặc không nói, khổ sở nhắm lại mắt, cố gắng khắc chế tâm tình, mới kìm nén được sự cô đơn.

Con gái đã không còn nói tâm sự cho ông nghe rồi, ông cảm thấy như mình bị vứt bỏ.

"Mộ Mộ, con không nói cha cũng không muốn ép con." Giọng nói Phó Minh Vũ hơi khàn khàn, "Nhưng hãy đồng ý với cha, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng phải chăm sóc mình thật tốt. Cha không muốn nhìn thấy đáng vẻ mặt ủ mảy chau của con."

"Cha giao con gái hoạt bát đáng yêu cho Ngôn Mặc Bạch, nếu nó không có cách nào để con tiếp tục vui vẻ, vậy nó có tư cách gì tiếp nhận bảo bối của cha?"

Phó Minh Vũ nói những lời này, chớp mũi Tư Mộ cũng chưa chưa, hốc mắt ẩm ướt nhìn cha, nghẹn ngào nói: "Cha, sẽ không đâu. Ngôn Mặc Bạch rất tốt, đối xử với con cũng tốt. Con rất vui về hạnh phúc. Vĩnh viễn sẽ vui về hạnh phúc. Con rất may mắn, mới có thể gặp được anh ấy và lấy anh ấy!"

Nói ra những lời này có thể thấy được tâm của Tư Mộ.

Những lời yêu thương như vậy ngay cả Ngôn Mặc Bạch cũng chưa từng nghe qua. Nhưng vì muốn cha yên tâm, cô liền nói ra những gì mình giấu trong đáy lòng.

Hốc mắt Phó Minh Vũ cũng hơi ẩm ướt, hắng giọng một cái giả bộ mất hứng: "Xem ra con chỉ cần có chồng là đủ, ngay cả cha mẹ đều không cần đúng không?"

Tư Mộ nín khóc mỉm cười, liếc nhìn cha rồi nói: "Này, ông Phó, ông có muốn trẻ con hơn chút nữa không?"

Hai cha con ở trong thư phòng nói chuyện gần một giờ, Tô San lên lầu gõ cửa, sau đó đẩy ra: "Hai cha con tâm sự gì mà nhiều thế? Đã gần một tiếng rồi, còn chưa thấy xuống."

Phó Minh Vũ nhìn vợ đang đi vào, cười dịu dàng nói: "Lần trước không phải có một người bạn tặng cho tôi một khối ngọc sao? Nhìn cũng không tệ, khối ngọc đó thích hợp với con gái, tôi liền cho con bé. Ai biết con biết xem liên thích, muốn làm thành một cái vòng ngọc. Đang thảo luận đây."

"Đúng vậy! Mẹ xem màu sắc của khối ngọc này đi, nếu làm thành vòng đeo tay nhất định rất đẹp." Tư Mộ rất nhanh phụ họa.

Hai người cũng vô cùng ăn ý cầm lấy khối ngọc Phó Minh Vũ mới lấy từ trong ngăn kéo ra khoa tay múa chân, ngầm hiểu ý nhau, không muốn Tô San biết điều gì.

Tô San cũng vô cùng phối hợp cùng hai cha con thảo luận, một lát sau Tô San nhéo mặt con gái: "Lúc này cũng tám giờ rồi, sao Mặc Bạch còn chưa đến? Con mau gọi điện cho nó, hỏi xem bao lâu nữa mới xong việc? Xem con làm vợ này, chồng mình trễ vậy còn chưa về, cũng không gọi điện hỏi, một chút cũng không quan tâm. Cưới một người vợ cho con, mẹ cũng thấy thương thay cho Mặc Bạch."

"Mẹ lại bắt đầu ghét bỏ con! Con sao lại như vậy? Không phải mẹ sinh mẹ nuôi con sao?" Rồi quay đầu nhìn cha của mình: "Cha, lúc hai người còn trẻ, có phải mẹ cũng giống vậy không, cha về muộn một chút mẹ liền liên triển khai liên hoàn cước theo hỏi cha rốt cuộc đang ở đâu? Tại sao còn chưa về nhà? Bla bla bla, ôi, cha, cha thật đáng thương!"

Phó Minh Vũ cười ha hả, liếc nhìn vợ một cái, sau đó khẽ gạt đầu.

Tô San đỏ mặt hờn dỗi tron mắt nhìn chồng, sau đó nổi giận chọc chọc đầu con gái: "Con ngay cả mẹ cũng dám giễu cợt, phản ròi! Đợi lát nữa Mặc Bạch tới đây, nhất định mẹ sẽ dạy dỗ nó dạy dỗ con một phen. Con là do chúng ta sinh dưỡng, không nên đánh con, cũng không tin không có người trị

được con! Bây giờ con nhanh đi gọi điện đi!"

Tư Mộ không lay chuyển được ý định của mẹ, bắt đắ đi cầm điện thoại gọi cho Ngôn Mặc Bạch.

Nhưng điện thoại bên kia đã khóa máy.

Vì để loa ngoài nên Phó Minh Vũ và Tô San cũng nghe được.

Phó Minh Vũ chau mày liếc nhìn Tư Mộ, mím môi, không nói gì.

Tô San hỏi con gái: "Sau lại khóa máy? Không phải xảy ra chuyện gì chứ?"

Tư Mộ nắm chặt điện thoại, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nói với Tô San: "Có thể là hết pin, chúng ta cứ ăn trước đi, đừng chờ nữa! Gần đây anh ấy rất bận, chắc chưa có làm việc xong! Ngôn Mặc Bạch chính là như vậy mỗi lần làm việc đều quên hết mọi thứ, điện thoại hết pin cũng không biết, cũng không gọi điện đến nói một tiếng."

Nói đến phần sau, Tư Mộ hơi giận dữ, giống như đang oán trách Ngôn Mặc Bạch. Tô San giận vỗ con gái một cái, quát lớn với cô: "Sao con không thể hiểu chuyện một chút chứ? Nó tập trung làm việc không được sao? Con cũng không còn nhỏ nữa, nó bận rộn như vậy còn phải luôn quan tâm đến con à? Không được oán giận nó, ngoan một chút cho mẹ nhé!"

Tư Mộ le lưỡi, liếc nhìn mẹ của mình, cười làm ha hả lãnh, gật đầu nói vâng.

Thức ăn cũng nguội, Tô San chuẩn bị mang toàn bộ đi hâm lại, Tư Mộ ngăn bà: "Mẹ, nhiều món như vậy ba người chúng ta cũng ăn không hết, hâm lại toàn bộ thì quá phiền. Như vậy đi, chúng ta chỉ hâm lại vài món thôi, vừa nhanh với lại con cũng đói quá rồi!"

Tô San không cách nào chỉ đành bưng những món Tư Mộ thích đi hâm lại.

Nhưng lúc ăn cơm Tư Mộ không ăn bao nhiêu. Một chén cơm lớn chỉ ăn vài miếng, đa phần là ngồi lấy đũa chọc chọc chén cơm ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phó Minh Vũ gõ bàn, nghiêm nghị nói: "Nghiêm túc ăn cơm đi!"

Tư Mộ ồ một tiếng, ăn một miếng nhỏ, liền đặt đũa xuống, "Cha mẹ, hai người từ từ ăn. Con no rồi!"

Mặt Phó Minh Vũ liền trầm xuống. Tô San đặt chén xuống, đưa tay ra sờ trán Tư Mộ, ân cần hỏi: "Mới vừa rồi còn nói đói mà! Sao mới ăn một chút đã không ăn nữa rồi hả? Có phải không thoải mái không?"

Tư Mộ lắc đầu, kéo tay Tô San xuống: "Mẹ, con không sao, thật sự con đã no rồi. Mới vừa rồi rất đói, nhưng chắc sau con đói giờ không còn đói nữa."

"Vậy dùng một chén canh đi! Được hầm hơn một tiếng, rất ngon đó, để mẹ đi lấy cho con một chén." Nói xong, Tô San liền đi vào phòng bếp lấy một chén canh bà hầm lúc chiều để con gái bồi bổ cơ thể.

Thấy Tô San vào bếp, trông mặt Phó Minh Vũ sâu thẳm nhìn chằm chằm con gái, nghiêm nghị nói: "Xảy ra chuyện gì? Mới vừa rồi còn nói sẽ chăm sóc tốt bản thân, tại sao bây giờ lại không ăn cơm?"

Tư Mộ bị ánh mắt và giọng nói của cha dọa sợ hết hồn, vội cười nói: "Cha, con có chút không thoải mái, ăn không vô!"

"Không thoải mái? Không thoải mái ở đâu? Nhanh đi bệnh viện khám xem sao!" Quả nhiên, Phó Minh Vũ vừa nghe con gái nói như vậy, trên mặt liền hiện lên vẻ lo lắng.

Tư Mộ đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Ai nha, là con gái thì mỗi tháng có vài ngày như vậy, Con nghỉ ngơi một chút là sẽ không có chuyện gì."

Lúc này Phó Minh Vũ mới ngưng ngưng thu lại tâm tình lo lắng, khẽ thở dài một cái, hơi thất vọng.

"Không thoải mái không muốn ăn cơm, vậy thì uống nhiều canh một chút đi!" Xem ra vẫn chưa mang thai, còn phải nỗ lực! Phó Minh Vũ cúi đầu trầm nghĩ.

Tô San bưng canh ra, Tư Mộ không có suy nghĩ nhiều, sợ cha trách cô không ăn cơm, cho nên liền nhận lấy chậm chậm ồng.

Canh này gồm mười mấy nguyên liệu nấu ăn, để lửa nhỏ chưng mấy tiếng, cho nên vô cùng thơm và ngon miệng.

Tư Mộ uống say sưa, Tô San thấy con gái thích uống, cho nên lấy thêm một chén nữa.

Tư Mộ xuống hai chén, no căng cả bụng. Ngồi im trên ghế, nhìn mẹ nói thẳng: "Sao mẹ nấu canh này lại ngon như vậy? Làm con uống no đến nỗi không đứng dậy nổi!"

Tô San cười vô cùng sung sướng nói: "Nếu thích uống..., thì mỗi ngày mẹ sẽ nấu cho các con uống. Bảo đảm một năm sau các con có thể sinh một đứa bé mập mạp."

Tư Mộ đang vịn bàn đứng dậy xem nữa là té xuống đất!

Đột nhiên nhớ tới lúc chiều mẹ ở phòng bếp, mẹ nói với cô, cố ý dặn má Vương mua ít đồ bỏ, nấu canh cho cô và Ngôn Mặc Bạch bồi bổ thân thể, uống xong có thể sớm sinh một đứa bé.

Tư Mộ thật sự muốn điên rồi, quay đầu nghiêm mặt hỏi mẹ: "Mẹ, uống canh này không có có phản ứng gì chứ?"

Tư Mộ nhắm mắt lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nếu canh này có công hiệu như nhung hươu, dái chó (đương vật của con chó), thì thảm rồi!

Tư Mộ lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn chăm chăm Tô San, nếu mẹ nói những lời kia...., cô gặp rắc rối lớn rồi!

Ngôn Mặc Bạch còn chưa về, hơn nữa không biết tối nay có thể về không. Nếu như không về, cô bị lừa dục thiêu đốt, biết tìm ai đập lửa đây?

Vừa rồi cô lại còn uống hai chén, không phải công hiệu của thuốc sẽ mạnh gấp đôi sao?

Phó Minh Vũ sừng sốt, vùi mặt vào trong chén, cười trộm.

Tô San ho khụ khụ, bưng chén com lên, vừa ăn vừa nói: "Chắc là không có phản ứng gì đâu? Con đã uống hai chén, có cảm nhận được phản ứng gì không?"

Tư Mộ khóc không ra nước mắt!

Đó chính là sẽ có phản ứng?

Tư Mộ khổ sở nhìn lom lom Tô San, mẹ à, xem mẹ đã làm chuyện tốt gì này! Mẹ muốn bế cháu cũng không thể làm như vậy chứ!

Nhắm mắt lại, cố gắng cảm nhận coi trong người có gì khác thường không. Hình như, hình như trong cơ thể có một ngọn lửa!

Đẩy ghế đứng lên, Tô San sợ hết hồn, vội vàng đặt chén xuống rồi đỡ Tư Mộ, hỏi: "Con muốn đi đâu?"

Tô San cũng không biết rốt cuộc thuốc này có hiệu quả gì, bà cũng chưa từng uống qua!

Nhưng mà, nghe nói là bồi bổ thân thể, tốt cho việc sinh con, vậy có thể là cái loại công hiệu đáng ghi kia không?

"Về phòng! Ngủ!" Tư Mộ cắn răng nghiêng lợi nói.

Mà Phó Minh Vũ đang dùng com cười đến nỗi phải dùng chén che mặt lại, bả vai không ngừng run run.

Tư Mộ quay lại phòng của mình, bên trong không có một hạt bụi, sạch sẽ, ngăn nắp, vẫn giống như lúc cô ở nhà. Chắc canh mỗi ngày Tô San đều để má Vương lên quét dọn.

Nằm xuống giường, Tô San kéo chăn đắp cho cô, chắc là chột dạ nên giọng nói của bà không dữ như lúc trước, mà giống như lúc đối mặt với chồng, dịu dàng, nhẹ nhàng như mưa phùn tháng ba: "Con hãy nằm một lát, đợi Mặc Bạch đến, mẹ sẽ nói nó lên đây đón con. Nếu quá muộn thì ngủ lại đây một đêm"

Tư Mộ nhắm hai mắt, hừ hừ, kéo chăn lên che kín đầu, giọng nói từ trong chăn truyền ra: "Mẹ, sau này không nên nấu những thứ canh như vậy cho con uống! Đây không phải bồi bổ mà là đang hại thận đó!"

Tô San nói với con gái qua một lớp chắn: "Cái con bé kiêu ngạo này, mẹ đang giúp đôi vợ chồng son các con thôi! Thật là lòng tốt không được báo đáp!" Sau đó hừ hừ đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tư Mộ méo miệng, là lòng tốt làm chuyện xấu sao?

Nhưng Ngôn Mặc Bạch sao còn chưa về?

Đưa tay lấy điện thoại, gọi cho Ngôn Mặc Bạch nhưng vẫn là tắt máy.

Trong lòng Tư Mộ càng thêm lo lắng.

Nghĩ đến những gì Tiểu Cửu nói lúc chiều, cho nên đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ, vén màn cửa lên nhìn ra bên ngoài, quả nhiên Tiểu Cửu vẫn còn ở chỗ đậu xe.

Trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy một màu đen, đại khái là Tiểu Cửu ở trên xe hút thuốc lá, cho nên đứng ở xa chỉ nhìn thấy trong xe lóe lên một cái điểm nhỏ màu đỏ.

Cô có số của Tiểu Cửu, cho nên cầm di động lên gọi cho Tiểu Cửu.

Rất nhanh đã có người bắt máy, giọng nói bên kia không hề mệt mỏi, chẳng qua là vẫn lạnh lùng, giống như bầu trời đêm giá lạnh, xa xôi mà lạnh như băng.

"Chị dâu, có chuyện gì không?" Tiểu Cửu ngâm điều thuốc, ánh mắt nhìn cửa sổ lầu hai của ngôi biệt thự cách đó không xa.

Tư Mộ dừng một chút, hỏi: "Có tin tức của Ngôn Mặc Bạch không?"

Tiểu Cửu yên lặng một lúc, rít một hơi thuốc mới nói: "Tạm thời còn chưa có!"

Cậu ở trên xe, ngoại trừ chú ý động tĩnh từ bốn phương tám hướng thì còn lo lắng cho đại ca.

Khi anh ấy lên máy bay đã tắt điện thoại, nếu muốn liên lạc..., chỉ có cách duy nhất là thông qua vệ tinh.

Ở trên xe cậu vẫn luôn mở laptop, dùng vệ tinh theo dõi Ngôn Mặc Bạch, lúc đầu còn có thể tiếp thu được tin tức bên kia, nhưng đến tám giờ tối, đột nhiên tin tức bị cắt, cậu đã thử nhiều lần nhưng vẫn không được.

Lúc này cậu lo lắng không yên, hận không được lập tức lái xe đến sân bay tự nhân, tự mình lái máy bay đi tiếp ứng cho đại ca.

Nhưng mà, cậu không thể.

Đại ca giao nhiệm vụ cho cậu, bảo cậu bảo vệ tốt chị dâu. Hiện tại đã có người đang theo dõi, nếu như cậu nhất thời xúc động, chị dâu mà xảy ra việc gì, thì chỉ khiến đại ca rối loạn thêm mà thôi.

Cho nên, cậu nắm chặt hai nắm, ngồi ở trong xe, chỉ có thể phòng thủ ở đây.

"Cậu cũng không liên lạc được với họ sao?"

Tư Mộ biết nếu Ngôn Mặc Bạch tắt điện thoại... Như thế nào cũng sẽ nghĩ biện pháp liên lạc với Tiểu Cửu, cho nên mặc dù cô không thể gọi điện được cho Ngôn Mặc Bạch, thì vẫn tin tưởng Tiểu Cửu có thể thông qua những phương pháp khác liên hệ với Ngôn Mặc Bạch.

Tiểu Cửu nắm thật chặt điện thoại, "Ừ!"

Cậu không biết, nếu nói cho chị dâu biết, đột nhiên mất liên lạc hơn nửa cũng không xác định được vị trí của đại ca, thì chị dâu có chịu thừa nhận sự thật này không?

Cho nên cậu lựa chọn không nói!

Trong lòng vẫn tự nhủ nhất định đại ca sẽ không xảy ra việc gì! Đại ca là một người lợi hại như vậy, ra vào Miến Điện không biết bao nhiêu lần, nơi đó không ai có thể ngăn được đại ca.

"Vậy... nếu có tin tức của anh ấy, nhất định cậu phải nói cho tôi biết." Tư Mộ nhắm mắt lại, nói: "Mặc kệ.... Bất kể là tin tức gì..."

Bất kể là tin tức gì, mặc kệ anh có bình an trở về hay gặp nạn, cũng nói cho tôi, đừng lo tôi không chấp nhận được, tôi rất kiên cường, tôi phải kiên cường!

"Được!"

Cổ nén nước mắt, Tư Mộ cúp điện thoại, đầu dựa vào cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời đông rét lạnh đầy sao, ánh sáng như ngọc, cũng giống như con người đen lóe sáng của người kia.

Tư Mộ đưa tay muốn sờ ánh sáng của những ngôi sao kia, nhưng chúng ở rất xa.

Ngôn Mặc Bạch, anh đang ở đâu?

Nhất định anh phải bình an trở về, em đang đợi anh!

Gió mùa đông vô cùng lạnh giá, Tư Mộ mở cửa sổ ra đứng ở đó, gió thổi vào, quần áo trên người cô cũng tung bay theo gió.

Vốn cơ thể cô đang nóng ran, gió lạnh như vậy thổi vào làm cơ thể cô dần dần lạnh đi, tâm cũng bình tĩnh lại.

Không biết đứng bao lâu, chân tê rần, lỗ mũi hơi ngứa, hắt xì liên tục mấy cái liền. Lúc này Tư Mộ mới bừng tỉnh, sau đó cảm thấy lạnh run.

Tay đã cứng, nhưng vẫn nắm chặt điện thoại. Nhìn đồng hồ, đã mười một giờ.

Có người gõ cửa, là Tô San: "Mộ Mộ, con ngủ chưa?"

Tư Mộ sợ hết hồn, nghĩ đến mình mặc ít như vậy lại đứng ở đây, nếu mẹ mà thấy nhất định lại bị mắng một trận, đang chuẩn bị chạy về giường giả bộ ngủ.

Nhưng do đứng quá lâu, cô vừa mới cử động, chân lại không nghe theo ý mình nên liền té xuống đất tạo lên tiếng động thật lớn.

Tô San gõ cửa lại không nghe thấy trả lời, đoán rằng con gái đã ngủ thiếp đi, nhưng vẫn không yên lòng, cho nên mở cửa đi vào. Trong phòng bật một chiếc đèn nhỏ màu da cam, dưới ánh đèn lờ mờ, bà thấy con gái ngã trên đất, giùng giàng lại không bò dậy được.

Tô San bị dọa mất mũi trắng bệch, vội chạy đến: "Mộ Mộ, con làm sao vậy? Báo bối, đừng dọa mẹ...."

Đại khái là cơ thể đã cứng ngắt, Tư Mộ ngã trên đất nhưng lại không thấy đau.

Được mẹ đỡ lên, nghiêm mặt cười hắc hắc: "Mẹ, con không sao mà! Mới vừa rồi đi toilet, ngồi chồm hồm quá lâu, bị tê chân, cho nên mới bị vấp ngã. Hắc hắc, một chút cũng không đau."

Cô càng tỏ ra không sao, Tô San càng đau lòng, đỡ cô đến bên giường, kiểm tra tay chân cô một lần, kết quả phát hiện trên tay trên chân có rách da còn chảy máu.

Tô San rất đau lòng, cất giọng gọi chồng: "Phó Minh Vũ, lấy hòm thuốc trong nhà ra đây, con gái bị ngã, chảy máu!"

Phó Minh Vũ nhanh chóng cầm hòm thuốc chạy vào, trên mặt lộ rõ vẻ đau lòng: "Sao lại không cẩn thận như vậy? Ở trong phòng cũng có thể té ngã?"

Tô San bôi thuốc cho Tư Mộ, mặc dù đã khổng chế tốt sức lực nhưng vẫn nghe rõ tiếng xuyt xoa của Tư Mộ, cho nên nghiêm mặt dạy bảo cô: "Đèn cũng không biết mở, tối như vậy sao không té được. Hơn nữa còn nói đi toilet ra té ngã, vậy sao lại té bên cửa sổ? Con nhảy cửa sổ đi nhờ toilet nhà người ta sao? Tay chân lạnh như băng, con không bị cảm lạnh mới lạ đó!"

Tư Mộ không dám mạnh miệng, chỉ cười hắc hắc làm lành, nói: "Đừng trách con, ai bảo mẹ cho con uống canh kia, con sắp nóng chết rồi, phải đến bên cửa sổ hóng gió một chút, kết quả là trượt chân té ngã! A a... Mẹ, mẹ nhẹ tay một chút đi a a..."

"Biết đau sao? Biết đau thì ngoan ngoãn một chút cho mẹ!" Ngoài miệng thì nói ngoan độc nhưng động tác của Tô San lại nhẹ hơn rất nhiều.

Thật ra thì Tư Mộ cũng không đau lắm, chẳng qua là không muốn mẹ tiếp tục dài dòng, cho nên cố ý la đau. Cả người cô đều cứng hết cả rồi, sao biết đau nữa.

Phó Minh Vũ vẫn bình tĩnh nhìn hai mẹ con, một câu cũng không nói.

Chờ Tô San bôi thuốc cho Tư Mộ xong ả cô nằm xuống giường. Trước khi ra khỏi giường Phó Minh Vũ bước đến xoa xoa đầu Tư Mộ, trong mắt hiện lên tia phức tạp, nhưng vẫn không nói gì.

Tư Mộ bị cha nhìn, hơi chột dạ, nhỏ giọng nói: "Cha, con không đau! Cha mau cùng mẹ về phòng ngủ đi! Đã muộn..."

Trông mắt Phó Minh Vũ rất u ám, nhìn con gái nói: "Nhưng mà, cha đau!"

Trong lòng Tư Mộ ề ề, ánh mắt đỏ lên. Tay nắm lấy tay cha, nói: "Cha, con không sao thật mà!"

Lại để cha hao tâm!

Phó Minh Vũ nhéo mặt của cô, thờ dài, "Là cha có lỗi với con!"

Tư Mộ sùng sốt, mặt biến sắc, nắm thật chặt tay cha, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: "Cha..."

"Tốt lắm báo bối, con ngoan ngoãn ngủ đi! Đừng nhõng nhẽo nữa!" Rút tay ra, xoay người rời đi. Đôi mắt Tư Mộ tràn đầy nước mắt nhìn bóng lưng cha, giây phút đó cô cảm thấy cha mình rất già!

Phó Minh Vũ mới vừa đóng cửa, điện thoại của Tư Mộ liền vang lên.

Là Tiểu Cửu.

Cậu vẫn chú ý động tĩnh trong phòng Tư Mộ. Nhờ ánh trăng cậu có thể thấy có một người đứng cạnh cửa sổ, cậu biết đó là Tư Mộ.

Vẫn đứng một lúc lâu.

Nhưng mà, đột nhiên nhìn thấy đèn trong phòng sáng lên sau đó là tiếng của bà Phó từ xa vọng đến, tim của cậu trầm xuống, tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, vừa định xuống xe xuống vào nhà, thì thấy laptop truyền đến tín hiệu của vệ tinh.

Có tin tức của đại ca.

Tiểu Cửu quay lại, nhấp liên tiếp số liệu vào laptop, sau một lúc lâu mới thở phào nhẹ nhõm.

Đại ca và Tiểu Trang đã bình qua biên giới.

Laptop nhận được tin đại ca gửi đến: Lái máy bay đến tiếp ứng.

Phía sau còn kèm theo một tọa độ địa lý rất cận kề.

Tiểu Cửu liên lạc với mấy anh em vẫn còn đợi lệnh ở sân bay, bảo họ lập tức đến tiếp ứng. Nếu như tốc độ nhanh thì một hai tiếng là có thể quay về.

Chờ an bài tốt hết thấy, Tiểu Cửu mới nhớ đến Tư Mộ trên lầu. Tim đập mạnh, lập tức gọi điện.

Lúc này cả người cứng ngắc không biết đau nhưng bây giờ nằm trong chấn, cơ thể ảm lại, Tư Mộ mới đau đến nhe răng trợn mắt.

Thấy Tiểu Cửu gọi đến, cô nhanh chóng bắt máy, vội vàng hỏi: "Có phải có tin tức của Ngôn Mặc Bạch không?"

Tiểu Cửu nghe được giọng nói của cô, mới thở phào nhẹ nhõm, "Ừ!"

Sau đó lại nghe thấy tiếng hít vào vì đau, cậu liền hỏi: "Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

Nếu như vừa rồi, cậu nóng lòng thu thập tin tức của đại ca, mà tạo cơ hội cho những người kia, nhất định đại ca sẽ không bỏ qua cho cậu.

Bởi vì phụ trách truyền tin của đại ca cho những anh em khác mà lơ là nhiệm vụ bảo vệ chị dâu. Nếu chị dâu xảy ra chuyện gì là do cậu không làm tròn bổn phận rồi!

Hiện tại Tư Mộ rất muốn biết tin tức của Ngôn Mặc Bạch, đâu còn tâm tư nghĩ đến vết thương nhỏ của mình, huống chi nói ra chuyện này rất mất mặt, cho nên cô không trả lời mà hỏi ngược lại: "Ồ đâu, quay về rồi sao?"

Tiểu Cửu nghe cô nói chuyện có thứ tự như vậy, thầm nghĩ chắc không có chuyện gì. Cho nên nói: "Mới vừa qua khỏi biên giới, đã phái người đến tiếp ứng. Hai tiếng sau có thể về đến."

Tư Mộ lập tức từ trên giường nhảy lên: "Vậy chúng ta đi đón anh ấy!"

Tiểu Cửu cũng nghĩ vậy, cho nên cũng không nghĩ giờ là mấy giờ, người nhà họ Phó đã ngủ chưa, nhẹ nhàng gạt đầu, nói: "Được, tôi chờ cô ở cửa!"

Tư Mộ phi nhanh xuống giường mặc quần áo, tay chân đau cô cũng mặc kệ, hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch, xác định anh không có chuyện gì.

Sau khi mặc quần áo xong, vừa mới chuẩn bị ra khỏi cửa, liền nghĩ đến cha mẹ đã ngủ, nếu cô đi ra từ cửa chính, nhất định họ sẽ nghe được âm thanh. Hiện tại trẻ như vậy nếu hỏi cô đi đâu, cô cũng không dám nói đi đón Ngôn Mặc Bạch.

Tư Mộ đi lòng vòng ở trong phòng, tìm được dây thừng trước đây mua để leo núi cùng với mấy chị em, cô liền cột dây vào cửa sổ, trèo ra từ đó.

May mà phòng của cô ở lầu hai, nếu như cao hơn một chút, đánh chết cô cũng dám, vì cô mắc chứng sợ độ cao.

Tiểu Cửu đứng ở cửa trong chốc lát, liền thấy cô trèo từ cửa sổ xuống, tập trung nhìn kỹ, thiếu chút nữa cậu bị dọa nhảy dựng lên.

Chị dâu cũng quá cường hãn!

Bình thường nhìn nhu nhu nhược nhược, nửa đêm lại nhảy cửa sổ ra ngoài.

Nhìn động tác của cô, Tiểu Cửu cũng lo lắng cô có thể té bất cứ lúc nào.

Chạy mồ hôi, cậu vội vàng tiến lên giúp đỡ, vừa đem người an toàn đặt xuống đất, đã nghe thấy cô nhỏ giọng nói: "Giúp tôi lấy sợi dây xuống, nếu cha mẹ tôi mà biết, tôi sẽ bị chửi chết!"

Tiểu Cửu buồn cười giúp cô lấy sợi dây xuống, sau đó hai người lên xe, chạy như đua xe đến sân bay tư nhân. Bây giờ đã rất khuya, trên đường ít xe, đường rất thoáng, nhưng sân bay ở hơi xa, cũng mất gần một tiếng mới đến nơi.

Khi họ đến, máy bay tiếp ứng Ngôn Mặc Bạch còn chưa về, trông ngược Tư Mộ đập thành thịch, cô có cảm giác một giây cũng rất dài.

Giống như đã qua một thế kỷ, mới nghe thấy đường chân trời truyền đến tiếng động cơ máy bay.

Tư Mộ kích động chỉ vào một ánh sáng xa tít chân trời kia, giọng run run nói: "Đó là máy bay của họ sao?"

Trong lòng Tiểu Cửu cũng đang sôi sục, nhưng tính tình vẫn luôn lãnh ngạo (lạnh lùng và cao ngạo) nên cậu chỉ nhàn nhạt đáp: "Ừ, là họ."

Tư Mộ đợi không được, xuống xe, đứng trong gió lạnh, xung quanh đen như mực. Nếu như là trước kia, nhất định cô sẽ bị hoàn cảnh như vậy hù sợ. Nhưng giờ phút này trong tâm trí chỉ có hình bóng của người đang ở chân trời kia. Cô đâu còn tâm trí nào mà để ý đến nỗi sợ kia.

Từ xa truyền đến tiếng cánh quạt, ánh sáng cũng từ từ rõ ràng, giây phút khi máy bay đáp xuống đất, xung quanh cũng mang theo gió lớn. Tóc và quần áo Tư Mộ cũng tung bay theo gió, nhưng cô không thèm chú ý, một chút cũng không chú ý.

Ngôn Mặc Bạch mới vừa xuống máy bay, vừa mở cửa ra, nhìn những cuộc gọi nhỡ, nhưn mây muốn gọi lại nhưng nhìn thời gian, đêm đã khuya. Chắc người kia đã ngủ rồi, cho nên liền bỏ đi động vào túi, đang định nghiêng đầu nói chuyện với Lệ Hòa, khéo mắt quét đến một chiếc xe đang đậu phía xa, có hai người đứng cạnh xe.

Trong đêm tối, chỉ có thể nhìn thấy cách xe khá xa có một bóng dáng gầy yếu, nhỏ nhắn xinh xắn, cánh quạt quay tạo ra gió, cũng có thể thổi bay cô.

Trái tim Ngôn Mặc Bạch loạn nhịp.

Tại sao cô ấy lại ở đây?

Âm thanh của cánh quạt rất lớn, nhưng Ngôn Mặc Bạch có thể nhìn thấy bóng người ở xa kia đang gọi, nhẹ giọng lại mang theo tiếng khóc nức nở, đang gọi...

Bước nhanh tới, khi khoảng cách còn ba mét, nhờ đèn xe của Tiểu Cửu, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt cô gái mảnh mai kia đầy nước mắt, vừa khóc vừa cười, môi đỏ mọng khẽ mở, không tiếng động nói: Ngôn Mặc Bạch...

Từ máy bay đến đây khoảng trăm mét, Ngôn Mặc Bạch tiến lên hai mét nữa, dừng lại, khéo môi khẽ nhếch nhìn về phía cô, lông mày cũng cong lên.

Anh và em cách nhau trăm mét, anh đã đi hết chín mươi chín mét, còn lại một mét, anh muốn nhìn em nhào vào lòng anh!

Tư Mộ thật sự nhào vào lòng Ngôn Mặc Bạch, cô rất muốn chạy qua nhưng chân nhũn ra, không nghe theo ý cô, cô vừa mới nhấc chân, cả người đều muốn ngã xuống, nếu không phải Ngôn Mặc Bạch nhanh tay lẹ mắt ôm cô, thì cô ngã khụy.

"Ngôn Mặc Bạch..."

Cô vừa nhào vào ngực Ngôn Mặc Bạch, anh liền ôm chặt cô.

"Chúng ta về nhà!" Giữa trời gió lạnh, mặc dù giọng nói của anh vẫn lạnh nhạt như trước đây, nhưng Tư Mộ lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

"Không cần gấp. Anh mau ôm em vào xe, em nhìn không được." Tư Mộ ở trong ngực anh run rẩy nói.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày, khó hiểu nhìn cô.

Tư Mộ đưa tay ôm chặt anh, đầu cọ cọ vào ngực anh, giọng nói nhỏ nhẹ từ ngực anh vọng ra, vừa ngượng ngùng và tủi thân: "Khốn kiếp em nghĩ em muốn anh... nhanh cho em..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Không Phải Có Anh Cho Em Phát Tiết Sao?

Nếu không phải đại não của anh vẫn cứng rắn, đoán chừng anh đã cho rằng bản thân mình nghe lầm.

Bất quá sau khi xác định mình không nghe lầm, anh thuận lợi làm loạn trong đêm gió trăng rồi!

Người trong lòng anh, đây là câu yêu sao?

Ha ha! Được rồi! Cũng là một ngày không gặp, mà còn chưa tới 24 tiếng, cô lại tự nhiên chủ động như vật rồi sao?

Ngôn Mặc Bạch ôm chặt người trong lòng, dùng áo gió đem phủ che kín cô, quay đầu nói với Tiểu Cửu bên cạnh: "Cậu cùng bọn Lệ Hòa ngồi trên xe kia đi về trước!"

"Lão đại—" Hiện tại ở bên ngoài có nhiều người đối phó với bọn anh như vậy, nếu bây giờ bọn anh đều đi, để lại một mình Ngôn Mặc Bạch ở đây mà nói không phải là càng làm cho người khác để ý thêm sao?

Ngôn Mặc Bạch cũng biết tình huống hiện tại có bao nhiêu đều không tốt, bao nhiêu người đều đang theo dõi bọn anh. Nhưng mà—

Nắm chặt cánh tay, anh nhàn nhạt nói: “VẬY các cậu ở bên kia chờ xem!”

Lại thành công làm Tư Mộ khó xử rồi!

Khốn khiếp, lại là xe chấn sao?

Muốn bị người ta vây xem sao?

Hai lần người đứng xem lại là cùng một người. ....

Cái đầu càng vùi sâu vào lồng ngực Ngôn Mặc Bạch, dùng lực chà mạnh mấy cái, chán ghét, thật sự là quá mất mặt rồi.

Bất quá, lần này thật là ngoài ý muốn.

Những thứ trong nước canh thuốc lại phát tác!

Lúc ở nhà bị gió lạnh trấn áp xuống, ở nơi này, gió lớn hơn nữa, lạnh hơn, theo lý thuyết sẽ không còn phản ứng, nhưng mà lúc nhìn thấy anh, máu huyết liền sôi trào, bổ nhào vào lòng anh, hơi thở mang đầu mùi vị của anh, thân thể lại càng khó chịu không thể nhìn xuống được.

Bất đắc dĩ, mới trước mặt nhiều người như vậy, mới cầu yêu với Ngôn Mặc Bạch! Thật là không muốn đợi một chút nào rồi!

Kỳ thật, cô cũng muốn được ôm liền như vậy, đắm đuối đưa tình người đối diện, sau đó nói một lời tâm tình được không?

Nhưng mà, cấp bách, khi đó không thể nán lại được! Như vậy, lại mất mặt một lần nữa, dù sau cũng không phải lần đầu tiên rồi!

Tiểu Cửu tự giác nhường xe lại, anh cũng không muốn làm bóng đèn!

Bất quá hiện tại là thời kì vô cùng nguy hiểm, lôi kéo hai người khác cùng làm bóng đèn cũng được nha.

Trừ bỏ nơi này bọn Tiểu Cửu mở cửa xe đi ra ngoài, bên cạnh vẫn còn một chiếc xe khác, là Lệ Hòa mở cửa ra trước.

Tiểu Trang cùng Lệ Hòa là theo Ngôn Mặc Bạch xuống xe cùng một nơi, nhưng mà sau khi Ngôn Mặc Bạch gặp Tư Mộ, cũng sắp bước đi qua, Tiểu Trang cùng Lệ Hòa cũng rất biết điều đứng ở nơi này chờ anh.

Đi cùng Lệ Hòa còn có một người, vẫn còn ở trên máy bay, sau khi máy bay tắt hoàn toàn, mới đi xuống. Đi đến bên cạnh Lệ Hòa, thấy Tiểu Cửu cũng đi tới bên cạnh bọn anh, vì thế hỏi: “Sao anh lại đi qua đây?” Anh ta đi ra sau cùng, không thấy Tư Mộ cũng đến đây, cũng không nhìn thấy lão đại bước nhanh đi đến Tư Mộ.

Tiểu Cửu nhìn cái xe bên kia một cái rồi lên tiếng: “Lão đại làm việc, chúng ta theo dõi.”

Đều là người có kinh nghiệm, vì thế nhún vai, về mặt cười ái muội một lát rồi đến ngồi trên xe.

Tiểu Cửu cùng Tiểu Trang ngồi phía sau, đánh nhẹ một quyền vào vai trái Tiểu Trang: “Sau lại như vậy? Vì sao lúc sau 8 giờ, tín hiệu vệ tinh đột nhiên không thấy được tin tức của các cậu chứ?”

Tiểu Trang xoa xoa vai, “Người bên kia đúng là xảo quyết! Vài người chờ tôi cùng lão đại đi qua, phi cơ của chúng tôi đều bị giam lại rồi. Lúc đó một mạng hỗn chiến, có một nhóm người mang theo thiết bị công nghệ cao, chuyên quấy nhiễu sóng điện từ, làm ảnh hưởng đến vệ tinh theo dõi chúng tôi.”

Lệ Hòa ở phía trước kêu lớn: “Lúc đó lão đại không bảo chúng tôi đi qua như thế nào? Chúng tôi cùng giết rồi đi qua, đem cái tiểu bang kia xử lý hết. Dù sau cũng đã lâu rồi không luyện tập, đều đã rỉ sắt rồi!”

Tiểu Cửu ở một bên phụ họa, máu trong người bạo động sôi trào trong nháy mắt.

Khỏe miệng Tiểu Trang cong lên một cụ cười lạnh lẽo, “Có tôi cùng lão đại, đã đủ xử lý bọn họ rồi.

Những người đó, trói lại một đám, cũng không đủ cho bọn anh chơi!

Tiểu Cửu hỏi: “Chuyện bên kia như thế nào?”

Tiểu Trang nhàn nhạt nói, giữa trán hiện lên sự kiêu ngạo cùng bội phục: “Bất quá chúng tôi chỉ đem một nhóm người xử lý mà thôi, không có diệt tận gốc. Những người khác đều đã bị lão đại thu phục rồi.” Nói xong, lại châm chọc nói thêm: “Dứt khoát, kỳ thật người ở bang kia, cũng bất quá là giúp bắt nạt kẻ yếu mà thôi, Chúng tôi lâu lắm đã không cho bọn họ nhìn thấy sắc mặt, bọn họ liền bắt đầu làm càn. Lập tức ném được khổ cực, liền rút về lại!”

Trên mặt những người khác đều gợn lên nụ cười trào phúng.

Cho nên, không thể để lâu không xuất hiện, không thể nương tay, thủ đoạn phải mạng mẽ độc ác một chút, những người đó nghe tin đã sợ, tự nhiên mang theo một cái đuôi, không dám làm lần nữa.

Bên xe trên kia, Ngôn Mặc Bạch vừa mới ôm Tư Mộ, nhét cô vào trong xe, vừa mới chuẩn bị xoay người đóng cửa lại, Tư Mộ liền quần quít đi lên.

Ngôn Mặc Bạch cười được yêu thương lại bất đắc dĩ cúi người xuống tiếp tục hôn cô, cắn vài cái, lại thì thảo nói: “Tiểu yêu tinh, vì sao lại gấp như thế?” Chân ôm lấy đem cửa xe đóng lại, không cho gió lạnh thổi vào.

Tư Mộ lúc này đã là một thân lửa nóng, ôm chặt cổ anh, ngưỡng mặt lên tìm môi anh, dây dưa không rời. Trong lúc rảnh rỗi khi liêu mạng hôn, Tư Mộ thờ hồn hên nói: “Anh cho rằng em muốn ở tại đây sao? ..... là mẹ em, bà cho em uống thuốc bổ, um. ...” Nói xong lại cắn lên môi Ngôn Mặc Bạch, không chút ôn nhu. Càng mạnh mẽ càng kích thích.

Ngôn Mặc Bạch sùng sốt, nhẹ nhàng cười xoay người dưới thân lại, để cho cô ngồi trên thân mình: “Vậy em nhất định phải dùng hết sức lực đi? Vừa lúc anh mệt mỏi, em ở trên, muốn làm thế nào đều được.”

Ngôn Mặc Bạch nói xong, liền để tay gối sau ót, ánh mắt mang theo ý cười nhìn người trên thân.

Tư Mộ ông nhu ngồi ở trên, cúi người hôn ánh mắt sáng người trong xe, thật sự giống như một chấm nhỏ ánh sáng lấp lánh giữa trời đông giá rét trong đêm.

Cô nheo vài cái, bò xuống cắn vào lỗ tai của anh: “Thật sự em muốn như thế nào đều được sao?”

Giây phút này, cô giống như một con yêu tinh mê hoặc, quần lấy anh đi tìm nói cực lạc. Thân thể Ngôn Mặc Bạch hơi run, nói “Tự nhiên muốn làm thế nào cũng được, nữ vương của anh!”

Anh tình nguyện làm kẻ hèn sống dựa vào cô, để mặc cho cô mở ra. Tư Mộ vặn vẹo eo để lấy thêm sức. Bất quá làm một hồi, lại mò xuống ôm lấy cổ của anh: “Không được, vào không được—“

Ngôn Mặc Bạch cố gắng khắc chế sự kích thích muốn xoay người ở trên lại, giúp đỡ cô, đợi cho một phút sau lấp đầy, hai người đều đã thờ dốc rồi.

Trong xe chật chội, nháy mắt không khí mê loạn tràn ngập, ngoài xe mông mẫm tối đen, trên trời chỉ có vài ngôi sao thật nhỏ, ánh trắng bị mây che khuất, giống như xấu hổ trốn tránh.

Chờ sau khi bên trong xe bình tĩnh lại, ánh trăng cuối cùng cũng lộ diện, dưới nền phủ một lớp mỏng mờ mờ, đêm đông như vậy, mặc dù giá rét, cũng vô cùng thỏa mãn.

Ngôn Mặc Bạch bị động tác vụng về của Tư Mộ lấn qua lấn lại cuối cùng cũng không nhịn được, vẫn là xoay người để mình ở trên.

Sau một hồi triển miên, Ngôn Mặc Bạch hôn má Tư Mộ: “Ngoan, chúng ta về nhà tiếp tục. Ở trong này chật hẹp không phát huy tốt được, vô cùng khó chịu!”

Tư Mộ lúc này bị dày vò vô cùng thâm, nghe thấy Ngôn Mặc Bạch nói muốn về nhà tiếp tục, cô liền núp ở trong ngực lắc lắc đầu.

Ngôn Mặc Bạch cười vỗ cô: “Được rồi! Nhanh mặc quần áo lại, chúng ta về nhà thôi!”

Lúc này Tư Mộ mới chậm chạp đứng dậy lấy quần áo mặc vào.

Ngôn Mặc Bạch chui vào phía trước chỗ sau tay lái, nổ máy xe, một cái xoay thật đẹp quay đầu xe, dè dặt ô tô, ý muốn báo cho Lệ Hòa ở xe bên kia hay, liền lái xe rất nhanh chạy về hướng nội thành.

Tư Mộ nằm ở phía sau, nhắm mắt lại nói: “Hiện tại em đi ngủ ở nhà ba mẹ bên kia, nghe nói anh trở lại, em liền trốn ra bằng cửa sổ, nếu sáng mai ba mẹ mở cửa phòng, phát hiện em không có trong phòng, làm sao bây giờ? Bọn họ sẽ bị dọa đến chết!”

Ngôn Mặc Bạch từ trong kính chiếu hậu trừng mắt với cô, “Em dám trèo tường sau? Lúc đó Tiểu Cửu ở nơi nào?”

Xem ra Tiểu Cửu đúng là thất trách, lại có thể để cô làm chuyện nguy hiểm như vậy. Đưa cô đến nơi này đã là sai rồi, hiện tại còn thêm một tội nặng nữa!

Tư Mộ hí hóp mắt, thấy ánh mắt sắt bén của người phía trước, vội vàng ngồi dậy: “Em nói nơi đó là lầu hai, không cao chút nào. Nếu là cao thì bản thân em không dám trèo rồi, em sợ cao, em sợ ngã chết!”

Ngôn Mặc Bạch nhìn về phía trước lộ, lạnh nhạt nói: “Anh có một buổi tối để trừng phạt em, sau đó trời sáng trực tiếp mưa bữa sáng trở về ba mẹ bên kia. Để cho họ biết em nửa đêm trèo cửa sổ ra ngoài, em sẽ thảm rồi!”

Thân thể Tư Mộ cứng đờ, quả nhiên là đúng lúc rồi?

Sắc mặt Ngôn Mặc Bạch vẫn thản nhiên xoay người lại chào hỏi với Phó Minh Vũ và Tô San: “Chào buổi sáng ba mẹ! Con mang điểm tâm qua, gọi điện cho Mộ Mộ xuống lầu mở cửa.”

Khỏe miệng Tư Mộ giựt giựt, thẳng nhóc này nói dối mà mặt không đỏ, đạo hạnh còn cao hơn so với cô.

Sắc mặt Phó Minh Vũ không rõ gât đầu, xem như đã hiểu rồi. Nhưng Tô San lại quan tâm hỏi: “Con mang bữa sáng từ bên khách sạn qua sao? Tối qua

bận rộn cả buổi sao? Vậy sao không nghỉ ngơi cho tốt, vội đến đây làm gì?"

Tay cầm bữa sáng của Ngôn Mặc Bạch run lên, ánh mắt nhìn người bên cạnh, nói: "Con nghỉ ngơi một chút rồi, không phiền. Mẹ Mẹ nói em muốn ăn bữa sáng bên khách sạn, con cố ý bảo phòng bếp làm rồi mang qua. Cũng không biết con mang những món này qua có hợp khẩu vị của ba mẹ không..."

Tên khốn kiếp này!

Tư Mộ trừng mắt nhìn anh, hận không thể nhào lên cắn anh một cái. Cưng nhiên nói xấu cô như vậy!

Cố ý hãm hại để cô bị mẹ mắng đúng không?

Quả nhiên, Ngôn Mặc Bạch vừa dứt lời, Tô San đã bắt đầu quở trách con gái nhà mình: "Mẹ nói bữa sáng ăn trong nhà không được sao? Con cần gì phải sai bắt như vậy, Ngôn Mặc Bạch phải đem qua đây. Nó bận rộn một ngày mệt mỏi, chưa nghỉ ngơi cho tốt, con còn bắt nó đem bữa sáng qua cho con? Phó Tư Mộ, sao con lại ích kỉ như vậy?"

Trừng mắt nhìn con gái vài cái, ngược lại cười đối với Ngôn Mặc Bạch: "Về sau con đừng chiều nó như vậy, cứ như vậy nó sẽ quen thói!"

Phó Minh Vũ ho nhẹ một tiếng, cắt đứt lời nhai của vợ mình, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: "Được rồi, đi vào trước đi! Mới sáng sớm, đều đứng ở ngoài cửa còn ra thể thống gì?" Nói xong ánh mắt vô ý liếc Ngôn Mặc Bạch một cái, ánh mắt phức tạp khó nói nên lời.

Vào nhà, Ngôn Mặc Bạch đưa bữa sáng cầm trên tay cho đi Vương vào phòng bếp để ra chén, sau đó kéo Tư Mộ đi theo Phó Minh Vũ vào ngồi ghế sofa trên phòng khách.

Vài người không nói gì, không khí có chút cứng nhắc. Tư Mộ cười gượng hai tiếng nói: "Con đi vào giúp đi Vương chuẩn bị bữa sáng, mọi người ở lại."

Ngôn Mặc Bạch gục đầu xuống, cho dù có mưa bom lửa đạn xông tới, lúc này cha vợ phóng ra ánh mắt bí hiểm nhìn anh, anh vẫn như cũ trong lòng có chút bất ổn không yên.

"Mặc Bạch, chúng ta cũng biết công việc con bận rộn, một người đàn ông có sự nghiệp thành công, tất nhiên là tốt. Nhưng mà, làm cha mẹ Mộ mộ, chúng ta hy vọng về sau mặc kệ con có bận thế nào, dù bận rộn không có cách nào về nhà ăn cơm, cũng nhất định phải dành chút thời gian gọi cho nó một cái, đừng làm cho nó gọi con không được, lo lắng đề phòng, tâm trí không yên." Phó Minh Vũ nhìn Ngôn Mặc Bạch rất lâu mới nói.

Tô San bên cạnh muốn nói vào, nhưng mà thấy vẻ mặt chồng mình nghiêm túc, nên cái gì cũng không nói, ngồi yên lặng một bên.

Tính tình con gái của mình, bà rõ hơn ai hết. Từ nhỏ đã được ông bà yêu thương quen rồi, sau khi gả cho người này, cái thằng con trai này có thể tiếp tục yêu thương con gái mình. Ông bà còn lấy lý do gì mà không thỏa mãn với con rể này?

Ngôn Mặc Bạch gật đầu đồng ý: "Dạ biết, ba. Về sau sẽ không xảy ra chuyện như tối qua nữa."

Ngôn Mặc Bạch biết đêm qua mình không trở về, khẳng định Tư Mộ rất lo lắng. Nhưng mà biểu hiện của cô tối hôm qua, từ miệng cha vợ nói ra, anh càng cảm thấy xấu hổ, và càng thêm tự trách.

Phó Minh Vũ nhìn thái độ của anh như vậy cũng hài lòng, sắc mặt có chút tốt hơn. Tô San thấy Tư Mộ bụng bữa sáng đi lên, liền phá hủy không khí nặng nề này, cười nói: "Được rồi, mau qua ăn sáng!"

Tay nghề đầu bếp khách sạn Autumn quả nhiên rất tuyệt, Ngôn Mặc Bạch ăn ít không nói, chừa một phần cho đi Vương, còn lại bốn người đều ăn sạch.

Tô San cười tít mắt nói: "Khó trách Tư Mộ thích ăn, đầu bếp Autumn này thật lợi hại, mà cháo này nấu hương vị thật thơm, còn có món ăn, vô cùng thơm ngon."

Bà ăn hai chén, đến cả Phó Minh Vũ thường cũng ăn không nhiều lắm cũng ăn hai bát hơn phần nửa.

"Nếu mẹ thích, con để bọn họ mỗi ngày đều dựa vào

khẩu vị của mẹ và ba làm rồi đưa qua đây". Ngôn Mặc Bạch nắm bắt cơ hội biểu hiện.

Tô San khoát tay: "Thật không cần phiền phức như vậy, nếu có cơ hội có thể cho đầu bếp của con dạy mẹ làm hai món này. Tự mình ở nhà làm, thuận tiện."

"Mẹ rất thích nấu ăn sao?" Ngôn Mặc Bạch kinh ngạc. Nhà họ Phó tuy tiền của kém xa nhà họ Ngôn, nhưng mà tại thành phố A cũng được cho là nhà giàu có, huống chi trong nhà cũng mời người giúp việc, theo lý mà nói bà ở nhà làm quý phu nhân, lúc nhàn chán thì đi làm đẹp, mua sắm, đây mới là cuộc sống của bà nên có.

Ngôn Mặc Bạch hoàn toàn không nghĩ tới, quả thật hiện tại anh cũng nghiêm khắc dạy dỗ vợ mình, làm đầu trưởng nhà họ Ngôn, cũng là nấu cơm giặt quần áo bình thường như các gia đình khác.

"Bởi vì thích các món ăn ngon, cho nên thường xuyên nấu các món, cân nhắc hơn, tự nhiên liền thích nấu ăn rồi. Đúng rồi, Mộ Mộ cũng sẽ nấu ăn, con ngày mai trở về cho nó xuống bếp, luôn ăn thức ăn ở khách sạn cũng không tốt."

Tư Mộ ở bên cạnh mắt đã tái xanh rồi. Quả nhiên mẹ vợ thích con rể, không tiếc đem con gái đi bán. Bất quá bà không biết rằng con gái của bà đã sớm bị ăn đến hết rồi, giặt quần áo nấu cơm còn cái gì chưa làm nữa chứ?

Ngôn Mặc Bạch ra vẻ kinh ngạc, sau đó cười nói: “Được, có cơ hội con sẽ để em ấy ra tay.”

Nhất thời Tư Mộ trừng mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, hai mắt có thể phun ra lửa.

Cái gì gọi là vô sỉ?

Chính là đây!

Ở lại ăn cơm trưa ở nhà họ Phó, Tô San rất nhiệt tình mời Ngôn Mặc Bạch uống canh.

“Mặc Bạch, cái này là nước canh ninh đã lâu, thơm nồng ngon miệng, rất tốt, con uống nhiều một chút đi!”

Tư Mộ ngồi ở bên bùng bát, co rút lại thành một cục, liếc mắt vùi đầu ăn cơm, giảm bớt sự tồn tại. Thấy mẹ mình đem chén nước canh kia cho Ngôn Mặc Bạch, sau đó lúc Ngôn Mặc Bạch nhận lấy, cô rất muốn đoạt lấy đem quăng đi!

Khốn kiếp, không thể uống nữa!

Mình ngày hôm qua chính là uống cái này, mới ở nơi hoang dã phát tình, anh còn không học hỏi sao?

Biết mình đụng phải tường mới chịu quay đầu hay sao? Thấy người khác đụng phải anh nên đi đường vòng chứ.

Mặc kệ trong lòng Tư Mộ kêu gào như thế nào, Ngôn Mặc Bạch đều xem như không có chuyện gì, bùng bát uống rất nhiệt tình.

Uống một chén xong, Tô San múc thêm bát nữa cho Ngôn Mặc Bạch: “Uống nhiều thêm một chút, vẫn còn rất nhiều!” Sau đó quay đầu nhìn về phía con gái mình “Mộ Mộ, con cũng uống một chén đi!”

Tay cầm bát của Tư Mộ run lên, thiếu chút nữa đánh rơi bát rồi!

Mẹ ơi, mẹ vẫn còn oán hận tôi qua con gái chưa đủ tội sao!

U oán nhìn thoáng qua mẹ, quyết định hướng về phía cha xin giúp đỡ.

Phó Minh Vũ gấp một miếng thịt kho tàu để vào trong bát con gái, sau đó nhìn vợ mình nói: “Tối hôm qua nó uống hai chén rồi, không nên uống thêm đi! Bỏ quá mức sẽ không tốt!”

Trong nháy mắt Tư Mộ vô cùng cảm kích cha mình, rất cảm tạ cha! Bất quá, một giây sau, cô cuối cùng cũng không cười nổi rồi!

Khốn kiếp, Ngôn Mặc Bạch đã bắt đầu uống ba bát rồi!

Khốn kiếp!

Tư Mộ chen chân đá Ngôn Mặc Bạch, sau đó để bát xuống: “Ba mẹ ở lại ăn sau, con no rồi, Ngôn Mặc Bạch cũng no rồi! Chúng con còn có việc đi về trước. Ngày mai sẽ trở về dùng cơm.”

Nói xong kéo Ngôn Mặc Bạch đi!

Ngôn Mặc Bạch vừa mới say mê uống, bị Tư Mộ đá một cái, anh sững sờ một cái liền dừng lại. Sau đó lúc bị cô kéo đi, anh xoay người chào Phó Minh Vũ và Tô San trong nháy mắt, đầy mắt tràn đầu hưng phấn không giấu được ý cười.

Tư Mộ nổi giận đùng đùng lôi kéo Ngôn Mặc Bạch ra cửa, vừa mới lên xe, hung hăng đập cửa xe một cái, cô chưa kịp nổi bão với anh, Ngôn Mặc Bạch liền rồi lên: “Bảo bối, vừa rồi em để anh ở phía dưới làm gì?”

Trên mặt Tư Mộ tràn đầy tức giận, giận đến nổi mặt cô đỏ lên. Đẩy anh ra lên án: “Em khi nào đá ở phía dưới của anh? Em chỉ là đá chân anh có được hay không?”

Ngôn Mặc Bạch mới không để ý đến cô, tiếp tục quán lấy, cười nhẹ bên tai cô: “Chân cũng là phía dưới!”

“Được, anh ngồi xong rồi! Anh có biết cái nước canh mẹ cho anh uống có để thêm rất nhiều thuốc hay không, uống vào là muốn cái kia, giống như em tối hôm qua, em không phải đã nói cho anh nghe rồi sao?”

“Anh biết!” Ngôn Mặc Bạch vô tội nháy mắt một cái, một chút khí lạnh bình thường đều không có, chỉ cảm thấy vô cùng mạnh mẽ.

Anh biết.....

Tư Mộ thật sự bị tức đến chết, tiếp tục đẩy anh một cái lớn tiếng chất vấn: “Biết sao anh lại còn uống nhiều như vậy? Uống nhiều lên nữa, bỏ đến chết anh tên khốn kiếp!”

Tay Ngôn Mặc Bạch đặt ở trên áo trước ngực mềm nhũn của cô: “Không phải có em cho anh phát hỏa sao?”

“UY - - đây vẫn còn ở cửa nhà, anh đừng tay!”

Ngôn Mặc Bạch cười nhẹ nắm mặt cô, hôn một cái: “Chúng ta về nhà tiếp tục!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Có Thai, Không Thể Giữ Dứa Bé.

Ngày hôm sau, Tư Mộ nằm tới giữa trưa mới xuống giường.

Trưa hôm qua sau khi từ nhà mẹ quay về liền bị Ngôn Mặc Bạch đóng sầm cửa kéo lên giường, đều do anh uống liên tục ba chén canh thuốc bổ, sau khi về đến nhà thì liền có hiệu lực, hơn nữa còn rất mạnh.

Lúc lái xe, Tư Mộ ngồi trên ghế trước, Ngôn Mặc Bạch một tay lái xe, một tay bóp loạn trên người Tư Mộ, cô nhiều lần ngăn cản nhưng vẫn không hiệu quả. Lại không dám phản kháng, bởi vì anh lái xe, hơn nữa còn lái rất nhanh. Chỉ cần động tác cô phản kháng lớn một chút thì Ngôn Mặc Bạch sẽ lái xe đủ kiểu, có ý tạo ra trạng thái mất khống chế khiến Tư Mộ sợ đến nỗi không dám cử động, chỉ có thể để mặc cho anh đùa giỡn.

Sau khi về đến nhà, Ngôn Mặc Bạch liền ôm cô lên lầu, vừa đóng cửa liền ôm cô lên giường.

Sau khi chiến đấu một hồi liền nghỉ ngơi, nghỉ xong lại chiến đấu tiếp. Lòng vòng lặp lại như vậy mấy lần, chiến đấu đến nửa đêm. Tư Mộ bị anh lấn đi lần lại hai ba lần.

Một lần cuối cùng, động tác của anh nhẹ nhất, dịu dàng nhất nhưng lại kéo dài thời gian nhất. Từ từ lấn, từ từ lấy, gầy vò khiến Tư Mộ phát khóc, sau đó cầu xin tha thứ, nói hết những lời tâm tình, anh mới hài lòng cuối cùng hưng hăng chạy nước rút.

Buổi trưa tỉnh lại, Ngôn Mặc Bạch vẫn ngủ bên cạnh, một tay ôm eo Tư Mộ, làn da rám nắng cùng làn da trắng nõn của cô dán chặt vào nhau.

Tư Mộ giật giật, cả người đau nhức vô cùng.

Nghĩ lại cảm thấy tối hôm qua Ngôn Mặc Bạch dường như biến thành một người khác, không biết mệt, rất dồi dào tinh lực.

Hoi tức giận nhìn chăm chăm người bên cạnh vẫn còn đang ngủ, kéo tay anh ra. Bởi vì tối hôm qua anh quá mức độc ác, vì vậy động tác của cô cũng rất thô lỗ, khiến cho Ngôn Mặc Bạch đang ngủ cũng rên hừ hừ, tay tiếp tục quàng trở lại ôm cô thật chặt, hận không thể ép vào cơ thể mình.

“Ngôn Mặc Bạch, anh đừng giả bộ ngủ nữa! Buông em ra.....” Tư Mộ dùng tay đẩy khuôn mặt anh đang dần ghé sát vào người cô, cô cắn răng nghiêng lợi quất to.

Ngôn Mặc Bạch hí mắt, khẽ cười: “Vợ à, vừa dậy đã nóng nảy như vậy chẳng lẽ do tối hôm qua anh chưa dùng hết sức, khiến cho ngọn lửa trong lòng em chưa được dập tắt?.....Được rồi, bây giờ cũng đã nghỉ ngơi đủ, chúng ta lại tiếp tục!” Nói xong, giả bộ lật người đè Tư Mộ ở phía dưới.

“A.....khốn kiếp! Anh là người sắt à? Không đói sao?” Tư Mộ muốn khóc, Ngôn Mặc Bạch quá làm khổ cô khiến cô không thể chống đỡ.

Ngôn Mặc Bạch không vui nhún mày: “Chồng em rất lợi hại có đúng hay không?”

“... ..” Tư Mộ im lặng thật lâu, hít sâu một hơi, đột nhiên ngẩng đầu đôi mắt u oán nhìn Ngôn Mặc Bạch nói: “Ngôn Mặc Bạch, có phải anh cảm thấy một ngày không trải qua bảy tám lần liên không chịu được không? Anh cường hãn như vậy em không biết em có thể kiên trì được bao lâu, em cảm thấy mình sắp thành búp bê thổi bằng khí rồi, mỗi ngày đều bị anh đè trên giường, ngoài ra không cần làm gì hết.”

Ngôn Mặc Bạch chăm chú nhìn vào mắt cô, khuôn mặt lúc đầu còn đang cười hâ hê dần dần trở nên tối sầm.

Bàn tay gắt gao nắm chặt thành nắm đấm, nhìn cô nói: “Em nói gì? Em nói lại lần nữa xem?” Vừa rồi cũng chỉ là do nhất thời xúc động nên Tư Mộ mới nói ra, nói xong liền hối hận, dù sao Ngôn Mặc Bạch đối với cô cũng rất tốt, dung túng, cưng chiều cô, chỉ cần không làm trái ý anh thì anh đều làm hết khả năng để thỏa mãn cô.

Chẳng qua bây giờ phương diện này nhu cầu tương đối lớn mà thôi, cô vốn dĩ là vợ anh hơn nữa còn là dùng tiền để mua, nên sẽ phải thỏa mãn như cầu

của anh một cách vô điều kiện. Cô không thể oán trách cùng bất mãn.

Nhưng bây giờ Ngôn Mặc Bạch mặt tối sầm nhìn cô, ánh mắt sắc bén như con dao hướng về phía cô lại khiến cho cô cảm thấy vô cùng uất ức, vì vậy cảm xúc cũng nổi lên, hướng về phía anh quát to: “Em nói anh tình trùng xông đến nào! Cả ngày chỉ biết làm chuyện này, ngoài cái này ra anh không còn trò nào để giải trí sao?”

Cô gào xong liền nhìn thấy trán Ngôn Mặc Bạch nổi gân xanh, cắn chặt răng giống như đang kiềm nén cảm xúc của mình.

Anh hít sâu mấy lần, thở hỗn hển nói: “Em lập tức đi ra ngoài, đừng để anh nhìn thấy!”

Nói xong buông Tư Mộ ra nằm sang một bên, hai mắt nhắm chặt.

Anh không chắc chắn lắm nên lại liếc mắt sang nhìn cô, nếu anh nghe cô nói thêm một câu chống đối anh thì anh sẽ đánh cô.

Cô lại dám nói anh như vậy?

Cô lại dám?

Anh tí mĩ che chở, sùng ái cô nhưng cô lại nói anh chỉ xem cô như công cụ để phát tiết?

Thật buồn cười!

Ngôn Mặc Bạch muốn tìm ai lên giường mà không được chứ?

Công cụ phát tiết mà anh lại phải tí mĩ thương yêu như vậy sao?

Thật là có phúc mà không biết hưởng!

Ngôn Mặc Bạch hung hăng hừ lạnh, quyết định sau này đối xử với cô hung dữ một chút. Nếu không cô sẽ vênh đuôi lên trời, tạo phản!

Tư Mộ nhìn động tác của anh, khi anh lật người thì cô cảm thấy đau lòng, Trên người không còn sức nặng đè lên nữa, tim cũng roi theo.

Tư Mộ cúi thấp đầu, nhẹ nhàng bước xuống giường, cầm áo khoác đi ra ngoài. Không đáng răng, lập tức đi xuống phòng bếp dưới lầu.

Vốn dĩ trưa hôm qua ăn không nhiều, sau đó lại bị Ngôn Mặc Bạch kéo lên giường vận động với hiệu suất cao, bụng đã sớm đói. Nhưng lúc đó dù sao con buồn ngủ cũng chiến thắng con đói, miễn cưỡng có thể nhịn tới trưa mới tỉnh, mới đi ăn. Kết quả buổi sáng lại cãi nhau với Ngôn Mặc Bạch như vậy.

Tư Mộ nấu một gói mì thêm hai quả trứng gà, một ít rau cải, cứ như vậy ăn.

Sau khi nấu xong, nhìn một bát to tràn đầy mùi thơm nhưng Tư Mộ lại chẳng muốn ăn.

Chọc đĩa mấy cái, ăn một miếng, đột nhiên, trong dạ dày khó chịu, cô đột nhiên che miệng lại, chạy vào nhà vệ sinh, sau đó trong phòng tắm truyền đến âm thanh nôn khan.

Tiếng dép đập vào nền đá cẩm thạch vang lên, từ trên lầu truyền đến, từ xa đến gần.

Ngôn Mặc Bạch giống như một con gió chạy vào nhà vệ sinh, nhìn thấy Tư Mộ chống tay trên bồn rửa tay, tóc buông xuống, che hết cả khuôn mặt.

Dùng tay vén tóc cô lên sau tai, lộ ra khuôn mặt tái nhợt của cô, sau khi nôn ọe, hơi thở liền hỗn hển.

“Em sao vậy?” Ngôn Mặc Bạch nhíu mày, nhỏ giọng hỏi cô, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Tư Mộ không đẩy tay anh ra, đầu nghiêng nghiêng, tựa vào cánh tay anh đang duỗi ra cọ xát, nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Ngôn Mặc Bạch nhìn không chịu nổi, càng thêm đau lòng, ôm chặt cô, xoay cơ thể cô đối mặt với mình, ngón tay lau nước mắt cô, dụ dỗ cô: “Ngoan, không khóc. Bảo bối của anh làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào, anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra...”

Nước mắt Tư Mộ chảy càng nhiều hơn, cúi đầu không để anh nhìn thấy, thì thầm nói: “Anh... anh hung dữ với em!”

Thật ra thì hoàn toàn không phải do thái độ của anh lúc này mà Tư Mộ khóc, cô không biết sao nước mắt của mình lại chảy nhiều như vậy, hơn nữa không kiềm chế được, cô cũng bất đắc dĩ. Bây giờ nghĩ lại thái độ lúc này của anh, cô càng cảm thấy uất ức.

Ngôn Mặc Bạch thở dài. Lúc này còn tức giận nhưng bây giờ nhìn thấy cô khóc thì con tức liền biến mất không còn nữa.

Vừa rồi ở trong phòng ngủ, Ngôn Mặc Bạch nhắm hai mắt, càng nghĩ càng tức giận, căn bản không thể nằm ngủ nữa. Anh nghĩ nhất định phải dạy dỗ cô cho tốt. Đang tức trong không khí liền có mùi thơm, thoang thoảng bay tới, con sâu trong bụng anh liền không an phận, kháng nghị nhưng đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy người ở dưới lầu gọi anh xuống ăn cơm?

Vì vậy con tức của Ngôn Mặc Bạch càng tăng lên, thầm đếm trong lòng từ một đến ba, nghĩ nếu cô còn không gọi anh xuống ăn cơm, chờ tí nữa khiến cô tự dứt cho anh thì anh mới tha thứ cho cô!

Nhưng anh chưa kịp làm việc mà trong lòng nghĩ thì tiếng nôn ọe từ dưới lầu vang lên.

Trong lòng hoảng sợ, lập tức đứng dậy, đi dép chạy xuống lầu.

Bây giờ nhìn cô khóc đến đau lòng, sao anh có thể tức giận chứ?

Bàn tay lau nước mắt trên mặt cô, dự đoán: “Được, là anh sai, anh không nên hung dữ với em! Anh xin lỗi!” Sau đó đưa tay sờ trán cô, cúi đầu hôn một cái nói: “Anh đưa em đến bệnh viện có được không?”

Tư Mộ lắc đầu: “Em không muốn đến bệnh viện.”

“Gọi điện thoại cho bác sĩ đến đây?”

“...” Tư Mộ hít mũi nói: “Không cần, bây giờ thoải mái một chút rồi.” Vừa mới nói xong, dạ dày lại cuộn lên, bắt đầu nôn mửa.

Ngôn Mặc Bạch dùng tay vỗ nhẹ trên lưng cô, để cô có thể dễ ỏi.

“Hay là gọi Cố Khuynh đến khám nhé!” Ngôn Mặc Bạch nhíu mày nói. Nhìn dáng vẻ khó chịu của Tư Mộ lòng anh rất đau.

Tư Mộ đột nhiên ngừng đầu, trong đầu hình như thoáng qua một ý nghĩ nhưng lại mau chóng biến mất. Lắc đầu cố gắng tìm đáp án.

Ngôn Mặc Bạch nhìn cô như vậy, càng dùng sức ôm chặt cô, hình như sợ cô sẽ ngất xỉu. Bởi vì thật sự lúc này sắc mặt cô rất kém, đôi môi trắng bệch, hai mắt uon ướt, đầm đìa đáng yêu.

Khom lưng bế cô lên đi tới phòng khách, nhẹ nhàng đặt cô lên ghế solon. Ngôn Mặc Bạch cầm điện thoại ở bên cạnh mau chóng bấm số gọi Cố Khuynh.

“Cậu nhanh qua đây, vợ tôi không khỏe, vừa rồi mới vừa ăn cơm cô ấy liền nôn mửa...”

Thật ra thì Ngôn Mặc Bạch cũng không hiểu lắm tình trạng này là thế nào, chỉ thúc giục Cố Khuynh nhanh qua đây.

Lúc Cố Khuynh nghe điện thoại thì anh ta đang xử lý một cuộc mua bán rất quan trọng, không thể rời bỏ. Nghe thấy đầu dây bên kia nói: “Không khỏe”, vì vậy hừ lạnh, không muốn để ý nói: “Mới không thoải mái một chút cậu đã bảo tôi tới cậu quá coi thường tôi!”

Ngược lại anh ta nghĩ lại lời Ngôn Mặc Bạch nói vợ anh ăn cơm liền nôn mửa?

Cố Khuynh vỗ đùi, không phải Ngôn Mặc Bạch tạo người thành công rồi chứ?

Nhưng nếu thật sự tạo người thành công thì Ngôn Mặc Bạch sẽ không gọi điện thoại cho anh ta! Anh ta không phải không biết chuyên khoa của mình, chẳng lẽ Ngôn Mặc Bạch cam lòng để một người đàn ông khác khám phụ khoa cho vợ mình sao?

Chẳng lẽ nói Ngôn Mặc Bạch căn bản cũng không biết?

Cố Khuynh hơi buồn cười thử dò xét: “Lúc trước tôi cho cậu thuốc cậu có cho cô ấy uống đúng thời gian không?”

Ngôn Mặc Bạch trầm ngâm mấy giây nói: “Chỉ có một lần không uống.”

Một lần kia là Tư Mộ giấu thuốc trong miệng, không có nuốt.

Đầu dây bên kia Cố Khuynh cười hả hê, sau đó nói: “Cậu đưa cô ấy đến bệnh viện khám đi, bây giờ tôi không rảnh, trên đầu còn một đồng lớn công việc cần phải xử lý.”

Ngôn Mặc Bạch xung phong nhận việc: “Tôi giúp cậu làm!”

Cố Khuynh nhíu mày nói: “Xe của tôi có vấn đề, gần đây không thể chạy được...”

Ngôn Mặc Bạch cắn răng nói: “Tôi có xe, cậu thích chiếc nào nói đi!”

Cố Khuynh vừa nghe liền cười híp mắt, thỏa mãn gật đầu: “Được rồi! Vậy lấy chiếc mà lần trước tôi thua đi!”

Ngôn Mặc Bạch có thể đoán được anh ta sẽ chọn chiếc xe kia. Vốn dĩ chiếc xe kia là của Cố Khuynh, sau đó Ngôn Mặc Bạch thắng lấy lại từ tay anh ta, bây giờ anh ta lại muốn lấy, theo lý thuyết Ngôn Mặc Bạch không có gì đau lòng. Nhưng mà chiếc xe kia là chiếc xe mà anh thích nhất trong tất cả các xe, bây giờ anh có thể nói là vô giá.

“Được! Hôm nào tôi sẽ lái xe sang cho cậu!” Ngôn Mặc Bạch liếc mắt nhìn Tư Mộ đang nằm trên ghế sa lon, khẽ cắn răng, nhin đau. Vợ mình vẫn quan

trọng hơn.

“Tôi không làm phiền cậu! Tôi sẽ tự mình qua!” Cố Khuynh huyết sáo tâm tình vô cùng tốt, đầu dây bên kia tổn hơi thừa lời một tiếng anh ta cũng không quan tâm.

Cúp điện thoại, Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ vào lòng, vén tóc lên tai lộ ra khuôn mặt tái nhợt của cô, Ngôn Mặc Bạch đau lòng: “Chờ một chút Cố Khuynh sẽ tới, không có chuyện gì, mặc dù cậu ta không đáng tin nhưng tay nghề rất tốt.”

Tư Mộ tựa vào vai anh, nhắm mắt lại. Đột nhiên giật mình, đẩy Ngôn Mặc Bạch ra, trừng mắt, giống như rất vui, khiến Ngôn Mặc Bạch sợ hết hồn.

Vội vàng ôm eo cô, giọng nói gấp gấp hỏi: “Sao vậy?”

Giọng nói Tư Mộ hơi run, không chắc chắn: “Em mới nôn mửa..... Ngôn Mặc Bạch, anh nói xem có phải em mang thai không?”

Ngôn Mặc Bạch cũng sợ hết hồn, bàn tay đang ôm eo cô liền trượt xuống, Tư Mộ thấp thòm trong lòng, thiếu chút nữa ngã xuống, anh lập tức ôm cô, ánh mắt đang nhìn cô dời xuống bụng cô, nhìn một lúc lâu, sau đó giương mắt lên, dừng lại trên mặt Tư Mộ.

Ánh mắt anh tràn đầy bất ngờ cùng mừng rỡ.

“Vậy chúng ta phải làm gì?” Giọng nói Ngôn Mặc Bạch hơi kích động, bây giờ đầu óc trống rỗng, tay chân luống cuống.

Cuối cùng Tư Mộ bình tĩnh một chút, đẩy Ngôn Mặc Bạch ra nói: “Đừng gọi Cố Khuynh tới, em xuống dưới nhà một chút.”

Cô muốn đi xuống mua que thử thai, xem có đúng là mang thai hay không. Bởi vì cô cũng không chắc chắn. Kinh nguyệt của cô chậm một tuần, theo lý thuyết, cho dù cô có mang thai thật cũng sẽ không nghén nhanh như vậy. Đối với phương diện này Tư Mộ cũng không hiểu lắm, xác định chắc chắn vẫn tốt hơn, tránh để thất vọng, làm trò cười cho người khác.

Ngôn Mặc Bạch hiểu ý cô, lập tức gọi điện thoại cho Cố Khuynh, giọng nói không giấu được vui sướng cùng hài lòng, nói hủy bỏ giao dịch, không cần anh ta tới, cũng không cho anh ta chiếc xe kia.

Cố Khuynh không mất hứng, giọng nói lạnh lùng: “Cậu xác định không cần tôi sang sao? Dù thật sự là mang thai cũng không thể xác định được có thể giữ hay không! Cơ thể của cậu vẫn chưa phục hồi.....”

Ngôn Mặc Bạch giật mình nắm chặt điện thoại.

Đúng vậy! Thiếu chút nữa anh quên mất, lúc trước anh nhiễm bức xạ, xem như thụ thai thành công nhưng cũng không thể chắc chắn tinh trùng có khỏe mạnh hay không.

Ngôn Mặc Bạch nắm chặt tay, dừng một lúc lâu mới ở miệng, giọng nói khàn khàn: “Bây giờ có thể kiểm tra thai nhi có khỏe mạnh hay không sao?”

Cố Khuynh thu lại nụ cười đùa giỡn lúc nãy, giọng nói trầm thấp nghiêm túc: “Phải ba tháng sau mới có thể kiểm tra.”

Ba tháng.....

Ngôn Mặc Bạch nhủ chặt chân mày, lại nghe thấy đầu dây bên kia nói tiếp: “Bây giờ tốt nhất là đưa cô ấy đi xác nhận xem có phải mang thai hay không. Nếu như cô ấy mang thai thì kiểm tra một chút, tốt nhất nên tìm một bác sĩ chuyên khoa theo dõi ghi chép thường xuyên, nếu như có gì đó khác thường có thể nhanh chóng ngưng lại.”

Sau khi Cố Khuynh nói xong, một lúc lâu cũng không nghe thấy Ngôn Mặc Bạch trả lời, biết anh ta bị lời của chính mình tác động liền nói: “Tôi lập tức tới.” Sau đó cúp máy.

Ngôn Mặc Bạch nắm điện thoại di động, đứng ở ban công sừng sốt một hồi lâu mới quay lại phòng khách. Lúc này gọi điện thoại cho Cố Khuynh nghe thấy sự khác thường, không dám để Tư Mộ nghe thấy mới đi ra ban công.

Lúc anh đi vào Tư Mộ đã thay giày chuẩn bị xuống tiệm thuốc dưới lầu, thấy Ngôn Mặc Bạch đi vào nói: “Em đi xuống một lát, rất nhanh sẽ quay về.”

Ngôn Mặc Bạch cảm thấy đau lòng, bước nhanh về phía trước nói: “Đừng đi mua que thử thai nữa, chúng ta đến bệnh viện đi!.....Cố Khuynh nói sẽ tới ngay lập tức.”

Tư Mộ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không phải vẫn chưa xác định sao, hay là đừng đến bệnh viện, em xuống tiệm thuốc mua que thử thai về thử trước đã.”

Nếu như không có thai, huyền não nhiều người như vậy chẳng phải rất mất mặt sao?

Cô không muốn!

Ngôn Mặc Bạch ôm eo cô, khẽ hôn cô: “Không có chuyện gì, anh đã nói với bác sĩ, làm kiểm tra riêng, nếu như thật sự không mang thai sẽ không dám giấu cậu em cũng sẽ giữ bí mật.”

Tư Mộ gật đầu, đồng ý đến bệnh viện. Dù sao ở bệnh viện kiểm tra, xác suất chính xác cao hơn, que thử thai cũng có lúc không đúng.

Nhưng mà anh mới nói Cổ Khuynh sẽ tới ngay lập tức?

Tư Mộ thấp thỏm trong lòng, vội vàng hỏi: “Cổ Khuynh tới đây làm gì? Ngón Mặc Bạch anh sẽ không để anh ta một mình kiểm tra em chứ?”

Tư Mộ đỏ mặt, đánh chết cô cũng không muốn để một người đàn ông kiểm tra, mặt mặt không nói, bị người ta nhìn thấy hết thì còn gì để nói nữa! Nếu Ngón Mặc Bạch dám để cô đi khẳng định cô sẽ nhổ nước miếng vào mặt anh.

Lúc này trong lòng Ngón Mặc Bạch rối bời, căn bản không nghĩ tới vấn đề kia. Chỉ cho rằng Tư Mộ cũng giống mình lo lắng đứa bé không khỏe mạnh, liền dụ dỗ cô: “Ngaoan! Tay nghề của Cổ Khuynh rất tốt, có cậu ấy ở đây, không cần sợ. Chúng ta cũng không cần lo lắng! Chờ ba tháng sau có kết quả lại nói. Anh nhất định sẽ cố gắng hết sức giữ lại cục cưng của chúng ta.”

Tư Mộ càng nghe càng mơ hồ, cuối cùng nghe hết trong lòng càng lo lắng, ngẩng đầu nhìn anh: “Ngón Mặc Bạch, anh vừa mới nói gì? Cái gì chờ ba tháng sau có kết quả lại nói? Cái gì hết sức giữ cục cưng của chúng ta? Anh nói cho em biết rốt cuộc có chuyện gì?”

Ngón Mặc Bạch thế mới biết mình lỡ lời nhưng sớm hay muộn thì cô cũng biết chuyện này, vì vậy cũng không giấu cô nữa: “Vừa rồi lúc gọi điện thoại cho Cổ Khuynh, cậu ấy nói, lúc trước anh đã bị nhiễm bức xạ, đối với vấn đề sinh con có ảnh hưởng, bây giờ không biết thai nhi có khỏe mạnh hay không, cần phải kiểm tra. Sau khi thai nhi ba tháng mới có thể biết kết quả.....”

Lúc nói những lời này tay Ngón Mặc Bạch vẫn ôm eo cô, ôm rất chặt, chỉ sợ cô không chịu nổi đã kích, xảy ra vấn đề gì.

Quả nhiên, anh vừa nói xong, Tư Mộ liền bắt đầu kích động, giùng giàng vừa khóc vừa gào: “Không, sao lại không khỏe mạnh chứ? Chúng ta vất vả lắm mới có thai, sao lại không khỏe mạnh chứ? Ngón Mặc Bạch, nhất định là Cổ Khuynh nói bậy, anh đừng tin anh ta.....” Tư Mộ nắm áo Ngón Mặc Bạch khóc to.

Ngón Mặc Bạch ôm eo cô, dụ dỗ thế nào cô cũng không bình tĩnh được, lúc này chuông cửa vang lên có lẽ là Cổ Khuynh tới?

Ngón Mặc Bạch ôm Tư Mộ ra cửa.

Cổ Khuynh đứng ở cửa, ấn chuông cửa một lúc, không thấy ai ra mở cửa, đang định tiếp tục ấn, cửa liền mở ra. Nhìn thấy Ngón Mặc Bạch ôm vợ đi ra, kinh ngạc tròn to hai mắt, lúc phát hiện vợ anh vừa khóc vừa gào thì nhủ mày.

“Mặc Bạch, nghĩ cách để cô ấy bình tĩnh lại, tình huống bây giờ vẫn chưa ổn định, tâm tình cô ấy không thể quá kích động. Dù có mang thai cũng nghi ngờ không ổn định, cô ấy nào loạn như vậy sẽ dễ sảy thai.” Cổ Khuynh nhìn Ngón Mặc Bạch đi ra, thuận tay giúp anh đóng cửa, sau đó nhìn người trong lòng anh, nhủ mày nói.

Ngón Mặc Bạch thở dài, anh không có cách nào, quay lại hỏi Cổ Khuynh: “Có thể cho cô ấy một liều thuốc an thần không?”

Cổ Khuynh lắc đầu: “Thuốc an thần tôi đem theo tính kích thích quá cao, nếu cho cô ấy dùng đối với thai nhi không tốt.”

Ngón Mặc Bạch bắt đầu dĩ ôm chặt người trong lòng lại dụ dỗ.

Tư Mộ tự mình bình tĩnh bởi vì cô nghe thấy Cổ Khuynh nói: “Nếu như không muốn có đứa bé thì cứ tiếp tục làm loạn!”

Một câu nói này quả nhiên có tác dụng hơn thuốc an thần!

Tư Mộ đỏ mặt nhìn Cổ Khuynh, mặt đầy nước mắt hỏi Cổ Khuynh: “Anh có cách có thể đảm bảo giữ được cục cưng cho tôi sao? Nếu như thật sự mang thai.....”

Ngón Mặc Bạch nhìn bộ dáng đáng thương của cô, nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của cô, đau lòng liền nhẹ nhàng ôm chặt cô vào lòng.

Cổ Khuynh cũng hơi xúc động, dù sao đứa bé cũng là con của người anh em của mình, nếu như anh ta có năng lực sao anh ta lại không muốn giữ chứ?

Lúc này, chỉ thấy anh lắc đầu một cái, sắc mặt nặng nề: “Tôi không dám đảm bảo 100% tôi có thể giữ được đứa bé. Nếu như thai nhi khỏe mạnh, tôi sẽ hết sức giữ được. Nếu như thai nhi không khỏe mạnh, cô cảm thấy, cô sinh ra có phải là hại đứa bé không?”

Tư Mộ khò sở, tay nắm chặt áo Ngón Mặc Bạch, vùi đầu vào ngực tay anh.

Cổ Khuynh nói tiếp: “Thật ra thì cũng sẽ không bi quan như thế, bây giờ quan trọng nhất chính là đến bệnh viện kiểm tra, xác định xem có phải mang thai hay không. Nếu như thật sự mang thai vậy sẽ tiến hành kiểm tra theo dõi.”

Ngón Mặc Bạch nhỏ giọng dụ dỗ Tư Mộ, để cô ngưng khóc, đừng đau lòng, dù không thể giữ đứa bé vậy thì chờ anh bồi dưỡng cơ thể khỏe mạnh, sau này bọn họ vẫn có thể có con. Hoặc là nói dù thật sự không thể giữ đứa bé, nếu cô thích bọn họ cũng có thể nhận con nuôi.

Tư Mộ khóc một lát, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Ngón Mặc Bạch, hai ánh mắt vừa chạm nhau, trong mắt anh đều là đau lòng cùng cực chiều, toàn tâm toàn ý chỉ có một mình cô.

Tư Mộ nhói lòng.

Thật ra thì trong lòng Ngôn Mặc Bạch cũng không dễ chịu không phải sao? Anh đau lòng không phải sao?

Tất cả đều bởi vì cơ thể anh mới khiến đứa bé không khỏe mạnh, nếu như đời này không thể có con, nhà họ Ngôn ngăn cản cũng bởi vì anh.

Tư Mộ nghĩ Ngôn Mặc Bạch đang tự trách mình?

Vậy cô phải an ủi anh chứ không phải ở đây gào khóc om sòm.

Tư Mộ cọ xát vào khuỷu tay Ngôn Mặc Bạch nói: “Ngôn Mặc Bạch, thật xin lỗi! Em không nên làm loạn như vậy.”

Ngôn Mặc Bạch nghe thấy liền sững sờ, nghi hoặc nhìn cô, không biết tại sao đột nhiên cô lại nói xin lỗi, chỉ là nghe thấy giọng nói nức nở của cô khiến anh đau lòng nhũn chặt chân mày.

Lại nghe thấy cô nói tiếp: “Em sẽ ngoan ngoãn đến bệnh viện làm kiểm tra, nếu ba tháng sau phát hiện thai nhi không khỏe mạnh, em sẽ phối hợp, phá thai. Sau đó chờ cơ thể anh khỏe lại chúng ta lại có con. Hu Hu Hu.....Ngôn Mặc Bạch, em không ép anh, em cũng không nên đựng anh ngã, muốn có con sớm một chút.....”

Câu nói sau cùng nghẹn ngào, không ngờ khóc lớn lên.

Ngôn Mặc Bạch bắt đầu nhìn Cố Khuynh, sau đó tiếp tục an ủi người trong lòng. Thật ra thì trong lòng đã sớm xúc động, mềm nhũn.

“Được rồi, đừng nói lung tung nữa, có muốn đến bệnh viện không? Tôi còn bận việc?” Cố Khuynh ho khan, không chịu nổi bộ dáng thâm trầm của hai người này, không nhịn được liền thúc giục.

Lên xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Ngôn Mặc Bạch đã gọi điện thoại trước cho bác sĩ, đặc biệt chuẩn bị đồ kiểm tra, chỉ chờ bọn họ đến.

Bác sĩ đã đứng sẵn ở cửa chờ, xe Ngôn Mặc Bạch vừa đến bác sĩ liền nghênh đón. Vốn dĩ bọn họ chuẩn bị xe đẩy, thấy Ngôn Mặc Bạch ôm người đi tới, chuẩn bị dùng xe đẩy đi đón, ai biết Ngôn Mặc Bạch trực tiếp ôm người đi ngang qua bọn họ, sai bước đi về phía trước, đi vài bước thấy người phía sau chưa cử động liền trầm mặt quay về phía sau hướng về đám người kia nói: “Đứng trơ ra đó làm gì? Còn không dẫn đường?”

Đám người sau lưng mới lo lắng đuổi theo.

Một bác sĩ được an bài nghênh đón không biết bởi cảnh người này nhưng nhìn thể này cũng có thể đoán là người giàu, lai lịch không nhỏ. Nhưng khi sắp xếp cũng không thông báo rõ là bệnh gì, vì vậy hỏi bác sĩ đi bên cạnh “rốt cuộc người phụ nữ đó bị bệnh gì?” Nhìn vẻ mặt anh tuấn khí phách của người đàn ông kia, cô ta không khỏi phỏng đoán, không phải là bệnh gì nghiêm trọng chứ?

Bác sĩ bị hỏi mặt biến sắc, sau đó nhỏ giọng nói: “Nghe nói tôi kiểm tra xem có thai hay không?”

Bác sĩ vừa mới hỏi không thể tin mờ to mắt “à” một tiếng, sau đó bị bác sĩ đi bên cạnh nhìn với ánh mắt cảnh cáo, im miệng. Nhìn người đàn ông đi phía trước khần trương cùng hoảng sợ cô ta còn tưởng là bệnh gì nặng! Chỉ là người đàn ông này rất anh tuấn rất phong độ!

Đi thẳng đến phòng kiểm tra đặc biệt đã có các bác sĩ chờ sẵn, đó là bác sĩ quyền uy nhất khoa sản.

Ngôn Mặc Bạch đưa người đi vào, sau đó quay đầu hướng về hai bác sĩ lúc này lăm nhăm nói: “Bắt đầu từ bây giờ, tôi không muốn nhìn thấy các người.”

Hai bác sĩ này kinh ngạc lại còn có chút buồn cười nhưng kiêng dè trước người đàn ông đầy khí thế này, bọn họ không dám biểu hiện ra.

Vốn dĩ hai cô là bác sĩ ở đây, chăm chỉ cần cù đã nhiều năm, biểu hiện ưu tú, có hi vọng thăng chức. Mà người đàn ông trước mặt này mặc dù là người có tiền cũng không thể ở đây nói “Tôi nhìn hai người thấy không thoải mái” thì người ta phải ngay lập tức biến mất?

Ngôn Mặc Bạch nói xong liền xoay người vào phòng kiểm tra, đóng chặt cửa.

Đề lại hai nữ bác sĩ ở ngoài nhìn nhau trong chốc lát, sau đó nhìn nhau cười, quay về phòng làm việc.

Họ không thể ngờ tới sau khi quay về phòng làm việc chờ đợi các cô chính là thông báo xa thai.

Họ cũng chỉ là nghe được điện thoại của chủ nhiệm khoa thông báo, sau đó bao quát một chút, làm sao có thể nghĩ tới hậu quả lại nghiêm trọng như vậy?

Thông báo xa thai cũng là chủ nhiệm khoa đưa ra, lúc trước cô ta đã đồng ý với Ngôn Mặc Bạch sẽ bảo mật kết quả Ngôn Mặc Bạch vừa tới đã bắt được người khác nói lung tung về anh. Làm sao cô ta còn thể diện nhìn Ngôn Mặc Bạch chứ?

Trong phòng kiểm tra, Tư Mộ nằm trên giường, Ngôn Mặc Bạch đi theo chủ nhiệm khoa vào phòng làm việc. Ngôn Mặc Bạch không kịp chờ hỏi: “Không phải cô ấy thật sự mang thai chứ?”

Bác sĩ gật đầu.

“Có thai hơn một tháng rồi, thời kỳ ba tháng đầu thai kỳ tốt nhất không nên trải qua cuộc sống tình dục, nếu không rất dễ sảy thai.”

Bác sĩ gần năm mươi tuổi kinh nghiệm rất nhiều, lúc nói những lời này sắc mặt dĩ nhiên rất bình tĩnh. Nhưng sắc mặt Ngôn Mặc Bạch lại không dễ nhìn.

Tôi hôm qua không phải là quá kịch liệt chứ?

Còn có những đêm hôm trước, có thể nói là rất tuyệt vời, giày vò Tư Mộ lần qua lần lại mấy lần. Lúc ấy rất sáng khoái cực kỳ mất hồn, bây giờ nghĩ lại trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Không thể trải qua cuộc sống tình dục, vậy sự kịch liệt lúc trước của anh không có ảnh hưởng gì chứ?

Ngôn Mặc Bạch trong lòng sóng to gió lớn, sắc mặt lạnh lùng hỏi: “Vậy bây giờ thai nhi thế nào?”

“Có dấu hiệu sảy thai, tôi kê đơn thuốc an thai cho cô ấy, trong khoảng thời gian này nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi.”

Sau đó dặn dò những thực phẩm cần kiêng kỵ, sau khi Ngôn Mặc Bạch gật đầu mấy cái Cố Khuynh liền đi vào.

Sắc mặt Ngôn Mặc Bạch trầm tĩnh nhìn anh ta nói: “Cần phải làm những kiểm tra gì, cậu cứ phân phó cho bác sĩ làm, cậu chỉ cần xem báo cáo là được.”

Mặc dù Cố Khuynh lấy tư cách là bác sĩ khám bệnh cho Tư Mộ nhưng Ngôn Mặc Bạch vẫn không muốn người đàn ông khác đụng vào vợ mình, dù người đàn ông kia là bác sĩ, dù bác sĩ kia là Cố Khuynh, Ngôn Mặc Bạch cũng không muốn.

Cố Khuynh nhún nhún vai, anh ta cũng không sao cả, anh ta chỉ cần chỉ đạo bác sĩ làm nhưng anh ta hơi khinh thường liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch, có cần phải hẹp hòi như vậy không?

Giăng co một lúc lâu, sau khi có báo cáo kết quả, Cố Khuynh cầm báo cáo trên tay, nhìn số liệu trên báo cáo càng nhúu chặt chân mày không buông khiến Ngôn Mặc Bạch thấp thỏm lo âu.

“Thế nào?” Ngôn Mặc Bạch hỏi.

Cố Khuynh lắc đầu, đáng vẻ nghi hoặc không hiểu: “Tại sao có thể như vậy?”

Thấy anh ta nói như vậy, Ngôn Mặc Bạch càng thêm sợ hãi, vội vàng hỏi rốt cuộc thế nào. Lại thấy Cố Khuynh sờ cằm tự lẩm bầm: “Không thể nào? Đã xác định là mang thai, các số liệu trong cơ thể cô ấy vẫn không thay đổi? Chẳng lẽ kiểm tra sai?”

Là một người có ba mươi năm kinh nghiệm, được đánh giá là người có quyền uy nhất thành phố A, giờ phút này bị nghi ngờ kiểm tra sai, lại còn là một người đàn ông trẻ như vậy, dĩ nhiên bà không thể tha thứ.

“Tôi dám dùng danh dự của mình đảm bảo, kết quả kiểm tra của tôi không có vấn đề.” Nói xong chủ nhiệm khoa khinh thường lườm anh ta, sau đó hừ lạnh, thật là, đúng là đàn ông chỉ có thể nhìn không thể dùng, chỉ là một cái xác không có một chút học vấn nào lại dám chất vấn vấn đề kỹ thuật của bà ta.

Cố Khuynh cũng không so đo với bà ta, đối với phương diện phụ khoa, anh ta cũng không phải là chuyên gia nhưng những số liệu này quả thật anh ta hiểu. Chỉ là anh ta tôn trọng vị chủ nhiệm khoa này, nếu như bà có thể dùng danh dự bảo đảm vậy thì là thật chứ không phải giả.

Cố Khuynh xin lỗi chủ nhiệm khoa, sau đó đưa kết quả báo cáo tới trước mặt bà, chỉ vào một hàng số liệu nói: “Bà xem, bình thường những người mang thai thì nhất định những số liệu này sẽ cao lên nhưng cô ấy không có lên cao ngược lại xuống thấp mấy điểm, đây là tình huống gì?”

Chủ nhiệm khoa nghiêm túc nhìn một chút, sau đó càng nhúu chặt chân mày. Nghiên cứu hồi lâu nói: “Đúng là hơi kỳ quái.” Sau đó dùng ánh mắt tán thưởng quan sát Cố Khuynh, xem ra không phải là người không có học vấn!

“Như vậy đi, ba tháng đầu, cách ba ngày cậu đưa cô ấy đến đây làm kiểm tra một lần.” Chủ nhiệm khoa nói với Ngôn Mặc Bạch, sau đó nghiêm túc hỏi: “Có phải cậu từng bị nhiễm bức xạ hay không?”

Ngôn Mặc Bạch kinh ngạc nhúu mày sau đó gật đầu.

“Nếu như vậy thì không có gì kỳ quái. Trải qua gần đây phải không? Các hạng chỉ tiêu của cơ thể cậu vẫn chưa phục hồi, có thể sẽ ảnh hưởng tới thai nhi. Chỉ là ba tháng sau mới có thể kiểm tra ra thai nhi có khỏe mạnh hay không, các người phải chuẩn bị tư tưởng, nếu như thai nhi bị ảnh hưởng, đề nghị hai người phá thai, tránh sau này đứa trẻ bị dị dạng... ..hậu quả không khỏe mạnh.” Chủ nhiệm khoa nghiêm túc nói với Ngôn Mặc Bạch.

Lúc trước bà cũng đã từng nghiên cứu vấn đề này, lúc đó bà được bệnh viện cử sang Anh tiến hành trao đổi y học, có nghiên cứu vấn đề ảnh hưởng của nhiễm bức xạ hóa học đối với con người, bà học mấy tiết, sau khi về nước liền tự mình tìm hiểu nghiên cứu thông qua sách vở, tình huống thế này cũng không có gì xa lạ, may là bà gặp được. Đổi lại nếu là những bác sĩ khác nhất định chưa biết sự việc thế nào.

Ngôn Mặc Bạch thấy bác sĩ nói giống Cố Khuynh, liền gật đầu. Cố Khuynh tìm một bác sĩ tiến hành theo dõi ghi chép đầy đủ vậy thì chỉ định bác sĩ này

đi, xem ra bà đối với vấn đề này từng nghiên cứu qua.

Tư Mộ nằm im trên giường bệnh, sau khi biết mình có thai, trong lòng liền lo lắng, vốn dĩ cô luôn mong mỏi có thai, bây giờ lại không biết thế nào đối mặt.

Cô vẫn chưa biết kết quả kiểm tra thế nào. Từ lúc Ngôn Mặc Bạch lấy máu cùng nước tiểu đi xét nghiệm đến bây giờ vẫn chưa về. Lúc này Ngôn Mặc Bạch còn ở cùng cô, Cố Khuynh gọi anh đi chắc là có chuyện gì đó. Vốn dĩ cô cũng không cảm thấy mình có gì không tốt, tuy nhiên bị Ngôn Mặc Bạch nghiêm nghị yêu cầu cô nằm trên giường nghỉ ngơi. Nói là bác sĩ dặn dò, vì đứa bé nên cô nhịn.

Nhưng lần qua lần lại, trong lòng thấp thỏm lo âu, sợ có tin tức xấu truyền đến.

Nhiều lần muốn xuống giường ra ngoài tìm Ngôn Mặc Bạch lại nghĩ tới lời cảnh cáo của Ngôn Mặc Bạch, vì vậy chỉ có thể nằm trên giường thấp thỏm, mắt nhìn chăm chăm cửa, lo lắng chờ Ngôn Mặc Bạch quay lại.

Hồi lâu, cửa phòng bị đẩy ra, Ngôn Mặc Bạch, Cố Khuynh còn có nữ bác sĩ kia đi vào, Tư Mộ lập tức ngồi dậy, còn chưa lên tiếng, liền bị Ngôn Mặc Bạch bước nhanh tới, trầm mặt ấn cô nằm xuống: “Ngoan ngoan nằm im!”

Tư Mộ vội vàng hỏi: “Kết quả kiểm tra thế nào?”

Ngôn Mặc Bạch đem những lời bác sĩ vừa nói lặp lại một lần với cô.

Không cần phải giấu cô, dù sao cô cũng đã biết, kết quả kiểm tra không ngoài dự đoán của Cố Khuynh, chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp là được.

Mặc dù Tư Mộ đã chuẩn bị tâm lý nhưng kết quả kiểm tra không ra vẫn cảm thấy may mắn trong lòng. Bây giờ hy vọng duy nhất tan vỡ, không thể không tiếp nhận thực tế, trong lòng vô cùng khó chịu.

Bác sĩ một lần nữa dặn dò những điều cần chú ý với Tư Mộ, lúc nói đến chuyện không được trải qua cuộc sống tình dục, Tư Mộ liền đỏ mặt hận không thể kiểm cái hổ chui xuống. Cố Khuynh ở một bên xấu bụng cười, Tư Mộ càng đỏ mặt.

Cô nhìn chăm chăm Ngôn Mặc Bạch đang ngồi bên cạnh nắm tay cô, hận không thể một cước đạp anh bay ra ngoài!

Đều do anh!

Nhất định là vừa rồi lúc kiểm tra bác sĩ nhìn thấy chỗ đó sưng đỏ cho nên mới nói như vậy?

Đều do tên khốn này không biết kiểm chế, mỗi lần đều giày vò cô đến chết cũng không bỏ qua.

Thật là mất mặt.....

Trừ cứ vài ngày đến làm kiểm tra một lần ngoài ra không có vấn đề khác cho nên không cần nằm viện.

Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ lên xe, Ngôn Mặc Bạch hỏi: “Có muốn về nhà ba mẹ nghỉ ngơi một thời gian không?”

Ngôn Mặc Bạch nghĩ, bây giờ Tư Mộ mang thai, cần bổ sung dinh dưỡng, nếu về nhà mẹ đẻ tối thiểu có mẹ vợ nấu canh, nấu đồ ăn ngon. Nhưng Ngôn Mặc Bạch nói xong lại hơi do dự, dù sao món canh cá hôm qua làm cho anh sợ hãi. Mặc dù trước đây vẫn cảm thấy rất sáng khoái, rất tăng lực, lần sau còn muốn uống nhưng bây giờ Tư Mộ có thai, anh không thể làm càn nữa.

Tư Mộ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không cần.”

Bây giờ vẫn chưa thể xác định được có thể giữ thai nhi hay không, nếu bây giờ về cho ba mẹ biết, tất nhiên bọn họ sẽ rất vui nhưng nếu ba tháng sau, kết quả kiểm tra thai nhi không khỏe mạnh, không thể giữ lại vậy không phải là mất vui sao? Không bằng không cho bọn họ biết, chờ ba tháng sau có kết quả, có thể giữ lại liền nói cho bọn họ biết, nếu không thể giữ vậy xem như cô chưa từng có.

Ngôn Mặc Bạch nhìn vẻ mặt buồn thiu của cô, nghiêng người hôn cô một cái nói: “Đừng nghĩ nhiều, ba tháng sau mới có kết quả. Bác sĩ cũng đã nói, đứa bé có tỷ lệ khỏe mạnh là 70%, không cần phải quá lo lắng.”

Tư Mộ biết, Ngôn Mặc Bạch chỉ giả bộ ngu an ủi cô mà thôi, 70% có thể nói phần thắng rất lớn sao? Còn có 30% tỷ lệ không khỏe mạnh thì sao?

Chỉ cần vừa nghĩ tới đứa bé không khỏe mạnh, bọn họ mất đi cục cưng Tư Mộ liền cảm thấy đau đớn.

Ngôn Mặc Bạch nhéo mặt cô nói: “Em muốn ăn gì? Chúng ta đến Thu Ý, bảo phòng bếp làm một phần ăn đặc biệt cho em.”

Trưa hôm qua sau khi ăn một chút xiu đến bây giờ màn đêm đã buông xuống, Tư Mộ vẫn chưa ăn gì, buổi trưa cô nấu mì cũng mới chỉ ăn có chút xiu đều nôn ra hết, bây giờ dạ dày trống rỗng.

“Muốn ăn cháo do anh tự nấu.....” Tư Mộ nhìn Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng nói.

Chương 106: Có Muốn Trải Nghiệm Một Chút Kích Thích Hơn Không?

Editor: Lavender89

Ngôn Mặc Bạch ngăn người, sợ rằng mình nghe lầm, cười chồm chồm hỏi lại lần nữa, Tư Mộ gật đầu cười nói: “Em muốn ăn cháo anh nấu, em chưa từng ăn com do anh nấu! Lần trước anh xào rau bị cháy, không ăn được, vậy lần này đơn giản một chút, nấu cháo đi!”

Tư Mộ nghịch ngợm trừng mắt nhìn anh: “Đừng nói với em, đường đường là một công tử họ Ngôn mà ngay cả cháo cũng không biết nấu?”

Ngôn Mặc Bạch cung chiều nhìn cô, bàn tay nắm chặt tay cô: “Được, nếu như em không ghét bản thiếu gia sẽ đáp ứng em. Đến lúc đó không thể nuốt được em cũng đừng trách anh!”

Tư Mộ nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Nếu như thật sự không thể nuốt vậy thì phải chịu đựng. Nếu vẫn không thể ăn vậy thì cố gắng nhịn cho đến khi ăn được mới thôi. Không thể phụ lòng chăm sóc của chồng.”

Tư Mộ nói hết sức phóng khoáng, hoàn toàn quên mất điều khoản trách nhiệm của người làm vợ trong hợp đồng mà cô ký trước khi kết hôn.

Ngôn Mặc Bạch nhủ mảy, hoàn toàn không để ý bản thân bị cô biến thành một phục vụ, chỉ cần cô có thể cười rục rờ là tốt rồi.

Hai người đến quầy rượu Thu Ý mượn phòng bếp.

Quán rượu Thu Ý kinh doanh đồ ăn Trung Quốc cùng nhà hàng Tây nên có phòng bếp riêng.

Ngôn Mặc Bạch mượn phòng bếp của nhà hàng Tây bởi vì chỗ đó tương đối sạch sẽ, không có nhiều khói dầu.

Bây giờ đang là giờ cao điểm ăn com, Ngôn Mặc Bạch đi vào yêu cầu tất cả mọi người trong phòng đi ra ngoài, sau đó thông báo với quản lý, tối nay nhà hàng Tây đóng cửa. Các món ăn đã được nấu xong đang chuẩn bị bụng cho khách đều bị ngừng lại, chỉ có thể xin lỗi khách hàng. Mời đến nơi khác ăn com hoặc sang ăn các món Trung Quốc.

Các món ăn của Thu Ý đều có mùi vị rất ngon, cho nên mỗi ngày khi đến giờ com hầu như không còn chỗ trống.

Quản lý ở bên ngoài nhận được thông báo không khỏi lau mồ hôi, hôm nay đóng cửa đoán chừng doanh thu bị giảm rất nhiều nhưng ai bảo anh ta là chủ của Thu Ý chứ? Chút tiền như vậy ai mà để ý chứ?

Tất cả những người ở trong phòng bếp sau khi bị Ngôn Mặc Bạch đuổi ra ngoài cũng hơi “sững sờ” khó hiểu, ông chủ muốn làm gì chứ?

Trong suy nghĩ của bọn họ Ngôn Mặc Bạch là một công tử cao ngạo không bao giờ đụng vào khói lửa. Bây giờ tự nhiên lại muốn vào bếp?

Cũng có nhiều người muốn núp vào cửa nhìn lén nhưng khi ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch lướt qua đều giật mình lùi về sau, sau khi Ngôn Mặc Bạch giải phóng mặt bằng ở cửa sạch sẽ liền xắn tay áo chuẩn bị cầm dao.

Nói đến dùng dao thì anh cực kỳ thuần thục, có thể gọt táo bằng một tay, vỏ mỏng mà không đứt, hơn nữa còn có thể chia thành tám phần, còn bỏ hạt. Ngôn Mặc Bạch đã từng biểu diễn kỹ thuật này cho Tư Mộ xem, sau đó, mỗi lần muốn ăn táo liền muốn Ngôn Mặc Bạch gọt cho cô ăn.

Cầm dao trong phòng bếp quay một vòng, hơi khó hiểu hỏi Tư Mộ: “Anh cần phải cắt cái gì?”

Tư Mộ ngồi ở một bên nhìn Ngôn Mặc Bạch đi tới đi lui, hơi buồn cười nói: “Nấu cháo, đầu tiên anh phải lấy gạo! Đầu tiên hầm cháo, sau đó cắt một chút thịt nạc băm nhỏ bỏ vào, hầm một lúc là xong rồi, rất là dễ.”

Mặc dù Tư Mộ nói rất dễ dàng nhưng khi Ngôn Mặc Bạch làm lại cảm thấy không dễ dàng chút nào.

Lúc đang gạo, Ngôn Mặc Bạch không biết phải cho bao nhiêu, Tư Mộ không chú ý anh liền múc một chén to bỏ vào nồi.

Sau đó là vo gạo, Ngôn Mặc Bạch vo quá nhiều nước, sau khi chất nước khiến rất nhiều gạo trôi ra ngoài. Kết quả vốn dĩ rất nhiều gạo bị anh rửa chỉ còn một nửa, vừa đủ nấu.

Nên để nhiều nước là do Tư Mộ hướng dẫn mới có thể hoàn thành.

Lúc bỏ vào nồi nấu Ngón Mặc Bạch còn không biết xấu hổ há hê nhìn Tư Mộ, có cảm giác rất thành công. Tư Mộ khẽ cười.

Sau khi rửa sạch thịt, Ngón Mặc Bạch cầm dao, động tác nhanh chóng cắt rồi băm nhỏ thịt, quay đầu vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt say mê của Tư Mộ đang nhìn mình, anh khẽ nhếch môi ý như muốn nói “Em xem, anh rất lợi hại phải không! Có phải em đang khen anh không!”

Tư Mộ ngồi trên ghế nhìn Ngón Mặc Bạch, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

Ngón Mặc Bạch rửa tay sạch sẽ, ôm Tư Mộ ngồi trên đùi mình, để cô quay mặt về phía anh, tay ôm eo cô, mặt cọ vào ngực cô nói: “Màn biểu diễn vừa rồi của anh thế nào? Thủ thuật rất lợi hại phải không?”

Anh giống như một đứa bé cao ngạo đang chờ lời khen ngợi, Tư Mộ đưa tay ôm mặt anh, hôn lên trán anh một cái như là phần thưởng nói: “Rất lợi hại!”

Chỉ một nụ hôn như vậy lại còn là hôn lên trán làm sao Ngón Mặc Bạch có thể thỏa mãn chứ? Ánh mắt trầm xuống, đôi môi tiến lại gần cô nói: “Cái đó không tính, hôn ở đây!”

Tâm tình Tư Mộ rất tốt, nhìn anh có thể vì cô mà nấu cháo liền thỏa mãn anh, đôi môi ngọt như mật hôn đôi môi anh. Vốn dĩ chỉ muốn hôn một cái rồi thôi lại bị Ngón Mặc Bạch dùng tay giữ gáy, khiến cho cô tiếp tục hôn, chiếc lưới linh hoạt của anh liền bò vào quần lấy lưới cô, không chịu buông lỏng, triển miên một lúc lâu, khiến cô không thờ được mới thả ra.

Đôi mắt Ngón Mặc Bạch sáng ngời nhìn đôi môi của cô bị hôn đến sưng đỏ nói: “Tại sao lần nào hôn cũng không thờ được? Giống như có thể giết chết người vậy, đoán chừng chỉ có thể xảy ra với em.”

Tư Mộ thờ hôn hên trùng mắt nhìn anh, bàn tay khẽ nhéo vào hông anh, chỉ đến khi anh gào khóc kêu la cô mới buông tay.

“Hừ, không phải anh cũng có nhược điểm sao? Đắc ý gì chứ!”

Ngón Mặc Bạch u ám, cúi đầu cắn một cái vào chiếc cổ trắng nõn của cô, đầu lưỡi còn vô cùng khiêu khích liếm liếm.

Anh nhìn người con gái đang ngồi trên đùi mình, trong lòng thầm nghĩ, không phải ai cũng có thể gần gũi với anh như cô, anh càng không dễ dàng để người khác có thể tìm ra điểm yếu của anh để hại anh. Chỉ có cô mới có thể làm như vậy.

Nồi cháo trên bếp đã bắt đầu sôi ừng ực, Ngón Mặc Bạch định đứng dậy bỏ thịt bò vào, Tư Mộ ôm lấy anh nói: “Chờ một lát, phải để cháo sôi một lúc nữa.”

Khoảng nửa tiếng sau, cháo bắt đầu trở nên đặc, Tư Mộ nói Ngón Mặc Bạch cho thịt bò cùng muối vào, sau đó khuấy đều để mười phút, lúc này cháo đã chín cả phòng đều thơm nức mùi cháo.

Ngón Mặc Bạch kéo Tư Mộ đến trước bàn, chuẩn bị ăn cơm.

Tư Mộ nhìn lướt xung quanh một vòng sau đó nói với Ngón Mặc Bạch: “Chúng ta lên phòng ngồi ăn đi, đừng cản trở công việc của bọn họ.”

Lúc Ngón Mặc Bạch đuổi mọi người ra khỏi phòng bếp, Tư Mộ nhìn thấy những ánh mắt tò mò quan sát của những người đó liền muốn đưa Ngón Mặc Bạch rời khỏi đây. Nhưng lại suy nghĩ tới cũng đã tới hơn nửa phải làm người xấu là Ngón Mặc Bạch vì vậy liền tự nhiên đi vào phòng bếp, kéo ghế ngồi ở một bên.

Bây giờ cháo đã nấu xong không cần phải dùng đến phòng bếp nữa nên muốn về phòng 1818 ăn, không ai quấy rầy, phong cảnh cũng đẹp, tốt hơn hết là trả lại phòng bếp cho bọn họ tiếp tục công việc. Chậm một hai tiếng không biết sẽ mất bao nhiêu tiền, nếu Ngón Diệu Thiên biết sẽ tức giận đến thế nào?

Ngón Mặc Bạch không có ý kiến gì đối với đề nghị của cô, vô cùng vui vẻ gật đầu, sau đó cầm khay đặt nồi cháo lên, Tư Mộ lấy hai bộ đồ ăn, Ngón Mặc Bạch nói: “Cầm một bộ là được.”

“Anh không ăn sao?” Tư Mộ nhú mày nhìn anh. Ngón Mặc Bạch không lên tiếng, Tư Mộ liền hiểu chỉ cầm một bộ. Đường như anh đoán mình không thể ăn cháo do bản thân mình nấu cho nên chỉ lấy một bộ đồ ăn.

Lúc cho muối vào Tư Mộ cũng đứng ở bên cạnh nhìn, đoán chừng sẽ không mặn lắm, mặc dù Ngón Mặc Bạch rắc mấy thìa muối nhưng phần lớn là rắc ở viền bên ngoài, chỉ có một ít muối ở giữa. Mà sau khi cháo đã nấu xong cũng không có ai nếm thử nên không biết mùi vị thế nào.

Ngón Mặc Bạch mở cửa phòng bếp liền thấy một đoàn người đứng ở bên ngoài, đều là nhân viên của quán ăn Thu Ý, mọi người đều đang nói chuyện rất vui.

Sau khi thấy Ngón Mặc Bạch đi ra mặc dù rất cả đều im lặng nhưng mọi ánh mắt đều len lén nhìn bọn họ, đoán chừng sau khi Tư Mộ rời đi bọn họ lại bắt đầu tiếp tục chụm đầu lại nói chuyện.

Nhân viên phục vụ cúi đầu đi tới, đứng cách xa Ngón Mặc Bạch hai mét nhỏ giọng nói: “Anh Ngón, tôi giúp anh bùng lên!”

Cô là nhân viên chuyên bùng món ăn ra ngoài nên chuyện này cô rất thông thạo, bây giờ Ngón Mặc Bạch tự mình bùng đĩa là muốn cho cô nghĩ việc sao? Mặc dù trên người Ngón Mặc Bạch toát ra khí thế mạnh mẽ nhưng cô vẫn phải liềm mạng bước tới.

Ngôn Mặc Bạch không nhìn cô cứ như vậy bước đi, Tư Mộ đi theo phía sau, thấy cô nhân viên thiếu chút nữa thì bật khóc, vì vậy dịu dàng nói: “Chúng tôi tự bùng lên được rồi, mọi người tiếp tục làm việc đi! Vừa rồi đã làm phiền mọi người rồi. Thật xin lỗi!”

Mặt cô gái lập tức hồng như trái táo, giọng nói không được mạch lạc: “Vâng, không có quấy rầy.....không có xin lỗi.... ....không phải, cái kia có thể tùy ý dùng.....” Cô gái khẩn trương đến mức thiếu chút nữa cắn vào lưỡi của mình.

Tư Mộ đi ngang qua cô gái thì khẽ cười vỗ vỗ vai cô: “Nhanh đi làm việc đi!”

Ngôn Mặc Bạch đã đến trước cửa thang máy, thấy người ở phía sau vẫn đang đứng cách xa anh nói chuyện với người khác, vì vậy có chút không vui thúc giục cô: “Nhanh lên một chút!”

Tư Mộ trừng mắt nhìn anh, bước nhanh đi tới, cửa thang máy vừa mở Tư Mộ đi chạy vào liền bị Ngôn Mặc Bạch đưa tay ôm, nghiêm mặt quát cô: “Đi nhanh như vậy làm gì? Thang máy cũng không chạy mất? Nếu như bị ngã thì sao? Bác sĩ nói em phải nằm trên giường nghỉ ngơi.”

Giờ phút này Ngôn Mặc Bạch liền hối hận vì vừa mới từ chối sự giúp đỡ của nhân viên phục vụ, nếu như trên tay anh không phải bưng cái khay, anh liền ôm cô đi lên, không cho cô chạm đất xem cô làm thế nào có thể chạy.

Mới ra thang máy, Ngôn Mặc Bạch một tay bưng khay, một tay ôm hông cô, khống chế bước chân của cô để tránh cô đi quá nhanh.

Vào phòng, anh đặt khay trên bàn trong phòng khách, Ngôn Mặc Bạch múc một chén, sau đó lấy thìa múc từng muỗng thổi nguội rồi đưa lên miệng Tư Mộ.

Lần đầu tiên nấu cháo, mặc dù không biết mùi vị như thế nào nhưng Ngôn Mặc Bạch nhìn bề ngoài thấy cũng không tệ lắm nên chắc mùi vị cũng sẽ không tệ, chỉ chờ cô nếm thử rồi khen anh.

Tư Mộ há mồm ăn cháo do anh đút, thật ra thì chưa ăn trong lòng đã thấy vui vì vậy trên khuôn mặt luôn nở nụ cười.

Chờ Tư Mộ nuốt xong Ngôn Mặc Bạch đầy mong chờ nhìn cô, đợi cô đánh giá.

Tư Mộ gật đầu: “Rất ngon! Tất cả đều của em, anh không được ăn!”

Một câu nói của cô khiến Ngôn Mặc Bạch rất vui. Lập tức hờ hững ý nói: “Được, anh không ăn, tất cả đều là của em, để em bồi bổ cơ thể.”

Một nồi to như vậy mà cô muốn ăn hết đoán chừng là cô rất đói!

Liên tục đút vài miếng sau đó Tư Mộ bưng chén nói: “Em tự ăn. Không phải cả ngày nay anh cũng chưa ăn gì sao, anh gọi phòng bếp làm chút gì để ăn đi!”

Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại, nhìn cô ăn trong lòng tràn đầy vui mừng cùng hài lòng.

Sau khi ăn hai chén rượu Tư Mộ không ăn nổi nữa, trong nồi cũng còn một nửa, Ngôn Mặc Bạch nhìn cô nói: “No rồi sao?”

Tư Mộ cười cười bưng chén, Ngôn Mặc Bạch đưa tay ra muốn cầm lấy cô lại né tránh. Lúc này chuông cửa vang lên, là phục vụ đưa đồ ăn lên.

Cửa không khóa, Ngôn Mặc Bạch gọi phục vụ vào, một món ăn thơm nức đặt trên khay.

“Được rồi, bữa tối của anh tới rồi nhanh ăn đi! Em ăn no rồi!” Tư Mộ bỏ chén xuống nói với Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch gọi một món Tây, anh ở nước ngoài đã lâu nên đã quen ăn các món Tây, sau khi quen Tư Mộ anh mới ăn món ăn Trung Quốc, lại còn ăn được tương đối nhiều.

Anh rất thích ăn thịt bò bít tết, sau khi cắt ra, trong thịt còn một chút máu, Tư Mộ nghiêng đầu nhìn dĩa dày liền cuộn cuộn che miệng nhắm mắt muốn nôn.

Ngôn Mặc Bạch thấy cô như vậy liền buông miếng bít tết trong tay xuống nói: “Em ăn còn dư lại nhiều như vậy anh ăn cháo của em là được.”

Tư Mộ che miệng, vừa định đưa tay ngăn anh chỉ thấy anh đưa một miếng cháo to vào miệng, chưa tới một giây sau liền nhú mồm ra.

“Mặn quá! Nhiều muối quá!” Ngôn Mặc Bạch nhìn Tư Mộ với vẻ mặt đau khổ hỏi: “Em ăn nhiều như vậy mà vẫn ăn được sao? Vị giác của em có vấn đề rồi sao?”

Tư Mộ giả bộ kinh ngạc nói: “Rất mặn sao? Sao vừa rồi em không cảm thấy?” Sau đó cầm muỗng nếm thử một miếng, mặt mày hờ hững nói: “Thật sự rất mặn.....”

Ngôn Mặc Bạch không nói nên lời, đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm cô, tay xoa đầu cô nói: “Đứa ngốc!”

Làm sao cô không có vị giác chứ? Chỉ là cô không muốn đá kích tính cách kiêu ngạo cùng sự tự tin của anh mà thôi.

Tư Mộ nói: “Mặc dù cháo rất mặn nhưng mà em cảm thấy rất ngọt, đây là nồi cháo đầu tiên anh dùng trái tim của mình nấu cho em, nhất định em phải ăn nhiều một chút. Nhưng mà lần sau nếu anh nấu cháo có thể cho ít muối thôi được không?”

Ngôn Mặc Bạch đau lòng nhéo mặt cô: “Ăn mặn như vậy không sợ mặn chết con trai sao?”

Tư Mộ cười: “Ăn được mặn là có khẩu vị nặng. Bồi dưỡng từ nhỏ.”

Cuối cùng nồi cháo này bị Ngôn Mặc Bạch ăn hết không thừa một miếng nào, hai vợ chồng son uống rất nhiều nước đến nỗi buổi tối hai người đều đau bụng. Ngôn Mặc Bạch vừa đau bụng vừa đau lòng, vốn dĩ Tư Mộ cùng thai nhi đã không ôn lại lần qua lần lại như vậy khiến trái tim Ngôn Mặc Bạch rất đau, anh vội vàng gọi điện thoại cho chủ nhiệm khoa. Sau khi được chủ nhiệm khoa tư vấn nói cho anh phương pháp dùng tiêu chảy, bây giờ Tư Mộ không thể uống thuốc nên tốt nhất là không nên uống.

Hai người gầy vò đến trời sáng mới có chuyển biến tốt, sau đó mới có thể ngủ.

Khi tinh dậy trời đã xế chiều, Tư Mộ quay người mấy lần, không còn sức lực, vừa định xuống giường liền bị Ngôn Mặc Bạch đè xuống: “Hôm nay cái gì cũng đừng nghĩ, ngoan ngoãn nằm ở trên giường nghỉ ngơi.”

Mấy ngày sau đó Tư Mộ cũng bị Ngôn Mặc Bạch nghiêm cấm ở trên giường, ăn uống đều do nhân viên phục vụ bưng lên, mời chuyên gia dinh dưỡng về nấu, mỗi ngày đúng giờ cơm sẽ bưng lên. Một ngày nay Tư Mộ cũng không thể ngủ mùi dầu. Ngày đầu tiên là cho người đến phòng nấu, khi nấu món ăn chỉ dùng một chút dầu cô liền nôn lên tục, sau đó không tới đây nấu nữa, chỉ đợi sau khi nấu xong mới cho nhân viên phục vụ bưng lên.

Mặc dù như vậy rất phiền toái nhưng chỉ cần phục vụ một mình Tư Mộ hơn nửa tiền lương cũng cao cho nên dù có phiền toái cả đầu bếp cùng nhân viên phục vụ đều nhận làm còn làm hết sức chăm chỉ.

Vào một buổi trưa Tư Mộ nhận được điện thoại của Ngôn Diệu Thiên, ông muốn hai vợ chồng về nhà ăn cơm.

Lại nói đến lần trước về nhà ăn cơm không khí không vui, từ hôm đó đến nay đã gần một tháng, từ sau lần đó hai vợ chồng vẫn chưa về bên đó ăn cơm.

Tư Mộ cực kỳ kinh ngạc khi nhận được điện thoại của Ngôn Diệu Thiên, ngược lại Ngôn Mặc Bạch không có biểu hiện gì giống như đã sớm dự đoán được. Bọn họ đặc biệt mời đầu bếp hàng đầu đến nấu ăn và nhân viên phục vụ Ngôn Diệu Thiên không biết mới lạ!

Đối với Ngôn Diệu Thiên Tư Mộ luôn có cảm giác sợ hãi vì vậy không dám từ chối.

Sau khi cúp điện thoại, Tư Mộ nhìn người đang ôm laptop ngồi trên bàn cạnh giường làm việc hỏi: “Anh có muốn đi hay không?”

Không phải Ngôn Diệu Thiên đã biết chuyện cô mang thai chứ? Khó trách sau chuyện không vui lần trước, một thời gian dài ông không gọi điện thoại liên lạc với cô.

Ngôn Diệu Thiên biết tin tức này tất nhiên sẽ rất vui nhưng Tư Mộ vẫn cảm thấy thấp thỏm trong lòng, nếu ba tháng sau phát hiện thai nhi không khỏe, phải phá thai, vậy phải làm sao?

Ngôn Mặc Bạch không ngắt đầu tiếp tục làm việc nói: “Không phải em đã đồng ý rồi, sao còn hỏi anh có muốn đi hay không?”

Tư Mộ ngượng ngùng cười, không phải là cô không dám từ chối nên bắt buộc phải đồng ý sao?

Quay về nhà họ Ngôn, Tư Mộ liền thấy một người phụ nữ khoảng trên năm mươi tuổi đang bận rộn ở phòng bếp. Ngôn Mặc Bạch làm như không thấy chỉ ôm Tư Mộ ngồi trên ghế salon chờ ăn cơm, sau khi ăn xong sẽ về nhà.

Tư Mộ cũng không nói chuyện, thỉnh thoảng Ngôn Diệu Thiên hỏi cô mấy câu thì cô trả lời, sau đó bầu không khí lại trở nên yên tĩnh.

Những người ở phòng bếp hì hục một lúc lâu liền bắt đầu bày món ăn. Tư Mộ muốn đứng dậy giúp đỡ liền bị hai ba con ngăn lại.

Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng: “Ng ngoan ngoãn ngồi im cho anh.”

Ngôn Diệu Thiên cũng nói: “Con ngồi đi, để một mình bà Ngô làm là được rồi.”

Lúc ăn cơm Ngôn Diệu Thiên liền gấp mấy món bảo Tư Mộ ăn, tất cả đều là món bổ dưỡng.

“Bà Ngô là người từng trải, ở phương diện này cũng tương đối có kinh nghiệm, tay nghề cũng rất khá, con ăn nhiều một chút, cơ thể mới khỏe mạnh!” Ngôn Diệu Thiên nói.

Thật ra thì nhà họ Ngôn cũng không phải là một gia đình quá nghiêm khắc, quân gia cũng ăn cơm cùng bọn họ. Vì vậy bà Ngô cũng đang ăn cơm cùng bọn họ, chỉ là bà luôn quan tâm chăm sóc Tư Mộ, lúc thì múc canh cho cô, khi thì gấp món ăn cho cô làm cho Tư Mộ cảm thấy rất ngại.

Bà Ngô nhìn thấy Tư Mộ ăn rất ít nên khuyên bảo: “Cô chủ uống canh nhiều một chút, đối với phụ nữ có thai cũng như đối với thai nhi đều rất tốt. Sau này khi sinh cũng sẽ dễ dàng hơn.”

Bàn tay cầm đũa của Tư Mộ hơi run, quả nhiên Ngôn Diệu Thiên đã biết chuyện cô mang thai.

Vậy ông ấy có biết có thể đưa bé cùng cô không khỏe, có thể không thể sinh ra hay không?

Ba tháng sau, nếu không thể giữ đứa bé, theo hợp đồng thì Tư Mộ sẽ bị đuổi ra khỏi cửa. Mặc dù lúc trước cô đã thẳng thắn nói rõ với Ngôn Mặc Bạch, anh cũng đã cho cô câu trả lời mà cô mong muốn, anh tuyệt đối không vì lý do trong vòng một năm không sinh được con mà đuổi cô ra khỏi nhà hoặc là cắt đứt nguồn vốn khiến công ty “Lâm Vũ” lại lâm vào tình trạng nguy hiểm nhưng Tư Mộ vẫn cảm thấy e ngại trước Ngôn Diệu Thiên, có lẽ do ông nổi tiếng ở bên ngoài với danh hiệu Diêm Vương quá lạnh lùng quá dọa người, hơn nữa tập đoàn YT không những nổi tiếng ở trong nước, ở nước ngoài thậm chí là cả thế giới. Nếu như Ngôn Diệu Thiên cố ý làm khó cô thì sao, cho dù có người ngăn cản, Tư Mộ tin tưởng chỉ cần ông ta nghĩ liền có thể làm được.

Tư Mộ vừa uống canh vừa suy nghĩ về vấn đề này, về chuyện đứa bé, nếu Ngôn Diệu Thiên đã biết vậy cô có nên tìm ông ta nói chuyện không? Hơn nữa nếu không thể giữ đứa bé thì đó không phải là vấn đề của cô mà là vấn đề của con trai ông, không thể đổ mọi trách nhiệm lên đầu cô.

Nhưng Ngôn Diệu Thiên biết được bao nhiêu chuyện của Ngôn Mặc Bạch?

Nếu như Tư Mộ đi tìm Ngôn Diệu Thiên nói chuyện không phải là cô khiến mọi chuyện của Ngôn Mặc Bạch bị phơi bày ra sao?

Tư Mộ liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch đang ngồi bên cạnh, chỉ thấy anh nghiêm túc ăn cơm. Kể từ lúc vào nhà anh chưa nói câu nào với Ngôn Diệu Thiên.

Tư Mộ hơi bức bối, hai cha con họ là như thế nào đây?

Nghĩ tới cảnh tượng nhà mình vui vẻ hòa thuận, trong nháy mắt Tư Mộ cảm thấy không khí nơi này không giống một gia đình.

Tư Mộ không biết lúc trước giữa Ngôn Mặc Bạch và Ngôn Diệu Thiên đã xảy ra chuyện gì khiến hai cha con lại có thể đối xử lạnh lùng với nhau như hai người xa lạ. Nghĩ tới lúc Ngôn Mặc Bạch ở trước mặt ba mình, không thể nói là không có gì giấu nhau nhưng tối thiểu hai người ở chung vẫn rất hòa hợp, vậy tại sao anh lại không thể đối với Ngôn Diệu Thiên như vậy?

Tư Mộ len lén nhìn hai người Ngôn Mặc Bạch cùng Ngôn Diệu Thiên, sau đó lại nhìn Ngôn Diệu Thiên liếc chạm phải ánh mắt của ông, ánh mắt sắc bén như dao, mặc dù ông chỉ nhìn Tư Mộ trong nháy mắt, cố gắng nở nụ cười ôn hòa, Tư Mộ còn chưa phục hồi tinh thần khi nhìn thấy ánh mắt của ông cả người đổ mồ hôi lạnh. Vội vàng nghiêng đầu tránh ánh mắt của ông rồi lại chạm phải ánh mắt của Ngôn Mặc Bạch.

Ánh mắt của Ngôn Mặc Bạch cũng không khác ánh mắt của Ngôn Diệu Thiên nhưng khác ở chỗ ánh mắt Ngôn Mặc Bạch nhìn Tư Mộ đầy cung chiêu.

“Tập trung ăn cơm!” Ngôn Mặc Bạch phát hiện người ngồi bên cạnh anh ăn cơm nhưng ánh mắt luôn chuyển động qua lại giữa hai cha con anh. Đưa tay cheo mắt cô, bảo cô nhanh ăn cơm rồi ăn tráng miệng.

“Oh!” Tư Mộ trả lời lập tức cúi đầu uống canh.

Không thể không nói tay nghề của bà Ngô rất tốt, nồi canh của bà có mùi vị không khác canh mà Tô San nấu. Hơn nữa canh cá có mùi hương thơm ngon, không có mùi tanh của cá, Tư Mộ rất thích, uống hết cả chén.

Bà Ngô nhìn thấy Tư Mộ thích uống liền vui vẻ nói: “Trong khoảng thời gian này cô chủ thường xuyên về đây ăn cơm đi, mỗi ngày tôi sẽ nấu canh cho cô uống, cơ thể cô vẫn còn yếu, sau này lúc sinh sẽ không chịu được.”

Tư Mộ liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch đang ngồi bên cạnh chỉ cười không nói gì.

Tay nghề của bà Ngô cũng không tệ, bây giờ cô đang mang thai, Ngôn Mặc Bạch làm sao có thể để cô nấu cơm, mỗi ngày đều cho nhân viên phục vụ bụng lên, rất phiền toái. Cũng không dám về nhà mẹ đẻ khiến ba mẹ biết. Nếu có thể thường xuyên về bên này cũng tốt. Ít nhất mỗi ngày đều có thể uống canh ngon.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch không lên tiếng thì làm sao cô dám tùy tiện lên tiếng.

Ngôn Mặc Bạch hiểu ý tứ của ba, anh cũng biết mỗi ngày cho người phục vụ bụng đồ ăn lên cũng là một vấn đề rất phiền toái.

Vì vậy anh đặt đũa xuống, liếc mắt nhìn Tư Mộ, khẽ nói: “Vậy sau này làm phiền bà Ngô rồi.”

“Không phiền toái không phiền toái....” Bà Ngô luôn miệng cười nói, mắt nhìn Ngôn Diệu Thiên, thấy vẻ mặt ông trước sau như một thế nhưng ánh mắt lại có ý cười?

Sau khi ăn cơm xong Ngôn Mặc Bạch muốn quay về Thu Ý, Tư Mộ ở đây một mình cũng không có gì chơi liền đi theo anh. Ngôn Diệu Thiên không đồng ý nhủu mày nhưng cũng không nói gì.

Ở trên xe Tư Mộ lại nhìn chằm chằm Ngôn Mặc Bạch, Ngôn Mặc Bạch bị cô nhìn chằm chằm liền thấy kỳ lạ, sờ cằm hỏi: “Có phải đột nhiên phát hiện chồng em rất đẹp trai phải không? Lúc nãy ăn cơm cũng nhìn, bây giờ cũng nhìn, vẫn không đủ sao? Có cần anh cởi quần áo để em nhìn cả người cho đủ không?”

Tư Mộ bị những lời nói của anh làm cho kinh ngạc, mở to mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch.

Đây là Ngôn Mặc Bạch mà cô biết sao?

Anh cũng có lúc không biết xấu hổ như vậy sao?

Không trách Tư Mộ tại sao lại giật mình như vậy bởi vì Tư Mộ chưa bao giờ nghe thấy Ngôn Mặc Bạch nói những lời như vậy.

Tư Mộ khẽ hừ mũi anh không biết xấu hổ. Sau đó nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngôn Mặc Bạch, em hỏi anh chuyện này.”

“Hả?” Ngôn Mặc Bạch vừa nhìn đường phía trước vừa nhíu mày. Hôm nay anh lái xe đặc biệt chậm bởi vì có Tư Mộ ở trên xe, anh không dám lái quá nhanh sợ Tư Mộ bị dọa sợ. Vì vậy lúc anh nhìn Tư Mộ tiếng nói có chút kéo dài, có vẻ lười biếng lại hết sức mê người.

“Nói trước anh nhất định phải trả lời, không được tức giận, không được quát em!” Tư Mộ nhìn anh nói.

Ngôn Mặc Bạch đưa tay chọc chọc mặt cô nói: “Được rồi, xem tâm tình anh thế nào.”

Đắc chí!

Tư Mộ nhéo anh một cái nhưng lúc hỏi câu hỏi vẫn cẩn thận: “Anh và ba rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao em cảm giác lúc hai người ở gần nhau rất kỳ quái?”

Không giống cha con, so với người lạ còn kém hơn nhưng cũng không phải là thù hận.

Ngôn Mặc Bạch im lặng, không biểu hiện gì trên mặt, không thể nhìn ra là vui hay giận. Tư Mộ biết, biểu hiện của anh như vậy chính là mất hứng, vì vậy cũng không muốn hỏi nữa, cười nói: “Không nói cũng không sao, em chỉ hỏi chơi thôi, hi hi……”

Nhưng Ngôn Mặc Bạch đột nhiên hỏi: “Em muốn biết?”

Tư Mộ không lên tiếng, đây không phải là nói nhảm sao? Không muốn biết thì tại sao lại hỏi chứ? Chỉ là cô không dám nói rõ, lo lắng Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nhìn cô, hiện tại cơ thể cô cực kỳ yếu đuối nên không chịu đựng được sức công phá của anh.

“Lúc anh còn nhỏ mẹ anh đã qua đời, sau đó ông ấy cũng không cưới ai nữa. Thật ra thì ông ấy cảm thấy có lỗi với mẹ anh.” Ngôn Mặc Bạch khẽ nói, đó đã là lí ức của mười năm, trước kia anh rất căm hận, cho tới bây giờ không biết bắt đầu từ lúc nào loại tình cảm nồng nàn đó đã biến mất, bây giờ không đủ để anh có thể nhớ lại chuyện đó còn kèm theo cảm xúc đắng trào. Cho nên giọng của anh bây giờ như đang nói chuyện của người khác.

Ngôn Diệu Thiên cùng vợ kết hôn trong lúc ông khó khăn nhất, người vợ kia cùng ông vượt qua giai đoạn khó khăn này, khi đã vượt qua mọi khổ cực thì cơ thể của bà không khỏe lắm, mỗi ngày ông đều làm thêm giờ. Vợ ông đau lòng sợ ông khổ cực liền nấu canh đưa đến công ty cho ông. Kết quả vào một ngày bà nhìn thấy trong phòng làm việc một người phụ nữ không mảnh vải che thân đang quần trên người ông.

Sau khi bà quay về, không nói bất cứ điều gì chỉ xem như chưa từng đến công ty, tự mình chịu đựng, lúc đó Ngôn Mặc Bạch đã năm tuổi, trong trí nhớ của anh mẹ luôn dùng nước mắt để rửa mặt.

Cho đến khi Ngôn Mặc Bạch mười tuổi thì mẹ bệnh nặng qua đời.

Từ trước đến nay Ngôn Mặc Bạch vẫn không biết mẹ mình vì sao lại khóc, lúc mẹ bị bệnh nặng có nói với anh: “Con trai, sau này lớn lên nhất định không được giống như ba. Nhất định phải hết sức yêu thương vợ của mình, không được một chân đạp hai thuyền.”

Lúc đó Ngôn Mặc Bạch không hiểu chuyện, sau khi mẹ nói xong những lời kia liền qua đời. Sau đó anh bị Ngôn Diệu Thiên đưa ra nước ngoài, từ tiểu học đến đại học đều được quản lý dưới môi trường quân sự, vô cùng nghiêm khắc. Ngôn Mặc Bạch ăn uống rất khổ sở. May mắn là anh thông minh, mười tám tuổi đã hoàn thành việc học hơn nữa còn lấy được bằng tiến sĩ của đại học Havard.

Ngôn Diệu Thiên cho rằng con trai mình sau khi hoàn thành việc học sẽ về nước thừa kế tập đoàn YT Quốc Tế nhưng khi đó Ngôn Mặc Bạch đã hiểu lời của mẹ trước lúc lâm chung nên đã hận Ngôn Diệu Thiên.

Ngôn Mặc Bạch nói hết đoạn này, Tư Mộ cảm thấy tê tái trong lòng, đau xót nhìn Ngôn Mặc Bạch, mười tuổi anh đã bị vứt sang nước ngoài, một người cô độc nơi xứ người, không có một ai bên cạnh. Chịu đựng sự rèn luyện tàn khốc.

Lúc trước khi cô nghe thấy Ngôn Mặc Bạch đã có bằng tiến sĩ thì cảm thấy rất hâm mộ, bây giờ chỉ có đau lòng.

Một đứa bé dù có thông minh nhưng thành công như vậy, tất nhiên là có chín mươi chín phần trăm là cố gắng.

Ngôn Mặc Bạch còn nhỏ như vậy đã phải trải qua những thứ kia.

Suy nghĩ một chút bản thân, từ nhỏ đến lớn cô luôn được ba mẹ cưng chiều, chưa từng chịu khổ.

Xe dừng trước cửa Thu Ý, không khí trong xe vô cùng ngọt ngào, Tư Mộ cởi dây an toàn, bàn tay sờ khuôn mặt Ngôn Mặc Bạch, mặt đối mặt, đôi mắt bình tĩnh nhìn anh, đột nhiên xông tới môi dính vào môi Ngôn Mặc Bạch.

Cảm xúc mềm mại cùng đôi môi khéo léo trơn trượt của cô chiếm đoạt lấy đôi môi hơi khô của Ngôn Mặc Bạch, Ngôn Mặc Bạch thở gấp, tay vịn ngang hông cô, giọng nói hung hăng cảnh cáo: “Em biết hậu quả của việc làm này là như thế nào?”

Tư Mộ hơi buông môi anh ra nói: “Ngôn Mặc Bạch anh không dám sao!”

Bàn tay Ngôn Mặc Bạch nắm thành quyền, mắt rực đỏ, mẹ kiếp, anh quả thật không dám! Nhưng cô nghịch ngợm khiêu khích anh như vậy, sau đó dùng ánh mắt vô tội nhìn anh, khiến anh nhin đau chết người!

Tư Mộ nhìn bộ dáng anh cắn chặt hàm răng không nhin được cười thành tiếng.

Ghé vào lỗ tai anh khẽ thở, hương thơm như lan ra mang theo hơi thở mập mờ, giọng nói trực tiếp truyền vào tai anh kích thích cả cơ thể khiến anh run rẩy: “Ngôn Mặc Bạch, có phải anh rất khó chịu không? Cảm thấy nhin rất vất vả phải không??

Ngôn Mặc Bạch thề nếu như không phải do cô đang mang thai, anh nhất định sẽ khiến cô bé yêu tinh này phải khóc lóc cầu xin khi nằm dưới thân anh, sau đó hung hăng tàn tàn phá cô mười lần mới có thể thả cô ra!

Nhưng bây giờ cô đang mang thai, anh không thể làm bất cứ điều gì, chỉ có thể hung hăng nghiêng răng, không biết phải làm thế nào với cô bé yêu tinh này!

Bàn tay Tư Mộ một đường trượt xuống từ khuôn mặt Ngôn Mặc Bạch, dừng ở eo hần, đưa ngón tay mảnh khảnh chọc chọc hông anh.

Dáng người Ngôn Mặc Bạch rất đẹp, vô cùng quen thuộc, bất kể là chỗ nào cũng đều cứng rắn. Cô chọc một cái Ngôn Mặc Bạch liền rên hừ hừ.

Tư Mộ nhếch môi cười giống như một yêu tinh nhỏ, tay nắm chặt thành công khiến cho Ngôn Mặc Bạch thở gấp. Cô lại cười hài lòng mà quyến rũ: “Ngôn Mặc Bạch, có muốn thử nghiệm một chút kích thích hay không?”

Mặc dù hỏi như vậy giống như đang hỏi ý anh nhưng bàn tay cô cũng đã bắt đầu hoạt động.

Ngôn Mặc Bạch trán nổi gân xanh, cố gắng áp chế giọng nói của mình nhưng tiếng kêu rên của anh vẫn tràn ra ngoài.

Không nhin được, anh không muốn nhin nữa. Bàn tay bắt lấy tay cô, giọng nói như ngọn lửa sắp bùng nổ: “Em, xác định, nhất định?”

Không phải là anh không muốn mà là không dám!

Nhắn nhin nhiều ngày như vậy, mỗi đêm đều ôm cơ thể ngọc ngà của cô trong ngực ngủ, anh nhin rất khó chịu, luôn phải tắm nước lạnh. Nhưng bây giờ cô đang liều mạng trêu chọc anh, dù ý chí anh có lớn hơn nữa cũng chỉ có thể sụp đổ dưới tay cô.

Nhưng trước khi bước vào cánh cửa này thì anh phải xác định cô có thể làm được hay không. Anh lo lắng bản thân sẽ làm cô bị thương!

Tư Mộ không trả lời anh, trực tiếp kéo khóa quần anh xuống....

Chưa bao giờ quang minh chính đại nhin, vậy mà giờ phút này lại muốn nhin.

Nhưng làm sao lấy.....!

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch đã tràn vào vực sâu, bị cô trêu chọc, vừa thở gấp vừa nắm chặt tay.

Bộ dáng của anh lúc này không thể nghi ngờ là kích lệ Tư Mộ tiếp tục hơn nữa còn là ra sức khiêu chiến thì đúng hơn.

Vì vậy Tư Mộ hạ quyết tâm, nhắm mắt, cúi đầu.....

Hết chương 106

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Ngôn Mặc Bạch, Lúc Đó Anh Có Cảm Giác Gì? Có Đau Không?

Editor: Queen

Chuyện yêu bằng miệng, Tư Mộ chưa từng làm, Ngôn Mặc Bạch cũng chưa từng được hưởng thụ qua.

Trước kia Tư Mộ xem rất nhiều phim yêu bằng miệng, lúc ấy chỉ cảm thấy vô cùng ghê tởm. Nhưng mà, cô thấy vẻ mặt cố gắng chịu đựng của Ngôn Mặc Bạch, cô lại muốn giúp anh.

Có lẽ ở một thời điểm nào đó bạn không có cảm giác, anh ta chỉ cần hôn bạn, bạn cũng thấy ghê tởm. Nhưng sau khi yêu yêu sâu đậm một người, tất cả của anh, bạn đều không hề chán ghét, nhìn dáng vẻ thống khổ của anh, bạn sẽ đau lòng, dù mình bị oan ức cũng đồng ý.

Cũng không phải Ngôn Mặc Bạch chưa từng tưởng tượng đến chuyện này, lúc ấy nghĩ vậy nhưng không dám nói, chỉ cảm thấy nếu cô biết ý tưởng xấu xa trong đầu mình, thì sẽ rất mất mặt không còn đất dung thân. Nhưng khi chính miệng cô nói ra, anh không từ chối, lúc cô bắt đầu làm anh lại vô cùng hưởng thụ, đó là một cảm giác rất thoải mái, giống như tìm mình hòa tan trong miệng cô.

Khi chiếc lưỡi mềm mại trơn trượt đụng vào vật cứng rắn của anh, giây phút đó linh hồn cũng run rẩy theo.

Bây giờ là ban ngày, cửa Autumn rất nhiều người ra vào, từ trong xe có thể thấy rõ ràng người đi qua sát bên cạnh xe, cự ly rất gần, giống như chỉ cần thổi mạnh người bên ngoài cũng sẽ nghe thấy. Nhưng càng như vậy lại càng kích thích.

Tay Ngôn Mặc Bạch nắm chặt ghế dựa, ngửa đầu hừ một hơi thật dài, anh chưa bao giờ có kinh nghiệm về chuyện này.

Chờ sau khi kết thúc thì miệng hai người đều môi như không thể thở nổi.

Sau Ngôn Mặc Bạch hồi phục, liền nâng mặt Tư Mộ, trên môi cô vẫn còn lưu lại sợi chỉ bạc, ánh mắt vô tội và tủi thân nhìn Ngôn Mặc Bạch. Trong nháy mắt đó, Ngôn Mặc Bạch rút một tờ khăn giấy, lau cho Tư Mộ, sau một hồi cô vẫn dùng ánh mắt ướt át đó nhìn Ngôn Mặc Bạch, giống như đang nguyền rủa người.

Ngôn Mặc Bạch cũng mềm lòng, đau lòng hôn lên môi cô, "Bảo bối..."

Tư Mộ ôm chặt eo Ngôn Mặc Bạch, giọng nói có chút nức nở: "Ngôn Mặc Bạch, của anh vừa dài vừa lớn, đụng đến cổ họng em không dễ chịu tí nào."

Mặc dù lúc nhìn cũng biết chỗ kia to lớn cường tráng, nhưng lúc đi vào miệng cô, Ngôn Mặc Bạch không kiềm nén được mà đẩy thẳng vào trong, đụng đến tận cổ họng cô.

"Được rồi, ngoan! Cũng tại anh không tốt, lần sau không vậy nữa." Lời nói của cô khiến Ngôn Mặc Bạch dở khóc dở cười. Lúc ấy mình không không chế được, nếu cô khó chịu như vậy thì đừng miễn cưỡng.

"Anh có khó chịu không?" Tư Mộ bị anh ôm vào trong ngực, cô vương một cánh tay ra sờ sờ mặt anh hỏi.

"Cực sướng thì có!"

Cho nên Tư Mộ liền cảm thấy có chút thành tựu không hề khó chịu nữa, ở trong lòng ngực của anh hừ hừ một lát, rồi thúc giục Ngôn Mặc Bạch: "Được rồi, không phải anh có chuyện cần xử lý sao? Nhanh lên đi!"

Ngôn Mặc Bạch còn ôm như vậy, chắc lúc nữa lại bộc phát thú tính thì cô không thể chống đỡ nổi.

Hai người dọn dẹp, rồi xuống xe vào Autumn.

Vừa mới vào cửa thì gặp hai mẹ con Vu Nư Ưu. Vu Nư Ưu kêu to chạy tới, "Di Mộ Mộ, đã lâu không gặp, con rất nhớ đi đó!"

Nhưng bé còn chưa chạy đến trước mặt Tư Mộ, đã bị Ngôn Mặc Bạch nghiêng người đưa chân ra chặn lại, cho nên bạn nhỏ Vu Nư Ưu đã thuận lợi ôm được bắp đùi Ngôn Mặc Bạch.

Về mặt anh không hề thay đổi nhìn đứa bé đang ôm chân mình, nhưng ánh mắt lại rất lạnh lùng.

Vu Nư Ưu ngược mắt lên, dùng ánh mắt vô tội nhìn Ngôn Mặc Bạch, sau đó lại nhìn Tư Mộ. "Dạ Tiểu Bạch..."

Tư Mộ bật cười ra tiếng, nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, quả nhiên thấy mặt anh đen đi, trong mắt hiện lên vẻ tức giận. Tư Mộ vội vàng kéo kéo Ngôn Mặc Bạch, sau đó dịu dàng nói với Vu Nư Ưu: "Di Mộ Mộ cũng rất nhớ con đó!" Từ lần đi ăn thịt nướng đến giờ cũng gần mười ngày rồi? Quả thật rất lâu.

"Vậy di Mộ Mộ cùng đi chơi với mẹ con con được không?" Vu Nư Ưu không nhìn cặp mắt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch, thật tình mời Tư Mộ.

Vu Ưu đứng bên cạnh bàn nói chuyện gì đó, sau khi gặp Tư Mộ liền đi đến, vừa vặn nghe thấy lời mời của con gái mình. Cho nên cười nói: "Di Tư Mộ của con không có ngày thơ như con đâu mà đi công viên chơi!"

Vu Nư Ưu nghiêng đầu nhìn thoáng qua mẹ mình, sau đó nói: "Nhưng ở đó cũng có rất nhiều người lớn! Họ cũng rất thích đi chơi. Cái chú đẹp trai kia cũng rất thích đi, chú ấy dẫn con đi nhiều lần. Chú ấy cũng rất vui về mà."

Lời của Vu Ngu khiến Tư Mộ kinh ngạc nhìn Vu Ưu, xem ra Vu Ưu vẫn lui tới với Lâu Diệc Sâm. Cô cười như không cười nhìn thoáng qua Vu Ưu, sau đó cúi đầu nói với Vu Ngu: "Vậy hôm nay con đi cùng với ai vậy?"

"Đương nhiên là mẹ, còn có chú đẹp trai! Di Mộ Mộ có đi không? Chú đẹp trai rất lợi hại, trò gì chú ấy cũng có thể chơi, nếu như di sợ..., con sẽ nói chú ấy ôm di, giống như mẹ sợ đến nỗi hét to, chú ấy cũng sẽ ôm mẹ. Còn có còn có, chú ấy và hai mẹ con con còn ngủ chung, nhà chú đẹp trai rất lớn rất đẹp..." Vu Ngu càng nói càng hưng phấn, cuối cùng Vu Ưu chỉ có thể đỏ mặt che miệng con gái lại, không cho bé nói tiếp nữa.

Tư Mộ cười lớn lên, nhìn Vu Ưu với ánh mắt càng sâu xa.

Vu Ưu chịu không nổi ánh mắt ấy của cô, cho nên ôm con gái của mình, vội nói: "Ngày mai lại tìm cậu chơi." Rồi chạy trốn mất dạng.

Tư Mộ nhìn người đang chạy trốn kia, khả khả cười to. Ngang hông bị xiết chặt, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua Ngôn Mặc Bạch đang đứng bên cạnh, mặt thì đen thui, có vẻ như vô cùng không thoải mái, nhưng vẫn yêu thích nụ cười như hoa nở của cô.

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, nói: "Đi!"

Tư Mộ bị anh kéo vào thang máy, cô ngửa đầu nhủ thầm hỏi anh: "Ngôn Mặc Bạch, anh có biết chuyện của anh hai anh năm năm trước không? Về phương diện tình cảm ấy."

Ngôn Mặc Bạch nhéo nhéo mặt cô, vô cùng sáng khoái trả lời: "Không biết!"

"Chuyện của chính mình anh còn không nhớ được, làm sao nhớ được chuyện của anh ấy." Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, lơ đãng trả lời. Hơn nữa, đâu phải ai cũng nhiều chuyện như vậy, sao có thể giống như đàn bà hỏi thăm chuyện riêng của anh hai chứ?

"Chính chuyện của mình anh cũng không nhớ rõ?" Tư Mộ kinh ngạc mở to mắt, nắm lấy quần áo anh hỏi: "Ngôn Mặc Bạch, anh không nhớ được cái gì?"

"Lúc trước đầu bị trúng đạn mất đi một phần trí nhớ." Ngôn Mặc Bạch bình tĩnh nói, giống như đây không phải chuyện của mình. Ban đầu thiếu chút nữa là mất mạng, bây giờ kể lại chỉ vồn vện trong vòng một câu.

Tư Mộ nghe thấy anh nói vậy, tim ngừng một nhịp.

Đầu trúng đạn?

Vậy hẳn phải rất nghiêm trọng.

Sớm biết công việc của anh vô cùng nguy hiểm, nhưng mà bây giờ chỉ cần nghĩ đến anh có thể có mất mạng, cô rất sợ, mặc dù chuyện đó đã qua, bây giờ anh hoàn hảo đứng trước mặt cô, cô có thể chạm được vào anh, nhưng lưng cô đều đã chảy mồ hôi lạnh!

Đưa tay chạm vào mặt Ngôn Mặc Bạch, cảm giác được nhiệt độ ấm áp của anh truyền đến lòng bàn tay mới có thể cảm thấy anh thật sự tồn tại.

Tư Mộ ghen ngào dựa vào trong lòng anh, nói: "Ngôn Mặc Bạch, lúc đó anh có cảm giác gì? Đau không?"

Cảm giác bề đầu như thế nào? Tư Mộ chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy choáng váng đầu óc, chứ đừng nói chỉ là tự mình trải qua.

Ngôn Mặc Bạch ôm chặt eo cô, cười nói: "Không biết, sau khi đầu bị thương, liền hôn mê. Cảm giác gì cũng không có. Chờ đến khi tỉnh lại thì không nhớ được gì cả, sau đó từ từ điều dưỡng một thời gian, mới tìm được chút trí nhớ trở về, nhưng lại mất một năm trí nhớ."

Tư Mộ ngừng thở, trái tim cô rất đau.

Cửa thang máy mở ra, Tư Mộ vẫn ôm thắt lưng Ngôn Mặc Bạch không buông, Ngôn Mặc Bạch dứt khoát bế cô lên, trực tiếp đi tới phòng 1818.

"Em ngoan ngoan ngủ trưa đi." Ngôn Mặc Bạch khẽ đặt Tư Mộ xuống giường, kéo chăn qua đắp cho cô, hôn lên mắt cô, nhẹ nói.

Tư Mộ nắm lấy ống tay áo của anh, không cho anh. Nhỏ giọng nói, "Anh đừng đi, ngủ với em một chút thôi!"

Chỉ cần vừa nghĩ tới đầu của anh từng bị trúng đạn, Tư Mộ vô cùng đau lòng, không nỡ để anh chỉ quan tâm đến công việc, nhìn giấy tờ rất hao tổn tâm trí! Tư Mộ đau lòng.

Ngôn Mặc Bạch có rất nhiều giấy tờ cần xem, nhưng Tư Mộ nỡ to đôi mắt ướt nhep nhìn anh, trông rất đáng thương, anh thở dài, vén góc chăn lên, chui vào. Nằm với cô lát thôi, đợi cô ngủ rồi, anh đi xem đồng hồ giấy tờ kia cũng được.

Tư Mộ nằm trong chăn ôm chặt eo Ngôn Mặc Bạch, đầu vùi vào ngực anh, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Ngôn Mặc Bạch nói: "Ngôn Mặc Bạch, trước kia anh có mấy người bạn gái?"

Một người ưu tú như thế, lại đẹp trai, thông minh, huống chi còn tung hoành trong hai giới hắc bạch, không thể nào không có bạn gái, dù không nhiều những cũng phải có một hai người bạn giường để giải quyết nhu cầu sinh lý.

Mặc dù biết khi đó anh chưa quen biết mình, mình không nên nhỏ nhen như vậy, đi so đo những thứ này, nhưng chỉ cần nghĩ đến anh cũng ôm những người phụ nữ kia như đang ôm mình, Tư Mộ không thể chịu được. Cho nên, cái giọng nói này có chút chua chua.

Khỏe mắt Ngôn Mặc Bạch khẽ giương, cười nhìn cô, không nói gì. Ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt.

Thật ra thì, lần đầu ở trong căn phòng này, ở trên chiếc giường này, bọn họ đều giao ra lần đầu tiên.

Lúc ấy Tư Mộ uống rượu say, dĩ nhiên cái gì cũng không biết. Nhưng Ngôn Mặc Bạch biết lúc ấy mình có bao nhiêu khăn trương, luống cuống, kích động không thể khống chế, tất cả đều ngây ngô và không có kỹ xảo, nhưng theo cảm giác của bản thân, cơ thể tiến hành hành động nguyên thủy nhất. Lúc đó cô có đau, anh cũng không ít hơn bao nhiêu.

Editor: Queen

Anh không nói lời nào, Tư Mộ liền cho rằng là mình đã đoán đúng. Nhất định là có phụ nữ!

Cho nên trong lòng càng thêm khó chịu, bàn tay đang đặt trên eo anh hưng hăng nheo một cái, giọng nói hơi nghiêm nghị: "Ngôn Mặc Bạch, không phải cái năm không có trong trí nhớ của anh, anh đã từng yêu một cô gái chứ? Chính yêu rất sâu đậm. Có thể chỉ trong nháy mắt, trong đầu anh hiện lên hình dáng của một cô bé, sau đó anh nghĩ hoài mà không biết cô ấy là ai. Nói, anh có cảm thấy như vậy không?"

Trong đôi mắt của Ngôn Mặc Bạch hiện lên vẻ kinh ngạc. Quả thật có cảm giác như vậy! Trước kia cảm giác đó thường xuyên xuất hiện, nhưng sau khi kết hôn, đã dần dần biến mất.

Dù tia kinh ngạc đó hiện lên rất nhanh rồi biến mất, nhưng Tư Mộ vẫn luôn nhìn anh chăm chăm nên thấy được, vì vậy tâm trầm xuống. Quả nhiên trong cuộc sống thực tế cũng giống như tư vi và tiểu thuyết.

Nếu đúng trong năm kia Ngôn Mặc Bạch đã yêu một cô gái, sau này anh nhớ ra, anh sẽ làm sao?

"Vậy nếu như anh nhớ lại chuyện trước đây, đồng thời còn có một đoạn tình cảm chưa dứt, phải làm sao đây?" Tư Mộ muốn hỏi, anh sẽ bỏ em lại rồi đi tìm cô ấy sao? Nhưng cô không dám, cô sợ nghe thấy đáp án.

Trong lòng cô suy nghĩ gì cũng viết hết lên mặt, Ngôn Mặc Bạch nhìn một cái là biết trong đầu cô nghĩ gì. Sao anh có thể bỏ cô mà đi tìm người khác chứ?

Cho nên trầm giọng, hết sức nghiêm túc nói: "Anh sẽ không như vậy."

"Em nói nếu như. Nếu quả như thật có một đoạn tình cảm như vậy, một người như vậy, anh sẽ làm sao?"

"Không có nếu như." Về mặt Ngôn Mặc Bạch nghiêm túc đến dọa người, Tư Mộ cũng không dám hỏi nữa. Chẳng qua vẫn âm thầm tủi thân, hơn nữa nỗi tủi thân đó không ngừng lớn lên.

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu hôn cô: "Không được nghĩ lung tung như vậy. Biểu hiện của anh bây giờ còn chưa lấy được lòng tin của em sao? Huống chi anh là dạng người như thế nào, em không biết sao?"

Tư Mộ rầu rĩ hơi tức giận nói: "Không biết!"

"Chết..." Đột nhiên Ngôn Mặc Bạch nâng mặt cô lên, dùng sức cắn mấy cái lên môi cô, mút chặt đầu lưỡi của cô đến lúc nó tê rần mới bằng lòng buông ra. Nhìn đáng vẻ thờ hồn hên của cô, nhún mày nói: "Đây chính là sự trừng phạt em nghĩ lung tung!"

Tư Mộ tròn mắt nhìn anh, sau đó nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Thật ra thì bây giờ bình tĩnh lại, nghĩ kỹ một chút, toàn là tự mình cố tình gây sự thôi. Mấy chuyện này ai cũng không khống chế được, mình lại vì nó mà gây với Ngôn Mặc Bạch thật không nên.

Ngôn Mặc Bạch vỗ vỗ lưng cô nói: "Được rồi, nhanh ngủ đi!"

Tư Mộ mơ mơ màng màng rồi ngủ thiếp đi.

Ngôn Mặc Bạch đợi chu đến khi hô hấp của cô đều đều, mới đứng dậy ra ngoài phòng khách xử lý tài liệu, lúc đi ra còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mới vừa xem một phần tài liệu, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi!"

Tiểu Cửu mở cửa ra đi vào.

Tiểu Cửu biết Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ ở trong phòng, cho nên không dám tùy tiện trực tiếp mở cửa đi vào, mà gõ cửa chờ Ngôn Mặc Bạch lên tiếng, mới dám đi vào. Đại ca và chị dâu rất dính nhau, đây là điều ai cũng biết. Nếu cậu không gõ cửa mà trực tiếp vào chẳng may gặp hình ảnh không nên thấy vậy phải làm sao? Đại ca không xé anh ra từng mảnh mới lạ.

Cho nên người luôn luôn vào cửa nhưng không biết gõ cửa, hiện tại cũng hiện tại cũng rất hiểu lẽ nghĩa rồi.

Ngôn Mặc Bạch ngẩng đầu nhìn Tiểu Cửu đi vào, lo lắng nhìn về phía căn phòng có người thật vất vả mới dỗ ngủ say được, mặc dù biết ở đây cách âm rất tốt nhưng vẫn nói nhỏ: "Chuyện gì?"

Tiểu Cửu cung kính tiến lên mấy bước, ngay lúc vào cửa ánh mắt đã quét một vòng quanh phòng, không thấy chị dâu ở đây, chắc đang ngủ trong phòng ngủ. Liên nói với Ngôn Mặc Bạch: "Đại ca, lúc trước anh giao cho em đi điều tra giờ đã tra ra chút manh mối."

"Nói!"

"Người theo dõi hai người trong tiểu khu là do Diệp Nham phái đi. Còn về mục đích thì không rõ lắm nhưng mấy ngày nay không thấy có động tĩnh gì." Diệp Nham báo cáo.

Sau khi từ Myanmar về Ngôn Mặc Bạch liền bảo Tiểu Cửu đi điều tra lai lịch người theo dõi Tư Mộ. Cho tới bây giờ đã bảy tám ngày rồi, mới tra ra một chút. Anh rất yên tâm về năng lực của Tiểu Cửu, như vậy chỉ có thể nói rõ thủ đoạn của đối phương thật cao minh.

Nghe Tiểu Cửu báo cáo Ngôn Mặc Bạch cau mày, nhấp máy môi, im lặng một lúc, rồi nói: "Tra được gần đây anh ta hay tiếp xúc với ai không?"

"Phần lớn thời gian anh ta ở chung với xã hội đen của thành phố A, nhưng cũng từng tiếp xúc với người nước ngoài, chính là đám người Dany kia."

Ngôn Mặc Bạch khẽ nở nụ cười tàn nhẫn, đám người kia sao chứ giống như âm hồn bất tán vậy? Trước kia lúc bọn anh ở nước ngoài vẫn đấu, giờ về nước đã nửa năm rồi, tiểu tử Dany kia lại chạy sang đây, không phải âm hồn bất tán thì là gì?

"Phiên phức của chúng ta, khẳng định có liên quan đến thằng khốn Dany này. Không nghĩ tới móng vuốt của nó có thể vươn dài như vậy, từ Mỹ đến đây, nhưng nếu nó có can đảm gây rối lần nữa, thì không cần chịu đựng nữa. Mặc kệ có phải nó khơi mào hay không, đều đổ hết lên đầu nó. Đến lúc đó chúng ta trực tiếp tính sổ với nó!" Trên mặt Ngôn Mặc Bạch hiện lên vẻ lạnh lùng rất rõ.

Chẳng qua tiểu tử Diệp Nham kia, sau lại tiếp xúc với Dany?

Mặc kệ vì nguyên nhân gì mà anh ta phái người theo dõi Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch cũng không có ý định bỏ qua cho anh ta. Anh ta không chỉ là tình địch của anh, còn cấu kết với địch thủ của anh, không có khả năng xem như không thấy.

Nhưng chuyện này nên giữ bí mật thì hơn, không để cho Tư Mộ biết thì tốt hơn.

Ngôn Mặc Bạch dặn dò Tiểu Cửu một hồi, Tiểu Cửu nhận lệnh đi ra ngoài, Ngôn Mặc Bạch tiếp tục vui đầu xem tài liệu. Mãi cho đến sáu giờ chiều, Tư Mộ mới bị chuông điện thoại đánh thức.

Là số của nhà họ Ngôn. Tư Mộ nhìn thời gian hơn sáu giờ rồi, chắc là gọi họ về ăn cơm.

Điện thoại do má Ngô gọi đến, nói đồ ăn đã chuẩn bị xong, hỏi cô khi nào thì về nhà?

Tư Mộ tùy ý hỏi mấy câu liền cúp điện thoại, đứng dậy đi tới phòng khách, thấy Ngôn Mặc Bạch vẫn đang nghiêm túc làm việc. Cô nhẹ nhàng đi đến sau anh, vươn tay đặt lên huyệt thái dương của anh, xoa bóp giúp anh để giảm bớt mệt mỏi.

"Tĩnh." Tư Mộ đến gần, Ngôn Mặc Bạch đã phát hiện. Cô đưa tay xoa bóp đưa tay, Ngôn Mặc Bạch nhắm mắt lại hưởng thụ, giọng nói trầm nhẹ hỏi Tư Mộ.

Tư Mộ ừ, sau đó hỏi: "Còn chưa xong sao? Bên kia gọi điện bảo chúng ta về, thức ăn đã chuẩn bị xong."

Ngôn Mặc Bạch để cô xoa bóp một lúc rồi nắm tay cô kéo cô về trước mặt, hôn một cái, nói: "Vậy thì bây giờ về, anh mang phần còn lại về nhà xem! Có phải em đói bụng rồi không?"

Buổi trưa, Tư Mộ ăn rất ít cơm, chỉ uống súp đã no, chắc bây giờ đã đói rồi. Không đành lòng để cô bị đói, Ngôn Mặc Bạch dọn qua loa giấy tờ trên bàn, ôm cô ra cửa.

Quả nhiên như má Ngô đã nói với cô, súp buổi tối khác với buổi trưa nhưng mùi vị lại ngon như nhau.

Cô uống vài chén, lại không ăn cơm nên buổi tối phải đi toilet hai lần, cảm thấy bụng trống rỗng. May mà má Ngô cho một chén vào bình giữ nhiệt để cô mang về nhà, để ăn khuya.

Từ nay về sau nguyên một thời gian dài, Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ ngày ngày đều về nhà họ Ngôn ăn cơm, thỉnh thoảng sẽ về nhà họ Phó, nhưng ở lại đó không lâu. Bởi vì thời gian đầu Tư Mộ mang thai nôn nghén rất dữ dội, ăn cái gì ói cái đó, ngay cả uống nước cũng ói. Nếu như về nhà họ Phó... chắc chắn hai vị nhà họ Phó kia sẽ nhìn ra manh mối.

Ngôn Mặc Bạch hết sức lo lắng về tình trạng của Tư Mộ, mỗi lần thấy cô ói, thì rất đau lòng

Cứ ba ngày lại đến bệnh viện kiểm tra một lần, mỗi lần kiểm tra xong, khi nhìn kết quả mặt bác sĩ ại trầm xuống. Cố Khuyên cũng xem những kết quả

đó, nói thật anh ta cũng có thể nói rất giỏi về y học nhưng khi nhìn kết quả lại không thể giải thích được tại sao lại xuất hiện những hiện trạng này.

Tư Mộ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn sắc mặt bác sĩ, lòng của cô cũng trầm xuống. Trong lòng càng thấp thòm lo âu.

Hiện tại thai nhi đã hơn hai tháng, chỉ còn khoảng gần hai mươi ngày nữa là ba tháng, nhưng bây giờ Tư Mộ lại có cảm giác một ngày dài bằng một năm.

Mỗi ngày nôn nghén không phải là điều khó chịu nhất, mà chỉ cần nghĩ đến kết quả kiểm tra khi thai được ba tháng mới khiến cô bất an nhất.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt của bác sĩ thôi cũng biết kết quả không lạc quan, nên hy vọng trong lòng cũng giảm mất mấy phần. Cho tới bây giờ, thậm chí có lúc cô đã tuyệt vọng.

Còn khoảng hai mươi ngày nữa nếu thật sự không thể giữ đứa bé, vậy thì hai mươi ngày này là thời gian cuối cùng của cô và đứa bé này rồi.

Chỉ cần nghĩ như vậy mỗi lần nôn nghén Tư Mộ đều thấy hạnh phúc, không hề thấy khổ chút nào. Bởi vì nôn nghén là trao đổi duy nhất của cô với bé.

Phôi thai mới hơn hai tháng, giống như một hạt đậu đang lớn dần, chưa hình thành người chưa nghe thấy âm thanh bên ngoài.

Lại một lần nữa Tư Mộ vừa uống hai chén súp liền chạy vào nhà vệ sinh ới ra.

Ngôn Mặc Bạch đi theo sau cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hai tay chống trên bồn rửa tay nôn khan, tim anh đau nhói.

Giờ khắc này, Ngôn Mặc Bạch không muốn đứa bé chút nào, sau này cũng không muốn. Nếu mang thai sanh con khiến cô khổ vậy, tốt nhất đừng bao giờ có con.

Nhưng mà anh không dám ở trước mặt cô nói ra những lời này. Mỗi lần thấy cô đặt tay lên bụng ngăn người, anh biết cô rất mong đợi đứa bé này, cũng không bỏ được đứa bé. Anh sao dám nói như vậy, khiến cô đau lòng.

Ngôn Mặc Bạch vuốt lưng cô để cô thấy khá hơn, dịu dàng hỏi: "Đỡ hơn chưa?"

Tư Mộ nôn đến mức chảy nước mắt, gập đầu thật mạnh, yếu ớt dựa vào lòng Ngôn Mặc Bạch, đưa tay sờ sờ bụng mình, nói với Ngôn Mặc Bạch: "Ngôn Mặc Bạch, anh nói, đứa bé này, có thể giữ lại không?"

Mỗi lần đi làm kiểm tra, đều nhìn thấy vẻ mặt u sầu của bác sĩ, chỉ gọi mình Ngôn Mặc Bạch vô gặp, lúc trước thì còn nói cho cô biết nhưng hiện tại toàn nửa úp nửa mở với cô.

Mà khi Ngôn Mặc Bạch quay lại gặp cô, luôn chỉ nói điều tốt, không nói chuyện xấu, cười cười an ủi cô, nói không có chuyện gì!

Khẳng định Ngôn Mặc Bạch biết điều gì đó nhưng lại giấu cô.

Tư Mộ hỏi vậy, Ngôn Mặc Bạch chỉ dậm dậm đầu cô nói: "Đứa ngốc, lại nghĩ lung tung rồi!"

Cô không nghĩ lung tung sao được? Mỗi lần đều giấu diếm cô, cô chỉ có thể nhìn sắc mặt bác sĩ mà đoán thôi.

Tư Mộ hơi nổi giận đẩy tay anh ra: "Không nói hi đừng đụng vào em!"

Ngôn Mặc Bạch thờ dài, quả thật anh không biết nói như thế nào, tình trạng không có tiến triển gì, nhưng cũng không chuyển xấu, chẳng qua là chỉ phức tạp hơn thôi.

Cố Khuynh và vị trưởng khoa kia cũng không thể giải thích được, cuối cùng tình trạng cơ thể Tư Mộ xảy ra chuyện gì, cho nên vị bác sĩ kia đề nghị triệu tập tất cả các chuyên gia trong ngành thăm khám xem rốt cuộc nguyên nhân là gì, sau đó thảo luận biện pháp trị liệu.

"Bảo bối, đừng quấy nữa, ngoan nào, nếu không sẽ không tốt cho bảo bối." Mỗi lần Ngôn Mặc Bạch an ủi cô đều dùng chiêu này, lần nào cũng hiệu quả.

Quả nhiên tâm trạng của Tư Mộ ổn định lại, đặc biệt ngoan ngoãn không khóc không làm khó.

"Khá hơn chưa? Súc miệng đi, chờ lát nữa bác sĩ sẽ đến tiêm cho em." Tư Mộ ăn không vô, chỉ có thể truyền dinh dưỡng.

Tư Mộ nghe lời làm theo, lúc hai người quay lại phòng khách bác sĩ đã đến.

Ngôn Diệu Thiên cũng ở đây.

Về chuyện của đứa bé Ngôn Mặc Bạch chủ động nói toàn bộ cho Ngôn Diệu Thiên biết, nếu như không giữ được đứa bé thì vấn đề là do mình, không hề liên quan đến Tư Mộ.

Ngôn Diệu Thiên rất vui vẻ vì hành động này của Ngôn Mặc Bạch, về vấn đề đứa bé dù trong lòng ông cũng rất mong chờ nhưng nguyên nhân do con trai mình không thể đổ lên đầu Tư Mộ được.

Vừa tiem xong Tur Mộ nhận được điện thoại của Phó Minh Vũ, hình như tâm trạng của người bên đầu giây bên kia rất tốt, gọi điện thoại báo Tur Mộ và Ngôn Mặc Bạch cùng về đó ăn cơm.

Đã mấy ngày Tur Mộ không gọi điện cho ba mẹ, giờ nhận được điện thoại của ba cô cảm thấy hơi áy náy.

Vốn dĩ không nên để họ thấy tình trạng này của mình, nhưng cô không đành lòng từ chối ba, hơn nữa ông đang rất vui, cô không muốn ba mất hứng, cho nên đã đồng ý.

Ngôn Mặc Bạch không có ý kiến gì, chỉ tò mò sao cha có chuyện gì lại vui như vậy? Chẳng lẽ biết Tur Mộ mang thai, nên gọi điện báo họ về ăn mừng?

Ôm một bụng bất an và thấp thỏm về nhà họ Phó, liền thấy Tô San đã bày một bàn lớn thức ăn, toàn là những món Tur Mộ và Ngôn Mặc Bạch thích ăn.

"Mộ Mộ, Mặc Bạch, các con đến rồi, nhanh đi rửa tay, thức ăn đã chuẩn bị xong có thể ăn rồi." Tô San cười nói với con gái và con rể.

Tur Mộ càng bất an, nụ cười của mẹ, có phải quá vui mừng không, rất hiếm khi thấy mẹ cười như vậy.

Tur Mộ và Ngôn Mặc Bạch nhìn nhau một cái, sau khi rửa tay ra ngoài, thấy Phó Minh Vũ đang rót rượu vang thấy họ liền báo họ ngồi.

Tur Mộ biết Phó Minh Vũ mở bình rượu nào, đó là bình rượu quý nhất của ba cô, bạn ba tặng, quý trọng đã nhiều năm, luôn luôn không nỡ uống.

Sao hôm nay lại lấy ra?

Vừa mới ngồi xuống, Phó Minh Vũ nâng ly cười ôn hòa với con gái và con rể, Tur Mộ căng thẳng, chắc sắp công bố đáp án.

Tô San ở bên cười thanh nhả, khuôn mặt không che giấu được nụ cười.

Tur Mộ nhìn thoáng qua Ngôn Mặc Bạch, rồi nhìn mẹ mình, bất an chờ Phó Minh Vũ nói... Lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Giọng nói của Phó Minh Vũ rất ôn hòa, do ngồi xa nên không thấy hai má ông ửng đỏ: "Đầu tiên, ba muốn cảm ơn mẹ của các con, vợ của ba, đã hiến tặng tuổi thanh xuân cho ba, giúp chồng dạy con thật không dễ dàng. Rất may mắn, ba dùng hết năng lực để mẹ con có một cuộc sống không buồn không lo." Phó Minh Vũ xoay người nhìn bà xã của mình, thâm tình nói: "Cảm ơn em, cho anh một mái nhà, sinh cho anh một đứa con gái, làm ngôi nhà của chúng ta đầy ấm áp và yêu thương."

Tô San rơi nước mắt, đó là nước mắt của sự cảm động và vui sướng.

Tur Mộ không theo kịp chuyển biến của câu chuyện.

Ba mẹ sao vậy?

Sao ba lại nói cảm ơn mẹ, sinh con gái cho ba, không phải là mình sao, như vậy kế tiếp sẽ nói, hiện tại con gái đã lớn, đã lấy chồng giờ còn mang thai, đứa bé nhà chúng ta mong đợi cuối cùng đã đến chứ.

Nếu sự thật như vậy, Tur Mộ gấp rắc rồi rồi!

Cái mũ chụp này cũng lớn quá đó.

Nếu không giữ được đứa bé vậy phải làm sao?

Nhưng mà, lời tiếp theo... khiến Tur Mộ thờ phào nhẹ nhõm.

"Hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn lần thứ hai mươi bốn của ba mẹ, cũng là năm thứ hai mươi bốn em yêu anh, cảm ơn anh đã yêu em, che chở em, sủng ái em..." Tô San chùi nước mắt, nhìn Phó Minh Vũ, nhưng về mặt lại rất vui mừng.

A! Thì ra là ngày kỷ niệm kết hôn của ba mẹ, hại cô lo lắng không đâu!

Nhưng mà làm đứa con gái duy nhất của ba mẹ, vào ngày quan trọng như vậy cô nên đưa quà mới đúng.

Nhưng lúc trước Tur Mộ hoàn toàn không nhớ đây là ngày kỷ niệm chứ đừng nói đến đi mua quà.

Phó Minh Vũ rót rượu cho cô, Tur Mộ cũng không dám đánh lấy nước thay rượu, mong ba mẹ mình có thể ân ái ái ái đến bạch đầu. Chỉ có thể nói với Phó Minh Vũ nói mình không thoải mái không thể uống rượu rồi đẩy cho Ngôn Mặc Bạch uống thay.

Lúc về Ngôn Mặc Bạch phải lái xe, nên Phó Minh Vũ không để anh uống nhiều.

Khi hai người về nhà, Tur Mộ ngồi ở ghế lái phụ, vỗ vỗ lồng ngực của mình, thật là làm cô sợ muốn chết, sợ ba mẹ nhìn ra gì đó, ngay cả món ăn cũng không dám động đến, chỉ có thể nói mình không thoải mái.

"Ngôn Mặc Bạch, mai chúng ta bỏ sung quà cho ba mẹ được không?" Tur Mộ nhìn Ngôn Mặc Bạch áy náy nói.

Không cần nhắc nhở Ngôn Mặc Bạch cũng biết, lúc này anh đã bảo Tiểu Cửu chuẩn bị.

Quay đầu nhìn thoáng qua Tư Mộ, nói: "Tính gặt ba mẹ như vậy sao? Nếu sau này họ biết được chỉ càng đau lòng hơn thôi."

Tư Mộ không biết làm sao cả.

Còn chưa về đến nhà, thì nhận được điện thoại của Cố Khuynh: "Tiểu Bạch, hai người đến bệnh viện một chuyến. Có chuyện quan trọng!" Giọng nói của Cố Khuynh hơi ngưng trọng, tâm Ngôn Mặc Bạch cũng treo lên theo giọng nói ấy.

Hết chương 107

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Đứa Bé Đây, Chúng Ta Không Cần!

Editor: Hồng_Nhung

Ngôn Mặc Bạch vừa đặt điện thoại xuống, Tư Mộ lập tức nắm lấy tay anh, hỏi: "Cố Khuynh sao? Anh ta nói gì?"

Giọng nói của cô gấp gáp, vẻ mặt lo lắng, giống như chỉ cần Ngôn Mặc Bạch nói ra tin tức xấu, cô sẽ lập tức ngất đi.

Ngôn Mặc Bạch có chút không đành lòng, nhưng vẫn cứng rắn nói: "Cố Khuynh bảo chúng ta đi tới bệnh viện một chuyến."

Lòng của Tư Mộ lập tức treo lên.

Hôm qua mới đi bệnh viện kiểm tra, Tư Mộ nhớ lại mỗi lần nhìn xong kết quả kiểm tra, sắc mặt của chủ nhiệm chuyên khoa liên khó coi một phần. Lòng này Cố Khuynh cũng càng nhủ lại.

Tư Mộ biết, nhất định là tình hình của mình càng ngày càng xấu đi.

Bây giờ, đột nhiên bị Cố Khuynh bảo tới bệnh viện, làm sao Tư Mộ có thể không lo lắng, sợ hãi.

Cô nắm chặt lấy tay Ngôn Mặc Bạch, móng tay đã muốn đâm vào trong da thịt anh rồi.

Xe chạy thẳng một đường, Tư Mộ chỉ muốn Ngôn Mặc Bạch lái xe chậm hơn tí nữa, chạy chậm một chút, còn hận không thể bò qua. Tâm tình khi chờ đợi tin xấu chính là rất lo lắng, lần này bị hành hạ trực tiếp như vậy, còn không bằng dứt khoát giải quyết, chết sớm siêu sinh sớm.

"Ngoan, không có việc gì." Ngôn Mặc Bạch vừa lái xe vừa dịu dàng an ủi người bên cạnh, nhìn thấy đôi mắt cô ửng hồng, sắc mặt trắng bệch, lòng anh rất đau. Cố Khuynh gọi điện tới cũng không có nói rõ là chuyện gì, anh cũng chỉ thông qua điện thoại nghe giọng nói bên kia có chút nặng nề, dường như tình hình không được tốt.

Đến cửa bệnh viện, Ngôn Mặc Bạch dừng xe, quay người sang giúp Tư Mộ tháo dây an toàn, hôn lên miệng cô một cái, sau đó vuốt ve khuôn mặt cô, giọng nói bình tĩnh dịu dàng: "Ngoan, cho dù là tình huống gì, cũng đều có anh ở bên cạnh."

Nước mắt giấu bên trong cũng đã rơi xuống, Tư Mộ gạt đầu, trong hốc mắt ngập đầy nước nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, tầm mắt ngừng ở trên mặt anh mơ hồ không rõ. Tư Mộ đưa tay ôm lấy Ngôn Mặc Bạch, khuôn mặt tràn đầy nước mắt cố gắng cười nói: "Ừ, nếu như không thể giữ lại, em sẽ ngoan ngoãn phá bỏ, tuyệt đối không làm loạn."

Nhìn cô ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, Ngôn Mặc Bạch lại càng thấy đau lòng.

Vỗ vỗ đầu cô, nói: "Chúng ta đi vào tìm Cố Khuynh trước."

Thật ra thì chuyện này vẫn chưa có kết luận, bọn họ cũng chỉ là chuẩn bị tâm lý đề phòng trường hợp xấu nhất có thể xảy ra.

Đi tới phòng làm việc, Cố Khuynh và vị chủ nhiệm chuyên khoa kia đều đã chờ ở đây.

Nhìn Tư Mộ được Ngôn Mặc Bạch nửa ôm đi vào, hai người đều thờ dãi trong lòng.

Ngôn Mặc Bạch nhìn Cố Khuynh một cái, ý tứ chính là hỏi thăm vấn đề kia có nghiêm trọng không, có muốn Tư Mộ tránh đi, nói riêng với anh không?

Cố Khuynh né tránh tầm mắt của Tư Mộ, nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch lắc đầu một cái. Ngôn Mặc Bạch hiểu ý, liền nắm thật chặt tay người bên cạnh, hỏi: “Bạn gọi điện thoại cho chúng tôi đến là có chuyện gì?”

“Bạn nói đi!” Chủ nhiệm chuyên khoa nhìn qua Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ, sau đó quay sang nói với Cố Khuynh.

Cố Khuynh khẽ gật đầu, sắc mặt bình thường, không nhìn ra có gì khác lạ, giọng nói nhàn nhạt: “Hôm nay tôi đem các bản báo cáo kết quả kiểm tra trong khoảng thời gian này tới nghiên cứu, so sánh phát hiện, kết quả kiểm tra hai lần trước, có một ít thay đổi nhỏ, nhưng mà do thay đổi không rõ ràng cho nên lúc mới có kết quả, không kịp phát hiện.”

Mỗi một chữ Cố Khuynh nói ra, giống như cây tơ mỏng, trói chặt Tư Mộ lại, ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn, nhưng mà từ đầu đến cuối lại không có nói đến trọng điểm, Tư Mộ có chút gấp gáp và khó chịu. Mà Ngôn Mặc Bạch cũng không có bình tĩnh nghe anh dài dòng, vì vậy trực tiếp hỏi: “Bạn nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu phát hiện ra cái gì?”

Cố Khuynh ho khan một cái, trợn mắt nhìn bọn họ, đây là anh đang tạo ra không khí khẩn trương có được hay không hả?

Nhưng mà nhìn sắc mặt của hai vợ chồng này, anh cũng không dám đùa nữa, vì vậy nói: “Phát hiện được số liệu đang dần phát triển theo hướng bình thường, nhưng cũng không chắc lắm, tạm thời vẫn chưa thể xác định. Tôi đã liên lạc với chuyên gia uy tín, bọn họ chuyên môn nghiên cứu về những vấn đề này. Tôi đã gửi các bản báo cáo của mỗi lần kiểm tra cho bọn họ. Cho nên bây giờ chúng ta chỉ cần chờ kết quả thôi.”

Khi Cố Khuynh vừa mở miệng, tâm trạng của Tư Mộ giống như chiếc lá vàng khô trên cây đang chờ đợi một trận cuồng phong (gió lớn) cuốn đi, hoặc là hy vọng có kì tích vẫn được giữ lại trên cây. Mà khi vừa dứt lời, lòng của Tư Mộ vẫn còn bất an lo sợ, gió chưa có tới, mà kì tích cũng chưa xảy ra.

Những lời như thế này, nói hay không nói cũng giống nhau! Đều là chưa xác định! Vẫn còn tiếp tục chờ! Tư Mộ cũng muốn điên rồi!

Ngôn Mặc Bạch hung hăng liếc Cố Khuynh một cái, giọng nói âm trầm lạnh lùng: “Bạn muốn đùa giỡn với chúng tôi sao?”

Cố Khuynh giơ tay lên làm bộ dạng cầu xin, uất ức la lên: “Tôi nào dám đùa giỡn hai người?”

“Vậy những lời cậu vừa nói không phải đùa sao? Còn chưa có kết luận? Tình hình không có chút tiến triển nào!”

Thật ra thì sau khi nghe lời nói của Cố Khuynh, trong lòng Ngôn Mặc Bạch âm thầm thở dài một hơi. Ban đầu lo lắng tình hình xấu đi, không thể giữ đứa bé. Bây giờ có liên lạc với chuyên gia uy tín, như vậy cũng có nhiều hi vọng hơn, mà Cố Khuynh còn nói, so sánh các kết quả mỗi lần kiểm tra, dường như tình hình đã có chuyển biến tốt. Mặc dù chưa thể xác định, nhưng ít nhất vẫn mang lại hi vọng cho bọn họ.

“Hắc hắc——” Cố Khuynh cười gượng, anh mới không nói cho cậu ta biết, thật ra thì anh có ý chơi cậu ta!

“Thật ra tôi đã sớm gửi kết quả kiểm tra sang bên đó, mới vừa trò chuyện qua video, ông ta có nhìn kết quả, bước đầu có kết luận là——nếu như muốn giữ đứa bé, cũng không phải là việc khó!” Cố Khuynh đột nhiên thu lại ý cười trên mặt, nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ nói: “Bản báo cáo kết quả của các người, bọn họ đã xem qua, cũng có nghiên cứu kĩ qua. Ông ta nói, nếu muốn giữ được đứa bé thì thai phụ cần phải phối hợp vô điều kiện, thậm chí vào lúc cần thiết, cần phải bỏ ra một chút hy sinh.”

“Vậy thì không cần đứa bé!” Ngôn Mặc Bạch dứt khoát nói.

“Tôi có thể phối hợp vô điều kiện!” Tư Mộ nói. Sau khi Cố Khuynh nói xong, Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch gần như đưa ra quyết định ngay lập tức, đồng thời lên tiếng.

“Mộ Mộ,” Ngôn Mặc Bạch ôm chặt Tư Mộ, sắc mặt khó coi, mà người trong ngực anh đã khóc không ra tiếng “em phải nghe lời, đứa bé này, chúng ta không cần. Không phải trước đó em đã đồng ý rồi sao? Nếu như tình hình không tốt, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, bỏ đứa bé.”

Anh làm sao có thể để Tư Mộ sinh con ra được? Chỉ cần vừa nghĩ tới cô có thể vì đứa bé này mà hy sinh, anh đã cảm thấy không thờ được. Đứa bé, lần này không thể giữ, chăm sóc cơ thể thật tốt thì có thể có lại, cho dù không thể sinh, cũng có thể đi nhận nuôi, hoặc là coi như không có đứa bé, anh càng muốn được ở cùng cô, thế giới hai người cho tới già.

Nếu như cô vì đứa bé mà gặp bất trắc, không có cô, anh cần đứa bé để làm gì?

Tư Mộ liều mạng lắc đầu, không thể khống chế cảm xúc, trong đôi mắt mê man có tia sáng quật cường. Nhìn Ngôn Mặc Bạch, nghiêm túc nói: “Em muốn giữ đứa bé này. Em không sợ hy sinh cái gì cả, cho dù là tính mạng. Trước đó nói nếu như tình hình không tốt, đó là nếu đứa bé sinh ra có khả năng bị dị dạng hoặc bệnh tật gì đó, vậy thì em sẽ ngoan ngoãn nghe theo anh phá thai, bởi vì để cho đứa nhỏ sống mà bị dị tật, vậy thà rằng không để nó được sinh ra thì tốt hơn. Nhưng mà, tình huống bây giờ không giống, đứa bé có thể khỏe mạnh ra đời, em là một người mẹ, có cái gì không thể hy sinh?”

Sắc mặt Ngôn Mặc Bạch càng ngày càng đen, nhìn thẳng vào mắt Tư Mộ, nói từng câu từng chữ: “Vì đứa bé, em tình nguyện hy sinh tất cả, vậy em có từng nghĩ đến anh không? Nếu như em xảy ra chuyện gì, em định để đứa nhỏ này lại cho anh nuôi dưỡng? Phò Tư Mộ, em nghĩ cũng đừng nghĩ tới!”
Mấy chữ cuối cùng, anh gần như muốn hét lên.

Tư Mộ sững sờ, sau đó liền đánh vào lồng ngực Ngôn Mặc Bạch, lớn tiếng quát về phía anh: “Ngôn Mặc Bạch, đó cũng là con trai của anh! Làm sao anh có thể máu lạnh vô tình như vậy? Chẳng lẽ anh muốn trơ mắt nhìn con chết sao?”

Ngôn Mặc Bạch bắt được tay của cô, khổng chế được cô: “Mặc kệ em muốn nghĩ sao, chính là không thể sinh đứa bé ra.”

Nhìn hai vợ chồng này như sắp đánh nhau, chủ nhiệm chuyên khoa thật sự là nhìn không nổi nữa, trốn mắt nhìn sang Cố Khuynh, trách cậu ta sao chỉ nói có một nửa, làm cho vợ chồng son người ta gây gỗ thậm chí đánh nhau, cậu ta thì ngược lại ngồi ở một bên cười hà hà.

“Trước tiên hai người đừng kích động, tình hình không có xấu như vậy. Các chuyên gia quốc tế cũng không có nói phải hy sinh cái gì, chỉ nói nếu muốn giữ được đứa bé, cần thai phụ phối hợp. Vì vậy, trong quá trình trị liệu có hơi khó khăn.” Chủ nhiệm chuyên khoa nhìn Tư Mộ cười nói: “Về sau không được kích động tức giận như vậy, đối với đứa bé không tốt.”

Mặt Tư Mộ lập tức đỏ như cà chua. Trên mặt vẫn tràn đầy nước mắt, tức giận trừng mắt nhìn Cố Khuynh, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cố, Khuynh!”

Hừ hừ, lại dám đùa giỡn bọn họ như vậy, quá ghê tởm!

Mà Ngôn Mặc Bạch đứng bên cạnh cũng không nói gì, chỉ là liếc Cố Khuynh một cái, ngược lại làm cho Cố Khuynh cảm thấy rung mình. Trong mắt người khác, Ngôn Mặc Bạch lãnh diễm cao quý không dễ đến gần, ở trong mắt mấy anh em cũng là lạnh lùng, tàn nhẫn, bình thường không có gì, có thể thoải mái đùa giỡn, nhưng khi anh dùng loại ánh mắt này nhìn người, vậy thì phải cẩn thận, báo hiệu bão táp sắp sấm sét tới!

Cố Khuynh anh chỉ muốn đùa giỡn một chút thôi, cậu ta đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh! Anh thật sự bị dọa tới nỗi muốn đá ra quần rồi!

Tiểu Bạch, nhị ca không có cố ý, cậu hãy bỏ qua, đừng có mang thù!

Đương nhiên Ngôn Mặc Bạch sẽ không dễ dàng bỏ qua, coi như không thấy ánh mắt cầu xin của Cố Khuynh, cúi đầu nhìn vợ của mình, trên mặt xuất hiện một tia dịu dàng. Anh giữ mặt của Tư Mộ, ngón tay thon dài lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, rồi trầm thiết nhìn cô, nói: “Nếu như em có thể bình an vô sự, em kiên trì muốn sinh đứa bé, anh không phản đối. Nhưng mà một khi em có nguy hiểm gì, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Tư Mộ vừa mới vui mừng, đã bị những lời nói này của anh dội cho gáo nước lạnh, xuyên tim.

“Em muốn sinh!” Tư Mộ nhìn Ngôn Mặc Bạch một cái, hừ hừ, cứng đầu nói.

Mất thấy Ngôn Mặc Bạch lại bắt đầu nổi dóa, Cố Khuynh bên cạnh liền chạy tới khuyên giải, rất có tinh thần lấy công chuộc tội, ở giữa Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ, cười nói: “Đừng lo lắng, đừng lo lắng, có nhị ca ở đây, đứa bé cùng cô vợ nhỏ mang thai của cậu sẽ không có chuyện gì!”

Ngôn Mặc Bạch nổi giận đùng đùng, quay mặt qua chỗ khác, không nói lời nào.

Tư Mộ trốn mắt nhìn Cố Khuynh một cái rồi cũng cúi đầu.

Chỉ có Cố Khuynh làm người hòa giải thất bại lúng túng đứng ở giữa, cười gượng hai tiếng.

“Khi nào bắt đầu trị liệu.” Một lát sau, bỗng nhiên Tư Mộ nghĩ tới lời nói của Cố Khuynh, liền mở miệng hỏi.

“Ba tháng sau, cần phải ra nước ngoài trị liệu.” Cố Khuynh nhìn sang Ngôn Mặc Bạch, có chút thận trọng nói: “Người bên kia không muốn tới thành phố A.”

Thời gian trị liệu tương đối dài, người ta cũng không thể ở lại thành phố A quá lâu, cho nên mặc dù Cố Khuynh có trao đổi nhiều lần với bên kia, người ta vẫn không muốn tới đây, trừ phi đưa người qua đó.

Tư Mộ do dự một lúc rồi gật đầu đồng ý. Nếu như ra nước ngoài, khẳng định không thể che giấu cha mẹ ở đây, đến khi bọn họ biết, lại càng lo lắng thêm. Nhưng mà vì đứa bé, cô không còn lựa chọn nào khác.

Ngôn Mặc Bạch lại liếc sang Cố Khuynh một cái, thâm sâu nói: “Nghĩ cách đem người qua đây!”

“Bất trí?”

“Tùy cậu!” Ngôn Mặc Bạch xem thường, nói một cách vân đạm phong khinh[1]. Nếu như nói nhẹ mà người nọ không chịu hợp tác, vậy thì anh không ngại dùng cách này bắt người sang đây.

[1] Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì.

Cố Khuynh lập tức bị ghen, thiếu chút nữa thì bị sặc nước miếng của chính mình.

Quả nhiên vẫn ngang ngược như vậy, mời không được thì bắt ép!

Rất dễ nhận thấy, Ngôn Mặc Bạch đem nhiệm vụ này giao cho anh, đây là lấy công chuộc tội!

Cố Khuynh cúi đầu thở dài, sau đó yên lặng gật đầu.

Ngôn Mặc Bạch liếc anh ta một cái, sau đó quay sang gật đầu với chủ nhiệm chuyên khoa, rồi ôm Tư Mộ rồi đi.

Ở trên xe, Tư Mộ len lén nhìn Ngôn Mặc Bạch mấy lần, phát hiện người kia vẫn nghiêm mặt, một câu cũng không nói. Giờ phút này Tư Mộ mới cảm thấy lo lắng. Chỉ là cứ nghĩ tới việc anh muốn cô bỏ đứa bé, Tư Mộ lại thấy tức giận, không muốn nói chuyện với anh.

Đến dưới lầu, Ngôn Mặc Bạch dừng xe, tháo dây an toàn ra rồi lập tức đi xuống.

Ngôn Mặc Bạch cũng tức giận trong lòng, cô gái này lại dám khiêu chiến với anh, không để cho cô sinh, cô liền cứng đầu cãi nhau với anh, đúng là làm phản mà.

Không nói gì thờ phì phò suốt dọc đường đi, một bụng lửa giận không có chỗ phát tác, đóng sầm cửa xe, Ngôn Mặc Bạch đi quanh xe hai vòng, mới dần dần bình tĩnh được một chút, lại phát hiện người trên xe vẫn chưa có xuống.

Khom người gõ lên cửa kiếng xe chỗ Tư Mộ nhưng không có phản ứng.

Ngôn Mặc Bạch cắn răng, lại gõ mấy cái, vẫn không có phản ứng.

Anh bị chọc giận quá cười lên!

Cô gái này, làm cho anh tức thành như vậy, mà còn dám giận ngược lại anh!

Ngôn Mặc Bạch đứng ở bên ngoài một lúc lâu, hít sâu mấy cái, mới đi vòng qua mở cửa xe ra.

Sau khi mở cửa xe, đã thấy người bên trong mở to đôi mắt mang theo hơi nước, bĩu môi, bộ dáng đáng thương. Ngôn Mặc Bạch nổi giận nảy giờ, cũng bị những gì vừa nhìn thấy, làm cho đập tắt hơn một nửa.

“Xuống xe!”

“Hừ!”

“... Nhanh, xuống, xe!” Cô gái này đúng là kiêu ngạo không chịu thua thiệt, Ngôn Mặc Bạch nhíu mày nhìn cô, giọng nói thúc giục.

Tư Mộ nghiêng đầu qua một bên, mới không cần để ý anh: “Không xuống!”

“A——Ngôn Mặc Bạch, anh buông tay, ô ô ô, cái người bại hoại này, mặt người dạ thú, máu lạnh vô tình...” Ngôn Mặc Bạch khom lưng, trực tiếp ôm người ra. Tư Mộ giãy dụa, vô cùng cứng đầu lòi Ngôn Mặc Bạch ra mắng triệt để.

“Nháo nữa về nhà sẽ thu thập em! Dù sao anh cũng không quan tâm có thể làm bị thương cục cưng hay không?” Giọng nói lạnh lạnh của Ngôn Mặc Bạch truyền tới từ trên đỉnh đầu Tư Mộ.

Quả nhiên lời này vừa nói ra liền làm Tư Mộ yên tĩnh lại.

Cô còn sợ Ngôn Mặc Bạch ôm mình không vững vàng để cho mình té xuống, đôi tay ôm chặt cổ anh, ngoan ngoãn im miệng không nói.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày hài lòng, ra lệnh: “Đóng cửa xe lại!”

Lúc này ôm cô từ trong xe ra, Ngôn Mặc Bạch còn chưa đóng cửa xe. Tư Mộ bĩu môi vô cùng không vui đóng cửa xe lại.

Thật ra thì cô cũng biết mình làm quá, kiên trì muốn giữ đứa bé, phản đối lại Ngôn Mặc Bạch, anh cũng chỉ là quan tâm lo lắng cho cô. Nhưng mà kể từ sau khi mang thai, nghĩ đến một sinh mệnh nhỏ đang tồn tại trong bụng mình, cô cũng cảm nhận được cả người mình tràn ngập tình thương của người mẹ, cái loại tình yêu vĩ đại không cầu gì này, khiến cho cô không có khả năng bỏ mặc với sinh mệnh nhỏ bé trong bụng mình.

Ngôn Mặc Bạch bế cô đi thẳng lên lầu, sau khi vào cửa, trực tiếp thả cô lên giường. Ngôn Mặc Bạch lấy chăn, đắp cho cô, sau đó đứng lên muốn đi.

“Anh đi đâu vậy?” Tư Mộ lòi kéo tay anh, giọng nói nhỏ nhẹ.

“Thế nào?” Ngôn Mặc Bạch nhìn chăm chăm cánh tay đang bị Tư Mộ lòi kéo, nhíu mày hỏi.

“Anh đừng đi, ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một chút.” Tư Mộ nói.

Ngôn Mặc Bạch thờ dài, ngồi trên giường, từ trên cao nhìn xuống cô. Chấn đáp che kín chỉ lộ ra đôi mắt đang chuyển động trên khuôn mặt, có hơi uất ức nói: “Ngôn Mặc Bạch, em cảm thấy anh không thích đứa bé này.”

Lên án rõ ràng như vậy, nhưng Ngôn Mặc Bạch không để ý chút nào, vô cùng thẳng thừng gạt đầu: “Ừ! Nếu như có nó mà làm cho em chịu nhiều đau khổ như vậy, thậm chí anh có thể bị mất vợ, em còn hi vọng anh đốt pháo hoa ăn mừng sao?”

“Đây không phải là do Cố Khuynh đùa giỡn sao! Tình hình không có tệ như vậy, chỉ là có hơi rắc rối một chút thôi, cần em phải phối hợp, đâu có gì nguy hiểm tới tính mạng của em?” Tư Mộ vừa nghe xong lời này của anh, mặc dù đáp án khiến cô nhíu mày, nhưng lý do lại làm cho lòng của cô ảm áp.

Lời nói quá buồn nôn, Ngôn Mặc Bạch sẽ không nói, chỉ một câu không tính là buồn nôn như vậy, lại làm cho Tư Mộ nghe được trong lòng ngọt như

mặt.

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, thờ ơ nhìn cô, không nói gì.

Tư Mộ tiếp tục làm công tác tư tưởng cho anh: “Anh xem, chúng ta thật vất vả mới có đứa bé, không dễ dàng chút nào. Mà anh lại đẹp trai như thế, con chúng ta nhất định cũng sẽ giống anh, em cảm thấy con chúng ta khẳng định còn đáng yêu hơn đứa bé trong 《Kế hoạch cực cung》. Trước kia lúc em xem bộ phim này, đã nghĩ, về sau có thể sinh một đứa bé như vậy, thật tốt biết bao! Sau đó, tính cách giống em, hoạt bát đáng yêu, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, khiến cho nhiều người phải yêu mến!”

Cô cũng đã bắt đầu suy nghĩ về bộ dạng sau này của đứa bé, cùng cảnh tượng cô sẽ dịu dàng tỉ mỉ chăm sóc đứa bé, làm sao cô có thể dễ dàng bỏ đứa bé đi đây?

Ngôn Mặc Bạch nghe cô nói... thái độ không dân ra tí nào, giọng nói vẫn lạnh lùng: “Anh vẫn không thích!”

Trong đầu cô suy nghĩ nhiều như vậy, tất cả đều là về đứa bé, nơi nào còn có bóng dáng của anh?

Đứa bé cái gì, anh ghét nhất, một ít anh cũng không mong đợi!

Tư Mộ lắc lắc cánh tay của Ngôn Mặc Bạch, nói: “Vậy anh muốn thế nào?”

“Không muốn đứa bé!” Không biết tại sao ban đầu mình lại để cho Cố Khuynh chế cái thuốc kia, nghĩ muốn có con sớm một chút. Lúc ấy thật sự là đứt gân não rồi sao? Còn cho là Cố Khuynh nói rất hay!

“Anh ra ngoài đi, em không muốn nhìn thấy anh!” Tư Mộ thờ phỉ phò đẩy anh, thật muốn đẩy anh ngã xuống dưới sàn, đúng là dầu muối không vào, cô vừa già bộ đáng thương lại làm nũng, mà anh vẫn không chịu thỏa hiệp. Cô, tức, giận, rồi!

Nằm trên giường, lờn chán lên che kín đầu mình, ở trong chăn tức giận la lớn.

Ngôn Mặc Bạch kéo chăn ra, cô liền kéo lại, âm ỉ với anh.

Mặc dù Ngôn Mặc Bạch dùng lực hơi lớn, nhưng cũng không dám quá sức, sợ làm đau cô. Vì vậy ở lần tiếp theo cô đoạt được chăn kéo lên che kín đầu thì Ngôn Mặc Bạch cách một lớp chăn ôm cô vào lòng. Cô bị quấn ở trong chăn, chỉ nghe âm thanh của anh có chút ơ ơ truyền đến: “Đừng nào loạn! Cho em sinh còn không được sao?”

Dù sao Ngôn Mặc Bạch quyết định, đứa bé này, anh sẽ không thích.

Tư Mộ ở bên trong ấm ức trong chốc lát, thấy anh mặc dù có dân ra, nhưng rõ ràng vẫn chưa chịu tiếp nhận. Âm thầm mắng anh đến triệt để, kéo chăn ra, trừng mắt, nói: “Không được! Anh phải thương đứa bé giống như yêu thương em!”

Nói xong khuôn mặt liền đỏ lên.

Cho tới bây giờ Ngôn Mặc Bạch cũng chưa từng nói với cô cái loại yêu thích đó, nói như vậy có thể hay không làm chuyện cười để cho anh nghĩ cô tự mình đa tình đây?

Nhưng mà, Tư Mộ có thể xác định, Ngôn Mặc Bạch yêu cô, ít nhất cũng là cực kì quan tâm cô!

Ngôn Mặc Bạch nhìn chăm chăm Tư Mộ một lúc, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, nói: “Anh không làm được! Anh không có nhiều tình yêu để chia cho người khác như vậy!”

Anh đã đem tất cả tình yêu của mình cho em, không thể yêu người khác. Hơn nữa làm sao em có thể yêu cầu anh yêu người khác giống như yêu em? Anh không làm được!

Tư Mộ vừa nghe lời này của anh, trong lòng rất bức mình, anh chính là máu lạnh vô tình, bình thường nói chuyện với người khác cũng làm bộ mặt lạnh lùng, bộ dạng người sống chó lại gần, cô không nói, nhưng đó là con của anh, sao anh cũng không có tính người như vậy?

Thờ dài, coi như hết! Cùng lắm thì cô dành cho đứa bé hai phần tình yêu, đền bù tình thương của cha.

Tư Mộ bị anh ôm hơi chặt, giãy dụa, nói: “Em muốn đi tắm rồi ngủ.”

Giọng nói cho thấy rõ ràng không thân thiện. Ngôn Mặc Bạch buông cô ra, sau đó đi vào phòng tắm mở nước.

Mở nước xong đi ra, điện thoại Ngôn Mặc Bạch vang lên, anh nhìn thoáng qua, sau đó đi tới phòng sách nghe.

Hừ! Lại còn tránh cô! Ai thêm nghe chuyện này chuyện kia của anh!

Tư Mộ nhìn chăm chăm cửa đóng lại, trong đầu vẫn đang suy nghĩ là ai gọi điện cho anh? Nói về chuyện gì?

Cô đi vào phòng tắm đến lúc tắm xong quần một cái khăn mềm mại đi ra, Ngôn Mặc Bạch mới nói chuyện điện thoại xong.

Tư Mộ ngồi ở trên giường lật sách, nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch đi vào, nói một câu: "Nhanh đi tắm rồi ngủ!"

Ngôn Mặc Bạch nhanh chóng chạy vào tắm, rất nhanh đã quấn khăn tắm đi ra.

Nhớ tới việc vợ mình giao phó đi tắm nhanh rồi ngủ, đều khiến cho người ta cảm thấy có ngụ ý trong đó. Anh suy nghĩ một lát, có lẽ là phúc lợi tới đi, đã hai ngày anh không có phúc lợi rồi? Vì vậy nhiệt huyết sôi trào đi tắm rửa. Có chút không thể chờ đợi, vì vậy vội vã vào tắm sạch, nhanh chóng rồi ra.

Thấy vợ mình hình như cũng không có mặc đồ, chỉ quấn cái khăn tắm ngồi đó, lập tức đi tới, kéo chăn ra ôm cô: "Vợ à, anh tới đây!"

Vợ ơi, anh đã chuẩn bị tốt, phúc lợi đâu phúc lợi đâu!

Hết chương 108

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Bà Xã, Anh Đã Chuẩn Bị Tốt, Mau Tới Đi

Editor: Minh Anh

Anh vừa mới tắm, nước trên người cũng chưa lau khô hoàn toàn, ướt sũng, cứ thế tiến vào, ôm lấy Tư Mộ.

Khăn tắm trên người Tư Mộ bị anh chà hai cái rơi ra, tấm lưng cô trơn bóng ẩm áp dán lên ngực anh. Trên người anh ẩm ướt, lạnh lẽo, Tư Mộ rùng mình vì lạnh.

Giấy dựa đẩy anh ra: "Anh ngủ đi, đừng ôm em, trên người anh lạnh quá."

Ngôn Mặc Bạch buông cô ra, dùng khăn tắm nhanh chóng lau người hai cái, lại ôm lấy cô tiếp tục cọ xát: "Bà xã, anh chuẩn bị tốt rồi, mau tới đi."

Tư Mộ bị anh làm cho cứng họng: "Chuẩn bị cái gì? Anh chuẩn bị làm gì cơ?"

Nha!

Cô xấu hổ đúng không?

Ngôn Mặc Bạch cũng không để ý, ấn đầu cô xuống dưới, giọng khàn khàn dứt quãng nói: "Em giục anh nhanh lên, tắm rửa, ngủ, không, là, cho anh...sao?"

Tư Mộ lúc này mới hiểu ý anh nói chính là cái gì, chân đá anh vài cái, cắn giận nện lên lưng anh: "Cái đồ quỷ háo sắc, cả ngày chỉ nghĩ đến việc kia!"

Ngôn Mặc Bạch nén giận, sẽ không dễ dàng buông tha cho cô như vậy, bàn tay dịu dàng vuốt ve, chu du trên người cô, cô bị trêu ghẹo yêu kiều ngâm nga, cả người xụi lơ, ngay cả sức lực đẩy anh ra cũng không có.

Ngôn Mặc Bạch đem khăn tắm trên người kéo ra, hai người kè sát một chỗ. Thân thể vừa mới tắm xong, da thịt mềm nhũn nhụi, cảm giác vô cùng êm ái, Ngôn Mặc Bạch càng yêu thích không buông tay, khiến cục cưng bảo bối đau.

"Ngôn, Mặc, Bạch." Tư Mộ hô hấp cũng khó khăn, chỉ cảm thấy giờ phút này trời đất nghiêng ngả, mà tim của cô đập đều bị anh khống chế, theo tiết tấu trên tay anh, hoặc nhanh, hoặc chậm.

"Gi?" Giọng nam trầm thấp của Ngôn Mặc Bạch bên tai cô, giọng nói rất quyến rũ. Anh có thể cảm giác được thân thể cô bị anh làm cho run rẩy.

"A" Ngôn Mặc Bạch ngậm vành tai cô, cười nhẹ: "Bảo bối à, nhanh lên"

Trước đây vài lần hưởng qua thân thể ngon ngọt, dường như đã thành nghiện. Mỗi lần anh động tình không chịu nổi, sẽ lôi kéo Tư Mộ giúp anh giải quyết.

Tư Mộ nhiều lần đều chết đi sống lại, còn anh thì không sút mẻ gì, vì thế oán giận nói: "Ngôn Mặc Bạch, anh tại sao lại khỏe như thế chứ? Đi chết đi!"

Lúc ấy Ngôn Mặc Bạch tinh tế cúi đầu hôn người cô, ản ản cười: "Bảo bối, rõ ràng là gia đây rất dũng mãnh chiến đấu!"

Trước đây làm qua vài lần, Tư Mộ tự nhiên một chút cũng không muốn phối hợp với anh.

Nhưng trừ bỏ dùng tay, Ngôn Mặc Bạch chưa từng lại yêu cầu cô dùng những thứ khác.

Nhớ rõ lần đầu tiên ở cửa Autumn, Tư Mộ dùng miệng, lần đó cô ăn đến muốn nôn. Vì thế Ngôn Mặc Bạch sẽ không bắt cô làm như vậy giúp anh nữa, nếu anh khó chịu, sẽ tự dùng tay mình, hoặc đi tắm nước lạnh.

Ngôn Mặc Bạch bắt được tay cô, Tư Mộ đột nhiên xoay người, cười đến vô cùng đáng khinh nói: "Ngôn Mặc Bạch, hay là em bảo Diêu Dao lên mạng mua cho anh cái bom búp bê nhé! Muốn làm liên làm. Tư thể tùy anh, anh đem nó biến thành hình dạng gì cũng được, chỉ cần anh biết, anh có thể làm được. Hơn nữa thời gian, anh hoàn toàn không chể."

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch càng lúc càng lạnh, bỗng xiết chặt cầm Tư Mộ, khuôn mặt vì tức giận mà tái đi, nhìn Tư Mộ nói: "Đừng ép anh bóp chết em!"

Tư Mộ cười hắc hắc gượng gạo vài tiếng, vội vàng nhận sai.

"Được rồi, đừng nóng giận đừng nóng giận, em nói giỡn mà!" Ôm cổ Ngôn Mặc Bạch làm nũng.

Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh một tiếng, hất cánh tay cô ra, lập tức xoay người xuống giường, sải chân dài bước đi, Tư Mộ không kịp phản ứng sự việc thế nào, đã thấy Ngôn Mặc Bạch định vào phòng tắm. Tiếp theo nghe từ trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào.

Tư Mộ nhếch miệng, nện xuống giường cười to.

Ha ha, Ngôn Mặc Bạch lại có thể không nhìn được, chỗ trọng yếu phải tắm nước lạnh để dập tắt lửa!

Khi Ngôn Mặc Bạch lại từ phòng tắm đi ra, không biết tắm nước lạnh đến đông cứng, hay là thế nào, nhưng xung quanh người đều tản ra khí lạnh, giá buốt không dám tới gần.

Tư Mộ lấp tức thu lại nụ cười, chui vào trong chăn, chỉ để lộ ra đôi mắt nhìn trộm anh.

Dáng người Ngôn Mặc Bạch thật quá tốt, sau khi tắm rửa động lại nước, càng làm cho người ta mơ màng.

Tư Mộ bất giác nuốt nước miếng, trong nháy mắt, cô buồn bực bản thân sao lại mang thai! Nếu không mang thai, nhất định sẽ cùng anh đại chiến ba trăm hiệp, cho dù anh có sức chiến đấu mạnh đến đâu, chiến đấu trăm miền thế nào, cô kiệt sức hôn mê cũng cam tâm!

Đem chăn kéo xuống một chút, lộ ra cái đầu, Tư Mộ hướng nơi đó của Ngôn Mặc Bạch thổi thổi, vô cùng lưu manh đùa giỡn, đột nhiên bị Ngôn Mặc Bạch cho một cái trừng mắt u ám, làm cô sợ tới mức đem toàn bộ người thu vào trong chăn.

Ở trong chăn nín thở chốc lát, cách tắm chăn nghe thấy tiếng đóng cửa, cách chăn, nhưng lại cảm thấy được có chút hoảng hốt.

Tư Mộ nhô đầu ra, nhìn lướt qua trong phòng, quả nhiên là anh đã đi ra ngoài.

Nghĩ kĩ, dù sao cũng là cô không phối hợp trước. Đàn ông có vợ mang thai, là lúc dễ dàng ra bên ngoài nhất. Vì thế cô khoác chăn mỏng xuống giường, tính xem Ngôn Mặc Bạch ở đâu,

Vừa mới ra ngoài, liền thấy cửa thư phòng bên cạnh mở rộng, lòng liền thấy đỡ hơn.

Tư Mộ cúi đầu nghĩ lại.

Có phải bản thân không chăm sóc tốt, làm cho ông xã buổi tối thà chạy đến thư phòng, cũng không muốn trở về phòng ngủ trên giường.

Mặt mũi hơi trầm tĩnh, rón ra rón rén đi đến thư phòng bên cạnh, muốn xem trộm xem Ngôn Mặc Bạch đang làm gì.

Lặng lẽ đứng nép ở một bên cánh cửa, cái đầu nhỏ dò xét nhìn vào bên trong, Tư Mộ liền cảm thấy lòng chua xót.

Đêm đông lạnh lẽo, Ngôn Mặc Bạch lại tắm toàn nước lạnh, chỉ quấn một cái khăn tắm ở trong thư phòng làm việc với máy tính.

Cô có rất nhiều trách nhiệm không hoàn thành, để cho chính ông xã của mình chịu khổ như thế. Nếu anh bị cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?

Tư Mộ đi vào, bước nhẹ nhàng, cố gắng không ảnh hưởng đến anh, dần dần tới gần anh,

Thật ra khi Tư Mộ vừa mới mở cửa phòng ngủ Ngôn Mặc Bạch đã nghe thấy. Anh vừa mới bị cô trêu chọc nổi lên lửa dục, tắm nước lạnh tuy có thể ngăn chặn cơn tức một ít nhưng cơ thể không hoàn toàn bình ổn được.

Anh nghĩ đến thư phòng để yên lặng một chút, không biết sao lại xem chỗ tài liệu này?

Nội dung trên máy tính, anh nhìn nửa ngày, một chữ cũng không lọt vào đầu, ngược lại trong đầu đều là bóng hình duyên dáng với mùi thơm cơ thể cô.

Thật sự rất phiền phức!

Vừa mới chuẩn bị đứng dậy trở về phòng, dù chỉ có thể ôm hay sờ vài cái cũng tốt, lại nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ bên cạnh bị mở ra.

Ngôn Mặc Bạch lập tức ngồi xuống, hai mắt dừng lại ở màn hình máy tính, nhưng thật ra sự chú ý đều tập trung ở ngoài cửa.

Nhưng ánh mắt vừa nhìn thấy cái đầu nhỏ ở cạnh cửa, nụ cười trên môi Ngôn Mặc Bạch lặng lẽ giấu đi, trong lòng đầy vui vẻ.

Xem xem, vẫn là đến để dỗ anh!

Anh không di chuyển mắt vẫn nhìn chăm chăm máy tính, giống như hết sức chăm chú, những âm thanh bên ngoài, anh đều không nghe được. Bên ngoài đều không gì ảnh hưởng được đến anh, chỉ có Tư Mộ tới gần.

Tư Mộ thấy anh ra sức làm việc đau lòng đến mắt mũi còn thấy chua chua, càng cảm thấy mình làm vợ rất thất bại.

Cô đem áo khoác mỏng trên người vội vàng phủ thêm cho Ngôn Mặc Bạch, nói: "Đã khuya thế này, sao anh còn chưa ngủ? Cũng không mặc quần áo, nhờ cảm lạnh thì làm sao bây giờ? Ban đêm mùa đông rất lạnh."

Ngôn Mặc Bạch giả bộ như vừa phát hiện ra cô, nâng mi mắt liếc cô một cái rồi lại dời tầm mắt về trên máy tính, giọng nói giống như đêm đông lạnh lẽo: "Rất nhiều chuyện chờ xử lý, em đi ngủ đi, không cần quan tâm anh." Nói xong đem áo khoác mỏng trên người đưa lại cho cô.

Tư Mộ không nhận, bữu môi, uyển chuyển nhìn Ngôn Mặc Bạch, có chút nói lý.

"Ông xã ... trở về ngủ đi ..."

Toàn tâm Ngôn Mặc Bạch đều bị một tiếng kêu ông xã này của cô mà mềm nhũn. Trên mặt cũng không đổi sắc, lạnh nhạt như trước.

Tư Mộ làm nũng đứng lên, một chút sức lực chống đỡ đều không có.

Cả người người cô dựa vào Ngôn Mặc Bạch, cô chỉ khoác một cái áo mỏng, bên trong vây quanh một cái khăn tắm, bây giờ áo mỏng đã đưa cho Ngôn Mặc Bạch, trên người vền vện có khăn tắm mà thôi. Khăn tắm có thể che được nhưng khi ôm người cô, bộ ngực no đủ vô tình lộ ra. Lúc cả người cô dựa vào anh, ở trên người anh cọ tới cọ lui. Thân thể mềm mại ở trên người anh vuốt ve, ma sát nhóm lên vô số đốm lửa.

Ngôn Mặc Bạch âm thầm nắm chặt tay, trong lòng chửi thầm một câu.

Mẹ nó, lại trêu chọc anh, còn không để anh thỏa mãn, muốn náo loạn đây mà. Làm gì có chuyện cho người hương mà không cho ăn thịt chứ?

Vì thế, giờ phút này nghiêng răng nghiêng lợi ngoan cường nói: "Phó Tư Mộ! Em có biết hậu quả của việc mình làm không?"

Tư Mộ sao lại không biết?

Nếu đã tìm anh, dĩ nhiên muốn giữ anh lại bên mình, không cho anh có cơ hội tìm phụ nữ khác.

Vì thế dù bất cứ giá nào, vẫn an vị ngồi trên bấp đùi anh, tay vòng ở cổ anh, âm thanh mềm mại có chút run rẩy, đáng điệu điễm điễm đáng yêu nói: "Ông xã, anh không nghe em về ngủ, em ở đây cùng anh."

Lời nói nghịch ngợm quật cường như vậy, Ngôn Mặc Bạch lại cảm thấy vô cùng đáng yêu, đem vật nhỏ trong lòng ôm vào.

Ngôn Mặc Bạch vừa mới chuẩn bị nói chuyện, Tư Mộ lại ôm anh, cả người hướng lồng ngực anh cọ cọ, đầu dán vào ngực anh, như muốn chui vào lòng anh. Giọng nói của cô rầu rĩ vô cùng đáng thương nói: "Ông xã, em lạnh."

Ngôn Mặc Bạch rốt cuộc không nhịn được bật cười. Dùng chăn mỏng đem bao lấy hai người, ôm chặt cô, tay ở bên hông cô néo một hồi, thấy cô kêu sợ hãi chỉ thiếu điều nhảy dựng lên, mới vừa lòng nói: "Không ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ, em chạy đến đây làm gì? Quần áo không mặc, còn nói lạnh."

"Ai nói em không ngủ được chạy đến đây? Hơn nữa, ít nhất em cũng khoác chăn mỏng, còn anh? Anh chỉ vây quanh người bằng khăn tắm." Tư Mộ quệt mồm phản bác.

Ngôn Mặc Bạch nhếch mày, nói: "Anh đi ra em cũng ra theo, chẳng phải ý là, không có anh ôm em, em không ngủ được?"

Mặt Tư Mộ đỏ lên, nguyệt anh nói: "Em là sợ anh không vui, đi ra ngoài tìm phụ nữ!"

"A" Ngôn Mặc Bạch véo mặt cô cười khê: "Chẳng lẽ em không tin người đàn ông của em?"

"Ở khoản kia anh vĩnh viễn ăn không no, không tránh được em không thỏa mãn nổi, sẽ ra ngoài tìm phụ nữ."

"Nếu biết anh ăn nhiều như thế, còn không thỏa mãn anh, có muốn anh ra bên ngoài không?"

Tư Mộ cắn giận trừng anh, tên này cảm thú quá cảm thú.

Nhưng khi nói Ngôn Mặc Bạch hạ khuôn mặt anh tuấn xuống, một đôi mắt sáng ngời với anh mắt mỉm cười nhìn cô, mặt của cô, lại không nghe lời đồ lên.

"Anh mỗi lần đều kéo dài, em đều tay chân rụng rời."

Tay Ngôn Mặc Bạch ở trong chăn, ở trên thân thể cô nhào nặn, giọng khàn khàn động tình nói: "Chúng ra cùng làm đi."

Vì thế bắt lấy tay cô, liền hướng đến nơi đó. Bàn tay to của anh bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Của anh ở trong bàn tay non mịn mềm nhẵn hưng phấn run rẩy, sau đó dần uy vũ cường tráng đứng lên.

Ngôn Mặc Bạch vẫn kéo tay cô làm, cô chỉ cần nhắm mắt, còn lại đều giao cho anh.

Khi chất lỏng của anh phun trên tay cô, trong nháy mắt, cô cảm thấy chính mình theo anh lên mây.

Ngày hôm sau, vào buổi sáng hai người đang ôm nhau, Cố Khuyneh gọi điện thoại đến.

Ngôn Mặc Bạch cầm điện thoại, nhìn tên người gọi, tâm run sợ. Giọng nói rõ ràng mà ngắn gọn, không giống như mới vừa ngủ dậy, cao cao lạnh lùng: "Nói!"

"Người tôi đã mang tới, lát nữa các cậu mang người phụ nữ của mình đó đến đây, ở lưng chừng núi biệt thự bên kia." Giọng nói Cố Khuyneh có chút mệt mỏi.

Sáng sớm, Ngôn Mặc Bạch nhếch lên lông mày anh tuấn.

Không nghĩ tới Cố Khuyneh này làm việc hiệu suất không tồi. Chuyện mới giao hôm qua, phải đi Mi suốt đêm đem người bắt lại.

"Anh không phải nói ba tháng sau mới chấm dứt trị liệu sao? Bây giờ đem người bắt lại, tiền công và tiền sinh hoạt anh trả?" Âm thanh Ngôn Mặc Bạch trong trẻo thản nhiên nói, giống như mặt trời sáng sớm mùa đông.

Cố Khuyneh bên kia đã bùng nổ, tức giận đến giọng chân: "Ngôn Mặc Bạch! Cậu còn thiếu một khoản kia?"

Không phải vì tránh đêm dài lắm mộng, anh mới sớm đi bắt người. Nhưng Tiểu Bạch lại xem thường, còn không chịu chi một khoản. Mặc dù mạng tiếng Quốc tế trọng dụng nhân tài, đãi ngộ vô cùng tốt, nhưng Ngôn Mặc Bạch thiếu tiền sao? Thứ tên này không thiếu chính là tiền, ý ở đây là anh bắt quá sớm!

Cố Khuyneh tức giận đến nổi hận không thể ói ra máu, nghĩ thầm, cậu không giao tiền, cùng lắm ông đây đem người đưa trở về, đến lúc đó có quỳ khóc tôi cũng không thèm!

Ngôn Mặc Bạch nghe ra âm thanh hầm hừ, cười an ủi vài câu, mới ngắt điện thoại.

Vô vô người trong lòng: "Rời giường ăn điểm tâm. Sau đó đưa em đến xem một người."

Ngôn Mặc Bạch lạnh nhạt tùy tiện nói một câu, làm cho Tư Mộ đang ngủ mê man trong liên tưởng. Hưng phấn từ trên giường đứng bật dậy, kêu to: "Đã đến đây?"

Không phải nói ba tháng mới có thể trị liệu sao? Bây giờ đã đến, Ngôn Mặc Bạch còn cho nàng nhanh chóng cho cô kiểm tra, có phải hay không để trị liệu.

Nghĩ đến đây, Tư Mộ lại cảm thấy hi vọng ngay trước mắt, những gì lo lắng vị chuyên gia quốc tế này đến, đều thành mây bay.

Cô vui mừng từ trên giường đứng lên, ôm Ngôn Mặc Bạch hôn một cái, sau đó vui vẻ vào phòng tắm rửa mặt, mặc quần áo.

Một loại động tác được hoàn tất từ trước đến nay chưa từng nhanh như vậy.

Ngược lại Ngôn Mặc Bạch cố ý kéo dài thời gian, đánh răng rửa mặt giằng co nửa ngày, cạo râu chậm rì rì. Lúc mặc quần áo, lần đầu tiên xoi mói bộ quần áo không hợp thời tiết hoặc bây giờ tính khí anh không tốt.

Cho đến khi Tư Mộ thật sự không thể nhịn được nữa nổi giận, anh mới từ bỏ.

Hai người đến Autumn ăn sáng, sau đó lái xe đến chỗ biệt thự Cố Khuyneh nói.

Nơi đó là biệt thự của riêng Cố Khuyneh, dường như là nơi rất bí ẩn, bốn phía tĩnh lặng, chỗ nào cũng bố trí công nghệ cao theo dõi, vào lúc quan trọng, còn có người dùng súng gác.

Bởi vì nơi này địa điểm hẻo lánh, cho nên xung quanh không có người, cùng lắm là có bọn họ.

Khi vừa tới nơi, trong lòng Tư Mộ có chút khẩn trương.

Ngôi biệt thự ở lưng chừng núi, phong cảnh xung quanh rất xinh đẹp. Lúc này là mùa đông, cây cối khắp núi vẫn là một màu xanh biếc yên bình, một chút không khí mùa đông cũng không thấy.

Tư Mộ nhìn quanh bốn phía một chút, hỏi Ngôn Mặc Bạch bên cạnh: "Anh chắc chắn là ở đây?"

Dựa theo tốc độ lái xe của Ngôn Mặc Bạch, mặc dù suy nghĩ cho thân thể của anh, nhưng so với bình thường vẫn lái xe nhanh hơn vài phần. Hơn nữa kỹ thuật lái xe của Ngôn Mặc Bạch vô cùng tốt, không một chút xóc nảy. Cho nên lái nhanh một chút, Tư Mộ cũng không cảm thấy không thoải mái.

Nếu không đi cùng Ngôn Mặc Bạch, mà cùng một người xa lạ tới nơi này, cô sẽ hoài nghi mình bị lừa đến ngọn núi để bán.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày liếc mắt nhìn Tư Mộ một cái, cười nói: "Sao? Sợ anh đem em bán à?"

Tư Mộ chẹp chẹp miệng, nơi này vốn hoang vu vắng người, tới chỗ này cũng hơi sợ.

Xe lại đi gần nửa giờ, mới nhìn thấy trước mắt một dãy biệt thự.

Chờ Ngôn Mặc Bạch đem xe dừng lại, Tư Mộ chóng kéo dây an toàn, không muốn xuống xe.

"Đi thôi, Cố Khuynh chờ ở trong!" Ngôn Mặc Bạch dẫn đầu xuống xe.

Chân Tư Mộ có chút mềm nhũn, hưng phấn cùng vui sướng lúc trước bây giờ đã dần dần biến mất, cô không dám đi vào.

Hết chương 109

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đứa Trẻ Sẽ Khỏe Mạnh Ra Đời

Ngôn Mặc Bạch nhìn bàn tay đang nắm chặt dây an toàn của cô, đầu ngón tay cũng trắng bệch rồi. Cô cần nhìn về phía anh, "Ngày mai chúng ta lại đến được không? Hôm nay quá đột nhiên, chưa chuẩn bị sẵn sàng."

Ngôn Mặc Bạch xuống xe, trực tiếp đi vòng qua phía cô mở cửa xe, giúp cô tháo dây an toàn ra. Nhưng Tư Mộ nắm rất chặt, ngăn cản hành động của anh.

Một tay Ngôn Mặc Bạch đẩy tay cô ra, tay còn lại của anh vỗ vỗ mặt cô, dụ dỗ nói: "Sợ gì chứ? Cũng đến nơi rồi sao lại về rồi mai lại đến? Lái xe đến đây cũng mất mấy tiếng, ngoan, đừng sợ."

Tư Mộ hít sâu một hơi, dựa vào ngực Ngôn Mặc Bạch, tùy ý anh ôm ra ngoài.

Thật ra thì sợ cái gì?

Chính cô cũng không biết.

Ngôn Mặc Bạch mới ôm cô đi vài bước, thì có hai người đi từ cửa lớn biệt thự ra, tất nhiên là có quen biết với Ngôn Mặc Bạch, thái độ rất cung kính, chắc là thủ hạ của Cố Khuynh!

"Ngôn Thiếu!"

Ngôn Mặc Bạch gật đầu với họ, "Cố thiếu đâu?"

"Đang ngủ!" Trăm miệng một lời đáp, một người tròn họ nhìn thoáng qua Ngôn Mặc Bạch, sau đó nói thêm: "Chiều hôm qua sau khi tách ra ở bệnh viện, Cố thiếu lập tức đáp máy bay từ nhân đến Mỹ, sáng này mới về."

Lúc Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ đi tới bên cạnh bọn họ, vươn chân ra đạp anh chàng vừa mới nói chuyện một phát, cười mắng: "Các cậu đang bắt bệnh thay cho Cố thiếu nhà các cậu sao, hay đang giúp cậu ta tranh công nhận thưởng? Nói cho cậu biết, đây là những chuyện anh ta nên làm!"

Sau đó không để ý đến hai người bọn họ trực tiếp đi vào.

Tư Mộ bị anh, chỉ dúi đầu vào ngực anh, nghe thấy lời trêu chọc của họ, muốn chính mình tự đi, dù sao cũng ở trước mặt người ngoài không thể buồn nôn

như vậy, quả thật không có ý tốt. Cô thử ngó ngay hai cái, nhưng Ngôn Mặc Bạch ôm quá chặt, cô đành từ bỏ.

Ngôn Mặc Bạch đặt Tư Mộ ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, kêu người giúp việc pha trà, giống như đang sai người giúp việc nhà của mình.

Biệt thự trang trí vô cùng xa hoa, cảm giác đầu tiên khi Tư Mộ bước vào chính là ban thân đang vào cung điện.

Mà ở trong đó lại không hề nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ nào, chỉ thấy toàn nam thôi.

Tư Mộ cầm ly trà uống một ngụm, tay hơi run.

Thử nghĩ xem tự nhiên bị hơn mười người đàn ông vây xem, bạn có thể bình tĩnh làm bộ như không có chuyện gì tự nhiên uống trà nói chuyện không? Cho dù bọn họ cách mình khá xa, nhưng cũng rất kinh hãi đó.

Những người này ai cũng cường tráng, hơn nữa còn hung thần ác sát, nhìn không hiền hòa như thuộc hạ của Ngôn Mặc Bạch.

Tư Mộ không được tự nhiên, nghiêng đầu nhìn Ngôn Mặc Bạch, ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: "Người đâu? Sao còn chưa xuống?"

Ngôn Mặc Bạch thấy đáng vẻ cẩn thận của cô, có chút buồn cười sò sò mặt cô, ánh mắt quét về phía những người đang đứng đằng xa kia, nói: "Nhanh đi thúc dục!"

Vừa dứt lời, trên lầu truyền đến giọng nói bất mãn của Cố Khuynh: "Hai người đến quá chậm, tôi cũng ngủ được một giấc rồi. Tiểu Bạch, kỹ thuật lái xe của em sao lại thoái hóa rồi? Nếu là trước kia, chắc khoảng một tiếng là đến đây, hôm nay từ lúc cúp điện thoại đến giờ cũng bốn tiếng rồi mới đến. Em đây xe đến đây sao? Nếu là như vậy chiếc xe kia ở trên tay em cũng lãng phí, không bằng tặng..."

Về tới đây lập tức gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch, sau đó đem an bài thỏa đáng cho các chuyên gia xong anh mới đi ngủ. Bấy giờ ngủ rồi Ngôn Mặc Bạch mới đến. Tốc độ như vậy Tốc độ như vậy, làm Cố Khuynh muốn cười. Dựa trên tốc độ của tất cả mấy con xe trên tay Ngôn Mặc Bạch, con nào cũng chạy khoảng một tiếng là đến đây, mà hôm nay lại lâu như vậy.

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, không để ý Cố Khuynh trêu chọc.

Buổi sáng thức dậy, ở nhà chuẩn bị tốn không ít thời gian, sau đó lại chậm rì rì đến Autumn ăn sáng. Lúc lái xe vì bận tâm Tư Mộ, cho nên mới lái chậm như vậy, tốn bốn tiếng, cũng không có gì lạ. Nhưng anh ấy lại muốn xe của mình, không thương lượng gì hết!

"Người đâu?" Ngôn Mặc Bạch uống trà liếc Cố Khuynh một cái, cũng không thấy người đi theo anh, cho nên nhàn nhạt hỏi một câu.

"Việc mới giờ, nên đang ngủ!" Cố Khuynh đi đến ngồi xuống cạnh họ, tự rót cho mình một ly trà vừa uống vừa hỏi: "Gấp gì chứ, để họ nghỉ ngơi ốt rồi làm kiểm tra cũng không muộn. Lâu rồi anh chưa đến đây, lát nữa chúng ta đi săn tối có thể nướng ăn."

Tư Mộ âm thầm tròn mắt, sáng sớm anh gọi điện giục chúng tôi đến đây. Chúng tôi đi cả đoạn đường dài đến đây bây giờ anh lại nói không vội.

Anh đang đùa giỡn với chúng tôi sao?

Còn đi săn?

Tư Mộ tròn mắt nhìn Cố Khuynh một cái, đảo mắt nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, bất mãn cong miệng lên, ám chỉ chị không đợi được nữa!

Ngôn Mặc Bạch nhận được tín hiệu của cô, rất phối hợp nói: "Trước hết để họ đến kiểm tra, sau đó nghỉ ngơi tiếp! Chiều rồi đi săn."

Nếu Ngôn Mặc Bạch đã nói vậy, Cố Khuynh có thể nói gì? Ai bảo em ba nhà ta bây giờ nổi danh yêu thương vợ chứ?

Cố Khuynh âm thầm lắc đầu, thật là có vợ liền quên anh em!

Cho nên đặt ly trà trên tay xuống, đứng dậy duỗi lưng một cái, nói: "Được rồi, thấy hai người gấp gáp như vậy, anh sao lỡ làm người ác! Dù sao mặt đen cũng đóng một lần rồi, anh không ngại đóng thêm lần nữa."

Ngôn Mặc Bạch nhìn anh u oán nói, một chút áy náy hay biết ơn cũng không có, bình tĩnh nói: "Nhanh đi! Đừng để vợ em đợi lâu!"

Một câu nói kia xem làm Cố Khuynh lão đảo ngã xuống đất. Đúng là tên kiêu ngạo không có lương tâm!

Sau khi cưới vợ lại đối đãi với anh em vào sinh ra tử của mình như vậy, làm sao mà chịu nổi!

Những chuyên gia kia luôn luôn tự cho mình là thanh cao ngạo mạn vô cùng, Cố Khuynh không nói tiếng nào "mời" lại bị trời cũng tức giận. Giằng co một ngày người cũng mệt mỏi, thật vất vả mới nghỉ ngơi được một chút, nhưng chưa có nghỉ đủ lại bị bắt đi làm việc, đều là người cầu kinh, huống chi họ lại là chuyên gia danh tiếng.

Cho nên lúc bị gọi xuống, khó tránh khỏi bày ra vẻ mặt khó nhìn, một nhóm người tức giận đi xuống, Tư Mộ im lặng nhích lại gần Ngôn Mặc Bạch.

Sao đám người này nhìn có vẻ ác độc vậy?

Họ thật sự là chuyên gia y học nổi tiếng sao?

Không phải bác sĩ đều là thiên sứ trắng sao?

Sao có thể hung dữ như vậy?

Nếu là người nhát gan, chắc đã bị hù khốc rồi.

Đĩ nhiên Ngôn Mặc Bạch cũng có thể cảm nhận được ánh mắt không của những người đó, nhưng mà nếu so sánh ánh mắt ai sắc bén hơn, thì ai có thể so với anh được?

bầu không khí toàn mùi thuốc súng, con mắt lạnh lùng nhìn qua, những chuyên gia kia cảm nhận được vô số sóng to gió lớn, không tự chủ mà run run sống lưng.

Sát khí thật mạnh!

Một đám chuyên gia cũng không phải người ngu, sau khi bị Ngôn Mặc Bạch nhìn một cái, tự nhiên không dám làm càn nữa. Mọi người lập tức thu hồi vẻ mặt vốn có, cung kính đi đến trước mặt Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ.

"Xin chào, tôi là Edward, tổ trưởng tổ nghiên cứu về sự ảnh hưởng của chất phòng xạ đối với sức khỏe con người, những người này là thành viên của tổ tôi." Vì tổ trưởng dùng tiếng Anh giới thiệu mình, sau đó giới thiệu những thành viên còn lại của tổ. Có lẽ cho rằng mình tài trí hơn người nên giọng nói mang theo vẻ ngạo mạn. Mặc dù biết người trước mặt họ là người không thể chọc, nhưng họ vẫn không khiêm tốn.

Ngôn Mặc Bạch cũng không so đo điều này, dù sao cũng là người học cao khó tránh có tính tình đó.

"Được rồi! Trước tiên mọi người kiểm tra cho bà xã tôi đã!" Giọng nói nhàn nhạt của Ngôn Mặc Bạch vang lên, quanh thân tỏa ra toàn khí lạnh, khiến những người này không rét mà run.

"Dạ!"

Cố Khuynh cũng thật giỏi, chẳng những bắt cóc người ta đến, còn đóng gói những trang thiết bị cần thiết mang về luôn.

Cho nên quá trình kiểm tra hoàn toàn có thể tiến hành ở đây, hơn nữa từng bước đều kiểm tra rất kỹ, kết quả sẽ nhanh chóng có.

Tư Mộ nắm chặt tay Ngôn Mặc Bạch, lo lắng kết quả kiểm tra không khả quan.

Không phải nói ba tháng mới có thể xác định chính xác sao, bây giờ chưa đủ ba tháng... kết quả không chính xác thì sao?

Tư Mộ lo lắng đủ mọi thứ điều đó làm tâm trạng cô không ổn định, lại càng nắm chặt tay Ngôn Mặc Bạch. Ngôn Mặc Bạch hơi nhú mày, đưa tay捏 mặt cô, cố gắng giúp cô thả lỏng. Giống như đang nói giỡn: "Tay của anh sắp bị em làm chảy máu rồi."

Tư Mộ ngẩn người, lúc này mới lúc này mới buông tay anh ra, ngượng ngùng cười cười, nói: "Tự xưng là Ngôn Thiếu mạnh mẽ cường tráng, em muốn thử xem anh có phải mình đồng da sắt hay không thôi."

Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy tổ trưởng Edward đi đến.

Tư Mộ liền căng thẳng, ngồi thẳng người, cứ nhìn chăm chăm ông ta, tim cũng đập nhanh hơn.

"Ông Ngôn, bà Ngôn." Edward đi tới, cười nói: "Đã có kết quả kiểm tra. Đúng như những gì ông Cố đã nói, sau hai lần kiểm tra xác định bà Ngôn hoàn toàn bình thường, theo tình hình này, không cần điều trị nữa cũng có thể khỏe mạnh ra đời. Phải liên tục quan sát một tuần lúc đó tôi sẽ cho ông câu trả lời chắc chắn."

"Ý ông là con trai tôi không có chuyện gì, có thể bình an ra đời." Tư Mộ mở to mắt nhìn Edward, lúc nói chuyện giọng nói hơi run run.

"Đúng vậy! Trước mắt kết quả kiểm tra là như vậy, nhưng phải quan sát liên tục trong vòng một tuần, để ngừa có đột biến. Nhưng khả năng này rất nhỏ." Edward mỉm cười gật đầu.

Nhận được câu trả lời chắc chắn của ông, Tư Mộ ôm chặt lấy người bên cạnh, chảy nước mắt, khóc không thành tiếng nói bên tai của Ngôn Mặc Bạch: "Ông xã đứa bé không có chuyện gì, anh có nghe thấy không? Bảo bối của chúng ta không có chuyện gì, có thể bình an ra đời."

Thật sự rất vui, vậy nên vui mừng quá mà ứa nước mắt.

Bị cô ôm chặt, Ngôn Mặc Bạch không vui hôn lên trán cô, thầm nghĩ nếu như đứa bé ra đời, cô dám chỉ lo cho đứa bé mà không để ý đến anh, nhất định anh sẽ xách con ra ngoài ném đi!

"Được rồi được rồi, hiện tại yên tâm chưa? Có thể đã đi sản không? Chúng ta bắt mấy con thỏ hoang về nướng." Cố Khuynh ở một bên thấy vậy cũng không chịu nổi, thầm nói vợ chồng các người ân ái buồn nôn và vân vân cũng phải kiêng kỵ một chút chứ, tại sao lại trình diễn trước mặt nhiều người như

vậy.

Tư Mộ lau nước mắt, nhìn về phía Edward, dùng tiếng Anh lưu loát hỏi ông: "Xin hỏi bây giờ thể chất của tôi như thế nào? Có cần nằm trên giường nghỉ ngơi không?"

"Cô cần vận động nhiều, nếu không lúc sinh có thể bị khó sinh." Edward mỉm cười giải thích.

Thật ra thì lần đầu Tư Mộ đến bệnh viện làm kiểm tra, vị trưởng khoa kia cũng liên lạc với họ, hỏi thăm tình trạng và cũng đưa kết quả kiểm tra cho họ xem. Khi đó tình trạng không mấy lạc quan, nếu như muốn giữ đứa bé thì tương đối phiền toái.

Nhưng sau hai lần kiểm tra, giống như kỳ tích xuất hiện, mọi thứ từ từ bình thường, đây cũng là điều họ chưa từng gặp. Lúc ấy không dám tin, lo lắng trong quá trình kiểm tra có sai sót hoặc gì đó.

Trải qua lần tự kiểm tra này, mới dám tin đó là sự thật.

Đây đúng là một phát hiện trọng đại, khiến lần nghiên cứu này đột phá rồi.

Xem ra lần này bị trời đến đây, cũng có thu hoạch lớn.

Cho nên Edward và thành viên tổ của ông đều mang theo nét cười trên mặt.

Tư Mộ vừa nghe, lập tức cười lên.

Xoay mặt hỏi Cố Khuynh: "Nơi này của anh có thể cho người ngoài vào không?"

Ngôn Mặc Bạch lập tức hiểu âm mưu của bà xã, bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng.

Cố Khuynh nhún mày cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Cô muốn gọi ai đến?"

"Bọn Sở Kỳ đó! Nếu mà nướng đồ..., dĩ nhiên nhiều người sẽ vui hơn!" Tư Mộ trừng mắt nhìn Cố Khuynh, chỉ sợ anh chỉ sợ anh cầu cũng không được đó!

Tư Mộ chưa từng thấy hoạt động săn bắt, cho nên cũng muốn cùng đi chơi, nhưng chỉ có mình cô cũng không có ý nghĩa. Cho nên muốn kêu những người bạn thân đến, mọi người cùng nhau vui vẻ, cũng là ăn mừng vì có thể giữ được bào bối.

Lúc trước vì phát sinh sự cố ngoài ý muốn, có thể không giữ được đứa bé, cho nên Tư Mộ không nói với ai. Tất nhiên cả mấy người bạn thân cũng vậy. Tối nay biết thì cô cũng mang thai hơn hai tháng chắc cô cô kia sẽ tức giận vì cô giấu mọi người.

Quả nhiên, Cố Khuynh lập tức gạt đầu, đáy mắt còn chứa ý cười.

"Chắc các cô ấy không biết đường, cô gọi điện cho các cô ấy nói tôi sẽ cho người đến đón." Trong lòng Cố Khuynh rất hồi hộp, được rồi, tối nay lại có thể ăn thịt rồi, ăn chay một thời gian dài rồi, tối nay anh phải ăn đủ một lần cho no, ăn đến nỗi khiến cô phải khóc cầu xin tha thứ mới thôi.

Tư Mộ nhìn đáy mắt anh hiện lên tia sáng, thầm lau mồ hôi thay cho Sở Kỳ.

Gọi điện thoại báo cho từng người mới được.

Cả đám đều rất vui mừng, các cô ấy chưa từng đi săn bao giờ, vừa nghe thấy Tư Mộ nói vậy, không hề nghĩ ngợi liền lập tức đồng ý.

Vui mừng nhất là Sở Kỳ, lúc này cô đang ở nhà rất chán, vừa nghe Tư Mộ nói đến săn thú, lập tức ném điện thoại qua một bên, hưng phấn chạy đi thay quần áo. Sau khi lao ra khỏi cửa xong mới nhớ ra không biết đi đến đâu. Cho nên mới gọi điện cho Tư Mộ. Lúc này Tư Mộ thấy cô hưng phấn cúp điện thoại, cũng không gọi lại, chờ bên kia gọi đến, mới nói với cô ấy ở nhà chờ, sẽ có người đến đón.

Cố Khuynh phái vài người đi đón, một phục vụ một. Bởi vì những người đó ở trong thành phố, sau khi nhận được điện thoại liền đi ngay, tốc độ nhanh một cách đặc biệt.

Nhưng mà, đợi đến khi các cô đến nơi hoang dã đó, mọi người đều dựng hết lông, vô cùng sợ hãi, nếu không phải Tư Mộ tự mình gọi điện đến, các cô đều hoài nghi không biết có phải mình bị lừa rồi không.

Sau đó nghĩ lại, nếu đi săn, thì tất nhiên phải đến rừng sâu núi thẳm rồi.

Mấy người lái xe cũng rất nhanh, chưa đến hai tiếng đã đưa người đến nơi.

Mấy người nhìn thấy ngôi biệt thự trước mặt, cũng sợ hãi than lên một tiếng.

Sinh ra lớn lên trong gia đình giàu có, nhưng cũng không xa hoa như tòa biệt thự này, được xây dựng ở lưng chừng núi, xa hoa giống như cung điện, đúng là chưa thấy bao giờ.

Xuống xe, đã có người đứng sẵn ở ngoài để đón mọi người, mà mấy lái xe đưa các cô đến đây trực tiếp quay đầu xe rồi đi.

Một đường đi vào biệt thự, âm thanh xuyết xoa không hề ngừng.

Vưu Ngu bị Vưu Ưu nắm tay, cặp mắt to tròn của bé nhìn đảo dác xung quanh, sau đó nói: "Mẹ, đây là lâu đài của công chúa sao? Thật đẹp! Không biết có hoàng tử khôi ngô tuấn tú không đây? Công chúa ở cùng với hoàng tử!"

Về mặt bé ngây thơ, nói những điều này khiến mọi người đều cười.

Diêu Dao trêu chọc bé: "Lâu đài của công chúa rất đẹp đúng không? Vậy Vưu Ngu có muốn ở đây không?"

Vưu Ngu nghiêng đầu nhìn Diêu Dao, hỏi: "Nơi này có hoàng tử khôi ngô tuấn tú không? Nếu như có, con liền ở. Con muốn ngủ cùng hoàng tử khôi ngô tuấn tú, như vậy con mới ngủ được."

Phốc...

Những lời này làm các cô phun một ngụm máu, đồng thời tất cả đều nhìn Vưu Ưu, ánh mắt đó ý hỏi, sao cậu lại dạy con gái những điều này? Có phải nó trưởng thành quá sớm rồi không?

Tư Mộ ra đón, nhìn thấy các cô, vui mừng chào hỏi.

"Di Mộ Mộ, di cũng ở đây hả?" Vưu Ngu nhìn thấy Tư Mộ, liền vùng vẫy khỏi tay mẹ già, nhào tới, ôm bấp đùi Tư Mộ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nanh lên hỏi: "Di Mộ Mộ, di nói nơi này có hoàng tử khôi ngô tuấn tú không? Nếu có, Vưu Ngu muốn ở lại đây."

Tư Mộ cũng đã quen với sự trưởng thành sớm của bé, nghiêm trang gật đầu. Ngồi chồm hồm xuống hôn bé, nói: "Đương nhiên là có hoàng tử khôi ngô tuấn tú, hơn nữa còn rất nhiều đó!"

Nơi này cũng có đàn ông, hơn nữa đáng vẻ của ai cũng đều thành thực, Tư Mộ không có nói láo.

"Vây... Vưu Ngu muốn ở đây, buổi tối Vưu Ngu sẽ ngủ chung với hoàng tử!" Vưu Ngu hưng phấn kêu to, ôm Tư Mộ hôn lên mặt cô một cái, cô giật nảy mình, thiếu chút nữa bị động tác kịch liệt của bé làm cho ngã ra sau.

Vưu Ưu lập tức đi đến kéo con gái mình ra, trợn mắt nhìn bé, muốn bé an tĩnh.

"Mộ Mộ, sao cậu gây vậy?" Mấy người đến gần, nghiêm túc nhìn Tư Mộ lấy lần, Thanh Thần liền hỏi.

Trong khoảng thời gian này Tư Mộ ăn không vô, ăn cái gì cũng ỏi, chỉ dựa vào truyền dinh dưỡng để sống, vì vậy mới gây đi. Nhưng vừa mới biết bảo bối không có chuyện gì, trong lòng vui mừng, tự nhiên vẻ mặt cũng hơn hớn.

"À, gần đây luôn ỏi, cho nên gây đi mấy ký, nhưng một thời gian ngắn nữa sẽ mập lại thôi." Không lo lắng, tâm trạng cũng tốt hơn, dĩ nhiên có thể nuốt trôi rồi.

Cố Khuynh cùng Ngôn Mặc Bạch từ trên lầu đi xuống, nói với các cô: "Đi thôi, cùng nhau đi săn nào! Nhưng mà đến lúc đó mọi người đừng có mà sợ quá phát khóc đó!" Nói xong nhìn Sở Kỳ với ánh mắt không đúng đắn.

Mấy cô gái rất hưng phấn hoàn toàn không chú ý đến mấy câu đó.

Hết chương 110

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Lên Núi Săn Bắn

Cố Khuynh chào một tiếng, tất cả mọi người đi theo lên xe.

"Huýt! Cô ngồi xe tôi!" Cố Khuynh ngồi ở trên xe việt dã của anh, huýt một tiếng lớn với Sở Kỳ.

Người kia bộ dạng xinh xắn, cũng rất biết cách ăn mặc quần áo. Anh ngồi ở trên xe việt dã, giờ tay nhắc chân đều không kiểm chế được sự ngồng cuồng, cùng với hình tượng công tử bình thường nhẹ nhàng khuynh thành đều khác nhau. Mà hôm nay Sở Kỳ nhận điện thoại của Tư Mộ, biết được đi săn thú, cũng cố ý mặc bộ quần áo xứng nhất, nhìn tự nhiên cuồng dã. Hai người tùy tiện như vậy đứng trong một đám đông, đều sẽ cảm thấy bọn họ

thật xứng đôi.

Sở Kỳ vừa nhìn thấy cách ăn mặc của Cố Khuynh, đầu tiên là sững sốt, sau đó bỗng thấy các chị em của mình đưa ánh mắt chế nhạo nhìn cô, mặt cô liền không biết sao như bị đốt.

Đương nhiên Cố Khuynh cũng đã nhận quần áo giống nhau của bọn họ. Anh ở trong lòng nở hoa, khả khả, tình yêu?

Không thể không thừa nhận, này không phải gọi là tâm ý tương thông sao?

Sở Kỳ liếc mắt, đi theo cùng với bọn Thanh Thanh, trực tiếp lướt qua vị trí xe anh, đi về hướng xe phía sau.

Bởi vì muốn vào trong núi sâu săn thú, cho nên những thứ trang bị này đều có chuẩn bị đầy đủ hết một ít.

Bên trong núi sâu luôn được bảo vệ rất tốt, ít người đi, còn rất nhiều loài động vật.

Tổng cộng lái mười chiếc xe việt dã đi vào núi, mỗi một chiếc xe đều là lái xe của Cố Khuynh lái. Ngón Mặc bạch đứng ở chiếc xe phía bên kia biệt thực, chưa có xuất phát.

Trên xe, Tư Mộ cùng Ngón Mặc Bạch ngồi ở phía sau, Ngón Mặc Bạch nắm tay Tư Mộ, nói chuyện câu được câu không với lái xe Tề Dự.

Tề Dự là lái xe lâu năm của Cố Khuynh, cũng quen thuộc với Ngón Mặc Bạch nhất. Hai người tán gẫu, cũng không có gì kiêng dè, trái lại giống như huynh đệ, không có gì gò bó.

Bởi vì nói chuyện Tư Mộ có chút nghe không hiểu, vì thế cô nhàm chán tựa vào trên vai Ngón Mặc Bạch, cầm tay anh thưởng thức.

Ngón Mặc Bạch thuận thế kéo cô vào trong lòng mình, cho cô dựa vào thoải mái một chút.

Ghế trước Tề Dự vừa thấy tư thế như vậy, hơi cong môi một cái.

Lời đồn quả nhiên không sai!

Tính tình Ngón Mặc Bạch, anh ta biết rất rõ. Lạnh lùng vô tình, thủ đoạn độc ác. Nhưng mà gần đây nghe các anh em nói, sau khi Ngón thiếu cưới vợ, liền thay đổi rồi. Đem sủng cô dâu của anh, hận không thể nâng sọng, ngậm sọng tan. Dù sao ở trước mặt cô dâu của anh, một chút lãnh khốc trước kia cũng không có rồi!

Lúc trước hẳn còn chưa tin, hiện tại nhìn thấy tận mắt, không thể không tin!

Vì thế nhìn hai người phía sau ân ái, Tề Dự tự giác cầm miệng rồi.

Ngón Mặc Bạch giữ đầu Tư Mộ, huyếch nhẹ hỏi cô: "Có phải cảm thấy không thoải mái hay không? Nếu không nói xe đi chậm một chút?"

Đoạn đường núi này không có bằng phẳng, dù rằng xe chạy rất tốt, nhưng khó tránh được có chút lắc lư. Ngón Mặc Bạch nhớ Tư Mộ bị say xe, hơn nữa gần đây nôn nghén tương đối nghiêm trọng, lo lắng thân thể cô chịu không nổi.

Tư mộ lắc đầu: "Không có sao, em chịu được."

Vừa rồi nghe nói muốn vào núi phải mất hai giờ, vì một mình cô mà đem tốc độ xe chậm lại, còn muốn kéo dài thời gian bao lâu nữa đây?

Ngón Mặc Bạch nhường cô nằm ở chỗ ghế xếp ở sau, anh ôm cô ngủ, nói như vậy có thể dễ chịu một chút.

Tư Mộ chọc chọc eo Ngón Mặc Bạch, nói chuyện với anh.

"Giờ chúng ta đi đến đâu săn thú?"

Ngón Mặc Bạch nói: "Núi sâu! Một ngọn núi bình thường, con mèo có ở nơi nào?"

Từ nhỏ Tư Mộ đã lớn lên ở thành phố A, nhưng mà chưa từng có rời thành phố bao giờ, đã từng đi bên ngoài núi, trong ánh mắt phóng túng. Bất quá nghĩ đến là núi sâu, liền có chút lo lắng hỏi Ngón Mặc Bạch: "Bên trong núi sâu này đều là động vật được nhà nước bảo vệ. Chúng ta đi săn thú, có phải là hành vi trái pháp luật hay không?"

Phía trước Tề Dự nhìn kính chiếu hậu, cười hiền lành với Tư Mộ, giải thích: "Chị dâu yên tâm, mảnh núi này đều là của Cố Thiếu, tính luôn cả ngọn núi và động vật."

Tư mộ vừa nghe, lắp bắp kinh sợ.

Đĩ nhiên là Cố Khuynh?

Trời ạ, Cái này có trị giá bao nhiêu tiền?

Bên trong núi sâu có rất nhiều gỗ quý, cả một ngọn núi như vậy, có trị giá lên trời rồi. Không thể nghĩ ngờ Cổ Khuynh này chính là đại địa chủ rồi.

Động vật bên trong khu rừng là do Cổ Khuynh mua từ các nơi thả vào, đương nhiên là thường để cho chúng kiếm ăn sinh trưởng. Hứng thú đến đây, liền lôi kéo các anh em đi vào săn thú, vô cùng miễn phí.

"Đại khái là động vật gì trong đó?" Tư Mộ lại khiếp sợ, lại hỏi.

"Một loại gà rừng, thô hoang tương đối nhiều, còn có hươu, sói, hổ này, dù sao cũng có rất nhiều, có nhiều động vật tôi cũng không nhớ hết tên." Tề Dự lơ đãng trả lời, nhìn thoáng qua Ngôn Mặc Bạch, lại chế nhạo nói: "Thịt hươu là ăn tốt nhất. Đêm nay chúng ta làm một đầu hươu, đủ bổ rồi!"

Tư Mộ nghe không hiểu, chính là kinh ngạc khi nghe anh ta nhắc tới những động vật này. Lúc đầu bắt quá cũng nghĩ đi săn thú là săn chút thỏ với gà, dê heo rừng cũng chưa nghĩ tới, huống chi là hươu là hổ linh tinh.

Bất quá, những dã thú đó cũng rất hung mãnh.

Tư Mộ không tự giác lạnh run một cái, lần này đi, sẽ không là đưa thịt tới miệng sói chứ?

Các cô đều là những người tay trái gà không chặt, đừng nói là hổ đến đây, chỉ tính heo rừng các cô cũng không đối phó được, chỉ có thể dọa sợ đến khóc thôi!

Ngôn Mặc Bạch thấy sắc mặt Tư Mộ đã trắng bệch, đại khái cũng biết trong lòng cô đang tưởng tượng cái gì. Vỗ vào mặt cô: "Xung quang đây đều được trang bị, đoàn chèo khủng long có thường lui tới, đều có súng phẫn không có đường quay về rồi. Em còn sợ chơi ở chỗ này sao?" Huống chi những người này đều có thân thủ cao, tay mang theo súng ống, cho dù là tay không cũng có thể đánh hổ, thì còn sợ gì?

Có những lời này của Ngôn Mặc Bạch, sắc mặt Tư Mộ trở nên tốt lại một chút. Nói cũng đúng, bọn họ tổng cộng có mười chiếc xe đi vào, cũng có mười mấy người đến đây, ai cũng đều trang bị tốt, quả thật không phải sợ nơi này. Hơn nữa dù có mãnh thú, các cô chỉ cần trốn ở trong xe không đi xuống là được.

Bên ngoài xe đều làm từ những vật liệu đặc biệt, phòng chống đạn. Đạn pháo đều bắn không nát, mãnh thú còn có thể đâm phá sao?

Nghĩ như thế, lo lắng của Tư Mộ liền tan thành mây khói, chỉ còn thừa lại chính là hưng phấn cùng mong đợi.

Nghĩ đến Tề Dự vừa mới nói thịt hươu ăn rất ngon, liền hỏi một câu: "Các người thường xuyên ăn sao?"

Cô nháy đôi mắt to tròn nhiên hời, phía trước Tề Dự cười một tiếng, chống lại ánh mắt lạnh của Ngôn Mặc Bạch, anh lập tức thu nụ cười trên mặt, đứng đắn trả lời: "Ngẫu nhiên!"

Tư Mộ nghĩ đến anh ta vừa mới nói thịt hươu ăn thật bổ, vì thế hỏi Ngôn Mặc Bạch: "Thịt hươu thật sự bổ sao? Em đây có phải nên ăn nhiều một chút không? Nhưng mà nướng thịt trên lửa, em sợ trong người chịu không nổi."

Cô bấu môi, một bộ dáng rất khó ra quyết định, bất đắc dĩ Ngôn Mặc Bạch cười. Phía trước Tề Dự lại một lần nữa cười ra tiếng.

Tư Mộ không hiểu rõ chân tướng nhìn trước nhìn sau, sau đó nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch hỏi: "Có cái gì buồn cười?"

Hỏi xong mới nghĩ tới, sau đó mặt đột nhiên đều đỏ lên rồi.

Thịt hươu, không phải là có thể bồi bổ cái kia của đàn ông sao?

Liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch, tay cô nheo ở ngang hông một cái.

Tay bị anh bắt lại được hôn một cái, nhũn nhũn nhìn mặt cô đỏ bừng.

Tư Mộ xấu hổ đến chết, người này lại không nhắc nhở cô, làm hại cô ngây ngốc hồ đồ rồi.

P phía trước Tề Dự đưa tới một cái máy tính, nói: "Chúng tôi đều làm một loại nướng ăn, bất quá cô sợ nướng nóng, cô có thể lên mạng tìm thêm, chúng tôi lấy ra một ít cho cô tự do ăn."

Tư Mộ cảm kích anh ta chu đáo, cũng không khách khí với anh ta, kết quả cầm lấy máy tính liền bắt đầu tìm kiếm.

Nhìn thấy nói thịt hươu có tính ôn hòa, có công dụng tráng kiện, Tư Mộ nghĩ chắc là sẽ không lo lắng nướng trên lửa nóng rồi, Nhưng mà nhìn tiếp câu phía sau: "Thịt hươu là ôn thận tráng dương hàng cao cấp, rất thích hợp đối với những người chồng mới cưới." Đầu Tư Mộ như nổ tung, mặt cũng nóng đỏ cả lên.

Bởi vì cô biết Ngôn Mặc Bạch cũng thấy được câu này, thả hơi thở nóng rực trên đầu cô...

Tư Mộ không biết bản thân làm gì cũng nhắc trả lại máy tính cho Tề Dự.

Độc đường đi bị Ngôn Mặc Bạch nhìn cười, Tư Mộ lúc đầu còn xấu hổ và giận dữ sau đó là phẫn nộ.

Đến khi xe ngừng lại, cuối cùng Tư Mộ cũng không nhịn được, nín chặt lỗ tai của Ngôn Mặc Bạch hét với anh: "Anh cười cái gì? Đó là cho anh bỏ thân! Đợi lát nữa nhớ ăn nhiều một chút!"

Ngôn Mặc Bạch không tức giận để lỗ tai theo cô, tiếp tục nhìn cô cười, nhỏ giọng ở bên tai cô nói: "Chẳng lẽ em ghét bỏ anh không hầu hạ em tốt, không thỏa mãn được em?"

Gào khóc oa - -

Thật sự Tư Mộ mắc cỡ đến chết được! Vì sao người này không biết xấu hổ như vậy? Tề Dự phải trước còn ở trên xe chưa có xuống! Huống chi xe không lớn, dù anh có nói nhỏ thì người phía trước cũng có thể nghe thấy được.

Che mặt, thật sự cảm thấy mặt đến chết rồi!

Bên kia bọn Sở Kỳ đã xuống xe, cuối cùng cô ấy cũng ngồi xe của Cố Khuynh.

"Xuống xe đi!" Ngôn Mặc Bạch thấy tất cả mọi người đã xuống ở phía sau, bắt đầu chuyển đồ chuẩn bị dựng lều rồi.

"Ồ chỗ này sao?" Tư Mộ nhìn ngoài cửa xe, nơi này không giống như có dã thú đi ra ngoài?

"Xe chỉ có thể lái đến đây, đêm nay chúng ta ở lại đây một đêm. Trước dựng lều trại, chờ một chút vào rừng sâu săn thú?" Ngôn Mặc Bạch mở cửa xuống xe, sau đó thân tay vịn chặt cô xuống xe.

"Chúng ta cùng nhau đi vào sao?" Lúc mới bắt đầu còn hưng phấn, hiện tại đến bên trong núi rồi, Tư Mộ có chút sợ hãi, nhờ thật sự có một con hổ xuất hiện, đoán chừng cô bị dọa khóc rồi.

"Các em ở tại chỗ này là tốt rồi, bên trong thật sự có chút nguy hiểm." Cho dù có nhiều người như vậy, nhưng lại phải bảo vệ những cô gái tay trái gà không chặt, chỉ sợ đến lúc đó không thể bảo vệ được. Ở nơi này vẫn là an toàn, huống chi lưu lại người ở nơi này bảo vệ các cô, có thể nói là không sợ hờ tí nào rồi.

Tư Mộ gật đầu, xem như tán thành rồi. Đi săn thú tuy rằng kích thích, nhưng mà cô cũng chỉ là cô gái nhỏ, chỉ nghĩ đến ăn được món ăn dân dã mà đi đến thôi.

Bất quá Sở Kỳ không có nghe theo, từ nhỏ cô đã lớn gan, đi theo ba cô cái tình huống gì cũng thấy qua, hơn nữa từ nhỏ đã là người thích gây chuyện rồi, chọn lựa chơi đùa kích thích luôn đứng đầu. Hiện Tại nghe nói giữ các cô lại ở nơi này, không cho cùng đi vào săn thú, cô đương nhiên là nín chặt Cố Khuynh không tha, nhất định phải cho cô đi theo.

"Không cho đi theo săn thú, tôi đến nơi này làm gì?" Sở Kỳ làm bộ đáng bất mãn, phải muốn đi theo, mặc cho Cố Khuynh nghiêm mặt cự tuyệt, bọn ta không buông tay. Cuối cùng Cố Khuynh bắt đắc dĩ, cho cô đi theo.

May mắn mấy cô gái ở bên trong, cũng chỉ có Sở Kỳ can đảm hơn một chút, những người khác chính là dám nghĩ một chút, hưng phấn ở trong lòng một chút, cũng không dám đi theo.

Nhưng mà Diêu Dao, lúc đến biệt thự không thấy Tiểu Cửu, liền lập tức đến bên cạnh Tư Mộ, nói nhỏ bên tai cô, kêu Ngôn Mặc Bạch đem Tiểu Cửu qua đây.

Lúc đó Tiểu Cửu không biết mình bị lão đại tính kế, nghe lão đại nói đang ở biệt thự lưng chừng núi bên này, một lát muốn đi săn thú, đêm nay nướng ăn liên hoan.

Tiểu Cửu cũng biết chuyện vợ Ngôn Mặc Bạch mang thai, càng biết đứa nhỏ có khả năng không thể giữ, vì thế lão đại đau thương suy nghĩ. Nay lão đại lại có thể nhàn hạ thoải mái đi săn thú sao? Là đứa nhỏ không có việc gì sao?

Vì thế, Tiểu Cửu mang thêm tâm tình chúc mừng, và lại đã lâu rồi không đi săn thú, sau khi đón vài anh em không có nhiệm vụ vội vàng cùng lái xe chạy qua.

Bọn Ngôn Mặc Bạch lái xe đi trước, bất quá trên đường đi vì chú ý đến đứa bé, nên xe đi không nhanh. Bọn họ chân trước vừa đến, vài người bọn Tiểu Cửu đã nói gót theo chân sau rồi.

Ngôn Mặc Bạch, Cố Khuynh, Tiểu Cửu và vài người nữa đi vào núi, để lại tất cả đều là thuộc hạ của Cố Khuynh. Bởi vì bình thường những người này đi tương đối nhiều, cho nên cũng không phải không muốn đi như vậy. Vì thế thuận ý thành vẫn bị giữ lại làm Hoa Hoa Sứ Giả.

"Anh đi cẩn thận một chút, đừng trên chộc đến mảnh thú--" Tư Mộ lời kéo Ngôn Mặc Bạch, dặn dò cẩn thận.

Ngôn Mặc Bạch vuốt đầu cô, trong lòng lướt qua một trận lo lắng. Thật sự có mùi vị người quan tâm.

Bất quá trước kia lúc ở nước ngoài huấn luyện, bị quang trên hoang đảo một tháng, tiến hành huấn luyện sống còn ngoài dã ngoại, nơi đó cái gì là độc xà mãnh thú đều có, hơn nữa trên người bọn họ đều không có trang bị, chỉ có tay không ở nơi đó sinh tồn một tháng, hoàn toàn là cuộc sống của người

hoang dã rồi.

Trước kia cũng không biết có bao nhiêu khổ cực, nhưng mà hiện tại so sánh với chuyện đi săn, cái loại sinh hoạt này, quả thực chính là địa ngục nhân gian.

"Em đừng chạy loạn ở nơi này, ngoan ngoãn ngồi ở trong này. Anh đi làm một con hươu về." Nói xong câu cuối cùng, ánh mắt hứng thú nhìn Tư Mộ, cười rất tà mị.

"A-- Ngón Mặc Bạch anh phải chết, còn nói!" Tư Mộ một tay che mặt, một tay đánh ở trước ngực anh hai cái, xấu hổ mắng.

Ngón Mặc Bạch bắt tay cô, hôn lên môi: "Được lắm, anh đi rồi."

"Nhanh trở về một chút!" Tư Mộ bị thân thể anh làm cho tê dại, tay vừa sờ mặt anh, nói.

Diêu Dao thấy Tiểu Cửu cũng phải đi săn, trong lòng nghĩ muốn theo, nhưng mà lại sợ hãi, muốn giữ Tiểu Cửu lại, nhưng lại bị Tiểu Cửu cự tuyệt quyết liệt, vì thế sau khi lo trái nghĩ phải, đành phải đi tại chỗ hai vòng, mới trở lại bên bọn Tư Mộ.

Vẫn là Cố Khuynh lo nghĩ chu đáo, anh ta đem theo rất nhiều đồ ăn vặt đến.

Vài người thuộc hạ Cố Khuynh dựng lều trại, Tư Mộ liền lót một tấm đệm bên trong, các cô liền vây lại ngồi ăn chờ bọn họ trở về.

Vưu Ưu thấy Tư Mộ chọn đồ ăn chua, liền đùa nói: "Ăn chua, cậu không phải là có chứ?"

Vài người bên cạnh cũng đi theo nhìn chăm chăm vào bụng Tư Mộ, Vưu Ngư càng buồn bực, liền đi đến trước mặt Tư Mộ, tay ở trên bụng cô sờ một chút, hỏi: "Di Mộ Mộ, cục cưng ở trong này sao?"

Tư Mộ cũng sợ bị ngứa, bị Vưu Ngư sờ như vậy, cười khanh khách không ngừng, vài cô bên cạnh thấy như vậy, đều đến chọc cô. Tư Mộ thất tư thế này, lập tức gờ tay đầu hàng, sợ mọi người huyền não mạnh mẽ như vậy, đụng vào liền xong. Từ sau khi có cục cưng, cô luôn luôn dè dặt cẩn trọng, đi đứng đều sợ ngã, đầu dám giơ như vậy?

"Được rồi được rồi, mình đầu hàng. Là mình mang thai --" Tư Mộ nói như vậy, mọi người đều ngừng lại, hỏi cô chỉ một câu: "Cậu nói là sự thật sao? Đã có rồi sao?"

Ngay sau khi Tư Mộ gật đầu, đều cao hứng la to.

Vùng núi thanh tĩnh, trừ tiếng chim thú kêu, chính là tiếng gió trên núi rồi. Mà các cô lại hưng phấn la hét một âm thanh vang dội, xuyên qua ngọn núi yên tĩnh, đâm thẳng lên trời, làm mấy người ở lều trại bên cạnh đều bị chấn động sững sốt một chút.

Nếu không thì làm gì có câu nói ba cô gái là thành một cái chợ chứ? Nơi này có nhiều con gái như vậy, không ầm ĩ mới là lạ.

"Nói mau nói mau, cục cưng đã mấy tháng rồi?" Thanh Thanh đặt câu hỏi trước, cô cảm thấy ngạc nhiên vui mừng nhất.

Lúc trước bởi vì Tư Mộ đem thuốc Ngón Mặc Bạch đưa cô uống đi xét nghiệm, khi đó Thanh Thanh đã biết Ngón Mặc Bạch bởi vì từng dính phóng xạ, các số liệu trên thân thể đều chưa có khôi phục, không dễ thụ tinh.

Cái này chưa bao lâu, Tư Mộ liền mang thai, cái này nói lên cái kia là không được rồi, quả thực là thuốc tiên. Khó trách ông nội nhìn thấy thành phần của thuốc đó lại kích động như vậy.

"Qua ba tháng rồi!" Tư Mộ sờ bụng, nháy mắt trên mặt sáng lên.

Mọi người thật sự cao hứng, bất quá sau khi cao hứng, cả đám liền bắt đầu oán giận: "Cái cô này, lại giấu giếm lâu như vậy, đã qua ba tháng rồi, giờ cậu mới nói cho chúng tôi biết, hơn nữa còn đợi chúng tôi bức cung mới nói. Nếu Vưu Ưu không hỏi đùa một câu, có phải cậu đợi sinh rồi mới mời chúng tôi đến nói cho chúng tôi biết hay không?"

Thật sự Tư Mộ cũng không cố ý giấu giếm, vì tình hình lúc đó không thể xác định, mà hôm nay, ngay hôm nay, mới có tin chính xác, có thể giữ đứa nhỏ, cô mới dám nói.

Vốn muốn gọi điện nói cho cha mẹ bên kia một tiếng, lại sợ vừa nói, cha mẹ liền cao hứng muốn gặp cô, mà giờ cô đang ở trong núi sâu, nếu để cho cha mẹ biết, khẳng định sẽ bắt cô trở về ngay lập tức, dù sau nơi núi sâu này dã thú thường hay lui tới.

Tư Mộ đem chuyện cục cưng nói đại khái đôi chút với các cô, vừa nghe đứa nhỏ không dễ như vậy, đều dè dặt cẩn trọng nhìn cô, đến cả cô đứng dậy lấy cái này cái kia, mọi người bên cạnh khẩn trương giữ cô ngồi xuống, làm thay.

Vài người ngồi nói chuyện thật lâu, liền nghe thấy từ xa truyền tới tiếng huyết gió vang dội, nghe như là kèn kêu thắng lợi to rõ như vậy.

Quả nhiên là thắng lợi trở về! Một đám người hoặc là tay cầm theo, hoặc là khiêng trên vai, tóm lại thu hoạch rất phong phú.

Sờ Kỳ được Cố Khuynh che chắn, biểu cảm trên mặt thật khổ.

Mọi người đến gần, Tư Mộ nhìn thấy trên mặt Sở Kỳ nước mắt còn chưa khô, liền bước lên phía trước cô hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Cố Khuynh cẩn thận đặt cô ngồi trên tấm lót, nghiêm mặt nói: "Xem cô còn dám thể hiện hay không. Kêu cô ở lại cô không nghe, phải muốn đi theo, cái này tốt lắm sao? Còn không biết xấu hổ khóc--"

Sở Kỳ vênh môi, nhìn bộ dạng Cố Khuynh đen mặt, trong lòng cũng tức giận, hét với anh: "Còn không phải tại anh luôn động thủ động cước với tôi, làm tôi biến thành như vậy sao?"

Hết xong liền hối hận.

Nói gì vậy? Không phải rõ ràng đã nói cho người khác biết, cô bị Cố Khuynh ăn đậu hủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Gặp Nguy Hiểm.

Tư Mộ buồn cười cầm khăn giấy giúp cô ấy lau mặt, khóc đến nỗi lớp trang điểm nhoe ra, nhìn giống như một con mèo hoa.

"Được rồi, bên kia đựng lều xong rồi, cậu chọn cho mình một cái sau đó đi rửa mặt, thay quần áo đi." Lúc Sở Kỳ tới có đem theo quần áo, biết phải qua đêm ở bên ngoài, nếu không tắm rửa thay quần áo cô ấy sẽ cảm thấy không thoải mái.

Chung quanh có mười mấy cái lều, hơn nữa còn vô cùng kiên cố.....Hai người ở một lều.

An Thanh Thân cùng Vu Uu và Vu Ngư ở chung một cái, Sở Kỳ cùng Diêu Dao hai người một cái, Ngôn Mặc Bạch cùng với Tư Mộ ở chung một cái. Còn lại hai người vừa đủ.

Sau khi phân lều xong, bọn họ liền chuẩn bị làm thịt những con thú đã bắt được.

Có hơn mười con gà rừng, thỏ cũng có nhiều, sau đó là nai và heo rừng.

Nai cùng heo rừng đều vô cùng lớn, mặc dù nhiều người như vậy nướng ăn cũng không hết.

Tư Mộ liền thương lượng nếu ăn không hết vậy không bằng đem về để người nhà cũng có thể nếm thử. Khó có cơ hội được nếm thử món ăn đậm đà hương vị hoang dã.

Cuối cùng quyết định mấy người phụ nữ mỗi người đem về một con gà rừng, một con thỏ hoang, nai thì chia ra làm nhiều phần, mỗi người đem một phần về biểu ba mẹ. Dĩ nhiên Tư Mộ lấy hai phần, chia cho nhà họ Ngôn cùng nhà họ Phó.

Còn dư lại tất cả đều đem nướng ăn.

Những người này tất cả đều đã được huấn luyện để sống trong vùng hoang dã, tay nghề thiêu nướng của mỗi người cũng không tầm thường, hai ba lần liền làm sạch sẽ con thú, bôi hương liệu, nhắc lên lửa chuẩn bị nướng.

Mấy người phụ nữ vốn còn tưởng rằng những người đàn ông này cũng chỉ biết săn bắn mà thôi, về phần nấu nướng quay về còn phải nhờ thuộc hạ trợ giúp. Kết quả chứng minh, mấy người bọn họ họp lại cũng chưa chắc hơn được một người trong số bọn họ.

Bọn họ hoàn toàn không cần tham gia, chỉ cần ngồi ngửi mùi thơm tỏa ra.

Bọn họ đều mang đầy đủ các dụng cụ sưởi ấm, tất cả các con thú đều đem nướng. Heo rừng cùng nai quá lớn nên dùng khung nướng bằng sắt để nướng.

Tư Mộ cùng mấy cô nàng kia đi tới gần, mặt tò mò cùng hưng phấn nhìn Tề Dự thuần thục chuẩn bị khung nướng bằng sắt, mỗi một người đều không nhịn được chặc lưỡi: "Mọi người thường ra ngoài ăn sao? Sao cái gì cũng có đầy đủ?"

Có một chiếc xe chuẩn bị đầy đủ đều là thức ăn, nồi niêu bát đĩa mọi thứ đều đủ hết, nguyên liệu gì cũng có.

Tề Dự nhíu mày, bộ mặt phớt tỉnh gật đầu.

"Bình thường chúng tôi ra ngoài, mang theo rất ít đồ, chỉ có một vài nguyên liệu mà thôi, đem con thú làm xong trực tiếp kê trên bếp nướng." Sau đó nhìn các cô nói: "Lần này có nhiều người đẹp cùng đi như vậy, thế nào cũng phải chuẩn bị một chút! Lại nói các cô thích ăn thế nào cũng có thể đáp ứng."

Nướng, chung hầm cách thủy, xào, thế nào cũng được!”

Thật ra thì nhiều cách thưởng thức như vậy thú vị nhất cũng chỉ có nướng cháy ăn, nhiều người đồng vui. Chỉ là Tề Dữ còn lấy ba con gà rừng hầm một nồi cháo, vô cùng thơm ngon, chờ một lát ăn nhiều đồ nướng rồi có thể húp một ít cháo gà.

Tư Mộ nhìn rất thú vị cũng muốn giúp một tay nhưng cô còn chưa đến gần, Ngôn Mặc Bạch đã đưa tay ra kéo cô sang một bên.

“Anh làm gì vậy, Ngôn Mặc Bạch anh buông em ra……” Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch bế lên, giãy giụa kháng nghị.

“Bên kia rất nhiều khói.” Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng trả lời nhưng động tác trên tay rất vững chắc, bế cô đến bàn ăn vừa mới làm xong.

“Nhưng... ..” Nhưng cô muốn đi chơi! Cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ tự mình nướng đồ ăn, rất muốn thử một chút đồ ăn mà mình tự nướng có mùi vị thế nào. Hơn nữa các chị em tốt của cô đều ở bên kia, ngay cả Vu Ngu cũng ở đó chơi, tại sao cô lại không được?

Kháng nghị!

“Không có nhưng nhị gì hết, nếu em muốn tốt cho cục cưng vậy thì ngoan ngoãn ngồi ở đây!” Ngôn Mặc Bạch xoa đầu cô, nhấn tâm cảnh cáo cô.

Muốn tốt cho cục cưng……

Được rồi! Cô thua vì những lời này!

Tất cả mọi người vây quanh vì nướng, chỉ có Tư Mộ một mình ngồi ở đây, thật sự có cảm giác bị lạnh nhạt.

Bây giờ trời đã tối, chung quanh tối thui, thỉnh thoảng có tiếng chim hót còn có thêm gió thổi u u, Tư Mộ nghe thấy trong lòng liền sợ hãi.

Hoàn cảnh như vậy giống như trong phim ma, bốn phương tám hướng tối đen như mực, thật sợ hãi đột nhiên sẽ có thứ gì nhảy ra từ hướng khác.

Hơn nữa cô cảm giác trong không gian tối đen như mực này, cách đó không xa có một đôi mắt đang theo dõi cô, khiến cho cô sợ hãi, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Vừa nghĩ như thế Tư Mộ liền ngồi không yên.

Ngôn Mặc Bạch vừa đặt cô ngồi đây xong liền đi qua bên kia giúp cô lấy đồ ăn, bây giờ chỉ có một mình Tư Mộ ngồi ở đây, mặc dù nói bốn phía đều có người vây quanh cũng đốt một đống lửa nhưng nơi đó lại cách xa cô mười mét!

Tư Mộ sợ đến sắp khóc, chạy về phía Ngôn Mặc Bạch, bởi vì sợ chân mềm nhũn, cho nên lúc chạy trốn liền chạy lao đảo, đụng vào sau lưng Ngôn Mặc Bạch ôm chặt anh.

Ngược lại Ngôn Mặc Bạch không có chút phòng bị nào bị cô đụng phải hơi nghiêng về phía trước, cơ thể mềm mại kia dán chặt vào lưng anh, cảm giác quen thuộc như vậy không cần nói anh cũng biết là cô.

Đỡ cái khay đang cầm trên tay xuống, xoay người cô đối mặt với mình, bắt đầu dĩ thử dài: “Sao em lại không nghe lời, không phải anh bảo em ngoan ngoãn ngồi kia sao?”

Ngôn Mặc Bạch một tay kéo Tư Mộ, một tay cầm khay đầy thịt nướng đi qua bàn bên kia ngồi. Bàn tay sờ thấy trong lòng bàn tay của cô ẩm ướt vì vậy hỏi: “Em mới rửa tay à, sao tay em lại ẩm ướt như vậy?”

Tư Mộ nắm thật chặt tay anh, cơ thể vẫn dán chặt vào người anh “Không có rửa tay. Một mình em ngồi chỗ đó em sợ.”

Lá gan của cô rất nhỏ, đặc biệt là trong hoàn cảnh thế này thì cô liền liên tưởng đến các loại phim kinh dị, trong lòng liền sợ hãi.

Ngôn Mặc Bạch buông tay cô, dứt khoát ôm eo cô, cứ như vậy, cả người cô dính vào người anh.

Vừa đi vừa cười: “Lá gan của em quá nhỏ, phải tập luyện một chút.”

Tư Mộ lập tức ôm chặt eo anh, mặt hoảng sợ, giọng nói không chịu thua: “Em không muốn luyện, em thích nhát gan, nhát gan thì sao? Anh không thể kỳ thị người nhát gan!”

“Đợi lát nữa anh cho em vào lầu ngủ, chỉ một mình em, anh không ngủ với em. Cứ như vậy luyện, từng bước từng bước.” Ngôn Mặc Bạch trêu chọc, giọng nói dịu dàng nhưng đầy mắt lại lướt qua một tia lạnh lùng.

Kéo Tư Mộ đến bàn ăn, anh ngồi xuống, ôm cô ngồi trên đùi mình. Vóc người cô nhỏ nhắn, ôm như vậy giống như cả người lọt thỏm trong người anh, mà cơ thể anh cường tráng vây quanh cô giống như một tường thành rộng lớn.

Ngôn Mặc Bạch dùng nĩa xiên một miếng thịt nai đưa cho Tư Mộ: “Nhanh ăn.”

Tư Mộ liền hướng về tay của anh cắn nhưng anh lại nhét nĩa vào trong tay cô: “Tự mình cầm.”

Nói xong lấy điện thoại di động trong túi ra, thuận thực làm các thao tác.

Không bao lâu không khí chung quanh đột nhiên trở nên kỳ quái.

Cố Khuynh chuyển sang bên cạnh Sở Kỳ, đi tới nói: “Trước tiên đừng ăn, lên xe!”

Sở Kỳ đang cùng hai mẹ con Vu Uu còn có An Thanh Thần cướp gà rừng vàng và giò ăn, đột nhiên Cố Khuynh tới gần nói vậy khiến Sở Kỳ sững sốt một chút, chưa kịp phản ứng, liếc anh ta một cái lại tiếp tục giành cánh gà ăn.

Bởi vì Cố Khuynh cách Sở Kỳ rất gần, mà lúc nói câu kia anh ta có ý đề thấp giọng chỉ để Sở Kỳ có thể nghe thấy cho nên mấy người bên cạnh cũng không nghe thấy anh ta nói gì. Chỉ là nhìn thấy bộ dáng Sở Kỳ không thêm quan tâm đến anh ta, đoán chừng hai người này lại đùa giỡn. Những chuyện này đều không liên quan đến các cô cho nên tiếp tục ăn gà nướng thơm ngon.

Cố Khuynh kéo Sở Kỳ, không khống chế được sức lực khiến cô ngã về phía anh ta. May mà anh tay mắt nhanh nhẹn liền có thể ôm cô, sau đó thừa dịp cô ngã vào lòng mình khẽ sát miệng mình vào tai cô nói rõ ràng: “Bọn em nhanh lên xe đi, ở gần đây gặp nguy hiểm.”

Sở Kỳ nghe thấy anh ta nói quay đầu liền muốn nhìn về phía xa bị Cố Khuynh dùng tay che lại: “Đừng nhìn! Ngoan, nghe lời, dẫn bạn của em nhanh lên xe.”

Sở Kỳ trải qua không ít tình huống nguy hiểm, từ nhỏ lớn lên trong một gia đình như vậy ông Sở đặc biệt huấn luyện con gái phản ứng trong tình huống này, chỉ sợ một ngày nào đó con gái gặp phải tình huống nguy hiểm sợ đến nỗi không biết đối phó thế nào.

Cho nên Sở Kỳ lập tức không hỏi, từ trong lòng Cố Khuynh bò dậy, nhỏ giọng nói với các chị em tốt ở bên cạnh: “Đừng ăn nữa, mau cùng mình lên xe trước.”

Mấy cô nàng kia đang ăn vui vẻ, vô cùng không vui liếc Sở Kỳ một cái, đang muốn hỏi cô có chuyện gì lại thấy khuôn mặt cô rất nghiêm túc, đột nhiên như ý thức được cái gì, bỏ lại đồ trên tay, đứng dậy đi theo Sở Kỳ.

Nhịp tim Sở Kỳ đập rất nhanh, cho dù từ nhỏ đã được huấn luyện qua rất nhiều lần nhưng một lần thực chiến cũng không có, tất cả đều là diễn tập. Lần này đụng phải tình huống thực sự mới biết luyện tập không có tác dụng gì, cô vẫn lâm vào khủng hoảng như vậy.

Cô không biết thân phận của Cố Khuynh, tuy nhiên có thể đoán anh ta không phải người bình thường, thể lực rất lớn, gặp chuyện ám sát cũng không có gì lạ. Cho nên Cố Khuynh bảo bọn họ lên xe cô liền không một chút do dự đi lên.

Dù sao bọn họ cách vị trí đậu xe cũng gần, bởi vì đồ ăn cùng tất cả mọi thứ đều đặt ở trên xe cho nên bọn họ lái xe đến gần nơi nướng thịt.

Bọn Sở Kỳ cách đó tương đối gần; đi mấy bước đã tới, mở cửa xe đi lên, An Thanh Thần nắm tay Sở Kỳ, chưa bao giờ thấy cô như vậy, giọng nói run run hoie Sở Kỳ: “Xây ra chuyện gì?”

Sau khi Sở Kỳ lên xe, ngồi trong xe nhìn ra một nơi ở bên ngoài không gian tối đen, trong lòng thấp thòm. Mắt nhìn chăm chăm về nơi xa, giọng nói nhẹ nhàng: “Cố Khuynh nói bên ngoài gặp nguy hiểm.”

Khi cô kéo các cô nàng kia lên xe thì An Thanh Thần đã sớm nhận ra, sau khi đã xác nhận cô càng thêm sợ hãi.

Vu Uu không hỏi bất cứ gì, chỉ ôm chặt con gái vào lòng. Hình như Vu Ngư cũng ý thức được tình huống bên ngoài nên im lặng ôm chặt mẹ, mặc dù bỏ lại đùi gà thơm ngon cô bé cũng chỉ khẽ lẩm bẩm chứ không có ồn ào.

Trong xe rất im lặng, An Thanh Thần hỏi: “Điều Dao cùng Tư Mộ thì sao?”

Điều Dao vẫn quán lấy Tiểu Cửu, lúc nướng thịt, cô ấy cầm thỏ hoang chen vào bên cạnh Tiểu Cửu nướng, đem thịt thỏ nướng khét đối với Tiểu Cửu nướng gà rừng thơm nức, hai người vẫn ở chung một chỗ.

Mà bọn họ ở trên xe cũng có thể nhìn thấy, Tư Mộ đang bị Ngôn Mặc Bạch ôm ngồi trên bàn ăn cách các cô rất xa, từ góc độ này các cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Ngôn Mặc Bạch. Nhìn bóng lưng đó không thấy có gì bất thường.

“Mình gọi điện thoại bảo bọn họ tới đây.” Nói xong An Thanh Thần lấy điện thoại ra chuẩn bị ấn số, Sở Kỳ động tác rất nhanh gạt lại cúp máy.

“Sẽ có người bảo vệ bọn họ.”

Nếu Cố Khuynh cũng đã phát hiện ra như vậy khẳng định những người khác cũng biết.

Mặc dù Tiểu Cửu cảm thấy Điều Dao làm phiền anh ta nhưng vào lúc nguy hiểm anh ta nhất định sẽ bảo vệ tốt cô ấy. Ở trên xe bọn họ có thể nhìn thấy mặc dù Tiểu Cửu cùng Điều Dao vẫn duy trì một khoảng cách nhất định nhưng bây giờ đang ngồi rất gần. Rõ ràng chính là đang bảo vệ.

Mà Tư Mộ thì càng không phải lo, Ngôn Mặc Bạch thương yêu cô ấy như vậy, dù là liều mạng anh ta cũng nhất định sẽ bảo vệ Tư Mộ. Chỉ là bây giờ Tư Mộ có thai, nếu thật sự gặp nguy hiểm cô ấy sẽ không có chuyện gì chứ?

Ở bên trong nhìn ra ngoài thì cảnh tượng vẫn náo nhiệt như cũ, không có việc gì nhưng Sở Kỳ lại có thể nhìn ra người ở bên ngoài sắc mặt đều rất căng thẳng.

Vốn dĩ bọn họ ra ngoài chơi, không có chuẩn bị mà người khác sớm đã có tính toán, hơn nữa ta ở ngoài sáng địch ở trong bóng tối, tình huống bây giờ đối với bọn họ hết sức bất lợi.

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch tràn đầy nguy hiểm nhưng miệng vẫn dịu dàng khuyên Tư Mộ ăn nhiều một chút.

Sự sợ hãi trong lòng Tư Mộ từ lúc ở trong lòng Ngôn Mặc Bạch liền biến mất. Ở bên cạnh anh rất có cảm giác an toàn. Nhưng cô lại không thể nào ăn được, mới ăn hai miếng liền không muốn ăn nữa, cầm một miếng thịt nai đưa lên miệng Ngôn Mặc Bạch, cô nghiêng đầu về phía sau nhìn anh nói: “Anh ăn đi!”

Ngôn Mặc Bạch há miệng cắn, ánh mắt lại không nhìn cô.

Tư Mộ nghi ngờ nhìn anh, phát hiện đôi mắt u tối của anh nhìn ra một nơi xa, trong lòng lại cảm thấy sợ hãi.

Chẳng lẽ thật sự có quỷ?

Nếu không Ngôn Mặc Bạch đang nhìn cái gì?

Tư Mộ đặt nửa xuống, xoay người ôm Ngôn Mặc Bạch, vùi mặt vào trong ngực anh, giọng nói run run hỏi: “Ngôn Mặc Bạch, có phải anh nhìn thấy quỷ không?”

Ngôn Mặc Bạch bị động tác bất thành linh của cô làm cho sững sờ, sau đó đôi tay ôm chặt lấy cô, che chở cô vào trong lòng nói: “Đừng, em ngoan ngoan ăn núp, đừng nhìn! Bên kia có quỷ!”

Lần này cơ thể Tư Mộ run lợi hại hơn, quý rất đáng sợ.

“Chúng ta nhanh đốt lửa lớn một chút, quý nhìn thấy lửa sẽ không dám tới gần. ....” Tư Mộ run run nói, sợ hãi mà cô còn có thể đưa ra biện pháp như vậy.

Ngôn Mặc Bạch dùng tay nhẹ vỗ trên lưng Tư Mộ, trấn an cô: “Ng Sloan, có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em!”

Vừa mới nói xong hình như có thể thấy âm thanh huyền ảo ở bên ngoài, mà tất cả những người canh gác của bọn họ ở bên ngoài, mà tất cả những người canh gác của bọn họ ở bên này cũng triển khai, chuẩn bị đối phó.

Tư Mộ ở trong lòng Ngôn Mặc Bạch giật giật: “Hay là chúng ta lên xe trốn đi?”

Sao Ngôn Mặc Bạch lại không muốn đưa cô lên xe chứ? Ít nhất trên xe còn có thể phòng đạn pháo.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113

Vị trí của Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ cách xa chỗ đậu xe nhất, cũng tương đối vắng vẻ hơn, gần đấy cũng chỉ có một hai người ở cạnh bên.

Trên mặt Ngôn Mặc Bạch tỏ vẻ ung dung bình tĩnh, kỳ thật trong lòng một chút cũng không có được như bên ngoài.

Địch trong tối ta ngoài sáng, bây giờ tình hình như thế nào, bọn họ bên này hoàn toàn không biết gì cả, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Người như bọn họ, đi tới chỗ nào, cũng đều mang theo vũ khí bên người, cho nên không cần lo lắng không thể phản kích lại.

Nhưng mà bây giờ kẻ địch có bao nhiêu cũng không biết, đánh đòn phủ đầu chỉ tự làm loạn vị trí, không cẩn thận, sẽ lâm vào cục diện bị động chịu đòn. Cho nên, bọn họ chỉ có thể mang tính cảnh giác đẩy lên cao nhất, nếu như bị kẻ địch đánh bất ngờ, trước đảm bảo sự an toàn cho người thân của mình.

Từ đầu tới cuối Ngôn Mặc Bạch đều bảo hộ Tư Mộ ở trong ngực, cũng không để lộ ra một chút nguy hiểm đến từ cách đó không xa.

Không biết là bắt đầu như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng súng đùng đùng vang lên, nhờ vào ánh lửa mà có thể thấy được mọi nơi đều đã trở nên hỗn loạn, vài người là dựa vào nhĩ lực hơn người tránh né đạn bắn tới, một phần thì bắt đầu phối hợp lẫn nhau phản kích.

Thì ra Ngôn Mặc Bạch nói “quý” là chỉ việc này.

Nhưng bây giờ cô cũng không có tâm tư đi suy nghĩ những “quỷ” này tới cùng là nhằm vào ai mà đến, giờ cô phải nghĩ nên làm sao để vượt qua nguy hiểm lần này.

Cô không nghi ngờ năng lực của Ngôn Mặc Bạch, nhưng thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân¹, cô sẽ không ngây thơ cho rằng Ngôn Mặc Bạch là đệ nhất, hơn nữa tình huống vào lúc này không phải đã nói rõ bọn họ đang ở trong hoàn cảnh xấu sao?

[1] Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người hay có người khác hay hơn. Tương đương với câu tục ngữ "vỏ quýt dày có móng tay nhọn" hoặc "cao nhân đắc hữu cao nhân trị"

Lộn mấy vòng trên mặt đất, dưới chân cùng sau lưng luôn có đạn đuôi theo, chỉ thiếu một chút là muốn mạng của bọn họ.

Tư Mộ nắm lấy vạt áo của Ngôn Mặc Bạch, tận lực co người mình lại, giảm nhẹ đi cảm giác tồn tại của bản thân, không để cho Ngôn Mặc Bạch vì bảo vệ cô mà lộ ra tàn khốc quá nhiều, khiến chính mình dần thân vào nguy hiểm.

Trong giây phút này, Tư Mộ thật muốn khóc.

Chưa bao giờ cảm thấy mình được Ngôn Mặc Bạch yêu biết bao, dùng cơ thể xây lên một thành tường, che chở cô bình an.

Nhưng...

Khi Ngôn Mặc Bạch ôm cô lật người lăn đi, tránh thoát được một viên đạn nguy hiểm thì tim của Tư Mộ co rút lại, tựa như bị viên đạn kia bắn trúng vào ngực vậy.

Tư Mộ có thể nhìn ra Ngôn Mặc Bạch rất cố hết sức, dĩ nhiên năng lực của đối phương cũng không yếu, mà hiện tại Ngôn Mặc Bạch vẫn còn không thể ra hết sức được, mỗi một lần tránh đạn đều rất miễn cưỡng.

Tư Mộ nghĩ, nếu như không phải bởi vì có mình, Ngôn Mặc Bạch nhất định sẽ không bị động chịu đòn như bây giờ, nhếch nhác tìm chỗ trốn khắp nơi. Anh là Ngôn Mặc Bạch, anh là người cường đại kiêu ngạo, khẳng định cả đời đều không có chịu qua chật vật như thế.

Cái mũi Tư Mộ đau xót, một bàn tay bảo vệ bụng, một bàn tay để ở ngực Ngôn Mặc Bạch: “Ông xã, em tìm một chỗ nấp. Anh không cần quan tâm đến em mà nói, tay chân có thể thoải mái đánh trả, nhanh chóng giải quyết hết những người này...”

Ngôn Mặc Bạch giống như không nghe thấy, một tay ôm chặt cô, một tay đưa lên ra dấu đầu vào đây chỉ huy Tiểu Cửu mang người tới tiến hành đánh trả.

Bọn họ từng người đều trải qua huấn luyện siêu cường độ, năng lực mỗi người đều vô cùng mạnh, đánh gần cùng bắn kích càng lợi hại hơn.

Cố Khuyên cũng ở đây chỉ huy thuộc hạ tiến hành công kích, một phần đã ẩn vào khu hắc ám.

Chỉ trong chốc lát, có thể cảm nhận rõ ràng công kích của đối phương đã yếu đi rất nhiều, nhưng bên này của Ngôn Mặc Bạch đạn bắn ra một chút cũng không giảm bớt.

Ngôn Mặc Bạch xem thường trong mắt hiện lên hàn quang, hít lại, xem ra những người này là nhắm vào anh.

Tiểu Cửu phải bảo vệ Diêu Dao, nhưng buồn bực là bên này của cậu lại không có lấy một viên đạn. Muốn xông qua giúp một tay, nhưng lo lắng khi cậu vừa đi đối phương lại bắn ra một viên đạn thì đã có thể kết liễu⁶⁴ cô.

Tiểu Cửu lúi kếu Diêu Dao cúi thấp xuống đi tới gần chiếc xe bên kia, kéo ra một chiếc xe ở chỗ trống, nhét Diêu Dao ngồi vào trong.

“Ngoan ngoãn ở trong này chờ,

Ngôn thiếu 113

đừng đi ra!” Tiểu Cửu nhét Diêu Dao vào, vừa định đóng sầm cửa, tay liền bị bàn tay nhỏ bé trắng nõn giữ chặt.

Đôi tay như vậy nhìn qua vô cùng mềm mại, cậu cảm thấy mình không cần dùng sức cũng có thể bẻ gãy được. Thế nhưng một đôi tay vô cùng yếu ớt lại gắt gao túm chặt lấy cậu, sức lực lớn như vậy, đã níu chặt tâm của cậu từ lâu, Tiểu Cửu ngược mắt nhìn về phía Diêu Dao, môi mím mấp máy, đáy mắt nổi lên sóng to cuộn cuộn.

Tiểu Cửu đối với Diêu Dao chưa bao giờ nói chuyện lạnh lùng như thế, đáy mắt cậu loé lên tức giận muốn phun nhanh ra ngoài: “Buông tay!”

Không nhìn tới sắc mặt sợ hãi cùng nước mắt yêu kiều trên khuôn mặt cô, Tiểu Cửu cắn răng đóng sầm cửa xe trước, lại nghe thấy giọng nói của cậu truyền tới: “Thật ngốc!”

Bây giờ đã là tình huống nào rồi, cô gái này làm sao có thể lúi kếu tay cậu, làm trễ nải cậu đi cứu đại ca chứ?

Lòng của Tiểu Cửu như lửa đốt, lại có chút tức giận. Phụ nữ, quả nhiên đều cực kỳ phiền phức! Cô lại có thể dưới tình huống như vậy mà lúi kếu tay của cậu? Là lo lắng an nguy của cậu? Là không muốn để cậu bất chấp nguy hiểm đi cứu người?

Mặc kệ là loại tình huống nào, Tiểu Cửu đều cảm thấy cực kỳ khó chịu! Hoặc là coi thường năng lực của cậu, hoặc chính là đưa cậu vào bất nghĩa. Cho nên Tiểu Cửu sau khi đóng cửa xesuy nghĩ, vẫn là không nên để ý tới cô.

Thật ra thì Diêu Dao chỉ là muốn nói cậu chú ý an toàn, còn có nhất định phải bảo vệ Tư Mộ thật tốt, cô ấy đang mang thai không thể va va chạm chạm. Nào biết Tiểu Cửu vậy mà lại dùng ánh mắt hung ác trừng cô, cô đau lòng muốn chết!

Chỉ có thể qua lớp kính cửa xe nhìn bóng lưng kiên định nhanh chóng gia nhập chiến trường của anh, cắn răng nghiêng lợi nghĩ: Chờ anh trở lại, anh sẽ biết tay. Hừ!

Cố Khuynh mang theo hơn mười thủ hạ, một đường xông vào trong hắc ám, tiêu diệt hơn nửa vòng vây hạ trại xung quanh bọn họ, nhưng luôn cảm thấy xa xa không chỉ có bao nhiêu đây người.

Bởi vì là vào sâu trong núi săn thú, buổi tối còn muốn qua đêm ở đây, nên bọn họ đều có mang theo mắt kính hồng ngoại, ở trong bóng tối cũng giống như ban ngày, nhìn thấy rất rõ.

Tề Dự đi theo phía sau anh, nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, chuyện gì xảy ra? Chúng ta đều đã giết chết nửa vòng người vây quanh, nhưng tại sao lại cảm thấy hoá lực bên phía Ngôn thiếu không có giảm bớt?”

“Đoán chừng những người này là nhắm về phía cậu ta, tập trung hoá lực đối phó với cậu ta đấy.” Cố Khuynh ở trong bóng tối, mắt nhìn chăm chăm một mảng lớn trước mặt, tia lạnh hoàn toàn hiện lên, đưa ngón tay lên vung ra phía sau: “Chúng ta phải nhanh chóng một chút tiêu diệt hết những người này.”

Cố Khuynh biết Ngôn Mặc Bạch còn phải chăm sóc cô vợ nhỏ của cậu ta, đối mặt với hoá lực cường đại như vậy, phòng chừng đã quá sức, đại khái chống đỡ không được bao lâu nữa, cho nên anh muốn nhanh chóng chạy đến giúp cậu ta trừ khử chướng ngại.

Trước hỗn loạn bất quá là do địch trong tối ta ngoài sáng, hiện tại sau khi bọn họ xông vào, nháy mắt liền xoay chuyển thế cục.

Thực lực của những người đó quả thật không hề yếu, nhưng mà bọn họ lại thắng ở kinh nghiệm phong phú, đã chiến bại rậm là ưu thế của một đội Cố Khuynh, có thể nói là vua đã chiến, cho nên không cần tới mười phút, đã có thể tiêu diệt hơn phân nửa người.

Cố Khuynh bớt thời gian nhìn thoáng qua phương hướng phía Ngôn Mặc Bạch, có chướng ngại vật che chắn, hơn nửa thủ hạ của Ngôn Mặc Bạch đã bắt đầu thay đổi thế cục, vẫn luôn bảo hộ bên người cậu.

Cố Khuynh thoáng yên tâm, liếc mắt nhìn một chỗ trên cao có điều kiện thuận lợi nhất, anh biết nơi đó có cất giấu một tay súng bắn tỉa.

Cố Khuynh ngoác tay, Tề Dự ở phía sau hiểu ý, lập tức đưa lên một cây súng bắn tỉa, sau khi Cố Khuynh nhận lấy, chỉ là thoáng nhắm một cái, rồi ra lệnh cho những người phía sau: “Hành động!”

Nhiều năm vào sinh ra tử làm cho bọn họ có sự ăn ý không thể so sánh, mỗi người đều đã xác định rất rõ nhiệm vụ từng người ‘quét sạch khu rừng’, khi Cố Khuynh hướng tới tay súng bắn tỉa kia nổ súng, tiếng súng giảm thanh đồng thời bụp bụp vang lên.

Cố Khuynh nhắm chính xác vị trí, sau khi anh nổ súng, nơi đó lập tức liền có người rớt xuống. Hoàn hảo bẻ đầu, tắt thở tại chỗ. Những người còn lại cũng bị từng thủ hạ của Cố Khuynh bắn trúng.

Khi tiếng súng giảm thanh dừng lại, Cố Khuynh phẩy tay với những người phía sau: “Đi lên kiểm tra xem có còn cá lọt lưới không!”

Thuận tiện lên xem một chút đám người này rốt cuộc có lai lịch gì, lại có lá gan lớn như vậy, dám đánh lén bọn họ!

Bọn họ làm việc đều vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, mỗi lần đều phải xác định kẻ địch đều bị tiêu diệt hết sạch, mới có thể thu quân. Bất quá, mỗi lần kiểm tra đều không có lọt lưới.

Chỗ ánh lửa sáng, Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ từ trên mặt đất đứng dậy, cẩn thận kiểm tra hết từ đầu đến chân của Tư Mộ, không có phát hiện bị thương, mới hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Tư Mộ mới vừa bị dọa tới hồn cũng không còn, nhiều lần Ngôn Mặc Bạch vì che chở cho cô, thiếu chút nữa bị đạn bắn trúng.

Cục diện bây giờ đã ổn định trở lại, nhưng trong lòng Tư Mộ vẫn còn đang loạn thất bát tao.

Nhào vào trong ngực ôm hông của anh, cả người đều phát run. Cảm nhận được bàn tay to lớn của Ngôn Mặc Bạch đang để trên lưng cô nhẹ nhàng vuốt ve, một lòng mới dần dần bình tĩnh lại.

Tư Mộ nắm tay Ngôn Mặc Bạch, đặt lên ngực mình.

Ngôn Mặc Bạch có thể cảm nhận rõ ràng được phía dưới là một mảnh mềm mại, hơi thở vừa mới bình tĩnh trở lại liền thô loạn lên. Cho dù anh luôn luôn không sợ ở trước mặt thuộc hạ mà thân thiết với cô vợ nhỏ của mình, nhưng khi cô vội vã chủ động như vậy nhất thời lại làm cho anh có chút ngại ngùng.

Tư Mộ cầm lấy tay anh đè ép lên ngực...

Ngôn Mặc Bạch cả kinh, trời ơi, cô vợ nhỏ đây là đang khiêu khích anh sao? Là động thật sao? Được rồi, dù sao hiện tại cũng đã giải quyết hết người xấu, nếu không thì chúng ta liền ở trong lều này đi! Lập tức vào lều như thế nào?

Ngôn Mặc Bạch chuẩn bị khom lưng ôm ngang Tư Mộ lên, còn là hoa lệ ôm kiểu công chúa, liền nghe thấy cô vợ nhỏ của mình đặc biệt thương tâm nói: “Ông xã, em, nơi này không thoải mái...”

Ngôn Mặc Bạch vừa cúi được nửa người thân thể liền cứng đờ, lập tức giương mắt nhìn về phía cô, trong mắt khẩn trương: “Không thoải mái ở đâu?”

Đây đã là lần thứ hai trong ngày, Tư Mộ chủ động gọi anh là ‘ông xã’, cả hai lần Ngôn Mặc Bạch đều làm như không nghe thấy. Đổi lại trước đây, anh khẳng định sẽ kiêu ngạo mừng điên lên rồi.

“Là ở đây sao?” Giọng nói của Ngôn Mặc Bạch có chút gấp gáp, bàn tay đặt ở trước ngực cô xoa xoa vài cái, khẩn trương hận không thể ở ngay tại chỗ vén quần áo của cô lên cẩn thận kiểm tra một phen.

Tư Mộ hít hít cái mũi, trợn mắt nhìn anh, người này vậy mà lại nhân cơ hội sờ soạng ngực cô, thiếu chút nữa làm cô kêu lên thành tiếng.

Vội vàng chặn lại bàn tay không an phận của anh, nói: “Tốt lắm tốt lắm, bây giờ em rất thư thái, a... không phải, là em vốn không có không thoải mái _____”

Điên rồi, đây là câu trả lời gì?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Đợi Lát Nữa Anh Sẽ Xoa Giúp Em Hai Cái

Nhìn cô đỏ mặt nói năng lộn xộn, đột nhiên Ngôn Mặc Bạch ôm cô cười khẽ một tiếng: "Đợi lát nữa anh sẽ giúp em xoa hai cái, em sẽ thấy thoải mái hơn."

Thật ra thì nhìn dáng vẻ này của cô, anh đã sớm đoán ra cô muốn nói gì rồi. Cô luôn luôn không giấu được chuyện gì, trong lòng nghĩ gì cũng hiện rõ lên mặt, anh vừa nhìn là biết ngay.

Anh làm bộ như không biết, chỉ muốn trêu chọc cô mà thôi, làm cô thả lỏng. Anh nhìn cô đến khi cô đỏ mặt.

Tư Mộ hận không có cái hàng để chui vào, mắc cỡ chết người mà!

Thanh Thần, Sở Kỳ và Vu Uu thấy hiện trường trở lại bình thường, thì chạy về phía xe của Tư Mộ. Diêu Dao ngồi trên xư vừa lo lắng cho Tư Mộ vừa lo lắng cho Tiểu Cửu. Giờ phút này nhìn thấy không còn nguy hiểm, lập tức xuống xe.

"Mộ Mộ, cậu sao rồi? Không có chuyện gì chứ?"

Mấy chị em ở trên xe vẫn mở to mắt nhìn Tư Mộ, lúc nguy hiểm Ngôn Mặc Bạch vẫn ôm cô tìm chỗ trốn, một lát lại lộn xộn và vân vân, chỉ sợ hơi không cẩn thận hoặc động tác mạnh là có thể đụng đến bụng. Đứa bé này có không dễ chỉ sợ có chuyện ngoài ý muốn và vân vân. Cho nên mấy người vừa thấy không còn nguy hiểm, lập tức nhảy xuống xe chạy đến chỗ Tư Mộ.

Tư Mộ chui đầu ra khỏi ngực Ngôn Mặc Bạch, cười với mấy người chị em, khoát tay, nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì!"

Mới vừa nhìn động tác giống như rất nguy hiểm, thật ra thì Ngôn Mặc Bạch luôn dùng cơ thể che chở cô, cố gắng cẩn thận, sao cô có thể bị thương được chứ?

"Không có chuyện gì là tốt rồi! Bây giờ cậu không chỉ một mình, trong bụng cậu còn có bảo bảo đó, sau này ngoan ngoãn ở nhà, không thể chạy đi chơi!" Nghĩ tới tình huống vừa rồi, mọi người vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Nghĩ thầm nếu không phải ham chơi chạy vào núi săn thú nường, sẽ không gặp chuyện như vậy.

Nhìn chị thấy mọi người dùng ánh mắt cảnh cáo mình sau này ngoan ngoãn ở nhà, Tư Mộ hơi tủi thân mím mím môi.

Trong lòng lại thở dài một hơi, mấy người dùng súng ống kia cô có gốc cũng biết họ vì Ngôn Mặc Bạch mà đến. Cho dù không phải ở đây, thì cũng có thể gặp phải đối phương tập kích ở chỗ khác.

"Ừ mình biết rồi, sau này sẽ ngoan ngoãn ở nhà, không bước ra khỏi nhà một bước." Tư Mộ nhìn thoáng qua Ngôn Mặc Bạch, lại nhìn chị em của mình, không cam lòng nói. Sau đó lại thở dài một hơi, "Chắc lúc đó đứa bé còn chưa ra đời mình đã mốc meo rồi!"

Đầu tiên chính là nhận được ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch quét tới, sau đó chính là cái nhìn xem thường của chị em mình.

Điều Dao quan tâm Tư Mộ xong, tựa chèn đến bên cạnh Tiểu Cửu, thừa dịp Tiểu Cửu còn chưa kịp né tránh, cô liền bấm lên cánh tay một cái.

Tiểu Cửu bị cô bấm một cái, không khống chế được lực, chỉ theo quán tính vung tay một cái, hất Điều Dao ra xa mấy mét, ngã xuống đất.

"A..." Điều Dao bị đau kêu lên, sau đó nước mắt rùng rùng nhìn Tiểu Cửu hét lên: "Anh làm gì vậy?"

Người đàn ông này cũng quá độc ác, sao lại hất cô xa như vậy, cô hoài nghi nếu anh dùng lực mạnh chút nữa chắc cô bị ném chết rồi.

Một đám người đứng ở bên còn không kịp nhìn xem chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn thấy Điều Dao bay xa vài mét, ngã trên mặt đất, đau đến nỗi gào khóc.

Nghe thấy cô mặt đầy nước mắt chỉ vào Tiểu Cửu rồi hét lên, cả nhóm đều nhìn Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu vừa thấy mọi người nhìn mình, hơi mất tự nhiên đỏ mặt.

Lại nói một người đàn ông hất người phụ nữ mảnh mai bay xa như vậy, cũng quá vô liêm sỉ rồi, nhưng mà anh thề, đó chỉ là phản ứng, anh không cố ý! Anh cũng rất oan ức đó!

Nhưng rõ ràng nhất những người ở đây không ai chú ý đến nỗi oan của anh, dùng ánh mắt chỉ trích và đang chất vấn nhìn anh, anh liền mất tự nhiên ho khan hai cái, bàn tay nắm thành nắm đấm thật chặt rồi từ từ buông ra, sau đó mới từ từ đến chỗ Điều Dao.

"Đứng lên!" Giọng nói của anh cứng ngắt, cầm cánh tay của Điều Dao kéo cô lên.

Điều Dao hung hăng trợn mắt lườm anh, mặc dù động tác của anh thô lỗ, nhưng anh đã chủ động đến kéo mình lên, có tiến bộ.

Sau khi kéo cô lên Tiểu Cửu lập tức buông tay, Điều Dao còn chưa đứng vững, cơ thể lung lay vài cái xém té, may mà Tiểu Cửu đưa tay ra đỡ, cô mới giữ được thăng bằng, không bị té.

Nhưng mà Điều Dao không chịu như vậy, thuận thế ôm chặt bàn tay to của anh, không chịu buông.

Tiểu Cửu lại muốn hất ra, Điều Dao hất mặt lên, dáng vẻ giống như đánh chết cũng không buông, Tiểu Cửu lo lắng nếu mình dùng sức quá mạnh cô lại văng ra xa, lúc đó lại nhận được ánh mắt như dao của mấy người phụ nữ kia, nếu Điều Dao lại bị anh hất ra thì không chết cũng tàn phế.

Cho nên Tiểu Cửu cắn răng nhẫn nhịn, đỏ mặt mặc cô lôi kéo. Điều Dao rất vui, nghĩ thầm một ném kia cũng đáng giá, mặc dù cái móng nở hoa nhưng mà trong lòng rất vui, rốt cục cũng nắm được tay anh rồi, hơn nữa nắm rồi sẽ không buông ha ha ha!

Sở Kỳ cách vị trí Điều Dao ngã xuống gần nhất, cô đang định đỡ Điều Dao lên, nhưng nhìn thấy Tiểu Cửu, cô quyết định thu tay về nhìn qua chỗ khác. Nói còn chưa liên lạc được với Cố Khuynh.

Giờ phút này nhìn thấy Điều Dao được như ý nguyện nắm tay Tiểu Cửu, dáng vẻ tươi cười kia, cả đám đều nhìn cô cười với ý nghĩ sâu xa.

Tư Mộ dựa vào ngực Ngôn Mặc Bạch, kéo kéo quần áo anh, sau đó nhìn anh nói: "Giờ chúng ta về ngủ sao?"

Xảy ra chuyện như vậy, cô có thể bình tĩnh ngủ trong lều thì... cô cũng quá to gan rồi. Hơn nữa vừa rồi đạn như mưa bay đến, lều cũng rách hết rồi. Bây giờ là mùa đông, gió đêm lạnh thấu xương, mặc dù có chăn, nhưng ngủ cũng không thoải mái.

Ngôn Mặc Bạch ôm chặt cô, dùng áo khoác của mình bao lấy người cô, đưa tay lên vuốt vuốt tóc cô, cúi đầu hôn loạn lên mặt cô, nói: "Chờ một chút rồi về. Nếu em buồn ngủ..., hãy ngủ tạm trên xe đi!"

Nói xong, Ngôn Mặc Bạch nhìn về phía bên trái, Cố Khuynh mang theo mười mấy người đi từ trong bóng tối ra.

"Dọn sạch chưa?" Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch rất nghiêm.

"Rồi." Cố Khuynh gật đầu, cất súng xong, hỏi Ngôn Mặc Bạch: "Cậu đoán những người kia là người của ai?"

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày, "Dany?"

Cố Khuynh gật đầu, sau đó huýt sáo một cái, "Tiểu Bạch, sao cậu lại đắc tội với anh ta, khiến anh ta không ngại đuổi đến đây lấy mạng cậu vậy?"

Ngôn Mặc Bạch nhíu nhíu mày, thật ra anh cũng không chắc cho Dany làm, nhưng chuyện gần đây nhất liên quan đến anh ta, nhưng cũng không phải thù sâu hận lớn gì. Khi ở nước ngoài biết cũng không động độ nhiều lắm, điều này đáng giá để anh ta càn tào ráo mán cắn chết không tha sao? Huống chi bọn họ cũng đã trở về nước lâu như vậy, gần đây làm ăn cũng không có xung đột?

Nghĩ không ra thì tạm thời đừng nghĩ, nhưng mà Ngôn Mặc Bạch cũng không có ý định bỏ qua cho anh ta, nếu anh ta dám đến đây đối phó mình, như vậy Ngôn Mặc Bạch sẽ không dễ dàng tha cho anh ta.

"Làm sao anh biết là người của Dany?" Chẳng lẽ Dany cũng ở đây, đều bị Cố Khuynh giết chết hết? Không phải đâu? Vậy anh muốn đích thân động thủ cũng không thể thực hiện?

Cố Khuynh thấy vẻ mặt kia của Ngôn Mặc Bạch, cũng biết anh đang nghĩ gì, cho nên cười nói: "Yên tâm, tên khốn Dany kia không có ở đây, tôi sẽ giữ anh để cậu tự động thủ. Nhưng mà mới vừa tay súng bắn tia chủ chốt kia - Niko - là thủ hạ chính của Dany, bị tôi bắn chết rồi."

Lại nói kỹ thuật bắn súng của mấy người Cố Khuynh là lợi hại nhất, dù mục tiêu cách 1000m họ vẫn bắn trúng, hơn nữa kỹ thuật bắn vừa nhanh vừa chuẩn, không ai vượt qua thời gian bắn của họ.

Kỹ thuật bắn của Niko cũng rất chuẩn, trên thế giới đứng trong top mười sát thủ giỏi nhất.

Anh ta một mực nhắm Ngôn Mặc Bạch bắn nhưng Ngôn Mặc Bạch vẫn luôn có vật che, hơn nữa luôn luôn đánh trả, tăng thêm sự khó cho anh ta.

Lại không nghĩ chẳng qua mười hơn mười phút, tình thế hoàn toàn đảo ngược. Cố Khuynh mang theo mười mấy người xông đến, trực tiếp giết hết người của anh ta, lại nói đến Niko thật ra thì Niko đã tìm được thời cơ ra tay, nhưng lúc anh ta chuẩn bị bóp cò thì bị Cố Khuynh bắn cho nát đầu.

Đến khi Cố Khuynh tìm được xác anh ta, nhìn thấy anh ta mở mắt thật to, chết không nhắm mắt!

Ngôn Mặc Bạch hiểu rõ gậy đầu, ôm Tư Mộ đi về phía xe, nói với mấy tên đàn em mới đến: "Các người cùng người của Cố thiếu xử lý sạch sẽ thi thể đi."

Nhiều người chết như vậy, cho dù là địa bàn của Cố Khuynh, cũng không thể để họ phơi thây nơi hoang dã, nếu bị phát hiện thì rất phiền toái.

Cuối cùng chính là tự đào hố chôn mình.

Cố Khuynh dặn người của mình dọn dẹp, còn bản thân thì đi lên xe.

Đến khi đếm thi thể thì có khoảng trăm người!

Bởi vì mục tiêu là Ngôn Mặc Bạch cho nên người của anh nên có hai ba người bị thương ngoài da, những người còn lại không có chuyện gì.

Tư Mộ vẫn cẩn mật, nghe Cố Khuynh và Ngôn Mặc Bạch nói chuyện, sắc mặt cô trắng bệch.

Ngồi trên xe, vẫn trầm mặc, Ngôn Mặc Bạch cũng đang suy nghĩ, cho nên ôm cô nhưng tâm trí lại không có ở đây, cũng không phát hiện sự khác thường của cô. Chờ sau khi anh bừng tỉnh thì phát hiện khuôn mặt Tư Mộ đầy nước mắt, hơn nữa vẫn khóc trong im lặng.

Vội vàng quay mặt cô lại hướng mình, hỏi: "Tại sao khóc? Có phải bị thương ở đâu rồi không?"

Bàn tay nhẹ nhàng lau mặt cô mấy lần, lại bắt đầu sờ người cô kiểm tra coi có bị thương ở đâu không. Mặc dù lúc trước đã xem một lần, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, anh cũng không kiểm tra cẩn thận, hiện tại thấy đột nhiên cô khóc, làm anh sợ hết hồn.

Tư Mộ hít mũi, tùy ý để tay Ngôn Mặc Bạch sờ người mình, thậm chí còn cởi quần áo của cô tỷ mỉ kiểm tra. Dù sao hai người ở trên xe, bên ngoài không nhìn được, không cần lo lắng bị người khác thấy, hơn nữa trong xe rất ấm, có cởi hết cô cũng không thấy lạnh.

Chờ Ngôn Mặc Bạch kiểm tra nửa người trên, xác định không có vết thương nào, vừa chuẩn bị cởi quần, Tư Mộ ghen ngào nói với Ngôn Mặc Bạch: "Ông xã, chúng ta đừng buồn bán súng ông đạn được nữa được không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Đừng Ôn Ào! Anh Giúp Em Tắm

Bàn tay của Ngôn Mặc Bạch đang kéo quần cô liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô, thấy mặt cô tái nhợt đầy mồ hôi vẫn còn đọng nước, tim đau nhói.

Tiếp tục động tác mới gì gián đoạn, vẻ mặt không biểu lộ điều gì, cúi đầu hôn lên mắt Tư Mộ, sau đó môi đặt lên mí mắt cô, anh nói chuyện hà hơi ấm ra thậm chí cô cảm nhận được mí mắt rất nóng, nhưng những gì anh nói làm cô lạnh cả người.

Anh nói: "Không thể nào."

Không do dự, không suy nghĩ, không chần chừ, ba chữ lạnh lùng, từ chối.

Cô đã hạ thấp mình thậm chí giọng nói gần như đang cầu khẩn, nhưng anh lại nói ba chữ "Không thể nào." Sau đó lại bắt đầu cởi quần cô, cũng không thêm nói thêm câu nào nữa, không cho cô một lý do, không nói cho cô biết tại sao không thể không làm.

Tư Mộ biết có nói thêm thì cũng không có ý nghĩa, cho nên ngoan ngoãn ngậm miệng, giống như khúc gỗ mặc anh xoay tới xoay lui.

Không có tâm tình, không muốn phản kháng.

Cô biết nếu bây giờ cô nói gì đó không đúng ý anh... Bảo đảm cô sẽ bị Ngôn Mặc Bạch không chút lưu tình trừng phạt cô.

Dù sống chung với Ngôn Mặc Bạch không lâu nhưng cô rất hiểu tính anh, không thể để người khác chống đối, đặc biệt khi đang nóng nảy.

Lúc này mà đối nghịch với anh, thì tự mình đang chỉ hòng sủng về phía mình, xui xẻo chỉ có thể là bản thân.

Ngôn Mặc Bạch mặt lạnh kiểm tra toàn thân cô, ngay cả vùng kín cũng kiểm tra, nếu là bình thường thì sớm đã xúc động, nhưng bây giờ ngay cả hô hấp cũng không loạn, đều đều giống như đang ngủ.

Tư Mộ không hề động đậy.

Không biết anh cố ý hay vô ý, ngay tại chỗ miễn cảm nhất lại lưu luyến, về, nắm nhiều lần, còn giả bộ lạnh lùng hỏi: "Nơi này có đau không?"

Nếu không phải đang chiến tranh lạnh với anh, Tư Mộ hận không thể há mồm ra cắn anh một cái.

Nhất định là anh cố ý!

Tư Mộ cắn chặt răng ép chính mình không được phát ra âm thanh, nhưng trên mặt dần dần đỏ ửng, cơ thể cũng phản ứng dữ dội.

"Không đau, không chỗ nào đau cả, mọi chỗ đều tốt!" Đáng lẽ Tư Mộ còn muốn tiếp tục chiến tranh lạnh với anh, nhưng sau khi bị anh kiểm tra một lượt, thì ý định đó bị phá tan rã. Một tay nắm quần kéo lên, một tay đẩy anh ra, nói: "Em lạnh chết rồi, tránh ra!"

Ngôn Mặc Bạch cười mỉm, dùng một tay ôm cô đặt lên đùi mình, tay còn lại không chút kiêng kỵ tiếp tục bắt nạt cô.

Tư Mộ khóc không ra nước mắt.

"Không phải em nói lạnh sao? Anh đang giúp em sưởi ấm đây! Cái này gọi là ma sát sinh nhiệt! Ngoan ngoãn phối hợp một chút, đừng có động đậy..."
Ngôn Mặc Bạch nghiêm trang nói với Tư Mộ.

"Anh..." Tư Mộ bị anh sờ đến nỗi ngón tay cũng nhũn, vô lực chỉ vào anh mắng: "Anh có dám vô si hơn không?"

Khốn kiếp, khốn kiếp! Không thể bắt nạt người ta như vậy được. Vô lễ với cô còn có thể lấy lý do quang minh chính đại, bàn về vô si, anh hoàn toàn xứng đáng đứng thứ nhất!

"Dám nhưng lại sợ em chịu không được, cầu xin anh cho em nhiều hơn. Em cũng biết bây giờ em đang mang thai, không thể làm tới..." Miệng thì nói tay thì cứ vuốt chân cô, thật là trêu chọc tâm hồn người mà, khiến linh hồn Tư Mộ cũng run rẩy. Hơn nữa miệng anh còn luôn hôn mặt cô, cuối cùng là hôn lên môi cô, nhẹ nhàng hôn lướt qua, du côn cười: "Anh nói đúng không bà xã?"

Mặt Tư Mộ đỏ rực! Hơi thở nóng như lửa của anh phun lên mặt cô, nóng đến nỗi lông mặt của cô cũng cháy rụi.

Hiển nhiên Ngôn Mặc Bạch không bỏ qua cho cô, nói tiếp: "Anh chưa nói cho em biết anh thích nhất nghe em gọi anh là ông xã... ngoan, kêu một tiếng cho anh nghe nào..."

Tư Mộ che mặt.

Trời, rốt cuộc Ngôn Mặc Bạch thuộc loại gì vậy?

Lúc thì lạnh lùng như diêm vương, lúc thì biến thành người buồn nôn. Người này sao lại biến hóa nhanh như vậy? Thế nhưng lại biến thành Ngôn Mặc Bạch cô thích nhất, liền muốn đi ngay về nhà, làm sao bây giờ?

"Nhanh lên một chút."

"Không gọi!"

"Mau gọi!"

"Không gọi!"

"..."

....

Ngôn Mặc Bạch bóp ngực Tư Mộ, bị tập kích bất ngờ cô liền kêu lên, Ngôn Mặc Bạch lộ ra nụ cười đắc ý: "Ngoan ngoãn nghe lời một chút!"

"..."

Tư Mộ cắn môi, ánh mắt hiện lên vẻ xấu hổ và giận dữ, bị anh bóp lần nữa, cuối cùng cô cũng đầu hàng: "Ông, xã..." *****

Giọng nói mềm mại, còn kéo dài chữ cuối, cực kỳ mất hồn.

Cuối cùng đã được như ý nguyện, thỏa mãn hôn đôi môi hồng hào của cô.

"Có thể để em mặc quần áo không?" Tư Mộ bình tĩnh một lúc lâu mới nhớ đến bây giờ mình đang trần truồng, nếu bọn Sở Kỳ tìm đến, nhất định sẽ bị chê cười.

Ngôn Mặc Bạch thoải mái gật đầu, vẻ mặt đắc ý giống như sư tử mới được ăn no giờ đang chuẩn bị tắm nắng rồi ngủ. Thấy đáng vẻ tức giận phồng má của Tư Mộ, anh lại có lòng tốt nói thêm một câu: "Cần giúp đỡ không, bà xã của anh?"

Tư Mộ đang cầm lấy áo lót bị cởi ra một cách thô lỗ, chuẩn bị mặc vào, nghe thấy anh nói vậy, lại nhìn thấy ánh mắt giảo hoạt mang ý cười của anh, Tư Mộ hận sao thứ mình cầm trên tay không phải quần lót, nếu không có thể vo lại nhét vào miệng anh để anh ngậm miệng lại.

Đội cô đỏ mặt, xấu hổ và giận dữ mặc xong quần áo, thì ngoài cửa vang lên giọng nói của Tiểu Cửu.

"Ngôn Thiếu, đã xử lý xong."

Ngôn Mặc Bạch quay đầu lại nhìn Tư Mộ, xác định cô đã mặc xong quần áo, mới hạ kính xe xuống, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, nói: "Vậy thì về thôi, sau khi về hãy điều tra Dany, tôi muốn biết toàn bộ hoạt động gần đây của anh ta."

Ánh mắt của anh sắc bén như dao găm, nhìn về nói tới tầm ở xa. Anh thề, lần này nhất định sẽ không bỏ qua cho Dany, mặc kệ nguyên nhân gì khiến anh ta đối chọi với anh, anh tuyệt đối sẽ không nương tay.

Tư Mộ ngồi ở trong xe, ánh lửa bên ngoài chiếu vào gò má anh, ánh lửa màu da cam theo lý thuyết màu sắc thì nó phải ấm áp, nhưng Tư Mộ cảm thấy bị khí lạnh vây quanh, làm cô không tự chủ được rung mình một cái.

Cuối cùng anh vẫn không nghe lời cô.

Tư Mộ ngồi trong bóng tối, vẻ mặt cô đơn, buồn bã.

Diêu Dao đi lên, rất tự nhiên nắm lấy tay Tiểu Cửu, đứng cạnh anh, nghiêng đầu tìm kiếm Tư Mộ, thấy cô nấp trong bóng tối, liền hỏi: "Mộ Mộ, anh không sao chứ?"

Ngôn Mặc Bạch sẽ không cùng Tư Mộ làm "xe chán" (quan hệ trong xe) lúc cô ấy mang thai chứ? Đây cũng quá ích kỷ, chỉ lo hưởng thụ mà không thêm nghĩ đến hậu quả.

Diêu Dao âm thầm xì một tiếng khinh miệt, thầm mắng đầu óc của mình đều là cặn bã. Ngôn Mặc Bạch che chở Tư Mộ như vậy, mới vừa rồi còn quên mình cứu cô ấy, sao có thể là người như vậy chứ? Nhất định là anh ta đã quen tỏ

Ra lạnh lùng, cho nên mới trốn ở trong xe an ủi cô vợ bị hoảng sợ của mình, không muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ dễ dàng vạ của mình.

Diêu Dao đoán như vậy, cho nên lời Tiểu Cửu, chuẩn bị lời cái bóng đèn quấy nhiễu thế giới của hai vợ chồng kia đi. Cô cũng rất muốn thế giới của hai người đó! Gào khóc ngao...

Tiểu Cửu bị cô lôi kéo đi hai bước, cuối cùng anh cũng cắn răng nghiêng lợi lạnh lùng nói với cô. Tiểu Cửu luôn luôn lãnh khốc sao có thể để phụ nữ lôi lôi kéo kéo chứ.

Diêu Dao rục rờ nói nói với anh: "Em có thể không kéo anh, nhưng anh phải đồng ý với em một điều kiện!"

"Điều kiện gì?" Tiểu Cửu nhìn nụ cười của cô, liền thất thần trong giây lát.

"Anh hôn em một cái!" Cô cười đến vô cùng trong trẻo.

"..." Tiểu Cửu đen mặt, im lặng không nói, cũng không có ý định rút tay lại. Ý là cô cứ việc lôi kéo đi, tôi mới không cần hôn cô một cái.

Không phải Diêu Dao không xinh đẹp, mà là quá đẹp, do cười khiến mặt mày cong cong nhìn nhìn, đúng là giết người cũng không thấy máu, khiến trái tim người đàn ông run rẩy, anh không dám hôn.

Cô rất sạch sẽ, anh ngại mình bẩn. Hai tay dính đầy máu, anh không dám đụng vào cô.

Tiểu Cửu là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã không biết cha mẹ mình là ai, được một ông già nhặt ve chai nuôi đến sáu tuổi, sau khi ông ấy chết, anh dựa vào ăn xin và bới thùng rác để lấp đầy bụng. Sau đó lại bị đưa đến trụ sở huấn luyện sát thủ, nơi đó có rất nhiều trẻ em như anh. Anh bắt đầu quá trình huấn luyện của mình.

Sau khi thành công vô số nhiệm vụ, năm mười tám tuổi anh gặp được Ngôn Mặc Bạch, sau đó bị Ngôn Mặc Bạch nhìn trúng, dùng giá cao mua anh ra khỏi tổ chức sát thủ kia, cho đến bây giờ vẫn luôn dốc hết sức lực đi theo Ngôn Mặc Bạch.

Mặc dù Ngôn Mặc Bạch vẫn luôn coi anh như anh em, chứ không coi anh như công cụ giết người, nhưng đáy lòng anh vẫn kháng cự với tình cảm, trừ tình nghĩa anh em và trung thành với Ngôn Mặc Bạch, anh không tin bất kỳ ai.

Nghe nói đây chính là biểu hiện của sự thiếu cảm giác an toàn.

Càng mạnh càng lãnh khốc, càng thiếu cảm giác an toàn.

Cho nên đối mặt với sự quần quýt không ngừng của Điều Dao, anh cố gắng cự tuyệt, mình không khát vọng sẽ không thất vọng.

Ngước mắt lên liền nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô gái, ánh lửa nhảy nhót trên mặt cô, anh nhìn cô thật sâu chỉ trong giây lát không khí xung quanh đều ngưng tụ thành băng.

Điều Dao đang cười như hoa, nhưng sau khi nhìn về mặt của Tiểu Cửu, thì nụ cười trên mặt cô cũng cứng ngắc.

Sao anh lại trở lại đáng về không cho người khác đến gần rồi? Chẳng lẽ những công sức trước đó của cô đều uổng phí rồi không?

Trong lòng hơi mất mát, nhưng cô nhanh chóng khôi phục vẻ mặt tươi cười, ôm chặt cánh tay anh nói: “Chúng ta ngồi xe nào về đây?”

Tiểu Cửu đang nghiêm mặt, vẻ mặt giống như tảng băng, nhưng xem nữa là bị nụ cười của cô phá tan.

Anh thừa nhận, cô rất mê người. May mắn khả năng chống cự của anh tốt nếu không thì tiêu rồi.

Sau khi thu dọn xong, một đại đội người lái xe trở về. Đích đến là ngôi biệt thự ở lưng chừng núi, hiện tại đã đêm khuya, hướng chỉ trải qua một cuộc bắn nhau kịch liệt, tất cả mọi người đều mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm. Mà biệt thự này cũng có rất nhiều phòng, mọi người đều quyết định qua đêm ở đây.

Cố Khuynh vẫn là người lái xe, Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch ngồi phía sau.

“Sáng mai để Edward kiểm tra lại cho em lần nữa.” Ngôn Mặc Bạch cầm tay cô, nhàn nhạt nói. Mặc dù cô cố nhấn mạnh một lần nữa mình không có chuyện gì, cũng không có nơi nào không thoải mái, hơn nữa cũng để anh kiểm tra mấy lần, không có phát hiện vết thương nào nhưng trải qua một trận đấu như vậy, không để cho bác sĩ kiểm tra lại anh không yên tâm.

“Ừ.” Tư Mộ ngoan ngoãn gật đầu. Thành thật mà nói mới vừa rồi thực hiện mấy động tác lăn trên đất kia, mặc dù có Ngôn Mặc Bạch che chở, cô không có chuyện gì. Nhưng thấy đáng về không yên lòng của anh, nếu như cô không để bác sĩ kiểm tra cho anh một đáp án chính xác, chắc anh sẽ không yên tâm.

Thật ra thì anh quan tâm như vậy cô cảm thấy rất ngọt ngào.

Tư Mộ cầm tay anh, cảm động không thôi. Sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liền hỏi Ngôn Mặc Bạch: “Anh có nghĩ đến sẽ tìm lại đoạn trí nhớ bị mất kia không?”

Ngôn Mặc Bạch nhìn cô một cái, không biết tại sao đột nhiên cô lại hỏi vấn đề này. Về chuyện anh mất đi một đoạn trí nhớ, rồi vấn đề trong đoạn trí nhớ ấy có phụ nữ không, cô không thể bỏ qua sao? Sao cứ cần mãi không tha vậy?

Bị Ngôn Mặc Bạch nhìn thoáng qua, Tư Mộ biết nhất định anh đã hiểu lầm ý cô, sau đó vội vàng giải thích: “Đừng hiểu lầm không phải em muốn nói đến chuyện anh có người phụ nữ khác không, em không ghen, anh đừng nhìn em như vậy. Em nghĩ anh bị mất một đoạn ký ức, trong lòng anh sẽ nghĩ thế nào đây? Có phải giống như thấy thiếu thiếu cái gì đó đúng không?”

Ngôn Mặc Bạch hừ, không có ý định trả lời cô. Nhưng mà quả thật anh có cảm giác như thế.

“Anh có định tìm bác sĩ về phương diện này không? Nói không chừng có thể chữa khỏi.”

“Mất thì đã mất, sao anh phải tìm về?” Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn cô, hừ lạnh nói.

Giống như không thể làm cho người ta quay về vài ngày trước, cũng là cuộc sống đầy vết thương, đầy máu tanh, có gì tốt đây mà phải tìm về? Nếu như so sánh thì anh càng quý trọng cuộc sống hiện tại hơn. Cho dù thiếu hụt nhưng có cô ở đây anh tin rằng cuộc sống của anh sẽ rất hạnh phúc.

Tư Mộ thấy đáng về đó của anh, đành ngừng đề tài này lại.

Trên đường về biệt thự cũng không nói gì thêm.

Hình như Ngôn Mặc Bạch rất quen với biệt thự này, vừa xuống xe liền ôm Tư Mộ đi vào, thẳng lên lầu vào một phòng đặt cô lên giường.

“Này... sao anh lại tùy tiện vào phòng? Chủ nhà còn chưa sắp xếp phòng cho chúng ta mà.” Tư Mộ bị anh đặt lên giường, cô định ngồi dậy nói với Ngôn Mặc Bạch. Nhưng mà khi đầu của cô chạm vào gối cô liền ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Cô biết, đó là mùi hương của Ngôn Mặc Bạch.

Quả nhiên, chỉ nghe thấy Ngôn Mặc Bạch nói: “Cái này là phòng của anh, em nghỉ ngơi đi. Cả ngày mệt mỏi rồi.”

Phong cách thiết kế của căn phòng rất đơn giản, chỉ có hai màu trắng và đen, vừa lạnh lùng vừa cứng rắn quả nhiên là phong cách của Ngôn Mặc Bạch.

“Nhưng em muốn tắm...” Trước tiên là nướng thịt cả người đầy khói dầu, sau đó còn lăn lộn trên đất, cả người đều dính bùn, Tư Mộ ngủ sao cũng muốn ói, không tắm không ngủ được.

Ngôn Mặc Bạch đi vào phòng tắm xả nước, sau đó lột sạch cô, trực tiếp ôm vào phòng tắm.

“Em muốn tự tắm!” Vừa mới vào phòng tắm Tư Mộ nắm chặt nắm cửa nhìn anh nói.

Nếu như anh giúp cô tắm chắc chắn sẽ lau súng cướp cò.

Ngôn Mặc Bạch nhú mày: “Đừng ồn ào! Anh giúp em tắm, nhanh tắm xong còn nghỉ nữa.”

“...”

Kháng nghị của Tư Mộ không có hiệu quả, bởi vì Ngôn Mặc Bạch đã đặt cô vào bồn tắm, tay cũng bắt đầu di chuyển trên người cô.

Tư Mộ bụm mặt khóc không ra nước mắt, tại sao cô nói chuyện không có chút uy lực gì chứ? Anh không thể tôn trọng ý kiến của cô dù chỉ một lần sao. Mỗi lần đều là anh muốn gì được đó! Khốn kiếp mà!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Một căn phòng khác trong biệt thự, Sở Kỳ bị an bày nghỉ ngơi ở nơi nào, mà Thanh Thanh và Vu U lại ở cách phòng cô khá xa.

Phòng Sở Kỳ rộng lớn, rộng rãi đến nỗi bọn họ không tin đây là phòng dành cho khách, mà không là phòng ngủ chính.

Vừa mới vào cửa, cô chỉ nhìn lướt qua, lập tức quay đầu nhìn Tề Dự phía sau: "Anh xác định nơi này để cho tôi ngủ?"

Sở Kỳ lại nhìn lướt qua bố trí bên trong, mỗi một chỗ trưng bày đều sa hoa sang quý, vì thế lại xác định, nơi này không là khách phòng.

Chẳng lẽ là phòng Cố Khuynh?

Mà Tề dự bị hỏi cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm đứng ở cửa, "Sở tiểu thư, nơi này chính là vì phòng chuẩn bị cho cô. Muốn cái gì hãy nói với tôi."

Đây chính là Cố thiếu phân phó, làm sao có thể không xác định được?

Sở Kỳ xoay người liền đi tới ngưỡng cửa, nói: "Thôi, tôi đi chen lấn cùng Thanh Thanh, tôi lạ giường buổi tối ngủ không được, có thể tán gẫu cùng với các cô ấy."

Tề dự che ở cửa, "Sở tiểu thư, đừng làm cho tôi khó xử."

Sở Kỳ chỉ biết đây là tên khôn khiếp Cố Khuynh cố ý an bày, hừ!

"Anh tránh ra!" Sở Kỳ muốn xông ra ngoài, nhưng mà nhìn thấy anh ta che ở cửa, giống một tên thần giữ cửa, cô xông như vậy chỉ có thể giống như trúng chọi đá

"....." Tề dự một chút biểu cảm cũng không có, một câu nói cũng chưa nói, chính là không nhường!

Sở Kỳ thất bại buông xuống, thở dài: "Thôi, anh đi ra ngoài đi, tôi ngủ!"

Tề dự lui một bước, xem cô đóng cửa.

Sở Kỳ nhìn lỗ nhỏ trên cánh cửa vài lần, đều gặp Tề dự vẫn như thần giữ cửa đứng ở trước, chút xíu nữa cô phát điên lên rồi.

Cố Khuynh tên biến thái này, người dưới tay anh sau lại cũng biến thái như vậy?

Nhận mệnh ở trong này ngủ đi!

Sở Kỳ trùm mắt cánh cửa, sau đó đem cửa khóa trái. Như vậy mình có thể ngủ giấc an ổn rồi?

Nhưng là chờ khi cô tắm xong, trùm khăn tắm đi ra sau, lại phát hiện trên giường một bộ dáng lười nhát, hai tay gối ở sau ót, ánh mắt nhìn về phía cô.

Người trên giường, không là Cố Khuynh thì là ai?

Hai tay Sở Kỳ ôm ở trước ngực, một mặt phồng bị nhìn anh hỏi: "Sao anh lại ở trong phòng này?" Rõ ràng khóa trái rồi? Chẳng lẽ người này xuyên tường được sao?

"Đây là phòng anh, anh muốn đi ngủ, đương nhiên lại ở chỗ này rồi!" Tầm mắt Cố Khuynh ở trên thân thể cô tuần tra một vòng, đáy mắt nổi lên tia sáng, hiển nhiên thật vừa lòng thứ mình nhìn đến rồi.

Đứng lên cởi áo đi vào phòng tắm, lúc bước qua người Sở Kỳ, đem quần áo vừa cởi nhét vào trong lòng cô.

Sở Kỳ nhảy dựng lên, nổi giận nói: "Cố Khuynh anh cái người khôn khiếp này, tôi vừa tắm rửa xong, quần áo bẩn thỉu của anh, sao lại quang lên người tôi?"

Vừa rồi mới tắm rửa cho thân thể mềm mại trắng mịn của mình, hiện tại bị anh làm như vậy, cô không nhảy lên mới là lạ.

Trên quần áo anh có mùi khói do nướng, mùi bùn do lán lộn trên mặt đất, mùi máu tươi của chém giết, những thứ này đều làm cô thật sự ghê tởm. Bất quá mùi vị hỗn tạp này, lại không thể nào áp chế được mùi hương đặc biệt của anh. Đại khái là một loại mùi nước hoa, từ trước đến nay cô chưa ngửi qua, chỉ có trên người anh mới có. Mùi hương thật nhẹ, lại rất dễ ngửi.

Mùi hương như vậy làm cho Sở Kỳ hoảng hốt một chút, mới đem quần áo vứt ra khỏi người mình

Mà Cố Khuynh thấy quần áo bị đập một cái cũng không giận, thậm chí trong giọng nói còn mang theo ý cười: "Nếu không, em lại tắm một lần nữa?"

Hai tay Sở Kỳ ôm trước ngực đứng ở nơi đó trừng mắt nhìn bóng lưng anh, bất cứ như thế nào dáng người và diện mạo của Cố Khuynh đều rất hoàn mỹ. Mà thân thể anh trần truồng, Sở Kỳ có thể thấy đôi chân thon dài của anh, eo nhỏ, lưng rộng lớn, tất cả đường cong đều hoàn mỹ như vậy, hoàn mỹ đến nỗi cô đã từng nhìn qua vô số mỹ nam, thiếu chút nữa đã chảy máu mũi rồi

Khôn khiếp, rất mạnh rồi ! Anh ta còn mời cô đi vào tắm rửa cùng nhau?

Thời điểm Sở Kỳ thấy Cố Khuynh đi vào phòng tắm, quay đầu cười như không cười thấy Sở Kỳ đáng liếc mình, anh lập tức cúi đầu.

Mặt đều đỏ!

Yên lặng sờ mũi, thật sự chảy máu mũi rồi !

Sở Kỳ chạy hai ba bước tới ngưỡng cửa phòng tắm, một phen đá văng cửa, đem đem vôi sen xối rửa người đang sừng sốt bên trong. "Em tiến vào làm chi?"

"Không phải anh bảo tôi vào tắm rửa sao?" Sở Kỳ ở bất cứ giá nào, dù sao cũng không phải lần đầu tiên cùng anh thế này. Cô cũng không muốn đợi lát nữa lại nhìn nữ nam tắm cái gì, nữ nam cũng không phải chỉ xem có thể thỏa mãn, càng xem càng đói khát đói khát? Cùng với chờ một chút bị động đưa vào miệng cạp, không bằng chủ động một chút.

Vì thế cứ như vậy, hai người trong phòng tắm chiến đến trời gần sáng mới về giường.

Sở Kỳ không còn sức lực đẩy anh, hỏi: "Người tôi nay có phải nhằm vào Ngôn Mặc Bạch đúng không?" Đứa ngốc đều có thể nhìn ra, huống hồ cô không phải là đứa ngốc .

"Mau ngủ!" Cố Khuynh ôm chặt cô, "Nếu như còn sức lực nói chuyện, chúng ta cứ tiếp tục - - "

Sở Kỳ dùng sức không nhiều nắm lấy lỗ tai anh, "Anh nghĩ rằng tôi và anh là ở chỗ đánh nghe lén các anh nói chuyện sao? Tôi bắt quá là quan tâm chị em gái tôi mà thôi. Anh nhìn Ngôn Mặc Bạch, hai ba ngày là có việc, thân thể có vấn đề, chính là gặp ám sát đánh lén. Anh nói tôi yên tâm đưa chị em gái của mình cho anh ta như thế nào?"

Cố Khuynh hừ hừ: "Em lo lắng cũng là sợ cô ấy là nàng dâu góa chồng, hơn nữa bây giờ còn mang thai đứa nhỏ chứ gì."

"Cho nên tôi càng không yên lòng!" Sở Kỳ bấu môi oán giận: "Ta nói các anh có thể đừng trêu chọc nhiều chuyện như vậy được không? An toàn qua ngày thật tốt, cả ngày đánh giết, Tư Mộ từ nhỏ đã là công chúa đặt ở lòng bàn tay, làm sao chịu được? Không bị hù chết mới là lạ!"

Bàn tay to lớn của Cố Khuynh ở trên mặt cô, "Mau ngủ! Em chính là chuyện mình còn lo chưa xong, lại quan tâm chuyện người khác."

Lời này Sở Kỳ không thích nghe, lúc này phản bác: "Cái gì là người khác? Đó là chị em gái của tôi! Chị em gái tốt nhất! Không phải người ngoài!"

"Cô ấy tính là chị em tốt nhất của em, cô ấy cũng có chồng quan tâm, không tới phiên em!" Có Khuynh nhắm mắt lại ôm sát nàng: "Nếu như em cũng rảnh rỗi, vậy sinh cho anh đứa bé để chơi đùa?"

Sở Kỳ cắn anh một cái, "Ai muốn sinh cho anh? Còn muốn sinh cục cưng chơi đùa sao? Bản thân anh chơi đùa thì thôi! Không có lương tâm!"

Vốn là Sở Kỳ muốn ở nơi này thăm dò Cố Khuynh, hỏi rõ lai lịch và mục đích của những người đêm ay, cô cũng là có ý tốt muốn giúp Tư Mộ! Làm chị em tốt nhất, không thể để chị em tốt nhất của mình bị người khác khi dễ?

Trước kia "Lăng Vũ" gặp chuyện, cô bất lực, chỉ có thể lo lắng suông ở một bên, còn mắt thấy Tư Mộ bán mình cho hôn nhân, dùng một đời hạnh phúc đi cứu "Lăng Vũ", tuy rằng hiện tại Ngôn Mặc Bạch đối với Tư Mộ không tệ, nhưng mà vẫn còn cảm thấy áy náy trong lòng.

Lúc này đây, cũng không phải là chuyện khủng hoảng kinh doanh, chuyện hắc đạo cô có thể nắm trong tay một hai rồi. Dù sao gia tộc của mình chính là thế lực hắc đạo, ở thành phố A tuy rằng chỉ có thể đặt song song với các bang phái khác, sau khi Đường Môn cùng Thanh Bang bị hủy, thế lực nhà cô càng ổn định rồi.

Nhưng mà Sở Kỳ cũng biết, lai lịch những người đêm nay nhất định không nhỏ, biết Ngôn Mặc Bạch còn dám đối địch với nhà, nhất định là thế lực không thể dễ dàng động thủ. Cho nên thế lực nhà mình ở thành phố A, không thể đến giúp đỡ Tư Mộ rồi.

SỞ Kỳ mệt mỏi một ngày, nhưng mà khi cô nhắm mắt lại, trong lòng vẫn là nghĩ đến một chuyện.

Lăng Thần, anh ta mới có thể giúp Tư Mộ!

Lăng Thần là người cha nhận nuôi từ nhỏ. Lúc anh ta 9 tuổi được cha đem về, đưa anh ta đi học, dạy anh ta mọi chuyện, anh ta thông minh, lúc 16 tuổi đã học xong, liền bắt đầu gánh vác chuyện bảo vệ Sở Kỳ.

Khi đó Sở Kỳ mới 10 tuổi, bộ dáng rất xinh xắn, lại rất thích tiểu ca ca. Cũng thật quần quít lấy anh ta, có đôi khi buổi tối trời mưa sét đánh, cô sợ hãi, Lăng Thần sẽ đi vào phòng ngủ giúp cô, mà cô còn tính muốn anh lên giường ôm cô ngủ .....

Mãi cho đến khi Sở Kỳ 16 tuổi, đột nhiên có một ngày, người bên cạnh cô đã bị thay thành người khác, mà cái người ca ca xinh đẹp lợi hại, khi đó liền biến mất, chưa từng xuất hiện lại.

Nàng khóc ròng một tuần, sở phụ đau lòng con gái, mới nói cho cô là Lăng Thần muốn đi ra ngoài rèn luyện thực tế, chờ anh ta làm xong sẽ trở về.

Tuần trước, nhận được một hộp ký gởi từ nước ngoài, cô biết đó là của Lăng Thần gởi tới

Cho là cha luôn gạt cô, cô vẫn vụng trộm phát hiện được nguyên nhân năm đó Lăng Thần rời đi, cũng biết hiện tại anh ta ở nơi nào.

Italy Mafia ..... mới có thể loại bỏ phiền toái giúp Tư Mộ?

Mang theo ý nghĩ này, Sở Kỳ mới có thể an tâm nhắm mắt tiến vào trong mộng.

Sáng ngày thứ hai, Tư Mộ thức dậy từ trong lòng Ngôn Mặc Bạch.

"Rời giường thôi !" Tư Mộ thúc anh.

"Uhm - -" Ngôn Mặc Bạch miễn cưỡng lên tiếng, mới hơi mờ mắt. Thấy vợ mình nằm sấp trong lòng anh cọ cọ không cho anh ngủ tiếp.

Trong nắng sớm anh vừa tỉnh lại dung nhan vẫn tuấn mỹ như thường, nhếch môi cười đến thỏa mãn sờ đầu cô "Vợ ngủ không được sao? Bây giờ còn sớm ngủ thêm một chút đi."

Tư Mộ sờ đồng hồ báo thức bên cạnh: "Anh xem, đã bây giờ rồi rồi. Mau rời giường đi!"

"Chúng ta dậy sớm như vậy làm gì? Đầu bếp phụ trách còn chưa có rời giường đâu! Chưa có bữa sáng ăn!" Ngôn Mặc Bạch vỗ lưng cô, dỗ cô giống như dỗ một đứa bé ngủ.

Bọn họ thức dậy sớm, nhưng mà huấn luyện bình thường trở về cũng rất trễ, cho nên đầu bếp sẽ không dậy sớm làm điểm tâm cho bọn anh, thường đứng chín giờ mới có điểm tâm

"Tự mình em làm!" Lúc ở nhà không phải là do cô làm đồ ăn sáng sao? Chẳng lẽ một bữa cơm còn khó được cô? Không tin đầu bếp không dậy nổi, bọn họ liền không có cơm ăn.

"Em xác định em muốn tự mình ra tay sao? Em có biết nơi này có bao nhiêu người không?" Ngôn Mặc Bạch đè đầu cô lại, không cho cô làm lại ép buộc nói: "Ngoan ngoan ngủ lập tức sẽ có điểm tâm ăn. Có sẵn, không cần em làm, hơn nữa mùi vị cam đoan có thể sánh bằng Autumn."

Tư Mộ ngoan ngoãn nằm xuống!

Cô quên nơi này có nhiều người như vậy rồi. Nếu là muốn chuẩn bị bữa sáng cho bốn năm người, cô cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà trong căn biệt thự này, cạnh cô còn có năm người chị em, hơn nữa còn có anh em của anh, trong ngoài cũng mười người, làm xong bữa tiệc sáng này, đoán chừng cô sẽ mệt chết mất, thôi, vẫn là đừng tìm một môi tốt hơn.

Bất quá hiện tại cô giống như không ngủ lại được, giương mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, thấy người này nhắm mắt lại đang ngủ.

Tư Mộ có chút đau lòng sờ mi, mắt, môi của anh, anh quá mệt rồi! Tối hôm qua kịch chiến như vậy, lại xông đi nguy hiểm như vậy.

Chính là trải qua một lần, bọn cô cảm thấy sắp bị hù chết, mà anh đã trải qua nhiều như vậy, anh sẽ sợ sao?

Là thói quen của anh sao?

Thói quen, có phải cũng không biết sợ sao?

Nhưng mà, dù anh không biết sợ, cô vẫn cảm thấy đau lòng, đau lòng muốn chết.

Trong khoảng thời gian này cô ăn không ngon ngủ không yên, mà anh cũng bị cô ép buộc nhiều, dường như gầy một chút, mỹ quan tuần mỹ gầy đi một ít, bộ dáng càng lạnh lẽo. Nhưng mà, Tư Mộ biết, trong lòng anh đối với cô vẫn nóng hừng hực.

Đứng lên hôn một cái, sau đó thỏa mãn nhắm mắt lại, dựa vào ở trong lòng anh.

Sáng sớm, vừa tỉnh lại mở mắt ra, có thể thấy anh, sau đó làm nũng muốn một nụ hôn buổi sáng. Buổi tối ôm chen lách ở trong lòng anh đi vào giấc ngủ, ngủ không được, có thể tùy ý sờ anh, yêu thương anh, cuộc sống, như vậy, thật sự rất hạnh phúc rồi.

Nếu, nếu anh có thể rời đi cái nghề nguy hiểm kia, an toàn cùng cô qua ngày, vậy thì càng hạnh phúc rồi. Giống tối chuyện tối qua vậy, cô thật sự không nghĩ sẽ trải qua lần thứ hai, dù tính là anh luôn chiến thắng, cô cũng không hy vọng anh sẽ trải qua một lần nào nữa.

Nhưng mà, cô dự cảm tiếp theo, dường như càng nguy hiểm, cả trái tim bắt đầu nhảy lên nỗi lo sợ bất an.

Thức giấc lần nữa là do Ngôn Mặc Bạch gọi.

"Vợ à, dậy ăn sáng đi." Ngôn Mặc Bạch đã ăn mặc chỉnh tề xuất hiện tại trước giường cô.

Tư Mộ mơ màng mở mắt, "Anh rời giường khi nào thế? Vì sao không gọi em?" Ngay cả bản thân cô ngủ khi nào cô cũng không biết rồi.

"Mau đứng lên ăn bữa sáng đi!" Ngôn Mặc Bạch giúp cô lấy quần áo đến, đem cô từ trong chăn ra, sau đó giúp cô mặc quần áo. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, còn nói: "Uhm, đứng rồi, trước bữa sáng để cho giáo sư Edward kiểm tra cho em một cái đi."

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Tư Mộ đã có thói quen được anh hầu hạ như vậy, giống như là theo lẽ thường phải làm như vậy, cứ như vậy tự nhiên hưởng thụ sự chăm sóc của anh.

Trải qua kiểm tra, sau khi người có quyền uy trả lời, cuối cùng mới yên tâm.

Lúc hai người xuống lầu, dưới lầu đã ngồi quanh hai bàn lớn. Cũng là nơi đủ lớn, bằng không thật sự không có nơi nào chứa nổi.

"Dì Mộ Mộ, cái sandwich chân giò hun khói này làm ăn rất ngon- -" Vu Ngu một tay cầm sandwich, trước mặt còn để một ly sữa, hưng phấn gọi Tư Mộ. Hiện nhiên chuyện tối hôm qua, không có lưu lại di chứng đối với tiểu gia hỏa này, hiện tại cảm xúc rất tốt, một chút dấu hiệu bị dọa cũng không có, nhưng mà so với người lớn còn lợi hại hơn.

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch ôm, trực tiếp mang cô đến một bàn khác, cách rất xa vị trí Vu Ngu.

"Bên kia không còn chỗ sao?" Tư Mộ vừa mới cùng Vu Ngu và mấy chị em chào hỏi xong, đã bị anh cưỡng chế mang đến nơi này.

Rời khỏi! Bàn bên kia có rất nhiều người quen không được sao? Ở đây tất cả đều là đàn ông, cũng không quen biết, cô là một cô gái ăn trong này, sẽ nuốt không trôi!

Nhưng là hiển nhiên Ngôn Mặc Bạch không chút nào lo lắng đến cô, trực tiếp cho người giúp cô bữa ăn sáng.

Tư Mộ tròn mắt nhìn anh, sau khi chờ đồ ăn sáng bùng lên, cô vẫn ăn hơn phân nửa, nguyên nhân chính là tay nghề người đầu bếp này thật sự rất ngon!

Sau khi ăn bữa sáng, vài người cũng trở về rồi.

Đêm qua săn bắt thú hoang dã, vẫn cứ mang về không tổn hao gì. Mấy người này muốn trở về anh thịt rừng thịt hươu gì đó, trước đó đã bị bọn họ đề lên xe, hơn nữa bọn họ săn thú thường cũng có kỹ xảo, con mồi bị mang về, chỉ là bị thương ở chân mà thôi, căn bản không có chết, cho nên không cần lo lắng để lâu không còn tươi ngon.

Các nàng đều tự phân chia, Cố Khuyết phái người đưa các cô về nhà.

Tư Mộ nhìn thấy trên xe nhiều thứ như vậy, cười tủm tỉm nhìn Ngôn Mặc Bạch: "Một chút chúng ta trở về nhà ba mẹ ăn cơm trưa đi!"

Mang theo những món ăn hoang dã có một nửa là muốn mang trở về nhà họ Phó cho ba mẹ mình ăn, lúc trở về thuận tiện ghé ngang đưa ba mẹ. Hơn nữa xác định đứa bé có thể giữ, cô muốn trở về nói cho ba mẹ tin tốt này.

Ngôn Mặc Bạch không có ý kiến, sau khi đỡ cô lên xe, cấp cho Tiểu Cửu một ánh mắt, Tiểu Cửu ngẫm hiểu nghiêm túc gật đầu, sau đó Ngôn Mặc Bạch lái xe rời đi.

Lúc ở trên đường, Tư Mộ liền gọi điện thoại về nhà mẹ đẻ, nói trưa sẽ đi về ăn cơm, hơn nữa không cần mua đồ ăn, cô có mang theo đồ ăn đem qua. Bây giờ mỗi ngày đều ăn cơm ở nhà họ Ngôn, cho nên Tư Mộ gọi điện thoại cho nhà họ Ngôn bên kia, là dì Ngô tiếp điện thoại, nói cho hay cô hôm nay về nhà mẹ đẻ ăn cơm, không cần nấu cơm cho bọn họ, bắt quá cơm chiều phải đi về ăn, dì Ngô biết có chút thịt huoi, hưng phấn liền nói buổi tối sẽ làm món ngon bồi bổ thân thể Tư Mộ.

Tư Mộ cười, đoán chừng ba mẹ bên kia biết nàng mang thai, về sau ăn ngon khăng định bị ép đến phun ra. Tư Mộ có một loại cảm giác đến một ngày sẽ sợ ăn cái gì liền cảm thấy phiền muộn.

Quả nhiên, lúc về đến nhà họ Phó, Ngôn Mặc Bạch đem những thứ này để ở phòng bếp, liền nghe thấy mẹ vợ mình nôn nóng tìm cái gì.

"Mẹ, mẹ vợ và tìm gì thế?" Ngôn Mặc Bạch thấy bà vừa xông tới liền bắt đầu lục tung tủ lạnh, hỏi

"Khà khà, Mộ Mộ đã có thay, mẹ muốn làm bà ngoại ha ha ha, mẹ muốn làm chút đồ ăn ngon bồi bổ Mộ Mộ." Ngôn Mặc Bạch âm thầm vỗ trán, mẹ vợ luôn cao quý nho nhã, cư nhiên cũng có một mặt như vậy sao? Xem ra đứa nhỏ này có lực ảnh hưởng rất lớn!

Ở trong lòng Ngôn Mặc Bạch lại thêm chán ghét đứa bé này, còn chưa có sinh ra, đã được nhiều người thích, về sau còn có đất cho anh dung thân nữa hay sao?

Ngôn Mặc Bạch quay đầu nhìn thoáng qua mẹ vợ đáng rất bận rộn, lễ phép đi lên hỏi: "Mẹ, con có thể giúp gì không?"

"Không cần, con trở về phòng khách ngồi xem tivi đi, nơi này một mình mẹ là đủ rồi!" Tô San chỉ lo miếng thịt huoi trong tay, trong đầu suy nghĩ nên làm như thế nào mới tốt, nên để thêm chút thuốc bổ, phụ nữ có thai ăn vào sinh con ra mới thông minh xinh đẹp, nào còn có tâm trí để ý đến Ngôn Mặc Bạch chứ. Giờ phút này anh còn muốn nói giúp đỡ gì, đoán chừng bà còn ngại bị anh làm cho vướng bận!

Ngôn Mặc Bạch bị mẹ vợ dùng khẩu khí ghét bỏ "Đuổi!" ra khỏi nhà bếp, nhất thời cảm thấy đứa con trai này sinh ra, thật sự là rất đáng ghét rồi.

Trở về anh nhất định phải tìm mẹ đứa nhỏ bồi thường mới được.

Ôm tâm tình như vậy, Ngôn Mặc Bạch đi tới phòng khách, nhưng là trong phòng khách anh thấy..?

Vợ mình bị cha vợ ôm vào trong ngực, giống như đồ giành đứa bé yêu quý, hai người cầm một quyển sách dạy trẻ em vừa đọc vừa cười tủm tỉm.

Tay Ngôn Mặc Bạch nắm chặt thành nắm đấm, có loại cảm giác giống như vợ mình bị một tên tiểu gia hỏa chiếm đoạt, hơn nữa giờ phút này anh lại bất lực như vậy.

Anh tức hộc máu, lại chỉ có thể yên lặng nuốt xuống, sau đó làm bộ mỉm cười hạnh phúc đi tới, nhìn vợ mình cùng cha vợ nói: "Hai người đọc gì vậy?"

Chính là biết rõ còn có hỏi!

"Ngôn Mặc Bạch, anh xem ba em thật chu đáo, đã sớm mua sách dạy con về, làm giống như lần đầu tiên nhìn thấy sách dạy như vậy." Tư Mộ thấy Ngôn Mặc Bạch đã đi tới, nụ cười trên mặt thật quý giá, vì thế cô đem sách trên tay mình giơ lên, mở hình vui, muốn anh bật cười.

Ngôn Mặc Bạch đi qua ngồi kế bên hai cha con bọn họ, thuận thế đem Tư Mộ ôm vào lòng mình, xoa xoa đầu cô, trên mặt treo một nụ cười yêu thương.

Ngôn Mặc Bạch cảm thấy bản thân có chút ngầy ngờ buồn cười, đó là cha mẹ vợ của mình, sống 22 năm, lúc anh còn chưa gặp vợ mình, người đàn ông này nâng cô ở trong lòng bàn tay yêu thương như bảo bối. Nhưng mà, lúc Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy vợ mình ru rú ở trong lòng người đàn ông này, trong lòng vẫn không thoải mái. Cho dù người đàn ông này, là cha của vợ mình, là cha vợ của chính mình, anh vẫn khó chịu.

Luôn cho rằng con gái là bảo bối, chỉ cần cô muốn mặt trăng, ông ta tuyệt đối sẽ không hái sao cho có, có thể nói là sùng đến cực hạn. Nhưng là hôm nay, bảo bối của mình bị một người con trai ôm chàng kiềng nể, danh chính ngôn thuận kéo người từ trong lòng ông. Phó Minh Vũ ông cũng bị mất hứng, dù đây là một người con trai khác, là chồng của con gái bảo bối của mình, là con rể ông, ông cũng vẫn mất hứng.

Lúc Phó Minh Vũ cùng Tư Mộ nói chuyện phiếm, nụ cười treo trên mặt chưa từng giảm, nhưng mà từ khi Ngôn Mặc Bạch kéo Tư Mộ từ trong lòng mình qua bên anh, trên mặt ông vẫn treo một nụ cười, nhưng mà, đây là nụ cười hờ hững, không có chút lo lắng.

Mà Tư Mộ vẫn không phát hiện ra chút gì, hai người đàn ông bên cạnh mình, trên mặt đã sớm đầy vạch đen, trước đó còn là ánh nắng tươi sáng, ngay sau đó là mây đen dày đặc.

Cầm sách lật, ngược lại không hiểu, lại đi qua hỏi cha mình.

Phó Minh Vũ cuối cùng cũng tìm được tình cảm, cười tìm tìm giải đáp kỹ càng lại rất nghiêm túc.

Mà Ngôn Mặc Bạch giống như là bị vớt bỏ. Vòng tay trên eo cô, ở chỗ cha vợ không nhìn thấy, vụng trộm cù Tư Mộ một chút.

Biết cô sợ ngựa nhất, muốn trừng phạt cô có vấn đề không hỏi bác học đa tài là chồng đang ôm cô, mà đi hỏi người bên cạnh, dù rằng người này là cha cô, anh cũng cảm thấy khó chịu

Tư Mộ gắt gao cắn môi, chịu đựng không để bản thân cười lên tiếng.

Ngôn Mặc Bạch khôn khéo, cư nhiên lại trả thù, biết cô sợ ngựa còn cù cô! Tư Mộ âm thầm thề, đêm nay trở về, nhất định phải làm cho anh hóa khí lên cao, lại không cho anh phát tiết, ghen chết anh!

Tư Mộ nhìn mặt ba mình nghiêm túc giải thích vấn đề, mặt mày tự tin phấn khởi, trong lòng một trận chua xót

Từng được ông yêu thương như vậy, nhanh như vậy lại lập gia đình, ba ba, khẳng định ông rất thương tâm đau khổ rồi?

Nghĩ, chớp mũi Tư Mộ chua xót. Nghĩ về sau phải thường xuyên trở về bồi bổ bọn họ, sau khi sinh đứa nhỏ, cũng muốn trở về bồi bổ bọn họ, liền tính đem đứa nhỏ cho bọn họ giữ, cũng có thể làm cho cuộc sống bọn họ thêm vui.

Tư Mộ khịt khịt mũi, trùng mắt với Ngôn Mặc Bạch, đặc biệt với tên khốn này, về sau đứa nhỏ sau khi sinh ra, nhất định không thân thiết với anh, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Ngôn Mặc Bạch Sẽ Không Ra Ngoài Ăn Vụng Chứ?

Không khí trong phòng khách trở nên quý dị, đặc biệt là Ngôn Mặc Bạch và Phó Minh Vũ, hai loại không khí mang theo đao kiếm đang vô hình chém giết nhau ở trên không trung. Tư Mộ kẹt ở giữa chỉ có thể vỗ trán, thật khó xử, lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt!

Hai người này cũng quá mạnh, mặc dù nội tâm đã rất hào hùng, giống như ngàn con ngựa ra trận nhưng về mặt lại vẫn điềm nhiên, không thể đoán được tâm tình của họ.

Tư Mộ vừa nghe ba giảng giải, vừa lặng lẽ đưa tay néo lỗ tai Ngôn Mặc Bạch, cảnh cáo anh khiêm tốn một chút.

"A..." Trong phòng khách vang lên tiếng kêu thảm thiết mà khoa trương của Ngôn Mặc Bạch.

Phó Minh Vũ ngẩng đầu nghi hoặc nhìn con rể, mặc dù bất mãn anh cướp đi bảo bối của mình, nhưng dù sao anh cũng là con rể mình, đối tốt với con gái mình.

"Anh sao vậy?" Tư Mộ nhìn ba của mình một cái, đôi mắt mắt to xoay lại, hết sức vô tội nhìn Ngôn Mặc Bạch, hỏi như vậy, giọng nói lại càng vô tội. Người này cũng biết giả bộ, sức lực của cô có mạnh như vậy không, có thể néo anh đến mức gào khóc như thế?

"Sao vậy? Sao vậy?" Tô San đang bận rộn nấu đồ bỏ cho Tư Mộ trong phòng bếp, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Ngôn Mặc Bạch, nên vội vàng chạy ra.

Ngôn Mặc Bạch khụ một tiếng, cười với cha mẹ vợ, "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ là đột nhiên con nhớ đến phải đưa Mộ Mộ đi kiểm tra, thiếu chút nữa quên mất..."

Tư Mộ trực tiếp liếc mắt, người này cũng quá vớ vẩn rồi.

Mà Phó Minh Vũ và Tô San đương nhiên là một lòng suy nghĩ cho con gái và cháu gọi tương lai, liền không nói gì nữa, chỉ dặn anh sau này nhớ mang Tư Mộ đi kiểm tra.

Lúc ăn cơm, quả nhiên là một bàn ăn lon đầy thức ăn.

Rõ ràng Tư Mộ đã gọi điện thoại nói không nên mua thêm thức ăn, kết quả Tô San vẫn dặn má Vương mua rất nhiều món ăn.

Tư Mộ mang gà rừng về nhà nấu canh, mùi vị rất ngon, cũng rất bổ dưỡng. Tô San còn đặc biệt nấu súp cho Tư Mộ. Thịt hươu, thịt nai và thịt thỏ, tóm lại bốn người ăn lượng thức ăn của ba ngày.

Tư Mộ uống một chén canh, ăn nửa chén cơm, đây là bữa ăn Tư Mộ ăn nhiều nhất trong thời gian gần đây.

"Ăn nhiều một chút, sao ăn ít vậy?" Tô San nhìn thấy Tư Mộ để đũa xuống không muốn ăn nữa, lập tức lấy chén của cô chuẩn bị lấy thêm một chén canh nữa.

Tư Mộ nhìn điệu bộ này của bà, cảm thấy dạ dày của mình sắp bể ra, vội vàng giữ tay bà lại, cười nói: "Mẹ, thật sự con đã no rồi, trước khi đến đây con đã ăn sáng rồi. Nếu ăn thêm con sẽ ói mất."

"Thật sự đã ăn rồi sao? Ăn thêm nữa chén nữa thôi, được không?" Tô San hỏi.

"Thật sự đã ăn rồi... Hiện tại nếu con ăn thêm một miếng nữa cũng sẽ ói ra mất..." Tư Mộ vô lực trả lời, lại nhìn vào nồi thấy còn rất nhiều cháo gà, cho nên đứng dậy lấy cho mỗi người một chén đầy: "Phần còn lại mọi người chịu trách nhiệm giải quyết! Không thể bỏ đi dù chỉ một chút."

Ngôn Mặc Bạch bày ra vẻ mặt đau khổ nhìn bà xã của mình, sau đó lại nhìn chén canh trước mặt mình, mặt không đổi sắc, hoàn toàn không có ý định hợp tác.

Anh mới không cần Uống...uó...ng!

Ngôn Mặc Bạch không thích thức ăn có mùi thuốc đông y, nhưng mà vô số các vị thuốc trong cháo gà đang ngoắc ngoắc tay với anh, làm anh nổi hết da gà.

Phó Minh Vũ và Tô San bắt đầu ăn, nhưng Ngôn Mặc Bạch không đụng đến một miếng.

Tư Mộ sống chung với cùng với Ngôn Mặc Bạch trong một khoảng thời gian, nhưng chưa từng ăn đồ ăn có mùi thuốc đông y, nên tất nhiên cô cũng không biết anh không thích đồ ăn có mùi thuốc đông y.

Chính mình thì phải ăn, còn anh lại không đụng đến, Tư Mộ hỏi: "Sao anh không uống?"

"..." Ngôn Mặc Bạch tiếp tục ăn cơm không trả lời cô, thật ra thì trong lòng vẫn còn oán cô. Cho đến khi cha mẹ vợ quăng đến ánh mắt, anh mới ừ một tiếng như có như không.

Tư Mộ thấy anh như vậy, cũng biết người này kiêu ngạo nên cũng không tiếp tục ép anh uống canh. Cô ồ nhẹ một tiếng, chia đều súp cho cha mẹ.

Sau khi ăn xong, Ngôn Mặc Bạch vẫn như cũ bị Phó Minh Vũ lôi kéo đi đánh cờ, nhưng cũng giờ được hạ được, giống như không khí mùi thuốc súng của hai người trước kia chưa từng có.

Tư Mộ bị mẹ của mình lôi kéo đến phòng ngủ nói chuyện, dặn dò những điều kiêng kỵ khi mang thai.

"Cũng không thể sau khi sinh con, hiện tại mang thai, các con nên khắc chế một chút, sau ba tháng, cũng có thể làm, hiểu không?" Tô San lôi kéo tay con, nhìn cô gầy đi, cực kỳ đau lòng. Nhưng cũng nghiêm túc dặn dò.

Cùng mẹ nói về vấn đề này, Tư Mộ hơi đỏ mặt gật đầu loạn xạ.

Thật ra thì nhưng điều này bác sĩ đã dặn, chẳng qua mẹ cũng không yên lòng, cái gì cũng dặn rõ ràng, chỉ sợ cô quên mất. Hận không thể thai cô mang thai.

"Bây giờ nó có đòi con không?" Tô San vẫn không yên lòng hỏi.

Tô San biết được nguyên nhân vì sao con mình đồng ý lấy Ngôn Mặc Bạch, con gái làm giao dịch xin được giúp đỡ mới đồng ý gả, nếu như Ngôn Mặc Bạch yêu cầu cô hay vân vân, tất nhiên cô cũng không thể từ chối. Từ đầu đến cuối luôn cảm thấy bị quản chế, kém người khác một bậc.

May mà Ngôn Mặc Bạch cũng đối tốt với con gái mình, nếu không, Tô San có chết cũng không tha thứ cho sự bất lực của mình, làm liên lụy tới hạnh phúc con gái.

Mặt Tư Mộ cũng sắp cúi xuống chạm mặt đất, giọng nhỏ như muỗi kêu chậm chậm nói: "Không có..."

Tô San gật đầu lại hỏi: "Vào tuổi của nó, nhất định tràn đầy tình lực, nếu như nó không làm khó muốn con, nếu nó ghen quá? Nó sẽ không ra ngoài ăn vặt chứ? Con gái mẹ nói cho con biết, nhất định con phải cho chút ngon ngọt, nếu để nó ghen, nếu không không tìm phụ nữ khác giúp thì sẽ dẫn đến bệnh!"

Máu đều dồn lên mặt Tư Mộ, mẹ cô đang truyền thụ kinh nghiệm cho cô sao?

Ngoan ngoãn nghe mẹ nói xong, đột nhiên bà còn đưa cho cô một đĩa CD, nói cô về xem rồi học hỏi, cô cũng hơi nghi ngờ.

Cảm giác này giống như nữ nhân cổ đại kết hôn, mẹ của mình sẽ đưa cho mình một quyển cung xuân đồ.

Tư Mộ thâm cảm thấy buồn cười, nắm tay mẹ: "Được rồi, nhưng điều nên chú ý con sẽ nhớ kỹ, bác sĩ cũng nói qua. Về phần chuyện kia, con cũng biết rõ nên làm như thế nào, mẹ người yên tâm đi!"

Cô sẽ không nói cho mẹ mình, cô cũng đã giúp Ngôn Mặc Bạch giải quyết không biết bao nhiêu lần.

"Dù sao một mình con nhớ kỹ là được, đến lúc xảy ra chuyện, cũng đừng đến trách mẹ không nói trước cho con biết." Tô San liếc con gái, nghĩ đến con gái cũng sắp làm mẹ, đột nhiên sinh ra cảm giác đau buồn khi nhà có con gái lớn.

Trước kia vẫn cảm thấy Tư Mộ vẫn còn rất nhỏ,, cho dù gả cho người khác, tính tình của cô vẫn giống như con nít, nhưng sau khi cô mang thai, cả người đều thay đổi. Trở nên thành thực hiểu chuyện và độc lập rồi,, không cần họ nữa....

Có lẽ đây mới chính là nỗi đau của cha mẹ.

Tư Mộ ôm cánh tay mẹ làm nũng: "Nói gì mà trách hay không chứ? Lời này con không thích nghe! Mẹ là mẹ con, sao con có thể trách mẹ chứ?"

Cảm giác con gái ôm mình làm nũng trước đây cuối cùng cũng trở lại.

Tô San tiếp tục lôi kéo cô nói chuyện thật lâu, Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch rời khỏi nhà họ Phó, trở lại nhà họ Ngôn.

Lúc họ về, Ngôn Diệu Thiên đã về nhà, thấy con mình mang nào là thỏ nào là gà, còn có một đồng thịt hươu với nai, ông liền cười híp mắt chào hỏi với con dâu: "Các con về rồi à? Nhiều món ăn thôn quê như vậy ở đây ra thế?"

"Cha là bạn Ngôn Mặc Bạch cho." Trong lòng Tư Mộ khẩn trương lên, chỉ sợ Ngôn Diệu Thiên biết chuyện xảy ra tới qua.

Ngôn Diệu Thiên chỉ gật đầu rồi tiếp tục xem báo.

Một mình Tư Mộ đối mặt với Ngôn Diệu Thiên, cô hơi sợ, cho nên liền đi vào phòng bếp, vừa rồi Ngôn Mặc Bạch xách những đồ đó, giờ đang rửa tay, Tư Mộ đi qua ôm anh từ phía sau: "Ông xã, vừa rồi cha hỏi những đồ kia lấy ở đâu, em trả lời rằng bạn anh cho. Làm em sợ muốn chết, em tưởng cha biết chuyện tới qua."

Ngôn Mặc Bạch rửa tay xong, dùng khăn lau khô tay mới xoa người lại, ôm lấy eo cô, cúi đầu hôn cô: "Ông ấy biết thì sao?"

Anh vốn không có ý giấu ông, huống chi ông ấy cũng biết không ít.

"Nhưng..." Không phải cô vì quan hệ cha con của họ mới tốt lên một chút cô mới duy trì hình tượng thay anh, ai ngờ anh không cảm kích chút nào.

"Được rồi, lần sau nếu ông ấy hỏi em, em cứ nói thật." Ngôn Mặc Bạch xoa xoa đầu cô, giọng nói hơi có chút bất đắc dĩ.

Lúc má Ngô vào phòng bếp, vừa vận nhìn thấy hai vợ chồng son ở trong phòng bếp ngọt ngào, nhưng bà không chút kiêng kỵ đi đến chuẩn bị nấu ăn.

Tư Mộ cũng hơi ngượng, tránh khỏi Ngôn Mặc Bạch, đi đến bên cạnh má Ngô: "Má Ngô, con đến là trợ thủ cho người đây."

"Nếu mợ chủ muốn xem, thì cứ đứng bên cạnh xem là được, không cần giúp, một mình tôi làm là được rồi." Về mặt má Ngô đầy ý cười.

Ngôn Mặc Bạch đi đến kéo cô vào ngực, "Chúng ta ra ngồi ngồi thôi."

"Không, em ở đây nhìn má Ngô nấu cơm. Tay nghề má Ngô tốt như vậy, em học một chút, đến lúc đó sẽ nấu cho anh mỗi ngày, sẽ không ngược đãi dạ dày của anh nữa." Thậm chí Tư Mộ còn mang cái ghế trong phòng bếp ra ngồi nhìn má Ngô nấu cơm.

Cô muốn giúp một tay nhưng má Ngô không chịu, hơn nữa Ngôn Mặc Bạch một mực ở bên, anh sẽ không để cô động tay, cho nên cô ngoan ngoãn ngồi một bên nhìn, không hiểu se hỏi, sau đó nhớ kỹ từng bước.

Tư Mộ nhìn má Ngô bận hơn cả cái chuông, cũng liếc nhìn một bàn lớn thức ăn, đầu Tư Mộ đầy hắc tuyến.

Vừa phô trương lại lãng phí!

Thậm chí cô có thể tưởng tượng ra được, sau này chỉ cần cô có mặt bên bàn cơm của nhà họ Phó và nhà họ Ngôn, thì họ sẽ chuẩn bị một bàn lớn như vậy.

"Má Ngô, chúng ta làm món ăn nhiều như vậy, ăn hết sao?" Tư Mộ cũng có thể tưởng tượng ra được nhất định sẽ dư hơn nữa, mỗi ngày đều lãng phí nhiều như vậy, đúng là nhà họ Ngôn có tiền, nếu là nhà bình thường khác thì sớm phá sản rồi.

"Ha ha, mợ chủ, đây đều là do ông chủ dạn dỏ để bồi bổ cho cô. Tôi cũng cảm thấy quá lãng phí..." Má Ngô bị Tư Mộ hỏi, trên mặt cũng hơi mất tự nhiên. Đây là mợ chủ của nhà họ Ngôn, lời nói cũng có trọng lượng, nếu cô ấy trách mình lãng phí... vậy hậu quả rất nghiêm trọng.

"A, không có chuyện gì, con chỉ tùy tiện hỏi thôi..." Tư Mộ thăm nghĩ tý nữa nhất định sẽ nói với Ngôn Mặc Bạch, chứ mỗi ngày đều làm nhiều như vậy, quá lãng phí.

Dĩ nhiên cô biết có rất nhiều nơi, con người chết vì đói, nhưng cô cũng không thể làm thánh mẫu nói với nói với Ngôn Mặc Bạch: "Nhà anh có nhiều tiền để lãng phí, không bằng quyên cho người nghèo chút đi." Dù nói người có tiền xa xỉ một chút cũng đúng. Hơn nữa YT Quốc Tế hàng năm đều dùng một

khoản tiền làm từ thiện, tính ra cũng đứng đầu thành phố A và cả nước.

Chẳng qua cô cảm thấy không nên vì bồi bổ cơ thể mà lãng phí như vậy. Căn bản cô không ăn hết.

Chờ sau khi ăn cơm tối xong, Ngôn Diệu Thiên gọi Ngôn Mặc Bạch vào thư phòng, ông có chuyện muốn nói với nói với Ngôn Mặc Bạch.

Trong khoảng thời gian này ngày ngày về nhà họ Ngôn ăn cơm, tình cảm cha con họ cũng hơi dịu đi, nhưng mà chỉ hơi dịu thôi, Ngôn Mặc Bạch cũng không gần gũi cha mình nhiều. Nên lúc Ngôn Diệu Thiên gọi, Ngôn Mặc Bạch hoàn toàn không để ý.

Tư Mộ thấy anh như vậy, ngồi ở bên cạnh anh, lay nhẹ cánh tay anh mấy cái, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn anh.

Hành động làm nũng như thế, Ngôn Mặc Bạch thì không cách nào kháng cự. Đưa tay nhéo nhéo cái mũi của cô, bắt đắc dĩ nói: "Vật nhỏ, bản thân mình cũng khó bảo vệ, mà cánh tay lại dài vậy, quản rất nhiều chuyện."

Trước khi Ngôn Diệu Thiên đi nói với Ngôn Mặc Bạch một câu, "Theo cha vào thư phòng", rồi liền xoay người đi lên thư phòng ở trên lầu. Má Ngộ dọn dẹp xong cũng đi ra ngoài. Cho nên phòng khách cũng chỉ có hai người họ, có thể thần bất kỳ lúc nào cũng không ngại.

Tư Mộ ghé vào lỗ tai anh cười như như tên trộm nói: "Quan hệ của anh với cha phải tốt, sau này con trai em ra đời mới có thể có chút cổ phần của YT Quốc Tế, đời này của con trai em cũng không cần phải lo."

Hiện tại cổ phần của YT Quốc Tế đều do Ngôn Diệu Thiên nắm, Ngôn Mặc Bạch không có một phần. Mặc dù ông chỉ có một đứa con trai là Ngôn Mặc Bạch, nhưng quan hệ của hai người kém như vậy, cũng không nhất định ông ấy để Ngôn Mặc Bạch thừa kế sự nghiệp của ông.

Tư Mộ nói như vậy, chẳng qua chỉ là đùa, làm không khí dịu đi mà thôi.

Ngôn Mặc Bạch nhéo mũi cô: "Không có YT Quốc Tế, anh còn có thể khiến hai mẹ con em đói bụng sao?"

"Em cũng sẽ không để con em kế thừa sự nghiệp của anh!" Nghĩ đến cái này, Tư Mộ liền tức. Cả ngày anh đều đánh và tránh, sao có thể cho con mình theo anh buồn lậu súng ống đạn dược được. Đến lúc đó trái tim mình không chịu được, nghĩ đến màn tập kích tối qua, cả đời cô đều sợ.

Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh một tiếng, Tư Mộ đẩy đẩy: "Đi nhanh lên!" Anh nhéo cô vài cái, mới bắt đắc dĩ đứng lên.

Trong thư phòng, Ngôn Diệu Thiên cầm lấy một chồng tài liệu ngồi trước bàn làm việc, lúc Ngôn Mặc Bạch vào, mặt ông không hề thay đổi gật đầu với Ngôn Mặc Bạch, ý bảo anh ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Nhóc Con Nhanh Ra Ngoài Cho Lão Tử! (Lời Ngôn Mặc Bạch Nói Với Con Trai)

Sau khi Ngôn Mặc Bạch đi vào, không hề có một tí đáng vẻ nào là hợp tác, mặt không chút thay đổi đi đến trước bàn làm việc của Ngôn Diệu Thiên, hai tay ôm trước ngực dựa vào bàn, ý tứ không muốn lên tiếng.

Ngôn Diệu Thiên nhìn thái độ này của con trai mình, cũng không có so đo, ngược lại biểu tình trên mặt đều là nhu hòa yêu thương. Nếu đổi lại là người khác hay bất cứ một ai, khi nào thì có thể thấy được Ngôn Diệu Thiên bị người ta bỏ qua một bên không để ý mà vẫn còn có khuôn mặt này?

Ngôn Diệu Thiên là ai?

Thương nhân đứng đầu thành phố A, trên thương trường là Diêm Vương mặt lạnh, người người muốn nịnh bợ, vô số người sợ ông như thần, ông muốn người nào chết, người đó liền không thể sống tới ngày mai.

Dám nhìn ông ta bằng sắc mặt đó, cũng chỉ có con trai ông——Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Diệu Thiên cầm tài liệu trong tay đưa tới trước mặt Ngôn Mặc Bạch, ôn hòa nói: "Đây là cổ phần YT Quốc Tế, con kí tên lên trên tờ giấy này đi."

Ngôn Diệu Thiên cũng không quanh co lòng vòng với con trai mình, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

Ngôn Mặc Bạch không nghĩ tới lão già này vừa mở miệng thì nói đến vấn đề này, anh hơi sững sờ một chút. Trong lòng ngược lại đang rất buồn bực, vợ của mình đúng là liệu sự như thần, cô lại có thể đoán được lão già gọi anh tới là vì cổ phần YT Quốc Tế.

Thật ra thì Tư Mộ lúc đó cũng chỉ nói giỡn, cô làm sao biết được, đoán bừa mà thôi.

Trên mặt Ngôn Mặc Bạch lộ ra một nét cười khinh thường, nói: “Toàn bộ cổ phần công ty? Quả nhiên đủ phóng khoáng! Nhưng mà con không thấy lạ gì.”

Ngôn Mặc Bạch cầm tài liệu lên lật xem vài trang, sau khi nói xong liền quăng tập tài liệu lên bàn, cũng không hề nhìn lại, ý lạnh trong mắt càng tăng.

“Con là người thừa kế duy nhất, con không thấy lạ gì, tất cả đều là của con.” Ngôn Diệu Thiên nắm chặt tay để dưới bàn, giọng nói vững vàng không nhanh không chậm, mặc dù bị chính con trai của mình đối xử lạnh lùng nhưng trên mặt ông vẫn không có một tia tức giận, nhưng dù che giấu thế nào, vẫn có thể nhìn thấy được cô đơn cùng đau lòng nơi đáy mắt ông.

Nhưng mà Ngôn Mặc Bạch lại nghiêng đầu qua một bên nên không nhìn thấy.

“Ai mà thêm cái công ty rách này?” Âm thanh của Ngôn Mặc Bạch sắc bén, ánh mắt có hơi hung ác, mặc dù người trước mặt này là cha của anh, máu chảy trong người anh là của ông ta, nhưng anh vẫn không có ý thu lại vẻ tàn ác trên người.

Ngôn Diệu Thiên giống như không nghe được lời nói của con trai, đưa cây bút máy của mình tới, để cho anh kí tên lên.

“Luật sư đã công chứng qua, bây giờ phần tài liệu này đã có hiệu lực. Cha biết rõ con ở ngoài cũng làm ăn rất khá, cha đều biết.....nhưng mà bây giờ con đã lập gia đình,

có vợ, cũng sắp có con, con không thể giống như trước kia không có kị gì mà làm công việc đó....nghe ta, quay trở lại quản lí công ty.”

Từ đầu đến cuối thái độ của Ngôn Diệu Thiên đều rất ông hòa, cho dù nhìn thấy con trai mình nổi giận nhưng ông vẫn mang theo nét cười bao dung.

Chuyện ở bên ngoài của Ngôn Mặc Bạch, ông không dám nói là biết hết, nhưng cũng biết bảy phần, cái nghề đó nguy hiểm cỡ nào, buồn lậu súng ống đạn dược cũng không phải là đùa giỡn, ông không muốn con trai duy nhất của mình xảy ra chuyện gì? Gia nghiệp lớn như vậy, ông cố gắng xây dựng như vậy, nếu không có con trai, ông liều mạng cho ai?

Trước kia ông không quản được, nhưng giờ có con dâu giúp, đoán chừng có thể con trai sẽ nghe lời mình một chút đi!

Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng khế hừ, thì ra đây là tiền trăm hậu tấu!

Hừ, lời này như thế nào lại nghe quen tai? Không lẽ lão già này thông đồng cùng vợ mình?

Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nhìn lướt qua tài liệu để trên bàn, không nhìn tới bút của ông đưa, gỡ cây bút máy từ trên túi áo xuống, múa máy vài cái trên tài liệu, khi phách kí tên lên giấy.

Hừ, ai sẽ ngại có nhiều tiền hơn?

YT Quốc Tế có nhiều tiền như vậy, toàn bộ cổ phần, đừng nói con trai mình, ngay cả cháu chắt sau này cũng không cần lo nghĩ gì.

Quản lý công ty? Anh không có hứng thú.

“Cổ phần con lấy, nhưng không có thời gian quản lý công ty.” Ngôn Mặc Bạch kí tên xong liền quăng tài liệu tới, hừ giọng nói.

Ý tứ kia cực kỳ rõ ràng, chỉ lấy tiền bạc không làm việc, nếu đưa tiền bạc cho anh, anh sẽ không tự nhiên tiếp nhận, tiếp nhận, liền tính toán phải tay làm ông chủ. Nếu như quan tâm, vậy ông tiếp tục quản lý công ty, giúp anh kiếm tiền!

Ngôn Diệu Thiên nhìn thấy hình dạng dầu muối không vào của con trai, có loại cảm giác vô lực nào đó.

Khi nào thì anh mới tha thứ cho ông? Mới có thái độ tốt, giống như con trai, nói chuyện hòa nhã với mình?

Nhưng mà nếu anh chịu tiếp nhận công ty, vậy thì chuyện đó để sau rồi tính! Bản thân ông vẫn còn có thể quản lí được một khoảng thời gian nữa. Cho dù là dùng hết khoảng thời gian cuối của tính mạng, còn lại một tia sức lực cuối cùng, ông cũng để cho con cháu mình có tương lai không lo không nghĩ.

Ngôn Mặc Bạch không thấy ông nói gì, xoay người rời đi.

Mới vừa xuống lầu, thấy Tư Mộ đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem sách dành cho phụ nữ mang thai lấy từ Phó gia về, anh vô cùng khó chịu đi tới, lấy quyển sách trên tay của cô, tiện tay ném lên trên ghế sofa: “Về nhà thôi, trời cũng tối rồi.”

Tư Mộ bị động tác bất ngờ này của anh làm cho giật mình, sau đó lập tức phản ứng, trừng mắt liếc anh một cái, thấy sắc mặt của anh có vẻ không được tốt, không tiện nói gì thêm, rầu rĩ tức giận, bủn rủn đứng dậy đi tới phía cửa.

Lúc này chính mình bỏ mặc người khác, bây giờ lại bị vợ mình không để ý, bất bình trong lòng dâng lên. Bước nhanh đuổi theo, dang tay ôm hông cô kéo vào người, giọng nói có hơi hung dữ, “Em còn muốn tạo phản? Dám bỏ mặc anh.”

Tư Mộ đẩy tay của anh ra: “Anh cách xa em ra một chút, Anh tức giận nặng như vậy, em sợ con trai cũng sẽ bị dính tính tình của anh, sau này trưởng thành không được tốt.”

Ngôn Mặc Bạch bị cô đẩy ra, lại đi lên ôm, một cánh tay nắm được cằm cô, cười: “Hắc, vậy anh nên gần em nhiều hơn chút nữa rồi. Con trai không giống anh thì giống ai? Giống người đàn ông khác, vậy chuyện liền lớn!”

Tư Mộ bị anh bóp cằm có hơi tức giận, nghiêng đầu há miệng cắn tay anh.

“A-----” Ngôn Mặc Bạch khoa trương la to, nhưng mà cũng không có rút tay ra, cánh tay đag ôm eo cô cũng siết chặt hơn, đem cô áp sát vào trước người mình. Miệng ghé vào bên tai cô khẽ cắn một hơi, nói ra lời mập mờ: “Vợ, nếu như em cắn mất tay của anh, vậy mấy tháng còn lại này, em cho anh mượn tay của em?”

Lúc đầu Tư Mộ chưa kịp phản ứng, nghi hoặc nhìn anh, không hiểu lời nói của anh có ý gì, cũng không hiểu tại sao nói mấy tháng còn lại anh muốn dùng tay để làm gì. Cho đến khi bên tai truyền tới một câu nói, Tư Mộ mới hiểu được, lập tức kéo tay của anh ra, hứ hai cái, mặt đã đỏ rồi.

“Cút! Không phải anh còn có một cái tay đó sao?” Sau khi đỏ mặt liên mắng, lại tự trách mình không có tiền đồ, cư nhiên mới bị anh đùa giỡn một chút như vậy mà đã đỏ mặt rồi. Cảm giác đẳng cấp lưu manh của mình ngày càng giảm, thường xuyên bị hai ba câu nói của anh làm cho mặt đỏ bừng. Nhớ ngày đó là mình muốn giữ trò lưu manh hạ gục anh!

Ngôn Mặc Bạch cười, cúi đầu hôn cô: “Anh muốn giữ lại một tay để còn cời quần áo em nữa!”

Tư Mộ nghiêng răng nhéo anh một cái: “Không phải nói là về nhà sao? Còn giỡn nữa!” Sau đó cách xa anh, giống như muốn trốn chạy nhanh ra ngoài cửa chính

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Vợ À, Có Đau Hay Không?

Lúc Tư Mộ tỉnh dậy thì đã là năm giờ chiều.

Gần đây Tư Mộ càng ngày càng trở nên thích ngủ, hơn nữa buổi sáng còn bị Ngôn Mặc Bạch giày vò, mấy giờ không ngủ thật sự không chịu được.

Tư Mộ dụi mắt ngồi dậy, cầm đồng hồ trên đầu giường xem giờ.

Kể từ sau khi mang thai, Tư Mộ không đặt điện thoại di động trên đầu giường nữa, muốn xem giờ đều là xem bằng đồng hồ.

Mân mê sờ một lúc lâu mới xem được nhưng cô cầm đồng hồ ngược năm giờ chiều mà cứ ngỡ là mười một giờ rưỡi.

Tư Mộ xoa xoa mặt mình để mình tỉnh táo một chút, sau đó chuẩn bị đi rửa mặt, rồi hai người đến Thu Ý ăn cơm, sau đó sẽ đi dạo phố.

Phía bên kia giường hơi lạnh đoán chừng Ngôn Mặc Bạch rời giường đã lâu, chắc bây giờ đang ở trong phòng làm việc.

Tư Mộ nghĩ như vậy nên liền đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc đánh răng, cô nhìn vào trong gương đột nhiên phát hiện lúc sáng khi Ngôn Mặc Bạch giày vò cô anh nói cô gần đây phát tướng. Tư Mộ soi gương nhéo mặt sau đó mếu máo.

Thật sự phát tướng rồi! Trên mặt đều là thịt!

Tư Mộ nhéo hông mình cũng nhiều thịt như vậy!

Còn đi ăn nữa thì đoán chừng cô sẽ mập thành heo!

Vì vậy quyết định buổi trưa khi đến Thu Ý, chỉ ăn một chén cháo là được, kiên quyết không ăn quá nhiều.

Sau khi cảm giác nôn nghén đã giảm, sự thèm ăn của Tư Mộ cũng dần tăng, mỗi lần bà Ngô làm đồ ăn ngon cô đều ăn sạch không dư lại một chút nào. Thật may là mỗi ngày sau khi ăn xong Ngôn Mặc Bạch đều cùng cô đi dạo, nếu không thì cô sẽ còn mập hơn nhiều.

Chỉ cần suy nghĩ như vậy thôi Tư Mộ đã cảm thấy đáng sợ.

Tư Mộ hung hăng trừng mắt nhìn mình trong gương, cảnh cáo nói: “Nhất định phải ăn ít lại, không được tham ăn!”

Sau khi nhanh chóng rửa mặt thay quần áo, Tư Mộ ra khỏi phòng ngủ, đi đến phòng làm việc ở bên cạnh tìm Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch đang gọi điện thoại, nhìn thấy Tư Mộ đi vào anh nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, quay về phía Tư Mộ ngoắc tay: “Vợ à, đến đây!”

Tư Mộ kéo quần áo che người, chỉ cần nhớ đến lúc sáng anh nói mình phát tướng Tư Mộ liền cảm thấy quần áo mặc trên người hơi chật, mặc nhìn rất kỳ cục, đặc biệt không thoải mái.

Bữa tối đi tới, Ngôn Mặc Bạch bế cô ngồi trên đùi mình, cụng vào trán cô, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Vợ à, có đói bụng hay không? Buổi tối muốn ăn gì?”

Một người đã lâu không được ăn mặn, vừa được ăn thịt làm hại vợ mình không ăn cơm nhất định là rất đói.

Buổi trưa Ngôn Mặc Bạch lấy cớ đi ra ngoài ăn cơm, anh gọi điện thoại nói bà Ngô không cần qua, cho nên buổi trưa không có ai gọi Tư Mộ dậy ăn cơm, để cô ngủ thẳng tới năm giờ chiều.

Tư Mộ sững sờ “Cơm trưa còn chưa ăn đã muốn ăn cơm tối. Buổi trưa chúng ta đến Thu Ý ăn không cần gọi bà Ngô sang nấu cơm. Sau khi ăn cơm xong chúng ta sẽ đi dạo phố.

Lại nói đã hơn mười một giờ, bình thường giờ này bà Ngô đã nấu cơm xong, sao hôm nay không thấy bà ấy gọi cô ăn cơm?

Tư Mộ nghi ngờ nghĩ, vốn dĩ cô không muốn ăn ở nhà, nghĩ chắc là Ngôn Mặc Bạch gọi điện báo bà Ngô không cần qua, vì vậy cũng không có hỏi.

Ngôn Mặc Bạch xoa đầu vợ mình, không phải cô gái này bị anh giằng vò đến nổi điên rồi chứ? Bây giờ là mấy giờ rồi chứ? Còn ăn cơm trưa? Nhưng mà nghĩ lại lúc trước đã đồng ý đi dạo phố với cô, nếu như cô biết bị anh giằng vò đến nổi điên thì nãy giờ đoán chừng cô sẽ tức giận.

“Vợ à, em biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Ngôn Mặc Bạch hỏi, đưa đồng hồ trên tay đến trước mặt cô, để cô nhìn.

“Hà?” Tư Mộ buồn bực nói: “Vừa rồi rõ ràng em nhìn mới.... ....”

Lời nói được một nửa mới đoán được là lúc này mình ngái ngủ cầm ngược đồng hồ. Nhất thời tức giận, đấm ngực Ngôn Mặc Bạch quát to: “Ngôn Mặc Bạch! Đều tại anh, đã nói hôm nay sẽ đi dạo phố mua đồ cho cục cưng, anh là đồ khốn kiếp!”

Lòng ngực Ngôn Mặc Bạch rất kiên cường, bàn tay nhỏ của Tư Mộ đấm mấy cái căn bản giống như cù lét.

Đợi sau khi cô đấm đã thấy cô đã phát tiết xong Ngôn Mặc Bạch liền bắt tay cô, đặt lên miệng hôn một cái, giọng nói đặc biệt đau lòng: “Vợ à, có đau không?”

Tư Mộ bị anh làm cho tức muốn khóc, há mồm cắn đôi môi anh.

“Uhm... ....” Ngôn Mặc Bạch hít một hơi lạnh, đối với sự tức giận của vợ như thế, anh đánh không được chửi không được, không thể làm gì khác hơn là ăn nói dịu dàng dụ dỗ: “Bảo bối, tỉnh táo một chút, anh sẽ đi với em, sẽ đi ngay bây giờ!”

“Nhưng bây giờ em đói bụng rồi, phải ăn cơm trước đã!” Tư Mộ xoa bụng, nghe rõ tiếng bụng cô réo ùng ục. Bình thường không ăn một bữa cũng không sao, cả ngày cô không ăn, không đói bụng mới là lạ.

“.....Đương nhiên là đi ăn cơm, việc đưa vợ đi ăn cơm quan trọng hơn!” Ngôn Mặc Bạch nheo mắt vợ mình, lấy lòng cười.

“Ăn cơm, cửa hàng đều đóng cửa rồi, chúng ta làm sao đi dạo nữa?” Tư Mộ trừng mắt liếc anh, lại bắt đầu tức giận.

“Sẽ không, sẽ không đóng, không có anh cho phép, ai dám đóng cửa?” Ngôn Mặc Bạch trấn an vỗ lưng cô, vội vàng đảm bảo với cô.

Tư Mộ nhìn anh cười: “Anh cho rằng anh là chủ của tất cả các cửa hàng quần áo trẻ em à? Không được sự cho phép của anh không được đóng cửa?”

Ngôn Mặc Bạch lập tức cầm điện thoại, liên lạc với bộ phận thư ký của YT Quốc Tế “Mua lại tất cả các cửa hàng quần áo trẻ em ở thành phố A”

Bây giờ anh là ông chủ của YT Quốc Tế, ngay cả chủ tịch Ngôn Diệu Thiên bây giờ cũng không thể làm gì. Nhưng chuyện này chỉ có Ngôn Diệu Thiên biết, ngoài ra không có ai biết.

Cho nên sau khi gọi điện thoại ra lệnh cho thư ký như vậy khiến thư ký hoảng hốt, đang muốn cười nói với đối phương gọi nhầm số rồi thì điện thoại liền cúp. Mặc dù YT Quốc Tế kinh doanh rất nhiều loại khác nhau nhưng không có kinh doanh quần áo trẻ em. Đang muốn cúp máy tiếp tục làm việc thì trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, bưng bưng hiểu ra, cuộc điện thoại vừa rồi là của Ngôn Mặc Bạch.

Vì vậy vội vàng đứng dậy đi gõ cửa phòng làm việc của chủ tịch. Chủ tịch chỉ có một đứa con trai, tương lai YT Quốc Tế sẽ là của anh ta, cô không dám chậm trễ dù chỉ là một giây.

Mặc dù cô không dám khẳng định giọng nói kia chính là của Ngôn Mặc Bạch nhưng vẫn phải đi tới xin phép chủ tịch một tiếng.

Vì vậy trong phòng làm việc của chủ tịch YT Quốc Tế liền xuất hiện một đoạn nói chuyện.

Thư ký: “Chủ tịch, vừa rồi hình như cậu Ngôn gọi điện thoại tới.”

Ngôn Diệu Thiên đang cầm bút trên tay để ký tên liền dừng lại, trầm giọng hỏi: “Nói cái gì?” Cũng không trách con trai tại sao muốn làm việc lại không liên lạc với mình lại gọi điện thoại cho con trai.

“Cậu Ngôn nói muốn chúng ta mua hết tất cả cửa hàng bán quần áo ở thành phố A.....” Thư ký hơi thấp thỏm, lời con trai nói ra như vậy, một người chủ tịch anh mình như ông làm sao sẽ dung túng con trai chứ?

Thư ký âm thầm chửi mình quá ngu, sớm biết vậy không nên tới xin phép, nhẹ thì sẽ bị chửi, nặng thì sẽ bị đuổi việc.

Nhưng lúc đang suy nghĩ có nên rút lại những lời vừa nói hay không thì Ngôn Diệu Thiên cũng nhanh chóng trả lời: “Làm như nó nói, đi ngay bây giờ. Cho cô một tiếng để giải quyết.”

Quả thực là một nhiệm vụ khó hoàn thành nhưng Ngôn Diệu Thiên không có một chút đùa giỡn nào, vì vậy thư ký đành gật đầu đi ra ngoài.

Năng lực của YT Quốc Tế khiến cho người khác sợ, trong vòng một tiếng, tất cả các cửa hàng quần áo dù to hay nhỏ ở thành phố A đều trở thành tài sản của YT Quốc Tế.

Lúc thư ký gọi điện thông báo cho Ngôn Mặc Bạch thì Tư Mộ ở bên cạnh nghe rất rõ ràng.

Cô trừng to mắt nhìn anh, cảm xúc phức tạp đến nỗi Ngôn Mặc Bạch nhìn không hiểu, anh suy đoán có phải là cảm động hay không?

Phụ nữ đều là loài động vật cảm tính, chỉ vì một chút lãng mạn cũng sẽ cảm động đến nỗi khóc đến chết đi sống lại, lúc phát hiện anh vì cô mà vùng tiền như rác, cô cảm động cũng là bình thường.

Lúc Ngôn Mặc Bạch đặc biệt chờ cô nhiệt liệt ôm hôn, sắc mặt phức tạp của Tư Mộ càng ngày càng rõ ràng, đó là cực kỳ tức giận.

Tư Mộ nhéo lỗ tai Ngôn Mặc Bạch, hung hăng phê bình giáo dục anh: “Sao anh phá hoại như vậy? Mua lại tất cả các cửa hàng quần áo trẻ em của thành phố A, anh điên rồi sao? Xem như anh vì muốn em đi dạo phố mà không để cho bọn họ đóng cửa thì anh mua một cửa hàng là được rồi, tại sao lại phải mua tất cả các cửa hàng quần áo trẻ em ở thành phố A chứ? Còn vận dụng quyền hành của YT Quốc Tế để mua. Ngôn Mặc Bạch, không thể chịu được, anh là một tên phá cửa!”

Tư Mộ thầm nghĩ nếu như Ngôn Diệu Thiên biết chỉ vì một câu nói của mình mà Ngôn Mặc Bạch tiêu tiền như vậy không biết sẽ bị khinh thường thành cái dạng gì.

Mặc dù YT Quốc Tế có rất nhiều tiền nhưng cũng không thể nào dùng lung tung như vậy!

“Anh không biết em muốn đi dạo cửa hàng nào, nên đem tất cả các cửa hàng mua lại, thích đi cửa hàng nào thì đi.” Dĩ nhiên lời nói của Ngôn Mặc Bạch có lý. Theo như dự đoán sẽ có một nụ hôn cùng một cái ôm nóng bỏng cũng không có, đáp lại sự chờ đợi chỉ là những lời trách cứ, Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh trong lòng cực kỳ khó chịu.

“Quả nhiên là một con lừa!” Tư Mộ đẩy anh ra, không biết nên cười hay nên khóc. Mặc dù anh vì cô vùng tiền như rác, cô rất cảm động thể nhưng tiêu nhiều tiền như thế rất đau lòng.

Khuôn mặt Ngôn Mặc Bạch lập tức trở nên lạnh, tay nắm cầm cô, ép cô nhìn mình, hơi thở nguy hiểm ập tới. Đôi mắt anh sâu thẳm, giọng nói lạnh lùng: “Em nói ai là con lừa? Hả?”

Tư Mộ thờ phỉ phò nhìn anh, nhìn đôi mắt giận dữ của anh, Tư Mộ cũng không sợ, dù sao gần đây là gan của cô cũng càng lớn, há mồm cắn môi anh, khẽ dùng sức chính là muốn cắn yêu.

Tư Mộ biết, mặc dù cô cắn anh một cái Ngôn Mặc Bạch cũng không la đau nhưng anh sẽ dùng những phương thức khác trừng phạt cô.

Vì vậy Tư Mộ rất thức thời cắn anh một cái sau đó thả lỏng, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua chỗ vừa mới cắn, êm ái mềm mại mang theo hơi thở ấm áp dỗ dành đôi môi anh.

Ngôn Mặc Bạch vừa mới bị cô cắn một cái đang muốn ấn cô vào ngực hung hăng trừng phạt thì cô lại giống như đang đùa giỡn với một trái táo ngọt.

Đầu lưỡi anh linh hoạt mở rộng ra ngoài, cuốn đầu lưỡi cô như mưa to gió lớn mát, khiến cho đầu lưỡi cô tê rần, hai người không thở được Ngôn Mặc Bạch mới thỏa mãn buông ra, đôi mắt giống như ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời mùa đông, khẽ mắt cười chằm chằm nhìn cô đầy khiêu khích.

Tư Mộ cực kỳ hối hận, trộm gà không được còn mất nắm gạo, vốn dĩ muốn cắn anh, kết quả là ngược đãi bản thân, giận dữ đập xuống ghế, giùng giàng rời khỏi ngực anh.

“Đi đâu?” Ngôn Mặc Bạch nhìn bộ dáng tức giận của vợ mình, vô cùng dễ thương, nhanh chóng kéo cô quay lại ngồi trên đùi mình.

Tư Mộ bị anh kéo như vậy liền ngã vào trong ngực anh, ngẩng đầu vừa đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của anh đang mỉm cười, không nhịn được lại muốn cắn anh. Được rồi, là cô muốn hôn anh!

Tư Mộ ngẩng đầu, giọng có chút không thoải mái nói: “Đi kiếm cái gì ăn!”

Vốn dĩ muốn đến Thu Ý ăn cơm, sau đó đi dạo cửa hàng quần áo trẻ em, kết quả chỉ một cú điện thoại của Ngôn Mặc Bạch làm mất hứng khiến bây giờ cô rất đói, tâm tình cũng không tốt, giọng nói dĩ nhiên không hay.

Ngôn Mặc Bạch xoa khuôn mặt căng mọng của cô, thuận tiện khẽ vuốt mái tóc loạn của cô, buồn cười nói: “Chúng ta đến Thu Ý ăn. Sau đó anh đi dạo phố với em.”

“Không đi!”

“Nắm cục phoi sương Bạch Hùng vừa được chuyển từ ý về cũng không muốn ăn sao?” Giọng nói cùng hơi thở ấm nóng của Ngôn Mặc Bạch phả vào bên tai cô, khiến cho các dây thần kinh của cô rung lên.

Nắm cục phoi sương Bạch Hùng!

Đương nhiên muốn ăn!

Nắm phoi sương Bạch Hùng là một loại nắm dạng cục hoang dại, xấp xỉ với nắm đông cô, sống tại Italy, được người đời cân nhắc, chỉ xuất hiện tại các buổi đấu giá hoặc trên các bản tin tức. Bởi vì rất quý hiếm, nên còn được biết đến như một loại kim cương trắng.

Tư Mộ cũng chỉ mới ăn một lần, lần đó là do Ngôn Mặc Bạch đưa cô đến Thu Ý ăn nắm phoi sương Long Hà, mặc dù Long Hà là thương hiệu Tư Mộ thích nhất nhưng từ sau khi thưởng thức qua nắm phoi sương Bạch Hùng quả thật khó có thể quên, đã mấy lần muốn Ngôn Mặc Bạch đưa cô đi ăn.

Nắm cục phoi sương vô cùng quý hiếm, chu kỳ sinh trưởng của loại nắm này tương đối dài, không có cách nào trồng, chỉ có mọc hoang dại hơn nữa còn nằm sâu trong lòng đất cho nên rất khó tìm thấy. Thử ví nhất là nếu như muốn hái loại nắm này đều cần phải có sự trợ giúp của động vật, bởi vì chỉ có lỗ mũi của bọn chúng mới có thể tìm được chính xác vị trí của loại nắm này.

Món ăn cao quý đáng giá ngàn vàng như vậy cho dù Ngôn Mặc Bạch có nhiều tiền như thế nào nhưng cũng không thể muốn là có.

Trước kia Tư Mộ không biết, sau khi ăn một lần lại muốn đi ăn lần nữa, Ngôn Mặc Bạch lại nói không mua được. Khi đó Tư Mộ cảm thấy rất kinh ngạc, trên đời này cũng có thứ mà Ngôn Mặc Bạch không mua được.

Chưa từng thấy qua cảnh người đời chết vì sĩ diện, cô ngược ngàng không dám hỏi Ngôn Mặc Bạch liên lên mạng tra mới biết loại nắm cục này quý giá thế nào, khó trách ăn ngon như vậy.

Bây giờ vừa nghe thấy Ngôn Mặc Bạch nói Thu Ý có món này làm gì còn tức giận với anh nữa chứ? Vui vẻ nhảy dựng lên kéo cánh tay Ngôn Mặc Bạch: “Đi nhanh, bây giờ chúng ta liền đi!”

Ngôn Mặc Bạch khẽ cười thỏa mãn.

Có thể dụ cô vui vẻ như vậy thì tốn ít tiền có là gì chứ?

Tư Mộ ngửa đầu nhìn Ngôn Mặc Bạch: “Sao anh biết bên kia có nắm cục phoi sương?”

“Trưa nay đầu bếp gọi nói cho anh biết.” Anh cho người đi lấy thì sao lại không biết chứ?

“Hôm nay chúng ta sẽ được ăn món đó lần nữa sao?” Tư Mộ đã ăn một lần, đã lâu chưa được ăn, có nằm mơ cũng muốn được ăn lại lần nữa.

Ngôn Mặc Bạch nhéo mặt cô, cười mắng yêu cô: “Đầu bếp Thu Ý là đầu bếp hàng đầu thế giới, tay nghề rất tốt, đoán chừng các món ăn sẽ không giống nhau đâu chứ?”

“Hả?” Tư Mộ hơi thất vọng nhưng một giây sau liền trở lại bình thường. Quân ông ta làm gì, dù sao ăn ngon là được.

Hai người đến Thu Ý, ở nhà hàng Tây tìm chỗ ngồi yên tĩnh, chỉ thấy Cố Khuyên đi tới.

Cố Khuyên vỗ vai Ngôn Mặc Bạch, hừ lạnh tra hỏi: “Mặc Bạch, cậu lại muốn ăn một mình sao?”

Tư Mộ vừa nghe thấy lời anh ta nói cũng biết nhất định là chuyện nắm cục phoi sương.

Vốn dĩ cô cũng muốn gọi người nhà đi ăn, lần trước không có nhiều, Tư Mộ cũng không đủ ăn. Lần này liền muốn gọi điện cho bọn họ đến ăn thử. Ngôn Mặc Bạch nói sẽ cho người giữ lại, để trong tủ lạnh, ngày mai cùng nhau ăn, đoán chừng bây giờ ba mẹ đã ăn cơm tối xong rồi, hôm nay hai người bọn họ ăn trước, trải qua thể giới riêng của hai người.

Lần này Ngôn Mặc Bạch lấy số lượng nhiều hơn lần trước một chút, hai người ăn vẫn còn dư, vì vậy Tư Mộ cũng yên tâm ăn trước, ngày mai kêu ba mẹ cùng đi ăn. Dù sao người lớn hai nhà cũng chỉ gặp nhau trong lần kết hôn đó, sau này vẫn chưa từng gặp mặt. Nhân cơ hội này, hai nhà có thể thân nhau

thêm một chút.

Bây giờ thấy Cố Khuynh chen vào, Tư Mộ thầm kêu không ổn, đoán chừng chỗ nắm cục còn lại khó bảo toàn.

Ngôn Mặc Bạch chỉ chỗ ngồi ở phía bên kia, nhàn nhạt nói: “Cậu đi chỗ khác ngồi đi đừng tới quấy rầy không gian riêng của vợ chồng tôi, tôi sẽ thưởng cho cậu hai phần.”

Thật ra thì nắm cục phoi sương cũng chỉ là một món ăn nhẹ, không thể ăn thay cơm, chỉ cần thêm một chút đồ ăn bên trong là có thể trở thành một món ăn mỹ vị. Số lượng mang về lần này có thể làm cho mười mấy người ăn, trừ đi phần ăn của nhà mình, cho Cố Khuynh hai phần, số lượng còn dư lại vừa đủ.

Cố Khuynh vừa nghe liền làm đầu ok, lập tức đi tới chỗ ngồi cách xa anh năm mét, móc điện thoại ra nhìn.

Tư Mộ khẩn trương hỏi: “Không phải nói ngày mai gọi ba mẹ đến ăn cùng sao?” Cô biết nếu cô hỏi Ngôn Mặc Bạch như vậy nhất định sẽ bị anh nói cô không xem trọng các anh em của anh nhưng không phải cô đã tính toán xong mời ba mẹ đến đây ăn, người lớn hai nhà gặp mặt, anh cứ như vậy tặng cho người khác vậy ngày mai lấy gì ăn? Thật vất vả mới có ăn, mới có lý do để hai nhà họp mặt, xem ra ngày mai bị lỗ mất rồi.

“Yên tâm, ngày mai vẫn còn.” Ngôn Mặc Bạch nắm tay cô, bắt đầu dĩ thử dài, có một cô vợ tham ăn, không biết là tốt hay không tốt. Dùng tiền mua đồ ăn ngon cho cô là có thể khiến cô vui vẻ. Nhưng cũng chính vì ăn ngon cô cũng có thể sẵn giọng với anh.

Chẳng lâu sau món ăn của bọn họ được đưa lên, canh nắm cục phoi sương với măng và nắm xào tôm hùm. Món ăn nắm xào tôm hùm giống với món nắm cục phoi sương Long Hà lần trước Tư Mộ đã ăn, đó là do Tư Mộ yêu cầu đầu bếp làm như vậy.

Món ăn của bọn họ vừa được đưa lên, mùi hương nồng nặc cả phòng ăn, những người ngồi chung quanh nhìn khắp bốn phía, tìm nguồn gốc mùi hương bay tới. Có một vài khách liền quay ra hỏi nhân viên phục vụ, món gì mà thơm như vậy, bọn họ cũng muốn thưởng thức. Phục vụ mờ mịt quay đầu về phía bên kia, phát hiện là cậu chủ, vội vàng giải thích với khách, món ăn đó không bán chỉ cung cấp cho ông chủ. Khiến cho cả phòng ăn của nhà hàng Tây tràn đầy tiếng oán trách cùng bất mãn.

Sở Kỳ nhận được điện thoại của Cố Khuynh, bắt đầu dĩ đi đến đây, ngửi thấy mùi thơm các dây thần kinh lập tức rung lên, thấy Tư Mộ liền hưng phấn chạy tới.

Cố Khuynh nhanh tay lẹ mắt, lúc thấy người vừa mới chạy qua chỗ anh liền nhanh tay bắt lấy.

“Anh làm gì vậy?” Sở Kỳ bất mãn trừng mắt nhìn anh, cảnh cáo anh buông tay, nếu không cô sẽ dùng chân đạp.

Cố Khuynh thầm than trong lòng, bà cô của anh ơi, em chạy tới đó quấy rầy thế giới riêng của hai người bọn họ vậy thì sẽ lỡ mất cảnh đẹp của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Muốn Cô Chủ Động Một Lần Biết Bao Nhiêu

Cố Khuynh ngăn Sở Kỳ lại, mà cô còn đang lú lú tỏ vẻ kháng nghị, cặp mắt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch nhìn qua như có như không, nhẹ nhàng nhúm mày một cái, Cố Khuynh lập tức hiểu ý, cường chế bé cô lên, để cô ngồi lên đùi mình, bàn tay to che miệng cô lại.

Người ta ghét bỏ em nói, em đừng nói nữa có được không? Chờ chúng ta ăn xong, sẽ tuiy em đi quấy bọn họ.

Sở Kỳ hung hăng nhìn chằm chằm Cố Khuynh, hai mắt bốc lửa, ý đồ dùng ánh mắt giết chết anh. Cố Khuynh nhỏ giọng cảnh cáo bên tai cô: "Đừng quấy nữa! Thức ăn ngon còn chưa mang lên đâu."

Nếu làm Tiểu Bạch mất hứng, sẽ không cho bọn họ ăn, đó mới công dã tràng!

Sở Kỳ há mồm cắn tay Cố Khuynh đang che miệng mình, ánh mắt khiêu khích nhìn anh.

Cố Khuynh cố gắng chịu đựng, mắt thấy mỹ thực lên đến, mới buông cô ra.

"Bà cô của tôi ơi, em thích chỗ nào, thích làm gì, tiểu gia cũng mặc kệ em!" Cố Khuynh nôn nóng sốt ruột nhìn những món ăn, thật lâu rồi anh cũng chưa ăn những món này.

Sở Kỳ bị mùi hương này hấp dẫn, bỏ qua ý định đi tìm Tư Mộ, trước ăn đã rồi nói sau.

"Ừ... ngon quá..." Sở Kỳ học theo dáng vẻ ăn của Cố Khuynh, ăn một miếng, tự đáy lòng ca ngợi. Lại nói cô là người như vậy, có cái gì ngon mà chưa từng ăn qua? Nhưng món ngon như thế này thì lần đầu được ăn.

Nhìn Cố Khuynh ở đối diện, cái chân dưới mặt bàn đá anh một cái, trách cứ: "Đồ ăn ngon như vậy, tại sao bây giờ anh mới dẫn tôi đi ăn?"

Biết rõ cô là vua ăn hàng, tại sao không som giới thiệu cô đến đây ăn món này, đây là khí chất cao quý của thiếu gia nhà giàu sao.

Nhàn nhả liếc Sở Kỳ một cái, lạnh lạnh nói: "Em cho rằng đây là món có tiền sẽ ăn được à? Em nhìn xung quanh xem có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chúng ta, nước miếng chảy đầy đất, không phải là không có nhà giàu gia tài cả tỷ, nhưng chưa chắc đã được ăn, hoặc có thể nói đây là lần đầu tiên được nghe thấy món này."

Tướng ăn của Sở Kỳ cũng không phải hoàn toàn bất chúc anh, từ nhỏ lớn lên trong hắc đạo, mặc dù cũng đặc biệt mời người dạy lễ nghi, nhưng trong nhà là phần tử bạo lực hờ chút là la hét đòi đánh đòi giết, lịch sự cho ai nhìn? Ở hoàn cảnh như vậy thì đã quen tùy ý. Nhưng mà nếu trong trường hợp cần quy củ thì cô vẫn có thể làm được, chẳng qua là không được tự nhiên mà thôi.

Trong tiềm thức, cô coi Cố Khuynh là người thân của mình, nên cũng không cần ngại ngùng. Vì vậy tùy tiện làm sao thấy thoải mái là được, hoàn toàn không cần bận tâm hình tượng.

Trong miệng nhét đầy thức ăn ngon, Sở Kỳ liếc anh một cái, khinh thường cười: "Lừa gạt ai đó, anh tưởng mình bản lãnh lớn lắm sao? Có tiền cũng không mua được, vậy sao anh lấy được?"

Nhét một miếng vào miệng, nói cũng không rõ. Cố Khuynh nhìn sang Ngôn Mặc Bạch, dù sao bây giờ thức ăn cũng vào miệng rồi, anh cũng không còn bị uy hiếp nữa.

"Em qua hỏi chị em tốt của em thì sẽ biết, đây là Tiểu Bạch lấy được."

Sở Kỳ nuốt một miếng, nhanh chóng ăn hết cả mâm thức ăn, rồi cầm khăn giấy vừa lau miệng vừa đi đến chỗ Tư Mộ.

Vừa rời Tư Mộ cũng đắm chìm trong thức ăn ngon nên không chú ý đến động tĩnh của Sở Kỳ. Sở Kỳ bị Cố Khuynh ngăn lại cách cô năm mét, cô không biết cũng đúng.

Mới vừa ăn xong liền thấy Sở Kỳ đi đến, mỉm cười chào hỏi cũng không kinh ngạc. Mới vừa rời Ngôn Mặc Bạch nói cho cho hai phần, chỉ thấy anh ta gọi điện, cô đoán là gọi cho Sở Kỳ. Chỉ là vừa rời mình vui đầu vào ăn, không biết Sở Kỳ đến lúc nào.

"Cậu, cậu đến lúc nào vậy? Đồ ăn ngon không?" Tư Mộ thấy Sở Kỳ vừa đi vừa lau miệng cũng biết cô ấy mới ăn xong.

"Mộ Mộ, cậu thật không phúc hậu, có đồ ăn ngon như thế, cũng không gọi mọi người đến cùng nhau chia sẻ, hừ!" Ngay trước mặt Ngôn Mặc Bạch, Sở Kỳ không dám quá can rõ, chỉ dám cúi đầu nói nhỏ vào tai Tư Mộ.

Cùng là người mê thức ăn ngon, tại sao có thể dẫu mỹ vị để hưởng thụ một mình chứ? Tài nguyên phải cùng hưởng thụ mới đúng! Sở Kỳ mất hứng bừm mồi.

Tư Mộ biết bây giờ dù có giải thích như thế nào Sở Kỳ cũng không tin. Liền đưa tay vào túi Sở Kỳ lấy điện thoại di động ra, mở web tìm thông tin của trùng nước Bạch Tùng cho cô ấy xem.

"Này..." Sở Kỳ không hiểu những hành động của Tư Mộ, cho đến khi Tư Mộ đưa điện thoại đến trước mặt cô ấy, cô ấy cầm lấy điện thoại rồi xem thông tin về trùng nước Bạch Tùng, đôi mắt mở thật to không thể tin nổi, "Cậu đừng nói, mới vừa rồi, thứ mình ăn là trùng nước Bạch Tùng nhé?"

Tư Mộ gật đầu, cười nói: "Như vậy cậu sẽ không trách mình là không phúc hậu chứ?"

Sở Kỳ cười hắc hắc, nếu như vậy này quý giả như vậy, cô sao còn lý do để oán trách chứ!

Sở Kỳ liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch đang ngồi bên cạnh, gượng cười nói: "Vậy mình đi trước, không quấy rầy thế giới của hai người nữa!"

Nói giỡn! nếu cô còn không nhận ra người ngồi bên cạnh như tượng đá phát ra hàn khí xua đuổi cô, thì cô là kẻ ngu rồi. Không phải là trách cái bóng đèn này quá sáng rồi chứ?

Nếu như cô còn không chủ động rời đi, chắc lát nữa cô sẽ bị đóng băng là cái chắc.

Tư Mộ kéo Sở Kỳ lại, "lát nữa cậu có bận không? Cùng mình đi dạo phố đi!"

Sở Kỳ nhìn thoáng qua Ngôn Mặc Bạch, thấy sắc mặt anh không hề thay đổi, nhưng hàn khí lại tăng lên, làm trái tim cô bị đông cứng không còn đập nữa.

Nhưng chị em tốt của mình đã lên tiếng, ánh mắt về mặt thành khẩn như thế, sao cô có thể từ chối?

Cả người Sở Kỳ đều đổ mồ hôi lạnh, cười khà khà cho có lệ, "Cái đó... mình, ừ, cũng không có chuyện gì chỉ là tiểu tử kia Cố Khuynh kia gọi điện bảo mình đi ăn cơm..."

Sở Kỳ vừa nói vừa hận không thể vò đầu bứt tóc, muốn cô trả lời làm sao Ngôn Mặc Bạch mới không dùng khí lạnh thị uy cô!

"Không phải các cậu mới ăn xong rồi sao?A! Bắt người tay ngắn, ăn người thì miệng mềm, vừa rồi cậu ăn đồ của mình, nên không thể từ chối yêu cầu của mình. Cậu phải đi dạo phố với mình!" Tư Mộ quyết định chơi xấu. Đi dạo phố với Ngôn Mặc Bạch rất lãng mạn, nhưng mà anh không đồng ý, thì mình đành đi với chị em vậy, có gì cũng có thể tham khảo ý kiến. Huống chi không phải là Cố Khuynh cũng ở đây sao, cô cũng không cần lo mình bị vắng vẻ. Hơn nữa đi xem sớm một chút, dù sao tương lai họ cũng sẽ sinh con.

Tư Mộ thầm tự quyết định như vậy, vì thế cần dùng sức kéo tay Sở Kỳ, nũng nịu, không nhéo tất cả đều dùng.

Trán Sở Kỳ đầy mồ hôi. Đúng là ăn người thì miệng mềm, bọn họ đã ăn, nhưng có thể nói ít cả đồ ăn đều của Ngôn Mặc Bạch! Vậy cô phải nghe ai nói đây?

Đột nhiên bà vai cảm thấy nặng, Cố Khuynh đã đi đến, tay đặt ở eo cô oom cô vào lòng. Cười nói: "vậy cùng đi dạo phố đi! Nhiều người thì càng vui chứ sao!"

Lời của Cố Khuynh đôi lấy bao nhiêu đao kiếm trong mắt Ngôn Mặc Bạch, nhưng Cố Khuynh vẫn ung dung cười như ánh mặt trời, yêu nghiệt nhưng lại mê người.

Tư Mộ vui vẻ nường mảy với Ngôn Mặc Bạch, cười nói: "Vậy giờ chúng ta đi đi!"

Thật ra thì cô đã sớm thấy vẻ mặt không vui của Ngôn Mặc Bạch, cô đứng dậy đi đến, ngồi lên đùi anh, vòng tay ôm cổ anh, dùng mặt mình cọ cọ lên mặt anh, giọng nói êm ái làm anh mềm lòng: "Ông xã, chúng ta đi nào! Cười một cái đi..."

Ngôn Mặc Bạch còn khó chịu gì nữa?

Bị cô cọ vài ba cái, còn có giọng nói mềm mại đáng yêu như nước, lòng anh đã sớm mềm rồi.

Đưa tay ôm chặt cô, nảy sinh ác ý cúi đầu hôn cô, đúng là tiểu yêu tinh, càng ngày càng ý vào sự yêu thương của anh mà làm nũng!

Mà người nào đó ý lại sự yêu thương của anh lại âm thầm cười trộm, cái lưỡi ngọt ngào khê lê ra liếm môi anh, sau đó nhanh chóng rút lại, đẩy anh ra, đôi môi sưng đỏ khê cong lên, lộ ra vẻ đáng yêu và mê người.

"Nhanh đi dạo phố thôi! Nhiều người đang nhìn chúng ta kia!" Tư Mộ nhỏ giọng then thùng nói.

Ngôn Mặc Bạch nhủ mảy, nâng tay lên bóp mũi cô mấy cái, nghĩ thầm, chỗ này nhiều người như vậy không thể thỏa mãn gia, có phải tới về nhà khi chỉ có hai chúng ta, em sẽ khiến gia thoải mái đủ đúng không?

Cô rất ít khi chủ động mê hoặc anh, cho dù vì đạt được mục đích mới mê hoặc anh, nhưng mà mỗi lần ý nghĩ chủ động nổi lên cũng đánh tan. Anh rất muốn cô chủ động, cô nhiệt tình dù chỉ một lần!

Tư Mộ đâu biết suy nghĩ trong đầu Ngôn Mặc Bạch, thấy vẻ mặt anh hòa hoãn một chút, liền vui vẻ lôi kéo anh chuẩn bị đi.

Nhưng vừa mới đứng dậy, bên cạnh liền xuất hiện thêm một người tóc vàng mắt xanh, sống mũi cao vừa nhìn là biết người ngoại quốc, anh ta dùng tiếng phổ thông lưu loát hỏi: "Xin hỏi mấy vị tiên sinh và tiểu thư, vừa rồi mọi người nói gì? Nhiều người thì vui vẻ! vậy xin hỏi tôi đi chung được không?"

Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh cùng nhìn về phía người đàn ông ngoại quốc kia, tuy chỉ nhìn sơ nhưng họ đều cảm giác được người này không đơn giản.

Không tiếng động âm thầm bảo vệ người trong ngực thêm vài phần, Ngôn Mặc Bạch thân là Thái Tử Gia của Autumn, thân nhiên nói: "Xin lỗi! Không thể!"

Tư Mộ cảm nhận được hơi thở lạnh lùng phát ra từ người anh, vốn nhìn thấy người này lớn lên đẹp trai cô đang định nói đỡ cho anh ta mấy câu, dù sao Autumn cũng của nhà họ Ngôn, nhưng cũng không thể quá vô lễ với khách. Nhưng thấy Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nói mấy chữ này cô liền ngoan ngoãn ngậm miệng. Ánh mắt đánh giá người này mấy lần liền quay đầu đi.

Thân phận của Ngôn Mặc Bạch cô biết, dưới trường hợp như vậy, cho dù cô không phải là người cần quấy. Không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài, nếu người dễ nhìn này không lương thiện, hậu quả như thế nào cô cũng không dám nghĩ. Cho nên, cô cũng không nói gì, toàn bộ giao cho anh xử lý.

Người đó cũng không tức giận vì thái độ lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch, anh ta chỉ mỉm cười giải thích: "Cái này có mùi thơm giống như trùn nước Bạch Tùng, trước kia tôi có nghe người ta nói qua, nhưng chưa từng thử qua nên không xác định. Nên chỉ đến hỏi mà thôi."

Vừa nói chuyện, ánh mắt vừa nhìn bốn người nhưng lại nhìn Tư Mộ và Sở Kỳ thêm mấy lần, đột nhiên hô to một tiếng: "Hắc! Girls! Đã lâu không gặp! Em nhớ tôi không? Tôi là Alan!"

Tư Mộ vừa chuẩn bị kéo Ngôn Mặc Bạch đi, lại bị câu nói của anh ta làm sợ hết hồn, đồng thời thầm nghĩ, mình chưa từng gặp người này, một chút ấn tượng cũng không có, nhất định anh ta nhận nhầm người! Nhưng mảy nhắc chân chuẩn bị đi.

Sở Kỳ đứng rất gần với người mắt xanh, tay cô bị anh ta nắm lấy, còn vội vàng nói: "Sở Sở, em cũng không nhớ anh sao?"

Sở Kỳ đứng rất gần với người mắt xanh, tay cô bị anh ta nắm lấy, còn vội vàng nói: "Sở Sở, em cũng không nhớ anh sao?"

Lại còn biết tên Sở Kỳ?

Sở Kỳ bị nắm tay, âm thầm ghét bỏ. Dáng người của Sở Kỳ phải vô cùng đẹp mắt, dáng người cao gầy lồi lõm rõ ràng, rất nhiều người đàn ông muốn đến gần. Trước đó cô cũng đánh đồng người đàn ông này cũng giống với những người kia, hơn nữa còn âm thầm che cười anh ta có phải ngốc không, nhìn thấy bên cạnh hai cô có hai người đàn ông xuất chúng, chẳng lẽ anh ta tự cho mình là "Sắc", cho nên mới đến gần?

Tay cô bị nắm, suy nghĩ đầu tiên là muốn xoay người lại cho anh ta một cước, nhưng đang chuẩn bị ra chân, thì hai chữ "Sở Sở" làm cô ngừng hành động.

Người đàn ông này, thật sự biết mình?

Trong tất cả bạn bè, người có quan hệ tốt cũng chỉ gọi cô là Kỳ Tử hoặc Sở Kỳ. Gọi cô là Sở Sở chỉ có một người.

Lăng Thần!

Nhưng mà anh ta không thể nào là Lăng Thần! Dù có phẫu thuật thẩm mỹ cũng không thể chỉnh ra được Lăng Thần.

Sở Kỳ bị hai chữ "Sở Sở" này làm cho cả người run lên, cẩn thận xoay người lại đánh giá anh, nhìn vào cặp mắt màu xanh hỏi: "Sao anh lại gọi tôi là Sở Sở?"

Tại sao anh có thể gọi tôi là Sở Sở? Cho dù quen biết cũng không được gọi như vậy.

"Không phải em bảo tôi gọi là Sở Sở sao?" Khẽ nhíu mày phối hợp với cặp mắt màu xanh, cũng không phải đẹp trai bình thường. Nhìn Sở Kỳ cười vô cùng vô hại. Đột nhiên sau đó xoay người nhìn về phía Tư Mộ, có chút mất mát nói: "Tiểu công chúa em cũng không nhận ra tôi sao? Tôi thật đau lòng!"

Tư Mộ bị lời nói của anh ta làm sặc!

Tiểu công chúa?

Ở đâu ra thế?

Ngôn Mặc Bạch càng ôm chặt Tư Mộ vào ngực, mím môi nhìn người trong ngực một cái, ánh mắt sâu xa khiến Tư Mộ cảm thấy khản trương.

Toàn bộ khí thế bá đạo của Ngôn Mặc Bạch đều bộc phát, vẻ mặt không hề thay đổi nhìn người mắt xanh nói: "Anh nhận làm người!" Sau đó mang Tư Mộ xoay người rồi đi.

Cố Khuynh cũng muốn lôi kéo Sở Kỳ đi, nhưng mà Sở Kỳ cứ nhìn chằm chằm vào người mắt xanh kia, trong mắt anh ta lại hiện lên vẻ xa lạ.

"Đi!" Cố Khuynh đưa tay ra kéo cô vào ngực mình, nửa ôm nửa kéo cô đi.

Sở Kỳ cũng dần bình tĩnh, đầu dựa vào trước ngực Cố Khuynh, đem phần lớn sức nặng cô thể chuyển dời qua người anh, hoàn toàn là bị anh kéo đi.

Anh ta nói là mình để cho anh ta gọi?

Phải không?

Nhưng mà không thể nào.

Hai chữ Sở Sở là điều cấm kỵ của cô. Ngay cả người nhà và bạn bè cũng sẽ không gọi như vậy, sao cô có thể để người khác gọi chứ? Sao có người ngoài Lăng Thần có thể gọi cô là Sở Sở?

Người mắt màu xanh ở sau kêu mấy tiếng, thấy họ dừng lại, chu mỏ, đáy mắt hiện lên tia sáng khó phát hiện.

Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch dừng lại trước thang máy, Ngôn Mặc Bạch nghiêng đầu nhìn về phía Tư Mộ, giọng sâu kín nói: "Tiểu công chúa? Alan? Em không nhớ người này sao?"

Tư Mộ bị ánh mắt và lời nói của anh làm cho giận, bả tay đang đặt ngang hông anh bấm anh một cái, giận dữ nói: "Đã nói không biết rồi mà! Sao mà em biết được tại sao anh ta lại gọi em là tiểu công chúa chứ? Hơn nữa anh thấy em giống tiểu công chúa không? Sau khi giả cho anh chính là bảo mẫu toàn năng."

"Em thật sự không biết người kia?"

"Alan là cái gì? Có thể ăn được sao? Có trùng nước Bạch Tùng giá trị xa xỉ sao?" Tư Mộ trừng mắt liếc anh một cái, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, Ngôn Mặc Bạch đang ghen sao?

Ngôn Mặc Bạch bằng lòng, ôm cô cúi đầu hôn một cái, vừa cắn lỗ tai cô vừa nói: "Thấy em ngoan ngoãn như vậy tối nay nhất định cho em ăn no!"

Tư Mộ đấm anh hai cái, cắn răng nghiến lợi nói: "Rõ ràng anh đang hành hạ em đó biết không?"

Người này bày ra cái dáng vẻ như đang ban thưởng, còn hy vọng cô phải tạ chủ long ân mà vui mừng tiếp nhận, Tư Mộ thật không chịu được.

Lần đó không phải là cô bị anh hành hạ đến chết đi sống lại sao? Dục vọng của anh mạnh mẽ khác thường, muốn cho anh ăn no vậy đơn giản chính là tự hành hạ bản thân mình.

Ngôn Mặc Bạch không hề tức giận vì lời nói của cô vợ nhỏ. Đưa tay xoa xoa mặt cô, thấy Cố Khuynh đang ôm Sở Kỳ ra ngoài, phía sau không có người mất xanh kia.

Lúc này cửa thang máy mở ra, Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ vào thang máy, Cố Khuynh và Sở Kỳ cũng vào theo.

Trong thang máy chỉ có bốn người, Tư Mộ nhìn thoáng qua Sở Kỳ đang rúc trong ngực Cố Khuynh, cô hơi kinh ngạc vì cô ấy cũng có lúc thuận theo người khác, giống như con nít mặc Cố Khuynh ôm. Nếu là bình thường chắc chắn sẽ không bao giờ thấy Sở Kỳ ngoan ngoãn nghe lời như vậy.

Nhưng nhớ đến cuộc đối thoại của Sở Kỳ và người mất xanh kia tại phòng ăn, cô lại cảm thấy kỳ quái.

Sở Kỳ cảm thấy thế nào?

"Kỳ Tử? Cậu không sao chứ?" Tư Mộ đưa tay chọc chọc cánh tay Sở Kỳ hỏi.

Sở Kỳ vẫn còn đắm chìm trong thế giới bị thương của chính mình, bị Tư Mộ đâm đâm sao đó bị giọng nói của cô kéo về thực tại.

Lúc ngẩng đầu nhìn về phía Tư Mộ, trong mắt vẫn mờ mờ.

Nhìn thấy trong mắt cô ấy dần dần ngưng tụ nước mắt, Tư Mộ cúi ra khỏi ngực Ngôn Mặc Bạch, đau lòng đưa tay nhéo mặt cô ấy, sau đó che mắt cô ấy lại, tay còn lại nắm chặt tay Sở Kỳ, dùng hết sức bình sinh nắm thật chặt tay cô ấy.

Hai người không nói gì, một lúc sau, Tư Mộ buông tay đang cầm tay Sở Kỳ ra sau đó cũng bỏ cái tay đang che mắt cô ấy ra, lần này đối mặt với cô là gương mặt tươi cười của Sở Kỳ, giống như người sắp khóc lúc này không phải cô ấy.

Cố Khuynh vẫn mặt lạnh đứng bên cạnh Sở Kỳ, im lặng không nói. Biết bây giờ Sở Kỳ đang cười, nhưng thời khắc mắt cô đọng nước không thoát khỏi ánh mắt của anh.

Mới vừa rồi trong mắt cô đầy nước mắt.

Vì người đàn ông mất xanh kia sao?

Cố Khuynh chỉ cần nghĩ vậy liền thấy luống cuống, cho dù trên mặt vẫn bình tĩnh như nước, nhưng nội tâm lại như sóng trào, hận không thể đi qua nhéo cô mấy cái!

Lại dám roi nước mắt vì người đàn ông khác! Nhưng cô lại không khóc vì mình dù chỉ một lần!

Cố Khuynh cực kỳ khó chịu, nghiêng đầu không nhìn cô, nếu không anh không dám chắc mình có thể tiến lên đánh cô một trận không.

Nhưng mà trận đòn này tránh không khỏi, nhưng không phải hiện tại, không phải lúc anh đang giận. Đợi sau khi anh bình tĩnh lại, nhất định sẽ dùng phương thức của mình để thu thập cô khiến cô phải ngoan ngoãn!

Sở Kỳ nhìn thoáng qua Cố Khuynh cô biết vừa rồi Tư Mộ che mắt cô vì muốn Cố Khuynh không nhìn thấy nước mắt của cô. Nhưng mà cô biết, Cố Khuynh đã thấy.

Không sao cả, anh thấy thì đã sao, cũng không phải chuyện đáng cười gì.

"Lát nữa chúng ta đi dạo ở đâu đây?" Sở Kỳ nắm Tư Mộ, làm bộ như rất vui vẻ hỏi.

"Cửa hàng mẹ và bé! Cậu xem, bảo bảo cũng hơn ba tháng rồi, cần chuẩn bị rất nhiều thứ. Hôm nay chúng ta đi dạo một vòng trước, xem coi cần chuẩn bị thứ gì." Tư Mộ nhéo lòng tằm tay Sở Kỳ hai cái, nở nụ cười ấm áp trấn an cô.

"Mình là đi, có phải cũng nên chuẩn bị vài thứ cho bảo bảo đúng không?" Vừa nhắc tới bảo bảo, cả người Sở Kỳ liền vui vẻ, ôm Tư Mộ kêu la thật to, sau đó nhéo gương mặt trắng nõn của Tư Mộ nói: "Chờ lát nữa cậu nhìn trúng cái gì đừng có mà tranh trả tiền với mình, mình trả tiền coi như đây là quà mình tặng cho bảo bảo. Cậu rõ chưa?"

Tư Mộ cười khúc khích: "Sợ là không được!" rồi liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch, sau đó nói với Sở Kỳ: "Cậu không biết sao, hiện giờ tất cả cửa hàng mẹ và bé của thành phố A đều của nhà họ Ngôn hết rồi, đồ nhà mình sao có thể để cậu trả tiền."

Sở Kỳ khoa trương tròn mắt nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, huýt sáo thật to: "Quá giàu có rồi! Vậy sau này bảo bảo của mình có phải cùng không cần mua, trực tiếp đến lấy về là được đúng không?"

Tư Mộ nhìn thoáng qua Ngôn Mặc Bạch, rồi cười cười gật đầu: "Cậu đi theo mình.... Cũng không cần."

"Vậy sau này nhất định mình sẽ đi theo cậu!" Sở Kỳ vui vẻ nói.

"Nhưng mà cậu chưa có mà, nếu như cậu không nắm chắc thời gian hoài thai.... vậy thì bảo bảo của mình và của cậu sẽ chênh lệch tuổi rất lớn, không có bạn chơi cùng." Tư Mộ dụ dỗ Sở Kỳ. Dù sao hiện tại cũng chỉ mình cô có con, vốn cảm thấy con mình sẽ rất cô đơn, cho nên cô muốn tranh giành thành mai trúc mã và vân vân cho con mình. Cho nên cố gắng nỗ lực dụ dỗ Sở Kỳ!

Sở Kỳ bị lời của Tư Mộ làm ngen, im lặng một lúc rồi nói: "Hay là chờ bảo bảo của cậu lớn một chút rồi nói sau, chờ nó lớn lên có thể tùy tiện làm mình hoài thai."

"Tới địa ngục đi, muốn được hoài hả?" Tư Mộ đập vai Sở Kỳ một cái, Sở Kỳ cười hắc hắc.

Hai người cậu một câu mình một câu, mắt hai người đàn ông vẫn luôn dõi theo các cô.

Thang máy đến lầu một, hai người phụ nữ quàng tay nhau đi phía trước, hai người đàn ông bị bỏ rơi ở phía sau.

Ngôn Mặc Bạch nhìn thoáng qua sắc mặt âm trầm của Cố Khuynh, cười: "Sao lại mang theo đáng về của người vợ oán giận vậy?"

"Ai là người vợ oán giận hả?" Rõ ràng giọng nói không thân thiện.

"Đó đó đó, anh nghe giọng điệu này của mình xem, còn nói mình không phải người vợ oán giận?" Ngôn Mặc Bạch vỗ vỗ bả vai Cố Khuynh, lời nói thâm thúy, giống như trước đây không lâu Cố Khuynh nói với anh: "Sanh con có gì tốt? Hiện tại có hối hận không? Nếu như bây giờ cô ấy không có con, cậu và cô ấy còn có thể trải qua cuộc sống chỉ có hai người thêm mấy năm nữa." Dừng một chút, rồi vừa cười như không cười nhìn Cố Khuynh, sâu kín nói: "Nhưng mà, anh phải giám sát chặt chẽ vào. Nếu không, không chừng mấy năm nữa, sinh con cũng không phải sinh cho anh!"

Cố Khuynh hừ lạnh một tiếng, chân dài sải bước đi tới phía trước, Ngôn Mặc Bạch ở phía sau giống như suy nghĩ gì đó, lát sau cười cười rồi cũng đi theo.

Mới đi được mấy bước, phía sau truyền đến giọng nói của Tiểu Cửu.

Hết chương 120

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Vợ, Tức Giận Sao?

“Đại ca ——” Âm thanh của Tiểu Cửu truyền đến từ phòng khách, trầm thấp, ngán ngùi, có lực, còn mang theo chút gấp gáp.

Tư Mộ và Sở Kỳ đã đi xa, không có nghe thấy, mà Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh nghe được, đều dừng bước quay đầu lại.

Thấy thần sắc trên mặt Tiểu Cửu không được tốt lắm, hai người nhìn nhau, sau đó Ngôn Mặc Bạch nói với Tiểu Cửu: “Cậu đến phòng 1818 chờ anh.”

Tuy chưa nói gì nhưng Ngôn Mặc Bạch biết chuyện lần này chắc chắn không nhỏ, nếu không thì sắc mặt của Tiểu Cửu sao lại như vậy.

Khoát tay bảo Tiểu Cửu lên lầu, Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh đi ra cửa, đã thấy Tư Mộ và Sở Kỳ đang đứng bên cạnh xe chờ bọn họ.

Trong lòng Ngôn Mặc Bạch có hơi áy náy, thở dài, bước nhanh hơn, kêu to “Vợ” sau đó đi tới trước mặt của Tư Mộ.

Tư Mộ đang cùng Sở Kỳ nói về việc mang thai mặc dù có đau đớn nhưng lại cảm thấy rất hạnh phúc, thì nghe được Ngôn Mặc Bạch gọi cô, cô hơi nghi hoặc quay đầu nhìn anh.

“Thế nào? Sao hai người đi chậm vậy? Nhanh lên xe đi thôi. Đi sớm một chút dạo xong rồi về sớm nghỉ ngơi.” Tư Mộ vừa nói xong, đưa tay lên chuẩn bị mở cửa xe.

“Vợ ơi, đột nhiên anh có vài chuyện cần xử lý gấp, ngày mai anh đi dạo cùng em có được không?” Ngôn Mặc Bạch một tay ôm hông, một tay vuốt tóc cô, động tác nhẹ nhàng, giọng nói êm ái, thái độ lại càng dịu dàng hơn nữa.

Tư Mộ cau mày, có hơi bất ngờ, cái bộ dạng này của anh, cũng giống như chuyện mặt trời mọc ở hướng Tây vậy, là một kỳ tích nha!

Tư Mộ đưa tay ra sờ sờ trán anh, không phải phát sốt gì chứ?

Từ khi nào mà Ngôn Mặc Bạch quyết định làm cái gì thì trưng cầu ý kiến của cô vậy hả?

Hình như anh rất ít dùng “Chúng ta...có được hay không” Câu nói như vậy, bình thường làm cái gì cũng đều theo ý kiến của anh, cho nên đột nhiên anh làm cái bộ dạng này, ngược lại khiến cho Tư Mộ sợ hết hồn.

Cái trán của Ngôn Mặc Bạch bị cô che lại, khuôn mặt đã đen đi một nửa.

Hiếm khi có lúc anh dịu dàng lại bị cô xem là không bình thường?

Được rồi! Đúng là không bình thường.

Ngôn Mặc Bạch kéo tay cô xuống, trực tiếp bế cô từ chỗ ngồi cuối, sai bước đi về khách sạn.

“Này!” Đột nhiên anh hành động bất ngờ như vậy làm cho Tư Mộ giật mình, cô sợ sẽ bị rơi xuống lập tức ôm chặt cổ của anh la lên: “Ngôn Mặc Bạch, anh muốn ôm em đi đâu?”

“Anh đưa em về phòng nghỉ!” Lúc này, Ngôn Mặc Bạch đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng bá đạo thường ngày.

“Nhưng mà em muốn đi dạo phố. Bây giờ em cũng không có bận gì cả——” Tư Mộ lập tức hối hận vì hành động chế nhạo anh của mình vừa rồi, tốc độ thay đổi sắc mặt của người này cũng nhanh thật!

“Ngày mai anh đi cùng em, bây giờ anh có việc gấp.” Khi nói xong thì anh cũng đã ôm cô vào thang máy.

Tư Mộ tròn tròn hai mắt nhìn anh chằm chằm: “Anh cứ đi giải quyết chuyện của anh, em tự đi dạo phố với Sở Kỳ cũng được!”

Người này, mới hồi nãy cô còn nói thế nào anh lại đột nhiên đổi tính, bây giờ đã khôi phục tính cách độc tài chuyên chế rồi.

“Không được!” Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng mở miệng cự tuyệt.

Tư Mộ nhìn sắc mặt nghiêm túc của anh, cô lại nhớ tới lần trước anh đi Miến Điện, lo lắng sẽ có người theo dõi gây bất lợi cho cô nên đã gọi Tiểu Cửu bảo vệ cô.

Lòng của Tư Mộ rét lại, cẩn thận hỏi: “Có phải là những người lần trước lại tới kiểm chuyện nữa hả?”

Chẳng lẽ cô không thể yên tâm sống qua ngày được sao? Chỉ đơn giản là đi dạo phố với Sở Kỳ như vậy mà cũng không được?

Lập tức Tư Mộ liền trở nên im lặng, Ngôn Mặc Bạch cúi đầu nhìn cô, mím môi lại, đau lòng ôm chặt cô.

“Không phải!” Cụ thể là chuyện gì thì Ngôn Mặc Bạch cũng không rõ, cho dù biết rõ anh cũng không muốn để cho cô lo lắng sợ hãi, cho nên chỉ có thể phủ nhận.

Tư Mộ còn muốn hỏi thêm thì cửa thang máy đã mở ra.

Ngôn Mặc Bạch ôm cô đi ra khỏi thang máy, Tư Mộ nhìn thấy cửa phòng 1817 đang mở, cô kéo áo anh, ngẩng đầu lên nói: “Nếu không thì em đi tìm mấy người Vuư Ưu chơi nhé, dù sao em cũng không ngủ được, cũng tránh đi vào quấy rầy công việc của anh.”

Ngôn Mặc Bạch nhìn vào trong đôi mắt cô đã không còn tia sáng động lòng người, mà chỉ có nét ảm đạm, làm anh càng thấy đau lòng.

Đi tới cửa phòng 1817, anh nhìn vào bên trong, yên lặng suy nghĩ một hồi, mới gạt đầu, nói: “Vậy em ngoan ngoãn ở đây chơi, tí nữa anh qua đón em về.”

Tư Mộ không yên lòng “Ừ” một tiếng, ở trong ngực anh đòi xuống, sau khi đứng vững trên đất, xoay người chuẩn bị đi vào thì Ngôn Mặc Bạch nắm tay cô, kéo cô vào trong lòng lần nữa. Cái trán để trên đầu cô, nhỏ giọng hỏi: “Vợ à, tức giận sao?”

Anh hạ thấp giọng hỏi, âm thanh đặc biệt dễ nghe. Tư Mộ nhắm mắt cô hiểu lời này của anh là đang nghĩ cho mình, quay người lại đối mặt với anh, đột nhiên hôn lên môi anh.

Vào lúc môi chạm môi, Tư Mộ cũng nhẹ giọng nói: “Chồng, em không có tức giận. Anh mau đi lo giải quyết công việc của mình đi.”

Ngôn Mặc Bạch dịu dàng hôn cô một lúc lâu mới chịu thả cô ra.

“Ng ngoan ngoãn chơi ở bên trong, đừng đi ra ngoài.” Ngôn Mặc Bạch vuốt nhẹ tóc cô nói.

“Ừ, em đã biết.” Tư Mộ nghiêm túc gạt đầu.

Thật ra thì mỗi lần đi cùng với anh, chỉ cần rời khỏi tầm mắt của anh, anh cũng đều dặn như vậy: đừng đi ra ngoài.

Có một lần cô không nghe lời anh, đi xuống lầu trước, liền gặp chuyện ở bãi đậu xe. Từ lần đó cho tới giờ, trong lòng Tư Mộ vẫn còn thấy sợ hãi. Cho nên, khi anh cần dặn việc gì, Tư Mộ đều ngoan ngoãn làm theo, cực kì nghe lời.

Ngôn Mặc Bạch hài lòng nhìn cô đi vào, rồi mới trở về phòng 1818. Sau khi tiến vào, chuyện đầu tiên anh làm không phải hỏi Tiểu Cửu mà là cho người đứng canh ở bên ngoài phòng 1817. Anh không muốn để Tư Mộ ra ngoài, cũng không muốn có người đi vào trong.

Tiểu Cửu nhìn thấy đại ca của mình chăm lo chu đáo cho chị dâu như vậy, thở dài trong lòng. Dù nói người đàn ông tốt chí ở bốn phương, không thể rơi vào chuyện tình yêu nam nữ, nhưng mà đại ca đối xử rất tốt với chị dâu, càng ngày cậu càng thấy đại ca rất giống các ông già.

Chuyện gì đang xảy ra đây hả?

Trước kia, không phải chỉ có những người lớn tuổi mới có thể phát huy sự hấp dẫn từ nhân cách khi ở trên chiến trường sao?

Đột nhiên nhớ đến cái ngày ở biệt thự giữa núi, cậu chợt nghĩ đến cái cô gái kia, cái cô gái nhất định đòi vào phòng cậu, leo lên giường cậu, ôm cậu ngủ. Trong lòng Tiểu Cửu bỗng vang lên một tiếng chuông báo động!

Chuyện gì xảy ra? Tại sao cậu lại nghĩ đến cô ấy, sao lại nhớ đến đêm hôm ấy?

Ngôn Mặc Bạch thấy sắc mặt Tiểu Cửu thay đổi vài lần, im lặng quan sát một lúc rồi mới mở miệng: “Nói đi!”

Tiểu Cửu đang còn chìm trong suy nghĩ của bản thân thì bị tiếng nói trầm thấp, lạnh nhạt của Ngôn Mặc Bạch kéo trở lại, lập tức thu lại sắc thái thần thờ, khôi phục về nghiêm túc trước đó, rồi nói với Ngôn Mặc Bạch: “Trong khoảng thời gian truy tìm tung tích của Danny, vẫn luôn luôn không có tin tức, giống như là anh ta đột nhiên biến mất vậy. Nhưng hôm nay lại phát hiện ra anh ta đang ở trong thành phố A.”

“Ở chỗ nào?”

“Ở quán cà phê Hiroshima gần quảng trường Thời Đại, anh ta đi gặp mặt Diệp Nham.” Sau khi nói xong, Tiểu Cửu đưa mắt nhìn về phía đại ca của mình, quả nhiên lập tức nhìn thấy sắc mặt của anh trầm xuống.

Tất cả những gì có quan hệ với chị dâu, đại ca đều sẽ chú ý như thế.

“Biết nội dung nói chuyện của bọn họ không?” Ngôn Mặc Bạch giống như biết được suy nghĩ của cậu, nghiêng đầu hỏi.

Diệp Nham, tại sao lúc nào cũng có liên quan tới Diệp Nham?

“Không biết.” Tiểu Cửu thành thật trả lời.

Lúc đó là bọn họ vô tình phát hiện được, khoảng cách theo dõi cũng khá xa, trên người lại không mang theo thiết bị nghe trộm, hơn nữa xung quanh hai người kia đều có rất nhiều người đi theo bảo vệ, bọn cậu cũng không dám lại gần, nếu bị phát hiện, vậy sẽ đa thải kinh xà.

“Vậy bây giờ có biết người của Danny ở đâu hay không?” Ngôn Mặc Bạch không muốn hao tổn một tí thời gian nào với Danny, anh ta lại dám tới thành phố A hoạt động, vậy thì phải luôn chuẩn bị tinh thần có thể bị mất mạng bất cứ lúc nào.

Một khi anh biết tung tích của anh ta, sẽ trực tiếp dẫn người đi giết anh ta, kết thúc mọi chuyện sạch sẽ, trừ tai họa về sau.

Tiểu Cửu mang về mặt áy náy: “Xin lỗi đại ca, người theo dõi bị phát hiện, sau đó bị bỏ rơi, nhưng mà bây giờ vẫn đang tiếp tục tìm kiếm, tin tưởng sẽ có thể nhanh chóng tìm ra anh ta.”

Ngôn Mặc Bạch tức giận nhìn chằm chằm Tiểu Cửu: “Lại có thể để cho tên đó phát hiện? Có phải càng ngày càng thoải mái rồi hay không? Bây giờ là ai đang ở bên kia?”

Tiểu Cửu bị bộ dạng giận dữ của đại ca làm cho giật mình, nãy giờ anh không có thái độ gì, đột nhiên tức giận như vậy, cậu có hơi bất ngờ. Nhỏ giọng trả lời: “Lệ Hóa.”

Tình tình Lệ Hóa nóng nảy kích động, đoán chừng chỉ cần tìm được người, cậu ta sẽ nhào vào đánh nhau với người ta luôn.

Ngôn Mặc Bạch đá vào cái ghế bên cạnh, cái ghế bay xa ra mấy mét, lập tức đụng vào vách tường ngăn cách với phòng 1817, gãy nát.

Nghĩ đến Tư Mộ đang ở phòng bên cạnh, Ngôn Mặc Bạch cố gắng kìm chế cơn giận của mình, nhắm mắt, thu lại nét tàn độc trên người, hình như sợ âm thanh quá lớn, vì vậy giảm nhẹ âm thanh xuống, nói: “Lập tức kêu Tiểu Trang đi hỗ trợ, nếu có tin tức gì, báo lại cho anh ngay.”

Tiểu Cửu nhận lệnh, nhưng vẫn không có rời đi.

“Còn có chuyện gì?”

Tiểu Cửu dừng một chút, nói: “Đại ca, hai ngày nay, thành phố A đột nhiên xuất hiện nhiều tên sát thủ hàng đầu thế giới, không biết có quan hệ gì với Danny hay không? Khi chúng ta phá hệ thống mạng lưới nội bộ của tên Danny cũng không có phát hiện Danny có giao dịch gì với bọn họ. Còn nữa, người của Mafia Ý cũng xuất hiện ở thành phố A...”

Khi Tiểu Cửu nhận được tin tức, cũng thấy kinh ngạc, thành phố A là thành phố lớn nhất nước, kinh tế phát triển, nhưng cũng không thể vì vậy mà hấp dẫn nhiều người trong giới hắc đạo tới đây. Đúng lúc bọn người Danny cũng ở đây, ít nhiều gì giữa bọn họ cũng có quan hệ với nhau.

Sắc mặt Ngôn Mặc Bạch càng trầm hơn, xoa xoa thái dương, hỏi: “Vậy có phát hiện bọn họ có gì bất thường hay không?”

Không biết tại sao, đột nhiên Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến người có đôi mắt xanh lam mà anh vừa gặp ở Tây Xan Sảnh. Lần đầu nhìn thấy, trực giác đã cho biết người đó không phải là nhân vật đơn giản. Có lẽ anh ta cũng là người của thế lực nào đó vừa vào thành phố A.

Anh ta còn quen biết Tư Mộ và Sở Kỳ...

Hình như chuyện càng ngày càng trở nên phức tạp rồi.

“Tạm thời không có. Hơn nữa bọn họ cũng hành động một mình, chưa từng thấy bọn họ gặp mặt nhau.” Nhưng mà điều này cũng không có gì lạ. Những người kia đều đứng trên bảng xếp hạng sát thủ thế giới, quan hệ với nhau cũng không có tốt lắm, nếu nhận nhiệm vụ, đều là của riêng từng người làm, nếu không có gì quan trọng, cũng sẽ không gặp mặt nhau, đây cũng là tính kiêu ngạo của sát thủ.

“Tiếp tục theo dõi bọn họ.”

“Dạ.” Lúc này Tiểu Cửu mới đi ra ngoài.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ, đoán chừng trong khoảng thời gian này sẽ khá bận rộn, hơn nữa cũng khá nguy hiểm, phải chờ tới khi xử lý xong hết mọi chuyện mới có thể cùng vợ đi dạo phố rồi.

Hiện tại anh cũng không thể về nhà, chờ ở đây, vừa có tin tức của Danny, tùy lúc hành động.

Ngôn Mặc Bạch không thích dài dòng dây dưa, một khi biết Danny gây uy hiếp với anh, anh muốn lập tức đi giải quyết anh ta.

Trầm mặc ngồi trước bàn làm việc, nhắm mắt suy nghĩ trong giây lát, lấy điện thoại ra gọi cho Lâu Diệc Sâm: “Đại ca, gần đây anh có nghe được tin tức gì hay không?”

Cho dù Ngôn Mặc Bạch không nói rõ là chuyện gì, Lâu Diệc Sâm cũng biết. Anh đang tính gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch, kết quả liền thấy cậu gọi điện tới.

“Ừ, gần đây trên đường có nhiều sát thủ tới thành phố A, nghe nói là nhận nhiệm vụ. Người đứng đầu Mafia Ý cũng ở thành phố A.” Âm thanh Lâu Diệc Sâm luôn luôn lạnh lùng, nhưng mà lúc này trong âm thanh lại có một tia quan tâm khó phát hiện được: “Cần anh phái người trợ giúp cậu không?”

Trước đó Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh ở trên núi bị người của Danny đánh lén, Lâu Diệc Sâm cũng có nghe nói. Mặc dù không biết Ngôn Mặc Bạch và Danny có thù oán gì, nhưng mà anh em của mình bị người khác bắt nạt, không cần biết tốt xấu, dù thế nào thì vẫn luôn luôn bao che, đứng ở phía anh em của mình.

Ở nước ngoài, bọn họ đã quen ngang ngược như vậy, bọn họ chính là vương đạo. Cho nên chỉ cần có người tìm mình gây phiền phức, thì đều là lỗi của người đó.

Ngôn Mặc Bạch không khách khí nói: “Vậy để cho Nhậm Phẩm và Lôi Ngao tới đây đi.”

Đoán chừng hai tên nhóc này đã lâu không có luyện tập gì, rảnh rồi tức giận liền chạy tới Châu Phi.

Ngôn Mặc Bạch đang suy nghĩ gọi bọn họ trở về, để bọn họ luyện tay một chút. Nếu như là anh mở miệng thì hai người họ sẽ cò kè mặc cả nửa ngày, nhưng nếu là đại ca mở miệng, vậy thì sẽ khác. Đại ca trong lòng mọi người, vẫn luôn tồn tại như thần vậy, lạnh lùng ít nói, một chữ ngàn vàng, nói một là một, bọn họ mới không dám phản kháng lại.

Ngôn Mặc Bạch đợi lâu cũng không thấy Lâu Diệc Sâm nói lại, liền bổ sung thêm một câu: “Số lượng người bên đây cũng chưa bị thiếu nghiêm trọng, nhưng anh cũng biết bình thường vợ của em thích làm mấy chuyện tự hợp gì đó, bạn bè của cô ấy cũng nhiều, tốp ba tốp năm, mà nghe nói hình như mấy hôm nay có người theo dõi...”

Ngôn Mặc Bạch nói mọi chuyện đang xảy ra, rất biết điều dừng lại.

Quả nhiên bên kia Lâu Diệc Sâm cũng không hề suy nghĩ, lập tức nói: “Anh sẽ gọi bọn họ tới thành phố A giúp cậu.” Dừng một chút, nói tiếp: “Buổi tối anh cũng sẽ ghé qua xem một chút.”

Ngôn Mặc Bạch hết sức trẻ con vui mừng giờ “V” trong lòng nhưng mà trên mặt vẫn tỏ vẻ bình thường nói chuyện với đại ca mình: “Nếu như anh không đi được.....thì cũng không cần tới, có Nhậm Phẩm và Lôi Ngao là được rồi. Mặc dù không có nhiều người, nhưng mà cũng đủ dùng đi?”

“Tên nhóc này, cậu đừng có được voi đòi tiên.” Làm sao Lâu Diệc Sâm không biết tính toán của Ngôn Mặc Bạch? Chỉ là nghĩ đến việc cậu nói có thể làm người khác gặp nguy hiểm, dù là nói dối anh, trong lòng anh vẫn hơi lo lắng, không yên lòng muốn tận mắt sang đây nhìn xem.

Ngôn Mặc Bạch cười hi hi nói: “Không dám không dám! Vậy mấy giờ thì anh đến đây? Em sẽ chuẩn bị sẵn một ít thức ăn cho anh. Mới vừa lấy một ít

nắm Bách Tùng lộ ở bên Ý, anh đến ăn thử một chút!”

Nếu có đại ca giúp đỡ, dù là mười Danny, anh cũng sẽ nhanh chóng tiêu diệt được hết.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Nhìn Lén Phòng Kế Bên

"Mộ Mộ" Vưu Ưu đang chơi bài cùng Vưu Ngư và Tư Mộ, nhưng Tư Mộ không yên lòng, điều này làm cho Vưu Ưu cực kỳ khó chịu, cho nên liền ném bài lên bàn, "Nói đi, thắng tanh được khoan hồng."

Nhìn vẻ mặt u sầu của cô, Vưu Ưu có hỏi cô cũng không nói, luôn để trong lòng, những người bên cạnh cũng phiền theo.

Vưu Ngư cũng học theo dáng vẻ của mẹ, ném bài lên bàn, muốn nghe Tư Mộ nói.

Mẹ con các cô mới học được cách chơi bài, nên chơi cùng Tư Mộ. Kết quả chưa đánh được hai ván hai mẹ con các cô đã hoàn toàn tanh Tư Mộ.

Nhưng mà đây cũng không phải chuyện quanh mình chính đại gì.

Đừng nói trò giỏi hơn thầy mà tanh, rõ ràng Tư Mộ không có tâm trạng để chơi, đây quả thật là đang vũ nhục hai mẹ con cô!

Vưu Ngư nổi giận vỗ vỗ cái bàn, dáng vẻ giống như người lớn, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tư Mộ: "Di Mộ Mộ, di mau thành thật khai báo!"

Thành thật khai báo tại sao lại không để hai mẹ con bé vào mắt! lại thất thần như vậy?

Ách..

Mặc dù ý nghĩ của hai mẹ con khác nhau, nhưng lại có chung sự đặc ý khi thắng đường xử án.

Tư Mộ bị hành động của hai mẹ con này làm sững sốt, sau đó nhìn hai người, đưa tay xoa xoa đầu Vưu Ngư, "Ngoan... con dù đi rồi!"

Vưu Ngư hừ hừ, nghiêng đầu không thèm để ý đến cô.

Vưu Ưu nhìn Tư Mộ không chớp mắt, cho đến khi Tư Mộ không chịu nổi, gờ tay đầu hàng nói: "Được rồi! Hai người tổ tông các cậu, coi như mình thua hai người!"

"Vậy thành thật khai báo, trong lòng cậu đang lo lắng chuyện gì?" Vưu Ưu không chịu bỏ qua, ép hỏi đến cùng.

Tư Mộ cúi đầu, một lát sau nói cho Vưu Ưu biết mình lo lắng điều gì.

"Cậu lo những người đếm đó đến tìm Ngôn Mặc Bạch?" Vưu Ưu khinh thường chế cười: "Cậu lo có hữu dụng không? Cậu cũng không giúp được Ngôn Mặc Bạch! Hơn nữa với năng lực Tiểu Bạch nhà cậu, chắc anh ấy có thể giải quyết được tất cả. Huống chi anh ấy còn có nhiều anh em như vậy, cậu lo gì chứ?"

Vưu Ngư ở bên nghe chẳng hiểu mẹ mình nói gì, nhưng cũng gật đầu phụ họa, theo mẹ mình dạy bảo Tư Mộ.

Vưu Ưu nhìn dáng vẻ con gái mình, bật cười. Chỉ vào con gái mình nói với Tư Mộ: "Cậu xem con gái mình đi, ngày đó cũng bị giật mình nhưng chỉ về nhà ngủ một giấc liền không có gì. Minh thấy cậu chính là bị dọa sợ, một ngày bị răn cấm mười năm sợ đấy thôi. Thật là không có tiền đồ, sống thật uổng phí!"

Vưu Ngư nghe hiểu câu này, ngẩng cái mũi nhỏ lên hừ hừ với Tư Mộ.

Tư Mộ xấu hổ với sự khinh bỉ của hai mẹ con này.

Trong lòng biết rõ là như vậy nhưng vẫn lo lắng! đừng nói là có người muốn lấy tính mạng anh, nếu như bình thường anh bị thương một chút cô cũng rất đau lòng.

Có lẽ thật lòng yêu một người, liền không thể chịu được khi người đó chịu bất kỳ tổn thương nào, nếu như anh ấy có chuyện gì thì bạn cũng khó chịu gấp trăm lần.

"Vậy người đàn ông của cậu đâu? Bây giờ đang ở chỗ nào?" Tư Mộ liếc mắt nhìn Vu U hỏi.

Vu U rồi Vu U còn kiêu căng, hiện tại bị Tư Mộ hỏi một câu như thế liền ỉu xiu như trái cà héo.

"Sao mình biết được?" Vu U rầu rĩ trả lời.

Sau khi cùng Lâu Diệc Sâm và Vu Ngư đến khu vui chơi, Vu U cũng không che dấu quan hệ giữa cô và Lâu Diệc Sâm, mặc dù Lâu Diệc Sâm không nhớ gì, nhưng Vu U không hề dấu giếm, ở trước mặt chị em của mình nói Lâu Diệc Sâm là người đàn ông của cô, mà Vu Ngư cũng không gọi Lâu Diệc Sâm là chú đẹp trai nữa mà trực tiếp gọi là ba. Mới đầu Lâu Diệc Sâm nhướng mày không đồng ý, nhưng không chịu nổi sự quẩn quít của Vu Ngư, gọi nhiều lần anh cũng quen sau đó dần dần cũng tự xưng là ba.

Ang luôn như thế đến không thấy hình đi không thấy bóng, thần long thấy đầu không thấy đuôi. Lần trước anh vội vã biến mất, cho tới bây giờ đã một tuần lễ rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn gọi điện đến, nhưng không nói mình ở đâu, chỉ nói vài chuyện vặt vãnh ngay cả câu "Anh nhớ em" cũng không nói. Sao Vu U không buồn bực được?

Tư Mộ thấy cô như vậy, cũng không hỏi nhiều, chẳng qua là hai người bắt đầu mất to trừng mắt nhỏ, cùng rầu rĩ không vui.

Đột nhiên nghe thấy một âm thanh vang lên, bởi vì hiệu quả cách âm quá tốt, âm thanh kia giống như được truyền đến dưới mười mấy tầng chần, nặng nề, nghe không lớn lắm.

Tư Mộ suy nghĩ gì đó nhìn bức tường bên cạnh, có phải Ngôn Mặc Bạch xảy ra chuyện gì không?

Vu U thấy cô lại bắt đầu lo lắng, liền nheo mắt cô, bắt cô nhìn mình. Tay thì vỗ vỗ lên mặt cô, nói: "Hiện giờ cậu đang mang thai, lại suy nghĩ lung tung như vậy, cẩn thận không tốt cho đứa trẻ."

Tư Mộ giật mình, vội vàng đẩy tay Vu U ra, thu lại vẻ mặt lo lắng, miễn cưỡng nở nụ cười, "Mình biết, coi như vì bảo bảo, mình muốn thật vui vẻ, không nghĩ gì hết."

"Vậy mới đúng!" Vu U thỏa mãn gật đầu, nói xong đột nhiên nghĩ đến gì đó, liếc nhìn con gái của mình, nói với Tư Mộ: "Không bằng chúng ta kết sư gia đi!"

Vu U hưng phấn lôi kéo tay cô nói: "Cậu xem, cậu và Ngôn Mặc Bạch đều rất đẹp, nhất định con của hai người cũng rất đẹp. Vu Ngư nhà mình cũng không kém, có thể xứng với con trai cậu! Cậu thấy thế nào?"

"Vậy nếu sinh con gái thì sao?" Tư Mộ liếc nhìn Vu U lạnh lạnh nói. Cũng có thể sinh con gái, mặc dù cô vẫn hy vọng có thể sinh con trai, nhà họ Ngôn cũng cần cô sinh con trai, nhưng chuyện này cô không thể quyết định được.

"Vậy để chúng là bách hợp!" Vu U vô cùng vô cùng vỗ bàn, làm Tư Mộ sợ đến nỗi xém nữa ngã từ trên ghế xuống.

Trời ơi, khẩu vị nặng như vậy sao?

Nhưng cô không thể đồng ý, nếu thật sự sinh con gái... nhất định cô không cần giới tính của con không bình thường? Cô không cần!

Liếc Vu U một cái, ngậm miệng không nói gì nữa.

"Này, suy nghĩ lại đi! Chẳng lẽ cậu không cảm thấy rất tình cảm sao?" Một tay Vu U nheo mắt con gái mình, một tay quơ quơ trước mặt Tư Mộ.

Tư Mộ lập tức ôm cách xa Vu U năm bước, khẩu vị của người này thật biến thái! Con gái nhà mình cũng hại.

Lúc Tư Mộ đến đây cũng hơi trễ, hơn nữa Ngôn Mặc Bạch cũng không đến đón cô. Trước đó Ngôn Mặc Bạch đã dặn, cô không được ra ngoài chơi một mình, vậy cô có thể đến tìm anh không?

Vu Ngư chơi mệt rồi, đang ngủ trên giường. Ban ngày theo Vu U đi dạo phố, buổi tối lại chơi với Tư Mộ lâu như vậy, tất nhiên sẽ mệt.

Gần đây Tư Mộ rất thích ngủ, cho nên đến giờ này cũng mệt mỏi ngáp dài.

"Nếu mệt thì ngủ lại đây đi." Vu U cũng mệt, tắm rửa sạch sẽ đi ra ngoài nhìn thấy Tư Mộ ngáp liền nói.

Tư Mộ lắc đầu, "Không được, để mình gọi điện hỏi Ngôn Mặc Bạch xem khi nào thì anh ấy xong việc."

Vừa nói vừa cầm điện thoại bàn trong phòng gọi cho Ngôn Mặc Bạch.

Điện thoại đổ chuông hai tiếng đã bị Ngôn Mặc Bạch tắt máy, sau đó vang lên tiếng gõ cửa.

Lúc trước Ngôn Mặc Bạch ở trong phòng vừa xử lý tài liệu, vừa chờ điện thoại của Tiểu Cửu. Nhưng lại không nhận được cuộc gọi nào, nhưng anh lại nhận được điện thoại của đại ca. Ngôn Mặc Bạch không nghĩ tới đại ca gọi đến nhanh như vậy, chắc lo cho hai mẹ con ai đó!

Vừa mới gác điện thoại của đại ca, chuẩn bị đi đón bà xã về nhà, điện thoại liền đổ chuông.

Hiện tại đã hơn mười giờ tối, bình thường giờ này cô đã ngủ, chắc hiện tại không ngủ được mới gọi điện cho anh.

Lúc Tư Mộ mở cửa thì thấy Ngôn Mặc Bạch đứng ngoài cửa.

Ánh đèn màu da cam ngoài hành lang chiếu lên gò má anh, kiến khuôn mặt anh nhiễm một màu vàng ấm áp, càng làm nổi bật vẻ đẹp trai của anh.

"Sao giờ anh mới đến?" Tư Mộ bước hai bước, tiến vào lòng ngực anh, hai tay ôm eo anh, giọng nói có chút tủi thân.

Ngôn Mặc Bạch vuốt vuốt tóc cô, khẽ cười nói xin lỗi, thật ra thì anh rất đau lòng. Nhất là khi thấy dáng vẻ ngoan ngoãn ôm anh, ở trong ngực anh làm nũng, khiến lòng anh mềm như nước.

"Mệt sao?" Cúi đầu hôn cô, hơi khom người xuống bế cô lên, vừa mới chuẩn bị về phòng, thì thang máy cách đó không xa "Đình" một tiếng mở ra.

Ngôn Mặc Bạch nghe tiếng quay đầu lại, quả nhiên đại ca đến. Anh gật đầu với người kia, cười đến ý vị thâm trường.

Mà Tư Mộ thấy Lâu Diệc Sâm liền tròn mắt.

Thật là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến!

Vưu Ưu thấy Ngôn Mặc Bạch đến đón Tư Mộ đi, chờ Tư Mộ đi ra ngoài, liền định đóng cửa đi ngủ. Mới vừa khoát tay nói ngủ ngon với Tư Mộ, nghiêng người thì thấy người kia đi từ thang máy ra, trái tim không không chế được đập rất nhanh.

Người thấy đầu không thấy đuôi cuối cùng cũng xuất hiện!

Vưu Ưu tựa vào cửa, cắn môi, nhìn anh chằm chằm. Nhìn vẻ mặt anh không đổi chào hỏi với Ngôn Mặc Bạch, mặt không đổi sắc dặn những vệ sĩ phía sau, sau đó mặt không đổi sắc nhàn nhã đi đến trước mặt cô... Nhìn cô một cái thật sâu, đột nhiên nhú nhú mày nói: "Chặn ở cửa là không muốn cho anh vào phòng sao?"

Giọng nói trêu chọc làm Ngôn Mặc Bạch vẫn còn ôm cô vợ nhỏ chưa đi thiếu chút nữa té lăn trên đất.

Ngôn Mặc Bạch nước mắt rơi đầy mặt, thì ra địa ca nhà mình nói đùa cũng lạnh như vậy!

"Bã xă chúng ta về phòng ngủ thôi!" Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ, quyết định về phòng mình, anh không dám nán lại dù chỉ một giây đồng hồ, khí thế đại ca quá mạnh, anh không dám ở lại làm bóng đèn.

Lúc Tư Mộ được Ngôn Mặc Bạch ôm về phòng, lên nhìn Vưu Ưu, quả nhiên thấy cô ấy đỏ mặt, tránh sang một bên để Lâu Diệc Sâm vào phòng.

Tư Mộ cắn lỗ tai Ngôn Mặc Bạch nhỏ giọng nói: "Anh đoán xem đêm nay phòng bên cạnh có trình diễn một màn nóng bỏng không?"

Ngôn Mặc Bạch lão đảo một cái, ôm chặt người trong ngực, người kia là đại ca của mình, sao anh dám tùy tiện đoán chuyện của người ta? Nhưng mà sau khi đến phòng mình, sau khi dùng chân đá cửa ra, Ngôn Mặc Bạch nói nhỏ: "Chắc sẽ có!"

Phốc-- (từ tượng thanh)

Đây là câu trả lời gì đây?

Như vậy không thể xác định.

"Nếu không, chúng ta đi nghe lén đi!" Tư Mộ cười như tên trộm.

Ngôn Mặc Bạch cảm thấy da đầu tê dại, quay đầu không để ý đến cô. Đặt bà xã lên ghế sofa, chỉnh máy điều hòa ấm hơn, sau đó nói với cô: "Cởi quần áo, anh ôm em đi tắm."

"Hiệu quả cách âm ở đây rất tốt, nếu nói nghe lén là điều không thể." Tư Mộ ngẩng đầu nhìn Ngôn Mặc Bạch, lại tiếp tục nói: "Nếu không, chúng ta khoan một cái lỗ, nhìn lén được không?"

Tư Mộ chỉ nói đùa thôi, lại làm Ngôn Mặc Bạch sợ toát mồ hôi lạnh. Nghĩ đến người đàn ông ở cách vách, Ngôn Mặc Bạch phát run từ chân đến đầu.

Anh chỉ dùng hai ba động tác là lột cô sạch trơn, may mà lò sưởi đủ ấm, không lo cô sẽ bị lạnh. Ôm cô đi vào phòng tắm.

"Này! Cho chút ý kiến đi! Anh thấy ý tưởng này thế nào?" Hai tay Tư Mộ giữ đầu anh lắc lắc.

"Chẳng ra sao cả!" Lạnh lùng nói ra bốn chữ chặn miệng cô lại.

Thật ra Ngôn Mặc Bạch muốn nói đó là câu nói sĩ nhục..., vậy chết như thế nào cũng không biết! Cho nên muốn bà xã yên tĩnh cách tốt nhất là làm cho đầu cô ấy không nghĩ đến vấn đề này nữa!

"Ô ô ô, thật nhảm chán!" Tư Mộ bị anh chặn họng, liền không vui nói.

"Nếu như em thấy nhảm chán, vậy chúng ta làm chút chuyện thú vị đi." Ngôn Mặc Bạch đặt cô ở dưới vò sen, để nước ấm xối lên người cô, mà tay của anh cũng mon trớn trên da thịt cô.

Vì mang thai nên thân hình của cô tròn hơn, sờ rất đã. Miệng thì Ngôn Mặc Bạch nói tắm cho cô nhưng thực tế là quang chân đại ăn đậu hũ của cô, còn yêu thích không buông tay.

Lúc trước Tư Mộ không biết, tắm bồn mất lần, sau đó đi bệnh viện, bác sĩ nói những điều cần chú ý, trong đó có không thể tắm bồn, phải tắm vò sen, nước không thể quá nóng, không thể tắm quá lâu, nếu không sẽ ảnh hưởng đến bào thai. Những điều này Tư Mộ nhớ rất rõ, và luôn nghiêm khắc tuân thủ.

Mất thấy Ngôn Mặc Bạch đốt lửa trên người, tiếp tục như vậy chắc phải tắm hai tiếng mới xong. Cho nên cô đẩy đẩy anh ra nói: "Đừng làm loạn, bác sĩ nói thời gian tắm không thể quá dài."

Ngôn Mặc Bạch gạt đầu, được rồi, thời gian tắm không thể quá dài, vậy thì trên giường tiếp tục!

Hai ba cái đã giúp cô tắm sạch sẽ từ đầu đến chân, dùng khăn tắm mềm lớn bao chặt cô lại, ôm cô ra ngoài đặt lên giường. Còn mình thì đi vào phòng tắm để tắm, mấy phút sau liền đi ra ngoài.

"Bà xã, lò sưởi trong phòng bật lớn như vậy, em mặc nhiều như thế không thấy nóng sao?" Ngôn Mặc Bạch lau tóc, nhìn thấy người trên giường anh liền muốn xông lên lột sạch cô. Mới tắm xong đã mặc đồ ngủ, hơn nữa lại là bộ bảo thủ.... Đây là cố ý ép anh không được ăn cô sao? Nhưng mặc rồi có thể cởi, sau khi cười ra chính là cái người thom ngào ngạt kia.

Cho nên Ngôn Mặc Bạch ném khăn trên tay đi, ba bốn bước đã chạy đến bên giường, giật chăn ra, đưa tay lên kéo cô vào ngực, tay trên người cô di chuyển mấy cái, cô liền trần như nhộng, mà cô vẫn còn mờ mịt không biết làm sao.

Ngôn Mặc Bạch có lòng tốt néo ngực cô mấy cái, giọng nói cũng dịu hơn mấy lần: "Bà xã, như vậy có phải thoải mái hơn không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Ai Ăn Ai? (Lâu Diệc Sâm Và Vưu Ưu)

Bên này Ngôn Mặc Bạch khí thế ngất trời, cả phòng kiều diễm. Mà phòng 1817 bên cạnh cũng náo nhiệt không kém.

Lúc Vưu Ưu bị Lâu Diệc Sâm nửa ôm nửa kéo vào phòng, ngay cả cửa phòng đóng như thế nào cô cũng không biết. Trái tim cuồng loạn muốn bay ra khỏi ngực, cô ở gần anh quanh mũi đều là mùi hương dễ ngửi của anh.

Vưu Ưu hoa mắt ngửi, người đàn ông này, mặc kệ năm năm trước hay năm năm sau, đều làm cô kim lòng không được mà mê muội, hoàn toàn bị khống chế, rõ ràng anh cao ngạo, không cho người khác đến gần, nhưng mà cô vẫn động tâm.

Tình yêu là cái gì? Trước kia Vưu Ưu cho rằng liều lĩnh là yêu, cam tâm tình nguyện giao ra mọi thứ, bây giờ mới hiểu rõ hơn, đó chính là không thể không có anh. Mặc kệ anh yêu hay không yêu, có nhớ cô không, cô quanh đi quẩn lại năm năm, luôn cho rằng tim mình đã nguội lạnh, nhưng chỉ cần anh lơ đãng xuất hiện trước mặt mình, tim của cô lại không ngừng nảy mầm.

Vưu Ưu bị anh ôm, bàn tay ở trong tay áo choàng tắm rộng rãi kia, nắm lại rồi buông lỏng, buông lỏng rồi lại nắm lại, thậm chí mình vô số lần, Vưu Ưu, may thật con mẹ nó bị anh coi thường!

Nhưng mà, bị coi thường thì thế nào?

Cô động lòng!

Cô chính là động lòng!

Cô hận không được lập tức đẩy anh lên giường, hung hăng giày xéo.

Dĩ nhiên, nếu như không có con gái ở đây...

Hoặc là nếu con gái không chỉ mới năm tuổi nhưng tư tưởng lại thành thực như vậy....

Nhưng mà khi nhìn thấy vẻ mặt Vu Ngu từ kinh ngạc chuyển sang mừng rỡ, cuối cùng hét to chạy đến ôm Lâu Diệc Sâm, Vu Ưu triệt để xóa đi ý nghĩ đêm nay đại chiến 300 hiệp với Lâu Diệc Sâm.

"Vu Ngu, không phải con đã ngủ sao? Mặc quần áo mỏng như vậy xuống giường, coi chừng bị cảm lạnh nương sẽ không để ý đến con." Vu Ưu đâm đầu cái đầu nhỏ của con gái đang núp trong ngực Lâu Diệc Sâm, hung ác nói.

Mặc dù lúc này Lâu Diệc Sâm không nói, nhưng thấy Vu Ngu đang bị cô chỉ trích, hay cái đầu nhỏ trong ngực anh chị cô đâm đâm, khiến tim anh cũng mềm, hô hấp cũng không thông.

"Nhưng mà, người ta muốn chơi cùng cha mà!" Vu Ngu núp trong ngực Lâu Diệc Sâm làm nũng, giọng nói non nớt từ trong ngực anh truyền ra, làm anh vừa đau lòng vừa vui mừng.

Giương mắt nhìn Vu Ưu một cái, đáng người cô rất nhỏ, cả người giống như chiu tot vào áo tắm rộng rãi, cơ thể rất nhỏ, mang theo hương sữa tắm, tròng mắt đen của anh lóe lóe, trầm thấp nói: "Em mệt rồi ngủ trước đi, anh chơi với con một lát."

Anh vừa nói như thế Vu Ưu hơi luống cuống vịn vẹo ngón tay.

Trong phòng chỉ có một cái giường, mặc dù rất lớn, ba người ngủ vẫn rộng, nhưng vào năm năm trước sau khi xa cách, hai người chưa từng ngủ chung giường, cho dù ba người cùng đi chơi, cũng không ngủ chung, cũng phát sinh bất cứ chuyện gì. Tuy người ngoài nhìn vào có chút mập mờ nhưng cũng chỉ là mập mờ thôi!

Lâu Diệc Sâm nhìn đáng vẻ mặt tự nhiên của cô, cũng không nói gì, chỉ chuyên chú chơi với người trong ngực.

Vu Ưu lúng túng đứng trong chốc lát, sau đó bất đắc dĩ bò lên giường, chui vào trong chăn. Ở trước mặt anh, cô cũng không dám cởi áo tắm, cho nên cô quấn chặt chăn như cái bánh chưng, không thấy tự nhiên cũng không thoải mái.

Lúc ban ngày Vu Ngu chơi một ngày, buổi tối lại chơi cùng Tư Mộ nên rất mệt. Mới vừa rồi chỉ ngủ một chút, giống như theo giấc quan thứ sáu mà tỉnh lại, chơi cùng Lâu Diệc Sâm một lát đã không chống đỡ được.

Lâu Diệc Sâm vốn lạnh lùng, coi như chơi cùng Vu Ngu anh cũng không nói nhiều, đã số đều là bé lú lú nói không ngừng. Một mỗi cả ngày, nên chỉ lú lú nói trong chốc lát đã ngủ mất.

Lâu Diệc Sâm bế đứa bé trong ngực đến cạnh Vu Ưu, động tác nhẹ nhàng sợ đánh thức bé, giống như đang đối với một bảo vật quý giá trên đời.

Sau khi đặt Vu Ngu lên giường, Lâu Diệc Sâm liền xoay người vào phòng tắm, tự nhiên đi tắm.

Khi anh vào phòng tắm đột nhiên nghĩ đến Vu Ưu nghĩ đến anh không mang gì cả, áo tắm cô đã mặc, khăn tắm cũng ở ngoài. Nói cách khác, sau khi Lâu Diệc Sâm tắm xong không có gì mặc cả.

Vu Ưu nhắm mắt lại nằm trên giường một lát, nghĩ thầm lát nữa anh sẽ không trần truồng đi ra chứ?

Mặc dù bức tranh mỹ nam khiến người khác chảy nước miếng, thậm chí chảy máu mũi, nhưng anh là Lâu Diệc Sâm, nếu ở trước mặt anh dễ dàng chảy nước miếng hoặc là chảy máu mũi, không phải chứng tỏ mình rất hèn mọn thậm chí thấp kém như một hạt bụi sao?

Mặc dù trái tim đã sớm muốn hành động, nhưng lý trí và tôn nghiêm vẫn còn, cô không cho phép mình bị coi thường.

Suy nghĩ một chút, Vu Ưu rời giường, lấy đồ ngủ được đặt một bên từ trước, mặc vào rồi cầm áo choàng tắm cho anh.

Động tác của cô rất nhẹ và chậm, sợ đánh thức Vu Ngu.

Sau khi thay xong, rón rén đi đến phòng tắm, gõ nhẹ cửa, nói nhỏ: "Trong phòng tắm không có áo tắm và khăn tắm, anh cũng không mang đồ đến, mặc tạm cái này được không?"

Vừa nói xong liền mở cửa phòng tắm nhìn vào trong. Hơi nước lượn lờ, ánh đèn mờ mờ, vóc người to lớn của anh như ẩn như hiện trong nước.

Vóc người đẹp như vậy, liếc mắt nhìn sẽ làm cho cô muốn vọng động. Thậm chí ngay cả khi cô nhắm mắt lại bóng dáng vẫn hiện rõ mồn một trong đầu.

Vu Ưu nhắm mắt cúi đầu không dám nhìn nữa, sợ nhìn nhiều thêm chút nữa sẽ liêu lĩnh xông vào, sau đó đánh về phía anh.

Yên lặng nuốt nước miếng một cái, cái tay cầm áo đưa vào bên trong, giọng nói khàn khàn ngay cả đến cô cũng không nghe được: "Này! Cầm lấy!"

Mặc dù định nhắm mắt không nhìn và đã cúi thấp đầu xuống, nhưng mà Vu Ưu vẫn không nhịn được hé mắt nhìn nén.

Trời ơi, sao đáng người anh lại đẹp như vậy!

Hoảng hốt nhìn thấy anh đưa tay ra nhận lấy áo tắm, nhưng một giây sau, tay của mình bị anh nắm chặt, dùng sức lôi kéo, cả người của cô lao vào trong nước, xuyên qua tầng tầng hơi nước, lướt qua một mảnh mỏng lung, đụng vào ngực anh.

Lúc anh đưa tay Vuư Ưu cũng đoán được anh sẽ kéo mình vào, quả nhiên sự việc không ngoài dự đoán.

Sau khi Lâu Diệc Sâm kéo cô vào, đưa tay che miệng của cô, phòng ngừa cô hoảng sợ hét lên, sẽ làm Vuư Ngư tình.

Nhưng mà chuyện lại không giống như những gì anh dự tính, bởi vì Vuư Ưu không chút kinh ngạc, lại càng không hét lên.

Lúc bỏ nhào vào trong lòng anh, cho dù miệng bị anh che lại, nhưng đôi tay vô cùng tự nhiên cuốn lên hông anh, cơ thể cũng giống như rắn nước, cuốn chặt lấy anh, dây dưa cọ sát lẫn nhau.... Thậm chí cô còn không quên đưa chân ra phía sau đóng cửa lại.

Trong cặp mắt luôn luôn lạnh lùng của Lâu Diệc Sâm hiện lên vẻ kinh ngạc, khi tay cô đặt ở hông anh bắt đầu vuốt ve, Lâu Diệc Sâm hít sâu một hơi, cúi đầu cắn cái cổ non mềm của cô, trong mũi và miệng đều là mùi thơm tho ngọt ngào.

Anh dùng lực không lớn, tuy nhiên nó đủ để Vuư Ưu rên ra tiếng.

Vuư Ưu là lưỡi liếm lòng bàn tay đang che miệng mình, lập tức anh giống như chạm phải điện, nhưng chóng rút tay ra.

Hơi nước lượn lờ bên trong phòng tắm, dưới ánh đèn màu da cam, không khí mập mờ càng nóng lên.

Tiếng rên của cô không lớn, nhưng hình như nó có thể làm phòng tắm quay vòng, quay đến nỗi làm anh say theo.

Vuư Ưu mặc bộ đồ ngủ tơ tằm, cổ chữ V vốn rộng, vừa rồi lại dây dưa, khiến nó lệch trái lệch phải, hình như Lâu Diệc Sâm có thể nhìn thấy cảnh xuân đang ngoác tay với anh.

Mà cô lại ngơ ngác, ngẩng mặt lên nhìn, mắt to giống như có hơi nước bao phủ, sáng ngời, đáng vẻ ngây thơ thuần khiết giống như cô gái chưa biết rõ sự đời.

Đầu Lâu Diệc Sâm "Oanh" một tiếng, nhắm mắt lại trong đầu hiện lên vô số hình ảnh, tốt đẹp ngây ngô trẻ tuổi, cuối cùng bóng dáng ấy lại trùng với người trước mắt.

Bọn họ, thật là đã từng quen biết nhau sao?

Người con gái trẻ tuổi trong đầu anh là cô sao?

Lâu Diệc Sâm còn chưa làm rõ suy nghĩ của mình, thất lưng tiếp tục bị một đôi mềm mại mềm mại ôm chặt.

Vuư Ưu nhích tới gần anh, mặt dán trước ngực của anh, không đợi anh kịp phản ứng đã kéo đầu anh xuống, nhắm ngay môi anh hung hăng mút lấy cái, cho đến khi nghe thấy tiếng rên của anh, cô mới ngửa đầu nhìn anh.

"Lâu Diệc Sâm, anh nói mau, anh muốn em sao?" Giọng nói của Vuư Ưu giống như hơi nước, Lâu Diệc Sâm nghe không rõ, hoặc anh đã sớm say rồi không đủ tỉnh táo để nghe rõ.

Vuư Ưu lại hỏi thêm lần nữa.

Từ lúc vào cửa, Lâu Diệc Sâm chỉ nói với cô mỗi một câu, "Em mệt rồi ngủ trước đi, anh chơi với con một lát." Giọng nói lạnh như băng giống như mặt anh vậy. Vuư Ưu thâm hừ hừ trong lòng, anh chơi với con gái, còn em thì sao?

Sau khi cô vào phòng tắm, anh chưa nói câu nào, đầu tiên là kéo cô vào, mặc dù là cô chủ động quấn lấy anh, nhưng anh cũng không tiếp tục động tác vừa nãy nữa.

Vuư Ưu cực kỳ khó chịu!

Cho nên cô chủ động nhích tới gần anh, nỗ lực mê hoặc anh, đợi đến khi hô hấp dồn dập, cô hỏi, anh muốn em sao?

Thật ra thì, cô nghĩ nah sẽ nói, anh muốn em, rất muốn!

Nhưng Lâu Diệc Sâm là ai? Thân là đại ca hắc đạo, sao ngay cả tự chủ trong việc này cũng không có?

Anh nhếch môi, đưa tay ôm lấy cô, trên mặt nở một nụ cười yêu nghiệt. Miệng khê mở, giọng nói trầm thấp mê hoặc: "Nếu như, anh không nói?"

Sau đó ngón tay xoa môi cô hai cái, cúi đầu hút lấy môi đỏ mọng của cô.

"Vậy em nói, em anh muốn em được không?" Vuư Ưu bị hôn đến thân thể xụi lơ thành nước dựa vào ngực anh, Lâu Diệc Sâm lùi lại, môi vẫn dán lên môi cô, giọng nói lạnh lùng, nhưng hơi thở nóng bừng phun lên mặt cô, phun đến nỗi tim cô cũng nóng, chỉ có thể vô ý thức gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Ông Xã, Đi Nhanh Về Nhanh, Trở Về Tái Chiến

Vào lúc Ngôn Mặc Bạch và Lâu Diệc Sâm đều đang nhiệt huyết sôi trào thì Tiểu Cửu gọi điện thoại qua.

Đầu tiên gọi cho Ngôn Mặc Bạch, lúc đó Ngôn Mặc Bạch vừa hoàn thành một trận chiến, đang mài thương chuẩn bị trận chiến thứ hai thứ ba thì điện thoại ngoài phòng khách vang lên.

Chuông điện thoại di động của Ngôn Mặc Bạch là một bài hát tiếng Anh rất đòi trụ rất bạo lực, là Booty Music do Tư Mộ cài đặt. Hơn nữa âm thanh chuông được cài to dần.

Khi tiếng chuông vừa mới vang lên, đôi tai nhạy bén của Ngôn Mặc Bạch cũng đã nghe được, nhưng anh xem như không nghe thấy tiếp tục vui đùa lên xuống, tiếng chuông lớn dần, Tư Mộ nghe được.

Hồ hấp khàn khàn thở gấp đẩy người phía trên cô: “Điện thoại kêu——”

Tư Mộ bị anh ép buộc thật sự đã rất mệt, hiện tại điện thoại vang lên, cô ước gì anh lập tức rời khỏi người cô đi qua nhận điện thoại.

Ngôn Mặc Bạch ảo não nhủ nhủ mây, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi mắng người gọi điện thoại tới ngược đáy lên trời, nhưng cơ thể còn ở trên người Tư Mộ không chịu xuống dưới.

Tư Mộ đẩy đẩy anh, hành động này tác động tới bộ phận đang chôn trong cơ thể Tư Mộ của Ngôn Mặc Bạch, không ngờ tiếng chuông bên ngoài kích tình đến thế, Ngôn Mặc Bạch đỏ mặt phập phồng, ép buộc Tư Mộ tới thiếu chút nữa thì ngắt đi.

Sau khi hưng hăng vài cái, Ngôn Mặc Bạch mới thở gấp rút ra, hôn hôn cái trán hơi ẩm của Tư Mộ, sau đó xoay người xuống giường, nghênh ngang đi ra phòng ngủ, lúc này mới đi phòng khách nghe điện thoại.

Đoạn đường này mặt Ngôn Mặc Bạch đều tối sầm, trong lòng nghĩ khi nhận lấy điện thoại thì sẽ nắng người bên kia một tràng, nên biểu tình trên mặt đương nhiên sẽ không có tốt rồi.

Nhưng tới khi nhận điện thoại, vừa nhìn tên hiển thị người gọi, thấy là điện thoại của Tiểu Cửu, vẻ mặt Ngôn Mặc Bạch thay đổi, oán khí chưa thỏa mãn dục vọng vừa rồi tích tụ lại, mà toàn bộ lệ khí trên người khai hóa toàn bộ.

“Tra được người ở đâu rồi sao?”

Tiểu Cửu hạ thấp giọng: “Đại ca, em dẫn theo mười mấy anh em theo dõi Dany ở hội sở ‘Caesar’. Bên người anh ta dẫn theo gần 50 người, ‘Caesar’ đã bị bọn họ đặt bao hết rồi.”

Hội sở ‘Caesar’ là chỗ ăn chơi xa hoa tiêu phí của thành phố A, mới vừa khai trương không đến một tháng, trang hoàng xa hoa, nghe nói là sản nghiệp của một tiểu điền chủ thành phố A.

Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh một tiếng “Tôi lập tức dẫn người qua, cậu ở bên đó theo dõi, đừng để bọn họ chạy mất.”

Tốt nhất là đặt bao hết, miễn cho tai vạ vô tội!

Chỉ có điều ông chủ ‘Caesar’ phải chịu chút thiệt thòi, lúc này vừa mới trang hoàng tốt, buôn bán chưa được một tháng, lần này tất nhiên là một phen ác chiến với nhau, đến lúc đó cả phòng xa hoa cũng đều hóa thành tro bụi, ít nhất cũng phải bị phá thành một mảng hỗn độn.

Ngôn Mặc Bạch dặn dò Tiểu Cửu bên kia theo dõi sát, sau đó lập tức cúp điện thoại.

Tiếp đó lại gọi điện cho Lôi Ngao và Nhậm Phẩm.

Hai người này vừa từ châu Phi bị gọi chạy suốt đêm trở về, huy động phi cơ trực thăng bay như hỏa tiễn trở về, vừa mới đáp xuống đất, đã nhận được điện thoại của Ngôn Mặc Bạch, hai người sát quyền mài chường chuẩn bị đánh một trận lớn. Đi theo phía sau là thủ hạ tinh anh của bọn họ.

Khi Lâu Diệc Sâm gọi điện thoại cho bọn họ, liền nói cho bọn họ, lần này thành phố A tụ hội rất nhiều sát thủ quốc tế, bọn họ cũng không dám xem thường.

Sau đó Ngôn Mặc Bạch chỉ thị kêu bọn họ trực tiếp đến quảng trường bên cạnh chờ anh và Lâu lão đại.

Quảng trường chỉ cách hội sở “Caesar” mấy trăm mét, vị trí như vậy đã có thể theo dõi được húc đi của bọn hắn, cũng sẽ không thể bởi vì tiếp cận gần quá mà bị phát hiện.

Lôi Ngao một tay cầm điện thoại, trên mặt cười cười gật đầu xác nhận, bàn tay còn lại buông xuống, nắm lại tạo thành tiếng rắc rắc. Cậu cũng đã gấp gáp muốn chiến đấu lắm rồi.

Ngôn Mặc Bạch cúp điện thoại với Lôi Ngạo, tay vuốt vuốt thái dương, liếc mắt về phía trong tường, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua, sau đó lại gọi điện thoại.

Bên kia khi Lâu Diệc Sâm và Vu U đang triển miên nồng nhiệt thì điện thoại Lâu Diệc Sâm vang lên.

Hai người đang ở trong phòng tắm, mà khi Lâu Diệc Sâm đi vào phòng tắm cũng mang điện thoại vào để trên bồn tắm ngay chỗ anh có thể với tay tới.

Điện thoại vang lên, giống như lo lắng tiếng chuông sẽ âm ỉ đến cô gái nhỏ đang ngủ bên cạnh, anh không để ý vừa mới hăng say luật động trong thân thể cô gái nhỏ, cổ nén khó chịu ngừng lại, nhanh chóng đi nghe điện thoại.

Về mặt không bao giờ thay đổi, khó có khi xuất hiện vẻ mặt ảo não.

Hai chân Vu U quần ngang hông của anh, đôi tay suy yếu ôm vòng qua cổ anh, bọn họ vừa mới mãnh liệt, khiến cho cô đến giờ vẫn còn chưa thoát khỏi dư âm, thân mình còn đang rung động.

Mà một tay Lâu Diệc Sâm nâng cái mông giữ cho cô không ngã xuống, một tay giữ điện thoại.

Cánh tay Lâu Diệc Sâm vô cùng có lực, một tay có thể nâng được vật một trăm ba mươi kilogam, nhưng khi Vu U không cẩn thận vô tình cọ xát phía dưới, xem chút thì anh đã đẩy Vu U ngã xuống đất, anh vội vàng xoay người đặt cô trên bồn rửa tay, hai người dính sát vào nhau.

Lần này ngừng thôi, Lâu Diệc Sâm nghĩ, nhưng khi anh vừa mới nhận điện thoại còn chưa kịp mở miệng, chính anh đột nhiên lại hít mạnh một cái, còn mang theo kêu rên ần ần, thanh âm cực kì mất hồn, Ngôn Mặc Bạch ở đầu bên kia điện thoại đều nghe thấy rất rõ ràng.

“Ừm...” Lâu Diệc Sâm ôm cái mông của cô nâng lên cao, con ngươi nặng nề nhìn về phía cô: “Đừng loạn!”

Hai chữ mang theo ý tứ đe dọa cùng cảnh cáo, mà khi giọng của anh khàn khàn như vậy, cũng là lúc động tình cũng chiều tới cực hạn.

Vu U vô cùng oan ức ngửa đầu, mắt to nhìn anh, cô loạn khi nào chứ?

Bồn rửa tay bằng đá cẩm thạch lạnh lẽo thấu xương, lúc này thân hình non mềm của cô tiếp xúc trên đó, cũng cảm thấy luồng hơi lạnh chui vào cốt tủy. Cô không để ý theo bản năng mới rụt một chút mà thôi, nóng đến lạnh đi như vậy cũng không biết thường thức sao?

Lâu Diệc Sâm lấy áo tắm ở kệ bên bồn rửa tay, mặc vào cho cô.

Một loạt động tác của anh vừa kéo vừa lắc, hai người đều cắn răng chịu đựng, cho dù rất mất hồn, nhưng vẫn không lên tiếng.

Ngôn Mặc Bạch vẫn ở phòng khách phòng 1818, hết sức kiên nhẫn mỉm cười cầm điện thoại, đợi gần hai phút, mới nghe thấy giọng nói lạnh như băng của đại ca mình: "Nói!"

Một chữ ngắn gọn lạnh như băng, nhưng mà Ngôn Mặc Bạch vẫn nghe thấy hơi thở nóng như lửa. Thầm vui mừng, thậm chí còn có ý nghĩ biến thái "Tôi không thể thoải mái đi ngủ thì người khác cũng đừng mong được ngủ thoải mái."

Dĩ nhiên anh không dám tiết lộ tâm tình mình lúc này, cho nên trầm giọng nói: "Đại ca, mới nhận được tin tức, đã tra được tung tích của Dany...."

Khó có khi Lâu Diệc Sâm bộc lộ cảm xúc ra ngoài, đôi mắt như muốn phun lửa, oán hận siết chặt điện thoại di động, nếu như Ngôn Mặc Bạch ở trước mặt anh... anh nhất định sẽ xem di động là viên gạch, đập mấy cái lên đầu tiểu tử này.

Chỉ là một Dany, khiến cậu ta hơn nửa đêm rồi cũng quấy rầy chuyện tốt của anh, cầu xin giúp đỡ.

Thật là không có tiền đồ!

"Một Dany cậu cũng không lo được?" Lâu Diệc Sâm cắn răng nghiêng lợi hít sâu vài hơi mới nói tiếp: "Không phải đã kêu thẳng tư thẳng năm quay về sao?"

Anh rất tức giận, Vu U nghe thấy vậy, biết anh có việc gấp, cho nên vội đẩy anh ra, để anh đi làm chuyện của mình.

Cô mới đẩy một chút, Lâu Diệc Sâm cũng động, cái bẹn chắc kia đụng đến thật sâu khiến cô phát run.

Vu U nào dám cử động loạn nữa.

"Bên cạnh Dany có gần năm mươi người, còn có quan hệ với hắc đạo thành phố A, hơn nữa có rất nhiều sát thủ ở cạnh, Mafia cũng có, đại ca.... em vì chắc chắn mới mượn người của anh, anh cũng biết, mấy người bên cạnh anh đều lấy một địch trăm, chúng ta sẽ tốc chiến tốc thắng." Ngôn Mặc Bạch nói.

Thế lực hắc đạo thành phố A họ không để vào mắt, những thứ đó chỉ là con kiến, nhưng một đàn kiến có thể làm vỡ đê, huống hồ còn mấy tên sát thủ hạng nhất kia, Ngôn Mặc Bạch muốn tốc chiến tốc thắng.

Về phần Mafia, Ngôn Mặc Bạch không điều tra nguyên nhân tại sao bọn họ xuất hiện tại thành phố A. Cũng chưa biết là địch hay là bạn, vẫn đề phòng thì tốt hơn.

Mà mấy vệ sĩ bên cạnh Lâu Diệc Sâm, trừ Lâu Diệc Sâm thì không ai sai họ được, hơn nữa họ đang ở bên cạnh Lâu Diệc Sâm. Giống như hiện tại chắc chắn mấy người kia đang xếp hàng trước cửa 1817 để gác cửa.

Ngôn Mặc Bạch muốn mượn người, vậy nhất định phải mời được đại ca của mình ra mặt.

Lâu Diệc Sâm nghe vậy thâm khinh bỉ Ngôn Mặc Bạch từ đầu đến đuôi.

Ngôn Mặc Bạch mới không cần đại ca khinh bỉ đâu, trong lòng rất vui, mặc dù bên kia không nói gì đã cúp điện thoại, nhưng anh biết đại ca đã đồng ý.

Xoay người quay về phòng ngủ, Tư Mộ vẫn giữ nguyên tư thế sau khi bị anh hành hạ nằm im trên giường, khép hờ mắt hô hấp yếu ớt.

Ngôn Mặc Bạch sợ hết hồn, coi như trong phòng rất ấm, anh cũng trần như nhộng vẫn không cảm thấy lạnh. Nhưng cơ thể của cô vốn mảnh mai, hơn nữa còn đang mang thai, nếu bị cảm lạnh phải làm sao bây giờ?

Tư Mộ hép mắt, thấy anh lại gần, Tư Mộ lập tức đưa tay hừ hừ: "Ông xã, ôm ôm..."

Ngôn Mặc Bạch yêu chết đáng về làm nũng này của cô, nghiêng người ôm cô. Thân thể trắng nõn bị anh hành hạ lộ ra những trái đào hồng, làm máu toàn thân anh sôi trào.

Cúi đầu hôn cô vài cái, mới nói: "Ngoan ngoan ngủ một giấc, anh có chuyện phải ra ngoài."

Anh đang rất vội, vuốt ve cô trong chốc lát, nhanh chóng nhặt quần áo ở bên cạnh mặc vào, ngay cả thời gian đi tắm cũng không có.

Tư Mộ nhìn thấy động tác nhanh chóng của anh, vội vàng giống như huấn luyện. Vừa mới bị anh nhét vào chăn, cô thò đầu ra ngoài, nhìn anh, nói: "Ông xã, đi nhanh về nhanh!"

Biết anh muốn đi, nhưng không thể hỏi, sợ mình hỏi rồi thì sẽ không áp chế được nỗi sợ trong lòng, sẽ khóc cầu xin anh đừng đi.

Không phải không lo lắng, mỗi lần anh có nhiệm vụ nói tạm biệt với cô, trái tim Tư Mộ thất lại. Sợ anh bị thương, sợ anh gặp chuyện không may, sợ lúc đi anh hoàn hảo lúc về lại biến thành người không có hơi thở, hoặc là ngay cả xương cốt cũng không còn..

Chỉ nghĩ như vậy, cô thật không an giấc.

Anh bảo cô ngoan ngoan ngủ một giấc, cô biết ý của anh là để anh yên tâm làm việc.

Cô gật đầu, ngoan ngoãn ở trong phòng, ngay cả giường cũng không xuống, nhưng mà, sao cô có thể ngủ được?

Anh đi ra ngoài sao cô có thể ngủ?

Cô ngưng tụ tất cả sức lực mới có thể nhe răng nói: "Ông xã, đi nhanh về nhanh."

Ngôn Mặc Bạch đâu biết cô rối rắm, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, nghe cô nói vậy quay đầu lại cho cô một nụ cười an tâm.

Đi nhanh về nhanh, làm sao có thể không đi nhanh về nhanh?

Anh mạo hiểm nguy cơ bị đại ca bóp chết cầu xin giúp đỡ, vốn chính là muốn tóc chiến tóc thắng.

Ngôn Mặc Bạch nhìn người trên giường một cái thật sâu, sau đó mở cửa đi ra ngoài, còn giúp cô đóng cửa phòng ngủ lại.

Ngay sau khi cánh cửa đóng lại, nụ cười nhu tình ấm áp kia lập tức biến mất thay vào đó là vẻ mặt hung ác lạnh như băng.

Lạnh lùng hung ác này mới đúng là Ngôn Mặc Bạch.

Giống như vẻ ấm áp nhu tình vừa rồi chỉ là một cái mặt nạ, căn bản anh chính là tu la địa ngục. Tấm mặt nạ kia chỉ đeo lên vì cô, đầy ngập nhu tình với cô.

Ngôn Mặc Bạch mới bước ra khỏi phòng 1818, phòng 1817 ở kế bên cũng mở cửa ra, Lâu Diệc Sâm đen mặt bước từ trong ra, liếc Ngôn Mặc Bạch một cái, con mắt màu xanh như phun ra lửa.

Ngôn Mặc Bạch lập tức cúi đầu nhìn chằm chằm gầy da của mình, nghe thấy âm thanh hừ lạnh, và tiếng bước chân của đại ca, anh mới đi theo sau.

Tăng tốc đuổi theo, vô cùng nịnh nọt nhấn thang máy, lên lên liếc đại ca, nét mặt sa sầm, rõ ràng chưa thỏa mãn dục vọng mà!

Chà chà! Trên đường còn có một người bạn chưa thỏa mãn dục vọng cảm giác mới tuyệt làm sao?

Trong lòng Ngôn Mặc Bạch cảm thấy cân bằng thậm chí còn hồi hộp!

Thuận tiện nhìn thoáng qua mắt bóng dáng lạnh lùng La Sát giống mình, thầm nghĩ lát nữa nên dùng tư thế gì để vận động với bà xã.

Mấy người đi thẳng đến quảng trường, Lôi Ngạo và Nhậm Phẩm đã không nhị được, nếu không phải Ngôn Mặc Bạch và Lâu Diệc Sâm ra lệnh, thì họ đã sớm dẫn người xông vào rồi.

Rất xa đã nhìn thấy chiếc xe phóng đến chỗ họ, té bào bạo lực trong cơ thể của họ hoạt động mãnh liệt.

Chờ xe vững vàng dừng lại, Lôi Ngạo và Nhậm Phẩm đi đến gần, đang muốn xin chỉ thị của đại ca có thể động thủ không, lại thấy mặt đại ca nhà mình lạnh hơn bình thường mấy lần, cách xa hai mét cũng bị không khí lạnh đóng băng.

Hai người liếc nhau một cái, rung mình một cái, yên lặng lui một bước, quy củ lên tiếng chào hỏi: "Đại ca, anh ba!"

Lâu Diệc Sâm ừ, giọng nói cũng lạnh lùng, mà Ngôn Mặc Bạch lại rất nhiệt tình, tiến lên mấy bước mỗi tai ôm một bả vai, vỗ vỗ, nói: "Anh em tốt! Cuối cùng chúng ta cũng hội tụ."

Cố Khuynh cũng vừa lái xe đến, nhìn tình huống trước mắt cũng hết hồn.

Dany là cái gì anh không cần biết, nhưng để năm người họ hội tụ một chỗ, đây có phải là dùng bò giết gà, không biết cách dụng nhân tài rồi không?

Lâu Diệc Sâm nghe thấy Ngôn Mặc Bạch nói vậy... lại hừ lạnh một tiếng, khiến Ngôn Mặc Bạch toát hết mồ hôi lạnh.

Cố Khuynh xuống xe, đi tới trước mặt Lâu Diệc Sâm chào hỏi: "Đại ca!"

Lúc trước anh không biết Lâu Diệc Sâm, Lôi Ngạo và Nhậm Phẩm cũng sẽ đến, anh nhận được tin tức từ Ngôn Mặc Bạch nói đối phương rất nhiều người nên Ngôn Mặc Bạch mới gọi điện cầu cứu anh.

Vừa tới nơi này thất vậy, có thể không giết mình sao?

Năm đó ở nước ngoài không có sức mạnh nào địch nổi năm anh em họ, hiện tại dùng để đối phó một Dany, không phải là lạm dụng nhân tài thì là gì? Cho dù có mấy tên sát thủ hạng nhất thì sao?

Ngôn Mặc Bạch cười hắc hắc, tiến lên gần đại ca nhà mình chờ mệnh lệnh, dáng vẻ này đâu có chỗ nào giống với vị thủ lĩnh khí thế hăng ngày chứ?

Lâu Diệc Sâm nói sơ qua phương pháp tác chiến, vì đuổi tận giết tuyệt nên họ mới bố trí, nếu không đã trực tiếp xông vào rồi.

Nhiều năm qua ẩn ý, Lâu Diệc Sâm chỉ nói một câu những người còn lại đều biết làm thế nào.

Lâu Diệc Sâm vẫy vẫy tay, người phía sau nhanh chóng vây quanh "Caesar". Năm người họ ở phía sau.

Không đợi năm người đến gần "Caesar", bên trong đã cũng đã bắt đầu tràn ngập thuốc súng.

Khoảng mười phút sau, tiếng súng dừng lại, Ngôn Mặc Bạch nói với đại ca của mình: "Em vào xem một chút."

Không phải là có khoảng năm mươi người sao, người của họ mới vào chừng mười phút đã xử lý xong? Hơn nữa còn có nhiều sát thủ hạng nhất như vậy, cho dù người của họ lợi hại, cũng cần một phen giằng co.

Ngôn Mặc Bạch âm thầm cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, vừa đi vào mấy bước, đã thấy Tiểu Cửu vội vã đi ra, nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch lập tức đi đến, không đợi Ngôn Mặc Bạch hỏi cậu đã báo cáo: "Đại ca, lúc chúng ta vào, Dany đã chết, mười mấy đàn em của anh ta đang nhậu nhẹt ăn chơi, căn bản cũng không biết anh ta đã chết, khi bọn em vào, họ không hề phòng bị, giống như giống như kinh ngạc và không thể tin, cho nên diệt họ chỉ mất mười phút."

Lúc Tiểu Cửu xông vào một căn phòng, Dany bị bắn đê đầu, trên người anh ta còn có một người phụ nữ trần truồng, khuôn mặt méo xẹo, cũng đã chết, nhưng trên mặt vẫn còn lưu lại vẻ vui sướng khi đạt cực khoái. Hình ảnh Dany chết vô cùng khó coi, óc văng khắp nơi.

Tiểu Cửu thấy vậy sợ hết hồn, cảnh giác xem xét xung quanh, phát hiện không có người, lúc này mới đi đến đập Dany một cái, chửi thề một câu, rồi xoay người xuống lầu tìm Ngôn Mặc Bạch.

Kinh ngạc và không thể tin?

Có cái gì đáng kinh ngạc và không thể tin?

Nơi này là địa bàn của anh ta, họ đến địa bàn của anh ta gây chuyện, chúng phải nâng cao phòng bị để chống lại họ chứ? Bọn họ đến giết người, đây không phải là chuyện tốt.

Còn có những sát thủ kia đâu? Bọn Tiểu Cửu không thể giết hết những sát thủ hạng nhất kia trong vòng mười phút được.

Lúc này Tiểu Trang cũng đi ra, nhìn Ngôn Mặc Bạch nói: "Bọn em canh giữ ở đây, không phát hiện có người lạ vào."

Ngôn Mặc Bạch chăm ngâm trong chốc lát, hỏi: "Có tin tức gì của Mafia bên kia không?"

Lúc trước Lê Hòa dẫn người theo dõi Dany, nhưng Tiểu Trang sợ cậu ấy quá xúc động, nên đổi cậu ta đi theo dõi Mafia, còn cậu theo dõi bên này.

Nghe thấy câu hỏi của Nghe được, Tiểu Trang liền liên lạc với Lê Hòa, biết được bên Mafia không có hành động gì, chỉ có người đứng đầu và hai Mafia đi ra ngoài một chuyến, sau hai giờ liền quay về. Những người theo dõi đều bị cắt đuôi giữa chừng, cho nên không biết anh ta đi đâu. Chân mày Ngôn Mặc Bạch nhíu chặt, nói: "Các cậu ở lại dọn dẹp, không được lưu lại dấu vết gì."

Lúc trước "Caesar" được Dany bao hết, nên quanh trăm dặm cũng bị thanh lý, hơn nữa giờ đã rạng sáng, không có người nào, cho nên nơi này xảy ra chuyện gì người ngoài cũng không biết. Chỉ cần dọn dẹp sạch sẽ không lưu lại chút dấu vết là được.

Dặn dò xong, Ngôn Mặc Bạch xoay người trở lại bên cạnh bọn Lâu Diệc Sâm, trầm mặt nói: "Xem ra chúng ta phải đi gặp Lăng Thần rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Bảo Bối Đợi Không Kịp Sao?

Bốn người bọn Lâu Diệc Sâm nghe Ngôn Mặc Bạch nói liền nhíu mày nhìn về phía anh, chẳng lẽ chuyện này Mafia bên kia cũng nhúng tay vào?

Mặc dù Ngôn Mặc Bạch không thể xác định Dany có phải chủ mưu trong vụ giết Lăng Thần không, nhưng chuyện này nhất định liên quan đến anh ta.

Anh muốn nhanh chóng xử lý Dany, nhưng lại có người nhanh tay hơn, làm anh rất khó chịu.

Anh cũng đã chuẩn bị mọi thứ để giải quyết xong tên Dany kia, muốn Lăng Thần không xảy ra chuyện gì?

Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh một tiếng nhìn về phía mấy anh em nói: "Lúc bọn họ đến, Dany đã chết, bị bắn văng óc ra ngoài, nghe nói khi chết còn đang quan hệ với phụ nữ. Xem ra tên khốn Dany kia thành quỷ cũng phong lưu. Còn có, không thấy một tên sát thủ nào, không biết đi hướng nào."

Nhậm Phẩm huyết sáo tỏ vẻ tin tức kia thật sự quá bốc lửa, nhắc chân chuẩn bị đi vào "Caesar", Lôi Ngao mang theo vẻ mặt hưng trí bùng bùng đi phía sau, tỏ vẻ muốn đi xem Dany chết ra sao.

Cố Khuynh trầm ngâm một lát, cau mày, hỏi Ngôn Mặc Bạch: "Lúc nào đi tìm Lăng Thần?"

Cố Khuynh từng gặp Lăng Thần một lần, khi đó đang ở nước ngoài, lúc ấy Nhậm Phẩm còn nói với anh "Anh hai, anh có cảm giác Lăng Thần kia rất giống anh không? Nhất là ánh mắt, anh nói xem có phải hai người là anh em không?"

Lúc đó anh chỉ cười trừ, nhưng bây giờ lại cảm thấy rầu rĩ, rất không thoải mái.

Sao Lăng Thần có thể giống anh? Ánh mắt giời che giấu sao như thẳng tư nói sao?

Cố Khuynh càng nghĩ càng rầu rĩ không vui, trợn mắt nhìn Nhậm Phẩm đang đi nhanh đến "Caesar" tham gia náo nhiệt.

Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy Cố Khuynh trừng mắt nhìn Nhậm Phẩm, nhíu mày nghĩ hoặc nhìn thoáng qua Cố Khuynh, nhưng Cố Khuynh rất nhanh thu hồi cảm xúc nên Ngôn Mặc Bạch cũng không hỏi, chỉ nói: "Ngày mai, dù sao người cũng không chạy được."

Hôm nay đã khuya lắm rồi, nếu như đi tìm người... phải nói là lục soát. Anh không có chứng cứ chứng minh Dany định giết Lăng Thần, vậy thì không thể nửa đêm vào nhà người ta đòi người.

Huống chi hiện tại anh phải nhanh chóng về nhà ôm vợ ngủ.

Ngôn Mặc Bạch nghiêng đầu nhìn đại ca, quả nhiên đã không thể chờ đợi.

Lâu Diệc Sâm thấy chuyện đã giải quyết xong thì không ở lại nữa, xoay người lên xe, một đám vệ sĩ của anh cũng lên xe theo, không đợi Ngôn Mặc Bạch kịp phản ứng, xe đã chạy xa.

Cố Khuynh há hốc mồm nhìn theo hướng xe đã biến mất, lấy khuỷu tay huych huych Ngôn Mặc Bạch hỏi: "Chuyện gì xảy ra với đại ca vậy? Anh ấy có việc gấp hả?"

Cố Khuynh suy đoán, nếu không sao lại giống con khi vậy, ngay cả một câu chào hỏi cũng không đã đi rồi, hơn nữa còn coi xe như máy bay mà phóng, chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Nhưng mà việc gấp à việc gì đây? Nếu nghiêm trọng có cần họ giúp không?

"Đại ca vội về hạ hỏa đó! Anh không thấy vừa rồi về mặt anh ấy giống như chưa thỏa mãn dục vọng sao?" Ngôn Mặc Bạch vuốt thẳng những nếp nhăn trên quần áo mình, cũng huyết sáo rồi đi về xe.

Cố Khuynh giật mình trở mắt, đuổi theo đưa tay bắt lấy vai Ngôn Mặc Bạch, về mặt nhiều chuyện, "Nói mau nói mau có phải đại ca phá giới hoàn lương rồi đúng không?"

Lâu Diệc Sâm vẫn luôn lạnh lùng ít nói, cho đến bây giờ cũng chưa từng thấy bên cạnh anh có phụ nữ, ngay cả nhu cầu sinh lý cũng không có. Bọn họ thật hoài nghi, đại ca có phải gay không? Hoặc đã hiểu rõ hồng trần nên đã xuất gia thành Phật rồi.

Lúc trước Cố Khuynh chỉ biết đại ca đối xử với mẹ con Vu U rất đặc biệt, nhưng suốt thời gian qua đại ca và cô ấy cũng chỉ mập mờ mà thôi, ngoài ra không còn gì cả. Lúc đó kỳ vọng quá cao nên cũng thất vọng nặng, hiện tại nghe đại ca có người phụ nữ, anh không thể tin được.

Ngôn Mặc Bạch chỉ cho anh nụ cười không rõ, liền đẩy anh ra rồi lên xe.

Cố Khuynh không lấy được thông tin gì, ủ rũ thở dài.

Ngôn Mặc Bạch hạ kính xe, nhìn thoáng qua Cố Khuynh, nói: "Anh còn có tâm trạng quan tâm chuyện của người khác? Trước tiên anh nên quản tốt chuyện của mình là được!"

"Chuyện của tôi? Ý cậu nói Sở Kỳ?" Cố Khuynh nghe vậy cảm thấy mê muội, đại khái nghĩ rằng Ngôn Mặc Bạch đang ám chỉ người phụ nữ của anh, đó không phải Sở Kỳ sao?

Cố Khuynh còn chưa đoán được tại sao Ngôn Mặc Bạch lại nói vậy, chỉ nghe thấy Ngôn Mặc Bạch nói: "Trước kia Lăng Thần là vệ sĩ của Sở Kỳ, là con nuôi của cha Sở Kỳ."

Nói tới đây Ngôn Mặc Bạch liền ngậm miệng, kéo kính xe lên, xe cũng phi như tên lửa, để lại Cố Khuynh đứng đó sắc mặt từ từ chìm xuống.

Nửa đêm, đèn nê ông lóe sáng, Cố Khuynh đứng ở nơi đó, trong lòng không rõ cảm xúc.

Anh lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại, thật lâu bên kia mới bắt máy, chỉ nghe thấy giọng nói chưa tỉnh ngủ oán trách anh: "Cố Khuynh anh bị bệnh thần kinh hả? Khuya vậy còn gọi điện, anh có để người khác ngủ không?"

Cố Khuynh im lặng không nói, người bên kia thanh tĩnh một chút, nhưng mà hiển nhiên tính tình vẫn rất kém gắt lên: "Con mẹ nó anh có gì mau nói."

Cố Khuynh nhếch môi cười không ra tiếng, trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh: "Gọi điện thoại cho em, chỉ là muốn nói cho em biết, anh chưa ngủ... còn có, anh nhớ em!"

Bây giờ đôi lại đầu giường bên kia im lặng.

Thật ra thì câu đó Cố Khuynh suy nghĩ thật lâu mới đầu định nói nhưng lại thôi, sau đó nó lại xông lên, cuối cùng Cố Khuynh vẫn nói ra.

Sau khi nói thì thấp thòm bất an.

Anh nhớ em..

Anh chưa bao giờ nói với ai ba chữ đó, theo anh ba chữ đó có ý nghĩa hơn "Anh yêu em" Dày cộm lại nặng nề, không thể dễ dàng nói ra, một khi đã nói đó chính là lời hứa, không thể thay đổi.

Không dễ dàng nói ra, không dễ dàng hứa hẹn, lại không biết đối phương sẽ trả lời như thế nào.

Cho nên rất không yên lòng..

Giây phút này Cố Khuynh cảm thấy trái mình mình ngừng đập, hô hấp cũng ngừng, nín thở cẩn thận nghe sợ bỏ qua câu trả lời của đối phương, cho dù là tiếng hít thở...

"... Tôi, cũng nhớ anh..." giọng nói của người bên kia rất nhỏ, giống như đang rù rì, anh ép chặt điện thoại vào tai, mặc dù nhỏ nhưng anh vẫn nghe rất rõ.

Cho nên Cố Khuynh cười, trong đêm khuya trời đông giá rét, chỉ có mình anh, dung nhan Khuynh thành cười một tiếng, giống như đóa hoa tỏa sáng nhất thế giới, ngay cả ánh sao trên trời cũng không sáng bằng nụ cười của anh.

"Kỳ Từ, anh sẽ đến nhà em đón em ngay lập tức..." Cố Khuynh giống như chàng thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, tràn đầy nhiệt huyết nói vào điện thoại.

Giờ phút này chính là khẩn cấp, một khắc cũng không kịp đợi, chính là muốn gặp cô, làm sao bây giờ?

"...." Sở Kỳ trốn ở trong chăn cười trộm, sau đó rống vào điện thoại: "Kê điên! Tôi muốn đi ngủ, sẽ không điên cùng anh đâu!"

"Vây, anh vẫn đợi dưới nhà em."

"Nếu anh không sợ bị vệ sĩ nhà tôi đuổi giết thì cứ tự nhiên!" Nhà Sở Kỳ luôn luôn có người gác, nếu Cố Khuynh nửa đêm còn đến nhà tìm cô, chắc sẽ bị những người đó dùng vũ lực đuổi anh đi.

Nhưng Cố Khuynh đâu phải người bình thường!

"Một tá vệ sĩ nhà em cũng không đối phó được một cánh tay của anh."

"Vây cũng không thể." Sở Kỳ làm nũng nói.

Tĩnh tĩnh cô luôn luôn nóng nảy, khó có khi làm nũng, Cố Khuynh vui sướng hưởng thụ, sau đó nói: "Anh rất muốn gặp em, em nói phải làm sao bây giờ?"

"Anh về nhà tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ, chờ anh tỉnh lại, tôi sẽ đến nhà anh." Sở Kỳ cong miệng cười, vẫn không quên dặn dò: "Nhớ đó, nhất định phải tắm rửa sạch sẽ."

Cho nên trong lòng Cố Khuynh rất vui mừng, mong thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ cần nháy mắt là đến bình minh.

Đây là cô đang ám chỉ, sáng sớm ngày mai là có thể đưa thịt lên rồi sao?

Sau khi cúp điện thoại, người nào đó lên xe, cũng coi xe như máy bay mà phóng.

Làm Lôi Ngao và Nhậm Phẩm đi ra khỏi "Caesar", phía ngoài không có một bóng người.

....

Ngôn Mặc Bạch lái xe đi theo sau Lâu Diệc Sâm, Lâu Diệc Sâm và vệ sĩ của anh đi ba chiếc xe. Lâu Diệc Sâm ngồi ở xe chính giữa, nhưng ba chiếc xe không ngừng bay trên đường giống như vận tốc ánh sáng. Ngôn Mặc Bạch vẫn đi ở phía sau, bốn chiếc gần như là cùng dừng lại trước cửa Autumn.

Lâu Diệc Sâm tùy ý để mấy vệ sĩ đứng quang lối vào, Ngôn Mặc Bạch đi ở phía sau.

Hai người đàn ông nôn nóng sốt ruột vội vàng trở về ôm bà xã của mình, về mặt gần như giống hệt nhau.

Ngôn Mặc Bạch bước nhanh vào thang máy, nhìn thoáng qua đại ca, nói: "Đại ca định ở đây vài ngày sao?"

Lâu Diệc Sâm thân là đại ca, tất nhiên phải trấn giữ ở tổng bộ, không thể rời đi quá lâu, lần này không phải vì bọn Vu Uu, chắc sẽ không đi cùng Ngôn Mặc Bạch chuyến này.

"Ngày mai sẽ về." Lâu Diệc Sâm nhú mày nhìn thoáng qua Ngôn Mặc Bạch, hỏi: "Sao vậy? Có kế hoạch gì sao?"

Giọng điệu này, thật giống như bị nói trúng tim đen.

Ngôn Mặc Bạch sợ hết hồn, vội vàng khoát khoát tay, nói: "Không có không có.... chỉ quan tâm đại ca chút thôi."

Lâu Diệc Sâm khẽ hừ, không nói chuyện nữa. Mãi cho đến khi thang máy dừng lại ở lầu 18, Lâu Diệc Sâm đột nhiên nói: "Sau khi tôi về, giúp tôi chăm sóc hai người kia."

Ngôn Mặc Bạch dĩ nhiên "hai người kia" trong lời nói của Lâu Diệc Sâm là ai.

Cười híp mắt gật đầu, đó là nhất định.

Lâu Diệc Sâm luôn luôn không muốn lôi cô vào thế giới của mình, cho dù anh không khống chế được xông vào thân thể của cô, anh vẫn không dám nói thật với cô, để cô sánh bước cùng anh, ở lại bên cạnh anh.

Các cô tinh khiết lại tốt đẹp như vậy, mà thế giới của anh lại hắc ám.

Không bỏ được những chăm, mặc dù đã những chăm rồi.

Ngôn Mặc Bạch nhìn đại ca của mình đi vào phòng 1817, anh mới xoay người đi vào phòng 1818.

Mới vừa mở cửa, chỉ nghe thấy tiếng động trong phòng ngủ, tiếp theo là tiếng dép, bành bạch chạy thẳng đến chỗ anh đang đứng.

Ngôn Mặc Bạch mới vừa đóng cửa lại, còn chưa kịp xoay người, lưng anh đã đụng vào một thân thể mềm mại.

Tâm của Ngôn Mặc Bạch cũng sáng ngời, xoay người ôm lấy cô hôn một cái, cười nói: "Bảo bối không đợi được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Chồng À, Em Không Được

Ngôn Mặc Bạch ôm cô cười nhẹ, trêu chọc bên tai cô: "Bảo bối, đây là em đợi không kịp sao?"

Cô xông lại nhanh như vậy, cho anh một cái ôm từ phía sau nhiệt liệt như vậy, Ngôn Mặc Bạch cảm giác trái tim mình trong nháy mắt đều bị thân thể mềm mại này vây quanh.

Tư Mộ chui đầu vào trong ngực của anh cọ xát vài cái, làm cho anh ngứa, dao động bật cười, ngực run run cùng mùi hơi thở của anh dễ chịu như vậy, mới khiến cho cô cảm giác chân thật được.

Anh thật sự đã trở lại!

Tay Tư Mộ ôm eo anh sờ vài cái, sau đó thở dài một hơi ngửa đầu nhìn về phía anh, nói: "Chồng, em đói rồi!"

Ngôn Mặc Bạch lập tức cúi đầu che kín môi nàng, dùng sức nhiệt liệt hút, trở qua trở lại lưu luyến, đến khi Tư Mộ chóng mặt suýt chút nữa hít thở không thông, Ngôn Mặc Bạch mới buông cô ra, trong mắt toàn là yêu chiều vui vẻ.

Môi Tư Mộ ửng hồng, ngửa đầu nhìn về phía anh, ánh mắt mê hoặc, định thần lại được một chút, xì một tiếng khinh miệt về phía Ngôn Mặc Bạch, giọng điệu nũng nịu chảy nước.

"Em đã đói bụng ..... "

"Chồng lập tức cho em ăn ....." dứt lời, Ngôn Mặc Bạch xoay người bồng cô lên, trực tiếp đi về phía phòng ngủ.

Tư Mộ bị động tác này của anh làm cho choáng váng, cuối cùng người tỉnh táo một chút, hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, ý thức được ý đồ của anh, cô vung nắm tay đánh vài cái vào bộ ngực của anh.

Ngôn Mặc không thèm nhìn đến nắm đánh như gãi ngứa của cô, không đau một chút nào, ngược lại là yêu thương tay cô có bị đau hay không.

Nhỏ giọng cười nói: "Vợ à, kiềm chế một chút, đừng đem tay của em đánh cho đau ....." "

Vừa dứt lời, truyền đến lỗ tai anh một hơi thở mạnh mẽ "Hừ—— "

Tư Mộ há mồm cắn lấy chỗ nấn cầm trước ngực anh, mặc dù đã biết bộ ngực của anh rắn chắc, làm răng cô cắn đến đau lên, nhưng lực sát thương quả thật không nhỏ không phải sao?

Tư Mộ khiêu khích nhìn sắc mặt người nào đó càng thâm trầm, trên mặt anh đặc ý chỉ hiểu rõ

"Xem ra em đã đói rồi, chờ một lát anh cho em ăn no!" Ngôn Mặc Bạch bước đi trở về phòng ngủ, nếu đổi lại trước kia, anh chắc chắn cách vài mét xa sẽ đem quãng cô ngã phịch xuống giường rồi, nhưng mà bây giờ cô đã có thai rồi anh cũng không dám làm loạn.

Mặc dù vội vàng, nhưng mà mỗi một cái động tác đều êm ái cẩn thận, sợ làm bị thương cô.

Tư Mộ thấy điệu bộ này của anh, vội vàng đẩy anh ra: "Không muốn nữa, em thật sự đói bụng rồi ....." "

Ngôn Mặc Bạch hít sâu một hơi, ngăn chặn sự cuồng nhiệt mãnh liệt trong cơ thể hận không thể muốn bùng phá, néo mặt của cô, hỏi: "Em muốn ăn cái gì? Anh bảo bên dưới làm đưa lên."

Phòng bếp khách sạn Autumn đều có đầu bếp thay phiên nhau trực, thuận tiện cho khách buổi tối ăn khuya gọi cơm.

"Em muốn ăn hoành thánh." Bữa ăn khuya cung cấp rất nhiều món, hoành thánh là một trong những món Tư Mộ yêu thích nhất. Tay nghề đầu bếp khách sạn Autumn trước nay rất tốt, lúc Tư Mộ ăn sáng cũng thường ăn món này.

Ngôn Mặc Bạch bắt đầu gọi điện thoại, sau đó lại xoay người lại nữa đặt ở trên người cô, môi dán vào tai cô, hơi thở nóng rực làm cho ngứa ngáy, khuôn mặt mặt hồng hào đẩy anh ra, "Anh thật nặng, đừng đè con."

Mặt Ngôn Mặc Bạch lập tức trầm xuống, cách lớp vài mỏng, hung hăng gặm một chút trước ngực của cô.

Cục cựa là cái đưa phiên nhất.

Ngôn Mặc Bạch lại một lần nữa ghét bỏ nhìn chằm chằm vào bụng Tư Mộ.

Thái độ mặc dù khó coi, nhưng mà Ngôn Mặc Bạch nhưng vẫn là theo lời từ trên người cô quay qua một bên.

Lặng yên một chút, lại bức bối quay vài vòng, đột nhiên đập xuống giường một cái, nhìn chằm chằm vào bụng Tư Mộ, giọng điệu buồn rười rượi, ý tứ cảnh cáo rất đậm: "Con chuyên môn đối nghịch với cha? Chờ con ra, xem cha có dọn dẹp con không!"

Tư Mộ thấy bộ dáng của anh, cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, đưa tay nhéo lỗ tai của hắn, nói: "Anh dám dọn dẹp con em, xem em dọn dẹp anh như thế nào!"

Tư Mộ vừa dứt lời, cả người đã bị Ngôn Mặc Bạch ôm lấy nằm sấp lên người anh, tay còn đang trên người của cô vờ vài cái, cười tà mị nói: "Đến đây đi, hiện tại để cho em dọn dẹp. Buông tay buông chân dọn dẹp, không cần nỗ lực của anh, tốt nhất dọn dẹp để anh ba ngày không xuống giường là được."

Tư Mộ ghé vào trên người anh, cảm giác thân dưới bị đụng vào vật cứng như sắt, bên tai bị hơi thở người nào đó làm ửng đỏ lên, mặt liền đỏ lên.

Ngôn Mặc Bạch đề tên Đại Lư Manh!

Trước kia cảm giác anh lạnh lùng ít nói, nhưng bây giờ thì cái gì cũng dám nói đúng là lư manh còn đồ.

Tư Mộ chui đầu vào trước ngực anh, hồi lâu mới dám ngẩng đầu nhìn anh, nét mặt thiếu nữ then thừng lại làm ngửa ngáy trái tim Ngôn Mặc Bạch.

Cô nói: "Anh nghĩ như vậy ba ngày không xuống giường được sao?"

Ngôn Mặc Bạch sừng sốt, kế tiếp chính là vui mừng khôn xiết, anh cười tùm tùm gật đầu nói đúng là như vậy.

Trong lòng ước gì là mười ngày nửa tháng không xuống giường được rồi đó nhưng mà nàng không có bốn sự kia.

Tư Mộ từ từ đem mặt dờ đến bên cạnh anh, miệng tiến đến bên tai của anh, khẽ hà hơi thở, "Nếu không em lên mạng mua Lang Nha Bông về, để phía sau anh đủ sướng?"

Ngôn Mặc Bạch lại sừng sốt, sau đó bỗng cảm thấy Cúc Hoa xiết chặt, chỉ cần nghĩ đến cái cảnh kia, mồ hôi lạnh đều phát ra.

Ngay sau đó đưa tay bưng lấy mặt của cô, hung hăng hôn hồi lâu, hình phạt dường như thẳng đem đầu lưỡi của cô đều nuốt đến chết lặng, mới buông cô ra, sau đó ánh mắt trầm tĩnh nhìn ánh mắt của nàng, tay nắm lấy eo của nàng, đem nàng áp lên trên người anh, khiến nhiệt huyết nơi nào đó với cô chăm chú kẻ nhau.

"Vật nhỏ, anh xem em mảnh liệt ra sao!" Ngôn Mặc Bạch ấn cô nàng, cách lóp vài nấc cô vài cái, khiến cho Tư Mộ liên tục cầu xin tha thứ.

"Em nói đùa, không dám không dám •••••" Tư Mộ bị bàn tay to lớn của Ngôn Mặc Bạch khống chế ở trên người anh, mới đầu thử giãy dụa hai cái, lại phát hiện anh húc lên càng dữ tợn. Sau đó mới nghĩ đến mình là thật sự ngốc, sao có thể ở trên người anh động đây như vậy? Đây không phải cố ý tự rước lấy họa sao?

Ngôn Mặc Bạch bị Tư Mộ cọ như vậy, càng khó chịu.

Hai ba lần đem cô lột sạch, ấn lấy cô ngồi xuống, hai người nhắm mắt lại cảm thụ cảm giác sung sướng này đến hít thở không thông, trong chốc lát, Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng chích một chút, nằm sấp trên thân thể người nào đó nói: "Bảo bối, em ở phía trên, em nghĩ sao mà động ••••• "

Tư Mộ mắc cỡ chết được, anh cứng rắn như sắt quấy ở chỗ non mềm của cô quắn một trận, từ thân đến trái tim của cô đều phát run cả rồi. Lo ngại ở trên người anh, mặt chôn sâu ở trên vai không dám nâng lên nhìn anh. Nghe thấy lời của anh, càng đỏ mặt.

Anh chỉ là nhẹ nhẹ nhích một chút như vậy, cô theo run lên, loại cảm giác rã rời mất hồn lan tràn toàn thân.

Tay của cô chống ở trên eo cổ, giúp cô vận vẹo, mà cô vì sự cổ vũ của anh, uốn éo đến hăng say, hai người đều dục tiên dục tử

Ngoài cửa vang lên tiếng chuông, là nhân viên phục vụ đưa đồ ăn vừa mới nấu xong lên

Nhấn chuông ba tiếng, cũng chưa có người ra mở cửa.

Nhân viên phục vụ đưa đồ ăn lên cũng biết phòng này là của Thái Tử Gia, không dám rời khỏi, cũng xác định bên trong nghe thấy tiếng chuông cửa này, nhưng mà chưa ra mở cửa, như vậy chỉ có một khả năng, chính là —— Thái Tử Gia đang bận rộn công việc!

Được rồi! Thái Tử Gia đang bận, anh không thể thúc giục! Đàn ông là không thể thúc giục!

Nhân viên phục vụ bụng bụng nổi hoành thánh vừa mới nấu xong đứng ở ngoài cửa đợi 10p, còn không có động tĩnh, ngoài cửa do dự một hồi lâu, mới lấy được dũng khí nhấn chuông cửa lần nữa.

Anh nhắm mắt làm động tác đè xuống, giống như Đổng Tồn Thụy phá đá, có loại khí thể hy sinh thấy chết không sợ.

Ngôn Mặc Bạch đương nhiên nghe thấy được tiếng chuông cửa, nhưng mà thấy người trên thân nhiệt tình thương thức như vậy, xuất thần như vậy, anh làm sao có thể thúc giục cô làm nhanh lên một chút chứ?

Anh hi hy vọng cô lâu thêm một chút, lại lâu một chút.....

Tư Mộ đưa vào, ra sức di chuyển, đầu óc trống rỗng, chỉ cảm giác mình trôi nổi trên biển, theo sóng nhấp nhô, thể xác và tinh thần đều chạy theo cảm giác, ở đâu còn có sức nghe động tĩnh bên ngoài?

"Ừ..... chồng à, em không được .....em mệt rồi ....." Tư Mộ mệt mỏi giống như biến thành vũng nước, ngã sấp ở trên người anh, thở hổn hển.

Ngôn Mặc Bạch cười nhẹ vỗ cái mông của cô, sau đó đem thân thể của cô nằm ở trên giường, để cô nằm nghiêng, tay anh từ phía sau kéo đôi chân thon dài của cô ra, để bàn thân thuận lợi đứt bảo, một tay để ở nơi mềm mại của cô.

Cô mang bầu, tư thế nghiêng là thích hợp nhất.

Mới vừa rồi cô nằm ở trên, tiết tấu sâu cạn đều để cô không chế, không cần lo lắng để quá sâu sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ.

Lúc đầu cô nói dối rồi, Ngôn Mặc Bạch nghĩ di chuyển nhanh hơn, chấm dứt trận chiến này, để cô lấp đầy bụng bởi đường sức lực, lại đến cho anh ăn no.

Trong tiếng rên rỉ của cô, Ngôn Mặc Bạch hưng hăng mấy chục cái, cuối cùng tiếng rên rỉ đó cũng dừng lại.

Trong phòng tối đen yên tĩnh, cả phòng kiêu diễm cùng mùi hương xa hoa lãng phí, hơi thở của anh và cô giao hòa lại với nhau, tạo nên một khúc nhạc đoàn tụ mập mờ.

.....

Sáng ngày thứ hai, sau khi Tư Mộ tỉnh lại, trên người sạch sẽ rồi, chắc là tối hôm qua sau khi Ngôn Mặc Bạch chấm dứt đã ôm cô vào phòng tắm rửa giúp cô.

Ngôn Mặc Bạch đối với những chuyện này như con sói ăn không đủ no, sâu trong lòng Tư Mộ cảm thấy không nói nên lời.

Từ sau ba tháng mang thai, mỗi lúc trời tối Ngôn Mặc Bạch đều quần quít lấy cô muốn, buổi sáng có đôi khi cũng muốn quần quít lấy cô, nói ra cho oai "Tập thể dục buổi sáng".

Nhưng không phải là trước đó đã tập thể dục sao?

Mỗi buổi sáng Tư Mộ đều vịn eo kéo anh cùng đi tản bộ, lại không ra khỏi cửa được một chút, cô đều hoài nghi xương cốt toàn thân của mình có phải đã bị anh giày vò đến tan xương rồi không.

Buổi sáng sớm nay, lúc Tư Mộ thức dậy, người bên cạnh cũng đã thức giấc, đang một tay chống cằm lên nhìn cô không chớp mắt.

Tư Mộ đưa tay sờ đến lỗ tai của anh, nắm lại bắt đầu nghịch.

Thật sự không công bằng!

Cô bị giày vò một buổi tối, toàn thân đều đau nhức, ngủ đến bây giờ còn mềm nhũn như cháo, mà một người cày cày cả buổi tối, sao lại có tinh thần sáng lạng như vậy?

Ngôn Mặc Bạch thấy vợ của mình nhéo càng lúc càng hăng, hận không thể muốn bóp nát lỗ tai của anh. Đưa tay bắt được tay của cô, kéo đến bên miệng hôn một cái, nói: "Vợ à, rời giường —— "

Chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới, chính là buổi sáng bị người đàn ông đẹp trai như vậy, dùng giọng nói yêu thương như vậy kêu rời giường.

Tư Mộ ở trong lòng anh ngọt ngào lăn qua lăn lại hai vòng, nũng nịu nói: "Không muốn rời giường, em mệt quá, còn muốn ngủ."

"Không dậy nổi để đi tản bộ sau?" Ngôn Mặc Bạch vừa nghe cô nói mệt mỏi, thật ra trong lòng cũng đau lòng. Lực chiến đấu của anh rõ nhất, nếu có thể chiến đấu thoải mái đến như lời cô nói thì nguyên khí tổn thương nặng nề. Ngôn Mặc Bạch yên lặng thở dài, vẫn kéo cô đứng dậy đi rèn luyện thân thể, thân thể của cô có thể tốt, anh càng có thể chơi thoải mái.

"Không muốn đi ——" Tư Mộ ở trong lòng hấn thốt lên, hơi thở nóng bỏng thả vào khiến anh lại bắt đầu nhiệt huyết sôi trào.

Bao nhiêu cũng muốn tiếp tục, dù là già một lần cũng được! Nhưng mà lo lắng đến thân thể của cô ăn không tiêu, liền cố nén lại, dịu dàng xoa tóc của cô nói, nói: "Anh bảo đầu bếp nấu cháo cho em rồi, chúng ta ăn điểm tâm, dẫn em đi dạo phố, không phải em nói muốn đi đến cửa hàng trẻ sơ sinh sao?"

"Hôm nay anh rảnh đi với em sao?" Tư Mộ nghe lời của anh, mừng rỡ ngẩng đầu lên, hỏi.

"Nhanh rời giường đi! Nếu lại ngủ nướng một phút đồng hồ, vậy không đi thì——" Ngôn Mặc nói xong bỏ đi, chậm rãi xoay người xuống giường, thân thể trống không đi vào phòng tắm.

Tư Mộ đâu có thể nướng tiếp được?

Trông thấy Ngôn Mặc Bạch xuống giường, cô lập tức ngồi dậy, xốc chăn mền chuẩn bị xuống giường, đột nhiên lại co lại về trên giường.

Ăng ăng! Rõ ràng quên mất bây giờ bản thân không một mảnh vải che thân.

Ngôn Mặc Bạch dám ở trước mặt cô không mảnh vải che thân ghênh ngang phóng đảng, cô cũng không dám.

Trông thấy tới hôm qua Ngôn Mặc Bạch để khăn tắm ở một bên, tiện tay lấy lên, đem bọc lấy mình, sau đó nhanh chóng trở mình xuống giường, chạy tới phòng tắm.

Trong phòng ngủ trải thảm, Tư Mộ quá sốt ruột, không có mang dép, dẫm lên thảm mềm mại không thấy cảm giác gì, nhưng mà vừa vào phòng tắm, cảm giác lạnh buốt rét thấu xương từ gan bàn chân truyền đến, mới biết mình quên mang dép rồi.

Người liền chạy vội tới bên cạnh Ngôn Mặc Bạch, Tư Mộ hít lấy khí lạnh chân không dẫm trên chân Ngôn Mặc Bạch.

Thật sự là không chịu được cơn lạnh thấu xương kia, cô cũng là nhất thời nóng vội quên đi dép rồi, phụ nữ có bầu không thể để chân lạnh được. Nghĩ đến đây, Tư Mộ càng bị dọa cho hoảng sợ, hai chân đều dẫm trên chân Ngôn Mặc Bạch.

"Chồng à, chân em lạnh quá, em không mang dép ....." Tư Mộ dẫm trên chân Ngôn Mặc Bạch, tay ôm eo của anh để phòng té từ trên xuống.

Ngôn Mặc Bạch bị hành động đột nhiên xuất hiện của cô dọa cho hết hồn, chờ đến khi thấy rõ cô chân không chạy vào trong phòng tắm, anh phụng phịu hung hăng bộp lấy mông cô.

Sàn nhà phòng tắm lát đá cẩm thạch, bây giờ là trời đông giá rét, không lạnh như băng mới là lạ chứ.

Tư Mộ bị anh bộp đến nỗi phải gào khóc, nhưng là mình sai trước, đuối lý cũng không dám phản nài.

Lúc cô chạy vào, Ngôn Mặc Bạch đang đánh răng, kết quả bị cô vấy lấy như vậy, miệng Ngôn Mặc Bạch đầy bọt mép, cắn bàn chải, trừng mắt nhìn cô, sau đó ôm cô đến cửa phòng tắm, ném cô xuống mặt thảm trong phòng ngủ.

"Ngay lập tức đi mang dép!"

Tư Mộ oán niệm nhìn anh một cái, uất ức a!

Nhưng miệng Ngôn Mặc Bạch cắn bàn chải đầy bọt mép, khi anh nói lời này giọng nói cũng không rõ. Vốn là lời nói cảnh cáo ngoan ngoãn, nghe vào trong lỗ tai Tư Mộ lại cảm thấy mười phần ý tứ chọc cười.

Nhưng thái độ của anh vẫn lạnh lùng như vậy, cô không dám cười lên tiếng, vì vậy đứng dậy xoay người, bả vai co lại ngoan ngoãn đi mang dép.

Đến khi Tư Mộ rửa mặt xong đi ra, mặc quần áo tử tế rồi, Ngôn Mặc Bạch vẫn trừng cô, trừng cô đến phát bực rồi.

"Được rồi, chồng à, em sai rồi, em từ nay về sau cũng không dám nữa như vậy ..... anh không cần phải trừng em, bị anh trừng muốn xuyên người rồi ..... " Thật sự là Tư Mộ không có biện pháp, cuối cùng đầu hàng, đi qua ngồi xuống sofa bên cạnh anh ôm lấy đùi anh, khuôn mặt một đồng nước mắt nước mũi nhận sai.

Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, sau khi thấy cô ngoan ngoãn nhận lỗi, mới đưa tay xoa đầu cô, nói: "Từ nay về sau nếu em còn dám như vậy, tự em nói, anh trừng phạt em như thế nào? Dù gấp gấp vội vàng cũng không thể như vậy, em không thương tiếc thân thể của mình, từ nay về sau bị bệnh, anh xem em xử lý như thế nào?"

Tư Mộ thấy anh đã tha lỗi, lập tức ngoan ngoãn giơ tay đặt lên tim thề: "Nếu như từ nay về sau em còn dám như vậy không thương tiếc thân thể của mình, để tùy anh xử lý không phản kháng."

Ngôn Mặc Bạch thò mồm gạt đầu: "Để anh xử trí đúng không? Ừ, em nhớ rõ là được."

"Nhanh xuống dưới ăn điểm tâm, em đói bụng rồi ....." Tư Mộ thấy nguy cơ đã giải, mà bắt đầu thúc hấn, kéo anh theo chớp nhoáng.

Ngôn Mặc Bạch Khởi xoa đầu cô, khuôn mặt yêu chiều cùng bất lực, nói: "Thật sự là trư rồi! Ăn no ngủ kỹ, thức dậy lại ăn."

Tư Mộ liếc nhìn anh, bĩu môi tỏ vẻ bất mãn. Tư thế này giống như anh dám nói thêm một câu nữa, cô lập tức nhào tới đem miệng anh xé nát.

Tư Mộ vốn chính một người tham ăn, bây giờ mang thai rồi, càng có thể ăn, cho nên ăn được nhiều đó cũng là bình thường.

Nhưng mà, người tham ăn ghét nhất người khác nói cô là trư!

Cho dù cô thật sự rất có thể ăn, vậy cũng không thể nói cô là trư!

"Được rồi, anh đã bảo đầu bếp chuẩn bị món bánh trứng em thích." Ngôn Mặc Bạch thấy cô có vẻ tức giận, cười xoa mặt của nàng, kéo cô ra cửa.

Hai người ăn điểm tâm sáng ở nhà hàng, Tư Mộ lại ăn thỏa thuê, vừa đang ôm bụng vừa nói với Ngôn Mặc Bạch: "Chúng ta tới cửa hàng gần đây trước đi, thì mấy trăm mét, đi qua, không cần lái xe."

Nàng ăn được no bụng như vậy, vừa vận đi một chút cho tiêu hóa thức ăn.

Thành phố A trung tâm thương mại rất nhiều, mà gần khách sạn Autumn cũng có một cái, hơn nữa là lớn nhất có đủ thức của Thành Phố A. Bởi vì ở đây là phố buôn bán, gần đây đều là nơi tiêu tiền cao cấp, vì vậy một trung tâm mua sắm cũng là nơi bán sản phẩm đắt tiền nhất.

Tư Mộ kéo tay Ngôn Mặc Bạch nhân nhả đi hết 10 phút mới tới, cửa ra vào có hai cô gái mặc đồng phục bán hàng đứng, sau khi trông thấy Tư Mộ nắm tay Ngôn Mặc Bạch vào cửa, khuôn mặt đều mỉm cười hoàn nghênh ghé thăm.

Tư Mộ gật đầu, mà Ngôn Mặc Bạch lại không có cảm xúc gì.

Tư Mộ mới vừa đi vào, trông thấy cách đó không xa một bóng dáng, sừng sốt.

Là cô ta?

Tay nắm Ngôn Mặc Bạch xiết chặt, trực giác muốn xoay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chồng À, Thật Tốt Khi Có Anh!

Editor: Lavender89

Cánh tay đột nhiên bị cô nắm chặt mà cơ thể cô cũng dừng lại, đứng im tại chỗ không nhúc nhích, Ngôn Mặc Bạch nghi ngờ nghiêng đầu liếc mắt nhìn người bên cạnh: "Sao vậy?"

Tư Mộ nhìn về phía xa, nhíu mày, kéo áo Ngôn Mặc Bạch nói: "Chúng ta đi dạo cửa hàng cạnh quảng trường kia đi, hình như nhãn hiệu đó không tệ, lần trước em cùng Vu Ưu đi xem qua....."

Cử chỉ khác thường của cô khiến Ngôn Mặc Bạch nhíu mày, ánh mắt hướng về phía cô vừa mới nhìn chằm chằm, sắc mặt Ngôn Mặc Bạch dần trầm xuống, đôi mắt trở nên lạnh lẽo.

Anh khẽ nhếch môi nhìn chằm chằm cô không nói gì.

"Tại sao phải đi? Không phải em không muốn thấy cô ấy sao?" Ngôn Mặc Bạch nhìn Tư Mộ, khuôn mặt lộ vẻ tức giận.

Tư Mộ bị thái độ lạnh lùng của anh làm cho hết hồn, hàm ý trong lời nói của anh cũng làm cô sợ hết hồn.

Ngôn Mặc Bạch cũng biết Dư Hình?

Người cách đó không xa chính là Dư Hình.

Tư Mộ có ấn tượng sâu sắc với cô ấy, chỉ thấy bóng lưng Tư Mộ cũng cảm thấy khó chịu.

Lần đầu tiên lúc nhìn thấy cô ấy, cô ấy đang cười ngọt ngào đầy rực rỡ kéo tay bạn trai của Tư Mộ từ trong khách sạn đi ra, mặc dù cô ấy không nhìn thấy cô nhưng hình ảnh kia vĩnh viễn khắc sâu vào trong lòng Tư Mộ, khiến cô vô cùng tổn thương.

Lần thứ hai là lúc Tư Mộ say rượu còn đùa giỡn với lưu manh, cô ấy khoan dung lại ngạo nghễ đứng trước mặt cô, đưa đoạn video của cô ấy với Diệp Nham cho cô xem, quả thật đó chính là một sự sỉ nhục lớn.

Lần thứ ba là ở nhà ăn Thu Ý, lần đầu tiên Tư Mộ gặp mặt và ăn cơm cùng Ngôn Mặc Bạch, trong hành lang Dư Hình kéo tay Diệp Nham làm nũng, cô ấy thay thế vị trí của cô ở bên cạnh Diệp Nham.

Hình như mỗi lần đều làm cho cô cảm thấy chật vật.

Có lẽ cũng bởi vì cô nhìn thấy Dư Hình đứng bên cạnh người mà mình đã trao tình cảm chân thành nhất, bọn họ đứng sóng vai mà cô thì đứng bên ngoài. Tư Mộ cảm thấy không cam lòng nên mới nhìn cô ấy đầy khó chịu như vậy.

Cho dù bây giờ người đứng bên cạnh cô là Ngôn Mặc Bạch, người cô yêu cũng là Ngôn Mặc Bạch nhưng cô vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu khi nhìn thấy Dư Hình.

Tư Mộ bị chính suy nghĩ trong lòng mình dọa sợ.

Chẳng lẽ cô vẫn còn tình cảm với Diệp Nham sao? Rõ ràng bây giờ cô yêu Ngôn Mặc Bạch tại sao vẫn đối với Diệp Nham nhớ mãi không quên như vậy?

Tư Mộ hoảng sợ, chẳng lẽ cô cũng là người đa nhân cách sao? Trong tiềm thức là một người đào hoa?

Không phải chứ!

Tư Mộ dùng sức lắc đầu, gạt bỏ toàn bộ những suy nghĩ trong đầu ra ngoài.

Nghiêng mặt nhìn Ngôn Mặc Bạch, nhìn khuôn mặt tức giận của anh Tư Mộ lập tức đi tới, trước mặt nhân viên bán hàng và khách hàng liếc mắt ôm Ngôn Mặc Bạch làm nũng: “Chồng à, anh nghiêm mặt như thế sẽ làm cục cưng của chúng ta sợ.”

Ngôn Mặc Bạch vừa tức vừa bất đắc dĩ.

Cô bĩu môi, đôi mắt to tròn đẫm nước nhìn anh, nét mặt vô tội kia làm người ta cảm thấy thương yêu. Sao anh có thể tức giận chứ? Làm sao anh dám phát tác chứ?

Vì vậy Ngôn Mặc Bạch liền bóp mũi cô, giọng nói hung ác: “Tốt nhất thằng bé nên sợ mà nhanh lặn ra ngoài!”

Tư Mộ chu mỏ, tại sao Ngôn Mặc Bạch luôn có thái độ như vậy với cục cưng của chính mình chứ? Không phải anh là ba ruột sao cũng đâu phải bố dượng?

Tư Mộ liên tục thay đổi suy nghĩ trong lòng, Ngôn Mặc Bạch không muốn đi nhưng nhìn bộ dáng lấy lòng của cô nên kiềm chế cảm xúc nói: “Chúng ta lái xe về khách sạn đi.”

Tư Mộ lập tức thay đổi chủ ý trong lòng.

Cô nghĩ, cô đã có Ngôn Mặc Bạch rồi, xác định rõ không phải đối với Diệp Nham nhớ mãi không quên, vậy tại sao còn phải trốn Dư Hình chứ?

Hơn nữa, lúc đầu khi cô đi cùng Diệp Nham, Dư Hình là người thứ ba xen vào, bây giờ cô mới biết người thứ ba đều rất điên cuồng, bằng không lần gặp mặt thứ hai cô cũng không hiểu sao cô ấy lại đưa đoạn video kia cho cô xem. Nhưng cô đã có niềm vui mới, hơn nữa còn là một người ưu tú, bọn họ tình đầu ý hợp tương thân tương ái, nếu như cô vẫn trốn tránh Dư Hình không phải biểu lộ rằng cô vẫn còn thích Diệp Nham sao? Như vậy có phải là không chung tình với Ngôn Mặc Bạch không?

Trong lòng Tư Mộ giằng co một lúc lâu mới chắc chắn rằng không phải.

Cho nên cô không cần phải trốn tránh Dư Hình.

Ngôn Mặc Bạch xoay người muốn kéo cô đi, Tư Mộ liền kéo anh nói: “Chúng ta đi dạo một lúc trước đi, chỗ này có rất nhiều hàng hóa phong phú đa dạng, nếu như xem mà không thấy thích vậy chúng ta sẽ đi qua phía bên kia quảng trường xem.”

Ngôn Mặc Bạch bị cô kéo đi, nhử mày nhìn cô, sao thái độ của cô lại thay đổi nhanh như vậy chứ?

Tư Mộ hơi chột dạ kéo anh đi vào, trên giá bày đầy tã lót.

Tư Mộ vừa nhìn thấy liền nhớ lại lần trước lúc chị cả của cô tới, Ngôn Mặc Bạch mua băng vệ sinh cho cô.

Người đàn ông này đi mau bằng vệ sinh còn mua cả tã lót đem về.

Tư Mộ liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, nở nụ cười.

Ngôn Mặc Bạch không hiểu lắm cho tới khi nhìn thấy đồng tã lót kia mới hiểu cô đang cười cái gì.

Cô dám cười nhạo anh?

Nghiêm mặt trừng cô, tay捏 cô nói: “Em cười một tiếng, buổi tối anh liền làm một lần. Em tự mình đếm xem bao nhiêu lần!”

Kết?

Tư Mộ bị những lời này của anh làm cho tức tới, cảm thấy, sao lại vô sỉ như vậy chứ?

Nhìn đáng vẻ ngoan ngoãn của cô, Ngôn Mặc Bạch hài lòng xoa đầu cô, chiều này quả nhiên có tác dụng!

Nhân viên bán hàng vẫn đi theo sau Tư Mộ, tỉ mỉ giới thiệu cho bọn họ. Họ cũng chỉ là nhân viên bán hàng mà thôi cho nên ông chủ đã đổi thành Tiểu Thâm bọn họ căn bản cũng không biết.

Chỉ là nhân viên trong cửa hàng đều đã trải qua một lớp bồi dưỡng nghiêm túc, thái độ đối xử với các khách hàng đều như nhau, mặc kệ giàu hay nghèo, phải luôn nở nụ cười, phục vụ chu đáo.

Cho nên dù không biết trước mặt là ông bà chủ bọn họ cũng không sợ là.

Tư Mộ đi dạo một vòng, rốt cuộc cũng gặp Dư Hinh ở một quầy hàng.

Lúc ấy Dư Hinh đang xem nệm vú giả dành cho con nít, nhân viên bán hàng cũng tỉ mỉ giới thiệu cho bọn họ. Dư Hinh vẫn chưa phát hiện ra Tư Mộ cho đến khi Tư Mộ đi tới bên cạnh cô ấy, đưa tay cầm nệm vú giả mà cô ấy định lấy, Dư Hinh ngược mắt lên mới thấy cô.

Thật ra thì từ sau khi Thanh Bang bị Ngôn Mặc Bạch trừ khử Dư Hinh vẫn không lộ diện, lúc trước Ngôn Mặc Bạch cũng từng cho người đi điều tra nhưng không có kết quả, cũng không điều tra nữa, cô ta cũng chỉ là một cô gái yếu đuối nên không thể làm gì.

Tư Mộ thấy cái bụng nhô lên của cô ấy thì kinh hãi.

Ý nghĩ đầu tiên chính là đứa bé là của Diệp Nham. Lúc đầu khi cô nhìn thấy bọn họ từ khách sạn đi ra, bây giờ lại thấy bụng cô ấy to lên, phải bốn năm tháng rồi, tính toán thời gian cũng chính là lúc cô nhìn thấy cô ấy đi cùng Diệp Nham.

Dư Hinh làm như không có gì chỉ nhìn lướt qua Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch, sau đó xoay người đi tới quầy hàng khác.

Tư Mộ bỏ nệm vú giả trên tay xuống, lôi kéo Ngôn Mặc Bạch tiếp tục đi dạo.

Lúc này cô cảm thấy rất vui trong lòng, không thể buông tha, Dư Hinh chủ động đi ra ngoài, lúc này Tư Mộ cảm thấy mình dường như chiến thắng, cực kỳ sáng khoái.

Sau khi Tư Mộ đi dạo một vòng, phát hiện không có gì hay liền kéo Ngôn Mặc Bạch đi chỗ khác.

“Lúc trước sanh đã nói nếu cần gì thì cứ gọi cho người đưa đến nhà là được, em còn nhất định muốn ra ngoài đi dạo, đi chưa được bao lâu liền kêu mệt.” Hai người đi ra từ cửa hàng, đi được hai bước, Tư Mộ liền kéo Ngôn Mặc Bạch la mệt, Ngôn Mặc Bạch khom lưng bế cô ngồi xuống. Bàn tay đánh vào mông cô một cái, quở trách cô.

Tư Mộ nhũn mảy giò bộ đáng thương: “Đứng trong tiệm quá lâu nên chân em hơi tê. Anh không cảm thấy những đồ dùng cho con nít đều rất đẹp sao?”

“Không cảm thấy!” Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nói ra ba chữ.

“Anh.....” Tư Mộ vỗ trán thở dài. Thật ra thì phần lớn tất cả các đàn ông đều không thích đi dạo phố. Bởi vì bọn họ không có kiên nhẫn nhìn kỹ, chọn lựa và mua. Hơn nữa còn cảm thấy như vậy rất mất thể diện.

Thật ra thì phần lớn đều là phụ nữ đi dạo phố, cũng không phải là muốn mua gì, bọn họ chỉ muốn đi ngắm mà thôi. Ngắm nhìn cũng là một niềm vui.

Giống như có rất nhiều người có tiền, điên cuồng đi dạo phố mua đồ, mua nhiều đồ về nhà thật ra rất nhiều thứ đều mua chơi là chính, cuối cùng hết hứng thú nhìn cũng không thấy thích, sau đó mua về một ít đồ liền bỏ.

Tư Mộ biết Ngôn Mặc Bạch sao có thể thích đi dạo phố chứ, tính cách anh lạnh lùng như vậy chịu dành chút thời gian ra ngoài cùng cô đã không tệ rồi, huống chi còn đi dạo cùng cô lâu như vậy, cho dù có một chút oán trách cũng có thể tiếp nhận.

Lúc quay về quán ăn đã là mười một giờ.

Hôm qua lúc ăn cơm tối, Tư Mộ nói muốn mời ba mẹ mình cùng ba Ngôn Mặc Bạch đến Thu Ý ăn cơm, hai nhà gặp mặt một chút, mà nắm cục phôi sương Bạch Hùng chỉ là một cái cớ mà thôi.

Tư Mộ ra ngoài không mang điện thoại theo, nghe nói điện thoại di động có tia phức xạ lớn, nếu cô cầm theo bên người đối với cục cưng sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Hỏi mượn Ngôn Mặc Bạch điện thoại gọi về nhà nói ba mẹ buổi trưa không cần nấu cơm, đến Thu Ý ăn. Bởi vì tối hôm qua Tư Mộ đã nói với ba mẹ, hôm nay chỉ gọi điện thoại để nhắc nhở mà thôi, cô sợ ba mẹ quên mất ở nhà nấu cơm sẽ rất lãng phí.

Tô San cười híp mắt hỏi con gái mấy giờ ăn, đến lúc đó bọn họ sẽ tới.

Tô San cũng được xem là một chuyên gia về đồ ăn, bà dĩ nhiên biết nắm cục phôi sương Bạch Hùng. Tối hôm qua Tư Mộ gọi điện thoại nói trưa nay muốn hai nhà cùng ăn cơm hơn nữa còn nói có nắm cục phôi sương Bạch Hùng, Tô San rất hưng phấn.

Bà cũng đã từng nghe nói qua, rất quý hiếm, khẩu vị rất ngon nhưng vẫn chưa có cơ hội nếm thử. Bây giờ vừa nghe có đồ tốt bà liền rất mong chờ.

Cho nên hôm nay làm sao bà có thể quên chứ? Vẫn ở nhà chờ điện thoại của hai vợ chồng Tư Mộ.

Ở khách sạn sắp xếp thời gian rất thoải mái, Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch nói lúc nào cũng có thể ăn, chỉ không biết mấy giờ Ngôn Diệu Thiên sẽ tới.

Tối hôm qua Tư Mộ cũng đã gọi điện cho ông nhưng mỗi ngày Ngôn Diệu Thiên đều bận việc công ty, mặc dù hôm qua ông đã đồng ý chỉ sợ ông làm việc đến nỗi quên mất cả chuyện ăn cơm.

“Ngôn Mặc Bạch mới cho người đến đón ba mẹ rồi, đoán chừng sắp đến nhà rồi, khi xe đến ba mẹ hãy đi đến đây.” Tư Mộ nói với ba mẹ.

Sau đó đưa điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch “Anh gọi điện thoại cho ba hỏi xem khi nào ba đến.”

Tư Mộ cố ý muốn quan hệ của Ngôn Mặc Bạch với Ngôn Diệu Thiên tốt một chút cho nên nhân cơ hội này nói Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch không có động tĩnh gì, không nhìn Tư Mộ, ôm cô sai bước đi về phía trước.

Lúc này vừa mới đi tới cửa quán đã nhìn thấy tài xế của Ngôn Diệu Thiên đứng ở cửa.

Tư Mộ thu điện thoại trở lại, liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch một cái.

Ngôn Diệu Thiên bận rộn như vậy, không cần cô nhắc nhở ông cũng đã tới, hơn nữa còn rất sớm, Tư Mộ cảm thấy Ngôn Diệu Thiên rất coi trọng cuộc gặp mặt này, khẳng định ông ấy muốn gần gũi thông gia một chút, cùng con trai gần hơn một chút. Dĩ nhiên Tư Mộ biết Ngôn Diệu Thiên không tới đây chỉ để ăn nắm cục phôi sương Bạch Hùng như ba mẹ cô.

Đi tới cửa Tư Mộ đẩy Ngôn Mặc Bạch một cái, để cho anh che trước cô, nếu để Ngôn Diệu Thiên nhìn thấy cô cảm thấy không tốt lắm.

Ngôn Mặc Bạch không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp ôm cô đi vào.

Tài xế của Ngôn Diệu Thiên đứng ở cửa nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ đi vào, đôi mắt kinh ngạc, công tử họ Ngôn luôn lạnh lùng lại có thể cung chiêu vợ mình như vậy.

“Anh Ngôn, chị Ngôn.” Tài xế cúi đầu cung kính chào, sau đó nói: “Chủ tịch ở phòng Mẫu Đơn trên lầu ba.”

Ngôn Diệu Thiên cũng biết mình đến sớm, sau khi vào cửa ông đã hỏi nhân viên, ông biết Ngôn Mặc Bạch sẽ đi cùng Tư Mộ cho nên ông đến phòng Mẫu Đơn trước để chờ bọn họ, lo lắng lúc bọn họ đến sẽ không biết cho nên cho tài xế đứng ở cửa chờ bọn họ.

Ngôn Mặc Bạch gạt đầu, ôm Tư Mộ đi vào thang máy.

Ngay trước mặt người của Ngôn Diệu Thiên mà Ngôn Mặc Bạch vẫn ôm cô như vậy khiến Tư Mộ có chút xin lỗi.

Cô nghĩ không biết người khác có cảm thấy cô quá yếu đuối hay quá kiêu cách hay không?

Lén nhìn tài xế thì anh ta đã nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác không nhìn bọn họ nữa.

Lúc này Tư Mộ mới yên tâm.

Thang máy đến lầu ba, Ngôn Mặc Bạch vẫn chưa thả cô ra, anh nói với tài xế: “Anh vào trước đi, chúng tôi lên lầu một chút, lát nữa sẽ xuống.”

Mặc dù tài xế hơi kinh ngạc cũng không rõ sự việc thế nào, cũng không hỏi, gạt đầu, giúp Ngôn Mặc Bạch nhấn nút lầu mười tám rồi đi ra ngoài.

“Ba anh đã tới rồi chúng ta còn lên lầu làm gì? Anh mau buông em ra đi!” Tư Mộ không biết anh muốn gì, chẳng qua chỉ cảm thấy Ngôn Mặc Bạch không thích ở chung một chỗ với Ngôn Diệu Thiên.

Ngôn Mặc Bạch mím môi lườm cô một cái, Tư Mộ ngoan ngoãn ngậm miệng để anh ôm không dám nói tiếp nữa.

Ánh mắt này như muốn xé cô ra.

Cô không có cách nào ngăn cản anh lên lầu, cô càng không có cách nào ngăn cản anh lên giường, cho nên vẫn không muốn chống cự với anh.

Vừa mới vào cửa, Ngôn Mặc Bạch liền đặt Tư Mộ ngồi trên sofa trong phòng khách, anh ngồi trước mặt cô, nâng chân cô lên, bàn tay vụng về của anh xoa bóp cho cô.

“Lần sau không cho phép đi dạo lâu như vậy, nhìn xem chân em sưng lên rồi.” Ngôn Mặc Bạch vừa bóp chân cho cô vừa nói.

Tư Mộ thiếu chút nữa khóc lên.

Chồng à, anh thật tốt! Có anh thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đặt Tên Cho Đứa Bé

Giờ phút này Tư Mộ cảm thấy trong lòng cô vô cùng ê ẩm, muốn khóc.

Mà trên chân cũng đã không còn cảm thấy đau nhức gì nữa, mặc dù thủ pháp của anh rất vụng về, nhưng, như vậy lại rất hữu hiệu.

Nếu như có một người đàn ông như thế, anh ta nguyện ý ngồi xổm bên người bạn khom lưng bóp chân cho bạn, mặc kệ thủ pháp của anh ta có vụng về như thế nào, anh ta đối với bạn là thực lòng chân thành, tình yêu của anh ta với bạn là thứ đáng quý nhất trên thế giới.

Giờ phút này ngoại trừ cảm thấy hạnh phúc, Tư Mộ cũng không còn gì để nói.

Lệ ở trong hốc mắt chuyển động, Tư Mộ ngửa đầu nén ngược vào trong, thẳng tới đáy lòng. Mà nước mắt xao động dưới đáy lòng không phải là cay đắng, mà hóa thành mật đường ngọt ngào.

Tình yêu, ngọt như mật đường!

“Khá hơn chút nào chưa?” Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng xoa bóp chân cho cô, giương mắt hỏi. Thật ra thì Ngôn Mặc Bạch cũng không hẳn là bóp, lực đạo cũng được khống chế, chỉ sợ nếu hơi mạnh tay sẽ làm cô bị đau.

Người như Ngôn Mặc Bạch, trước đây đều ở cùng một đám đàn ông, mỗi người đều là da dày thịt béo có thể đi đánh nhau chịu được bị quật ngã, nhưng chưa bao giờ dịu dàng như vậy đối với một người. Chân cô mịn màng nhỏ nhắn được anh nâng ở lòng bàn tay, sợ mình không khống chế tốt sức lực, sẽ làm gãy chân của cô.

Cho nên, mỗi một động tác cũng đều rất cẩn thận, còn thường xuyên để ý tới nét mặt của cô, nếu như cô nhíu mày hay nhe răng, động tác của anh lập tức sẽ thả lỏng nhẹ nhàng hơn.

Tư Mộ khẽ nhìn người đàn ông trước mặt, mặt mày anh tuấn, khí chất lồi lạc, lãnh ngạo bất quần [1], mà lại có thể khom lưng nắm chân mình, coi như báu vật nâng ở lòng bàn tay.

[1] lãnh ngạo bất quần: lãnh: lạnh lùng, ngạo: kiêu ngạo, bất: không, quần: đội, bày, đàn -> Ý muốn nói ư làm việc độc lập không thích nhóm đội.

“Ừm. ....rất thoải mái, một chút cũng không đau. ....” Tư Mộ nghẹn ngào nói.

Lệ trong hốc mắt chuyển động một lúc lâu, cuối cùng cũng chảy xuống.

Mỗi một giọt đều là kết tinh hạnh phúc.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày, bị nước mắt của cô làm cho sợ hết hồn. Liền vội vàng đứng lên ôm lấy cô, giọng nói có chút tự trách: “Có phải anh hơi mạnh tay hay không, làm em đau sao? Tại sao lại không nói?”

Tư Mộ sụt sịt mũi vài cái, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Ôm chặt Ngôn Mặc Bạch, đôi môi đỏ thắm tiến lại gần hôn môi anh “Bếp” một cái vang dội.

“Ông xã, anh thật tốt!” Tuy trên mặt toàn là nước mắt, nhưng lại mang theo nụ cười ngọt ngào, bộ dạng cô cười rộ lên trong lúc này, tựa như một đóa hoa nở rộ vào sáng sớm, mang theo giọt sương mai, hương thơm tươi mát.

Lúc này Ngôn Mặc Bạch mới kịp phản ứng, bị cô đồng nhất làm cho dờ khóc dờ cười. Xoa xoa đầu cô, lau nước mắt trên mặt cô, cười nhẹ nói: “Vợ ngốc!”

Vợ ngốc!

Ngốc thì ngốc! Dù sao trong lòng cô bây giờ đều đang tràn ngập hạnh phúc, sung sướng rồi!

Khi hai người còn đang ôm ấp dính lấy nhau ở một chỗ thì điện thoại Ngôn Mặc Bạch vang lên.

Thì ra là xe anh phải đi đón ba mẹ Phó đã trở về. Khi Phó Minh Vũ và Tô San đi vào đại sảnh khách sạn, mới nhớ tới con gái còn chưa nói với bọn họ là

ăn cơm ở đâu. Hơn nữa trong đại sảnh cũng không có thấy bóng dáng của con gái cùng con rể, vì vậy liền để cho người đi đón bọn họ gọi điện thoại cho con rể hỏi thăm một chút.

Ngôn Mặc Bạch nhận điện thoại xong, vỗ vỗ người trong ngực: “Nhanh đi rửa mặt, xem em khóc đến nổi mặt mũi tèm lem như một con mèo nhỏ. Ba mẹ đã tới rồi, đang chờ ở dưới lầu.”

Lúc này Tư Mộ mới cuống quýt đứng dậy đi vào nhà tắm rửa mặt, Ngôn Mặc Bạch cúi đầu nhìn quần áo của mình, ướt cả một mảng lớn, bắt đầu đi đứng dậy đi vào phòng ngủ tìm đồ thay.

Không đợi Ngôn Mặc Bạch thay đồ xong, thì nghe thấy tiếng gào khóc ai oán của Tư Mộ vang lên.

“Chồng, làm sao bây giờ? Con mắt đỏ ngầu, còn hơi sưng lên. ...” Tư Mộ cầm cái khăn mặt còn đang bốc hơi nóng đi vào phòng ngủ, vừa nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch đang thay quần áo, cô mím mím môi, dán cả người lên, ôm hông của anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Ngôn Mặc Bạch vừa cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là bộ đồ bằng lông màu đen, do Tư Mộ chọn giúp anh. Mỗi lần khi Ngôn Mặc Bạch mặc bộ đồ này, Tư Mộ cũng sẽ dán người lên ôm anh. Sợi lông vô cùng mềm mại cảm giác rất tốt, hơn nữa còn đặc biệt phong độ. Dáng người Ngôn Mặc Bạch rất đẹp, mặc lên trông có vẻ vừa lạnh lùng lại cảm tính, Tư Mộ yêu chết dáng vẻ này của anh.

Ngôn Mặc Bạch vừa mới cầm lấy cái áo khoác ngoài màu đen lên, chuẩn bị mặc vào, đã bị cô nhào tới ôm lấy, chỉ đành đem áo khoác ném qua một bên, giữ mặt cô, làm bộ nghiêm túc nhìn xem, gật đầu một cái, sau đó đưa tay cheo mặt cô: “Cái người này muốn khóc liền khóc, nếu để ba vợ mẹ vợ nhìn thấy, còn tưởng anh bắt nạt em đấy.”

Tư Mộ bĩu môi, ánh mắt mới khóc lúc này sau khi rửa qua đã trở nên trong trẻo, bộ dạng điềm đạm đáng yêu khiến cho Ngôn Mặc Bạch cũng phải mềm lòng. Cô nói: “Đều tại anh làm cho em khóc, anh phải chịu trách nhiệm!”

Ngôn Mặc Bạch cười ha ha, ghé vào bên tai cô nói nhỏ: “Muốn anh chịu trách nhiệm như thế nào? Nếu không buổi tối anh sẽ phụ trách làm cho em khóc thêm lần nữa?”

Tư Mộ đỏ mặt đánh anh mấy cái, tên lưu manh này!

“Giúp em xoa mắt!” Tư Mộ nhét khăn mặt cô đang cầm vào tay anh.

Khi Ngôn Mặc Bạch cúi đầu hôn lên cái miệng cong lên của cô, cô mới thả anh ra, sau đó anh đi vào phòng tắm mở nước nóng, dùng khăn lông nhúng qua rồi vắt khô, đắp lên mắt giúp cô.

Đội họ sửa soạn xong đi xuống đã là nửa tiếng sau.

Trong phòng Mẫu Đơn, người lớn hai bên đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ, đề tài trọng tâm đều xoay quanh đứa nhỏ trong bụng Tư Mộ.

Hai người Ngôn Diệu Thiên và Phó Minh Vũ thì cười híp mắt thảo luận nên đặt tên gì cho đứa bé, Tô San ngồi ở bên cạnh cũng nói muốn đặt nữ danh cho đứa bé.

Hai nhà vốn ít khi gặp nhau, tổng cộng cũng chỉ mới gặp mặt khoảng hai ba lần thôi, Ngôn Diệu Thiên ở thành phố A giống như một thần thoại, dù là thân phận như Phó Minh Vũ cũng đã không với tới được. Cho nên mới đầu thái độ của Phó Minh Vũ cùng Tô San đối với ông thông gia này còn xa cách, nói chuyện khách sáo. Nhưng không ngờ bây giờ Ngôn Diệu Thiên lại chủ động nói chuyện phiếm với bọn họ, còn thân thiện như vậy, không hề lạnh lùng giống như trong lời đồn, hơn nữa đề tài còn là xoay quanh đứa bé chưa ra đời, dĩ nhiên là có nhiều đề tài hơn đề nói.

Cho nên, khi Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch đẩy cửa đi vào, trong phòng Mẫu Đơn là một mảng hài hòa.

Tư Mộ âm thầm lấy làm kinh hãi, lại nói Ngôn Diệu Thiên bình thường đều nghiêm túc kiếm lời, người nhà hai bên cũng rất ít gặp mặt, tại sao ông lại có thể cùng ba mẹ mình nói chuyện vô cùng vui vẻ như vậy?

Bọn họ vừa bước vào, chào hỏi trước, sau đó ngồi xuống, Tư Mộ liền cười hỏi: “Mọi người vừa nói chuyện gì thế? Trò chuyện vui vẻ như vậy.”

Tô San uống một hớp trà, cười ha hả nói: “Mọi người đang thảo luận nên đặt tên gì cho đứa bé đây? Đúng rồi, các con có nghĩ đến cái tên gì dễ nghe hay không?”

Tư Mộ nhìn thoáng qua Ngôn Mặc Bạch, sau đó lắc đầu nói không có.

Thật ra thì có một lần Tư Mộ vô cùng hưng phấn ôm một cuốn từ điển thật dày đi tìm Ngôn Mặc Bạch, muốn thương lượng tìm một cái tên dễ nghe lại có ý nghĩa cho đứa bé, kết quả Ngôn Mặc Bạch vừa nhìn thấy cô cầm cuốn từ điển đi vào liền ôm cô vào trong ngực hưng hăng hôn lên, thế là hai người ở trong thư phòng lăn lộn rất nhiều lần. Đến khi kết thúc, chờ Tư Mộ lấy lại sức, cầm cuốn từ điển bị anh ném qua một bên hỏi tiếp, thì lại bị Ngôn Mặc Bạch kéo qua giường vô lần nữa.

Lần này coi như cô đã hiểu, Ngôn Mặc Bạch căn bản là không muốn đặt tên cho đứa bé.

Lúc ấy Tư Mộ giận tới nổi hận không thể ném cuốn từ điển vào mặt Ngôn Mặc Bạch. Sau đó Ngôn Mặc Bạch mới nhượng bộ, đi theo cô lật từ điển tìm tên, chỉ có điều thái độ vô cùng qua loa, bất luận Tư Mộ nói gì, anh đều nói được. Tư Mộ lại giận lần nữa, Ngôn Mặc Bạch mới chịu nghiêm túc. Nhưng

mà là nghiêm túc làm trái ngược với cô.

Cuối cùng Tư Mộ tức giận nắm lỗ tai anh nói: “Ngôn Mặc Bạch, cái người này có người làm ba như anh sao? Nếu như anh không muốn làm ba, vậy để em đi tìm ba dượng cho đứa bé!”

Ngôn Mặc Bạch lập tức nhủ mày, mặt trầm xuống, nói: “Em dám!”

Cái khí thế kia muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu dọa người, Tư Mộ làm gì còn dám nói như vậy nữa?

Vì thế chuyện đặt tên cứ như vậy mà đặt xuống.

Hiện tại ba mẹ hai bên hỏi tới, Tư Mộ chỉ có thể lắc đầu. Bất quá để cho ba mẹ hai bên đặt tên, vậy cũng được!

Tô San thấy con gái lắc đầu, liền nói tiếp: “Chúng ta còn tính lấy một cái nữ danh, gọi cũng dễ nghe.”

Tư Mộ cũng muốn cho đứa bé một nữ danh, vì vậy nhìn mẹ mình gật đầu cười.

“Vậy nữ danh liền để cho mẹ đặt!” Tư Mộ cầm tay mẹ mình nói.

Tô San cười rất vui vẻ đồng ý, sau đó nhìn qua Ngôn Diệu Thiên, nói: “Nếu nữ danh do chúng ta đặt, vậy thì tên của đứa bé để cho ông thông gia đặt!”

Ý nghĩ của Tư Mộ cũng giống mẹ cô vì vậy liền cười nói với Ngôn Diệu Thiên: “Ba, vậy thì người đặt tên cho đứa bé đi!”

Hiển nhiên Ngôn Diệu Thiên không ngờ Tư Mộ sẽ để cho ông đặt, nên theo bản năng nhìn về phía con trai của mình, thấy anh không có vẻ mặt gì, vì vậy cũng cười ha ha đồng ý.

“Vậy thì đặt là Ngôn Dự! Con trai hay con gái cũng đều dùng được.” Ngôn Diệu Thiên dừng một lúc, liền nói ra cái tên này, bộ dạng giống như đã sớm nghĩ ra.

“Chữ Dự nghe rất tốt, vậy lấy tên Ngôn Dự đi!” Phó Minh Vũ nghiêm túc suy nghĩ một lát, rồi cũng nói theo.

Trái lại Tư Mộ không có ý kiến gì, cái tên này không tệ, hơn nữa còn thích hợp cho cả nam và nữ. Nhưng mà cô vẫn trầm nghĩ, thật may là đứa bé không theo họ của cô, nếu không thì phải gọi là Phó Dự rồi? Giàu có? Cái tên như vậy nghe giống như là nhà giàu mới nổi, Tư Mộ cảm thấy buồn nôn.

“Vậy nữ danh của đứa bé sẽ gọi là Quai Quai đi!” Tô San cười tít mắt cũng đem nữ danh mà mình nghĩ tới nói ra.

Quai Quai. ....

Tư Mộ liếc nhìn mẹ mình, sao lại nghe có vẻ tục!

Không biết có phải bởi vì trước đó Tô San nói để Ngôn Diệu Thiên đặt tên cho đứa bé nên trong lòng sinh ra cảm kích, hay là ông thật sự thấy cái tên này hay, mà sau khi Ngôn Diệu Thiên đọc thầm hai chữ Quai Quai, cũng cao hứng nói: “Tốt! Quai Quai đọc nghe rất trôi chảy, về sau cứ gọi Quai Quai đi.”

Trên trán Tư Mộ nổi ba vạch đen, nhưng nếu ba mẹ hai bên đều đã đập bàn đồng ý, cô cũng không cần nói gì nữa. Tay len lén đưa lên trên bụng, nhẹ nhàng sờ sờ, bảo bảo, về sau con sẽ gọi là Quai Quai, nếu như con không thích, vậy thì con đi tìm bà ngoại mà trách!

Không biết có phải là do mẹ con liền tâm gì đó hay không, ở trong lòng Tư Mộ vừa thầm nói hết những lời này, lập tức cảm giác được cái bụng động đập. Tay của Tư Mộ đặt ở trên bụng, vì vậy khi bị cái động đập này làm cho đầu tiên là kinh ngạc, sau mới kịp phản ứng là do bảo bảo ở trong bụng đang đập, vui mừng lời kéo Ngôn Mặc Bạch bên cạnh cầm tay anh len lén áp lên bụng mình.

Ngôn Mặc Bạch bị cô lôi kéo như vậy, có chút nghi hoặc, đến khi tay áp vào bụng cô thì cảm nhận được có vật gì đó bỗng nhiên động đập, làm anh hoảng sợ, cả kinh ngẩng đầu lên nhìn Tư Mộ.

Tư Mộ cười, nhẹ nhàng mà nói: “Bảo bảo đang đập.”

Ngôn Mặc Bạch đặt tay lên bụng cô lần nữa, dừng lại một lúc, cũng không có cảm giác được bảo bảo đập nữa, suy nghĩ một chút, nhủ mày hỏi cô: “Có đau không?”

Tư Mộ nhìn thái độ của anh, giống như chỉ cần cô nói một chữ đau thôi, thì anh sẽ lập tức đưa tay vào xách bảo bảo ra ngoài đánh cho một trận. Trong lòng cô âm thầm khinh bỉ Ngôn Mặc Bạch ở bên cạnh một trăm lần, rồi mới nắm tay anh, cười nói: “Không đau, một ít cũng sẽ không đau.”

Ngôn Mặc Bạch lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ra nhéo nhéo đôi tay mềm mại của cô.

Hai người cứ như vậy thân mật không coi ai ra gì, sớm đã bị ba mẹ hai bên nhìn tới, tất cả đều cúi đầu làm như không nhìn thấy, sau đó ba người lại tiếp tục trò chuyện.

Lúc này đồ ăn mới được bưng lên, Tư Mộ quay sang gọi ba mẹ mình và ba chồng ăn cơm. Trước mặt ba mẹ vợ, ngược lại Ngôn Mặc Bạch không có

để cho Ngôn Diệu Thiên sắc mặt không tốt, mà mỉm cười giới thiệu cho bọn họ những món ngon ngày hôm nay.

Từ tối qua Tô San đã nghĩ tới bữa cơm hôm nay, cho nên khi món ăn được đưa lên, bà cũng không có khách khí liền ăn.

Một bữa cơm này mọi người đều vui vẻ.

Ăn cơm trưa, mọi người nói chuyện một lúc, Ngôn Diệu Thiên phải về công ty, tài xế cũng được an bày ăn cơm trong phòng Thu Ý, chờ khi Ngôn Diệu Thiên xuống dưới, tài xế cũng đã ngồi đợi trên xe. Phó Minh Vũ cùng Tô San và Tư Mộ hàn huyên một lát, sau đó Ngôn Mặc Bạch mới an bày xe đưa bọn họ trở về.

Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch cùng nhau đi xuống dưới lầu, nhìn xe bọn họ đã đi xa, lúc này Tư Mộ mới quay người lại nhìn Ngôn Mặc Bạch nói: “Chồng chúng ta cũng về nhà thôi!”

Tối hôm qua ngủ ở khách sạn, cũng chưa có trở về, Tư Mộ cảm thấy có chút nhớ nhà.

Ngôn Mặc Bạch gật đầu, ôm cả người cô đi tới chỗ xe của bọn họ đậu.

Sau hôm đó, Tư Mộ đều một mực ở trong nhà gần gũi, rất ít ra ngoài. Mỗi ngày, Ngô mục đều tới đây nấu cơm, Tư Mộ thấy bà mỗi ngày chạy tới chạy lui như thế vô cùng phiền phức, vì vậy đề nghị với Ngôn Mặc Bạch để bà ở trong nhà, dù sao nhà mình cũng rộng rãi, lại nhiều phòng. Mà Ngôn Mặc Bạch dĩ nhiên là nhũn nhũn, một bộ dạng miễn cưỡng, nhưng vì Tư Mộ nói bây giờ buổi tối cô hay bị đói bụng, muốn ăn thức ăn khuya do Ngô mục làm, như vậy Ngôn Mặc Bạch cũng không còn cách khác, chỉ có thể để cho Ngô mục ở trong nhà mình.

Mỗi ngày đều trải qua như vậy, bình thản hạnh phúc.

Bụng của Tư Mộ cũng lớn dần, ngày sinh dự tính là ba tháng sau, Ngôn Mặc Bạch lại phải gặp một trận đối lằn nữa. Khi tay chân Tư Mộ bị sưng phù, Ngôn Mặc Bạch lập tức xoa bóp giúp cô, nhân tiện sờ sờ, lại sờ sờ tới toàn thân nhiệt huyết sôi trào sùng sục. Nhưng mà bác sĩ đã có nhắc qua, ba tháng cuối không thể làm chuyện chăn gối, vì vậy Tư Mộ kiên quyết không để cho anh làm, bản thân Ngôn Mặc Bạch cũng có chừng mực, cho nên chỉ có thể khóc cho chính mình, mỗi lần phát hỏa rồi, cũng chỉ có thể đi tắm nước lạnh đập lửa, hoặc là lôi kéo tay Tư Mộ giúp anh giải quyết, tình hình lại trở về như mấy ngày đầu Tư Mộ mang thai.

Buổi tối khi Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ đi ngủ, ôn hương nồng ngọc trong ngực, người, nhưng việc gì cũng không thể làm, cái vật hùng dũng oai vệ bùng bùng kia mỗi ngày giày vò khiến anh buổi tối thường không ngủ được, tới hơn nửa đêm Ngôn Mặc Bạch sẽ nhìn chằm chằm bụng Tư Mộ, ác độc nghĩ, về sau nhất định phải trừng trị nó thật tốt.

Khi Ngôn Mặc Bạch dẫn Tư Mộ đi làm kiểm tra, bác sĩ vì nịnh bợ Ngôn Mặc Bạch, cực kì không có phẩm hạnh nói cho Ngôn Mặc Bạch biết đứa bé là con trai. Vốn là cho rằng Thái Tử Gia sẽ vô cùng vui mừng thưởng cho một phen, kết quả chỉ thấy Ngôn Mặc Bạch ừ một tiếng, nét mặt không chút thay đổi.

Lúc Ngôn Mặc Bạch biết đứa bé là con trai, trong lòng hừ lạnh, con trai lại càng phải trừng trị một trận cho tốt.

Còn khi Tư Mộ biết là con trai, trong lòng thở dài một hơi, giống như cuối cùng cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ gian nan hạng nhất.

Ban đầu cùng Ngôn Diệu Thiên kí hiệp nghị cô còn nhớ rất rõ nội dung trong đó, mặc dù bây giờ cô và Ngôn Mặc Bạch vô cùng yêu thương nhau không phải chỉ một tờ hiệp nghị của Ngôn Diệu Thiên mà tách nhau ra được, nhưng cô cảm thấy nếu không sinh con trai cho Ngôn gia, vậy khoản tiền Ngôn Diệu Thiên cho “Lăng Vũ” kia, cô sẽ cảm thấy mình mắc nợ.

Bây giờ biết được là con trai, đương nhiên Tư Mộ rất là vui mừng liền thở phào nhẹ nhõm.

Mà khi Ngôn Diệu Thiên biết là con trai, mấy ngày liên tiếp đều vui mừng cười híp cả mắt, làm cho mọi người trong công ty cũng phải nghi ngờ ông chủ này có phải là người giả mạo hay không, chủ tịch luôn luôn nghiêm túc lạnh lùng, làm sao sẽ cười giống như là ăn mật ngọt vậy?

Mặc dù chủ tịch đẹp lão, cười rồi lên lại càng đẹp hơn, nhưng mà vẫn dọa đến cả công ty và những người cấp cao thường xuyên tiếp xúc với ông. Bởi vì Ngôn Diệu Thiên được mệnh danh là lão hồ ly, ông cười tí mắt, người dưới tay ông vẫn chưa thích ứng được, chung quy vẫn cảm thấy đó là điềm báo giông bão sắp tới.

Quả nhiên mới vừa cười không đến hai ngày, Ngôn Diệu Thiên bắt đầu khôi phục bộ dạng nghiêm túc lạnh lùng, ở công ty làm việc càng thêm liều mạng, mỗi ngày ông đều tăng thêm giờ làm việc, làm hại một đám người cao tầng cũng phải tăng ca theo, bộ phận thư kí của chủ tịch lại càng phải thường xuyên tăng ca có khi còn phải thức đêm. Liên tiếp đem mọi người trong công ty chịu đựng tới sức cùng lực kiệt, mỗi ngày đều phải mang mặt gấu mèo đi làm. Mà không khí trong công ty cũng trở nên cực kì nặng nề. Chỉ có một thứ duy nhất làm bọn họ vui mừng là tiền lương được tăng lên gấp ba so với trước. Nhưng, đề kiểm tiền bọn họ đã phải phục vụ quên mình đó. Tiền thì nhiều nhưng bọn họ cũng đã không muốn kiểm số tiền này nữa rồi.

Trợ lý của Ngôn Diệu Thiên thật sự là chịu không nổi nữa, len lén gọi điện cho Ngôn Mặc Bạch, nói ra việc này. Bất quá, Ngôn Mặc Bạch cũng chỉ là ở trong lòng hơi hơi kinh ngạc một chút, nhàn nhạt ồ một tiếng, rồi cũng không có nói tiếp, cũng không bày tỏ đáng về hứng thú, liền cúp điện thoại. Trợ lý hết cách, cũng chỉ có thể than thở tiếp tục trở về làm khổ sai thôi.

Hôm nay lúc Ngô mục đang nấu cơm cho Tư Mộ, khi đó Tư Mộ cũng đang ở trong phòng bếp uống nước hoa quả tươi.

Ban ngày có hôm Ngô mục trở về Ngôn gia bên kia, nghe được lão quản gia của Ngôn gia nói Ngôn Diệu Thiên mỗi ngày đều làm thêm giờ ở công ty, rất

khuya mới trở về, vì vậy Ngô mụ lập tức nấu mấy món ăn lót dạ hầm canh bỏ cho cơ thể dễ Ngón Diệu buổi tối trở về uống, mỗi ngày chịu đựng như vậy, không bồi bổ một phen, cơ thể làm sao có thể chịu được?

Ngô mụ trở lại bên này của Tư Mộ, khi đang nấu cơm, nói chuyện phiếm với Tư Mộ, liền đem chuyện này nói ra.

“Dì nói ba chồng con mỗi ngày đều tăng ca tới khuya?” Tư Mộ qua văn học mạng Bách Hiểu Sanh cũng biết người hơn năm mươi tuổi, cho dù cơ thể khỏe mạnh đến đâu, nhưng nếu như làm việc liều mạng như vậy thì cơ thể làm thế nào chịu đựng được?

“Ừ, mấy ngày nay dì về Ngón gia bên kia, quán gia nói với dì, để dì chung một chút đồ bỏ cho ông ấy ăn khuya. Nhưng mà ngày hôm sau khi dì tới, quán gia luôn luôn than thở nói ông ấy không có ăn.” Ngô mụ cũng là lo lắng cho thân thể của Ngón Diệu Thiên.

“Vậy đợi lát nữa dì ở đây chung canh bỏ, chúng ta đem tới công ty, đợi ông ấy ăn xong rồi chúng ta mới trở về!” Tư Mộ nghĩ ngợi nói.

Từ khi Tư Mộ biết mình mang thai con trai, cô cũng thấy thoải mái hơn, cũng ít sợ hãi Ngón Diệu Thiên hơn, thỉnh thoảng còn dám cùng ông nói đùa mấy câu. Nghĩ tới nếu như ông không chịu ăn, còn có thể dùng đứa bé nói chuyện, khuyên nhủ ông một chút.

Tư Mộ thở dài một hơi, này Ngón gia cũng có đủ tiền đi? Vì cái gì mà lại cứ liều mạng như vậy? Thật sự là không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Tùy Anh Muốn Như Thế Nào Được.

Má Ngô vội bỏ canh gà hầm cách thủy vào hộp giữ nhiệt.

Lúc ăn cơm trưa Tư Mộ nói với Ngón Mặc Bạch một câu, Ngón Mặc Bạch cau mày, phụng phịu dạy bảo cô: "Bụng em lớn vậy rồi còn đưa canh gì chứ? Ông ấy lớn như vậy rồi còn có thể để mình đói bụng sao? Không cho phép đi!"

Nhớ tới cuộc điện thoại của trợ lý cha mình vào hai ngày trước, Ngón Mặc Bạch hơi nhíu mày, cúi đầu ăn cơm.

"Ông ấy là ba ruột anh, là ông nội của cục cưng, ông ấy liều mạng tăng ca như vậy, còn không phải vì anh sao? Anh không thể quan tâm đến ông ấy dù chỉ một chút sao?" Đối với quan hệ lạnh cứng của Ngón Mặc Bạch và Ngón Diệu Thiên, Tư Mộ chỉ có thể hết cách, mặc dù cô vẫn luôn ở giữa làm thuyết khách, Ngón Diệu Thiên cũng rất nguyện ý cải thiện quan hệ với con trai, nhưng mà Ngón Mặc Bạch không chịu phối hợp.

Có đôi khi cảm thấy anh máu lạnh vô tình, chuyện đã xảy ra lâu rồi, không cần phải ghi hận đến bây giờ chứ? Hơn nữa cổ phần của công ty cũng sang tên cho Ngón Mặc Bạch vào mấy tháng trước, hiện tại tương đương với việc Ngón Diệu Thiên làm công cho con trai mình, còn liều mạng tăng ca như vậy, cho dù không phải ba anh mà là một nhân viên bình thường cũng nên quan tâm chút đi.

Ngón Mặc Bạch hừ lạnh một tiếng, cúi đầu ăn vài miếng cơm liền đặt chén xuống, đứng dậy đi về thư phòng.

Vừa mới đi đến cầu thang, xoay người liếc mắt nhìn dáng vẻ ngơ ngác của Tư Mộ, nói: "Tốt nhất em đừng nên giấu anh trốn ra ngoài."

Tư Mộ bĩu môi nghiêng đầu không để ý tới anh, tiếp tục ăn cơm. Nhưng bây giờ ăn đâu còn ngon nữa.

Phụ nữ có thai luôn nóng tính, Ngón Mặc Bạch lại hung dữ với cô, xọch một cái nước mắt liền rơi xuống.

Má Ngô vẫn luôn ở trong phòng bếp, nên nghe rất rõ nội dung cuộc trò chuyện của Tư Mộ và Ngón Mặc Bạch. Yên lặng thở dài bà biết quan hệ cha con nhà họ Ngón không tốt, nhưng không ngờ lại tệ đến vậy, ngay cả đưa canh cũng không cho.

Lúc Ngón Mặc Bạch buông chén lên lầu, cũng là lúc má Ngô đi ra, nhìn thấy dáng vẻ khóc lã chã của Tư Mộ, thật sự làm người ta thương mà.

Má Ngô vội vàng đi qua an ủi: "Thiếu phu nhân không thể khóc được, trong thời gian mang thai thì người mẹ không được khóc, không tốt cho đứa bé."

Tư Mộ vừa nghe vậy, vội vàng thu nước mắt lại, đưa tay lên mặt lau vài cái, hít hít mũi, liền đứng dậy nói với má Ngô: "Con no rồi, má Ngô dọn xuống đi."

Nói xong cũng lên lầu.

Má Ngô nhìn bóng lưng Tư Mộ, sau đó thở dài, mới chỉ ăn được có hai miếng!

Tư Mộ tức giận đi đến cửa phòng ngủ, thư phòng nằm kế bên phòng ngủ. Cô về phòng thay quần áo, trước đó mặc đồ ở nhà nhưng khi ra khỏi cánh cửa, mặc dù bụng quá to không mặc được những bộ quần áo đẹp nhưng vẫn thay một bộ đồ bầu khá rộng.

Thay quần áo xong, trực tiếp đi đến thư phòng.

Lúc Tư Mộ đẩy cửa ra, Ngôn Mặc Bạch đang bực bội gỡ tóc dựa vào cạnh cửa sổ hút thuốc.

Tư Mộ ngây ngẩn cả người, Ngôn Mặc Bạch bắt đầu hút thuốc lá từ bao giờ? Trong trí nhớ của cô, hình như cô chưa bao giờ thấy Ngôn Mặc Bạch hút thuốc. Dù sao cô cũng không nhớ nổi anh có hút thuốc không? Mà giây phút này tư thế của anh rất đẹp, chẳng qua là làm người khác cảm thấy có chút cô đơn và đau lòng.

Tư Mộ đi vào, Ngôn Mặc Bạch quay đầu lại nhìn thấy cô, vội vàng dập tắt điếu thuốc trên tay, lên tiếng ngăn cô: "Đừng tới đây, mùi thuốc lá không tốt cho con." Nói xong mở cửa sổ, để gió lùa vào, thổi bay mùi thuốc.

Tư Mộ càng đau lòng, bình tĩnh đứng ở chỗ cách xa anh, nhìn anh đứng trước cửa sổ để gió thổi bay mùi thuốc trên người.

Người đàn ông này, anh yêu thương mình như vậy, anh sao có thể máu lạnh vô tình?

Anh dành tất cả tình yêu cho mình, anh không thể phân chia một chút tình cảm cho người khác, vậy hãy để mình thay anh yêu thương những người thân của anh thì được rồi.

Ngôn Mặc Bạch vỗ vỗ quần áo trên người, giống như vẫn còn lo lắng mùi thuốc lá dính vào quần áo, sau đó mới đi lại đỡ Tư Mộ đến ghế sofa, cẩn thận dìu cô ngồi xuống, thấy cô thay quần áo, liền trầm mặt: "Không phải anh đã nói không cho đi sao?"

Mới vừa rồi Tư Mộ có khóc một chút, hiện tại vành mắt vẫn hơi hồng hồng, cô bùi bùi đáng về này đặc biệt làm người khác đau lòng, Ngôn Mặc Bạch vừa mới dứt lời, liền thấy hốc mắt cô đầy nước, lập tức tự trách có phải vừa rồi mình quá nặng lời dọa cô sợ?

Tư Mộ hít hít mũi xoay người nhào vào trong ngực Ngôn Mặc Bạch, ôm lấy cổ anh, giọng nói có vẻ rất buồn: "Ông xã, anh lái xe đưa em đến công ty được không? Canh đã hầm xong rồi, chúng ta đưa qua đi nếu không thật lãng phí! Lại uống phí mấy giờ hầm canh của má Ngõ.... Có được hay không vậy?"

Sống chung với Ngôn Mặc Bạch đã lâu, Tư Mộ cũng hiểu được phần nào tính của anh, mỗi lần Tư Mộ làm nũng tất nhiên anh đều giơ tay đầu hàng, sau đó đều chiều theo cô.

Cho nên Tư Mộ đồ thật đáng thương cọt cọt Ngôn Mặc Bạch một lúc, quả nhiên hiệu quả.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày nhìn cô, sâu xa hỏi: "Có phải em đã quyết đi đưa canh cho bằng được không?"

Tư Mộ thấy trên mặt anh không hiện vẻ tức giận, liền biết anh đã đầu hàng, cho nên khôn ngoan gật đầu.

"Được rồi! Anh có thể đưa em đi, nhưng khi về em sẽ báo đáp anh như thế nào đây?" Ngôn Mặc Bạch rất vô si đàm phán.

Anh vừa nói Tư Mộ đã biết ngay anh có mục đích gì. Thăm mắng anh lưu manh, nhưng lại không thể không đồng ý điều kiện của anh.

"Chỉ cần không súng thật đạn thật thì tùy anh muốn thế nào cũng được!" Tư Mộ nhắm mắt lại hết xong, cảm thấy mặt mình đều đỏ bừng hết rồi.

Ngôn Mặc Bạch hơi hài lòng ngược cầm lên, nâng tay cô lên hôn một cái, "Đóng dấu, tránh em đổi ý."

Tư Mộ mở to mắt liếc anh, đẩy anh ra đứng dậy: "Đi nhanh đi! Nếu không sẽ trễ."

Hiện tại đã hơn một giờ trưa rồi, nếu đi trễ chắc hẳn Ngôn Diệu Thiên đã ăn cơm no rồi, lại lo lắng ông lấy cớ không uống canh gà.

Tư Mộ thấy Ngôn Mặc Bạch đi thay quần áo liền vui vẻ xuống lầu, bảo má Ngõ lấy hộp giữ nhiệt ra, cô muốn đi qua đưa ngay.

Má Ngõ thấy mặt mày Tư Mộ hớn hở biết ngay vợ chồng son không có chuyện gì, lại nghe thấy cô nói muốn đưa canh gà bà vội vàng vào phòng bếp lấy hộp giữ nhiệt ra, bỏ vào một cái túi sạch sẽ, rồi mới đi ra ngoài.

Tư Mộ đưa tay muốn nhận lấy, má Ngõ liền rút tay về, nói: "Đề tôi mang xuống bỏ vào xe."

"Má Ngõ, đây không phải vật gì nặng, con có thể cầm." Tư Mộ không nói gì nhìn má Ngõ, hiện tại cô cảm thấy mình như biến thành một phở nhân, com bung tận miệng nước rớt tận tay, cầm chút đồ nặng cũng bị nói.

Vừa lúc Ngôn Mặc Bạch đi xuống, khi đi ngang qua má Ngõ thuận tay cầm lấy túi trên tay bà, tay còn lại nắm tay Tư Mộ dắt ra cửa.

Hai người lái xe đến YT Quốc Tế, vừa đi vào địa sảnh ký túc xá, liền nhận thấy bầu không khí khác thường, luôn cảm thấy mọi người ở đây đều mang vẻ mặt khẩn trương và mệt mỏi.

Tư Mộ kinh ngạc quan sát vẻ mặt từng người, trước kia cô đã đến YT Quốc Tế, chính là lần đến tìm Ngôn Diệu Thiên xin giúp đỡ, liền tiếp mấy ngày cô đều đến đây, mấy cô tiếp tân đều biết cô. Lúc ấy bầu không khí của YT Quốc Tế hoàn toàn bây giờ! Khi đó ai cũng tinh thần tràn trề sức sống, nhưng bây giờ bầu không khí cứ như bị dồn nén vậy.

Tư Mộ lôi kéo Ngôn Mặc Bạch hỏi: "Ông xã, anh xem mọi người đều rất kỳ lạ!"

Rõ ràng rất mệt mỏi, vành mắt đen kịt, nhưng vẫn cố gắng duy trì dáng vẻ giữ vững tinh thần, ngay cả tiếp tân cũng không xinh đẹp động lòng người rồi và tinh thần cũng không sáng láng như trước.

"Đêm nào cũng tăng ca." Ngôn Mặc Bạch nhàn nhạt nói.

Lúc Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ vào cửa chính công ty, nhân viên của công ty cũng thấy họ, cô tiếp tân tinh mắt nhất, thấy họ như thấy cứu tinh, nở nụ cười rục rờ chào họ.

Bị tra tấn lâu như vậy, bây giờ nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch xuất hiện ở đây, cuối cùng nguyên một đám cũng có thể cười, giống như được tự do rồi thấy ánh rạng đông.

Nhớ rõ lần đầu tiên đến YT Quốc Tế, cô xin gặp Ngôn Diệu Thiên còn khó hơn cả lên trời. Hiện tại đến đây, lại bị nhiều người cung kính chào hỏi như vậy, đưa mắt nhìn về phía thang máy chuyên dụng. Thái độ này đúng là một trên trời một dưới đất mà!

Tư Mộ nghe Ngôn Mặc Bạch nói xong thì kinh ngạc há to mồm nhìn anh, hỏi: "Mọi người trong công ty đều tăng ca sao?"

Tư Mộ nghĩ lại cảm thấy thật đáng sợ, khó trách khi vừa mới đi vào đã cảm thấy bầu không khí dồn nén, hóa ra mọi người trong công ty đều tăng ca theo Ngôn Diệu Thiên.

Ai, có ông chủ liều mạng như vậy, đối với công nhân viên quả thật không phải chuyện tốt. Lại nghĩ nếu đổi lại là cô đi làm tại một công ty như vậy thì chắc hẳn đã sớm gục xuống vì mệt mỏi.

"Có phải gần đây công ty xảy ra chuyện không? Nếu không sao ba có thể liều mạng như vậy chứ?" Tư Mộ to gan suy đoán, ngoài lý do này thì cô không nghĩ ra lý do gì khiến Ngôn Diệu Thiên liều mạng tăng ca kiếm tiền, chẳng lẽ nhà họ Ngôn thiếu tiền sao?

Ngôn Mặc Bạch hừ một tiếng, đưa tay xoa xoa đầu cô. Ý là cô suy nghĩ nhiều quá rồi.

Ngôn Mặc Bạch tự tin ở thành phố A này vẫn chưa có người nào có thể lật đổ Ngôn Diệu Thiên, cho nên nói công ty xảy ra vấn đề thì khả năng gần bằng không. Chỉ là anh cũng không biết tại sao lão già chết tiệt kia lại tự dưng nổi điên, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết, thôi thì không nghĩ nữa.

Tư Mộ bị anh xoa mớ mớ màng màng dựa vào lòng anh, thang máy mở ra, Ngôn Mặc Bạch nửa ôm nửa dìu cô ra ngoài.

Lúc nhỏ Ngôn Mặc Bạch thường xuyên đến công ty, sau khi mẹ anh qua đời, anh ra nước ngoài, sau khi về nước chưa từng đến đây, mà khu ký túc xá này sau này mới xây, vì thế Ngôn Mặc Bạch không biết đường.

Nhưng họ mới vừa ra khỏi thang máy, đã có một thư ký mặc bộ đồ công sở màu đen, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào đến đón, có thể thấy cô ấy vô cùng vui sướng, cũng phá lệ... Nhiệt tình!

"Ngôn thiếu, thiếu phu nhân, hai người đến tìm chủ tịch sao?" Đôi mắt nhìn vào cái túi trên tay Ngôn Mặc Bạch, có thể bên trong là hộp giữ nhiệt, thư ký lập tức cười nói: "Chủ tịch còn chưa ăn cơm đấy!"

Tư Mộ cả kinh, Ngôn Diệu Thiên đang liều mạng kiếm tiền! Tăng ca còn chưa tính, rõ ràng mất ăn mất ngủ có phải là quá mức không?

Máy mắn làm nũng nịu Ngôn Mặc Bạch đưa đến, nếu không một ngày nào đó trên trang đầu tạp chí tài chính của thành phố A sẽ là: "Chủ tịch của YT Quốc Tế - Ngôn Diệu Thiên- quên ăn quên ngủ tăng ca, kết quả là chết đói!" Đề mục như vậy đủ bắt mắt! Nói không chừng Ngôn Diệu Thiên còn có thể nhận giải thưởng "Liều mạng"

Tư Mộ ngắt Ngôn Mặc Bạch một cái, trách anh tiếp nhận cổ phần YT Quốc Tế, nhưng lại không làm gì cả, tất cả mọi chuyện đều giao cho Ngôn Diệu Thiên. Ngôn Mặc Bạch cả ngày đều giúp bên kia làm việc, tính nguy hiểm lại cao, chỉ bằng đến YT Quốc Tế làm việc tốt hơn.

Ngôn Mặc Bạch nhân cơ hội bắt được tay của cô, liền bóp bóp mấy cái, rồi đi theo thư ký vào phòng làm việc của chủ tịch.

Thư ký mới vừa chuẩn bị gõ cửa, thì cánh cửa được mở ra.

Trợ lý Ngôn Diệu Thiên mang về mặt đau khổ cảm theo tài liệu từ bên trong đi ra, lúc nhìn thấy Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch, về mặt đau khổ nhanh chóng biến mất thay vào đó là nụ cười sáng lạn. Ngày trời đổ mưa còn có quá trình đó, anh ta thì thay đổi sắc mặt nhanh như lật sách, chớp mắt đã đổi xong rồi.

"Xin chào Ngôn thiếu, thiếu phu nhân!" Anh trợ lý rất nhiệt tình lễ phép chào hỏi. Trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh ta cho rằng vì mình gọi điện thuyết phục Ngôn thiếu, cho nên hôm nay anh ấy dắt thiếu phu nhân đến xem chủ tịch.

Anh ta tinh mắt nhìn thấy hộp giữ nhiệt trong túi trên tay Ngôn Mặc Bạch, liền lui lại lớn tiếng báo cáo với Ngôn Diệu Thiên: "Chủ tịch, Ngôn thiếu và thiếu phu nhân mang cơm trưa đến cho ngài đây."

Mấy ngày liên tiếp Ngôn Diệu Thiên đều lao đầu vào công việc, thường xuyên bỏ lỡ giờ cơm. Anh ta có gọi cơm giúp Ngôn Diệu Thiên, nhưng khi đưa đến đây lại bị để cho đến khi nguội lạnh, Ngôn Diệu Thiên cũng không hề đụng đũa đến, vẫn luôn chú tâm vào công việc.

Trợ lý tiểu Dương không rõ, rõ ràng đó là kế hoạch năm sau, tại sao chủ tịch lại tăng ca? Hơn nữa còn thường xuyên không ăn cơm, có khi thức suốt đêm, đến năm giờ sáng mới ngủ hai tiếng.

Mất ăn mất ngủ chuẩn bị cho kế hoạch năm tới, trợ lý tiểu Dương thật sự lo lắng không biết có phải chủ tịch bị việc gì đó kích thích không?

Ở trước mặt bọn họ xưa nay Ngôn Diệu Thiên luôn tồn tại như một vị thần, khuyên bao nhiêu lần cũng không được, anh ta cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng suông. Lúc trước khi gọi điện cho Ngôn Mặc Bạch, bị thái độ lạnh lùng của anh làm cho tổn thương, cho rằng anh sẽ không đến, không ngờ bây giờ không chỉ mang theo vợ đến mà còn mang cả thức ăn. Xem ra tất cả mọi người được giải phóng rồi.

Ngôn Diệu Thiên nghe thấy trợ lý tiểu Dương nói thì ngẩng đầu từ đồng tài liệu lên nhìn ra cửa, khi thấy Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ thì nét mặt của ông mang theo vẻ không thể tin và kinh ngạc.

Trong chốc lát Ngôn Diệu Thiên đã định thần lại, đứng lên cười có chút miễn cưỡng nói với con trai và con dâu: "Sao các con lại đến đây? Mau vào ngồi đi!"

Tư Mộ không cảm thấy gì khác thường gật đầu đi vào, nhưng Ngôn Mặc Bạch lại nhẹ nhàng chau mày.

Khả năng quan sát của Ngôn Mặc Bạch mạnh phi thường, mới vừa rồi khi ba anh đứng dậy anh thấy ông loạng choạng một chút, nhưng chỉ chút chút, rất nhanh ông đã ổn định lại, còn miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng anh thấy trên trán cha đầy mồ hôi, vẻ mặt tái nhợt.

Trái tim vốn khỏe mạnh của Ngôn Mặc Bạch không hiểu sao lại đau đốn, cảm giác như vậy thật không dễ chịu.

"Ba ba, con nghe nói người còn chưa ăn cơm?" Tư Mộ dẫn đầu lên tiếng.

Ngôn Mặc Bạch đưa cái túi trong tay cho Tư Mộ, cô cầm đi qua. Còn ông ngồi xuống ghế sofa bên cạnh bàn trà, bảo thư ký đi pha hai ly trà, Ngôn Mặc Bạch thì nhìn chằm chằm vào sofa bên cạnh bàn trà ngẩn ngơ, trong đầu vẫn luôn hiện lên dáng vẻ loạng choạng của cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Em Có Thể Nghe Lời Một Chút Được Không?

Ngôn Diệu Thiên hoàn toàn không ngờ con trai và con dâu tự mang cơm đến đây cho ông, khi Tư Mộ cầm hộp giữ ấm đi đến trước mặt ông, Ngôn Diệu Thiên có chưa kịp phản ứng, một người luôn luôn thu liễm mọi cảm xúc không bao giờ để lộ ra ngoài như ông, giờ phút này trên mặt hoàn toàn lộ ra kinh ngạc.

"Quản gia nói trong khoảng thời gian này ba luôn tăng ca làm thêm giờ, hiện tại ngay cả cơm cũng không ăn, ba cứ như vậy cơ thể làm sao chịu đựng nổi đây?" Tư Mộ đặt hộp giữ ấm lên bàn làm việc của Ngôn Diệu Thiên, sau đó còn mở ra giúp ông, lấy muỗng và chén múc ra một chén đưa tới trước mặt ông.

Người đàn ông luôn luôn nghiêm túc cương nghị, vào lúc này lại run run đưa tay ra nhận lấy chén canh mà Tư Mộ đưa tới, hốc mắt đỏ lên.

"Có một vấn đề cần xử lý gấp, định chờ một lát nữa rồi ăn, bây giờ cũng chưa đói..." Trong giọng nói của Ngôn Diệu Thiên có hơi khàn khàn, người được mùi canh gà thơm nồng thì biết mùi vị nhất định rất ngon.

"Dù gấp cũng không thể ủy khuất bụng mình? Ba xem bây giờ đã mấy giờ rồi? Chẳng lẽ bụng của ba không kháng nghị sao?" Tư Mộ nhìn tay ba chồng mình run run cầm thìa, trong lòng cũng không dễ chịu. Vì vậy, liền đứng ở một bên cố gắng nói chuyện phiếm với ông, nói một vài đề tài thoải mái, đùa ông cười.

Quả nhiên, sau khi Tư Mộ hỏi câu như vậy, Ngôn Diệu Thiên liền giống một đứa trẻ, sờ sờ bụng của mình, nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ, mới trả lời: "Hình như là có kháng nghị——"

Phốc——

Tư Mộ cũng bật cười.

Trước đây Tư Mộ nào dám nói đùa như vậy với Ngôn Diệu Thiên? Ông nghiêm túc lạnh lùng, sát phạt mạnh mẽ quả quyết vang dội đều là từ nói về ông, đối với vị thần trên thương trường này, Tư Mộ đều là kính nhi viễn chi.

Nhưng từ sau khi cô có thai, đặc biệt xác định đó là con trai, ở nhà Ngôn Diệu Thiên cũng tươi cười nhiều hơn, thỉnh thoảng sẽ chủ động đùa với Tư Mộ một chút. Cho nên Tư Mộ không còn sợ ông nữa.

“Ba ba, đây là canh di Ngô đặc biệt nấu cho ba, tốn rất nhiều giờ, là hầm cách thủy, rất bổ dưỡng. Mỗi ngày ba đều như vậy, cơ thể làm sao chịu được? Uống nhiều một chút, ba phải uống hết đó.” Tư Mộ mang cái bụng đã nhô cao đứng trước mặt Ngôn Diệu Thiên, ông vừa uống xong một bát chuẩn bị đặt bát xuống, bàn tay Tư Mộ đã nhận lấy bát của ông, múc một bát mới đưa tới cho ông.

Ngôn Mặc Bạch nãy giờ ngồi ở ghế sofa bên kia, tay trên tay đang cầm quyển tạp chí lật qua lật lại, nhưng tâm tư thì không hề để vào tạp chí, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn về phía hai người cách đó không xa. Ngôn Diệu Thiên chỉ có thể cắn răng uống thêm bát nữa. Tư Mộ ưỡn bụng, ông đã khuyên Tư Mộ ngồi xuống hai lần, nhưng Tư Mộ chính là không nghe, còn mang cái bụng đã nhô rất cao, thỉnh thoảng thúc giục ông uống nhanh lên, uống xong bát này còn ba bát nữa, Ngôn Diệu Thiên lắc đầu xua tay cự tuyệt nói no rồi không uống được nữa, nhưng Tư Mộ lại không đồng ý, cô vừa xoa xoa bụng, vừa nói ông uống thêm chút nữa, tư thế này giống như dùng đũa nhỏ để bức ông vậy.

Ngôn Diệu Thiên rất coi trọng đứa nhỏ này, vì vậy cũng không phản kháng, tiếp tục uống!

Tư Mộ nhìn Ngôn Diệu Thiên phối hợp như vậy, hài lòng gật đầu, đỡ thắt lưng đi tới bên cạnh Ngôn Mặc Bạch, chậm rãi ngồi xuống kế bên anh. Vừa mới ngồi xuống, Tư Mộ đã nhéo eo Ngôn Mặc Bạch một cái.

Tuy một cái nhéo này không dùng lực, cho dù cô dùng hết sức, Ngôn Mặc Bạch cũng sẽ không kêu đau, vì vậy anh nhân cơ hội bắt tay cô nắm lại nhéo mấy cái, vừa nhéo mà nhìn cô.

“Ông xã, thương lượng với anh một chuyện!” Tư Mộ đảo mắt, cười vô cùng ngọt ngào nói với Ngôn Mặc Bạch, bàn tay còn không quên vẽ vòng tròn trước ngực anh. Mỗi lần bàn tay nhỏ bé mềm mại đảo một cái trên ngực anh, lực đạo như có như không, như lông vũ khẽ quét qua, khiến cho cả người Ngôn Mặc Bạch ngứa ngáy.

Chỉ là dù lúc này tâm hồn anh đang lâng lâng, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, vừa thấy cô dùng bộ dạng tiểu nhân lấy lòng này, liền biết nhất định là có việc nhờ anh.

Vì vậy, anh kiềm chế xúc động muốn ôm cô vào lòng xuống, nín thở hỏi: “Chuyện gì?”

Cô đang nghĩ chuyện gì trong đầu, Ngôn Mặc Bạch liếc mắt một cái đã có thể nhận ra.

“Anh nhìn ba ba gần đây mệt như vậy, anh cũng có chuyện bận, chỉ mình em là rảnh rỗi tới diện khùng, nếu không em tới công ty làm nhé! Em học ngành quản trị kinh doanh, tuy không có lấy được tốt nghiệp, nhưng kiến thức hiện tại cũng không thiếu. Chủ yếu thực tiễn nhiều một chút! Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, trước tiên anh giao cho em vài việc có ích được không, thử qua mới biết. Anh nói đi Ngôn tiến sĩ?” Tư Mộ cọ cọ người anh.

Từ sau khi làm thủ tục nghỉ học Tư Mộ luôn ở trong nhà, có thời gian thì mang sách tới phòng sách xem, chỗ nào không hiểu thì hỏi Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch có học vị tiến sĩ, mỗi khi Tư Mộ không hiểu vấn đề nào đi hỏi anh, thường xuyên dùng giọng điệu làm nũng gọi anh là tiến sĩ Ngôn, hơn nữa ánh mắt biểu cảm đều là phong tình vạn chủng chọc người đến cực điểm, khiến Ngôn Mặc Bạch nhiều lần nghĩ tới cảnh cô mặc nội y sexy ở trên người anh dùng đưa thân mình mị tình.

Mỗi lần cô thấp giọng ghé vào bên người anh dùng giọng điệu nũng nịu gọi tiến sĩ Ngôn, trong lòng Ngôn Mặc Bạch sẽ có xúc động muốn đè cô dưới người khoái ý rong ruổi.

Giống như lúc này...

Nhưng, bây giờ thiên thời địa lợi nhân hòa, ba điều kiện không có cái nào phù hợp, hơn nữa cô vừa mới nói cái gì?

Cô còn nói muốn tới YT Quốc Tế đi làm sao?

Cô sắp tới ngày sinh, còn muốn tới công ty làm?

Ngôn Mặc Bạch thật sự bị cô chọc tức muốn cười.

Anh cũng biết cô nói như vậy chỉ vì để anh tới công ty thôi, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc này của cô, Ngôn Mặc Bạch không biết nên giận hay nên cười.

“Em có thể ngoan một chút được không?” Ngôn Mặc Bạch day day thái dương, trầm giọng nói.

“Có thể!” Tư Mộ lập tức nhu thuận gật đầu, sau đó chọ chọc vài cái vào ngực anh, ngẩng đầu đối mặt với anh cười vô cùng rực rỡ nói: “Bây giờ không phải công ty là của anh sao, anh có chuyện bận rộn, em nhàn rồi nên giúp anh chia sẻ một ít! Anh xem, không phải em rất ngoan sao?”

Tư Mộ mang vẻ mặt ngây thơ cười, ngửa đầu làm bộ đáng cầu khen ngợi, Ngôn Mặc Bạch vừa tức giận lại buồn cười. Nha đầu này sau khi mang thai thì không hề để anh vào mắt, thường xuyên đối nghịch với anh như vậy, còn làm đáng vẻ nhu thuận nghe lời, khiến anh muốn tức giận cũng không tức giận được.

Ngôn Mặc Bạch hít sâu vài lần mới đè nén được suy nghĩ muốn ấn cô lên đùi đánh vài cái, bàn tay xoa đầu cô nói: “Được rồi, anh đồng ý với em, có thời gian anh sẽ quay lại công ty làm việc.” Nói xong còn nói: “Nhưng có điều kiện trao đổi, em phải đồng ý với anh một chuyện.”

Lời nói của anh Tư Mộ nghe rất rõ, anh nói có thời gian sẽ đi làm, anh không nghĩ đến việc đi làm, có thể nói mỗi ngày anh đều rất bận. Hơn nữa, anh còn chưa đi làm, đã bắt đầu ra điều kiện, Tư Mộ đã bị ký kết vô số điều kiện không bình đẳng, lúc này nhảy mấy hồ, cũng đã khôn ngoan nhìn xa trông rộng hơn rồi.

Tư Mộ mang thai, đầu còn chưa bị rỉ sắt, đẩy bàn tay đang xoa đầu cô ra, sâu kín nói: “Dù sao cũng phải có người vào công ty, trong khoảng thời gian này chắc ba cũng đã mệt mỏi lắm, chỉ cần ngày nào anh không có thời gian tới đây được, em sẽ tới!”

Cứ như vậy, chỉ cần Ngôn Mặc Bạch đau lòng cô vợ nhỏ không để cô đi làm mà nói, vậy mỗi ngày anh đều sẽ tới công ty báo danh.

Ngôn Diệu Thiên ở bên kia uống canh đến sắp ói ra, nhưng e ngại mặt mũi con dâu, liền thành thật uống hết sạch. Hơn nữa canh này còn do con trai và con dâu ông tự đưa tới, cho dù món này không phải là canh gà bổ dưỡng, là độc dược, ông cũng sẽ không nhăn mày, uống hết sạch chúng.

Khi ông uống hết ngụm canh gà cuối cùng, Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch đang mắt to trừng mắt nhỏ nhìn đối phương. Giọt canh còn dính trên thìa cầm trong tay còn chưa kịp để xuống, liền “tách tách” rớt vào chén sứ, phát ra âm thanh đến chói tai.

Chính vì âm thanh này, mới kéo hai người đang giằng co bằng mắt này ra ngoài.

Ngôn Diệu Thiên khụ khụ, không rõ chân tướng nhìn về phía hai người.

Văn phòng vô cùng rộng rãi, lúc này ông chuyên chú ăn canh, tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch ngồi ở sofa cách ông khá xa, tiếng động nhỏ như cắn lỗ tai như vậy, dĩ nhiên Ngôn Diệu Thiên sẽ không biết được tình hình đang diễn ra giữa hai người. Nhưng, nhìn tình huống của hai người, giống như là đang tranh chấp?

“Mộ Mộ, các con đang làm gì vậy?” Ông nhìn chăm chăm hai người một lúc lâu, vợ chồng son cũng không tính mở miệng. Vì vậy, ông chỉ còn cách đặt câu hỏi dẫn dắt thôi. Ông tự hiểu rõ không thể hỏi Ngôn Mặc Bạch, lo lắng con trai ngậm miệng không đáp ngược lại còn rồi đi, như vậy rất xấu hổ? Vì thế, đành phải hỏi Tư Mộ.

Tư Mộ trừng mắt liếc Ngôn Mặc Bạch một cái, lại quay mặt nhìn về phía Ngôn Diệu Thiên, khuôn mặt tươi cười trở lại: “Ba ba, Mặc Bạch anh ấy nói muốn trở lại công ty làm việc. Lo lắng trong khoảng thời gian này ba lao lực quá làm hại thân thể không chịu được, cho nên trở về công ty giúp ba chia sẻ một ít. Ba cảm thấy được không?”

Tìm Ngôn Diệu Thiên đập mạnh, có lẽ là rất cao hứng, trong lúc nhất thời không biết nên biểu đạt thế nào, nghiêm mặt nhìn Tư Mộ, sau đó lại nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, dường như không thể tin được, muốn nhận được khẳng định từ Ngôn Mặc Bạch. Mà vẻ mặt của Ngôn Mặc Bạch từ đầu đến cuối đều như cũ nhìn không ra điều gì.

Tư Mộ lại nhìn Ngôn Diệu Thiên gật đầu mấy cái, lại hỏi: “Ba à, ba cảm thấy được không?”

“Được! Được!... dĩ nhiên là được!” Ngôn Diệu Thiên liên tục nói được, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nét cười vui mừng, ánh mắt ông nhìn Ngôn Mặc Bạch tự nhiên cũng nhu hòa đi nhiều.

Được, sao có thể không được?

Ta liều mạng làm việc, không phải vì muốn tạo dựng một giang sơn cho con một đời không lo âu sao? Cho dù biết con nó có năng lực, con không thiếu tiền, nhưng ta vẫn sẽ cố hết sức cho con toàn bộ vinh hoa phú quý! Như vậy ta cũng có thể yên tâm đến hoàng tuyền gặp mẹ con. Mà sinh thời có thể nhìn thấy con tiếp nhận tài sản của ta, đó là niềm vui lớn nhất.

Nghĩ như vậy, Ngôn Diệu Thiên cảm thấy hốc mắt nóng lên, nhưng trong lòng lại âm ảm.

Ông cúi đầu mượn việc dọn dẹp chén bát trên bàn để ổn định lại tâm trạng của mình.

Mà khi Ngôn Diệu Thiên cúi đầu, Tư Mộ cách xa như vậy, vẫn có thể thấy hai bên tóc mai bạc trắng của ông. Một đại thần trên thương trường như vậy, cho dù ông cường đại đến đâu, cũng không thể không thừa nhận, ông đã già.

Sớm muộn gì YT Quốc Tế cũng sẽ do Ngôn Mặc Bạch tiếp nhận, sao không thừa dịp hiện tại Ngôn Diệu Thiên đang còn khả năng dạy anh mà tiếp nhận luôn? Tuy Ngôn Mặc Bạch năng lực phi phàm, thiên tư hơn người, nhưng dù sao anh cũng chưa từng quản lý một công ty lớn như vậy, cho nên phải cần một khoảng thời gian thích ứng, có Ngôn Diệu Thiên ở đây, anh cũng đỡ phải đi một đường vòng.

Tay Tư Mộ bị người bên cạnh nắm giữ, không nặng không nhẹ nhéo vài cái, Tư Mộ giương mắt nhìn anh, quả nhiên là một gương mặt không cảm xúc.

Trước kia Ngôn Mặc Bạch chính là một người không có biểu cảm, có cao hứng hay không khi ở trước mặt người khác cũng đều là vẻ mặt lạnh lùng không biểu cảm, ngoại trừ trước mặt vài người anh em mới có thể lộ ra một chút cảm xúc.

Mà Ngôn Mặc Bạch bây giờ, ở trước mặt Tư Mộ lại bất tri bất giác thay đổi rất nhiều. Khi anh vui vẻ sẽ cười, khi anh mất hứng mới mang vẻ mặt không cảm xúc.

Cho nên Tư Mộ nhìn dáng vẻ này của Ngôn Mặc Bạch thì biết anh đang tức giận.

Kỳ thật hiện tại khi Ngôn Mặc Bạch làm mặt lạnh, Tư Mộ sẽ không sợ anh, thậm chí cảm thấy có chút đáng yêu, giống đứa bé cáu gắt.

Bàn tay bị Ngôn Mặc Bạch nắm động một chút, quay lại nắm tay anh, cũng học bộ dạng của anh ở trong lòng bàn tay của anh nhéo vài cái.

Hai người tới đưa canh, Ngôn Diệu Thiên đã uống hết canh, nhiệm vụ hoàn thành Tư Mộ cũng không muốn nán lại đây. Công ty đã bận rộn như vậy, bọn họ ở trong này lâu như vậy, thật sự đã quấy rầy công việc của ông.

Tư Mộ đỡ thắt lưng đứng dậy, chậm rãi tiêu sái đi tới trước bàn Ngôn Diệu Thiên, vừa cầm lấy hộp giữ ấm mà cô mang tới, vừa nói: “Ba, người đừng lao lực quá, ngày mai để Ngôn Mặc Bạch đi làm, về sau ba đừng mệt mỏi như vậy, làm việc quên ăn quên ngủ là không được. Ba nên chăm sóc sức khỏe cho tốt, về sau cục cưng còn nhờ ba trông nom.”

Ngôn Diệu Thiên cầm một văn kiện, chậm rãi nắm thành quyền, một lát sau mở ra, rồi cười vô cùng từ ái với Tư Mộ gật đầu nói: “Ta biết!”

"Ba, vậy chúng con đi về trước!" Tư Mộ thu dọn hộp giữ ấm xong, khi xoay người lúc đi, vừa cười quay đầu lại nói: "Từ hôm nay không cần phải làm thêm giờ nữa chứ?"

Nói Diệu Thiên ôn hòa nói: "Ừ, không cần phải tăng ca nữa!"

"Vậy mới đúng chứ! Ngày ngày làm thêm giờ, để nhân viên công ty làm giống như đánh giặc, không khí trầm muộn đè nén, con vừa đi vào, ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn." Nói xong, lúc này Tư Mộ mới hài lòng giờ hộp giữ ấm lên đi về phía Ngôn Mặc Bạch, chuẩn bị về nhà.

Nếu như người của công ty biết tin tức này, đoán chừng sẽ nhảy cẫng lên hoan hô? Dù sao liên tục làm thêm giờ một thời gian dài như vậy, mỗi người đều rất mệt, đây chính là tin tức tốt toàn bộ công ty đều mong mỏi!

Tư Mộ rút cuộc hiểu rõ khi ở đại sảnh dưới lầu, tại sao nhân viên YT Quốc Tế nhìn cô và Ngôn Mặc Bạch, trên mặt mọi người đều lộ ra nét mặt nhìn thấy ánh rạng đông, thì ra chính là hi vọng bọn họ có thể làm cho chủ tịch trở lại trạng thái bình thường, không cần làm thêm giờ liều mạng như vậy.

Tư Mộ giờ hộp giữ ấm lên, Ngôn Mặc Bạch ôm hông của cô, thận trọng che chở cô đi. Bây giờ bụng Tư Mộ đã rất lớn, Ngôn Mặc Bạch nhìn cô đi bộ, tâm đều muốn nhắc lên, chỉ sợ cô sơ ý một chút muốn ngã quỵ.

Mới vừa bước ra cửa, khi Ngôn Mặc Bạch xoay người lại đóng cửa, đột nhiên nhìn thấy người mới vừa còn ngồi trước bàn làm việc nhìn văn kiện cười ngâm ngâm, bây giờ đã gục xuống bàn.

Ngôn Mặc Bạch cả kinh, lập tức vọt vào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131

"Bác sĩ, cha tôi như thế nào?" Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch đứng chào, Ngôn Mặc Bạch hỏi.

Tư Mộ đứng ở bên cạnh Ngôn Mặc Bạch, một tay vịn eo, một tay nắm chặt lấy tay Ngôn Mặc Bạch, cô có thể cảm giác được lòng bàn tay Ngôn Mặc Bạch đang đỏ mồ hôi.

Cho tới bây giờ con người Ngôn Mặc Bạch đều là người lạnh lùng cứng rắn, coi như cầm súng chỉ vào đầu của anh, anh cũng sẽ không nhú lông mày, lúc này rõ ràng trong lòng bàn tay đang đỏ mồ hôi?

Mặc dù trên mặt anh luôn bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc một chút nào, nhưng mà Tư Mộ có thể cảm giác được trong lòng anh đang không yên, sợ hãi, khẩn trương, lo lắng ……

Cảm xúc như vậy, Ngôn Mặc Bạch chưa từng trải qua sao?

Tư Mộ nắm thật chặt tay của anh, cố gắng trong chốc vào bàn tay mềm mại không có sức lực như vật nặng ngàn cân, thế nhưng trong khoảng khắc này cô chỉ muốn tiếp thêm chút sức lực để an ủi anh, nói cho anh biết, không phải sợ, chúng ta sẽ đối mặt với bất cứ chuyện gì!

"Người đã tỉnh, nhưng ……" sắc mặt bác sĩ trong khó coi, nhìn Ngôn Mặc Bạch muốn nói lại thôi.

Ngôn Mặc Bạch lái xe một đường như bão táp đến bệnh viện, trên đường trực tiếp gọi điện thoại đến bệnh viện, bố trí các bác sĩ giỏi chờ đợi, cho nên không làm lỡ thời gian chữa trị.

"Nhưng gì?" Tư Mộ cảm thấy bàn tay của mình đang bị Ngôn Mặc Bạch bóp chặt lại thật đau, chính là sau chữ "Nhưng" của bác sĩ kia đã bóp chặt trái tim của hai người. Trông thấy sắc mặt thầy thuốc, Tư Mộ cũng lưỡng lự đến tình huống không lạc quan, nhưng vẫn muốn biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, cho nên chịu hết nổi mở miệng giục bác sĩ.

"Ngôn lão tiền sinh bởi vì thời gian mệt nhọc kéo dài dẫn đến cơ thể bị suy nhược dẫn đến té xỉu, nhưng mà dường như chúng tôi còn phát hiện ông Ngôn còn có chứng bệnh khác. Chúng ta đã cho lấy máu làm kiểm tra kỹ càng, tình huống cụ thể chờ kiểm báo cáo kiểm nghiệm mới có thể xác định……" Lý Y Sinh là bác nội khoa có kinh nghiệm cùng tri thức rất phong phú, nếu không sẽ không được viện trưởng sắp xếp làm cấp cứu lần này. Ông ta cũng biết người cấp cứu lần này có thân phận bối cảnh như thế nào, từng người một kiểm tra đều phải cẩn thận đến chi tiết nhỏ nhất, nếu không sẽ không phát giác ra được Ngôn Diệu Thiên còn có triệu chứng bệnh khác tởi

"Gi?" Trước giờ Ngôn Diệu Thiên đều rất ít bệnh ngay cả những bệnh nhỏ nhất, người khỏe mạnh cường tráng như vậy, nói ông ta có bệnh làm sao Tư Mộ có thể tin được. Lần này té xỉu bởi vì ông ấy làm việc đến mất ăn mất ngủ, lao lực quá độ mà tạo thành.

Làm việc mất ăn mất ngủ……

Tư Mộ nhắm mắt, trong lòng bắt đầu không yên.

Chẳng lẽ thật sự có bệnh, Ngôn Diệu Thiên tự mình biết, cho nên mới phải liều mạng làm việc như vậy, muốn Ngôn Mặc Bạch sáng lập ra đế quốc buồn bán, cho anh ấy một đời không phải lo lắng?

Ngôn Mặc Bạch mím môi, Tư Mộ đứng ở bên cạnh anh, nhìn anh cắn chặt răng ản nhẫn, đau lòng nắm chặt tay của anh.

Chỉ nghe thấy tiếng Ngôn Mặc Bạch nhàn nhạt hỏi: "Khi nào có báo cáo?"

Giả bộ như điềm nhiên như không, giả bộ như mây trôi giữa trời, thật ra cùng anh quen biết, từ biểu lộ đến hành vi của anh đều có thể nói ra trong lòng của anh không an.

"Một giờ sau." Lý Y Sinh dùng một chút mới trả lời.

Nhà họ Ngôn trong thành phố A đó là Hào Môn trong Hào Môn, mặc dù Thái Tử Gia nhà họ Ngôn không tiếp nhận YT Quốc Tế, cũng rất ít khi lộ mặt trước công chúng, nhưng mà trên người anh lại toả ra khí chất hồn toàn vẹn, khoảng cách gần như vậy, ông có thể cảm giác được cái chủng loại kia trên người Ngôn Mặc Bạch... Hơi thở ngoan lệ sát phạt. Đây không phải là khí chất của một thái tử gia bình thường phát ra, cho nên ông cũng biết, Thái tử nhà họ Ngôn không đơn giản.

Anh lạnh một câu, nghe vào trong lỗ tai anh lại phảng phất như đem máu của ông đóng băng lại. Dù ông đã trải qua biết bao sóng to gió lớn, cũng khiến mình run rẩy.

Chỉ sợ anh ấy lại đột nhiên bão nổi, nói báo cáo kiểm tra ra chậm việc làm của bệnh viện hiệu suất kém gì đó, sau đó đem bệnh viện bới tung lên. Cho nên ông suy nghĩ trong chốc lát mới dám mở lời.

Bất quá ông suy nghĩ quá nhiều, Ngôn Mặc Bạch chỉ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, sau đó xoay người lại đem Tư Mộ ôm ở trong ngực, cẩn thận vịn cô ngồi xuống ghế

Hai người mới vừa rồi ngồi xuống chưa đến một lát sau, Ngôn Diệu Thiên đã được đẩy ra.

Người đã tỉnh lại, chỉ là thân thể còn rất yếu, lúc thấy con trai và con dâu của mình vây ở bên cạnh, chỉ mới hé mắt miễn cưỡng cười, cuống họng khàn khàn nói: "Mộ mộ mau đi về nghỉ ngơi đi, con đã đi ra ngoài cả buổi rồi, mang thai phải nghỉ ngơi nhiều……"

Suyt chút nữa Tư Mộ khóc lên, nhỏ giọng nói: "Ba ba…… con không mệt, con vẫn ngồi nghỉ ở bên ngoài."

Ngôn Mặc Bạch vẫn luôn mím môi nhìn Ngôn Diệu Thiên, hồi lâu mới dời ánh mắt qua một bên, nhỏ giọng gọi là: "Cha."

Ngôn Diệu Thiên đột nhiên mở to mắt nhìn chăm chăm vào Ngôn Mặc Bạch, thái độ là không thể tin, là vui mừng, là vui mừng……

"Cha, người chăm sóc cho thân thể thật tốt, không cần lo lắng cho công ty, ngày mai con sẽ đi làm." Giọng nói Ngôn Mặc Bạch vẫn là nhàn nhạt, sau khi nói xong thì ra dấu y tá đưa Ngôn Diệu Thiên vào phòng bệnh đi

Ngôn Diệu Thiên được tôn sùng đưa đến phòng bệnh thì khóe miệng vẫn luôn cười nói. Mở to mắt cố gắng cười, không suy nghĩ thêm về con cái và bệnh tật nữa.

Gần hai mươi năm rồi, lần đầu tiên nghe được Ngôn Mặc Bạch gọi mình là cha một lần nữa, làm sao Ngôn Diệu Thiên có thể không vui chứ?

Con trai nguyện ý về công ty đi làm, con trai mở miệng gọi ông là cha…… đây đều là chuyện mà Ngôn Diệu Thiên mong đợi trong lòng, cuối cùng đã được như ý nguyện rồi.

Thật ra trong lòng còn muốn tham lam hơn nữa muốn sống thêm mười năm hai mươi năm, muốn nhìn thấy con cháu sinh ra, cùng nó lớn lên, dạy nó mọi chuyện, dùng hết khả năng đem tất cả hiểu biết của mình dạy cho nó, không muốn để cho nó đi nhiều đường quanh co nữa……

Đây mới là hy vọng xa vời!

Tư Mộ cùng Ngôn Diệu Thiên vào phòng bệnh, Ngôn Mặc Bạch bị bác sĩ gọi lại.

"Ngôn thiếu, báo cáo kiểm nghiệm của ông Ngôn đã có, ông ấy bị ung thư dạ dày……" Bác sĩ đưa Ngôn Mặc Bạch đến phòng làm việc của mình, đem báo cáo kiểm tra đưa cho Ngôn Mặc Bạch

Ung thư dạ dày thời kỳ cuối.

Mặc dù trước đó Ngôn Mặc Bạch đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, nhưng mà bây giờ chính tai nghe bác sĩ tuyên bố kết quả thì không kiềm chế được mà thót tim.

Lại là ung thư dạ dày? !

"Trị không được?" Ngôn Mặc Bạch không kiên nhẫn nhìn cái báo cáo loạn tưng phèo kia, trực tiếp nhìn bác sĩ hỏi.

Bác sĩ bị thái độ không kiên nhẫn của Ngôn Mặc Bạch dọa sợ hết hồn, sau đó lắc đầu, "Tôi không có cách."

Ngôn Mặc Bạch bóp báo cáo kiểm tra trên tay hận không thể tan thành phấn.

Thật sự không có cách nào khác để trị sao?

Ngôn Mặc Bạch đem báo cáo bỏ trên bàn, xoay người bước ra khỏi phòng làm việc, vừa bước ra liền móc điện thoại gọi cho Cố Khuynh.

"Cậu đang ở đâu?" Điện thoại vừa không, Ngôn Mặc Bạch giảm bớt không quan trọng ân cần thăm hỏi, trực tiếp hỏi.

"Ờ thì? Ở Italy …… làm sao vậy?" Cố Khuynh vò đầu bứt tai nghĩ mọi cách làm sao đem lão bà đuổi trở về, Sở Kỳ theo Lăng Thần đến Italy. Anh đang đang nghĩ biện pháp làm sao xâm nhập vào tổng bộ của Mafia, thì nhận được điện của Ngôn Mặc Bạch. Bên cạnh có còi cảnh sát, hân đề thấp giọng nói qua điện thoại, không dám quá lớn tiếng, sợ hãi kinh động còi cảnh sát, vậy hẳn không phải bị đánh thành tổ ong vò vẽ sao.

"Lập tức trở về." Hiện tại cảm xúc Ngôn Mặc Bạch có chút kém, khó tránh khỏi giọng điệu lúc tức giận cũng không được tốt lắm.

"What???" Cố Khuynh không rõ chân tướng, tiểu tử này quên mình là anh hai của cậu ấy sao? Cả gan dám dùng lời nói như vậy để ra lệnh cho anh ta.

Ngôn Mặc Bạch nhắm mắt lại hít sâu một hơi, bình phục tâm tình của mình, mới trầm giọng giải thích nói: "Cha tôi bị ung thư dạ dày, cậu mau trở về một chuyến."

Cố Khuynh yên lặng một chút, mới cười nói: "O? Không phải cậu vẫn luôn cùng ông ta không hợp nhau đấy sao? Từ bao giờ mà quan tâm ông ấy như vậy rồi?"

Quan hệ Ngôn Mặc Bạch cùng Ngôn Diệu Thiên không tốt, Cố Khuynh vẫn luôn biết, cũng khuyên qua, chỉ là tiểu tử Ngôn Mặc Bạch này từ cổ chấp, mặc anh ta nói như thế nào, anh một câu cũng không nghe vô. Hiện tại rõ ràng chịu vì Ngôn Diệu Thiên mà tìm anh ta, đoán chừng là thông suốt. Nhưng Cố Khuynh là hiếu kỳ, cuối cùng là cái đầu gỗ này làm thế nào mà thông suốt được thế?

"Ít nói nhảm! Nhanh chóng trở về."

"Hi! Đây là bộ dạng cầu xin của cậu sao? Tốt xấu tôi cũng là anh hai của cậu." Cố Khuynh mắt không chớp chú ý đến động tĩnh bên cạnh, ngoài miệng vẫn không quên cùng Ngôn Mặc Bạch nhiều chuyện.

"Nếu muốn gặp lão bà của cậu, vậy thì nhanh chóng trở về." Ngôn Mặc Bạch cũng không nói nhảm với anh ta, lạnh lùng nói xong một câu, lập tức cúp điện thoại.

Sở Kỳ đến Italy không phải là giả, bất quá hôm nay đã lên phi cơ từ sớm trở lại thành phố A rồi, vừa xuống phi cơ đã đi đến nhà Tư Mộ thăm Tư Mộ. Chỉ có cái tên Cố Khuynh kia còn khờ khạo đứng ôm cây đợi thỏ, cho dù bây giờ anh ta có xâm nhập vào hang hổ cũng khó có thể nhìn thấy được Sở Kỳ

Chú ý lắng nghe âm thanh tút tút bên tai, còn câu nói cuối cùng của Ngôn Mặc Bạch vẫn luôn xoay quanh trong đầu anh ta.

Nếu cậu muốn gặp lại lão bà, vậy thì nhanh chóng trở về ……

Anh đương nhiên muốn gặp lão bà? Nếu không bây giờ anh ở nơi này làm cái gì? Chẳng lẽ đến đi dạo phố sao?

Chẳng lẽ bây giờ Sở Kỳ đã trở lại thành phố A?

Không thể nào đâu?

Anh vẫn luôn thủ ở bên ngoài, không có gặp thấy cô ta đi ra mà

Chẳng lẽ là ngày hôm qua ……?

Mẹ nó!

Cố Khuynh tức giận chửi tục một câu, lập tức trốn thân thể tránh tầm mắt của cảnh sát

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Có Phải Cảm Thấy Yêu Anh Hơn Rồi Không?

Khi Tư Mộ và Cố Khuynh đi vào trông thấy Ngôn Mặc Bạch diu Ngôn Diệu Thiên nằm lại giường, dưới giường đầy mảnh thủy tinh.

Vừa rời Ngôn Diệu Thiên tỉnh lại, cảm thấy khô miệng muốn uống nước, trong phòng không có người, hơn nữa người từ trước đến nay luôn mạnh mẽ làm sao có thể rung chuông gọi y tá đến giúp?

Trên tủ đầu giường có chén nước, bên cạnh cũng có mấy đũa nước.

Từ từ xuống giường, với tay lấy cái ly, vừa định cầm lên, phát hiện tay mình không có chút sức lực, kết quả cốc rơi xuống đất, "Choang" Một tiếng chia năm xẻ bảy.

Ngôn Diệu Thiên ngẩn người, nhìn chăm chăm tay mình, thái độ rất phức tạp.

Ngôn Mặc Bạch nghe thấy tiếng vang xông vào, nhìn thấy Ngôn Diệu Thiên đang định xoay người xuống giường dọn dẹp mảnh thủy tinh.

Ông không muốn con trai và con dâu của mình nhìn thấy, càng không muốn bác sĩ y tá nhìn thấy, người mạnh không cần ánh mắt đồng tình, nếu họ nhìn thấy sẽ làm lòng tự tôn và sự kiêu ngạo của ông.

Ông vẫn mạnh mẽ không ai đánh bại, cho nên phải che giấu sự yếu đuối.

"Cha, gọi y tá vào dọn dẹp đi!" Ngôn Mặc Bạch chạy đến bên cạnh ông, cường chế diu ông lên giường.

Động tác Ngôn Diệu Thiên cứng ngắc, bị con trai diu thái độ của ông rất rất quái dị.

Càng không muốn con mình trông thấy, nhưng lần nào cũng bị nhìn thấy.

"Cha muốn uống nước? Con rót cho cha." Tư Mộ đi vào thấy mảnh thủy tinh, tự trách không thôi. Hai vợ chồng họ ở lại qua đêm để chăm sóc ông, nhưng lúc ông cần thì lại không có ai bên cạnh.

Cố Khuynh ở phía sau nhìn thấy đôi vợ chồng son lông ngóng là biểu hiện không được tự nhiên của ông cụ, anh nghiêng đầu cười cười, mới nói: "Chú Ngôn, thật sự là ngại quá, vừa rồi con kéo đôi vợ chồng son này ra cửa nói chuyện, không có người bên cạnh chăm sóc chú, hại chú lấy nước cũng bị đổ."

"Cố Khuynh à, không phải con đi Italy sao? Sao lại ở đây? Có phải bị cô vợ nhỏ của con đuổi về không?" Ngôn Diệu Thiên bị Cố Khuynh lấy làm trò cười, ông lập tức trả thù, rất chính xác chọc vào nỗi đau của anh.

"..." Nụ cười trên mặt Cố Khuynh cứng lại, sau đó im lặng ngồi xuống ghế sa lon, quyết định không nói chuyện.

Tư Mộ rót nước xong, lại cho thêm cái ống hút vào ly, sau đó đưa đến bên miệng Ngôn Diệu Thiên để ông hút nước.

"Ba đói bụng chưa? Buổi tối má Ngô có mang đến ít canh, để con đi ham nóng lại." Trong phòng bệnh cao cấp có nhà bếp, hơn nữa bên trong có đầy đủ dụng cụ làm bếp, Tư Mộ nói xong một tay đỡ eo, một tay cầm bình giữ nhiệt đi vào phòng bếp.

Ngôn Diệu Thiên nhìn cái bụng to của Tư Mộ, vội vàng khoát tay nói: "Cha không đói bụng, không cần hâm canh. Con nhanh ngồi xuống ghế sofa nghỉ ngơi đi..."

Trong bụng của cô đang mang bào thai của nhà họ Ngôn, lỡ như vào nhà bếp va va chạm chạm đụng phải cái trai của ông thì sao, hoặc là bị nhiễm khuẩn đầu, những điều này rất khó lường trước được!

Ngôn Diệu Thiên nhìn thấy Tư Mộ tự nhiên mang theo bình giữ nhiệt đi vào nhà bếp, hoàn toàn không để ý đến ông, vội vàng đẩy con trai, "Mặc Bạch, con mau đi vào bảo vợ con ra đi, đừng để con bé mệt."

Ngôn Mặc Bạch đề cha mình nằm xuống giường, nói: "Trước hết cha nên nằm nghỉ đi!" Nói xong cũng đi vào bếp.

Những chuyện này có thể gọi y tá làm, phòng bệnh cao cấp thì y tá cũng phải "cao cấp", những chuyện hầu hạ bệnh nha anh cũng có thể gọi y tá làm. Chỉ là trước đó ông cụ đang ngủ, hơn nữa có hai người bọn họ ở đây, cho nên mới bảo y tá rời đi.

Ngôn Mặc Bạch đi vào, trông thấy Tư Mộ đang đổ canh ra chén, định bỏ vào lò vì ba đun nóng.

"Đề anh làm cho." Ngôn Mặc Bạch tiến lên nhận lấy chén canh trong tay cô, sau đó thuận thực làm.

Lại nói hiện tại Ngôn Mặc Bạch sắp trở thành người làm việc vặt trong nhà rồi, nấu cháo nấu mì nấu canh gì gì đó đều biết làm.

Trong khoảng thời gian Tư Mộ mang thai, nửa đêm luôn đói bụng, hơn nữa thích làm nũng, luôn chơi xấu bắt Ngôn Mặc Bạch tự mình nấu cơm cho cô, nói là đồ ăn là tấm lòng, có ăn ngon hay không cũng không quan trọng.

Ngôn Mặc Bạch bị cô ép buộc không có cách nào kháng cự, đành phải theo má Ngô học cách nấu cháo, ít nhất cũng phải nấu được món dễ nhất. Nhưng Ngôn Mặc Bạch rất thông minh, học nấu ăn rất nhanh cũng rất tốt, chỉ dạy một lần anh đã làm được hơn nữa làm rất ngon.

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch lấy mất cái chén trong tay, liền đứng qua một bên nhìn anh làm.

Thấy dáng vẻ thuận thực của anh, Tư Mộ sờ cằm cười hi hi nói: "Ông xã, em cảm thấy anh có tiềm chất làm đầy tớ đó. Anh xem bây giờ càng ngày càng làm tốt rồi, nấu canh nấu cháo cũng rất ngon, việc nhà cũng làm tốt, quả thật là đạt chuẩn đàn ông của thế kỷ mới!"

Khỏe miệng giật giật, nhúu mày nhìn cô, sâu kín nói: "Có phải cảm thấy yêu anh hơn rồi không?"

Tư Mộ đi qua giờ giữ lấy mặt anh kéo xuống dưới, bản thân cũng ngẩng đầu lên, sau đó hôn lên môi anh, nói: "Là rất yêu anh! Yêu anh nhất!"

Cô hôn một cái lập tức liền muốn lui lại, nhưng một tay Ngôn Mặc Bạch giữ đầu cô lại, khiến môi cô tiếp tục tiếp xúc với môi anh, đầu lưỡi linh hoạt của anh quấn lấy lưỡi cô, dùng sức mút, hận không thể nuốt cô vào trong bụng.

Đầu lưỡi của Tư Mộ bị anh ăn cũng sắp hư, gẫy giữa đẩy anh ra: "Này, anh nhẹ một chút..."

Quả thật động tác của Ngôn Mặc Bạch rất thô lỗ, người bị cầm dục hơn hai tháng, không dễ gì ném được chút ngon ngọt, làm sao có thể dễ dàng thỏa mãn?

Nhìn môi cô bị mình gặm hơi sưng đỏ, ánh mắt Ngôn Mặc Bạch tối lại, đưa tay lên xoa mặt cô hai cái, vẻ mặt rất thống khổ: "Bà xã, rốt cuộc bao giờ mới có thể sinh nó ra?"

Sanh xong còn phải ở cữ, vậy bao giờ mới có thể ăn thịt đây?

Ngôn Mặc Bạch khó chịu, nhìn chằm chằm vào bụng Tư Mộ vẻ mặt rất hung ác.

"Anh có thể bớt ngây thơ lại không? Trong đầu luôn nghĩ đến chuyện này!" Tư Mộ lập tức nắm lấy lỗ tai anh: "ANH thành thật nói co em biết, trước khi kết hôn, có phải anh có rất nhiều phụ nữ?"

Có một lần hai người mới qua cao trào, Tư Mộ nằm ở trong lòng anh quần quít lấy anh nói chuyện, hỏi về việc trước đây anh quen bạn gái, Ngôn Mặc Bạch ôm cô vào ngực, vui đùa vào hõm vai cô nói, trước đây anh không có người phụ nữ nào, tối thiểu trong trí nhớ không có ai.

Tư Mộ giật mình, la hét nói anh không thể nào non nớt như vậy. Bởi vì một lần ở khách sạn, mặc dù Tư Mộ rất say nhưng vẫn biết người nằm phía trên mình mạnh mẽ đến mức nào, làm cô vừa đau lại vừa sợ, dục tiên dục tử.

Ngôn Mặc Bạch lập tức trở mặt, đề cô xuống hung hăng giằng vò đến khi cô ngất mới thôi. Ngày hôm sau tỉnh lại xương sống thắt lưng đều đau, chắc canh kinh nghiệm của anh rất phong phú. Hơn nữa sở thích lớn như vậy luôn ăn không no, nói không chừng trước đây còn có sở thích NP đấy.

"Tốt nhất em nên xóa hết những ý nghĩ lung tung trong đầu đi, nếu không đợi lúc em sinh xong, xem anh thu thập em thế nào." Ngôn Mặc Bạch vừa đặt canh vào trong lò vì ba, vừa nói.

Anh sẽ không tranh cãi với cô, cách tốt nhất để trừng trị cô là trên giường. Hiện tại cô mang thai, xem như có chỗ dựa chắc chắn, nhưng sớm muộn cũng phải sinh con, đến lúc đó anh sẽ từ từ trừng trị.

Tư Mộ ghen lời, ngoan ngoãn cầm miệng. Chỉ cần nhớ đến sức chiến đấu không giống người thường của anh, toàn thân cô đều nổi da gà.

Ngôn Mặc Bạch thấy cô không lên tiếng, chỉ tròn tròn hai mắt nhìn anh, dáng vẻ giận mà không dám nói gì, Ngôn Mặc Bạch vô cùng hài lòng đưa tay lên xoa nắn gương mặt cô, giống như đang an ủi thú cưng.

Tư Mộ nhìn tay anh chà đạp mặt mình, hận không thể há mồm cắn anh một cái.

Tên hỗn đản này, luôn lấy cái đó ra uy hiếp cô!

Ngôn Mặc Bạch cầm cái khay lấy canh ra, một tay cầm khay, một tay ôm vợ ra khỏi nhà bếp.

"Cha đã nói cha không đói bụng..." Ngôn Diệu Thiên nhìn con trai của mình và con dâu bụng canh đi ra, ông cố gắng ngồi dậy.

Tư Mộ nhìn động tác chặt vật của ông, lập tức muốn đến giúp ông, kết quả bị Ngôn Mặc Bạch giữ lại không cho đi.

Ngôn Diệu Thiên kiêu ngạo cả đời, sao lại có thể thừa nhận sự bất lực của mình trước mặt con trai và con dâu của mình, ngay cả người thân đến đỡ ông, ông cũng cảm thấy mất mặt.

Đề tự ông ngồi dậy đi!

Trên trán Ngôn Diệu Thiên đầy mồ hôi, nhưng vẻ mặt không thể hiện ra, cố gắng không để Tư Mộ và con trai nhìn thấy sự gian nan đau đớn của mình.

May mắn, ông ngồi dậy thành công.

Ngôn Mặc Bạch tiến lên lấy một cái gối kê lưng cho ông, Tư Mộ cầm chén canh chuẩn bị đút cho ông, nhưng vừa mới đến giường, đã bị Ngôn Mặc Bạch lấy mất cái chén, anh nói: "Đề anh, em bụng lớn, không tiện."

Ngôn Diệu Thiên lại cảm động đến suýt chút nữa rơi nước mắt.

Mình bị bệnh, con trai không chỉ gọi ông là cha mà còn đối xử tốt với ông, tự tay đút canh cho ông.

Ông lưu luyến thời gian tốt đẹp này, thầm cầu nguyện, trời cao có thể cho ông thêm chút thời gian, để ông hưởng niềm hạnh phúc này lâu một chút?

Đêm khuya trong phòng bệnh sáng rực, chàng trai anh tuấn từng thìa từng thìa đút canh cho cha mình.

Chàng trai anh tuấn này là con ông, canh kia cũng rất ngon.

Chuyện hạnh phúc nhất chính là giây phút này, ông còn vui vẻ hơn so với lúc trèo lên đứng đầu bảng tỷ phú thế giới.

Nhưng mà, niềm hạnh phúc này không kéo dài được lâu, ông mạnh mẽ như vậy nhưng lại thất bại trước bệnh tật.

Ngôn Diệu Thiên uống canh, trái tim bị chia làm hai nửa, một nửa hạnh phúc, một nửa chua xót.

Cố Khuynh vẫn luôn giảm bớt sự tồn tại cảm mà núp ở một góc trên sofa, đã một ngày không ăn không uống, giây phút này ngửi thấy hương thơm của canh đùi gà, bụng lập tức kháng nghị. Chảy nước miếng tiến đến gần, hỏi Tư Mộ đang đứng ở bên: "Còn gì nữa không, còn gì nữa không?"

Tư Mộ lườm anh một cái: "Không có."

"Anh cả ngày chưa ăn gì..."

"Vậy bây giờ anh đi ăn đi!"

"Đồ bên ngoài không thể ăn."

"Vậy anh tự mua thức ăn đến nấu đi."

"...." Cố Khuynh ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi, cầm điện thoại lên định gọi người mang thức ăn đến.

Hừ! Chỉ có Ngôn Mặc Bạch kẻ cam tâm làm tôi tớ cho vợ mới biết nấu cơm. NÀh đẹp trai giàu có thì làm sao tự mình nấu cơm được.

Ngôn Diệu Thiên uống canh con trai đút, trong lòng ngầy ngất lằng lằng, ăn sạch chén canh.

Anh xong thìa cuối cùng, điện thoại của Ngôn Mặc Bạch đổ chuông.

Cố Khuynh lập tức chạy qua.

Vừa rồi anh dùng điện thoại của Ngôn Mặc Bạch gọi điện cho Sở Kỳ, chắc cô ấy không tìm được địa chỉ, cho nên gọi hỏi anh đnag ở đâu.

Ngôn Mặc Bạch lấy điện thoại ra, liếc nhìn Cố Khuynh, rồi đưa di động cho Tư Mộ.

"Alo, Kỳ Từ..." Tư Mộ nhận điện thoại. Cho dù vừa rồi Ngôn Mặc Bạch nói cho cô biết, có lẽ đây là đang giúp Sở Kỳ, nhưng cô vẫn tự trách, cảm thấy nên xin lỗi chị em tốt của mình. Bởi vì Cố Khuynh nói ra điều kiện trao đổi nên Tư Mộ đã đồng ý, nhưng cô cảm thấy mình vì lợi ích của bản thân, có lỗi với cô ấy.

"Mộ Mộ, mọi người đang ở phòng bệnh nào?" Giọng nói của Sở Kỳ vang lên trong điện thoại, Cố Khuynh ở một bên dựng thẳng lỗ tai lên nghe, giọng nói anh ngày nhớ đêm mong, lâu rồi chưa được nghe. Lúc này vang lên qua điện thoại, anh hận không thể lòi cô ra khỏi điện thoại. Nhưng vì cô đang lên, anh không dám nói đến nửa chữ, chỉ sợ Sở Kỳ biết anh ở đây, lại tránh né.

"Lầu 3, phòng 308."

"Được, mình lên ngay. Đúng rồi, bác Ngôn ngủ rồi hả? Giờ mình lên có quấy rầy bác ấy không?" Sở Kỳ biết chuyện Ngôn Diệu Thiên nằm viện, hơn nữa

lúc này cũng đã muộn, nếu đi lên quấy rầy đến ông ngi ngơi sẽ không tốt.

"Hả, vậy mình xuống lầu gặp cậu. Lâu rồi không gặp, bọn mình đến quán cà phê gần bệnh viện ngồi một chút." Dưới lầu có quán cà phê bán 24/24, Tư Mộ nghĩ đến Sở Kỳ không muốn gặp Cố Khuynh, nhưng khẳng định Cố Khuynh sẽ bám theo Sở Kỳ. Chuyện này khó tránh khỏi truyền đến tai ông già Từ Hưu Tức kia.

"Được rồi! Nhưng cậu đợi ở đó, mình đến dẫn cậu xuống, nói cho cùng bác Ngôn vẫn cần người ở cạnh. Mà cậu đang mang thai một mình xuống mình không yên tâm." Sở Kỳ nói xong cũng cúp điện thoại.

Đến khi đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng tíu tít, Cố Khuynh vẫn giữ nguyên tư thế lúc nghe lên.

Cô muốn lên?

Sắp gặp được cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Cùng Nhau Tắm, Tiết Kiệm Nước

"Anh giúp em tắm..." sân nhà tắm rất trơn, anh lo lắng Tư Mộ bất cẩn trượt chân, Ngôn Mặc Bạch ôm cô đi vào.

"Em tự tắm!" Tư Mộ đẩy Ngôn Mặc Bạch ra, đỡ eo, từ từ bước xuống giường.

Đều nói đàn ông là động vật nửa người dưới, ngay cả bà bầu cũng không tha là ghê tởm nhất, ví dụ như Ngôn Mặc Bạch.

Tư Mộ âm thầm khinh bỉ Ngôn Mặc Bạch, cảm thấy nhất định anh muốn tắm cho cô vì lại muốn ăn đậu hũ của cô. Vì vậy cô cô từ chối!

Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy cơ thể Tư Mộ không thân thể linh hoạt, anh anh luôn đi sau cô và giữ cự ly một mét, phòng ngừa khi cô ngã xuống có thể đỡ cô.

Bị bà xã của mình đề phòng như đề phòng sói, thật đúng là đau đớn!

Ngôn Mặc Bạch vừa vào đến cửa phòng tắm, đã bị Tư Mộ chặn lại, "Em tự mình tắm, anh vào làm gì?"

Ngôn Mặc Bạch nhìn cái bụng cao ngất của cô, hừ hừ, sau đó vừa cởi quần áo của mình vừa nói: "Anh vào tắm!"

"Anh..." Tư Mộ bất đắc dĩ vịn cánh cửa, lùi lại một bước để Ngôn Mặc Bạch đi vào, "Vậy anh tắm trước đi, lát nữa em tắm." Nói xong chuẩn bị ra ngoài, Ngôn Mặc Bạch đưa tay cản cô lại, hếch mày nói: "Cùng nhau tắm, tiết kiệm nước!"

Mặt Tư Mộ xám xịt, vừa tức vừa buồn cười, lý do hợp tình hợp lý!

Nếu anh đã nói vậy, Tư Mộ còn từ chối thì đúng là làm kiêu.

Ngôn Mặc Bạch thấy Tư Mộ không phản đối, thì sau khi cởi sạch liền chủ động đưa tay cởi quần áo trên người cô.

Hiện tại hai vật hình tròn lại càng căng tròn, lúc anh cởi quần áo mu bàn tay như có như không cọ vào hai điểm nhỏ ở bên trên, chỉ đụng nhẹ một cái nhưng cảm giác mềm mại lan đến tận lòng bàn tay anh, trong nháy mắt máu toàn thân anh trôi trào, kêu gào loạn loạn.

Tay không kiềm nén được cảm một bên tuyết trắng, hi, rõ ràng có thể lấy đầy bàn tay của anh.

Ngôn Mặc Bạch rất vui vẻ, hoàn toàn không thấy đôi mắt muốn phun lửa của Tư Mộ, anh cười toe toét nhào nặn vật đầy đặn trong tay, anh nghĩ, đây là chỗ tốt duy nhất khi mang thai.

Tư Mộ đẩy tay của anh ra, hung hăng trừng anh, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ngôn Mặc Bạch, anh có thể không động tay động chân được không?"

"Bà xã, anh không có động tay động chân? Anh chỉ động tay thôi." Ngôn Mặc Bạch ra vẻ vô tội, nhưng tay lại sắp lại.

Tư Mộ thấy anh vô lại như vậy, nói cũng vô lý, vì vậy xoay người đi đến vôi hoa sen, mở nước bắt đầu tắm.

Ngôn Mặc Bạch thấy mặt bà xã mình đen lại, rõ ràng rất tức giận, vì vậy nịnh nọt cầm sữa tắm tới gần, nói: "Bà xã, anh giúp em tắm, giúp em bôi sữa tắm..."

"Cút ngay, em tự mình tắm!" Tư Mộ xoay người đưa lưng về phía anh.

Trong lòng bàn tay Ngôn Mặc Bạch đầy sữa tắm, bàn tay liền lượn vòng xoa sữa tắm lên cái lưng trơn bóng của Tư Mộ, tay vừa xoa, cơ thể cũng chậm chậm dán lên, mãi cho đến khi ngực anh và lưng cô dán sát vào nhau, tay của anh lại từ từ đưa ra trước người cô.

Dưới chân là sàn nhà bóng loáng, Tư Mộ không dám động, sợ sợ ý một chút thì ngã sấp xuống, cho nên thời điểm Ngôn Mặc Bạch sấp lại Tư Mộ cũng không có tránh đi, ngược lại chuyển trọng tâm cơ thể sang người anh, nếu ngã xuống cũng có anh làm đệm lưng.

Bơi như vậy Ngôn Mặc Bạch càng được vui đùa tiên, tay từ ngang hông của cô sờ đến bụng, sau đó chậm rãi trên lên, khi Tư Mộ quát lớn thì tay đã đặt lên nơi mềm mại nào đó. Lát sau lại bắt đầu xoa bóp.

May mắn đầu óc Ngôn Mặc Bạch không có hoàn toàn bị tình tròng chiếm lấy, còn nhớ rõ lời dặn dò của bác sĩ, một lát sau khi cảm thấy mình bị lừa thiêu đến đau đớn, mới buông Tư Mộ ra, sau đó nhanh chóng xối sạch sữa tắm trên người cô, dùng khăn bông bọc cô lại, bế cô ra phòng ngủ, sau đó anh xông vào nhà tắm tự mình tắm rửa.

Tư Mộ toàn thân ướt nhẹp trùm khăn tắm đứng ở bên giường, nhìn bóng dáng anh vội vàng xông vào buồng tắm, Tư Mộ cười đi lấy quần áo đưa vào nhà tắm cho anh.

Ngôn Mặc Bạch ở bên trong giăng co hơn nửa tiếng mới đẩy cửa đi ra, chờ anh tắm xong, Tư Mộ đã thay xong áo ngủ nằm ở trên giường rồi.

Tư Mộ liếc mắt nhìn anh, cười nói: "Tự làm tự chịu!"

Ngôn Mặc Bạch vừa dùng khăn lông lau tóc, vừa cắn răng nghiêng lợi trừng cô: "Em thấy vậy có chút hả hê đúng không?"

Tư Mộ cười hi hi nhìn anh, nhưng không nói gì. Nếu cô dám gạt đầu, chắc hẳn Ngôn Mặc Bạch sẽ nhào qua, đến lúc đó gặp nạn vẫn là cô.

Giường nhỏ, bụng Tư Mộ lại lớn, Ngôn Mặc Bạch sợ lúc ngủ đè phải cô, vì vậy đắp chăn cho cô, vỗ vỗ mặt cô, nói: "Ngoan ngoan đi ngủ." Sau đó anh xoay người ngồi xuống ghế sofa.

Tư Mộ nhìn điệu bộ này của anh, có phải là quyết định ngủ ghế sofa không?

Ghế sofa ngắn như vậy, anh cao lớn như vậy, ngủ chắc chắn không dễ chịu.

Tư Mộ dịch người vào trong, lộ ra nửa giường trống, tự mình tận lực co rút thành một cục, giảm bớt cảm giác tồn tại.

Cô vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, nói với Ngôn Mặc Bạch: "Ông xã, anh lên đây ngủ đi ••••• "

Ngôn Mặc Bạch nhìn cô cười, cho dù cô tận lực thu nhỏ, nhưng là bụng của cô đã lớn như vậy, cô lại co lại vẫn chiếm một nửa giường, nếu Ngôn Mặc Bạch chen chúc lên giường nhất định sẽ làm cô dán sát tường.

"Em ngủ đi, anh ngồi ở đây được rồi. Hơn nữa, chờ một lát nếu cha tỉnh có cần giúp gì, ta cũng có thể chăm sóc." Ngôn Mặc Bạch nói xong liền đem khăn lông vắt lên tay vịn ghế sofa, rồi gối lên đó, nhắm mắt lại.

Anh đã nói như vậy, Tư Mộ cũng không nói thêm gì, chỉ là lúc trước rất buồn ngủ, nhưng bây giờ không buồn ngủ chút nào. Cô nằm trên giường, đôi mắt tròn trịa mở ra, chăm chăm vào ghế sofa, trong lòng ngọt ngào lại thương yêu.

Một tối này Ngôn Mặc Bạch quả nhiên là ngủ được không thoải mái, một buổi tối lặn qua lặn lại, ngủ sao đều cảm thấy khó chịu. Mà Tư Mộ một buổi tối đều không có ngủ, tròn tròn mắt nhìn anh, sau đó nhắm mắt lại trong lòng vẫn là nhớ anh, duy trì một tư thế đến hừng đông.

Vì vậy sáng sớm lúc rời giường, hai người đều toàn thân đau nhức.

Ngôn Mặc Bạch bảo má Ngô mang bữa sáng đến, Tư Mộ ăn điểm tâm xong theo chân Ngôn Mặc Bạch xuống dưới lầu tản bộ. Ngôn Diệu Thiên thì giao cho cô y tá chăm sóc.

Máy bay trực thăng trên bãi cỏ đã đi, nhưng chung quanh còn loáng thoáng có thể nhìn thấy dấu vết do bị gió của cánh quạt quét qua.

Hai người chậm rãi từ từ đi dạo một vòng, thì gặp được Cố Khuynh nắm tay Sở Kỳ đi tới.

"Kỳ Từ, cậu có tốt không?" Tư Mộ trông thấy Sở Kỳ, lập tức liền muốn chạy tới, nhưng bị Ngôn Mặc Bạch cản lại, anh bóp khuôn mặt đầy thịt của cô nhắc nhở, mới ôm cô từ từ đi qua.

Sở Kỳ mang theo hai mắt thâm quầng, nhưng lại có thể trông thấy trên mặt cô nở nụ cười xán lạn, "Mộ Mộ, mình rất khỏe."

Cố Khuynh ôm chặt cô đến gần, nói: "Còn bữa sáng không? Tôi đói bụng rồi ••••• "

Không đợi Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch lên tiếng, Sở Kỳ dung cùi chỏ thực anh, liếc mắt, nói: "Đã đói bụng, anh không biết tự đi mua sao?"

Cố Khuynh tủi thân liếc mắt nhìn người trong ngực, anh rất muốn đi mua, nhưng tay nghề của những người bên ngoài sao có thể so sánh với người làm nhà Ngôn Mặc Bạch chứ! Anh biết buổi sáng hôm nay nhất định má Ngô sẽ đưa mang bữa sáng tới, nếu có nhiều thì anh cần gì lại muốn ăn những thứ không thể ăn ở bên ngoài kia chứ?

"Vẫn còn, giữ lại cho hai người đó!" Ngôn Mặc Bạch cố ý bảo má Ngô làm nhiều một chút chính là đoán chắc buổi sáng Cố Khuynh sẽ qua bên này tìm bữa sáng để ăn.

"Ha ha, coi như cậu hiểu chuyện!" Cố Khuynh cười híp mắt vỗ vỗ bả vai Ngôn Mặc Bạch, ôm Sở Kỳ dẫn đầu đi thẳng lên lầu rồi.

Sở Kỳ không quen nhìn dáng vẻ tiểu nhân đắc chí này của anh, đưa tay bóp khuôn mặt tuấn tú của anh: "Không phải chỉ là bữa sáng thôi sao? Anh có cần vui đến mức như vậy sao? Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch này của anh đi!"

"Hắc hắc, do em chưa từng ăn món ăn của má Ngô, thật sự ăn cực kỳ ngon! Ăn xong vẫn muốn ăn nữa!" Cố Khuynh thật ra là muốn nói, nếu tay nghề của em có thể đặt đến trình độ của má Ngô, anh cũng không tham thành như vậy. Bất quá anh không dám nói, chắc chắn vừa nói ra, cô bé này khẳng định phải sừng mặt bước đi.

"Có thể có ngon bằng mẹ Tư Mộ nấu không?" Sở Kỳ liếc mắt nhìn anh hỏi.

Sở Kỳ chỉ qua nhà của Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch một lần, hơn nữa còn không ăn cơm ở đó, đương nhiên không có ném qua tay nghề của má Ngô. Nhưng cô và Tư Mộ chơi với nhau, thường hay đến nhà Tư Mộ, cô vô cùng thích tay nghề của mẹ Tư Mộ.

Sở Kỳ cảm thấy mẹ Tư Mộ làm đồ ăn là ngon nhất!

"Ờ thì •••••" Cố Khuynh là không có qua nhà họ Phó ăn cơm, anh không biết tay nghề mẹ Tư Mộ như thế nào. Hơn nữa thấy cô vui vẻ hỏi, anh đương nhiên không dám nói tay nghề má Ngô tương đối khá! Vì vậy cười hắc hắc vỗ vỗ bả vai Ngôn Mặc Bạch, nói: "Tiểu Bạch, cậu cảm thấy tay nghề ai được hơn?"

Cố Khuynh không dám đắc tội Sở Kỳ, Ngôn Mặc Bạch lại nào dám nói lung tung, đắc tội bà xã và mẹ vợ của mình? Huống hồ tay nghề của mẹ vợ rất tốt, cùng má Ngô không phân biệt được cao thấp, anh cũng không nên nói!

Vì vậy Ngôn Mặc Bạch ho khan một cái, tay nắm Tư Mộ dẫn cô cẩn thận dưới chân, coi như không hai người bên cạnh.

Sau khi bốn người ăn sáng xong, Cố Khuynh thì đương nhiên làm kiểm tra cho Ngôn Diệu Thiên rồi.

Tối qua lúc Ngôn Diệu Thiên nhìn thấy Cố Khuynh, có thể đã xác định bệnh của mình đã lộ rồi, chẳng qua ông không hỏi gì, chỉ là thuận theo tự nhiên tiếp nhận sự kiểm tra của Cố Khuynh. Ông cũng biết năng lực của Cố Khuynh, có thể trị hết mới là điều tốt nhất, nếu trị không hết, này cũng không oan ức, tóm lại mặc cho ý trời đi!

Mặc cho ý trời?

Ngôn Diệu Thiên không ngờ mình cũng sẽ có một ngày như thế này, vận mệnh của mình chỉ thuận theo ý trời, bất lực. Xưa nay ông có thói quen không chế toàn cục, hiện tại chỉ có thể bị động, đúng là mĩa mai!

Ngôn Diệu Thiên bắt đắc dĩ thở dài, nằm ở trên dụng cụ nặc cho Cố Khuynh kiểm tra.

Hình như Cố Khuynh hiểu tâm tư của ông, nhưng cũng không có mở miệng khuyên, bởi vì anh cũng không nắm chắc về bệnh này.

Trải qua kiểm tra, tế bào ung thư đã tại lan rộng, anh không có chắc có thể trị hết, thậm chí năm phần cũng không chắc.

Cố Khuynh cúi đầu nhìn biểu hiện trên màn hình dụng cụ, bắt đắc dĩ thở dài.

Ngôn Mặc Bạch cùng Tư Mộ còn có Sở Kỳ ở trong phòng bệnh cao cấp chờ, thời gian kéo dài, Tư Mộ thì dắt Sở Kỳ qua một bên nhỏ giọng hỏi cô ấy tối hôm qua xảy ra chuyện gì.

Sở Kỳ đỏ mặt xấu hổ một chút, nhỏ giọng nói: "Không có xảy ra chuyện gì."

Tư Mộ nhìn thấy vẻ mặt này thì hiểu rõ. Thật ra tối hôm qua nhìn dáng vẻ kia của Cố Khuynh cũng đoán ra tám phần, bây giờ nhìn Sở Kỳ như vậy, lại hết sức khẳng định.

Vì vậy Tư Mộ lại một lần nữa cảm thán, nam nhân đều là động vật nửa người dưới, gặp vấn đề đều giải quyết trên giường.

Khi Ngôn Diệu Thiên quay lại phòng bệnh, đã là một tiếng đồng hồ sau, sáu mươi phút, ba người ở bên trong quả thật cảm giác giống như trải qua sáu giờ dài đằng đặc.

Ngôn Mặc Bạch đỡ ông nằm lại giường, Tư Mộ đi đến gần cẩn thận quan sát Ngôn Diệu Thiên, xác định ông không có gì khác thường, mới đứng dậy

hỏi Cố Khuynh: "Bao giờ có thể xuất viện?"

Cố Khuynh không ngờ cô hỏi vấn đề này, liền cười nói: "Lập tức có thể xuất viện. Chú Ngôn chỉ là mệt nhọc quá độ, về nhà an dưỡng một thời gian ngắn sẽ khỏe. Ở bệnh viện đa khoa ở cũng không giúp được gì. Nhưng từ nay về sau phải chú ý, tuyệt đối không thể lại làm việc đến mất ăn mất ngủ. Nếu như là vấn đề của công ty thì để Tiểu Bạch đi làm, chú cũng già rồi, ở nhà chuẩn bị làm ông nội, ôm cháu nội tận hưởng tuổi già tốt biết bao!" Câu nói sau cùng là cố ý nói với Ngôn Diệu Thiên.

Thật ra thì Ngôn Diệu Thiên bảo Cố Khuynh đừng nói thật về bệnh của ông, bởi vì ông chắc chắn Tư Mộ hoàn toàn không biết bệnh của ông, cô mang thai, con mình lại thương bà xã, chắc chắn sẽ không nói chuyện này cho cô.

Cố Khuynh nói vậy, Tư Mộ là chắc chắn sẽ không tin tưởng, nhưng nghe nói Ngôn Diệu Thiên lập tức liền có thể xuất viện, nghĩ thăm bệnh tình ông cũng không phải quá nghiêm trọng, nếu không thì sao không cần nằm viện?

Cố Khuynh mỗi ngày đều đến nhà họ Ngôn làm trị cho ông, ở bệnh viện đa khoa cũng không có loại thuốc họ cần, nếu cần dụng cụ làm kiểm tra, trực tiếp lái xe tới bệnh viện đa khoa là được, dù sao cũng thuận tiện. Nếu nằm viện, không chừng chuyện này sẽ dẫn đến một hồi xôn xao.

Ngày hôm qua lúc ông bất tỉnh té ngã được Ngôn Mặc Bạch đưa đến bệnh viện, bị rất nhiều công nhân viên trong công ty nhìn thấy, mà Ngôn Mặc Bạch lại ở bệnh viện đa khoa, hiện tại mọi quyền quyết định ở công đều nằm trong tay trợ lý tiểu Dương, công ty cũng không biết thế nào. Nếu có công nhân viên nhân cơ hội gây chuyện, không có người chủ nào, chắc hẳn không trấn áp được. Nhưng quy định YT Quốc Tế rất nghiêm khắc, từ trước đến nay cũng chưa có người nào dám gây chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Sinh Non.

Không cần làm thủ tục xuất viện, giữ phòng bệnh lại để ngăn ngừa có tình trạng gì đột xuất, đến lúc đó đến thẳng bệnh viện là được, không cần lại phải phiền phức đi sắp xếp phòng bệnh.

Ngôn Mặc Bạch đưa ông Ngôn về nhà họ Ngôn, gọi bà Ngô về chăm sóc nấu ăn cho ông.

Đương nhiên Ngôn Diệu Thiên phản đối sự sắp xếp của anh, nếu bà Ngô về nhà họ Ngôn sẽ không có ai nấu cơm cho Ngôn Mặc Bạch với Tư Mộ. Bây giờ Ngôn Diệu Thiên quan tâm nhất chính là đứa bé trong bụng Tư Mộ, sao ông có thể để bà Ngô về chăm sóc cho bản thân để cháu ông phải chịu uất ức chứ?

Nếu ông không đồng ý để bà Ngô quay về, bọn họ liền chuyển về nhà họ Ngôn ở một thời gian chờ Ngôn Diệu Thiên hết bệnh sẽ quay về nhà riêng.

Nhà họ Ngôn tương đối rộng, phòng ngủ trên lầu hai vẫn luôn được giữ lại cho Ngôn Mặc Bạch.

Ban đầu lúc Ngôn Mặc Bạch kết hôn Ngôn Diệu Thiên liền cho người trang trí phòng ngủ trên lầu hai thành phòng tân hôn, tất cả đồ bên trong đều là đồ mới, và lại rất xa hoa, ai biết Ngôn Mặc Bạch căn bản không có ý định ở lại. Vì vậy dù ông hao tâm tốn sức cùng tiền bạc bố trí phòng tân hôn đẹp như vậy nhưng vẫn luôn không có người ở.

Bây giờ Ngôn Mặc Bạch trở về, vừa lúc có thể ở căn phòng kia.

Ngôn Diệu Thiên vừa nghe con trai cùng con dâu về nhà họ Ngôn ở cùng mình liền rất vui, khuôn mặt luôn nghiêm túc lạnh lùng thế nhưng bây giờ lại cười híp mắt.

"Căn phòng bên cạnh là phòng dành cho trẻ con, lúc trước ba cho người đến bố trí, con xem có thích hay không?" Mới vừa quay về nhà họ Ngôn, Ngôn Diệu Thiên liền dẫn Tư Mộ đi thăm các phòng ở lầu hai, căn phòng sát vách là căn phòng lúc trước ông cho người bố trí. Ông nghĩ nếu lớn lên cùng cháu mình tối thiểu có thể cho thằng bé một không gian để thằng bé không buồn không lo lớn lên.

Tư Mộ kinh ngạc há miệng, trong lòng vừa cảm động vừa chua xót.

Cô cùng Ngôn Mặc Bạch đều không ở bên này vậy mà ông Ngôn vẫn chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, lúc kết hôn thì chuẩn bị phòng cưới, bây giờ cô có con thì chuẩn bị phòng trẻ. Mà mỗi lần Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch về nhà ăn cơm Ngôn Diệu Thiên đều không nhắc đến nửa câu. Ông yên lặng làm những thứ này thậm chí không muốn bọn họ biết.

Hốc mắt Tư Mộ nóng lên, cúi đầu dạ một tiếng, đỡ eo đi về phía căn phòng sát vách. Ngôn Mặc Bạch cùng Cố Khuynh ở dưới lầu thường thức loại trà cực phẩm của Ngôn Diệu Thiên không có đi lên, ngược lại Sở Kỳ đi lên thấy cách bài trí của phòng cưới thiếu chút nữa la lên.

Từ bàn trang điểm đến tủ cạnh giường, từ đồ dùng trên giường đến rèm cửa, mỗi thứ đều rất xa hoa lại hài hòa, thật sự rất xinh đẹp. Hơn nữa trong phòng cũng không thiếu đồ dùng, nhìn sơ qua cũng biết là vô cùng đắt.

Căn phòng được bài trí xinh đẹp như vậy lại không có người ở quả thật quá lãng phí thật đáng tiếc!

Sở Kỳ thở dài, trong lòng Tư Mộ lại càng cảm thấy giống như dòng sông lấp biển, tràn đầy áy náy.

Phòng trẻ sát vách bài trí đẹp hơn do cái thai là con trai vì vậy bên trong đều bố trí toàn là đồ dành cho con trai, từ đồ chơi, nôi đến xe đẩy.... ....rất nhiều, đầy cả phòng, quả thật nhìn giống như khu vui chơi dành cho trẻ em.

Chỉ là đồ chơi bên trong phòng đều có đủ loại, từ một tuổi đến mười tuổi đều có. Bên cạnh còn có một giá sách, phía trên bày rất nhiều sách.

Mất Tư Mộ hơi ướt, tay sờ vào những món đồ chơi kia, cuối cùng dừng lại trên giá sách, quay đầu lại nhìn Ngôn Diệu Thiên đứng ở cửa thì mặt cô đã đầy nước mắt.

“Ba.....sao ba lại mua nhiều như vậy?” Tư Mộ hỏi. Trong đầu hình như thoáng qua một ý nghĩ, có lẽ ông Ngôn muốn lúc cô sinh con, có thể đem mọi thứ cho thằng bé thì ông mới có thể yên tâm.

Ngôn Diệu Thiên vừa mới xuất viện, bây giờ cơ thể còn suy yếu, ông tựa vào cạnh cửa nhìn bộ dáng của Tư Mộ khẽ cười, trên khuôn mặt còn có một chút đáng vẻ lạnh lùng trên thương trường.

“Dù sao cũng phải mua những thứ này, xem như là một chút tâm ý của ba dành cho thằng bé. Hơn nữa để cũng không hư, vật giá càng ngày càng cao, bây giờ mua đến lúc đó còn có thể tiết kiệm, ha ha.....” Ngôn Diệu Thiên nói xong nở nụ cười.

Hiếm có khi nào ông lại hài hước như vậy, Tư Mộ lại không thể cười nổi.

“Được rồi, mau xuống lầu chuẩn bị ăn cơm. Bà Ngô đã gọi ba lần rồi, hôm nay bà ấy nấu rất nhiều món.” Ngôn Diệu Thiên thấy Tư Mộ chảy nước mắt, nói xong liền nghiêng đầu chuẩn bị đi xuống lầu.

Trong lòng ông cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lúc ông phát hiện mình bị bệnh thì ông liền im lặng làm những việc này, mỗi tối khi làm xong việc mà không ngủ được ông đều tới căn phòng này nhìn một chút. Những món đồ chơi dành cho trẻ con ông đều cầm lên tay chơi đùa, ông biết chơi như thế nào, ông suy nghĩ muốn chơi với cháu hết từng món đồ chơi!

Tư Mộ cùng Sở Kỳ ở phía sau, Sở Kỳ nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Tư Mộ liền đi tới giúp cô lau: “Nhìn cậu khóc giống như một con mèo, không biết người mang thai không thể khóc sao? Nếu không sau này đứa bé sinh ra sẽ là một đứa trẻ thích khóc! Nếu bé trai mà thích khóc có phải sẽ không đáng yêu không? Mau kiềm chế nước mắt của cậu đi nếu không Ngôn Mặc Bạch nhà cậu nhìn thấy còn tưởng rằng ai bắt nạt cậu!”

Tư Mộ hít mũi, đỏ mắt nhìn Sở Kỳ: “Con mình khẳng định giống Ngôn Mặc Bạch, là một đứa đẹp trai, dù là đứa trẻ thích khóc thì thằng bé cũng đáng yêu lại càng đẹp trai hơn!”

Sở Kỳ dờ khóc dờ cười, lau nước mắt cho cô: “Được! Con trai cậu có khóc cũng đẹp trai lại đáng yêu, được chưa?”

Tư Mộ cười, ngón tay ấn vào trán Sở Kỳ: “Cậu định khi nào thì có con? Sớm làm đi, đến lúc đó con trai bảo bối của mình cũng có bạn chơi!”

Bàn tay Sở Kỳ hơi dừng lại, cười nói: “Còn sớm, còn chưa cưới, sinh con gì chứ?”

“Sao? Cậu không muốn kết hôn với Cố Khuynh sao?” Tư Mộ kinh ngạc nhìn cô hỏi.

Sở Kỳ mím môi không trả lời.

Gia cảnh nhà cô ấy cùng gia cảnh nhà Cố Khuynh quả thật là một trời một vực, lúc trước bởi vì nhà Cố Khuynh phản đối nên mới tách ra. Bây giờ tuy nói hai người đã quay lại với nhau nhưng cũng không đại biểu vấn đề đã được giải quyết, nó vẫn còn đó, chỉ cần bọn họ muốn hợp tác hóa mỗi quan hệ này thì người lớn nhà Cố Khuynh sẽ nhảy ra ngăn cản. Làm sao cô ấy có thể hy vọng xa vời kết hôn chứ?

Tư Mộ nhìn khuôn mặt ủ rũ của cô ấy, trong lòng cũng cảm thấy khổ sở thay cho cô ấy, đưa tay khoác bả vai cô ấy, an ủi: “Những thứ này giao cho Cố Khuynh giải quyết đi! Nếu như anh ấy có thể liều mạng theo cậu đến Ý như vậy nhất định sẽ có cách giải quyết chuyện này. Anh ấy quan tâm cậu như vậy không thể nào để cậu đi theo anh ấy mà không có danh phận gì. Cố Khuynh cũng không phải là người đàn ông ích kỷ không có trách nhiệm, anh ấy nhất định sẽ có cách giải quyết.”

Sở Kỳ miễn cưỡng cười. Cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, cô còn có thể làm sao chứ? Ban đầu cô cũng tách khỏi anh trốn đến Ý nhưng vẫn quay về không phải là vì không bỏ được anh sao?

Yêu, đều không muốn quan tâm tới tất cả mà muốn ở chung một chỗ. Hơn nữa cũng biết anh ấy yêu mình, toàn tâm toàn ý yêu, như vậy cô còn lý do gì mà có thể vứt bỏ anh ấy chứ?

Quả thật không có lý do gì, như vậy thì tiếp tục đi!

“Ừ, mình biết rồi. Đi xuống ăn cơm đi, nếu không đi xuống thì anh ta sẽ đi lên bắt người.” Sở Kỳ mắt hơi ướt cười nói với Tư Mộ.

Cố Khuynh suốt ngày lăm bầm tay nghề của bà Ngô rất tốt, hôm nay Sở Kỳ cũng đã được nếm, đúng là rất ngon. Cho nên người này càng thêm đắc chí,

mới vừa nghe ông Ngôn nói bà Ngô làm một bàn đầy thức ăn, đoán chừng Cố Khuynh sau khi nhìn thấy một bàn thức ăn kia đã sớm chảy nước miếng rồi, nếu như bọn họ xuống muộn một chút, anh ta sẽ cấp tốc đi lên bắt người!

Quả nhiên, hai người mới vừa đi tới chỗ rẽ cầu thang liền nghe thấy tiếng thúc giục của Cố Khuynh: “Ăn cơm thôi.....sao hai người lại chậm như vậy? Có tin tôi đi lên chỉ cần dùng một tay có thể đem hai người xuống không?”

Cố Khuynh nhìn bàn ăn đã sớm chảy nước miếng nhưng chưa có ai xuống ăn cơm, nhìn ông Ngôn cũng đã đi xuống mà hai người kia vẫn chưa đi xuống, Cố Khuynh không kịp đợi liền thúc giục.

Nhưng anh ta vừa mới nói xong lại thấy có gì đó là lạ.

Anh ta muốn đi lên đem người phụ nữ của mình xuống là đúng nhưng nếu như ôm người phụ nữ của Mặc Bạch xuống không biết anh ta sẽ nhổ lông mình không?

Cuối cùng Cố Khuynh cũng có ý thức được bản thân mình là khách, mắt nhìn sang hai cha con nhà họ Ngôn, ho khan hai tiếng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cả bữa cơm chỉ có Cố Khuynh là ăn nhiều nhất nhưng lại không thô lỗ còn cố tình làm bộ dáng như một công tử, từ từ ăn hết một nửa bàn thức ăn, Tư Mộ cùng Sở Kỳ đều kinh ngạc, châm chọc nói anh ta là một người hư đồn!.

Sau khi ăn xong, Tư Mộ cùng Sở Kỳ đi dạo một vòng quanh vườn hoa, Sở Kỳ được Cố Khuynh đưa về, Tư Mộ cũng quay về phòng ngủ trưa.

Tối qua vẫn không ngủ, nằm trên ghế trong lòng tràn đầy mong chờ bóng dáng của Ngôn Mặc Bạch cho nên hôm nay phải ngủ bù.

Tối hôm qua Ngôn Mặc Bạch cũng ngủ không ngon cho nên khi nhìn thấy Tư Mộ đi vào phòng anh cũng đi theo.

“Chồng à, anh xem các thiết bị được lắp đặt trong phòng này như thế nào? Có phải là rất đẹp không?” Tư Mộ vén chăn nằm lên giường, liếc mắt nhìn người đang đi tới.

“Ừ.” Ngôn Mặc Bạch khẽ ừ một tiếng, đi tới leo lên giường, chui vào chăn, kéo Tư Mộ vào trong lòng.

Bây giờ là mùa hè, trong phòng mở máy lạnh nhưng Tư Mộ còn chưa muốn cho anh đụng vào, anh vừa lên giường tay liền không khống chế được, đợi lát nữa cả người toàn mồ hôi, làm sao có thể thoải mái chứ? Hơn nữa bây giờ cô đang bị nhốt, ngủ quan trọng hơn, không có tâm tình chơi trò sờ tới sờ lui với anh.

“Anh nằm sang một bên ngủ đi, nóng chết em!” Tư Mộ đẩy anh ra.

“Nóng? Vậy chúng ta mở điều hòa lớn một chút.” Ngôn Mặc Bạch đưa tay lên đầu giường tìm điều khiển, hạ nhiệt độ xuống một chút.

“Ui da.....giường rộng như vậy anh ngủ một bên cũng không được sao? Anh ôm em không ngủ được!” Ngôn Mặc Bạch điều chỉnh điều hòa, Tư Mộ không dám khinh thường cứ như vậy ngủ, nếu như bị cảm thì sẽ không hay. Vì vậy khi anh sát lại gần lần nữa Tư Mộ dùng chân đạp anh xuống, đá anh xa một chút, sau đó kéo chăn lên đắp.

“Sao vậy?” Bây giờ lạnh sao? Ôm nhau ngủ, sưởi ấm! Nếu như thật sự không ngủ được, vậy chúng ta làm việc khác được không?” Ngôn Mặc Bạch ngu sao mà không muốn dính vào.

“Ngôn Mặc Bạch!” Tư Mộ bị anh dây dưa, tức giận tới mức cắn răng, con buồn ngủ lập tức biến thành tức giận, nhìn chằm chằm anh, hận không thể nhào tới xé nát anh.

Có lẽ từ sau khi Tư Mộ có thai, lúc Ngôn Mặc Bạch ở trên giường liền trở nên rất vô lại, giống như bây giờ, Tư Mộ không có cách nào, đánh không lại, mắng không nghe, da thịt anh rất dày, nói không nghe.

Ngôn Mặc Bạch cũng tính táo đoán rằng lừa đảo mới có thịt ăn.

Nếu giống như lúc trước luôn làm bộ dáng lạnh lùng nghiêm nghị, không phối hợp liền dùng biện pháp mạnh giải quyết vấn đề đoán chừng cái mạng nhỏ của cô đã sớm mất. Hơn nữa bây giờ bụng cô đã lớn, anh cũng không dám khinh thường làm loạn. Chỉ có thể giả chết dây dưa cọ mấy cái như vậy, mãi thành nghiện.

“Vợ ngoan mau đi ngủ, đừng quậy! Anh cũng buồn ngủ lắm rồi!” Ngôn Mặc Bạch một tay xoa đầu cô, một tay vỗ nhẹ lưng cô giống như dỗ một đứa trẻ.

Tư Mộ âm thầm liếc mắt, mới vừa buồn ngủ đã sớm bị anh giầy vò đến tỉnh táo, bây giờ bị anh ôm lại còn sờ cọ lung tung làm sao có thể ngủ? Nhưng lại không dám nói mình không ngủ được, nếu không anh lại giờ trò lưu manh.

Tư Mộ ở trong lòng anh lật người về phía anh, đầu vừa mới chạm vào ngực anh, quanh chóp mũi đều là mùi hương của anh.

Dầu gì Tư Mộ cũng là phụ nữ bình thường, hơn nữa không biết có phải do anh lôi kéo luyện tập hay là thế nào, cô cảm thấy bản thân trở nên đặc biệt háo sắc, bị anh trêu chọc mấy cái trong lòng liền ngứa ngáy, động tình.

Không thể dán lại gần nữa, cô sắp phát điên rồi!

Cơ thể Tư Mộ co rút thành một cục nhưng cô trốn tránh, Ngôn Mặc Bạch lại chủ động dán tới, tay từ phía sau vòng tới, nắm hai gò núi đầy đà mềm mại, bàn tay vuốt vuốt, nơi nào đó còn chia vào sau lưng cô, miệng ghé vào tai cô thổi hơi: “Vợ à, em không ngủ được sao?”

Ý là nếu không ngủ được vậy thì làm việc khác.

Tư Mộ cắn răng nhin!

Nhưng chính mình ngày càng sát lại gần không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Ngôn Mặc Bạch tên khốn kiếp này dám trêu chọc khiến cô bốc hỏa rồi!

Tư Mộ nhắm mắt lại nghiền răng, cố gắng kiềm chế. Nhưng tay Ngôn Mặc Bạch không ngừng xoa nắn, rõ ràng lửa đang cháy lại còn thêm dầu, khiến cho ngọn lửa càng to hơn!

Ngôn Mặc Bạch thấy âm mưu đã thực hiện được liền cười, động tác trên tay liên tục không ngừng, nhưng vẫn biết khống chế sức lực, không có thô bạo. Anh từ từ kéo tay cô đến một nơi, bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô vừa chạm vào một khối cứng rắn như sắt kia lập tức nóng muốn rút tay lại nhưng Ngôn Mặc Bạch bắt trở lại vì vậy cô chưa kịp rút lại liền bị Ngôn Mặc Bạch kéo về chỗ cũ.

“Uhm……” Tư Mộ ngậm ra tiếng.

“Vợ à……” Ngôn Mặc Bạch tiến tới hôn một cái, mặc dù không hiểu sao vợ mình sao bây giờ mới bắt đầu kêu lên, hơn nữa anh mới là người thoải mái nên người kêu lên cũng phải là anh chứ! Nhưng mà anh lại thích nghe tiếng hét này.

Khi âm thanh kia lọt vào tai làm sao còn nhớ được phải tìm hiểu tại sao giờ cô mới kêu, lại có điểm……kỳ lạ!

Ngôn Mặc Bạch đề tay của cô ở nơi đó, miệng ghé vào tai cô không ngừng ní non những lời tâm tình, sau đó lại cọ xuống cổ cô, rất ẩm ướt, Ngôn Mặc Bạch nghĩ cô lẽ do bị anh chơi đùa nên toát mồ hôi, đợi lát nữa sau khi xong chuyện phải bế cô đi tắm một chút, bây giờ lời kéo cô giúp anh giải quyết mới là quan trọng nhất.

“Chồng à, a……đau……” Khấp người Tư Mộ đều là mồ hôi, tay nắm chặt anh.

“Ừ.” Ngôn Mặc Bạch bị cô nắm chặt, gọi đau, kêu rên thành tiếng. Cho là cô không muốn giúp anh mới cố ý như vậy, anh vừa mới chuẩn bị tóm cô đứng lên sửa chữa cô, cúi đầu lại nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt đầy mồ hôi của cô, bộ dạng cắn chặt môi đầy khổ sở, dọa Ngôn Mặc Bạch sợ, vội vàng hỏi: “Vợ à, em làm sao vậy? Đau ở đâu?”

“Chồng à, hình như em sắp sinh……” Tư Mộ cắn chặt răng, từ trong kẽ răng nói ra mấy chữ.

Ngôn Mặc Bạch kinh ngạc, nhìn đáng vẻ khổ sở của cô, trong lòng anh rối bời.

“Vợ à, cố chịu một chút, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay.” Quần áo của Ngôn Mặc Bạch bởi vì vừa mới cọ xát nên hơi lộn xộn, anh cũng không để ý điều chỉnh lại, khom lưng chỉnh sửa quần áo của Tư Mộ, ôm cô chuẩn bị xuống lầu.

Tư Mộ nắm tay anh rên hừ hừ, dù đau gần chết nhưng vẫn cậy mạnh nói: “Anh đi thay quần áo đi đã.”

Anh mới vừa khơi gợi ngọn lửa của hai người, sao anh lại ăn mặc như vậy đi ra ngoài chứ, quá ảnh hưởng đến hình tượng.

Ngôn Mặc Bạch được Tư Mộ nhắc nhở, cúi đầu nhìn thấy vật kia của mình đang ngẩng cao đầu lúc này mới nhớ tới lúc này mình mới làm gì.

Cúi người hôn mặt Tư Mộ, nhỏ giọng hỏi: “Vợ à, em cố chịu một chút! Anh sẽ nhanh quay lại!”

Nghiêng mắt nhìn cái bụng đang nhô cao bọc mình nghĩ thằng bé này nhất định là rất thích đối đầu với anh! Tại sao lại cố tình muốn ra vào lúc này chứ?

Ngôn Mặc Bạch bước nhanh vào phòng thay quần áo, trong lòng thầm mắng bác sĩ. Không phải nói dự tính ngày sinh còn hai mươi ngày sao? Sao bây giờ đã đau bụng rồi? Xem ra cũng phải xem lại bác sĩ kia!

Nhanh chóng thay quần áo, Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ lao xuống lầu.

Ngôn Diệu Thiên đang ngồi trong phòng khách đọc báo, vừa thấy con trai vợ vồ ôm Tư Mộ xuống lầu, ông liền giật mình, vội vàng đứng dậy hỏi: “Sao vậy?”

Không phải là đứa bé có chuyện gì chứ?

Ngôn Diệu Thiên cũng dự tính ngày sinh của Tư Mộ còn hai mươi ngày nữa, trực giác liền nghĩ tới có gì hay không, hay là sinh non rồi?

Đứa bé ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì!

“Mộ Mộ nói đau bụng, đoán chừng sắp sinh!” Ngón Mặc Bạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của cô, còn có tiếng rên của cô mỗi khi đau, Ngón Mặc Bạch cảm thấy đau lòng, trong lòng rối bời.

Dù sao Ngón Diệu Thiên cũng là người từng trải, lập tức cầm điện thoại lên sắp xếp ổn thỏa.

Gọi điện thoại tới bệnh viện trước, thông báo cho bác sĩ đợi sẵn ở ngoài bệnh viện. Sau đó còn gọi bà Ngô chuẩn bị đồ cùng đến bệnh viện.

Lúc ông Ngón gọi điện thoại, Ngón Mặc Bạch đã sớm ôm Tư Mộ chạy ra ngoài. Anh rất gấp gáp, ôm người bỏ chạy, chạy hơn mười mét bị người phụ nữ trong ngực lôi kéo: “Anh ôm em đi đâu?”

“Đi đâu? Bệnh viện à?” Ngón Mặc Bạch bối rối la to.

“Anh định ôm em chạy đi sao?” Bụng Tư Mộ liên tục đau, bây giờ lại còn chậm trễ như vậy liền liếc Ngón Mặc Bạch.

Ngón Mặc Bạch dừng lại, sừng sốt một giây mới chạy về, vọt tới bên cạnh chiếc xe thể thao của mình, liền bị Ngón Diệu Thiên ngăn lại.

“Con bé Tư Mộ ngồi chiếc xe kia đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Chương 134.2

Ngón Diệu Thiên vừa mới gọi điện thoại cho tài xế đến đây, thành phố A phồn hoa, giao thông tương đối hỗn loạn, thường kẹt xe. Ngón Diệu Thiên lo lắng trên đường đi bị kẹt xe sẽ làm trễ nãi thời gian, vì vậy liền gọi người đến hộ tống mở đường.

Thuộc hạ của ông ở gần đây, tới đây cũng chỉ mấy phút, ôm đi ra liền nhìn thấy con trai mình gấp gấp ôm người chạy thẳng ra, lên xe quên mở cửa.

Trạng thái như vậy làm sao Ngón Diệu Thiên có thể yên tâm để cho anh lái xe?

Dứt khoát cho quân gia lái xe đưa bọn họ đi. Mà chiếc xe thể thao kia của Ngón Mặc Bạch chỉ có thể ngồi đằng trước, không thể ngồi nhiều người, cho nên ông bảo bọn họ ngồi vào chiếc xe Bugatti phiên bản dài kia.

Ngón Mặc Bạch nghe lời ôm người đi vào chiếc xe Bugatti kia, trước tiên thả người trong lòng vào, anh cũng chui vào ngồi, sau đó lại ôm người đó vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về.

Quân gia Vương cùng ông Ngón Diệu Thiên chênh lệch tuổi tác không nhiều lắm, khoảng chừng năm mươi tuổi, ông luôn lái xe vững vàng, không giống Ngón Mặc Bạch thích lái xe chạy như bão tố.

Vì vậy ông vừa mới nổ xe chạy đi được mấy mét, Ngón Mặc Bạch liền giục ông chạy mau một chút.

Quân gia Vương im lặng tăng ga nhưng Ngón Mặc Bạch vẫn luôn thúc giục, cuối cùng ông không thêm đề ý.

Mới vừa vào trong thành phố, sáu chiếc Hummer cùng chạy tới, đi trước mở đường cho bọn họ, tác phong làm việc lớn lối như vậy bình thường làm gì có xe nào dám chặn đường chứ? Ngoan ngoãn nhường đường.

Nhưng mà có một số ít người không có mắt, thấy xe của mình bị chen sang một bên liền muốn so tài cùng xe của Ngón Mặc Bạch.

Quân gia Vương ấn Bluetooth, theo một chỉ thị, chỉ thấy những chiếc xe Hummer dọn đường chạy tới, đụng vỡ chiếc xe kia, lúc này chiếc xe Bugatti của Ngón Mặc Bạch chạy đi.

Tất nhiên tạo thành một tai nạn giao thông nhưng lúc cảnh sát giao thông muốn đi tới chặn lại nhận được lệnh của cấp trên, để cho bọn họ đi. YT Quốc Tế đồng ý bỏ ra một trăm triệu để cải thiện đường giao thông trong thành phố A khiến Cục trưởng cục giao thông cười không khép nổi miệng. Bây giờ con dâu nhà họ Ngón chuẩn bị sinh, đang chạy xe đến bệnh viện, nếu trễ nãi thời gian gây ra chuyện ngoài ý muốn có thể khiến chuyện càng to hơn!

Lúc xe chạy đến bệnh viện, Ngón Mặc Bạch ôm Tư Mộ chạy thẳng vào trong, bác sĩ nhận được điện thoại đã sớm chờ sẵn.

Khi đẩy người vào phòng sinh, Ngón Mặc Bạch liền đi theo vào nhưng lại bị bác sĩ ngăn lại.

Ngón Mặc Bạch lạnh lùng nhìn khiến bác sĩ run rẩy. Nhưng vẫn kiên trì không cho Ngón Mặc Bạch đi vào.

“Cút ngay!” Ngón Mặc Bạch lạnh lùng mở miệng, ánh mắt như con dao sắc nhọn hướng về phía nữ bác sĩ, nếu như không phải cô đang nắm cánh cửa thì đã sớm xui lơ trên mặt đất.

Ánh mắt này quá đáng sợ!

Khi Ngôn Mặc Bạch muốn nhắc chân đi vào thì bác sĩ chủ nhiệm khoa phụ trách ca sinh của Tư Mộ đi tới, bà biết tính cách Ngôn Mặc Bạch thế nào nên nhẹ nhàng nói: “Anh Ngôn, anh ở bên ngoài chờ đi, tôi đảm bảo vợ con anh sẽ bình an.”

Trong quá trình sinh khó tránh khỏi tình trạng khó, đau đến khóc, tính khí Ngôn Mặc Bạch nóng nảy còn cung chiêu vợ như mạng nếu để cho anh đi vào nghe thấy vợ mình đau như vậy thì không nổi đóa mới lạ! Để tránh cho anh nổi đóa bây giờ nên để anh ở ngoài.

Ngôn Mặc Bạch trợn mắt nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của vị trưởng khoa, anh thật sự nổi giận.

"Không phải nói còn 20 ngày nữa mới sinh sao? Tại sao bây giờ lại sinh?" Ngôn Mặc Bạch hét lớn. Còn nói là giám đốc, hoàn toàn không đáng tin cậy!

Giám đốc bị nghi ngờ y thuật, khỏe miệng bà giật giật, cười lạnh nói: "Ngày dự sinh cũng không phải chính xác 100%, có thể sớm hơn hoặc trễ hơn vài ngày, điều này rất bình thường. Cũng có một số nhân tố ảnh hưởng đến thời gian, những thứ này đều không quan trọng."

"Không chính xác là năng lực của bà có vấn đề! Năng lực của bà đã có vấn đề, vậy bà dựa vào cái gì để cam đoan với tôi?" Ngôn Mặc Bạch mới không cần những lời nói qua loa không có trách nhiệm như vậy, trực tiếp kết luận, còn với một giọng điệu rất nghiêm túc.

Giám đốc biết lúc này nói gì với anh cũng vô dụng, nên không dám giải thích gì thêm, dù sao bà cũng không đắc tội nổi, vì vậy chỉ có thể gật đầu cười lạnh.

"Nếu không, gọi Cố thiếu lại đây." Giám đốc đề nghị.

Dù sao bà cũng biết năng lực Cố Khuynh, nếu Ngôn Mặc Bạch không tin lời bà, vậy hãy mời người anh tin tưởng đến.

Mặt Ngôn Mặc Bạch lại đen xì như đáy nồi.

Người này có phải muốn chết hay không! Lại đề nghị để một người đàn ông khác đỡ đẻ cho vợ anh? Đây là bà xã của anh, anh sao có thể để người đàn ông khác đụng vào cô? Cho dù người đàn ông đó là anh em của mình, hơn nữa người phụ nữ của người đàn ông này cũng là chị em với bà xã của mình cũng không được!

Hai người ở đây giằng co, trong phòng sinh truyền đến tiếng kêu của Tư Mộ, thành công đánh vỡ cục diện giằng co này.

"Tình huống thế nào?" Giám đốc xoay người đi vào, hỏi bác sĩ bên trong.

"Mới mở một chút, chắc hẳn còn phải đợi rất lâu." Bên trong truyền đến câu trả lời của bác sĩ.

Ngôn Mặc Bạch nghe rất rõ, còn phải đợi rất lâu mới có thể sinh sao? Vậy chẳng phải bà xã của mình phải đau rất lâu nữa sao?

Lần này Ngôn Mặc Bạch không muốn sống nữa rồi, hận không thể xông vào ngay lập tức.

"Ngoan ngoãn chờ ở bên ngoài!" Lúc này Ngôn Diệu Thiên chạy đến, thấy con mình đang ngây sự với bác sĩ ở trước phòng sinh, lại nhìn thấy anh chuẩn bị chạy vào, Ngôn Diệu Thiên vội kéo Ngôn Mặc Bạch lại.

"Nhưng mà..." Ngôn Mặc Bạch quay đầu nhìn thấy ông cụ nhà mình đang cố đè nén vẻ mặt muốn đánh như từ con mình xuống, bên tai lại truyền đến tiếng kêu của Tư Mộ, lòng anh như muốn rách làm đôi.

Ngôn Diệu Thiên nhớ lại ngày vợ mình sinh Ngôn Mặc Bạch, ông cũng có tâm trạng như vậy, nhưng ông cũng không xúc động và lỗ mãng như Ngôn Mặc Bạch bây giờ.

"Ngoan ngoãn chờ ở bên ngoài, con vào chỉ có thể làm bác sĩ loạn thêm mà thôi? Hiện tại trình độ y học phát triển như vậy, sinh con cũng dễ như điều trị bệnh cảm mà thôi. Con khẩn trương làm gì?" Ngôn Diệu Thiên ý vào việc con ông chịu gọi ông làm cha, liền bày ra dáng vẻ uy nghiêm dạy dỗ Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch nhìn dáng vẻ này của Ngôn Diệu Thiên, mặc dù trên mặt ra vẻ bình tĩnh nhưng chắc trong lòng ông vẫn rất lo lắng, anh nắm chặt tay, lòng bàn tay nhất định có thể chảy ra nước. (Mồ hôi đó.)

"Cha, nếu không cha về trước đi! Chờ đứa bé được sinh ra, con sẽ lập tức báo tin vui cho cha." Ngôn Mặc Bạch xoa xoa trán, nói với ông.

Ông vẫn còn bệnh, nếu ở đây lo lắng bệnh nặng thêm thì phải làm sao?

Ngôn Diệu Thiên hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ mình không muốn nghe theo sự sắp xếp con trai.

"Cha không sao, con lo cho chính mình đi!" Ngao ngễ liếc con trai, Ngôn Diệu Thiên thông thả bước đến dãy ghế chờ ngoài hành lang ngồi xuống.

Ngôn Mặc Bạch trông thấy điệu bộ này của ông cụ, cũng không nói thêm gì nữa. Huống hồ người ở bên trong vẫn không ngừng kêu la, anh nào còn tâm tư chú ý những chuyện khác? Ông cụ gọi điện thoại cho Cố Khuynh, hai mươi phút sau anh và Sở Kỳ chạy đến, trên đường đến đây Sở Kỳ đã gọi

điện cho Diêu Dao. Vu u Ưu và con gái cô ấy đang ở nước ngoài, Sở Kỳ nghĩ nói cho cô ấy biết thì cũng không thể nào về nước ngay được, cho nên đợi đến sau khi đưa bé ra đời mới báo tin vui này cho cô ấy biết.

Vài người hấp tấp chạy đến bệnh viện thì trông thấy Ngôn Mặc Bạch đang nóng nảy, hận không thể hủy bệnh viện ngay được.

"Tiểu Bạch, cậu có chút tiền đồ đi!" Cố Khuynh đi lên vỗ vỗ bả vai Ngôn Mặc Bạch, liền phát hiện cơ thể anh đang run rẩy, chịu hết nổi lại chế nhạo vài câu.

Giết người không chớp mắt, mưa bom bão đạn đều xông tới, thế nhưng lúc vợ mình sinh con, lại sợ đến toàn thân run rẩy?

Sao Cố Khuynh không chế nhạo được đây.

Sở Kỳ không có kinh nghiệm về mấy chuyện này, biết sanh con sẽ đau, nhưng lại không biết đau như vậy, nghe tiếng kêu, nguyên một đám sắc mặt đều trắng bệch. A a a có thể không sinh con được không!

"Bác sĩ bác sĩ! Sau đau đã lâu vậy mà vẫn chưa sinh?" Bây giờ Ngôn Mặc Bạch không chịu được âm thanh này, sai bước đi đến phòng sinh, vốn định nhắc chân đã tung cửa phòng sinh để đi vào, lại nghĩ đến nếu bên trong đang bận, đột nhiên anh đập cửa đi vào, nếu dọa đến bác sĩ thì phải làm sao? Vì vậy chỉ đưa tay gõ cửa, hỏi thăm tình hình bên trong.

"Ha ha, Tiểu Bạch, cậu không cần khẩn trương. Sinh con cũng là một quá trình, cậu chờ chút đi." Mặc dù Cố Khuynh không phải bác sĩ phụ khoa, nhưng cũng là bác sĩ, những kiến thức này tất nhiên cũng biết, chỉ là hiện tại Ngôn Mặc Bạch gấp đến choáng váng đầu óc đầu thèm nghe cậu ta nói gì.

Từng tiếng kêu của Tư Mộ như đâm thẳng vào lỗ tai anh, sao anh có thể bình tĩnh được!

Hơn nữa chờ cũng đã lâu, Tư Mộ lại sợ đau, nếu chậm trễ một chút có thể ngắt vì đau không?

"Cậu bình tĩnh một chút, nếu cậu cứ tiếp tục làm loạn thì vợ cậu cũng không thể bình tĩnh sinh được!" Cố Khuynh kéo Ngôn Mặc Bạch đi nhưng căn bản là Ngôn Mặc Bạch không nghe anh nói, khi bên trong lần nữa vang lên tiếng la Ngôn Mặc Bạch không kiềm chế được nữa, nhắc chân đập tung cửa, sai bước đi vào.

Người ở bên trong bị tiếng Ngôn Mặc Bạch đập cửa làm giật mình, đang muốn quát to lại nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch trầm mặc đi vào, ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt tối sầm, cả người toát ra khí lạnh khiến không ai dám lên tiếng.

Tư Mộ đau muốn chết, đang hỏi bác sĩ sao lại xảy ra vấn đề sinh non, nghe bác sĩ nói có thể là do cổ tử cung co lại mới tạo nên hiện tượng sinh non, mà nguyên nhân cổ tử cung co lại.... ..

Tư Mộ vừa thẹn vừa tức nghĩ lại thời gian buổi trưa lúc hai người ở bên nhau, Ngôn Mặc Bạch giờ trò lưu manh với cô. Bây giờ cô rất dễ hưng phấn, chỉ cần anh trêu chọc mấy cái cô liền hưng phấn khiến cổ tử cung co rút tạo nên hiện tượng sinh non.

Thật ra thì qua ba tháng thì bọn họ đã quan hệ, cũng có lợi cho lúc sinh. Đoán chừng mấy ngày trước cũng xảy ra quan hệ.

Lúc này Tư Mộ đau đến gào khóc, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, bác sĩ vẫn dặn cô dùng dùng lực quá lớn khiến cô khó chịu. Nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch xông vào, phản ứng đầu tiên của cô là muốn cắn anh một cái, giận dữ, bởi vì nếu như không phải hôm nay Ngôn Mặc Bạch giờ trò thì sao cô sẽ xảy ra hiện tượng sinh non chứ?

Thật may là mới vừa hỏi bác sĩ nói đưa bé không có vấn đề gì, nếu không cô nhất định sẽ liều mạng với Ngôn Mặc Bạch!

Ngôn Mặc Bạch bước tới cạnh giường, nhìn thấy Tư Mộ đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, anh đau lòng không dứt. Nắm chặt tay Tư Mộ, nghiêng người hôn một cái, nói: "Vợ à, cô gắng lên! Anh ở đây với em!"

Tư Mộ nhìn khuôn mặt thâm tình của anh, bên tai là giọng nói dịu dàng của anh, không kiềm chế được cảm xúc mãnh liệt, mới vừa muốn bày tỏ một chút thì bụng liền đau liên hồi, cô nắm chặt tay Ngôn Mặc Bạch, rốt cuộc nghe thấy bác sĩ nói: "Mở miệng khá lớn, chờ một chút tôi gọi thì cô dùng sức một chút, dốc hết sức lực để sinh."

Tư Mộ đau đến mơ hồ, nghe thấy bác sĩ nói cũng không còn sức mà đồng ý, chỉ biết kêu la đau.

Lúc bác sĩ bảo cô dùng sức thì Tư Mộ dùng hết sức lực để sinh nhưng bác sĩ vẫn thúc giục cô dùng sức.

Tư Mộ cắn chặt môi mình đến mức chảy máu. Âm thanh đau đớn từ chóp mũi tràn ra.

Ngôn Mặc Bạch nghe thấy tiếng kêu của cô thì cảm giác trái tim như muốn tan nát, nhìn môi cô đầy máu, vội vàng kê tay vào miệng cho cô cắn "Vợ à, nếu đau quá thì em cứ cắn mạnh vào."

Tư Mộ không khách khí ngay lập tức cắn, dùng hết sức lực cắn.....

Khi tiếng trẻ con khóc vang lên thì Tư Mộ vẫn còn cắn chặt tay Ngôn Mặc Bạch nhưng anh không nhả mặt nhú mảy, cảm thấy đau lòng, một tay vuốt trán cô, thỉnh thoảng nghiêng người蹭 vào trán cô.

“Anh Ngôn, là một bé trai.” Sau khi tắm rửa sạch sẽ quần tã cho đứa bé liền bế tới cho Ngôn Mặc Bạch nhìn. Cuối cùng cũng có thể bình an sinh đứa bé này ra, lần này chắc anh sẽ rất vui.

Sau khi Tư Mộ sinh xong, thật lâu sau mới từ từ buông tay Ngôn Mặc Bạch ra.

Lúc này nghe thấy bác sĩ nói vậy cô liền nở một nụ cười, muốn nhìn con trai của mình.

Ngôn Mặc Bạch một tay vuốt tóc cô, một tay buông thõng dưới thành giường nắm thành nắm đấm, thái độ vô cùng phức tạp. Nghe thấy lời bác sĩ nói anh cũng không có bất kỳ hành động nào.

Đã sớm biết là con trai rồi, có gì mà phải nhìn?

Nếu để cho anh nhìn, khó tránh anh sẽ ra tay đánh!

Thằng nhóc này, lúc chưa sinh thì giày vò vợ anh, lúc ra đời càng muốn cướp mạng của vợ anh! Anh không muốn nhìn một đứa con trai như vậy!

“Em muốn nhìn con một chút....” Tư Mộ yếu giọng nói.

Lúc này Ngôn Mặc Bạch mới bắt đầu thả lỏng tay bế thằng bé mà bác sĩ đưa tới.

Một cơ thể mềm mại nhỏ bé anh ôm trong tay như muốn rút xuống. Mặt đỏ hồng, nhăn nhúm, rất khó nhìn!

Ngôn Mặc Bạch không muốn nhìn, ghét bỏ nghĩ muốn mang đi vứt.

Bàn tay cứng ngắt đưa thằng bé đưa tới giường, hạ thấp để Tư Mộ nhìn.

“Chồng à, anh xem, đôi mắt cùng lỗ mũi thằng bé đều giống anh, lông mày cũng giống.....” Tư Mộ nhìn vật nhỏ trong tã lót trên mặt liền nở nụ cười ngọt ngào.

Đã vô số lần tưởng tượng khuôn mặt thằng bé, nghĩ rằng nhất định sẽ có đôi lông mày giống Ngôn Mặc Bạch, đôi môi gợi cảm, đôi mắt sáng ngời, quả nhiên đúng như cô tưởng tượng.

Sau này lớn lên càng đẹp trai giống ba nó.

Ngôn Mặc Bạch liếc mắt một cái, miệng giật giật, cuối cùng vẫn không nói những lời chán ghét ra ngoài.

Thằng bé này có điểm nào giống anh chứ? Đôi mắt với cái miệng sao có thể giống anh chứ? Thật là xấu chết đi được!

Bác sĩ cười đón đứa bé, muốn đưa đi tắm.

Tư Mộ bị y tá đẩy đi ra, Ngôn Mặc Bạch vẫn luôn ở bên cạnh cầm tay cô.

Lúc bác sĩ bế thằng bé ra lại đưa tới cho Ngôn Diệu Thiên nhìn, vẫn không quên khen mấy câu: “Tổng giám đốc Ngôn, ông xem cháu trai ông này, đôi mắt, lỗ mũi nhìn qua cũng biết là một đứa bé anh tuấn, nhìn cái trán xem, lớn lên nhất định rất thông minh.”

Ngôn Diệu Thiên vẫn cười híp mắt, đưa tay nhận lấy đứa bé “Ba cân tám phải không?”

“Ồ.....tổng giám đốc sao ngài lại biết? Đúng là ba cân tám, không sai, là một đứa trẻ mập mập!” Bác sĩ kinh ngạc vì Ngôn Diệu Thiên có thể đoán chuẩn như vậy nên cười nịnh nọt.

Ngôn Diệu Thiên ôm thằng bé trên tay, một cơ thể mềm mại, khuôn mặt nhăn nhúm nhưng vẫn có thể thấy đôi lông mày giống y như con trai ông. Trong lòng cũng rất mềm mại.

Sở Kỳ cùng Diêu Dao, An Thanh Thần ba người cũng lại gần nhìn, tranh nhau muốn bế. Chỉ là tất cả đều không có kinh nghiệm, đứa bé trẻ sơ sinh, cơ thể rất yếu, ôm không chắc đều có thể rút xuống.

Chơi một chút liền đưa cho bác sĩ bế đi tắm.

“Chú Ngôn, chúc mừng!” Cố Khuyên đi tới chúc mừng Ngôn Diệu Thiên.

Có lẽ ông Ngôn rất vui, ôm cháu mà cơ thể run run.

Cố Khuyên nhìn thấy liền đi tới dìu ngồi xuống.

Ông Ngôn vẫn còn bệnh, không thể quá vui cũng không thể quá buồn, tâm tình quá chập chờn, đối với cơ thể không tốt.

“Được!” Ngôn Diệu Thiên vẫn nở nụ cười.

“Đã nghĩ tên của thằng bé chưa ạ?” Sở Kỳ cùng những người khác đi tới hỏi.

“Ừ, đã nghĩ rồi, gọi Ngôn Dự.” Ngôn Diệu Thiên cười nói, tên của thằng bé là do ông đặt.

“Ở nhà gọi là Quai Quai, là bà ngoại thằng bé đặt.” Nói xong đột nhiên vỗ đầu mình “Đúng rồi, còn chưa báo cho nhà thông gia biết.”

Lúc Ngôn Diệu Thiên ở nhà vốn dĩ muốn thông báo cho nhà họ Phó nhưng đứa bé còn chưa ra đời, khi bọn họ nghe thấy tiếng kêu la đau đớn của Tư Mộ thì rất đau lòng, tính toán đợi lúc thằng bé sinh ra rồi thông báo cho bọn họ. Kết quả nhất thời vui mừng quá thiếu chút nữa quên mất.

Gọi điện thoại tới nhà họ Phó là Phó Minh Vũ nghe điện thoại, Phó Minh Vũ luôn ôn hòa chừng nào lúc nghe thấy con gái sinh con lại vui mừng cười to lên giống như một đứa trẻ gọi vợ mình phải ngay lập tức chạy tới bệnh viện để nhìn cháu mình.

Lúc hai vợ chồng Phó Minh Vũ chạy tới bệnh viện, đầu tiên là đi thăm Tư Mộ, sau đó lại đi thăm cháu, ba người ở trong phòng khách của phòng bệnh cao cấp bắt đầu bàn về việc mở tiệc ăn mừng.

Lúc Ngôn Mặc Bạch kết hôn với Tư Mộ, hôn lễ được tổ chức rất hoành tráng. Lần này Ngôn Diệu Thiên quyết định mở tiệc rượu lớn hơn, mà Phó Minh Vũ cùng Tô San đều giờ hai tay ủng hộ.

Bệnh của Phó Minh Vũ cũng sắp khỏi, lúc nào cũng có thể đi làm. “Lăng Vũ” do Ngôn Diệu Thiên quản lý quả thực phát triển rất tốt, hơn nữa Ngôn Diệu Thiên cho “Lăng Vũ” rất nhiều chế độ, đến lúc đó Phó Minh Vũ chỉ cần đi làm lại là được, không cần phải tốn sức.

Lúc mọi người đang say mê thảo luận, Sở Kỳ mặt khó chịu đẩy cửa đi vào. Vì không muốn cho Tư Mộ thấy cảm xúc trên mặt mình nên cô đứng ở ngoài cửa điều chỉnh cảm xúc của mình rồi mới đi vào.

Nhưng vẫn cảm thấy khó chịu trong người!

Diệp Nham cũng ở đây, đang ở phòng bệnh dưới lầu, ôm một đứa trẻ mới sinh đỏ dầm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Cuộc Chiến Thứ Nhất Của Hai Cha Con - Giành Ăn!

Lúc Sở Kỳ đẩy cửa đi vào, vẻ mặt không nhìn ra là vui hay buồn. Nhưng Tư Mộ đang bận cho con bú sữa, mới làm mẹ không có kinh nghiệm, tay chân còn lóng cọng, hoàn toàn không thời gian nhìn về mặt Sở Kỳ, có thể nhìn thấy người đi vào là ai đã là tốt rồi!

"Có cần giúp một tay hay không?" Bác sĩ ở bên giường dạy Tư Mộ cho con bú, nhưng đứa trẻ hút hút ra sức hút, đến nỗi mặt đỏ bừng, nhưng vẫn hồng có một giọt sữa, lúc bác sĩ ép, lại có nước sữa* chảy ra ra. Tuy cục cưng không có răng sẽ không cắn, nhưng mà liều mạng hút như vậy, nụ hoa của cô cũng đau. Sở Kỳ nhìn về mặt đau khổ của Tư Mộ, vội vàng đi tới gần hỏi.

* Lượng sữa lúc ban đầu bầu vú mẹ tiết ra được gọi là nước sữa, có tác dụng làm dịu con khát cho trẻ

Thật ra thì cô ấy thấy tình huống không lạc quan mới tùy ý hỏi một chút, nhưng lại không biết nên giúp thế nào? Chẳng lẽ muốn cô giúp cục cưng hút sữa ra sao?

Sở Kỳ quỳnh quỳnh, sau đó nói với Tư Mộ: "Nếu không, mình đi gọi Ngôn Mặc Bạch vào giúp đỡ?"

Mặt Tư Mộ từ đỏ chuyển sang trắng liếc Sở Kỳ, vừa định nói cô ấy, thì bác sĩ đứng một bên cũng phụ họa theo: "Ừm, bảo tiên sinh lại đây giúp hút sữa cũng tốt. Dù sao đứa nhỏ còn nhỏ nhỏ, cô lại lần đầu cho con bú sữa, nếu có người lớn hút cho sữa thông, thì đứa nhỏ bú sữa sẽ không cần tốn nhiều sức như vậy nữa."

Tư Mộ đỏ mặt, nhìn sang Sở Kỳ đang cười trộm, hỏi: "Anh ấy đang ở đâu?"

"Ngoài cửa." Lúc Sở Kỳ vào trông thấy Ngôn Mặc Bạch đang lôi kéo Cố Khuynh nói chuyện, thái độ đó hoàn toàn không giống một người đang ông vui mừng khi được làm cha.

"Vậy kêu anh ấy vào giúp mình đi!" Tư Mộ cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong ngực mình dù hút đến mức mặt đỏ bừng cũng không ăn được giọt sữa nào, lòng cô đau như cắt. Khi nghe thấy Tư Mộ nói, gọi là Ngôn Mặc Bạch vào giúp hút sữa.

Sở Kỳ giựt giựt khóe miệng, sau đó đi ra ngoài.

"Cô không cần thẹn thùng, rất nhiều người đều như vậy, ngày đầu tiên cho bú sữa sữa đều không ra, cũng sẽ nhờ ông xã đến hút." Bác sĩ liếc nhìn cục cưng trong ngực Tư Mộ, rồi nói.

Tư Mộ vốn cũng không có thẹn thùng, nhưng mà bà ấy lại nói như vậy khiến cô hơi mất tự nhiên.

Ngôn Mặc Bạch đang lôi kéo Cố Khuynh hỏi những vấn đề mà đối với Cố Khuynh mà nói thì những vấn đề đó đều là ngu ngốc.

Ví dụ như, cục cưng sao xấu như vậy? Xác định là người sao?

Vừa mới hỏi vấn đề này, thì lập tức muốn cắn lưỡi, anh chỉ đang chất vấn thành phần của chính mình?

Sau đó lại hỏi, cục cưng xấu như vậy, xác định là của anh sao?

Vấn đề này ngu hơn, tổn thương nghiêm trọng tính tự tôn của đàn ông, còn tự đội cho mình một cái nón xanh đồng thời còn đâm Tư Mộ một dao, hù dọa trình tiết của cô.

Cố Khuynh nhìn cái người trong đầu chỉ toàn chứa nước, bắt đầu đi lắc đầu, vỗ vỗ bờ vai của anh, chân thành nói: "Tiểu Bạch, cậu có muốn đi rửa mặt cho tỉnh táo chút không?"

Xem ra là hoàn toàn điên rồi, mới có thể hỏi cái vấn đề muốn ăn đòn lại bị người khinh bỉ này.

Ngôn Mặc Bạch buồn bực gãi gãi đầu, bực bội đi qua đi lại, đột nhiên một đám một cái lên tường, lập tức cảm nhận được bức tường chấn động.

Cố Khuynh ở phía sau không nín được cười, đi lên phía trước đánh lên bờ vai của anh, nói: "Muốn anh hai luyện cùng cậu không?"

Biết hiện tại trong lòng Ngôn Mặc Bạch rất loạn, cần phát tiết, mà người như bọn họ chỉ có một phương thức phát tiết... đại đánh một trận, buồn rầu theo mồ hôi chảy ra, toàn thân cảm thấy dễ chịu hơn.

Hai người đang chuẩn bị đánh nhau, thì Sở Kỳ đi ra, gọi Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch quay đầu lại, vốn không kiên nhẫn, nhưng vì mặt mũi người bên cạnh, và đây cũng là chị em tốt của bà xã mình, nên mới dừng bước lại.

Hiện tại anh đang rất phiền, từ sinh đứa bé ra, cô vợ nhỏ của anh không thèm nhìn anh, luôn ôm con bên mình dỗ dành, ngay cả anh cũng không có đãi ngộ như vậy, anh vô cùng khó chịu!

Lúc anh khó chịu, thì đặc biệt không muốn để ý đến người khác, chỉ muốn đánh một trận thật ác liệt để hạ hỏa.

Từ rất Sở Kỳ đã thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của anh, cô vừa đi hai bước, đã nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch bực bội nhàu mày, Sở Kỳ cho là anh muốn bước đi, liền nhanh chóng mở miệng nói: "Mộ mộ gọi anh vào."

Ngôn Mặc Bạch sững sờ, nghe nói như thế, chân anh đã chuẩn bị đi, nhưng mà vừa nghĩ tới đứa bé kia còn ở bên trong, thì dừng lại, lạnh giọng hỏi: "Chuyện gì? Tôi đang bận!"

Cố Khuynh đưa tay đánh anh, tiểu tử này bắt đầu rồi rầm ròi, thích ăn đòn!

"Gấp cái gì? Con của anh không có sữa uống, muốn anh hút sữa ra." Sở Kỳ tức giận đứng trước mặt Ngôn Mặc Bạch nói.

Lúc Tư Mộ sanh con, tên này căng thẳng đến mức hận không thể phá hủy bệnh viện, còn đập cửa xông vào cùng Tư Mộ sanh con, theo lý mà nói thì rất thương yêu vợ con? Nhưng mà sau khi đứa bé ra đời, anh vẫn ở bên ngoài, không hề chăm sóc hai mẹ con. Hiện tại con trai không có sữa uống, anh còn có tâm tình đi thao luyện cùng người khác, còn nói mình vội?

Sở Kỳ nhịn không được!

Ngôn Mặc Bạch vừa mới chuẩn bị khoát tay xoay người rồi đi, nhưng mà đột nhiên trong đầu hiện lên một tia sáng, anh miễn cưỡng dừng lại.

Con trai không có sữa uống?

Muốn anh hút sữa ra?

Hi! Quá tốt rồi!

Vốn mặt đen kịt, thoáng cái đã thay đổi, xoay người lại vỗ vỗ Cố Khuynh bả vai, giọng nói nhẹ đi rất nhiều, nói: "Anh hai, xin lỗi, lần sau lại sẽ luyện cùng anh, em đi uống sữa trước đây!"

Nói xong chạy nhanh vào phòng, bỏ lại Cố Khuynh và Sở Kỳ bị những lời của anh chọc đúng chỗ cười, cùng nhau cười phun ra một búng máu.

Hoá ra anh muốn uống sữa như vậy.

Chẳng qua, Ngôn Mặc Bạch đúng là đã đi uống sữa.

Mới vừa rồi anh nói với Cố Khuyên "Em đi uống ữa trước đây.", sau đó lúc anh vào phòng, quả thật đã phải làm như vậy.

Ngôn Mặc Bạch vào phòng bệnh, đuổi bác sĩ ra ngoài, sau đó khóa trái cửa lại, lúc này ba người lớn trong phòng khách đang bàn về việc lễ đầy tháng của cu cậu sẽ làm bao nhiêu bàn tiệc, trò chuyện đến mức quên cả trò đất, không hề chú ý tới hành động của Ngôn Mặc Bạch.

Tư Mộ trên giường ôm cục cưng, nhìn Ngôn Mặc Bạch bảo người đi ra ngoài, lại khóa cửa lại, cô không có ý kiến, bởi vì cô cũng thẹn thùng, không dám cho Ngôn Mặc Bạch hút sữa trước mặt bác sĩ, càng sợ lát nữa có người nào đó xông vào, vì vậy cô cảm thấy hành động khóa cửa Ngôn Mặc Bạch chỉ là cẩn thận mà thôi.

Ngôn Mặc Bạch cười híp mắt đi đến trước giường, làm bộ hỏi: "Sao có thể không có sữa? Bác sĩ nói như thế nào?"

Đương nhiên anh không dám vừa đến đã bắt hút lấy khẩu phần ăn của con, nếu làm như vậy không bị cô vợ nhỏ lái nhái đến đau đầu mới lạ. Những lời khách sáo này vẫn rất cần thiết.

"Không biết tại sao. Mới vừa rồi bác sĩ lấy tay bóp thì sữa có ra, nhưng khi cục cưng hút đến mức mặt đỏ rần, vẫn không uống được sữa, con bú em rất đau. Bác sĩ nói để anh hút thông, sau đó mới để cục cưng." Tay Tư Mộ nhẹ nhàng vỗ về con trai đang khóc vì không có sữa.

Con người Ngôn Mặc Bạch trầm xuống.

Mới vừa rồi bác sĩ lại lấy tay bóp ngực của vợ mình?

Cái tay nào? Lát nữa nhất định anh chặt!

Nhưng nghe thấy cô nói bị tiểu tử kia bú rất đau, anh lại đau lòng.

Mỗi lần anh đều thận trọng ăn, coi cô như bảo bối nâng ở lòng bàn tay, kết quả tiểu tử này lần đầu ăn lại thô bạo như vậy, không biết thương hương tiếc ngọc à?

Ngôn Mặc Bạch xoay người vén áo cô lên lên, nghiêm túc quan sát, quả nhiên đầu vú có chỗ đỏ, có chỗ trầy da. Đưa tay đặt lên vú cô nhẹ nhàng vuốt ve hai cái, môi tới gần, đôi môi mềm mại nhưng có chút lạnh buốt dán lên vú cô, đầu lưỡi trơn ướt mềm oặt đung đung, giống như dễ dàng vết thương của cô.

Đây mà gọi là giúp cô hút sữa sao? Rõ ràng chính là khiêu khích!

Tư Mộ hừ hừ, đưa tay đẩy anh, oán trách: "Ngôn Mặc Bạch, anh làm gì vậy? Nhanh hút đi, đừng làm càn!"

Môi Ngôn Mặc Bạch hiện lên một đường cong giáo hoạt, nhưng mà anh cúi đầu vào ngực Tư Mộ, Tư Mộ không phát hiện ra, chỉ nghe thấy giọng buồn buồn của từ trước ngực vang lên: "Bà xã, tiểu tử này sao thô bạo như vậy a? Lần đầu ăn sữa đã làm em rất da, em nói xem có phải nó muốn ăn đòn không?"

Tư Mộ nghe vậy, vừa bực mình vừa buồn cười, sao lại có cảm giác như học sinh đang đâm thọc giáo viên vậy chứ? Cũng đã làm cha, còn ngây thơ như vậy. Trước đây sao cô không phát hiện Ngôn Mặc Bạch vừa lưu manh lại ngây thơ chứ?

"Thô bạo chỗ nào? Đây là lần đầu con bú, không có kinh nghiệm. Cho nên người làm ba như anh phải cố gắng hoàn thành trách nhiệm đó biết không?" Tư Mộ đưa tay sờ đầu của anh, giọng điệu này giống như đag dạy dỗ con trai. Nhưng Ngôn Mặc Bạch không hề kháng cự, ngược lại bày ra dáng vẻ hưởng thụ.

Thật ra trong lòng của anh rất vui sướng. Đây là danh chính ngôn thuận ăn đậu hũ của phụ?

Yên tâm, chuyện hút sữa này anh sẽ làm trôi chảy hơn nữa lại yêu thích không buông tay, đây là đôi bảo bối anh yêu nhất. Bất quá bây giờ phải chia cho cái vật nhỏ này, anh vô cùng khó chịu.

Vì vậy khi anh khó chịu hậu quả chính là •••••

Tư Mộ một tay giữ lấy Ngôn Mặc Bạch đầu, một tay vỗ về con trai bảo bối đang khóc vì đói, thúc giục anh: "Ngôn Mặc Bạch, rốt cuộc anh hút xong chưa? Anh đã hút gần mười phút đồng hồ rồi, con trai đói bụng khóc suốt, anh nhanh lên một chút ••••• "

Ngôn Mặc Bạch ngẩng đầu, buồn buồn nói: "Bên này hình như không được, để anh thử bên kia xem." Nói xong đôi qua hút bên kia.

Lại qua mười phút, đứa bé khóc càng vang dội, mặt đều đỏ, trái tim Tư Mộ đau gần chết, nhưng Ngôn Mặc Bạch vẫn chưa hút thông.

"Rất khó hút thông sao? Nếu không trước cho con bú sữa bột, đợi ngày mai xem coi có thể hút ra không. Nhóc con này đã khóc đến thờ không ra hơi rồi." Tư Mộ vừa đau lòng vừa tự trách, chỉ cho con bú thôi sao lại khó như vậy? Là do đường sữa của mình khó thông, người lớn hút hơn mười phút cũng chưa thông, chẳng trách con trai bảo bối không bú được.

Ngôn Mặc Bạch rút cục ngẩng đầu, cuống họng bỗng nhúc nhích, nhẹ lau đi chút sữa bên khóe miệng, nói: "Bây giờ cũng chỉ có thể cho uống sữa bột. Bỗng nhiên nhóc con này phải chịu đói rồi. Để anh gọi điện kêu bên kia mang sữa bột đến."

Dù sao toàn bộ siêu thị đều của nhà họ Ngôn rồi, chỉ cần một cú điện thoại là tức giao hàng tận nơi.

Lúc Ngôn Mặc Bạch đứng dậy cầm điện thoại, cười thoả mãn.

Ha, sữa đầu thật là ngọt!

Tư Mộ đau lòng ôm đứa nhỏ dỗ dành, nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ cùng đáng vẻ há miệng khóc lớn, Tư Mộ thở dài, nghĩ thầm có phải nụ hoa có vấn đề? Nếu không đợi lát nữa lại hỏi bác sĩ?

Đỗ một hồi lâu, đứa nhỏ mới ngừng khóc, mí mắt thật mỏng phấp phồng hơi mở ra, con ngươi đen nhánh linh động nhìn Tư Mộ, cái đáng vẻ này càng người làm người ta đau lòng triu mến.

"Cục cưng không khóc, ba ba đã gọi điện thoại kêu người mang sữa bột đến, đợi thêm một chút thì có đồ ăn rồi. Ai da, đều là mẹ không tốt, làm tiểu bảo bối của mẹ đói•••••" Tư Mộ cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ của cục cưng, nhẹ nhàng dụ dỗ.

Tiểu tử kia không biết chuyện gì xảy ra vậy, Tư Mộ dụ dỗ, trông mắt to đen như trái nho linh động đảo một vòng, miệng mếu, lại bắt đầu khóc tiếp.

Tư Mộ lọng cọng dụ dỗ con trai, sau khi Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại xong làm bộ lại gần, cầm cốc thủy tinh, nói: "Nếu không để anh lấy ly nước lọc cho con uống trước, dù thế nào đi nữa nó vừa sinh ra, ăn gì cũng không biết mùi vị. Chỉ cần no bụng, sẽ ngừng khóc."

Tư Mộ trừng mắt liếc anh một cái, thờ phỉ phò nói: "Ngôn Mặc Bạch, anh mới không biết mùi vị! Sao anh không uống nước mà nước sông đi?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Chương 135.2

Bảo bảo nghe được tiếng gào của mẹ, giống như kỳ tích dừng khóc lại, bắt quá nước mắt vẫn còn ở trong hốc mắt, muốn làm cho người ta có bao nhiêu đau lòng thì có bấy nhiêu đau lòng.

Tư Mộ vỗ bảo bảo nằm trong ngực, một tay nặn trước ngực của mình. Nghĩ thầm bác sĩ cũng có thể nặn ra ngoài, hay là cô liền nặn ra cho đứa bé ăn đi.

Nhưng Tư Mộ nhào nặn nửa ngày lại phát hiện không có gì chảy ra ngoài? !

Đây là tình huống gì?

Rõ ràng mới vừa rồi bác sĩ vừa nặn liền chảy ra, chẳng lẽ là cô nặn không đúng cách?

Tư Mộ lần nữa đổi cách lại ấn xuống, miễn cưỡng nặn ra được chút xú, tiểu tử đang đói khác kê miệng đến gần, tuy chỉ có một chút xú, nhưng vẫn có thể làm giảm cơn đói.

Lúc này cửa bị gõ vang, là Tô San không yên lòng Tư Mộ lần đầu cho con bú, muốn vào xem một chút.

Trước khi cô chuẩn bị đi vào, được Sở Kỳ nhắc nhở một cái, nói

Ngôn Mặc Bạch ở bên trong, là người từng trải, rất có kinh nghiệm nên cô biết tình huống bên trong là thế nào, vì vậy ở bên ngoài chờ. Chỉ là tiếng khóc của đứa trẻ bên trong vẫn chưa dừng, cô làm thế nào cũng không thể ngồi yên, tiếng khóc kia làm cho tâm cô cũng vỡ rồi, hận không thể vọt vào trong ôm bảo bối tiểu tâm can mà dỗ dành, ai mà biết vợ chồng son bọn họ đang làm gì nha?

Nhưng vừa vặn cửa, cư nhiên lại bị khóa trái?

Tô San vừa nóng vừa giận gõ cửa.

Này này chuyện cho con bú ai mà không nhìn ra, đã trốn tránh thì thôi lại còn khóa trái cửa?

Ngôn Mặc Bạch vừa nghe tiếng của mẹ vợ mình, dĩ nhiên không dám chậm trễ, vì vậy nhanh chóng đi mở cửa.

Khi Tô San bước đến bên giường, nhìn thấy tiểu ngoại tôn cháu ngoại của mình đang khó khan hút lấy "đồ ăn".

"Thế nào? Không có sữa sao?" Tô San nhìn tình hình liền hỏi. Lúc trước bà đã xem qua, con gái nhà mình không giống như là người thiếu sữa? Nếu lời này là thật, như vậy phải tâm bổ cho cô, cũng không thể làm khổ đứa bé nha!

Tư Mộ khóc không ra nước mắt, lúc trước má Ngô cũng thường hầm canh cách thủy cho cô tắm bổ..., nói là để sau khi sanh con có đủ sữa. Hãy nhìn tình hình này, liền biết đứa bé cũng ăn không no. Nhiều thuốc bổ như vậy đem cho cô uống làm cô muốn ói ra, hiện tại coi như là uống không công rồi hả?

Tô San đưa tay sờ, rõ ràng nhỏ ra một chút, vì vậy nghi hoặc nhìn con gái của mình, hỏi: "Hơi nhỏ một chút, nước sữa đi đâu rồi?"

Kết?

Tư Mộ vừa nghe mẹ mình hỏi như vậy, sùng sốt một chút, mới phản ứng được. Má Ngôn Mặc Bạch từ lúc mẹ vợ tiến vào, lấy có đi lấy sữa bột mà chạy ra ngoài.

Tư Mộ nghiêng rằng, hận không thể nói Ngôn Mặc Bạch đã ăn rồi!

Người này quá ghê tởm, cư nhiên ngay cả khẩu phần ăn của con trai mình cũng ăn sạch! Anh lại còn làm bộ nói hút không thông? Thì ra trong lúc im lặng đã uống hết toàn bộ! Khó trách bây giờ cô nặn lại không ra.

Tư Mộ vừa ôm tiểu bảo bối vừa đau lòng, thế nhưng lại không thể để cho mẹ biết, cho nên chỉ có thể yên lặng nuốt xuống.

Ngôn Mặc Bạch lúc chạy ra ngoài con dương dương tự đắc, chỉ là qua sao này, Tư Mộ cũng không cho anh sắc mặt hòa nhã. Sau khi trở lại liền ảo não tiến đến trước mặt Tư Mộ cầu xin tha thứ. Tư Mộ nhìn cũng không thêm nhìn anh, chỉ để ý ôm bảo bối ngủ.

Đợi đến lúc tối, Ngôn Mặc Bạch đưa ông cụ trở về, sau đó sẽ chuẩn bị đưa nhạc phụ nhạc mẫu trở về, Tô San yêu cầu ở lại để chăm sóc con gái. Thân thể Phó Minh Vũ cũng tốt hơn nhiều, nếu vợ mình không đi về, ông cũng ở lại nơi này, dù sao ở đây cũng có phòng nghỉ ngơi.

Tô San không yên lòng Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch là một Đại Thiếu Gia, cái gì cũng không hiểu, mà y tá tại bệnh viện có thể tỷ mỉ hơn mình sau? Tư Mộ không có mẹ chồng, con gái sanh con, chỉ có thể dựa vào bà chăm sóc.

Phó Minh Vũ cùng Tô San ở trong phòng cùng với Tư Mộ, lúc chàng vụng má Ngô lấy canh ra cho Tư Mộ uống..., lúc tối, miễn cưỡng có thể ra được một chút. Lúc trước Ngôn Mặc Bạch đã hút qua, cho nên hiện tại tiểu tử ăn cũng không tốn nhiều sức lực.

"Cũng đừng cho thằng bé ăn một lần nhiều như vậy, đứa bé ăn ít lại ăn nhiều bữa, một lần ăn được quá nhiều, sẽ muốn ói." Tô San ở một bên nói cho Tư Mộ cách cho trẻ bú, Phó Minh Vũ cũng có thể chen vào hơn mấy câu, dù sao năm đó ông cũng là một người cha, hơn nữa trước đây không lâu còn học dục nhi bách khoa toàn thư*. Chỉ có Ngôn Mặc Bạch ở một bên cúi gằm đầu, nửa câu cũng không chen vào.

*Quyển sách nói về phụ nữ có thai, sanh con, và chăm sóc trẻ.

Tiểu tử ăn no đi ngủ, thỉnh thoảng lúc tỉnh lại, sẽ khẽ mở mắt, ánh mắt đen láy giống như ánh sao xinh đẹp lúc nửa đêm, nhưng mỗi lần Tô San ôm nhóc chỉ về phía Ngôn Mặc Bạch nói là ba ba, thì tiểu tử kia cũng rất dứt khoát tiếp tiếp nhắm mắt lại. Đến nhìn một cái cũng lười nhìn.

Tiểu bảo bối không cho mặt mũi như vậy, mẹ vợ cũng có chút lúng túng, khi bà mới vừa trêu chọc, đôi mắt tí hí như hạt châu vừa đẹp vừa có hồn, như ánh mắt có thể nói chuyện.

Ngôn Mặc Bạch dù có chút mất hứng cũng không dám lộ ra trước mặt mẹ vợ mình, cười ảm áp giống như gió xuân tháng ba, yên lặng nghiêng rằng một cái, còn phải thật vui vẻ mà nuốt vào bụng.

Chờ bảo bối ngủ thiếp đi, Tư Mộ ôm nhóc lên giường ngủ, kêu ba mẹ đi nghỉ ngơi, cô ở nơi này cũng không có việc gì.

Ngôn Mặc Bạch vừa nhìn trong phòng chỉ còn dư hai người bọn họ, dĩ nhiên vật nhỏ đang ngủ là không đáng kể, anh tiến tới bên giường lấy lòng nói: "Vợ, có phải em không tắm sẽ không ngủ được thoải mái hay không? Anh vừa hỏi bác sĩ, nói em không thể tắm, nhưng có thể dùng nước nóng lau mình. Anh đi lấy nước nóng giúp em, lau người cho em có được hay không?"

Tư Mộ hừ hừ nghiêng mắt nhìn anh một cái. Vốn là không muốn phản ứng với anh, tiếp tục xem anh như không khí, nhưng trên người đúng là nhóp nhúa không thoải mái.

Thời điểm sanh con đau đến một thân đầy mồ hôi, hận không được ngay cả chân tóc đều ướt thấu, buổi tối nếu là không tắm, thế nào ngủ được? Dù là không thể tắm, lau thân cũng tốt.

Ngôn Mặc Bạch thấy cô không hề có ý cự tuyệt, liền đứng dậy đi vào trong nhà tắm lấy nước nóng.

Lần này khi lao mình cho Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch cũng không dám làm loạn, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, dịu dàng giúp cô lau sạch sẽ, giúp cô cài lại nút y phục.

Thời điểm Tư Mộ sanh con, thật ra thì cũng được xem là nhanh, đau đớn hơn hai giờ liền sanh ra được rồi. Không giống vài người đau đớn hơn nửa ngày cũng còn không thể sanh.

Có lẽ là thể chất tốt, thời điểm sanh xong đứa bé mặc dù chân nhũn ra vô lực, chỉ là tinh thần coi như tốt. Cô vốn là tính toán lau mình, nhưng Ngôn Mặc Bạch lại trực tiếp để cô lên giường, hai ba lần liền lột quần áo. Bên cạnh đứa bé đang ngủ, căn phòng cách vách ba mẹ của mình đang ngủ, Tư Mộ

giận mà không dám nói gì, chỉ có thể dùng mắt trừng anh

Động tác Ngón mặc Bạch tuy có bá đạo một chút, nhưng thật ra thì không tính là thô bạo. Mình là phụ nữ mới có con nha, anh làm sao có thể đối xử thô bạo?

Cả quá trình Ngón Mặc Bạch cũng không có làm đau Tư Mộ, nhưng mà chỉ là không để cho Tư Mộ tự mình động thủ.

Chỉ cần anh không làm loạn, Tư Mộ cũng vui vẻ để cho anh phục vụ, mặc dù tinh thần cô tốt, nhưng cũng không có nghĩa là cô đã khôi phục rồi, vào lúc này thân thể suy yếu, cô cũng không có hơi sức mà cứng đầu cùng anh.

Ngón Mặc Bạch đem nước đồ, cũng vọt vào tắm, sau khi lau khô người, vô cùng tự nhiên liền đi vòng qua người Tư Mộ, lên giường nằm.

Bảo bảo ngủ ở bên kia, nằm trong tay mẹ ngủ ngon lành. Ngón Mặc Bạch lên giường, trực tiếp đưa tay ôm Tư Mộ vào lòng hân.

Thật may đây là phòng bệnh cao cấp, giường khá lớn, bằng không Ngón Mặc Bạch chen lên, không đem bảo bảo chen xuống giường mới là lạ.

"Này, anh làm gì thế hả?" Tư Mộ đẩy anh ra, bên cạnh có đứa bé, cô cũng không dám làm động tác quá lớn, sợ kinh động đứa bé. Hơn nữa sát vách ba mẹ mình ngủ, cô có ý đề thấp âm thanh. Thế nhưng nhẹ nhàng chất vấn, nghe vào trong tai Ngón Mặc Bạch, lại thành ngọt ngào làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Chương 135.3

"Ngủ a!" Ngón Mặc Bạch cúi đầu hôn một cái, nghe mùi sữa thơm trên người cô, lại nghĩ đến mùi vị ngọt ngào sáng nay, hầu kết hoạt động một chút.

"Anh đi quan bên salon ngủ đi!"

"Không đi! Ghế sa lon nhỏ như vậy, ngày đó ngủ một lần, xương anh hiện tại cũng còn đau." Ngón Mặc Bạch ôm lão bà mình giả bộ đáng thương, căn bản quên mất là ai một mình đầu một nhóm tình anh, cũng không biết ai ban đầu vì huấn luyện dã ngoại sinh tồn nằm trên thân cây trong rừng rậm chặn chặt ba ngày không nhúc nhích, Ngón Mặc Bạch chính là tên khôn kiếp kia.

"Nhưng anh ngủ sẽ chen lấn bảo bảo."

"Vây em ngủ trong lòng anh, hai chúng ta dán chặt một chút, cũng sẽ không chen đến nhóc." Ngón Mặc Bạch vô si đem Tư Mộ kéo vào trong ngực mình.

Hình như Tiểu bảo bảo nhận thấy lãnh địa của mình bị xâm chiếm, nhắm mắt lại, miệng quát lên chuẩn bị gào thét.

Bảo bảo này vừa khóc, làm Tư Mộ đau lòng vô cùng, vội vàng từ trong ngực Ngón Mặc Bạch thoát ra, xoay người ôm bảo bảo bắt đầu dụ dỗ.

Tư Mộ nghĩ có lẽ là đói bụng, liền vung áo lên. Đứa trẻ nắm lấy nhắm mắt lại vui sướng bủ, không khóc lóc nữa rồi.

Ngón Mặc Bạch ở một bên bực mình nghe tiếng bập bập của con trai mình đang vui sướng cực kì vì được ăn, thế nhưng anh lại bị lạnh nhạt.

"Vợ, anh cũng đói bụng vậy ——" Ngón Mặc Bạch nép sát lại, nhìn thấy hình tròn đầy đà tuyết trắng, anh không tự chủ nuốt nước miếng một cái, giả bộ đáng thương.

"Anh còn có mặt mũi nói chuyện này? Cút qua một bên đi!" Anh không đề cập tới cũng may, anh vừa nói, Tư Mộ liền thở phì phò đập anh một cước, mặc dù chân nhũn ra cực kì, nhưng lúc này tâm là cứng rắn.

Ngón Mặc Bạch tuân theo tác phong tốt đẹp "Da mặt dày có thịt ăn", tiếp tục dán lên, tay từ phía sau vòng qua trước mặt cô, bàn tay vừa nhẹ nhàng nắm vân vê: "Vợ, em xem anh không nắm nổi rồi, nhĩ tử cũng ăn không hết. Chia cho anh phân nửa chứ sao."

Tư Mộ giận đến hận không được một cước đạp anh xuống giường. Lúc ban ngày còn nói bảo bảo ăn không được, cư nhiên bây giờ anh nói bảo bảo ăn không hết, hơn nữa anh càng ngày càng không biết xấu hổ, lời như vậy cũng nói ra được.

"Anh cùng con trai giành ăn thì có ý gì tốt?" Tư Mộ một bên dứt bảo bảo, lạnh lạnh dùng lời sắc hân.

Nhưng Ngón Mặc Bạch căn bản chính là không đem lời này coi là quan trọng, đầu ở hõm vai Tư Mộ cọ xát, cọ cho cô ngứa một chút, tay của anh còn vân vê bên kia, đúng lí hợp tình nói: "Có cái gì xin lỗi à? Trước khi không có nhóc, nơi này của em là thuộc về anh. Nhóc đột nhiên toát ra tới đoạt bảo bối của ta, hân là nhóc ta ngưng ngừng chứ?"

"Cái người sắc lang này!" Tư Mộ sắp bị hấn làm tức mà ngất.

"Hắc, tiểu sói cái này!" Ngôn Mặc Bạch cười hắc hắc, trong tay vân vê phải vui vẻ, nếu có thể ăn, vậy càng tốt.

Tư Mộ một phen bỏ rơi tay anh, thân thể giật giật, đem con đôi chỗ, để cho anh ăn cái khác đi.

Ngôn Mặc Bạch mất đi đồ chơi trên tay, mím mím môi, chỉ có thể dùng mắt nhìn đã nghiền.

Nhưng đứa trẻ vừa mới nhắm mắt lại vì được ăn uống no say, hiện tại mắt khẽ mở ra, tầm mắt hai cha con chống lại thì Ngôn Mặc Bạch hình như cảm thấy trong mắt con thoáng qua một tia giảo hoạt, tựa như một con tiểu hồ ly híp mắt.

Đây đương nhiên là Ngôn Mặc Bạch nhìn lầm, bởi vì khi anh nghiêm túc nhìn lại lần nữa, rõ ràng là đứa nhỏ này còn nhắm mắt lại.

"Không phải mẹ nói đừng cho ăn nhiều như vậy sao?" Ngôn Mặc Bạch trầm mặc nhìn người nho nhỏ này, một hồi phiền não. Nhỏ như vậy, thế nào lại ăn nhiều như vậy? Người ăn sạch, đợi lát nữa ông đây ăn cái gì?

Tư Mộ dĩ nhiên không biết tâm tư Ngôn Mặc Bạch, cũng nghĩ đến lời nói Tô San, lo lắng đứa bé ăn nhiều muốn ói, liền buông ra không cho nhóc ăn.

Đứa bé cũng không khóc không làm khó, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, bắt quá tay nhỏ bé vẫn đặt ở trước ngực Tư Mộ, giống như bảo vệ vật sở hữu của mình.

Ngôn Mặc Bạch thừa dịp Tư Mộ mới vừa để đứa bé xuống, bàn tay anh liền đi qua, đem Tư Mộ kéo vào lòng anh, nhưng Tư Mộ vừa mới rời khỏi, tiểu tử lập tức mím miệng khóc.

Tư Mộ thật vất vả mới đem đứa bé dỗ ngủ, kết quả bị Ngôn Mặc Bạch quấy nhiễu như vậy, lại khóc nữa, giận dữ vừa trừng vừa mắng anh, tới vô nhệ dụ dỗ bảo bảo.

Ngôn Mặc Bạch cắn răng nhìn chằm chằm đứa trẻ đang nhắm mắt gào khan, anh xác định tên nhóc này nhất định là đặc biệt tới đối nghịch cùng anh. Nếu không phải là nhóc mới vừa ra đời, Ngôn Mặc Bạch cũng hoài nghi nhóc ta cố ý.

Bảo bảo ở trong lòng mẹ lại an tĩnh, Tư Mộ vừa nhận thấy hành động sau lưng của Ngôn Mặc Bạch, lập tức nhỏ giọng quát anh: "Anh đừng náo loạn! Nếu lại làm bảo bảo làm khóc, anh phụ trách dụ dỗ đứa bé cười đi!"

Được rồi, đứa bé vừa sinh ra, nơi nào biết cười? Nhóc ta chính là khóc cho anh nhìn, đứa bé cũng cười không nổi. Nếu là thật biết cười rồi, đó mới dọa người chứ?

Chỉ là Ngôn Mặc Bạch một chút cũng không có ý định lùi bước, Tư Mộ đưa lưng về phía anh dỗ đứa bé, anh liền dán chặt lên, anh cao lớn, tay dài vai rộng, giang hai tay đem hai mẹ con cùng ôm vào lòng.

"Ngôn Mặc Bạch, anh không thể hảo hảo ngủ sao? Anh không ngủ được thì cút xuống giường ngay!" Tư Mộ thật sự là không chịu nổi tính tay chân táy máy này của anh, nếu một lát nữa làm nhĩ tử khóc, ba mẹ ngủ ở sát vách nhất định phải qua đây xem, đến lúc đó nhìn ba người chen chúc trên giường, không mất thể diện à?

Một tay Ngôn Mặc Bạch nắm cả hai mẹ con, một tay khoác lên eo của Tư Mộ, đầu cọ ở hõm vai cô, lúc nói chuyện hơi thở nóng bỏng phun lên trên cổ cô, bỗng đến mức cô cảm thấy cô của mình muốn thêu cháy rồi.

Ngôn Mặc Bạch hôn cái cổ sáng bóng của cô một cái, nói: "Anh chính là muốn hảo hảo ngủ nha! Nhưng vợ à, anh không ôm em, sẽ không ngủ được!"

Lời nói của anh có chút vô lại mang theo một ý nũng nịu, Tư Mộ có chút cảm thấy xúc động. Đúng là, kể từ khi gả cho Ngôn Mặc Bạch, mỗi buổi tối hai người đều ôm nhau ngủ, có hô hấp của cả hai mới có thể ngủ. Một lần duy nhất, chính là ngày hôm qua ở bệnh viện, Ngôn Mặc Bạch ngủ trên ghế sa lon, cô ngủ trên giường nhỏ, cô thức trắng đêm không ngủ.

"Vậy anh thành thật một chút, đừng đụng đến đứa bé." Tư Mộ nghĩ tới, âm thanh cũng dịu dàng xuống, lại thỏa hiệp.

Ngôn Mặc Bạch vui vẻ gật đầu, hưng hăng hôn một cái lên cổ cô.

Được phê chuẩn người cũng không nóng nảy, dù sao đêm dài đằng đẵng, chờ tiểu tử kia ngủ say, anh sẽ tiến hành chuyện chính này.

Nhưng chuyện cũng không phát triển giống như Ngôn Mặc Bạch muốn.

Sau khi bảo bảo ngủ, Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ, hôn một cái lên mặt cô, sau đó đem thân thể cô quay về đối mặt với mình, vào lúc này, bảo bảo thức tỉnh, kế hoạch ngừng lại, Tư Mộ xoay người dỗ bảo bảo.

Chờ sau khi bảo bảo ngủ tiếp, động tác của Ngôn Mặc Bạch lần này nhẹ nhàng vô cùng đem Tư Mộ quay về phía mình, Tư Mộ phi thường không tình nguyện nhưng vẫn quay đầu về phía anh. Ngôn Mặc Bạch hài lòng hôn lên môi Tư Mộ, sau đó dúi đầu đến trước ngực cô, vừa há miệng ngậm lên trên, sau lưng Tư Mộ lại truyền đến tiếng bảo bảo khóc. Thịt tới miệng lần nữa bay, Tư Mộ đẩy Ngôn Mặc Bạch ra, lại muốn dụ dỗ bảo bảo.

Mãi mới chờ đến lúc bảo bảo ngủ tiếp, Ngôn Mặc Bạch lần nữa vô si dụ dỗ tư Mộ đối mặt với hấn, kết quả cửa vang lên tiếng gõ cửa. Là Tô San rồi

giường, trời đã sáng, bà muốn đi qua nhìn bảo bảo.

Vì vậy một buổi tối đều lần qua lần lại làm hao mòn, Ngôn Mặc Bạch hai mắt quầng thâm, phiền não lật người xuống giường đi mở cửa, trước khi mở cửa còn biết sờ sang lại quần áo của mình.

Lúc Tô San vừa vào cửa, đã nhìn thấy nét mặt chưa thỏa mãn dục vọng của con rể mình.

"Tôi hôm qua con vẫn canh giữ ở chỗ này có mệt không? Nếu không con đi về nghỉ ngơi đi, nơi này có mẹ cùng ba Tư Mộ được rồi." Tô San quan tâm nói.

"A, không có chuyện gì mẹ, con chịu đựng được." Ngôn Mặc Bạch lau mặt một cái, nói.

"Đứa bé còn nhỏ, mang theo nhất định sẽ tương đối náo. Tối hôm qua mẹ nghe được tiếng khóc nhiều lần, muốn tới đây xem một chút, lại sợ quá nuông chiều nhóc, về sau càng khó mang hơn. Chỉ là bình thường buổi tối ngủ đứa bé cũng không có thể gây như vậy, về sau đoán chừng đứa nhỏ này tính tình tương đối hoạt bát, so với mẹ nhóc có thể náo hơn đây." Tô San ghé đầu nhìn ngoại tôn cùng con gái đang nằm trên giường, cười cùng Ngôn Mặc Bạch nói lời vô ích.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ thầm thật may là ngài không có tới đây, bằng không bắt được mình đang phạm tội? Chỉ là nghĩ đến đứa bé lớn lên còn có thể náo, hiện tại anh bắt đầu nhức đầu rồi.

Một buổi tối vì vớt chút phúc lợi cho bản thân mà bị cắt rất nhiều lần, anh dễ dàng sao?

Ngôn Mặc Bạch vừa nghĩ tới đứa bé kia, anh liền nhức đầu! Thật rất lo lắng nếu bị gầy vò mấy đêm liền, anh khẳng định không cứng nổi rồi!

"Mẹ, ngài ngồi ở đây, con đi rửa mặt trước." Ngôn Mặc Bạch liếc mắt nhìn người trên giường, sau đó nói với mẹ vợ mình, anh xoay người vào phòng tắm.

Đồng hồ vừa điểm bảy giờ, má Ngô liền đem bữa ăn sáng tới, còn có ý nấu nồi canh đặc cho Tư Mộ uống.

"Má Ngô, sao người lại chuẩn bị nhiều như vậy?" Tư Mộ nhìn má Ngô giờ hộp lên, toàn bộ đều chuẩn bị một bữa ăn sáng, trong hộp giữ ấm còn đặc biệt chứa một nồi canh cho Tư Mộ. Làm nhiều như vậy, đoán chừng buổi tối cũng không có ngủ. Canh thơm rất nồng, khẳng định giữ lửa ít nhất cũng bốn năm canh giờ.

Má Ngô bình thường đối với Tư Mộ rất tốt, chăm sóc cô rất cẩn thận chu đáo, Tư Mộ cũng yêu thương bà, "Về sau bữa sáng người không phải đưa tới nữa, để cho nhà hàng đem đến đây thôi. Một mình người chuẩn bị nhiều như vậy, buổi tối khẳng định cũng không ngủ. Như vậy con không yên tâm."

"Nhà hàng làm tốt hơn tôi sau? Cô mới vừa sanh xong đứa bé, muốn bỏ. Tôi đặc biệt nấu cho cô nồi canh có sữa. Cô uống nhiều một chút." Má Ngô cũng biết Tư Mộ yêu thương bà, bà cũng là thật tâm thích Tư Mộ, coi cô như con gái mà cẩn thận chăm sóc. Cho nên cô sanh con, bà vui mừng, cũng muốn chuẩn bị nhiều hơn một chút cho cô bỏ thân thể, như vậy thân thể cũng khôi phục được mau một chút.

"Má Ngô, mấy ngày ở trong bệnh viện này để ta chăm sóc việc ăn uống của Tư Mộ đi, bệnh viện cũng có phòng bếp, dụng cụ làm biết cái gì cũng đầy đủ hết, đến lúc đó mua nguyên liệu nấu ăn là tốt rồi, cũng tránh cho bà chạy tới chạy lui, nhiều mệt mỏi nha? Đợi con bé ra khỏi viện, thời điểm về nhà ở cũ, bà sẽ chăm sóc con bé. Nếu không tôi ở đây trên danh nghĩa chăm sóc con gái, nhưng thật ra chuyện gì cũng không làm." Tô San nhìn má Ngô cũng là thật lòng đối với con gái mình, bà cũng nghĩ thay bà ấy chia sẻ một chút, tránh cho đến lúc má Ngô mệt mỏi, con gái mình ở cũ không có người chăm sóc. Hơn nữa nghe nói má Ngô tay nghề tốt vô cùng, người như vậy không dễ tìm!

"Cám ơn phu nhân quan tâm. Chính tôi trong nhà cũng không có chuyện gì làm, bình thường chính là chăm sóc chuyện ăn uống của thiếu phu nhân, nhưng là thiếu gia cùng lão gia đề mắng đến tôi, đối xử với tôi rất tốt, tôi nhận tiền lương, dĩ nhiên là muốn tận tâm tận lực chăm sóc thật tốt phu nhân. Huống chi thiếu phu nhân là người tốt như vậy, đối với tôi cũng rất tốt, tôi nên tỉ mỉ chăm sóc người." Má Ngô cảm động với sự săn sóc của Tô San, bà là quý phụ cao nhã, ai có thể nghĩ tới bà lại cũng biết làm cơm đây? Còn chủ động gánh chịu một phần, má Ngô thật lòng cảm thấy người Phó gia thật là tốt, vận khí của mình không tệ, gặp phải chủ nhân tốt bụng.

"Tôi biết bà đối với Tư Mộ nhà chúng tôi rất tốt, cho nên càng không thể để bà vất vả như vậy! Nếu bà mệt mỏi mà ngã bệnh, sau này mộ mộ ở cử dựa vào ai chăm sóc đây? Nhà đầu này hiện tại sợ đã quen ăn đồ bà làm rồi, sợ là ăn không quen đồ tôi nấu. Cho nên, ngày ở cũ cũng không thể để nó thua thiệt, nếu không chính là uất ức tiểu ngoại tôn của ta. Bà liền nghe ta đi, mấy ngày nay tốt nhất bà hãy ở trong nhà, Ngôn lão gia không phải còn cần bà chăm sóc sau? Mấy ngày nay liền để cho ta chăm sóc đi, mặc dù tài nấu nướng của ta kém bà nhưng vẫn có thể lên được mặt bàn. Chờ mộ mộ xuất viện, tốt nhất bà hãy chăm sóc nó cho tốt!" Tô San vung tay lên, cứ như vậy quyết định.

Má Ngô thấy Tô San đều nói đến mức này rồi, bà tự nhiên cũng không nói được cái gì. Huống chi Ngôn lão gia còn bệnh nặng, quả thật còn cần bà chăm sóc. Hai đầu này vội vàng, bà quả thật cũng bận rộn không ngơi tay.

Ngôn Diệu Thiên có được kim tôn (cháu quý) tâm tình rất tốt, sáng sớm liền theo má Ngô đến bệnh viện. Ông nói nhớ cháu, muốn đến ôm tôn tử.

Ngôn Mặc Bạch sau khi bồi Tư Mộ ăn sáng, liền đi đến công ty một chuyến.

Ngày hôm trước ông cụ ở công ty té xỉu, đoán chừng công ty có vài người tâm hoảng sợ, anh muốn đi chủ trì đại cục. Công ty Quốc tế YT lớn như vậy, dù quản lý chặt chẽ thế nào, cũng khó bảo đảm sẽ không có sâu mọt, để tránh có người nhân cơ hội gây sự, nên anh muốn đi công ty nhìn một chút.

Mặc dù Ngõn lão gia khi tỉnh lại có đem chuyện của công ty giao cho trợ lý tiểu Dương toàn quyền xử lý, nhưng Ngõn Mặc Bạch lo lắng có người nhân cơ hội làm loạn, anh đành lời nói trấn an, cũng có thể tự mình quyết định.

Mặc dù Ngõn Mặc Bạch chưa từng chen tay vào chuyện của Quốc tế YT, nhưng là người thông minh, lại là tiến sĩ kinh tế học Havard, những thứ này vào thời điểm lấy ra cũng khó không chế, nhưng không cần thời gian hai ngày, anh liền làm thuận buồm xuôi gió rồi.

Ngõn Mặc Bạch buổi tối ở bệnh viện cùng với vợ con (chủ yếu nhất còn là bồi vợ mình), ban ngày phải đi công ty trấn giữ.

Công ty mấy ngày nay hình như thật sự có dị động (kỳ lạ).

Có một thế lực ở sau lưng làm những động tác nhỏ, nhiều hạng mục của Quốc Tế YT cũng bị phá hư.

Ngày này, Ngõn Mặc Bạch cùng Ngõn Diệu Thiên ngồi trên ghế đá dài trên bãi cỏ trước bệnh viện, Ngõn Mặc Bạch đem chuyện ở công ty mấy ngày nay nói cho Ngõn Diệu Thiên nghe. Dù sao Ngõn Mặc Bạch cũng mới tiếp nhận công ty, có rất nhiều chuyện xử lý không được lão luyện bằng Ngõn Diệu Thiên, nhìn vấn đề cũng không có thấu triệt như vậy, cho nên vẫn là đến thỉnh giáo ông cụ.

"Xem ra thật sự là có người đang ở sau lưng giờ trò quý. Chỉ là cho tới bây giờ Quốc tế YT cũng chưa có gặp qua tình huống như thế, xem ra là có người nhận được tin tức, muốn nhân cơ hội đánh đổ Quốc Tế YT." Trong mắt Ngõn Diệu Thiên chớp qua một tia ánh sáng hung dữ, chỉ là thời điểm nhìn về phía Ngõn Mặc Bạch, miệng nhếch lên mang một ý vị sâu xa, ông vỗ vai Ngõn Mặc Bạch, nói: "Con trai, xem ra có người sáng tạo cơ hội để cho con luyện tay một chút rồi. Vậy con thông thả làm đi. Không cần sợ thất bại, cùng lắm thì làm lại từ đầu."

Thật ra thì Quốc tế YT cũng không có tổn thất gì nghiêm trọng, chỉ là nếu có người dám hạ chiến thư, vậy nhất định phải phải đánh lại. Sợ rằng người này cũng không phải là tiêu giác sắc, nếu không cũng không biết sống chết mà vác mình lên hòng súng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngõn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Chương 136: Anh Tức Giận, Mau Tới Đồ Anh

Ngõn Diệu Thiên xúc động thật lâu, thời điểm vỗ vai Ngõn Mặc Bạch, trong lòng đủ các loại ý vị.

Từ khi còn nhỏ con trai đã bị ông đưa ra nước ngoài, về sau vẫn chưa trở về, mãi cho đến năm ngoài mới trở về thành phố A, quan hệ với ông càng thêm kém. Mãi mới chờ đến lúc thăng bé gọi mình là ba, mình lại một thân bệnh nặng.

Ông cũng không biết mình còn bao nhiêu thời gian để sống, nhưng khi còn sống, ông hi vọng có thể cùng con trai trải qua những khó khăn khổ cực kia, không thể để một mình nó chịu đựng, ít nhất cũng có thể cùng nó vượt qua, nhìn nó té ngã, ông ở một bên có thể lập tức đỡ, đỡ không được cũng có thể nói cho nó biết làm sao để thoải mái đứng lên.

Lần này là một cơ hội rất tốt để rèn luyện, mặc dù ông biết con trai của mình rất thông minh, năng lực mạnh bao nhiêu, nhưng chung quy tuổi còn rất trẻ, kinh nghiệm cần phải học còn rất nhiều. Ông cũng không còn nhiều thời gian, không thể dành trọn đời mình dạy cho nó từng việc, nhưng có thể nhìn nó trải qua khó khăn, cũng tốt rồi.

Cho nên, Ngõn Diệu Thiên tự nói với con trai của mình, không cần lo lắng, thông thả mà làm.

Dù là thất bại, vậy thì có quan hệ gì? Ông dùng tài sản trọn đời sáng lập mua cho nó một bài học, sau đó nói cho nó biết ngã từ nơi nào hãy đứng lên từ chỗ ấy.

Ngõn Mặc Bạch nhìn cha mình, nhướng mày rạng rỡ, anh cười, nói: "Tôi có cái gì phải sợ? Coi như thất bại, đó cũng không phải là tôi khổ cực sáng tạo, tôi rất thoải mái, mất đi cũng không có vấn đề gì."

"Cái tên nhóc này, Quốc tế YT là một đời lão tử sáng lập. Liều mạng cả đời mới cho mày đi đánh thiên hạ, thế nhưng mày không cho lão tử yên tâm. Dù sao hiện tại cũng là của mày, có thua lỗ thì cũng là mày!" Ngõn Diệu Thiên giận đến nhìn chằm chằm Ngõn Mặc Bạch.

Ngõn Mặc Bạch không sao cả nhún nhún vai, bày tỏ anh không quan tâm.

Thật ra thì cũng chỉ là trêu chọc ông cụ mà thôi, Quốc tế Yt đi tới hôm nay, có bao nhiêu khó khăn anh biết, sau lưng thành công huy hoàng của một đế quốc thương nghiệp, đều là tâm huyết của cha anh. Hiện tại ông cụ đem khổ cực cả đời giao lại cho anh, vô luận như thế nào anh cũng không thể để nó sụp đổ trên tay mình.

Ngõn Mặc Bạch thờ dài, giống như anh em vỗ vai Ngõn Diệu Thiên, nói: "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ bảo vệ Quốc tế Yt, coi như không vì ông, thì cũng vì để mua phần mua tá cho con tôi, tôi cũng phải nỗ lực giữ lấy Quốc tế Yt."

"Thằng nhóc, ta biết con có tiền đồ! Bây giờ cũng đã có vợ có con rồi, nên thu tay lại đi? An tâm trở lại xử lý công ty, đừng dính đến buôn bán súng ống

nữa, cái nghề kia nguy hiểm cỡ nào, không cần ta cho con biết chứ? Nếu con có chuyện bất trắc, con bảo con dâu phải làm thế nào đây? Mang theo con trai của con tái giá sao?" Lời nói kêu anh về công ty không phải là lần đầu nhưng đều vô nghĩa, nhưng mà ông cũng không đảm bảo thằng nhóc này nghe lọt tai. Nếu Ngôn Mặc Bạch có mệnh hệ gì, ông lại không thể sống bao nhiêu ngày, cũng không thể kéo theo cả đời Tư Mộ, đến lúc đó đứa bé không ai chăm sóc, vẫn phải theo cô tái giá, này Ngôn gia không phải là tuyệt hậu rồi hả ?

Ngôn Diệu Thiên chỉ cần nghĩ như vậy, ông liền nóng nảy lo lắng hận không thể để cho con trai viết giấy cam đoan bảo đảm về sau không hề đụng đến những chuyện nguy hiểm kia nữa.

"Ông an tâm trị hết bệnh đi, đứa bé còn trông cậy vào ông nuôi dưỡng đó !" Ngôn Mặc Bạch cũng không trả lời thẳng thắn, chỉ bảo ông an tâm chữa bệnh.

Ông cụ ưa thích đứa bé như vậy, đến lúc đó sẽ để cho ông mang đi, tránh quấy rầy không gian của bọn họ. Chỉ là trước đó, có thể hay không đưa đứa bé đến ở với mẹ vợ?

Ngôn Mặc Bạch nghiêng đầu tính toán chuyện này, chỉ là ít nhất cũng phải chờ hơn một tháng rồi.

Ngôn Diệu Thiên làm sao không muốn mau chóng hết bệnh để cùng tôn tử hưởng thụ cuộc sống? Nhưng ung thư dạ dày nha, nói khỏi là khỏi sao?

Thật may là cái này không lây, nếu không hẳn ngay cả mặt cháu trai cũng không thấy rồi.

Hai cha con ngồi một lát, liền trở về phòng bệnh.

Tư Mộ khôi phục rất nhanh, ngày ngày đều là mẹ Tô San nấu canh cho cô bồi bổ thân thể, dinh dưỡng cung cấp đầy đủ, tự nhiên thân thể khôi phục tốt. Chỉ là Tư Mộ ngày ngày đều chỉ hoạt động ở trong phòng, rất ít ra cửa, ở trong phòng nán lâu rồi, cảm thấy buồn buồn.

Hôm nay đã là ngày thứ năm rồi, làm thủ tục là có thể xuất viện. Cho nên Tư Mộ nghĩ là đã khôi phục, vậy thì xuất viện trở về ở cũ thôi. Nơi này dù là phòng bệnh cao cấp, coi như điều kiện khá hơn nữa, cũng là bệnh viện, cũng không tốt bằng trong nhà. Hơn nữa ba mẹ một mực ở bệnh viện cùng cô, cũng đã mệt đến ngất ngư rồi. Trở về trong nhà để má Ngô chăm sóc, cũng không có người mệt mỏi như vậy.

Sở Kỳ cùng Thanh Thần, mấy người Điều Dao cũng đến đón Tư Mộ xuất viện. Mỗi người xách theo một túi lớn túi nhỏ thuốc bổ, Tư Mộ thấy dở khóc dở cười.

"Mộ mộ, cái này làm ngực to lớn, ăn cái này tạo sữa, cậu xem, còn có đồ để xoa ." Điều Dao trước hết đem đồ trên tay mình đưa lên, còn cười híp mắt giải thích, cảm thấy đây là quà tặng đáng tin.

Thanh Thần đẩy tay Điều Dao ra, cười mỉa: "Bộ ngực lớn thì có thể nhiều sữa à! Không thấy ngực lớn chính là sữa, cũng không thấy có sữa thì ngực phải lớn sao. Không có thương thức thật là đáng sợ!" (Tiểu Phong: thật ra thì ta cũng chẳng biết họ đang nói gì, ahaha, thật ngại quá).

"Nhưng mà nếu có sữa, thì ít nhất ngực sẽ không nhỏ chứ? Theo thông thường, thể tích nhỏ dung tích nhỏ, ngực nhỏ, thì sẽ có bao nhiêu sữa? Đồng ý nhưng phải có chứng cứ, muốn có nhiều sữa, trước hết phải làm ngực to đã? Cho nên, quà mình tặng là tương đối đáng tin cậy!"

Điều Dao một chút cũng không đỏ mặt cãi lại, làm mấy người trong phòng cười đến phun ra. Thật may nơi này toàn phụ nữ, nếu trước mặt nam nhân mà bàn luận vấn đề này, quả thật không tốt lắm.

"Mộ mộ, cái này là thất lạng sau sinh, dùng xong tuyệt đối có thể cho cậu khôi phục vòng eo thon nhỏ trước kia." Sở Kỳ cầm cái túi nhỏ trên tay đưa tới, còn có một túi lớn thuốc bổ.

"Đây là mình nhờ bạn chế tạo vòng tay, đưa cho bảo bảo." Thanh Thuần cũng cầm quà tặng đưa cho Tư Mộ, đồng dạng cũng là một túi lớn thuốc bổ.

Mấy người các cô đều có cuộc sống sung túc, cho nên ra tay cũng hào phóng, mặc dù biết Ngôn gia cùng Phó gia cũng không thiếu những thứ thuốc bổ này, nhưng họ tới nơi này cũng phải đem một chút quà, nếu không liền thất lễ ?

Tư Mộ ở bệnh viện mấy ngày nay, ngày ngày đều có người tặng quà tới đây, đóng một đóng lớn rồi, bây giờ nhìn đến chị em cũng giờ lên bao lớn bao nhỏ, cô đau đầu nghĩ, chờ một lát có thể đem đến một cái xe riêng đem đi bán thôi, nhiều thuốc bổ như vậy, uống đến quá hạn cũng không uống hết.

"Nếu không mọi người đem thuốc bổ về đi, tâm ý mọi người mình đều nhận, chị em chúng ta cũng không nhiều lời, chẳng lẽ để cho mình đem về rồi hết hạn sử dụng hết hay sao? Lãng phí như vậy sẽ bị sét đánh đấy." Tư Mộ chỉ vào một đóng lớn thuốc bổ cùng các cô nói mấy lời, thật hy vọng họ giúp một tay xử lý xong, cũng tiết kiệm cô lại mang về. Ở bệnh viện mấy ngày nay, mỗi ngày Tô San đều dùng thuốc bổ hầm cách thủy cho cô, ăn đến cô nhìn những thứ này liền muốn ói.

"Không được! Đưa cũng đã đưa, nào có đạo lý cầm về?" Điều Dao kiên quyết lắc đầu, chỉ vào những thứ sản phẩm ngực lớn kia nói: "Lại nói vật này mình cũng không cần! Những thứ này rõ ràng đều là vì cậu mà mua. Cậu đưa người khác là tốt rồi, mình kiên quyết không lấy về."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Chương 136.2

Vóc người Diêu Dao là loại hết sức nóng bỏng..., diện mạo mặc dù thanh thuần đáng yêu, chỉ là vóc người vô cùng khó lường. Cho nên lúc cô nói lời này, hết sức lễ thẳng khí hùng, còn vô cùng tự tin ở trước mặt mấy người Tư Mộ ưỡn ngực.

Sở Kỳ tính tình nóng nảy, vóc người cũng là nhỏ nhắn, khi cùng các cô ở cùng một chỗ, thường bị cười nhạo là phi trường.

Hiện tại nhìn Diêu Dao như vậy, Sở Kỳ hết sức khó chịu sờ ngực Diêu Dao, làm Diêu Dao hoảng sợ ôm ngực chạy xung quanh.

"Những quà khác mình nhận, thuốc bổ thì mọi người lấy về đi, coi như là giúp đỡ mình có được hay không?" Tư Mộ ôm đứa bé nhìn họ náo loạn một lát, mới nói.

Chị em đồng loạt rối rít khoát tay, nói kiên quyết không cầm, những thứ đồ này đem về nhà cũng không có người ăn, chính là lãng phí.

"Dù sao tặng cũng là tâm ý. Cậu xử lý thế nào mình cũng sẽ không xen vào, cậu cầm đi bán, chúng mình cũng sẽ không nói." Cuối cùng Thanh Thuần lên tiếng tổng kết, vì vậy những thứ thuốc bổ quý giá này đều trở thành hàng hóa nằm trên kệ trong siêu thị của Quốc tế Yt.

Ngôn Mặc Bạch làm xong thủ tục, trực tiếp để cho người ta lái xe tới chờ ba vợ mẹ vợ cùng ông cụ nhà mình cùng quay về Ngõn gia, mấy người Sở Kỳ đều lái xe tới, vì vậy cũng lấy xe của mình cùng Tư Mộ trở về Ngõn gia.

Buổi sáng Má Ngô ở nhà vội vàng chuẩn bị, làm một bàn thức ăn đại họ, thế nào lại không có đạo lý mà ra ngoài ăn?

Tư Mộ ôm đứa bé, bây giờ là mùa hè, thời tiết lúc nóng ran lúc thấm lạnh, hôm nay có mây có gió, Tư Mộ mang theo mũ đội, bị Ngôn Mặc Bạch ôm ngang.

Vốn là mấy người Sở Kỳ tính toán sẽ giúp ôm đứa bé, chính là một chút cũng không có kinh nghiệm, đứa bé sơ sinh lại vừa mềm, vừa nhỏ như vậy, ôm cũng lo lắng sợ ngã, vì vậy từng người một chỉ vây quanh nhìn, không có ý định ôm.

Ngôn Mặc Bạch đau lòng vợ mình mệt mỏi, tranh luận phải chủ động ôm đứa nhỏ, nhưng bảo đảm một chút cũng không cho cha mình mặt mũi, tay Ngôn Mặc Bạch vừa chạm, bảo đảm lập tức khóc, hơn nữa càng khóc càng lớn tiếng, nước mắt rơi liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng khóc đỏ. Ngôn Mặc Bạch phải cắn răng mới không đánh vào mông nó, dọa tên nhóc này dừng lại, kết quả anh còn chưa kịp giơ tay lên, bảo đảm liền bị Tư Mộ bế đi, còn trừng mắt liếc anh một cái, giống như trách cứ anh làm con mình khóc.

Cô sanh con nằm viện mấy ngày nay, chuyện ăn uống toàn quyền do Tô San phụ trách, ngày ngày đều là tư bổ, cho nên sắc mặt cô tốt vô cùng, trong trắng lộ hồng trắng nõn.

Ngôn Mặc Bạch nhìn bộ dáng của cô, ngay lập tức yêu ai yêu cả đường đi, tính toán đề xuống lừa gạt, tha thẳng nhóc này một lần.

Mấy người mới vừa đi tới cửa bệnh viện, xa xa liền nhìn thấy trong tay Diệp Nham ôm đứa trẻ đứng ở bên cạnh xe, mà bên cạnh anh còn có một nữ nhân dung mạo đẹp đẽ, Tư Mộ nhìn một cái là có thể nhận ra, nữ nhân kia là Dư Hinh.

Lần đó Tư Mộ ở khách sạn Mẫu Anh, nhìn thấy bụng của cô to ra, liền muốn qua hỏi nàng có phải là đứa bé của Diệp Nham hay không. Lúc nhìn thấy Dư Hinh, bụng của cô đã rất rõ ràng rồi, ít nhất cũng phải 5 tháng đi, mà khi đó Tư Mộ mới mang thai ba tháng, hiện tại Tư Mộ chỉ là sinh trước hai mươi ngày, cô có kéo dài ngày sinh cũng không kéo đến bây giờ chứ? Nghi ngờ sẽ không phải là quái vật chứ?

Tư Mộ nhìn thấy người phụ nữ dung mạo xinh đẹp cười rúc vào bên cạnh Diệp Nham, mắt nhìn bảo đảm trong ngực Diệp Nham, cô ngược lại không có nửa điểm cảm xúc khó chịu, chính là nghĩ tới đi nhìn đứa bé một chút rồi cuộc là như thế nào.

Ngôn Mặc Bạch cũng nhìn thấy Diệp Nham từ xa rồi, mấy ngày nay ra ra vào vào, khi ở dưới lầu anh đụng phải mấy lần. Lúc trước chuyện hấn cấu kết cùng Dany, Ngôn Mặc Bạch vẫn luôn muốn tìm hấn tính sổ, nhưng Diệp Nham có thể lực rất lớn, thêm Dany lại tăng thêm một bậc, Ngôn Mặc Bạch muốn thu thập hấn, không dễ dàng như vậy. Hơn nữa Tư Mộ hoài thai, thời khắc Ngôn Mặc Bạch đều ở bên cạnh, không có nhiều suy nghĩ cho những chuyện khác.

Kể từ sau khi Dany mất, bên này Ngôn Mặc Bạch cũng bình tĩnh rất nhiều, không có ai tới gây chuyện nữa, hình như Diệp Nham cũng an phận làm đại ca xã hội đen của hấn, sex cỡ bạc ma túy cũng đừng, chính là không liên quan đến súng đạn.

Ngôn Mặc Bạch liền đem Diệp Nham tạm thời gác qua một bên, chờ ngày nào đó tâm tình anh khó chịu, lại đi dọn dẹp thôi. Anh cũng không biết, hai người này còn có thể tiến đến với nhau đi! Chỉ là, Ngôn Mặc Bạch ngược lại phải cảm ơn hai người bọn họ, nếu không phải là một tay bắt cả một tay chen vào, anh vẫn không thể lấy được Tư Mộ làm vợ!

Nghĩ như vậy, trên mặt Ngôn Mặc Bạch cũng ôn hòa một chút.

Sở Kỳ vừa nhìn thấy Diệp Nham liền muốn xông tới đánh hấn một cái, tên không biết xấu hổ khốn kiếp này, đã ăn trong bát lại trông trong nồi. Nam nhân cận bã rồi cuộc cũng là cận bã, còn giả bộ cái gì thâm tình à? Thành thạo chạy đến trước mặt Tư Mộ lắc lư, thật là đáng ghét.

Cũng không biết Diệp Nham nghe được tin tức từ đâu, nghe nói Tư Mộ sinh đứa bé, ở nơi bệnh viện này, hắn liền muốn đi gặp Tư Mộ, kết quả lại gặp được Sở Kỳ, để cho Sở Kỳ dẫn hắn đi. Bởi vì trước cửa phòng bệnh cao cấp Ngôn Mặc Bạch có trang bị một nhóm người, người bình thường không thể đến gần, cho nên Diệp Nham không cách nào nhìn thấy Tư Mộ, chỉ có thể để cho người quen dẫn đi.

Dĩ nhiên Sở Kỳ sẽ không đồng ý. Hiện tại Tư Mộ sống tốt như vậy, có sự sung ái của lão công cô, lại vừa sinh đứa bé, cuộc sống hạnh phúc cũng không thể để nam nhân cận bã này xen vào. Nhưng Diệp Nham nói có đồ đưa cho Tư Mộ, nếu không thể gặp mặt nói chuyện, đem đồ vật mang tới cũng được. Sở Kỳ vẫn cự tuyệt, lúc ấy cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Bây giờ ở nơi này nhìn thấy hắn, Sở Kỳ cảm thấy tên nam nhân cận bã này hắn là cố ý, cố ý ở chỗ này chờ Tư Mộ.

Nhưng bây giờ hắn có ý tứ gì?

Trong tay ôm trẻ nhỏ, bên cạnh còn có kiều thể, vẫn còn mơ ước bạn gái trước?

Người này vô sỉ cũng nên có mức độ chứ?

Như hắn bây giờ, rốt cuộc muốn làm gì?

Sở Kỳ lôi kéo tay Diêu Dao, nói: "Nhìn thấy đôi cậu nam nữ này chưa?"

Diêu Dao nhìn sang, gật đầu, "Ừ, nhìn thấy, làm sao?"

"Tên khốn kia nhất định là cố ý chờ ở chỗ này rồi, hắn nghĩ muốn thấy Mộ Mộ." Sở Kỳ nói xong cắn răng nghiêng lợi, hận không nhào tới cào mặt tên cận bã này. Có gương mặt xinh đẹp, là có thể hoa tâm bất cá hai tay sao? Nếu là đem gương mặt này phá hủy, xem người còn hoa tâm thể nào!

"Quân hắn khi gió có cố ý hay không, dù thế nào đi nữa hắn cũng chỉ có thể đứng xa như vậy liếc mắt nhìn, hắn nghĩ muốn đơn độc cùng mộ mộ nói chuyện, đó là không thể nào." Diêu Dao liếc mắt nhìn nam nhân trước mặt đang ôm lấy nửa người Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch bá đạo như vậy, ham muốn chiếm giữ mạnh như vậy, ngay cả con trai mình mà còn muốn tranh giành tình cảm, như thế nào lại để cho vợ mình cùng sinh vật được gọi là bạn trai cũ đơn độc gặp mặt đây?

"Nhưng là dù có đứng xa xa nhìn, mình đều cảm thấy hắn chướng mắt, lại để cho người ta rất ghê tởm!"

"Vậy cậu có thể không nhìn, dù sao người ta cũng không phải là tới thăm cậu……"

"Cậu……"

Hai người theo ở phía sau riu rít, cho đến khi nghe Diệp Nham kêu một tiếng "Mộ mộ ……", hai người mới yên tĩnh lại.

Diệp Nham đem đứa bé trong ngực nhét vào trong ngực Dư Hinh, liền đi về phía Tư Mộ bên này.

Ngôn Mặc Bạch bất động thanh sắc đem Tư Mộ bảo hộ ở trong ngực, căn bản cũng chưa có muốn ý dừng lại. Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch ôm chặt, cô vốn là muốn đi qua chào hỏi hắn, nhưng nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của người bên cạnh, Tư Mộ liền bỏ qua, chỉ hơi hơi gật đầu một cái, ngay cả gương mặt tươi cười cũng không có.

"Mộ mộ …… em chờ một chút, anh có đồ muốn đưa cho em ……." Diệp Nham theo sát mấy bước đi lên.

Nhìn như vậy, nếu không dừng lại nói hai câu, thật không có cách nào đi nha.

Tư Mộ nắm lấy quần áo Ngôn Mặc Bạch, sau đó ngừng lại, xoay người nhìn về phía Diệp Nham, bình tĩnh nói: "Xin lỗi, đồ của anh, tôi không cần."

Ban đầu hết thảy đều coi như phai nhạt, cũng không cách nào quên được. Nhưng cũng đã từng yêu, hắn bắt cả hai tay, dù sao đây cũng không phải là chuyện vui vẻ gì khiến người ta khó quên. Hiện tại Tư Mộ có gia đình và chồng của mình, về tất cả chuyện trước kia, cô không muốn nhớ lại, bao gồm cả người này. Cho nên hắn nghĩ cho thứ gì, Tư Mộ cũng không muốn, nếu cô muốn Ngôn Mặc Bạch sẽ cho.

Ngôn Mặc Bạch một tay ngăn Tư Mộ lại, anh cao lớn cô nhỏ nhắn, anh khí thế bá đạo, đem cô giữ ở bên cạnh, một loại tư thái vương giả tự nhiên.

Ngôn Mặc Bạch mát lạnh nhìn Diệp Nham, khóe miệng nhếch lên nụ cười trào phúng, anh không cần ngôn ngữ, anh chỉ là đứng lẳng lẳng như vậy, nhưng cái cảm giác vương giả đó không cho phép người khác bỏ qua.

Miệng Diệp Nham giật giật, từ trong túi quần lấy ra một cái hộp nhỏ màu hồng, nhìn Tư Mộ nói: "Chính xác mà nói, là có đồ muốn tặng cho con của em."

Nói xong, liền đem cái hộp nhỏ trên tay mở ra, đến gần hai bước, đưa tới trước mặt Tư Mộ.

Ngược lại Sở Kỳ ở phía sau nổi giận trước.

Đây là chuyện gì vậy?

Trước kia thời điểm quen nhau, cũng không thấy Diệp Nham đưa qua cái vật gì trân quý cho Tư Mộ, vào lúc này đã chia tay, ai cũng thành gia, thế nhưng hân lại dốc lòng tới đây. Nếu hân quý một chân xuống nói, vậy thì giống như là đánh cầu hôn.

"Cái thứ đồ rách gì mà muốn đưa ở chỗ này vậy?" Sở Kỳ sai bước đi tới, đoạt lấy.

Trong hộp nhỏ màu hồng là một sợi dây chuyền màu bạc, kiểu dáng cực kỳ bình thường, nhưng Tư Mộ nhìn thấy, sắc mặt liền đổi một cái.

"Dây chuyền màu bạc ? Tôi đã cũng chừng trăm đồng tiền. Diệp Nham, không ngờ cái người hẹp hòi như vậy, cái hàng rẻ tiền như vậy cũng cầm cho, còn chặn ở nơi này đưa, người thật không biết xấu hổ!" Sở Kỳ mới vừa cầm ở trên tay nhìn qua, liền bị Diệp Nham đoạt đi. Lập tức giấu cọt hân.

Thật ra thì Sở Kỳ cũng nghĩ đến dây chuyền này nhất định là có cái ý nghĩa kỷ niệm gì, bằng không lấy điều kiện hiện tại của Diệp Nham, không thể nào hân đưa ra vật như vậy. Bất quá khi trước mặt Ngôn Mặc Bạch, cô không muốn làm cho anh hiểu lầm Tư Mộ. Hai người có được hạnh phúc không dễ, cô không thể nhìn hạnh phúc của chị em mình bị phá hư.

Ngôn Mặc Bạch nhún mày liếc mắt nhìn Diệp Nham, sau đó cúi đầu vỗ đầu Tư Mộ, nói: "Muốn thì cầm đi! Dù sao cũng là người ta một phen tâm ý."

Tư Mộ cắn môi, lắc đầu một cái.

Sợi dây chuyền đó là thời điểm Tư mộ và Diệp Nham mới qua lại, Diệp Nham lần đầu tặng qua sinh nhật cho cô.

Quả thật cũng bạc trắng , hơn một trăm đồng tiền.

Lúc ấy điều kiện Diệp Nham không tốt chút nào, sợi dây chuyền hơn một trăm đồng tiền tương đương với một tuần lễ sinh hoạt phí của hân.

Hân mới vừa cùng Tư Mộ qua lại nửa tháng, chính là sinh nhật Tư Mộ. Suy nghĩ thật lâu cũng không biết tặng Tư Mộ cái gì, cuối cùng tiết kiệm được một tuần lễ sinh hoạt phí mới ở mua được dây chuyền.

Kiểu dáng vô cùng bình thường, Tư Mộ tùy tiện lấy ra một món trang sức của mình, so với cái này cũng quý hơn gấp trăm ngàn lần. Nhưng thời điểm Tư Mộ nhận được, vui vẻ thật lâu.

Đem đó Diệp Nham đem dây chuyền đeo vào chân cô, ở sau trường học, bầu trời đêm giữa hè sao lốm đốm đầy trời, gió đêm mát mẻ, hân quý một chân trước mặt cô, nâng một cái chân cô lên, giúp cô đeo lên. Sau khi đeo xong, còn cúi đầu hôn chân của cô, nụ cười rực rỡ ấm áp, trông mắt hân đen nhánh so với ngôi sao bầu trời đêm còn sáng ngời xinh đẹp hơn.

Hân nâng lên một cái chân của cô đặt ở trong lòng bàn tay, nói: "Anh muốn dùng cái lắc chân này đem em cột lại, để cho em vĩnh viễn ở bên cạnh anh. Mặc dù sợi dây này giá rẻ vô cùng, nhưng cũng không cho em ghét bỏ. Hơn nữa còn muốn đem nó làm thành bảo vật gia truyền, một đời truyền một đời, chờ đứa bé chúng ta ra đời, thì cho nó đeo lên."

Lúc ấy trong lòng Tư Mộ mềm mại giống như những đám mây trên trời, thẹn thùng nói: " Dây chuyền này lớn như vậy, bảo bảo vừa sanh ra là có thể đeo lên à?"

"Vậy thì cho nó đeo trên cổ." Diệp Nham cười nói tiếp.

"Phi!" Tư Mộ một chương vỗ đầu Diệp Nham, tay néo miệng của hân, cười mắng hân: "Bảo bảo không bị anh nuôi ngu mới là lạ."

"Không ngốc! Cha thông minh như thế, tùy tiện giầy vò cũng sẽ không là một kẻ đần." Diệp Nham đưa tay bắt lấy tay của cô đặt ở khoe môi hôn một cái nói.

Sau lại Tư Mộ mang theo trở về, sáng ngày thứ hai , trên chân liền rậm rạp hồng hồng, ngứa một chút.

Thời điểm Tư Mộ đi đến phòng y tế xem, bác sĩ nói là triệu chứng dị ứng.

Chuyện như vậy Tư Mộ vẫn không có nói cho Diệp Nham, thời điểm khi hân hỏi vòng chân, Tư Mộ chỉ nói hảo hảo thu về, vật gia bảo đeo vào, nếu làm mất thì thế nào?

Vòng chân vẫn bị cắt giữ, sau lại không biết làm sao , lại thật sự không thấy

.....

Những thứ này xuất hiện rõ ràng trong đầu Tư Mộ.

Cái dây chuyền này ..... tại sao lại ở trên tay Diệp Nham?

Diệp Nham, rốt cuộc là ý gì?

Là hân bắt cá hai tay, là hân phản bội tình yêu của cô, hiện tại chúng ta cũng không liên quan nhau rồi, hân vẫn còn cầm cái này tới đưa cho cô?

Tư Mộ nghĩ tới đủ loại, đau lòng có , nhưng chỉ là đau lòng. Những tâm tình này không vì người này, chỉ vì đoạn tình này.

Trong tuổi thanh xuân, đã trải qua một đoạn tình như vậy, ban đầu cỡ nào đơn thuần sạch sẽ, nhưng vẫn là gặp gỡ phản bội, nửa đường chết non.

"Diệp Nham, anh lấy về đi, cái dây chuyền này, quả thật không dùng được. Tôi đối với trang sức bạc bị dị ứng, lờng trước con tôi cũng thế." Tư Mộ an tĩnh lạnh nhạt nhìn Diệp Nham, bình tĩnh nói.

Trong mắt của Diệp Nham thoáng qua một tia thống khổ và tuyệt vọng. Cái hộp nắm vào lòng bàn tay, suýt nữa bị hấn bóp vỡ.

"Không sao, ngày mai anh sẽ kiếm một cái vòng khác đưa cho bảo bảo." Hấn cất kỹ đồ vật, đối với Tư Mộ nhàn nhạt kéo ra một nụ cười, thâm thúy trong tròng mắt âm đạm mấy phần, "Mộ mộ, không làm được người yêu, còn có thể làm bạn? Cho nên, em sinh bảo bảo, anh thế nào cũng phải đưa quà cho bảo bảo."

"Thật không cần, Diệp Nham!" Tư Mộ nhắm lại mắt, hít sâu một hơi, nói: "Bảo bảo tôi cái gì cũng không thiếu, ba bảo bảo chuẩn bị đồ cho nó rất tốt. Anh tặng đứa bé cũng không đeo. Cứ như vậy đi, chúng ta đi về trước."

Nói xong, ôm đứa bé xoay người sai bước đến chỗ đậu xe.

Ngôn Mặc Bạch một mực vừa mắt lạnh nhìn, thật ra thì mới vừa rồi anh nói với Tư Mộ muốn thì cầm, anh thế tuyệt đối không phải là lời thật lòng!

Sinh vật gọi là bạn trai cũ như vậy, còn chạy tới đưa cái gì dây chuyền, khẳng định động cơ không tinh khiết. Anh hào phóng đến đâu cũng sẽ không để cho nữ nhân mình nhận lấy nha?

Huống chi anh một chút cũng không rộng lượng!

Một khắc kia nhìn thấy vợ mình cự tuyệt, anh hả hê một chút xiu. Nhìn mặt Diệp Nham trắng bệch, trong lòng anh sáng khoái vô cùng!

Sau khi mấy người Tư Mộ lên xe, Diệp Nham vẫn sững sờ đứng tại chỗ, cái hộp trong lòng bàn tay cơ hồ bị hấn bóp vỡ.

"Pằng!"

Diệp Nham hung hăng đem cái hộp ném xuống đất, nhất thời chia năm xẻ bảy, sợi dây chuyền rơi thành từng mảnh vụn, tàn nát tựa như tình cảm của bọn họ, bể, cũng đã không thể phục hồi như cũ, không trở về được nữa rồi!

"Diệp Nham ……." Dư Hình vẫn ôm đứa bé đứng ở cách đó không xa, sau khi mấy người Tư Mộ lên xe rồi đi, nhìn cảm xúc Diệp Nham nóng nảy, cô vội vàng ôm đứa bé tiến lên. Nhưng nhích tới gần, lại bị lệ khí trên người của hấn làm sợ hãi, chỉ dám yếu ớt kêu hấn.

Diệp Nham nhắm mắt lại hít thở thật sâu mấy hơi, sau đó khom lưng nhặt lên mảnh vỡ dây chuyền bạc, cẩn thận cất vào miệng túi, mặt không vẻ gì lấy tay tiếp nhận đứa trẻ trên tay Dư Hình, trầm giọng nói: "Lên xe!"

Dư Hình nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, trong mắt chớp qua một tia ánh sáng không rõ.

Sau khi Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch lên xe, hai người ngồi ở ghế sau, tiểu Trang lái xe, về mặt Ngôn Mặc Bạch rất quý dị.

Tư Mộ đưa tay chọc chọc ngực của anh, nói: "Sẽ không lại tức giận chứ? Em rõ ràng cự tuyệt hấn, cũng không có nhận!"

Ngôn Mặc Bạch chẹn họng hạ xuống, ngược mắt nhìn về phía cô, cắn răng hỏi: "Cái gì gọi là lại tức? Anh chẳng lẽ thường tức giận sao?"

Tư Mộ cười lại chọc chọc trán của anh, nói: "Xem mặt của anh đã thối thành dạng gì rồi hả? Còn nói mình không tức giận."

Rõ ràng tính khí cũng rất không được, thường tức giận, quý hẹp hòi, còn có mặt mũi hỏi như vậy!

"Biết anh tức giận, còn không mau tới dỗ anh!" Ngôn Mặc Bạch ăn vạ sung mặt lên, một bộ dạng vô lại

"Hừ!" Tư Mộ vỗ đứa bé trong ngực, cười đến dịu dàng hỏi: "Muốn em dỗ thế nào?"

Ngôn Mặc Bạch nhìn đứa bé trong ngực Tư Mộ, cứng rắn nói một câu: "Chính em nhìn mà làm!"

Tư Mộ hi hi bật cười, sau đó hôn cằm anh một cái, "Được rồi, không tức giận, ngoan hắc ~"

Ngôn Mặc Bạch còn vừa định nói không có đủ, xe liền lay động.

Thì ra là lái xe tiểu Trang nén cười, nhìn được quá đau khổ, vì vậy tay run làm xe cũng run theo.

Tiểu Trang rất vô tội nha! boss đại nhân là càng ngày càng ngây thơ, hình ảnh uy vũ khí phách lãnh khốc ngoan tuyệt trước kia đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Chương 137: Anh Chính Là Muốn Ôm Em.

Xe lái đến biệt thự Ngôn gia thì rốt cục không lay động nữa, Tư Mộ ôm đứa bé vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt đỏ hồng. Ngôn Mặc Bạch nhiều lần vươn tay vòng qua Tư Mộ, đều bị Tư Mộ khéo léo dùng đứa bé chặn lại.

Ngôn Mặc Bạch da mặt dày vô sỉ này, anh không sợ mất thể diện, nhưng Tư Mộ còn sợ đấy. Xem một chút dọc đường xe chạy lắc lư thành cái dạng gì rồi, anh lại còn dám nắm lần bảy lược trêu chọc nàng, cũng không sợ tiểu Trang đem xe đâm vào hàng rào.

Sau khi xe ngừng lại tới, Ngôn Mặc Bạch nói với tiểu Trang: "Cậu ở lại ăn cơm."

Má Ngôn chuẩn bị một bàn đồ ăn lớn, đoán chừng ít người ăn không hết, tuân theo nguyên tắc lãng phí là đáng xấu hổ, Ngôn Mặc Bạch mời tiểu Trang ở lại. Tiểu Cửu đưa hai người Phó Minh Vũ cùng Tô San về, cũng được mời ở lại.

Tiểu Trang siết chặt tay lái, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Từ trong kính chiếu hậu liếc mắt nhìn sắc mặt boss nhà mình, vô cùng miễn cưỡng gật đầu một cái.

Cậu một chút cũng không muốn ở lại ăn cơm nha! Tùy tiện đi ra ngoài ăn bún xào so với ở nhà lão đại ăn cơm còn tốt hơn! Tuy nói món ăn ngon thật, tất cả đều là thức ăn trần quý ngon, nhưng có ăn khá hơn nữa, bị ép đến ăn hết mới được đi, quả thực là thiên lý bất dung nha! Lại nói tiểu Trang cũng bị lưu lại ăn cơm mấy lần rồi. Một lần là theo chân đi Phó gia, hai lần ở Ngôn gia, mỗi lần đều là một bàn đồ ăn đem lên, ăn ngon đó là đương nhiên, nhưng là đồ ăn quá nhiều, hoàn toàn ăn không hết, nhưng lão đại vì để vợ mình vui mừng, nguyên tắc lãng phí đáng xấu hổ, cư nhiên để cho cậu đem cơm cùng tất cả đồ ăn còn sót lại ăn hết, mà lại còn không thể xách về. Thật là mất hết tính người, lòng người mất đi nha!

Cho nên tiểu Trang từng có mấy lần kinh nghiệm dạy dỗ, vô cùng không thích Ngôn Mặc Bạch nhiệt tình mời người như vậy.

Ngôn Mặc Bạch mới mặt kệ gương mặt đầy nước mắt của Tiểu trang, bắt đầu đi, anh đẩy cửa xe ra dẫn đầu xuống xe. Bởi vì Tư Mộ ôm đứa bé, cho nên động tác dù sao chậm một chút. Khi Ngôn Mặc Bạch đi vòng qua bên này mở cửa xe, Tư Mộ đang chuẩn bị mở cửa xe xuống xe.

Ngôn Mặc Bạch nhanh một bước mở cửa xe, đưa ta tiếp nhận đứa bé trong lòng Tư Mộ.

Mặc dù động tác cứng nhắc về mặt ghét bỏ, căn bản không có bộ dạng một người cha, nhưng Tư Mộ thấy anh chịu ôm đứa trẻ, trên mặt liền khẽ mỉm cười một cái, dù sao anh nguyện ý chủ động đi ra từng bước rồi.

Nhưng Tư Mộ còn chưa mở rộng nụ cười, thì Ngôn Mặc Bạch xoay người đưa đứa trẻ cho Tiểu Trang, giọng ra lệnh nói: "Đem đứa trẻ này ôm vào đi."

Tiểu Trang cũng chưa từng ôm qua trẻ con, một khối nhỏ nhỏ miềm miềm như vậy, cậu ôm ở trong ngực, toàn thân cứng ngắc.

Cái vật nhỏ này, thế nào lại nhỏ và miềm như vậy, sắp lọt xuống rồi đây này!

Tiểu Trang cắn răng nhắm mắt lại đứng ở bên cạnh xe, thật sâu hít thở mấy cái, mới dám mở mắt nhìn đứa trẻ trong ngực. Khi ở trên xe vẫn an tĩnh, không khóc một tiếng, tiểu Trang vẫn cho là đứa bé đang ngủ, kết quả hiện tại vừa cúi đầu xuống thì đụng ngay ánh mắt trong suốt sáng ngời. Thời điểm Tiểu Trang nhìn bảo bảo, bảo bảo cũng mở mắt nhìn cậu, nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn, giống như là nhìn thấy vật thú vị kỳ kỳ gì, con người xinh đẹp của nhóc đôi lúc hạ xuống, vô cùng đáng yêu. Mà tiểu Trang dưới cái nhìn soi mói của nhóc, tâm cùng thân cũng từ từ mềm nhũn ra.

Trẻ sơ sinh là mỗi ngày một đáng yêu, hình dáng bây giờ cùng lúc mới sinh ra rất bất đồng, trên mặt sạch sẽ trơn mềm, ngũ quan cũng giãn ra, cặp mắt long mây như một khuôn đúc ra với Ngôn Mặc Bạch, thừa kế gương mặt tuấn mỹ của lão tử nhóc.

Tiểu Trang nắm thật chặt cánh tay, liếc mắt nhìn người đứng bên cạnh chỗ ngồi phía sau xe, nhắc chân đi vào trong nhà.

"Này, anh làm gì đấy?" Tư Mộ còn tưởng rằng Ngôn Mặc Bạch đưa tay là muốn ôm đứa trẻ, là muốn tự tay ôm đi vào trong nhà, vừa mới cao hứng một cái, anh liền quay tay giao cho Tiểu Trang, cô rõ ràng có thể cảm thấy tiểu Trang cứng ngắc.

Tư Mộ cho là anh chắc chắn không muốn ôm đứa trẻ, mới giao trên tay tiểu Trang, cô giận trợn mắt nhìn anh, đều là đàn ông không có kinh nghiệm, Ngôn Mặc Bạch làm cha cũng không ôm đứa trẻ, huống chi là Tiểu trang người ta còn chưa có bạn gái đấy? Trong lòng không muốn, Ngôn Mặc Bạch cũng quá bá đạo! Tư Mộ khinh bỉ nhìn anh một cái.

Cho nên khi Ngôn Mặc Bạch ôm cô từ trong xe ra, mặc dù là kiểu ôm công chúa hoa lệ, Tư Mộ vẫn bất mãn đập lồng ngực của anh.

"Ôm em đi vào nha!" Ngôn Mặc Bạch ai một cái, không hiểu không ngộ, ngược lại cười đến ngọt ngào. Đánh là hôn mắng là yêu.

Tư Mộ giãy giụa muốn xuống, trong nhà nhiều người nhìn như vậy, ba mẹ mình và cha chồng cũng ở bên trong, trước mặt nhiều người như vậy muốn anh ôm đi, Tư Mộ cảm thấy như vậy không được, có thể hay không làm cho người ta cảm thấy làm bộ yếu ớt?

"Thả em xuống đi, em có thể đi!"

"Anh biết em có thể đi nha! Nhưng anh chính là không muốn để cho em đi, anh muốn ôm em đi vào!" Ngón Mặc Bạch đem toàn bộ khí thế bá đạo đều phát ra, hơn nữa còn tăng thêm ý vị vô lại, dĩ nhiên Tư Mộ không cự tuyệt được. Hơn nữa anh cũng không có cho cô cơ hội cự tuyệt, Ngón Mặc Bạch đã sải bước đi vào trong nhà rồi.

Trong phòng khách, Ngón Diệu Thiên cùng Phó Minh Vũ, Tô San ba người ngồi ở trên bàn uống trà, trên khay trà để mấy tấm thiệp màu hồng.

Đây là mẫu thiệp mời Tô San tự mình thiết kế, mấy ngày nay ở bệnh viện, có lúc bà nhàn rỗi nhàm chán, liền tự mình thiết kế kiểu dáng cùng bìa thiệp, chọn mấy kiểu dáng hài lòng đi làm hàng mẫu để xem hiệu quả, hôm nay mới vừa lấy đến, đang lấy ra cùng Ngón Diệu Thiên chọn lựa, xác nhận một chút xem cái nào đẹp mắt nhất.

Mà tiểu Trang ôm đứa bé ngồi ở ghế sofa bên kia, bên cạnh bốn người Sở Kỳ, Diệu Dao, Thanh Thuận, Tiểu Cửu vây quanh.

Lại nói luôn luôn chỉ biết nghịch sưng cằm đao, hiện tại ôm đứa bé, đừng nhắc tới đáng về có bao nhiêu khôi hài đáng yêu.

Diệu Dao nhìn bộ dáng tiểu Trang ôm đứa bé cười đến khùng khiếp, đẩy một Tiểu Cửu bên, ép cậu cũng ôm một cái.

Tiểu Cửu bị ép bất đắc dĩ, vẻ mặt đau khổ đưa tay ôm đi.

Tiểu tử vô cùng phối hợp, mấy người liên tục làm ồn, quyết liệt đùa với nhóc, nhưng nhóc vẫn không khóc, vẫn an tĩnh mở ra một đôi mắt to trong suốt nhìn về phía bọn họ.

Diệu Dao thừa dịp Tiểu Cửu ôm đứa trẻ, liền lấy điện thoại ra chụp vào tấm hình.

"Tiểu Cửu, anh xem bộ dáng của anh giống ba chưa kia? Về sau sanh con tất cả đều do anh." Diệu Dao vừa giữ vững hình, vừa hướng gương mặt đau khổ của Tiểu Cửu nói.

Tiểu Cửu nghe lời này sắp khóc ra, cậu nơi nào giống ba? Nơi nào giống?

Mấy người cười hi hi đùa với bảo bảo, thấy Ngón Mặc Bạch ôm Tư Mộ tiến vào, vừa chế nhạo một phen.

Má Ngô ở trong phòng ăn chuẩn bị cơm, một phần vì chuẩn bị riêng cho Tư Mộ, quả thật đầy một bàn.

Đang kêu người trong phòng khách vào ăn cơm, chuông cửa vang lên.

"Mọi người ăn, tôi đi xem một chút là ai." Má Ngô đưa cho Tư Mộ một chén canh, sau đó nói với mọi người trên bàn.

Bảo bảo bị Tư Mộ đặt trên cái nôi, Tư Mộ một bên ăn canh một bên đùa với nhóc. Ngón Mặc Bạch an vị ngồi một bên Tư Mộ, nhìn Tư Mộ ăn bữa cơm đều đùa với bé, hết sức khó chịu nhủ thầm, ho khan một cái, mắt nhìn về phía Tư Mộ.

Người bên trong bàn ăn, chỉ có Phó Minh Vũ cùng Tô San không biết Ngón Mặc Bạch náo loạn gì, Tô San đối với người con rể này lại đặc biệt thích, vì vậy ân cần hỏi: "Mặc Bạch, có phải con bị cảm hay không? Mấy ngày nay con chạy hai nơi bệnh viện và công ty, chú ý thân thể nhiều một chút!"

"Dạ, cảm ơn mẹ quan tâm!" Tay Ngón Mặc Bạch cứng đờ, lập tức mỉm cười nói với mẹ vợ mình.

"Nếu là bị cảm, cũng không thể đến gần đứa bé, đề kháng của bảo bảo kém, nếu kaay bệnh cho bảo bảo, cũng không phải là chuyện đùa." Ngón Diệu Thiên buông đôi đũa trên tay xuống, vẻ mặt thành thật nhìn con trai của mình, nói. Bất quá sự vui vẻ giao hoạt dưới đáy mắt không giấu được, "Con cũng không được đến gần Mộ Mộ, Mộ Mộ vừa mới sanh em bé, thân thể hư nhược, hưởng chi nó đang cho con bú, ngã bệnh cũng sẽ ảnh hưởng đến đứa bé."

Khóe miệng Ngón Mặc Bạch giật giật, lập tức khoát tay nói: "Con không có cảm, tốt lắm!"

Trước nghe nói không thể đến gần đứa bé, anh đang chuẩn bị nhếch miệng cười một cái, kết quả nhận lấy câu nói phía sau của ông cụ làm anh co rút.

Ông cụ nhất định là có ý gì? Không để mình đến gần vợ, như vậy sao được chứ?

Không ôm vợ ngủ, anh không ngủ được nha!

Mấy người trên bàn đều cúi đầu buồn cười.

"Hi, Hello, chúng ta tới rồi ——" từ cửa truyền đến âm thanh tức giận của Lolita*

(*Lolita chỉ những bé gái nhỏ tuổi)

"Vưu Ngu?" Tư Mộ mới vừa buông chén xuống, đã nhìn thấy người đi tới cửa.

Quả nhiên là Vưu Ưu, Vưu Ngu còn có Lâu Diệc Sâm.

Lại nói từ lần trước Lâu Diệc Sâm ở khách sạn phòng 1817, chỉ dùng hai buổi tối, liền giải quyết hai mẹ con này, hơn nữa còn thành công đem hai mẹ

con quay về bên mình.

Lần này cả nhà ba người bọn họ ở nơi này, là bởi vì Tư Mộ sinh bảo bảo.

Đêm hôm bảo bảo vừa mới ra vào, Tư Mộ gọi điện cho Vu U báo tin mừng.

Sau khi hàn huyên mấy câu, Vu Ngư ở một bên tiếp lấy điện thoại, nghe được dì Mộ Mộ sinh tiểu bảo bảo, đã nói phải tới thăm. Tư Mộ biết bọn họ ở cùng với Lâu lão đại, hơn nữa Lâu lão đại bình thường bận rộn như vậy, khẳng định không có thời gian cùng họ tới thành phố A, nếu họ nói tới đây một mình, khẳng định Lâu lão đại cũng không yên lòng, sẽ không đồng ý. Từ Mộ nghĩ tưởng bọn họ chỉ nói đùa, cho dù là muốn tới, cũng sẽ qua một đoạn thời gian, không ngờ tới nhanh như vậy, hơn nữa đột nhiên thế kia, trước đó cũng không có gọi điện thoại cho cô.

"Vu U, vì sao mọi người lại tới? Tôi cho là phải một khoảng thời gian nữa mới đến!" Mả Ngô cho một nhà ba người thêm một bàn, Tư Mộ kêu bọn họ ăn cơm, cười ngồi đối diện bên cạnh Vu U hỏi.

"Ừ, vốn là chuẩn bị mấy ngày nữa mới tới được, còn không phải là Vu Ngư, chính là ngày đó nhận điện thoại của người, cả ngày nháo phải tới thăm đệ đệ, ba nó bị nó náo loạn hai lần, liền mang theo chúng ta tới." Vu U nói xong tròn mắt nhìn con gái mình một cái.

Vu Ngư mới không để ý cái tròng của mẹ, bởi vì lúc này con bé đang ở bên nôi bảo bảo, mắt to tròn nhìn chăm chăm bảo bảo, gương mặt tò mò.

"Dì Mộ Mộ, tiểu bảo bảo thật đáng yêu." Vu Ngư nhìn bảo bảo một lát, quay đầu lại nói với Tư Mộ.

"Đúng vậy! Bảo bảo thật đáng yêu, người bạn nhỏ Vu Ngư cũng rất dễ thương." Tư Mộ sờ sờ cái đầu nắm hương của Vu Ngư, cười đến dịu dàng.

"Bảo bảo, chỉ gọi là Vu Ngư, nhóc tên gì vậy?" Vu Ngư nghiêng đầu nhìn về phía tiểu bảo bảo trong nôi cũng đang mở mắt nhìn nó, bộ mặt thiên chân vô tà (ngây thơ) hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Vợ, Em La Hét Anh Sao

"Bảo bảo gọi là Ngôn Dự, nhũ danh là Quai Quai." Tư Mộ nghiêm túc giới thiệu con trai mình cho người bạn nhỏ Vu Ngư, sau đó trêu ghẹo hỏi: "Vu Ngư, con có thích Quai Quai nhà chúng ta không?"

Vu Ngư cúi đầu cẩn thận quan sát đứa trẻ ở trong nôi, sau đó ngẩng nhìn Tư Mộ, vui sướng gật đầu, nói: "Vâng, Quai Quai thật đáng yêu, Vu Ngư thích nhóc."

"Vậy sau này con có muốn gả cho Quai Quai nhà chúng ta không?" Tư Mộ hết sức dụ dỗ Vu Ngư, chọc cho mấy người đang ăn cơm trên bàn cũng thiếu chút nữa cười sặc sụa.

Vu U mới vừa uống một hớp canh, thiếu chút nữa bị sặc, quay mặt nhìn chăm chăm Tư Mộ, nói: "Mộ mộ, con trai của cậu so với con gái của mình nhỏ hơn sáu tuổi……"

dd@dd\$ll&qq^dd~~ddlqd

"Ừ, mình biết rõ." Tư Mộ cười đáp một tiếng.

"Con trai của cậu nhỏ tuổi như vậy, mình không đồng ý!" Vu U hừ hừ.

"Tại sao không đồng ý? Con mình nhỏ nhiều tuổi như vậy thì thế nào? Mình còn chưa nói con gái cậu ăn cỏ non!" Tư Mộ lạnh lạnh trả lời.

Trên bàn truyền đến tiếng của mấy nam nhân nhất trí ho khan.

Lâu lão đại ho vang nhất, con gái bảo bối của hắn, tại sao có thể tùy tiện đính hôn với con nít như vậy? Mà em bé này còn là con của Tiểu Bạch? Coi như Tiểu Bạch là anh em hắn, hắn cũng không nhận được muốn chữ thề, tính của Tiểu Bạch từ thật là không đáng tin, nếu đứa bé giống anh, vậy không phải con gái bảo bối của mình bị nhóc ăn chết sao?

Khóe miệng Ngôn Diệu Thiên giật giật, bày tỏ không đồng ý. Không phải là Vu Ngư không tốt, mà là tuổi tác quả thật kém nhau một trời một vực, hơn nữa thời đại này, làm gì còn việc con nít đính hôn trước đây? Yêu tự do vạn tuế nha! Huống chi cháu của ông nhỏ như vậy, cũng không phải vội, đến lúc đó trưởng thành từ từ chọn, tìm cái mình thích, người thích hợp kết hôn. Cháu của ông nhất định phải hôn nhân tự do.

Ông cụ cương quyết bằng được, hình như ông quên mất hôn nhân của con trai ông là do một tay ông sắp đặt.

Khỏe miệng Ngón Mặc Bạch giết giết, nhìn cái bàn: "Mau ăn cơm mau ăn cơm, ăn không nói ngủ không nói, các người có thể đừng phun nước miếng vào thức ăn không?" Cũng chỉ có một mình anh chú ý trọng điểm có vấn đề.

Xong một bữa cơm, Vu Ngu vẫn luôn quay quanh bảo bảo, Tư Mộ ở bên cạnh nhìn thấy Vu Ngu cúi cổ nhìn bảo bảo, thỉnh thoảng đưa tay sờ bàn tay nhỏ của bảo bảo, hoặc là liền hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, xem bộ dáng là thật sự rất thích bảo bảo.dd@dd\$I1&qq^dd~ddlqd

Sau khi Tư Mộ ăn cơm, trở về trong phòng nằm nghỉ rồi, nữ nhân ở cử rất quan trọng, nếu điều dưỡng không tốt, về sau sẽ lưu lại mầm bệnh.

Sở Kỳ, Thanh Thuần, Diêu Dao ba người bọn họ ăn cơm xong liền đi cùng.

Tiểu Trang cùng Tiểu Cửu thấy Lâu lão đại cơm nước xong liền đem boss mình gọi vào thư phòng, hình như là có chuyện gì cần, cho nên bọn họ ở lại, tùy thời đợi lệnh, chờ đợi boss phân phó.

Trong thư phòng, Lâu Diệc Sâm cùng Ngón Mặc Bạch ở trước bàn trà, mặt Lâu Diệc Sâm cũng nghiêm túc lại.

"Tiểu Bạch, nghe nói cậu đã bắt đầu tiếp nhận công ty?" Lâu Diệc Sâm cũng nhấp một miếng trà, trà Long Tỉnh thượng hạng mùi vị thơm ngát lưu luyến ở đầu lưỡi, hẳn từ nhận là đúng vừa không chút quan tâm hỏi, chỉ là âm thanh lạnh nhạt trước sau như một.

"Ừ, ông cụ nhà tôi thân thể không tốt, cho nên tôi giúp ông xử lý chuyện công ty." Ngón Mặc Bạch cũng uống trà, nhàn nhạt trả lời.

"Nếu cậu muốn tẩy trắng*, liền nhân cơ hội này rút ra đi." Lâu Diệc Sâm vỗ bờ vai của anh, thờ dãi.

(* ở đây có nghĩa là từ hắc đạo đi ra bạch đạo, chứ không phải đi “tẩy trắng” đâu nha ^^)

"Đại ca, tôi không phải có ý này ……." Ngón Mặc Bạch nghe được lời nói của Lâu Diệc Sâm, lập tức để ly trà trong tay xuống, có chút gấp gáp giải thích.

"Tiểu Bạch, Ngón gia quả thật cần cậu. Ông cụ nhà cậu thân thể không tốt, người là con nếu không quay về giúp ông ấy một tay xử lý chuyện công ty, vậy thì thật là một đứa con bất hiếu rồi. Không cần chờ đến lúc cậu muốn nuôi dưỡng cha mẹ mà họ không còn, mới hối hận. Còn nữa, bây giờ cậu cũng đã có vợ và con, cậu cũng sẽ càng muốn lấy họ làm chính, về công ty làm đi, trải qua cuộc sống đi làm sáng chín chiều năm (sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ về), bình thường yên ổn." Lâu Diệc Sâm hiếm khi đứng lên nói lời thành khẩn.

"Đại ca, tôi sẽ không rút khỏi tổ chức ……." Ngón Mặc Bạch trầm giọng mà kiên định nói. Tình nghĩa an hem nhiều năm qua như vậy, làm sao nói buông liền có thể buông chứ? Năm đó vào sanh ra tử, mưa bom bão đạn xông tới, trải qua sinh mệnh mà kết giao tình, giao tánh mệnh cho anh em, nói gì cũng sẽ không buông tha.

"Không ai bảo cậu rút lui khỏi tổ chức, cậu vẫn là lão Tam, chúng ta vẫn là an hem tốt, cậu có khó khăn không cần lên tiếng, chúng ta cũng sẽ dốc sức giúp đỡ. Nhưng mà bây giờ người nhà cậu lại càng cần cậu hơn ……." Lâu Diệc Sâm nắm lấy vai Ngón Mặc Bạch, giọng nói và vẻ mặt cũng kiên định như vậy, lại càng làm trái tim Ngón Mặc Bạch đau nhói. (tiểu phong: ta bắt được mùi gian tình nha ~.~)

Người nhà càng cần anh? Vậy có phải tổ chức không cần anh hay không?

Có cũng được mà không có cũng không sao, cảm giác này thật hồng hét. Đau lòng nhất là không được yêu cầu! (tiểu phong: ừm, ta thật sự không hiểu nó nói gì, ahaha, ngại quá *gãi đầu*)

Ngón Mặc Bạch siết chặt quả đấm, nhắm mắt lại, không phục lắm nói: "Tại sao tôi lại muốn tẩy trắng? Cũng bởi vì tôi phải quản lý công ty, có vợ con phải chiều cô? Đại ca anh không phải cũng có vợ con sao?"

Lâu Diệc Sâm sững sờ, không nghĩ tới tiểu tử này lại bướng bỉnh như thế.

Lâu Diệc Sâm cũng là bị nữ nhân mình tối giố bên gối, bị dồn ép nên mới đến nói Ngón Mặc Bạch một phen. Có lẽ là vợ của tiểu Bạch đã nói cái gì đó với nữ nhân nhà mình, cho nên mới muốn hãm khuyến Ngón Mặc Bạch tẩy trắng.

Thật ra thì hẳn cũng không muốn nói với Ngón Mặc Bạch những lời này, quá ngược tâm rồi! Làm an hem nhiều năm như vậy, làm sao nỡ lòng đây? Chỉ là không đành lòng cũng phải nói, lời đã nói ra, nếu không thể khai sáng, sẽ phải nói tiếp.

Vì vậy Lâu Diệc Sâm tiếp tục khuyên: "Vợ và con tôi không cần tôi thời thời khắc khắc phải quan tâm! Hơn nữa tôi cũng không có sự nghiệp gia tộc để quản lý."

Nói là khuyên, nhưng lại nghe vào tai Ngón Mặc Bạch, giống như là đang lấy le.

Ngón Mặc Bạch hừ hừ, chỉ là không thể phủ nhận, quả thật gánh nặng của lão đại không bằng anh.

Ở trong lòng Ngón Mặc Bạch, vợ và con cần anh thời thời khắc khắc quan tâm, mà anh cũng nguyên ý thời thời khắc khắc quan tâm, con trai cũng vừa mới được sanh ra, cho dù có bảo mẫu giúp một tay, nhưng một nhất vẫn là mẹ đẻ trẻ. Nếu có một ngày anh thật sự xảy ra bất trắc, thật không biết hai mẹ con họ nên làm sao?

Chuyện như vậy, Ngón Mặc Bạch liền tưởng một chút liền cảm thấy sợ.

Cho nên miễn cưỡng thỏa hiệp nói: "Trong khoảng thời gian này tôi bận rộn, nếu tổ chức có làm nhiệm vụ, tôi sẽ không nhận, nhưng chờ mấy năm sau, tôi vẫn còn muốn trở về."

"A, đến lúc đó rồi hãy nói!" Tay Lâu Diệc Sâm gõ một tiếng xuống sofa, cười ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Chương 138.2

Nhiệm vụ nữ nhân mình giao coi như là hoàn thành đi? Chỉ cần không nhận nhiệm vụ, mỗi ngày anh có thể chuyên tâm quản lý công ty rồi, như vậy cùng với tẩy trắng cũng không có gì khác nhau. Huống chi vài năm sau, có thể bọn họ cũng bắt đầu lục tục tẩy trắng rồi, còn cần anh trở về làm gì?

"Đúng rồi, nghe nói mấy ngày nay có người đến phá rối? Ông cụ nhà cậu vừa lui xuống cậu mới lên đảm nhiệm, liền lập tức có người vừa tới kêu gào, điều này chứng tỏ cậu không đủ quyền thế và khí phách nha Tiểu Bạch! Khi nào thì cậu để cho người ta cảm thấy mình yếu kém thế như vậy, làm sao lại để cho người ta gây khó dễ? Nếu bây giờ cậu cảm thấy khó khăn, để anh tới giúp cậu một tay?" Lâu Diệc Sâm khề ngựa ra sau, đầu tựa vào ghế sa lon, nghiêng đầu nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch trêu ghẹo nói.

"Hừ! Những thứ không lên được mặt bàn gì đó cũng không nhọc đến anh phí tâm, tự tôi có thể làm được!" Ngôn Mặc Bạch bị anh mình trên như vậy, quả thật chính là khi dễ năng lực của anh, đương nhiên anh cực kỳ khó chịu.

"Có thể làm được là tốt, chỉ là ngàn vạn lần không được cậy mạnh!"

"....." Ngôn Mặc Bạch tay nắm thành quyền lệ rơi đầy mặt, từ lúc nào lão đại lại độc miệng như vậy hả?

Hai người ở thư phòng hàn huyên hồi lâu mới ra ngoài, tiểu Trang cùng Tiểu Cửu thấy hai người bọn họ xuống lầu thì lập tức đứng dậy nghênh đón, chỉ là thấy sắc mặt boss nhà mình không tốt lắm, tâm căng thẳng, tưởng rằng gặp phải chuyện gì khó giải quyết rồi, liền vội vàng hỏi: "Lão đại, có cái gì phân phó?"

Con người Ngôn Mặc Bạch quét qua hai người, sững sốt, buồn bực hỏi: "Sau các người còn chưa trở về?"

Trong nhà không nghe được tiếng mấy chị em Tư Mộ cười đùa, đoán chừng là đi về rồi. Thế nào hai người này còn ở lại chỗ này? Không phải nên đi tiễn về sao? Tiểu Trang độc thân thì cũng thôi đi, Tiểu Cửu bị cô gái Điều Dao kia quấn chặt như vậy, sao lại không kéo cậu ta cùng về?

Tiểu Cửu cùng tiểu Trang hai mặt nhìn nhau, nhìn boss hỏi lời này, chẳng lẽ không có chuyện gì muốn phân phó cho mình làm sao? Mặc dù sau khi lão đại mình cưới vợ thì càng ngày càng khác, nhưng thời điểm làm việc nghiêm chỉnh, vẫn cực kỳ đáng tin, tác phong làm việc vẫn sấm rền gió cuốn như cũ, cho nên nếu có ra lệnh, nhìn thấy bọn họ sẽ nói trước tiên. Mà từ biểu hiện bây giờ của lão đại xem ra, thật không có không có chuyện gì. Về mặt khó chịu này của lão đại, vừa gặp họa gì nha?

"Vậy chúng em đi trước!" Tiểu Trang cùng Tiểu Cửu cúi đầu nói. Trong lòng mặc dù nghi hoặc cùng buồn bực, nhưng mà những gì không nên hỏi sẽ không hỏi.

"Các người hộ tống Lâu lão đại về đi." Ngôn Mặc Bạch nhìn bọn họ nói.

Lâu Diệc Sâm cùng mẹ con Vu U vẫn ở khách sạn Thu Ý phòng 1817, mà lần này Lâu Diệc Sâm cũng vội vàng tới đây, bên cạnh chỉ mang theo hai hộ vệ, những người khác cũng bị hấn sai đi làm nhiệm vụ. Cho nên, người bảo vệ cũng không được nhiều, Ngôn Mặc Bạch để cho Tiểu Cửu và Tiểu Trang đi theo, là vì nghĩ đến an toàn của Lâu lão đại.

"Tiểu Bạch, cậu đây cũng chuyện bé xé ra to sao?" Lâu Diệc Sâm sờ trán cười.

Vốn là lần này thật vất vả mới đem tám tên bảo vệ giám còn hai tên, kết quả tiểu tử này lại sai người tới cho hấn, thật đúng là nhức đầu mà!

Thành phố A mặc dù rất nhiều ban phái, nhưng hấn không có trêu chọc bọn họ, tự nhiên sẽ không đến nổi ở nửa đường bị người ta đánh lén chứ? Nếu như ra vào đều mang theo nhiều bảo vệ như vậy, mới dễ bị kiểm chuyện đi?

"Lần này anh đặc biệt đến vì tôi, nhiệm vụ bảo vệ anh toàn của anh tôi nhất định sẽ làm thật tốt, nếu nửa đường xuất hiện mấy người không sợ chết, cũng không đến nỗi hù được anh nha!" Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn Lâu Diệc Sâm cười cười.

"Tiểu tử cậu ——!" Lâu Diệc Sâm cũng giơ tay lên dấm vào vai anh một quyền, lúc này mới chú ý đến Vu Ngư đang ngồi trên sofa chơi điện thoại.

"Bảo bối, chúng ta đi, mẹ con đâu?" Lâu Diệc Sâm nhẹ giọng nói chuyện cùng con gái mình.

"Mẹ ở trên lầu đang nói chuyện với Dì Mộ Mộ. Ba, người xem giúp con, hai cái này cái nào chơi tốt?" Vu Ngu vừa nghe âm thanh ba đẹp trai của mình, vội vàng cầm điện thoại di động, chân nhỏ ngắn nhảy về phía Lâu Diệc Sâm.

"Đây là đồ chơi của bé trai mà? Con mua cái này làm gì?" Lâu Diệc Sâm cầm điện thoại trên tay con gái, liếc mắt nhìn, hỏi.

"Con muốn mua cho Quai Quai. Vu Ngu ngưỡng mặt chờ đợi ba mình cho ý kiến.

Lại nói mặc dù Vu Ngu mới có sáu tuổi, nhưng là rất được mẹ Vu Ngu khai sáng, đã học được mua đồ qua Internet rồi, thường cầm điện thoại Lâu Diệc Sâm cho nó mua đồ qua Internet. Lâu Diệc Sâm lại thương con gái mình vô cùng, cho nó một cái cạc, mặc nó chơi đùa, nhìn thấy cái gì cũng có thể mua. Vì vậy mỗi ngày đều sẽ có người đưa một kiện hàng tới.

Hôm nay nó mua qua Internet chính là một bộ không xuất bản nữa Biển Hiện Kim Cương, chỉ là còn có trọn bộ Áo Đặc Mạn, nó không biết nên mua bộ nào.

"Mua Baby đi nhìn thật tốt……" Lâu Diệc Sâm dụ dỗ con gái mình.

"Ba thích Baby? Vậy con mua cho người một bộ là được rồi. Đồ ngây thơ như vậy, Quai Quai sẽ không thích đâu!" Vu Ngu liếc mắt nhìn ba của mình, mặc dù kỳ quái tại sao ba đột nhiên lại thích loại đồ chơi ngây thơ như vậy ngay cả nó cũng không thích Baby, nhưng mà vẫn rất vui mừng gật đầu nói mua tặng cho hần. Về phần Tiểu Quai Quai, nó quyết định đưa bộ Biển Hiện kia, bởi vì Áo Đặc Mạn khi dù sao cũng khi phách uy vũ, hơn nữa Biển Hiện gì đó, về sau hai người còn có thể tháo ra chơi, có rất nhiều thú vị nha!

Trong nháy mắt mắt Lâu Diệc Sâm đen một nửa, nói với con gái mình: "Mẹ con thích Baby."

"À, vậy thì đưa cho mẹ đi!" Vu Ngu chuyên tâm chơi điện thoại di động, căn bản không nhìn đến sắc mặt cha nó có bao nhiêu khó coi. Cũng quên mất mẹ nó căn bản không có thích chơi baby.

Tiểu Trang, Tiểu Cửu đứng ở một bên, cũng không nhịn được cười.

Ngôn Mặc Bạch cũng thật sự cười ra tiếng, mặc dù anh cũng không coi trọng chuyện con trai mình và con gái lão đại, nhưng mà anh cũng không muốn làm cho người ta ghét bỏ con trai mình, mặc dù anh không muốn gắp, nhưng đây là đứa bé của anh và Mộ Mộ, anh sẽ bảo vệ một chút, dù đây là lão đại lãnh khốc, anh cũng không nhịn được mà cười nhạ.

Lâu Diệc Sâm trừng mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, sờ đầu con gái bảo bối của mình nói: "Nhanh đi gọi mẹ xuống lầu."

Vu Ngu đem điện thoại trong tay nhét vào trong tay của ba, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc dặn dò hần, nói: "Ba, người giúp con chụp bộ Biển Hiện này lại, con đi gọi mẹ."

Nếu không phải thấy sự ngây thơ trong mắt con gái mình, hần nhất định sẽ đập cái điện thoại di động này, mới không cần giúp chụp cái Biển Hiện gì không xuất bản nữa cho con trai Ngôn Mặc Bạch!

Vu Ngu nhún nhảy một cái đi lên lầu gọi mình mẹ, Lâu Diệc Sâm cầm điện thoại di động, dừng hồi lâu, mới bắt đầu thao tác.

"Tiểu Bạch, câu đem số tài khoản báo lên." Lâu Diệc Sâm nhân nhặt nói với Ngôn Mặc Bạch.

"Số tài khoản gì?" Ngôn Mặc Bạch có chút giả bộ không hiểu hỏi.

Lâu Diệc Sâm đỡ trán, đáy mắt lộ ra vẻ không nhịn được, "Tài khoản ngân hàng! Chẳng lẽ mua đồ cho con trai cậu, con gái của tôi còn phải bỏ tiền?"

"Có mua hay không!" Ngôn Mặc Bạch cười vô cùng vô sỉ nói. Dù sao tiểu tử kia vừa mới ra đời, một ngày ngoài ăn chính là ngủ, ngay cả cười cũng không biết, có mua đồ chơi nó cũng không biết chơi. Huống chi ông cụ chuẩn bị nhiều món đồ chơi như vậy, sợ không có món đồ chơi cho nó sao?

Lâu Diệc Sâm thiếu chút nữa bóp nát điện thoại di động.

Nhưng lại nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn và nghiêm túc của con gái mình, anh kiềm lại kích động muốn đánh Ngôn Mặc Bạch, tiếp tục thao tác.

Vu Ưu ôm con gái của mình xuống lầu, liền nhìn thấy tay Lâu Diệc Sâm máy móc thao tác.

Vu Ưu ôm con gái trong ngực, nói: "Ba con sao vậy?"

Vu Ngu chớp mắt to trong suốt sáng ngời, nói: "Con không biết."

Vu Ưu nhìn con gái một cái, sau đó xuống lầu.

Mới vừa đi tới trước mặt Lâu Diệc Sâm thì Vu Ngu liền đưa tay để cho ba ôm, "Ba, bế ~"

Lâu Diệc Sâm đối với con gái mình yêu thương nhất, một tay thao tác, một tay kia đưa ôm con gái bảo bối vào trong ngực.

Tay nhỏ bé của Vu Nư ôm cổ ba, mặt ghé vào bên tai ba hỏi: "Ba, người mua xong rồi sao?"

Lâu Diệc Sâm gật đầu một cái, "Mua xong rồi."

"Bep" một tiếng, Vu Nư vui mừng hôn ba một cái, nói: "Ba thật tốt. Baby kia Vu Nư về nhà sẽ mua cho người."

Ban đầu được con gái hôn một cái vang dội vui rạo rực trong người, lại nghe được những lời phía sau của con gái, lập tức đen mặt xuống. Lần này trời xanh mây trắng, một cái mây đen giăng đầy, toát ra cảm giác thật mạnh!

Một nhà Lâu Diệc Sâm cùng tiểu Trang, Tiểu Cửu đi phía sau, Ngôn Mặc Bạch vui mừng ở phòng khách cười.

Thời điểm lên lầu vào phòng, Tư Mộ đang đưa lưng về phía cửa cho đứa bé bú.

Ngôn Mặc Bạch lập tức hưng phấn, trở tay nhẹ nhàng đóng cửa, sải bước đi qua, dò xét cái đầu đang kề bên Tư Mộ, nhìn thấy tiểu tử đang uống sữa đã ngủ rồi.

Ngôn Mặc Bạch đi lên giường, nằm xuống bên cạnh Tư Mộ. Trong lòng tính toán chờ một lát nhất định phải lần nữa nếm thử mùi vị của sữa một chút.

Tư Mộ nhẹ nhàng đem con để qua một bên cho nó ngủ, một tay chuẩn bị kéo áo xuống, sau lưng liền đưa đến cái tay làm ngừng động tác của cô.

Tư Mộ phát hiện Ngôn Mặc Bạch đã nằm trên giường rồi, bảo bảo trong ngực mới vừa ngủ, không dám động mạnh. Hiện tại mới vừa để bảo bảo xuống, anh liền bắt đầu tẩy máy tay chân rồi, Tư Mộ không nhìn được nhỏ giọng quát anh: "Đi qua một bên!"

Ngôn Mặc Bạch chẳng những không ngoan ngoãn nghe lời, ngược lại càng được voi đòi tiên một tay đem cô quay qua đây, tránh cho giống như ngày ở bệnh viện đánh thức đứa bé làm hỏng việc của anh, lần này động tác của anh vô cùng cẩn thận, không làm kinh động đứa bé.

"Vợ, mấy ngày nay anh đều không có côm em ngủ ……" Ngôn Mặc Bạch giả bộ đáng thương nói.

Mấy ngày nay ở trong bệnh viện, buổi tối Ngôn Mặc Bạch cũng không dám lên giường ngủ, mỗi lần anh vừa lên giường, đứa bé bên kia nhất định sẽ khóc lên. Không biết có phải hay không tiểu tử này được ông trời phái tới cùng anh đối nghịch, tóm lại chỉ cần anh vừa lên giường nằm xuống nó sẽ khóc, huyên não cực kì. Ngôn Mặc Bạch hoàn toàn không quan tâm nó khóc không khóc, nhưng nó khóc một chút, ba mẹ vợ sát vách lập tức qua xem, làm hại anh không dám lên giường, mỗi ngày buổi tối chỉ có thể nằm ở trên ghế sa lon, nhìn người trên giường, một mình thê lương.

Ban ngày đi làm ở công ty, buổi tối về bệnh viện, vẫn không thể ngủ ngon giấc, Ngôn Mặc Bạch là sắt cũng mệt mỏi. Hiện tại anh chỉ muốn ôm vợ của mình ngủ một giấc. Công ty bên kia chờ anh tỉnh ngủ sẽ đi qua!

Tư Mộ cũng biết mấy ngày nay Ngôn Mặc Bạch khổ cực, buổi tối mỗi lần Tư Mộ tỉnh giấc, mờ mắt, luôn có thể nhìn thấy một người co ro nằm trên sofa, mờ mắt nhìn về phía cô, đừng nói đến bộ dạng đó có bao nhiêu đáng thương.

Cho nên hiện tại anh làm bộ dạng đáng thương như vậy, ở bên tai Tư Mộ kể khổ, lòng Tư Mộ liền mềm như vũng nước, cũng không trách mắng anh.

Nắm lấy tay của anh, vuốt nhẹ, "Vậy bây giờ anh đi ngủ một giấc đi, không phải còn muốn đi công ty sao?"

Đầu Ngôn Mặc Bạch đặt ở hõm cổ Tư Mộ, sau đó từ từ chuyển qua trước ngực của cô, cọ xát mấy cái, hít một hơi thật sâu, trong hơi thở đều là mùi sữa thơm của cô. Mà anh hít sâu mấy cái như vậy, cảm giác mùi thơm này từ lỗ mũi tiến vào trong phổi, sau đó lan tràn đến toàn thân, vì vậy từng cái tế bào đều đối với cô kêu gào đói khát, khát vọng nhiều hơn ……

"Ngao, mau ngủ!" Tư Mộ xoay người về phía anh, đưa tay ôm anh vào trong ngực, giống như dụ dỗ bảo bảo mà dụ dỗ anh, tay vẫn còn đặt trên lưng anh nhẹ nhàng vỗ.

"Vợ, anh không ngủ được ……" Ngôn Mặc Bạch vô sỉ lại giả hoạt biết làm sao để được voi đòi tiên. Đầu anh tiếp tục cọ xát mấy cái, sau đó đem mặt chôn ở chỗ mềm mại của Tư Mộ, âm thanh buồn buồn. Ban đầu Tư Mộ đau lòng anh, vào lúc này càng thêm mềm lòng.

"Làm sao lại không ngủ được? Ngao ngoan nhắm mắt lại ……" Âm thanh Tư Mộ mềm mại, cười nói: "Có muốn em hát bài hát ru con không?"

Ngôn Mặc Bạch tiếp tục cúi người mấy cái, đem áo cô mở rộng.

Anh mới không muốn nghe cái bài hát ru con đâu?

Anh muốn một phương thức khác dụ dỗ đứa bé ngủ có biết hay không?

Ngôn Mặc Bạch thuận thực dùng miệng lưỡi cỡi áo cô ra, há mồm vừa ngậm, dùng sức hút mấy cái, làm Tư Mộ sợ hết hồn. Đưa tay đánh anh, "Này, anh làm gì thế?"

Tư Mộ thật là tức rồi, người này luôn giả bộ cừu nhô đáng thương, thật ra thì anh chính là một con sói lớn!

Mỗi lần đều như vậy!

"Vợ, anh thật sự mệt mỏi, em hò hét làm sao anh ngủ ~"

Ngôn Mặc Bạch hút hai cái, lại dùng đầu cọ, tóc ngắn ngủn của anh cọ trên chỗ mềm mại của cô, kích thích từng vệt sóng gợn lăn tăn, mà đầu của anh còn không ngừng lại ở trước mặt cô vuốt ve, càng làm cho lòng của cô mềm nhũn.

"Này, vậy anh cũng không thể như vậy nha!" Mặt Tư Mộ hồng hồng nghiêng đầu nói.

"Như thế nào?" Ngôn Mặc Bạch hỏi, lại hút hai cái, mỹ vị ngọt lành.

Tư Mộ liền đưa tay đánh anh, "Anh đem thức ăn của con trai uống sạch, vậy nó phải làm thế nào?"

"Yên tâm, anh sẽ chữa cho nó một chút." Bàn tay Ngôn Mặc Bạch cầm lên, liền vùi đầu mở miệng hút. Chỉ là hút một bên, rất tốt bụng giữ lại bên kia cho con trai mình.

Tư Mộ vẫn bị anh ôm, nhìn anh trong chốc lát liền ngủ mất rồi, hô hấp đều đều, hơi thở ấm áp phả vào trước ngực mềm mại của cô, tâm của cô cũng ấm áp theo.

Anh quả nhiên là một mối!

Mấy ngày gần đây ngày ngày chạy đến công ty, anh tiếp nhận quốc tế YT lớn như vậy, nhất định là rất lao lực. Hơn nữa mới vừa rồi cô nhìn thấy anh cùng Lâu Diệc Sâm lên thư phòng, có thể hay không lại có chuyện gì xảy ra?

Tư Mộ lo lắng trùng trùng trùng ôm đầu của anh, nhẹ tay sờ mái tóc ngắn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Tiểu Bạch, Mua Cái Tã

Ngôn Mặc Bạch hiếm có một giấc ngủ ngon, Tư Mộ không đành lòng đánh thức anh. Cô biết anh còn muốn đi công ty, nhưng suy nghĩ một chút giữa chuyện công ty với sức khỏe của anh, đương nhiên là sức khỏe của anh quan trọng hơn, anh nghỉ ngơi tốt, dĩ nhiên là có thể xử lý chuyện công ty dễ dàng hơn.

Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ ngủ một giấc thật sâu, trên người cô có mùi hương quen thuộc làm anh rất yên tâm.

Anh ôm Tư Mộ rất chặt, Tư Mộ không dám động, chỉ sợ quấy rầy đến giấc ngủ của anh.

Nhưng ngủ hơn một giờ, bảo bảo tỉnh, phát hiện không có ai tới dỗ nó, vì vậy oa oa khóc.

Tư Mộ không thể ngủ nhiều, vội vàng đẩy Ngôn Mặc Bạch ra đi ôm bảo bảo. Động tác không tinh là nhẹ, nhưng Ngôn Mặc Bạch vẫn ôm cô không thả.

Tư Mộ vừa vội vừa giận, không thể làm gì khác hơn là rút tay đẩy anh ra ngoài, cô xoay người sang chỗ khác nhẹ nhàng ôm bảo bảo đến bên cạnh mình, nhẹ giọng dỗ.

Xem ra Ngôn Mặc Bạch thật sự mệt mỏi, rất lâu không được ngủ, ngay cả động tĩnh lớn như vậy anh cũng không tỉnh lại.

Tư Mộ càng thêm đau lòng anh.

Đem bảo bảo ôm vào trong ngực dỗ, mà Tư Mộ lại quay lưng về phía Ngôn Mặc Bạch, nhưng với cái tư thế này Ngôn Mặc Bạch ở phía sau vừa vặn ôm lấy cả người cô, giống như Ngôn Mặc Bạch ôm lấy hai mẹ con Tư Mộ vào trong ngực.

Tư Mộ nhỏ giọng dụ dỗ bảo bảo, "Ngoan. . . . . Bảo bảo đừng khóc, không thể ầm ĩ đến ba đang ngủ. . . . ."

Mà bảo bảo một chút cũng không phối hợp, ngược lại âm thanh càng lớn hơn.

Tư Mộ chỉ có thể bắt đất đi dụ dỗ, nhưng bảo bảo cũng không cho một chút mặt mũi, khóc cũng lớn hơn.

Người phía sau giật giật, Tư Mộ biết anh tỉnh, vội vàng nói: "Bảo bảo có thể đi tiểu rồi, em đi thay tã cho nó."

Thật ra thì Ngôn Mặc Bạch đã sớm tỉnh, lúc Tư Mộ vừa đẩy anh, người giống như anh vậy, có lẽ cảm giác nhạy bén đã trở thành thói quen, dù là ngủ cùng người thân cận nhất, anh cũng không quen ngủ sâu. Nhưng mà anh muốn ôm Tư Mộ, dựa vào cô nhiều một chút.

Thế nhưng đứa bé kia một chút cũng không hiểu chuyện, khóc không dứt, Ngôn Mặc Bạch còn giả bộ ngủ thì có chút hơi quá. Vì vậy liền dứt khoát tỉnh dậy.

Anh còn muốn đi công ty, buổi chiều có một hội nghị quan trọng, không thể vắng mặt.

Nhìn thất vợ mình ôm con trai chuẩn bị xuống giường, Ngôn Mặc Bạch liền đưa tay ra, đem Tư Mộ ôm vào trong lòng, cúi đầu tìm môi của cô, hung hăng hôn mấy cái, mới thỏa mãn buông ra.

"Anh đi công ty trước." Ngôn Mặc Bạch néo gương mặt Tư Mộ, dịu dàng nói, liền liếc mắt nhìn về tiểu tử đang khóc bên kia, giọng nói lập tức chuyển hung tợn cảnh cáo: "Thẳng thốt, con thành thật một chút cho ba! Nếu lại dám náo mẹ con, xem tối ba trở về dạy dỗ con thế nào!"

Như kỳ tích, bảo bảo mới vừa rồi còn gào thét vang dội, âm thanh hoàn toàn áp đảo lời nói của Ngôn Mặc Bạch, nhưng sau khi Ngôn Mặc Bạch nói xong lời hung ác này, tiếng khóc của bảo bảo liền ngưng, đôi mắt trong suốt đen lúng lúng đầy nước nhìn Ngôn Mặc Bạch chằm chằm, giống như phát hiện ra đồ chơi tốt, chăm chú hằng sai nhìn!

Tư Mộ cũng kinh ngạc nhìn con trai của mình một chút, lại nhìn Ngôn Mặc Bạch một chút, ở giữa tầm mắt hai cha con giao nhau, cô không nhận được liên bất cười.

"Ngôn Mặc Bạch, anh xem, bảo bảo thích anh!" Tư Mộ biết Ngôn Mặc Bạch không muốn nhìn bảo bảo, nhưng cô thật sự không hi vọng Ngôn Mặc Bạch cùng bảo bảo quá xa lánh, đây là con trai của anh, anh có trách nhiệm và nghĩa vụ làm một người ba tốt, cô hi vọng hai cha con thân mật một chút, giống như cha con. Vì vậy Tư Mộ liền chủ động lấy lòng Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch nhìn chằm chằm tên tiểu tử kia, bẹp miệng một cái, hừ hừ, nói: "Anh không thích nó!"

"Ngôn Mặc Bạch!" Tư Mộ có chút giận giữ la hét anh, "Đây là con trai anh, sao anh lại như vậy hả? Nếu bảo bảo thiếu hụt tình yêu thương của cha về sau tính tình giống như con gái, em sẽ liều mạng với anh!"

Một gia đình hoàn chỉnh, là có ba, có mẹ, nếu thiếu một, đã không còn là một gia đình hoàn chỉnh nữa. Mà đứa bé lớn lên trong một gia đình không hoàn chỉnh, dù là tình yêu thương của cha không bằng tình yêu thương của mẹ, trong lòng sẽ luôn có một chút không bình thường.

Tư Mộ không muốn sau này Ngôn Mặc Bạch mang theo con trai, bảo bảo lại thiếu mạnh mẽ, tính tình miềm yếu, như vậy chẳng phải nuôi một đứa con trai có tính khí con gái sao, cô nhất định sẽ khóc chết.

"Nếu không hôm nay anh dẫn nó đi làm?" Ngôn Mặc Bạch vừa sửa lại quần áo vừa nói.

". . . . ." Tư Mộ nắm quyền nện lên giường, tên khốn kiếp này chính là như vậy, hoặc là vô lại, hoặc là vô cùng vô lại!

"Nếu không cho anh dẫn nó theo, vậy anh đi công ty!" Ngôn Mặc Bạch chân thành nhủ mày, nhìn thấy bộ dạng cô giận mà không thể nói, trong lòng anh vẫn rất thoải mái

"Nhớ đem tã trở về!" Nhìn người đang hả hê đi tới cửa, Tư Mộ cất giọng nói một câu.

Lúc trước trong nhà có chuẩn bị tã, chỉ là hình như bảo bảo dùng không hợp với nhãn hiệu này, sáng hôm nay lúc xé ra, cái mông mịn màng có chút dị ứng, nổi lên những chấm đỏ nho nhỏ. Buổi trưa Tư Mộ đã nói qua cùng Ngôn Mặc Bạch, có thể nguyên nhân là do tã, cho nên đề cho anh đem về một loại nhãn hiệu khác. Dù sao tất cả cửa hàng lớn nhỏ ở thành phố A đều là của Ngôn gia, muốn dùng cái gì cũng tùy ý!

Ngôn Mặc Bạch vui sướng đi đến cửa, giờ phút này nghe được câu nói của Tư Mộ, thiếu chút nữa té ngã!

Kêu anh đi mua tã?

Anh không muốn đi !

"Em gọi điện để bọn họ đưa tới là được rồi." Ngôn Mặc Bạch đen mặt nói.

"Nhưng em không biết nên nên nói nhãn hiệu với họ thế nào. . . . ." Tư Mộ ôm con trai, cúi đầu hôn một cái.

"Vậy em để cho họ đem toàn bộ nhãn hiệu tới đây là được rồi?" Ngôn Mặc Bạch không nhận được nghĩ cách.

Chuyện đơn giản như vậy còn để anh tự mình đi sao? Dù sao chuyện như vậy anh cũng không phải chưa từng trải qua, cái chuyện băng vệ sinh khi đó chính là như vậy.

". . . . ." Tư Mộ hết ý kiến với anh, trong nháy mắt cũng nghĩ đến chuyện lần đó mình gọi anh mua giúp băng vệ sinh, kết quả liền cảm mỗi thứ một loại trở về, ngay cả cái tã thấm nước cũng đem trở về.

Ách, Tư Mộ muốn nói cho Ngôn Mặc Bạch biết nhãn hiệu đó chính là tã thấm ướt!

"Anh biết là loại nào, anh mang về thì có sao đâu? Để những người đó đưa tới đây nhiều như vậy, lại dùng không được, đến lúc đó lại phải đem trở về, phiền toái như vậy? Ngôn Mặc Bạch rút cuộc anh có đáng về của một người cha không vậy?" Từ Mộ hung ác nhìn chăm chăm người đứng ở cửa

"Không có!" Ngôn Mặc Bạch buồn rầu nói một câu, xoay người rời đi.

"Tự giác một chút, tối nay mang về!" Cuối cùng Từ Mộ còn phải rống một cái. Ngôn Mặc Bạch nói là sẽ không đem về, tuy nhiên khi ở trên xe, liền đem việc này ghi vào chương trình làm việc trong ngày, ghi chép vào điện thoại di động, cài nhắc nhở, bằng không sẽ lo lắng mình sẽ quên.

Lúc mới vừa ra khỏi cửa, anh giương mắt nhìn vào đôi mắt hung ác của cô gái trong phòng, sau lưng anh không tự chủ được có chút rét lạnh. Nếu tối nay không mang về, đoán chừng cô sẽ rất lâu không để ý đến anh.

Ngôn Mặc Bạch đến công ty, trực tiếp đi lên phòng họp trên lầu.

Hôm nay mở một hội nghị quan trọng.

Ngày hôm qua công ty mới đưa ra một kế hoạch hạng mục mới liền bị công ty khác lấy cấp bản quyền, bản kế hoạch vẫn còn ở trên tay Ngôn Mặc Bạch, anh còn chưa kịp xem, tại sao lại lọt vào tay người khác chứ?

Thời điểm Ngôn Mặc Bạch vào phòng họp, phòng khai thác nhân viên bao gồm trưởng phòng đã đợi ở bên trong, lúc nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch tiến vào, không khí bắt đầu khẩn trương lên, trên mặt mỗi người thần kinh cũng căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng rất thất, lo lắng Thái Từ Gia sẽ chú ý đến.

Ngôn Mặc Bạch ngồi xuống, nhiệt độ cả phòng họp liền thấp xuống giống như nhiệt độ tủ lạnh.

Gương mặt anh bình tĩnh không nhìn ra một chút cảm xúc, không vui không giận, nhưng xung quanh anh tản ra hơi lạnh làm người khác lo sợ.

"Bắt đầu đi!" Ngôn Mặc Bạch nhàn nhạt nói.

Trong phòng họp an tĩnh ngay cả âm thanh hô hấp cũng có thể nghe được, anh trầm thấp lạnh nhạt nói ba chữ lại rất có khí phách, làm cho mọi người ở đây đều không tự chủ được mà run sợ.

Đều nói Thái Từ Gia không tiếp nhận công ty, nhất định là không có khả năng, thế nhưng mấy ngày qua, nhìn biểu hiện của Thái Từ Gia, đại khái không người nào còn dám nói như vậy.

Anh khí chất xuất chúng, khí thế cường đại, tác phong sấm rền gió cuốn hoàn toàn không thua kém gì với chủ tịch. Hơn nữa mấy ngày nay chỉ cần hạng mục qua tay anh, đều nhất định thành công.

Mọi người trong công ty vừa kính nể vừa ngưỡng mộ, không một chút không thần phục. Nhưng mà khí thế anh lạnh lẽo như vậy, người bình thường ai dám đến gần?

Hội nghị đều là nhằm vào hạng mục lần này tiến hành, nếu kế hoạch bị người khác ăn cắp, như vậy sẽ phải làm lại một lần nữa. Chỉ là nếu như biết người đó lấy cắp kế hoạch này, như vậy chỉ cần nhắm vào chỗ đó, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Ngôn Mặc Bạch kêu người phụ trách hạng mục này ở lại, một mình mở hội nghị.

Hạng mục lần này tương đối lớn, có rất nhiều công ty cạnh tranh, hơn nữa đối thủ cũng không yếu.

Hội nghị đến bảy giờ mới kết thúc. Toàn bộ nhân viên phòng khai thác tình nguyện ở lại làm thêm giờ, dù sao lần này cũng là bộ phận của bọn họ phạm lỗi.

Thư ký gõ cửa đi vào, hỏi: "Ngôn thiếu, mấy giờ ngài tan việc? Nếu như ngài cần ở lại tăng ca, có cần gọi đồ ăn giúp ngài không?"

Ngôn Mặc Bạch đến công ty làm chỉ là tạm thời thay thế chức chủ tịch, cho nên nhân viên của công ty đều gọi anh là Ngôn thiếu, mà không phải gọi giám đốc hay đại diện chủ tịch.

Thư ký hỏi cẩn thận. Trước giờ Ngôn chủ tịch tang ca rất ít ăn cơm, mới làm cho thân thể suy yếu, hiện tại Ngôn thiếu tới tiếp nhận, mặc dù trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, nhưng cũng không thể dễ bụng đói. Chỉ là người giống như Thái Từ Gia vậy, không biết có ăn được đồ ăn mua ở ngoài hay không, đây mới là điều thư ký lo lắng!

Ngôn Mặc Bạch ngẩng đầu liếc nhìn thư ký, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Các người mấy giờ tan việc?"

Hiển nhiên là thư ký bị câu hỏi của Ngôn Mặc Bạch làm sững sờ, sau đó nói: "Tôi làm thêm giờ cùng phòng khai thác."

Ngôn Mặc Bạch gật đầu một cái, sau đó cầm điện thoại trên bàn chuẩn bị rời đi, nói với thư ký: "Cậu đi thông báo người phòng khai thác một chút, tối nay bữa ăn tối cùng ăn khuya do công ty phụ trách, thuận tiện thống kê xem có bao nhiêu người, muốn ăn cái gì, thống nhất báo lên, sau đó gọi điện thoại để Thu Ý bên kia đưa bữa ăn tới."

Ngôn Mặc Bạch biết vừa mới mở hội nghị lâu như vậy, sợ rằng mọi người không có ăn cơm, hiện tại hội nghị vừa mới tan, chắc bọn họ vẫn chưa kịp đi

ăn.

Phúc lợi như vậy dĩ nhiên là mọi người cùng vui vẻ, mọi người đều biết Thu Ý là một trong những sản nghiệp của Quốc Tế YT, giá cả lại cao, cho nên khi chọn món ăn bọn họ cũng không khách khí, huống chi cơ hội này rất khó có được.

Mà Ngôn Mặc Bạch lại bị ghi nhớ trong điện thoại nhắc nhở, anh cần phải đi mua tã rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Tiểu Tiểu Bạch, Xem Thực Hành

Ngôn Mặc Bạch nhìn thông báo trên điện thoại di động, ngất xỉu.

Thật ra thì anh không muốn đi mua, nhưng nếu như không đi, khi về nhà chắc chắn sẽ bị vợ mình lạnh nhạt.

Suy nghĩ một chút dù sao cũng là sản nghiệp của nhà mình, còn không phải giống như là cầm đồ của nhà mình sao?

Vừa nghĩ như thế, trong lòng Ngôn Mặc Bạch liền thoải mái, vì vậy cầm chìa khóa xe đi được nhanh hơn.

Hiện tại nhân viên trong cửa hàng đều biết Ngôn Mặc Bạch hơn nữa cũng biết người này là ông chủ của mình, thời điểm nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch tiến vào, mỉm cười chào đón, nhiệt tình tiến lên phục vụ.

Mặc dù trước đó đã công tác tư tưởng cho mình, nhưng vừa vào cửa hàng, khi bị mấy nhân viên nữ nhiệt tình tới vây quanh, Ngôn Mặc Bạch vẫn có chút không được tự nhiên.

Nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch mỉm cười, vẻ mặt không biểu tình nói tên nhân hiệu tã giấy.

Nhân viên phục vụ hiểu ý gật đầu sau đó đi lấy một bịch tã, bỏ vào trong một cái túi chuyên dụng trong cửa hàng, hai tay cung kính đưa tới.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch không nhận, nét mặt vẫn không biểu tình nói: "Lấy mười bịch!"

Tốt nhất là một lần để cả đời tiểu tử kia không cần mua tã, tránh phải anh lại mua!

Hiển nhiên nhân viên phục vụ sững sốt một chút, sau đó lập tức lại cầm lên.

Bởi vì lo lắng hai tay anh cầm không hết, nhân viên phục vụ còn nhiệt tình giúp anh xách tới sau xe.

Chờ sau khi Ngôn Mặc Bạch đi khỏi, mấy nữ nhân nhân viên phục vụ xúm lại bát quái (tám chuyện).

"Ngôn thiếu rất đẹp trai. . . . ." Nhân viên phục vụ A bùng nổ hai mắt tỏa ánh sáng.

"Sao Ngôn thiếu một lần lại cảm nhiều như vậy nha? Tôi còn muốn nói một lần cảm một bịch trở về, như vậy là có thể thường xuyên nhìn thấy anh ấy rồi. . . . ." Nhân viên phục vụ B ôm ngực đau lòng nói.

"Mặc dù anh ấy đã kết hôn, hơn nữa đã là cha đứa bé, nhưng mà tôi vẫn quyết định thăm mến anh ấy!" Nhân viên phục vụ C nắm quyền quyết tâm.

Nhân viên phục vụ A, B đều dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn về phía nhân viên C, nói: "Cô vậy gọi là thăm mến? Bất quá nếu như cô đi công khai thổ lộ, Ngôn thiếu cũng sẽ không nhìn cô một cái."

"Hừ, mới vừa rồi Ngôn thiếu nhìn tôi chăm chăm. Các người nói có phải Ngôn thiếu cảm thấy bộ dạng tôi đáng yêu nên nhìn thêm mấy lần không hả? Nếu lần sau tôi thổ lộ cùng anh ấy, nói không chừng có thể có kết quả. Ánh mắt của các người là gì đây? Ước ao ghen tị!" Nhân viên phục vụ C ngược đầu nhìn các cô hừ hừ, sau đó bùng nổ tiếp tục lộ vẻ háo sắc.

. . . . .

Khi Ngôn Mặc Bạch về đến nhà, đã gần chín giờ.

Má Ngô nhìn thấy trên tay anh giờ lên nhiều tã như vậy, vội vàng đi qua giúp một tay.

"Thiếu gia ăn cơm chưa?" Trong nhà đã ăn cơm, hơn nữa giờ này mới trở về, đoán chừng là đã ăn bên ngoài rồi đi? Mặc dù có bữa thức ăn cho Ngôn Mặc Bạch, nhưng má Ngô vẫn hỏi một câu.

"Không có."

Đem cái tã xách tới phòng trẻ kế bên thì đi qua phòng ngủ, Tư Mộ ôm bảo bảo đúng lúc nhìn thấy, liền kỳ quái hỏi: "Anh đem đi nơi nào à? Để trong căn phòng này này!"

Cô và bảo bảo ngủ trong phòng ngủ, nếu cái tã để trong phòng trẻ bên cạnh, chẳng phải là một ngày phải đi qua bên kia mấy lần? Rất nhiều phiền phức nha!

Mặt Ngón Mặc Bạch trầm xuống, anh cũng ngủ ở phòng ngủ mà, nhưng một chút anh cũng không muốn nhìn thấy những thứ đồ này, như vậy buổi tối anh sẽ không ngủ yên giấc.

Cuối cùng do Tư Mộ kiên trì, Ngón Mặc Bạch lui một bước, để lại một bịch trong phòng ngủ, số còn lại đều để vào phòng trẻ.

Chỉ là Tư Mộ nhìn thấy nhiều tã như vậy thì tram đầy vạch đen hỏi Ngón Mặc Bạch: "Sao anh lại đem về nhiều nhue vậy? Cho dù không tốn tiền, nhưng món đồ này có thể ăn sao?" Bất quá nhìn thấy trên trán Ngón Mặc Bạch gân xanh nổi lên thịnh thích thì lập tức đưa môi tới, hung hăng hôn một cái trên mặt anh, cười nói: "Chồng, một phần thưởng!"

Một tiếng “Bẹp” vang dội, thành công tiêu diệt giận dữ của Ngón Mặc Bạch suất chút nữa thì liền đồ đi. Sau đó nhú mày nhìn cô, nói: "Cái này cũng có thể gọi là phần thưởng?"

"Vậy anh muốn thế nào?" Tư Mộ phòng bị ôm chặt ngực, lui lại mấy bước.

Đáy mắt anh lóe lên ánh sáng vô cùng quen thuộc, mỗi lần anh chuẩn bị làm chuyện xấu, đều lóe lên ánh sáng màu xanh như vậy.

Ngón Mặc Bạch khoát khoát tay gơ lên gì đó, nhìn Tư Mộ bĩu môi, "Anh giúp thằng nhóc này mang đồ về, thằng nhóc này cũng phải báo đáp anh đi? Phúc lợi của nó anh cũng muốn!"

Muốn cô ôm anh, dỗ anh ngủ, còn phải cho anh ăn. . . . .

Ngón Mặc Bạch ở trước mặt Tư Mộ đem những lời vô si nói một cách hoàn hảo, Tư Mộ muốn gây khó dễ cho anh một chút cũng không có biện pháp. Chỉ là hung hăng cắn răng trừng anh: "Ngón Mặc Bạch, đây là con trai của anh, anh là cha nó! Anh giúp nó mua những thứ đồ này, không phải là đạo lý hiển nhiên sao? Đây là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của anh, anh còn tưởng rằng anh làm chuyện tốt à?"

Ngón Mặc Bạch hừ hừ , đáng về kia, mười phần vô lại.

Buổi tối, sau khi Ngón Mặc Bạch chờ con trai ngủ, quả quyết yêu cầu phúc lợi.

"Vợ à, đồng ý nhé?" Ngón Mặc Bạch bắt đầu cởi áo cô ra.

"Người nào đồng ý anh? Em không có đồng ý!" Tư Mộ hất tay của anh ra, chỉ là lo lắng bảo bảo bên cạnh tỉnh, vì vậy động tác không dám quá lớn, cho nên tay Ngón Mặc Bạch vẫn không nhúc nhích tiếp tục động tác, không chút nào bị ảnh hưởng.

"Em dám nói không đồng ý?" Ngón Mặc Bạch cúi đầu, hung hăng hít hai cái, âm thanh khàn khàn hấp dẫn, mang theo vô hạn mê hoặc.

"Ngón Mặc Bạch, anh đừng náo!" Hô hấp Tư Mộ lập tức rối loạn, vội vàng dừng anh lại. Tên khốn kiếp này, được voi đòi tiên!

"Dù sao tối nay em phải dỗ anh ngủ, đã năm ngày nay anh ngủ không ngon giấc rồi !" Ngón Mặc Bạch tiếp tục động tác, tìm cái khe hở ngẩng đầu nhìn cô nói.

Quả thật mấy ngày nay Ngón Mặc Bạch bận rộn, chạy tới chạy lui giữa công ty và bệnh viện, ngay cả thời gian cạo râu cũng không có, thời điểm anh ở trước ngực cô cọ cọ, râu ria cọ xát làm cho cô có chút ngứa. Trong lòng Tư Mộ cũng bị râu ria của anh đâm mềm nhũn.

"Nhưng nửa đêm bảo bảo phải rời giường đổi tã, còn phải bú sữa. . . . ." Lúc Ngón Mặc Bạch ngủ, thích đem cô ôm thật chặt, giống như lúc ngủ trưa ban ngày vậy, nếu nửa đêm phải đổi tã, lại phải đánh thức anh. Anh đã đủ mệt mỏi, thiếu ngủ, cô không nên quấy rầy đến anh nghỉ ngơi.

Nhưng Tư Mộ dịu dàng sờ Ngón Mặc Bạch không tính toán cảm kích, ngược lại anh còn cố ý sử dụng râu ria của mình cọ xát ở nơi mềm mại của cô, buộc cô phải ngứa ngáy mà lẩn trốn, anh mới ngẩng đầu nói: "Nhưng không ôm em anh không ngủ được." Giả bộ đáng thương còn mặt dày đề nghị: "Nếu không, chúng ta đưa đứa bé ngủ cùng má Ngô? Bà ấy so với em có nhiều kinh nghiệm hơn, nhất định có thể chăm sóc tốt."

Tư Mộ đẩy đầu anh ra, nhỏ giọng mắng: "Anh còn có thể vô si hơn nữa sao? Má Ngô có kinh nghiệm, có thể chăm sóc đứa bé, nhưng buổi tối bảo bảo muốn bú sữa, má Ngô có sữa cho nó bú sao?"

Ngón Mặc Bạch không nói lời nào, cúi đầu hút mạnh.

"Được rồi, anh tiết chế một chút!" Tư Mộ đối với anh thật sự hết ý kiến.

Đều nói nam nhân ở trước mặt vợ mình là đứa trẻ không lớn, cái này cô biết, nhưng có đứa trẻ nào giống như Ngón Mặc Bạch háo sắc lại còn vô lại sao?

Tư Mộ vội vàng bảo vệ một bên, trước giữ lại khẩu phần ăn cho con trai tránh để bị người cha vô lương của nó ăn sạch.

Ngôn Mặc Bạch vẫn chưa thỏa mãn ngẩng đầu, nhìn đôi môi đỏ thắm mê người của cô, một tay nâng gáy cô, dán môi lên, đầu lưỡi linh hoạt cạy ra hàm răng của, trực đảo hoàng long quần lấy lưỡi của cô, hôn thật sâu. . . . .

Đã thật lâu không có hôn môi như vậy, Ngôn Mặc Bạch càng hôn càng hăng hái, nhiều lần nhiều kiểu trêu chọc cô. Tư Mộ cũng bị anh làm cho động tình rồi. Đột nhiên, sau lưng truyền đến tiếng đứa bé khóc, Tư Mộ vội vàng đẩy Ngôn Mặc Bạch ra, xoay người dỗ bảo bảo.

Ngôn Mặc Bạch buồn bực đắp giường, nhìn chăm chăm đứa nhỏ đang gào khóc, thẳng nhóc này chính muốn ăn đòn, luôn làm hỏng việc tốt của cha người, nhất định phải nghĩ biện pháp đem con qua nhà khác ngủ.

Bảo bảo nhắm mắt lại bú sữa, hừ hừ mấy tiếng, nghe vào trong tai Ngôn Mặc Bạch, lại cảm thấy hình như nó biết một chút tâm sự nhỏ của cha nó, đang bày tỏ sự xem thường và khinh bỉ.

Vì vậy Ngôn Mặc Bạch nắm chặt quả đấm, hung hăng nhìn lom lom thẳng nhóc trong ngực vợ mình. Càng trừng càng tức, trực tiếp hô lên môi vợ, gặm cắn tựa như trừng phạt.

Tư Mộ đang muốn đẩy anh ra, phát hiện thế nhưng bảo bảo lại buông nụ hoa của cô ra, mắt cũng mờ ra, ánh mắt trong suốt đen nhánh nhìn bọn họ chăm chăm.

Ngôn Mặc Bạch vốn cho là đứa bé muốn khóc, kết quả nó không chỉ không khóc, ngược lại còn nhìn say sưa ngon lành, mắt to tròn vo.

Dưới ánh mắt trong suốt và ngây thơ như vậy, khiến Ngôn Mặc Bạch cảm thấy trước mặt nó cùng mẹ nó thân thiết, có chút quá mức!

Sau khi buông Tư Mộ ra, bảo bảo đem con mắt chuyển tới canh chừng nhìn anh, Tư Mộ kinh ngạc nhìn bảo bảo một cái, nói với Ngôn Mặc Bạch: "Anh nói xem nó nhìn có hiểu không?"

Người lớn chơi trò thực hành nha!

"Em hỏi nó xem nó có hiểu không!" Ngôn Mặc Bạch buồn bực búi tóc. Sau đó nằm trên giường tiếp tục ngủ.

Tư Mộ cười ôm con trai, hôn một cái, còn hỏi: "Bảo bảo, mới vừa rồi con nhìn thấy cái gì?"

Gần đây Ngôn Mặc Bạch vẫn còn bận rộn chuyện của công ty, Ngôn Diệu Thiên cũng bắt đầu trị liệu, mỗi ngày Cố Khuynh sẽ đến nhà cho ông làm kiểm tra, sau đó đưa thuốc tới đây.

Những thuốc này là chính bản thân anh ta nghiên cứu, trước đó đã làm thí nghiệm, nhưng vẫn không thể bảo đảm hữu hiệu 100% đối với Ngôn Diệu Thiên. Cho nên tỷ lệ chưa khỏi cũng không lớn.

Bất quá có hi vọng vẫn hơn chờ chết.

Tình huống của Ngôn Diệu Thiên như vậy, xem như đã là rất khá.

Công ty vẫn rất bận, mỗi ngày Ngôn Mặc Bạch đều làm thêm đến bảy giờ mới về nhà, vốn là Ngôn gia 6 giờ rưỡi ăn cơm, cũng bởi vì Ngôn Mặc Bạch, liền đổi thời gian ăn cơm thành tám giờ, khi đó đúng lúc Ngôn Mặc Bạch vừa về tới nhà.

Ngôn Mặc Bạch cũng không hy vọng người trong nhà chờ anh ăn cơm. Bình thường 6 giờ rưỡi ăn cơm, đã dưỡng thành thói quen, hiện tại chậm trễ nửa giờ, khẳng định mọi người sẽ đói bụng.

Nói hai lần, để má Ngô 6 giờ rưỡi ăn cơm, kết quả vẫn là chờ đến 8 giờ mới ăn, đều nói ăn quá sớm bụng vẫn chưa đói.

Ngôn Mặc Bạch bắt đầu dĩ, sau đó liền tranh thủ đem thời gian hạ xuống, vừa đúng 6 giờ rưỡi trở về nhà.

Cho dù Ngôn Mặc Bạch năng lực bắt phạm, mạnh mẽ vang dội, nhưng vẫn có người không ngừng cùng anh đối nghịch.

Mặc dù hạng mục lần trước đều thành công, nhưng mà sau mỗi hạng mục đều xuất hiện đủ loại vấn đề, Ngôn Mặc Bạch có thể giải quyết, nhưng mọi chuyện đều muốn anh tự thân tự lực, như vậy cũng rất mệt mỏi! Chuyện của công ty nhiều hơn, liền không thể đúng giờ về nhà ăn cơm.

Hôm nay, Tư Mộ đang dỗ đứa bé, liền nhận được điện thoại của Dư Hinh.

Dư Hinh hẹn cô đi ra ngoài gặp mặt, lúc này Tư Mộ đã ra khỏi tháng, cũng có thể đi ra ngoài, nhưng Tư Mộ không biết tại sao cô ta phải hẹn mình ra ngoài, liền cự tuyệt. Nhưng không được bao lâu, lại nhận được một tấm hình chuyển tới!

Trong hình một người đàn ông ôm một nữ nhân, tư thế giống như là đang hôn. Mặc dù chỉ thấy phía sau nam nhân, nhưng Tư Mộ có thể xác định, nam nhân bên trong, là Ngôn Mặc Bạch!

Điện thoại di động rơi trên mặt đất, nét mặt Tư Mộ lập tức thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu VỢ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: 141 Ngôn Mặc Bạch Anh Thật Vô Sĩ!

Lại là Ngôn Mặc Bạch?

Anh đang ôm hôn một người phụ nữ?

Tư Mộ không thể tin nhìn chăm chăm điện thoại rơi trên mặt đất.

Điện thoại di động từ tay Tư Mộ rơi xuống, lăn mấy vòng trên mặt đất, sau đó trên điện thoại hiện lên hình ảnh kia, Tư Mộ rũ mắt là có thể nhìn thấy.

Đây khác nào là một loại rêu rao, khiêu khích giễu cợt trắng trợn!

Trong lòng tức giận, cuối cùng đành ôm ngực. Tay chân như nhũn ra không còn sức lực nào, trong nháy mắt ngã trên mặt đất, vừa đứng ngay bên cạnh điện thoại.

Thật may là sau khi đặt bảo bối lên giường rồi mới nghe điện thoại, nếu không nhất định cô sẽ làm rơi con.

Tư Mộ nhắm mắt hít thở thật sâu, ép bản thân tỉnh táo lại.

Phải tin tưởng Ngôn Mặc Bạch, ngoài công ty thời gian còn lại anh đều đi cùng cô, làm sao anh có thể có thời gian đi cùng người phụ nữ khác chứ? Đây nhất định là giả!

Tư Mộ cố gắng thuyết phục bản thân, sau đó gật đầu xác định. Vì vậy đưa tay chuẩn bị cầm điện thoại lên nhìn kỹ. Dù là kỹ thuật photoshop cao đến mấy cũng không thể hoàn mỹ, chắc chắn sẽ có sơ hở. Tư Mộ muốn tìm lý do khẳng định ý nghĩ của mình.

Mặc dù cảm thấy khả năng này rất lớn nhưng lúc Tư Mộ đưa tay cầm điện thoại vẫn cảm thấy không đủ dũng khí, sợ chuyện không giống như bản thân suy nghĩ. Vì vậy khi bàn tay run run đưa tới chạm vào vỏ ngoài lạnh băng của điện thoại thì lại nhụt chí rút tay về, sau đó lại cầm lên.

Tư Mộ lẩm bẩm trong lòng “Ngôn Mặc Bạch chỉ thích Phó Tư Mộ” mười lần mới cầm điện thoại lên nhìn tấm hình một lần nữa.

Càng xem càng nóng lòng, càng xem sắc mặt càng trắng bệch.....

Chuyện này.....cô không nhìn thấy dấu vết của photoshop.

Chẳng lẽ đúng là Ngôn Mặc Bạch ăn vụng?

Tư Mộ dùng sức lau hai mắt mình, để tránh hoa mắt nhưng lau đi lau lại vẫn nhìn không ra.

Chỉ thấy trong hình Ngôn Mặc Bạch mặc quần áo trắng hình như Tư Mộ chưa từng thấy qua.

Quả thật quần áo của Ngôn Mặc Bạch rất nhiều nhưng Tư Mộ đều đã nhìn thấy qua, cho nên có thể xác định bộ quần áo này cô chưa từng thấy Ngôn Mặc Bạch mặc qua.

Hơn nữa bối cảnh của tấm hình giống như không phải ở thành phố A. Sau lưng bọn họ hình như là đường dành cho người đi bộ, tất cả đều là tiếng anh, ở thành phố A không có nơi nào như vậy.

Tư Mộ đột nhiên nghĩ tới chuyện Ngôn Mặc Bạch mất trí nhớ!

Chẳng lẽ trước khi Ngôn Mặc Bạch mất trí nhớ thật sự có một người bạn gái? Chính là người trong hình sao?

Nhưng nhìn góc độ của bức hình có thể thấy cô gái kia bị Ngôn Mặc Bạch che lại, căn bản không thấy gì.

Bây giờ mặc dù cô mới là vợ của Ngôn Mặc Bạch, cũng có thể là người mà Ngôn Mặc Bạch toàn tâm toàn ý yêu thương nhưng khi nghĩ tới chuyện lúc trước anh cũng có bạn gái Tư Mộ liền không khỏi cảm thấy khó chịu trong người.

Trong tình yêu phụ nữ đều rất ích kỷ, còn hơi ghen tuông.

Tư Mộ cũng không ngoại lệ.

Cô yêu Ngôn Mặc Bạch, muốn đoạt lấy anh 100%, muốn bây giờ cùng tương lai nên ngay cả quá khứ cũng không bỏ qua.

Cũng biết không thể quay lại quá khứ nhưng phải biết được người phụ nữ mà anh quen có hình dáng gì, hơn kém cô thế nào thì cô mới thỏa lòng.

Tư Mộ nhìn chăm chăm bức hình, trong đầu tưởng tượng hình dáng cô gái kia nhưng dù nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng ra được.

Lúc này bảo bối tỉnh dậy, khóc.

Tư Mộ lau mắt sau đó đứng dậy bế con.

Có lẽ cảm xúc trong lòng cô ảnh hưởng đến con trai, thằng bé khóc suốt không ngừng, và lại càng khóc càng to.

“Cô chủ, Quai Quai sao vậy?” Bà Ngô đang ở trong phòng bếp hầm canh, nghe thấy tiếng thằng bé khóc liền đi lên lầu xem.

Tư Mộ khó chịu trong lòng, tiếng khóc của thằng bé càng làm cho cô thêm khó chịu, cô cắn chặt môi, sợ bản thân mở miệng sẽ khóc. Cho nên vẫn không dám lên tiếng đỡ.

Thấy bà Ngô tới, Tư Mộ liền đưa thằng bé cho bà nói: “Bà giúp cháu trông thằng bé, cháu ra ngoài một chút.”

Vừa mở miệng nước mắt đã chực rơi cho nên Tư Mộ cúi đầu không dám để cho bà Ngô thấy. Nhưng dù cô có cố ý tránh thì bà Ngô vẫn có thể nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của cô.

Bà Ngô nhận lấy thằng bé, vội vàng hỏi: “Cô chủ, cô.....sao vậy?”

Mặc dù bà chỉ là bảo mẫu, theo lý thuyết không được hỏi chuyện của chủ nhà, tránh được bao nhiêu thì tránh, dù sao chủ nhà cũng không hy vọng bản thân bị người khác nhìn thấy bộ mặt của mình như vậy. Nhưng tất cả người nhà họ Ngôn đều đối xử với bà rất tốt, mọi người không xem bà như người làm hơn nữa bà xem Tư Mộ như con gái mình.

Tư Mộ lau mặt, sau đó xoay người đến ngăn tủ lấy chìa khóa xe nói: “Không có chuyện gì, tớ đã dùng hết, cháu đi mua.”

Dĩ nhiên bà Ngô không tin lý do đó. Tháng trước mua về cả cục bạch tã, bây giờ trong phòng em bé vẫn còn vài bạch.

Tư Mộ sai bước đi ra ngoài, bà Ngô chỉ có thể đuổi theo phía sau, nhưng do ôm thằng bé nên bà không dám đi nhanh, nếu không cẩn thận té, hậu quả không lường được. Vì vậy bà Ngô đành kêu sau lưng: “Cô chủ muốn đi đâu, đợi cậu chủ về đưa cô đi.....”

“Không cần, cháu tự đi.” Trong nhà để xe của Ngôn Mặc Bạch có mấy chiếc xe, Tư Mộ thuận tiện cầm một cái chìa khóa là có thể đi.

“Nhưng đã lâu rồi cháu chưa lái xe, không an toàn.....” Bà Ngô vừa dỗ thằng bé vừa nói.

“Lái xe đã học rồi thì không thể quên.” Tư Mộ khoát tay áo, ra cửa để xe.

Không an toàn.....

Lúc trước Ngôn Mặc Bạch cũng không cho cô lái xe, kể từ lần đó Tư Mộ thật sự không lái xe, nghĩ lại đã một năm rồi.

Ngôn Diệu Thiên tới bệnh viện làm kiểm tra tổng quát bởi vì trong nhà không có thiết bị cho nên Cố Khuynh đưa ông tới bệnh viện, quản gia cũng đi cùng. Bây giờ trong nhà chỉ có bà Ngô cùng hai mẹ con Tư Mộ.

Bà Ngô gấp đến nỗi dậm chân, mắt thấy Tư Mộ muốn lái xe ra ngoài bà không có cách nào ngăn cản.

Nghe thấy giọng cô nghẹn ngào còn thỉnh thoảng lau mắt, bà Ngô biết nhất định là Tư Mộ đang khóc. Cảm xúc cô như vậy mà lái xe rất dễ xảy ra chuyện.

Vốn dĩ định cho người đi theo nhưng Tư Mộ vội vàng đi căn bản không nghe theo lời khuyên của bà. Trong nhà chỉ có bà mà bà còn phải chăm sóc thằng bé nên không thể đi theo, chỉ có thể gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch.

Gần đây Ngôn Mặc Bạch tương đối bận, mỗi ngày buổi tối đều phải làm thêm giờ, cũng không biết giờ này còn ở công ty hay không.

Bà Ngô một tay ôm thằng bé, một tay cầm điện thoại, trong lòng suy nghĩ như vậy có quấy rầy anh hay không, chỉ cần nghĩ đến tình cảm anh dành cho Tư Mộ bà liền quả quyết bấm điện thoại.

Lúc Ngôn Mặc Bạch nhận được điện thoại của bà Ngô thì anh đang họp hội nghị cấp cao.

Bởi vì là điện thoại nhà gọi tới, dù là hội nghị quan trọng hơn đi nữa thì Ngôn Mặc Bạch cũng không chút do dự nhận. Nghe xong điện thoại của bà Ngô, cả người Ngôn Mặc Bạch liền lạnh toát làm cho các quản lý cấp cao trong phòng cũng không tự chủ run lên.

Ngôn Mặc Bạch nắm điện thoại đứng dậy, bỏ lại một câu “tan họp” rồi đi ra, giọng nói bén nhọn thấu tận xương tủy.

Giám đốc cầm tài liệu đang báo cáo sững sờ, phần kế hoạch này rất hoàn mỹ, đang đợi ông chủ khen ngợi, kết quả còn chưa báo cáo xong liền kết thúc cuộc họp.

Những quản lý cấp cao vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã không thấy bóng dáng ông chủ đâu nữa.

Sau một phút yên lặng, người ở bên trong mới dần dần đi ra.

Tác phong làm việc trong khoảng thời gian này của Ngôn Mặc Bạch đã chứng minh khả năng của anh, làm cho cấp dưới của anh đều kính sợ nể phục, cho nên đối với việc anh rời đi không ai dám oán trách một câu.

Sau khi ra phòng họp Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại cho Tư Mộ. Nhưng điện thoại vang lên một lúc lâu vẫn không có người nghe máy. Ngôn Mặc Bạch siết chặt tay tiếp tục gọi.

Vừa lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện không hay, vừa tức vì cô có chuyện nhưng không nói với anh.

Gọi mấy cuộc điện thoại nhưng vẫn không có ai nghe máy, Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại cho Tiểu Cửu cùng Tiểu Trang ra ngoài tìm.

Bà Ngô vừa mới gọi điện thoại nói hình như là cô nhận được điện thoại của ai đó cho nên mới ra ngoài. Hơn nữa lúc đi còn khóc.....

Xe của Ngôn Mặc Bạch đều có trang bị định vị GPS, mà điện thoại anh có thể tìm ra được.

Ra lệnh cho Tiểu Cửu cùng Tiểu Trang đuổi theo cô. Bởi vì không biết là ai gọi điện thoại cho cô, càng không biết người đó gọi cho cô với mục đích gì, nhưng sau khi cô nghe điện thoại liền khóc bỏ đi, điểm này làm cho Ngôn Mặc Bạch cảm thấy đau lòng.

Ngôn Mặc Bạch nghi ngờ có phải bố mẹ vợ đã xảy ra chuyện gì hay không cho nên cô mới vừa khóc vừa chạy ra ngoài. Nhưng Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại thăm dò thì không có chuyện gì.

Sợ sẽ có người gây bất lợi cho cô Ngôn Mặc Bạch liền phái Tiểu Trang cùng Tiểu Cửu đi bảo vệ cô, anh tiếp tục gọi điện thoại cho cô.

Tư Mộ lái xe Ngôn Mặc Bạch không thuận tay cho lắm hơn nữa đã một năm cô không lái xe, mặc dù kỹ thuật vẫn còn nhưng không tốt lắm. Nhưng bởi vì trong lòng tức giận nên tạo thành dừng khí, Tư Mộ to gan vượt đèn đỏ, chờ đến lúc Tiểu Trang cùng Tiểu Cửu đuổi tới nhìn thấy tình trạng chiếc xe kia cũng âm thầm lau mồ hôi. Nhất trí cho rằng, chị dâu đang liều mạng!

Ngôn Mặc Bạch thông qua định vị GPS có thể thấy tốc độ di chuyển của mục tiêu, sau khi tính toán tốc độ của Tư Mộ bàn tay đang nắm điện thoại của Ngôn Mặc Bạch vang lên cọt két.

Phí Tư Mộ, em lại dám đua xe?

Đợi lát nữa sẽ đánh cho cô một trận, Ngôn Mặc Bạch cầm chìa khóa đi xuống lầu.

Theo như định vị hiển thị thì cô đang đến gần đây, Ngôn Mặc Bạch ngu sao mà không biết cô đến tìm anh, vì vậy tính toán dứt khoát đi xuống lầu đưa cô lên đây.

Chỉ là Ngôn Mặc Bạch vừa mới xuống lầu thì Tư Mộ cũng vừa tới nơi.

Ngôn Mặc Bạch tối sầm mặt đi về phía chiếc xe, tức giận chuẩn bị dạy dỗ cô. Nhưng anh còn chưa đến gần cửa xe đã bị mở ra một cách thô bạo, Tư Mộ chui ra từ trong xe, khuôn mặt còn tối hơn anh.

Hung hăng đóng cửa xe, Tư Mộ nhìn chằm chằm người đàn ông đứng trước mặt.

Lúc chạy trên đường, mấy chiếc xe kia vẫn luôn đi theo cô, cô còn nhìn thấy Tiểu Trang cùng Tiểu Cửu, cô lập tức nghĩ ngay tới bà Ngô gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch. Chỉ là bà Ngô không biết chuyện gì xảy ra, cũng nói cô lái xe ra ngoài, bây giờ Ngôn Mặc Bạch tức giận có lẽ vì cô tăng tốc độ mà thôi.

Tư Mộ không quan tâm tại sao anh tức giận, nếu so với anh thì mặt cô càng tối hơn.

Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy cô ra khỏi xe đứng trước mặt anh, thái độ tức giận dần chuyển thành kinh ngạc cùng nghi ngờ.

Cô đang tức giận sao?

Cô tức giận gì chứ?

Nhìn thấy vệt nước mắt đã khô trên mặt cô Ngôn Mặc Bạch liền nghĩ đến chuyện kia..... Ý định muốn dạy dỗ cô đã tiêu tan, lúc này chỉ có đau lòng cùng lo lắng.

“Vợ à, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hai người đối diện nhìn nhau trong chốc lát, Tư Mộ cắn môi nhìn chằm chằm anh, Ngôn Mặc Bạch từ trước đến giờ luôn lạnh lùng lại mở miệng nói chuyện.

Đưa tay gạt tóc trên trán cô, đôi mắt nhìn thấy quần áo cô mặc trên người thì càng sùng sốt hơn.

Cô không thay quần áo, mặc quần áo ở nhà đến đây!

“Ngôn Mặc Bạch, em hỏi anh một vấn đề!” Tư Mộ nghiêng đầu tránh bàn tay của anh.

Bàn tay Ngôn Mặc Bạch cứng đờ giữa không trung, sắc mặt liền biến đổi, đôi mắt trở nên thâm thúy, mắt nhìn mắt không chớp khiến Tư Mộ cảm thấy không thờ nổi.

“Em nói đi.” Giọng nói Ngôn Mặc Bạch bỗng trầm xuống.

Cô lại dám tránh anh?

Tư Mộ nhắm mắt điều chỉnh hô hấp của mình nói “Lên xe rồi nói!”

Dù sao đây cũng là ký túc xá của tập đoàn quốc tế YT, có rất nhiều người qua lại, nếu để cho nhân viên nhìn thấy bọn họ cãi nhau sẽ có ảnh hưởng không tốt. Hơn nữa đằng sau còn có thuộc hạ của anh!

Ngôn Mặc Bạch nhìn chiếc xe sau lưng anh sau đó bước tới, vẫn không quên đưa tay nắm tay cô kéo đi vào.

Sau khi hai người ngồi vào ghế của mình, Ngôn Mặc Bạch nhíu mày chờ cô mở miệng, anh muốn nghe xem rốt cuộc là chuyện gì, cô lại không nghe điện thoại của anh, tới đây làm bộ mặt như vậy cho anh nhìn! Lại còn dám liều mạng đua xe? Xem ra thật sự anh quá cưng chiều cô, cưng chiều đến nỗi càng ngày cô càng không xem anh ra gì.

Trong xe chỉ có tiếng hít thở đều đều, không khí càng thêm đè nén.

Vốn dĩ trước khi tới cô vẫn còn khí thế bùng bùng, sau khi cảm nhận được khí thế hùng hậu của anh thì khí thế liền yếu đi, giống như từ một người lớn biến thành một đứa con nít.....Mức chênh lệch giống như một dòng sông với mặt biển.

Tư Mộ nắm chặt tay, lòng bàn tay chảy mồ hôi. Cô dùng một chút hỏi: “Ngôn Mặc Bạch, có phải lúc trước anh từng mất trí nhớ không?”

Ngôn Mặc Bạch gạt đầu, khẽ ừ một tiếng, khích lệ cô nói tiếp. Mặc dù anh kinh ngạc khi nghe cô nhắc đến chuyện này nhưng anh càng muốn biết rốt cuộc cô muốn nói gì.

“Nếu như.....nếu như lúc trước anh từng yêu một người phụ nữ?” Tư Mộ không biết làm sao để diễn đạt nỗi lòng, trong đầu bấn loạn.

Ban đầu cô tức giận lái xe đến đây, sau khi nhìn thấy anh những hiểu lầm cùng những lời chất vấn liền biến mất.

Chỉ là đây là vấn đề phát sinh mà bọn họ đều không biết, chỉ cần một ngày anh chưa phục hồi trí nhớ, cô vĩnh viễn đều có thể hiểu lầm. Lo lắng anh đột nhiên nhớ tới vẫn còn một người yêu anh sâu đậm, bọn họ hứa sẽ chờ đợi, hứa biển cạn đá mòn.....Sau đó anh sẽ vứt bỏ cô tìm người mà anh thiếu chút nữa đã để mất.

Đây đại khái là sự thiếu tự tin của một người trong tình yêu, cảm giác thiếu an toàn!

Ngôn Mặc Bạch nghe thấy là chuyện ngày xưa của mình, trên mặt đã biểu hiện sự tức giận. Sao cô lại vẫn giữ mãi vấn đề này không tha? Chẳng lẽ biểu hiện của anh vẫn chưa đủ để cô tin tưởng anh yêu cô sao?

“Vậy thì sao?” Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng liếc nhìn cô.

Vấn đề này lúc trước anh đã từng xác minh, đáp án vẫn giống như vậy.

Xem như lúc trước anh từng có người yêu nhưng người mà anh yêu vẫn cứ là cô.

Tư Mộ dùng một chút, lấy điện thoại di động ra, nhấn mở tin nhắn kia, đưa cho Ngôn Mặc Bạch.

Cô từng nghĩ qua, nếu tấm hình này là Dư Hinh gửi cho cô, vậy thì người trong hình nhất định không phải Dư Hinh. Có thể là người mà Dư Hinh quen biết. Nếu không thì sao cô ta cứ dây dưa với cô? Rõ ràng mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình nhưng lại vẫn cứ bám riết không tha.

Nhưng lại nghĩ đến Dư Hinh cùng Ngôn Mặc Bạch đã từng gặp mặt, giống như lần đó trong tiệm quần áo, mặc dù Ngôn Mặc Bạch mất trí nhớ nhưng biểu hiện của Dư Hinh không phải rất bình tĩnh sao? Hoàn toàn không thấy một tí gì gọi là người yêu cũ.

Cho nên Tư Mộ loại bỏ tình huống là Dư Hinh. Hơn nữa nếu như là Dư Hinh, tại sao cô ta không sớm xuất hiện trước mặt Ngôn Mặc Bạch, lấy thân phận bạn gái cũ ở chung một chỗ? Hơn nữa, xem như Ngôn Mặc Bạch mất trí nhớ, không thể nào ngay cả Tiểu Trang cùng Tiểu Cửu cũng mất trí nhớ? Không thể nào không quan tâm tới chuyện ông chủ mình cùng người yêu cũ bị tách rời.

Ngôn Mặc Bạch liếc mắt nhìn hình, sau đó bình tĩnh mở số điện thoại xem. Ngược lại anh muốn biết là ai không an phận, chán sống rồi có phải không?

Ngôn Mặc Bạch lấy điện thoại ra bấm số, trầm giọng báo một dãy số nói: “Đi điều tra một chút người này là ai, sau đó giết chết.”

Mặc kệ là ai, dám thù dật chuyện như vậy đều đáng chết!

Ngôn Mặc Bạch cũng không phủ định người trong hình là anh. Chỉ cần liếc mắt liền thấy được bối cảnh là ở Mỹ, hơn nữa còn là mấy năm trước, nhưng mà về chuyện người trong hình, anh không có một chút ấn tượng nào, đại khái là thời điểm mất trí nhớ!

Ngôn Mặc Bạch nắm điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn về phía cô hỏi: “Chỉ vì tấm hình này cho nên em không thay quần áo, lái xe lại nhanh như vậy, liên tiếp vượt qua mấy đèn đỏ, thiếu chút nữa đụng vào hàng rào bảo vệ, sau đó anh gọi bao nhiêu cuộc điện thoại em cũng không nghe? Hả?”

Lúc nói những lời này thật ra thì giọng cũng không lớn lắm nhưng Tư Mộ nghe thấy lại cảm thấy lạnh trong lòng, Tư Mộ cảm thấy bão tố sắp tới.

Cô biết chuyện ngày hôm nay là cô cố tình gây sự, cũng biết bản thân sai. Cho nên tự biết đuối lý.

Tình yêu khó chịu nhất chính là lỗi lầm. Nếu như không có tin tưởng thì tình yêu có thể dễ dàng tàn lụi.

Chỉ là những lời nói của Ngôn Mặc Bạch lại khiến những phần nộ trong lòng Tư Mộ trở dậy.

Tư Mộ ngửa mặt hướng về phía cô quát: “Tấm hình này còn chưa đủ làm cho em tức sao? Ngôn Mặc Bạch, có phải anh muốn bị bắt ức lén lút mới cảm thấy chuyện trở nên nghiêm trọng.....”

Còn chưa nói hết, cảm Tư Mộ đã bị bàn tay Ngôn Mặc Bạch nắm chặt, cúi đầu hôn lên môi cô, môi anh cũng lạnh lẽo như khuôn mặt anh. Anh hung hăng cắn cô, sau đó nhìn cô cảnh cáo: “Sau này bất kể em giận thế nào đều không thể không nghe điện thoại của anh! Còn nữa, sau này em đừng mơ tưởng lái xe!”

Bùm... ..

Kết?

Tư Mộ bị anh cắn một cái đau đến cau mày, rồi kinh ngạc trợn to hai mắt.

Hình như trọng điểm của anh không giống với trọng điểm của cô.

“Em tức giận, em không muốn nghe điện thoại của anh, không được sao?” Tư Mộ quay đầu đi nhưng giọng nói vẫn quật cường.

“Em có thể tức nhưng không thể không nghe điện thoại của anh.” Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nói, sau đó suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu: “Cũng không thể nghe rồi không nói câu nào.”

Cô không biết lúc anh gọi điện thoại, đầu dây bên kia đều là giọng nói của phụ nữ báo không có người nghe máy khiến anh lo lắng thế nào. Còn có khi anh nhìn tốc độ trên điện thoại di động, anh càng lo lắng hơn. Tức giận như vậy cũng bởi vì anh lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện. Nhưng cô lại chỉ vì chuyện này mà xem mạng sống của bản thân không ra gì, cô không biết rằng hành động như vậy là thách thức trái tim anh.

“Tại sao?” Tư Mộ trợn mắt giận dữ nhìn anh, không thể tin nhìn anh cho nên ánh mắt không kiên định, hơi né tránh.

“Vì anh là chồng em! Phò Tư Mộ, em tốt nhất nên ngoan một chút!” Bàn tay nắm cầm cô của Ngôn Mặc Bạch càng tăng thêm sức lực: “Chẳng lẽ anh như vậy còn chưa đáng để em tin tưởng sao? Tại sao chỉ vì một tấm hình mà em lại tức giận như vậy?”

Tư Mộ bị đau hít thở sâu, nghiêng đầu cắn tay anh nhưng Ngôn Mặc Bạch hoàn toàn không cảm thấy đau, căn bản không có ý buông tay.

“Em ghen, được chưa!” Tư Mộ thấy anh bị mình cắn đến hằn vết răng rất sâu mà vẫn không buông tay, kết quả chỉ có thể bực mình mở miệng.

Thừa nhận sự thật bản thân ghen tị, hoặc là bản thân quá ích kỷ.

Cô đang ghen!

Cho dù chỉ là một tấm hình cô cũng nổi cơn điên. Cô bá đạo nghĩ muốn đoạt lấy anh, hiện tại, tương lai, còn có cả quá khứ.....

Ngôn Mặc Bạch nhìn chằm chằm cô, đôi mắt đen nhánh, đáy mắt thâm u. Đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười, ngón tay thon dài của anh cong lên, bàn tay đang nắm cầm cô đột nhiên vuốt ve, động tác cũng êm ái rất nhiều, càng mang thêm cảm giác trêu đùa.

“Có thể ghen nhưng không thể quá ghen.” Anh nở nụ cười sâu hơn.

“Anh cùng một người phụ nữ nằm trên giường hôn nhau, đương nhiên em sẽ ăn dấm chua!” Tư Mộ nhìn nụ cười mờ ám của anh, càng thêm giận dữ, không nghĩ gì cứ như vậy quát anh.

Bàn tay còn lại của Ngôn Mặc Bạch dầy đưa quanh eo cô, anh vừa cúi đầu hôn môi lạnh như băng của anh đã dán lên môi cô, nhẹ nhàng hà hơi, cười nói: “Anh không nhớ rõ có nằm trên giường ôm hôn người phụ nữ khác hay không nhưng mà anh lại muốn cùng em chơi trò chơi trên xe!”

Vừa dứt lời, bàn tay trên eo cô thuận tiện cởi quần áo cô.

Mà Tư Mộ bị dọa sợ tới mức sắc mặt thay đổi, vừa tức giận vừa xấu hổ, đánh anh “Ngôn Mặc Bạch, anh thật vô si!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 147: Chương 142

Chỗ này là trước cửa tòa nhà YT Quốc Tế, có rất nhiều viên chức công ty đi qua, phụ cận lại là đường phố buôn bán phồn hoa, Tư Mộ mới không muốn cùng anh ở đây làm càn.

Duỗi chân ra đá, giữ cánh tay anh, há miệng cắn, phản kháng hết sức có thể, nhưng dù cô mạnh mẽ cố gắng đến đâu thì vẫn là phụ nữ, dĩ nhiên sức lực không đủ để đánh lại Ngôn Mặc Bạch.

Mà tất cả động tác phản kháng của cô, đều bị anh khéo léo lợi dụng, rất có kĩ xảo biến sự phản kháng của cô thành chủ động triền miên.

Khi cô duỗi chân ra đá anh, Ngôn Mặc Bạch bắt được đầu gối cô, mượn việc đập tới của cô rồi điều chỉnh lực độ, liền đổi thành cô chủ động nâng chân lên quần lấy hông anh.

Sau đó Tư Mộ kịp phản ứng, xấu hổ lấy tay đẩy anh ra, rồi lại bị anh dùng sức biến thành đôi tay cô vòng lên ôm cổ anh. Cô há miệng hướng tới phía cổ anh muốn cắn một cái cho hả giận, thế nhưng anh đột nhiên nghiêng đầu, mà cái miệng đang mở to của cô cũng chạm đúng ngay miệng anh, đôi môi lạnh như băng kết hợp với đầu lưỡi linh xảo của anh công thành chiếm đất, cường thế đánh vỡ tất cả công kích của cô, thậm chí phá tan phòng bị của cô, hung hăng đoạt lấy.

Tư Mộ chết đuối ở trong đó.....

Khi Ngôn Mặc Bạch đưa tay ra xé quần áo cô, da thịt nóng bỏng được giải phóng, lúc tiếp xúc với hơi lạnh không khí, trong nháy mắt đầu óc Tư Mộ trở nên tỉnh táo, hai tay vô lực đẩy anh ra: “Ngôn Mặc Bạch, không thể.....”

Xe chán cái gì, lại muốn chơi sao? Một năm trước tại bãi đậu xe ở Thu Ý, bị mấy chục thủ hạ của anh nhìn thấy.....

Nghĩ tới việc vừa rồi có mấy chiếc xe đi sau cô, bây giờ sẽ bị bọn họ nhìn thấy sao?

Trên mặt nóng đỏ giống như con cua nấu chín, Tư Mộ cắn môi trừng anh.

Ngôn Mặc Bạch đã sớm không thể khống chế mà thở gấp lên, từ sau khi cô mang thai, anh vẫn không có được tận tính đâu!

Bây giờ rất không dễ dàng mới sinh đứa bé ra, hết tháng ở cữ, làm sao anh có thể buông tha cho cô được? Mỗi tế bào trên người đều đang kêu gào làm cho anh hung hăng xâm chiếm, đã một năm không được tùy ý hoan ái rồi, hiện tại có cơ hội như vậy, cảm giác vui mừng kích động tới nỗi tay chân có chút không thể dừng lại được rồi!

Một tay Ngôn Mặc Bạch du ngoạn trên người cô, một cái tay khác lại nắm lấy gương mặt cô, cúi đầu khế cắn khước miệng của cô, sau đó dán trên bờ môi cô, phun ra hơi thở nập mờ, nói: “Làm sao không thể? Chẳng lẽ em không muốn sao?”

Nghe nói trong hoàn cảnh như vậy, càng kích thích, càng có thể trải nghiệm niềm vui thích cao nhất.

Anh cũng đã vận sức chờ phát động rồi, làm sao có thể cho phép cô lâm trận bỏ chạy?

Kỳ thật thì Tư Mộ làm sao lại không phải cực kì mong đợi? Một mảng ẩm ướt kia cũng đã vẩy tay về phía anh, nhưng trong lòng của cô vẫn còn đang rối rắm về sự kiện vừa mới xảy ra kia.

Anh đã biểu đạt được rõ ràng đầy đủ rồi, thậm chí còn để cho người khác mang Dur Hinh đi xử lí, cô còn rối rắm về điều gì nữa? Nhưng mà cảm xúc kì quái vẫn còn đọng lại trong lòng cô.

Tư Mộ bấu môi, đôi môi đỏ thắm mê người vô cùng, nhẹ nhàng động mấy cái, ma sát trên cánh môi của anh, thấp giọng mềm mại mang theo vài phần vô tội ủy khuất cùng làm nũng: “Ông xã, vậy anh nói anh có yêu em hay không?”

Tư Mộ nói xong, cũng tự cảm thấy ghê tởm chính mình, nhưng mà bây giờ ái dục trong người, bao nhiêu lời nói buồn nôn, đều trở thành êm tai tuyệt vời.

Ngôn Mặc Bạch nâng khước môi, tà nhỉnh mà cười: “Anh thích làm cho em xem.”

Nói xong bàn tay đang giữ lấy móng cô nâng cao lên động một cái, chuẩn xác, thật sâu giữ lấy.

Tiểu Trang và Tiểu Cửu cùng vài người anh em ở trong mấy chiếc xe bên cạnh nhủu mảy chú ý tới chiếc xe sang trọng đang dừng cách đây năm thước.

Tư thế lái xe vừa rồi của chị dâu quả thật quá dữ dội khiến cho bọn họ phải giật mình, mà khi xuống xe trông cô vô cùng tức giận càng làm cho bọn họ ngạc nhiên hơn.

Chị dâu ở trước mặt Boss luôn luôn nhu thuận ngoan ngoãn, cho dù có tính khí nhỏ nhỏ, bất quá cũng chỉ là phụ nữ làm nũng, khi nào thì nổi giận giống như vậy?

Mà sau khi nổi giận còn đem Boss kéo vào trong xe, Boss có thể bị hòa thiêu khó gặp này làm cho bị thương hay không?

Sau khi Tiểu Cửu thấy Ngón Mặc Bạch lên xe, lập tức bật bluetooth trao đổi với Tiểu Trang: “Trang ca Trang ca, hiện tại là tình huống gì? Hình như chị dâu rất tức giận, hậu quả giống như rất nghiêm trọng! Chị ấy kéo Boss lên xe, làm thế nào làm thế nào?”

Thân là trợ thủ đắc lực của Boss, không chỉ là trợ thủ về mặt sự nghiệp, mà còn bảo vệ an toàn của anh, mà bây giờ tình hình của Boss không lạc quan, bọn họ có cần qua đó giúp một tay hay không?

Tiểu Trang nghe giọng nói truyền ra từ bluetooth, ánh mắt nhìn ra chiếc xe cách đây năm thước, mảy nhủu lại.

Chị dâu hôm nay quả thật khác hẳn với ngày thường, anh cũng lo lắng đại ca ở trong xe có bị thương tổn gì hay không? Nhưng mà, hiện tại vợ chồng son người ta đóng cửa xe ở trong đó, việc này trước kia cũng đã xảy ra, lỡ như nếu bọn họ xông tới phá hư chuyện tốt của Boss – như vậy bọn họ còn không bị chém à?

Tiểu Trang xoa trán, cân nhắc trong giây lát, có chút đau đầu nói: “Trước tiên quan sát đã!”

Nhưng quan sát chưa tới năm phút, đã nhìn thấy xe bắt đầu chấn động, mà tần số chấn động có tiết tấu theo nhịp.....

Tiểu Trang tròn to hai mắt, bên tai lại truyền đến giọng nói của Tiểu Cửu: “Trang ca Trang ca, anh xem điệu bộ như thế, không phải là đánh nhau chứ? Làm thế nào bây giờ? Chúng ta có cần đi cứu Boss hay không?”

Tiểu Trang đỏ mồ hôi vỗ trán, thăm mắng tên nhóc Tiểu Cửu này ngu ngốc, khó trách đến bây giờ vẫn không có được ăn thịt.

“Nếu không, cậu qua xem thử đi.” Khóe miệng Tiểu Trang nhếch lên.

“Ách....nếu như là đánh nhau thật, một mình em cũng không can được!” Tiểu Cửu dừng một chút, có hơi khó xử nói.

“Cậu yên tâm, chỉ cần kéo chị dâu ra thôi.” Boss không thể nào động thủ với vợ của mình được, chị dâu nhỏ bé như vậy còn không cần tới một ngón tay của Boss đã giữ được.

“Nhưng....” Tiểu Cửu nhìn tiếng động của chiếc xe kia càng lúc càng lớn, cảm thấy điều cần thiết bây giờ là phải đi cứu đại ca, nhưng tiểu tử Tiểu Trang này cũng quá không có suy nghĩ, anh ta làm sao có thể để cho một mình cậu đi qua đó được chứ?

Tiểu Cửu thờ dài, nghĩ “Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, trên dưới mặt đất chỉ có mình trung thành với Boss nhất” lý tưởng hào hùng, mở cửa xe, nhắc chân đi tới chỗ chiếc xe đang chấn động có tiết tấu ở đằng xa kia.

Tiểu Trang vừa thấy sợ hết hồn, lập tức nhảy xuống xe đi tới, hai ba bước tiến lên kéo Tiểu Cửu đang chuẩn bị mở cửa xe lại, một tay còn che miệng cậu ta, trực tiếp kéo Tiểu Cửu lên chiếc xe kia, hung hăng nắm lấy lỗ tai Tiểu Cửu, chỉ tiếc rên sát không thành thép nói: “Cậu không có não sao? Thật đúng là dám đi qua đó?”

Ai nói Tiểu Cửu là mỹ thiếu niên phúc hắc? Rõ ràng là một tên thuần lương đến ngu ngốc.

Tiểu Trang cắn răng nhìn cậu, thật sự là bị cậu ta làm cho tức chết rồi?

Tiểu Cửu ngược mắt giả bộ ngu ngốc, đáy mắt lộ ra một tia ý cười gian xảo, bị Tiểu Trang thấy được. Lúc này cậu mới ha ha cười bật lên tiếng.

Tiểu Trang biết mình bị cậu ta đùa giỡn, vì vậy càng ra sức nhéo lỗ tai của cậu ta, một tay còn đánh vào bụng cậu ta một trận, làm cho Tiểu Cửu gào khóc, cầu xin tha thứ. Các anh em ngồi ở phía trước đều cười to lên. Chiếc xe này của bọn họ còn chấn động hơn bên kia.

“Trang ca Trang ca, em sai rồi em sai rồi....” Tiểu Cửu đẩy tay tiểu Trang ra, xoa xoa lỗ tai mình cầu xin tha thứ.

Tiểu Trang đánh xong mấy cái cũng đã hết giận, lèn hừ hừ hỏi: “Tiểu tử này, cậu đã biết là tôi sẽ đi xuống căn cậu?”

Tiểu Cửu cười hắc hắc: “Trang ca, hôm nay anh không nên đi căn em”

“Cậu—” Tiểu Trang tức giận tới nỗi nắm tay siết lại vang lên rắc rắc, chuẩn bị đánh cậu ta: “Cậu biết rõ đại ca bọn họ đang làm cái gì, mà vẫn còn bước tới, nếu cậu thật sự đi mở cửa xe, không bị đại ca rút da mới là lạ.”

“Ai nói em đi mở cửa xe? Em chỉ tính đi gõ cửa xe mà thôi.” Tiểu Cửu vô tội mở tay ra, nói: “Em là đi đưa đồ bảo hộ cho đại ca. Trên người đại ca chắc chắn không có, trên xe cũng không, nếu không cẩn thận trúng thương thì thế nào? Đại ca khó khăn lắm mới được giải phóng, em là vì anh ấy mà suy nghĩ.”

Cái đoạn thời gian khi chị dâu mang thai, đại ca nhất định là chưa thỏa mãn dục vọng, đại ca bắt đầu, bọn họ nhất định trở thành đối tượng cho đại ca xả giận rồi! Vốn nghĩ thay đại ca, cũng là vì chính bọn cậu, vẫn nên để cho đại ca bọn họ làm các biện pháp an toàn thì tốt hơn.

Tiểu Trang bật cười, nhíu mày nhìn về phía tiểu Cửu, không khỏi giơ ngón tay cái lên.

“Được rồi, là anh trách nhầm cậu.” Tiểu Trang đem đồ nhét vào trong tay Tiểu Cửu, còn đem tay cậu nắm lại, làm cho cậu nắm chặt đồ trong tay, sau đó chuẩn bị đẩy cậu xuống xe, nói: “Cậu trước qua đó đưa đồ đi.”

Tiểu Cửu đuổi thẳng chân ra chặn lại cửa xe, sống chết không chịu: “Em ngốc sao? Nói không chừng, bây giờ đại ca đang chơi đùa vô cùng high rồi, em đi sang, đại ca đang vào được nửa chừng, không đánh chết em mới là lạ! Em không đi, muốn đi thì anh tự đi!”

“Cậu không thử qua, làm sao biết tư vị bị cắt ngang?” Tiểu Trang liếc mắt nhìn cậu.

Tiểu Cửu hả hê nhíu mày, khinh bỉ nhìn Tiểu Trang một cái, ý kia là “Lão tử đã sớm thử qua, chỉ có anh là vẫn ngốc còn chưa được ăn thịt.”

Tiểu Trang sùng sốt một chút, ảo não vuốt mặt, hình như tiểu tử này càng ngày càng muốn ăn đòn rồi. Vụng trộm ăn thịt không nói, còn dám cười nhạo anh.

Nắm tay lại thành quyền liền bắt đầu đánh Tiểu Cửu!

Trong chiếc xe sang trọng bánh bao dừng cách đó năm thước, vừa mới xảy ra một trận chiến đấu kịch liệt, không gian xa hoa lãng phí thu hẹp tràn ngập dư vị hoan ái, còn có tiếng thở dốc thô ráp của hai người.....

Tư Mộ vô lực đẩy cái người trên người mình ra, ánh mắt mê mang dần dần trở nên rõ ràng hơn, mắt nhìn thấy chiếc xe cách đó không xa chấn động rất lớn, cô vỗ vỗ Ngón Mắc Bạch, nói: “Bên kia là xe nhỏ của bọn họ sao? Làm sao lại có động tĩnh lớn như vậy?”

Sẽ không giống như bọn họ chơi xe chẵn chứ?

Nhưng trước đó cô không thấy trên xe có phụ nữ nha?

Không lẽ.....

Đã lâu Ngón Mắc Bạch không có được thỏa mãn như vậy, lúc này còn đang chìm trong tư vị tuyệt vời vừa rồi, nghe thấy câu hỏi của cô, lười biếng nói: “Thu hồi những thứ gì đó trong đầu em đi, về sau không được xem mấy loại tiểu thuyết và video không tốt nữa.”

Tư Mộ đỏ mặt le lưỡi một cái, quả thật nghĩ đến đam mê n p khẩu vị nặng.

Sau khi giúp cô sửa sang trên người, Ngón Mắc Bạch mặc quần áo ở một bên hỏi: “Anh còn có một cuộc họp, em đi lên trên với anh, chờ một lát tan làm rồi chúng ta cùng nhau trở về.”

Vừa mới ở lại một phòng cao tầng liền xuống dưới đây, bây giờ còn rất nhiều chuyện phải làm, không thể chậm trễ nữa.

Tư Mộ vội vàng lắc đầu: “Em không đi lên, em muốn về nhà.”

Lúc đó cô cũng cực kì tức giận, đem bảo bảo ném cho Ngô mục liên ra đây, không biết Ngô mục bẻ bảo bảo có khóc hay không. Hơn nữa bộ dạng cô bây giờ còn có thể cùng anh tới công ty sao? Còn đang mặc quần áo ở nhà liền ra đây, lại bị anh biến thành xóc xếch không chịu nổi, một chút hình tượng cũng không có, không bị cười nhạo mới là lạ!

“Không phải có Ngô mục trông đứa bé rồi sao? Em cũng đã ra đây rồi, tới công ty với anh, sau khi hết giờ làm chúng ta cùng nhau về.” Sau khi Ngón Mắc Bạch mặc quần áo tử tế, đưa tay vuốt ve mặt của cô, giọng nói động tác đều rất dịu dàng mà dụ dỗ cô.

Kể từ khi sinh con tới nay, mỗi ngày cô đều mang theo đứa bé, đem phần lớn tinh lực đặt ở trên người đứa bé, đối với anh càng ít quan tâm, anh vô cùng khó chịu. Hôm nay nghe thấy cô nói mình ghen, trên mặt anh tuy lạnh lùng, nhưng thật ra trong lòng rất vui sướng. Khó khăn lắm hai người mới có cơ hội ở riêng, Ngón Mắc Bạch làm sao có thể không tranh thủ được?

Tư Mộ nhíu mày nắm quần áo trên người mình: “Anh xem cả người em thế này, làm sao đi gặp người được?”

Sợ rằng mặc như vậy, cả xe cô cũng không muốn xuống.

Ngón Mắc Bạch cúi đầu hôn một cái lên trán cô, nói: “Cứ để anh lo.”

Nói xong liền gọi điện, chắc là thư kí, nói kích thích, để cho cô ấy đi mua một bộ đồ.

Khi thư kí nhận được điện thoại, trong nháy mắt kinh ngạc, Ngón thiếu lại kêu cô mua quần áo phụ nữ? Thiếu phu nhân vừa mới sinh con, ngài ấy liền ở

bên ngoài ăn vụng?

Mặc dù nhìn giống như loại cậu ấm có tiền có năng lực lại đẹp trai hoa tâm bình thường khác, nhưng chính vì trước nghe nói Ngôn thiếu chung tình chỉ thích một mình thiếu phu nhân, cô mới có thể xem Ngôn thiếu như thần tượng mà sùng bái ái mộ, giờ phút này cô thể mà lại nghe được ngài ấy để cho cô mua quần áo phụ nữ, điều này làm cho cô có cảm giác thần tượng tan vỡ, trái tim bề tan tành đau lòng.

Này vòng ba nhỏ, vừa nghe liền đoán được trước ngực được chăm sóc.

Cô thư kí lại khinh bỉ Ngôn thiếu một lần, là bị ngực lớn hấp dẫn sao?

Nhưng mà nhờ vào sự chuyên nghiệp được rèn luyện hàng ngày nên rất nhanh cô liền bình tĩnh trở lại, mỉm cười lên tiếng trả lời. Mặc dù quyết định sau này không xem Ngôn thiếu là thần tượng nữa, nhưng mà chén cơm vẫn phải giữ.

Tòa nhà bên cạnh chính là khu phố buôn bán, cũng có rất nhiều thương hiệu quốc tế nổi tiếng, thư kí đi mua quần áo rất nhanh đã trở lại.

Mới vừa đi tới dưới lầu công ty, đã bị Ngôn Mặc Bạch gọi lại. Thư kí sững sốt một chút, từ lúc mở cửa xe, nhìn thấy người bên trong, hình như là — thiếu phu nhân?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Chương 142.2

Thư kí ngần ngại, sau đó chạy tới, cầm túi đồ trên tay đưa cho Ngôn Mặc Bạch.

Hắc, thì ra Ngôn thiếu mua đồ cho thiếu phu nhân! Cô đã nói rồi, Ngôn thiếu giống như nam chủ trong ngôn tình vậy, thiếu gia tàn khốc lạnh lùng lại có tiền, khẳng định là thâm tình chỉ yêu duy nhất một người. Tất cả phụ nữ khác trong mắt anh ta chỉ là vật hy sinh.

Thư kí chạy chậm qua đưa đồ, còn ngọt ngào mỉm cười chào hỏi Tư Mộ: “Thiếu phu nhân khỏe!”

Quần áo trên người Tư Mộ cực kì xốc xếch, lúc này bị thư kí thấy được đã rất xấu hổ, còn được chào hỏi, càng làm cho cô nghĩ muốn đào cái hầm dưới gầm xe mà chui vào.

Có phải rất mất mặt không?

Tư Mộ nở ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, gật đầu nói: “Chào cô!”

Ngôn Mặc Bạch đưa quần áo vào trong xe cho Tư Mộ, lại quay sang nói thư kí: “Cô đi một chuyến nữa, mua một ít đồ ăn vặt.”

“Vâng, ngài muốn mua cái gì?” Cô thư kí cảm thấy Ngôn thiếu như vậy thật là có cảm tình, rất vui vì sự nghiệp cung chiều vợ của anh mà góp một phần lực!

Ngôn Mặc Bạch ngày thường cực kì đau đầu khi Tư Mộ đòi ăn những đồ ăn vặt gì đó, nhưng mà anh cũng biết vợ mình rất thích ăn, nếu muốn giữ cô ở lại đây, đoán chừng không có cái gì ăn thì cô sẽ không ở lại lâu được.

“Vây phụ nữ các cô bình thường thích ăn cái gì, cô biết chứ?” Ngôn Mặc Bạch nhàn nhạt nói.

“Trà sữa? Cỗ vịt tẩm gia vị? Quả hồ trăn? Hạt dẻ rang đường?... ..?” Thư kí nuốt nước miếng một cái, cẩn thận hỏi.

Thân là một người ăn hàng cô liền thích những thứ này, nhưng mà thiếu phu nhân là thiên kim nhà có tiền, nên có lẽ sẽ không thích những thứ này đi?

Tư Mộ ở bên trong nghe lời nói của cô thư kí, ánh mắt sáng lên hưng phấn, vội vàng đưa cái đầu ra, gật đầu nói: “Được được được, những thứ cô vừa nói tất cả tôi đều thích, còn có cái gì ngon cô xem rồi mua, mua nhiều một chút, thư kí các cô đều có phần! Ngôn thiếu mời khách!”

Ngôn Mặc Bạch đen mặt lại, cô chưa kịp nói xong, Ngôn Mặc Bạch liền quay đầu lại trừng cô: “Không được ăn cay!”

Tư Mộ là không cay không vui, hơn một tháng ở cử cấm ăn cay, cô đã sớm thèm ăn không chịu nổi, bây giờ nghe thư kí kể những món ăn ngon này, cô làm sao có thể nhịn được nữa?

“Em, bây giờ em có thể ăn được rồi!” Tư Mộ ngẩng đầu nghiêm mặt kiên định nói, sau đó giọng nói càng ngày càng yếu đi, lại bồi thêm một câu: “Chỉ cần không cay là được.....”

“Vậy thì tôi mua món ít cay là được!” Thư kí vội vàng nói tiếp.

Ngôn thiếu mời khách?

Tất cả thư kí đều có phần?

Ha ha, thật sự là quá tốt! Giờ làm việc cũng có thể quang minh chính đại ăn vặt.

Về mặt kia của Tư Mộ như muốn nói “Anh không để cho em ăn thì em sẽ về nhà ngay lập tức”, Ngôn Mặc Bạch bắt đầu đi, vung tay lên, đồng ý.

Cái khu phố buôn bán kia cũng là sản nghiệp của YT Quốc Tế, chỉ cần một cú điện thoại tới đó, quần áo được chuẩn bị sẵn, cô chỉ cần qua lấy. Nhưng những thứ ăn vặt này thì có hơi phiền toái, dù sao nhiều đồ như vậy, cô có công phụ gọi điện chỉ bằng tự đi qua đó một chuyến còn nhanh hơn, dù sao bây giờ cô cũng đang ở dưới lầu.

Cô thư kí cảm hơn mười tờ một trăm đồng mà Ngôn Mặc Bạch đưa cho, hưng phấn quay người liền chạy đi.

Sau khi Tư Mộ thay quần áo xong, thì bị Ngôn Mặc Bạch kéo lên công ty.

Trong phòng làm việc, Tư Mộ gọi điện thoại về nhà, tình trạng lúc đó của cô, đoán chừng Ngô mụ cũng bị cô hù sợ.

Khi Tư Mộ gọi điện thoại về nhà, Ngôn Diệu Thiên cũng đã về tới, sau khi biết được Tư Mộ phải tới công ty tìm Ngôn Mặc Bạch, Ngôn Diệu Thiên ngược lại cười ha ha nói để cho cô ở đó chơi đến tối, sau đó hai người đi ăn tối dưới ánh nến rồi trở về cũng không thành vấn đề. Dù sao sau khi Tư Mộ sinh đứa bé, vẫn ở nhà trông con, cũng phải để cho vợ chồng son bọn họ có thể giới hai người.

Tư Mộ vừa nghe bên kia điện thoại là giọng nói của Ngôn Diệu Thiên, cô có hơi lúng túng, là con dâu, mặc kệ xảy ra chuyện gì, lúc đó cô đem con ném cho bảo mẫu trông, rồi chạy ra ngoài, đã không phải là vợ hiền, còn là một người mẹ thiếu trách nhiệm.

Cho nên Tư Mộ lúc đó có chút khẩn trương lo lắng Ngôn Diệu Thiên sẽ trách tội cô, dù sao Ngôn Diệu Thiên thương cháu trai như vậy.

Nhưng Ngôn Diệu Thiên không chỉ không trách cứ cô nửa câu, lại còn cười ha ha để cho cô ở ngoài ăn uống chơi đùa thoải thích, không cần lo lắng đứa bé, đứa bé có ông và Ngô mụ chăm sóc.

Tư Mộ vừa tự trách vừa cảm động.

Thư kí mua về một đồng lớn đồ ăn vặt, làm một mảnh âm thanh sung sướng, chọc cho những người ở phòng khác đều cảm thấy thèm.

Tư Mộ và những người trong phòng thư kí vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, có vài người là vừa ra trường được mấy năm, tính tình hoạt bát vui tươi, cùng trò chuyện với Tư Mộ, từ tiểu thuyết trên mạng tới minh tinh điện ảnh, rồi đến những bộ phim hot gần đây, luôn là những đề tài có thể kéo mọi người cùng hưởng ứng, sau lại phát hiện mọi người rất hợp nhau.

Tư Mộ nhìn bộ họ một đám người trẻ tuổi xinh đẹp khí chất, tinh thần làm việc luôn trong trạng thái sẵn sàng, hăm mộ nói: “Đi làm thật tốt, tôi cũng muốn đi làm rồi!”

Những người có sở thích hợp nhau luôn trở nên thân thiết rất nhanh, cũng không cần bận tâm thân phận cái gì nữa, hoàn toàn trở nên giống như bạn bè nói chuyện với nhau.

Thư kí mới vừa mới đi mua quần áo giúp Tư Mộ gọi là tiểu Khả lúc này đang gặm cỏ vịt, nói: “Vậy thì cứ đi làm thôi! Bây giờ Ngôn thiếu đi làm ở công ty, chị cũng tới đây đi, như vậy thật tốt, như hình với bóng. Hơn nữa không phải trong tiểu thuyết thường viết, thư kí và tổng giám đốc là dễ dàng xảy ra gian tình nhất.”

Ngôn Mặc Bạch ở trong công ty tạm thời làm thay vị trí của chủ tịch, nhưng mà trước đây chủ tịch và tổng giám đốc YT Quốc Tế đều là cùng một người, cái gọi là người nhiều tài thì vất vả nhiều là vậy. Nếu như Ngôn Diệu Thiên chưa khỏi bệnh, đoán chừng cũng sẽ không thể đi làm giống như trước kia, như vậy Ngôn Mặc Bạch tiếp nhận công ty mà nói, cũng là chủ tịch kiêm tổng giám đốc.

Tư Mộ nghe lời nói của thư kí tiểu Khả, đáy mắt mang theo tia giảo hoạt nhìn lướt qua mấy người thư kí, nói: “Khai mau, có phải các người muốn quyền rũ Ngôn thiếu không?”

Mấy vị thư kí lập tức quay qua chọc cô: “Chúng em mới không có! Chúng em chỉ YY ở trong lòng thôi, mới sẽ không đi quyền rũ anh ấy. Anh ấy là vị thần cao cao tại thượng không thể chạm tới, cũng chỉ có chị mới có thể nhúng chàm anh ấy.”

Tư Mộ bị cù ngã ra bàn, lập tức cầu xin tha thứ.

Trong lòng thầm nghĩ Ngôn Mặc Bạch là tên lừa gạt, bao nhiêu cô gái thuần khiết đều bị bề ngoài lạnh lùng lãnh khốc của anh lừa gạt, anh mà là đại thần cao cao tại thượng không thể nhúng chàm sao? Rõ ràng là sắc lang còn thêm lưu manh, vô lại mười phần.

Khi mọi người đang đùa giỡn, vừa lúc Ngôn Mặc Bạch kết thúc hội nghị cấp cao đi ra, vừa ra khỏi phòng họp, liền nghe thấy tiếng cười phát ra từ phòng thư kí.

Ngôn Mặc Bạch đầu đầu nhíu mày, ở đây còn giống đang đi làm sao?

“Mộ Mộ, vào đây với anh.” Khi Ngôn Mặc Bạch đi qua phòng thư kí, lạnh giọng kêu cô.

Nghe giọng nói này, bên trong vốn đang một mảnh vui sướng hiện tại lập tức ngừng lại im bất, từng người im lặng trở về chỗ ngồi của chính mình. Trong không khí mùi thơm của các món ăn vật hòa lẫn với nhau, xông thẳng vào chóp mũi của Ngôn Mặc Bạch, lòng mày anh nhíu lại sâu hơn.

Tay Tư Mộ đang mang bao tay vệ sinh, cầm một cái cốc vệt găm hăng say, nghe giọng nói của anh bất ngờ vang lên, thiếu chút nữa bị dọa hết hồn, đây còn là loại cay nhất, Tư Mộ trực tiếp bị nghẹn ho khụ khụ, mặt đỏ rần, nhìn thấy mặt của anh càng ngày càng đen lại, bị sợ tới nỗi vội vàng vứt bỏ cái cốc vệt trên tay, hút mạnh vài hớp trà sữa, mới miễn cưỡng áp chế vị cay nồng.

Tay Tư Mộ đặt trên ly trà sữa, trực tiếp coi bỏ cái bao tay vệ sinh, ngoan ngoãn đi về phía anh.

Không xong rồi, còn nói không được ăn cay, thế nào mà mới ăn một cái liền bị anh thấy được? Còn bị sặc nữa.....

Nhìn mặt anh càng ngày càng đen, Tư Mộ có chút chột dạ cười cười, nói: “Ông xã, anh hợp xong rồi sao?”

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ.

Tư Mộ đi tới bên cạnh anh, sau đó cười hi hi lấy lòng nói: “Ông xã anh có mệt không? Em giúp anh xoa bóp nhé?”

Ngôn Mặc Bạch tiếp tục hừ hừ, một tay ôm hông cô, nói với thư kí tiểu Khả phụ trách truyền đạt lời của chủ tịch: “Cô đi thông báo cho các phòng, tối nay tới Thu Ý ăn cơm, quán bar cũng đều được bao hết.”

Mới vừa rồi phòng thư kí nói cười không biết đã dẫn tới bao nhiêu dị nghị rồi, anh cũng không muốn để cho cấp dưới nói mình thiên vị. Đúng lúc vừa mới lấy được một hạng mục năm tỷ, coi như ăn mừng đi.

Tiểu Khả yên lặng làm theo, mà những vị thư kí còn lại cũng không có vẻ mặt nào khác, kỳ thật trong lòng mọi người đã sớm nhiệt huyết sôi trào hận không thể nhảy dựng lên hoan hô.

Thiếu phu nhân tới đây chính là việc tốt, trong giờ làm việc không chỉ được ăn vặt, mà có thể cười đùa tán gẫu, thỉnh thoảng còn có thể đi Thu Ý ăn cơm, thức ăn ở đó tuy đắt chết người nhưng lại ngon vô cùng, thật sự là quá tốt.

Nếu như thiếu phu nhân tới công ty đi làm, vậy thì càng tốt hơn, mỗi ngày đều trải qua như thế này chính là cuộc sống hạnh phúc.

Tư Mộ thấy được khoe miệng tiểu Khả nhếch lên, cô liền kéo lấy Ngôn Mặc Bạch, cực kỳ mong đợi nói: “Buổi tối đi Thu Ý ăn cơm? Vậy hai người chúng ta có đi hay không?”

Khoe miệng Ngôn Mặc Bạch giật giật, nhẹ nhàng nói một câu: “Xem biểu hiện của em đã.” Nói xong liền ôm cô đi vào phòng làm việc của chủ tịch.

Nhưng mà biểu hiện như thế nào, Tư Mộ cũng không phải là người đoán, mỗi lần Ngôn Mặc Bạch thể hiện về mặt này, chính là chuẩn bị động dục cầu hoan.

Tư Mộ sợ nhất là dục vọng của anh vĩnh viễn ăn không no, cẩn thận trong công ty truyền anh là hoang dâm vô độ.

Buổi tối tan làm, mọi người trong công ty đều chạy tới Thu Ý, cũng may là Ngôn Mặc Bạch đã gọi điện qua đó trước, nguyên liệu cần đi mua, còn phải an bày đầu bếp. Hơn một ngàn người đi ăn cơm, đủ khiến cho khách sạn phải bận rộn.

Tư Mộ cũng muốn cùng đi ăn cơm, nhưng nghĩ đến bảo bảo bị cô bỏ ở nhà nửa ngày, nếu như cô còn ham chơi mà nói, vậy thì quá thiếu trách nhiệm rồi. Ngôn Mặc Bạch cũng không thích ăn cơm cùng nhiều người như vậy, vì thế anh phân phó cho quản lí cấp cao để cho bọn họ tận hưởng chơi đùa, còn mình mang Tư Mộ về nhà ăn cơm.

Không biết Dư Hinh từ nơi nào tra được Thanh bang và Đường Môn là do người của Ngôn Mặc Bạch giết, cô ta thề nhất định phải thay anh trai trả thù. Người của Ngôn Mặc Bạch lợi hại như vậy, dĩ nhiên cô ta không phải là đối thủ của bọn họ, nhưng điểm yếu của anh là vợ, nên Dư Hinh liền nắm lấy điểm này. Nghĩ tới hẹn Phó Tư Mộ ra ngoài, cô ta đã thuê được nhiều người, đến lúc đó vừa thấy Tư Mộ, lập tức bắt trời lại.

Nhưng không ngờ Phó Tư Mộ lại cự tuyệt cô, không đồng ý ra ngoài. Nhưng mà cô ta tự tin chờ sau khi Tư Mộ thấy cái tin tức đó, nhất định sẽ đi ra ngoài, không phải đi chất vấn cô ta, mà là đi chất vấn Ngôn Mặc Bạch. Cô ta cho người ở trên đường chặn lại, tóm lại nhất định sẽ bắt trời được cô rồi.

Dư Hinh đoán được lúc đầu, lại xem nhẹ quá trình, vì vậy đã đoán sai kết quả.

Tư Mộ quả thật tức giận ra khỏi cửa, nhưng khi cô ta đang hã hê chờ tin tức tốt của người đứng chặn đường báo tới, lại nghe nói Phó Tư Mộ được bốn chiếc xe bảo vệ, bọn họ không thể nào xuống tay, hơn nữa chiếc xe kia lại chạy rất nhanh, không có cách nào đuổi theo kịp, cho là miễn cưỡng tới gần, cũng sẽ lo lắng tình trạng lái xe điên cuồng của cô bức cho điên.

Cho nên hành động thất bại!

Lúc Dư Hình đang oán hận chuẩn bị kế hoạch bắt cóc tiếp theo, cô ta lại không biết được tai nạn sắp ập tới.

Sau khi Lê Hòa nhận được điện thoại của Ngôn Mặc Bạch, lập tức hành động. Điện thoại theo dõi, định vị mục tiêu, chờ tới khi bọn họ tìm tới Dư Hình, tựa hồ cũng kinh ngạc. Tiệm nhân này sớm nên chết rồi, lần này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Nhưng mà làm cho Lê Hòa cảm thấy kì quái hơn, không phải Dư Hình ở cùng chỗ với Diệp Nham sao? Làm sao khi tới nơi này, chỉ nhìn thấy một mình cô ta, ngay cả đứa bé kia cũng không thấy. Hơn nữa với thực lực của Diệp Nham bây giờ, không có khả năng không thể an bài bảo vệ ở nhà, nhưng mà khi bọn họ tới đây một chút ngăn trở cũng không có, cả căn biệt thự, chỉ có một mình Dư Hình.

Khi Lê Hòa tóm được Dư Hình, trời cô ta tới bờ biển, dù sao nơi đó cũng vắng vẻ, chuẩn bị giết chết cô ta rồi đem đi làm mồi cho cá. Gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch hỏi anh có muốn tra hỏi gì không, nếu không thì cậu chuẩn bị động thủ luôn.

Ngôn Mặc Bạch suy nghĩ một chút, không cần.

Lê Hòa sáng khoái cúp máy, tay giờ súng lên bắn, Dư Hình trực tiếp bị ném xuống biển làm mồi cho cá.

Ngôn Mặc Bạch nhận được điện thoại vào đúng lúc anh mở hội nghị cấp cao, Lê Hòa hỏi anh có muốn tra hỏi cái gì không, thật ra thì anh cũng có hơi tò mò về nguồn gốc của tấm hình kia, nhưng cho dù biết rõ thì thế nào? Những thứ kia đều là một phần của trí nhớ bị mất, đừng nói hiện tại anh không nhớ nổi, cho dù là biết rõ đã từng xảy ra chuyện gì, cũng không thể thay đổi được mọi thứ bây giờ, anh không nghĩ muốn thay đổi cũng không muốn thay đổi, như bây giờ rất tốt.

Ngày hôm sau, khi tiểu Trang đưa tài liệu tới YT Quốc Tế để Ngôn Mặc Bạch phê duyệt, Ngôn Mặc Bạch chợt nhíu mày hỏi Tiểu Trang: “Tôi trước kia, có bạn gái hay không?”

Khóe miệng Tiểu Trang giật giật, quả quyết lắc đầu.

Boss trước kia thiếu chút nữa bị bọn họ cho là bị đồng tính luyến ái à! Nếu như có bạn gái mà nói, bọn họ cũng sẽ không nghi ngờ như vậy rồi.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày, hỏi tiếp: “Vậy có đặc biệt thân thiết với người khác phái nào không?”

Nếu như không có bạn gái, tấm hình kia là sao đây? Máy tính đã phân tích qua, kia quả thật không phải là hình ghép. Hoặc do góc độ có vấn đề, chỉ là nói chuyện thân thiết hơn với người khác phái một chút, mới tạo thành hiệu quả thị giác ôm hôn như vậy?

Ngôn Mặc Bạch nghĩ như vậy, ai biết Tiểu Trang lại tiếp tục lắc đầu, trước khi đại ca gặp được chị dâu, vẫn luôn không gần gũi sắc, còn hận không thể lập tức biến những con nuôi gần mình cũng biến thành đực, làm sao có thể thân thiết với người khác phái?

Nhưng mà.....

Tiểu Trang giương mắt nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, nói: “Đại ca trước kia anh có cho em điều tra về tư liệu của chị dâu, anh có nhớ không?”

Chính vì anh đã từng kêu tiểu Trang điều tra, nên lần đó khi anh gọi Tiểu Trang điều tra, tiểu Trang mới có thể dùng tốc độ nhanh như vậy mang tài liệu đưa tới cho anh, cũng chính vì vậy, tài liệu đưa tới mới có sai lệch.

Ngôn Mặc Bạch kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Trang “Tôi gọi cậu điều tra khi nào?”

“Chính là trước khi trở về nước.” Tiểu Trang trả lời.

Lúc ấy Tiểu Trang vẫn rất buồn bực, dựa theo trí nhớ đại ca, không thể nào quên nhanh như vậy, hơn nữa từ trước tới giờ cũng không có chuyện giống như vậy xảy ra, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, có lẽ là do não bộ của đại ca đã từng bị trúng đạn, dẫn tới trí nhớ thiếu hụt, không nhớ nổi cũng có khả năng.

Ngôn Mặc Bạch mày nhíu càng sâu, nhắm mắt cố gắng nhớ lại, nhưng chỉ cảm thấy đầu càng đau hơn, những chuyện khác không thể nhớ nổi.

Lúc đó sao anh lại kêu Tiểu Trang đi điều tra Tư Mộ chứ? Chẳng lẽ trước kia anh đã từng gặp qua Tư Mộ? Nhưng hoàn toàn không có một chút ấn tượng nào cả?

Có điều, khi nằm mộng giữa đêm khuya, quả thật anh đã từng làm như vậy trong mộng, cô gái trong mộng có hình dáng giống với Tư Mộ.

Như vậy, cô gái trong hình có phải là Tư Mộ hay không?

Tay Ngôn Mặc Bạch nắm chặt thành nắm, nghĩ thầm, mặc kệ có phải hay không, đều không thể thay đổi hiện tại. Mà bây giờ anh cũng không thắc mắc vì sao khi đó anh lại kêu Tiểu Trang đi điều tra Tư Mộ, mặc kệ là có tình yêu cũng được, có thù hận cũng được, toàn bộ khúc mắc đều theo trí nhớ bị mất kia tiêu tan hết, anh chỉ biết hiện tại anh yêu cô, không muốn mất cô!

Chương 149: 143: Bảo Bối Gặp Nguy Hiểm

Editor: Lanvender89

Thời gian chậm chậm trôi qua, mỗi ngày lúc nằm chán Tư Mộ sẽ cầm điện thoại chơi, thường sẽ vô tình mở tin nhắn kia ra xem, hình như đã xem qua rất nhiều lần, mỗi lần đều có cảm giác buồn lòng.

Càng xem càng hiểu kỳ, người phụ nữ mà Ngôn Mặc Bạch ôm là ai, nhìn như thế nào?

Nhưng Ngôn Mặc Bạch mất trí nhớ, không nhớ rõ, hơn nữa nếu như anh nhớ thì anh cũng sẽ không nói với cô.

Tư Mộ nghĩ tới Dur Hình, tấm hình này là do cô ta gửi, khẳng định là cô ta biết cô gái trong hình là ai.

Nhưng mà ngày đó Ngôn Mặc Bạch nói muốn giết cô ta. Ngôn Mặc Bạch nói là làm, nếu như anh đã ra lệnh thì khẳng định thuộc hạ của anh sẽ làm theo.

Tư Mộ cầm điện thoại di động suy nghĩ một chút, kiểm tra số ngày đó nhắn tin, sau đó gọi. Đầu dây bên kia vang lên giọng nhân viên thông báo tắt máy. Tắt máy?

Thật sự đã bị Ngôn Mặc Bạch bí mật tiêu diệt sao?

Ngày đó trong bệnh viện thấy cô ta đi cùng Diệp Nham, hơn nữa cô ta đã sinh con, nếu như cô ta chết vậy đứa bé kia phải làm sao? Hoặc là Diệp Nham phải làm sao? Anh ta có bị Ngôn Mặc Bạch tiêu diệt không?

Đầu óc Tư Mộ hỗn loạn, thật ra thì cô muốn gọi điện thoại cho Diệp Nham, nhưng suy nghĩ lại vẫn không nên, nếu như Ngôn Mặc Bạch đã tỏ thái độ mình bạch như vậy thì cô cần gì phải lôi chuyện cũ ra chứ? Hơn nữa đã có chồng còn liên lạc với người yêu cũ, hỏi vợ anh ta chết chưa như vậy cũng quá thất đức! Nếu như bị Ngôn Mặc Bạch biết khẳng định sẽ nổi đóa.

Bây giờ mỗi ngày Ngôn Mặc Bạch đều ở công ty bận xử lý công việc, Ngôn Diệu Thiên đã tiến vào thời kỳ trị liệu quan trọng, Cố Khuynh đã đưa ông lên biệt thự trên núi ở. Nơi đó hoàn cảnh tốt, không khí trong lành, yên tĩnh lại an toàn, sẽ không bị quấy rầy, là nơi chữa bệnh tốt nhất.

Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch thỉnh thoảng sẽ lái xe đưa con lên thăm ông, Cố Khuynh cũng không quá khắt khe, để phòng chuyện phát sinh ngoài ý muốn, cũng xem như để cho ông thấy người thân một lần cuối. Hơn nữa ông Ngôn cũng thích đứa cháu này, một ngày không thấy sẽ nhớ, buổi tối thường gọi video nói chuyện.

Bảo bối bây giờ vẫn chưa biết nói chuyện, y y a a nhưng mỗi ngày Ngôn Diệu Thiên không biết mệt nhìn thằng bé ê a trong video, hoặc là khóc rống, ông đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Cũng có lúc ông Phó nói Tư Mộ đưa thằng bé về nhà, hai ông bà lớn tuổi nhân rồi không có gì làm, nghĩ muốn chơi cùng cháu.

Như vậy Tư Mộ không cần mỗi ngày chăm con, những ngày sau này rất dễ dàng, cũng có chút không vui.

Hôm nay Tư Mộ lại đưa con về nhà, ông Phó muốn nhìn cháu ngoại, Tư Mộ liền đưa thằng bé qua. Sau khi cô ăn cơm xong liền nói chuyện phiếm với mấy chị em tốt.

Diêu Dao: Bạn thân ái, mình mới mở cửa hàng đồ dùng tình dục, nếu hứng thú thì tới xem một chút!

Tư Mộ: Không phải bạn của cậu cũng mở một cửa hàng sao? Bạn cũng mở à?

Sở Kỳ: Có sản phẩm nào mới thì nói đi!

Vưu Ưu: Cho mình mấy bộ khẩu vị nặng một chút! Gần đây không ăn thịt, tâm tình không vui lắm.....

Sở Kỳ: Cho chị một bộ đồ y tá thuần khiết!

Tư Mộ tối sầm mặt, Diêu Dao vừa mới đưa tin này ra, các chị em tốt kia liền nhảy vào chiến đấu mà cô chỉ hời hợt hời cho qua. Cho nên lập tức bị phản bác kinh hoàng.

Diêu Dao: Mộ Mộ, cậu cũng không nể mặt chị em, cư nhiên không ủng hộ. Cậu nên kích thích một chút nếu không Mặc Bạch nhà cậu sẽ ra ngoài ăn vụng!

Sở Kỳ: Mẹ Mẹ, có phải sau khi con Ngôn Mặc Bạch liền chán ghét cơ thể cậu không? Tên đàn ông này thật khốn nạn, chờ đó, lần sau nếu mình gặp anh ta nhất định sẽ đập cho đến khi cậu hả giận mới thôi!

Vưu Ưu: Mẹ Mẹ, có phải Ngôn Mặc Bạch trốn cậu ra ngoài ăn vụng không? Nếu đúng là thật thì mình sẽ bảo chồng mình đến xử anh ta!

An Thanh Thần: Nếu cần chăm sóc cơ thể thì liên hệ với mình.....ở chỗ mình có sản phẩm dùng để giảm cân.

Tư Mộ lập tức gửi mấy biểu cảm phát điên, thấy các chị em tốt vẫn không ngừng công kích, Tư Mộ dứt khoát gọi video, viết chữ quá chậm, bàn tay cô không ngừng bay múa trên bàn phím vẫn không thể nói được. Nhưng sau khi mở video mới biết là một sai lầm, người ta nói đàn bà họp lại thành cái chợ, bốn người phụ nữ sắp lại liền giống như một phố xá sầm uất, nói liên hồi, khiến cho Tư Mộ thiếu chút nữa học máu ngã xuống đất. Tư Mộ dứt khoát chấm dứt cuộc gọi, lần này tai mới được yên tĩnh.

Tư Mộ đưa tay gõ bàn nhìn mấy người bên kia riu rít nói chuyện không ngừng, cô không nghe được bất cứ điều gì, lúc này mới thoải mái!

Sau đó mấy chị em tốt kia thấy mình nói nhiều vì vậy cũng ngoan ngoãn im miệng, lại đổi sang viết chữ.

Tư Mộ: Mình thật nhàm chán!

Sở Kỳ: Chán thì chơi cùng con trai!

Thằng bé đã bốn tháng, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, vô cùng đáng yêu, nhìn liền muốn nheo. Mỗi lần Sở Kỳ tới đều muốn ôm thằng bé nheo chán mới thôi. Chỉ là sau đó nghe An Thanh Thần nói không nên nheo mặt thằng bé quá nhiều lúc này cô mới buông.

Diêu Dao: Hay là cậu cũng mở cửa hàng đi! Không phải ra ngoài, ở nhà mà vẫn có việc làm

Vưu Ưu: Phải chăm sóc sắc đẹp chứ, phụ nữ sau khi sinh con đều nhanh già, cậu phải chú ý chăm sóc bảo dưỡng bản thân.

Phương diện này Vưu Ưu có kinh nghiệm nhất, con gái cô đã lớn, cô vẫn giống như thiếu nữ mười tám tuổi, đây chính là hiệu quả của mỹ phẩm!

An Thanh Thần: Có muốn tới bệnh viện không, mình tiêm cho cậu hai mũi dưỡng da, cam đoan da cậu sẽ trắng nõn không tì vết.

Tư Mộ: Khóc lớn. Mình không có kiên nhẫn xử lý cửa hàng, mở cửa hàng không hợp với mình. Mình đưa con về bên ba mẹ, một mình ở nhà nên cảm thấy chán. Hơn nữa cũng không thể ngày ngày đến tiệm thẩm mỹ, mình cũng không muốn đi. Bây giờ da mình cũng không tệ, An Thanh Thần cậu đừng tự quảng cáo nữa. Các cậu đều có công việc ổn định, chỉ có mình là rảnh rỗi, mình không cam lòng, mình muốn đi làm!

Tất cả các chị em tốt đều nhất trí trả lời: Vậy thì đi làm đi! Đến công ty YT Quốc Tế làm thư ký cho Mặc Bạch, bưng trà rót nước, đấm lưng, thỉnh thoảng còn có thể vui đùa trong giờ làm việc. Thật kích thích!

Đề nghị này thật không tệ!

Tư Mộ nhếch môi cười, gọi điện thoại cho ba mẹ.

Phó Minh Vũ nghe điện thoại.

“Ba, con muốn đi làm, ba cảm thấy thế nào?” Tư Mộ muốn tham khảo ý kiến của ba mình trước, đến lúc thuyết phục mẹ lại có thêm một trợ thủ.

Tô San cả đời ở nhà giúp chồng dạy con, bà là một phụ nữ truyền thống, đương nhiên cũng hi vọng Tư Mộ ở nhà an phận sống qua ngày, hơn nữa Tư Mộ mới sinh con, càng nên ở nhà.

Bây giờ cơ thể Phó Minh Vũ cũng đã hồi phục, đã bắt đầu đi làm lại. Kể từ sau khi Ngôn Mặc Bạch quay về công ty YT Quốc Tế, vì muốn giảm bớt gánh nặng cho Ngôn Mặc Bạch để anh chuyên tâm đối phó với những công ty đối thủ đang cạnh tranh kia Phó Minh Vũ liền bắt đầu quản lý “Lăng Vũ”. Nhưng bây giờ tuổi cũng đã lớn, tâm trạng cạnh tranh cũng đã phai nhạt, về nhà cùng người bạn đời vui đùa cùng cháu ngoại là cuộc sống mà ông muốn.

“Lăng Vũ” sớm muộn gì cũng thuộc về Tư Mộ, bây giờ cô muốn đi làm thì cứ để cô đi, sớm luyện tập một chút đến lúc đó có thể nhận công ty. Tư Mộ chủ động nói ra Phó Minh Vũ có chút khó xử nhưng cũng bày tỏ tán thành, nguyên nhân không phải là phải chăm sóc cháu trai, thật ra thì đối với ông mà nói cầu cũng không được.

“Con muốn làm ở đâu?” Phó Minh Vũ trầm ngâm một chút hỏi.

“Con vẫn chưa biết, ba cảm thấy thế nào?” Tư Mộ nghe ba hỏi vậy nhất định là đã đồng ý, Tư Mộ cảm thấy vui trong lòng. Cô muốn đến công ty YT Quốc Tế làm thư ký cho Ngôn Mặc Bạch nhưng cô vẫn muốn nghe ý kiến của ba.

Phó Minh Vũ khẽ cười: “Thật ra thì trong lòng con sớm đã nghĩ ra đúng không? Con bé này còn có ý giả mù mưa sa tới hỏi ý kiến ba! Con muốn tới công ty Ngôn Mặc Bạch làm việc cũng được, đi theo thằng bé có thể học hỏi được nhiều, cũng nên luyện tập một chút. Sau này có thể thừa kế “Lăng Vũ”. Kiến thức lý luận của con thì sao?”

Phó Minh Vũ không thể không hỏi, dù sao Tư Mộ vẫn chưa tốt nghiệp đại học, hơn nữa đã rời khỏi trường nửa năm, nếu như quên hết kiến thức phải học lại từ đầu, quá trình này sẽ rất mất thời gian.

“Sau khi tạm thời nghỉ học con vẫn đọc sách, không hiểu thì hỏi Mặc Bạch cho nên kiến thức không thành vấn đề. Lần trước con về trường thi thành tích cũng không tệ.” Đối với vấn đề này Tư Mộ rất tự tin. Cô có tư chất không tệ, đầu óc linh hoạt, khi còn ở trường thành tích cũng không tệ, sau khi về nhà còn tự học, hơn nữa còn có Ngôn Mặc Bạch là tiến sĩ trường Havard chỉ dạy, thành tích có thể kém được sao?

“Vậy thì tốt. Trước mắt con đến công ty của Ngôn Mặc Bạch làm một thời gian! Nhưng mà con đã thương lượng với chồng chưa? Đừng để đến lúc đó con muốn đi mà cậu ta không cho con đi làm, con vẫn cố tình đi!” Ngôn Mặc Bạch rất cưng chiều Tư Mộ, đoán chừng cô muốn làm gì, Ngôn Mặc Bạch cũng sẽ chiều ý cô. Nhưng Phó Minh Vũ cũng lo lắng Ngôn Mặc Bạch giống những người đàn ông khác, chán vợ muốn ra ngoài ăn vụng, mà Tư Mộ cứ ở bên người anh thì khẳng định anh sẽ không vui. Nếu Ngôn Mặc Bạch không đồng ý thì Tư Mộ không thể đi.

Ngược lại Tư Mộ không nghĩ tới điều này, chỉ là cô đứng là chưa hỏi ý Ngôn Mặc Bạch.

“Vẫn chưa hỏi nhưng mà anh ấy không có lý do gì không cho con đi.” Thư ký quan hệ mập mờ với tổng giám đốc đoán chừng là điều mà anh luôn mong chờ không phải sao?

“Ba đồng ý, ở bên này ba sẽ làm công tác tư tưởng cho mẹ con, con nên hỏi ý kiến của Ngôn Mặc Bạch trước.” Phó Minh Vũ nhủ mảy, sau đó khẽ nói.

Người làm ba nào mà chẳng muốn con mình hạnh phúc? Hơn nữa Tư Mộ lại được ông cưng chiều thương yêu hơn hai mươi năm, sao có thể không lo lắng chứ?

Bây giờ cơ thể ông đã tốt hơn, đối với người già mà nói không còn hứng thú với danh lợi, nếu Ngôn Mặc Bạch làm chuyện có lỗi với con gái ông thì nhất định ông sẽ không bỏ qua. Xem như “Lãng Vũ” gặp nguy hiểm ông cũng sẽ không để con gái chịu uất ức.

Sau khi cúp điện thoại, Tư Mộ vui vẻ chuẩn bị bữa tối.

Trước tiên phải thuyết phục được ba mẹ, Ngôn Mặc Bạch thì không có vấn đề gì.

Sau khi nấu cơm trưa thì bà Ngô xin nghỉ, Tư Mộ nghĩ tới đã lâu không xuống bếp, dứt khoát tối nay nấu bữa tối, hối lộ Ngôn Mặc Bạch, khiến anh không đồng ý cũng không được.

Lúc chiều Ngôn Mặc Bạch có gọi điện thoại về, nếu bà Ngô xin nghỉ không có ai nấu cơm, con trai đưa về nhà ngoại vậy thì tối ra ngoài ăn cơm. Lúc đó Tư Mộ đồng ý nhưng bây giờ đã đổi ý.

Gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch, nũng nịu: “Chồng à, tối đi đâu ăn cơm?”

“Thu Ý! Em muốn đi đâu?” Ngôn Mặc Bạch nhủ mảy, một tay cầm điện thoại, một tay cầm bút máy ký tên trên tài liệu.

“Xem như đó là của nhà mình mở, đi ăn sẽ không mất tiền nhưng ngày nào cũng ăn sẽ ngán!” Giọng Tư Mộ mềm nhũn giống như đang thì thầm vào tai anh, khiến cho trong lòng Ngôn Mặc Bạch cảm thấy sôi trào.

Anh khẽ cười, từ từ nói: “Dù là ngày nào cũng ăn nhưng các món ăn khác nhau, mùi vị cũng không giống nhau! Cũng giống như mỗi buổi tối khi chúng ta ân ái, mỗi ngày anh đều thay đổi tư thế, như vậy em còn có thể chán sao?”

Tư Mộ đỏ mặt nói: “Anh có mấy tư thế chứ? Còn mỗi ngày đều đổi khác nhau nữa chứ, tất cả chiêu thức đều dùng trong một đêm là hết rồi……”

Sau khi nói xong mặt càng đỏ hơn, cô đang tự tìm đường chết rồi, tự nhiên lại nói Ngôn Mặc Bạch như vậy!

Quả nhiên, Ngôn Mặc Bạch nghe nói như thế nụ cười dần tắt rồi khẽ hừ lạnh “Vậy tối nay em cứ chờ xem?”

Lời đã nói ra không thể thu lại.

Tư Mộ chỉ có thể nhắm mắt cười ngây ngô.

“Bây giờ em cứ cười cho thoải mái đi, buổi tối anh sẽ khiến em phải cầu xin anh!” Ngôn Mặc Bạch nắm chặt điện thoại trong tay, bàn tay đang nắm bút máy cũng khẽ run, nghĩ muốn nhanh chóng tan làm về nhà!

Cúp điện thoại, Ngôn Mặc Bạch nghĩ tới buổi tối tuyệt vời của mình, không khỏi nhếch miệng cười. Buổi tối không cần phải đi ra ngoài ăn cơm.

Bây giờ là bốn giờ chiều, còn một tiếng nữa là tan làm. Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại đến Thu Ý cho người đưa mấy món ăn đến nhà. Như vậy không phải tiết kiệm rất nhiều thời gian sao? Mà tiết kiệm được thời gian thì có thể chơi thêm mấy tư thế.

Ngôn Mặc Bạch chưa từng giống như bây giờ, cảm giác một ngày thật là dài, một tiếng giống như một thế kỷ.

Vốn dĩ còn rất nhiều tài liệu phải xem nhưng bây giờ trong đầu anh đều suy nghĩ về buổi tối, sao còn có thể hứng thú xem tài liệu chứ?

Thời gian trôi qua thật chậm!

Lúc Ngôn Mặc Bạch giờ tay lần thứ một trăm lẻ một xem đồng hồ phát hiện ra chỉ mới bốn rưỡi!

Thư Ký Tiểu Khả đưa một xấp tài liệu đến cho anh ký tên, người vừa mới đến trước bàn làm việc của anh, chỉ thấy anh ngẩng đầu lên, đột nhiên cầm tài liệu ném trên bàn khiến cho Tiểu Khả hoảng sợ thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Ngôn Mặc Bạch bình tĩnh đứng lên, cầm áo khoác, vừa đi vừa nói với Tiểu Khả: “Đặt tài liệu lên bàn, ngày mai tôi sẽ ký.”

“Tổng giám đốc Ngôn....” Đây là tài liệu quan trọng, rất gấp, cần phải ký ngay hôm nay.

Ngôn Mặc Bạch khoát tay, đôi mắt lạnh lùng lướt qua, khẽ nói: “Có chuyện gì thì tìm Tiểu Dương.”

Tiểu Dương là thư ký của chủ tịch, là trợ thủ đắc lực của Ngôn Diệu Thiên, công việc giao cho anh ta Ngôn Mặc Bạch cũng yên tâm.

Khi anh chạy về đến nhà thì vừa đúng lúc Tư Mộ chuẩn bị nấu cơm. Vừa nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch trở về, Tư Mộ sợ hết hồn, không phải năm giờ anh mới tan làm sao? Lái xe về nhà mất nửa tiếng, bây giờ chưa tới năm giờ, sao anh đã quay về rồi?

“Không cần nấu cơm.....” Ngôn Mặc Bạch thay giày đi vào phòng bếp, đưa tay ôm cô vào lòng, hung hăng hôn một cái mới nói.

Đôi môi Tư Mộ bị anh hôn đến mức ửng đỏ, lúc này mới phát giát ra gì đó hỏi: “Không nấu cơm vậy chúng ta ăn gì?” Lúc này gọi điện anh nói muốn đưa cô ra ngoài ăn, liền đẩy anh ra muốn chuẩn bị tiếp tục nấu cơm. “Thật sự muốn ra ngoài ăn sao? Không cần phải như vậy. Anh đã về rồi lại phải đi ra ngoài thật là phiền toái. Hơn nữa trong nhà cũng có đồ ăn, chúng ta ở nhà ăn cơm là được rồi. Huống chi đã lâu em chưa nấu cơm cho anh rồi, em sợ anh sẽ quên mất mùi vị đồ ăn của em rồi.”

Ngôn Mặc Bạch lại đưa tay捏 cô, sau đó hung hăng hôn cái nói: “Anh gọi người đưa đồ ăn tới. Nếu như em nghĩ tay mình trống đã lâu, vậy thì anh muốn nếm mùi vị của em ở trên giường.”

Tư Mộ mới vừa rửa rau liền bị anh ôm, đôi tay đều là nước, lúc cô đưa tay đẩy anh ra khiến cả người anh đều ướt.

Đúng là lưu manh!

Tư Mộ thầm hối hận trong lòng rằng lúc này đã đùa giỡn với anh trong điện thoại, bây giờ mới biết cái gì gọi là cái miệng hại cái thân.

Đây cũng không đẩy ra được, hơn nữa cô làm sao chống lại sức lực của Ngôn Mặc Bạch? Hai ba lần liền bị anh xé quần áo, ở trong phòng bếp chuẩn bị tấn công, không ngừng hỏi Tư Mộ, tư thế này thế nào, có thoải mái không?

Tư Mộ khóc không ra nước mắt, hừ hừ a a không nói nên lời.

Mới vừa kết thúc một hiệp, chuông cửa vang lên, Tư Mộ gấp gấp đẩy anh: “Mau dậy đi.....”

Đoán chừng là có người tới, nếu bà Ngô quay về nhìn thấy tình trạng bọn họ như thế này không biết sau này Tư Mộ làm sao có mặt mũi nhìn người khác.

Ngôn Mặc Bạch thu thập qua loa một chút, đứng dậy đi mở cửa.

Tư Mộ bị dây vò đến nỗi hai chân nhũn ra, thiếu chút nữa không đứng nổi.

Nhưng tối nay chỉ mới bắt đầu, thậm chí còn không được tính là món ăn khai vị, chờ đến lúc vào món ăn chính, không biết cô sẽ bị dây vò thành dạng gì? Tư Mộ nghĩ đến như vậy thôi cơ thể cũng bắt đầu run, nghĩ thầm có nên về nhà mẹ đẻ để trốn tránh hay không?

Sợ rằng lý do tránh chồng dây vò mà về nhà mẹ đẻ sẽ không quá mất thể diện chứ?

Vì vậy Tư Mộ nhắm mắt sửa sang quần áo đi ra, trong lòng tính toán lát nữa làm thế nào để cầu xin anh tha thứ, cầu xin anh tối nay bỏ qua cho cô.

Ngược lại Ngôn Mặc Bạch lại tích cực sắp bát đĩa, thậm chí còn nhiệt tình giúp Tư Mộ bày đồ ăn. Tư Mộ nhìn một bàn đồ ăn ngon, nuốt từng ngụm nước bọt nhưng cô không dám đến gần.

Nét mặt của Ngôn Mặc Bạch như thế rất dọa người. Nhìn nụ cười dịu dàng, đôi mắt lóe sáng khiến cho cả người anh không tự giác run lên.

“Vợ à, mau nhanh ăn cơm, ăn xong chúng ta tiếp tục! Nếu không anh sợ buổi tối không đủ thời gian để anh phô diễn hết các tư thế của mình!” Ngôn Mặc Bạch nhìn Tư Mộ đang đứng ở xa, vì vậy nở nụ cười nịnh nọt nói.

Cơ thể Tư Mộ khẽ run. Chẳng lẽ thật sự muốn làm cả buổi tối sao? Cô còn có thể sống qua ngày mai không?

“Chồng à, em đã nói với anh.....” Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch kéo đến ngồi xuống ghế, cô cố gắng nghĩ làm thế nào để trốn thoát khỏi tối nay. Ngôn Mặc Bạch giống như dã thú, bất luận là sức chiến đấu hay sức lực bộc phát cô đều không thể đấu lại.

Chỉ là cô vừa mới mở miệng liền bị Ngôn Mặc Bạch cắt đứt “Ăn không nói, ngủ không nói, mau chuyển tâm ăn cơm!”

Tư Mộ ghen lời, tay run run im lặng ngậm mấy hạt cơm đưa vào miệng nhai mãi không nuốt.

“Ăn nhanh một chút!” Ngón Mặc Bạch đã ăn no, chén cơm của Tư Mộ chỉ mới động một chút, nhìn tướng ăn quá lịch sự của cô Ngón Mặc Bạch nhíu mày thúc giục cô.

Tư Mộ ngẩng đầu nhìn anh, sau đó dùng tay viết mấy chữ lên bàn: “Nhai kỹ nuốt chậm.”

“Em cảm sao?” Nhìn hành động ngây thơ của cô, anh nhíu mày nói.

Tư Mộ lại dùng tay vẽ lên bàn ba chữ: “Ăn không nói.....”

Tìm Ngón Mặc Bạch đập thành thịch, cô gái này đúng thật là.....ngây thơ!

“Không muốn ăn thì đừng ăn.” Ngón Mặc Bạch khởi động cơ thể, bắt đầu dọn bàn.

Tư Mộ trừng to mắt nhìn từng động tác của Ngón Mặc Bạch, anh tính toán làm gì?

Ngón Mặc Bạch vừa dọn dẹp vừa nói: “Vừa đúng lúc thử xem cảm giác trên bàn ăn thế nào.... ..”

Tư Mộ bị dọa sợ ngã từ trên ghế xuống đất, lập tức nhào tới ôm đùi Ngón Mặc Bạch, gào khóc: “Chồng à, em sai rồi.....anh tha cho em đi.....”

Giọng điệu Ngón Mặc Bạch trước sau vẫn cao quý như một: “Bây giờ cầu xin tha thứ không tác dụng gì, chờ lát nữa hãy nói!”

Sao Ngón Mặc Bạch lại trở nên cảm thú như vậy chứ?

Sau khi chiến đấu trên bàn ăn Ngón Mặc Bạch hài lòng ôm cơ thể mềm nhũn của cô đi về phía phòng tắm.

Tư Mộ không còn hơi sức, đẩy cũng không đẩy được anh, giọng nói nức nở: “Ngón Mặc Bạch, anh đừng nói với em còn muốn thử cảm giác trong nhà tắm thế nào.....”

Ngón Mặc Bạch khẽ cười, trước ngực hơi chấn động “Vốn dĩ không có ý định đó nhưng nếu như em có yêu cầu đương nhiên anh sẽ không từ chối.”

Vô si! Khốn kiếp!

Khi Tư Mộ bị anh thả vào trong bồn tắm cô không có cách nào chuyển động, chỉ có thể tùy anh định đoạt.

Nhưng Ngón Mặc Bạch không tiếp tục chỉ giúp cô tắm rửa, thỉnh thoảng chạm vào chỗ nhạy cảm của cô mà thôi.

Hai người nằm trên giường, Ngón Mặc Bạch ôm Tư Mộ vào lòng, bàn tay vuốt tóc cô “Vợ à, nếu ngày nào cũng được như hôm nay thì thật tốt.”

Tư Mộ không còn sức trùng mắt với anh, yếu ớt hừ hừ, nghĩ thầm nếu như ngày nào cũng như hôm nay đoán chừng cô sẽ bị luyện thành yêu quái hoặc là sau này không thể xuống giường.

“Ý anh là nếu như tối nào cũng như hôm nay, chỉ có hai chúng ta, muốn ngủ thế nào cũng được, không cần lo lắng chăm sóc cho con.” Ngón Mặc Bạch ôm Tư Mộ lăn mấy vòng trên giường, sau đó hôn cô một cái.

Kể từ khi sinh con, mỗi ngày vào buổi tối, lúc Ngón Mặc Bạch ôm Tư Mộ ngủ đều không dám lăn lộn trên giường, lúc nào cũng nhớ đến thằng bé ở bên kia giường ngủ, nếu anh không cẩn thận sẽ đè chết thằng bé. Có lúc anh ngủ thiếp đi nhưng thân kinh vẫn căng thẳng, tất cả đều rất thận trọng.

Anh biết dù anh không chào đón đứa bé này nhưng thằng bé cùng chung dòng máu với anh và Tư Mộ, mặc dù không chào đón nhưng anh cũng rất che chở.

Tư Mộ nằm trong lòng anh giật giật, điều chỉnh tư thế mặt đối mặt với anh, nhẹ nhàng hôn môi anh, dịu dàng nói: “Chồng à, em muốn đi làm.”

Bàn tay đang vuốt ve cô của Ngón Mặc Bạch khẽ dừng một chút: “Sao đột nhiên em lại muốn đi làm? Muốn đi đâu làm việc? Làm việc gì?”

Ngón Mặc Bạch nhíu mày nhìn cô, nếu cô đi làm vậy không phải ngụ ý cô không chăm sóc con trai sao? Nhìn cô bình thường cưng chiều con trai như vậy cô sẽ chịu rời xa sao?

“Ừ, ở nhà rất nhàm chán, anh cảm thấy em làm gì thì tốt?” Bàn tay nhỏ của Tư Mộ khẽ vẽ vòng vòng trước ngực Ngón Mặc Bạch.

“Nếu anh sắp xếp cho em làm ở đâu thì em sẽ làm ở đó sao?” Ngón Mặc Bạch khẽ cười, bàn tay vuốt từ đầu đến lưng cô.

“Ừ” Tư Mộ nhìn nét mặt này của anh liền biết trong lòng anh đang tính toán cái gì, khuôn mặt cô cố gắng bình tĩnh, kỳ thực trong lòng đang rất hồi hộp. Vốn dĩ vừa mới bị anh dày vò muốn nghỉ ngơi nhưng bây giờ nhắc tới công việc lại lập tức tỉnh táo.

Từ nhỏ Tư Mộ đã muốn trở thành một phụ nữ mạnh mẽ, cô không có anh chị em, sớm hay muộn gì thì “Lăng Vũ” cũng sẽ là của cô, cô chọn học ngành kinh tế chính là vì muốn phát triển “Lăng Vũ” trở nên lớn mạnh tại thành phố A, thậm chí còn muốn phát triển thành công ty hàng đầu trong nước. Sau này “Lăng Vũ” đột nhiên gặp nguy hiểm, chỉ vì muốn giữ “Lăng Vũ” cô mới gả cho Ngón Mặc Bạch, tạm nghỉ học cũng là bắt buộc. Thật ra thì tạm nghỉ học

nhưng vẫn luôn luôn trau dồi kiến thức, hơn nữa còn được Ngôn Mặc Bạch người tốt nghiệp tiến sĩ tại trường Havard chỉ dạy thêm

Bây giờ cô có cơ hội có thể thực hiện ước mơ của mình, dĩ nhiên cô sẽ không buông tha.

Ngôn Mặc Bạch chưa từng hỏi cô muốn gì, cô muốn làm gì. Nhưng Tư Mộ cũng chưa từng trách anh, con người anh là vậy, không cần anh phải cần thận chu đáo, chỉ cần anh toàn tâm yêu cô là cô đã thỏa mãn rồi.

“Vậy em đến công ty anh làm đi!” Ngôn Mặc Bạch hết sức vui mừng đề nghị.

“Được!”

Không ngờ Tư Mộ không chút do dự lập tức gật đầu đồng ý.

Sau đó lại hỏi: “Vậy anh cho em đến công ty làm công việc gì? Ví dụ như chức vụ gì?”

Bàn tay Ngôn Mặc Bạch từ từ trườn dọc theo lưng cô, miệng ghé vào bên tai cô thổi hơi, khí nóng qua lỗ tai truyền vào cơ thể cô giống như một dòng điện chạy xuyên qua khiến cho cả người cô run rẩy.

Anh nói: “Em mỗi ngày bụng trà đưa nước cho anh, nắn vai bóp lưng, thỉnh thoảng cùng anh vận động một chút.....Chức vị chính là thư ký của tổng giám đốc!”

Tư Mộ bị anh làm cho cảm thấy hơi ngứa, dán chặt vào người anh nũng nịu: “Anh không sắp xếp cho em rèn luyện kỹ năng một chút sao?”

Ngôn Mặc Bạch nhún mày cười: “Đây chính là công việc rèn luyện cơ thể cho em, thể lực em không tốt, em xem, vừa trải qua ba hiệp em đã không động đậy được thì làm sao có thể thỏa mãn anh? Cho nên phải rèn luyện một chút. Hơn nữa em tưởng rằng chức vụ thư ký này ai cũng có thể làm sao? Cả thế giới chỉ có một mình Phó Tư Mộ em mới có thể làm.”

Tư Mộ liếc mắt, người đàn ông này miệng lưỡi rất ghê gớm, thường thì những lời anh nói ra cô đều không thể trả lời. Chỉ là bây giờ cô không cần thiết phải so đo với anh, đi làm đã, đến lúc cô vào công ty rồi cô có thể học hỏi, cô không tin Ngôn Mặc Bạch chỉ để cô bụng trà đưa nước!

“Vậy cũng được!” Tư Mộ miễn cưỡng gật đầu, sau đó nói: “Con trai để ba mẹ em chăm, anh có ý kiến gì không? Mỗi tuần chúng ta không đưa thằng bé đi thăm ba anh, bình thường ông muốn nhìn thằng bé thì gọi video trò chuyện, em nói với mẹ rồi.”

Tư Mộ cảm thấy những chuyện này vẫn cần phải giao phó rõ ràng.

Ngôn Mặc Bạch không có ý kiến, cười nói: “Để ăn mừng chuyện em ra ngoài làm việc chúng ta lại tiếp tục một hiệp nữa em cảm thấy thế nào?”

“Ngôn Mặc Bạch.....” Tư Mộ muốn ngắt đi.

“Lúc trước chỉ có mấy tư thế, bây giờ anh lại nghĩ ra trò mới nên muốn thử một chút.” Nói xong bàn tay chuẩn bị mở chân cô ra.

Tư Mộ cố dùng chân đập anh.

Nghĩ đến cuộc nói chuyện lúc chiều với các chị em tốt, Diêu Dao vẫn nghĩ cho cô, giữ một bộ đồ lót rất sexy, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ chảy máu mũi, nhất định phải ép khô Ngôn Mặc Bạch để cho anh không còn sức ra ngoài ăn vụng. Nhưng tình huống lúc này sợ rằng bản thân cô bị anh dày vò đến mức không xuống được giường.

Ngôn Mặc Bạch cũng chỉ trêu cô mà thôi.

Ngay cả khi Ngôn Mặc Bạch bỏ qua không tiếp tục giãy vò cô nhưng ngày hôm sau khi tỉnh lại, toàn thân đau đớn, xương giống như muốn gãy, thật khó chịu. Mà Ngôn Mặc Bạch sau khi tỉnh lại tinh thần cực kỳ sáng khoái.

Tư Mộ một tay đỡ eo, từ từ đi vào phòng tắm, trong lòng thầm than: “Không công bằng!”

Hai người lái xe đến Thu Ý ăn sáng, sau đó mới đến công ty.

Khi Tư Mộ xuất hiện tại công ty, tất cả nhân viên đặc biệt là thư ký hai mắt đều tỏa sáng không giấu được vẻ hưng phấn.

Bà chủ tới công ty làm việc sao? Phúc lợi lại tới rồi!

Trong lòng mọi người đều có cùng ý nghĩ như vậy.

Sau khi sinh con, dáng người Tư Mộ đầy đặn hơn trước, khi mặc đồ công sở càng tôn thêm vóc dáng của cô, lung linh hấp dẫn, đường cong hoàn mỹ. Hơn nữa nước da trắng nõn, ở tập đoàn quốc tế YT cũng được coi là một mỹ nhân hàng đầu.

Nhân viên nam trong công ty ngậy người nhìn, nếu không phải ai cũng biết cô là vợ của tổng giám đốc Ngôn bọn họ nhất định sẽ theo đuổi đến cùng.

Bởi vì Tư Mộ nhận chức thư ký làm trong phòng làm việc của chủ tịch, thật ra nói đúng hơn là đặc biệt phục vụ Ngôn Mặc Bạch, hoàn toàn không có

quan hệ với các ngành khác, cho nên Ngôn Mặc Bạch cũng cảm thấy không cần thiết phải giới thiệu, trực tiếp kéo cô đi lên lầu.

Ngược lại những thư ký khác đã khá thân quen với Tư Mộ, hai trong số đó còn thường xuyên chat QQ hay Microblogging với Tư Mộ, đã từng nói chuyện nhiều lần.

Tư Mộ vừa mới lên phòng chủ tịch ở tầng trên cùng liền nhìn thấy ánh mắt mong chờ của thư ký.

Lúc trước Tư Mộ cũng từng nói với cô muốn tới công ty làm cho nên bây giờ khi nhìn thấy Tư Mộ đi theo tổng giám đốc Ngôn tới công ty, nhất định là cô tới để đi làm.

Tư Mộ đi theo bên cạnh Ngôn Mặc Bạch, đang muốn chào hỏi các thư ký thì bị Ngôn Mặc Bạch kéo vào phòng làm việc.

“Này, chủ tịch kiêm tổng giám đốc, chú ý đến hình ảnh!” Tư Mộ mặc đồ công sở đi giày cao gót cao bảy phân, thật ra người không có hình tượng là cô.

“Đi làm thì phải có hình dáng của người đi làm! Đừng có ra ngoài là muốn tìm mấy cô nàng kia chơi. Em sẽ làm ảnh hưởng công việc của các cô ấy, vậy nên anh sẽ xử phạt em, hình phạt là gì chắc em biết.” Ngôn Mặc Bạch kéo cô đến ghế sa lon khẽ nói.

“Em chỉ bày tỏ tình hữu nghị đối với đồng nghiệp, đi chào hỏi mà thôi, không có ý định quấy rối công việc của bọn họ……” Tư Mộ bị ném trên ghế sa lon, mặc dù ghế sa lon mềm nên ngã không đau nhưng thiếu chút nữa mái tóc mà cô thật vất vả mới búi được bị rơi tung. Thật là đầu có thể rơi nhưng hình tượng không thể loạn. Anh có thể bắt nạt cô nhưng không được phá hủy hình tượng của cô! Đây là hình tượng mà cô tốn công cả buổi sáng mới tạo được!

“Em không cần phải ra ngoài chào hỏi các cô ấy, dù sao nơi làm việc của em chính là ở đây, chỉ có quan hệ với anh, chỉ phụ trách một mình anh.” Ngôn Mặc Bạch tự nhiên đi tới bàn làm việc ngồi xuống.

Tư Mộ lấy gương từ trong túi xách ra, nhìn vào gương chỉnh sửa lại mái tóc, bỏ mặc lời nói của Ngôn Mặc Bạch.

“Em có nghe hay không?” Ngôn Mặc Bạch đang mở tài liệu, không nghe thấy câu trả lời của cô liền cất giọng hỏi.

“Ừ.” Tư Mộ thờ ơ trả lời, sau đó hỏi: “Đúng rồi, không có bàn làm việc vậy em ngồi ở đâu?” Thân là thư ký, mặc dù chỉ phụ trách công việc bưng trà đưa nước nhưng cũng phải sắp xếp cho cô một chỗ ngồi chứ? Chẳng lẽ muốn cô giống như các cung nữ thời cổ đại, đứng cạnh phục vụ anh?

Nếu Ngôn Mặc Bạch dám làm như vậy, nhất định cô sẽ tức giận đập bàn của anh.

“Đây là phòng em sẽ làm việc, em muốn ngồi chỗ nào cũng được!” Ngôn Mặc Bạch vừa xem tài liệu vừa nói.

Về mặt Tư Mộ bày tỏ sự mất hứng, ngay cả chỗ ngồi cũng không sắp xếp cho cô, cô phải làm sao chứ?

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu xem tài liệu nhưng có thể cảm nhận một luồng sát khí từ ghế sa lon bắn về phía mình, hình như đôi mắt cô như hai cái ống nhòm.

Thờ dài ngẩng đầu nói: “Vậy em muốn ngồi đâu?”

“Chỗ nào cũng được nhưng anh phải xếp cho em một chỗ!” Ít nhất phải có bàn làm việc, có máy tính, như vậy cô mới có thể học được. Tốt nhất là Ngôn Mặc Bạch phân việc cho cô làm, vậy thì càng tốt. Nếu không, đó không phải là trắng tay sao?

Tư Mộ làm bộ mặt “Anh không đồng ý em trừng chết anh”, Ngôn Mặc Bạch bắt đắc dĩ, cho người kê một cái bàn trong phòng làm việc, còn đưa laptop của mình cho cô: “Cầm đi chơi, xem phim, chat, chơi trò chơi đều được.”

Tư Mộ mím mím môi, chỉ cần có đồ là được, quan anh làm gì chứ!

Trước tiên Tư Mộ xem tiểu sử của công ty, sau đó xem mấy hạng mục kế hoạch kinh tế lúc trước Ngôn Diệu Thiên lập nên.

Trước kia nghe người ta nói Ngôn Diệu Thiên là một thần thoại, bây giờ nhìn những hạng mục mà ông làm mới biết, thì ra tin đồn đều là thật. Ngôn Diệu Thiên không hổ là thần trên thương trường, hô mưa gọi gió không cái gì là không làm được. Những kế hoạch kia đều rất hoàn mỹ còn có ánh mắt của ông rất chuẩn, thị giác độc đáo mới có thể khiến ông trở thành ông trùm không ai có thể lay động. Khó trách những người kia vừa nghe thấy ông bị bệnh lập tức chui ra, muốn chia rẽ công ty YT Quốc Tế, đó chính là những người đã bị Ngôn Diệu Thiên áp chế nhiều năm.

Tư Mộ say sưa xem đến giờ ăn cơm trưa vẫn còn đang vui đầu xem.

Cả buổi trưa chỉ đưa trà cho Ngôn Mặc Bạch một lần, vì mới vào làm nên chưa có điện thoại để gọi cô.

Buổi sáng Ngôn Mặc Bạch cũng rất bận, một đồng tài liệu cần phải xem, hơn nữa hôm qua tan làm sớm, tài liệu dồn lại khiến anh rất bận rộn.

Tiểu Khả gõ cửa, nghe thấy tiếng Ngôn Mặc Bạch mới mở cửa đi vào. Nhưng mà không phải cô đi tới bàn làm việc của Ngôn Mặc Bạch mà là tới bàn của Tư Mộ trước, thấy Tư Mộ không có phản ứng liền gõ bàn. Tư Mộ đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tiểu Khả, có chút nghi ngờ hỏi: “Có chuyện gì?”

Ngôn Mặc Bạch đã nói với cô, công việc của cô là chỉ phụ giúp anh, ngoài ra không cho phép cô nhúng tay vào chuyện khác cho nên tại sao bây giờ họ tới tìm cô?

“Tan làm.....hai người định đi đâu ăn cơm?” Vì không muốn quấy rầy công việc của tổng giám đốc Ngôn, Tiểu Khả cố ý nhỏ giọng nói.

“À? Nhanh như vậy đã tan làm sao? Tôi còn chưa xem xong.” Tư Mộ vội vàng liếc mắt nhìn thời gian, quả nhiên mười hai giờ rồi. Cô cũng bức mình bản thân tại sao lại say mê như vậy. Nhưng mà bây giờ sờ bụng đúng là hơi đói.

“Thế sao? Muốn giới thiệu chỗ nào sao?” Tư Mộ biết Tiểu Khả cũng tham ăn, cùng chung chí hướng với cô, trước mặt Ngôn Mặc Bạch lại dám vào tìm cô đi ăn cơm, khẳng định là muốn giới thiệu chỗ nào đó. Cô còn chưa hỏi Ngôn Mặc Bạch muốn đi đâu ăn cơm. Ngày ngày ăn đồ ăn ở tiệm, mặc dù rất ngon nhưng ăn nhiều cũng ngán, không bằng thay đổi khẩu vị.

“Ừ, có một nhà hàng Tứ Xuyên, ở khu phố bên kia, đặc biệt là gia truyền, có muốn đi cùng không?” Tiểu Khả thân thiết mời.

Tư Mộ liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, hơi khó xử.

Lần trước trộm ăn ột bị Ngôn Mặc Bạch giáo huấn rất thảm, bây giờ quang minh chính đại đi ăn món cay Tứ Xuyên, Ngôn Mặc Bạch không xử cô mới lạ!

“Chủ tịch kiêm tổng giám đốc!” Tư Mộ tươi cười cất cao giọng nói với Ngôn Mặc Bạch “Tới giờ cơm trưa.....”

Tư Mộ còn chưa nói hết, Ngôn Mặc Bạch liền cất ngang “Em muốn ăn gì thì gọi điện thoại đến Thu Ý cho người đem tới!”

Cô cũng biết!

Tư Mộ mím miệng sa sầm mặt: “Muốn ăn cá chua cay.....”

Sắc mặt Ngôn Mặc Bạch lập tức tối sầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiểu Khả đứng bên cạnh. Cái nhìn này khiến Tiểu Khả thiếu chút nữa quỳ xuống xin tha thứ, vội vàng cùng Tư Mộ thủ thế: “Tổng giám đốc Ngôn tôi không có việc gì, tôi tan làm trước.” Quay người bỏ chạy.

Tư Mộ vội vàng gọi cô lại: “Tiểu Khả, cô chờ tôi một chút.” Quay đầu lại nhìn Ngôn Mặc Bạch thấy mặt anh đen như Bao Công, Tư Mộ lập tức chạy qua, đặt mông ngồi lên đùi anh, tay vòng qua cổ anh, cọ mặt vào mặt anh, nũng nịu: “Chồng à, ngày nào em cũng ăn đồ ở Thu Ý, cảm thấy rất ngán.”

“Vậy ngày nào anh cũng ăn em sao không ngán?” Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nói.

“... ..” Quả nhiên vô sĩ!

“Không giống nhau! Em đương nhiên giống như một bàn các món ăn ngon! Giống như ngày ngày chúng ta hôn môi, em ngày ngày ăn nước miếng của anh cũng không ngán!” Tư Mộ nháy mắt mấy cái. Sau đó đôi tay nâng cằm anh, đến gần hôn anh một cái: “Anh là món ăn ngon nhất trên thế giới!”

Lần này trong lòng Ngôn Mặc Bạch rất thoải mái nhưng vẫn không đồng ý cho cô ăn cay. Nhéo mặt cô nói: “Nhưng em không thể ăn cay, em vẫn còn cho con bú, ăn cay sẽ nóng ảnh hưởng đến con.”

Tư Mộ bị anh nói như vậy liền không còn kiên trì nữa. Vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài nói với Tiểu Khả liền nhận được điện thoại của mẹ. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lo lắng, thông báo thằng bé bị bệnh, chở đi bệnh viện, bác sĩ kiểm tra liền thông báo bệnh tình trở nên nguy hiểm.

Khiến cho Phó Minh Vũ cùng Tô San hoảng sợ xuýt ngất, vội vàng gọi điện thoại cho Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: 144: Điều Kiện Cứu Đứa Bé

Tư Mộ nói được điện thoại, liền nghe được âm thanh lo lắng của mẹ cô, lòng của cô liền trầm xuống, không khỏi khủng hoảng. Nghe được đầu bên kia nói đứa bé bị bệnh đang ở bệnh viện, thậm chí có thông báo bệnh tình đang nguy kịch, tâm Tư Mộ đột nhiên căng thẳng, con mắt đảo một vòng, liền hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm Tô San gọi điện thoại còn đang khóc, âm thanh nghẹn ngào, nói cũng không được rõ ràng, bà biết, nói với Tư Mộ những lời này, có thể Tư Mộ sẽ không chịu nổi, nhưng mà chuyện như vậy cũng không thể gạt. Khi bà nghe trong điện thoại không còn âm thanh thì tâm thất chặt lại, sau đó Ngôn Mặc Bạch nhận điện thoại.

Ngôn Mặc Bạch thấy mặt Tư Mộ chột trắng bệch, trong nháy mắt liền hôn mê bất tỉnh, anh vội vã một tay ôm lấy cô, một tay nhận điện thoại.

Anh biết đó là mẹ vợ gọi tới, có thể làm cho vợ mình sợ đến té xỉu như vậy, khẳng định chuyện này rất nghiêm trọng, nếu không phải là cha vợ vậy thì chính là bảo bảo có chuyện rồi.

Tổ chất tâm lý của Ngón Mặc Bạch tốt vô cùng, không phải là không lo lắng, chỉ là có lo lắng cũng vô ích. Cho nên trước hết tỉnh táo lại, nhận lấy điện thoại mới vừa hỏi một vài câu, đầu bên kia điện thoại mẹ vợ vẫn khóc không thành tiếng, sau đó đổi thành cha vợ đến nhận điện thoại.

Âm thanh Phó Minh Vũ rất trầm trọng, giọng nói khan khan mang theo chút nghẹn ngào.

"Mặc Bạch, bây giờ bảo bảo đang ở bệnh viện, các con đến đây nhanh đi! Bệnh viện làm kiểm tra, nói không cứu được, thông báo bệnh tình nguy kịch. . . . ."

Sắc mặt Ngón Mặc Bạch cũng biến đổi, hỏi bệnh viện nào, sau đó liền ôm Tư Mộ lái xe đi.

Bây giờ là lúc tan việc, phần lớn nhân viên công ty đã đi ăn cơm, có rất ít người mua đồ ăn bên ngoài ở lại trong công ty ăn. Chỉ có một vị thư kí gọi đồ ăn bên ngoài, lúc này nhìn thấy Ngón Mặc Bạch ôm Tư Mộ ra ngoài, mà nét mặt Ngón Mặc Bạch vô cùng kinh khủng, cô sợ hết hồn, nghĩ đến muốn hỏi cô cần hỗ trợ không, nhưng nét mặt Ngón Mặc Bạch quá mức dọa người, cô lại không dám đến gần, đứng ở xa xa, hỏi cẩn thận: "Ngón thiếu, cần giúp một tay. . . . . Sao?"

Ngón Mặc Bạch không nói tiếng nào ôm Tư Mộ đi tới cửa thang máy, mới nói một câu: "Đem hội nghị buổi chiều toàn bộ dời lại."

"Nhưng. . . . ." Nhưng buổi chiều là hẹn Lý tổng bàn bạc hạng mục kia. . . . . Chỉ là nhìn Ngón Mặc Bạch âm trầm, còn có dáng vẻ Tư Mộ giống như hôn mê bất tỉnh, khẳng định là có chuyện. Dù là năm tỷ hạng mục, sợ rằng ở trong lòng Ngón thiếu, cũng không bằng một sợi tóc của thiếu phu nhân.

Ngón Mặc Bạch xuống lầu, trực tiếp lái xe đến bệnh viện Phó Minh Vũ nói.

Trên đường Ngón Mặc Bạch muốn gọi cho Cố Khuynh, bởi vì Cố Khuynh đang làm bước trị liệu cuối cùng cho ông cụ, đây là một bước cực kì quan trọng, không thể xảy ra bất kì sơ sót nào. Anh do dự một chút, vẫn gọi sang.

"Anh hai, bệnh tình của ông cụ như thế nào?"

Âm thanh Ngón Mặc Bạch có chút nặng nề, cùng lúc trước khác biệt, Cố Khuynh vừa nghe đã có thể hiểu. Anh dừng một chút, nói: "Trước mắt vẫn còn ở trong phạm vi khống chế. . . . . Thế nào?"

Anh biết nếu như không có chuyện khác, Ngón Mặc Bạch chắc là sẽ không gọi số điện thoại này. Nếu đã giao người cho anh, chính là 100% tin tưởng, nhưng hiện tại cậu ấy lại nói như vậy, vậy khẳng định là đã có chuyện.

"Anh có bỏ đi được hay không?" Nếu như đi ra ngoài, ông cụ có xảy ra chuyện gì nguy hiểm tánh mạng hay không? Ngón Mặc Bạch cũng không biết Cố Khuynh có biện pháp cứu con trai mình hay không, một bên là cha, một bên là con mình, đầu Ngón Mặc Bạch đau kịch liệt.

Anh cũng từng nghĩ tới muốn đưa thằng bé vào đó, nhưng mà biệt thự của Cố Khuynh ở lưng chừng núi thiết bị không đầy đủ, nếu vì nguyên nhân này mà trì hoãn thời gian cấp cứu, vậy càng hối hận không kịp.

"Nếu như bây giờ rời đi. . . . . Ông cụ bên này cần người chăm sóc. Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Nếu mà bỏ đi thời gian dài, phần ông cụ bên này anh cũng không nắm chắc.

"Con tôi ngã bệnh ở bệnh viện, bác sĩ thông báo tình hình nguy kịch. . . . ." Ngón Mặc Bạch khan giọng nói xong, một chút cũng không khách khí mà nhân ga, xe chạy điên cuồng trên đường thành phố giống như du long bay ra ngoài.

Cái gì?

Cố Khuynh cũng sợ hết hồn. Thật may là lúc anh nghe điện thoại thì ông cụ đã đi ngủ trưa rồi, bằng không theo tình trạng của ông cụ hiện tại, cho ông biết tồn tại bảo bối của ông không thể cứu được, vậy chính ông cũng không qua được cửa ải này rồi.

"Cậu hãy đến bệnh viện tìm hiểu tình huống, tôi lập tức đi qua." Cố Khuynh nói xong lập tức lên đường.

Bây giờ cách thời gian trị liệu thứ hai là 6 giờ, từ biệt thự ở lưng chừng núi chạy xe đến bệnh viện nội thành, ít nhất cũng phải mất hai giờ, mà lái máy bay trực thăng thì mất nửa giờ. Nếu như lái máy bay trực thăng, vừa đi vừa về mất một giờ, còn có 5 canh giờ.

Cố Khuynh lập tức lên đường, chạy thẳng đến bãi đất trống bên ngoài lên máy bay trực thăng.

Mặc dù anh cũng không nắm chắc có thể cứu đứa bé về hay không, nhưng mà ít nhất cũng muốn thử một lần. Đứa bé này vốn không dễ có, nếu như bởi vì những vị lang băm vô năng kia, mà để cho Ngón gia mất đi máu mủ, tâm của anh cũng không được an.

Ngón Mặc Bạch cúp điện thoại, Tư Mộ liền tỉnh. Cô bị Ngón Mặc Bạch đặt ở ghế ngồi trước, mặc dù Ngón Mặc Bạch cũng nóng lòng, nhưng vẫn tỉ mỉ cài đặt an toàn cho cô.

Sau khi Tư Mộ tỉnh lại, nhìn thấy Ngón Mặc Bạch lập tức đưa tay kéo lại áo của anh, giống như là cực kỳ bị thương nỉ non tự nói: "Chồng à, con trai chúng ta không có việc gì, có đúng hay không? Rõ ràng thằng bé rất tốt, tại sao đột nhiên liền bị bệnh? Nhất định là bác sĩ kia quá vô năng, lang băm! Làm sao có thể nói bậy với chúng ta là bảo bảo có bệnh nguy kịch chứ? Chồng. . . . ."

Ngôn Mặc Bạch không đành lòng nhìn cô như vậy, vừa đưa xe, vừa nhỏ giọng an ủi cô: "Vợ, bảo bảo sẽ không có việc gì đâu! Anh đã gọi điện để Cổ Khuynh đến, Cổ Khuynh lợi hại như vậy, ông cụ bị ung thư giai đoạn cuối anh ta còn có biện pháp cứu, bảo bảo nhất định sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không. . . . ."

Tư Mộ hoàn toàn đắm chìm trong thế giới bị thương của mình, không nghe được lời an ủi của anh, chỉ là liên tục khóc: "Em không nên bỏ mặt nó, em không nên đi đi làm, ô ô ô. . . . . Chồng, nếu bảo bảo thật sự chết, vậy phải làm thế nào? Em cũng không muốn sống nữa. . . . ."

Thời điểm nghe được câu nói sau của cô, sắc mặt của Ngôn Mặc Bạch đột nhiên đen xuống, thần sắc hết sức kinh khủng. Anh cắn răng thật chặt, khạc ra hai chữ: "Đừng hòng!"

Cô đừng mơ tưởng muốn chết!

Nếu như bảo bảo không còn, cô cũng không thể chết! Cô chết, vậy anh phải làm thế nào?

Ngôn Mặc Bạch giận không kềm được, trên mặt lúc xanh lúc đen, lửa giận rào rạt thiêu đốt ở ngực, rồi lại ức chế không thể bộc phát, kìm nén đến gần như tẩu hỏa nhập ma.

Thật may là lúc này đã đến cửa bệnh viện rồi, Ngôn Mặc Bạch thẳng gấp, nếu không phải Tư Mộ có thắt dây an toàn, cô đã sớm bay ra ngoài.

Xe mới vừa ngừng lại, Tư Mộ còn chưa ngồi vững vàng, cô liền đưa tay đẩy cửa xe tính xông ra, ngay cả dây an toàn trên người cũng không cởi ra. Cô vừa đứng lên, cả người liền bị kéo trở lại. Ngôn Mặc Bạch đưa tay kéo cô: "Em bình tĩnh một chút, anh đã nói bảo bảo không có việc gì, Cổ Khuynh đang trên đường chạy tới đây."

Nhìn bộ dạng cô đau thương, lòng của Ngôn Mặc Bạch đau đớn giống như có lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Tư Mộ giống như hoàn toàn không nghe được lời nói của Ngôn Mặc Bạch, vội vàng luống cuống đưa tay cởi dây an toàn, nhưng càng luống cuống càng không cởi được, tay yếu đuối lại đang run rẩy.

Ngôn Mặc Bạch đưa tay cởi ra giúp cô, người vừa mới được thoát ra giống như cưỡi cương ngựa nhanh chóng chạy ra ngoài, Ngôn Mặc Bạch vội vàng xuống xe theo, cô lao đảo nghiêng ngã chạy vào trong.

Mất hơi sức thật lớn mới đem Tư Mộ tới trước phòng bệnh, Tô San cùng Phó Minh Vũ cũng đang chờ ở cửa ra vào.

Tôn tử của thương nghiệp lớn nhất thành phố A ở đây, cả viện trưởng cũng kính động, đổi hai nhóm người đi vào cho đứa bé làm kiểm tra. Viện trưởng không dám đắc tội Ngôn gia, mặc kệ như thế nào, ông phải làm ra bộ dáng "Ông xuất ra hết toàn bộ khả năng bản thân cứu đứa bé" cho người Ngôn gia nhìn.

Nhưng mọi người ra khỏi phòng đều nhìn viện trưởng lắc đầu, bày tỏ mình bất lực.

Đứa bé sinh non, sức miễn dịch vốn yếu. Vốn là trẻ sơ sinh kiểm tra cũng không chịu ảnh hưởng của phóng xạ bức xạ. Nhưng hôm nay kiểm tra lại phát hiện tim đứa bé đập vô lực, đây là dấu hiệu của sinh mệnh đang nguy kịch. Đứa trẻ nhỏ như vậy, không thể nào làm phẫu thuật thay tim cho nó. Cho nên, chỉ có thể thông báo bệnh tình nguy kịch, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng bó tay hết cách.

Mà ở cửa chờ phòng cấp cứu chính là thông gia của Ngôn gia, bọn họ cũng không thể đắc tội, cho nên chỉ có thể đổi từng nhóm bác sĩ đi vào, làm đáng về mà thôi.

Thời điểm Tư Mộ được Ngôn Mặc Bạch ôm đến còn đang cách xa Tô San khoảng mười thước, cô nghe mẹ mình khóc lớn gọi cô, Tư Mộ đẩy Ngôn Mặc Bạch ra, liền nhào về phía mẹ mình.

"Mộ Mộ. . . . ." Tô San gọi tên con gái mình, liền khóc không thành tiếng.

Đều là bà không chăm sóc chu đáo, bảo bảo ở bên cạnh con gái vẫn khỏe mạnh như vậy, mà mới theo mình hai ngày, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Lòng Tô San tràn đầy tự trách, nếu bảo bảo thật sự không còn, bà sẽ làm con gái mình thất vọng?

"Mẹ. . . . . Bảo bảo đâu?" Ánh mắt Tư Mộ đầy lệ, hết sức rã rời, ánh mắt vô hồn, đó là cực kỳ bi ai.

"Bảo bảo vẫn còn ở phòng cấp cứu. . . . ." Tô San ôm chặt con gái của mình, không tiếng động an ủi cô, cũng cầu nguyện cho ngoại tôn đang ở trong phòng cấp cứu, cầu nguyện nó khỏe mạnh bình an.

Tư Mộ vừa nghe lời nói này lập tức có ý nghĩ muốn xông vào phòng cấp cứu, nhìn tư thế muốn xông vào, Ngôn Mặc Bạch lập tức từ phía sau ôm lấy cô.

"Mộ Mộ, không phải em đã hứa với anh sẽ tĩnh táo lại sao?" Ngôn Mặc Bạch quay cơ thể của cô qua, một tay khống chế mặt của cô nhìn thẳng vào mắt mình, "Em xông vào như vậy cũng vô ích, em làm như vậy sẽ làm phiền đến bác sĩ."

Thân thể Tư Mộ cứng đờ, sau đó xụi lơ khóc ngất ở trong ngực Ngôn Mặc Bạch.

Viện trưởng một mực ở trong văn phòng sát vách chờ, nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch xuất hiện, ông lập tức đi ra ngoài. Đi tới bên người Ngôn Mặc Bạch, nhỏ giọng nói: "Ngôn thiếu, xin ngài tới đây một chút."

Rốt cuộc nhìn thấy một vị có cảm xúc ổn định rồi, viện trưởng nhìn thấy Phó gia Nhị lão ở đây, cũng không dám đem chuyện chân tướng nói cho bọn họ, sợ bọn họ không chịu nói.

Ngôn Mặc Bạch gật đầu, đem Tư Mộ giao cho cha vợ, nói: "Ba, con đi một chút sẽ về."

Tư Mộ lôi kéo Ngôn Mặc Bạch không rời, cô không hi vọng Ngôn Mặc Bạch giấu cô chuyện gì, đặc biệt là về chuyện của bảo bảo .

Phó Minh Vũ nhận được ánh mắt của Ngôn Mặc Bạch liền ôm chặt Tư Mộ vào trong lòng đỡ, "Mặc Bạch phải đi thương lượng cùng bác sĩ, nghĩ biện pháp cứu bảo bảo, có tin tức nó nhất định sẽ nói với con. . . . . Mộ Mộ ngoan. . . . ."

Tư Mộ vẫn đau lòng khóc, bất quá không lôi kéo Ngôn Mặc Bạch không rời nữa. Bởi vì ba nói là anh đi thương lượng cùng bác sĩ nghĩ cách cứu bảo bảo, cô không thể làm trễ nải thời gian.

Ngôn Mặc Bạch nhìn người nằm trong lòng cha vợ một cái, xoay người cùng viện trưởng vào phòng làm việc sát vách.

Viện trưởng đem tình huống của bảo bảo nói rõ với Ngôn Mặc Bạch, về mặt anh sưng sốt, chỉ là được anh che dấu quá tốt.

Không phải nói bảo bảo rất khỏe mạnh sao? Thế nào lại xảy ra tình huống như vậy? Ảnh hưởng phóng xạ bức xạ, chức năng tim suy kiệt. . . . .

Tim của Ngôn Mặc Bạch căng lên .

Ảnh hưởng phóng xạ bức xạ? Nói cách khác, thật ra bảo bảo bị như vậy, là do anh tọa thành?

"Thật không có biện pháp trị sao?" Ngôn Mặc Bạch khàn giọng hỏi.

"Trừ phi phải thay đổi, nhưng đứa bé nhỏ như vậy, không thể chịu được phẫu thuật đó. Hơn nữa, cũng không có trái tim thích hợp với thằng bé. . . . ."

Viện trưởng thở dài, nói.

Ngôn Mặc Bạch nắm quyền, nói: "Trái tim tôi sẽ cho người đi tìm, bác sĩ mổ chính tôi cũng tự mình tìm, ông chỉ cần giúp một tay an bài giải phẫu là được rồi."

Bằng vào năng lực của anh, dù là tìm khắp cả thành phố A thậm chí là toàn thế giới, anh cũng phải nghĩ biện pháp tìm được trái tim thích hợp cho con trai mình.

Không để ý tới viện trưởng đang thở dài cùng lắc đầu bất đắc dĩ, Ngôn Mặc Bạch xoay người đi ra ngoài, liền nhìn thấy Cố Khuynh ở trước mặt.

"Bảo bảo bây giờ đang ở đâu?" Cố Khuynh nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch mím chặt môi, xanh mặt đi ra khỏi phòng cùng bác sĩ, bước lên, hỏi.

Ngôn Mặc Bạch luôn luôn lạnh lùng như vậy, trên mặt lại xuất hiện loại vẻ mặt này, làm Cố Khuynh cũng có chút thương cảm.

Ngôn Mặc Bạch không nhìn đến Cố Khuynh, lập tức đẩy anh đến phòng cấp cứu, viện trưởng đi ra cùng lúc thấy Ngôn Mặc Bạch dẫn theo một chàng trai tiến vào phòng cấp cứu, cũng không có ngăn lại, ngược lại một bác sĩ ở cửa ra vào đưa tay ngăn cản Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh lại: "Nơi này là phòng cấp cứu, hai vị không thể đi vào."

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch lạnh như đao trong hàn băng quét tới, Bác sĩ không rét mà run, nhưng mà văn bản quy định của bệnh viện rõ ràng, ông làm bác sĩ, không thể làm như không thấy.

"Đưa trẻ ở bên trong, ông có biện pháp trị sao?" Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nói ra một câu, giọng điệu bức người, lại cực hạn trào phúng, ông mới vừa được đánh giá là bác sĩ ưu tú ở thành phố A, ông cảm thấy đây là lời vô cùng nhục nhã, nhưng quả thật ông không có cách nào trị.

Nhưng mà ông không có cách nào trị, người ở bên trong cũng không có cách nào trị, người nào cũng không cách!

Bác sĩ bị Ngôn Mặc Bạch hỏi một câu á khẩu không trả lời được, trên mặt thoát đỏ thoát trắng biến ảo.

"Nếu không có cách nào, vậy thì cắt ngay!" Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh một tiếng, bác sĩ đứng ở đó biến sắc, nhưng không có nhích người, anh nhắc chân lên liền đạp tới, đem đạp văng ra ngoài vài mét.

Viện trưởng ở một bên nhìn thấy chảy mồ hôi ròng ròng, cũng không dám đi lên ngăn. Bác sĩ Trương này đúng là không có mắt nhìn, ông ta mới được chọn làm bác sĩ ưu tú, bây giờ không phải là tự hủy tiền đồ của mình sao? Lại dám đi cản Ngôn thiếu, xem ra thật sự chê mạng mình quá dài rồi!

Đây là lần thứ hai Ngôn Mặc Bạch đá văng cửa phòng.

Tư Mộ ở trên ghế dài khóc cùng Tô San, Phó Minh Vũ ở một bên ngồi im, trong lòng cũng nóng như lửa đốt. Khi ba người bọn họ nhìn thấy Cố Khuynh xuất hiện, không khỏi dâng lên vô vọng hi vọng. Dù sao Cố Khuynh đối với bệnh ung thư dạ dày của Ngôn Diệu Thiên còn có biện pháp, đoán trước bảo bảo cũng không có chuyện gì. Chỉ cần Cố Khuynh ở đây, tất cả đều có hi vọng!

Thời điểm Ngôn Mặc Bạch đạp cửa đi vào, Tư Mộ buông tay mẹ ra, cũng vọt vào theo.

Ngôn Mặc Bạch đưa tay giữ lấy cô, dịu dàng dụ dỗ: "Vợ, ngoan, em ở bên ngoài đợi. . . . . Bảo bảo không có việc gì đâu!"

Xem ra tình huống của đứa bé không được tốt, sao có thể để cho cô vào đây? Nếu Cố Khuynh cũng không có biện pháp, khẳng định cô sẽ không chịu nổi mà té xỉu tại chỗ. Huống chi cảm xúc cô không ổn định như vậy, đi vào cũng ảnh hưởng đến Cố Khuynh kiểm tra.

"Không! Chồng, em cũng muốn đi vào, em muốn vào cùng bảo bảo. . . . . Chồng, cho em vào đi, em cũng muốn đi vào. . . . ." Tư Mộ ở trong lòng Ngôn Mặc Bạch giằng giằng.

"Không thể ảnh hưởng đến tôi." Cố Khuynh ném lại một câu, liền sai bước đi vào.

Tư Mộ lập tức im lặng, ngừng tiếng khóc, chỉ là im lặng rơi lệ. Trong đôi mắt tràn ngập nước mắt tràn đầy kiên trì cùng chờ đợi nhìn anh.

Ngôn Mặc Bạch bắt đắc dĩ, áo bị cô nắm rất chặt, nếu không để cho cô đi theo vào khẳng định cô sẽ không buông tay.

"Được, em phải bảo đảm em tỉnh táo. Không cho khóc, anh liền dẫn em đi vào." Ngôn Mặc Bạch một tay lau nước mắt cho cô, bộ mặt nghiêm túc nói.

Tư Mộ hít mũi một cái, nghiêm túc gật đầu, âm thanh giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: "Em bảo đảm. . . . ." Nhìn về mặt Ngôn Mặc Bạch hình như là khoogn tin cô, vì vậy cô lập tức tang thêm một câu: "Nếu như mà em quấy rầy đến Cố Khuynh, anh hãy đem em đánh văng ra ngoài. . . . ."

Ngôn Mặc Bạch vuốt ve đầu cô, mắt cũng khóc đến sưng đỏ, thanh âm cũng khàn, làm Ngôn Mặc Bạch đau lòng không chịu được.

Dù sao bên trong cũng là phòng cấp cứu, không phải cái chợ, không thể có nhiều người vào xem như vậy, cho nên Phó gia Nhị lão đang ở bên ngoài chợ.

Thời điểm Cố Khuynh tiến vào, mấy bác sĩ bên trong, chỉ có một người đang làm kiểm tra, những người khác ở một bên tán gẫu. Nghe thấy âm thanh đạp cửa, dọa bọn họ hoảng sợ, rồi rít đưa đầu ra ngoài dò xét rốt cuộc là ai. Dù sao đây cũng là bệnh viện lớn nhất thành phố A, người bình thường không dám ở chỗ này gây rối, bọn họ cũng đoán được nhất định là người Ngôn gia đến, rồi rít đứng ở bên cạnh đứa bé giống như đang làm kiểm tra .

Cố Khuynh vào đầu tiên, bác sĩ bên trong thấy anh không phải là người Ngôn gia, nhưng mà từ phong cách xem ra, cũng không phải kẻ tầm thường, bọn họ cũng không dám đắc tội, chỉ là thân thiện gật đầu.

Cố Khuynh cũng không thèm nhìn bọn họ, trực tiếp đi tới bên cạnh đứa bé, bắt đầu cho đứa bé làm kiểm tra.

Kiểm tra một phen, Cố Khuynh nhíu mày càng chặt, bác sĩ bị anh chỉ điểm làm trợ thủ, chỉ là mấy bác sĩ nhìn thấy thủ pháp Cố Khuynh thuần thực, hơn nữa lại có thân phận không thể đắc tội, ngay cả câu oán hận cũng không dám.

Tư Mộ một mực đứng ở một bên, không nháy mắt nhìn chăm chăm vào bảo bảo, một tay nắm tay Ngôn Mặc Bạch thật chặt, một tay khác che miệng của mình, tuyệt không dám buông tay. Cô lo lắng mình sẽ không khống chế được mà chạy tới ôm bảo bảo, cũng lo lắng trong lòng mình khó chịu khóc thành tiếng, quấy rầy đến Cố Khuynh. . . . .

Nhưng khi cô nhìn thấy Cố Khuynh ngày càng nhíu chặt mày, lòng của cô cũng giống như bị một đôi tay vô hình nắm thật chặt, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Ngôn Mặc Bạch cảm thấy người bên cạnh đang run nhè nhẹ, anh tự tay đem cô ôm vào trong ngực, ôm thật chặt.

Cố Khuynh cũng không có tránh đi Tư Mộ, sau khi kiểm tra xong một phen, anh bình tĩnh nhìn Ngôn Mặc Bạch, nói: "Tình huống của đứa bé quả thật khẩn cấp, cần lập tức làm phẫu thuật đổi tim."

"Tôi đã cho người tìm trái tim thích hợp." Rõ ràng người trong ngực càng run rẩy lợi hại, âm thanh nức nở cũng dần dần lớn lên. Ngôn Mặc Bạch không nhìn người trong ngực một cái, nói với Cố Khuynh.

"Nhưng đứa bé không chờ được bao lâu." Cố Khuynh liếc mắt nhìn đứa bé nằm trên giường, thờ dài, có chút vô lực nói.

Tình trạng đứa bé vô cùng không lạc quan, hiện tại dấu hiệu của sinh mạng càng ngày càng yếu ớt, nhiều nhất còn có thể chống đỡ ba ngày.

Thời gian ba ngày, nếu muốn tìm một trái tim thích hợp, quả thật không thể nào. Bởi vì máu của bảo bảo là kế thừa từ Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ, đều là máu hiếm có. Toàn thế giới chỉ có một phần vạn người là có loại máu này, mà từ một phần vạn người tìm ra trái tim thích hợp cho bảo bảo, có thể tính đến gần vô hạn bằng không.

Ngôn Mặc Bạch nhắm mắt lại, nắm tay thành quả đầm, đầu ngón tay lạnh lẽo trắng bệch. Anh mở mắt lần nữa thì đáy mắt là một mảnh lạnh lẽo tĩnh mịch, kiên định nói với Cố Khuynh: "Tôi nhất định phải tìm được!"

Mà Tư Mộ một lần nữa đã té xỉu trong lòng Ngôn Mặc Bạch.

"Trước hết hai ngày này hãy tìm cho đứa bé dịch dinh dưỡng, bao giờ tìm được trái tim thì cho tôi biết, tôi còn phải trở về làm trị liệu cho ông cụ." Cố

Khuynh nói xong, vừa cời bao tay trên tay, vừa bước nhanh ra bên ngoài. Bây giờ đã là 5 giờ chiều rồi, nhất định phải trở về trước sáu giờ, nếu không trị liệu bên kia của ông cụ sẽ thất bại trong gang tấc.

Mà mấy vị bác sĩ ban đầu khinh thường đến ngờ vực vô căn cứ, bây giờ đã bội phục sát đất.

Bọn họ có mấy bác sĩ bên trong, không dám động thủ giải phẫu, cho dù là tìm được trái tim thích hợp, bọn họ cũng không dám khai đao. Thế nhưng vị nam tử tuổi quá trẻ kia, cư nhiên nhẹ nhàng nói tìm được trái tim liền thông báo anh ta, anh ta nắm chắc như vậy?

Thời điểm thấy Cố Khuynh đi ra ngoài, mấy vị bác sĩ cũng vội vàng bước nhanh theo, nghĩ thầm thật là ngoa hồ tàng long, còn trẻ như vậy lại có y thuật cao siêu như thế, nhất định phải bỏ đi sự ngưng ngừng, trao đổi một chút nha!

Cố Khuynh vừa mới đi ra cửa, liền bị mấy bác sĩ hữu hảo nhiệt tình vây quanh, thỉnh giáo đại danh, sau đó hẹn thời gian ăn một bữa cơm.

Cố Khuynh gấp rút trở về biệt thự ở lưng chừng núi, nhìn những người này bắt đầu dây dưa, anh không nhịn được vung tay lên. Anh vốn bản lĩnh lợi hại, lực cánh tay cũng rất lớn, lúc này lại không nhịn được, càng sẽ không khống chế sức mạnh, anh vung tay lên, hai vị bác sĩ liền bị anh trực tiếp đẩy ngã xuống đất. Sau đó nhìn cũng không nhìn một cái liền đi, lưu lại mấy mấy bác sĩ sững sờ hoặc đứng hoặc ngồi trên mặt đất.

Phó Minh Vũ cùng Tô San nhìn thấy Cố Khuynh đi ra, còn chưa kịp đi hỏi tình huống thế nào, chỉ thấy anh bị mấy bác sĩ vây quanh, sau đó nhìn thấy có hai người bị đẩy trên đất thì Phó Minh Vũ lường trước có lẽ là anh không có thời gian, dứt khoát đi vào bên trong xem một chút.

Khi hai người bọn họ đi vào, nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ đang hôn mê ra ngoài, mà bảo bảo vẫn an tĩnh hầu như không còn sinh khí ngủ ở nơi đó.

"Cố Khuynh nói thế nào?" Tô San nhìn con gái mình đã hôn mê, tình huống đại khái sẽ không tốt, nhưng mà bà vẫn muốn biết. Bà tin tưởng năng lực của Cố Khuynh, tuyệt đối là có biện pháp. Mặc dù chỉ có một chút hy vọng, cũng không thể buông tha.

"Cần thay tim. . . . ." Ngôn Mặc Bạch mím chặt môi gian nan phun ra mấy chữ. Nhưng phải đi đâu tìm trái tim?

Tô San cùng Phó Minh Vũ nghe xong lời này, sắc mặt lập tức thay đổi, trắng bệch phải không có một tia máu.

Đứa bé nhỏ như vậy, có thể phẫu thuật được sao? Dù là một người lớn, làm giải phẫu ghép tim tỷ lệ thành công cũng không cao, huống chi là đứa trẻ mới mấy tháng.

Nhìn đứa trẻ lẳng lẳng nằm trên bàn mổ, một khối nho nhỏ như vậy, hơi thở yếu ớt, niu chặt lòng của mỗi người. Khó trách bác sĩ thông báo bệnh tình nguy kịch.

Phó Minh Vũ cùng Tô San không biết chuyện của Ngôn Mặc Bạch, càng không biết thời điểm vừa mang thai đứa bé, thiếu chút nữa không thể giữ lại. Mới vừa rồi bác sĩ cũng không nói cho bọn họ biết đến cùng là đứa bé có chuyện gì, cho nên bọn họ không biết rốt cuộc vì sao trái tim đứa bé suy yếu. Mộ đứa trẻ nhỏ như vậy, chẳng lẽ là bệnh tim bẩm sinh?

Nhìn con gái và con rể trong tình hình này, mặc dù trong lòng bọn họ có nghi ngờ, cũng không có truy hỏi nữa. Hiện tại chủ yếu nhất là làm sao để đoạt lại đứa bé từ tay Diêm Vương.

Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ đi ra khỏi phòng cấp cứu, để bác sĩ lập tức an bài một phòng bệnh cao cấp, trong ba ngày này, đứa bé phải nằm viện ở đây, hơn nữa hiện tại Tư Mộ hôn mê bất tỉnh, cảm xúc không quá ổn định, nếu cần thiết sẽ tìm cho cô thuốc an thần.

Sau khi anh bài xong phòng bệnh, bảo bảo được đẩy vào trong phòng bệnh, bác sĩ truyền dịch dinh dưỡng. Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ vào phòng nghỉ để ngủ, nhưng mới vừa đặt cô lên, cô liền tỉnh. Không nhìn thấy bóng dáng bảo bảo trong tầm mắt, liền bắt đầu khóc tìm.

"Bảo bảo đâu? Chồng, em muốn bảo bảo. . . . ." Tư Mộ giống như phát điên nắm lấy áo Tư Mộ, khóc kêu.

"Bảo bảo ở trong phòng bệnh truyền dịch, nó ngủ thiếp đi. . . . ." Một tay Ngôn Mặc Bạch khống chế cơ thể cô đang giãy giụa, một tay nắm chặt lấy mặt của cô, cố gắng trấn an trái tim đang luống cuống của cô. Anh cúi đầu dịu dàng hôn ở trên mặt cô, lắm lắm an ủi.

"Em muốn đi xem bảo bảo, em muốn ở bên cạnh đó. . . . . Chồng, em không thể mất đi bảo bảo. . . . ." Tư Mộ đẩy Ngôn Mặc Bạch ra, muốn xông ra.

Ngôn Mặc Bạch mở to miệng cắn lấy cái môi của cô, cho đến khi nếm được mùi máu tươi, mới buông lỏng sức lực, dịu dàng liếm. Không phải anh không yêu thương cô, anh cần một cái này giống như cần, giống như chỉ có như vậy, mới có thể tìm kiếm một chút không khí, không đến nỗi đau lòng đến hít thở không thông mà chết.

Tư Mộ yên tĩnh trở lại, nhìn Ngôn Mặc Bạch yên lặng rơi lệ, trong mắt đau thương làm cho Ngôn Mặc Bạch hận không thể cầm cả thế giới đổi lấy nụ cười của cô.

"Chồng, em muốn ở cùng với bảo bảo. . . . ." Tư Mộ thấp giọng buồn bã khóc.

"Ừ, anh ôm em qua." Ngôn Mặc Bạch hôn trán cô một cái, sau đó ngồi xuống ôm cô đến phòng bệnh của bảo bảo, đặt cô ở bên cạnh bảo bảo, để cho cô nằm xuống.

Hiện tại cảm xúc Tư Mộ đã ổn định lại, tay vẫn đem bàn tay nhỏ bé của bảo bảo đặt vào trong lòng bàn tay mình, đầu nằm bên cạnh đầu bảo bảo, nhắm mắt lại, hình như muốn ngừng thở mới có thể cảm nhận được hơi yếu hơi thở của nó.

Cho dù Ngôn Mặc Bạch là một đại nam nhân có ý chí kiên cường, cũng không nhịn được hồng vành mắt.

Anh nghiêng người ở trên mặt con trai hôn một cái, đây là lần đầu tiên anh hôn con trai của mình. Anh dùng âm thanh từ ái nhất nói: "Con trai, con phải chịu đựng! Con là con trai của Ngôn Mặc Bạch, tuyệt đối không thể vô dụng như vậy đây! Cho cha 3 ngày, cha nhất định tìm được trái tim thích hợp cứu con!"

Sau đó, ở trên môi Tư Mộ hôn một cái, nói: "Em chăm sóc con trai thật tốt, anh đi ra ngoài một lát."

Trước kia Ngôn Mặc Bạch chưa bao giờ có ý thức mình là cha của đứa bé, cảm giác đứa bé là một phiền toái, là chuyên môn cùng anh giành vợ. Nhưng mà, bây giờ anh cảm thấy trên vai trách nhiệm trọng đại, cũng hối hận ban đầu không đủ trách nhiệm.

Tư Mộ hít mũi một cái, khe khẽ gật đầu.

Ngôn Mặc Bạch nói với cha mẹ vợ một chút: "Ba mẹ, con muốn đi ra ngoài một chút, Tư Mộ và đứa bé phiền hai người chăm sóc rồi."

Phó Minh Vũ cùng Tô San đã sớm ướm hốc mắt, đặc biệt là Tô San, vẫn không tiếng động rơi lệ.

Hai người gật đầu, âm thanh nghẹn ngào nói: "Nơi này con không phải lo lắng. . . . ."

Biết Ngôn Mặc Bạch phải đi tìm trái tim, cũng biết năng lực Ngôn Mặc Bạch không tầm thường, về mặt này bọn họ không giúp được gì, cũng chỉ có thể ở bệnh viện chăm sóc tốt nữ nhi cùng cháu ngoại.

Ngôn Mặc Bạch ra khỏi cửa phòng bệnh, lập tức liên lạc Lôi Ngạo, Nhậm Phẩm cùng Lâu Diệc Sâm, bọn họ đều có giao thiệp khắp nơi, để cho bọn họ cũng vội tìm giúp.

Không tới thời gian một tiếng, tin tức tìm kiếm trái tim đã lan khắp các nơi trên toàn cầu, chỉ cần nơi nào có internet đều nhận được thông tin này.

Ngôn Mặc Bạch đã xuất ra một số tiền lớn, vốn cho rằng nhiều tiền nhiều người thì chuyện gì cũng có thể giải quyết, nhưng điều kiện của Ngôn Mặc Bạch quá hà khắc, trái tim dễ tìm, nhưng hợp thì không có.

Thời gian một ngày đã qua, phần lớn tin tức nhận được đều không tốt, bởi vì điều kiện không hợp. Kiểu người có máu hiếm thật sự quá ít.

Tư Mộ ngủ ở bên cạnh bảo bảo một ngày một đêm, không ăn không uống, mặc cho mọi người khuyên như thế nào đều không hữu dụng, đến cuối cùng chỉ có thể để cho cô truyền dịch dinh dưỡng.

Ngôn Mặc Bạch nhìn một lớn một nhỏ trên giường, trên đầu cũng treo một bình nước lớn, tâm đau như bị nghiền nát.

Ngôn Mặc Bạch rất ít đụng vào thuốc lá, ngón tay thon dài gấp một điếu thuốc, tựa vào cuối hành lang, mắt nhìn phương xa, khói đốt hơn phân nửa, cháy hết tro thuốc lá còn ở phía trên.

Xa xa nhìn, cả bức tranh là vô tận cô đơn cùng đau thương.

Lúc này, viện trưởng đi tới, dừng lại phía sau Ngôn Mặc Bạch hai thước, kêu một tiếng: "Ngôn thiếu!"

Âm thanh viện trưởng hơi lớn, ông cũng không nhẫn tâm quấy rầy thái tử gia của Quốc Tế YT trầm tư, nhưng ông lại lo lắng lời nói của mình quá nhỏ, thái tử gia trong trầm tư có nghe được lời của ông hay không.

"Nói!" Trong miệng Ngôn Mặc Bạch phát ra một chữ lạnh như băng, còn có chút không kiên nhẫn.

"Chúng ta tra xét ghi chép của một bệnh viện, phát hiện có đứa trẻ phù hợp với màu của tiểu thiếu gia, ngày ra đời cũng gần với ngày tiểu thiếu gia sinh ra. . . . ." Viện trưởng nói tới chỗ này, cực kỳ có chừng mực ngừng lại.

Thật ra thì ông có thể không giúp một tay, Ngôn gia mất đi đứa bé này, cũng không thể trách trên đầu ông, nhưng mà nếu như ông làm, đối với ông cũng chỉ là một cái nhấc tay, còn đối với Ngôn gia mà nói chính là một đại ân. Ngôn gia thiếu ông một ơn huệ lớn bằng trời, có cái núi dựa này, ông ở thành phố A làm gì cũng được.

Ngôn Mặc Bạch mãnh liệt xoay người, âm thanh có chút gấp rút: "Người ở nơi nào?"

Chỉ cần có thể tìm được trái tim thích hợp, anh phải tốn bao nhiêu tiền, hoặc là, anh không chờ thủ đoạn nào cũng phải lấy lại.

"Tài liệu ở chỗ này." Viện trưởng nói xong liền đem tài liệu chuẩn bị trên tay đưa tới.

"Cám ơn!" Ngôn Mặc Bạch chân thành nói tiếng cảm ơn, sau đó mở tài liệu ra nhìn thấy tên bên trong, mí mắt giật giật.

Tên sản phụ —— Mạc Nhan, bên cạnh còn viết tên chồng —— Diệp Nham.

Lông mày Ngôn Mặc Bạch nhăn lại, Diệp Nham này chính là Diệp Nham mà anh quen sao?

Khi Tư Mộ sinh con, anh ta cũng ở bệnh viện, nhưng đứa bé kia không phải do Dư Hình sanh sao? Sao lại ghi tên sản phụ là Mạc Nhan?

Mạc Nhan là ai? Con trai Diệp Nham?

Ngôn Mặc Bạch ngắt trán, đầu óc loạn rồi.

"Tài liệu tôi lấy trước đi nha." Dứt lời, Ngôn Mặc Bạch lấy tài liệu đi xuống lầu, anh muốn đi thăm dò một chút chuyện gì đã xảy ra.

Viện trưởng cung kính đưa mắt nhìn bóng dáng Ngôn Mặc Bạch biến mất ở trong hành lang. Về phần những thứ nhân tình kia, không cần ông nói, Ngôn Mặc Bạch tự nhiên biết đến.

Ngôn Mặc Bạch xuống lầu lấy xe, trực tiếp lái xe đến khách sạn Thu Ý, sau đó đem tài liệu ném cho Tiểu Cửu, để cho cậu ta đi thăm dò chuyện này.

Tiểu Cửu cầm tài liệu xem một lần, bắt đầu mở máy vi tính ra, công phá bảo mật internet bệnh viện, lấy video ở bệnh viện ngày đó. Ở phía trước chỗ đăng kí, thông qua video có thể biết ngày đó người đăng kí không phải là Dư Hình, nhưng mà quả thật là có đi cùng Diệp Nham.

Tiểu Cửu tra xét nữa Mạc Nhan này, lại phát hiện từ khi cô ta sanh con liền không xuất hiện nữa, nói cách khác mất tích mấy tháng, ở đồn công an cũng đã báo án.

Chờ Tiểu Cửu tra được hồ sơ Diệp Nham, tình trạng hôn nhân của anh ta lại điền là chưa kết hôn, nói cách khác tư liệu điền ở bệnh viện là giả.

Như vậy ngày đó Diệp Nham ôm đứa bé này rốt cuộc là của ai?

Dư Hình cũng mang thai qua, lúc ấy khi Ngôn Mặc Bạch dẫn Tư Mộ đi dạo cửa hàng trẻ sơ sinh, liền nhìn thấy cô ta, chỉ là cô ta mang phai trước Tư Mộ hai tháng, như vậy đứa bé Diệp Nham ôm ngày đó không phải là của Dư Hình.

Những thứ rắc rối phức tạp này Ngôn Mặc Bạch không có thời gian quy định, anh chỉ muốn biết hiện tại đứa bé đang ở đâu.

Ban đầu là Lê Hóa đi tìm Dư Hình, hiện tại Ngôn Mặc Bạch nói chuyện này, cậu ta cũng đưa ra nghi vấn: "Lúc ấy khi tôi đi đến đó, trừ Dư Hình, không có một người. Diệp Nham cùng đứa bé, cũng không thấy."

Bởi vì đoạn thời gian này Ngôn Mặc Bạch vẫn bận chuyện của công ty, cũng không có thừa tâm đi xử lý chuyện Diệp Nham, huống chi anh ta cũng không có trở lại tìm Tư Mộ, chuyện này cũng liền để đó.

Cho tới bây giờ Ngôn Mặc Bạch mới không thể không cảm thán, là oan gia thế nào cũng hợp mặt. Vốn là ai bận việc nấy rồi, lại có tình bởi vì có chút chuyện mà phải đụng nhau.

"Đi điều tra một chút Diệp Nham ở nơi nào? Chủ yếu nhất vẫn là tra đứa bé kia ở nơi đâu." Ngôn Mặc ra lệnh cho Tiểu Cửu.

Ngôn Mặc Bạch nắm chặt quả đấm, trên mặt ngưng tụ sát khí.

Cuối cùng đã tìm được một đường song, mặc kệ đứa bé này là của ai, anh nhất định phải đem về.

Nhưng mà, anh còn chưa tìm được Diệp Nham, Diệp Nham đã chủ động liên lạc.

Không biết Diệp Nham làm thế nào biết Ngôn Mặc Bạch ở Thu Ý, anh ta gọi nhân viên phục vụ của Thu Ý, thông qua quầy phục vụ chuyển tới phòng 1818 tìm được Ngôn Mặc Bạch.

Anh ta hẹn Ngôn Mặc Bạch gặp mặt. Địa điểm là phòng cà phê nằm gần khách sạn Thu Ý.

Ngôn Mặc Bạch có chút kinh ngạc Diệp Nham làm sao lại chủ động tìm được anh, nhưng mà nếu anh ta đã chủ động tìm tới, vậy khẳng định là biết chuyện rồi.

Tiểu Trang cùng Lê Hóa đều muốn đi theo, Ngôn Mặc Bạch khoát tay áo, anh tin tưởng Diệp Nham còn không có bản lĩnh muốn mạng của anh. Chỉ là mục đích Diệp Nham hẹn lần này là gì, anh không rõ lắm.

"Lão đại, nhất định Diệp Nham biết chúng ta đang tìm trái tim, anh ta có thể đoán được sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm được chỗ của anh ta, cho nên chủ động nói ra. Lần này anh ta hẹn người ra ngoài nhất định không tốt bụng gì, nếu anh ta dẫn theo nhiều người, một mình người đi như vậy sao được?" Tình hình Lê Hoa rất nóng nảy, nhưng mà lúc này cũng vô cùng tỉ mỉ. Tiểu Trang gạt đầu phụ họa một cái, trước không nói Diệp Nham có thể mai phục người xuống tay với lão đại hay không, dù thế nào đi nữa cũng không thể để cho lão đại đi một mình, bọn họ đi theo cũng là lo trước tai họa, để ngừa vạn nhất.

"Hơn nữa nếu đó là con trai của anh ta, sớm muộn gì cũng tìm được anh ta, hiện tại anh ta tự mình đưa tới cửa, chúng ta để cho anh ta giao đứa bé ra ngoài, tiểu thiếu gia cũng không thể kéo dài, càng sớm giải phẫu càng tốt." Lê Hóa thấy Tiểu Trang gạt đầu phụ họa, cậu ta lại càng bỏ thêm dầu.

Trong lòng Ngón Mặc Bạch sao lại không muốn để con trai phẫu thuật nhanh một chút? Tư Mộ một ngày một đêm đã không ăn không uống, anh nhìn thấy cũng đau lòng, hơn nữa Cố Khuynh nói nhiều nhất có thể kéo dài ba ngày, sợ rằng nếu tìm được trái tim chậm, làm ghép tim, đứa bé cũng không chịu được, sinh mệnh quá yếu, không khôi phục được.

Nhưng mà, nếu đây thật là đứa bé của Diệp Nham, làm sao có thể dễ dàng như vậy? Diệp Nham có mâu thuẫn với Ngón Mặc Bạch, coi như anh cường đại, nhưng vẫn không thể dùng một đầu ngón tay nhấn chết hẳn, nhưng mà chỗ gấp nhảy tường, thò nóng nảy còn cần người, chuyện tranh giành con trai này, Diệp Nham lại có thể ngoan ngoãn mặc anh xâm lược?

Cho nên, chuyện như vậy phải an bài cẩn thận một chút.

Khi Ngón Mặc Bạch xuất hiện tại phòng ca phê chỗ hẹn thì Diệp Nham đã ở nơi đó chờ.

Bên cạnh anh ta còn có một người phụ nữ trung niên, chính là bảo mẫu. Trong ngực bảo mẫu ôm đứa bé, đại khái đây chính là đứa bé kia đi!

Trong nháy mắt nhìn thấy đứa bé đó, Ngón Mặc Bạch siết chặt quả đấm, mới chịu đựng không kích động tới cốp đứa bé.

Đi tới đối diện Diệp Nham ngồi xuống, Ngón Mặc Bạch nói thẳng: "Điều kiện gì?"

Diệp Nham nhấp một miếng cà phê, hương nồng xẹt qua khoang miệng, anh nhàn nhạt hỏi ngược lại: "Cái gì điều kiện gì?"

Tay Ngón Mặc Bạch đặt trên đầu gối nắm chặt lại, trên mặt cũng là nhẹ nhàng, nói: "Chúng ta cũng đừng giả bộ, tôi nói thẳng cho anh biết, đứa bé này tôi muốn rồi, anh cần điều kiện gì? Cái gì tôi đều có thể đồng ý!"

"Hả? Thật cái gì cũng có thể đồng ý?" Khóe miệng Diệp Nham khoi lên một nụ cười giễu cợt, anh ta nói: "Nếu như, tôi muốn Tư Mộ? Tôi có thể cho anh đứa bé này, nhưng mà, điều kiện tôi muốn là, để Tư Mộ trở về bên cạnh tôi? Anh đồng ý không?"

Ở thời điểm Ngón Mặc Bạch chuẩn bị nổi đóa lật bàn, Diệp Nham còn nói: "Ban đầu Tư Mộ vì ‘ Lãng Vũ ’ mới bị bắt gả cho anh, hơn nữa cùng Ngón Diệu Thiên ký hiệp nghị, không phải là muốn Tư Mộ giúp Ngón gia các người sinh một đứa con trai sao? Hiện tại đã sinh con trai cho anh, coi như hiện tại đứa bé ngàn cân treo sợi tóc nguyên nhân cũng do anh. Chỉ là, tôi nguyện ý giúp anh cứu đứa bé về, nhưng mà điều kiện tôi muốn chính là để Tư Mộ trở lại bên cạnh tôi. Cô ấy vốn thuộc về tôi."

Ngón Mặc Bạch sao lại không biết Diệp Nham làm sao biết những điều này, có lẽ hiện tại anh ta cũng có cái năng lực đi thăm dò này, tất cả những điều anh ta nói đều là sự thật, nhưng khi trong lòng của Ngón Mặc Bạch nghe những điều này, giống như là bị súng máy bắn thành thạch vào trong ngực, đau lòng khó nhịn.

Ngay cả trái tim dấy lên hừng hực lửa giận, nhưng trên mặt cũng là lạnh lùng lạnh nhạt. Khóe miệng Ngón Mặc Bạch nhếch lên, tà tính như ma: "Tôi là thông báo cho anh, đứa bé này tôi muốn rồi, tôi không phải đi cầu anh đem đứa bé này cho tôi. Diệp tiên sinh, tôi nhớ anh phải làm rõ ràng điểm này. Xin không cần dùng giọng nói như ban on nói với tôi. Về phần anh nói để Tư Mộ trở lại bên cạnh anh, trước không nói tôi có đồng ý hay không, dù sao cô ấy sẽ không đồng ý với người thay lòng đổi dạ vườn vẫn không dứt được. Anh quen cô ấy thời gian không ngắn, chẳng lẽ điểm này anh không rõ ràng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Chương 145

Editor: Hồng Nhung

Mỗi câu nói của Ngón Mặc Bạch giống như một thanh đao đã được tôi luyện kịch độc, đâm thẳng vào tim của Diệp Nham.

Chia tay với Tư Mộ luôn là nỗi đau trong lòng Diệp Nham, anh ta cũng biết trong mắt Tư Mộ không được phép có cát, thế giới tình cảm của cô thuần khiết như vậy, làm sao có thể chịu quay lại với người đàn ông đã phản bội cô?

Nhưng anh ta không cam lòng!

Anh ta nỗ lực phấn đấu, làm cho bản thân mạnh lên, vì cô chống lên một bầu trời riêng, còn không phải vì muốn cho cô có cuộc sống không buồn không lo sao? Nhưng hiện tại khi anh ta đã chống lên một bầu trời, cô lại trốn đi rơi vào trong lòng của một người khác. Trong lòng không có cô, anh ta còn muốn thiên hạ này để làm gì?

Diệp Nham nhắm mắt lại, các ngón tay trắng bệch nắm chặt thành quyền, dùng một chút rồi lạnh giọng nói: "Ngón Mặc Bạch, anh đừng khinh người quá đáng!"

Ngón Mặc Bạch ôm hai tay trước ngực, cơ thể tựa vào phía sau, tư thế nhàn nhã nói: "Tôi khinh người quá đáng? Không thể buông tha, người thắng làm

vua, tôi cường đại cậu nhỏ bé, tôi bắt nạt cậu cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa1.”

(1) Thiên kinh địa nghĩa" là để chỉ những điều hiển nhiên, lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.

“Hơn nữa, tôi vốn cũng không có ý định bắt nạt cậu! Cậu có biết tôi và Tư Mộ bắt đầu như thế nào không? Chính là ở quán Thu Ý, chắc cậu không biết? Cô ấy tận mắt thấy cậu và Dư Hình đi ra từ bên trong, vào lúc cô ấy cần sự quan tâm nhất, làm bạn trai của cô ấy, cậu lại đi phản bội cô ấy, cô ấy đau lòng mua say, gặp phải tôi. . . .”

Ngôn Mặc Bạch nhớ lại lần đầu hai người gặp nhau, cười nhẹ ra: “Cậu nói xem đây có phải là duyên phận trời đã định, tôi là nên cảm ơn vận mệnh đã để cho tôi và cô ấy gặp nhau yêu nhau, hay là nên cảm ơn cậu bắt cả hai tay, thành toàn cho tôi và cô ấy kết nghĩa vợ chồng?”

Diệp Nham ần nhẩn tới khóp hàm đều đã giật giật, nhìn Ngôn Mặc Bạch, gần ra từng tiếng: “Anh đừng đắc ý quá sớm. Tôi muốn mang đứa bé này đi trao đổi điều kiện với Tư Mộ, chính là điều mà chúng ta vừa mới nói, anh nói cô ấy có đồng ý hay không? Dựa vào mức độ quan tâm của cô ấy với đứa bé, tôi cả là cô ấy nguyện ý trở lại bên cạnh tôi.”

Trong đôi mắt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch hiện lên tia sát khí, có điều rất nhanh đã che dấu lại. Anh cười đến bất cần đời: “A. . . .? Phải không? Sao cậu lại chắc chắn cô ấy sẽ đến? Nhưng mà, tôi nhớ là cậu không có cơ hội để thử tôi. Hôm nay ở chỗ này tôi nói luôn, trái tim của đứa bé này, tôi muốn.”

“Anh cho rằng chỉ cần anh nói là có thể lấy được, không sợ nói cho anh biết, cho dù anh đem trái tim của đứa bé này moi ra, cũng không thể cứu sống được con trai của anh.” Khóe miệng Diệp Nham thoáng hiện lên một nụ cười tàn nhẫn.

“Có thể cứu hay không, đó là việc của tôi!” Ngôn Mặc Bạch không biết vì sao anh ta lại nói như vậy, nhìn biểu tình trên mặt anh ta, cảm thấy trái tim bỗng nhói lên, có loại dự cảm không lành.

Diệp Nham đưa tay tiếp nhận đứa bé, ôm vào trong ngực, đứa bé ngủ say sưa, nhìn qua có phần nhỏ gầy, còn không có vóc dáng cao như Ngôn Dư, trên mặt cũng không có chút thịt nào, một bộ dáng suy dinh dưỡng.

Khi Ngôn Mặc Bạch nhìn vào đứa bé, không tự chủ chau mày. Anh đột nhiên nghĩ tới con trai của mình, nếu vật nhỏ nhà hắn dưỡng thành cái bộ dạng này mà nói, kia, làm cha mẹ như bọn họ cũng thật là đáng chết.

Truyện được chuyển ngữ tại Diễn đàn Lê Quý Đôn!

Bộ dáng suy nhược gầy yếu này khiến người ta phải đau lòng, cứ thế trong nháy mắt, Ngôn Mặc Bạch vậy mà không đành lòng muốn mạng của đứa bé này. Nhưng khi nghĩ tới mình đến đây vì cứu con trai, tâm liền cứng rắn trở lại.

Ngôn Mặc Bạch chậm rãi đứng lên, nhàn nhạt nói: “Không cần tôi phải ra tay chứ? Diệp tiên sinh cũng không phải là loại người không bạo lực không hợp tác, chúng ta đều là người văn minh, không cần mạnh mẽ làm chuyện thô lỗ. . . .Đưa đứa bé cho tôi đi!”

Diệp Nham ôm chặt đứa bé trong ngực, nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nó, nhỏ giọng nói: “Tôi ôm nó đi bệnh viện.”

Tuy bây giờ Diệp Nham đã khống chế phần lớn bang phái ở thành phố A, Sở gia cũng từ từ tẩy trắng, rời khỏi sân khấu hắc đạo, có thể nói Diệp Nham hiện tại là Địa Đầu Xà của thành phố A, nhưng dù vậy anh ta vẫn không dấu lại Ngôn Mặc Bạch.

Dany bất quá cũng chỉ là hòn đá kê chân giúp Diệp Nham trở thành chúa tể hắc bang của thành phố A, lợi dụng thế lực của hắn để đạt được mục đích của anh ta, anh ta chỉ cần phối cùng hắn làm một chút hành động nhỏ với Ngôn Mặc Bạch. Nhưng dựa vào thế lực của Dany lại bị Ngôn Mặc Bạch không cần tốn nhiều sức lực đã có thể làm cho rớt xuống, thì chính anh ta làm sao có thể liều mạng với Ngôn Mặc Bạch?

Ngôn Mặc Bạch muốn dành đứa bé này, bản thân Diệp Nham khẳng định không ngăn nổi. Nhưng mà anh ta cũng không có nghĩ tới muốn bảo vệ đứa bé, bởi vì Tư Mộ cần. Vì Tư Mộ, anh ta có thể không chừa thủ đoạn nào.

Anh ta muốn đi bệnh viện, đã lâu rồi chưa được nhìn thấy Tư Mộ, anh ta nghĩ một chút bộ dạng của cô bây giờ như thế nào. Cô nên cực kì đau khổ chứ? Diệp Nham nghĩ tới điều đó, cho nên anh ta mới bất chấp mọi thứ để giúp cô, coi như cho dù cô không còn thương anh ta nữa, cho dù cô đã kết hôn, cho dù cô vì người khác sinh con dưỡng cái. . . .Cô vẫn luôn là bảo bối trong lòng anh ta! “À, cũng được!” Ngôn Mặc Bạch khinh thường cười một tiếng, dẫn đầu đi ra khỏi tiệm cà phê.

Bước chân mặc dù nhanh, nhưng lại đi rất khó khăn, mỗi một bước đều như giẫm lên tim, đó là con đường đi tới tu la địa ngục.

Người giống như anh, giết người vô số, tuy nhiên nó chưa bao giờ có cảm giác khó chịu giống như bây giờ.

Nhưng mặc dù khó khăn đi nữa, anh cũng phải kiên định đi tiếp. Bởi vì con trai đang chờ anh tới cứu, vợ của anh cũng đang chờ anh tới cứu, anh không có lý do mềm lòng.

Con đường này là anh vượt mọi chông gai xông vào địa ngục theo Diêm Vương đoạt lại con trai của mình, làm sao không khó khăn? Kia, nếu mềm lòng thì chết chắc!

Khi Ngôn Mặc Bạch ngồi trên xe, liền gọi điện thoại cho Cố Khuyên, để anh ta lập tức rời núi.

Ngôn Diệu Thiên đã làm xong lần trị liệu quan trọng nhất, liền trước mắt đến xem, tình trạng khôi phục rất tốt.

Ông đã ba ngày không nhìn thấy cháu của mình rồi, cho nên vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch, để anh mang đứa nhỏ tới, vừa đúng hôm nay là chủ nhật, đoán trước Ngôn Mặc Bạch cũng có thời gian.

Nhưng vào lúc gọi điện cho Ngôn Mặc Bạch, điện thoại tắt máy, gọi cho Tư Mộ, xác thực không người nào nghe.

Điện thoại Tư Mộ rơi trong phòng Ngôn Mặc Bạch, lúc đó cô hôn mê bất tỉnh, Ngôn Mặc Bạch vội vàng đưa cô đi, nơi nào lo lắng cầm điện thoại? Mà điện thoại Ngôn Mặc Bạch là cố ý cài đặt, biết hôm nay là chủ nhật, để ngừa lão gia từ gọi điện thoại kêu bọn họ mang cháu trai tới, cho nên cố ý đưa số điện thoại của lão gia từ và tất cả số ở biệt thự lưng chừng núi vào danh sách đen, gọi tới chính là báo tắt máy.

Ngôn Diệu Thiên ngồi ở vườn hoa trước cửa biệt thự phơi nắng, cầm điện thoại lên gọi mấy lần đều không được, nhìn thấy Cố Khuynh đi ra, liền hỏi: “Tiểu Khuynh à, cháu muốn đi nội thành sao? Đưa chủ đi một đoạn, chủ muốn tới nhà của cháu trai mình, chủ đi thăm nó, đến tới sẽ trở về.”

Sau khi trị liệu, trên cơ bản chỉ cần tĩnh dưỡng và khôi phục. Ngôn Diệu Thiên nhận thấy cũng không có gì đáng ngại, nếu điện thoại cho con trai và con dâu không ai nhận, mà mình lại muốn gặp cháu trai, vậy dứt khoát chính mình đi xem một chút, dù sao buổi tối trở về là được.

Trong lòng Cố Khuynh khẽ động, vội vàng nói: “Chú Ngôn, chú vẫn chưa thể đi ra ngoài, khó khăn lắm chúng ta mới làm xong trị liệu, chú yên tâm ở đây nghỉ ngơi mấy ngày, chờ hết hẳn rồi trở về xem! Đến lúc đó có rất nhiều thời gian cho chú và bảo bảo ở chung! Không nên nhất thời vội vàng, nếu như chú vừa đi ra ngoài, vạn nhất xảy ra chuyện gì, đó không phải là thất bại trong gang tấc sao?”

Cố Khuynh mặt không đổi sắc khuyên.

Nếu như thật sự để ông đi ra ngoài nhìn thấy đứa nhỏ mà nói, như vậy cũng được sao? Đoán chừng là không chịu nổi kích thích liền phát bệnh, đến lúc đó cho dù là thần tiên cũng không cứu được.

Ngôn Diệu Thiên nghe thấy Cố Khuynh nói như vậy, ông yên lặng suy nghĩ, quả thật cũng có lý. Tiện xua tay nói: “Vậy cháu đi đi, đi sớm về sớm. Buổi tối còn một lần trị liệu nữa phải không?”

Cố Khuynh nói đúng, trước tiên dưỡng thân thể cho tốt, công ty giao cho con trai quản lý, đến lúc đó có thể ngày ngày ở cùng cháu trai rồi.

“Dạ, đúng! Cháu đi đây.” Cố Khuynh cười vẫy vẫy tay với Ngôn Diệu Thiên, sau đó mở cửa máy bay trực thăng tiến về phía nội thành.

Sau khi trải qua lần trước trực tiếp để máy bay trực thăng dừng ở sân cỏ phía sau bệnh viện, bị ông cụ của mình gọi điện hung hăng giáo huấn, Cố Khuynh sẽ không đem phi cơ dừng ở chỗ đó nữa. Hơn nữa, hiện tại cũng không thể kinh động đến đứa bé bên trong. Anh đem máy bay đáp xuống sân gold cách bệnh viện không xa. Ông chủ sân gold biết Cố Khuynh, cho nên cũng dễ dàng nói chuyện. Mà từ sân gold lái xe tới bệnh viện chỉ cần năm phút, cũng coi như tương đối nhanh.

Khi Cố Khuynh chạy đến, Ngôn Mặc Bạch và Diệp Nham cũng vừa tới cửa bệnh viện.

Cố Khuynh nhìn thấy đứa bé Diệp Nham đang ôm, mắt chăm chú nhìn nhìn, sau đó rơi vào trầm tư.

Ngôn Mặc Bạch không có mang người tới phòng bệnh của bảo bảo, mà để cho Cố Khuynh đưa đứa bé tới phòng xét nghiệm, anh muốn xác định xem đứa bé này có phải thuộc loại máu hiếm hay không, còn có trái tim có khỏe mạnh hay không.

Những thứ này nhất định phải kiểm tra, mạng người quan thiên, khẳng định không thể sợ ý lo là.

Khi Cố Khuynh đưa tay ôm đứa bé đi, Diệp Nham không chịu buông, rồi lại nhìn đứa bé đang ngủ say thật lâu, cúi đầu hôn một cái, mới chậm rãi buông tay, sau đó nắm thành quyền rũ xuống một bên.

Phải có nhiều dũng khí đến đâu mới có thể nhẫn tâm đưa đứa bé mấy tháng tuổi đi tìm chết? Mà nhìn khuôn mặt an tĩnh đang ngủ của đứa bé, có bao nhiêu đau đớn? Khóet vào tim bất quá cũng chỉ như vậy!

Cố Khuynh thân là thầy thuốc, hơn nữa còn là người trà trộn hắc đạo, gợn tay chém xuống kết thúc mạng người là chuyện anh làm vô cùng thành thực, có lẽ là đã vô cảm, không hề có quan hệ gì, hoàn toàn kích không nổi sự đồng tình của anh.

Cho nên khi Diệp Nham hôn đứa bé, biểu hiện bộ dạng khó có thể dứt bỏ được, khi đó, anh chỉ lạnh lùng nhìn.

Thời điểm ôm đứa bé vào trong lòng, vẫn còn đang ngủ.

Đứa bé thích ngủ không sai, nhưng bình thường ngủ tương đối cạn, chỉ cần thoáng động một cái, sẽ tỉnh lại. Thế nhưng đứa bé hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại. Nhưng mà cũng không giống Ngôn Dự bảo bảo thôi thóp một hơi hôn mê, đứa bé này chỉ thuần túy đang ngủ.

Cố Khuynh nhú nhú mày, không nói gì, ôm đứa bé đi tới phòng thí nghiệm.

Diệp Nham và Ngôn Mặc Bạch đứng chờ ở bên ngoài.

Ngôn Mặc Bạch ngồi ở trên ghế dài, còn Diệp Nham vùi mặt vào giữa hai tay, anh đi tới, hỏi: “Đứa bé này không phải là con của cậu chứ?”

Có người cha nào có thể làm ra chuyện như vậy? Nếu thật là con trai ruột, vậy Diệp Nham thật đúng là cảm thú!

Nghĩ tới anh ta Ngôn Mặc Bạch không quan tâm trước đây mình có bao nhiêu không chào đón con trai của mình, tóm lại vẫn là không đành lòng để cho đứa nhỏ chịu một chút thương tổn nào. Cùng Diệp Nham so sánh, Ngôn Mặc Bạch lập tức cảm thấy hình tượng người cha của mình cao lớn gấp bội. Hình như quên mất ban đầu là người nào vô sỉ cùng con trai của mình giành đồ ăn.

Diệp Nham cứng đờ, tay chà sát mặt, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, giọng nói có chút khàn khàn, bất quá lộ ra ý lạnh. Nhếch môi phun ra mấy chữ: “Quản được nhiều!”

Ngôn Mặc Bạch sờ sờ lỗ mũi, hừ một tiếng đi tới cái ghế bên kia ngồi xuống.

Trái tim tim được, anh tin tưởng vào năng lực của Cố Khuyên, nhất định không có việc gì.

Chỉ là, Diệp Nham mới vừa nói tới? Cho dù lấy được đứa bé, cũng chưa chắc cứu được con trai?

“Cậu mới vừa nói câu kia là có ý gì?” Ngôn Mặc Bạch nghiêng đầu nhìn sắc mặt khó coi của Diệp Nham, hỏi. Thật lo lắng sẽ xuất hiện tình huống xấu, như vậy toàn bộ đều uổng công, mà con trai của mình cũng không thể cứu trở về.

Diệp Nham mím môi càng chặt hơn, lông mày nhiễm một tia u sầu, anh ta liếc Ngôn Mặc Bạch một cái, hừ hừ, nói: “Đứa bé này, cũng không phải khỏe mạnh.”

Ban đầu khi mới vừa sinh ra, phát hiện nhịp tim đứa bé đập quá nhanh, đây cũng là một biểu hiện trái tim không được khỏe mạnh, cũng sẽ dẫn tới trái tim bị suy kiệt quá sớm.

Ngôn Mặc Bạch lập tức đứng lên, tức giận trừng mắt nhìn Diệp Nham, hận không thể nhắc chân đạp anh ta, cái tên này không khỏe mạnh sao không nói sớm? Còn làm bộ mang đứa bé đi uy hiếp.

Ngôn Mặc Bạch giận không kiềm được chỉ vào mặt Diệp Nham nói: “Con mẹ nó cậu có ý?”

Đã nói người này làm sao có thể dễ dàng phối hợp như thế, đồng ý lấy con trai của mình đi cứu con trai tình địch, thì ra ở đây là để cho anh một đao sao?

“Không phải là anh tìm hoài vẫn không tìm được sao? Tôi cũng không biết trái tim đứa bé có thể dùng hay không, nhưng mà vẫn có thể thử một lần. . . .” Diệp Nham nhắm mắt lại, nhỏ giọng lầm bầm nói, nhưng Ngôn Mặc Bạch nghe tới, lại như mười phần trào phúng cùng khiêu khích.

“Thử một lần?” Ngôn Mặc Bạch quả thật bị anh ta chọc cho tức cười “Này tốt xấu gì cũng là một sinh mạng. . . .” Nhưng lời nói thốt ra tới đây, lại đành dừng lại.

Tốt xấu gì cũng là một sinh mạng. . . .

Ngôn Mặc Bạch nghĩ tới trước đó mình cũng đã do dự trong chốc lát, nhưng vì con trai, anh cứng rắn hạ quyết tâm, dùng một sinh mệnh nhỏ vô tội đổi lấy tính mạng của con trai mình.

Anh có tư cách gì đi chỉ trích Diệp Nham? Minh so với anh ta còn ác độc hơn!

Ngôn Mặc Bạch tay nắm thành quyền hung hăng đánh vào trên ghế, cái ghế dựa bằng gỗ liền bị rạn nứt, vụn gỗ nhỏ ghim vào trong tay Ngôn Mặc Bạch, chảy máu. Diệp Nham ở bên cạnh bị hành động bất ngờ này của anh làm cho sững sờ một lúc, nhưng bên cạnh bệnh nhân, người nhà bệnh nhân và bác sĩ y tá đi ngang qua đều bị hành động bạo lực như vậy của anh dọa sợ.

Ngôn Mặc Bạch ở trong bệnh viện này đã có tiếng, cực phẩm đẹp trai cao to giàu có, cự phú (rất giàu, vô cùng giàu) của thành phố A, hơn nữa hành động của Ngôn Mặc Bạch ở bệnh viện đều luôn cuồng ngạo như vậy tùy ý làm bậy, đến ngay cả di dạn vệ sinh cũng biết cái người đàn ông có bộ dạng vừa đẹp trai vừa cao lớn này là không thể chọc vào.

Vì vậy dù Ngôn Mặc Bạch ở bệnh viện phá hủy cái ghế, cũng không có ai dám tiến lên ngăn cản, càng không có người dám cầm điện thoại báo cảnh sát.

Ngôn Mặc Bạch trút giận một phen, sau khi ra ngoài phát tiết hết những bức bối trong lòng, liền bình tĩnh trở lại, liếc mắt nhìn Diệp Nham một cái, giọng nói có chút khó khăn, đặc biệt nghiêm túc nói ra từng câu từng chữ: “Mặc kệ cậu vì nguyên nhân gì, nguyện ý mang đứa bé này tới cứu con trai của tôi, tôi đều nợ cậu một cái nhân tình. . . .” Dừng một chút, nói tiếp: “Trừ Tư Mộ, cậu muốn đưa ra yêu cầu gì, tôi đều đồng ý.”

Diệp Nham cũng giương mắt nhìn anh, trong đôi mắt âm trầm nhuộm dần bi thương, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười vô cùng giễu cợt: “Trừ Tư Mộ, anh còn có cái gì đáng giá để tôi muốn lấy sao?”

Muốn nói tiền bạc, bây giờ anh ta cũng không thiếu; nếu là quyền, anh ta tại thành phố A dậm chân cũng làm chấn động tam chấn, nhưng anh ta không cảm thấy hạnh phúc, bởi vì cho dù bây giờ anh ta có tất cả, nhưng không có người mình thích chia sẻ cùng, tất cả những thứ này đều là phù vân (mây trôi), không hề có ý nghĩa.

Ngôn Mặc Bạch vừa muốn chửi anh ta không biết điều, chỉ thấy Diệp Nham không có gì khoát khoát tay, nói: “Trước thiếu đi, nói không chừng ngày

nào đó sẽ giống như anh phải trở lại.”

Ngôn Mặc Bạch cũng chỉ hừ một tiếng, coi như đã đáp lại.

Hai người ở bên ngoài đợi hơn ba tiếng, còn chưa thấy Cố Khuynh đi ra, Ngôn Mặc Bạch có phần nóng nảy. Đây là cái tình huống gì? Tại sao lại đi vào lâu như vậy? Bình thường xét nghiệm cái này nhiều lắm cũng chỉ cần một tiếng là đã xong đi? Thế nào mà đã hơn hai tiếng rồi, còn không có một chút động tĩnh nào?

Chẳng lẽ. . . .Thật sự có điều bất trắc?

Lúc này điện thoại của Ngôn Mặc Bạch vang lên, là ba vợ Phó Minh Vũ gọi tới, hỏi anh bây giờ tình hình như thế nào rồi, tìm được trái tim thích hợp chưa.

Mặc dù Phó Minh Vũ không có nói những thứ khác, nhưng Ngôn Mặc Bạch nghe thấy giọng nói gấp gáp của ông, vội vàng hỏi: “Bảo bảo có chuyện gì sao ba?”

Không phải Cố Khuynh nói có thể chống đỡ được ba ngày sao? Như thế nào mà mới có một ngày đã không được?

Thoáng cái Ngôn Mặc Bạch tim đập như sấm, như là bị một thanh sắt lạnh lẽo hung hăng kẹp chặt trái tim, hô hấp khó khăn.

Phó Minh Vũ cũng biết chuyện không thể gạt được, liền nói thật: “Tình hình của bảo bảo ngày càng kém, Tư Mộ cũng đang hôn mê bất tỉnh. . . .”

Bảo bảo trước đó mặc dù hơi thở yếu ớt, nhưng dù sao vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể bình thường. Nhưng mà bây giờ cả người đều lạnh lẽo, nếu không phải trên máy móc có hiện nhịp tim và hô hấp, thậm chí ông còn nghi ngờ bảo bảo có phải đã đi hay không.

Cũng không biết có phải mẹ con liên tâm hay không, tình hình của bảo bảo càng ngày càng không lạc quan, mà Tư Mộ cũng xuất hiện tình trạng hôn mê bất tỉnh. Đã nói cho bác sĩ xem, làm kiểm tra, nói là thương tâm quá độ dẫn tới bị sốc. Tình huống không tính là quá nghiêm trọng, nhưng để lâu dần, có khả năng sẽ không tỉnh, sống không khác gì người thực vật.

Lần này Ngôn Mặc Bạch càng thêm ngồi không yên.

Tâm bệnh thì cần chữa bằng tâm dược, Tư Mộ do chịu ảnh hưởng từ bảo bảo, nếu như bảo bảo có thể tốt hơn mà nói, như vậy khẳng định Tư Mộ cũng có thể tốt lên.

Nhưng Cố Khuynh người này sao lại đi vào trong lâu như vậy? Nay, làm xét nghiệm muốn hơn hai tiếng, cũng không biết trái tim của đứa bé này có thể dùng được không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Chương 145 (Tiếp)

Ngôn Mặc Bạch nắm chặt điện thoại, trấn an Phó Minh Vũ nói: “Đã tìm được rồi ba, đang làm xét nghiệm.”

Phó Minh Vũ nghe được tin tức này tâm tình đương nhiên tốt lên nhiều, dù sao tìm được trái tim mà nói, vậy thì đại biểu ti lệ cứu sống đứa nhỏ càng lớn. Nhưng nghe được giọng của Ngôn Mặc Bạch trong điện thoại dường như rất không cao hứng, tâm tình liền chùng xuống, thử hỏi: “Có phải không được thuận lợi?”

“Không có! Cố Khuynh đang ở bên trong làm xét nghiệm, còn chưa có kết quả. Ba ở bên giúp con chăm sóc tốt hai mẹ con cô ấy, chúng con đến đó ngay.” Ngôn Mặc Bạch cắt điện thoại, đứng trước cửa phòng xét nghiệm do dự một lát, rồi quyết định mở cửa đi vào.

Sở dĩ do dự, là sợ nếu anh xông vào như vậy, có quấy rầy Cố Khuynh hay không, từ đó ảnh hưởng đến kết quả xét nghiệm, dù sao xét nghiệm như vậy yêu cầu phải có độ chính xác cao, cần cẩn thận, tỉ mỉ. Nếu như xét nghiệm có hơi sai lệch, thì có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng mà anh đã đợi ở bên ngoài hơn hai tiếng, còn chưa thấy Cố Khuynh có dấu hiệu muốn đi ra ngoài, anh thật sự không có kiên nhẫn chờ đợi nữa. Hơn nữa tình hình vợ con anh càng ngày càng không lạc quan, anh cũng không quản được nhiều như vậy.

Ngôn Mặc Bạch mở cửa đi vào, Diệp Nham cũng đi theo sau.

Đứa bé bị Cố Khuynh đặt nằm ở trên giường, vẫn yên lặng ngủ, mà Cố Khuynh thì đang ngồi ngay ngắn trước máy tính, chăm chú nhìn vào màn hình, một bên là máy tính tùy thân anh mang theo, thỉnh thoảng lại ghi chép cái gì đó.

Ngôn Mặc Bạch nhú mày đi tới, tất nhiên anh biết Cố Khuynh không phải là ngồi trên mạng nói chuyện phiếm, có lẽ là đang tra cứu tài liệu gì đó! Thế

nhưng tiểu tử này dù là có việc gì thì cũng phải đi ra ngoài thông báo một tiếng cho anh biết, hại anh ở bên ngoài đợi mãi.

Cố Khuynh cũng chuyên tâm quá mức, Ngôn Mặc Bạch xuất hiện lúc nào anh cũng không biết.

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu nhìn thoáng qua thông tin trên màn hình máy tính, sau đó lại nhìn cái máy tính cầm tay ở trên mặt bàn, đều là những tài liệu y học anh xem không hiểu, liền đẩy đẩy bả vai Cố Khuynh, thúc giục hỏi: “Cái người này kết quả kiểm tra thế nào? Ba vợ tôi mới vừa gọi điện thoại tới đây, hình như tình trạng con trai tôi rất xấu, sắp không được. Trái tim này rốt cuộc có dùng được không, anh có thể nhanh lên một chút không?”

“Đừng quấy rầy.” Cố Khuynh chau mày cắt đứt lời lảm nhảm thúc giục của Ngôn Mặc Bạch, mắt cũng không chớp một cái mà chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình, sau khi một tổ số liệu được sao chép vào máy anh, chỉ thấy anh cầm máy tính lên, đưa vào một nhóm số liệu lớn, sau đó bắt đầu tính toán.

Ngôn Mặc Bạch thật sự không có kiên nhẫn mà nhìn anh loay hoay với cái thứ này, tốt xấu gì cũng phải cho một câu chứ? Vừa muốn đưa tay lấy đi máy tính cầm tay của Cố Khuynh, đã bị Cố Khuynh nhanh hơn một bước ngăn lại, nói: “Chờ một lát nữa.”

“Anh nói trái tim của đứa bé này có thể dùng được hay không? Yes hay no anh nên nói một tiếng chứ?” Ngôn Mặc Bạch nhìn cái bộ dạng này của Cố Khuynh, anh gấp đến không được.

Cố Khuynh ngay cả ánh mắt cũng không liếc nhìn anh một cái, vùi đầu nghiêm túc tính toán, khi Ngôn Mặc Bạch nổi bão cướp đoạt máy tính của anh, rốt cuộc cũng đã có kết quả.

Chỉ nghe anh hưng phấn mà nói “Yes!” sau đó liền lôi kéo Ngôn Mặc Bạch đi tới chỗ đứa bé. Ngôn Mặc Bạch chưa kịp hiểu gì đã bị anh lôi kéo, chỉ cần nghĩ đến vợ và con trai mình ngàn cân treo sợi tóc, anh liền không có biện pháp bình tĩnh lại.

“Cố Khuynh. . . .Nhị ca, anh có thể nói một câu được không? Trái tim này có dùng được không?” Ngôn Mặc Bạch hất tay anh ra, nhìn anh nghiêm túc hỏi.

“Trái tim của đứa bé này không thể cấy ghép. . . .” Cố Khuynh nhìn Ngôn Mặc Bạch, nghiêm túc trả lời, sau khi thấy sắc mặt Ngôn Mặc Bạch trắng xanh một phen, trên mặt anh lập tức hiện lên một nụ cười, nói: “Nhưng mà, con trai của cậu cũng được cứu rồi!”

“Hừm?” Ngôn Mặc Bạch bị lời nói của Cố Khuynh làm cho giống như ngồi Yun-night Speed (tàu lượn trên không), một lát ở trên cao một lát lại rơi xuống, cho dù năng lực chịu đựng của anh mạnh đến đâu, cũng không chịu được sự đùa giỡn như vậy.

“Trái tim của đứa bé này cũng có vấn đề, tần số cao quá mức, chính là hoạt động quá mức, nếu như vậy mà nói, trái tim của đứa bé sẽ rất dễ bị suy kiệt. Mà trái tim của con trai cậu bị ảnh hưởng bởi phóng xạ, không hoạt động mạnh. Đây một cái quá tĩnh một cái quá động, hai cái cực đoan, nếu như điều hòa một phen, kết quả không biết sẽ như thế nào. . . .” Cố Khuynh chậm rãi giải thích.

Mà Ngôn Mặc Bạch và Diệp Nham đứng ở bên cạnh nghe lòng đã sớm như lửa đốt, nhưng nhìn về mặt này của Cố Khuynh, có lẽ là nắm chắc đi?

“Vậy anh định làm gì?” Ngôn Mặc Bạch chau mày hỏi.

Hai trái tim độc lập hoàn toàn, làm sao anh điều hòa được? Cái này chẳng lẽ còn có thể cộng lại trừ hai hay sao?

“Lấy máu trong tim, làm trung hòa.” Cố Khuynh nhàn nhạt nói ra mấy chữ, mà Ngôn Mặc Bạch và Diệp Nham lại hít thật sâu một hơi lạnh.

“Lấy máu trong tim. . . .”

Còn có thể sống sao? Đứa bé còn nhỏ như vậy. . . .

Cố Khuynh cũng thấy thần sắc trên mặt Ngôn Mặc Bạch và Diệp Nham, biết trong lòng bọn họ nghĩ như thế nào, anh buông tay, nói: “Trước mắt chỉ có biện pháp này. Không có tiền lệ, tôi cũng không biết tỷ lệ thành công là bao nhiêu, chỉ có thể nói thử một lần. Nhưng mà phương pháp này có một chỗ tốt, đó chính là nếu như thành công, hai đứa bé cũng khôi phục khỏe mạnh. Các người cân nhắc xem, cuối cùng có muốn làm hay không?”

Ngôn Mặc Bạch và Diệp Nham liếc nhau một cái, trong đôi mắt lóe lên tia phân vân, trên mặt ít nhiều cũng có chút nặng nề.

Không có tiền lệ, trước đây không có bất kì thí nghiệm nào, hoàn toàn không biết cái phương pháp này có tỷ lệ thành công là bao nhiêu. . . .

Rốt cuộc muốn làm không? Còn phải hỏi sao?

Nếu như không làm mà nói, coi như đã tuyên bố tử hình. Nếu như làm mà nói, vậy vẫn còn có một tia hy vọng.

Diệp Nham nhìn Ngôn Mặc Bạch, hỏi: “Anh đồng ý sao? Có thể sẽ không thành công. . . .”

“Cậu thì sao? Dù sao nếu như không làm, con tôi cũng chống đỡ không tới hai ngày. . . .” Ngôn Mặc Bạch ra vẻ thoải mái, nhún nhún vai.

Mặc dù trước kia là tình địch, mặc dù cách đây không lâu, anh ta còn muốn đào góc tường của mình, nhưng vào giờ phút này, bọn họ đang ở trên cùng một thuyền.

Từ bên trong ánh mắt của hai người, Cố Khuynh nhận được sự đồng ý, cũng là trong dự liệu của anh.

“Được rồi, nếu đồng ý làm, vậy phải nắm chặt thời gian.” Cổ Khuynh vỗ tay phát ra tiếng, nói với Ngôn Mặc Bạch: “Tiểu Bạch, cậu đi nói với ba mẹ vợ của cậu một tiếng, thuận tiện trấn an cô vợ của cậu.”

Ngôn Mặc Bạch gật đầu, lấy điện thoại ra gọi điện cho viện trưởng, để cho ông lập tức chuẩn bị phòng phẫu thuật. Nói chuyện điện thoại xong vừa chuẩn bị đi, lại bị Cổ Khuynh gọi lại: “Cậu chờ một chút tùy thời rút máu.”

Hai đứa bé đều thuộc dạng máu hiếm, kho máu trong bệnh viện không có. Mà Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ đều thuộc dạng máu hiếm, nhưng tình trạng Tư Mộ lúc này không thể rút máu, chỉ có thể để cho Ngôn Mặc Bạch tùy thời chờ sẵn, để bảo đảm có máu cung ứng.

“Được.” Ngôn Mặc Bạch gật đầu, sau đó liền đi tới khu nội trú.

Diệp Nham đi tới bên cạnh đứa bé, có chút không dám tin tưởng. Vốn tưởng rằng đứa bé này bị bệnh không thể sống lâu được, nếu có thể cứu được con trai Tư Mộ, cũng có thể giúp đỡ Tư Mộ rồi. Sau đó hiện tại không chỉ có thể cứu được con trai của Tư Mộ, mà đứa bé này cũng có thể khỏe mạnh trở lại, đây được coi là vì họa được phúc?

Khuôn mặt gầy nhỏ của đứa bé làm cho người đau lòng, ngũ quan thanh tú, đúng là nhìn không ra nửa phần giống Diệp Nham.

Cổ Khuynh vừa sửa sang tài liệu trên tay, vừa nhìn sang Diệp Nham, hỏi: “Đây thật sự là con của anh?”

Thật ra thì trong lòng Cổ Khuynh cũng có ý nghĩ như vậy, đứa bé này sẽ không phải là do vợ anh ta trộm của người khác? Nhưng mà nói ra như vậy cũng có hơi chạm vào tự ái con người, bất quá thừa số bất quá trong lòng quấy phá, anh lại không nhịn được hỏi, hơn nữa hai người ở trong phòng này, không tìm một chút chuyện để nói, có phải quá nhàm chán hay không?

Diệp Nham khe khẽ xoa nhẹ cái trán của đứa bé bàn tay rõ ràng dừng lại một chút, yên lặng hạ xuống, mới lắc đầu một cái, nói: “Không phải.”

“Vậy sao anh lại mang đứa bé tới?” Cổ Khuynh lại hỏi.

Diệp Nham mím chặt môi, im lặng không lên tiếng.

Cổ Khuynh sờ sờ lỗ mũi, có hơi mất hứng trở về chỗ ngồi tiếp tục sắp xếp tài liệu.

Những thứ này đều cần phải học thuộc, bằng không đợi tới lúc lên bàn mổ, nếu gặp chuyện bất trắc, vậy thì hỏng bét.

Ngôn Mặc Bạch vừa vào phòng VIP, Phó Minh Vũ lập tức lôi kéo anh đi ra ngoài phòng nghỉ, đóng cửa lại mới hỏi: “Kết quả xét nghiệm ra sao? Như thế nào, có thể dùng được không?”

Phó Minh Vũ từ lúc gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch, nghe được tình hình bên anh, trong lòng vừa mừng rỡ vừa lo lắng. Vui chính là cuối cùng có thể tìm được trái tim thích hợp, bảo bảo cũng có tia hi vọng được cứu, mà lo lắng đó là sợ trái tim tìm được có nhân tố ngoài ý muốn, sau đó vô ích vui mừng một hồi.

Ông ở trong phòng bệnh đứng ngồi không yên, nhìn một lớn một nhỏ nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, mà vợ của mình thì ngồi bên cạnh giường bệnh im lặng rơi lệ, nhưng ông lại không làm được gì. Lúc này thấy Ngôn Mặc Bạch đi vào, ông lập tức lôi kéo Ngôn Mặc Bạch tới hỏi, sợ sẽ nghe phải tin tức không tốt, không dám nói ngay trước mặt bà xã Tô San, chỉ có thể kéo tới phòng nghỉ đóng cửa lại.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến người trong phòng bệnh, cho nên nói qua loa mấy câu, để cho ông yên tâm. Anh không nhắc tới độ nguy hiểm khi làm phẫu thuật, dù sao phẫu thuật nào mà không có nguy hiểm? Chỉ có điều cuộc phẫu thuật này có độ nguy hiểm vô cùng lớn thôi.

Chẳng qua là mạo hiểm lớn, cũng không phải là không thể nào thành công. Ngôn Mặc Bạch an ủi mình như vậy.

Sau khi vừa nói chuyện với ba vợ xong, anh lập tức vào phòng bệnh.

Một lòng đã sớm nghĩ muốn đi thẳng vào, một phút cũng không muốn trì hoãn.

Trên giường một lớn một nhỏ yên lặng nằm đó, nhìn như không còn sinh khí, hình ảnh như vậy khiến anh không đành lòng nhìn thẳng.

Có vài giây như thế, anh thậm chí ngay cả hô hấp cũng không thể, sợ hai người trên giường cứ thế mà rời khỏi mình, như vậy mình còn có thể sống hay không?

Ngôn Mặc Bạch nghĩ tới lần giải phẫu này, hoàn toàn không có bất kì thí nghiệm giải phẫu nào, nếu như thất bại, vậy anh phải làm sao?

Chưa bao giờ cảm thấy vô lực như lúc này, luôn luôn có thói quen nắm mọi thứ trong tay, mà cục diện bây giờ, thế nhưng anh lại chỉ có thể trông mắt nhìn, lúc một người đứng xem, cần bao nhiêu dũng khí và sức chịu đựng.

Tô San vẫn ngồi ở bên giường yên lặng rơi lệ, nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch xuất hiện, bà nghẹn ngào nức nở âm thanh lớn dần, đưa tay nắm lấy tay Ngôn Mặc Bạch, khóc không thành tiếng.

Phó Minh Vũ đi tới ôm vợ, đỡ bà sang một bên.

Ngôn Mặc Bạch đi tới bên giường, nghiêng người hôn một cái lên mặt Tư Mộ, rồi lại hôn lên môi cô, đưa tay ra vén mấy cọng tóc rơi trên trán cô, lại cúi đầu kề trán mình vào trán cô, nhẹ nhàng cọ xát mấy cái.

Ngôn Mặc Bạch thấp giọng nỉ non: “Bà xã, em sao có thể nhẫn tâm . . .”

Sao có thể nhẫn tâm dùng cơ thể của chính mình để kháng cự tiếp nhận bệnh nặng của đứa bé?

Sao có thể nhẫn tâm vẫn ngủ không tỉnh lại?

Nếu đứa bé không còn mà nói, có phải em sẽ có ý nghĩ không muốn sống nữa?

Còn anh thì sao? Em có nghĩ tới anh không?

Em thật là độc ác!

Chỉ một lát sau, y tá liền đẩy giường đi tới cửa phòng bệnh.

Khi này Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại để cho viện trưởng hỗ trợ sắp xếp phòng phẫu thuật, đoán chừng hiện tại toàn bộ đã được sắp xếp chuẩn bị đủ cả.

“Ngôn thiếu, chúng tôi muốn đưa tiểu thiếu gia đi làm chuẩn bị trước khi phẫu thuật.” Cô y tá vào cửa thấy một màn ở giường bệnh, bị làm cho cảm động. Về chuyện thái tử gia của Ngôn gia, cũng đã được truyền khắp bệnh viện, tất cả các y tá đều rất yêu mến Ngôn Mặc Bạch, nhưng cũng chỉ là ngắm nhìn từ xa, trong lòng cũng hy vọng tiểu thiếu gia Ngôn gia có thể bình an, một nhà Ngôn thiếu có thể hạnh phúc.

Hình ảnh như vậy vừa cảm động lại tươi đẹp, người đàn ông thâm tình nhẹ nhàng hôn vợ yêu. . . .

Bất quá cô y tá vẫn phải nhẹ giọng phá vỡ yên tĩnh trong phòng.

Ngôn Mặc Bạch gạt đầu, lại hôn một cái lên môi Tư Mộ lần nữa, mới để cho y tá ôm bảo bảo đi.

Nhưng khi y tá vừa đưa tay đụng vào bảo bảo, Tư Mộ liền tỉnh lại, cảm xúc vô cùng kém, bắt được tay y tá liền há miệng chuẩn bị cắn, cũng may nhờ có Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy liền ngăn lại, sau đó mạnh mẽ ôm Tư Mộ vào lòng, mới để cho y tá có cơ hội ôm đứa bé đi.

Tư Mộ ở trong ngực Ngôn Mặc Bạch cắn xé, cào cấu, khóc đòi mang đứa bé trở lại. Phó Minh Vũ nhìn tình hình này, cũng lập tức tới giúp một tay, ngăn Tư Mộ lại.

Ngôn Mặc Bạch bị cào mấy vết nổi đỏ lên, nhưng đau nhức trên mặt còn kém xa một phần nỗi đau trong lòng.

Cùng đi có bốn y tá, một người thấy tình hình này, liền đánh bạo đi qua, nói với Ngôn Mặc Bạch: “Ngôn thiếu, cần thuốc an thần không?”

Ngôn Mặc Bạch gạt đầu, để cho y tá tới đây chích thuốc an thần cho Tư Mộ, còn tiếp tục nháo như vậy nữa, bị thương sẽ là chính cô. Hơn nữa, đứa bé làm phẫu thuật, anh còn muốn cùng đi qua bên kia, tùy thời chuẩn bị rút máu. Nếu như không chích thuốc an thần mà nói, anh một khắc cũng không đi được.

“Mặc Bạch, Tư Mộ đã hôn mê suốt một ngày rồi, ngày hôm qua dùng thuốc an thần tới hai lần, nếu hôm nay dùng nữa. . . .” Phó Minh Vũ chau mày, có hơi chán chừ nói. Ông lo lắng nếu như dùng thuốc an thần nhiều quá, sẽ làm cho cô lại hôn mê bất tỉnh, hoặc là sẽ khó tỉnh lại.

“Vậy làm sao bây giờ?” Không thể nào để cho cô cứ làm ầm như vậy? Ngôn Mặc Bạch nhìn người trong ngực, lòng đau thắt lại. Chỉ trong thời gian chưa tới hai ngày, mà lại gầy đi nhiều như vậy.

Phó Minh Vũ cũng không có cách nào, cũng không thể mang con gái mình cột vào giường được?

“Mộ Mộ, con ngoan ngoãn đi, đừng làm rộn, bảo bảo được cứu rồi, đã đưa vào phòng phẫu thuật, Cố Khuynh tự mình cầm dao, bảo bảo phúc lớn mạng lớn, nhất định không có việc gì, con gái, nghe lời một chút. . . .” Một tay Phó Minh Vũ nắm lấy tay Tư Mộ, không chế không để cho cô cào mặt Ngôn Mặc Bạch, một cái tay nhẹ nhàng sờ đầu của cô, giọng nói của ông dịu dàng, cố gắng trấn an sự nóng nảy của cô.

Tư Mộ bây giờ giống như điên rồi, hoàn toàn không có lý trí, một lòng chỉ nghĩ tới đứa bé.

Khi Phó Minh Vũ nhắc tới đứa bé, trong đôi mắt vẫn trống rỗng lóe lên tia sáng, ngẩng đầu nhìn về phía Phó Minh Vũ, âm thanh có chút run rẩy, hỏi: “Ba, ba. . . .ba nói thật sao? Bảo bảo có thể cứu được sao?”

Tinh thần lúc này của cô miễn cưỡng coi như tỉnh táo được một chút, hai mắt nhìn chăm chăm Phó Minh vũ, tới khi ông trả lời khẳng định, lại giống như vẫn không thể tin được, rồi nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, không hề nháy mắt một cái nhìn chăm chăm anh, hỏi: “Ông xã, bảo bảo của chúng ta thật sự được cứu rồi, thật sao?”

Ngôn Mặc Bạch gạt đầu, trong lòng chua xót, giọng nói khàn khàn: “Đúng, bảo bảo được cứu rồi.”

Thật may là cô còn biết anh là ai, bằng không anh thật sự bóp chết lòng của cô.

Còn tưởng rằng cô vì bệnh của bảo bảo mà điên rồi đấy?

Nhưng mà, anh không dám nói cho cô biết độ nguy hiểm của cuộc phẫu thuật của bảo bảo cao bao nhiêu, nếu để cho cô biết mà nói. . . . đoán chừng cô sẽ thực sự điên mất.

“Bảo bảo vừa được đưa đi làm phẫu thuật rồi. Cho nên em phải ngoan ngoãn, không được làm loạn.” Ngôn Mặc Bạch nói với Tư Mộ.

Tư Mộ hiện tại đã tỉnh táo lại, nghe câu nói của Ngôn Mặc Bạch, liền khéo léo gạt đầu: “Ừm, em không làm loạn. Chỉ cần bảo bảo có thể được cứu là tốt rồi.”

Sau đó nhìn trên mặt của Ngôn Mặc Bạch có mấy vết đỏ, có chút áy náy cau cái mũi lại, đưa tay ôm mặt của Ngôn Mặc Bạch, nói: “Ông xã, thật xin lỗi, mới vừa rồi là em nổi điên, mất trí mới có thể cáo anh. Có đau hay không? Em giúp anh thổi một chút. . . .”

Nói xong liền giữ mặt của Ngôn Mặc Bạch chuẩn bị thổi cho anh.

Khỏe miệng Ngôn Mặc Bạch gạt gạt, không để ý ba mẹ vợ cùng đưa bé bên cạnh, liền cười nói: “Thôi một chút không hết đau được, em hôn anh một cái đi!”

Tư Mộ lần này nhưng không có xấu hổ, càng không có mắng anh vô sỉ, mà là cẩn thận nghiêm túc giữ mặt anh, tìm vết đỏ trên mặt anh, nhẹ nhàng, dịu dàng hôn lên, dùng đôi môi mềm mại của cô tới an ủi vết thương của anh.

Nếu đổi lại là bình thường, Ngôn Mặc Bạch nhất định sẽ được voi đòi tiên yêu cầu nhiều hơn. Nhưng mà bảo bảo sẽ phải lập tức giải phẫu, Ngôn Mặc Bạch phải qua đó, cho nên khi Tư Mộ hôn tới khỏe miệng của anh thì anh đẩy nhẹ cô ra, nói: “Bà xã, còn dư lại trước thiếu, buổi tối lại bồi thường. Bây giờ anh muốn đi qua phòng phẫu thuật coi chừng bảo bảo, em ngoan ngoãn ở đây ngủ.”

Tư Mộ vừa nghe bảo bảo lập tức sẽ làm phẫu thuật, làm sao cô còn có thể ngủ được? Hơn nữa nếu Ngôn Mặc Bạch đi qua đó, để cô ở lại đây mà nói, cô không điên lên mới là lạ.

“Em không ngủ, em cũng muốn đi cùng với bảo bảo. Em đi cỗ vũ cho con, để cho con có thể kiên cường gắng gượng vượt qua.” Tư Mộ quần lấy Ngôn Mặc Bạch không rời, muốn cùng đi theo.

Ngôn Mặc Bạch không muốn cho cô biết chuyện Diệp Nham với đứa bé kia, nhưng anh bị quần thật sự không còn cách nào, chỉ có thể mang cô đi.

“Cơ thể em đã tốt? Có thể tự đi sao?” Ngôn Mặc Bạch ôm lấy khuôn mặt gầy yếu của cô, nói.

Tư Mộ lập tức nhảy xuống đất, còn xoay một vòng, bày tỏ mình đã không có chuyện gì, hoàn toàn có thể nhảy một cái.

Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn cô hừ hừ, nói: “Thì ra nãy giờ em ở trên giường đều là giả bộ? Em có biết mọi người rất lo lắng khó chịu không?”

Tư Mộ chớp chớp hai mắt vô tội nói: “Em không có giả bộ, chỉ là nghe thấy bảo bảo được cứu, em liền tỉnh táo lại.”

Truyện được chuyển ngữ tại Diễn đàn Lê Quý Đôn! Editor: Hồng Nhung

Ngôn Mặc Bạch sâu xa nhìn cô một cái, cái nhìn này tràn đầy thâm ý, chỉ có Tư Mộ mới hiểu.

Thầm mắng anh một câu lưu manh, liền thúc giục anh: “Đi mau, bảo bảo sắp phẫu thuật rồi.”

Phó Minh Vũ và Tô San theo ở phía sau, nhìn trên người con gái mình mặc cái áo ngủ lớn, trên chân cũng không mang giày, liền lôi kéo Ngôn Mặc Bạch đi ra cửa.

“Ai—— nha đầu kia, giày còn chưa mang——” Phó Minh Vũ xách giày lên đuổi theo.

Khi mấy người đi tới phòng phẫu thuật, chỉ thấy một người Diệp Nham ngồi ở trên ghế dài ngoài hành lang, mặt đầy tâm sự.

Diệp Nham cũng nhìn thấy Tư Mộ bọn họ. Đứng dậy đi tới, trước chào hỏi Phó Minh Vũ và Tô San: “Chú dì, hai người khỏe!”

Phó Minh Vũ và Tô San cũng không biết Diệp Nham này, trước đây Tư Mộ chưa từng đề cập qua với bọn họ. Hiện tại nhìn thấy người này xuất hiện trong bệnh viện, Phó Minh Vũ nghĩ đến đây hẳn là ba mẹ của người cống hiến tim kia. Vì thế thái độ đặc biệt tốt, tươi cười vô cùng thân thiết.

Diệp Nham nhìn về phía Tư Mộ, kéo ra nụ cười thanh nhã, nói: “Mộ Mộ, đã lâu không gặp.”

Phó Minh Vũ và Tô San kinh ngạc nhìn về phía con gái của mình, mà Tư Mộ thì lại kéo kéo ống tay áo của Ngôn Mặc Bạch, nói: “Sao anh ta lại ở trong đây?”

Trước không phải nói bảo bảo phải thay tim sao? Người này sao lại xuất hiện ở đây, không phải là người cung cấp trái tim sao? Tại sao có Diệp Nham?

Chẳng lẽ. . . .

Tư Mộ trợn to hai mắt, lúc nhìn về phía Diệp Nham, ánh mắt đặc biệt phức tạp, cô nói: “Diệp Nham, đó là con trai của anh?”

Diệp Nham chẳng nói đúng hay sai chỉ gật đầu, vẫn cười thản nhiên.

Sắc mặt Tư Mộ trắng xanh không còn chút máu, trong lòng không biết là tư vị gì.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Chương 146: Biết Vậy Chẳng Làm

Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy người trong ngực thay đổi sắc mặt, tay âm thầm nắm chặt, đem cô ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn một cái, nói: "Chớ suy nghĩ lung tung."

Tư Mộ ngẩn đầu nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, ánh mắt đều đỏ cả lên, âm thanh khàn khàn nói: "Chồng, người tình cảm như vậy, chúng ta trả như thế nào đây?"

Lúc trước nghe Cô Khuynh nói phải thay tim cho bảo bảo mới có cơ hội sống sót, cho nên khi nhìn thấy Diệp Nham ở chỗ này, nghĩ rằng Diệp Nham đem trái tim của đứa bé kia cho con trai mình.

Đều là bậc làm cha mẹ, cô không thể ý vào Diệp Nham đã từng là bạn trai cũ của cô, bởi vì phản bội cô, cảm thấy thiếu nợ cô, liền lấy đứa bé để trả lại, cô không có cách nào thoái mái tiếp nhận.

Cô tình nguyện đó là người bất kỳ không liên quan nào, sau đó bị Ngôn Mặc Bạch cưỡng ép cướp đoạt cũng được, dùng tiền mua cũng được, có được như vậy, cô đều nguyện ý tiếp nhận.

Nhưng mà, nếu đứa bé này là của Diệp Nham, cô nên dùng cái gì để báo đáp lại hả?

Ngôn Mặc Bạch sờ đầu của cô, bế cô đến ngồi trên ghế dài, nâng mặt cô, nghiêm túc nói: "Chúng ta không nợ nhân tình của anh ta, bảo bảo không cần thay tim. Trái tim bảo bảo của anh ta cũng có vấn đề, hai bảo bảo này cứu lẫn nhau, chúng ta huê nhau."

Tư Mộ có chút mờ mịt nhìn Ngôn Mặc Bạch, vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, không giống như là đang lừa cô. Sau đó đưa ánh mắt chuyển qua khuôn mặt của Diệp Nham cách đó không xa, thấy anh ta vẫn nở nụ cười thản nhiên.

Tư Mộ cau mày, cảm thấy lúc này Diệp Nham cười giống như là đang đeo mặt nạ.

Trước kia khi đi chung với nhau, tại sao lại cảm thấy nụ cười của anh ta thanh nhã ấm áp đây? Quả nhiên là vì trong mắt tình nhân hóa Tây Thi sao?

Tư Mộ kéo về tầm mắt, lần nữa nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, kéo anh đến bên cạnh mình.

Phó Minh Vũ với Tô San ngồi ở bên ghế kế bên, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm cửa phòng giải phẫu, nhìn thấy Diệp Nham đứng dựa vào tường, liền kêu anh ta cùng ngồi xuống.

Cái loại ánh mắt mà Diệp Nham nhìn Tư Mộ, bị Phó Minh Vũ cùng Tô San nhìn thấy, cùng liên hệ với câu chào hỏi của anh ta với Tư Mộ, làm cho bọn họ không thể không hoài nghi rất cực giữa anh ta và Tư Mộ có quan hệ gì.

Nhưng mà lại nghĩ đến anh ta nguyện ý lấy đứa bé của mình đến cứu bảo bảo, cần bao nhiêu tình cảm sâu đậm hả?

"Tiểu Diệp, đi lại đây ngồi đi!" Mới vừa rồi Diệp Nham tự giới thiệu mình, Phó Minh Vũ liền gọi anh ta là Tiểu Diệp.

Diệp Nham gật đầu một cái, đi tới bên cạnh bọn họ ngồi xuống.

Thật ra thì Tô San muốn hỏi anh ta có quan hệ gì với con gái nhà mình, nhưng mà ở trước mặt con gái và con rể, quả thật không cách nào hỏi được vấn đề này. Vì không khí có chút bế tắc, liền nói nhăng nói cuội hàn huyên một lát.

Nhưng mà bây giờ tất cả mọi người đều lo lắng hai đứa bé bên trong, cũng không có tâm tư nói chuyện phiếm. Chỉ là tùy tiện hàn huyên mấy câu, liền an tĩnh lại.

Mà Ngôn Mặc Bạch cùng Tư Mộ ngồi ở ghế bên kia, Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ vào trong ngực, tay vỗ lưng của cô, giống như dỗ đứa bé ngủ mà dỗ Tư Mộ.

"Vợ, em ngoan ngoãn ngủ một giấc, khi em tỉnh lại, cuộc giải phẫu liền kết thúc, em mở mắt là có thể nhìn thấy bảo bảo. . . . ." Amm thanh Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng dụ dỗ cô.

Thật ra trong thời gian Tư Mộ hôn mê nhiều ngày, mặc dù ở trạng thái hôn mê, nhưng đầu óc của cô lại càng nghĩ nhiều, rất nhiều cảm mãnh liệt xúc quần lấy nhau, càng làm cho cô mệt mỏi.

Nhìn sắc mặt cô không được tốt, Ngôn Mặc Bạch liền đau lòng dụ dỗ cô một lát, hướng chỉ mở to mắt chờ đợi như thế, thời gian lại rất dài, anh đau lòng khi thấy cô lo lắng chờ đợi.

Tư Mộ làm sao ngủ được?

Vùi ở trong ngực anh, tay gắt gao ôm lấy hông anh, đầu tựa vào ngực của anh, nhỏ giọng hỏi: "Chồng, anh nói cho em nghe chuyện anh tìm được Diệp Nham được không?"

Chẳng lẽ thật sự không phải oan gia không đụng nhau sao? Lúc nào có chuyện cũng đụng nhau.

Ngôn Mặc Bạch ngắt lỗ mũi Tư Mộ, "Em hỏi cái này làm gì?"

"Em chính là muốn biết, anh làm thế nào để anh ta đem đứa bé tới?" Người giống như Diệp Nham, rốt cuộc là bởi vì sao, mới nguyện ý đưa ra tính mạng của con mình đây?

"Là anh ta đến tìm anh đấy." Ngôn Mặc Bạch nhàn nhạt nói.

Đúng là Diệp Nham chủ động tới tìm anh, chỉ là anh không nói cho Tư Mộ biết, dù Diệp Nham không đến tìm anh, anh cũng sẽ lập tức đi tìm Diệp Nham, thu đứa bé này vào tay mình.

Dĩ nhiên là Tư Mộ không tin, cho rằng anh trả lời qua loa, liền mặt lạnh hừ hừ, bày tỏ mình tức giận.

Ngôn Mặc Bạch áp chế gương mặt tức giận của cô, thở dài, đột nhiên giọng nói trở nên nghiêm túc: "Anh ta nói, anh ta nguyện ý đem đứa bé đến cứu con trai chúng ta, nhưng điều kiện là —— muốn em trở về bên cạnh anh ta. . . . ."

Ngôn Mặc Bạch còn chưa nói hết, liền bị Tư Mộ cao giọng cắt ngang, "Anh đồng ý?"

Hiện tại đầu óc Tư Mộ không được tốt lắm, cô chỉ đơn thuần nghĩ, nếu đó là điều kiện Diệp Nham nói ra, chỉ có thể thỏa mãn yêu cầu của anh ta, anh ta mới đáp ứng đem đứa bé đến cứu người. Rất dễ nhận thấy Ngôn Mặc Bạch đã đáp ứng, bằng không Diệp Nham cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này.

Nhưng cô căn bản lại quên mất chồng mình là hạng người gì. Ngay cả cô cũng là do Ngôn Mặc Bạch sử dụng mưu kế hoặc là bắt buộc có được, hướng chỉ là một đứa bé? Mạnh mẽ cướp đoạt là chuyện Ngôn Mặc Bạch luôn luôn làm được.

Ngôn Mặc Bạch lạnh nhạt liếc nhìn cô, nói: "Chẳng lẽ em nghĩ muốn trở lại bên cạnh anh ta?"

"Ngôn, Mặc, Bạch!" Tư Mộ căm răng nghiêng lợi trừng anh, hận không được xé nát anh. Cự nhiên đến bây giờ còn nghi ngờ cô!

Ngôn Mặc Bạch nhìn bộ dạng phát cáu của cô, cười nhẹ ra tiếng, bàn tay xoa mặt của cô, hôn một cái lên miệng cô, trông mắt đen bóng phát sáng rực rỡ, "Vợ, làm sao anh có thể đáp ứng? Cho dù em nguyện ý trở về bên cạnh anh ta, anh cũng sẽ không đồng ý. Chỉ là, anh vẫn muốn biết, nếu như anh ta dùng đứa bé làm lợi thế, yêu cầu em trở lại bên cạnh anh ta, em sẽ đáp ứng sao?"

Cho dù ánh mắt anh đen bóng, nụ cười mang theo ba phần dụ dỗ, nhưng Tư Mộ vẫn có thể cảm thấy vẻ mặt anh có bảy phần nguy hiểm, giống như nếu cô dám gạt đầu đồng ý, anh sẽ lập tức hóa thân thành ác ma, đem cô bóp chết.

Tư Mộ nuốt nước miếng một cái, tránh né ánh mắt của anh, hắc hắc cười gượng, "Chồng, em làm sao có thể đáp ứng đây?"

Cái loại tình huống giả thuyết đó sẽ không thể xảy ra, dĩ nhiên Tư Mộ cũng sẽ không ngu ngốc mà đi trêu chọc Ngôn Mặc Bạch phát bảo. Coi như chuyện lần này đặt ở trước mặt cô, để cho cô lựa chọn, cô cũng không thể không chút do dự mà đồng ý yêu cầu của Diệp Nham. Nếu Ngôn Mặc Bạch là nam nhân cô chọn, như vậy những chuyện này đều do anh xử lý, mặc kệ anh dùng thủ đoạn gì, cô sẽ kiên quyết đứng về phía anh.

"Anh muốn nghe lời thật lòng!" Ngôn Mặc Bạch đưa tay kéo Tư Mộ qua, bắt cô nhìn mình.

Ánh mắt Tư Mộ đen tuyền nhìn anh, trong mắt lóe nụ cười, vẻ mặt vô cùng kiên định mà nói: "Em sẽ không đồng ý trở lại bên cạnh anh ta! Sẽ không! Anh có nghe rõ không? Dù là vì đứa bé, em cũng sẽ không dễ dàng rời bỏ anh. Em tin tưởng người em yêu, anh ấy nhất định sẽ bảo vệ được người mà anh ấy yêu sâu đậm. Cho nên, dù anh ta không đồng ý đưa đứa bé tới cứu bảo bảo, em tin tưởng anh nhất định có biện pháp cứu bảo bảo."

Trong lòng Ngôn Mặc Bạch như sóng lớn cuồng cuộn, chưa bao giờ có kích động. Từ lúc kết hôn đến khi sinh con, ở chung với nhau đã 2 năm rồi, Tư Mộ chưa bao giờ kiên định như vậy nói lên tình cảm của bản thân mình, bây giờ nghe được, dù là tiếng leng keng, cũng không khỏi cảm thấy chóp mũi có vị chua.

Ngôn Mặc Bạch bỏ qua vành mắt đỏ lên của mình mà nhìn Tư Mộ, nói: "Vợ, ánh mắt em thật tốt!"

Tư Mộ thổi phù một tiếng bật cười, đây là lần đầu tiên trong hai ngày qua cô cười rạng rỡ, trong ánh mắt là một mảng ngôi sao sáng rực. Ngôn Mặc Bạch vui mừng sờ đầu cô.

Tư Mộ nắm lấy tay của anh, nhạo báng: "Anh thật không biết xấu hổ, tự khen bản thân mình!"

"Có vợ, còn cần mặt mũi để làm gì?" Ngôn Mặc Bạch không quan tâm nhún mày nói.

Vợ chồng son bên này cười nhẹ vui vẻ, Diệp Nham ngồi cùng với Nhị lão gia Phó gia bên kia, anh ta cúi đầu, ánh sáng bao phủ, thần sắc không rõ.

Lúc này thời gian giải phẫu đã qua được một giờ.

Lúc đầu Ngôn Mặc Bạch hết sức trêu chọc Tư Mộ vui vẻ, để cho cô thả lỏng một chút, nhưng sau khi Tư Mộ từ từ an tĩnh lại, bàn tay cầm lấy Ngôn Mặc Bạch càng ngày càng gấp, mặc kệ Ngôn Mặc Bạch trêu chọc cô nói chuyện, trêu chọc cô cười, cô đều chỉ giật giật khóe miệng không yên lòng.

Thật ra thì Ngôn Mặc Bạch biết trong lòng cô sợ hãi cùng khản trương, cô cũng hết sức khắc chế tinh thần của mình, không ở trước mặt Ngôn Mặc Bạch lộ vẻ lo sợ, để tránh cho anh lo lắng vì cô.

Nhưng cô càng ần nhẫn như vậy, Ngôn Mặc Bạch càng đau lòng.

Thời gian giải phẫu càng ngày càng dài, người ở ngoài phòng mổ chờ đợi ngày càng lo lắng.

Diệp Nham và Ngôn Mặc Bạch biết cuộc giải phẫu này có bao nhiêu nguy hiểm, cho nên mặc dù hai người bọn họ có vẻ tỉnh táo nhất, nhưng trong lòng lại gấp gấp nhất.

Đúng lúc này, cửa phòng phẫu thuật mở ra, một bác sĩ đi ra, vẻ mặt có chút gấp gáp, trực tiếp đi đến trước mặt của Ngôn Mặc Bạch, nói: "Ngôn thiếu, chuẩn bị truyền máu."

Ngôn Mặc Bạch bắt đầu lo lắng, đáp một tiếng. Tư Mộ lập tức nắm chặt quần áo của Ngôn Mặc Bạch, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Chỉ là cần truyền máu, không có chuyện gì!" Ngôn Mặc Bạch đè lại tay Tư Mộ, nói: "Em ngoan ngoãn chờ ở chỗ này, anh truyền máu xong lập tức quay lại."

Anh cố làm dáng vẻ thoải mái, đơn giản giống như là đi uống một ly trà, mà sắc mặt của mấy người bên cạnh cũng lập tức thay đổi.

Tình hình đã đến nỗi truyền máu rồi? Vậy có phải đại biểu đưa bé mất quá nhiều máu hay không? Tình huống có phải rất nguy hiểm hay không?

Đại não Tư Mộ một vùng ánh sáng trắng, nhưng cô biết máu của Ngôn Mặc Bạch và bảo bảo đều là loại máu hiếm, cả cô cũng vậy. Vì vậy vội vàng kéo tay Ngôn Mặc Bạch, nói: "Em cũng đi truyền máu, nhóm máu của em cũng là loại máu hiếm."

Cũng không quan tâm có dùng được hay không, dù sao có phòng bị trước thì sẽ tránh tay họa. Tư Mộ nghĩ như vậy, nhưng Ngôn Mặc Bạch lại lạnh lùng nhìn cô, nói: "Ng ngoan ngoãn ở lại nơi này."

Thân thể cô kém như vậy, mới hôn mê suốt một ngày, đều ở đâu truyền dịch dinh dưỡng, chẳng lẽ cô không biết sao? Lại còn dám truyền máu?

Phó Minh Vũ cùng Tô San đi tới, sắc mặt đều rất không tốt, nghĩ đến cháu ngoại đang trong phòng phẫu thuật, trong lòng khó an. Tô San nhìn Tư Mộ nói: "Khiến Mặc Bạch đi truyền máu trước đi, nếu không đủ, liên lạc của mẹ."

Máu Tô San cũng là loại hiếm. Phó Minh Vũ lo lắng thân thể bà quá mức suy yếu, nhưng mà vừa nghĩ tới cháu ngoại đang ở trong phòng phẫu thuật, ông liền đồng ý đề nghị này. Rút ra một chút máu, nhiều nhất cũng suy yếu một chút, torwr về sẽ bồi dưỡng, mà nếu như cháu ngoại trong phòng phẫu thuật thiếu máu, vậy chắc chắn sẽ mất mạng.

Ai nặng ai nhẹ, ông dĩ nhiên phân biệt được.

Mà lúc này Diệp Nham chỉ có thể siết chặt quả đấm đứng ở một bên. Anh ta trừ việc ở ngoài đợi tin tức ra, cái gì cũng không làm được.

Vô luận là lúc nào, mặc kệ là trước kia anh là học sinh nghèo hay bây giờ là lão địa Hắc Bang, anh luôn cảm thấy mình vô năng khi ở trước mặt Tư Mộ, không phải cô không cần trợ giúp, mà là cái gì anh cũng không giúp được.

Bác sĩ trực tiếp mang Ngôn Mặc Bạch vào phòng phẫu thuật, bởi vì hết sức gấp gáp nên liền trực tiếp đi vào.

Khử trùng toàn thân trước, sau đó rút lấy dịch (chất lỏng, dung dịch) máu làm xét nghiệm, xác định không có khác thường, liền bắt đầu rút ra.

Cố Khuynh đứng ở bên bàn phẫu thuật, chuyên chú tiến hành giải phẫu.

Ngôn Mặc Bạch nhifit hoảng qua tình hình trên bàn mổ, cũng không dám hỏi Cố Khuynh, sợ quấy rầy đến anh ta.

Có lẽ trước đó Cố Khuynh đã nói là cần bao nhiêu máu, cho nên khi bác sĩ đang giúp Ngôn Mặc Bạch rút máu, nói: "Ngôn thiếu, lượng máu cần vượt qua qui định hiến máu bình thường, không có vấn đề chứ?"

Ngôn Mặc Bạch sững sờ, liếc mắt nhìn Cố Khuynh ở bên kia đang tập trung tinh thần, sau đó kéo tầm mắt về, nhàn nhạt nói: "Không thành vấn đề, rút đi!"

Sau khi rút máu, sắc mặt Ngôn mặc Bạch có chút trắng, anh tùy ý dùng bông băng đề lên, liền chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài. Nếu ở trong này quá lâu, người bên ngoài sẽ lo lắng hơn tình huống bên trong.

Bác sĩ vội vàng đề anh lại, nói: "Ngôn thiếu, trước hết anh hãy nằm lại đây nghỉ một lát."

Mới vừa rút nhiều máu như vậy lại vội vã đi ra ngoài, dù là người mạnh mẽ đến đâu, cũng sẽ ngất xỉu.

Ngôn Mặc Bạch mới vừa đứng dậy, liền hoa mắt, vì vậy ngoan ngoãn nhắm mắt nằm nghỉ ngơi một hồi.

Bác sĩ để cho anh nghỉ ngơi 20 phút, nhưng Ngôn mặc bạch vừa anghix ngơi năm phút liền đứng dậy đi ra ngoài. Bác sĩ đang bận, cũng không có thời gian quan tâm đến anh.

Nói mực Bạch Mặc Bạch mới vừa đứng dậy đi ra ngoài, Tư Mộ liền đi tới, ôm lấy hông của anh, hỏi: "Phẫu thuật như thế nào?"

Phó Minh Vũ cùng Tô San cũng vây quanh, bộ mặt lo lắng nhìn về phía anh, chờ câu trả lời của anh.

Mặc dù Diệp Nham không có vây quanh, nhưng mà Ngôn Mặc Bạch vừa mới ra ngoài, anh ta lập tức từ trên ghế đứng dậy, cách xa vài mét, nhìn Ngôn Mặc Bạch, hi vọng từ trong miệng của anh nghe được tin tức tốt.

Ngôn Mặc Bạch vừa mới rút máu, sắc mặt hơi trắng bệch, anh vỗ vỗ lưng Tư Mộ, trấn an mà nói: "Phẫu thuật còn đang tiến hành, bảo bảo nhất định sẽ không có chuyện gì."

Mặc dù có lời Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng trấn an, nhưng trong lòng Tư Mộ vẫn hoảng loạn, chỉ sợ đứa bé không qua nổi.

Cơ thể phát run của cô bị Ngôn Mặc Bạch ôm lên, trong nháy mắt cắt đứt, cơ thể Ngôn Mặc Bạch khẽ lung lay một cái, chỉ là một giây sau, Ngôn Mặc Bạch liền vững vàng nện bước, ôm Tư Mộ đi đến ghế ngồi xuống.

Diệp Nham vẫn nhìn Ngôn Mặc Bạch, lại chú ý tới anh thoáng nhoáng lên một cái, vì vậy sắc mặt càng thêm tối tăm.

Bàn tay rữ xuống của Diệp Nham nắm chặt, đại khái có thể đoán ra tình huống bên trong không phải rất lạc quan. Từ thân thể thoáng lay nhẹ của Ngôn Mặc Bạch, anh khẳng định Ngôn Mặc Bạch vừa rút không ít máu.

Tại sao cần nhiều máu như vậy? Chẳng lẽ là máu chảy không ngừng?

Nghĩ như vậy, sắc mặt của Diệp Nham cũng trắng ba phần.

Mấy người một mực ngồi trên hành lang dài, phẫu thuật vẫn tiến hành đến gần tối, sắc trời u ám, mới kết thúc.

Thời điểm cửa phòng phẫu thuật mở ra, thậm chí ngay cả dung khí lên hỏi Tư Mộ cũng không dám.

Diệp Nham cùng Phó nhị lão gia xông lên trước, đem Cố Khuynh vây quanh.

Ngôn Mặc Bạch cũng ôm Tư Mộ đứng dậy đi đến.

Tư Mộ nắm chặt áo của Ngôn Mặc Bạch, thân thể run rẩy lợi hại hơn.

Thời gian chờ đợi khá là dài, nhưng trong nháy mắt kết quả công bố, cô lại càng cảm thấy sợ hãi hơn.

Sợ nghe được kết quả không tốt. . . . .

Nhưng mà dù cô tránh né, Ngôn Mặc Bạch vẫn ôm cô đi hai bước ba bước đến bên cạnh Cố Khuynh, bên tai chỉ nghe âm thanh mệt mỏi của Cố Khuynh: "Phẫu thuật trên tổng thể coi như là thành công, chỉ là tối nay còn phải quan sát một buổi."

Cho tới bây giờ anh cũng không có làm qua phẫu thuật như vậy, mặc dù trước đó đem tư liệu ghi nhớ, nhưng thời điểm đến bàn mổ, nhưng vẫn có những bước không đủ thuần thục. Cho nên khi giải phẫu xong, mới có thể mệt mỏi như vậy, truyền máu tiếp tế đầy đủ, cho anh thời gian nguyên vẹn, bằng không hai đứa bé này cũng không thể cứu.

Chỉ là có thể chân chính thành công hay không còn phải chờ vào tối nay.

Bơm máu vào trong tim, dù là cùng một loại máu, cũng sẽ có bài xích. Nếu như không có biện pháp dung hợp, vậy thì đồng nghĩa với phẫu thuật thất bại rồi.

Nếu đứa bé có thể qua khỏi tối nay, vậy nói rằng đứa bé không sao rồi.

Nghe được nửa câu đầu của Cố Khuynh, tảng đá lớn trong lòng vừa mới buông xuống, nhưng đến nửa câu sau, lại thành công đem tâm của mọi người nâng lên.

Còn phải quan sát một buổi tối. . . . .

Hai đứa bé được bác sĩ tách ra đưa vào phòng vô khuẩn quan sát.

Bây giờ đã gần sáu giờ tối rồi, Cố Khuynh còn phải trở về biệt thự ở lưng chừng núi làm trị liệu cho Ngôn Diệu Thiên, không thể trì hoãn thời gian.

Cho nên vừa mới trải qua năm tiếng phẫu thuật, cả người đã mệt mỏi không chịu nổi, tinh thần không phấn chấn, anh còn phải lái máy bay trở về.

Cho dù Ngôn Diệu Thiên bên kia đang trong giai đoạn hồi phục, trị liệu này cũng không thể ngừng, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc.

Ngôn Mặc Bạch biết Cố Khuynh còn phải chạy trở về, nhưng hiện tại tinh thần anh ta không được tốt, nếu lại lái máy bay trực thăng chạy trở về, anh lo lắng sẽ gặp sự cố.

"Tôi đưa anh qua đó." Ngôn Mặc Bạch giao Tư Mộ cho Phó Minh Vũ chăm sóc, anh lái máy bay trực thăng cùng Cố Khuynh quay về biệt thự ở lưng chừng núi một chuyến. Dù sao một lát Cố Khuynh còn phải quay về bệnh viện. Bên này càng không thể thiếu anh ta, nếu tối nay xảy ra tình trạng đột xuất gì, Cố Khuynh không có ở đây, hậu quả kia không thể tưởng tượng nổi.

Mặt mày Cố Khuynh mệt mỏi sâu kín quét qua Ngôn Mặc Bạch một cái, tựa hồ đang cảnh cáo anh, vừa mới rút nhiều máu như vậy, ít phở trương đi!

Diệp Nham bên kia chủ động mở miệng: "Muốn đi đâu? Tôi đưa anh!"

Cố Khuynh nhướn mày nhìn Diệp Nham, hỏi: "Biết lái máy bay sao?"

Không phải Cố Khuynh khi dễ Diệp Nham, mà là không yên lòng đem sinh mệnh mình giao trên tay anh ta.

Trước kia Diệp Nham cũng chỉ là một học sinh nghèo, ... Có thể sẽ biết lái máy bay sao? Rồi sau đó cho dù anh ta làm lão đại Hắc Bang ở thành phố A, cũng không có năng lực mua được máy bay trực thăng.

Sắc mặt Diệp Nham cứng đờ, sau đó lập tức khôi phục vẻ mặt nhàn nhạt, khẽ gật đầu một cái, nói: "Biết."

Lúc trước cùng Dany hợp tác, có đi nước Mỹ mấy tháng, ở nơi đó liên học lái máy bay trực thăng, mặc dù không có giấy chứng nhận thi đậu, nhưng cũng có thể lái thuần thục.

Diệp Nham nhàn nhạt nói một chữ, lại làm cho Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch kinh ngạc. Trước kia Phó Minh Vũ cùng Tô San không biết Diệp Nham, nên cũng không cảm thấy kì quái khi anh ta nói có thể lái được máy bay trực thăng, nhưng Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch lại hiểu rõ.

Đặc biệt là Tư Mộ, trong lòng cô, Diệp Nham có thể lái được xe hơi đều là dựa vào Dư Hình, cư nhiên bây giờ còn biết lái máy bay?

Cố Khuynh nhìn Diệp Nham mấy giây, sau đó gật đầu một cái, nói: "Được rồi!"

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày nhìn Cố Khuynh, nói: "Hay là để tôi đi đi." Khi nói, anh có chút không tin Diệp Nham, huống chi nơi đó là cứ điểm bí ẩn của Cố Khuynh, sao có thể để cho người ngoài đi vào, hơn nữa đó còn là Diệp Nham.

"Cậu ở lại chỗ này." Cố Khuynh khoát tay áo, cự tuyệt Ngôn Mặc Bạch. Nói xong liền nâng bước đi về phía trước.

Diệp Nham đi theo sau Cố Khuynh hai bước, quay đầu lại nhìn về phía Tư Mộ, nói: "Mộ mộ, thuận tiện giúp anh chăm sóc đứa bé một chút."

Tư Mộ gật đầu một cái.

Nếu hai đứa bé vận mệnh tương liên, cô giúp chăm sóc một tay cũng là chuyện phải làm.

Sau khi Diệp Nham cùng Cố Khuynh đi, Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch còn có Phó nhị lão gia một mực ở bên ngoài phòng vô khuẩn, xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhỏ nhìn đứa bé bên trong.

Tư Mộ nhìn một chút, nước mắt lại chảy xuống.

Ngôn Mặc Bạch ôm lấy cô, nói: "Anh đưa em về phòng bệnh nghỉ ngơi trước."

Sau đó quay đầu nhìn ba mẹ vợ, nói: "Ba mẹ cũng đi ghir ngơi một lát, chỗ này có con đợi là được rồi. Hai người đã một ngày không có nghỉ ngơi, còn chịu đựng như vậy, thân thể sẽ suy sụp."

Thấy trên mặt ba mẹ vợ mình hiện rõ thần sắc tiêu tụy mệt mỏi, mà Tư Mộ còn kiên trì ở lại chỗ này, Ngôn Mặc Bạch giận tái mặt, thái độ kiên định nói: "Em không mệt mỏi, nhưng ba mẹ cũng cần nghỉ ngơi. Anh gọi điện thoại để Thu Ý bên kia đưa thức ăn tới đây, mọi người ăn cơm tấm xong, phải đi ngủ một giấc."

Tư Mộ nhìn thấy mặt Ngôn Mặc Bạch đen xuống, cô cũng không hề kiên trì, nữa, huống chi ba mẹ mình cũng ở đây hai ngày, cô cũng đau lòng. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn gật đầu, mang theo ba mẹ của mình đến khu nội trú bên cạnh.

Một mình Ngôn Mặc Bạch đứng ở trước cửa phòng bệnh vô khuẩn, xuyên qua cửa sổ thủy tinh nho nhỏ, nhìn hai đứa bé bên trong, trong lòng cảm khái cực kỳ.

Nếu như có thể bình an vượt qua tối nay, hai đứa bé cũng có thể khôi phục khỏe mạnh, chính là kết quả hạnh phúc nhất.

Ban đầu vì cứu con trai mình, thiếu chút nữa làm mất đi sinh mệnh của một đứa trẻ khác. Mà bây giờ bọn họ trợ giúp lẫn nhau, trong tim đều có máu của nhau, thân như anh em, nếu như sau này Ngôn Mặc Bạch cùng Diệp Nham tiếp tục đối đầu, hai đứa bé kia nên chung đụng như thế nào?

Ngôn Mặc Bạch nhìn một khối gầy yếu bên cạnh con trai mình, sâu kín mở miệng.

.....

Cố Khuynh cùng Diệp Nham trên đường lái xe đến sân đánh Golf, Cố Khuynh trêu chọc Diệp Nham nói: "Sẽ không bởi vì ghi hận Tiểu Bạch hoành đao đoạt ái, cảm thấy mất đi người yêu, sống không thể yêu, tìm tôi đồng quy vu tận (cùng đến chỗ chết) chứ?"

"Yên tâm, tôi còn không muốn chết!" Diệp Nham nhìn xe, nhàn nhạt nói.

"Vậy cậu sao lại để vợ tiểu Bạch chăm sóc đứa bé? Lời nói kia giống như di ngôn giao phó." Cố Khuynh nhún vai.

Diệp Nham trầm mặc một hồi, nhàn nhạt nói: "Tôi vẫn không muốn thừa nhận, thật ra thì tự tay tôi đẩy Tư Mộ đến bên cạnh nam nhân khác. Ban đầu vì có thể cho cô ấy tốt nhất, liền dùng mọi thủ đoạn làm bản thân mạnh lên, nhưng cho tới bây giờ, có quyền cùng tiền, mới biết cái gì gọi là biết vậy chẳng làm."

Trên mặt Diệp Nham thủy chung là nhàn nhạt, nhưng trong con mắt tiết lộ sầu bi. Anh ta nhìn cây xanh ngoài cửa sổ, nói tiếp: "Hối hận quyết định ban đầu của mình, tự cho rằng cuộc sống cô cần là sự phú quý, chỉ cần mình có tài phú, mới có thể cho cô vui vẻ. Nhưng khi tôi có những điều này, một chút cũng không vui mừng, bởi vì bên cạnh tôi không còn cô ấy để chia sẻ."

Anh cố gắng phấn đấu như vậy, cũng chỉ muốn cô sống một cuộc sống vô ưu, hưởng thụ tất cả hạnh phúc anh mang đến.

Nhưng đảo mắt lại phát hiện cô đã không còn ở trong lòng của mình, ẩn náu bên cạnh người khác, sau đó nhìn thấy cô cùng người khác trải qua gian khổ, cũng cười đến hạnh phúc, anh mới biết tất cả những điều mình làm đã sai rồi.

Thật sự là biết vậy chẳng làm!

Cố Khuynh nghe, trầm mặc một hồi, liền cười anh ta: "Biết vậy chẳng làm cũng không có tác dụng. Đây là con đường cậu lựa chọn."

Nếu là con đường mình chọn, liền quỳ như vậy, cũng phải dũng cảm đi tiếp.

Cho nên, đoạn đường này, có bao nhiêu đau, anh đều phải cắn răng chịu đựng.

May mắn anh biết đạo lý này, cho nên tình cảm đối với Sở Kỳ, liền bất chấp tất cả đuổi tới Italy, sau đó đuổi trở về, cuối cùng chưa từng bỏ qua.

Diệp Nham làm sao không biết cái đạo lý này? Nhưng mỗi một lần thấy cô, trong lòng anh liền thêm một phần hối hận, thật lo lắng một ngày sẽ không kiên trì nổi, liền liều lĩnh muốn đoạt lại.

Nhưng dựa vào năng lực của mình, dù là bất chấp tất cả, cũng chỉ là Ngọc Thạch Câu Phần (ngọc nát đá tan).

Hình như Cố Khuynh nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Diệp Nham, nhìn anh ta chằm chằm mấy giây, nói: "Hiện tại cô ấy đã có một cuộc sống yên ổn hạnh phúc, nếu như cậu thật lòng yêu cô ấy, thì không nên quấy rầy, đứng xa xa nhìn cô hạnh phúc là tốt rồi. Chỉ là, đây không phải là điều mỗi người đàn ông có thể làm được."

"A ——" Diệp Nham lái xe, cười khẽ một tiếng, nói: "Anh không cần phải dùng phép khích tướng kích thích tôi. Đứng xa xa nhìn cô ấy hạnh phúc. . . . . Tôi tự nhận không làm được."

Anh làm sao cam tâm chỉ đứng từ xa nhìn cô hạnh phúc? Anh hi vọng người cho cô hạnh phúc là anh.

Nhưng mà, nếu như bây giờ cô hạnh phúc. . . . . Như vậy thì để cho cô tạm thời hạnh phúc đi!

Nếu như Ngôn Mặc Bạch để cho cô đau lòng thất vọng, vậy anh sẽ không chút do dự xuất hiện bên cạnh cô, đem cô đoạt lại.

Cố Khuynh nhìn thấy đáy mắt anh chỉ có cô đơn, mà không phải là không cam lòng cùng oán giận, liền biết được suy nghĩ trong lòng anh.

Hai người xuống xe, máy bay trực thăng đang ở trước mắt, Cố Khuynh huyêt gió một tiếng, cười đến bất cần đời: "Nếu không biết lái, vậy tôi tự lái được rồi. Yên tâm, tôi sẽ không giẫm cọt cậu!"

Mí mắt Diệp Nham cũng không nâng lên một chút, đi theo qua.

Anh quả thật không có nói láo, không chỉ là biết lái, còn hết sức quen thuộc. Cố Khuyneh chỉ cần nói địa điểm, trong tiếng nổ vang cánh quạt, máy bay trực thăng bay về phía biệt thự lưng chừng núi.

Dĩ nhiên Cố Khuyneh sẽ không sơ xuất làm lộ cứ điểm bí mật, thời điểm máy bay hạ xuống, Diệp Nham bị lưu lại trong máy bay trực thăng, phòng ngừa anh ta đi ra ngoài, Cố Khuyneh còn cho người canh chừng.

Diệp Nham không có ý tứ theo dõi, dù Cố Khuyneh để cho anh đi xuống, anh cũng không muốn đi xuống, người có thân phận như Cố Khuyneh, nhất định là có một ít căn cứ bí mật, biết được càng nhiều sẽ chết càng nhanh hơn. Anh khoogn muốn cùng bọn họ đối nghịch.

Trị liệu hồi phục cho Ngôn Diệu Thiên chỉ cần nửa giờ là xong. Sau khi làm xong trị liệu, Cố Khuyneh cùng Diệp Nham trở lại bệnh viện trong nội thành.

Má Ngô sau hai ngày nghỉ trở lại, phát hiện Tư Mộ cùng bảo bảo đều không ở nhà. Liên cho rằng đưa bé đem đến Phó gia, liền gọi điện thoại cho Tư Mộ, hỏi cô khi nào thì trở về ăn cơm.

Điện thoại của Tư Mộ ở trong phòng làm việc của Ngôn Mặc Bạch, ngày hôm qua từ công ty đến bệnh viện thăm Tư Mộ, giúp cô lấy điện thoại đi qua.

Khi má Ngô gọi điện thoại đến, lúc Tư Mộ vừa nhận được. Lo lắng má Ngô sẽ lỡ miệng nói chuyện đưa bé với Ngôn Diệu Thiên, liền gạt bà, nói ở nhà mẹ mấy ngày, một nhà ba người đều ở nhà mẹ, mấy ngày nay cũng sẽ không trở về ăn cơm.

Má Ngô biết bọn họ thường về nhà mẹ đẻ, cũng không có suy nghĩ nhiều, cũng không có hỏi bọn họ khi nào trở lại.

Cố Khuyneh cùng Diệp Nham sau hai giờ chạy về bệnh viện, chỉ có một mình Ngôn Mặc Bạch ở trước cửa sổ phòng bệnh vô khuẩn, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, giống như một pho tượng điêu khắc.

Bây giờ đã là buổi tối rồi, trong hành lang ánh sáng đèn chân không rơi vào trên người của anh, càng tô thêm một phần bi thương.

Bước chân của Cố Khuyneh dừng một chút, mới tiếp tục đi về phía Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch nghe được tiếng bước chân, quay đầu liền nhìn thấy Cố Khuyneh cùng Diệp Nham đi tới, kéo ra một nụ cười nhợt nhạt, sau đó hỏi: "Các người ăn cơm chưa?"

Cố Khuyneh nhún vai, "Ngra không ngừng chạy ở hai nơi, ngay cả thời gian đi vệ sinh tôi còn không có, chứ đừng nói ăn cơm."

Ngôn Mặc Bạch vỗ vỗ bờ vai của anh ta, cười nói: "Vậy tôi gọi Thu Ý bên kia đem đồ ăn tới đây!"

"Hừ! Tôi còn tưởng rằng là má Ngô đem thức ăn tới!" Cố Khuyneh chu mỏ nói. Vào thời khắc này anh còn nhớ rõ tay nghề má Ngô đó.

"Bảo bảo ở bệnh viện, không dám để má Ngô biết, ông cụ lo lắng gọi điện thoại về hỏi, sợ bà lỡ miệng." Ngôn Mặc Bạch nói.

Anh em tốt là vào thời điểm cần thiết, bất cứ lúc nào cũng đứng ra, không cần bất kỳ hỏi báo, cũng không cần nói cảm ơn.

Lúc này, Tư Mộ cùng ba mẹ mình đi tới. Khi Tư Mộ nhìn ba người đứng trước cửa phòng bệnh thì trở mắt một chút.

Ngôn Mặc Bạch cùng Diệp Nham lại có thể bình tĩnh như vậy nói chuyện phiếm?

Cô không có hoa mắt chứ?

Dù trước kia Ngôn Mặc Bạch cùng Diệp Nham gặp nhau, trên mặt là bình tĩnh, nhưng không chừng trong lòng là đao quang kiếm ảnh đấy? Nhưng mà bây giờ nhìn bộ dáng bọn họ cười cười nói nói, thật giống như là an hem giao tình không tệ.

Ngôn Mặc Bạch nghe tiếng bước chân quay đầu lại, nhìn thấy vợ cùng ba mẹ vợ của mình thì chân mày không tự chủ cau lại, nói: "Không phải nói mọi người đi ngủ sao, sao lại tới đây?"

Dĩ nhiên là đã tắm rửa sạch sẽ thay quần áo khác, sau đó ăn cơm rồi lại tới.

Phó Minh Vũ cười cười, nói: "Không ngủ được, liền muốn tới đây."

Tiểu ngoại tôn vẫn còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, ông sao có thể nghỉ ngơi?

Tư Mộ đi đến bên người Ngôn Mặc Bạch, hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

Ngôn Mặc Bạch kêu người đem cơm đến phòng bệnh, một mình anh ở chỗ này, cũng không biết đã ăn chưa.

Ngôn Mặc Bạch sững sốt một chút, mới phát giác thì ra mình còn chưa có ăn cơm, miệng mấp máy, hừ một tiếng.

Tư Mộ thấy anh như vậy, khẳng định anh chưa ăn cơm, liền nắm lấy cơ hội dạy dỗ anh: "Anh biết nói mọi người, chính mình lại không có ăn cơm, giờ

sao? Anh không có ý định ăn com sao?"

Ngôn Mặc Bạch có chút xấu hổ ho khan một cái, nói: "Đã kêu Thu Ý đưa tới rồi."

Thật ra thì anh mới vừa gọi điện thoại, chỉ làm hai phần, hơn nữa cũng là gọi cho Cố Khuynh cùng Diệp Nham, căn bản cũng không có phần của mình.

Cố khuynh cùng Diệp Nham nghiêng đầu cười cười, Tư Mộ liền biết Ngôn Mặc Bạch nói láo.

Trợn lên giận dữ nhìn anh một cái, mới nói: "Em đi mua thức ăn làm vài món thức ăn đây!"

Ngôn Mặc Bạch đau lòng ngăn cản cô, Cố Khuynh lại vui vẻ cười gạt đầu, mà Diệp Nham . . . . . thì thần sắc phức tạp.

Tư Mộ lại kiên trì tự thân động thủ nấu com cho anh. Khăng định hai ngày nay anh cũng không có ăn com ngon, thân thể khỏe mạnh cũng không chịu được như vậy.

Ngôn Mặc Bạch không có biện pháp với cô, còn có Tô San cũng nói giúp làm, anh liền đồng ý. Chỉ là nguyên liệu nấu ăn để Tiểu Cửu từ Thu Ý đem tới, tránh cho cô đi mua. Cũng thuận tiện để Tiểu Cửu nói cho khách sạn bên kia không cần đưa com tới.

Tư mộ là muốn tìm một chút chuyện để làm, để cho bận rộn lên, liền sẽ không cảm thấy buổi tối này quá dài.

Mỗi một món ăn đều được làm một cách tỉ mỉ, canh hầm trong ba giờ, nếu không phải lo lắng ba người Ngôn Mặc Bạch đói đến chóng mặt, đoán chừng cô còn muốn nấu một buổi tối.

Cố Khuynh chưa từng ăn com Tư Mộ làm, Diệp Nham cũng không có ăn. Cho nên khi hai người bọn họ nghe được Tư Mộ nói muốn tự nấu com, tâm tình của hai người đều có điểm bất đồng.

Cố Khuynh nghe nói tài nghệ của mẹ vợ Ngôn Mặc Bạch rất tốt, vì vậy đoán trước bữa ăn có Tô San ở bên chủ đạo, cũng sẽ không khó ăn, cho nên anh rất chờ mong.

Mà về mặt Diệp Nham lại có chút hốt hoảng. Thì ra Tư Mộ còn có thể nấu com? Anh cho rằng cô giống như những thiên kim nhà giàu khác, tay mảnh, nhất định là mười ngón tay không dính nước, sao lại biết nấu com đây? Mà mình ở bên cô ấy thời gian lâu như vậy, ngay cả một bữa com cũng chưa ăn. Lúc này nghe cô chủ động vì Ngôn Mặc Bạch nấu com, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Anh cũng bắt đầu mong đợi, rốt cuộc tay nghề Tư Mộ như thế nào.

Chỉ là một bữa com đợi thật khổ sở. Mất ba giờ, mới nghe được mùi thức ăn.

Cố Khuynh ăn được nhiều nhất, vừa ăn vừa tính toán lúc nào thì đem Sở Kỳ dạy dỗ thành như vậy "Đi vào phòng bếp, ra được phòng khách" liền hoàn mỹ.

Diệp Nham ăn một miếng, mỹ vị thức ăn ngon miệng, nhưng anh lại không dám ăn nhiều, sợ chìm trong cái tư vị này. Lòng chua xót nghĩ, nếu ban đầu anh không chọn Dư Hinh, ham tài phú, như vậy có phải anh và Tư Mộ có thể trải qua cuộc sống gia đình bình thường âm áp này không?

"Ba mẹ, các người cũng đến uống một chút canh đi!" Ngôn Mặc Bạch múc cho Tô San cùng Phó Minh Vũ chén canh, đoán trước ba người bọn họ ở trong phòng bệnh ăn đồ ăn khác sạn đưa tới, nhất định là không có ăn bao nhiêu.

Phó Minh Vũ cùng Tô San cũng không từ chối, canh đầy một nồi, mỗi người ít nhất cũng có thể chia hai chén lớn. Huống chi mới vừa rồi đúng là không thể nào ăn, hiện tại nhiều người ăn, cũng ăn ngon một chút.

Về phần Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch liền đem chén của mình đến đúc cô uống, càng làm cho tâm của Diệp Nham chua đến nát, không đành lòng nhìn lại, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu yên lặng ăn.

Sau khi com nước xong, Cố Khuynh liền mặc vào áo khừ trùng đi vào phòng bệnh vô khuẩn, làm kiểm tra đơn giản cho hai đứa bé, bọn họ nhìn tình huống trước mắt, coi như bình thường, cũng không có xuất hiện hiện tượng máu bài xích.

Sau khi kiểm tra xong, Cố Khuynh không dám buông lỏng một chút, không dám rời phòng bệnh nửa bước, càng không dám ngủ, vẫn ở trong phòng vô khuẩn.

Đến nửa đêm, đứa bé xuất hiện dấu hiệu phát sốt, Cố Khuynh lập tức cho họ thuốc hạ nhiệt, rất nhanh liền hạ sốt, mãi cho đến trời sáng, bao nhiêu người chờ ở ngoài mới thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối này đã qua, có phải là đại biểu đứa bé đã vượt qua hay không?

Tư Mộ nằm bên cửa sổ nhìn vào trong, khuôn mặt buồn ngủ của Cố Khuynh đi ra ngoài, nói: "Đứa bé đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, buổi trưa có thể chuyển tới trong phòng bệnh bình thường."

Tận đến giờ phút này, tảng đá lớn trong lòng bọn họ mới chân chính rơi xuống.

"Tôi thật sự là không được rồi, trước tiên tìm một nơi ngủ một giấc." Cố Khuynh khoát tay áo, đi bộ cũng có thể ngủ thiếp đi.

"Tôi gọi người đưa anh đến Thu Ý?" Ngôn Mặc Bạch đi theo phía sau anh hỏi.

Cố Khuynh ngáp một cái, nói: "Không cần, ở bệnh viện tìm một chỗ nằm một cái là được, buổi trưa còn trở lại làm trị liệu cho ông cụ."

Mấy ngày nay vẫn bận chuyện đứa nhỏ, Ngôn Mặc Bạch vẫn không hỏi Cố Khuynh tình trạng của ông cụ, trong lòng có chút áy náy, hỏi: "Ông cụ hiện tại như thế nào? Đại khái lúc nào thì có thể tốt?"

"Hiện tại mỗi ngày trị liệu hồi phục, trước mặt một đợt trị liệu là một tuần lễ, mỗi ngày hai lần, đợt trị liệu thứ hai là một tháng, một tuần lễ hai lần. Sau đợt trị liệu thứ hai có thể trở về nhà, mỗi tuần trở lại hai lần là được." Cố Khuynh hơi híp mắt lại, âm thanh có chút khàn khàn.

Ngôn Mặc Bạch gật đầu, lại hỏi: "Bảo bảo thì sao? Đại khái lúc nào thì có thể xuất viện?"

"Cái này phải xem tình trạng hồi phục của đứa trẻ, chỉ là ít nhất cũng phải một tuần lễ!" Đứa bé nhỏ như vậy, từ lồng ngực khai đao, còn đổi máu trong tim, nguyên khí tổn thương nặng nề, cần quá trình khôi phục nha.

Ngôn Mặc Bạch nhủ mầy, lão gia tử kia làm xong lần trị liệu đầu tiên sẽ về nhà, bảo bảo vẫn không thể xuất viện, đến lúc đó nhất định sẽ biết chuyện này, nếu không chịu nổi kích thích, tái phát bệnh thì phải làm thế nào?

Ngôn Mặc Bạch hỏi những điều này, khẳng định Cố Khuynh biết trong lòng anh đang nghĩ cái gì. Liên miến cường nói: "Chuyện như vậy có thể lừa gạt được nhất thời không lừa được một đời, coi như hiện tại ông không biết, sau này sẽ biết. Yên tâm đi, năng lực chịu đựng ông cụ nhà cậu không có yếu như vậy."

Ngôn Mặc Bạch thở dài, hi vọng ông thật không có yếu như vậy!

Cố Khuynh ở trong phòng bệnh cao cấp mà ngủ. Mà Tư Mộ cũng để cho ba mẹ của mình về nhà nghỉ ngơi. Hiện tại đứa bé cũng vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhin mấy ngày, quả thật bọn họ cần nghỉ ngơi.

Phó Minh Vũ cùng Tô San không có nói gì, liền đi về. Bây giờ đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng mà khẳng định còn phải nằm viện một đoạn thời gian mới có thể ra viện, bọn họ cần nghỉ ngơi tốt, buổi tối tới đối với con gái của mình.

Phó Minh Vũ cùng Tô San sau khi trở về, Tư Mộ liếc nhìn Diệp Nham một bên, nói: "Diệp Nham, anh cũng trở về nghỉ ngơi đi, đứa bé tôi giúp chăm sóc là được, có chuyện gì thì tôi gọi điện thông báo cho anh."

Diệp Nham trầm mặc không nói, nhìn Tư Mộ thật sâu, suy nghĩ trở lại mấy năm trước, bọn họ gặp nhau yêu nhau, mà lại nghĩ đến tình trạng hiện tại, lòng anh lập tức như là bị lưỡi dao sắc bén đâm đến mấy lần, đau lòng không chịu nổi!

"Mộ mộ, chúng ta hàn huyên một chút đi!" Diệp Nham nhìn cô, hồi lâu mới thở ra mấy chữ.

Tư Mộ trở mặt một chút, sau đó cúi đầu, âm thanh cũng thấp xuống, lẩm bẩm nói: "Tán gẫu cái gì chứ?"

Chúng ta, còn có cái gì tốt để nói chuyện đây?

Giờ khắc này Tư Mộ cũng nghĩ đến quá khứ, đoạn thời gian bọn họ mến nhau kia.

Hôm nay nghĩ đến, giật mình như cách một thế hệ!

Tư Mộ lắc đầu một cái, gương mặt nhìn về ánh mắt của Diệp Nham, nói: "Diệp Nham, anh tốt nhất tìm cô gái kết hôn đi! Thật, mặc dù chúng ta chia tay, nhưng mà tôi hi vọng anh có thể hạnh phúc!"

Thân thể Diệp Nham cứng đờ, hai bên tay rũ xuống dần dần nắm chặt, trong lòng khổ sở xoay chuyển ngàn lần.

Đời này chỉ muốn cùng em kết hôn, chỉ có cùng với em mới có thể hạnh phúc. Nếu như không thể ở cùng nhau, như vậy anh liền độc thân, anh đứng xa xa nhìn em cười, xin đừng để cho người trong lòng anh khóc, bằng không anh sẽ dùng hết tất cả cướp em trở lại, nhất định!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Chương 147: Hai Cha Con Bắt Đầu Giao Đầu

Diệp Nham giật giật môi, ngay khi đang định nói thêm thì Ngôn Mặc Bạch đã đi tới bên này.

"Bà xã, em cũng nghĩ đi, có anh ở trong này là được."

Ngôn Mặc Bạch đứng từ xa nhìn thấy trên hành lang chỉ có cô vợ nhỏ của mình và Diệp Nham, hai người đứng tương đối gần, dường như đang ới chuyện.

Ngôn Mặc Bạch nhanh chóng bước lại, bàn tay to ôm lấy eo Tư Mộ, kéo vào trong ngực, ngay trước mặt Diệp Nham, cúi đầu hôn hôn khóe miệng của cô, thanh âm thấp thuận như rượu, thân mật nói nhỏ, giọng nói tuy không lớn, nhưng Diệp Nham đứng rất gần đây nên nghe rõ vô cùng.

Tư Mộ biết Ngôn Mặc Bạch cố ý. Cô có chút áy náy nhìn về phía Diệp Nham, quả nhiên trên mặt ngưng kết một tầng sương, cứng ngắc lại trắng bệch.

"Diệp Nham, anh đi nghỉ đi, nơi này có chúng tôi canh chừng rồi. Anh không cần lo lắng." Tư Mộ nắm tay Ngôn Mặc Bạch, khẽ nhéo nhéo lòng bàn tay anh, trên mặt lại cười cười đối với Diệp Nham.

"Dù sao buổi chiều đưa nhỏ mới được chuyển tới phòng bệnh thường, tôi ở ngay trong phòng bệnh là được rồi." Diệp Nham nhìn ý cười trong mắt Tư Mộ, trong lòng khẽ rung động, chậm rãi gật đầu.

Ngay sau đó đưa mắt về phía Ngôn Mặc Bạch, nói: "Vậy làm phiền anh rồi."

Ngay khi anh ta xoay người rời đi, sau lưng lộ ra một cái bóng dài, cô đơn mà tịch mịch.

Tư Mộ nhắm chặt mắt, tuy hiện tại không có yêu, nhưng cuối cùng đã từng yêu, vẫn có chút đau lòng.

Mặc kệ lúc trước ai đúng ai sai, sau khi tách ra, cô chiếm được toàn bộ thế giới tốt đẹp hạnh phúc nhất, mà anh ta lại cô đơn một mình, cô không đành lòng.

Cô hy vọng anh ta cũng sẽ được hạnh phúc.

Thấy Tư Mộ ngăn người nhìn theo phương hướng Diệp Nham, Ngôn Mặc Bạch khẽ nhéo mặt cô, vẻ mặt mát hừng nói: "Người ta đi rồi, em còn nhìn cái gì?"

Tư Mộ bừng tỉnh, liền thấy anh trầm mặt xuống.

Nghĩ rằng khẳng định người kia lại ghen rồi.

Tư Mộ nháy mắt, nhìn anh cười: "Thế nào? Người nào đó đang ghen sao?"

Vừa mới dứt lời, mặt đã bị Ngôn Mặc Bạch ôm: "Hừm -- còn dám chế nhạo anh? Xem gia thu thập em thế nào!" Nói xong lập tức ôm đầu cô cắn chỗ, đầu của anh vừa khéo để ngay trước bộ ngực của cô, liền dùng đầu cọ cọ vào trước bộ ngực cô, cọ đến khi cô hận không thể hét chói tai.

Diễn đàn Lê Quý Đôn...

Lúc này vừa mới hừng đông, trong hành lang yên tĩnh, chỉ có hai người bọn họ.

Ngôn Mặc Bạch liền đề cô vào vách tường hung hăng hôn lên, mãi đến khi cả người cô xụi lơ ở trong lòng anh, anh mới buông môi cô ra, vùi đầu vào vai cô thở dốc.

"Bà xã, em mau đi ngủ đi!" Một lát sau, Ngôn Mặc Bạch ngẩng đầu lên, hai tay ôm mặt cô, nhìn hai vành mắt thâm quầng của cô, bởi vì thức khuya mà mắt đỏ au lên, anh đau lòng khẽ khuyên cô.

Tư Mộ trừng mắt nhìn, cũng đưa tay lên ôm mặt anh, kiễng chân lên, ngửa đầu hôn hôn môi anh, nói: "Ông xã, anh càng cần nghỉ ngơi hơn nữa. Đã lâu rồi anh không được ngủ, ngày hôm qua còn rút máu. Nếu anh còn mau mau đi nghỉ, thân thể làm sao chịu nổi?"

Ngôn Mặc Bạch nghiêng đầu hôn lên tay cô: "Chúng ta cùng nhau ngủ?"

"Nhưng nơi này cần người trông..." Tư Mộ đưa tay vuốt má anh vài cái rồi nói: "Nếu không chúng ta lại chỗ ghé dựa chộp mắt một lát nhé?"

Lại ghé dựa chộp mắt một lát vẫn tốt hơn.

Ngôn Mặc Bạch quay đầu nhìn hai đứa trẻ giống nhau thông qua tấm kính thủy tinh, không có gì khác lạ, liền ôm Tư Mộ tới chỗ ghé dựa, anh ngồi dựa vào rồi ôm cô trong ngực.

Tư Mộ giãy dụa thoát khỏi ngực anh rồi ngồi xuống bên cạnh, Ngôn Mặc Bạch nhíu mày nhìn về phía cô.

Tư Mộ đưa tay ôm cổ Ngôn Mặc Bạch, kéo đầu anh vào trong lòng mình, ngay sau đó lại giống như đang đỡ tiểu bảo bảo, một tay vỗ lưng anh, một tay xoa đầu anh, giọng điệu nhỏ nhẹ, dịu dàng dỗ: "Ông xã, anh ngủ đi... Ngoan ngoan ngủ nào..."

Khi tay cô xoa đầu anh rồi dọc xuống gương mặt, râu ria đe cứng đâm vào lòng bàn tay cô ngứa ngáy, ngứa tới trong lòng lại biến thành đau lòng.

"Bà xã, em đang dỗ con trai ngủ hay đang dỗ chồng ngủ đây?" Đầu Ngôn Mặc Bạch bị cô ôm vào trong ngực, quanh quẩn là hơi thở thuộc về của cô, vô cùng thoải mái thích ý nhắm mắt lại hỏi.

"Anh cảm thấy thế nào?" Bàn tay Tư Mộ vỗ nhẹ lên lưng anh, hỏi lại.

"Anh cảm thấy giống dỗ con trai ngủ hơn..." Giọng nói của Ngôn Mặc Bạch khàn khàn lười nhác, về một buổi buồn ngủ vô cùng rõ ràng. Nhưng đầu của anh lại hơi nghiêng lên phía trước, cách một lớp áo há miệng bắt lấy thứ mềm mại trước ngực Tư Mộ.

Tư Mộ vốn còn tưởng anh sắp ngủ, kết quả lại bị anh tập kích bất ngờ như vậy, khiến cô giật mình, đưa tay nhéo lỗ tai anh rồi mắng: "Ngôn Mặc Bạch, anh làm gì vậy? Đừng làm loạn, ngủ đi!"

Lúc này tuy còn rất sớm, trong hành lang không có người, nhưng cũng không đảm bảo sẽ không có bảo vệ đi trực ban hay những y tá bác sĩ khác đột nhiên đi qua, nếu như bị thấy cảnh này, còn không phải mất mặt chết sao?

Ngôn Mặc Bạch lại không quan tâm, không kiêng nể gì dùng răng nanh ma sát nhẹ vài cái, ngậm trong miệng, miệng ậm ừ nói: "Lúc em dỗ con trai ngủ, không phải sẽ cho nó bú sữa sao? Anh cũng muốn..."

Nói xong đầu lưỡi phối hợp linh hoạt với miệng, cuốn bị còi bỏ nút áo của cô, bỏ đi chướng ngại vật, đi tìm đôi nhũ mềm mại êm ngọt của cô.

Tư Mộ sợ tới mức vội vàng đưa tay ra ngăn miệng anh lại, phòng ngừa anh lại tiếp tục làm ra hành vi ác liệt.

Người này đúng là lớn gan mà!

Tay Tư Mộ che miệng anh, anh quả thật không có cách nào dùng miệng còi bỏ áo ngực của cô, nhưng nọc lại há miệng ngậm chặt một ngón tay cô, đầu lưỡi ẩm nóng ra sức khiêu khích trên ngón tay khiến cả người Tư Mộ như muốn nhũn ra.

Thân thể run rẩy, vội vàng rút tay về, đỏ mặt quát lớn: "Ngôn Mặc Bạch, sao anh có thể làm như vậy?"

"Thế nào? Ở đây không có người em sợ gì chứ?" Ngôn Mặc Bạch nhếch khóe miệng tà tính, gương mặt này điên đảo chúng sinh ở Light Blue, như yêu nghiệt trùng sinh.

Tư Mộ nhìn hoảng hốt một lúc mới hoàn hồn, nói: "Lỡ như có người hi sao?"

"Có người thì thế nào? Anh trêu chọc bà xã của mình, lại không phạm pháp!" Ngôn Mặc Bạch nói xong lại tiếp tục dùng đầu cạ cạ ngực của cô, bộ dáng quật cường này khiến Tư Mộ vừa đau đầu lại bất đắc dĩ.

"Bà xã, anh chỉ mút mút một lát... Hai ngày nay em không có dứt sữa, chắc chắn là trưởng đến khó chịu rồi? Để ông xã giúp em..." Ngôn Mặc Bạch hơi chống đỡ đứng dậy, bàn tay đưa tới trước ngực cô.

Sau khi đưa cục cưng đến chỗ cha mẹ thì chưa hề cho bé ăn sữa, đến bây giờ cũng đã ba ngày, quả thật trưởng đau vô cùng.

Vừa rồi khi anh vừa mới dùng đầu cọ trước ngực cô, cô liền đau đến nhũn mảy, hiện tại bị anh cố ý nhéo nhéo như vậy càng đau hơn.

Ngôn Mặc Bạch đoán đúng nói như vậy thì sẽ không bị cự tuyệt, vì thế lớn mật vươn tay lên, còi bỏ áo của cô, hơi mở rộng một chút rồi vùi đầu vào, dùng miệng kéo áo ngực xuống, không kiêng nể gì bắt nạt cô.

Tối hôm qua ăn trễ, còn ăn rất no, hôm nay có vẻ như vô cùng đói.

Ngôn Mặc Bạch ăn xong cả hai bên rồi mới liếm liếm khóe miệng, đứng dậy sửa sang lại quần áo cho cô.

Tư Mộ luôn căng thẳng từ nay tới giờ, ánh mắt luôn chú ý chung quanh, chỉ sợ có người sẽ tới. Mà Ngôn Mặc Bạch cái người khôn kiếp này vừa vô si lại tham lam, ăn xong một bên còn muốn đổi sang bên khác, khiến cô hận không thể dùng một cước đá anh xuống đất.

Mãi tới khi xong xuôi, Tư Mộ vội vàng đứng dậy một bên giữ chặt chỉnh sửa quần áo trên người, một bên thở phì phò trừng anh.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch vô si thành quen, Tư Mộ cũng đã quen, cho dù cô trừng mắt tới mù, Ngôn Mặc Bạch cũng sẽ không đỏ mặt.

Ngôn Mặc Bạch thoải mái nhìn cô vợ nhỏ của mình đang tức giận, vươn tay ra kéo cô lại. Tư Mộ đứng ở một bên sửa sang lại quần áo, bị anh kéo bất ngờ như vậy, thân mình bất ngờ không kịp đề phòng ngã vào trong lòng anh.

"Bà xã, anh bổ sung đầy năng lượng rồi, cho nên, bây giờ em ngủ đi!" Ngôn Mặc Bạch đưa tay che lên hai mắt của cô, bắt buộc cô ngủ.

Tư Mộ luôn căng thẳng từ nay tới giờ, ánh mắt luôn chú ý chung quanh, chỉ sợ có người sẽ tới. Mà Ngôn Mặc Bạch cái người khôn kiếp này vừa vô si lại tham lam, ăn xong một bên còn muốn đổi sang bên khác, khiến cô hận không thể dùng một cước đá anh xuống đất.

Mãi tới khi xong xuôi, Tư Mộ vội vàng đứng dậy một bên giữ chặt chỉnh sửa quần áo trên người, một bên thở phì phò trừng anh.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch vô si thành quen, Tư Mộ cũng đã quen, cho dù cô trừng mắt tới mù, Ngôn Mặc Bạch cũng sẽ không đỏ mặt.

Ngôn Mặc Bạch thoả mãn nhìn cô vợ nhỏ của mình đang tức giận, vươn tay ra kéo cô lại. Tư Mộ đứng ở một bên sửa sang lại quần áo, bị anh kéo bất ngờ như vậy, thân mình bất ngờ không kịp đề phòng ngã vào trong lòng anh.

"Bà xã, anh bỏ sung đầy năng lượng rồi, cho nên, bây giờ em ngủ đi!" Ngôn Mặc Bạch đưa tay che lên hai mắt của cô, bắt buộc cô ngủ.

Tư Mộ giãy dụa một cái, liền yên tĩnh trở lại, giọng nói rầu rĩ: "Ông xã, lần sau không được như vậy nữa..."

"Làm sao?" Ngôn Mặc Bạch có chút khó hiểu hỏi.

"Ở bên ngoài không được khi dễ em như vậy..."

Có lẽ từ trước tới nay anh đều làm theo ý mình như thế, chưa bao giờ nghĩ thay người khác, sẽ quan tâm tới cảm nhận của cô. Chẳng lẽ anh không biết làm giống như vừa nãy, nếu bị người khác nhìn thấy, cô sẽ cảm thấy rất xấu hổ sao?

Bàn tay Ngôn Mặc Bạch che trên mặt cô dùng một lát rồi mới thấp giọng ừ một tiếng.

Thật ra sẽ không có người thấy, thính lực của anh tốt như vậy, trong vòng một trăm thước có động tĩnh gì anh đều có thể cảm nhận được. Chính là anh biết sẽ không có người tới gần, mới có thể làm vậy với cô.

Nếu cô cảm thấy làm như vậy ở bên ngoài không tốt, vậy thì anh sẽ sửa!

Vốn dĩ hai người đều mệt mỏi, nhưng nghĩ tới cục cựa đang nằm trong phòng bệnh kế bên thì buồn ngủ gì cũng bay hết.

Sợi dây tình thân của Tư Mộ sẽ không ngủ nên lôi kéo ôm lấy Ngôn Mặc Bạch, cùng anh tán gẫu.

Ngôn Mặc Bạch ôm cô vào lòng, luôn im lặng nghe cô thao thao bất tuyệt nói chuyện, tinh thoảng ừ ừ ừ ừ phụ họa một hai câu.

Tư Mộ thấy anh không hề chuyên tâm nói chuyện với cô, liền đưa tay ôm mặt anh, buộc anh phải đối diện với mình rồi hỏi: "Ông xã, có phải cái người Dư Hinh kia bị anh phái người đi xử lý rồi hả?"

Loại chuyện nhỏ này dĩ nhiên không dám lớn tiếng hỏi, cho nên Tư Mộ hỏi rất nhỏ, ghé đầu sát đầu anh, khi nói chuyện, hơi thở đều phả lên mặt anh.

Ngôn Mặc Bạch đưa môi lại gần cô hơn, mút một cái môi thấp giọng hỏi lại: "Em hỏi cái này làm gì?"

"Không có gì!" Tư Mộ phun ra ba chữ.

Kết cục của Dư Hinh này cũng là đáng đời, không nên lần lặp đi lặp lại nhiều lần chọc vào Ngôn Mặc Bạch, nhưng nghĩ lại nếu một đứa nhỏ bên trong là con của Dư Hinh, vậy sau này đứa nhỏ phải làm sao đây?

"Đúng rồi, một đứa bé bên trong, có phải là của Dư Hinh và Diệp Nham không?" Tư Mộ hỏi Ngôn Mặc Bạch. Anh có thể tra được đứa nhỏ này có nhóm máu giống con trai của mình, vậy chắc chắn có thể đi sâu điều tra thân thể của đứa bé này.

Ngôn Mặc Bạch lắc đầu nói: "Không phải! Theo điều tra, mẹ ruột của đứa nhỏ này là một người tên Mặc Nhan. Nhưng sau khi sinh đứa nhỏ thì biến mất. Về phần cha đứa nhỏ này có phải Diệp Nham hay không thì không biết. Chỉ có điều nhìn dáng vẻ này, cũng không giống là con trai của Diệp Nham."

Về phần Mặc Nhan, bọn họ không có đi sâu điều tra vì cảm thấy không cần thiết. Bọn họ chỉ cần đứa nhỏ này thôi.

Tư Mộ kinh ngạc trừng lớn mắt, đứa bé này lại không phải là con của Dư Hinh, cũng không phải của Diệp Nham, vậy tại sao đứa nhỏ lại ở trong tay bọn họ chứ?

Còn có Mặc Nhan là ai?

Tư Mộ nhíu mày suy nghĩ sâu xa một lát, cuối cùng vẫn không nghĩ ra.

Ngôn Mặc Bạch thấy cô nhíu mày liền đưa tay xoa mặt cô, giọng nói thể hiện anh đang rất khó chịu: "Em quan tâm tới đứa nhỏ này nhiều như vậy làm gì?"

Tư Mộ bị anh véo mặt ần đau, vừa nghe giọng điệu này của anh đã biết anh lại nổi tính tình rồi.

Vươn tay véo lấy bàn tay đang véo mình, một bên lại trừng anh.

Mà anh da dày thịt béo, căn bản không chịu thua.

Tư Mộ thở dài, mới nói: "Bây giờ đứa nhỏ và con trai của chúng ta hỗ trợ máu nhau, như vậy không phải giống anh em sao? Sau này chúng ta cũng không thể làm như không quen biết?"

"Vậy em muốn thế nào?" Ngôn Mặc Bạch tiếp tục với giọng điệu khó chịu.

"Không phải anh nói đứa bé không phải của Dur Hinh, cũng có thể không phải của Diệp Nham, mà mẹ ruột của nó lại mất tích, đứa bé này không khác gì cô nhi không cha không mẹ sao? Rất đáng thương." Tư Mộ nhìn Ngôn Mặc Bạch nói rồi lại thờ dài.

"Sao lại không cha không mẹ? Đứa nhỏ này không phải còn có Diệp Nham sao?" Ngôn Mặc Bạch mím mím môi.

"Một người đàn ông như Diệp Nham, làm sao chăm sóc tốt cho đứa nhỏ được? Anh xem, đứa nhỏ này gầy yếu như vậy..."

"Rốt cuộc em muốn nói cái gì?" Ngôn Mặc Bạch nhìn chằm chằm cô, trực tiếp hỏi.

"Em nghĩ nếu không chúng ta nhận nó làm con nuôi đi? Dù trong trong cơ thể nó cũng có máu của chúng ta." Tư Mộ thấp giọng nói.

Lần đầu khi nhìn thấy đứa nhỏ này, thân thể gầy yếu của nó khiến cô vô cùng đau lòng.

Có lẽ do tình thương của mẹ lan tràn, tóm lại khi nhìn thấy đứa nhỏ này, cô sẽ thấy đau lòng, hận không thể ôm vào lòng dỗ dành.

"Không được!" Ngôn Mặc Bạch quyết đoán cự tuyệt.

Đứa nhỏ này do Diệp Nham nuôi, nếu nhận làm con trai, không phải tạo cơ hội cho vợ mình và bạn trai cũ tiếp xúc tình cũ không rủ cũng tới?

Không được!

Anh kiên quyết không đồng ý!

"Vì sao không được?" Tư Mộ đẩy đẩy tay anh hỏi.

"Thứ nhất, không phải chỉ có một mình Diệp Nham lo cho nó, bây giờ Diệp Nham có rất nhiều tiền, anh ta có thể mời bảo mẫu, mang thêm tám mười đứa trẻ về nuôi cũng không có vấn đề. Thứ hai, chính chúng ta cũng có con trai, em còn nhận thêm con trai làm gì? Chẳng lẽ em muốn lấy tình thương con của mẹ chia ra ngoài một nửa? Về phần này anh kháng nghị thay con trai." Ngôn Mặc Bạch kể ra một tràng.

Tư Mộ vốn dĩ đang bất mãn không vui cũng dần dần bình tĩnh lại.

Lại nghe thấy Ngôn Mặc Bạch tiếp tục kể ra: "Còn điều thứ ba, nếu em nhận đứa nhỏ này làm con trai, như vậy Diệp Nham sẽ có lý do quang minh chính đại tiếp cận em, điểm này, anh vô cùng đề ý, cho nên anh kiên quyết phản đối."

Khi tư Mộ nghe anh giải thích tới điều thứ ba, trong lòng cũng suy xét lời nói của anh, nói ra thực sự cũng có lý, nhưng khi nghe câu cuối cùng của anh, lại bật cười ra tiếng. Tay vuốt ve gương mặt anh, cười nói: "Người nào đó lại ghen rồi! Em phát hiện gần đây anh hay hóa thành bình dấm chua, hờ chút liền ghen!"

Ngôn Mặc Bạch làm vẻ mặt "Anh chính là đang ghen, xem xem rồi làm đi!" khiến Tư Mộ cảm thấy anh vô cùng đáng yêu.

Nhưng mà...

"Ông xã, nhưng đứa nhỏ này thật sự rất đáng thương. Cho dù không nhận con nuôi, sau này cũng gần gũi với nó đi. Anh xem hai đứa nhỏ cùng máu hỗ trợ nhau, không chừng sau này tâm ý tương thông, trước đó chúng ta để cho bọn nó làm quen, tốt nhất trở thành anh em tốt, nếu không khi trưởng thành mới phát hiện hai người tâm ý tương thông, rất dễ trở thành cơ hữu." Trông mắt Tư Mộ chuyển động, nói với Ngôn Mặc Bạch.

Sắc mặt Ngôn Mặc Bạch tối sầm lại, bất đắc dĩ vỗ trán.

Cơ hữu? Một cho cô nghĩ ra!

Nhất thời đột nhiên nhớ tới khi mới kết hôn, cô còn hiểu lầm anh và Cô Khuyên lèng phếng với nhau...

Bà tay Ngôn Mặc Bạch từ trên mặt cô vuốt vài cái rồi di chuyển xuống dọc theo cổ, đi tới nơi mềm mại của cô, nhéo vài cái, nói: "Em lại nghĩ tới khẩu vị nặng? Lại xem tiểu thuyết trên mạng đúng không?"

Tư mộ bị anh nhéo hít vào một hơi, vội vàng xua tay phủ nhận: "Không nhiều không nhiều, một chút cũng không..."

Ngôn Mặc Bạch tăng thêm động tác trên tay, bức hỏi: "Không nhiều lắm là bao nhiêu?"

Tư Mộ cũng sắp muốn khóc rồi, không ở bên ngoài đùa giỡn cô nữa?

Quả nhiên hứa hẹn của đàn ông đều là chó má!

Trong lòng Tư Mộ tức giận, liền thốt ra: "Ba hay năm trăm bộ..." Đây vẫn còn thiếu.

"Đều là thể loại đam mỹ?" Từ này hay nghe cô nói.

"..Úm, không hoàn toàn..." Tư Mộ do anh tăng thêm lực đạo làm cả người vô lực, hơi thở rối loạn.

"Chuyện nam nam xxoo em cũng xem không ít nhĩ? Còn có video clip... Để anh xem học được bao nhiêu." Những từ này đều nghe được từ miệng cô, bây giờ Ngôn Mặc Bạch sử dụng vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Tư Mộ cắn môi, ánh mắt ướt át nhìn anh, trong lòng thầm mắng anh hỗn đản một trăm lần nhưng ngoài miệng lại không dám nói ra, bởi vì người này chuyện gì cũng dám làm, nói không chừng còn kích thích thêm thú tính của anh, mang cô vào trong toilet rồi làm.

Tư Mộ nhẹ nhàng mềm mại nói: "Về nhà rồi cho anh xem!"

Ngôn Mặc Bạch nhìn về mặt thẹn thùng của cô, bên tai còn giọng nói mềm mại, trong lòng bắt đầu chờ mong về nhà rồi.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới việc đưa nhỏ phải ở bệnh viện ít nhất một tuần, Ngôn Mặc Bạch lại có chút bực mình.

Một tuần dài bao lâu đây!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Chương 147.2

Hai người nói chuyện trên hành lang, rất nhanh đã đến giữa trưa.

Bởi vì đã có nói qua với bệnh viện nên khi tới giữa trưa thay ca, bác sĩ sẽ tới làm một chút kiểm tra thân thể thông thường cho đứa nhỏ, nếu không có hiện tượng phát sốt khác thường nào thì sẽ chuyển tới phòng bệnh thường.

Diệp Nham chỉ ngủ mấy tiếng, tới giữa trưa khi đứa nhỏ được chuyển ra phòng bệnh thường thì anh ta cũng đi theo sau.

Thấy Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch thì nhàn nhạt cười nói cảm ơn.

Tư Mộ nói với Diệp Nham: "Sau này cho hai đứa nhỏ tiếp xúc với nhau nhiều một chút, dù sao trên người cũng có máu của nhau. Cục cưng nhà chúng tôi là con một, cũng cô đơn."

Đối với quyết định này, Ngôn Mặc Bạch vẫn không tỏ vẻ đồng ý thì cô đã tự chủ trương rồi. Vì vậy sắc mặt anh trầm xuống, ngay cả Diệp Nham cũng có thể cảm nhận được ón khí của anh.

Mà Diệp Nham không ngờ tư Mộ sẽ đưa ra ý kiến này, đồng thời tỏ vẻ kinh ngạc rồi gật đầu đồng ý.

Quả thật, nếu để hai đứa nhỏ gần gũi nhau hơn thì anh ta cũng có thể danh chính ngôn thuận đực nhìn cô nhiều hơn rồi.

Diệp Nham cũng chọn phòng bệnh cao cấp cho cục cưng, cách phòng của Tư Mộ bọn họ hai căn.

Sau khi ra khỏi phòng vô khuẩn tất cả đều tự trở về phòng bệnh cao cấp nghỉ ngơi.

Trải qua vài ngày không ngủ không nghỉ, thật sự vô cùng mệt mỏi. Hiện tại nhìn thấy cục cưng đã vượt qua nguy hiểm, Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch đều thấy yên lòng, khi để cục cưng ngủ bên cạnh, Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch đều nằm bên người cục cưng.

Cục cưng nằm ở bên phải giường, Tư Mộ nằm kế bên cục cưng, để cục cưng gối lên khuỷa tay mình. Mà Ngôn Mặc Bạch thì nằm bên cạnh Tư Mộ, vờn tay ra ôm cả hai mẹ con vào trong lòng anh.

Trước giờ, Ngôn Mặc Bạch chưa hề có cảm giác như vậy, lúc trước ba người ngủ chung, anh chỉ cảm thấy cục cưng vương bận, mà sau lần kinh sợ này, Ngôn Mặc Bạch đột nhiên cảm thấy, ôm hai mẹ con vào lòng giống như đã ôm được cả thế giới vậy.

Vợ và con trai chính là toàn bộ thế giới của anh!

Nhìn đứa nhỏ yên tĩnh ngủ bên cạnh, cả Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ đều có thể nghe thấy tiếng hít thở nho nhỏ của bé, vì thế hai người cũng yên tâm đi vào giấc ngủ.

Tư Mộ ngủ vô cùng ngon giấc, Ngôn Mặc Bạch cũng không giống trước bá đạo cưỡng chế ôm Tư Mộ vào lòng mình mà đưa đôi tay dài ra ôm cả hai mẹ con vào.

Ngôn Mặc Bạch ngủ rất thanh tĩnh, khi cục cưng tỉnh lại anh cũng tỉnh theo.

Nhìn Tư Mộ đang ngủ say trong lòng, anh không muốn làm kinh động cô. Nghĩ tới mấy ngày nay cô đều không được nghỉ ngơi tử tế, trong lòng đều lo lắng đến khi đứa nhỏ được bình an mới thả lỏng tinh thần. Hiện tại khó khăn lắm mới có thể đi vào giấc ngủ ngon lành.

Ngón Mặc Bạch chậm rãi đứng dậy, thò đầu lướt qua người vợ nhìn cục cưng. Chỉ thấy bé mở hé đôi mắt, tròn đen nhỏ linh động xoay chuyển mấy vòng, khi nhìn thấy Ngón Mặc Bạch đưa đầu sang nhìn, ánh mắt trong suốt dường như lóe qua tia sáng.

Cả người Ngón Mặc Bạch cũng vì vậy mà trở nên nhu hòa như nước.

Cục cưng mở to mắt đập vào mắt là cha mình, đứa nhỏ năm tháng đã có thể phân biệt mặt. biết khuôn mặt này là cha của mình, tuy có chút ghét bỏ, nhưng đã ba ngày không mở mắt, có thể thấy cha nên rất hưng phấn.

Nhưng bé muốn uống sữa mẹ.

Ánh mắt chuyển mấy vòng, trong phạm vi mắt có thể nhìn tìm mẹ. Nghiêng đầu thấy mẹ ngay bên cạnh, nhưng vẫn không để ý tới bé, trong lòng bé liền thấy ủy khuất, miệng há to, khe khẽ chuẩn bị khóc.

Ngón Mặc Bạch nhìn bộ dạng bé mím môi, tuy đáng yêu nhưng cũng biết là do bé chuẩn bị dùng tiếng khóc để gọi mẹ, Ngón Mặc Bạch liền phát hoảng, lo lắng người khó khăn lắm mới ngủ được lại bị bé đánh thức, vội vàng vươn tay qua, che miệng con trai. Nhưng vì động tác quá nhanh nên đã đụng trúng Tư Mộ.

Làm mẹ, bình thường đều rất dễ tính, cho dù hôm nay có buồn ngủ thế nào nhưng bị Ngón Mặc Bạch va vào như vậy cũng đủ để cô tỉnh lại.

Vội vàng mở to mắt, thì thấy Ngón Mặc Bạch lướt qua cô chạm vào con trai.

Tư Mộ chưa kịp trách cứ anh thì nhìn thấy con trai mở to mắt đã tỉnh, miệng méo lại, khuôn mặt nhỏ tởm về ủy khuất làm cô vui sướng lại mềm lòng.

"Cục cưng tỉnh rồi..." Tư Mộ hưng phấn khẽ kêu vài tiếng, vội vàng đưa tay qua sờ sờ trán đứa nhỏ.

Bởi vì trước ngực đứa nhỏ có vết thương nên Tư Mộ không dám tùy tiện ôm bé lên, nhìn cái miệng nhô của bé cắn cắn, thì ra đói bụng muốn ăn liền nghiêng người lại gần, một tay hơi hơi chống đỡ đứng dậy, vén áo lên cho cục cưng bú sữa mẹ.

Tiểu gia hóa rồi cục cưng nếm được tư vị ngọt lành đã lâu, vui mừng càng cắn càng hăng, nhưng do bé hơi dùng sức nên tác động tới vết thương trước ngực, đau tới nhúm mày, thút thút tỏ vẻ rất đau, tìm an ủi.

Tư Mộ nhìn mi mày nhỏ nhỏ nhăn lại, giống Ngón Mặc Bạch như đúc, vừa đau lòng lại vui mừng. Đứa nhỏ này kế thừa đôi mắt đẹp của Ngón Mặc Bạch, có duy nhất một điểm không giống là nét lạnh lùng nghiêm nghị trong đôi mắt, mà kế thừa sự linh động của cô.

Một tay Tư Mộ nhẹ nhàng phủ ở trên trán cục cưng như muốn vuốt đi cái đau của bé.

Ngón Mặc Bạch vẫn cúi đầu nhìn Tư Mộ cho con bú sữa, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang cắn mút thích ý của con trai, hầu kết không khỏi chuyển động.

Rầu rĩ xoay người nằm xuống, trong lòng hừ hừ: Nhóc con, thấy con đang bị ốm, lão tử để con thoải mái, không tranh với con!

Ngược lại nghĩ tới sau khi về nhà, bà xã đã nói "Làm cho anh xem", trong lòng ngáy ngất bắt đầu chờ mong. Nhưng nghĩ tới cục cưng còn ít nhất một tuần nữa mới được xuất viện thì Ngón Mặc Bạch cảm thấy thời gian quá là lâu.

Hơn nữa, đây là "ít nhất" hay "nhiều nhất" hả? Vậy có mức tối đa hay không?

Khi tiểu bảo bảo đang ăn cao hứng lại đột nhiên nghe thay cha mình xoay người rời giường, hung hăng trừng mắt nhìn bé, cảnh cáo nói: "Con nhanh khỏe lại cho lão tử!" Khiến Tư Mộ và cục cưng giật nảy mình.

Tư Mộ đưa tay ra sau đánh anh, thấp giọng mắng: "Ngón Mặc Bạch anh làm gì vậy? Dọa cục cưng sợ rồi!"

"Anh chỉ kêu con nhanh chóng khỏe lại thôi mà!" Ngón Mặc Bạch thấy cả hai mẹ con đều bị giật mình, đặc biệt tiểu gia hóa bị dọa đến méo miệng đang chuẩn bị khóc, anh cũng hồi hận đứng lên, lỡ như đứa nhỏ bị anh dọa sợ, ngược lại càng lâu khỏi hơn vậy thì hồngбет rồi.

"Anh cho là cục cưng không muốn nhanh khỏe lại sao? Nhưng anh dọa co như vậy sẽ có ích sao? Cần thận làm con sợ hãi, xem anh làm thế nào?" Tư Mộ nhẹ nhàng dỗ cục cưng, vẫn không nhìn được lờm anh.

Ngón Mặc Bạch ghen hờn, lập tức hừ hừ nói: "Con anh làm sao để bị hù dọa như vậy?"

Nói thì nói như vậy, nhưng nhận được ánh mắt dao găm của vợ mình phóng tới, anh vẫn bất giác rụt rụt đầu về, xoay người trở lại chỗ nằm.

Anh chỉ biết đứa nhỏ quan trọng nhất, có đứa nhỏ thì sẽ không để ý tới anh, còn nhiều lần lớn gan mắng anh. Quả nhiên cái gì trẻ con, một chút cũng không tốt!

Trước đó bác sĩ có dặn khi đứa nhỏ mới tỉnh không thể dứt nhiều sữa mẹ, cho nên Tư Mộ cho cục cưng ăn một chút rồi ngừng.

Cục cung chóp chép cái miệng nhỏ nhắn, một đôi mắt sáng ngời trong suốt thanh thuần nhìn Tư Mộ, rằm rì muốn mẹ ôm, Tư Mộ cũng không dám ôm con, sợ ôm vào sẽ đụng tới miệng vết thương, vì thế chỉ có thể chống thân mình ở một bên đỡ đỡ bé.

Đỗ một lát, cục cung tao nhã ngáp một cái, ánh mắt khẽ khép, lại tiếp tục ngủ.

Khi Tư Mộ hát nhạc thiếu nhi dỗ cục cung ngủ, Ngôn Mặc Bạch xoay người đưa lưng về phía hai mẹ con, thờ phỉ phò.

"Anh lại sao thế?" Cho dù Tư Mộ đưa lưng về phía anh nhưng vẫn biết giờ này mặt anh đã thối thành cái dạng gì, có chút bất đắc dĩ hỏi.

Ngôn Mặc Bạch quả thật như một đứa trẻ lớn, còn là một đứa trẻ khó chịu!

Lúc trước khi cục cung bị bệnh nặng, anh giống như một người cha vĩ đại, chạy tới chạy lui hao tâm vì đứa nhỏ, không ngủ không nghỉ canh chừng bên cạnh cục cung, hận không thể phục vụ quên mình để đổi lại bình an cho cục cung.

Nhưng bây giờ cục cung thoát khỏi nguy hiểm, đang dần dần hồi phục thì cái người này lại bắt đầu dở trò kỳ quái khó chịu.

Tư Mộ thật sự không còn cách nào với anh.

Ngôn Mặc Bạch tiếp tục đưa lưng về phía Tư Mộ, đáng về "Em không thấy anh đang tức giận sao còn không mau tới dỗ đi" thái độ không có chỗ nào tốt.

Tư Mộ cười nhẹ một tiếng, nghĩ rằng đứa nhỏ này sao lại ngây thơ như vậy? Khí chất của một lão đại lạnh lùng ngạo mạn chuyên buồn sủng ổng đạn được chạy đi đâu rồi?

"Cục cung bây giờ còn chưa khỏe, em muốn quan tâm con nhiều hơn một chút. Chẳng lẽ cả đám của cục cung mà anh cũng muốn anh sao? Nơi nào còn đáng về của một người làm cha hả?" Tư Mộ nhẹ nhàng xoay người, bàn tay khoát lên ngang hông anh, đẩy đẩy.

Ngôn Mặc Bạch thấy cuối cùng cô cũng tới dỗ mình, liền đưa tay nắm lấy tay cô, đưa lên môi không khách khí cắn một cái mới rầu rĩ nói: "Ai quy định làm cha phải có dáng vẻ thoải mái? Dù sao anh cũng không biết! Còn có, anh là đang kháng nghị, ít nhất em cũng phải đối xử công bằng chứ, không thể bất công! Mỗi lần có cục cung đều quên mất sự tồn tại của anh, anh kháng nghị!"

Tư Mộ cúi đầu cười ra tiếng, bàn tay ở ngang hông anh vẽ vẽ vài cái. ngay sau đó lại ôm chặt eo anh, cả người kề sát phía sau lưng anh, dịu dàng nói: "Được rồi, em đã biết. Về sau đối xử công bằng, tuyệt không bất công!"

Ngôn Mặc Bạch lại hít một hơi lạnh, thân mình căng cứng.

Thân thể mềm mại của cô mang theo hương thơm ngọt ngào, cánh tay mềm mại vòng qua thắt lưng anh, thật đúng là xâm nhập ôn nhu lại trí mạng, anh muốn trốn cũng không thể, cũng không muốn chạy trốn say mê này, sau đó buông đao đầu hàng.

Mỗi một góc trên cơ thể đều vì cô tới gần mà hưng phấn luống cuống dựng lên, kêu gào muốn nhiều hơn, anh đã không chờ kịp tới buổi tối về nhà của một tuần sau rồi.

Hiện tại muốn!

Lập tức, lập tức muốn!

Dù sao đứa nhỏ cũng đã ngủ, chỉ cần động tác nhẹ một chút là được rồi!

Bên này anh nghĩ thì vô cùng tốt đẹp, trong lòng đang tính nên trực tiếp xé toang quần áo của cô hay là nên nhẹ nhàng cời từng thứ một? Một lát nữa nên dùng tư thế nào tiến vào, hay là tiến tới như trước kia, khiến anh không chịu nổi, tự tới?

Nhưng chưa đợi anh dứt khoát quyết định, cửa đã bị đẩy ra.

Một người y tá đưa đầu vào. dè dặt cẩn trọng hỏi: "Ngượng ngùng quá rầy, vừa nãy gõ cửa không nghe thấy tiếng trả lời, tôi nghĩ có thể do các người mệt quá đang ngủ nên đẩy cửa vào. Bé con cần tiêm rồi..."

Khi cô y tá đẩy cửa vào, thấy một nhà ba người đều nằm trên giường cco1 hơi kinh ngạc một chút, nhưng với tinh thần chuyên nghiệp đã qua đào tạo giúp cô lập tức trấn định lại, mỉm cười như chưa từng thấy gì, cho dù thấy cũng là chuyện bình thường không có gì đáng kinh ngạc.

Kỳ thực trong lòng lại có vô số ý nghĩ.

Người đàn ông này được mọi người công nhận anh tuấn đẹp trai, cũng là giấc mộng của toàn bộ thiếu nữ trong bệnh viện, tuy anh đã kết hôn nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sức quyến rũ và lực sát thương của anh với phái nữ.

Mà chính mình thấy được hiện trường thực tế của anh và vợ anh, hình ảnh mạnh mẽ như vậy còn mạnh hơn đáng về lạnh nhạt, cái gì cũng không có làm chỉ thấy anh mỉm cười, trời ơi đây là muốn khảo nghiệm định lực của cô sao?

Nhưng định lực của cô đã đạt đến mực cao nhất! Nhưng trong lòng vẫn vạn mã bồn đặng, không nhìn được muốn chảy máu mũi.

Nếu có thể chụp được tấm hình này lại, rồi cầm đi chia sẻ cùng đồng nghiệp YY về vị thái tử gia này, đó là an ủi lớn cỡ nào!

Nhưng cho dù cô có ý nghĩ này, cho cô một trăm lá gan cô cũng không dám làm vậy.

Bởi vì hiện tại vị thái tử gia anh tuấn đẹp trai, sức quyến rũ không cùng này đang dùng ánh mắt như hợp kim titanium giết người không đèn mạng quét về phía cô.

Cô không chịu được, muốn xông cửa ra ngoài quá!

Tư Mộ bị y tá nhìn thấy cảnh này, mặt đỏ xầu hổ vùi vào trong lòng Ngôn Mặc Bạch, ngay sau đó lại phát hiện như vậy sẽ càng làm người ta thêm suy nghĩ sâu xa nhiều hơn. liền vội ngăn đầu, cô ý lạnh nhạt hỏi: "Muốn tiêm thuốc gì? Tiêm bao nhiêu?"

Kỳ thực đều là những vấn đề gì đâu, khi y tá liên tiếp liệt kê ra tên các loại thuốc, cô nghe không hiểu một loại nào, bất quá làm vậy cũng chỉ để dời lực chú ý đi thôi.

So với Tư Mộ xầu hổ khản trương, Ngôn Mặc Bạch có vẻ lạnh nhạt thông dong rất nhiều.

Nhưng bị cắt ngang như vậy thì vô cùng khó chịu, oán khí cường đại cộng thêm tức giận hóa thành vô ảnh đao chém về phía y tá.

Một bên lại tự trách mình suy nghĩ quá mức nhập tâm, không phải trong vòng một trăm thước có động tĩnh gì cũng có thể nghe được sao? Cũng đã phá cửa đi vào, vậy mà anh còn không biết?

Nếu trước đó phòng bị một chút, cũng không chế nhiệt huyết của bản thân lại sẽ không đến mức... Núi nhỏ được khởi động càng ngày càng hùng vĩ rồi.

Ngôn Mặc Bạch siết chặt nắm tay, thở dài, lại phải ủy khuất lão nhị rồi?

Cô y tá run run rẩy rẩy đẩy xe phụ trợ tiến vào, tay run, nếu không phải trước khi tiêm cho đứa bé phải chuẩn bị tốt kim tiêm, cô chỉ cần truyền thuốc vào thôi, chắc chắn cô sẽ chạy trốn luôn rồi!

Cứu mạng!

Y tá hò hét không tiếng động, mãi mới truyền xong thuốc, cô nhanh chóng đẩy xe phụ trợ chạy trốn ra ngoài.

Chờ lát nữa phải nhắc đồng nghiệp trực ban buổi chiều mới được, phải chuẩn bị tâm lý thật vững trước khi tiến vào! Nếu không bất cứ lúc nào cũng có khả năng sẽ bị vị Thái Tử Gia này dọa cho đá ra quần!

Y tá vừa đi khỏi, Tư Mộ liền vội vàng đẩy Ngôn Mặc Bạch ra, chỉnh lại quần áo cho mình.

Đều tại Ngôn Mặc Bạch, đã bị người khác nhìn thấy rồi!

Y tá nói cô ấy có gõ cửa vài lần, sao cô lại không nghe thấy chứ?

Chẳng lẽ do mình cũng quá mức nhập tâm và say mê sao?

Tư Mộ cắn môi, trong lòng hung hăng tự mắng chính mình.

Ngôn Mặc Bạch vươn tay ngăn cản động tác của cô, rõ ràng cho thấy còn muốn tiếp tục làm chuyện vẫn chưa xong. Nhưng Tư Mộ làm sao có thể ngoan ngoãn để mặc anh sắp xếp nữa?

Gắt gao ôm lấy quần áo không buông, chỉ cần anh vừa ra tay, Tư Mộ liền cắn anh.

Ngôn Mặc Bạch thấy cô tức giận lờm mình, cũng không dám làm càn, hung hăng giữ lấy cằm của cô hôn một trận, sau đó ngoan ngoãn xoay người xuống giường, vào phòng tắm, đi tắm nước lạnh.

Tư Mộ thấy mau vì Ngôn Mặc Bạch không có quần quít lấy không tha, nếu không càng gây ra chuyện mất mặt hơn. Bởi vì khi Ngôn Mặc Bạch vừa mới đi vào phòng tắm thì Sở Kỳ, Thanh Thần, Diêu Dao và ba mẹ cô cùng nhau đẩy cửa đi vào.

Nếu cảnh lúc này mà bị những người này bắt gặp được, Tư Mộ thật sự muốn đào một cái động để chui vào đó trốn.

"Ba mẹ, Sở Kỳ, Dao Dao, Thanh Thần, sao mọi người lại tới đây?" Tư Mộ ngồi dậy chào hỏi.

May mắn là đến chậm vài phút, nếu không khuôn mặt này của cô có thể ném đi rồi." Tư Mộ thầm thở ra một hơi.

"Về nhà ngủ mấy tiếng, nghĩ nên nấu chút canh mang tới cho các con uống. Con và Mặc Bạch cũng chưa hề ngủ mấy ngày rồi, dù sao chúng ta cũng ngủ được mấy tiếng, đi tới thay ca, cho các con cũng được nghỉ ngơi một chút." Trên tay Tô San mang theo một cái hộp giữ ấm, bên trong đựng đầy canh bồ, đều do bà hầm mấy tiếng để chuẩn bị cho con gái và con rể bổ sung dinh dưỡng.

Nhóm Sờ Kỳ mấy ngày nay đều có chuyện bận, không có liên hệ với Tư Mộ, hôm nay mới biết được chuyện bé con nằm viện, thế nên vô cùng lo lắng chạy tới xem.

Sờ Kỳ bước vào liền đi lại sát giường Tư Mộ bất mãn oán giận: "Chuyện lớn như vậy mà cậu lại không hề nói tiếng nào, cậu có xem mình là chị em tốt nữa không hả Phó Tư Mộ?"

Thanh Thần và Diêu Dao cũng rất bất mãn, cho nên khi Sờ Kỳ chỉ trích Tư Mộ trước mặt hai người lớn nhà họ Phó, các cô đều gật đầu phụ họa theo, chỉ cần Sờ Kỳ nhỏ giọng một chút, đừng làm hoảng sợ tới đứa nhỏ là được.

Tư Mộ cũng biết chuyện này là mình sai, chị em trong lúc khó khăn hoạn nạn, mặc kệ có thể giúp đỡ gì được hay không, ít nhất cô ấy cũng phải biết bạn đã xảy ra chuyện gì, sau đó theo bên người bạn, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn.

"Thực xin lỗi, là mình sai, mình xin lỗi, mình xin lỗi!" Tư Mộ cười lạnh nói: "Lúc đó bị dọa hoảng sợ quá, mình cũng hôn mê một ngày, sau đó lại vội trước vội sau nên quên gọi điện cho các cậu."

Lúc đó khi biết bé con đang được đưa tới bệnh viện trong tình huống nguy kịch, cả người đều bị dọa ngất, làm gì còn tâm tư gọi điện thoại cho mọi người chứ?

Phó Minh Vũ và Tô San đều biết tình cảm của mấy chị em bọn họ, cho nên đi tới nói tốt giúp con gái: "Lúc đó đứa nhỏ này bị dọa điên rồi, hôn mê một ngày một đêm, mãi tới xế chiều hôm qua biết bé con đã được cứu mới thanh tỉnh lại. Cũng không phải cố ý gạt mấy chị em các con..."

Sờ Kỳ nghe vậy mới thở phò im lặng.

Diêu Dao thấy một nửa bên giường bệnh rộng rãi có chút rối loạn liền hỏi: "Chồng cậu đâu?"

Tư Mộ đỏ mặt lên, còn chưa nói gì, cửa phòng tắm bên kia đã mở ra, Ngôn Mặc Bạch một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra từ trong phòng tắm, khi thấy mọi người trong phòng bệnh, không hề tỏ vẻ kinh ngạc, đại khái là ở bên trong nghe thấy hết rồi.

Tư Mộ thấy Ngôn Mặc Bạch ăn mặc chỉnh tề, trong lòng mới nhẹ nhõm.

May mắn người này biết mặc quần áo rồi mới đi ra, nếu lúc này vậy khăn tắm, hoặc lửa thân trên xuất hiện, trường hợp này sẽ xấu hổ tới nào đây?

"Ba mẹ, sao hai người lại tới đây? Không phải nói hai người về nghỉ ngơi sao? Ở đây có con và Tư Mộ trông chừng là được!" Khi Ngôn Mặc Bạch mặc quần áo chỉnh tề, anh tuần tảo nhả, so với người vừa ở trên giường cứ như là hai vậy.

"Cô ý mang chút canh lại cho các con uống. Mặc Bạch con đã không chợp mắt vài ngày rồi, con nên đi nghỉ ngơi một lát đi, nếu không cơ thể làm sao chịu nổi." Tô San nhìn con rề trên cầm rầu rĩa mọc đầy, đau lòng lập tức đưa cho con rề một chén canh, giống như đây là tiên đan diệu dược, uống vào có thể giúp tinh thần anh tỉnh táo gấp trăm lần.

Ngôn Mặc Bạch tao nhã uống một ngụm, sau đó tới bên giường dứt từng ngụm từng ngụm canh cho Tư Mộ uống.

"Anh không uống sao?" Tư Mộ bị anh thâm tình dịu dàng nhìn, kì thực có chút thô bạo mồm to dứt canh thiếu chút bị sặc, miễn cưỡng nuốt một mồm to, thừa dịp thìa của anh còn chưa đưa tới miệng, vội vàng hỏi anh.

Ngôn Mặc Bạch mím mím môi: "Lát nữa anh đi qua phòng nghỉ ngủ, anh không có thói quen ăn trước khi ngủ, an no ngủ không được."

Khóe miệng Tư Mộ gật gật, đồ lừa đảo! Nói dối mặt cũng không đỏ.

Lời này của anh chủ yếu nói cho cha mẹ vợ nghe thôi. Thật ra là anh chưa thỏa mãn dục vọng, vừa mới đi vào tắm nước lạnh để hạ hỏa, nếu còn uống chút canh bổ này, lỡ như lại khiêu khích lửa lên, vẫn là bản thân mình chịu tội!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: 148: Chồng À, Tối Nay Làm Cho Anh Xem.

"Mặc Bạch, con đi nghỉ ngơi đi! Đừng nuông chiều con bé quá, để con bé tự uống! Cũng không phải là nằm im một chỗ không thể động đậy, còn bắt con phải phục vụ con bé!" Tô San nhìn con rề đã mấy ngày chưa ngủ, còn tỉ mỉ chăm sóc con gái mình ăn canh, con rề đối với con gái bà rất tốt, làm ba mẹ, đứng là rất vui nhưng bà cũng đau lòng khi thấy con rề như vậy.....

Vì vậy tối sầm mặt khiển trách Tư Mộ, khuyên Ngôn Mặc Bạch đi nghỉ.

Tư Mộ khổ mà không nói được, là cô yêu cầu anh đến đây dứt cho cô ăn sao? Rõ ràng là anh không muốn uống mới kín đáo đưa cho cô uống đấy chứ.

Người ngoài không thể nhìn thấy sự nhiệt tình của Ngôn Mặc Bạch có ý gì, chỉ có anh và cô biết. Anh chính là loại người có thể che dấu hành động thô bạo bằng sự nhẹ nhàng, mặc dù anh một tay bóp chết bạn nhưng anh làm ra vẻ dịu dàng sờ bạn.

Đây mới là cảnh giới cao nhất của cảm thú!

Cổ tình cắn chặt răng bày tỏ kháng nghị, Ngôn Mặc Bạch lại làm như không thấy, cổ tình đứt cho cô một miếng to.

Khi phát hiện mẹ lên tiếng, mặc dù không phải thiên vị con rể chỉ là Tư Mộ không vui, chỉ cần đuổi anh đi là được.

Cũng đừng để anh đứt canh cho cô, thật là có thể sặc chết người.

Nhất định là Ngôn Mặc Bạch có ý, bản thân chưa thỏa mãn dục vọng, nhân cơ hội này hành hạ cô, để cho hai người cùng khó chịu!

Quả nhiên nói anh vô si là không sai!

“Vâng, vậy con đi nghỉ trước, ba mẹ, Tư Mộ cùng thằng bé phiền ba mẹ chăm sóc giúp.” Cuối cùng sau khi cho Tư Mộ ăn một chén canh lớn đến nỗi đồ bùng mịt, anh hài lòng đặt chén canh xuống, đứng lên nói với Phó Minh Vũ cùng Tô San.

Khi đi ngang qua Sở Kỳ cùng các cô gái kia, gật đầu chào hỏi rồi đi sang phòng bên cạnh.

Buổi sáng Cố Khuynh vẫn chưa dậy, ngủ thẳng tới trưa còn phải chạy về khám cho Ngôn Diệu Thiên.

Ngôn Mặc Bạch ở trong phòng ngủ quay một vòng, nhìn thấy chăn gối bị Cố Khuynh làm loạn không thành hình dáng gì, vốn dĩ anh định ngủ nhưng tâm tư lại bay đi mất.

Thật muốn gọi điện mắng cho anh ta một trận!

Ngôn Mặc Bạch không lên tiếng chính là đang rất tức giận, sau đó mọi người đều kinh ngạc nhìn anh đi ra ngoài. Không lâu sau, chỉ thấy một người cầm gra giường sạch sẽ đi vào.

“Này, chồng cậu rất kỹ tính sao?” Diêu Dao đi tới bên giường, khẽ cười trêu Tư Mộ.

“Ừ.....Sáng nay Cố Khuynh ngủ ở đâu?” Di dọn phòng ở bệnh viện mỗi buổi tối sẽ vào thay gra giường, buổi sáng Cố Khuynh ngủ ở trong đó mà Ngôn Mặc Bạch là người sạch sẽ nhất định sẽ không chịu nổi.

Sở Kỳ cũng vừa vào, nghe thấy các cô nói chuyện, khẽ háng giọng, nghiêng đầu nhìn Phó Minh Vũ cùng Tô San đều đang ở phòng khách “Cố Khuynh đã từng ngủ ở đâu thì Ngôn Mặc Bạch sẽ không ngủ sao? Không phải lúc trước hai người lén phét sao? Chẳng lẽ sau khi chia tay thì không thể ngủ cùng sao? Sao chồng cậu lại như vậy chứ? Đối với Cố Khuynh cũng như vậy sao? Thật là làm cho người ta đau lòng!”

Tư Mộ nhìn Sở Kỳ cười hi hi.

Chuyện Ngôn Mặc Bạch với Cố Khuynh là Tư Mộ nói với Sở Kỳ nhưng sau đó lại phát hiện ra bản thân hiểu lầm bọn họ, mà Tư Mộ cũng không nói với Sở Kỳ chuyện này, còn tưởng rằng Sở Kỳ thông qua Cố Khuynh biết mọi chuyện rồi, thì ra cô vẫn cho rằng Cố Khuynh là giới tính thứ ba.

Sau khi đi dọn phòng rời khỏi phòng, Ngôn Mặc Bạch mới ung dung đi tới, sau đó nhìn Tư Mộ một cái rồi đi thẳng vào phòng.

Tư Mộ không biết ánh mắt này đại biểu ý nghĩa gì, chỉ chu mỏ làm như không thấy.

Nhưng Diêu Dao cùng Sở Kỳ đều nhìn thấy, vì vậy Diêu Dao trêu cô: “Chồng cậu trao ánh mắt yêu thương với cậu.... ...”

Sở Kỳ đứng một bên cười thêm vào: “Đúng, đây là tín hiệu ân ái!”

Tư Mộ tối sầm mặt.

“Cái gì gọi là tín hiệu ân ái?” Tư Mộ ôm đầu, không ngại học hỏi.

“Chính là anh ta phát tình, trao ánh mắt đầy quyến rũ cho cậu vào thỏa mãn anh ta!” Sở Kỳ nói xong cười khanh khách.

Tư Mộ nhắm mắt giả chết.

Cô không nghe thấy, không nghe thấy.....

Hai người này là bạn tốt của cô thật sao? Tính cách sao lại tục như vậy? Còn bắt cô tục theo! Đây là chuyện mà chị em tốt nên làm sao? Tâm tình thật mệt mỏi.... ...

“Có thể nói văn hóa một chút là nhìn trộm.” Diêu Dao cười đến thiếu chút nữa nghẹn, còn không nhịn được chen vào một câu.

“Sao mình phải nói văn hóa chứ? Mình nói có văn hóa một chút thì các cậu sẽ không hiểu cho nên nói trực tiếp là được rồi!” Sở Kỳ nghịch tóc mình, bộ mặt phớt lờ nói.

Khiến cho Tư Mộ cùng Điều Dao không nhịn được ôm bụng cười.

Mặc dù vẫn chú ý nhỏ giọng nhưng Bảo Bảo ngủ không sâu, lập tức tỉnh.

Sở Kỳ, Điều Dao cùng An Thanh Thần lại gần chơi với thằng bé một lát sau đó đi về. Dù sao bây giờ thằng bé vẫn phải nằm trên giường không thể động, bọn họ ở đây nói chuyện lớn tiếng sợ sẽ quấy rầy giấc ngủ của thằng bé.

Sau khi bọn họ đi, Tư Mộ liền cời khuy áo cho con bú. Cái miệng của thằng bé liên tục hoạt động, nhất định là rất đói bụng.

Từ lúc con trai tỉnh dậy, mặc dù mới bú, đến giờ vẫn chưa đến hai tiếng nhưng bú sữa cũng không đủ no, hơn nữa bác sĩ cũng đã dặn dò không nên cho thằng bé ăn quá no, vì vậy mỗi lần chỉ có thể ăn một chút, ăn thành nhiều bữa!

Sau khi Tư Mộ cho con ăn xong, Phó Minh Vũ cùng Tô San từ phòng khách đi vào, nhìn hai mẹ con nằm trên giường cực kỳ đau lòng.

Con gái gầy gò, cháu ngoại cũng gầy, nghĩ thầm chờ sau khi xuất viện nhất định phải bồi bổ cho hai mẹ con.

“Mộ Mộ, con cho thằng bé ăn xong thì đi ngủ đi, để mẹ chăm cháu cho.” Tô San đi tới đầu giường, xoa đầu con gái, cảm thấy đau lòng không thôi.

Vừa rồi cô ngủ thiếp đi, con trai tỉnh dậy cô cũng tỉnh theo, thật ra thì ngủ chưa được bao lâu.

Nếu có ba mẹ ở đây giúp cô một tay chăm sóc vậy cô đi ngủ một chút, buổi tối còn phải chăm sóc con trai.

Mặc dù con trai đã qua giai đoạn nguy hiểm nhưng vết thương vẫn chưa lành, không thể xem thường.

Khi Bảo Bảo ở bệnh viện được năm ngày thì Cố Khuynh tới kiểm tra cho Bảo Bảo, Ngôn Diệu Thiên cũng đi theo.

Đợt trị liệu đầu tiên của Ngôn Diệu Thiên đã kết thúc, ông muốn về nhà, đợt trị liệu thứ hai một tuần tới đây hai lần là được.

Đã nhiều ngày ông không được nhìn thấy cháu trai, video trò chuyện cũng không có. Khi gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch, liên tục tắt máy, sau đó điện thoại được kết nối nhưng anh vẫn nói bận việc, chờ thêm mấy ngày sẽ đưa thằng bé đi thăm ông.

Ngôn Diệu Thiên là một người tình ý, dù bị bệnh nhưng đầu óc vẫn minh mẫn, ông biết con trai đang trốn tránh mình. Trong lúc nhất thời ông hận không thể nhanh chóng quay về thành phố, xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Đợi sau khi đợt trị liệu đầu tiên làm xong, Ngôn Diệu Thiên sẽ bảo Cố Khuynh cho người đến đưa về.

Ông nghĩ Cố Khuynh nhất định biết Ngôn Mặc Bạch xảy ra chuyện gì, chỉ là đã nhiều ngày trôi qua nhưng anh ta không lộ ra bất cứ điểm nào bất thường, xem như ông có ép hỏi anh ta cũng sẽ không nói. Bảo anh ta cho người đưa ông về thì tự ông đi xem sẽ biết.

Cố Khuynh nhìn thái độ kiên quyết của ông, khẽ thờ dài.

Dù sao chuyện này sớm hay muộn thì ông cũng sẽ biết, bây giờ sức khỏe ông đã khá hơn một chút, đã kết thúc giai đoạn trị liệu đầu tiên, căn bản không có gì đáng ngại. Hơn nữa ở bên kia Bảo Bảo cũng đã ổn định, xem như ông biết cũng sẽ không có chuyện gì.

Ngôn Diệu Thiên nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Cố Khuynh, trong lòng càng nôn nóng hơn.

Ông hít sâu, điều chỉnh tâm tình của mình, giống như đã chuẩn bị sẵn sàng, mặt nghiêm túc nhìn Cố Khuynh: “Có phải Mặc Bạch có chuyện gì không? Hay là cháu trai của tôi bị bệnh?”

Chỉ có như vậy con trai ông mới né tránh ông, không đưa cháu đến thăm ông.

Cố Khuynh ngoài ý muốn rằng ông Ngôn có thể đoán được, người tình tường như vậy, đoán chừng đã sớm đoán ra.

“Bảo Bảo nhập viện rồi, nhưng không còn lo ngại nữa.....Bây giờ cháu phải quay về đó, chú cũng thuận đường nên cùng đi đi!” Cố Khuynh không chần chừ nói cho ông biết.

Ngôn Diệu Thiên không hề phản ứng mãnh liệt như anh dự đoán, chỉ là vừa nghe thấy Cố Khuynh nói Bảo Bảo nhập viện thì cơ thể khẽ run, mặc dù lo lắng nhưng ông vẫn có thể khống chế tâm tình của mình.

Ngôn Diệu Thiên nhắm mắt hỏi: “Sao Bảo Bảo lại nhập viện?”

Ngôn Diệu Thiên nghĩ mấy ngày nay Cố Khuynh đều đi ra ngoài, lúc đến thì vội vã làm trị liệu cho ông, khẳng định là đi khám bệnh cho Bảo Bảo. Mà nếu ông muốn biết tình trạng của Bảo Bảo thì tốt nhất là hỏi Cố Khuynh.

“Ảnh hưởng của tia phức xạ, tim suy yếu.” Cố Khuynh nhỏ giọng nói.

Mặc dù Cố Khuynh nói bây giờ tình trạng Bảo Bảo không có gì đáng lo nhưng khi nghe nói “tím suy yếu” thì hô hấp lại chậm lại. Không cần nghĩ cũng biết tình huống lúc đó nguy hiểm như thế nào.

Ngôn Diệu Thiên nắm chặt tay, bởi vì nắm quá chặt nên bàn tay nổi đầy gân xanh, ông dùng một chút mới mở miệng nói: “Bây giờ chúng ta sẽ đến bệnh viện.” Giọng nói lập tức trở nên già đi rất nhiều.

Tia phúc xạ.....

Ngôn Diệu Thiên cũng biết nguyên nhân là do con trai mình.

Cảm ơn trời đất, thật may là thằng bé không sao.

Mặc dù biết mọi người giấu là muốn tốt cho ông, lo lắng đến sức khỏe của ông, nghe tin tức đó bệnh tình sẽ nặng hơn, thế nhưng chuyện lớn như vậy mà ông không biết, nếu thằng bé xảy ra chuyện gì có phải vẫn giấu ông không?

Ngôn Diệu Thiên giận đến mức hận không thể chạy ngay tới bệnh viện, đập cho Ngôn Mặc Bạch hai cái.

Nhưng khi ông tới bệnh viện, trong lòng chỉ muốn nhìn thấy cháu trai.

Bảo Bảo khôi phục nhanh hơn dự kiến, vết thương khép lại rất tốt. Tối qua sau khi Cố Khuynh kiểm tra liền thông báo thằng bé có thể xuất viện.

Dĩ nhiên là sau này mỗi ngày đều phải kiểm tra nhưng làm ở nhà là được rồi.

Bây giờ tinh thần của Bảo Bảo cũng khác, không còn thích ngủ như trước, hơn nữa vô cùng thích cười, đôi mắt đen láy, vừa nhìn liền biết là một đứa trẻ thông minh nhạy bén, đặc biệt rất đáng yêu.

Khi Ngôn Mặc Bạch cùng Tô San thấy Ngôn Diệu Thiên, hai người toàn thân cứng đờ, chuẩn bị tiếp nhận sự giáo huấn của ông.

Sau khi đi vào sắc mặt Ngôn Diệu Thiên không tốt nhìn con trai, sau đó đi vào thăm Bảo Bảo.

Bây giờ có thể ôm thằng bé cho nên Ngôn Diệu Thiên vẫn ôm Bảo Bảo, người đàn ông luôn luôn trầm ổn nghiêm túc bây giờ cười híp mắt nhìn cháu trai, khuôn mặt nở nụ cười tươi như hoa, miệng khẽ hát bài hát thiếu nhi, hết sức đáng yêu khiến cho Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch đều khiếp sợ.

Bởi vì tình hình Bảo Bảo ngày càng tốt, Phó Minh Vũ cùng Tô San cũng không phải ngày ngày ở bệnh viện, ban ngày mới tới.

Hôm nay Bảo Bảo có thể xuất viện, Tư Mộ gọi điện thoại báo bọn họ không cần tới, hôm nào cô đưa Bảo Bảo về nhà mẹ đẻ ở vài ngày.

Sau khi về đến nhà, ông Ngôn cũng không nói về chuyện thằng bé nhập viện, chỉ ôm Bảo Bảo ngồi trên ghế sa lon chọc thằng bé cười.

Cho đến hôm qua bà Ngô mới biết thằng bé nhập viện, đợi đến lúc bà chạy tới bệnh viện cũng nhin không được khê trách.

Tư Mộ không ngừng cười làm lạnh, nói thằng là lo lắng ông Ngôn biết cho nên mới giấu, ai cũng không nói được.

Bà Ngô nhận nhiệm vụ chăm sóc lo việc ăn uống cho hai vợ chồng Tư Mộ, Tô San cũng cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

Tư Mộ kéo Ngôn Mặc Bạch vào phòng, vừa đóng cửa, nhỏ giọng hỏi Ngôn Mặc Bạch: “Anh nói xem bây giờ ba như vậy là sao? Sao ba không nói giặn?”

Hình như ông Ngôn so với bọn họ còn bình tĩnh hơn.

Không phải Tư Mộ sợ, mà là chuyện không nằm trong dự đoán, cô đã chuẩn bị tinh thần để bị trách mắng, kết quả lại không có gì xảy ra, mà anh thần kinh không dám buông lỏng một chút nào. Giống như có mây đen bao quanh, bạn đã chuẩn bị tốt để nghênh đón bão táp nhưng chờ cả ngày một giọt mưa cũng không có, mà bầu trời vẫn tối đen.

Cảm giác như vậy đặc biệt không dễ chịu.

Tư Mộ thật muốn đi xuống thẳng thắn nói mọi chuyện, mặc kệ ông Ngôn muốn mắng thế nào cô đều sẽ nhắm mắt chịu. Dù sao chết sớm thì sớm siêu sinh.

“Im lặng chính là bạo lực!” Ngôn Mặc Bạch khẽ nói.

Cơ thể Tư Mộ khẽ run, cả người nổi da gà.

Thật đúng là lạnh!

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tư Mộ đi tới đi lui trong phòng mấy vòng, tự hỏi có nên đi xuống nhận lỗi với ông Ngôn hay không hoặc là chịu đòn để đánh tan cục diện lạnh lùng này.

Bàn tay Ngôn Mặc Bạch kéo cô lại trước mặt mình, nắm khuôn mặt cô hôn một cái, khẽ cười nói: “Mặc kệ ông ấy!”

Tư Mộ trừng mắt nhìn anh, đây là biện pháp gì chứ?

Mặc kệ ông? Nói thật nhẹ nhàng nhưng làm sao có thể mặc kệ ông?

Áp suất sức mạnh kia có sức ảnh hưởng quá lớn, dù không có bên người, không thấy ông ấy, núp ở trong phòng nhưng Tư Mộ vẫn sợ đến phát run.

Cũng chỉ có Ngôn Mặc Bạch mới có thể bình tĩnh như vậy!

Tư Mộ nghĩ đến đàm phán lúc đầu với Ngôn Diệu Thiên cũng biết ông với Ngôn Mặc Bạch chính là một con hổ lớn một con hổ nhỏ, rất xảo trá, tâm tư khó lường.

Khi đứng trước mặt hai ba con họ, mặc cho Tư Mộ có làm thế nào cũng chỉ là một tờ giấy trắng đơn thuần.

“Nhưng em không thể mặc kệ ba.....” Tư Mộ oán trách.

“Vậy hay là em về nhà mẹ ở mấy ngày?” Ngôn Mặc Bạch nắm mặt cô đề nghị.

“Có thể không?” Tư Mộ chớp chớp nói, nếu như có thể, đây đúng là đề nghị rất tốt, chỉ là con trai vừa mới xuất viện, nếu như một mình cô về nhà mẹ đẻ, nhất định ba mẹ sẽ mắng cô. Nhưng nếu như đưa con trai đi cùng.....Cô không dám.

Bây giờ cả ngày ông Ngôn đều ôm Bảo Bảo, sao có thể đồng ý cho cô đưa thằng bé về nhà mẹ đẻ chứ?

Nếu như cô đưa thằng bé về nhà mẹ đẻ đoán chừng không phải là tránh né mà là tạo ra một con bão. Ông Ngôn cũng có thể tới tận nhà đưa thằng bé về.

Ngôn Mặc Bạch giật giật khéo miệng, nở một nụ cười làm điên đảo chúng sinh, môi mỏng khẽ nói: “Không thể! Anh chỉ đùa một chút mà thôi!”

Tư Mộ tức đến nhào lên người anh, ngửa đầu cắn ngực anh.

Không thể nghiêm túc sao? Chơi rất vui sao?

Còn nói giỡn nữa?

Có chỗ nào buồn cười chứ?

Ngôn Mặc Bạch bị Tư Mộ cắn ngực, chẳng những không tránh ngược lại còn ưỡn ngực, hận không thể đưa cả người đến miệng cô.

Mặc dù hàm răng hơi nhọn nhưng anh còn có thể cảm thấy đầu lưỡi ẩm áp trơn trượt liếm liếm da thịt anh, cảm giác mê hồn đó làm cho anh quên luôn cảm giác đau đớn do hàm răng cô mang đến, toàn tâm toàn ý cảm nhận cảm giác này.

Mỗi lần chủ động đánh anh người thua thiệt luôn là cô!

Đạo lý này Tư Mộ biết nhưng lại luôn không nhớ được.

Giống như hiện tại, khi cô hung dữ đánh về phía anh, lúc hận không thể xé nát anh ra thì Ngôn Mặc Bạch chẳng làm gì, chỉ hơi cử động cơ thể là có thể thay đổi cục diện, hình như cô mới là người bị chèn ép.

Thật là thua bởi chính mình!

Tư Mộ hung hăng cắn một cái, sau đó giận dữ bắt mất buông ra, chuẩn bị đẩy anh ra nhưng sau một giây liền có một đôi bàn tay ôm sau gáy cô, cố định cô không cho phép lui về phía sau.

Hơi thở nóng rực của anh phả trên đỉnh đầu cô, từ tóc đến chân của cô. Anh khẽ cười: “Đừng thả ra, tiếp tục cắn.....”

Tư Mộ thiếu chút nữa ngậm một hộp máu phun về phía mặt anh.

Xem như anh ngược đãi thể chất nhưng có đồng ý ngược đãi anh. Ngược đãi anh khác nào tự làm khổ mình!

Rằng cô cắn đến thiếu chút nữa rút ra mà anh lại không có bất kỳ phản ứng nào, đoán chừng nơi bị cô cắn kia cũng chỉ là không hề nhẹ nhưng cô xem xét lại không biết hàm răng của mình có phải sắp bong ra hay không.

Tư Mộ giùng giàng muốn từ cạnh anh lui ra ngoài nhưng sức lực của Ngôn Mặc Bạch rất lớn, bàn tay anh cố định cô khiến cô không thể nào nhúc nhích được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 157: Chương 148.2

“Anh mau buông tay!” Tư Mộ trừng anh, thấy anh không phản ứng liền đưa tay bắt đầu nhéo anh.

Ngôn Mặc Bạch vừa tránh sự công kích của cô vừa lui về phía sau, hai người quần lấy nhau, bất tri bất giác đã đến bên giường, lúc Tư Mộ đánh anh, Ngôn Mặc Bạch ngã ra sau, ngã xuống giường mà Tư Mộ cũng thuận lợi đè trên người anh, tư thế cực kỳ phản cảm.

Khi Tư Mộ nằm trên người anh thì bên tai nghe thấy anh khẽ cười, cô có thể cảm thấy rõ ràng lồng ngực anh hơi chấn động.

Sau khi xoay chuyển, Tư Mộ bối rối một lúc mới phản ứng được. Tay chân vội quơ lung tung muốn từ trườn xuống khỏi người anh nhưng Ngôn Mặc Bạch đưa tay ôm chặt hông cô, không chế cả người cô, còn khẽ dùng sức nhắc người cô nằm lên người mình.

Cảm thấy nơi nhạy cảm của anh càng ngày càng cương cứng chạm vào người mình, Tư Mộ khinh bỉ nhìn Ngôn Mặc Bạch, giùng giàng muốn đứng dậy.

Nhưng càng giãy giụa lại càng thấy nguy hiểm đang tới gần.

Khi cô cảm thấy bụng bị một vật nóng rực chạm vào thì cô không thể lui được nữa. Tay của anh giống như một vòng sắt, giam lỏng cô ở bên trong.

“Vợ à, mấy hôm trước em đã đồng ý anh cái gì?” Giọng nói khàn khàn mê hồn của Ngôn Mặc Bạch vang lên, chỉ nhìn đôi môi của anh đã khiến cô mất hồn.

Tư Mộ trở to mắt, não bắt đầu hoạt động, mờ mịt hỏi: “Đồng ý anh cái gì?”

“Em nói sau khi về nhà sẽ đem những thứ học được trên sách và clip làm cho anh xem?” Bàn tay Ngôn Mặc Bạch vuốt nhẹ eo cô.

Tư Mộ rất sợ nhột hơn nữa eo là nơi mẫn cảm nhất của cô, lúc này bị anh khẽ vuốt như vậy khiến cả người cô run lên. Nhắc cơ thể tránh né bàn tay anh, nhưng càng uốn éo, càng muốn tránh ngược lại là cô chủ động chui vào miệng hắn.

Đôi mắt Ngôn Mặc Bạch đen láy, hơi thở nguy hiểm phả ra.

Tư Mộ nuốt nước miếng nhìn Ngôn Mặc Bạch nói: “Nhưng bây giờ chưa tới giờ đi ngủ.....Chúng ta vẫn chưa ăn cơm tối.....”

“Bây giờ trời đã tối.....Trước khi ăn tối, anh muốn nếm thử mùi vị của em một chút.....” Ngôn Mặc Bạch nói, tay kéo đầu cô xuống, miệng bắt chính xác đôi môi cô, tùy ý hôn.

Tư Mộ giãy giụa phản kháng sau đó là ưỡm ờ hương thụ, đôi mắt mê đắm, đầu óc trống rỗng.

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, việc không hay xảy ra, dĩ nhiên không phải là ám hiệu gì, tuy nhiên đó là âm thanh có lực vô cùng lớn, cắt đứt động tác của hai người trong phòng.

Ngôn Mặc Bạch buông Tư Mộ ra, tối sầm mặt trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Anh hoài nghi nếu cứ bị như vậy mấy lần không biết anh có bị liệt dương không?

Ngoài cửa tiếng bà Ngô vang lên: “Cậu chủ, cô chủ, ăn cơm!”

Tư Mộ lo lắng người ở ngoài cửa nghe thấy được động tĩnh bên trong, biết bọn họ đang làm gì, liền cố gắng kiềm chế hô hấp.

Ngôn Mặc Bạch ngu sao mà không bình tĩnh trả lời, đưa tay nắm bả vai Tư Mộ, giọng buồn buồn: “Tôi không đói, bây giờ tôi không muốn ăn, tôi muốn ngủ!” Giọng nói giống như một đứa trẻ đang làm nũng.

Vốn dĩ Tư Mộ giận anh nhưng nghe thấy giọng điệu anh như vậy liền cười: “Anh không đói thì đừng ăn, đi ngủ đi. Em sẽ thay anh nói với ba.”

Nói xong chống tay chuẩn bị đứng dậy lại bị Ngôn Mặc Bạch kéo lại, lại ngã trên người anh, cảm vừa đứng nằm trên xương quai xanh, cô đau muốn khóc.

Tư Mộ nước mắt lưng tròng ngẩng đầu, Ngôn Mặc Bạch đau lòng giúp cô xoa cằm, vội vàng hôn mặt cô, giống như đang dụ dỗ một đứa trẻ.

“Anh buông tay ra, em muốn xuống ăn cơm!” Tư Mộ đẩy anh ra.

Ngôn Mặc Bạch cảm thấy đau lòng đối với chuyện mình vừa không cẩn thận làm cô bị thương nhưng vừa nghe thấy cô nói muốn xuống lầu anh lập tức

không chịu. Bàn tay ôm eo cô thật chặt không chịu buông.

“Không phải nói không ăn cơm, đi ngủ luôn sao?” Hình như là trừng phạt cô không giữ lời, anh há mồm không nhẹ không nặng cắn vào tai cô.

“Em nói anh có thể không ăn cơm, đi ngủ luôn nhưng bụng em đói, muốn ăn cơm.....” Tư Mộ nháy mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, đưa tay nghĩ muốn cố gắng đẩy bàn tay anh ra.

“Nhưng em đi xuống ăn cơm làm sao anh ngủ?” Ngôn Mặc Bạch đưa tay tách hai chân cô vòng ngang eo anh, tư thế giống như chờ phát động.

Tư Mộ kẹp chặt chân không muốn anh được như ý nhưng cô càng kẹp chặt thì anh càng hưng phấn.

Nghĩ tới phía dưới còn ông Ngôn và bà Ngô, Tư Mộ liền gấp gấp, bọn họ vẫn còn tức giận chuyện thằng bé, nếu bọn họ gọi xuống ăn cơm mà không xuống không phải ông Ngôn càng giận hơn sao.

“Ngôn Mặc Bạch.....Chồng yêu.....Được rồi, em đồng ý anh, sau khi ăn cơm xong chúng ta về phòng ngủ có được không?” Tư Mộ thật sự sợ anh, không thể không gờ tay đầu hàng.

Thấy Ngôn Mặc Bạch há mồm còn muốn nói tiếp cái gì, Tư Mộ vội vàng nói: “Nếu như không đáp ứng, vậy xem như xong.”

Ngôn Mặc Bạch không muốn ép quá chặt, đến lúc đó cái gì cũng không có. Vì vậy miễn cưỡng gật đầu.

“Vậy bây giờ anh có muốn cùng em xuống ăn cơm không? Nếu không muốn buổi tối cũng sẽ không có người lấy đồ ăn cho anh.” Tư Mộ đứng dậy sửa sang quần áo đầu tóc. Mới vừa đây đưa với anh một lát, cả người xốc xếch. Nếu cứ như vậy đi xuống thật là không còn mặt mũi nhìn người khác.

Ngôn Mặc Bạch thầm nghĩ, nếu như anh không xuống nhất định cô sẽ nề nếp ở dưới rất khuya không lên, dứt khoát đi xuống cùng cô, như vậy nếu cô không chịu đi lên anh có thể trực tiếp xách cô lên.

“Ăn chứ! Không ăn thì nữa lấy sức đâu mà chơi em?” Ngôn Mặc Bạch chậm rãi lật người từ trên giường xuống, khẽ hôn môi Tư Mộ, sau đó sửa sang lại quần áo của mình

Tư Mộ tối sầm mặt.

“Khi nào thì con về công ty làm?” Trên bàn ăn, Ngôn Diệu Thiên vừa ôm cháu vừa như vô tình hỏi Ngôn Mặc Bạch.

“Ngày mai.” Ngôn Mặc Bạch uống canh, không chút để ý trả lời, ánh mắt không chớp liếc nhìn Tư Mộ.

Đang nhìn Tư Mộ từ từ múc từng muỗng cơm khiến anh bất mãn gõ bàn, khiến cho Ngôn Diệu Thiên bất mãn nhìn anh: “Con gõ bàn làm gì? Bảo Bảo cũng bị con hù sợ.”

Tư Mộ bị sặc, vội vàng uống một hớp canh.

Ngôn Mặc Bạch chu mỏ cúi đầu tiếp tục uống canh, ánh mắt hướng về phía Tư Mộ càng hung hăng hơn.

Tư Mộ vẫn tiếp tục từ từ ăn nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Ngôn Mặc Bạch thì vội vàng múc một miếng cơm to bỏ vào miệng.

Người này có cần phải nóng vội như vậy không chứ?

“Thằng bé sẽ ở với ba mấy ngày.....” Đã lâu rồi Ngôn Diệu Thiên chưa được gặp cháu, thật vất vả lắm mới về được nhà, ôm cháu mãi không chịu buông.

“Vậy làm phiền ba.” Ngôn Mặc Bạch ngẩng đầu hướng về phía ông Tiểu nở nụ cười rục rịch, giống như một giây trước người có khuôn mặt đáng ghét không phải là anh.

Ngôn Diệu Thiên hừ hừ, tiếp tục ôm cháu.

Tư Mộ mặt nóng đỏ, cúi đầu múc cơm, hận không thể lập tức biến mất. Ông Ngôn khẽ hừ là có ý gì? Ngôn Mặc Bạch tích cực trả lời ông Ngôn như vậy làm gì, chỉ sợ người khác không biết chuyện anh định làm sao?

Tư Mộ khẽ chen vào một câu: “Nhưng buổi tối Bảo Bảo còn phải bú sữa.....”

“Cho nên cai sữa đi.” Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nói sau đó buông chén nhìn Tư Mộ nói: “Dù sao em cũng không nhiều sữa lắm, cho con bú năm tháng đã không còn nhiều, cho thằng bé uống sữa bột là được rồi.”

Tư Mộ nắm chặt đôi đũa trong tay, nếu như không phải ông Ngôn cùng Bảo Bảo đang ở đây, cô hận không thể cầm đôi đũa trong tay cắm vào lỗ mũi anh.

Bảo Bảo mới năm tháng đã muốn cai sữa, hơn nữa thằng bé vừa mới xuất viện, vết thương chưa lành hẳn, sao có thể cai sữa chứ?

Còn nói sữa không nhiều lắm? Anh là một người ba vô sỉ không có lương tâm, lại có thể cùng con trai giành khẩu phần ăn.

“Chờ Bảo Bảo hoàn toàn hồi phục hãy cai sữa! Trước khi ngủ con cho thằng bé bú một lần là được, nếu vẫn chưa no, nửa đêm thằng bé tỉnh dậy ba sẽ cho nó uống sữa bột.” Ngôn Diệu Thiên cũng không ngẩng đầu, khẽ nói nhưng lời ông nói chính là mệnh lệnh.

Mà Ngôn Mặc Bạch cũng phải miễn cưỡng chấp nhận quyết định đó, vì vậy không tiếp tục ý kiến gì nữa, buông chén trên tay xuống, đứng dậy nhìn Tư Mộ ngồi bên cạnh vẫn cúi đầu ăn cơm: “Con ăn no rồi! Vợ à, lên lầu tìm giúp anh áo sơ mi để ở đâu, ngày mai anh cần phải mặc đi làm.”

Tư Mộ miệng đầy cơm, lúc này bị nghẹn, mặt đỏ lên.

Lấy có!

Người này lại đang phát tín hiệu!

Nhưng anh luôn bình tĩnh như vậy, nhu cầu rất cần thiết nhưng luôn tỏ ra nghiêm túc.

Còn mặt mũi nào mà nhìn ông Ngôn với Bảo Bảo chứ? Thật là vô sỉ!

Xem như Bảo Bảo còn nhỏ chưa hiểu chuyện nhưng trước mặt ông Ngôn lại tỏ ra hoang dã vô đạo như vậy, điều này đối với người vừa nghỉ hưu giao công ty lại cho anh xử lý làm sao có thể yên tâm chứ?

“Mộ Mộ còn chưa ăn no, con gấp cái gì? Hơn nữa áo ngày mai mới mặc, chậm một chút tìm cho con cũng không muộn, con no nhưng Tư Mộ chưa no!” Ngôn Diệu Thiên vừa chơi với cháu vừa khẽ trách.

Ngôn Mặc Bạch hoàn toàn không để ý lời ông nói, anh chỉ khẽ nhìn Tư Mộ, cả người Tư Mộ khẽ run, lập tức buông chén xuống đứng dậy nói: “Con cũng ăn no rồi, đi thôi!”

Tư Mộ nói xong vội vã cúi đầu đi lên lầu.

Ngôn Mặc Bạch nghiêng đầu nói với ông Ngôn: “Tối nay cho thằng bé uống sữa bột đi!”

Ném lại một câu nói Ngôn Mặc Bạch liền đi lên lầu.

Tất cả đã chuẩn bị tốt, trong đầu đang suy nghĩ xem tối nay sẽ đặc sắc tuyệt vời thế nào, hoàn toàn không có chú ý ông Ngôn ở phía sau dựng râu trợn mắt cùng hừ lạnh.

Tư Mộ mới vừa vào cửa phòng chỉ nghe thấy tiếng bước chân theo sát phía sau, 1 giây trước còn cảm thấy tối nay sẽ bị tổn thương nặng nề, 1 giây kế tiếp đã bị anh ôm lấy, trong nháy mắt, trời đất quay cuồng cô bị ném lên giường.

Mới vừa rồi vội vàng ăn nên cơm vẫn còn ở chỗ cổ họng, lúc này bị anh thô bạo ném như vậy, cả người run lên, thiếu chút nữa nôn hết cơm ra ngoài.

Nhìn Ngôn Mặc Bạch tà mị nhếch miệng, hình như một giây tiếp theo sẽ nhào lên, Tư Mộ biết tối nay không thể dừng cuộc chơi, vì vậy không làm kiêu. Vội vàng giờ tay la to: “Đừng làm loạn, em đi tắm đã.”

Ngôn Mặc Bạch sững sờ, sau đó cười: “Không vội, chúng ta làm một hiệp trước, người nóng rồi đi tắm cũng không muộn.”

Tư Mộ thừa dịp anh sững sờ thì trở mình bò dậy: “Không! Em muốn tắm trước!” Nói xong muốn xuống giường bước vào phòng tắm.

Ngôn Mặc Bạch đưa tay ôm cô từ phía sau, cúi thấp đầu, cầm chống trên vai cô, đầu hơi chếch, miệng cắn lỗ tai cô, nhẹ nhàng thổi hơi: “Không phải muốn trốn tránh chứ?”

Cơ thể Tư Mộ mềm nhũn, giọng nói hơi run: “Em đâu có trốn tránh? Thật sự là đi tắm. Không phải anh nói tối nay em làm cho anh xem sao? Vậy anh phải nghe mọi lời em nói.”

Cô thật sự muốn trốn tránh nhưng có trốn cũng không được!

Mẹ kiếp anh nói muốn cô đem những điều đọc được trong sách cùng clip làm cho anh xem còn không bằng muốn cô chết!

Trong tiểu thuyết đều là giả, những tư thế kia đều có độ khó rất cao, sao cô có thể học được?

Chỉ nhớ rõ lúc nhìn thấy rất rung động cùng hưng phấn, nếu sớm biết sẽ có ngày hôm nay, đánh chết cô cũng không xem những cuốn sách cùng những đoạn clip kia.

Bây giờ phải ổn định Ngôn Mặc Bạch trước, trong đầu nghĩ lát nữa phải làm gì.

Hiển nhiên Ngôn Mặc Bạch nghe thấy những lời này liền hưng phấn, hoàn toàn không hoài nghi cô đang nói qua loa. Cười híp mắt ôm cô nói: “Vợ à, vậy anh giúp em tắm, tắm thật sạch sẽ.”

Tư Mộ khẽ run, vội vàng từ chối: “Không cần, em tự tắm.” Thấy Ngôn Mặc Bạch không có ý buông tay liền chủ động ôm mặt anh, hôn môi anh mới nói: “Đã nói là phải nghe mọi lời em nói. Nếu không em sẽ không đồng ý với anh.”

Lúc này Ngôn Mặc Bạch không thể không buông tay. Chỉ kiên trì bế cô vào phòng tắm còn nắm cầm cô hung hăng hôn một hồi lâu mới đẩy cô ra. Xoay người đi ra phòng tắm còn không quên dặn cô: “Vợ à, nhanh một chút, đừng để anh đợi quá lâu.”

Ngôn Mặc Bạch ở trong phòng hưng phấn xoay vài vòng, hận không thể ngửa mặt lên trời cười to đi ra cửa, sau đó nói với từng người mà anh gặp, anh hạnh phúc cùng hưng phấn thế nào khiến cho những người đó ghen tỵ!

Vì tiết kiệm thời gian, tránh cho sau khi cô tắm xong anh còn phải đi tắm, Ngôn Mặc Bạch dứt khoát cầm khăn tắm đi ra ngoài, sang phòng bên cạnh tắm.

Chờ sau khi anh tắm xong quay về phòng thì cửa nhà tắm vẫn còn đang đóng.

Ngôn Mặc Bạch nằm trên giường đợi một lát vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, lại chờ một lát, rốt cuộc không nhịn được, đứng dậy đi tới cửa phòng tắm, gõ cửa, cất giọng hỏi: “Vợ à, tắm xong chưa? Nhanh một chút.....”

Nghe giọng nói không thể chờ thêm được nữa của anh, Tư Mộ nằm ngâm mình trong bồn tắm ngập nước ấm cũng cảm thấy toát mồ hôi.

Cô không lên tiếng, Ngôn Mặc Bạch lại gõ cửa, hình như cô không gõ cửa thì anh sẽ đập cửa xông vào.

Tư Mộ vội vàng đứng lên, cầm khăn tắm bọc cơ thể lại. Cô còn chưa kịp trả lời thì Ngôn Mặc Bạch đã mở cửa đi vào. Nhưng không phải là đập cửa. Đối với anh mà nói chuyện mở khóa chỉ là vấn đề nhỏ. Nếu như đập cửa nhất định sẽ kinh động tới ông Ngôn ở dưới lầu, nếu như ông Ngôn đi lên thì sẽ không hay.

Tư Mộ thấy anh mở cửa đi vào liền kêu lên một tiếng sợ hãi, cả người bị anh nhấc lên vai, đi về phía giường ngủ giữa phòng.

“Ngôn Mặc Bạch, trước tiên anh đừng cử động.....” Tư Mộ giơ tay đẩy anh.

“Em đã không chủ động mà anh còn không làm gì thì làm sao chúng ta làm gì được?” Ngôn Mặc Bạch khẽ hừ, thân trên lộ ra cơ ngực bần chác, eo nhỏ cùng bùng sáu múi vô cùng bắt mắt.

Tư Mộ bị hấp dẫn bởi cơ thể đầy nam tính của anh, dờ dẫm một lúc mới bừng tỉnh, mà trong tích tắc trán anh đã cộng vào trán cô.

Thấy bộ dáng ngây dại của Tư Mộ, anh cười hả hê nói: “Sao vậy? Có phải đáng người chồng em rất đẹp không?”

Thật rất tuyệt! Dù đã nhìn hai năm nhưng khi nhìn anh Tư Mộ vẫn phải chảy nước miếng. Trong lòng thầm nghĩ người mẫu quốc tế cũng chẳng được như vậy!

Vừa nghĩ tới người đàn ông có dáng người hấp dẫn như vậy là chồng mình, thú tính trong người Tư Mộ liền nổi dậy.

Lúc này nghe thấy những lời Ngôn Mặc Bạch nói cô liền khinh bỉ tự nhìn lại bản thân, chỉ là cơ thể cô bắt đầu rục rịch.

Có phải Ngôn Mặc Bạch đã dạy dỗ cô thành một người háo sắc hay không?

Khi Tư Mộ đè Ngôn Mặc Bạch lên giường, trong lòng cô không ngừng xuất hiện vấn đề này.

Được rồi, háo sắc thì háo sắc đi! Dù sao cũng là háo sắc chính chồng mình, không thiệt thòi! Hơn nữa đáng đáp chồng cô còn đẹp trai càng không thiệt thòi!

Cả buổi tối này rốt cuộc Tư Mộ cũng biết những cảnh hành động của nam nữ diễn viên trong truyện hoàn toàn không đúng bởi vì cô làm theo cách làm trong truyện nhưng hoàn toàn không có hiệu quả như trong tiểu thuyết miêu tả.

Cả buổi tối này rốt cuộc Ngôn Mặc Bạch biết thì ra vợ mình lại bạo lực như vậy, anh căn bản không cần dụ dỗ. Giống như tối nay, anh buông chân buông tay ra thì mới biết tuyệt như thế nào.

Sáng ngày hôm sau, Tư Mộ mệt rã rời nằm trên giường, ngay trong giấc mơ vẫn còn lưu lại những tiếng rên. Mà Ngôn Mặc Bạch tinh thần sáng khoái rời giường chuẩn bị đi làm.

Nghe tiếng rên của Tư Mộ, anh nhếch miệng đi tới bên giường, cúi đầu hôn một cái hơn nữa trong đầu còn tính toán xem tối nay có thể làm thêm một lần nữa không.

Tư Mộ ngủ tới trưa mới dậy, đỡ eo đi xuống thì thấy Ngôn Diệu Thiên đang ôm Bảo Bảo đút cháo cho thằng bé.

Tư Mộ vội vàng buông bàn tay đang đỡ eo xuống, đứng thẳng đi tới, mặt hơi hồng, cô cười hỏi: “Ba, tối hôm qua Bảo Bảo có làm ba mất ngủ hay không?”

Ngôn Diệu Thiên ôm cháu, cười híp mắt khẽ xoa đầu cháu trai bảo bối nói: “Làm gì có làm ba mất ngủ? Bảo Bảo nhà chúng ta rất ngoan.....”

Đây chính là bảo bối của nhà bọn họ, ông trong ngóng mãi, yêu còn chưa hết làm sao có thể làm ảnh hưởng ông chứ? Xem như làm ông ảnh hưởng thì sao chứ? Ông cũng vui!

Tư Mộ đứng một bên khước miệng giật giật, sau đó đi vào phòng bếp ăn cơm với bà Ngô.

Cả tối Bảo Bảo không ngủ cùng mẹ, cũng không phải không khóc nhưng khóc một lát vẫn không thấy mẹ tới dỗ liền ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

Bây giờ nhìn thấy mẹ cậu bé mím miệng chuẩn bị khóc nhưng ông nội vẫn luôn chơi đùa với cậu bé nên Bảo Bảo chỉ hừ hừ mấy tiếng liền để cho ông nội dứt cháo cho ăn.

Mấy ngày sau, Cố Khuyên tới kiểm tra sức khỏe cho Bảo Bảo nói có thể đến bệnh viện cắt chỉ.

Ngôn Mặc Bạch có cuộc họp quan trọng ở công ty nên không đi được, Tư Mộ một mình đưa Bảo Bảo đến bệnh viện, vừa đứng lúc Diệp Nham cũng đưa con trai đi cắt chỉ.

Lúc hai người gặp mặt Tư Mộ chỉ khẽ gật đầu một cái như chào hỏi.

Lúc ấy Tư Mộ nghĩ tới muốn nhận con trai Diệp Nham làm con nuôi quả thực có chút không ổn.

Cô đã gả cho Ngôn Mặc Bạch hơn nữa còn rất thương yêu nhau. Cuộc sống khó có thể gặp được một người chồng như vậy, có thể có được tình yêu như vậy là cô may mắn, cuộc sống bây giờ yên bình mà hạnh phúc, cô nên biết quý trọng hiện tại.

Nếu như lại quá gần gũi với Diệp Nham nhất định Ngôn Mặc Bạch sẽ rất khó chịu.

Sau khi hủy cuộc hẹn bên ngoài, Tư Mộ gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch nói anh tan làm đến Thu Ý, cô cùng con trai sẽ ở Thu Ý chờ anh đến cùng nhau ăn cơm.

Khi Tư Mộ đến Thu Ý, vừa mới xuống xe liền nhìn thấy một người đàn ông nước ngoài rất đẹp trai.

“Ah...Tiểu công chúa Mộ Mộ của anh, đã lâu không gặp!” Người đàn ông đó bước về hướng Tư Mộ, giang hai tay liền chuẩn bị ôm cô.

Tư Mộ sững sốt, ôm chặt con trai trong tay, đứng trơ ngay đó.

Tại sao lại là anh ta? Nhưng cô thật sự không biết anh ta!

Tiểu công chúa Mộ Mộ của anh!

Oh, Nỗi hết da gà!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: 149: Bà Xã, Chúng Ta Ở Trong Phòng Khách

Alan hướng Tư Mộ giang hai tay ra, biểu tình trên mặt cực kì khoa trương, đặc biệt là giọng nói kia: “Tiểu công chúa Tư Mộ của tôi” càng làm cho cái trán của Tư Mộ nổi đầy vạch đen, khước miệng co rút.

Khi Alan đang đi đến trước mặt Tư Mộ thì tay đang ôm con trai của Tư Mộ bất giác nắm chặt lại, về mặt phòng bị nhìn về phía anh ta, nói: “Anh đừng tới đây, tôi không biết anh...”

Nơi này là quán rượu Thu Ý, là địa bàn của Ngôn Mặc Bạch, xung quanh đều được trang bị camera, mà Tư Mộ lại là đầu trưởng của Ngôn gia, nên bảo vệ khách sạn đều biết cô. Đoán rằng người này cũng không dám làm gì cô.

Thấy Tư Mộ kháng cự lui về phía sau mấy bước, mà phía sau cô chính là xe, hai tay đang dang ra vội vàng dừng lại không hiểu, nhưng biểu tình trên mặt cực kì bi thương.

“Tiểu công chúa, em thật sự không nhận ra tôi sao?” Tóc vàng, con ngươi xanh lam, sống mũi cao, dáng người khôi ngô cao lớn, diện mạo mười phần đẹp trai, anh ta như vậy nếu kéo ra ngoài nói đây là người mẫu quốc tế, cũng sẽ không có người nào nghi ngờ. Chẳng qua bộ dạng anh ta mím miệng đáng thương, nhìn có hơi buồn cười.

Tư Mộ cũng bị bộ dạng này của anh ta làm cho buồn cười, nhìn anh ta như vậy cũng không giống như là có ác ý, Tư Mộ cố gắng suy nghĩ một chút, rồi hỏi ngược lại: “Tôi có quen biết anh sao?”

Cô không nhớ là mình có một bằng hữu là người ngoại quốc như vậy nha?

“Tại nước Mĩ, em quên rồi? Em và Sở Sở, còn có thêm hai cô gái nữa, các em đi du lịch ở Mỹ, tại sòng bạc Las Vegas, chúng ta quen biết. Chúng ta ở chung một chỗ chơi với nhau rất vui vẻ, nhưng sau đó các em không nói một tiếng liền rời đi, tôi tìm các em đã lâu, cũng không có tìm được... Em thật sự không nhớ rõ sao?” Tiếng Trung của Alan rất tốt, có thể do lo vội vàng giải thích, cho nên nói năng có hơi lộn xộn.

Tư Mộ nghe anh ta miêu tả, đại khái có thể nghe hiểu, nhũn mảy, sau đó khẽ cười, nói: “Thật xin lỗi, có lẽ anh nhận nhầm người...”

Cô còn chưa từng đi tới nước Mĩ, thì làm sao có thể giống như anh ta nói ở sòng bạc Las Vegas cùng chơi đùa với anh ta?

Bất quá nghe anh ta nói lại giống như có chuyện đó thật, theo như lời anh ta thì Sở Sở chính là Sở Kỳ, hai cô gái xinh đẹp khác là Diêu Dao và Thanh Thần?

Bọn cô thường đi du lịch với nhau, nhưng bọn cô chưa từng cùng nhau đi Mỹ chơi nha?

Cố gắng nhớ lại, khiến Tư Mộ cảm thấy hơi đau đầu.

Tư Mộ lắc đầu, ôm đứa bé nghĩ muốn vượt qua anh ta đi tới cửa.

Khi cô vừa đi tới bên cạnh Alan, thì đột nhiên bị anh ta vươn tay níu lại, khiến Tư Mộ sợ hết hồn.

“Buông tay! Anh làm gì vậy? Anh không buông tay tôi sẽ gọi người tới ——” Tư Mộ quay đầu lại trừng anh ta, tuy nhiên lại thấy vẻ mặt của anh ta cực kì vô hại.

Alan nhìn thấy Tư Mộ bị hành động của mình dọa sợ, tức giận trừng mình, anh ta cảm thấy hơi bị tổn thương buông Tư Mộ ra, nói: “Tôi không phải người xấu, tôi là bạn của em...”

Khi anh ta vừa buông tay thì Tư Mộ lui ra hai bước, khi cách xa anh ta hơn một mét, thái độ có chút xa cách và không kiên nhẫn: “Được rồi, vậy coi như là chúng ta có quen biết, là bạn bè, được chưa? Tôi còn có việc, xin lỗi không tiếp anh được!” Nói xong liền đi ra phía cửa chính.

Thân là dâu cả của Ngôn gia, cô luôn luôn phải chú ý hình tượng của mình, giống như vừa rồi bị anh ta lôi kéo, nếu như bị người có lòng chực tới, vậy ngày mai trên trang đầu báo giải trí thành phố A có khả năng là: ‘Dâu cả của Ngôn gia ở ngoài đường phố cùng người tình lôi kéo’, hơn nữa còn có hình ảnh chân thực. Bao nhiêu quý phu nhân nhà giàu khi rảnh rỗi liền mang mấy chuyện này ra làm đề tài bàn tán, làm mất mặt Ngôn gia, mà mẹ của cô ở trong nhóm quý phu nhân đó đoán chừng cũng bị người cười nhạo không ngớt đầu lên được.

Cho dù Tư Mộ không tính tham dự những dạ yến của hào môn, nhưng cũng không thể để cho Ngôn gia và Phó gia bị bôi đen.

Về câu chuyện của soái ca người ngoại quốc này, Tư Mộ mơ hồ cảm thấy sự tình tựa hồ có chút phức tạp, nhưng bây giờ đầu cô rất đau không nhớ nổi chuyện gì hết.

Không lẽ chuyện đó có thật, mà cô lại quên rồi?

Chờ lát nữa gọi điện thoại cho mấy chị em hỏi một chút!

Tư Mộ nghĩ như vậy, ôm đứa bé rồi tăng nhanh bước chân.

Alan vẫn theo ở phía sau, khi nhìn thấy Tư Mộ đi vào thang máy, anh ta cũng nghiêng mình vào trong.

Tư Mộ bị dọa sợ tới thiếu chút nữa thét chói tai: “Sao anh còn đi theo tôi nữa?”

Trong thang máy cũng chỉ có ba người bọn họ, mà cô thì đang ôm trẻ nhỏ, nếu như thực sự anh ta muốn gây ra hành vi quấy rối gì đó, vậy không phải ngay cả năng lực chống cự cô cũng không có?

Cho dù anh ta đã nói rõ rất nhiều lần rằng anh ta không có ác ý, nhưng do xem nhiều phim kinh dị Tư Mộ vẫn không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Trong thang máy là nơi có tần số xảy ra các loại hung án cao nhất.

Anh ta sẽ không vì cô từ chối thừa nhận anh là bạn mình, mà dẫn tới tức giận giết người chứ?

Nghĩ như vậy, trong lòng Tư Mộ càng thêm sợ hãi, ôm chặt con trai, cơ thể đang run rẩy. Vô số suy nghĩ hiện lên, chỉ thiếu chút không có khóc lên.

Bảo bảo hình như cảm nhận được lúc này mẹ mình đang sợ hãi, miệng quát một tiếng, liền khóc lên.

Trong thang máy nhỏ hẹp, tiếng khóc của bảo bảo vô cùng vang dội, Tư Mộ nghe vừa đau lòng vừa sợ. Vội vàng dỗ bảo bảo không cho bé khóc.

Mấy ngày trước trên TV có phát một mẫu tin tức, một bọn trộm xe ngại tiếng khóc của bảo bảo, mà tàn nhẫn bóp chết bảo bảo mới hai tháng tuổi, sau đó vùi vào trong tuyết. Một người nếu như nổi tính biến thái, người bình thường đều không thể biết được người đó sẽ làm ra chuyện tàn nhẫn gì.

Tư Mộ nghe tiếng khóc của bảo bảo, trong lòng cô vừa hoảng vừa sợ, chính là lo lắng cái người ngoại quốc đẹp trai nhìn bề ngoài hiền lành này, ngộ nhờ là tên cuồng biến thái thì sao? Lỡ như anh ta nghe tiếng khóc bảo bảo, cũng ngại âm ỉ, xuống tay với bảo bảo thì làm sao đây?

Trong lòng sợ hãi lo lắng loạn hết lên, vội vàng dỗ bảo bảo.

Alan nghe tiếng khóc gay gắt của bảo bảo, không tự chủ nhú mày một cái.

Tư Mộ dỗ bảo bảo, nhưng vẫn chú ý tới động tĩnh của anh ta, lúc này thấy bộ dạng anh ta nhú mày, dường như có một tia cảm xúc không kiên nhẫn. Nháy mắt Tư Mộ rùng mình, càng ôm chặt che chở bảo bảo.

Bảo bảo, tiểu tử tông của mẹ! Con cũng đừng khóc nữa, khóc nữa cả hai mẹ con chúng ta đều sẽ bị diệt khẩu đấy.

Tư Mộ ôm con trai cổ gẳng cách xa Alan một chút, lại xa một chút, đã sát vào góc tường rồi.

Thang máy cũng đi lên nhanh một chút, thế nào tới tầng 18 lại lâu như vậy? Nếu như còn sống mà nói, nhất định phải đề nghị Ngôn Mặc Bạch thay thang máy này đi!

Đang lúc khi Alan lại gần chuẩn bị mở miệng nói chuyện, thang máy dừng lại tại tầng 8, khi cửa vừa mở ra, Tư Mộ thấy Tiểu Cửu đang đứng ở cửa, vẻ mặt nghiêm túc, toàn thân chính khí, con người rét lạnh nhìn chằm chằm Alan.

“Chị dâu.” Tiểu Cửu nhìn thoáng qua Tư Mộ, sau đó đi tới phía cô.

Tiểu Cửu vừa mới từ bên ngoài trở về, liền nhận được thông báo từ bộ phận an ninh, nói thiếu phu nhân ôm tiểu thiếu gia vào thang máy, có một người đàn ông đi vào theo. Mà bên trong thang máy có camera theo dõi, thấy thiếu phu nhân vẫn trốn tránh người kia.

Tiểu Cửu lấy tốc độ kinh người từ cầu thang chạy lên trên, một mạch chạy tới tầng 8, cuối cùng cho thang máy dừng lại.

Tư Mộ cho rằng Tiểu Cửu xuất hiện tại nơi này chẳng qua là trùng hợp, chờ tới khi cô cảm nhận được lệ khí phát ra từ trên người Tiểu Cửu, mới biết được là Tiểu Cửu cố ý đuổi tới.

“Tiểu Cửu...” Tư Mộ ôm bảo bảo cúi đầu đi nhanh tới chỗ Tiểu Cửu.

Tư Mộ do Tiểu Cửu ôm người che chở, mới vừa ra khỏi thang máy, phía sau liền truyền đến giọng nói của Alan, có phần vội vàng giải thích: “Tiểu công chúa, tôi thật sự không phải người xấu, thật ra tôi chỉ muốn hỏi thăm em về một người, chính là người lần trước cùng em đi tới nước Mỹ, Ann, làm phiền em nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu? Tôi tìm cô ấy đã lâu...”

Ann?

Là Thanh Thần?

Chẳng lẽ chính mình thực sự đã từng gặp anh ta tại Mỹ mà chính mình cũng không nhớ sao?

Lúc này Tư Mộ hoài nghi bản thân có phải cũng giống như Ngôn Mặc Bạch, bị chứng mất trí nhớ rồi.

Bất quá, hiện tại mọi thứ đều còn chưa có rõ ràng, đặc biệt khi còn chưa biết người này đến đây là có mục đích gì, Tư Mộ không có khả năng nói cho anh ta biết.

“Tôi không biết anh đang nói cái gì?” Vội vã bỏ lại những lời này, Tư Mộ ôm con rồi đi theo Tiểu Cửu.

Nói cũng kỳ quái, lúc ở trong thang máy, bảo bảo khóc đến mặt mày đều đã đỏ lên, Tư Mộ thấy bộ dáng tổn sức của bé, cũng lo lắng khóc đến hết sức như vậy, có thể đem khoé miệng khóc cho nứt ra, nhưng khi cửa thang máy mở ra, lúc Tiểu Cửu vừa xuất hiện, tiểu gia hỏa này đột nhiên liền dừng lại, một tiếng hừ cũng không có.

Bảo bảo thường xuyên khóc, nhưng mỗi lần khóc, ánh mắt bé nháy nháy, nước mắt tựa chảy ra, vậy mà hôm nay gào khóc lâu như vậy, chờ lúc bé ngừng lại, nửa giọt nước mắt cũng không có, thậm chí khi Tư Mộ cúi đầu nhìn xuống bé, thì bé còn tao nhã xấu hổ lộ ra một nụ cười.

Nếu không phải bảo bảo là do cô sinh dưỡng (sinh ra và nuôi nấng), cô còn hoài nghi đây là yêu nghiệt ngang trời xuất thế.

Sau khi Tư Mộ theo Tiểu Cửu đi vào một cái thang máy khác, Tư Mộ hỏi cậu: “Tiểu Cửu, sao cậu biết tôi và bảo bảo ở trong thang máy?”

Tiểu Cửu hẳn không phải là nghe được tiếng khóc của bảo bảo, bị triệu hoán qua đi?

“Là bộ phận an ninh báo cho em biết.”

Tiểu Cửu nhìn thoáng qua đứa nhỏ trong người Tư Mộ, tuy mới năm tháng tuổi, nhưng bộ dạng cậu bé đã bán chạy, tinh khiết mang theo một tia giáo

hoạt, kế thừa khí chất của đại ca, nhưng lại thân thiết hơn so với đại ca.

Bởi vì khi cậu nhìn về phía bảo bảo, bảo bảo cũng đang nghiêng đầu nhìn qua phía cậu bên này, Tiểu Cửu giống như cảm nhận được bảo bảo đang cười với cậu.

Người nhỏ như vậy, vẻ mặt của cậu nhóc là tinh thuần nhất, khi ánh mắt trong suốt nhìn về phía bạn, bất tri bất giác bạn sẽ bị cậu nhóc cảm hóa, nháy mắt cảm thấy được thế giới này tốt đẹp biết bao.

“Tôi cũng không biết người kia, nhưng anh ta lại nói biết tôi. Còn nói bốn người tôi và Sở Kỳ, Diêu Dao, Thanh Thần cùng đi nước Mỹ, ở sòng bạc Las Vegas thì quen anh ta, lần trước ở lầu ba của nhà hàng có gặp qua một lần, lúc đó Sở Kỳ cũng ở đây, anh ta cũng nhận ra Sở Kỳ. Nhưng mà tôi nhớ rõ chúng tôi rõ ràng chưa từng đi nước Mỹ mà?” Tur Mộ đưa tay sờ sờ mặt con trai trong người, nói ra nghi ngờ của bản thân.

Thật ra cô nói với Tiểu Cửu, cũng là lo lắng Tiểu Cửu nhìn thấy người ngoại quốc kia quần lấy cô, cho là cô làm ra chuyện gì có lỗi với Ngôn Mặc Bạch.

Dù sao Tiểu Cửu cũng là thù hạ đắc lực của Ngôn Mặc Bạch, cô không nghĩ muốn để cậu hiểu lầm, hơn nữa Tiểu Cửu còn có thân phận là người đàn ông của chị em tốt của cô, càng không thể để cho cậu hiểu lầm mình.

“Có lẽ là nhận nhầm người!” Tiểu Cửu nhàn nhạt cười nói, bắt quá trong lòng đã âm thầm ghi nhớ hình dáng của người đàn ông kia, chờ một chút điều tra xem anh ta là ai.

Tuy Tiểu Cửu cũng nói như vậy, nhưng Tur Mộ lại vẫn định chờ một lát gọi điện cho mấy chị em hỏi một chút.

Khi tới tầng 18, Tiểu Cửu trực tiếp hộ tống hai mẹ con Tur Mộ vào phòng 1818, mới xoay người ra ngoài.

“Chị dâu, chị và tiểu thiếu gia ở chỗ này chờ đại ca, em còn một số việc muốn đi làm.” Tiểu Cửu vừa mới đi vài bước, lại xoay người lại hỏi: “Chị muốn ăn chút gì không?” Cậu nhớ rõ chị dâu rất thích ăn, cái gọi là vật hợp theo loài, người theo quần cư, liền cùng Diêu Dao là một dạng ăn hàng. Cho nên cậu mới nghĩ đến hỏi một câu.

“Làm một ít đồ ngọt lên đây đi!” Tur Mộ một chút cũng không khách khí nói.

Cũng không biết khi nào thì Ngôn Mặc Bạch mới có thể tới, cô cùng con trai ở chỗ này chờ, vạn nhất đói bụng cũng cần phải ăn cái gì đó, nếu như không đói, ăn một chút gì cũng đỡ nhàm chán! Dù sao ăn hàng thì chỉ cần ăn ăn ăn là được rồi!

Tiểu Cửu mỉm cười khẽ gật đầu, đi ra ngoài.

Thiết bị an toàn trong phòng này rất tốt, chỉ cần Tur Mộ không mở cửa ra ngoài, không ai có thể đi vào đây được.

Một lát sau thức ăn lập tức được mang lên, cũng là Tiểu Cửu đưa qua, đại khái vẫn là lo lắng người ngoại quốc kia tiếp tục tới làm phiền.

Sau khi đưa toàn bộ đồ ngọt lên, Tiểu Cửu dặn cô không được tùy ý ra ngoài, sau đó liền rời đi.

Tur Mộ ôm con trai dứt một ngụm nhỏ, mới cầm điện thoại lên gọi cho đám chị em.

Đầu tiên gọi cho Sở Kỳ, bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy người ngoại quốc kia, Sở Kỳ lúc ấy cũng có mặt ở đó, nên cô ấy sẽ có ấn tượng đi.

Sau khi điện thoại được kết nối, bỏ qua chào hỏi, Tur Mộ đi thẳng vào vấn đề: “Sở Kỳ, lần trước chúng ta ở nhà hàng Thu Ý gặp được một người ngoại quốc tóc vàng mắt lam, cậu còn nhớ không? Chính là cái người gọi cậu là Sở Sở?”

Sở Kỳ bên kia dừng một chút, sau đó hỏi: “Uhm, có chút ấn tượng... Làm sao vậy?”

“Hôm nay mình tới Thu Ý, gặp được anh ta ở ngoài cửa dưới lầu. Anh ta nói anh ta quen biết chúng ta, còn có mình và cậu, Diêu Dao cùng Thanh Thần, bốn người cùng đi nước Mỹ, sau đó thì quen biết anh ta ở sòng bạc Las Vegas. Cậu nói có kỳ quái không? Chúng ta chưa từng đi tới nước Mỹ chơi mà phải không?” Tur Mộ lại thật sự suy nghĩ, xác định trong trí nhớ của mình không có một đoạn du lịch như vậy.

Sở Kỳ ở bên kia nhíu mày, cũng nghĩ tới cái người đàn ông ngoại quốc ngày hôm đó ở Thu Ý, lúc ấy anh ta gọi cô là Sở Sở, bắt quá cô thật sự không có ấn tượng gì về cái người ngoại quốc kia, hơn nữa, trong trí nhớ thực sự là chưa từng đi nước Mỹ.

Mấy người bọn cô thường xuyên kết bạn cùng nhau đi du lịch, lúc ở trung học còn có thêm Vu Uu, tổng cộng năm người, mỗi lần trường học nghỉ, các cô đều đi chơi.

Nhưng sòng bạc Las Vegas ở nước Mỹ... Thật sự các cô chưa từng đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Chương 149.2

“Ngày hôm đó nhìn biểu hiện khi anh ta nhìn chúng ta, giống như thật sự quen biết chúng ta vậy, nhưng mà mình nhớ rõ chúng ta chưa từng đi nước Mỹ... Chẳng lẽ anh ta nhớ lắm, hay là ở nước Pháp đã từng gặp qua chúng ta? Nhưng anh ta lại nói ở sông bạc... Cũng thật là kỳ lạ, nếu không chúng ta gọi điện hỏi Diêu Dao và Thanh Thần đi?” Sở Kỳ suy nghĩ một phen, sau đó đề nghị hỏi hai vị chị em còn lại.

“Được! Vậy cậu gọi cho Diêu Dao, mình gọi cho Thanh Thần.” Tư Mộ nói xong liền cúp điện thoại.

Theo như lời nói vừa rồi của người đàn ông kia, hình như là anh ta muốn tìm Thanh Thần, nói không chừng Thanh Thần có thể nhớ rõ.

Khi điện thoại Tư Mộ gọi cho Thanh Thần được thông, cô ấy đang bận điều chế được phẩm.

“Thanh Thần, cậu đang bận sao?” Tư Mộ hỏi.

“Ừ, không phải rất bận, làm sao vậy?” Một tay Thanh Thần nắm điện thoại, ánh mắt nhìn số liệu hiển thị trên thiết bị thí nghiệm.

“Là như vậy, hôm nay mình chạm mặt một người ngoại quốc, anh ta nói anh ta biết chúng ta, hơn nữa còn nói là quen biết ở sông bạc Las Vegas, còn nói lúc đó bốn người chúng ta cùng đi du lịch, cậu có nhớ hay không có chuyện này?” Tư Mộ hỏi.

Bàn tay cầm di động của Thanh Thần run một phen, dừng một lát mới chần chừ nói: “Hình như chưa từng đi?”

“Nhưng người kia anh ta nói anh ta tìm cậu...” Tư Mộ nghe ra giọng nói của Thanh Thần có hơi khác thường, liền lại nói một câu.

Cái giọng điệu này của Thanh Thần rõ ràng cho thấy cô ấy đang qua loa trốn tránh vấn đề của cô. Nghi ngờ trong lòng Tư Mộ càng tăng thêm.

Chỉ nghe thấy trong điện thoại truyền đến ‘Bốp’ một tiếng, là âm thanh thứ gì đó ngã trên mặt đất. Tư Mộ lập tức hỏi: “Thanh Thần, cậu làm sao vậy?”

“A... Không có việc gì, vừa mới không cẩn thận đụng rơi cái ly. Còn có việc gì sao? Không có chuyện gì nữa thì mình cúp mình bận rồi.” Nói xong không đợi Tư Mộ đáp lại, liền cúp điện thoại.

Lần này Tư Mộ hoàn toàn có thể xác định, trong này khẳng định có kỳ quái.

Vì sao người ngoại quốc kia muốn tìm Thanh Thần? Mà Thanh Thần vì cái gì nghe xong chuyện này lại khẩn trương như thế, khẩn trương đến cô ấy luôn luôn trầm ổn tỉnh táo lại sẽ làm rơi cái ly xuống đất?

Nhưng đáp án này sợ chỉ có Thanh Thần mới biết được.

Tư Mộ cầm điện thoại, mặt trầm xuống suy nghĩ.

Bảo bảo bị mẹ đặt nằm trên ghế sofa, thấy mẹ chỉ lo gọi điện thoại, nói chuyện điện thoại xong còn ngăn người cũng không có chơi cùng bé, bé ở trên ghế sofa lăn qua hai lần, mắt to tròn xoay xoay, sau đó miệng quất một cái, lại bắt đầu gào khóc.

Tư Mộ đang suy nghĩ bị tiếng khóc của bảo bảo kéo lại, sau đó vội vàng quay người qua ôm bảo bảo dỗ.

Chỉ một lát sau, Sở Kỳ gọi điện thoại tới, nói cô ấy hỏi Diêu Dao, Diêu Dao cũng nói không nhớ rõ, hẳn là chưa từng đi.

Tư Mộ một bên dỗ bảo bảo, vừa hướng Sở Kỳ nói: “Mình vừa mới gọi điện thoại cho Thanh Thần, hình như cô ấy có biết chuyện này, nhưng cô ấy có ý muốn né tránh, không muốn nói.”

Tư Mộ nhấp máy môi, lại tiếp tục nói: “Hôm nay khi gặp được người đàn ông kia, anh ta nói anh ta muốn tìm Ann, Ann không phải là Thanh Thần sao, đúng không?”

Sở Kỳ càng nhíu mày, giống như cũng cảm thấy được chuyện này có chút phức tạp, vì thế trầm giọng nói: “Lát nữa mình đi tìm Thanh Thần, hỏi một chút chuyện này. Sau đó cho người điều tra người đàn ông ngoại quốc này, đúng rồi, lần trước hình như anh ta nói, anh ta tên Alan phải không?”

“Ừ, anh ta đã nói mình tên Alan. Cậu cũng đừng ép Thanh Thần quá, tính cô ấy cậu cũng biết, nếu cô ấy không muốn nói chuyện này, cậu có ép cô ấy tiếp, cô ấy cũng sẽ không nói nữa chứ, đến lúc đó ngược lại huyền não không vui.” Dù sao Sở Kỳ cũng nóng tính, trực lại trực vàng, mà tính tình của Thanh Thần thì trầm ổn an tĩnh, hai người này một hỏa một thủy, nếu như cãi vã, đó cũng thật không có cách nào dọn dẹp. Cho nên Tư Mộ không thể không dặn cô ấy trước.

“Ôi chao, cái này còn cần cậu nói sao? Mình phát hiện cậu gả cho người sinh con cái, không có thành hiện thê lương mẫu, lại càng lúc càng giống lão thái bà dong dài rồi.” Sở Kỳ trêu chọc.

“Này —— cậu đừng có quá đáng, cậu còn dám nói mình là lão thái bà, cẩn thận ngày nào đó mình bắt cậu dài dòng, phiền chết cậu!” Tư Mộ hừ hừ, cô phun ra vài câu mới cúp điện thoại.

Chơi đùa với bảo bảo một lát, bảo bảo liền mệt mỏi ngủ thiếp đi. Tư Mộ mới vừa đặt cậu nhóc đến trên giường ngủ, liền nghe thấy tiếng mở cửa, là

Ngôn Mặc Bạch đã trở về.

Bởi vì bảo bảo nằm viện, chuyện công ty Ngôn Mặc Bạch bị chậm trễ không ít, cho nên anh về công ty đi làm mấy ngày nay, mỗi ngày đều có chuyện bận bịu không xong, sau khi tan tầm vẫn thường xuyên tăng ca một hai tiếng.

Hiện tại vào giờ này, theo lý thuyết thì Ngôn Mặc Bạch còn đang đi làm ở công ty mới đúng, như thế nào lại tới đây rồi?

Tư Mộ từ trong phòng ngủ đi ra, nói với Ngôn Mặc Bạch: “Làm sao anh tới đây sớm như vậy? Không phải là về sớm chứ?”

Ngôn Mặc Bạch lơ đãng nhíu mày, nhìn cô, ôm eo cô, cúi đầu hôn một cái lên môi cô, không đáp hồi lại: “Tiểu Cửu nói em bị một người nước ngoài theo dõi? Sao lại có chuyện này?”

“Chính là người ngoại quốc có con mắt xanh lam mà lần trước gặp phải trong nhà hàng, hôm nay lại gặp phải anh ta, anh ta không chỉ nói biết em, còn nói với em về Thanh Thần.” Tư Mộ vừa đưa tay cời cà vạt cho anh, vừa cười nói: “Ông xã, anh nói em sẽ không mất trí nhớ giống anh chứ? Người kia nói em và Sở Kỳ, Thanh Thần, Diêu Dao, bốn người cùng đi nước Mỹ, quen biết anh ta tại sòng bạc Las Vegas, hơn nữa còn chơi với nhau rất vui vẻ, xem ra không giống như là nói dối! Mà anh ta còn nói anh ta muốn tìm Thanh Thần, khi em gọi điện cho Thanh Thần hỏi chuyện này, phản ứng của cô ấy cũng rất kỳ lạ. Như vậy xem ra dường như là có quen biết. Nhưng em quả thật không nhớ rõ đã từng xảy ra chuyện như vậy, mà chẳng những em không nhớ rõ, Sở Kỳ và Diêu Dao cũng không nhớ rõ. Anh nói xem có phải là rất kỳ lạ không?”

Sắc mặt Ngôn Mặc Bạch chợt sa sầm, sau đó rất nhanh khôi phục lại, bắt lấy tay cô đang cời cà vạt giúp anh, đưa tới bên miệng hôn một cái, cười nói: “Làm sao có nhiều người mất trí nhớ như vậy hả? Chắc là nhận nhầm người?”

Vừa nãy lúc Tiểu Cửu báo cho anh, anh còn không quá để ý tới, nhưng hiện tại nghe cô nói như vậy, lại cảm thấy chuyện này quả thật có phần khả nghi.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch cũng không có nói ra, chỉ là âm thầm ghi nhớ ở trong lòng, nhất định phải để Tiểu Cửu đem chuyện này điều tra cho rõ ràng, người kia tới cùng là có mục đích gì, hoặc là tìm ai, anh cần phải biết rõ.

“Nhưng... Ừm...” Tư Mộ vừa mới chuẩn bị nói cái gì, miệng đã bị môi của Ngôn Mặc Bạch phủ kín lại.

Nụ hôn của Ngôn Mặc Bạch dịu dàng điên cuồng tới mức tận cùng, tay cũng bắt đầu chiếm hữu trước ngực cô.

“Bà xã, mấy ngày nay đi làm mệt chết được...” Ngôn Mặc Bạch hôn lên bên tai của cô, ở bên cạnh cô nỉ non, giọng nói mang theo ý vị nũng nịu, giống như là đang giả bộ đáng thương cầu xin an ủi.

“Vậy anh tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi... Đừng, đừng náo loạn...” Tư Mộ thật sự không chịu nổi nhu cầu không giới hạn của anh. Thì ra làm việc này không giống như công việc dùng thể lực, biết mệt mỏi như vậy, cư nhiên còn trêu chọc cô.

“Không cần nghỉ ngơi, anh chỉ muốn em... Ở trong cơ thể em nghỉ ngơi...” Ngôn Mặc Bạch thì thầm, khóa miệng gọi lên nụ cười tà tử, nói ra lời tà ác khiến Tư Mộ đỏ mặt.

“Bảo bảo ở trong phòng ngủ...” Tư Mộ đẩy anh, nhưng khi tay vừa mới chống lên ngực anh, thì giống như đã bị một lực lượng nào đó trên người anh hấp thụ giữ lại, cư nhiên liền không muốn lấy ra, lại như thế nào còn có thể đẩy anh ra được, cự tuyệt được cầu ái của anh?

“Chúng ta không vào phòng... liền ở trên ghế sofa... Ghế dựa... Trên bàn làm việc lớn...” Hơi thở cả người Ngôn Mặc Bạch càng ngày càng nóng, nóng tới da thịt Tư Mộ đều đã bốc cháy lên theo. Mà cô vô lực phản kháng, chỉ có thể suy yếu mà mềm mại đáng yêu tại trong lòng anh hừ hừ.

Ngôn Mặc Bạch muốn, cho tới bây giờ đều chưa từng thất vọng, hơn nữa Tư Mộ hoài thai mấy tháng đến khi sinh con, làm xong trong tháng (tháng đầu tiên sau khi sinh, ở cũ), Ngôn Mặc Bạch gần một năm này không có phóng túng làm, mấy ngày nay dù là công ty bận rộn đi nữa, làm thêm nhiều giờ mệt mỏi, anh đều nhất quyết quán lấy không buông tha, mỗi lúc trời tối đều triển miên tới hơn nửa đêm mới buông tay.

Bây giờ lại có cơ hội, làm sao có thể dễ dàng buông tha?

Hơn nữa sau khi trở lại Ngôn gia, bọn họ cũng một mực ở trên giường, trong phòng tắm, cũng chưa có thử qua trên ghế sofa trong phòng khách, hoặc là trên bàn ghế, những thứ kích thích này, toàn bộ anh đều muốn tới thử một lần.

“Sẽ đánh thức bảo bảo...” Tư Mộ cắn môi hừ hừ, làm gãy giữa cuối cùng, nhưng thân thể so với tâm nhanh hơn liền làm ra quyết định, thân thể mềm mại đã dán lên, ở trong lồng ngực của anh nhẹ nhàng cọ xát, tận tình đốt lửa.

Ngôn Mặc Bạch làm sao chịu được cô như vậy? Một tay giữ eo của cô, tay nhanh chóng kéo quần cô xuống, đôi chân thon dài của cô liền lộ ra, Tư Mộ cũng đã sớm âm ướt, làm xong chuẩn bị tùy thời nghiêng đón anh, Ngôn Mặc Bạch dùng lực một cái, đã vào sâu bên trong.

Trong nháy mắt đó, hai người đều cảm thấy linh hồn cũng được mềm mại an ủi, đó là một loại cực hạn tuyệt vời mất hồn.

Mà Ngôn Mặc Bạch không cho Tư Mộ có cơ hội thở, nắm lấy thắt lưng của cô mạnh mẽ động.

Giống như con thú bị giam cầm lâu, rất không dễ dàng mới được phóng thích, càng kịch liệt, càng hưng phấn, càng sáng khoái!

Tư Mộ gất gao cắn môi, lo lắng mình kêu ra tiếng, đánh thức bảo bảo, nhưng Ngôn Mặc Bạch ngoan độc, dù cho cô cắn chặt môi, cũng vẫn phát ra

tiếng.

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu hôn môi cô, động tác không có tạm dừng, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng của cô, dịu dàng dụ dỗ: “Bảo bối, đừng can chính mình, sẽ chảy máu——”

Mà khi cô vừa buông môi ra, tất cả âm thanh từ trong miệng phát ra, cũng đều bị anh nuốt hết.

Cả phòng triền miên kiều diễm, hai người chìm đắm trong đó, lác lác đung đưa đung đưa giống như con thuyền nhỏ đang trôi ở biển khơi, trên biển sóng lớn mãnh liệt, mà bọn họ chảy theo sóng, không lo lắng sẽ chết chìm trong nơi biển cả không biên giới này, chỉ cảm thấy đây là loại kích thích không nói nên lời.

Kích thích chỉ nghĩ muốn thét chói tai..

Giữa lúc bọn họ bị kích thích không phân rõ Thiên Nam Địa Bắc, đột nhiên truyền tới một trận tiếng khóc của trẻ sơ sinh...

Hai người triền miên cùng một chỗ đầu óc mông lung trống rỗng, nhưng mẹ con liên tâm, cuối cùng là Tư Mộ phản ứng kịp, khi Ngôn Mặc Bạch còn đang ra sức, cô hừ hừ đẩy Ngôn Mặc Bạch ra, tay mềm vô lực, đẩy anh lại như là chủ động leo lên cơ thể anh.

Tư Mộ cắn chặt răng giọng nói bị anh đâm cho phá thành mảnh nhỏ: “Ông, xã —— bảo bảo —— tinh ——”

Ngôn Mặc Bạch cắn chặt răng, hung hăng tới mấy chục cái, sau một trận trời đất quay cuồng bạch quang lóng lánh, mới dừng lại.

Ngôn Mặc Bạch không dừng được, nhưng ở bên tai truyền tới một trận so với một trận lại lớn hơn nữa, tiếng khóc ní non của trẻ sơ sinh càng chói tai, khiến cho Ngôn Mặc Bạch không cách nào tiếp tục, bởi vì người dưới thân một mực đẩy anh ra.

Ngôn Mặc Bạch thở ra một hơi, xoay người xuống dưới nằm ngửa trên ghế sofa, Tư Mộ liền quần áo cũng không kịp mặc, cơ thể ‘xích lửa’ liền chạy vào phòng ngủ.

Ngôn Mặc Bạch nhìn thoáng qua, tiện tay cầm lấy áo sơ mi của mình đứng dậy đi tới, kéo cô lại, nhanh chóng mặc áo sơ mi vào người cô, mới để cho cô đi vào.

Áo sơ mi của Ngôn Mặc Bạch mặc trên người cô quả thật giống như váy, Ngôn Mặc Bạch hài lòng vỗ vỗ tay, đẩy cô đi vào, chính mình mới ‘xích lửa’ nghênh ngang đi vào phòng tắm.

Bộ dạng khóa thân của bà xã mình, chỉ có mình mới có thể nhìn, người đàn ông khác đừng mơ tưởng! Cho dù người đàn ông này là con trai của mình cũng không được! Cho dù con trai mới được năm tháng tuổi, cái gì cũng đều không hiểu, cái kia cũng không được!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: 150: Mất Trí Nhớ.

Tư Mộ không cần đoán cũng biết suy nghĩ của Ngôn Mặc Bạch, nhưng chỉ cần nghĩ đến bộ dạng đáng thương của Bảo Bảo khi khóc, Tư Mộ liền không muốn cho anh can quấy. Lúc này đối mặt với sự trêu chọc của anh, Tư Mộ chỉ coi như không nghe thấy, trước sự dụ dỗ của anh cố gắng bình tĩnh.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ ở cùng nhau đã hai năm, đối với cơ thể của cô còn quen thuộc hơn so với cô, anh biết làm thế nào dễ dàng đánh bại phòng thủ của cô, để cho cô chịu thua.

Vì vậy cuối cùng, Tư Mộ chịu thua trước sự trêu chọc không ngừng của Ngôn Mặc Bạch, Bảo Bảo ăn xong lăn ra ngủ thiếp đi, Tư Mộ một lần nữa bị Ngôn Mặc Bạch ăn sạch sành sanh.

Hôm nay Tư Mộ đưa con đi cắt chỉ, bởi vì có chút chuyện nên Ngôn Diệu Thiên không đi cùng. Nhưng chờ mãi đến khi trời tối, vẫn chưa thấy cháu nội về nhà, ông vô cùng lo lắng, liền gọi điện thoại cho Tư Mộ, hỏi xem bọn họ đang ở chỗ nào.

Vào lúc chuông điện thoại của Tư Mộ reo lên, cô đang bị Ngôn Mặc Bạch điên cuồng chiếm giữ, cô cố gắng cắn chặt môi không dám lên tiếng, bởi vì Bảo Bảo đang ngủ.

Tiếng chuông điện thoại của Tư Mộ có cài đặt riêng cho từng người, cho nên khi Ngôn Diệu Thiên gọi đến, cô vừa nghe tiếng chuông, cũng biết là từ điện thoại nhà gọi đến.

Hai mẹ con cô ra khỏi nhà từ sáng tới giờ còn chưa trở về, cũng không gọi điện thoại về, chắc ông cụ nhớ cháu nội, thấy họ chưa về, nên gọi điện hỏi đi!

Tư Mộ đẩy Ngôn Mặc Bạch một cái, giọng đứt quãng, hơi thở gấp gáp nói: “Trong nhà, gọi điện thoại tới...”

Đôi mắt Ngôn Mặc Bạch đã sớm nhuộm đỏ điên cuồng hóa thành thú muốn cô, giọng nói rít lên: “Đừng quan tâm đến!”

Tư Mộ lật người một cái, muốn rời khỏi người anh.

Làm sao có thể không quan tâm được? Bảo Bảo được ông cụ yêu thương nhất, hôm nay cô cùng Bảo Bảo ra ngoài lâu như vậy, cũng không có gọi điện về nhà nói một tiếng, nếu đến giờ không nhận được điện thoại, ông cụ nhất định cho rằng hai mẹ con xảy ra chuyện gì, đoán chừng ông rất lo lắng, có thể báo cảnh sát.

Ngôn Mặc Bạch hét cách với cô, không cho cô xuống, lộn một vòng ấn cô vào tường, còn anh hung hăng đi vào từ phía sau thêm mấy chục cái, đến khi tất cả đều cho hết vào người cô, mới thả cô ra.

Lúc này Tư Mộ cũng không kịp nghĩ đến thân thể mềm nhũn, vô lực, lao đảo chạy đến phòng khách tìm điện thoại.

Cô vừa đến nơi, thì điện thoại đã tắt.

Tư Mộ nhìn vào, có năm cuộc gọi nhỡ, chắc ông cụ lúc này đã sắp phát điên.

Lúc này Tư Mộ vô cùng lo lắng, có thể ông cụ đã gọi điện thoại báo cảnh sát, sợ hãi nhanh chóng gọi lại.

Điện thoại nhà báo bận, trong lòng Tư Mộ kinh ngạc, nghĩ tới số điện thoại Má Ngô, nhanh chóng gọi tới.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, Tư Mộ còn nghe thấy giọng nói vui mừng của Má Ngô bên kia, nói: “Ông chủ, thiếu phu nhân gọi điện thoại về...”

Lòng bàn tay Tư Mộ đầy mồ hôi, siết chặt điện thoại.

Bên đầu điện thoại rất nhanh truyền đến giọng nói của Ngôn Diệu Thiên, có chút lo lắng, lại có chút tức giận: “Mộ Mộ? Con đưa Bảo Bảo đi nơi nào vậy? Đi ra ngoài cả ngày, cũng không biết gọi điện thoại, bây giờ trời cũng tối rồi, sao còn chưa về nhà?”

Khi giọng nói khác thường bên kia kết thúc tay Tư Mộ vô thức run rẩy một chút, giọng nói yếu ớt: “Con cùng Bảo Bảo đang ở Thu Ý đợi Ngôn Mặc Bạch xuống.....sẽ về ngay bây giờ.”

Ngôn Diệu Thiên hừ một tiếng, Tư Mộ không dám thờ ơ, chỉ nghe một tiếng “Pằng”, điện thoại liền bị tắt.

Tư Mộ nhìn chăm chăm điện thoại trên tay, khẽ sùng sốt, cả người liền được Ngôn Mặc Bạch ôm lấy từ phía sau.

Tư Mộ ngờ ngác quay lại hỏi Ngôn Mặc Bạch: “Chồng à, bố hình như rất tức giận.... Phải làm thế nào bây giờ?”

Ngôn Mặc Bạch hôn một cái lên mặt cô, nhún vai nói: “Không sao!”

Tư Mộ đẩy anh ra, giọng nói khá lớn: “Thì trách anh! Nhất định phải giày vò đến bây giờ, ban đầu về sớm đi thì đã không có chuyện rồi sao?”

Ngôn Mặc Bạch tùy ý nhún mày, nói: “Được rồi, chúng ta tắm xong về ngay.”

Mới không cần về nhà làm gì, ở chỗ này thật tốt nha? Nghỉ giày vò thế nào cũng được, ngoài trên giường ở phòng ngủ, còn có thể ở phòng khách, ở ghế salon, thậm chí còn có thể ôm cô điên cuồng khắp phòng đều được.

Tư Mộ tức giận nhìn anh một cái, quay người vào phòng tắm, đương nhiên Ngôn Mặc Bạch đi phía sau cô, bị Tư Mộ đóng cửa chặn ngoài cửa.

Nhưng cô chưa kịp đi mở nước, chỉ nghe thấy giọng nói sâu kín truyền vào: “Em cho anh đi vào giúp em tắm, anh liền kêu người giúp em mua quần áo....”

Lúc này Tư Mộ mới nhớ tới quần áo của cô toàn bộ đều ở nhà, mà bộ quần áo hôm nay đã bị Ngôn Mặc Bạch nhanh chóng xé....

Đúng là khóc không ra nước mắt!

Tư Mộ cắn răng, nhìn về phía ngoài cửa kêu: “Ngôn Mặc Bạch, là anh xé nát quần áo của em, anh phải giúp!”

“Đó cũng là do em ép anh anh xé đấy chứ!” Ngôn Mặc Bạch vô lại nói một câu, sau đó gõ cửa thúc giục cô nhanh mở cửa.

So về độ vô sỉ, hoàn toàn thua xa Ngôn Mặc Bạch!

Cho nên, cuối cùng Tư Mộ vẫn phải ngoan ngoãn mở cửa cho anh đi vào, chỉ là ánh mắt Tư Mộ vô cùng tức giận, buộc Ngôn Mặc Bạch không thể tiếp tục quần lấy cô lần nữa, nhưng khi tắm khẳng định không tránh khỏi ăn đậu hũ.

Ngôn Mặc Bạch gọi người mua quần áo rất nhanh đã đưa đến, là đồ Tư Mộ hay mặc.

Đến lúc vợ chồng son mang theo Bảo Bảo về đến nhà, vừa bước vào cửa, đã cảm thấy bầu không khí ngột ngạt bên trong.

Tư Mộ ôm Bảo Bảo không tự giác run lên, cô khẽ rụt đầu, nghiêng đầu liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch bên cạnh. Mà Ngôn Mặc Bạch tiếp tục bước, mắt nhìn thẳng, trên mặt bình tĩnh như gương, không chút biểu cảm.

Tư Mộ thầm khen định lực thật tốt, theo sát bước chân của anh vào phòng.

“Cháu yêu của ông, tới đây để ông ôm cháu nào...” Vừa bước vào phòng khách, Ngôn Diệu Thiên thấy Tư Mộ, nhìn cánh tay của trẻ em, khuôn mặt đang màu âm ỉ lập tức sáng ngời, vui mừng đưa tay về phía Bảo Bảo.

Tư Mộ tắm xong thay quần áo, đưa tay ôm Bảo Bảo chuẩn bị về nhà thì Bảo Bảo tỉnh.

Thật may mắn là Bảo Bảo tỉnh, vào giờ phút này giúp bọn họ giải vây, dời đi sự chú ý của ông cụ, nếu không thực sự không biết ông cụ nổi giận thế nào!

Bảo Bảo cũng cho Ngôn Diệu Thiên chút thể diện, chủ động đưa tay muốn ông ôm, hơn nữa còn nở nụ cười vô cùng đáng yêu, càng làm cho Ngôn Diệu Thiên vui mừng, bao nhiêu tức giận trước đó tan thành mây khói.

Thấy thời cơ đến Tư Mộ đang muốn lên lầu, thì thấy Ngôn Diệu Thiên nói: “Má Ngô, dọn cơm nóng cho thiếu gia và thiếu phu nhân đi, bưng luôn cháo cho Tiểu Quai Quai của chúng ta, Tiểu Quai Quai của chúng ta đi ra ngoài một ngày, chắc cũng đói bụng rồi.” Sau đó lại nghe ông nói đùa với bé: “Tiểu Quai Quai thấy đúng không? Cháu có phải đói bụng hay không?”

Tư Mộ thầm nghĩ, muộn như vậy mới về, trong nhà chắc chắn sẽ không còn cơm với thức ăn cho bọn họ, hơn nữa làm Má Ngô phải dọn cơm, hâm nóng đồ ăn cho cô cũng rất ngại, nên định để đói một bữa, hoặc nửa đêm đợi mọi người ngủ say, lên xuống nấu đồ ăn.

Không ngờ, Ngôn Diệu Thiên chủ động bảo Má Ngô dọn cơm nóng cho bọn họ, hơn nữa còn cố ý nói Bảo Bảo đói bụng, chính là cố ý làm cho một thân cha mẹ bọn họ áy náy.

Tư Mộ định đi lên tầng, lập tức chuyển hướng và đi về phía nhà bếp.

“Má Ngô, để cháu hâm nóng đi!” Tư Mộ cầm lấy cái thìa trên tay Má Ngô.

Má Ngô một chút cũng không khách khí đưa cái thìa nhét vào tay Tư Mộ, nói: “Vừa đúng lúc! Tôi nên vâng lời đi lấy cháo. Đứa nhỏ này ra cửa cả một ngày cũng không có ăn cơm, không biết bị đói thành dạng gì rồi...”

Tay Tư Mộ giờ cái thìa cứng đờ, trên trán xuất hiện một hàng vạch đen.

Thì ra Bảo Bảo quan trọng nhất, mới đưa đi ra ngoài có một ngày, liền bị trách mắng!

Vốn dĩ Tư Mộ cũng rất xấu hổ cùng tự trách, hiện tại bị ông cụ và Má Ngô nói như bỏ một đao xuống, làm Tư Mộ cảm thấy được mình làm mẹ mà không đáng tin cậy chút nào.

Khóe miệng Tư Mộ giật giật, cúi đầu ăn cho nóng.

Vào lúc đang ăn cơm, Ngôn Diệu Thiên lên tiếng bảo tối nay Bảo Bảo ngủ cùng ông.

Tư Mộ không dám lên tiếng, Ngôn Mặc Bạch giờ tay đồng ý.

....

Mấy ngày sau, Ngôn Mặc Bạch không tới công ty đi làm, cho nên tài liệu Tiểu Cửu tìm được thông tin về Alan cũng đưa đến tay của anh.

Ngôn Mặc Bạch mở tài liệu nhìn qua một lần, chân mày càng nhíu chặt.

Tài liệu này vô cùng cặn kẽ, nhưng Ngôn Mặc Bạch lại cảm thấy có nhiều chỗ không đúng.

Trong tài liệu nói Alan là ông chủ người Mỹ của một công ty niêm yết, tài sản lên tới 100 triệu, đối với công ty này Ngôn Mặc Bạch từng nghe thấy, bởi vì nghe nói điểm đặc biệt của công ty này là rửa tiền. Như vậy Alan nhất định là người của xã hội đen, nhưng Ngôn Mặc Bạch ở Mỹ cũng rất lâu, như thế nào mà chưa từng thấy hoặc nghe nói qua một người như thế? Hơn nữa, công ty này không phải do một người đàn ông nước Pháp tên Đan Quỳnh kinh doanh sao? Sao lại đổi?

“Alan bây giờ đang ở đâu?” Ngôn Mặc Bạch khép tài liệu lại, ánh mắt phức tạp nhìn Tiểu Cửu, hỏi.

“Không tìm ra được.” Tiểu Cửu lắc đầu.

Alan biến mất không một dấu vết, riêng điểm này thôi đã vô cùng bí ẩn rồi.

Ngày hôm đó, thấy xuất hiện ở Thu Ý, nhưng bây giờ sao lại không tìm ra được?

“Cậu cứ tiếp tục tìm đi!” Ngôn Mặc Bạch suy nghĩ một lát, nói với Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu nhận lệnh xong xoay người, đột nhiên quay lại nhìn Ngôn Mặc Bạch, do dự nói: “Đại ca, hình như Alan đang tìm Thanh Thần, nếu bắt đầu từ chỗ cô ấy....”

Không đợi Tiểu Cửu nói xong, Ngôn Mặc Bạch giờ tay lên cằm lời anh nói, ánh mắt thoáng qua tia nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Không cho đi làm phiền cô ấy.”

Thanh Thần là chị em của Tư Mộ, ngày đó Tư Mộ đã sớm biết Thanh Thần có sự khác thường, nhưng cô ấy lại không có nói ra, điều này chứng tỏ Tư Mộ không muốn làm khó Thanh Thần. Nếu bây giờ bọn họ đi hỏi dò Thanh Thần, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm chị em của các cô.

Tiểu Cửu gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

.....

Ngày hôm đó, sau khi Tư Mộ và Sở Kỳ nói chuyện điện thoại xong, liền gọi điện cho Thanh Thần, không hề nhắc đến chuyện kia, chỉ hẹn thời gian chị em ra ngoài tụ họp, đã lâu họ không cùng nhau chơi đùa rồi.

Thái độ lúc đó của Thanh Thần hơi do dự, nhưng Sở Kỳ thần kinh thô mọi người đều biết. Trong lòng Thanh Thần, Sở Kỳ là người không có chút tâm cơ nào, người thật việc thật, trong lòng không biết nói quanh co. Nếu Sở Kỳ nói mấy chị em tụ tập, cô liền đồng ý.

Địa điểm hẹn ở phòng riêng trên tầng ba Thu Ý. Bởi vì nơi đây là địa bàn của Ngôn Mặc Bạch, cho nên mấy cô muốn làm gì thì làm, các quy định nơi phòng ăn không sử dụng đối với các cô.

Lúc Thanh Thần đến, Sở Kỳ, Diêu Dao và Tư Mộ đã ở chỗ này chờ.

Hôm nay Tư Mộ để con ở nhà cho má Ngô và ông cụ trông, không có đưa đi ra ngoài.

Mấy người ngồi trong phòng bao, Thanh Thần đẩy cửa đi vào, ánh mắt ba người đồng thời nhìn về phía cô.

Thanh Thần sững sốt một chút, nắm tay cầm cửa bất giác nắm chặt, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, an tĩnh giống như thường.

“Ồ, đều đến đủ rồi nha? Là mọi người đến sớm hay mình đến muộn vậy?” Thanh Thần cười một tiếng phá vỡ sự yên lặng trong phòng.

“Chúng tớ đến sớm, cậu đến đúng giờ!” Tư Mộ rót một ly trà hoa quả, nhấp một ngụm, trên mặt tràn đầy vui mừng, nói: “Trà này hương vị không tồi lắm, các loại trái cây được nấu cùng nhau. Thanh Thần, cậu mau đến đây nếm thử một chút....”

Tư Mộ cũng rót cho mỗi người một chén: “Hai cậu cũng nếm thử một chút đi, cái này là do tớ nghĩ ra đấy, trước đây khẳng định mọi người chưa được uống qua hương vị như thế này.”

Sở Kỳ đẩy ly trà của Tư Mộ đưa, chu môi ghét bỏ nói: “Tự mình nghĩ ra? Cậu dùng nhiều loại trái cây cùng nhau, cẩn thận ngộ độc. Không phải nói các loại thức ăn tương khắc ư, có thể các loại trái cây cũng như vậy? Cho nên tớ khuyên cậu không nên suy nghĩ đến cái loại đồ uống này, nói không chừng hôm nào đó không may mắn, uống phải độc, nặng thì đứt hết gân mạch, nhẹ thì mất trí nhớ, vậy coi như xong....”

Nghe Sở Kỳ nói như vậy, Diêu Dao vội vàng phun hết nước trà vừa uống ra ngoài, còn một nửa đã nuốt xuống, cô hoảng sợ nhìn Sở Kỳ, một lúc lại nhìn Tư Mộ, cuối cùng nhìn về phía người học y Thanh Thần hỏi: “Tớ vừa nuốt xuống một ít, đúng chỉ có một chút, không có gì đáng ngại chứ? Tớ có phải đi bệnh viện gây nôn hoặc rửa dạ dày không?”

Tư Mộ cười lớn: “Nghe lời Sở Kỳ nói cũng vô ích, tớ vừa uống nhiều như vậy, sớm đã chết rồi.”

Diêu Dao nửa tin, nửa ngờ, nhìn Thanh Thần, dù sao cô ấy cũng học y, về phương diện này cô ấy nói Diêu Dao mới yên tâm.

Nhưng sắc mặt của Thanh Thần lúc này lại trắng bệch như tờ giấy.

“Thanh Thần, cậu không thoải mái sao? Sao sắc mặt kém như vậy? Mới vừa rồi còn rất tốt....” Diêu Dao nhìn mặt Thanh Thần nhợt nhạt, lo lắng đưa tay sờ mặt của cô.

Tư Mộ cầm tay Thanh Thần, nhỏ giọng hô hét lên một tiếng: “Thanh Thần, tay của cậu cũng lạnh như băng nha! Sao lại thế này?”

Sở Kỳ đưa ly nước nóng tới, nói: “Thanh Thần, cầm ly nước cho ấm tay....”

Cốc đựng đầy nước sôi, phía trên còn có khói bay lượn. Nếu thật cầm vào tay không bị phỏng mới là lạ.

Thanh Thần nhắm mắt lại, thân thể run rẩy, giống như con vật nhỏ bị một đàn mãnh thú bao vây, cơ thể mong manh, bất lực.

“Mọi người... Đủ rồi!” Giọng nói của Thanh Thần run rẩy, kèm theo tiếng nức nở, có ý cầu xin.

Phòng bao đột nhiên im lặng trở lại.

Sau mấy phút im lặng, Thanh Thần cắn chặt môi, chậm rãi mở miệng nói: “Mọi người sao lại muốn ép tớ? Nếu còn coi tớ là chị em tốt, nếu tin tưởng tớ, cũng đừng ép tớ...”

Sau khi nghe Sở Kỳ nói, Thanh Thần cũng biết được mục đích của các cô.

Không phải cô không muốn nói, mà là không thể nói.

Tư Mộ nghiêng đầu lau đi nước mắt, làm sao cô lại muốn làm như vậy để ép cô ấy?

Không phải giữa chị em thì không nên có bí mật gì sao? Tại sao cô ấy phải giấu bọn họ?

Sở Kỳ nhìn chăm chú Thanh Thần, mặt nghiêm túc: “Chúng tớ không phải ép cậu, chỉ là muốn biết chân tướng sự tình. Cậu cũng bảo chúng ta là chị em tốt, vậy tại sao cậu lại giống chúng tớ? Nếu là chị em tốt thì nên cùng chung hoạn nạn, có chuyện gì thì mọi người cùng nhau gánh chịu. Cậu giấu mọi người là có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Chương 150.2

Trên mặt Diêu Dao cũng tràn đầy nước mắt, nắm tay Thanh Thần, giọng nói nghẹn ngào: “Thanh Thần, cậu có thể nói cho chúng tớ biết được không? Tại sao chúng tớ đều không nhớ chúng tớ từng đến Mỹ? Chẳng lẽ chúng tớ cũng bị mất trí nhớ sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhưng Thanh Thần cũng đã khóc không thành tiếng, chỉ lắc đầu.

Sở Kỳ đưa tay mạnh mẽ nắm chặt lấy khuôn mặt Thanh Thần, buộc cô ấy đối mặt với mình, giọng nói hết sức nghiêm túc: “Thanh Thần, tớ hỏi cậu một lần cuối cùng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Alan rốt cuộc là ai? Nếu như cậu không nói, vậy chúng tớ sẽ tìm hấn hỏi rõ ràng, nhất định hấn biết và cũng vui vẻ nói cho chúng tớ biết.”

“Không cần... Các cậu vạn lần không được tìm hấn...” Đột nhiên Thanh Thần kích động, nắm chặt tay Sở Kỳ, đầu ngón tay trắng bệch, trên mu bàn tay xuất hiện gân xanh, đây là biểu hiện của sự sợ hãi.

Sở Kỳ và Diêu Dao sững sốt, Tư Mộ đầu tiên bình tĩnh lại, đưa tay ôm Thanh Thần vào ngực, vỗ nhẹ lưng của cô ấy giống như dụ dỗ đứa bé, giọng nói dịu dàng: “Được rồi, được rồi! Chúng tớ sẽ không đi tìm hấn, nhưng cậu phải nói cho chúng tớ biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Lòng hiếu kỳ của chúng tớ thành công bị khơi lên, nếu cậu nói cho chúng tớ biết, chúng tớ cũng không phải tìm mọi cách để biết.”

Mắt Thanh Thần nhắm chặt, trong lòng đang đấu tranh dữ dội.

“Thanh Thần, nói cho chúng tớ biết đi, chúng tớ muốn biết rõ chuyện này là như thế nào. Và bây giờ cũng không ai có thể tổn thương chúng ta, tớ có Ngón Mặc Bạch che chở, Sở Kỳ có Cổ Khuynh, Diêu Dao có Tiểu Cửu. Nếu như nói ra, cậu lo lắng cho sự an toàn, sẽ có người uy hiếp, vậy tớ sẽ nói Ngón Mặc Bạch bảo Tiểu Trang đi bảo vệ cậu thật tốt, dù sao anh ấy cũng là một người đàn ông tốt, trong sạch, xứng đôi với bạn, thấy thế nào?” Tư Mộ thấy Thanh Thần đấu tranh tư tưởng liền dụ dỗ cô ấy.

Mà Tư Mộ nói xong câu cuối cùng, thì cảm thấy cơ thể Thanh Thần cứng ngắc.

Trong lòng Tư Mộ chợt dạ, hỏi: “Thanh Thần, chẳng lẽ cậu đã có người yêu?”

Người con trai đó có thể là Tiểu Trang, cũng có thể là Alan, nếu không tại sao Thanh Thần vì lời nói đùa giỡn của cô, cơ thể rõ ràng cứng ngắc?

Tư Mộ hỏi xong, Sở Kỳ và Diêu Dao đều kinh ngạc nhìn về phía Thanh Thần, mà cơ thể Thanh Thần càng thêm cứng ngắc.

“Không có...” Thanh Thần bị ánh mắt ép buộc của ba cô, thờ dài, cúi đầu lẩm bẩm nói.

“Nói dối!” Tư Mộ nắm cầm Thanh Thần, buộc cô ngẩng đầu lên, “Cậu nói dối! Cậu từ nhỏ đã vậy, thành thật mà nói khi cậu nói dối thì mắt không dám nhìn chúng tớ.”

Mắt Thanh Thần nhắm nghiền, từ khóe mắt chảy ra những giọt nước mắt, chảy vòng quanh ở trên khuôn mặt mỹ lệ của cô.

Tư Mộ không đành lòng, chị em tốt của cô bị chính cô dồn dập ép buộc, nước mắt đầy mặt, cô cảm thấy mình thật độc ác và ích kỷ.

Tư Mộ thờ dài đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Thanh Thần, nói: “Thanh Thần, thật xin lỗi! Chúng tớ không nên ép cậu... Nếu như cậu muốn nói, chắc đã nói rồi.”

Thanh Thần hít mũi một cái, hình như đã quyết định, mở mắt, nhìn trước mắt là ba chị em tốt, nước mắt khô, ánh mắt sáng ngời, tỏa ra ánh sáng kiên định.

“Được rồi! Nếu mọi người muốn biết, vậy tớ sẽ nói cho mọi người biết...” Thanh Thần vỗ vai cái lên mặt mình, sau đó nhìn bọn Tư Mộ nói.

Trên mặt ba người Tư Mộ và Diêu Dao, Sở Kỳ có chút không đành lòng, nhìn Thanh Thần, đôi môi giật giật, nghĩ thầm nếu như thật sự không muốn nói, vậy thì thôi đi! Nhưng sự tò mò lại thôi thúc họ muốn biết chuyện này.

Vì vậy, họ cũng yên lặng, không nói gì chờ Thanh Thần nói chuyện.

“Chúng ta thật sự đã đi Mỹ, đó là nghỉ hè vào năm tốt nghiệp trung học, chúng ta nhận được tin tức của Vu U, biết cô ấy ở Mỹ, chúng ta liền hẹn gặp cô ấy ở đó. Nhưng cô ấy không cho chúng ta biết địa chỉ, vì vậy khi chúng ta đến Mỹ tìm một số nơi không thấy, nên đi chơi.” Thanh Thần nói xong, giọng nói có chút nghẹn ngào.

“Vậy chúng ta thật sự đi sòng bạc Las Vegas sao?” Sở Kỳ nghe Tư Mộ nói, Alan nói hần gặp các cô ở sòng bạc Las Vegas.

Hơn nữa Vu U giỏi nhất là đánh bài, nếu đúng là nói đi tìm Vu U, sau đó đến sòng bạc Las Vegas để chơi là không phải không thể.

Thanh Thần gật đầu một cái, nước mắt gần như rơi xuống.

Cô nói tiếp: “Mấy cô gái nhỏ chúng ta, tiếng Anh không thạo, nhưng khi đó lá gan thật lớn, cái gì cũng không sợ. Trên tay cũng có tiền, chúng ta chơi chặn. ... Vận khí của chúng ta không tệ, cũng thắng rất nhiều tiền, sau bị người ta nhìn chăm chăm, họ thấy chúng ta là người Trung Quốc, lại là mấy cô gái nhỏ, liền mạnh mẽ lôi chúng ta đi ra ngoài. ... Sau đó gặp được Alan, hần ra mặt cứu chúng ta. ...”

Nói tới chỗ này, Thanh Thần hình như nói không được nữa, khuôn mặt cô vô cùng đau đớn.

Tư Mộ ban đầu khiếp sợ và không thể tin, bây giờ nhìn khuôn mặt Thanh Thần đau lòng, cô cầm tay Thanh Thần, nhỏ giọng nói: “Tốt lắm, chúng tớ không muốn nghe, đừng nói. ...”

Tại sao ai cũng mất đi trí nhớ, còn một mình Thanh Thần nhớ? Mà sao nói đến chuyện này khuôn mặt cô vô cùng đau khổ như vậy?

Đôi khi quên một chuyện cũng là một chuyện tốt, ít nhất sẽ không khổ sở như vậy mỗi khi nhớ lại.

Sở kỳ ngăn Tư Mộ lại, nói: “Cũng đã nói rồi, vậy thì nói ra hết đi, tớ muốn biết. ...”

Tâm trạng Tư Mộ, cô biết, sao cô lại không đau lòng cho Thanh Thần chứ?

Nhưng bí mật giấu kín mấy năm, chỉ mình cô ấy biết, hơn nữa còn là ký ức đau khổ, mỗi khi nhớ lại, có phải cô ấy càng thêm đau khổ?

Khó trách Sở Kỳ cảm thấy Thanh Thần càng ngày càng yên lặng, không hay cười, còn nhớ khi bé Thanh Thần thường gây rắc rối nhất, nhưng mấy năm gần đây lại trở nên yên lặng, cô cảm thấy rất khó chịu.

Thì ra trong lòng cô ấy cất giấu bí mật. Không thể chia sẻ cùng người khác, cho nên mới khổ sở như vậy.

Có lẽ nói ra cô ấy sẽ dễ chịu hơn một chút.

Thanh Thần cầm tay Tư Mộ, nói mình không sao.

Khỏe miệng cô nở nụ cười nhạt, nói tiếp: “Alan dẫn chúng ta đi chơi rất nhiều nơi, các địa điểm ăn vặt nổi tiếng ở Mỹ, từ ngõ nhỏ đến phố lớn. ... Thật sự rất vui vẻ. Nhưng vào ngày đó không biết xảy ra chuyện gì, vào lúc chúng ta đang đi ăn, đột nhiên xuất hiện một đám người đưa tất cả chúng ta đi, lúc lên xe bị bịt mắt, còn ép chúng ta nuốt thuốc vào. Như mọi người biết, tớ học y, nên tương đối biết một ít, nên thuốc giấu trong miệng, không có nuốt vào, chỉ là bị đánh cho bất tỉnh thôi.”

“Khi tỉnh lại, tớ đã ở trên giường, mà bên cạnh là một người đàn ông không mặc gì, đó là Alan, nhưng hần có vẻ hoàn toàn không biết tớ, để cho người khác giúp tớ mặc quần áo, đưa tớ ra ngoài. Ở trên xe, tớ phát hiện mọi người đều ngủ mê man rồi, chỉ là không thấy Tư Mộ đâu.”

Sau khi nói đến đây mắt Thanh Thần nhìn về phía Tư Mộ, hình như muốn hỏi cô lúc ấy đã đi nơi đâu. Nhưng Tư Mộ bị mất một phần trí nhớ, làm sao có thể biết đây?

Lúc ở trên xe, Thanh Thần bị đánh bất tỉnh trước, dường như có nghe thấy tiếng súng, rồi xe dừng lại một lát, giống như có người chạy ra ngoài.

Người kia có thể là Tư Mộ. Có thể Tư Mộ nhân lúc hỗn loạn chạy đi. Nhưng lúc đó thuốc đã bị cô nuốt vào, nếu không sẽ không mất trí nhớ.

Tư Mộ chớp mắt, sững sờ, cô hoàn toàn không nhớ.

Nhưng khi Thanh Thần tỉnh lại, không phải cùng Alan ngủ trên giường sao?

Nói như vậy Thanh Thần không phải bị Alan làm hại chứ?

“Thanh Thần... Như thế nào không phải cậu bị người kia? Tư Mộ khó khăn hỏi, hỏi xong liền hối hận, hình như hỏi như vậy có chút không cần thiết, chỉ càng thêm rắc rối vào vết thương của Thanh Thần mà thôi.

Quả nhiên đây mắt Thanh Thần thoáng qua một tia đau đớn, nhẹ nhàng mỉm cười: “Cái gì tớ cũng không nhớ rồi, dù là thế nào, tớ cũng không muốn biết, cũng không cảm thấy đau, nhiều lắm chỉ là mất đi cái màng mỏng mà thôi.”

Cô nói nhàn nhạt, hoàn toàn giống như đang nói với chính mình.

Trình tiết đối với một người phụ nữ quan trọng bao nhiêu, cô không thể không biết, nhưng cô lại dùng vẻ mặt nhàn nhạt, chỉ sợ là đau đớn đã đến cực hạn.

Trong thực thể thì bọn Tư Mộ không biết, sau khi Thanh Thần phát hiện mình không còn là xử nữ, cô vô cùng đau khổ.

Ban đầu khi tỉnh lại phát hiện nằm trên giường đàn ông thì cô cũng vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn cầu một tia may mắn. Sau khi về nước, đi làm kiểm tra thì mới phát hiện mình bị mất đi trình tiết.

Từ đó về sau, cứ vào mỗi buổi tối, cô đều mơ một giấc mơ, trong mơ cô bị một người đàn ông hung hăng đoạt lấy.

Kỷ ức rất đau đớn, hầu như mấy năm nay, mỗi đêm trời tối đều bị loại đau đớn đó hành hạ, có thể thật sự đã tê liệt, vào lúc này khi nói chuyện mới có thể làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh và ung dung như vậy.

Chỉ là một cái màng mỏng mà thôi. ...

Thanh Thần mỉm cười chua xót.

Tuy nhiên niềm vui mừng duy nhất của cô là vào lúc biết Sở Kỳ, Tư Mộ và Diêu Dao trừ mất đi một phần kỷ ức, hoàn toàn không có chút tổn hại nào. Đây cũng là sau khi về nước, Thanh Thần tìm cơ hội lừa các cô ấy đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe mới biết.

Sở Kỳ nghi ngờ hỏi: “Lúc ấy chúng ta đều ở trên xe sao? Vậy Mộ Mộ đi đâu? Cô ấy trở về lúc nào?”

Diêu Dao lại nghĩ khác, tại sao Alan đánh các cô bất tỉnh, lại chỉ bắt mỗi Thanh Thần? Chẳng lẽ hắn thích Thanh Thần? Nhưng cũng không phải nha, thích một người chẳng lẽ cần dùng đến thủ đoạn tàn bạo như thế sao? Đây chính là tổn thương sâu sắc nhất.

“Mộ Mộ mất tích một ngày, sau đó được người của Alan đưa trở về. Về phần cô ấy đi chỗ nào, xảy ra chuyện gì, tớ đều không biết.” Thanh Thần nhìn về phía Tư Mộ nhỏ giọng nói.

Tư Mộ khiếp sợ há to miệng.

Có thể cô cũng bị người ta bắt đi và cưỡng bạo? Nhưng vào lúc cô cùng Ngôn Mặc Bạch ở Thu Ý, đó là lần đầu tiên của cô nha!

Không phải người đó cưỡng bạo cô, lại vá màng giả cho cô đi?

Thanh Thần dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Tư Mộ, vỗ vỗ mu bàn tay Tư Mộ an ủi nói: “Yên tâm, mọi người đều là do tớ kiểm tra giúp. Trừ bị mất đi trí nhớ, thân thể không có bị xâm phạm.”

Sở Kỳ nắm quyền, tức giận nói: “Lão Alan này, hắn còn dám đến Trung Quốc? Còn dám đến tìm Thanh Thần, xem ra hắn không muốn sống nữa!”

“Đợi tớ một lúc, tớ sẽ bảo bố tớ phái người đi giết hắn!” Sở Kỳ vỗ bàn thật mạnh, khôi phục lại bộ dạng lưu manh phá phách.

“Nếu như là vì tớ, thật sự không cần...” Thanh Thần lắc đầu, nói: “Hắn nếu dám đến, nhất định hắn sẽ có chuẩn bị. Hắn là người không đơn giản. Lúc tớ về nước đã bí mật điều tra. Ở đây là ông chủ một công ty đã được Niêm yết, ngoài ra còn dính dáng đến xã hội đen. Hắn như thế nào lại làm cho người ta dễ dàng có thể động được hay sao? Dù sao chuyện cũng đã qua, các bạn cũng không có chuyện gì, vậy quên nó đi!”

“Quên đi? Cậu bị người ta làm nhục, quên rồi hả? Thanh Thần, nếu còn coi chúng ta là chị em tốt, cũng đừng khuyên tớ, tớ nhất định phải lấy cái mạng chó của Alan! Chưa tính đến bố tớ đã rời khỏi xã hội đen, vậy còn có Cố Khuynh, nếu như Cố Khuynh còn không giúp tớ, tớ liền cùng anh ấy cắt đứt quan hệ, tìm anh Lăng Thần của tớ đi, anh Lăng Thần nhất định sẽ giúp tớ.” Sở Kỳ bất bình tức giận, mặt cô đỏ bừng.

“Tớ không muốn quan tâm, tại sao cậu phải vì tớ mà cố gắng chứ?” Thanh Thần thở dài.

Tư Mộ nắm tay Thanh Thần: “Thanh Thần, cậu không để ý, nhưng bọn tớ để ý. Bọn tớ không thể trơ mắt nhìn chị em của mình bị khi dễ mà bỏ qua được. Mặc dù có giết hắn cũng không có biện pháp trả lại cái mạng cho cậu, nhưng giết hắn, có thể bớt tức giận! Trước đây tớ không đồng ý Ngôn Mặc Bạch tham gia xã hội đen, cảm thấy đánh đánh, giết giết rất nguy hiểm, thế nhưng lần này mặc kệ nguy hiểm thế nào, tớ đều muốn anh ấy giúp cậu giết chết Alan.”

Ở đây Tư Mộ giúp Ngôn Mặc Bạch thêm một việc làm, thì Ngôn Mặc Bạch cũng vì sự việc kia mà hao tổn tâm trí.

Diêu Dao cũng nắm tay còn lại của Thanh Thần, hiên ngang lạnh liệt nói: “Tiểu Cửu nhà tớ mặc dù chỉ là thủ hạ của Ngôn Mặc Bạch, nhưng bản lĩnh cũng

lớn lắm, tớ cũng để cho anh ấy cùng đi, phải đi, nếu không tớ sẽ ở trên giường giết chết anh ấy!”

Phốc - -

Vốn dĩ chuyện này nghiêm trọng cỡ nào nha, kết quả bị một câu nói của Diêu Dao, liền thành công phá vỡ bầu không khí đau buồn.

“Các cậu thực sự không cần phải như vậy....” Thanh Thần bất đắc dĩ lắc đầu.

Tình cảm chị em gắn bó, sâu sắc, các cô tự nguyện để cho chồng mình đi vào nguy hiểm, cô vô cùng xúc động, có những chị em như vậy, thực sự rất vui mừng. Nhưng cái gì cũng không thể lấy lại, cần gì phải phát động một trận chiến như vậy?

“Cậu không cần, nhưng chúng tớ cần!” Ba người đồng thời nói: “Không lý giải được vì sao bị bắt, bị cho uống thuốc, mất trí nhớ, vậy làm sao có thể chịu được? Dù sao chúng tớ không chịu được..... Cậu ngăn lần không được ngăn cản chúng tớ, đến lúc đó nhất định phải cắt đứt em trai của Alan, ném cho chó ăn!”

Bây giờ họ có tràn đầy lòng tin, Thanh Thần bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ sợ đến lúc đó, họ cũng không có cách nào làm được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: 151: Em Có Muốn Xem Video Về Lần Đầu Tiên Của Chúng Mình Không?

Mấy chị em hóa bị thương thành sức mạnh ăn uống, một bàn lớn đầy thức ăn ngon, ăn uống thả ga đến khi nào cái bụng to ra mới thôi.

"Này, chúng mình gọi nhiều như vậy, có thể ăn hết sao?" Trong mấy chị em, Thanh Thần ăn cái gì cũng rất lịch sự, không như ba người còn lại có thể ăn nhiều như vậy.

Thấy một bàn lớn tràn đầy thức ăn, Tư Mộ còn nói với người phục vụ những ngón ăn đó đều cho nhiều hạt tiêu một chút, sáng sớm không nhịn được đã nghĩ tông cửa xông ra rồi.

Ba người này không phải chị em tốt của cô mà là “trư yêu” sao? Sao có thể ăn nhiều thứ như vậy? Do mang thai sao?

"Ăn không hết cũng phải ráng mà ăn cho hết! Tóm lại là không thể lãng phí. . . . ." Diêu Dao nhét một miệng đầy thức ăn, bị nghẹn, sau đó uống một hớp súp lớn trước mặt để nuốt xuống. Nghe thấy Thanh Thần nói vậy..., cô vừa vỗ ngực cho thuận khí, vừa nói.

Sở Kỳ đưa cho Thanh Thần một cái cang cua lớn : "Cậu là người lịch sự, cậu gặm cái này!" Sau đó tự mình cũng bóc một con tôm hùm rồi lột vỏ.

Cũng lâu rồi Tư Mộ không có ăn nhiều như vậy, cho nên thấy một bàn đầy thức ăn ngon, liền không nhịn được mà động ngón tay, dù sao trong phòng này cũng chỉ có bốn chị em bọn họ, cũng không cần bận tâm hình tượng thực nữ .

"Mình nói này Thanh Thần, cậu như vậy là không được. Cậu theo bọn mình đi dùng cơm, nhưng mà cậu lại chỉ ăn một chút xíu, như mèo vậy, bọn mình đã thành heo rồi. Như vậy sao được đây?" Tư Mộ nói xong liền đem một cái khay hải sản lớn trước mặt đưa tới cho Thanh Thần, dùng giọng cực kỳ nghiêm túc nói: "Cái này một mình cậu giải quyết đi, nếu không bọn mình tuyệt giao với cậu! Vật hợp theo loài người sống theo đoàn, ba người chị em chúng mình ăn rất nhiều, nhưng cậu lại bày ra vẻ mặt ghét bỏ rồi ngồi nhìn, cậu cũng đừng trách mình cho rằng cậu muốn tách ra hắc hắc!"

Sở Kỳ và Diêu Dao cũng phụ họa, Thanh Thần lắc đầu bật cười, bất đắc dĩ nói với Tư Mộ: "Mình bị dị ứng với hải sản."

"Vậy cậu phải ăn hết đĩa thịt bò." Sở Kỳ không chút do dự đem đĩa thịt bò trước mặt mình đưa tới, sau đó dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn cô, cậu đừng nói là cậu cũng bị dị ứng với thịt bò đó.

Thanh Thần dờ khóc dờ cười, "Được rồi! Nhưng mà một mình mình ăn hết đĩa này..., vậy các cậu không ăn thịt bò sao?"

"Bọn mình muốn ăn thì có thể ăn trong chén cậu! Cậu cho rằng chỉ cần cậu ăn hết đĩa thịt bò này là mình có thể bỏ qua cậu sao? Cậu biết trên bàn có rất nhiều thức ăn không? Nếu cậu ăn không hết..., chúng mình làm sao nhét được nhiều như vậy?" Diêu Dao ăn quá nhanh, luôn bị nghẹn, lúc này vừa uống một miệng súp, mới thuận khí.

Tư Mộ, Sở Kỳ khinh bỉ nhìn cô: "Cậu không thể ăn chậm một chút sao? Chúng mình cũng không có đoạt của cậu? Cậu nhìn tướng ăn này của cậu đi, để cho người khác thấy, ai có thể tin tưởng cậu là con gái của nhà hàng lớn nhất thành phố mà không phải là nữ tù mới mới được thả ra?"

"Com phải tranh giành mới ngon!" Diêu Dao không thêm để ý bị bọn chị em khinh bỉ, ngược lại miệng ăn nhiều hơn.

Thanh Thần thì dùng dao nĩa đấu tranh với đĩa thịt bò, Diêu Dao không ưa dáng vẻ lịch sự này của cô, liền không nhịn được nói: "Cậu không thể dùng tay cầm ăn sao?"

Dù sao ở đây cũng chỉ có mấy chị em các cô, ai có thể biết cô có tướng ăn văn nhã hay là thô lỗ? Dù sao đi ra khỏi phòng này, vẫn ngăn nắp xinh đẹp, cử chỉ hào phóng là được.

Thanh Thần cũng không có do dự tự động cầm một miếng thịt bò bắt đầu tinh tế cắn.

Diêu Dao vừa liếc cô một cái, bất mãn gõ cái bàn: "Cẩn lớn một chút! Cậu đừng giả bộ lịch sự như vậy nữa, đừng trách mình mắng cậu là kiêu cách!"

Mấy chị em nói chuyện luôn luôn không câu nệ, muốn nói cái gì thì nói cái đó. Cũng sẽ không có người đánh nhau vì chút đùa vui này.

Cho nên Thanh Thần bị Diêu Dao cảnh cáo như vậy, cũng cẩn một miếng lớn.

Tư Mộ và Sở Kỳ vừa ăn vừa nhìn Thanh Thần cười, nhiều lần thiếu chút nữa thì bị sặc

Bởi vì mới ăn xong, mấy chị em ngồi phịch một chỗ đang ôm bụng không đứng dậy nổi, cũng vì ăn quá no.

Thanh Thần vịn cái ghế miễn cưỡng đứng lên, nói với ba chị em tốt còn lại co quắp tựa vào trên ghế không muốn động: "Đứng lên một lúc để tiêu hóa, nếu không sẽ nôn ra ngoài. . . . ."

Một bàn lớn tràn đầy thức ăn cũng bị bốn chị em ăn sạch sẽ, không no mới là lạ.

Tư Mộ khoát khoát tay thống khổ kêu rên: "Không được mình đứng lên không nổi. . . . . Làm sao bọn mình có thể mua thuốc tiêu hóa đây. . . . ."

Ăn cơm có thể ăn vào không thể động đây, phải mua thuốc tiêu hóa giúp tiêu hóa, đoán chừng cũng chỉ là chị em mình thôi.

Tư Mộ sờ sờ bụng của mình, mới vừa sinh con xong, thật vất vả mới khôi phục cái eo thật thon nhỏ, cũng không thể lại bị căng lớn rồi.

Thói quen ăn uống không khỏe mạnh như vậy, nhất định phải đổi, phải đổi! Nếu không dạ dày sẽ chống đỡ không nổi.

Mấy chị em ở trong phòng vịn cái ghế đứng lên một lát, sau đó nhân viên phục vụ cầm thuốc tiêu hóa tới đây cho các cô uống, và đi bộ trong phòng hơn mười phút, mới đỡ hơn một chút.

Lần tụ hội này ở trong phòng suốt năm giờ, từ 11 giờ trưa cho đến 4 giờ chiều, đợi đến lúc các cô đi ra, Tư Mộ cũng đang lo lắng buổi tối không biết nên ăn cái gì.

Từ trong phòng đi ra, Tư Mộ gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch,

"Ông xã, anh bây giờ có bận không?"

Tư Mộ khó được lòng tốt như vậy, dùng giọng vui vẻ ngọt ngào như vậy gọi điện thoại cho Ngôn Mặc Bạch, mà còn dùng giọng ngọt ngào gọi "Ông xã", cho nên lúc Ngôn Mặc Bạch nhận được điện thoại, mặc dù là ở trong một cuộc họp quan trọng, loay hoay ngay cả cơm trưa cũng còn không có ăn, thế nhưng anh lại nhú mồm cười nói: "Không bận! Có chuyện gì sao?"

Anh ở trước mặt nhiều cán bộ cấp của công ty mà nói lời bịa đặt trắng trợn, mấy vị cán bộ cấp ai cũng đối bụng đến nỗi dạ dày kêu lên mà cũng không dám lên tiếng tỏ vẻ kháng nghị.

"Nếu không bận -- em đến công ty tìm anh được không?" Tư Mộ đang tự hỏi chờ một lát khi nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch, làm sao nói với anh để anh bắt Alan.

Trước kia cô phản đối anh giao thiệp với hắc đạo và đánh đánh giết giết như vậy, mà anh gần đây cũng từ từ rút lui khỏi hắc đạo, đem tất cả tinh lực* chuyển dời đến công ty. Nhưng mà lúc này cô lại kêu anh đi giết người. . . . . Tư Mộ cảm thấy rất khó nói. Bất quá vừa nghĩ tới Thanh Thần bị mất sự trong sạch, ba cô ấy còn mất trí nhớ, cô vẫn kiên định với quyết tâm này.

(*Tinh lực: Tinh thần và thể lực)

Ngôn Mặc Bạch cười nhẹ ôn nhu nói: "Được! Cần anh phái người đến đón em không?"

"Không cần, Sở Kỳ sẽ đưa em qua." Tư Mộ nói xong cũng cúp máy.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh tút tút, Ngôn Mặc Bạch liền thu lại nụ cười trên mặt, điều này làm cho vô số cán bộ cấp cao cũng không khỏi hoài nghi ánh mắt của mình, chẳng lẽ mới vừa rồi thấy khỏe mặt Thái Tử Gia toát lên vẻ nhu tình là mình hoa mắt nhìn lầm sao?

Ở YT Quốc Tế nhân viên nữ yêu thích Thái Tử Gia ngoài nguyên nhân anh đẹp trai ra còn vì con người anh có giá trị bạc tỷ và sự chung tình của anh.

Hiện tại con nhà giàu, đặc biệt là lớn lên đẹp trai như vậy, thì còn có người nào chung tình chứ?

Kết hôn hai năm rồi, chẳng bao giờ xảy ra chuyện xấu gì, hơn nữa còn vô cùng sủng bà chủ, mọi người đều biết .

Chính vì điều này nên những nhân viên nữ bắt đầu hâm mộ và ghen tỵ với Tư Mộ. Nhưng mà Tư Mộ làm là một người dễ dàng sống chung với người khác, một chút tự cao tự đại cũng không có, cho nên những nhân viên nữ này ái mộ Ngôn Mặc Bạch dù không chiếm được anh cũng không hận Tư Mộ.

Lúc này, nghe thấy Ngôn Mặc Bạch nủi chuyện với Tư Mộ qua điện thoại, mắt của tất cả nhân viên nữ trong phòng họp đều là trái tim hồng nhìn Ngôn Mặc Bạch, mà những nhân viên nam còn lại lại cảm thấy ai oán.

Toàn bộ nhân viên nữ trong công ty đều thần tượng Thái Tử Gia, cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn họ lấy một cái, những cô gái độc thân lại lấy Thái Tử Gia làm tiêu chuẩn chọn bạn trai. Không yêu cầu nhiều tiền giống như thái tử, cũng không cần đẹp trai bằng Thái Tử Gia, nhưng nhất định phải yêu sâu sắc giống Thái Tử Gia.

Vì thế nhân viên nam vừa xem Ngôn Mặc Bạch như thần tượng vừa hận anh sao lại ưu tú như vậy.

Trong một quần thể chỉ cần xuất hiện một người ưu tú hoàn mỹ, như vậy những người khác sẽ bị cho là rất bình thường và không có tài năng.

Với thân phận cán bộ cấp cao như vậy tùy tiện đi ra ngoài cũng coi như được là nhà giàu đẹp trai, nhưng nếu so sánh với Thái Tử Gia nhà họ, thì chính là quỷ nghèo.

Thật là ông trời không có mắt!

Ngôn Mặc Bạch cắt điện thoại, lập tức khôi phục dáng vẻ lạnh lùng nghiêm túc rồi.

Bởi vì biết lát nữa Tư Mộ sẽ qua, cho nên anh muốn hội nghị diễn ra nhanh hơn. Mà nhiều cán bộ cấp cao cũng bị hành hạ gần chết. Ngôn Mặc Bạch luôn luôn quyết đoán, chỉ cần anh cảm thấy kế hoạch có thể thực hiện được, lập tức vỗ tay tán thành , nhưng nếu như không có tỷ khả năng thực hiện, quả quyết bác bỏ. Cứ như vậy thời gian thảo luận giảm đi rất nhiều.

Lúc Tư Mộ đến công ty, hội nghị mới vừa kết thúc.

Sở Kỳ lái xe đưa cô tới, tốc độ rất nhanh, từ Autumn đến YT quốc tế, chỉ mất nửa tiếng.

Ngôn Mặc Bạch tuyên bố tan họp, mới vừa trở về phòng làm việc, gặp phải Tư Mộ ở ngoài hành lang.

Tư Mộ vui vẻ chạy tới, khoác cánh tay của Ngôn Mặc Bạch, cười quơ quơ túi trên tay, nói: "Ông xã, em mang đồ ăn cho anh nè!"

Khi chuẩn bị rời khỏi Autumn, Tư Mộ bảo đầu bếp làm bánh kem rồi gói lại để cô mang đến cho Ngôn Mặc Bạch ăn. Thật ra thì chính là muốn lấy lòng anh, chờ một lát còn muốn xin anh giúp một việc!

Buổi sáng Ngôn Mặc Bạch chỉ ăn một chén cháo, lúc đến công ty lại xử lý một số hạng mục khẩn cấp, công việc bề bộn chưa kịp ăn cơm, tiếp theo là hội nghị kéo dài mấy tiếng đồng hồ. Lúc này Tư Mộ mang đồ ăn cho anh, đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

"Bà xã, em làm sao biết anh chưa có ăn cơm?" Ngôn Mặc Bạch đưa tay nhận lấy thức ăn trên tay của Tư Mộ, thuận thế cúi đầu hôn lên khóe môi cô.

"Anh còn chưa ăn cơm trưa?" Tư Mộ kinh ngạc nhìn anh, sau đó đánh cánh tay anh, nghiêm mặt lạnh lùng khiển trách anh: "Ngôn Mặc Bạch, anh mê công việc đến nỗi không muốn sống nữa à? Đã gần đến giờ ăn tối, anh lại còn không có ăn cơm trưa?"

Ngôn Mặc Bạch biết mình lỡ miệng, mặc dù anh bị dạy dỗ như vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào ấm áp.

Nheo nheo mắt của cô, Ngôn Mặc Bạch ôm cô vào phòng làm việc, đóng cửa đặt Tư Mộ lên cửa hưng hăng hôn một trận, tay còn hướng đến ngực Tư Mộ sờ sờ. Giọng nói của anh trầm thấp ấm, rất mê hoặc, hơi thở nóng rực phun trên mặt cô.

Anh nói: "Bà xã, anh đói bụng rồi, bây giờ em cho anh ăn no đi, anh chỉ muốn ăn em."

Tên hỗn đản này, lại bắt đầu giờ trò lưu manh rồi!

Tư Mộ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn anh: "Anh có bản lãnh thì đừng ăn, chết đói anh luôn!"

Đói bụng một ngày, lại còn có tâm tư cùng khí lực muốn cùng cô làm chuyện này, Tư Mộ hết cách!

"Anh không có bản lãnh. . . . . anh muốn ăn. . . . . anh phải ăn. . . . ." Mối Ngôn Mặc Bạch mềm mại thân mật hôn lên xương quai xanh của cô, không nhẹ không nặng mà rất có kỷ xảo xoa trêu chọc cô, trong miệng vẫn không quên nhỏ giọng ní non.

Tư Mộ cố đẩy anh ra: "Ngôn Mặc Bạch. . . . .Ông xã, " Ngôn Mặc Bạch quán cô rất chắc, không có chút lạnh lùng thường ngày, Tư Mộ mất rất nhiều sức, mới đẩy anh ra được chút xíu.

Nếu như anh cứ tiếp tục vậy nữa, đoán chừng anh có thể chơi đến sáng mai.

Cô đến tìm anh vì có chuyện muốn thương lượng, chứ không phải chủ động dâng người cho anh ăn.

"Trước tiên anh ăn thức ăn đi đã, lát nữa em có chuyện muốn thương lượng với anh..." Hai tay Tư Mộ chống trước ngực anh, muốn giữ khoảng cách.

"Ừ, anh đang ăn. . . . ." Ngón Mặc Bạch cầm lấy cái tay đang đặt trước ngực mình bỏ vào miệng ngậm.

Cảm giác ẩm ướt khiến Tư Mộ vội vàng rút tay ra, đánh anh mấy cái: "Ngón Mặc Bạch, anh đứng đắn một chút, em có việc muốn nói."

"Có chuyện gì cũng chờ anh làm xong chuyện này đã!" Ngón Mặc Bạch vừa nói đưa tay qua cởi quần áo cô ra.

Tư Mộ lập tức đưa tay che ở trước ngực, giãy giụa.

Ngón Mặc Bạch nhìn thái độ kiên quyết của cô, cũng không có kiên trì muốn ăn cô, ăn thức ăn trước, no bụng rồi nói sau, nếu không ăn lát không có sức mà làm việc.

Giữ lấy mặt của cô hung hăng hôn một trận, hôn đến khi cô không thở được, mới thỏa mãn buông cô ra.

Một tay cầm thức ăn, vừa đi đến ghế sa lon vừa hỏi: "Có chuyện gì, nói đi!"

Không ngoài dự đoán của anh, nếu không có chuyện muốn anh giúp, sao cô lại chủ động tới công ty tìm anh, còn mang đồ cho anh ăn?

Ở trong điện thoại nghe cô dịu dàng gọi anh là "Ông xã", cũng biết nhất định là cô có chuyện tìm anh. Bình thường đâu có ngoan ngoãn như vậy? Cũng chỉ có ở trên giường bị thu thập cô mới ngoan, mới có thể giọng điệu mềm mại gọi anh "Ông xã".

Tư Mộ vừa sửa sang lại quần áo bị anh cởi loạn, vừa đi qua, ngồi xuống bên cạnh anh, nói: "Ông xã, anh có thể tìm giúp em một người không?"

Ngón Mặc Bạch nhíu mày nhìn cô, ý bảo cô tiếp tục.

"Chính là, chính là người ngoại quốc tên Alan đó . . . . . Người có thể, có thể kêu người giết chết anh ta không?" Tư Mộ nhỏ giọng nói.

Kêu một người đàn ông giết người vì mình, cho dù người đó là ông xã mình, anh ấy là một người có thể làm bất kỳ chuyện gì, nhưng bạn vẫn có cảm giác khó mở miệng nhờ vả.

Tư Mộ nói xong, không dám nhìn Ngón Mặc Bạch, bèn cúi đầu xuống thấp.

Tay đang cầm thức ăn của Ngón Mặc Bạch hơi dừng lại, tiếp tục nói bằng giọng nhàn nhạt: "Bởi vì anh ta gọi em là tiểu công chúa? Ừ, đúng là đáng chết. Người phụ nữ của anh, sao anh ta có thể gọi là tiểu công chúa chứ?"

"Không phải!" Tư Mộ chột ngắc đầu, ngược cổ nhìn về phía Ngón Mặc Bạch, trong mắt đã tụ đầy nước mắt: "Em không có dễ giận như vậy, không phải bởi vì cái này. Anh ta. . . . . Anh ta nói không sai, em cùng Thanh Thần, Sở Kỳ còn có Diêu Dao, bọn em bốn người đi Mỹ, cũng biết anh ta, nhưng mà bị anh ta hại."

Tư Mộ nói xong, nước mắt liền chảy ra, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Ngón Mặc Bạch nắm tay kêu răng rắc, nhưng vẻ mặt vẫn dịu dàng. Tay vừa nắm chặt lại buông ra rồi tiếp tục nắm chặt, nhiều lần như vậy, mới đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô.

Nước mắt cô giống như hạt trân châu bị đứt dây, từng giọt từng giọt rơi xuống, mặc dù anh lau làm sao cũng không hết.

Mắt Ngón Mặc Bạch hiện lên tia rét lạnh, tay dịu dàng nâng mặt của cô, cúi đầu dùng môi của mình hôn lên mắt cô, hút đi nước mắt cô.

Ngốc quá, khóc cái gì chứ? Anh ta dám hại em, người nên khóc chính là anh ta mới đúng!" Giọng Ngón Mặc Bạch trầm thấp vang lên bên tai cô.

"Em biết bảo anh giết là em không tốt, nhưng mà . . . . ." Tư Mộ khóc không thành tiếng, nói còn chưa nói hết, miệng đã bị Ngón Mặc Bạch dùng môi chặn lại.

Môi anh lạnh như băng dán lên môi cô, nhưng cô chỉ cảm thấy môi anh mềm mại, dù lạnh như băng cũng làm cô cảm thấy ấm áp, quá mức tốt đẹp.

Môi Ngón Mặc Bạch dán trên môi cô, chậm rãi lè lưỡi miêu tả môi cô, anh vừa ăn xong, hương vị ngọt ngào vẫn còn đọng lại trên môi, mà đầu lưỡi của anh linh hoạt xông vào trong miệng của cô, đưa hương vị ngọt ngào này vào miệng cô.

Sau khi triển miên kết thúc, Ngón Mặc Bạch liếm liếm môi còn lưu lại sợi chỉ bạc, nhìn nước mắt chưa khô trên mặt cô, chân thành nói: "Em kêu anh đi giết người, em không cần cảm thấy không tốt. Trên cái thế giới này, chỉ có người mà em yêu nhất, mới có thể vì em liều lĩnh phản đầu quên mình, chết cũng cam nguyện! Em bị oan ức, trước tiên liền nghĩ đến anh, anh rất vui. Nếu như một mình em đi tìm tên Alan kia, anh rất không vui, thậm chí tức giận. . . . ."

Ngón Mặc Bạch sờ sờ đầu Tư Mộ, nói: "Mọi thứ đã có anh, biết không?"

May là cô tìm đến mình, chứ không xúc động đi tìm người kia.

Nếu như Tư Mộ có nguy hiểm gì..., anh cũng sẽ không tha thứ cho mình. Làm một người đàn ông, nếu như ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được..., thì không đáng làm đàn ông!

Mà Ngôn Mặc Bạch muốn cho cô nhiều hơn, nếu là cô bị oan ức, mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, hoặc sau này, anh cũng dùng hết sức mình giúp cô thực hiện.

Tư Mộ ôm chặt eo Ngôn Mặc Bạch, mặt vui trước ngực của anh, nước mắt vẫn còn, thấm ướt ngực áo anh.

Ngôn Mặc Bạch đau lòng ôm chặt cô, tay vỗ nhẹ lưng cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Chương 151.2

Tư Mộ im lặng rơi nước mắt một lát, sau đó thút tha thút thít, tay nhỏ bé níu chặt ngực áo Ngôn Mặc Bạch, ngón tay lạnh như băng. Giọng khàn khàn nói: "Cái người ngoại quốc chết tiết kia, anh ta bắt bốn người bọn em, còn cho bọn em uống thuốc, cho nên chúng em không nhớ rõ. Thanh Thần là bác sĩ, cô ấy biết làm sao tránh khỏi trúng độc. Nhưng mà, nhưng mà Thanh Thần bị đánh bất tỉnh, sau khi cô tỉnh lại phát hiện cô bị người ngoại quốc kia cưỡng bức . . . . ."

Ngôn Mặc Bạch nghe, vỗ vỗ lưng cô, tay nắm chặt, gân mạch trên mu bàn tay cũng nổi lên, mà vẻ lạnh lùng ở đáy mắt càng hiện rõ, làm cho người ta sợ hãi.

"Thật ra thì, thật ra thì em còn muốn biết lúc ấy xảy ra chuyện gì. . . . ." Tư Mộ hít mũi một cái, nói tiếp: "Thanh Thần nói ngày thứ hai bị bắt cô ấy chỉ thấy Sở Kỳ và Điều Dao ở trên xe, sau đó em mới bị người đưa đến...."

Trái tim Ngôn Mặc Bạch giống như bị hàng ngàn cây kim đâm vào vô cùng đau đớn. Mà mắt của anh đã hiện ra ngọn lửa hùng hục, giống như muốn thiêu đốt toàn bộ thế giới.

Lại có người dám tổn thương cô như vậy!

"Ông xã, lần đầu tiên của em là cho anh..." Tư Mộ nói mình mắt tích một ngày, lo lắng sợ Ngôn Mặc Bạch nghi ngờ cô bị cưỡng bức như Thanh Thần, cho nên vội vàng giải thích.

Tay Ngôn Mặc Bạch vỗ về môi Tư Mộ, cười khê: "Dĩ nhiên anh biết lần đầu tiên của em là cho anh, mỗi lần của em đều cho anh... Anh còn quay video làm bằng chứng, em có muốn xem không?"

Gi?

Một giây trước Tư Mộ còn đắm chìm trong bi thương, nhưng một giây sau đã bị lời của anh dọa cho ngáy ngẩn cả người.

Ngôn Mặc Bạch có nắm được trọng điểm không vậy?

Nhưng lời này của Ngôn Mặc Bạch, rất hiệu quả, đã khiến Tư Mộ không nghĩ đến chuyện kia nữa. Cô sững sờ một hồi lâu, sau đó lập tức nhào về phía anh, níu lấy cổ áo anh, hết sức thô bạo nhìn anh chăm chăm: "Anh mới vừa nói cái gì? Anh có video lần đầu tiên của chúng ta ở khách sạn. . . . . Cái video kia?"

Hình ảnh cô nhào đến ôm chặt lấy anh trong thán thở cũng bị anh cài làm hình nền điện thoại. Bây giờ anh nói anh có video lần đầu của bọn họ, cũng rất có thể là thật.

Tư Mộ vừa tức vừa thẹn. Loại chuyện này còn dám quay video?

Ngôn Mặc Bạch nhìn mặt của cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt loang lổ, ánh mắt sung đỏ, mà cô tức giận đang nhe răng trợn mắt, hết sức tức cười.

Chỉ thấy anh mỉm cười gật đầu, dùng giọng nói của sói xám lớn nói với cô bé quàng khăn đỏ: "Đúng vậy, Em muốn xem không?"

Tư Mộ thật muốn cắn anh!

"A a a a -- Ngôn, Mặc, Bạch!" Tư Mộ che lỗ tai kêu to: "Anh đi chết! Cái đó mà anh cũng dám quay, còn lưu lại? Tốt nhất anh mau xóa đi! Xóa đi!"

Tư Mộ sắp phát điên, say rượu loạn tính đã rất mất mặt, cô không dám nghĩ... cuối cùng đêm đó mình sẽ có hình dạng như thế nào cơ chứ.

Ngôn Mặc Bạch cười tà: "Ban đầu là anh bị em cưỡng ép! Anh muốn giữ lại chứng cứ, sau này nếu em không giữ lời hứa, anh sẽ lấy chứng cứ ra bắt em chịu trách nhiệm. Nếu hiện tại em đã là bà xã của anh rồi, anh đây giữ lại làm kỷ niệm cũng tốt, cũng không có việc gì lấy ra nhìn một chút, để nhớ lại."

Nói xong, Ngôn Mặc Bạch đưa tay về phía bấp đùi của cô, mon trớn rồi nói: "Bà xã, em thật chặt!"

"Anh!" Mặt Tư Mộ đỏ bừng.

Người này, thật là không có giới hạn.

Khóe miệng Ngôn Mặc Bạch nhếch lên, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, nhìn biến hóa trên mặt cô, Ngôn Mặc Bạch cười càng thêm tà tứ. Nhưng tim càng thêm lạnh lùng.

Alan!

Ngôn Mặc Bạch thề tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh ta!

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch nói sang chuyện khác như vậy, cũng không còn nhớ đến cái chuyện kia rồi.

Vừa lúc Ngôn Mặc Bạch tan việc, hai người liền về nhà.

Ăn xong cơm chiều, Tư Mộ ôm con trai chơi đùa, Ngôn Mặc Bạch vào thư phòng, gọi điện thoại cho Tiểu Cửu.

"Tra được Alan ở nơi nào không?" Ngôn Mặc Bạch trầm giọng hỏi.

"Buổi trưa hôm nay mới vừa vào biên giới, bây giờ đang khách sạn Houston ở quảng trường Thời Đại." Tiểu Cửu cố ý nói nhỏ tránh bị lộ.

"Chỉ có một mình anh ta?" Ngôn Mặc Bạch đứng trước bàn gỗ, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn. Anh trầm tư chốc lát, mới hỏi.

"Không phải, bên cạnh anh ta có không ít người, hơn nữa tất cả đều rất tinh nhuệ, em đi theo suýt nữa bị phát hiện." Tiểu Cửu ẩn mình trong một góc tối, cách phòng Alan khoảng 50m.

Người của bọn họ vô cùng cẩn thận, hơn nữa cũng rất nhạy bén, động tĩnh rất nhỏ cũng có thể khiến cho bọn họ phát hiện. Cho nên cậu không đến quá gần.

"Cậu tiếp tục ở đó quan sát, tôi sẽ kêu Lê Hóa và Tiểu Trang dẫn người đến." Giọng Ngôn Mặc Bạch rất nghiêm trọng hơn nữa còn lộ ra tia ngoan lệ lạnh thấu xương. "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!"

"Dạ!" Tiểu Cửu trầm giọng lĩnh mệnh, mới ngắt điện thoại. Tiếp tục ẩn mình, toàn tâm chú ý đến căn phòng cách 50m kia, một giây cũng không dám rời khỏi.

Sau khi Ngôn Mặc Bạch cúp điện thoại, lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Trang, để cậu và Lê Hóa dẫn người đi khách sạn Houston.

Đã an bài tốt mọi việc, Ngôn Mặc Bạch ngồi xuống ghế, cầm điện thoại ở trên tay thưởng thức.

Trên bàn là tài liệu về Alan mà Tiểu Cửu Trọng mới điều tra, Ngôn Mặc Bạch cầm lên lật xem một lần. Trong phòng làm việc chỉ có mỗi ngọn đèn trên bàn làm việc là sáng, ánh sáng mờ mờ không nhìn rõ về mặt anh.

Ngôn Mặc Bạch buông tài liệu trong tay, cầm điện thoại di động đứng dậy hướng đi ra ngoài.

Lúc này Tư Mộ đang cùng ông cụ chơi với con ở phòng khách, vết thương của cục cưng cũng khỏi, tinh thần rất tốt, hơn nữa lại hoạt bát hay cười, Tư Mộ chỉ cần vỗ tay hoặc là nháy mắt thì bé con sẽ cười đến nổi mắt híp lại thành một đường thẳng.

Ngôn Mặc Bạch đi tới, nhìn cục cưng, anh nhú nhú mày: "Bẩn chết! Nước miếng cũng nhỏ giọt trên ghế sa lon rồi, còn cười!"

Tư Mộ không để ý tới anh, tiếp tục trêu chọc con trai.

Ông cụ cũng mất vui.

Đây là cháu trai bảo bối của ông, làm sao cho phép người khác ghét bỏ cơ chứ? Cho dù người này là ba cục cưng, là nhi tử của ông, cũng không được!

Ngôn Diệu Thiên hừ lạnh một tiếng, nói: "Cái gì kêu là bẩn? Con còn không biết lúc nhỏ con còn bẩn hơn! Đặt con ngồi trên sofa, nhưng khi đi tiểu con cũng không khóc, còn dùng tay vỗ nước tiểu chơi đùa!"

Mặt Ngôn Mặc Bạch đen lại, Tư Mộ ở một bên cười lớn, lúc này bị Ngôn Mặc Bạch hung hăng nhìn chằm chằm. Nhưng Tư Mộ không sợ, còn mở to mắt trừng lại anh, hỏi Ngôn Diệu Thiên: "Ba, trong nhà có hình khi còn bé của Mặc Bạch không? Con muốn nhìn!"

"Sao lại không có? Hình lúc mới ra sinh, hình trăm ngày, còn có lúc tròn một tuổi, đều có. Lát nữa ba lấy cho con xem!" Ngôn Diệu Thiên cười híp mắt.

nhìn con trai mặt đã đen một nửa của mình, nhưng khi nghe ông nói xong thì khuôn mặt đã đen toàn bộ.

Tư Mộ cười rộ rỡ gật đầu, rồi nói với con trai: "Chờ một lát mẹ với ông nội đem hình ba con ra so sánh xem con với ba ai đáng yêu hơn, cục cưng có đồng ý không?"

Không nhìn Ngôn Mặc Bạch mặt đã đen nhưi đáy nồi, ông cụ ác ý nói: "Ngôn Mặc Bạch khi bé không mặc quần con trai, mà mặc váy của con gái đó!"

Người đàn ông đẹp trai như Ngôn Mặc Bạch khẳng định khi còn bé rất dễ thương. Nếu như mặc quần áo của loli nhất định càng đáng yêu hơn.

Ngôn Mặc Bạch không thể nhịn được nữa cắn răng nặn ra mấy chữ: "Phó, Tư, Mộ, lá gan của em cũng rất lớn đó!"

Ở trước mặt Ngôn Diệu Thiên, Tư Mộ biết Ngôn Mặc Bạch không dám làm gì cô, cho nên không có sợ hãi cười gật đầu: "Chính anh nuôi em mập lên, ngay cả gan cũng nuôi lớn rồi. Ông xã, cũng là công lao của anh đó!"

Nói như vậy, Tư Mộ còn muốn đưa tay vỗ vỗ bả vai Ngôn Mặc Bạch, kết quả bị tia lửa ở đáy mắt dọa, lập tức thu tay lại.

Cái ánh mắt này cô rất quen thuộc, cái tín hiệu này rất mãnh liệt, tối nay cô lại gặp họa rồi !

Tư Mộ co cổ lại, ôm cục cưng cười khúc khích.

Ngôn Diệu Thiên dĩ nhiên cũng thấy tai lửa ở đáy mắt con mình, ông ho khụ, nói: "Tối nay cục cưng ngủ với các con đi! Thỉnh thoảng cũng cho thằng bé cùng ngủ với các con, nếu không sau này sẽ xa lạ."

Tư Mộ sừng sốt một chút, lập tức phản ứng, nói: "Dạ được! Lâu rồi chưa ngủ với cục cưng, cũng nhớ nó."

Chỉ có sắc mặt Ngôn Mặc Bạch khó coi nhất.

Mắt cục cưng trong suốt sáng ngời nhìn thoáng qua ba của mình, dùng bài học vỗ tay mới vừa học xong vỗ chào hỏi ba mình, còn cười đến hết sức rục rờ, nước miếng vương ở khóe miệng.

Ngôn Mặc Bạch bỗng nhiên đứng lên, bỏ lại một câu: "Anh đi tắm trước." Liền xoay người bước nhanh lên lầu.

Tư Mộ nhìn khuôn mặt béo mập của cục cưng rồi hôn lên đó một cái, cười đến thở không ra hơi. Mà cục cưng thì mắt to vô tội nhìn lên lầu, y y a a .

Bé con còn nhỏ, chơi một chút liền ngủ thiếp đi.

Tư Mộ ôm con lên lầu, nói với Ngôn Diệu Thiên: "Ba cũng đi ngủ sớm đi! Hai tối nay ba ôm cục cưng chắc canh ngủ không ngon. Đứa nhỏ này buổi tối đặc biệt thích khóc, khẳng định đã quấy ba. Sau này để nó ngủ với con đi, ba nghỉ ngơi là được rồi, ban người cũng có tinh thần chơi cùng bé."

Con trai rất thích chơi cùng ba ông xã, mỗi lần ông chọc bé, bé đều cười khanh khách .

Nhưng ông đã già rồi, buổi tối con trai lại đòi bú sữa, sao có thể ông ôm bé ngủ chứ?

Chắc mấy ngày nay ông cũng mệt lắm rồi, tinh thần không được tốt lắm, Tư Mộ nói như vậy, ông không có nói gì, cười híp mắt gật đầu.

Tư Mộ ôm con lên lầu, mới vừa vào đi phòng ngủ, đã nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch lỏa thể nằm dang tay dang chân trên giường, thấy Tư Mộ quả nhiên ôm con lên, anh phiền não trở mình mấy cái.

Tư Mộ vẫn mỉm cười, ôm cục cưng đi tới bên giường, sợ đánh thức cục cưng, liền nói nhỏ: "Cục cưng mới vừa ngủ."

Ngôn Mặc Bạch ngẩng đầu nhìn cô, thấy đôi mắt vì cười mà cong cong, hung hăng đấm đấm giường, mới bắt đầu đi trở mình, lẩn qua một bên, chừa ra một chỗ trống.

Tư Mộ cẩn thận để cục cưng nằm xuống, cầm lấy đồ ngủ chuẩn bị vào phòng tắm. Quay đầu lại nhìn thoáng qua người trên giường đang buồn bực, Tư Mộ quay đầu lại dặn dò: "Anh xem cục cưng một chút, đừng làm cho cục cưng lăn xuống giường."

Ngôn Mặc Bạch nghiêng răng nghiêng lợi hừ hừ: "Nếu là anh không cẩn thận đạp phải cục cưng thì sao?"

"Vậy anh cút ngay xuống đất ngủ đi!" Tư Mộ bình tĩnh trả lời, liền cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm. Ngôn Mặc Bạch đành giương mắt nhìn cậu con trai ngủ ngon bên cạnh.

Ngôn Mặc Bạch phiền não trở mình, anh không thể chấp nhận được chuyện tối nay không có thịt ăn, càng không thân thiện với vật nhỏ gây họa kia

Nhảm chán cầm điện thoại lên vuốt vuốt, liếc nhìn video trong điện thoại.

Đó là hai năm trước trong khách sạn Autumn , Tư Mộ xông đi vào thang máy, nhào vào trong ngực anh. Video này anh lấy từ camera giám sát của khách sạn sau đó lưu vào điện thoại.

Ngôn Mặc Bạch xem video, tâm tình không nhin được mà hưng phấn, thì Tiểu Cửu gọi tới, Ngôn Mặc Bạch rùng mình, nhìn thoáng qua hướng phòng tắm, bên trong truyền đến tiếng nước chảy.

Anh bắt máy, hỏi nhỏ: "Làm xong rồi hả ?"

Tiểu Cửu tự trách nói: "Đại ca, lúc bọn em đi vào, phát hiện Alan không có trong phòng, chỉ có mấy thuốc hạ của anh ta ở đó thôi."

Hiển nhiên là Tiểu Cửu bị phát hiện rồi, anh ta lén chạy mất. Chẳng qua có thể chạy khỏi tầm mắt của Tiểu Cửu, người này quả thật không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Không Thể Buông Tha (Alan Xuất Hiện)

Vừa tắt máy, cửa phòng tắm liền mở ra.

Tư Mộ mặc đồ ngủ màu lam bằng bông, kiểu dáng rất bảo thủ, cả người nhẹ nhàng khoan khoái đi ra ngoài, nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch cầm điện thoại di động vừa cúp máy, cô cầm lấy khăn lông khô vừa lau đầu tóc, vừa tùy ý hỏi một câu: "Anh gọi điện thoại cho ai vậy?"

Về mặt Ngôn Mặc Bạch bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Tiểu Cửu."

"À." Tư Mộ cũng nhàn nhạt đáp một câu.

Cô cũng không phải muốn biết anh nói chuyện với ai, chẳng qua là nhìn anh mới vừa cúp điện thoại, tùy ý hỏi một câu thôi.

Ngôn Mặc Bạch xoay người xuống giường, đi về phía cô, nhận lấy khăn lông trên tay cô, đặt cô ngồi xuống trước bàn trang điểm: "Anh lau giúp em."

Tư Mộ nhướn mày: "Không có chuyện gì mà ân cần, không phải là lên sau lưng em vụng trộm chứ! Nói đi, có phải anh vừa gọi điện thoại với tiểu tam? Ngôn Mặc Bạch, anh phản bội em phải không? . . . . ."

Tư Mộ còn chưa nói hết, da đầu đột nhiên đau một trận.

Cô nhe răng trợn mắt nhìn người đàn ông anh tuấn ở phía sau qua gương, sắc mặt đen như đáy nồi, trông mắt hiện lên tia sắc bén.

"A ——" Tư Mộ hít vào một ngụm khí lạnh, vội vàng cười lạnh nói: "Ông xã đại nhân, tha mạng! Em chỉ đùa một chút thôi. . . . ."

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, mặc dù không có gõ đầu của cô nữa, nhưng lực đạo lau tóc vẫn rất nặng.

Tư Mộ xoay người ôm hông của anh.

Cô ngồi, anh đứng, Ngôn Mặc Bạch vốn cao lớn, mà Tư Mộ cao một mét sáu mấy, ở trước mặt anh cũng lộ ra vẻ nhỏ nhắn vô cùng. Cho nên cô ngồi ở trên ghế, xoay người ôm hông của anh, đầu của cô chỉ vừa tới bụng của anh.

Tư Mộ còn chưa ý thức được cái độ cao này là nguy hiểm cỡ nào. Cô cọ sát mấy cái, nỗ lực muốn cho cái mặt đen như bao công này, giảm bớt tức giận.

Nhưng mà cô càng cọ, ngọn lửa nơi đáy mắt Ngôn Mặc Bạch toát ra càng nồng hơn, lửa mạnh hùng hực dường như muốn lan tràn ra, cùng nhau đốt thành tro bụi.

Tư Mộ mồ hôi lạnh ứa ra, ánh mắt rực lửa này, không phải là lửa giận, mà là lửa của dục vọng!

Vội vàng buông anh ra, nhưng khi cô vừa rút lui, đã bị bàn tay to của Ngôn Mặc Bạch giữ lại, chống đỡ ở chỗ ót của cô, đưa đầu nàng áp sát trên người anh.

"Ưm ưm ——" Tư Mộ cả kinh, giãy người một cái, lập tức cảm giác được vật cứng rắn như sắt đang chống đỡ gần mặt của cô.

Tư Mộ không dám động, cương cổ nhắm mắt lại, lo lắng đánh thức con trai, Tư Mộ chỉ đành phải hạ giọng thấp xuống quát anh: "Ngôn Mặc Bạch, anh lưu manh! Buông a ——"

Ngôn Mặc Bạch không những không tha, còn càng dán càng chặt hơn, ánh mắt đen láy sâu kín lóe lục quang, ba phần liếm diễm, hơi thở tà khí, anh nhếch khóe môi: "Hừm bị ** luyện hai năm, còn cảm thấy anh là lưu manh sao?"

Ngôn Mặc Bạch một tay đặt tại ót của co, một cái tay khác thuận theo tóc của nàng, một chút vừa hạ xuống, động tác mềm nhẹ, tuy nhiên làm cho lông cốt Tư Mộ về sợ hãi.

Đó là một tín hiệu nguy hiểm!

Khó có thể tôi nay bắt chiến đến bình minh thì không bỏ qua sao?

Lần trước cảm nhận được hơi thở hắt như vậy, nàng đã bị Fuck cho đến rất thâm!

Tư Mộ khóc không ra nước mắt, cảm miệng ánh mắt thống khổ nghĩ tới tôi nay nhưng làm sao qua!

Tay Ngôn Mặc Bạch ở trên đầu Tư Mộ vỗ nhẹ xuống, giọng nói có chút sùng nịch nói: "Người cái đầu nhỏ này, đang suy nghĩ cái gì mà nhập tâm thế?"

"Nghĩ tới nay anh hành hạ em ra sao, có thể hưu chiến một đêm hay không? . . . . . Ô ô ô, chồng ta sai lầm rồi, em giờ tay đầu hàng, em cầu xin tha thứ. . . . ." Tư Mộ ngoan ngoãn nhận lỗi lầm.

Ngôn Mặc Bạch đặc biệt yêu bộ dáng thuận theo này của nàng, cúi người hôn một cái môi của nàng, hơi thở nóng hổi phun trên mặt nàng: "Cầu xin tha thứ còn quá sớm. . . . . Cái này ta còn không nghĩ tốt, cái này có thể tùy hứng phát huy, nếu như người có yêu mến tư thế nào có thể nói ra. . . . . Địa điểm nha, cái này nhìn tâm tình, hoặc là từng cái cũng thử một lần. . . . . Hối chiến bao lâu? Cái này còn phải xem người phối hợp hay không phối hợp?"

Hắn nói vài lời vừa dừng lại hạ xuống, cười tà nhìn nét mặt của nàng.

Mà hắn chưa nói xong, thân thể Tư Mộ đã run lên.

"Chồng. . . . . Cục cưng ở trên giường ngủ, không thể đánh thức con." Tư Mộ nỗ lực mở to hai mắt, cố gắng dùng ánh mắt mình hồn nhiên vô tà nói cho hắn biết, không thể trước mặt cục cưng làm chuyện này.

Ngôn Mặc Bạch một chút không để ý nhún nhún vai: "Dù thế nào đi nữa hắn vẫn còn nhỏ, ngay cả nói cũng không biết nói, cho dù đánh thức hắn, lại có quan hệ gì? Hắn cũng sẽ không hỏi cái vấn đề kia loại ‘ba ba người tại sao đè ép mẹ’ hoặc là ‘mẹ người tại sao cỡi ba ba’, không cần sợ!"

Mắt to Tư Mộ mới vừa còn thuần khiết vô cùng, lúc này bởi vì hắn một câu nói kia trong nháy mắt trở nên ngó ra, một giây sau trên mặt trở nên vận vẹo dữ tợn, hận không được nhào tới đem Ngôn Mặc Bạch xé nát.

A a a a a ——

Có ba ba như vậy sao?

Được rồi! Ngôn Mặc Bạch lại một lần nữa dùng sự am hiểu nhất vô si toàn thắng rồi!

Tư Mộ tự nhận mình không phải là thiếu nữ thuần khiết, nàng cũng có tiềm chất lưu manh, nhưng là ở trước mặt Ngôn Mặc Bạch, nhưng hoàn toàn không đủ nhìn. Cho nên, nàng trừ bỏ bị vạch trần ăn xong lau sạch, không có lựa chọn khác.

Tư Mộ Mặc vẫn bị hành hạ đến cục cưng nửa đêm tỉnh lại, khóc tìm sữa, Ngôn Mặc Bạch mới bỏ qua cho nàng.

Sáng ngày thứ hai, cục cưng tỉnh rất sớm, Ngôn Mặc Bạch đang rời giường chuẩn bị đi làm, thời điểm mới vừa ngồi dậy, đã nhìn thấy vợ ngủ ở bên kia thì tiểu tử đang mở to hai mắt nhìn mình, không khóc không làm khó, chẳng qua là tay nhỏ bé nắm thành quả đầm nhét ở trong miệng.

Ngôn Mặc Bạch rất có hứng thú nhìn cục cưng một lát, sau đó tung mình xuống giường, đi vòng bên kia giường, đứng ở bên cạnh cục cưng, cúi người nhìn cục cưng.

Mọi người gặp qua cục cưng nói cục cưng cùng Ngôn Mặc Bạch hoàn toàn là từ một khuôn mẫu khắc ra, hết sức giống nhau.

Ngôn Mặc Bạch nghiêm túc nhìn một chút, cái lông mày này, cái ánh mắt này, cái lỗ mũi này, cả thanh tú giống như nữ hài tử, mẹ khí!

Ngôn Mặc Bạch vừa thật tình đánh giá xuống, cũng là cảm thấy cùng Tư Mộ có mấy phần tương tự.

Nhìn nhỏ một đoàn này, mắt to cùng sáng ngời trong suốt giống như hắn hồi nhỏ, Ngôn Mặc Bạch trong lòng đột nhiên mềm nhũn, kim lòng không được cúi người đi xuống hôn cái trán tròn bóng cục cưng một chút.

Cảm giác non mềm, còn có mùi hương nhàn nhạt, đây cũng là cảm giác Ngôn Mặc Bạch vẫn Tư Mộ mặt lúc.

Đứng lên, khoe miệng Ngôn Mặc Bạch không tự chủ loan loan, hắn cũng không biết tại sao mình lại thân với tên tiểu tử này, đại khái là yêu ai yêu cả đường đi? Hắn đang trong lòng yên lặng nói một câu, khẳng định chính là yêu ai yêu cả đường đi!

Ngôn Mặc Bạch xoay người chuẩn bị đi phòng tắm rửa mặt, cục cưng đột nhiên quất miệng, chuẩn bị khóc.

Ngôn Mặc Bạch cả kinh, vội vàng xoay người trở lại, đứng ở bên giường.

Nhưng là hấn trở lại, cục cưng hướng hấn cười, cái bộ dáng khả ái này, cũng làm cho Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến Tư Mộ.

"Còn cười?" Ngôn Mặc Bạch trừng mắt liếc tiểu tử bên giường cười đến không có tim không có phổi, cũng không quản hấn có nghe hay không không hiểu, thấp giọng cảnh cáo hấn: "Không cho khóc! Nếu là đánh thức mẹ của ngươi, nhìn không đem ngươi treo ngược lên đánh!"

Tiểu tử có thể là thật nghe không hiểu lời ba ba nói..., còn tưởng rằng ba ba đang cùng hấn chơi. Mới vừa cầm thành quyền bị hấn nhét ở trong miệng gặm tay nhỏ bé, tràn đầy nước miếng, thấp ngượng ngùng, Ngôn Mặc Bạch cúi người, mặt đang ở trước mắt của hấn, cục cưng cười khanh khách đưa tay, Ngôn Mặc Bạch mặt đã bị cục cưng đụng một cái, thấp ngượng ngùng dán tại trên mặt hấn.

Mặt Ngôn Mặc Bạch trong nháy mắt cứng ngắt!

Lại nhân cơ hội trét nước miếng đến trên mặt hấn?

Ngôn Mặc Bạch trầm mặt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm bé, nếu không phải bởi vì vợ mình, mẹ của bé nằm ngủ ở bên cạnh, hấn nhất định sẽ hung hăng đánh cho bé một trận!

Bất quá nghĩ đến bé còn nhỏ như vậy, đoán chừng còn chưa đủ mình một cây đầu ngón út khẩu, cho nên chỉ có thể hừ hừ một chút đứng lên, bước đi hướng phòng tắm.

Thấy ba ba đi, không ai cùng bé chơi, mẹ cũng không có để ý đến bé, đầu nhỏ vòng vo mấy cái, quất miệng lại bắt đầu khóc.

Tư Mộ tối hôm qua bị hành hạ rất thảm, thời điểm cục cưng khóc, nàng đang ngủ được hương, bất quá thanh âm cục cưng rất hữu hiệu đem nàng từ trong giấc mộng kéo ra ngoài.

Mà nàng mới vừa mở mắt chuẩn bị dụ dỗ cục cưng, cục cưng liền đình chỉ tiếng khóc, đập vào mắt chính là Ngôn Mặc Bạch trong miệng ngậm bàn chải đánh răng miệng đầy bọt, tay che miệng cục cưng, mà cục cưng vè mặt đỏ bừng, khóe mắt hai hàng nước mắt. . . . .

Tư Mộ bị làm cho sợ đến vội vàng từ trên giường bắn ra, phác qua kéo tay ra Ngôn Mặc Bạch, "Ngươi làm gì? Ngươi che miệng cục cưng, là muốn buồn chết hấn sao?"

Tư Mộ thực sự tức giận, nhìn cục cưng khóc đến thờ không ra hơi, Tư Mộ đau lòng được không được. Vội vàng ôm vào trong ngực vừa hôn vừa dụ dỗ.

Ngôn Mặc Bạch bỗng chốc nghiêm mặt, im lặng không lên tiếng ngậm bàn chải đánh răng đi vào phòng tắm.

Chờ Ngôn Mặc Bạch một thân nhẹ nhàng khoan khoái xuất hiện, cục cưng đã dừng lại tiếng khóc rồi, Tư Mộ ôm cục cưng bú sữa.

Ngôn Mặc Bạch bình tĩnh đứng trước mặt Tư Mộ định, miệng giật giật, lặng yên một chút, thanh âm rầu rĩ nói: "Anh là lo lắng bé khóc ảm ỉ em ngủ."

Cũng không phải là nghĩ buồn chết hấn!

Tư Mộ cúi đầu không nhìn hấn, thật ra thì trong lòng đã sớm một mảnh mềm mại, ánh mắt chua xót.

Nàng biết Ngôn Mặc Bạch đối với mình có rất tốt, cũng biết anh sẽ không hại cục cưng, chẳng qua là anh đối với cục cưng không tốt, Tư Mộ lúc ấy cũng là nóng nảy, không lựa lời nói, vừa nói ra khỏi miệng, nàng rất hối hận! Nhưng khi nhìn sai bước của anh đi tới phòng tắm, Tư Mộ tổng không thể nào ôm cục cưng đang khóc lớn đi vào dụ dỗ anh?

Lúc này anh đứng ở trước mặt mình, giống như là đứa trẻ bị cha mẹ trách phạt, nhưng quật cường kiên quyết không cho là mình làm chuyện sai mà.

Tư Mộ cúi đầu ừ, tiếng nói có chút khàn khàn nói: "Em biết anh không phải cố ý!"

Sau đó lại dùng giọng nhỏ như muỗi chậm rãi nói chuyện: "Chồng, thật xin lỗi. . . . ."

Tư Mộ vẫn cúi đầu, không dám nhìn ngẩng đầu nhìn Ngôn Mặc Bạch. Nàng nói lời xin lỗi lời xong, cũng không có nghe được Ngôn Mặc Bạch lên tiếng. Cho là mới vừa thật sự để cho hấn thương tâm, hướng chỉ giọng anh mới vừa buồn buồn nghe vào trong lỗ tai nàng, lại giống như hồi chuông lớn đụng vào nàng trong lòng, làm cho nàng đau lòng.

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua cửa sổ theo len vào, cả phòng sáng ngời, nhưng là trong phòng nhưng an tĩnh được chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau. Tư Mộ trong lòng sợ loạn, hô hấp cũng loạn, cho nên dù cho được ánh mặt trời này cũng không âm áp như vậy.

Ngôn Mặc Bạch yên lặng trầm xuống, đột nhiên đứng ở trước mặt nàng, đưa tay nắm người của nàng, bắt buộc nàng ngẩng đầu, cùng mình nhìn nhau.

Khi anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút trắng bệch, hốc mắt ửng đỏ, cắn chặt môi không tha, anh nắm nàng cảm tay nắm thật chặt. Bất quá chỉ là một giây đồng hồ, anh liền cúi đầu cười mờ: "Em quả thật muốn cùng anh nói xin lỗi, nhưng là anh không chấp nhận nói xin lỗi suông, anh muốn em tối nay. . . . ." Nói đến đây, hấn chỉ là ôm lấy khóe môi, mặt mày đều tà nịnh cười.

Mặt Tư Mộ cứng đờ, quả nhiên trong đầu hấn muốn chuyện này!

Nàng vừa muốn nói gì, Ngôn Mặc Bạch thật nhanh hôn một chút môi của nàng, nói: "Anh để cho mẹ Ngô đi lên đem con ôm đi xuống, em tiếp tục nghỉ ngơi!"

Tư Mộ còn chưa kịp nói không, Ngôn Mặc Bạch đã cầm lấy chìa khóa xe đi ra cửa phòng rồi.

Nàng cắn môi, mặt nóng đỏ đến mang tai.

Chỉ chốc lát sau, mẹ Ngô gõ cửa tiến vào.

"Thiếu phu nhân, cháo còn nóng lắm, có muốn hay không giúp người thỉnh một chén lạnh?" Mẹ Ngô vừa giúp cục cưng mặc quần áo vừa hỏi Tư Mộ, trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn thấy cổ Tư Mộ, liền khẽ cười một cái, nói: "Điểm tâm giúp người giữ lại, người tiếp tục nghỉ ngơi đi!"

Ngôn Mặc Bạch mới vừa lúc xuống lầu, chỉ nói để cho mẹ Ngô đi lên ôm bé, cũng không có nói Tư Mộ tiếp tục nghỉ ngơi, mẹ Ngô liền thuận miệng hỏi như vậy. Nhưng khi mẹ Ngô nhìn thấy dấu vết chỗ ở cổ Tư Mộ, mới bừng tỉnh đại ngộ thì ra là tối hôm qua thiếu gia hành hạ quá muộn, hiện tại để cho thiếu phu nhân nhà mình bỏ ngủ đây!

Mẹ Ngô giúp cục cưng mặc quần áo tử tế, cười ra khỏi phòng ngủ, Tư Mộ đã sớm đem đầu của mình vùi vào trong chăn.

Thật là mất mặt a!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Chương 152.2

Tư Mộ vẫn ngủ thẳng buổi trưa, rồi giường ăn cơm trưa, nhận được điện thoại Diêu Dao gọi tới.

"Mộ Mộ, đang bận sao?" Kể từ khi Tư Mộ sinh cục cưng xong, mấy chị em mỗi lần gọi điện thoại cũng muốn hỏi nàng có phải hay không đang bận. Bởi vì có hai lần gọi điện thoại tìm Tư Mộ, trong nhà nàng một người ở, đang cho cục cưng đổi lại đi tiểu bố trí, khi đó còn không làm thuần thục, tay bận rộn chân loạn, liền không thể làm gì khác hơn là trước tiên đem điện thoại cúp, hết bận thì mới gọi lại.

Sau lại các nàng cũng thói quen điện thoại chuyển được trước hỏi trước một tiếng.

"Cục cưng được mẹ Ngô mang theo. Có chuyện gì không?" Tư Mộ mới vừa ăn cơm no, ở cửa vườn hoa quay trở ra.

"Tối hôm qua Tiểu Cửu bọn họ đi tìm Alan rồi. . . . ." Lời của Diêu Dao vẫn chưa nói hết, Tư Mộ liền vội vàng hỏi: "Sau đó thì sao? Có giết chết tên khốn kia không?"

"Tiểu Cửu nói để cho hắn chạy, tên khốn kia không đơn giản!" Cách điện thoại, cũng có thể nghe được tiếng than thở của Diêu Dao.

"Để cho hắn chạy?" Tư Mộ kinh ngạc nói.

Kinh ngạc với tốc độ cực nhanh của Ngôn Mặc Bạch, buổi trưa ngày hôm qua mới nói với hắn, tối ngày hôm qua hành động rồi, tốc độ này thật là nhanh! Bất quá Alan có thể ở tay dưới Ngôn Mặc Bạch chạy mất, vậy hắn quả thật không đơn giản.

Những chuyện này cũng là Diêu Dao ở nơi Tiểu Cửu hỏi thăm được. Vốn là những chuyện này Tiểu Cửu nửa điểm mà cũng sẽ không tiết lộ, nhưng là vừa lúc Diêu Dao buổi sáng đi quán hán, chính là vì chuyện này.

Tiểu Cửu trời gần sáng mới trở về, mới vừa ngủ, Diêu Dao đã đi gõ cửa. Nghe được thanh âm ngoài cửa, Tiểu Cửu nhắm mắt lại mở cửa, Diêu Dao thật nhanh nhảy đến trên người hắn, hai tay vòng cổ của hắn, chân dài quần hồng của hắn, thiếu chút nữa đem hồn Tiểu Cửu cũng hù dọa rụng.

Bị nàng ép không có cách nào ứng phó, Tiểu Cửu mới đem chuyện tối ngày hôm qua mà cùng Diêu Dao nói. Lúc ấy Diêu Dao liên tục bảo đảm sẽ không nói ra, tuy nhiên nó đảo mắt liền gọi điện thoại cho Tư Mộ rồi.

"Đừng vậy! Hiện tại kinh động hắn, sau này lại càng không dễ dàng tìm được. Ai! Chúng ta lúc trước còn lời thề son sắt bảo đảm muốn làm rụng cái kia Dương Quý Tử cho Thanh Thần báo thù, nhưng là ai biết này Dương Quý Tử thật là có mấy lần, Mộ Mộ, làm sao bây giờ?" Diêu Dao vừa thở dài một hơi.

Ngày hôm qua cùng Thanh Thần ở Thu Ý, còn nói được lòng tin tràn đầy, nhất định phải đi giết chết Alan, đảo mắt liền ra sư không nhanh, bứt dây động rừng rồi.

Tư Mộ chìm ngâm một chút, liền cười nhạt nói: "Chuyện này mình giao cho Ngôn Mặc Bạch đi xử lý, mình hoàn toàn tin tưởng anh ấy."

"Minh vốn là cũng cảm thấy Tiểu Cửu rất lợi hại, chính là không gì làm khó được siêu nhân giống nhau, nhưng là ngươi nhìn, ta lần đầu tiên gọi hắn làm việc mà hắn sẽ không hoàn thành!" Điều Dao nói.

"Hắc hắc, cẩn thận ta đem lời này của ngươi nói cho Tiểu Cửu nghe. Ngươi ‘ lần đầu tiên ’ gọi hắn làm việc mà hắn không có hoàn thành sao?" Tư Mộ trêu chọc nàng, cố ý đem ba chữ "Lần đầu tiên" nhấn mạnh.

Điều Dao nghe nàng trêu chọc, Tư Mộ cho dù cách điện thoại cũng biết bên kia Điều Dao khẳng định đỏ mặt.

"Ngươi dám!" Điều Dao ở đại lộ đi bộ dậm chân, hận không được muốn lập tức xuyên qua bóp cổ Tư Mộ.

"Vậy ngươi nói cho ta biết trước Tiểu Cửu lợi hại hay không!" Tư Mộ tưởng tượng thấy biểu tình Điều Dao giờ phút này, thì buồn cười không nhịn được nghĩ trêu chọc nàng.

"Vậy ngươi nói cho ta biết Tiểu Bạch nhà ngươi lợi hại hay không!" Điều Dao cũng dùng lời giống vậy ngăn trở về. Bất quá lúc này trong đầu đúng là nghĩ tới hai người lần đầu tiên chính là cái buổi tối kia, tâm nhảy dòn dập.

"Tiểu Bạch rất lợi hại, không người nào có thể địch lại! Cho nên ta tin tưởng hắn nhất định sẽ đem chuyện xử lý rất khá." Tư Mộ ngửi mùi hoa nhờ gió đưa tới, tâm tình hết sức tốt.

"Tiểu Cửu. . . . . Rất lợi hại!" Điều Dao lúc này người đã tiến vào trong xe, nhưng là nói ra những lời này, vẫn là một tay bụng kín mặt, sợ bị người nhìn thấy bộ dạng đỏ mặt xấu hổ của mình.

"Ngươi bây giờ ở nơi đâu? Mới từ nhà Tiểu Cửu đi ra ngoài hả?" Tư Mộ hỏi.

"Đừng !" Điều Dao ở trong xe cắn môi trả lời. Nghĩ tới mới vừa mình như vậy hung mãnh nhào tới trên người hắn chết quấy rầy, đã cảm thấy Tiểu Cửu vô cùng khả ái.

"Vậy ngươi chờ một lát được không? Gọi điện thoại gọi Thanh Thần cùng Sở Kỳ, chúng ta cùng đi ra vui đùa một chút." Tư Mộ đề nghị.

Ngày hôm qua mới vừa đem chuyện này nói toạc, còn không biết Thanh Thần hiện tại như thế nào. Trước kia không biết còn thôi, hiện tại biết rồi, sẽ phải gọi nàng đi ra ngoài nhiều hơn, mấy chị em gặp mặt nhiều, cũng có thể làm cho nàng vui vẻ một chút, không nói trở về đến tỉnh từ hoạt bát sáng sủa trước kia, ít nhất là không thể ít nói dậm dậm như thế.

"Tốt! Ngươi chọn chỗ đi, ta trực tiếp đi qua." Điều Dao dù sao cũng vì chuyện này, có thể cùng chị em mấy hợp mặt không tồi.

"Quảng trường Thời Đại bên kia mới mở một quán cà phê muốn đi nơi đó không?" Nghe nói này đang lúc quán cà phê hoàn cảnh cùng trang trí cũng không tệ, luôn luôn không có thời gian để đi.

"Tốt! Vậy ngươi nhanh lên một chút đi ra ngoài. Ta gọi điện thoại cho các nàng." Đây đang lúc quán cà phê Điều Dao đi qua một lần, quả thật không tệ.

"Đừng rồi, ngươi thuận tiện đem cục cưng cũng mang đi ra! Chúng ta không có chuyện còn có thể trêu chọc con của ngươi." Điều Dao cúp điện thoại trước không nhịn được tăng thêm câu.

Điều Dao cùng Sở Kỳ cũng đặc biệt thích cục cưng, không có lần nhìn thấy cục cưng thời điểm, luôn không nhịn được muốn đưa tay nắm gương mặt mềm nhũn non nớt của bé. Bất quá sau lại nghe nói không thể nắm, đổi thành nắm tay nhỏ bé thịt đỏ đỏ của bé, xúc cảm đều giống nhau.

"Lão gia tử không xa bảo bối được ngay đâu, ta muốn mang đi ra ngoài chậm không có trở lại, đã gọi điện thoại thúc dục. Ngươi nếu muốn nhìn cục cưng..., tự mình tới nhà xem đi! Lại nói mang theo bé cũng không dễ dàng!" Tư Mộ chỉ cần nghĩ đến lần trước mang bé đi ra ngoài, trời tối không có trở lại, lại bị lão gia tử gọi điện thoại thúc dục, hiện tại cũng còn đỏ mặt hỏi lạnh.

"Vậy cũng tốt!" Điều Dao có chút thất vọng quất quất miệng.

Tư Mộ trở về thay quần áo, nhìn thấy Ngón Diệu Thiên ở trong phòng khách phụng bồi cục cưng chơi, đã nói: "Ba ba, ta cùng bằng hữu hẹn đi dạo phố. . . . ."

Tư Mộ vẫn chưa nói hết, Ngón Diệu Thiên hướng nàng khoát khoát tay: "Yên tâm đi! Cục cưng có ta cùng mẹ Ngô ở đây rồi!" Sau đó vừa về mặt từ ái đùa với cục cưng.

"Này cục cưng phiền toái ba." Tư Mộ đi tới hôn một chút gương mặt cục cưng, xoay người liền đi ra ngoài.

Cục cưng nhìn thấy mẹ đi, có chút mất hứng hừ hừ, bất quá trên tay Ngón Diệu Thiên kết thúc lập tức hấp dẫn sự chú ý của cục cưng. Cho nên cũng không thêm để ý mẹ nữa, ôm món đồ chơi tiếp tục khanh khách nở nụ cười.

Thời điểm Tư Mộ đến quảng trường Thời Đại, rất xa đã nhìn thấy cái bảng hiệu thật to kia, phía trên chỉ có một chữ —— Phiêu, đây cũng là tên này của quán cà phê mới mở.

Bảng hiệu được thiết kế vô cùng xinh đẹp, thật to treo trong cao ốc, chiếm cứ diện tích mấy tầng lầu trước mặt, vô cùng thấy được, xa xa là có thể thấy.

Gian phòng này trước kia là "Hào Môn dạ yến" họp, sau lại gian phòng này hội sở bởi vì một chút nguyên nhân tắt đi, đã bị người nhận lấy, mở ra gian phòng này gọi "Phiêu" phòng cà phê.

Tư Mộ đi vào lúc, Sở Kỳ cùng Diêu Dao đã đến rồi.

"Thanh Thần không tới sao?" Tư Mộ đi tới ngồi xuống, hỏi.

Quán cà phê trang trí theo phong cách rất ấm áp lãng mạn, thích hợp cho những đôi tình nhân. Bất quá chỉ có ghế dài, không có bao gian.

Lúc Diêu Dao tới, quán cà phê đã có không ít khách, bất quá coi như vận khí tốt, đặt một vị trí gần cửa sổ, hơn nữa cái chỗ ngồi này cũng đủ sao chiều rộng, bốn người các nàng ngồi mới vừa còn thích hợp.

"Mới vừa đã gọi điện thoại thúc dục, nàng nói ở trên đường, lập tức tới ngay." Diêu Dao vừa nói vừa nhấp một miếng cà phê.

Trên bàn bày đầy một bàn lớn ăn vặt, quả nhiên đi nơi nào cũng không thể rời bỏ đồ ăn!

Diêu Dao vừa dứt lời, Thanh Thần liền thái sợ loạn bộ từ từ cửa đi vào. Thấy Tư Mộ hướng nàng vẫy tay, liền vội vàng hướng các nàng bên này đi tới.

"Làm sao trễ như vậy mới đến? Đã sớm gọi điện thoại cho người!" Diêu Dao oán trách, nhìn Thanh Thần thờ hờ hững, bên giúp nàng rót một chén nước trái cây đưa tới.

Thanh Thần nhận lấy, uống một ngụm, thuận thuận khí, mới nói: "Mới vừa ở chỗ bác ta bên kia làm một thí nghiệm, cho nên hiện tại mới chạy tới."

"Người mới chạy bộ tới sao? Làm sao thở gấp như vậy?" Sở Kỳ không nhịn được trêu ghẹo.

"Mới vừa phụ cận phát sinh tai nạn xe cộ, trên đường bị ngăn, ta liền xuống xe tính toán đi tới. Nhưng là vừa đi chưa được mấy bước, đã bị một ăn xin quăn, muốn ta cho tiền, trên người của ta không có tiền, hắn vẫn đuổi theo, ta liền một đường đã chạy tới rồi, mãi cho tới cửa, hắn bị cửa phục vụ cho ngăn cản. Ôi, hiện tại người ăn xin, thật là cùng cường đạo thô phi giống nhau, không để cho còn mình thoát." Thanh Thần nghĩ đến mới vừa nghĩ tình cảnh đó, bây giờ còn lòng vẫn còn sợ hãi.

Sở Kỳ cùng Tư Mộ đang uống trà, nghe thế, một chút phun ra ngoài. Diêu Dao lại càng thâm, ở gần một hương lật chân vệt, thoáng cái bị sặc, ho hồi lâu nước mắt cũng chảy ra.

"Hiện tại ăn mày cũng lợi hại rất, đoán chừng là nhìn thấy người mặc một thân đồ hiệu, vừa nhìn chính là tướng người thiên kim con nhà giàu, hỏi người muốn tiền, nói ít cũng là 100 đồng, người không để cho hắn khẳng định không chịu bỏ qua người! Người nói không có tiền, hắn lại càng sẽ không tin tưởng rồi!" Chuyện như vậy mà Diêu Dao cũng đã trải qua, lúc ấy đã bị sợ cháng váng. Cho một, phía sau lập tức liền trào ra vô số vẩy bất năng, ăn mày cũng có tổ chức, đại khái là Cái Bang tiến hóa tới được, không đem tiền trên người cho, người ta cũng không cho nàng đi. Cho nên Diêu Dao hầu hết có thể cảm động lấy.

Thanh Thần vỗ ngực một cái ồ ồ tim đập, nói: "Ta từ chỗ bác ta bên kia tới đây, đi được quá gấp, không mang ví tiền."

Hay là tài xế trong nhà bác nàng lái xe đưa nàng tới được, đi tới nửa đường mới nghĩ đến quên mất mang ví, vốn không thể nào còn muốn người ta cũng trở về cầm ví? Bất quá may là điện thoại di động tùy thân chứa ở trong túi áo, nếu không Diêu Dao gọi điện thoại bọn ta không có cách nào nhận được.

"Người lần trước phát biểu cái luận văn thiên y học kia không phải là nhận được giải thưởng sao, vốn còn muốn gọi người mời bọn ta ăn miễn phí, nhìn người đáng thương như vậy phân thượng, lần sau nữa người mời!" Tư Mộ cười vỗ vỗ bả vai Thanh Thần.

"Có thể ký sổ...! Quán này lão bản là của bằng hữu ta ba ba mở." Thanh Thần vừa tự mình rót một chén nước trái cây.

"Vậy có thể giảm giá?" Diêu Dao liền vội hỏi.

"Ách, hắn là có!"

"Ta đây cũng không cần khách khí có thể ăn nhiều chút một chút." Diêu Dao vừa ngoắc, bắt đầu gọi phục vụ.

Đầu Thanh Thần đầy hắc tuyến, nghĩ đến ngày hôm qua ở Thu Ý ăn quá no được động cũng không nhúc nhích được, còn muốn uống thuốc tiêu hóa, nàng lại bắt đầu dạ dày đau. Nhưng hôm nay ngàn vạn đừng ăn giống như vậy, thật là chịu không được rồi.

Mấy người ở chỗ này nói chuyện phiếm cười nhón nháo, lúc này phòng cà phê đã rất nhiều người rồi, một bàn nam sinh ngồi bên cạnh. Tư Mộ thoáng mắt đi qua, lại thấy một người rất quen mặt. Tư Mộ nghiêng đầu suy nghĩ kỹ một hồi lâu, tuy nhiên cũng nghĩ không ra tên của đối phương.

Tư Mộ tác tính cúi đầu làm bộ như không nhìn thấy, bất quá nàng mới vừa thu hồi tầm mắt, người bên kia cũng đã đứng lên, hướng các nàng đi tới.

"Phó tiểu thư, đã lâu không gặp!" Nam tử lịch sự anh tuấn đi tới bàn này Tư Mộ các nàng, ở bên cạnh Tư Mộ đứng lại, cười chào hỏi.

Tư Mộ nghĩ làm bộ như không nghe thấy cũng không được.

Bất quá nàng quả thật quên mất đôi phương tên gọi là gì rồi, cho nên chẳng qua là gật đầu cười trở về câu: "Người mạnh khỏe, đã lâu không gặp!"

"Đi? Người không phải là lần trước mở xó đuôi theo Tư Mộ đến hưu nhân sao cái kia hai nam nhân một trong sao?" Chuyện này Sở Kỳ có ấn tượng, bởi vì một người khác chạy đến trong phòng các nàng, bị hai hộ vệ Sở Kỳ ném ra ngoài, mà thời điểm ở đại sảnh, nhìn thấy hắn, còn muốn nói không nên ngay cả cái này cũng cùng nhau đánh.

Mặt Nam tử cứng đờ, sau đó vừa khôi phục biểu tình lịch sự thanh nhã, cười làm tự giới thiệu mình: "Các người tốt! Ta tên là Quân Đình!"

Tư Mộ lập tức đã nghĩ ra, thuận tiện còn muốn đến cháu hắn, lúc ấy trong hôn lễ kia tiểu hoa đồng Vu Ngu quần lầy, liền cười hỏi: "Cháu người Quân Dục có khỏe không?"

Quân Đình trên mặt nhặt cười, tâm nhưng chìm vào vết nứt, nàng nhớ được tên của cháu mình, cũng không nhớ được tên mình?

"Ừ, hắn bây giờ đang ở đi học, rất nghịch ngợm." Quân Đình cười tao nhã, thanh lịch như nguyệt, bất quá cười nhưng vài phần đạm buồn.

"Lúc nào Vu Ngu tới thành phố đây chơi, thuận tiện muốn mời Quân Dục cũng cùng đi chơi." Tư Mộ gật đầu, cười chỉ vào cách vách cái bàn nói: "Bên kia là người bằng hữu sao?"

"Ừ, đúng vậy! Ta ra nước ngoài học mới vừa trở về nước, cùng đồng học tụ hội." Nếu nàng không nhớ rõ, nàng không hỏi, vậy hắn liền chủ động nói. Mà để cho hắn thất vọng chính là, nàng chỉ là cười nhặt ồ một tiếng, cũng chưa có hạ văn rồi.

Hai năm trước mới gặp gỡ, hắn cũng đã đối với nàng tâm động, nhưng là sau đó không lâu cũng là hôn lễ thịnh thế nàng vang động toàn thành. Tình yêu mới vừa nảy nở trong lòng, cứ như vậy bị mình kềm chế rồi. Nguyên tưởng rằng rồi đi là cách có thể quên đoạn tình này mãi mãi, hai năm qua ở nước ngoài vẫn dùng cường độ cao bài vở và bài tập tề đại mình, nhưng là nửa đêm nằm mộng, cũng là nhớ đến lúm đồng tiền như hoa của nàng.

Mới vừa trở về nước ngày thứ hai, ở chỗ này cùng nàng không hẹn mà gặp, mới vừa nhìn thấy nàng lúc hưng phấn, lúc này hắn bị thái độ đạm mạc cho đập tắt.

Buồn cười hắn còn tưởng rằng đây là duyên phận, là duyên ngàn dặm tới gặp gỡ. Nhưng là ở trong mắt nàng, mình chẳng qua là người xa lạ, trong biển người mờ mịt gặp thoáng qua cái kia sao nhiều người một người trong đó mà thôi.

Quân Đình ở trong lòng cười khổ, trên mặt vẫn mỉm cười hữu lễ nói: "Ta đây không quấy rầy các người, các người vui vẻ nha!"

Xoay người đi mỗi một bước, cũng cảm thấy khó khăn như vậy, cho dù hai cái bàn cách nhau rất gần như vậy, chẳng qua là cách mấy bước, nhưng phảng phất đi qua thiên nhai.

Quân Đình mới vừa tránh ra, Sở Kỳ liền nhích thân thể qua đối với nói khề với Tư Mộ nói: "Nhìn thôi ta cũng biết đối với người có ý tứ rồi? Nếu là muốn ngoại tình..., có thể thử một chút! Vóc người cũng đẹp trai! Gia thế cũng rất không tệ, Quan Nhị Đại mà!"

Diêu Dao: "Đúng vậy, người cũng kết hôn hai năm rồi, sinh xong em bé rồi, người ta cũng còn nhớ được người, nói rõ hắn đối với người rất thâm tình nha! Năm chắc cơ hội nha~"

Thanh Thần chẳng qua là nhàn nhạt nói: "Tư Mộ không dám có tâm tư này, chính nàng là không có chuyện này, đến lúc đó sợ rằng cái này Quan Nhị Đại làm sao biến mất cũng không biết."

Tư Mộ nhìn Sở Kỳ cùng Diêu Dao, khóe miệng co quắp rút ra. Lại giựt giây nàng ngoại tình, đây là chị em tốt làm chuyện này sao? Hơn nữa, nàng hiện tại hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn, không cần ngoại tình....

"Chỉ có Thanh Thần là Khuê Mật của ta, các người cũng là giả mạo!" Tư Mộ khinh bỉ nghiêng qua bọn họ hai người một cái, lạnh lùng lên án.

"Thật Khuê Mật vì cuộc sống riêng tư của người phong phú hơn, cho nên nói một đề nghị mà thôi! Không nên nổi giận!" Sở Kỳ cười híp mắt ăn một khối áp cổ, ánh mắt nghiêng mắt nhìn nghĩ ngoài cửa sổ, ánh mắt mạnh mẽ tròn to, sau đó bị nghẹn.

"Khụ khụ. . . . . Mau gục xuống mau gục xuống. . . . ." Sở Kỳ vừa khụ vừa hướng các nàng khoát tay, mình đã đem đầu chui vào dưới mặt bàn.

Tư Mộ bị cử động nàng cử động sợ hết hồn, ánh mắt theo Sở Kỳ mới vừa nhìn phương hướng nhìn lại, đang ở phía ngoài ngưỡng một chiếc Lamborghini vô cùng phong cách, mà bên cạnh xe đứng người không phải là Alan thì là ai?

Tư Mộ sững sờ một chút, phản ứng đầu tiên chính là đem bên cạnh Thanh Thần theo đến dưới đáy bàn, tuyệt đối không thể để cho Alan nhìn thấy Thanh Thần.

Diêu Dao bởi vì chưa từng thấy qua Alan, cho nên còn không biết phát sinh chuyện gì. Ánh mắt xuyên qua tấm kính rộng rãi nhìn ra phía ngoài, khi nàng nhìn thấy này cỗ xe Lamborghini phong cách cùng bên cạnh xe người nước ngoài anh tuấn, còn nuốt nước miếng, nói: "Được rồi gió xe, Mộ Mộ, cho vợ con trắng cái kia cỗ xe hiệu được liêu mạng. Còn có cái người nước ngoài này, rất đẹp trai. . . . ."

Có nên nói đến này hay không, lại đột nhiên nghĩ đến cái Alan kia sau đó liên lạc với phản ứng ba chị em bên cạnh thiếu chút nữa cắn được đầu lưỡi của mình.

Cái người này không phải là Alan sao?

Mặt Diêu Dao cương nghiêm nhìn về phía Sở Kỳ bên cạnh núp ở dưới bàn, nhìn nàng gật đầu, Diêu Dao lòng bàn tay cũng là mồ hôi.

Lời thề son sắt muốn tiêu diệt người đang ở cách đó không xa, đập vào mắt có thể thấy được, nhưng là muốn đến thậm chí ngay cả Tiểu Cửu cũng không có đem hấn làm xong, bằng tự bốn người mình, làm sao có thể làm g hấn ỉ?

Diêu Dao trong đầu thật nhanh nghĩ tới đối sách, ánh mắt liếc về phía ngoài thiếu chút nữa muốn có khóc lên. Bởi vì nàng nhìn thấy cái Alan kia đang hướng quán cà phê bên này đi tới, phía sau còn đi theo nhiều vệ sĩ khôi ngô mặc tây trang màu đen!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: 153 Một Năm Kìa Ngày Đó, Chúng Ta Đã Làm Gì?

Diêu Dao cũng núp đầu lui đến dưới đáy bàn, cũng hạ giọng như ba chị em trước núp ở dưới bàn nói: "Tên khốn kia tiến vào".

Tư Mộ cắn môi, nhìn thoáng qua Thanh Thần bên cạnh, dưới bàn ánh sáng mờ mờ, mặt nàng trắng bệch trong bóng tối lộ ra vẻ không hề có máu.

"Thanh Thần, cậu không sao chứ!" Tư Mộ đưa tay cầm Thanh Thần một tay, lo lắng hỏi.

Sở Kỳ hiển nhiên cũng thấy sắc mặt Thanh Thần không tốt, liền cũng nắm tay khác của nàng, ở lòng bàn tay nhu nhu, thấp giọng an ủi nói: "Thanh Thần, đừng sợ! Nơi này là nơi công cộng, hấn không dám như thế đâu! Hướng chỉ cái quán cà phê này lớn như vậy, hấn cũng không nhất định có thể thấy chúng ta. Chờ một lát hấn ngồi xuống, chúng ta còn có biện pháp tránh tầm mắt của hấn mà chạy đi. . . . ."

Bên này Sở Kỳ còn đang nói, mà vẫn thăm dò chú ý hướng đi phía ngoài nhưng Diêu Dao mặt sắc đại biến, tay sợ loạn ở dưới đáy bàn cùng ba người khoa tay múa chân .

"Chuyện gì vậy?" Sở Kỳ xem không hiểu động tác của Diêu Dao ám chỉ điều gì, liền hạ giọng hỏi. câu này nguyên văn là xem không hiểu Diêu Dao này gần đây chuẩn bị đi chính là có ý gì

Diêu Dao muốn khóc lên, bởi vì Alan hướng chỗ các nàng đi tới.

Hấn đã biết các nàng ở chỗ này, nên đặc biệt hướng về phía các nàng tới sao?

Bây giờ muốn làm gì đây? Còn tới bắt cóc một lần nữa sao?

Tư Mộ nhìn Diêu Dao khoa tay múa chân, miễn cưỡng có thể hiểu ý của nàng, đầu khẽ nghiêng nghiêng, là có thể thấy một đôi chân thon dài thẳng tắp hướng chỗ các nàng bước tới.

Trước hết nỗi sợ hãi trong lòng cùng sự sợ hãi trên tay bị run rẩy cho chiếm cứ, đó là Thanh Thần nắm tay nàng.

Thanh Thần chẳng những trên mặt trắng bệch, cắn chặt đôi môi, nắm tay Tư Mộ còn một mực phát run.

Tư Mộ cảm giác được đầu ngón tay Thanh Thần lạnh như băng, còn có nàng bởi vì sợ hãi cùng sợ, mà không dứt mà lực đạo lại gia tăng. Mặc dù nắm tay nàng rất chặt rất đau, nhưng là Tư Mộ nửa tiếng đau cũng hừ không ra, bởi vì cảm giác Thanh Thần nắm là không là tay của nàng, mà là lòng của nàng, làm cho nàng hô hấp cũng không thuận khí. . . . .

Tư Mộ trở về cầm tay Thanh Thần, hơn nữa cũng gia tăng lực đạo, để cho Thanh Thần có thể rõ ràng cảm nhận được nàng cho sức mạnh. Để cho nàng không phải sợ, còn có bọn chị em ở đây.

Tư Mộ ánh mắt ngó chừng hai chân dài dần dần đi gần, một tay đưa vào trong túi áo sờ đến điện thoại.

Nàng phải báo cho Ngôn Mặc Bạch, nơi này là nơi công cộng, tin tưởng Alan nếu là môn trói các nàng đi cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy mà. Hi vọng Ngôn Mặc Bạch có thể kịp thời chạy tới, hoặc là cho dù không thể kịp thời chạy tới, cũng muốn báo cho hấn các nàng đang gặp nguy hiểm, nếu như bị bắt đi rồi, hấn cũng có thể trước tiên chạy tới cứu các nàng.

Tư Mộ bấm điện thoại, bên kia đã chuyển được, nhưng là Alan tự nhiên đã đến bên cạnh bàn này của các nàng, Tư Mộ ngừng thờ, không dám lên tiếng.

Nàng biết Ngôn Mặc Bạch nhận được cú điện thoại của nàng, không có nghe được thanh âm của nàng, nhất định sẽ nhận thấy được dị thường. Ngôn Mặc Bạch ở trong điện thoại Tư Mộ cũng cài đặt hệ thống định vị vệ tinh, nhất định có thể tìm đến.

Nàng tin tưởng Ngôn Mặc Bạch!

Nhưng là đang nhìn đến cặp chân dài kia đứng lại ở các nàng trước bàn , tâm Tư Mộ cũng chìm vào đáy cốc.

Quả nhiên là biết các nàng ở chỗ này, cố ý tới đây tìm các nàng.

Tư Mộ vỗ vỗ tay Thanh Thần, im lặng trấn an nàng.

Sở Kỳ lúc này cũng bình tĩnh lại, dưới bàn sờ bắt tay vào làm cơ cho chú ý nghiêng phát ra tín hiệu cầu cứu.

Diêu Dao biết Tư Mộ đã cùng Ngôn Mặc Bạch cầu cứu, Tiểu Cửu khẳng định cũng sẽ biết đến, huống chi nàng mới vừa gửi thư tín tâm đùa giỡn Tiểu Cửu đâu rồi, cho nên di động đặt ở trên mặt bàn rồi, nàng lúc này không thể nào thân cái tay đi tới sờ hạt ngũ cốc lưới?

Alan đang đứng ở trước bàn các nàng rồi, nàng sợ nếu đuổi cái tay đi lấy điện thoại di động, có thể bị bọn họ để lại một đao chém hay không.

Quân Đình ngồi ở cách vách, mặc dù đang cùng các bạn học nói chuyện phiếm, nhưng là rất rõ ràng không yên lòng, tầm mắt hắn thường xuyên hướng cái bàn của Tư Mộ các nàng.

Mới vừa hắn bắt quá là đi một chuyến vào phòng rửa tay, lúc trở lại, liền phát hiện một nam nhân đầu tóc vàng ao lớn đứng ở trước bàn Tư Mộ các nàng, phía sau còn dẫn theo mấy người vóc dáng khôi ngô cường tráng, khí thế phô trương như vậy, có thể so với lão đại hắc đạo. Mà vốn là mấy chị em ngồi phía trên ghế nói chuyện phiếm đàm tiếu, giờ đã núp ở dưới đáy bàn.

Hắn cách khá xa, hơn nữa dưới bàn ánh sáng mờ mờ, thấy không rõ biểu tình trên mặt mấy chị em dưới bàn, nhưng khi nhìn các nàng núp ở phía dưới không dám ra, hắn phỏng đoán nhất định là sợ hãi đang phát run.

Quân Đình không biết cái nam nhân đầu tóc vàng kia là người phương nào, nhưng khi nhìn khí thế kia, hắn rất xa cũng có thể cảm giác được không phải người tốt rồi.

Quân Đình trong lòng đột nhiên dâng lên nỗi tức giận rất lớn, cái nam nhân lấy Tư Mộ đầu rồi, nam nhân ban đầu cho nàng hôn lễ thịnh thế, giờ phút này thế nhưng không có cách nào bảo vệ nữ nhân của mình sao? Làm sao cho nàng lâm vào nguy hiểm như vậy?

Nàng núp ở dưới đáy bàn, nhất định là sợ đến phát khóc!

Nhưng là mơ hồ trong lòng lại có một tia vui sướng không hiểu lại xảy ra chuyện gì?

Nhìn nàng gặp nạn, bên cạnh nàng không có người có thể bảo vệ nàng, này không phải là cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân tốt nhất sao?

Quân Đình đương nhiên nghĩ, nếu là người nam nhân kia ngay cả năng lực bảo vệ nàng cũng không có, vậy hắn có cần thiết đem nàng từ người nam nhân kia trong tay đoạt lấy.

Nghĩ như vậy, Quân Đình tăng nhanh cước bộ, hướng chỗ Tư Mộ đi tới. Bất quá còn không có tới gần, đã bị áo đen cường tráng phía sau nam tử tóc vàng ngăn cản.

"Các người muốn làm gì?" Thời điểm Quân Đình đi tới cách cự ly Tư Mộ các nàng có năm thước, đã bị người đưa tay ngăn lại, cho nên thanh âm lãnh chất vấn.

Thân là công tử thị trường thành phố, khí chất xuất chúng, bất quá hắn trước mặt người khác luôn luôn là ôn văn nhã nhĩ, trong sáng như nguyệt, nhưng là thời điểm hắn hơi thở toàn bộ khai hỏa, cũng có chút khí thế.

Alan đứng ở trước bàn Tư Mộ các nàng, chẳng qua là yên tĩnh nhìn phương hướng dưới bàn, trầm mặc không nói, không nhúc nhích. Mãi cho đến Quân Đình xuất hiện, hắn cũng chỉ là nhẹ nhàng cau lông mày lại, ngay cả đầu cũng không có quay lại nhìn. Mà hộ vệ phía sau hắn tự nhiên là biết nên làm như thế nào .

Tư Mộ dưới bàn cũng nghe ra được động tĩnh bên ngoài, thanh âm Quân Đình cũng truyền tới nàng trong lỗ tai, tâm trầm xuống.

Biết hắn ngồi bên cạnh, động tĩnh hiện tại các nàng bên này, hắn nhất định có thể phát hiện, cũng nhất định sẽ không đứng nhìn bàng quan.

Tư Mộ không phải người ngu, nàng nhìn từ trong ánh mắt của Quân Đình, nàng đã biết Quân Đình có tâm tư với nàng.

Nàng vừa hi vọng có người có thể xuất thủ cứu các nàng trong biển lửa, nhưng là không muốn đem Quân Đình liên lụy vào. Hắn tâm tư như vậy, mà mình nếu đối với hắn vô ý, không thể đáp lại hắn, liền không muốn cùng hắn có quá nhiều dính líu, càng không muốn thiếu nhân tình của hắn.

Tư Mộ cắn chặt môi, trong đầu loạn loạn.

Sở Kỳ nhìn về phía Tư Mộ, nàng dễ dàng nhận ra cũng đứng Quân Đình chộn rộn đi vào không ngoài ý, nhưng khi nhìn về mặt Tư Mộ ngưng trọng, nàng cũng hiểu Tư Mộ giờ phút này trong lòng suy nghĩ, chỉ có thể cầu nguyện Ngôn Mặc Bạch hoặc là chú ý nghiêng bọn họ sớm một chút chạy tới sao!

Nhưng là nói cũng kỳ quái, nếu Alan biết các nàng ở nơi này, lại chỉ đứng ở chỗ này không ra, không động, đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ là muốn nhìn các nàng biết điều một chút chui ra?

Diêu Dao cùng Sở Kỳ còn có Tư Mộ, ba người liếc nhau một cái, hiển nhiên ba người trong lòng đều có đồng dạng ý nghĩ. Bất quá trong mắt ba người cũng lóe ra ánh sáng kiên định, đó chính là tuyệt đối sẽ không tự mình chui ra để chịu chết, muốn bắt người thì tự mình tới bắt đi!

Thanh Thần cả người đã run rẩy sợ được co lại thành một đoàn, trong đầu đầy một màn mây năm trước kia khi tỉnh lại thấy thân mình lỏa lồ, cùng nam nhân bên cạnh trần như nhộng mà thân sắc lạnh lùng. . . . . Đầu đau như muốn vỡ tung, mà hơn đau đến cơ hồ muốn nát bấy, là tâm của nàng.

Cái nam nhân vừa đáng sợ vừa đáng hận này, đang ở trước mắt, gần trong gang tấc, cho dù nàng núp ở dưới đáy bàn, có cái bàn ngăn trở, nàng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của hắn.

Thanh Thần cắn chặt môi, đầu lưỡi cũng ngửi mùi máu tươi nhưng vô tri vô giác.

Tư Mộ thấy tia máu trên môi Thanh Thần, mùi mật, càng thêm lộ ra vẻ kinh khủng.

"Thanh Thần, đừng cắn!" Tư Mộ tâm cả kinh, đưa tay đi cạy miệng Thanh Thần, cũng bất chấp bên ngoài là tình hình gì, găm nhẹ lên tiếng ngăn cản hành động Thanh Thần tự mình hại mình.

Vừa dứt lời, đột nhiên cái bàn đã bị người xốc lên, bốn người bị lộ ở ngoài sáng.

Alan gạt gao ngó chừng người bên cạnh Tư Mộ co lại thành một đoàn, sắc mặt trắng bệch, trên môi còn có tia máu, cả người khẽ phát run. . . . .

"Tại sao ả núp ta. . . . ." Thanh âm Alan giống như trong hầm băng lộ ra lãnh khí, lạnh thấu xương.

Quân Đình cùng với hắn mấy bạn học cũng bị lộ về phía sau Alan quần, không thể đến chỗ các nàng.

Trong quán cả phe phát sinh chuyện như vậy, khách đều bị sợ chạy hơn phân nửa, có người không sợ còn tiếp tục ở lại xem náo nhiệt. Trong quán lão bản cùng nhân viên phục vụ cũng ra mặt ngăn cản, thế nhưng mấy người áo đen cường tráng uy vũ khí phách như thế, bọn họ cũng không dám nhìn thẳng, chẳng qua là có người len lén báo cảnh sát.

Lúc này bên cạnh Alan cũng chỉ có một mình hắn, hiển nhiên bàn kia chính là hắn vén .

Tư Mộ cảm nhận được người trong ngực run rẩy, đột nhiên ngẩng đầu chống lại tầm mắt Alan.

Trong mắt của hắn tức giận cùng âm lãnh* quấn lấy nhau, tản ra sự uy hiếp thế nhưng cùng Ngôn Mặc Bạch không phân cao thấp.

âm lãnh: âm u và lạnh lẽo

Tư Mộ thường thấy bộ dáng Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng như sương, tự nhiên sẽ không quá quá kinh Alan.

Nàng ngó chừng ánh mắt Alan âm u, từng chữ từng câu hỏi: "Ngươi rút cuộc muốn làm gì?"

Thời điểm trước hai lần ở Thu Ý gặp phải Alan, cũng không biết hắn làm dễ dàng trôi qua chuyện này. Nam nhân ngoại quốc cao lớn anh tuấn, ưu nhã khí chất, nhưng thân thiết thân thiện gọi nàng "Tiểu công chúa". Lúc ấy Tư Mộ chẳng qua là cảm thấy người này rất không khó ưa.

Giờ phút này khi hắn giận lật bàn, khi hắn đem Thanh Thần bị làm cho sợ đến lạnh run, khi hắn dùng giọng lạnh như băng thấu xương nói lên tiếng hỏi Thanh Thần tại sao ả núp hắn, Tư Mộ cảm thấy người nam nhân này cùng hai lần trước nhìn thấy, tưởng như hai người.

Alan cắn chặt hàm răng, nét mặt hắn nghiêng càng lộ vẻ cương nghị ngạo lạnh. Ánh mắt thủy chung ngó chừng Thanh Thần, "Ta tìm ngươi lâu như vậy. . . . . Ngươi tại sao muốn ả núp ta?"

Tư Mộ vịn Thanh Thần ngồi xuống, Sở Kỳ cùng Diêu Dao đã sớm đứng lên.

Diêu Dao lấy điện thoại lúc trước đặt lên bàn, Alan đem cái điện thoại ném đi, Diêu Dao tới tới kịp quát lên "Điện thoại di động của ta. . . . .", đó là nàng quán Tiểu Cửu thật lâu mới mua, hai người như một người, tình nhân. Điện thoại có ý nghĩa quan trọng như vậy, nàng làm sao có thể làm cho người khác làm hư đây? Cho nên cái bàn lật ra, nàng kịp phản ứng, lập tức chạy đi qua nhặt điện thoại di động rồi.

Điện thoại di động chất lượng coi như không tệ, không có bị hư. Nhưng là phía trên miếng dán nàng dán ảnh chụp Tiểu Cửu Đại Đầu, miếng dán bị cạo sòn rồi.

Diêu Dao giận đến hồ hấp cũng không thông thuận, cũng bất chấp người nam nhân trước mắt này có nhiều đáng sợ, xoay người trở lại giận nhìn chăm chăm hắn, vừa trùng hợp nghe được lời của hắn chất vấn Thanh Thần.

Diêu Dao cũng có chút tức giận, chỉ vào hắn nói: "Ngươi tên cầm thú này làm hại chúng ta còn chưa đủ thảm sao? Ở ngươi đối với Thanh Thần làm ra hành động như vậy, ngươi lại còn dám đến tìm Thanh Thần? Đúng, không sai! Lúc ấy chúng ta nhỏ yếu được có thể tùy ngươi nắm tròn chà xát đẹp, nhưng là ngươi đừng quên nơi này là quốc gia chúng ta, địa bàn của chúng ta, ngươi còn muốn đối với chúng ta làm cái gì, ngươi nên suy nghĩ năng lực của ngươi!"

Sở Kỳ và Tư Mộ đang nhìn đến hai mắt phóng hỏa của Alan, trên trán nổi gân xanh, thật vì Diêu Dao lau mồ hôi. Nha đầu này lá gan thật là đủ lớn rồi,

lại dám như vậy chỉ vào lỗ mũi Alan mắng. Chẳng lẽ nàng không biết người nam nhân này có nhiều kinh khủng sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Chương 153.2

Mất thấy Quân Đình cùng mấy bạn học cũng bị đánh rất thảm, chỉ có Quân Đình còn đang ra sức làm đầu tranh, Tư Mộ cũng biết những người này đẳng cấp rất cao. Chỉ trong một phút, Quân Đình cùng mấy người bọn hắn người bị thu thập được không thể động đậy.

Mà Diêu Dao vẫn còn một mực đứng ở trước mặt boss chỉ vào người ta lỗ mũi mắng, thật sợ cuối cùng boss một ngón tay ấn xuống tới đây, Diêu Dao ngay cả cơ hội la đau cũng không có.

Diêu Dao thật ra thì thật đúng là không phải là không sợ chết, mà là thời điểm nàng mới vừa nhặt lên điện thoại di động, xuyên qua cửa kính rộng rãi thấy phía ngoài mấy chiếc xe màu đen lao nhanh mà đến thật là đúng lúc, phỏng đoán là viện quân tới cứu các nàng rồi, cho nên mới can đảm như vậy, không có sợ hãi!

Ngôn Mặc Bạch mang theo mấy người Tiểu Cửu, Tiểu Trang còn có Lệ Hòa từ cửa lúc tiến vào, mấy người áo đen cường tráng hán của Alan cản lại, Ngôn Mặc Bạch không có nửa phần dừng lại, Tiểu Trang cùng Lệ Hòa cho mở đường, phía sau còn có mấy huynh đệ cùng mấy người kia quần ở cùng nhau, không có nửa câu nói chuyện với nhau, đi lên động thủ.

Ngôn Mặc Bạch một thân sắc trắng giơ khí chất bỏ đi đi vào, ánh mắt chỉ nhìn hướng ngồi ở trên ghế sa lon ôm người Tư Mộ.

"Chồng. . . ." Tư Mộ chú ý tới cửa động tĩnh, đảo mắt tới đây đã nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch trầm mặt hướng các nàng đi tới. Mặc dù hán mặt tràn đầy bén nhọt, mặt như sương lạnh, nhưng là Tư Mộ nhìn đến hán trong nháy mắt, trong lòng giống như thiên hàn địa đông Đông Nhật theo bản tiến vào một luồng ánh mặt trời, sáng ngời ấm áp. Mỗi nàng giật giật, chớp mũi hơi chua, mang theo tiếng khóc nức nở gọi hắn.

Điềm đạm đáng yêu, chọc người triu mến. Ngôn Mặc Bạch cách vài mét cũng hận không được vừa sai bước đi qua đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực, ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ dụ dỗ.

Alan tầm mắt cuối cùng từ trên người Thanh Thần dời đi, quét về phía Ngôn Mặc Bạch, khẽ nhíu chân mày.

Ngôn Mặc Bạch hai ba chạy bộ đến Tư Mộ bên cạnh, nhìn mặt nàng có chút trắng, đưa tay ở trên mặt nàng ngắt, nói: "Không có chuyện gì, ta tới rồi!"

Tiểu Cửu lúc trước cũng đã tra được hành tung Alan, Ngôn Mặc Bạch tính toán tự thân xuất mã, nhưng thời điểm ở trên đường, nhưng nhận được Tư Mộ điện thoại, tâm hán trầm xuống, lập tức thông qua vệ tinh định vị tìm được vị trí Tư Mộ rồi, nhưng mặt sắc trầm hơn. Lo lắng Tư Mộ gặp nguy hiểm, liền chạy như bay tới.

Nghĩ đến Tư Mộ ngày hôm qua nói cho hắn biết cái sự kiện kia, tâm Ngôn Mặc Bạch giống như là bị một con vô hình tay hung hăng nắm. Một năm kia hắn không có cùng nàng biết, không thể bảo vệ nàng, làm cho nàng bị bắt đi, mà nay lúc hôm nay, nàng là nữ nhân mình yêu, hắn quyết định không thể để cho người ta động đến người của hắn.

Nhưng là vừa nghĩ tới nàng có thể có gặp phải nguy hiểm, Ngôn Mặc Bạch lần đầu tiên cảm thấy sợ. Kiết chặt tạo thành quyền, có vô lực buông ra. Phảng phất trên tay có ngàn cân lực, nhưng khiến cho không ra.

Tiểu Trang lái xe, Ngôn Mặc Bạch ngồi ở ghế phụ, vẫn thúc dục hắn chạy nhanh một chút. Xe vốn chính là xe sang trọng nhất, tốc độ tự nhiên là thật nhanh, hơn nữa còn trải qua cải thiện, lại càng tăng lên gấp đôi tốc độ so với lúc ban đầu. Tiểu Trang đã chạy thật nhanh rồi, nhưng là Ngôn Mặc Bạch ngồi vừa chân dài nhấc lên, trực tiếp đem chân ga dẫm lên, xe phi bắn đi ra ngoài, để cho Tiểu Trang thiếu chút nữa nắm trong tay không được phương hướng.

May là chạy tới kịp, Tư Mộ vẫn mạnh khỏe ngồi ở một bên, nhưng là thấy trên mặt nàng sợ hãi, cho nên Ngôn Mặc Bạch tức giận lên. E sợ cho gây sợ hãi cho nàng, mới không thể không giấu diếm tâm tình của mình, tận lực ôn nhu trấn an nàng.

"Không biết Alan tiên sinh muốn làm gì?" Ngôn Mặc Bạch một tay đem Tư Mộ kéo lên, Sở Kỳ cùng Diêu Dao cũng lập tức đi tới bên cạnh Tư Mộ, đỡ lấy Thanh Thần.

Thanh Thần hiện tại tựa như một cái tượng gỗ giống nhau, đáng thương bất lực không hề tức giận.

Thời điểm Thanh Thần bị Sở Kỳ cùng Diêu Dao vịn đứng lên, ánh mắt Alan vừa nhìn về phía Thanh Thần, đáy mắt hiện lên vẻ cảm xúc khó hiểu.

Alan đảo mắt nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, khẽ hừ một tiếng, nói: "Ta là tới tìm về nữ nhân của ta, vô tình dính líu đến những người khác."

"Ai là...của người nữ nhân? Người súc sinh không biết xấu hổ này, lại có mặt nói rõ là Thanh Thần của người nữ nhân? Người quên năm đó đối với nàng

đã làm gì đến sao?" Sở Kỳ tính tình Hòa Bạo, có Ngôn Mặc Bạch ở chỗ này, nàng lại càng không cần lo lắng mình sẽ có nguy hiểm, cho nên nghe được lời của Alan, không nhận được chống nạnh nói tục.

Bị chỉ trích về mặt Alan che lấp, ánh mắt lạnh lùng như đao phong, mà Thanh Thần nhưng bởi vì Sở Kỳ một câu nói kia thân thể rung động được lợi hại hơn.

"Đây là chuyện giữa ta cùng nàng, cũng không cần người bên cạnh xía vào." Alan giọng nói lạnh lùng.

"Nàng là chị em ta, ta liền có quyền xía vào!" Sở Kỳ thấy cửa đi tới chú ý nghiêng, càng thêm thẳng thắt lưng lên đỉnh trở về.

Mấy thuộc hạ Alan coi như là tình anh, một chọi một cùng Tiểu Cửu bọn họ đánh có thể còn ngăn cản một trận, nhưng là chú ý nghiêng người thứ nhất, gia nhập vào chiến cuộc, lập tức đã mấy người cái áo đen trắng hán bị chế phục.

Bị đè xuống đất mấy người liền nói tục, cuồng mắng bọn hán bên này không hiền hậu, lấy nhiều khi ít.

Tiểu Cửu bọn họ chẳng qua là không sao cả nhún nhún vai, dù thế nào đi nữa hán cửa cũng không phải là cái anh hùng hảo hán gì, lấy nhiều khi ít thì thế nào? Dám đến địa bàn của bọn họ giương oai, còn chính là lấy nhiều khi ít rồi!

Lúc này Sở Kỳ thấy những người kia đã mọi người cũng bị đánh nằm trên mặt đất không thể động dậy, liền khinh miệt hừ hừ: "Ban đầu nguoi bắt chúng ta đi, cho chúng ta hạ thuốc mất đi trí nhớ chuyện này còn không có coi là đâu!"

Sắc mặt Alan rõ ràng biến đổi, bắt quả rất nhanh khôi phục như cũ.

Hắn tầm mắt nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, sâu kín nói: "Ban đầu bắt chị em các người, còn không chỉ mình ta một đây?"

Hắn nghĩ thầm, tại sao đồng dạng là bắt đi, người khác là có thể ôm mỹ nhân thuộc về, lão tử là bị mắng là súc sinh không biết xấu hổ?

Tư Mộ tâm cả kinh, lập tức nghĩ đến hắn nói rất đúng mình. Nhưng là hắn tại sao hướng về phía Ngôn Mặc Bạch nói lời này?

Sắc mặt Tư Mộ liếc trắng, lạnh giọng hỏi: "Ban đầu bắt người của ta đi, là ai?"

Alan tầm mắt ở trên mặt Ngôn Mặc Bạch xẹt qua, roi xuống Tư Mộ trên mặt, nở nụ cười: "Tiểu công chúa, nguoi nếu như biết bắt đi người của nguoi là ai, nguoi có hận hắn sao?"

Alan khoe miệng loan ra về giễu cợt.

Hắn đối với Ngôn Mặc Bạch cũng không quen thuộc, ban đầu phát sinh tình huống như vậy, bắt quả là ngoài ý muốn. Thời điểm khi người hắn đi tìm Tư Mộ, nhìn thấy nàng một người ở trên một chiếc xe, bất tỉnh hôn mê rồi. Sau lại hắn ra lệnh người đi điều tra, mới biết nguyên lai là ngẫu nhiên gặp được Hắc bang giao chiến, chính là k tổ chức Tam Thiếu Ngôn Mặc Bạch.

Alan mặc dù cùng Mĩ quốc Hắc bang có giao thiệp, nhưng là không có tham dự mua bán súng ống đạn, cho nên cùng k tổ chức không có gì giao tập, liền lẫn nhau không nhận ra. Nhưng khi năm điều tra tài liệu, có k tổ chức Tam Thiếu hình, không phải là trước mắt vị này sao?

Tư Mộ trở mặt một chút, sau đó kinh hoàng nhìn hướng Ngôn Mặc Bạch, Alan hỏi như vậy là có ý gì? Hơn nữa hắn tại sao nhìn Ngôn Mặc Bạch hỏi? Chẳng lẽ lúc ấy nàng mất tích một ngày trong thời gian, là theo Ngôn Mặc Bạch ở chung một chỗ?

Ngôn Mặc Bạch trong lòng là cũng thất kinh, nhưng trên mặt cũng không hiện núi không lộ nước. Đầu hắn bị trúng đạn mất đi một đoạn trí nhớ, chẳng lẽ này đoạn trong trí nhớ thật sự có cùng Tư Mộ giao tập?

Chuyện tình phức tạp như thế không phải là nhất thời có thể làm rõ ràng được, huống chi cũng không cần ở trước mặt người ngoài nói chuyện này.

Bất kể năm đó Tư Mộ có gặp phải hắn hay không, Alan bắt Tư Mộ trước, hơn nữa còn cho nàng uống thuốc, xóa đi đoạn trí nhớ này của nàng.

Đầu hắn bộ trúng đạn mất trí nhớ đó là không có cách nào chuyện mà, nhưng là Tư Mộ mất trí nhớ cũng là Alan tạo thành.

Ngôn Mặc Bạch thậm chí đang suy nghĩ, nếu là Tư Mộ không có mất đi đoạn trí nhớ này, bọn họ khi đó gặp nha một ngày ngắn ngủi, có phải hắn cùng với nàng trong lúc đã sớm có thể ở cùng nhau rồi hay không?

Tạ ơn đặc biệt!

Ngôn Mặc Bạch ở trong lòng bạo câu nói tục, đối với rồi hướng Alan oán giận.

Nếu là lúc ấy là có thể cùng Tư Mộ ở chung một chỗ..., hắn có thể ở nàng Thượng là ngây ngô thời điểm phải có được nàng. Cũng sẽ không phát sinh chuyện Diệp Nham sau này.

Mặc dù Ngôn Mặc Bạch không ngại một đoạn tình cảm quá khứ của nàng, nhưng là không có không có ôm thời điểm hôn, luôn là không kim lòng nghĩ, nàng từng cũng có nam nhân giống như hắn hôn nàng sao? Người nam nhân kia biết được nàng so với mình sớm hơn, mặc dù không có hoàn toàn đoạt lấy, nhưng là hôn môi ôm cũng không được!

Chỉ cần nghĩ như vậy, hần cả người là không thoải mái, hần không được đem tay Diệp Nham ôm qua nằng chém, hôn qua miệng của nằng nhanh nhanh cất rưng! Thì ra là mình đã sớm gặp được nằng, tuy nhiên bởi vì cả hai đều mất trí nhớ, mà bỏ lỡ mấy năm.

Tư Mộ cắn cắn môi nhìn thoáng qua Ngôn Mặc Bạch, sau đó nhàn nhạt nói: "Cái này cũng không liên quan. Ta không có cần thiết nói cho người biết!"

Alan liền nhàn nhạt cười mở, giữa lòng mây hần khí tỏa ra, hần ngó chừng Thanh Thần, nói: "Ta đoán người thương hần! Như vậy tại sao Ann không thể yêu ta đây?"

Nước mắt Thanh Thần đột nhiên từng giọt lớn rơi xuống, rơi ở trên y phục, thấm ướt ra những đóa xài.

"Người làm chuyện như vậy mà, cũng xứng nói yêu sao?" Tư Mộ khép lại khăn Thanh Thần, ngó chừng Alan từng chữ từng câu nói.

"Nàng là nữ nhân của ta. . . . . Chỉ có thể là nữ nhân của ta!" Cho dù thuộc hạ của hần đã tất cả đều bị quật ngã, chỉ còn lại mình hần, nhưng cũng đem lời tự tin vừa tự phụ này nói xong.

Tiểu Cửu thu thập những người áo đen cường tráng kia xong, hướng bên này đi tới, Diêu Dao bủ môi ánh mắt hồng hồng nhìn hướng hần. Tiểu Cửu trong lòng cả kinh, lập tức bước nhanh hơn, hỏi: "Có bị thương không?"

Bởi vì hần nhìn thấy bên kia cái bàn bị ném đi, mà biểu tình nằng một bộ bị thương ủy khuất, để cho hần phải nghĩ đến, nằng không phải là bị giống như cái bàn bị xô đi ra ngoài chứ.

Diêu Dao nắm chắc điện thoại di động trong tay, chờ hần đi tới trước mặt, nằng mới vươn tay ra, thanh âm ủy khuất được không được: "Tiểu Cửu, người mặt mày hốc hác rồi. . . . ."

Tiểu Cửu liếc mắt nhìn điện thoại trên tay nằng, khoe miệng co quắp rút ra, duỗi tay dài ra, đem hần mò tới trong ngực, khẽ thờ dài: "Đây chẳng qua là tấm hình."

Tiểu Cửu cực ít chụp ảnh, làm bọn họ này làm được, đối với tia chớp đèn cực kỳ nhạy cảm, càng thêm dữ dội sẽ không cho lộ hình của mình. Nhưng là Diêu Dao cũng là khó dây dưa, không những quần hần đổi điện thoại, còn muốn cho hần theo một tờ Đại Đầu dán, dán trên điện thoại di động, còn hừ nói đem hần hình dán tại trên điện thoại di động, thời điểm nằng cầm lấy điện thoại di động, chẳng khác nào hần đang nằng"Nắm giữ" trung.

Tiểu Cửu không chịu phối hợp, này tấm hình hay là Diêu Dao thừa dịp hần ngủ chụp được. Cho dù tia chớp đèn cùng thanh âm tắt đi, hần trời sanh lỗ tai bén nhạy, thời điểm ngủ cũng nhận thấy được cử động của nằng, bất quá là mở một con mắt nhắm một con mắt ngẫm đồng ý rồi.

Nhưng là bây giờ hình cạo sòn rồi, trên mặt nằng ủy khuất cùng khổ sở, cũng là để cho hần cảm động, cũng có chút buồn cười.

"Nhưng đây là tấm duy nhất mà . . . . ." Diêu Dao nhìn hình Tiểu Cửu ngủ say mặt bị cạo sòn rồi, nằng liền đau lòng không thôi. Tựa hồ đó cũng không phải hình, mà là người của hần. Chỉ có một tấm hình độc nhất vô nhị, có thể so với người của hần giống nhau, làm cho nằng quý trọng.

Tiểu Cửu làm trò trước mặt nhiều huynh đệ như vậy, quả thật có chút lúng túng, liền mấp máy môi, ánh mắt nhìn về phía đại boss, không nói.

Ngôn Mặc Bạch tay nắm lão bà nhà mình, ánh mắt lục lọi tai nghe bát phương, Tiểu Cửu cùng Diêu Dao rất đúng nói tự nhiên là không có tránh được lỗ tai của hần, mà ánh mắt Tiểu Cửu truyền đến tín hiệu cầu cứu, hần cũng nhận được. Có chút hăng hái nhìn Tiểu Cửu một cái, liền liềm Liễu Tinh tự, một thân lãnh khí nhìn hướng Alan, nói: "Nữ nhân của người? Chờ người có tư cách làm cho nằng cam tâm tình nguyện đi theo người, mới xem như nữ nhân của người!"

Sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiểu Trang cùng Lệ Hòa, liền cúi đầu đối với Tư Mộ thấp giọng nói: "Đi thôi!"

Tư Mộ cùng Sở Kỳ hai người vừa đỡ Thanh Thần, mà Tư Mộ bên kia Ngôn Mặc Bạch, Sở Kỳ bên kia chú ý nghiêng. Diêu Dao cùng Tiểu Cửu đi phía sau Thanh Thần, Tiểu Trang cùng Lệ Hòa hiểu rõ ánh mắt lão đại, đi phía trước mở đường, nếu là Alan dám động thủ..., hai người bọn họ lập tức sẽ xuất thủ đưa chế phục.

Alan thấy Thanh Thần bị bọn họ bảo vệ được vô cùng tốt, hần chỉ có thể cắn răng nắm tay, đưa mắt nhìn bọn họ đi.

Bất quá Thanh Thần đi hai bước, chỉ nghe thấy phía sau truyền tới thanh âm bá đạo cường thế: "Ann, ta sẽ chờ người trở lại bên cạnh ta, cam tâm tình nguyện!"

Cước bộ Thanh Thần cứng đờ, thiếu chút nữa té ngã trên đất. Mà Alan sau khi nói xong, đã nhìn thấy Thanh Thần thiếu chút nữa ngã xuống, hần thiếu chút nữa muốn xông tới, nhưng là hần cước bộ vừa động, liền thấy vừa chú ý nghiêng mang đến chính là thủ hạ lập tức cánh gác theo dõi hần, tựa hồ tùy thời chuẩn bị tác chiến.

Khoe miệng Alan co quắp rút ra, có chút phiền não xoay người lại đối với bên bàn bày biện tới Hồi Toàn Thích, cách cách một tiếng, cái bàn chia năm xẻ bảy.

Phòng cà phê lão bản thịt đau nhìn cái bàn bị hư, nhưng là kiêng kỵ người âm lãnh khí trắng hơn, lão bản là dám giận không dám nói, chớ nói chi là tiến lên ngăn cản hoặc là bắt đền.

Lúc trước có người len lén báo cảnh sát, cho tới bây giờ ngoài cửa mới truyền đến thanh âm còi cảnh sát.

Bị quật ngã người trừ thủ hạ của Alan, còn có Quân Đình cùng bạn học của hắn.

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch mang theo đi tới vị trí Quân Đình nằm, ánh mắt đột nhiên lớn hơn một chút, trên mặt áy náy bỗng nhiên càng hiện rõ.

Quân Đình và mấy bạn học đau đến trên mặt đất lăn lộn, nhưng là Quân Đình cũng là sung mặt sung mũi, nằm trên mặt đất máu mũi ứa ra.

Tư Mộ kinh hãi muốn đi qua, bị bàn tay Ngôn Mặc Bạch to nắm lại, không để cho nàng đi qua.

"Chồng, hắn là vì giúp chúng ta, mới bị đánh cho thành như vậy . . . . . Thương thế của hắn nặng như vậy, có thể hay không. . . . ." Thanh âm Tư Mộ có chút phát run. Không muốn làm cho hắn liên lụy vào, nhưng vẫn là làm liên lụy tới hắn.

"110 cùng 120 cũng tới, hắn là thị trưởng công tử, tự nhiên sẽ không có người dám chậm trễ hắn. Yên tâm, hắn chết không được đâu." Ngôn Mặc Bạch nhìn thoáng qua người nằm trên mặt đất, giọng nói nhàn nhạt nói.

Mới Tư Mộ mấp máy, không nói gì.

Lần này, cục trưởng cục cảnh sát thành phố cũng tới, đi theo phía sau một đội đặc công, mọi người cầm súng trong tay, người mặc áo chống đạn, trợn mắt nhìn như vậy giống như là đi bắt tội phạm cực kỳ nguy hiểm.

Cục trưởng Mạc dẫn người lúc tiến vào, vừa lúc nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch mang người đi ra ngoài. Ngôn gia là cự phú thành phố A, dân không cùng quan đầu, quan thương cầu kết, cho nên cục trưởng Mạc cùng Ngôn gia khẳng định giao tình không phải là ít. Bất quá chuyện này nào có chút lớn, có hơi quá trốn tất cả đều phải đi, nếu không không có cách nào hướng người dân giải thích.

Cho nên cục trưởng Mạc đầu tiên là hướng Ngôn Mặc Bạch gật đầu, vung tay lên ra lệnh phía sau đặc công đem trên mặt đất nằm nặng động không thể động, tất cả đều mang về. Sau đó hướng Ngôn Mặc Bạch nói: "Khoan nói, xin theo chúng ta đến trong cục để điều tra làm rõ."

Mặc dù hắn một thân chánh khí, thái độ làm việc theo lẽ công bằng, nhưng là trong lời nói khách khí không che dấu được.

Mỉ tâm Ngôn Mặc Bạch nắm, Tư Mộ trong ngực bởi vì một câu nói kia của cục trưởng, bị làm cho sợ đến thân thể run rẩy.

"Có lời gì hỏi cái vị tiền sinh kia bên đi! Chúng ta còn có việc mà, sẽ đi qua. Còn có, vị này là Nhị công tử thị trưởng, hắn hơn hiểu chuyện đã xảy ra." Ngôn Mặc Bạch đưa tay sau này Nhất Chi, sau đó mang theo Tư Mộ đi.

Cục trưởng tìm phương hướng ngón tay Ngôn Mặc Bạch nhìn lại, vừa chỉ huy đặc công đi dẫn người, vừa bước nhanh đi tới bên người Quân Đình.

Mới vừa nghe Ngôn Mặc Bạch nói Quân Đình là thị trưởng Nhị công tử thời điểm, Mạc cục trưởng sợ hết hồn. Nhị công tử nhà thị trưởng nhưng là nhitử duy nhất của thị trưởng, nếu là chuyện này mà bị lan truyền ra ngoài, thị trưởng nhất định sẽ tức giận.

Lúc này đi vào vừa nhìn, lại càng bị làm hắn cho sợ không nhẹ, sung mặt sung mũi này, làm sao bị thương nặng như vậy?

"Mau, đưa đem vị này đưa đến bệnh viện." Mạc cục trưởng kêu vừa 120 cùng xe tới thầy thuốc.

Này Nhị công tử thị trưởng nếu là có chuyện gì, cũng không phải là chuyện có thể đùa giỡn.

Lúc này trong quán cà phê người sớm đã bị cảnh sát thanh đi ra ngoài, cho nên cho dù Ngôn Mặc Bạch không thể nể tình cự tuyệt đi cục cảnh sát, hay là Nhị công tử nhà thị trưởng nằm trên mặt đất không thể động dậy, cũng không có người ngoài biết.

Nhưng là đặc công bên kia bắt Ngôn Mặc Bạch chỉ ra cái kia người thời điểm, cũng là làm cho người ta trốn thoát rồi, mười đặc công còn bị quật ngã rồi.

Mạc cục trưởng sờ sờ cái mũi trên đầu mình, may là lúc tiến vào trước tiên đem nơi Thanh Trường này, nếu không nếu để cho người nhìn thấy một màn này, không chừng ván này trường vị trí sẽ phải thay đổi người rồi.

Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch lên xe, Thanh Thần bị nâng lên xe Tiểu Trang, vốn là muốn đưa đến bệnh viện, nhưng là tâm tình Thanh Thần tựa hồ ổn định một chút, cũng không muốn đi bệnh viện. Cho nên muốn Tiểu Trang đưa nàng về nhà là tốt rồi.

Sở Kỳ đi theo chú ý nghiêng lên xe, Diêu Dao cùng lôi kéo Tiểu Cửu, không nên đi theo hắn trở về, chụp tấm hình.

Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch ngồi xe là Lệ Hòa chở Lệ Hòa hỏi: "Lão đại, về nhà hay là đi công ty?" Hắn nhớ được lúc trước Tiểu Cửu cho tin tức cho lão đại thời điểm, lão đại đang công ty bận rộn.

"Về nhà!"

"Công ty!"

Ngôn Mặc Bạch cùng Tư Mộ đồng thời nói.

Tư Mộ nói xong môi mấp mấp, con ngươi Ngôn Mặc Bạch phát ra ánh sáng, đưa tay nhu đầu của nàng: "Trước đưa ngươi về nhà nghỉ ngơi. Ngươi hào hứng xem, có thể hay không muốn đi tới một năm kia ngày đó, ngươi theo ta đã làm gì. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Chương 154: Bà Xã, Đừng Sợ, Nước Miếng Có Thể Trừ Độc!

Tư Mộ bình tĩnh nhìn ánh mắt đen bóng của Ngôn Mặc Bạch, trong mắt sáng rực giống như vì sao rực rỡ trong đêm tối, mà trong sự rực rỡ lãnh tuấn lỗi lạc đó, anh nhìn cô cười dịu dàng, nụ cười đó như thấp sáng mọi ngõ ngách trong tâm hồn cô.

"Quả thật em muốn cùng anh đến công ty. . . . ." Tư Mộ mím môi, nở một nụ cười dịu dàng, khoe môi lúm đồng tiền nhỏ, có ba phần ngọt ngào, ba phần đáng yêu, và bốn phần quyến rũ, làm Ngôn Mặc Bạch vô cùng say mê.

Hai người thâm tình nhìn nhau, hận không thể tại chỗ ôm hôn nhau, Lệ Hòa đang lái xe ở phía trước toàn thân nổi da gà, Cậu ta ho khan một tiếng, lòng bàn tay đỏ đẫm mồ hôi, hỏi: "Lão đại, vậy. . . . . Chúng ta đi đâu?"

Lệ Hòa càng ngày càng không chịu nổi tình cảm buồn nôn của Lão đại nhà mình, không quan tâm đến sự hiện hữu của cậu, có thể nghĩ đến tâm tình của thiếu nam ngây thơ còn độc thân chưa có mối tình đầu hay không?

Nhưng mà những lời này cậu không dám nói trước mặt Lão đại, cũng chỉ dám oán thầm một phen, nhưng tại sao đang oán thầm lại cảm thấy lòng bàn tay đỏ mồ hôi, tâm run rẩy sợ hãi, đây là chuyện gì đây?

Ngôn Mặc Bạch nào có đặt tâm tư ở trên người Lệ Hòa đang làm ki đà, lòng và tầm mắt đều đặt trên người Tư Mộ xinh đẹp ngọt ngào, cười nhẹ: "Nhưng ở công ty anh có rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian chơi cùng em."

Lệ Hòa đỏ mặt, lại một lần nữa bị coi như không tồn tại rồi. May mà Lão đại còn biết ở công ty có nhiều việc phải làm, cũng không vô đạo đến mức phóng túng bên ngoài.

Tư Mộ cười nói: "Em cũng không phải là đứa trẻ, còn cần anh chơi với em sao? Hơn nữa em đến công ty còn có thể chia sẻ cùng anh một ít việc, anh không phải nói còn rất nhiều việc phải làm sao?"

Dầu gì cũng là người anh chỉ đạo hai năm, làm một ít việc nhỏ sẽ không có vấn đề gì đi ?

Trước kia cũng muốn đến công ty làm, kết quả ngày đầu tiên con trai xảy ra chuyện. Hiện tại đứa bé cũng đã khỏe mạnh, ở trong nhà, ông cụ cả ngày cưng chiều đứa bé, cô cũng không cần động tay, nếu có thể đến công ty làm một người nội trợ hiền của anh, chẳng những có thể bớt nhàm chán, còn có thể giúp anh chia sẻ một chút việc, cũng có thể làm mình vui vẻ, đúng là một ý kiến hay, một công ba việc, một hòn đá chơi ba con chim.

"Không phải em lại muốn đi tìm thư kí chơi đùa đi ?" Ngôn Mặc Bạch xoa mặt của cô, khoe miệng giết giết.

Lần trước đi công ty, đem phòng thư kí trở thành nơi lưu nhân (ghỉ ngơi), cùng thư kí cười đùa, còn bày đồ ăn vặt. Còn làm những phòng khác ghen tỵ.

Tư Mộ chu mỏ, trên mặt xấu hổ ngượng ngùng, nhưng vẫn mạnh miệng, nhún mày, nói: "Anh nghi ngờ năng lực của em? Dầu gì em cũng là một nữ học sinh của anh, chẳng lẽ chỉ biết chơi thôi sao?"

Ngôn Mặc Bạch còn có thể nói gì đây?

Chỉ có thể bất đắc dĩ cười nói: "Em làm sao dám nghi ngờ năng lực của anh? Vậy kính xin bà xã đại nhân giúp đỡ, tiểu nhân vô cùng cảm kích!"

Cũng không trông mong cô có thể giúp anh cái gì, chỉ cần không thêm phiền toái là được. Bất quá cô đến công ty cũng không tồi, ít nhất khi công việc mệt mỏi, còn có thể tìm cô cầu an ủi gì gì đó. Ngôn Mặc Bạch nghĩ như vậy, thần kinh không khỏi run lên, cũng bắt đầu mong đợi, thậm chí còn nghĩ tới ngày ngày có thể cùng cô đi làm, thật sự không thể tốt hơn được nữa.

"Không cần cảm kích, lấy thân báo đáp là được!" Tư Mộ nói xong liền cười ha ha, bàn tay không ngừng giãy xéo mặt của Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch kéo cô ôm vào trong ngực, vừa ngăn cản sự hồ nháo của cô, vừa phân phó Lệ Hòa đang lái xe phía trước: "Đến công ty đi!"

Lệ Hòa nghe bốn chữ này, âm thầm thở dài một tiếng.

Cuối cùng cũng có thể lái xe rồi, nếu còn nán lại một lúc, cậu sẽ nôn mất.

Quá khi dễ thiếu nam độc thân thuần khiết rồi !

Đến công ty, hai người vào phòng làm việc, Tư Mộ liền nghiêm trang hỏi Ngôn Mặc Bạch: "Chủ tịch kiêm Tổng giám đốc đại nhân, cần em làm gì?"

Ngôn Mặc Bạch có chút buồn cười đỡ trán, chỉ vào bàn làm việc phía trước mới chuyển vào cho cô, nói: "Em đến bên kia ngồi chơi một lát, anh gọi tiểu Khả đi mua cho em chút đồ ăn vặt. Chỉ là không thể giống như lần trước cùng thư kí ăn uống!"

Tư Mộ liếc nhìn anh, nắm tay bất mãn nói: "Em không phải tới để chơi."

Bị Ngôn Mặc Bạch đối xử giống như một đứa trẻ, Tư Mộ vừa hạnh phúc vì được anh cưng chiều, cũng vừa bất mãn vì anh nuông chiều mình quá đáng, chuyện gì cũng gánh vác một mình, không để cô cùng anh sóng vai.

Ngôn Mặc Bạch cầm lấy nắm tay của cô, đưa lên miệng hôn một cái, sau đó nheo gương mặt tức giận của cô, buồn cười hỏi: "Thật sự muốn làm việc?"

Lúc trước Ngôn Mặc Bạch muốn cô nghỉ học, nhất định muốn đặt cô 24 h đều ở cạnh mình, khi cô ở nhà nhàm chán đọc sách, nghĩ muốn học thêm nhiều kiến thức, Ngôn Mặc Bạch không có ý kiến gì, thậm chí còn vui mừng chỉ bảo cô.

Nếu như cô thật sự muốn làm việc, anh cũng không có ý kiến gì, cũng nguyện ý mang theo cô, bắt quá đi tới công ty làm mà nói, phải đối đãi nghiêm túc, còn phải chịu khổ, Ngôn Mặc Bạch yêu thương cô, không muốn cô tự tìm vất vả.

Tư Mộ làm sao không biết tâm tư của anh, chỉ là cô luôn muốn ra ngoài làm việc, "Lăng Vũ" còn chờ cô tiếp quản, cô cũng không muốn giống như mẹ Tô San, cả đời ở nhà làm quý phụ (phụ nữ phú quý).

"Em thật sự muốn ra ngoài làm việc, em hkoong muốn ở nhà. Ông xã, em cũng có ước mơ, cũng có chuyên ngành đại học em chọn, ước mơ của em chính là một ngày có thể trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ." Tư Mộ nhìn Ngôn Mặc Bạch, từng câu từng chữ, nói hết sức nghiêm túc. Nhưng khi cô nói xong, Ngôn Mặc Bạch liền không giữ được bình tĩnh mà bật cười.

Bây giờ anh vẫn không tưởng tượng được bộ dạng cô trở thành nữ cường nhân, cũng không có ý định bồi dưỡng cô trở thành một nữ cường nhân.

Nếu cô quá mức khôn khéo, tự lực cánh sinh, cố gắng tự lập, vậy anh còn có cơ hội biểu hiện sao? Huống chi phụ nữ quá mức cường thế, chẳng những không đáng yêu, còn không dễ bắt nạt.

Tâm tư Ngôn Mặc Bạch thiên hồi bách chuyển, dĩ nhiên Tư Mộ không biết, nhưng mà nhìn thấy anh cười ôn hòa nói: "Nữ cường nhân, vậy em cần phải chuẩn bị chịu cực nhọc, đừng có mới hai ngày mà khóc lóc quay về nhà."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Mộ nghiêm túc gặt đầu, nắm quyền thể hiện sự quyết tâm, hận không thể giống như lúc vào đoàn thanh niên Cộng Sản, lập lời tuyên thệ.

Ngôn Mặc Bạch nhìn bộ dáng khéo léo nghiêm túc của cô, liền hận không thể đè cô dưới thân mà hung hăng chiếm lấy.

"Vậy em giúp anh nghiêng cứu những tài liệu này, viết ra kế hoạch cho anh." Ngôn Mặc Bạch chỉ một xấp tài liệu trên bàn.

Tư Mộ ôm chông tài liệu ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi, nghiêm túc vùi đầu nghiên cứu.

Ngôn Mặc Bạch cũng ở trước bàn làm việc xem văn kiện, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô một chút, có chút buồn cười, quả thật là rất nghiêm túc. Ngồi xem hơn một tiếng, cư nhiên vẫn không nhúc nhích. Chỉ là khi có chỗ xem không hiểu, khẽ cau mày nghiêng đầu suy tư.

Mãi cho đến buổi chiều tan làm, Ngôn Mặc Bạch gờ tay nhìn đồng hồ, mọi sphastr hiện đã ba giờ rồi mà cô vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Ngôn Mặc Bạch cảm áo khoác trên ghế, sải bước đi tới đứng bên cạnh cô, cô lại giống như không phát hiện ra, vẫn vùi đầu nghiêm túc xem.

Ngôn Mặc Bạch đưa tay nắm lấy gáy cô, đầu ngón tay lạnh như băng dính vào da thịt ấm áp của cô, cô mới đột nhiên ngẩng đầu. Đáy mắt cô đầy mờ mịt nhìn gương mặt Ngôn Mặc Bạch đen lại, đang mím môi nhìn mình.

Ngôn Mặc Bạch nắm lấy gáy của cô kéo đi, Tư Mộ liền la lên: "Đừng làm rộn, em còn phần này nữa là xem xong rồi. . . . ." Hơn nữa lực nắm của anh lớn như vậy, một chút cũng không lưu tình, cô đau đến nhe răng trợn mắt.

"Em còn như vậy, ngày mai không cần đến đây nữa." Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy cô đau đến nhăn mặt, có chút mềm lòng buông lỏng sức lực, nhưng mà khi nghĩ đến đã ba tiếng mà cô không nhúc nhích, sắc mặt Ngôn Mặc Bạch nhìn cô lạnh hơn.

Tư Mộ vội buông tài liệu trên tay ra, hai tay gởi tay của anh trên gáy mình ra, nghe được lời anh nói, vừa bất mãn vừa uất ức, bĩu môi nói: "Tại sao ngày mai lại không được tới? Rõ ràng anh mới đồng ý cho em đi làm. Hơn nữa em cũng không sợ khổ, sợ mệt. . . . ."

Ngôn Mặc Bạch không buông tay ra, ngược lại dùng ngón trỏ từ từ ấn gáy của cô. Sức lực không nặng không nhẹ, Tư Mộ nhắm mắt lại hưởng thụ, thỉnh thoảng còn thoải mái ngậm nga ra tiếng.

"Oa. . . . . Đau. . . . ." Nhéo một lát, đột nhiên Ngôn Mặc Bạch tăng thêm sức lực, Tư Mộ kêu đau thành tiếng.

"Bây giờ biết đau rồi à? Em lại ngồi ba giờ bất động thử cho anh xem một phen đi?" Giọng nói Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng từ trên đỉnh đầu tuyền tới, nhất thời làm da đầu cô tê dại.

Nếu không phải là anh đến gọi cô, có phải cô lại tiếp tục ngồi bất động như vậy, thành tượng điêu khắc xơ cứng?

Tư Mộ rụt cổ một cái, mới hiểu được vì sao đột nhiên anh tức giận.

Cô liền xoay người lại, cười hi hi ôm lấy eo của anh, làm nũng nói: "Ông xã, em không dám!"

Thấy Ngôn Mặc Bạch vẫn nghiêm mặt không thả lỏng, nhưng mà hơi nhũn mày đáng vẻ như không tin tưởng, Tư Mộ giơ tay giống như thề, nói: "Không có lần sau!"

Ngôn Mặc Bạch thở dài. Hình như lúc trước anh lo lắng không phải là dư thừa, nhưng mà không phải bởi vì cô không thể chịu khổ, mà là cô quá mức nghiêm túc, làm cô mệt nhọc, chính cô lại thích thú, nhưng anh nhìn thấy lại đau lòng.

Đoán chừng cứ tiếp tục như vậy hai ngày, không phải cô không chịu nổi, khóc đòi về nhà, mà là anh không chịu được cô mệt nhọc, khóc cầu xin cô quay về.

Nghĩ tới đây, Ngôn Mặc Bạch ngắt lổ tai Tư Mộ, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói nghiêm nghị: "Về sau không cho như vậy nữa! Mỗi nửa giờ phải đứng dậy đi một chút, bằng không em đừng đến làm nữa! Có nghe hay không?"

Tư Mộ âm thầm liếc mắt, nếu là như vậy, không phải chuyện gì cô cũng không thể làm hay sao?

Cô cũng biết Ngôn Mặc Bạch là vì cô, nhưng mà điều kiện này, có phải hay không quá. . . . .

"Mỗi một giờ đứng dậy đi một chút, có được hay không?" Tư Mộ thấy bộ dáng mặt lạnh của anh, vẫn còn có chút e ngại, vì vậy yếu ớt hỏi.

"Không được!" Ngôn Mặc Bạch không hề nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt.

Ách. . . . .

Vai Tư Mộ suy sụp, âm thanh buồn buồn nói: "Vậy cũng tốt!"

Đồng ý trước đi, bằng không ngày mai anh thật sự không cho cô đến! Anh cũng không thể nào giống như cái náo thức cái nửa giờ, thúc giục cô đứng lên đi một chút!

Chút tâm tư của cô, Ngôn Mặc Bạch liếc mắt là thấy, bắt đắc dĩ vỗ đầu cô, thúc giục: "Thu thập một chút, về nhà!"

"À? Về nhà ngay bây giờ? Anh về sớm. . . . ." Tư Mộ quay sang nhìn thời gian dưới máy vi tính, liền ghen tức, đã quá giờ tan việc rồi.

Cho nên, khi có chuyện làm, sẽ không nhàm chán, thời gian trôi qua rất nhanh.

Hai người đi xuống lầu, khi ở trên xe, đột nhiên Tư Mộ nghĩ đến bảo bảo lần rất nhanh, quần áo cũng có chút nhỏ, liền muốn đi mua.

"Đi đến cửa hàng thời trang trẻ em dạo một lát đi! Quần áo bảo bảo cũng có chút nhỏ, muốn mua lớn một chút, nếu không sẽ không có mặc rồi." Ngôn Mặc Bạch chuẩn bị lái xe về nhà, Tư Mộ để cho Ngôn Mặc Bạch chạy xe đến khu thương mại.

Khu thương mại cách cao ốc Quốc tế YT rất gần, khi hai người xuống xe đi vào một cửa hàng thời trang trẻ em, nhân viên nhiệt tình ra nghênh đón, "Ngài khỏe chứ, xin hỏi ngày muốn xem trang phục nam hay nữ, bảo bảo bao nhiêu tuổi rồi ạ?"

"Nam trang, bảo bảo 6 tháng mặc." Một bên Tư Mộ trả lời, một bên đưa mắt nhìn tứ phía.

Đây là một dây chuyền cửa hàng thời trang trẻ em, bên trong kiểu dáng đa dạng mà thời thượng, chất lượng tốt. Là cửa hàng thời trang trẻ em lớn nhất thành phố A.

"Tốt, tiên sinh, phu nhân xin đi bên này, bên này là quần áo dành cho bảo bảo từ ba tháng đến một tuổi. . . . ." Nhân viên phục vụ dẫn hai người Tư Mộ đi về phía bên phải khu quần áo, tí mi giới thiệu.

Tư Mộ lắng nghe nghiêm túc, đột nhiên ngang hông căng thẳng, bị bàn tay Ngôn Mặc Bạch nắm kéo về bên cạnh. Động tác của anh bất ngờ, Tư Mộ sợ hết hồn, trọng tâm không yên ngã vào trong ngực tay của anh. Thiếu chút nữa Tư Mộ đã kinh hô, không khỏi ngẩng đầu khó hiểu nhìn về phía anh.

Mặt Ngôn Mặc Bạch không chút thay đổi, cũng không nhìn Tư Mộ một cái, giống như không có chuyện gì xảy ra. Trong lòng Tư Mộ đang lẩm bầm, liền nghe được giọng nói quen thuộc ở phía trước.

"Mộ Mộ, đã lâu không gặp!" Diệp Nham đứng cách đó không xa, trong tay cầm bộ quần áo trẻ em màu vàng nhạt.

Khi Tư Mộ giương mắt nhìn anh ta, trên mặt anh ta đều là nụ cười ôn hòa, bóng dáng gầy thẳng đứng ở nơi đó.

"Diệp Nham, đã lâu không gặp!" Tư Mộ nhàn nhạt nở nụ cười, hỏi: "Anh cũng đến sắm quần áo cho bảo bảo sao?"

Thì ra là nhìn thấy Diệp Nham, khó trách Ngôn Mặc Bạch lại đột nhiên ôm cô đến bên cạnh, đúng là đứa bé khó chịu!

Mặc dù Tư Mộ đang cùng Ngôn Mặc Bạch nói chuyện, nhưng dư quang khóe mắt như có như không nhìn Ngôn Mặc Bạch, chỉ thấy anh nâng môi, mặc dù trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng Tư Mộ có thể cảm thấy giờ này anh rất khó chịu.

Diệp Nham cũng không quan tâm thái độ lạnh nhạt của Tư Mộ, trên mặt vẫn treo nụ cười nhạt nhòa như cũ, nói: "Đúng vậy! Quần áo bảo bảo cũng có chút nhỏ, nên tối đây xem một chút. Cũng không biết nên mua kiểu dáng gì cho tốt, nếu không ngại, có thể giúp anh chọn mấy bộ không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Chương 154.2

Ngôn Mặc Bạch vẫn một mực im lặng lúc này háit cảm về phía nhân viên phục vụ, nói: "Vị tiểu thư này, qua bên kia chọn cho vị tiên sinh này vài bộ trang phục, cũng là bảo bảo 6 tháng mặc."

"Được ạ." Dĩ nhiên nhân viên phục vụ không biết giữa hai người nam tử đang phong vân nổi sóng, tu dưỡng nghề nghiệp rất tốt, mỉm cười bước về phía Diệp Nham.

Ngôn Mặc Bạch thấy Tư Mộ cùng Diệp Nham nhìn về phía mình, nở nụ cười nhạt nhòa: "Nhân viên cửa hàng dù sao cũng biết rất nhiều!"

Tư Mộ vừa hé miệng cười, vừa thăm mắg anh ngây thơ.

Ngôn Mặc Bạch không quan tâm mình ấu trĩ hay ngây thơ, dù sao chính là không muốn để vợ mình đi giúp hắn ta chọn đồ.

Đặc biệt là khi biết mình gặp cô trước lại để cho Diệp Nham giành trước mối tình đầu của cô, Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy Diệp Nham liền khó chịu.

Nụ cười trên mặt Diệp Nham cứng đờ, sau đó gật đầu với Tư Mộ một cái, liền đi theo nhân viên phục vụ chọn quần áo.

Tư Mộ liếc Ngôn Mặc Bạch một cái, nói: "Ông xã, em phát hiện gần đây anh đặt biệt thích ăn giấm!"

Ngôn Mặc Bạch không chớp mắt đưa tay nắm lấy eo của cô, hừ hừ một tiếng, không trả lời.

Cô làm sao hiểu được cảm giác đau thương khi bảo bối của mình lại bị người khác quang minh chính đại đoạt lấy?

Tư Mộ bị anh nắm nhe răng hít một hơi, sau đó cầm bộ quần áo vàng nhạt trên tay hỏi anh: "Bộ này nhìn có được hay không?"

"Xấu chết rồi!" Ngôn Mặc Bạch nhìn sang, liền ghét bỏ khạc ra ba chữ.

Vốn là mua quần áo cho bảo bảo. anh không có ý kiến, nhưng cô lại chọn bộ có màu giống với bộ Diệp Nham cầm trên tay, còn hỏi anh có đẹp không?

Dĩ nhiên là khó coi!

Dù đẹp mắt anh cũng sẽ không thừa nhận!

Tại sao bọn họ lại chọn cùng màu sắc bộ đồ? Ngàn vạn lần đừng là cái gì tâm linh tương thông, ánh mắt giống nhau, điều này làm cho anh rất có suy nghĩ muốn đánh người!" "Rất xấu sao? Không hẳn nha! Màu vàng nhạt sẽ tôn lên màu da bảo bảo, bảo bảo mặc vào làn da trắng nõn, rất đẹp mắt." Tư Mộ cầm bộ quần áo lật tới lật lui, trong miệng lầu bầu, trong lòng buồn bực, anh luôn luôn không để ý đến những thứ này, bình thường hỏi anh cũng chỉ là một câu "Tạm được" "Không thô" ... Qua loa, cô cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, nhưng không nghĩ đến anh lại cho ý kiến lớn như vậy.

Căn bản Tư Mộ chưa từng để ý đến bộ quần áo Diệp Nham cầm trên tay, lúc cô nói chuyện với Diệp Nham, ánh mắt luôn chú ý đến Ngôn Mặc Bạch, tầm mắt của cô chỉ quét khẽ qua người Diệp Nham, căn bản không có chú ý trên tay anh ta cầm quần áo.

"Anh nói xấu xí liền xấu xí!" Ngôn Mặc Bạch nghiêm mặt, một tay cầm lấy quần áo Tư Mộ đang lật tới lật lui, tiện tay khẽ ném, vất bên kệ. Sau đó thuận tay chỉ về bộ quần áo có màu xanh nhạt: "Bộ này đẹp mắt."

Bộ quần áo Ngôn Mặc Bạch chỉ kiểu dáng không tệ, kích cỡ cũng thích hợp, chỉ là phía sau bộ quần áo này có cái mũ, mặc ra đường, sẽ bị mọi người cười là đội nón xanh (vợ ngoại tình).

Khóe miệng Tư Mộ giật giật, nói: "Đúng lúc bộ này có trang phục gia đình, đây là quần áo của ba, anh mặc thử xem có được không, nếu thích hợp chúng ta sẽ mua."

Vừa nói xong liền đưa tay lấy bộ quần áo rộng rãi, Ngôn Mặc Bạch bình tĩnh nhận lấy, vừa nhìn cái mũ trên áo, sắc mặt lập tức tối một nửa.

Đây là đội nón xanh đi!

Nhưng vừa rồi chính anh nói bộ quần áo này đẹp mắt, cho nên thật sự là tự bẽ mặt đập chân mình, Ngôn Mặc Bạch cảm thấy rất nội thương.

Trên mặt cứng ngắc, miệng khê động, nói: "Vây em từ từ chọn đi."

Tay vung lên, liền đem bộ quần áo có nôi xanh đỏ biến mất không thấy bóng dáng, trong lòng tính toán chờ một lát liền kêu trợ lí đến thu mua nhãn hiệu thời trang trẻ em, kiên quyết triệt tiêu quần áo màu vàng, còn có đem thiết kế bộ quần áo xanh nhạt này đem đi rang xào.

Màu xanh nhạt hợp với cái mũ gì đó là thật đáng ghét rồi, còn thiết kế ra bộ quần áo gia đình, càng đáng ghét hơn!

Tư Mộ cúi đầu buồn cười, chọn mấy bộ thích hợp, liền lôi kéo Ngôn Mặc Bạch ra quầy tính tiền.

Lên xe, Tư Mộ vẫn một mực cười, Ngôn Mặc Bạch liếc cô một cái, hừ lạnh một tiếng, sau đó nhấn ga, nhấn tâm đập tới cùng. Đột nhiên tăng tốc làm Tư Mộ hoảng sợ, tay nắm chặt dây an toàn nhìn người và cảnh vật lui nhanh về phía sau, mặt mũi trắng bệch.

"Ông xã, anh chạy chậm một chút . . . ." Lần này Tư Mộ không cười nổi nữa, trên mặt đều là vẻ hoảng sợ sắp khóc.

Ngôn Mặc Bạch cũng không để ý đến cô, trực tiếp một đường chạy như bay về nhà.

Đội đến khi xe dừng lại, chân Tư Mộ đã mềm, hồn cũng bị dọa bay, rất lâu cũng không hồi hồn.

Ngôn Mặc Bạch thích đua xe, ngày đầu tiên quen biết anh cô đã biết, thậm chí lần đó còn ói lên, làm xe anh dơ bẩn. Thế nhưng bấy lâu nay, Ngôn Mặc Bạch vì lo cho cô, vẫn luôn duy trì tốc độ xe cô có thể miễn cưỡng tiếp nhận được, đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, Tư Mộ không bị dọa đến phát khóc mới là lạ.

Sau khi xe ngừng, sau khi Ngôn Mặc Bạch cởi dây an toàn ra, nghiêng đầu nhìn cô còn chưa hoàn hồn, đưa tay vỗ đầu cô, cười nói: "Đến nhà."

Tư Mộ "oa" một tiếng khóc lên, làm Ngôn Mặc Bạch sợ hết hồn, thấy vẻ mặt cô thảm thương như vậy, Ngôn Mặc Bạch mới hoảng hồn, vội vàng đưa tay dây an toàn của Tư Mộ ra, ôm chặt cô, nhẹ giọng an ủi.

"Bà xã, bà xã, anh sai rồi, anh không dám chạy nhanh như vậy nữa. . . . . Làm dọa em, đừng khóc, đừng khóc. . . . ." Giờ phút này Ngôn Mặc Bạch thật muốn tát mình hai bạt tay. Minh tức giận bốc lửa, nên ôm cô vào lòng giải tỏa tức giận nha, tại sao lại đua xe? Làm bà xã sợ đến choáng váng, mình lại đau lòng, nói không chừng cô tức giận, ngay cả phúc lợi cũng không cho, như vậy là mất nhiều hơn được!

Tư Mộ được Ngôn Mặc Bạch ôm vào lòng nhẹ giọng an ủi, cô liều mạng đem gương mặt đầy nước mắt nước mũi cọ vào ngực Ngôn Mặc Bạch, làm ướt áo sơ mi đắt tiền của anh, một khối đặc biệt nóng rực dán vào lòng ngực anh, bỗng đến mức tim anh cũng đau rồi.

Ngôn Mặc Bạch dỗ hồi lâu, Tư Mộ vẫn còn nhỏ giọng nức nở, anh vốn không am hiểu lời ngon tiếng ngọt, nói đi nói lại cũng chỉ là tâm can bảo bối, thiếu chút nữa anh muốn quý xuống khóc theo cô.

Chờ đến khi Tư Mộ hoàn hồn, trời đã tối rồi.

Bàn tay Ngôn Mặc Bạch để trên mặt Tư Mộ, nhẹ nhàng xoa xoa mí mắt cô, cúi đầu hôn một cái, nói: "Bà xã, còn không vào nhà, con sẽ khóc ra ngoài tim mẹ đấy"

Cặp mắt Tư Mộ sung đỏ, chùng tay đánh nhẹ trước ngực anh vài cái, giọng nói khàn khàn gằm nhẹ: "Còn không phải tại anh, ai cho anh chạy xe nhanh như vậy?"

Lúc ấy dù có cài dây an toàn, cô cũng cảm thấy cả người giống như sắp bay ra ngoài, hơn nữa nhìn tất cả cảnh vật và con người phía ngoài nhanh chóng quay ngược lại, cũng không phân rõ đâu là người đâu là vật rồi. Chứng kiến từng chiếc xe bên cạnh lui về sau, nhiều lần vì tránh xe tạo lộ tuyến hình "s", cô đều không dám nhìn thẳng, tùy thời chuẩn bị dang mạng. Thật sự lúc ấy ba hôn bảy phát đã nhanh chóng bay tán loạn, cho tới bây giờ mới trở về vị trí cũ.

Ngôn Mặc Bạch mặc cho Tư Mộ ở trước ngực anh "gãi ngứa", liếc mắt nhìn trời bên ngoài đã bắt đầu tối, đưa tay lấy tay cô, đặt ở khóe miệng hôn một cái, nói: "Bà xã, trời tối, chúng ta vào nhà trước, ăn cơm, tắm rửa, chờ em bồi dưỡng tinh thần, buổi tối trên giường chờ em đến đánh."

Lúc này Tư Mộ mới chú ý đến trời đã tối, vội đẩy anh, bước vào nhà.

Giờ này vẫn chưa về nhà, chờ một lát ông cụ lại gọi điện thoại cho bọn họ. Hơn nửa một ngày không thấy bảo bảo, quả thật rất nhớ bảo bảo.

Nhưng tay chân cô mềm nhũn ra, tổn sức đẩy xe, chân mới vừa đặt xuống, cả người liền ngã xuống đất.

"Bà xã. . . . ." Ngón Mặc Bạch mới vừa xuống xe, chuẩn bị cầm lấy quần áo để sau xe, chỉ thấy Tư Mộ ngã trên mặt đất, anh vội vã đi vòng qua ôm lấy cô.

Tất cả quần áo Ngón Mặc Bạch mới vừa cầm trên tay đều bị quăng xuống đất, khi Tư Mộ bị anh ôm vào trong nhà, vẫn không quên nói: "Quần áo bảo bảo. . . . ."

"Ồ mem vào trước, sau đó anh ra lấy." Cô vừa ngã, không biết có bị thương hay không. Hiện tại trời tối, anh cũng không thấy rõ, ôm cô trở về phòng kiểm tra trước.

Khi Ngón Mặc Bạch ôm Tư Mộ vào nhà, má Ngó đúng lúc đang chuẩn bị cơm tối trong phòng ăn, ông cụ ở phòng khách dạy bảo bảo hát bài hát thiếu nhi mới. Thấy tình hình này, liền vội vàng hỏi chuyện gì xảy ra.

"Vấp ngã ở cửa." Tư Mộ vốn muốn nói không có chuyện gì, kết quả Ngón

Mặc Bạch lại vượt trước trả lời.

"Mất Mộ Mộ sao thế? Sao lại sưng đỏ?" Ngón Diệu Thiên tỉnh mắt, liền nhìn thấy mất Tư Mộ không thích hợp.

". . . . ." Lần này Tư Mộ ngậm miệng, không nói lời nào.

Ngón Mặc Bạch dừng một chút, nói: "Vấp ngã, đau nên khóc thôi!"

Anh mới sẽ không nói là do anh đưa xe mà dọa cô khóc! Nếu để cho ông cụ biết, sẽ mắng một trận .

Khỏe mới Tư Mộ giật giật, khẽ hừ một tiếng, quyết định không nhìn cái người trọn mắt nói dối này.

"Vội mau chở đi bệnh viện." Ngón Diệu Thiên tức giận trừng mắt nhìn Ngón Mặc Bạch, nói: "Ngã nặng như vậy, con còn không đưa đi bệnh viện kiểm tra?"

"Không có té bị thương, chân chỉ đau một chút, thật ra thì cũng không đau , con đã nói muốn tự đi, Ngón Mặc Bạch nhất định ôm con." Tư Mộ vội vàng trả lời.

"Con đưa cô ấy lên lầu trước." Ngón Mặc Bạch nói xong liền ôm Tư Mộ đi đến cầu thang.

Ngón Diệu Thiên thông minh như vậy, cái lí do chân đau đó, ông dĩ nhiên là không tin tưởng, ý vị sâu xa nhìn Ngón Mặc Bạch một cái, làm Ngón Mặc Bạch đag ôm Tư Mộ lên lầu âm lạnh cả sống lưng, thân hình hơi lung lay, mới bước nhanh lên lầu.

Vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt Tư Mộ lên giường, mới vừa ngồi chồm hỏm xuống kiểm tra chân cô có bị thương hay không, Tư Mộ liền đưa chân đập anh, đẩy anh: "Anh mau đi cầm quần áo của bảo bảo về."

"Quần áo đó cũng sẽ không mọc chân chạy mất." Ngón Mặc Bạch đưa tay cầm bàn chân đập loạn của cô, nói: "Ngoan, mau cho anh xem em ngã có bị thương hay không."

"Nhưng anh mới vừa cầm quần áo ném xuống đất, làm quần áo dơ, anh nhanh đi lấy về. . . . ." Tư Mộ lại đập một cái, vẫn thúc giục anh đi lấy quần áo bảo bảo: "Em ở trong phòng, anh cầm quần áo rồi trở lại xem không được sao? Nếu có con chuột nào cắn nát quần áo bảo bảo thì sao?"

Ngón Mặc Bạch bắt đắ dĩ đứng dậy, nhanh chóng đi xuống lầu.

Mảnh đất này đều là biệt thự của người giàu có, xung quanh mấy dặm cũng không có con chuột. Con chuột này với quần áo của bảo bảo thì có bao nhiêu thù, mới có thể tính đúng thời gian chạy ra cắn quần áo bảo bảo?

Nhưng mặc cho cô dùng lí do gì để anh đi nhặt quần áo, thì anh cũng đành phải đi cầm quần áo về. Dĩ nhiên anh không dám lấy câu “quần áo quan trọng hay người quan trọng” mà rống với cô. Mặc dù ném quần áo xuống đất là do cô ngã, nhưng chung quy đều là nguyên nhân tại anh, nếu dùng lời đó rống cô, cô trở mặt không để ý tới anh, vậy anh liền thăm

Cho nên Ngón Mặc Bạch chỉ có thể nhanh nhanh đi xuống cầm quần áo trở về, lại kiểm tra cho cô.

Ngón Mặc Bạch mới vừa đi ra ngoài, mặt Tư Mộ liền nhăn thành một nhúm.

Nhẹ nhàng giơ tay sờ vào đầu gối, Tư Mộ “oa” một tiếng, đau đến nhăn lông mày.

Quần cũng bị rách, vừa rồi khi Ngón Mặc Bạch nâng chân cô lên, anh làm cô đập nên bị phân tán lực chú ý, cho nên anh không nhìn thấy, nếu không anh chắc chắn sẽ không nghe lời mà đi xuống.

Tư Mộ đỡ mép giường, từ từ đứng dậy.

Mới vừa nẩy té không cảm thấy gì, bây giờ đi một bước cũng khó khăn.

Tư Mộ nhin đau đi đến đến phòng thay đồ, khóa cửa lại, tìm cái quần, nhanh chóng thay.

Chờ cô thay quần áo mở cửa đi ra, Ngôn Mặc Bạch vừa cầm quần áo trở về, nhìn thấy cô từ trong phòng thay đồ ra ngoài, kinh ngạc hỏi: "Em thay quần áo rồi hả? Anh còn chưa kiểm tra cho em. . ."

"À, em không sao, chính là quần áo có chút bẩn nên thay ra. Mau đi xuống ăn cơm, lúc vừa trở lại, Má Ngô đã chuẩn bị cơm tối." Tư Mộ để một tay sau lưng, siết chặt quả đấm, một tay khác vuốt tóc có chút phát run, trên mặt cũng là nụ cười nhạt nhòa.

Ngôn Mặc Bạch không nhìn cô một cái, để quần áo trên tay xuống, đen mặt đi hai bước về phía cô. Tư Mộ thấy nét mặt này của anh, không tự chủ được lui một bước, Ngôn Mặc Bạch lại đen mặt hơn đến ôm nganh hông cô, đi tới bên giường đặt cô xuống.

"Ngôn Mặc Bạch. . . . . Anh làm gì đấy?" Tư Mộ cắn răng giãy giụa. Đau chết, lúc anh ôm ngang cô không cẩn thận đụng vào đầu gối cô, thiếu chút nữa Tư Mộ khóc òa lên

Ngôn Mặc Bạch đưa tay đè tay cô lại, cố định cô ở trên giường không cho cử động, cắn răng cảnh cáo cô "Em còn cử động lần nữa, cẩn thận anh đánh mông em!"

Tư Mộ nước mắt lưng tròng nhìn anh, không dám động đậy.

Thấy cô ngoan ngoãn, Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng đưa tay cởi quần áo cô, Tư Mộ vội vàng đè tay anh lại, giọng gấp gáp: "Em mới vừa thay, anh đừng cởi. . . . ."

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch tối tăm liếc nhìn cô, Tư Mộ lập tức im lặng.

Đem áo cô cởi xuống, ngay cả áo lót cũng không bỏ qua, từ ngón tay đến thắt lưng, từng cái góc cũng cẩn thận kiểm tra một lần, sau đó lại bắt đầu cởi quần của cô.

Tư Mộ vô lực giãy giụa, cũng không dám động, ngộ nhờ đụng đến vết thương, cô nhất định đau đến khóc lên.

Khi này trong phòng thay đồ, cô cởi quần đã đụng tới đầu gối, mặc dù vết thương không sâu, lại chảy máu, mất một lớp da, quần nơi đầu gối cũng nhuộm một chút máu.

Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng cởi quần của cô, vì vết thương trên đầu gối trở nên đặc biệt bất mắt.

Làn da Tư Mộ hết sức trắng nõn mịn màng, có lúc bọn họ hoan hảo, anh không khống chế lực độ cũng sẽ để lại vết thương trên người cô, mà vết thương đỏ thẫm trên đầu gối, xem ra càng thêm bất mắt.

Ngôn Mặc Bạch càng đau lòng, cúi người cúi đầu, đem môi đặt trên đầu gối của cô.

Cảm xúc lạnh lẽo miềm mại làm tâm Tư Mộ cũng run theo, cô nhắm mắt lại, vội vàng muốn đẩy anh ra: "Ngôn Mặc Bạch, anh đừng. . . . ."

Giọng nói Tư mộ có chút khàn khàn, mang theo nồng nặc nước nỏ.

Trên vết thương đang chảy máu, sao anh có thể hôn lên đây?

Ngôn Mặc Bạch rất thích sạch sẽ, Tư Mộ vẫn biết, nhưng bây giờ anh lại không chê bẩn sao?

"Ông xã, anh dừng lại! Có máu. . . . ." Rất dơ. . . . .

Ngôn Mặc Bạch cũng không để ý tới cô, chỉ là môi dịu dàng động, đầu lưỡi trơn trượt mang theo nhiệt độ nóng bỏng ở trên miệng vết thương của cô mà liếm. . . . .

Tư Mộ đã khóc không thành tiếng, mà Ngôn Mặc Bạch lại ngẩng đầu dịu dàng cười với cô, mặt mày tuấn lãng, nghiêm trang, cất giấu muôn vàng tình huy.

Giọng nói anh có chút nghẹn ngào khó phát hiện được, nói: "Bà xã, đừng sợ, nước miếng có thể khử trùng!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Tình Cảm Ấm Áp Giữa Cha Và Con

Trên mặt Tư Mộ phủ đầy nước mắt, trong lòng vừa chua xót lại vừa ấm áp, không nói nên lời. Cô chỉ có thể nhắm mắt cảm nhận cánh môi và đầu lưỡi ấm áp mang tình yêu của anh làm cô cảm động.

Giống như thật sự có hiệu quả, cô không còn thấy đau đớn do vết thương gây ra nữa.

Bàn tay chậm rãi đưa lên đầu gối, đầu ngón tay giống như bị anh gãi có chút ngứa, việc thực hiện bằng ngón tay giống như có cái gì đó xông vào tim, cảm giác tạo một con đường từ ngón tay đến trái tim, làm tim cũng có chút ngứa ngáy.

Bỗng nhiên Ngôn Mặc Bạch ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt to ẩm ướt của cô, khẽ cười một tiếng, nói: “Vợ yêu, có thấy tốt hơn chút nào không?”

Những giọt nước mắt trào ra, cổ họng Tư Mộ nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ có thể cố gắng gật đầu.

Nước bọt của anh không những khử trùng, mà còn là thuốc tiên hay liều thuốc tốt nhất.

Không biết kiếp trước, vượt qua bao nhiêu khó khăn mới tích góp được phúc đức lớn như vậy, để cho đời này có thể gặp được anh? Nếu biết trời cao sớm an bài cho cô tốt như vậy, cô nhất định sẽ giữ lại tình yêu đầu, tuổi trẻ, tâm hồn trong sáng, rực rỡ, trong cuộc sống ấm áp đầy ánh nắng trời chờ anh đến chọn, vì anh mà nở rộ.

Khi cuộc sống của cô bị treo trên vách đứng, thật may là anh đã kịp thời đến cứu rỗi cô.

Trong lòng Tư Mộ thâm cảm tạ trời cao, để cho cô gặp Ngôn Mặc Bạch và có được tình yêu của anh.

Ngôn Mặc Bạch từ từ đứng lên, giờ tay khẽ lau giọt nước mắt trên mặt Tư Mộ. Ngón tay lạnh buốt sờ khuôn mặt cô, nhẹ nhàng nói.

“Đưa gối!” Ngôn Mặc Bạch khẽ cười, ngón trỏ thon dài cong lên, sờ sờ cái mũi của cô, “Em đuổi anh xuống dưới nhà, là muốn thay quần áo, không để cho anh thấy được vết thương của em sao?”

“Em....” Tư Mộ cắn môi, cúi đầu xuống.

Cô không muốn để anh nhìn thấy.

Trước vì tức giận, anh lái xe rất nhanh, làm cô vô cùng hoảng sợ, tay chân mềm nhũn, làm cô bị ngã khi xuống xe. Nhưng không người nào có thể so với cô cũng biết Ngôn Mặc Bạch có nhiều tình yêu và đau khổ hơn cô. Nếu để cho Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy cô bị thương, anh khẳng định sẽ rất đau lòng, càng thêm tự trách.

Tư Mộ không muốn nhìn thấy dáng vẻ tự trách của anh, cho nên cố gắng để cho anh không nhìn thấy vết thương của cô.

“Anh hiểu rõ là lỗi của anh, không nên chạy nhanh, dọa em sợ hãi, còn làm em ngã xuống.... Nhưng, em cũng biết là anh đang tức giận phải không? Ngôn Mặc Bạch lên tiếng, tăng thêm sức véo cái mũi của cô, Tư Mộ bị đau khẽ cau mày.

Nhưng sự chú ý của cô phần lớn cũng tập trung vào lời nói của anh. Bộ não hoạt động, cố nhớ rõ rốt cuộc là anh đang tức giận cái gì.

Anh nhất định là rất tức giận, nếu không thì sẽ không đưa xe.

Nhưng tại sao anh tức giận?

Cô dường như không có làm điều gì sai thì phải?

Gặp Diệp Nham trong cửa hàng thời trang trẻ em, cô chỉ chào hỏi lịch sự mà thôi, cũng không có chuyện khác mà!

Bộ dạng Tư Mộ mờ mịt nhìn Mặc Bạch nháy mắt mấy cái, mặt Ngôn Mặc Bạch xanh mét, lại dùng sức véo cái mũi của cô.

Thì ra mình tức giận gần chết, cô lại không biết vì sao mình tức giận!

Một lần nữa Ngôn Mặc Bạch hối hận vì hành động không sáng suốt, đưa xe ngớ ngẩn của mình, nếu ở trong xe anh ôm cô vào ngực làm cô khóc lóc xin tha thứ cũng tốt hơn là cô khóc vì bị thương.

Đồng thời Tư Mộ bị anh nhéo vào, đau quá mới hét lên: “Anh không nói làm sao em biết anh tức giận cái gì?”

Hu....

Phải! Tự mình tức giận, thật đúng là có tức giận đến chết cũng thật đáng đời!

Ngôn Mặc Bạch nghĩ có nên cạy đầu cô ra xem trong đầu cô rốt cuộc có cấu tạo như thế nào.

Đôi tay xoa mấy cái trên gương mặt của cô, ánh mắt hung dữ nhìn cô hỏi: “Em rõ ràng thấy trên tay Diệp Nham cầm bộ quần áo màu vàng nhạt, tại sao em còn cầm màu vàng nhạt đến hỏi anh xem nhìn có được hay không?”

Sau khi nói xong, Ngôn Mặc Bạch nhìn chăm chăm cô, nếu cô còn dám nói màu vàng nhạt đẹp mắt, anh không thể không nhéo cô!

Tư Mộ ngạc nhiên, miệng mở rộng, hỏi: “Lúc nào thì Diệp Nham cầm quần áo màu vàng nhạt?”

Nhìn vẻ mặt này của Tư Mộ, mặt Ngôn Mặc Bạch cứng đờ, cô có khả năng không nhìn thấy sao?

Cổ họng Ngôn Mặc Bạch bị nện, còn nói: “Vậy em còn bảo anh mặc bộ quần áo với cái mũ màu xanh lá cây là có ý gì? Muốn cho anh đội nón xanh sao?”

Ngôn Mặc Bạch luôn để ý đến khoảng thời gian cô cùng Diệp Nham, cho nên mỗi lần nhìn thấy Diệp Nham, anh đều biểu hiện sự bá đạo của mình.

Sau khi nghe lời nói của anh, Tư Mộ liền nghĩ đến lúc trong cửa hàng quần áo trẻ em nhìn biểu tình của Ngôn Mặc Bạch khi cầm lấy bộ quần áo màu xanh lá, không nhịn được cười.

“Ha. ....” Ngôn Mặc Bạch xấu hổ nắm tay đập giường, trên mặt lúng túng khẽ nghiêng đầu, ho nhẹ một tiếng, sau đó quay mặt chống lại khuôn mặt cô, ánh mắt hung dữ, nhìn cô tức giận nói: “Em còn cười? Có tin anh mang em ra đánh, không đánh 300 hiệp không buông tha cho em?”

Tư Mộ ngậm miệng, nhưng vẫn không nhịn được cười ra tiếng, bả vai run lên.

Ngôn Mặc Bạch liền đẩy ngã cô ra giường, anh lập tức đè lên, dính lên thân thể cô, giọng nói mê hoặc: “Xem ra không cho em thấy, em cho rằng anh đang cùng em đùa giỡn!”

Cô liền bị anh lột sạch, thân thể sáng loáng, lúc này anh đặt tay cúi đầu hái đoá hoa mai, còn dùng lực mút mấy cái.

Bàn tay Tư Mộ hoảng loạn đẩy đầu anh đang chôn ở trước ngực, hơi thở gấp gáp, nói: “Ngôn Mặc Bạch, mau dậy đi, đừng làm rộn! Bố vẫn chờ chúng ta xuống nhà ăn cơm. ....”

Lúc Ngôn Mặc Bạch ôm cô vào nhà, Tư Mộ nhìn thấy Má Ngô đã dọn cơm tối ở phòng ăn.

Lúc cô vừa bị Ngôn Mặc Bạch ôm về, mắt sưng đỏ cũng bị ông cụ nhìn thấy, nếu hai người bọn họ ở trên này lâu xuống, ông cụ khẳng định sẽ cho là cô bị thương rất nặng, không tránh được lo lắng.

“Ăn em trước. ....” Ngôn Mặc Bạch nếm được vị ngọt ngào, miệng bận rộn.

Tư Mộ không có sức lực trước sự tiết chế của anh, e hèm một tiếng, sau đó đôi tay mềm khê đẩy anh, mặt nhúu lại kêu đau: “Động phải vết thương của em, chóng ả, đau quá. ....”

Quả nhiên Ngôn Mặc Bạch liền vội dừng lại, nhanh chóng từ trên người cô nằm sang một bên, đứng dậy muốn xem vết thương của cô.

Tư Mộ vội kéo anh lại. “Nhanh giúp em mặc quần áo. .... Ngộ nhớ má Ngô đi lên bảo chúng ta xuống ăn cơm. ...” “Nói xong mặt cô đỏ lên.

Khi trở về liền bị anh vạch trần đè lên giường, cả buổi tối đều không ăn, việc này nếu cả nhà đều biết, làm sao cô có thể gặp mọi người nha.

Ngôn Mặc Bạch đứng lên, kéo cái chăn đắp cho cô, sau đó đi đến bên ngăn kéo tủ quần áo tìm hộp cứu thương, vừa nói: “Mặc quần áo gì em? Em mặc quần áo vào đừng phải vết thương, làm sao mà nhanh lành được?”

Tư Mộ nín lấy cái chăn, trên mặt đầy hắc tuyến, u oán nhìn Ngôn Mặc Bạch một cái, trong lòng thầm nghĩ, nếu vết thương không chữa khỏi, chẳng lẽ cô cũng không cần mặc quần áo nữa? Mỗi ngày ở trên giường bọc cái chăn, hay là khóa thân đây?

“Cũng không đau lắm, chỉ là bị trầy da một chút thôi. ....” Tư Mộ nhỏ giọng nói.

“Chỉ là trầy da một chút, thuận tiện chảy một tí máu, đúng không? Vậy em còn khóc thành như vậy?” Ngôn Mặc Bạch cầm hộp cứu thương đi tới bên giường, cười nhạo nói.

Tư Mộ rút cổ một cái, thẹn đỏ bừng mặt, không có ý định nói chuyện. Ngược lại lại nghĩ đến má Ngô, hai người bọn họ lâu như vậy chưa xuống dưới nhà, bố hỏi tới nói thế nào?

“Còn phải đi ăn cơm, đợi lát nữa quay lại bôi thuốc đi, dù sao tí nữa còn phải tắm.” Tư Mộ kéo kéo cái chăn, tay ở trên giường tìm từng món quần áo vừa bị Ngôn Mặc Bạch cởi ra.

Bàn tay Ngôn Mặc Bạch vỗ vỗ bấp đùi của cô, cảnh báo cô: “Đừng động! Em ngoan ngoãn nằm xuống để anh giúp em bôi thuốc.”

“Xuống ăn cơm. ....” Một cái tát của anh vung ra không chút tình cảm, làn da Tư Mộ trắng noãn, vì vậy trên đùi để lại dấu màu hồng, Tư Mộ khẽ hít khí, nhẹ rằng.

“Chờ anh bảo người mang lên, em ở trên giường ăn, đừng đi xuống.” Anh vẫy tay, cô không dám di chuyển loạn. Ngôn Mặc Bạch vừa bôi thuốc nước vào vết miệng thương cho cô, vừa nói.

Thời gian ở cũ, cô đều bớt chút thời gian ăn cơm ở phòng ăn, lúc này chỉ có trầy da một chút lại cho là nghiêm trọng như thế. Tư Mộ không còn mặt mũi để gặp mọi người rồi. Nhưng cô không có biện pháp chống đối Ngôn Mặc Bạch, đành phải ngoan ngoãn nằm trên giường.

“Vậy anh giúp em mặc quần áo...” Không may má Ngô hoặc bố có ôm đứa trẻ đi vào, cô mặc dù quần chắn nhưng cũng cảm thấy khó xử.

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng lướt qua, Tư Mộ vội vàng nói: “Vậy ít nhất anh cũng cho em bộ đồ ngủ chứ?”

Thuốc bôi vết thương là thuốc nước, cứ như vậy ở trong chăn, sẽ bị cọ sát vào chăn.

Ngôn Mặc Bạch hừ một tiếng mới cho cô mặc bộ đồ ngủ, nhưng lo lắng đụng phải vết thương của cô, cho nên động tác vừa chậm lại nhẹ nhàng.

Bọn họ ở trên tầng lầu như vậy, ông cụ bảo má Ngô đi lên gọi bọn họ xuống ăn cơm.

Lúc Ngôn Mặc Bạch giúp Tư Mộ mặc quần áo thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, ăn cơm!” Má Ngô gõ cửa, qua cánh cửa phía bên trong nghe tiếng nói.

“Biết.” Sau khi Ngôn Mặc Bạch mặc xong cho Tư Mộ, ả cô nằm xuống giường, giúp cô đắp kín chăn.

Anh xuống dưới nhà một lúc, má Ngô liền bụng cơm gõ cửa phòng, trên mặt tràn đầy đau lòng. Có lẽ cho rằng Tư Mộ bị thương rất nặng, bà liền bụng bát chuẩn bị dứt cho Tư Mộ ăn.

Tư Mộ vội vàng đưa tay nhận cái bát trên tay má Ngô, nói: “Má Ngô, để cháu tự ăn, cháu không có chuyện gì...”

Điều này là đối xử với cô giống bệnh nhân bị gãy tay chân, cô chỉ bị trầy da một chút....

Má Ngô còn muốn tiếp tục dứt cho cô, Tư Mộ kiên trì tự mình ăn, má Ngô không có cách nào khác, chỉ có thể đưa bát cho cô.

“Cậu chủ nói cô bị đau chân, vết thương đụng phải gân cốt gây khó khăn....” Má Ngô ngồi bên giường nhìn Tư Mộ ăn cơm, bà đau lòng nói: “Ngày mai phải mua một ít xương về nấu canh, bồi bổ nhiều một chút cho mau khỏe.”

Tư Mộ đang ăn cơm, khoe miệng giật giật.

“Hôm nay bảo bảo ở nhà có gây rối không?” Tư Mộ vừa ăn cơm vừa hỏi.

Ông cụ đang ở cùng với bảo bảo, hình như cô không xứng với chức trách làm mẹ.

“Không có nghịch, ông cụ vẫn luôn chơi với bảo bảo. Kể từ khi có tiểu thiếu gia, ông chủ tươi cười nhiều hơn, lúc nào cũng trêu chọc cháu đích tôn, trông giống như một em bé, hôm nay còn vào máy tính tìm học các bài hát thiếu nhi!” Má Ngô nói xong, che miệng cười.

Tư Mộ đang ăn cơm cũng không nhận được bị sặc.

Thử tưởng tượng xem, một người từng làm mưa làm gió trên thương trường, ngồi ở văn phòng làm việc cao nhất của tòa nhà, máy tính dùng để làm việc, ai có thể nghĩ đến hiện giờ sẽ dùng máy tính để tìm nhạc thiếu nhi, còn học nhạc nữa chứ?

Tư Mộ nghĩ rằng qua hình ảnh đó thấy được tình yêu lớn lao.

Buổi tối, ông cụ lại chủ động dẫn bảo bảo ngủ, cho nên chỉ có mình Ngôn Mặc Bạch lên phòng.

“Chồng à, em còn chưa có tắm...” Ngôn Mặc Bạch vào phòng cầm áo ngủ chuẩn bị đi tắm thì Tư Mộ gọi lại.

“Em không thể tắm, đợi một lát nữa anh giúp em lau người.” Ngôn Mặc Bạch ném lại một câu, rồi vào phòng tắm.

Tư Mộ nghe lời anh nói, cho là phải đợi anh tắm xong mới giúp mình lau người, không nghĩ anh lập tức bê một chậu nước đi.

Nghe lời anh nói, Tư Mộ cho là phải đợi anh tắm xong mới giúp mình lau người, không nghĩ anh lập tức bê một chậu nước đi ra.

Ông tay áo được kéo lên lộ ra cơ bắp, cùng màu da lúa mạch, càng lộ ra vẻ nam tính.

Anh đặt chậu nước ở bên giường, rồi đứng dậy ôm Tư Mộ từ trong chăn ra, hai ba cái cời bỏ quần ngủ trên người cô xuống, vừa lăm bắm: “vừa rồi nói không cần mặc, em cứ nhất định mặc, giờ lại phải cời...”

Động tác của anh rất chậm, chỉ sợ đụng phải vết thương của cô, làm cô đau.

Trên trán Tư Mộ xuất hiện một hàng vạch đen.

Vừa rồi cô nói cơ thể của cô trần truồng, Má Ngô mang cơm cho cô ăn, cô sợ cơ thể lộ ra hết. Mặc dù đều là phụ nữ, bị nhìn thấy cũng rất xấu hổ có được hay không?

Ngôn Mặc Bạch thật vất vả cởi sạch quần áo ngủ, liền lấy khăn bông bắt đầu lau cơ thể cho cô.

Anh ti mi lau chùi từng bộ phận trên cơ thể cô, tinh thần nghiêm túc, còn có ánh mắt trân trọng, triu mến, gần như muốn quỳ xuống lau cơ thể cho cô.

Nếu đổi lại lúc cô khỏe mạnh, Ngôn Mặc Bạch lau người giúp cô, sẽ nghĩ đến các biện pháp để ăn đậu hũ, trong ngoài sờ một lần, đề lên cơ thể đã được tắm rửa sạch sẽ.... Nhưng bây giờ, mặc dù trên người Tư Mộ không mảnh vải che thân nằm trên giường, tựa như một bàn thức ăn đầy mùi thơm, đã được đặt trong mâm bưng đến trước mặt anh, tuy nhiên không thấy anh nổi sắc tâm muốn ăn vào bụng, toàn bộ đều nghiêm túc triu mến lau người cho cô, ở kề bên người cô, không có chút xiu suy nghĩ dục vọng nào.

Lúc đầu, Tư Mộ nhắm mắt lại, nhưng cảm thấy động tác trên tay anh êm ái, quy củ, cô liền từ từ mở mắt.

Cô nằm ngang trên giường, còn anh cúi người bên cạnh.

Cho dù ở cùng một chỗ hai năm rồi, mỗi lần bị anh cởi đồ lột thể trước ánh mắt của anh, sẽ có chút không tự nhiên và xấu hổ. Nhưng bây giờ Tư Mộ không có cảm giác xấu hổ, ngưng ngưng, chỉ thấy trong ngực có một dòng nước ấm áp chảy qua, hạnh phúc.

Người đàn ông này thật sự rất tốt!

Rất tốt, một người đàn ông tốt như vậy, thật sự là chồng của cô!

Chiếc đèn bàn để trên đầu giường tỏa ra ánh sáng màu cam chiếu vào gò má của anh, tạo thành một vòng hào quang, càng làm cho anh thêm đẹp trai chói mắt.

Tư Mộ nhìn anh, khoe miệng từ từ uốn cong, một nụ cười rõ ràng, nhìn ngây dại.

Sau khi Ngôn Mặc Bạch nghiêm túc giúp cô lau xong, ngẩng đầu tầm mắt nhìn thấy cô ngơ ngác, liền đưa tay trước mặt cô quơ quơ, cười nói: “Vợ à, đừng nói với anh rằng chỉ bị thương ở đầu gối mà còn bị cả vào đầu nhé.”

Giọng của anh hấp dẫn, quyến rũ, dễ nghe.

Tư Mộ mỉm cười, chờ hiểu ý nghĩa trong lời nói của anh, mới nhìn chăm chăm anh nói: “Anh mới bị thương nơi đâu!”

Nhìn bộ dạng hung hãn của cô, Ngôn Mặc Bạch khề cười ra tiếng: “Không phải chúng ta đều tổn thương đầu óc, cho nên mới mất trí nhớ sao?”

Ngôn Mặc Bạch đứng trước ánh sáng màu cam, con ngươi sáng lên nhìn cô, thờ dài một cái: “Nếu chúng ta không mất trí nhớ, có phải đã sớm ở chung một chỗ phải không?” Anh khề đặt tay trên mặt cô, giọng nói sâu lắng: “Vợ à, chúng ta đã lãng phí một khoảng thời gian dài. Rõ ràng là em gặp anh trước, sao còn để Diệp Nham xen vào.”

Trong giọng nói mang theo ba phần oán giận, ba phần không cam lòng, bốn phần nũng nịu, làm Tư Mộ cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng cô rung động mãnh liệt.

Đúng vậy, số phận thật trêu đùa, để cho họ bỏ lỡ mấy năm, nhưng thật may mắn nhân duyên quá sâu, để cho họ gặp lại, lần nữa yêu nhau, vì vậy họ sẽ không bỏ lỡ cơ hội gặp gỡ này, nhất định cùng nhau đi hết quãng đời còn lại.

Tư Mộ đưa bàn tay lên khuôn mặt của anh, nhẹ nhàng sờ nụ cười: “Chồng à, anh rất quan tâm đến khoảng thời gian em cùng Diệp Nham sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Chương 155.2

Ngược lại em thật sự cảm ơn anh ấy, nếu như không phải anh ấy phụ tình, để em hiểu được thế nào là quý trọng, là tình yêu? Khi đó em còn quá trẻ, ngu ngốc lại ích kỷ, sau lưng anh ta phản bội em cho em biết thế nào là quý trọng và thế nào để yêu một người.

Về sau, em sẽ yêu anh, làm anh yêu em!

Ngôn Mặc Bạch dừng một chút, Tư Mộ đang cầm tay anh rõ ràng cảm nhận được cơ bắp anh cứng ngắc. Mãi anh chớp mắt, dường như không sao cả thờ ơ nói: “Cũng không phải là rất dễ...”

Tiếng cười của Tư Mộ cười càng lớn, “Không thèm quan tâm mới là lạ! Người nào mỗi lần nhìn thấy Diệp Nham cũng muốn đánh người ta một trận toi đời. Ban ngày không đánh được người, thì ngược lại tự mình tức giận.”

Mặt Ngón Mặc Bạch ửng đỏ, khẽ ho một tiếng, sau đó đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt Tư Mộ, rồi nghiêng người ôm cô nằm trên giường, rồi nói: “Mau đắp chăn kín đi, coi chừng bị lạnh!”

Tư Mộ ở trong lòng ngoan ngoãn đưa tay ôm cổ anh, khi anh nhẹ nhàng đặt trên giường thì Tư Mộ kéo đầu của anh lại, hôn môi anh một cái rồi kêu.

“Nhanh đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó tới làm ấm giường cho Nữ Vương!” Nụ cười của Tư Mộ ngọt ngào, ấm áp, ánh sáng màu cam chiếu vào đôi mắt đen bóng của cô, sáng chói như ngàn vạn vì sao.

Ngón Mặc Bạch ôm nàng, hưng hăng hôn xuống, mới xoay người đi vào phòng tắm. Anh không ngại những lời chế nhạo của cô, anh vui với việc coi cô là nữ vương, anh nằm rạp dưới chân của cô cũng tốt, cô có cười trên người anh cũng được, anh đều vui vẻ chịu đựng, thậm chí trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Nghe câu vào trong tắm rửa sạch sẽ của cô, trong cơ thể Ngón Mặc Bạch máu nóng đã sôi trào lên não, chỉ mong chờ một lát ôm cơ thể ngọc ngà thơm tho.

Anh nhanh chóng đi tắm, khi muốn đi ra ngoài, nhưng nghĩ đến cô vừa bảo tắm rửa sạch sẽ, nên lại tắm thêm một phút mới tùy ý quấn khăn tắm, mở cửa phòng tắm đi ra.

Tuy nhiên khi anh đi vào, lại thấy người trên giường đang ngủ một cách ngọt ngào.

Ngón Mặc Bạch không nhịn được khẽ cười một tiếng, cầm khăn lông lau khô tóc và cơ thể, đợi khi trên người khô ráo, ấm áp, Ngón Mặc Bạch mới nhẹ nhàng lên giường, chui vào chăn, đưa tay ôm cô vào ngực.

Ngón Mặc Bạch cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cái trán tròn nhẵn của cô, nở nụ cười cưng chiều.

Trong lòng anh tràn đầy mong đợi, nhiệt huyết sôi trào, nghĩ tới chờ một lúc nữa dịu dàng cùng cô, nên lấy phương pháp thế nào để vui vẻ yêu cô mà không chạm phải vết thương của cô. Nhưng cô lại không chờ anh, chỉ một thời gian ngắn như vậy đã ngủ say.

Trong thực tế, cho dù Tư Mộ có ngủ, nếu anh muốn thì anh cũng có thể làm, chuyện như vậy anh đã làm nhiều. Nhưng hôm nay anh biết cô rất mệt mỏi, bị anh dọa sợ như vậy, trên người còn bị thương, làm sao Ngón Mặc Bạch có thể giầy vò cô?

Vừa rồi là do anh tưởng tượng, giờ cũng xứng đáng chịu đựng sự không thoải mái trong người.

Trên mũi toàn bộ là hương thơm của cô, Ngón Mặc Bạch buồn cười lắc đầu. Dã thú vừa thức tỉnh, giờ làm thế nào để cho nó ngủ thiếp đây?

Trong lòng Ngón Mặc Bạch thầm mắng mình đáng đời trăm lần, ôm lấy cô bắt ép bản thân ngủ.

Ngày hôm sau mang tâm trạng buồn ngủ đi làm, do đó các thư ký làm việc cũng bị giám đốc điều hành la mắng, mọi người không ai dám đến gần, chỉ cầu mong cho thời gian làm việc hết nhanh.

Đầu gối Tư Mộ bị thương, bôi thuốc hai lần đã sắp khỏi rồi, nhưng Ngón Diệu Thiên lại nghĩ Tư Mộ bị trật chân, ngày hôm sau còn mời một thầy thuốc trung y tới nắn xương cho Tư Mộ.

Tư Mộ ngại ngần cho ông cụ xem vết thương bị trầy da, ông mới không cho thầy thuốc trung y nắn xương cho Tư Mộ.

Buổi tối khi Ngón Mặc Bạch về nhà, Tư Mộ cùng bảo bảo đã tắm xong, hai mẹ con đang trên giường chơi vui vẻ, Ngón Mặc Bạch vào phòng ngủ đã nhìn thấy hai mẹ con chơi đùa trên giường.

Quần áo mới mua được Tư Mộ giặt sạch sẽ, đặt ở trên giường để bảo bảo nhìn, cô cầm từng chiếc đung đưa trước mặt bé, nếu bé thích sẽ cười, không cười chính là không thích.

Cuối cùng Tư Mộ cầm bộ quần áo nào, bảo bảo cũng đều cười khanh khách.

Lúc này Ngón Mặc Bạch đi vào, Tư Mộ liền nói với Ngón Mặc Bạch: “Chồng à, anh xem, mỗi bộ quần áo em chọn cho bảo bảo đều thích! Điều này nói rõ mẹ con em trái tim liền nhau, từ ánh mắt đến hưởng thụ đều giống nhau.”

“Chính miệng con nói cho em biết con thích sao?” Ngón Mặc Bạch cười cà vạt, mím môi nói.

Ách...

Chính miệng nói cho....

Bảo bảo còn chưa biết nói chuyện có được hay không?

Khóe miệng Tư Mộ giật giật, nói: “Em lấy mỗi bộ quần áo trước mặt con, con đều cười, đôi mắt con sáng ngời nha!”

“Ai nói cho em biết, con cười là thích hả?” Ngón Mặc Bạch hai ba cái cời quần áo, chuẩn bị đi tắm, nghe lời nói của Tư Mộ, liền mỉm cười, quay đầu lại hỏi.

“Em mới nói với con rất tốt nha, cười có nghĩa là thích. ....” Tư Mộ vui vẻ sờ đầu bảo bảo, cảm thấy con nhất định rất thích cô mua quần áo, nếu không làm sao bảo bảo lại cười vui vẻ đến vậy?

Tiếng nói như tiếng chim vui vẻ riu rít trong khu rừng rậm, lại giống như dòng suối nước tinh khiết, hồn nhiên dễ nghe.

“Hừ!” Ngôn Mặc Bạch không nhịn được cười một tiếng cung chiều: “Con hiểu được quy định đó sao?”

Sau đó, anh cầm cái tắt vừa mới thay ra đi đến bên giường, đến gần bảo bảo, nói với con: “Này, con yêu, nhìn sang!” Cái tắt trên tay anh đang đưa trước mặt bảo bảo, rồi nói: “Con có thích cái này không? Có thơm không?”

Ngôn Mặc Bạch rất ít khi trêu đùa bảo bảo, lúc này bảo bảo nhìn thấy bố đang cầm đồ ở trước mặt, mắt sáng ngời, về sau sẽ chơi với mình, nên rất vui vẻ cười khanh khách, thậm chí còn cười tươi hơn so với mọi khi.

“Nhìn đi! Cái tắt này con cũng thích, còn cảm thấy rất thơm nữa!” Trên tay Ngôn Mặc Bạch cầm cái tắt để lên mặt bảo bảo, cười híp mắt nói: “Con thích thì lấy chơi đi!”

Mặt Tư Mộ đen lại, cướp lấy cái tắt rồi ném lên đỉnh đầu Ngôn Mặc Bạch: “Ngôn Mặc Bạch, anh sao lại đưa tắt thôi cho con chơi?”

Bảo bảo mới được sáu tháng, cầm thứ gì đều cho vào miệng, anh vừa đổi tắt lại đưa cho bảo bảo chơi, không sợ bảo bảo cho vào miệng sao?

Ngôn Mặc Bạch cười ha hả, đập cái tắt ra sau óc, rồi chỉ bảo bảo, nói: “Con anh thích nha?”

Tư Mộ cho chân vào đạp anh xuống dưới: “Mau cút đi tắm!”

Người này, thật đúng là qua vô si! Cứ như vậy chơi đùa với con!

Nhưng mà anh vừa mới nói câu “Con anh thích nha”, lời nói vô cùng dễ nghe, lần đầu tiên Ngôn Mặc Bạch dùng giọng như vậy! Nể tình vì vấn đề này, Tư Mộ cũng không so đo với anh nữa!

Ngôn Mặc Bạch cười ha hả đi vào phòng tắm, Tư Mộ gọi anh lại: “Anh cầm cái khăn lông nhỏ lại đây cho con rửa mặt!”

Vào lúc cùng bảo bảo chơi đùa, bảo bảo vừa cười vừa chảy nước dãi ướt miệng, còn bị Ngôn Mặc Bạch lấy tắt bắn để xuống, Tư Mộ không có biện pháp nào hôn mặt bé.

Ngôn Mặc Bạch nghe lời, lấy khăn lông nhỏ của bảo bảo đi ra, anh liền ấn bảo bảo rồi bắt đầu rửa mặt cho bé. Trước kia đều do Tư Mộ hoặc má Ngô giúp bé tắm, động tác nhẹ nhàng, cẩn thận giống như rất thô lỗ sao?

Cho nên bảo bảo bị Ngôn Mặc Bạch giữ lại, vừa mới bắt đầu tắm liền gào khóc, tay chân quơ quơ để phản đối.

Không thích nhìn anh thô lỗ, vừa mắng vừa một bên chuẩn bị cầm khăn lông lau cho bảo bảo. Lúc anh giúp cô lau rất nhẹ nhàng, tại sao vào lúc này đối với bảo bảo lại không kiên nhẫn như vậy?

Nhưng Ngôn Mặc Bạch lại không đồng ý với cô, kiên trì muốn tự mình tắm cho bảo bảo, một tay không cho bảo bảo làm loạn, một tay cầm khăn lông lau mặt cho con, còn nói: “Bé trai không được yếu ớt như vậy, rửa mặt lại muốn khóc!”

Tư Mộ cắn môi, trừng mắt nhìn anh, nhưng mà anh lại chịu rửa mặt cho bảo bảo, đó cũng là một khởi đầu tốt.

Nếu ngày nào bảo bảo cũng theo mẹ, sẽ lây nhiễm nữ tính, phải chơi nhiều với bố, mới có tính kiên nghị, dũng cảm của con trai.

Trước đây Ngôn Mặc Bạch không thích gần gũi với con trai, hiện giờ khó được lúc anh chịu làm, vậy thì cứ nghe anh đi, anh chắc cũng có chừng mực, sẽ không làm bé bị đau.

Bảo bảo rửa mặt xong, thì mắt cũng đỏ tràn đầy nước mắt, khề nức nở, gương mặt làm bộ đáng thương, vô cùng uất ức nhìn bố mình.

Ngôn Mặc Bạch nhìn con trai không có khóc lớn, chỉ khề nức nở, nước mắt cũng không có chảy. Vì vậy hài lòng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đã được anh rửa sạch bong, nói: “Như thế này mới ngoan!”

Tư Mộ nhìn bộ dáng có nước mắt không dám chảy của con, khóe miệng co quắp, vừa buồn cười vừa tức giận.

Xem ra bé trai cần nhiều thời gian chơi với ba mới tốt.

Lúc Ngôn Mặc Bạch xoay người vào phòng tắm, Tư Mộ ôm bảo bảo vào trong ngực, tay chạm vào khuôn mặt nhỏ bé của con, nhỏ giọng nói: “Con có phải không thích ba một tí nào?”

Thật ra thì bảo bảo rất thích khóc, động một chút là khóc thét, nháy mắt một cái là nước mắt lại rơi xuống, bộ dáng vô cùng uất ức. Ví dụ như vừa rồi, nếu Tư Mộ nói với bảo bảo như vậy, bảo bảo nhất định sẽ khóc đến ngập cả phòng. Nhưng lúc này, bé chỉ dám nhỏ giọng nức nở, nước mắt tràn đầy hốc mắt, tuy nhiên lại không dám rơi xuống.

Bảo bảo y y, nha nha, Tư Mộ không biết bảo bảo đang nói gì, chỉ cười tiếp tục chơi đùa cùng bé.

Hai mẹ con chơi một lát, lúc Ngôn Mặc Bạch đi ra, bé khỏe bé ngoan tức giận ngáp một cái, buồn ngủ muốn được ngủ rồi.

Mỗi đứa bé muốn ngủ đều rất rắc rối, bạn nhỏ họ Ngôn cũng không ngoại lệ, hơn nữa là rất khó chịu, chỉ có Tư Mộ ôm dụ dỗ, rồi ca hát mới có thể ngủ được.

Hôm nay bảo bảo mới hừ hừ hai cái chuẩn bị muốn khóc, muốn được mẹ ôm bé hát khúc hát ru dụ dỗ lúc ngủ, mắt mới mê man lơ mơ ngủ đã nhìn thấy bố của bé ngay trước mắt rồi. Bé mới hừ hừ hai tiếng, đã nhìn thấy bố dùng ánh mắt vô cùng hung dữ nhìn mình đe dọa, nếu dám rên một tiếng, giống như bé sẽ bị đánh một trận. Bảo bảo nín thở, hốc mắt lại ướt, đầu trong ngực mẹ cọ cọ, nứa cọ sát, nứa nhắm mắt lại không dám nhìn bố một cái, cũng không dám rên thêm một tiếng nào nữa.

Tư Mộ có chút kinh ngạc ôm bảo bảo xuống giường, liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, nói: “Chồng à, em phát hiện bảo bảo rất nghe lời anh!”

Ngôn Mặc Bạch khịt khịt mũi tự hào, anh là cha của bé, bé dám không nghe lời sao? Thử xem, anh không đánh bé cho tới mẹ cũng không nhận ra!

Bảo bảo đang nhắm mắt trong lòng mẹ khẽ co lại một cái, dù bé không biết nói chuyện nhưng trong cái đầu nho nhỏ của bé cũng có thể hiểu rõ ràng, ba thật hung dữ nha! Ba biết đánh người! Giống như vào lúc mẹ không ngoan, ba đều đặt mẹ ở phía dưới, va chạm làm cho mẹ phát khóc! Bé nên ngoan ngoan ngủ đi là hơn!

Sau khi bảo bảo ngoan ngoãn ngủ, Tư Mộ nhẹ nhàng đặt bé lên giường ngủ ở giữa, chỉ thấy Ngôn Mặc Bạch nói: “Để cho con ngủ bên cạnh!”

“Tại sao nha? Con ngủ say rồi, nếu đụng đến con, con tỉnh lại muốn khóc đấy!” Tư Mộ nhìn bảo bảo mấy khi ngoan ngoãn ngủ, nên không muốn đụng đến.

“Nó dám khóc!” Ngôn Mặc Bạch cười lạnh một tiếng: “Dù sao buổi tối anh đều muốn ôm em ngủ. . . em tự xem mà làm!”

Có nghĩa là nếu bảo bảo nằm giữa, anh không đảm bảo sẽ không cẩn thận đụng phải.

Tư Mộ nhìn anh một cái, bất đắc dĩ đem bảo bảo chuyển qua bên người cô ngủ, sau đó mình từ từ nằm xuống, nghiêng người đưa lưng về phía Ngôn Mặc Bạch ngủ.

Ngôn Mặc Bạch hài lòng chui vào chăn, ôm cô, đưa tay giữ chặt hông của cô, vùi đầu vào vai của cô hít sâu một hơi, chớp mũi tràn đầy mùi vị của cô.

“Vợ à, ngày mai dọn phòng của bé, cho con sang đó ngủ!” Ngôn Mặc Bạch không lùi bước đề nghị.

“Được! Đổi luôn giường con nít đi, em cùng con qua bên đó ngủ.” Tư Mộ nhàn nhạt trả lời.

“Hi. . .” Ngôn Mặc Bạch bất mãn nheo mắt tai cô, nói: “Có phải là em cố ý?”

“Anh không phải cũng cố ý sao? Con còn nhỏ như vậy, anh để con một mình ngủ sao?” Tư Mộ bị anh làm tức giận.

Ngôn Mặc Bạch dừng một chút, buồn buồn nói: “Vậy thì giường của bé đưa đến trong phòng, để con ngủ trên giường bé. Bé trai sao có thể cứ bám lấy mẹ như vậy được?”

Trong chăn Tư Mộ lấy chân đạp anh một cái: “Con còn nhỏ như vậy, không bám mẹ, còn bám anh sao?”

Ngôn Mặc Bạch nheo mắt, anh mới không cần bảo bảo này bám!

“Vợ à, con cùng chúng ta ngủ một giường lớn, vào lúc chúng ta làm việc, không có tiện nha?” Ngôn Mặc Bạch tiếp tục chà sát, ôm hông cô.

Tư Mộ lúng túng hỏi: “Như thế nào .... Không có tiện à?”

Anh rõ ràng không có tính có được hay không? Nếu không có bé trong phòng, anh có thể không cần lo lắng, kiêng chế, kiêng kỵ, mà muốn cô suốt đêm.

“Hoạt động không dễ dàng!” Ngôn Mặc Bạch nhíu mày

Giọng nói dứt khoát của Ngôn Mặc Bạch rơi xuống, Tư Mộ cảm thấy cơ thể nho nhỏ bên cạnh khẽ run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: 156. Tiểu Bạch Nửa Đêm Bị Ba Mẹ Hù Dọa

Cảm nhận được cơ thể nhỏ đang ngủ bên cạnh, thân thể rõ ràng run rẩy, tay Tư Mộ cứng đờ che chở cho Bảo Bảo, sau đó chân dùng sức đạp về phía Ngôn Mặc Bạch đang quấn ở lòng bàn chân cô.

Cả người anh liền dính vào trên người của cô, đầu chôn ở hõm vai của cô, cô mà quay lại có thể đầu cô và anh dựa vào nhau.

Tư Mộ thấy đá cũng không được, ngược lại càng quấn lấy chặt hơn, cô quay đầu cắn lỗ tai anh, giọng tức giận nói: “Sao anh lại lưu manh như vậy, anh đến phòng trẻ ngủ một mình đi! Ngay trước mặt Bảo Bảo, một chút làm gương cho con cũng không có!”

Lúc nói chuyện cô dán vào lỗ tai anh, hơi thở nóng bỏng toàn bộ phun vào lỗ tai, là bộ phận mẫn cảm nhất của anh. Cô tựa như một tiểu yêu tinh, hơi thở phả ra, có thể làm con người ta bị mê hoặc. Mà hiện tại anh bị hơi thở nóng bỏng của cô làm cho thần hồn điên đảo, trái tim giống như có trăm nghìn cái tay nhỏ bé gãi qua, trong lòng ngứa ngáy, toàn thân cũng ngứa ngáy.

Máu trên người không ngừng sôi trào, mạnh dạn đưa tay vào trong áo ngủ của cô, tìm kiếm nơi mềm mại đặt lên, bắt đầu vân vê, xoa bóp, làm cho Tư Mộ ánh mắt đang giận dữ dần dần bị lớp sương mù phủ lên.

Cô muốn phản đối, nhưng bảo Bảo đang ngủ ở bên cạnh, cô làm sao dám hành động đây?

Cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho anh loay hoay.

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu cắn nhẹ thịt mềm trên cổ, cười nhẹ: “Anh không đi phòng trẻ đâu, muốn đi là tên nhóc này đi. Bên kia mới là phòng của nó, anh chịu để cho nó ngủ ở đây cũng đã rất tốt rồi, mà ép anh anh ném nó về phòng.”

Anh cũng chỉ là lúc Tư Mộ động tình, đầu óc hỗn loạn mới dám nói như vậy, nếu là lúc bình thường, Ngôn Mặc Bạch sao không chào đón con trai, lời nói ra cũng phải cân nhắc kỹ.

Tư Mộ bị anh dùng hết kỹ năng để kiểm soát, toàn thân mềm nhũn phát ra tiếng rên rỉ, bên tai lại nghe thấy tiếng nói của Ngôn Mặc Bạch: “Hơn nữa sao anh lại không làm gương cho con rồi hả? Chính anh dạy con như thế nào là yêu thương vợ mình. Chuyện này rất khó, phải học từ nhỏ, không thể bắt đầu khi quá muộn. ...”

Nói da mặt Ngôn Mặc Bạch ngày càng dày, chuyện như vậy cũng có thể làm ra dáng vẻ phớt lờ, khiến Tư Mộ cười không nổi.

“Đưa bé nhỏ như vậy anh cũng muốn dạy, anh muốn con trở thành kẻ dâm đàng sao?” Mặt Tư Mộ đen lại, cắn răng nghiền lợi.

“Ách...” Ngôn Mặc Bạch nghẹn họng, nói không ra lời, ngượng ngùng cười, trên tay lập tức tăng thêm sức lực, đem cô tiếp tục ý loạn tình mê.

Anh một tay đỡ ngang hông cô, một cái tay khác tách hai chân của cô, chuẩn bị tư thế từ phía sau tiến vào.

“A ừ...” Anh đột nhiên đi vào, Tư Mộ bất ngờ không kịp đề phòng hừ ra tiếng, theo bản năng rụt vào một cái, mà Ngôn Mặc Bạch bị cô đột nhiên co rút mạnh thiếu chút nữa đầu hàng. Giữ chặt hông cô, không cho cô chế được hung hăng tiến vào.

“Ô a...”

Vào lúc Ngôn Mặc Bạch đang cao trào, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc vang dội của đứa bé.

Tư Mộ đang động tình bị tiếng khóc lớn của Bảo Bảo kéo trở lại, tay xoay ngược về phía sau đẩy anh ra, nhưng cô đẩy hai cái, anh vẫn như cũ tiếp tục động tác theo ý mình, mà tiếng khóc của Bảo Bảo ngày càng lớn, Tư Mộ gấp đến độ không được, tay chân gãy gục, mà cô càng động, anh thì càng hưng phấn muốn hét chói tai, sức lực càng tăng, tim gan của Tư Mộ tưởng chừng bị anh chọc thủng, mới nghe anh gầm nhẹ buông ra.

Tư Mộ không kịp để ý xem anh đã đi ra ngoài chưa, tay anh buồn lòng, cô vội vàng đưa tay ôm Bảo Bảo.

Bảo Bảo nghe thấy tiếng mẹ, lập tức chui vào trong ngực cô, đầu nhỏ trong lòng cô cũng a, tiếng khóc cũng nhỏ dần, đổi thành nhỏ giọng nức nở, Tư Mộ nghe thấy cực kỳ đau lòng, vội vàng vén áo lên, cho Bảo Bảo uống sữa.

Miệng Bảo Bảo mút hai cái, lại được ôm trong vòng ngực của Tư Mộ.

Bé không phải bị đói nên mới tỉnh, mà bị làm tỉnh tỉnh lại.

Bảo Bảo ngừng khóc nghĩ, ba thật là rất xấu, tại sao lại muốn đánh mẹ? Hơn nữa lần này đánh thật mạnh, xem chút nữa là bé bị rung mà té xuống!

Bảo Bảo mút hai cái rồi buông ra, hơn nữa bé còn trong ngực khẽ nức nở, Tư Mộ ôm Bảo Bảo vào trong ngực dỗ dành, vỗ nhẹ bé, một cái tay khác ôm lấy hông bé, nhưng tay cô vừa chạm vào cảm thấy ấm nóng.

Tư Mộ vội vàng đẩy Ngôn Mặc Bạch ra: “Đứng lên! Em muốn thay tã cho con!”

Ngôn Mặc Bạch mới nếm chút thức ăn mặn, đối với lời nói của cô dâu nhỏ tất nhiên là không dám không nghe. Ngoan ngoãn lui ra, còn tự giác quay

người xuống giường đi lấy tã đưa cho Tư Mộ.

Bảo Bảo được mẹ ôm đặt trên giường, cúi người giúp bé đổi tã.

Ngôn Mặc Bạch đang lóa thể khoan tay đứng ở một bên xem Tư Mộ.

Bảo Bảo mặt nhăn giống như bị tử hình, dường như có thể nhìn ra được dáng vẻ buồn bã. Chân nhỏ đạp hai cái, bị Tư Mộ bắt được, bé rầm rì mấy tiếng.

Trong lòng Bảo bảo yên lặng rơi lệ. Đường đường là con trai, mặc dù mới có 6 tháng, nhưng buổi tối đi ngủ bị ba mẹ của mình hù dọa đái ra tã rồi, giống như là đánh mất thể diện có được không?

Cảm thấy là rất mất thể diện, cái tay nhỏ bé của bảo bảo nắm thành quyền quơ mắt cái ở không trung, cẩn thận đánh lên đầu mẹ, nhưng quả đấm nhỏ liền bị ba bắt được, trên mu bàn tay còn bị đánh mấy cái, riu rít, riu rít ba rất chỉ là tàn bạo, nhất định không phải là ba ruột của bé mà....

Tư Mộ ngẩng đầu nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của Bảo Bảo bị Ngôn Mặc Bạch nắm lấy, tiếng đánh vang lên “bành bạch”, mà bảo bảo mím môi lại không dám khóc, nước mắt tràn đầy hốc mắt bộ dáng thật đáng thương, khiến Tư Mộ mềm lòng. Lập tức đứng dậy quát lớn: “Ngôn Mặc Bạch, anh đánh con làm gì? Đứa bé còn nhỏ như vậy, ở với anh để đánh sao?”

Ngôn Mặc Bạch trừng mắt cảnh cáo bảo bảo một cái, ngượng ngùng rút tay lại, mím môi nhỏ giọng lầu bầu: “Rõ ràng không có dùng lực mà.”

Anh đương nhiên không dám lớn tiếng nói ra những lời như vậy, nếu anh mà dùng sức, đứa bé nhỏ như vậy đã sớm tàn.

Tư Mộ sau khi thay xong tã cho Bảo bảo, thu dọn xong cho bé, rồi nghiêng người ôm bảo bảo, đến nhìn cũng không nhìn Ngôn Mặc Bạch một cái, liền đi vào phòng tắm.

Vừa rồi cùng anh náo loạn một hồi, trên người giờ dính dính, không thoải mái chút nào. Nếu không tắm, cô không có cách nào ngủ.

Nhưng cô vừa vào phòng tắm, chuẩn bị đóng cửa, chợt thấy bóng dáng của Ngôn Mặc Bạch, chen lấn đi vào.

“Anh đang làm gì vậy?” Tư Mộ vượt qua anh, tự nhiên mờ nước xối vào người.

“Anh đi tắm nha!” Dáng vẻ Ngôn Mặc Bạch tự nhiên, đi cùng vào tắm rửa.

Thấy dáng vẻ lạnh nhạt của Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch lấy lòng, đi tới: “Vợ à, anh giúp em tắm...”

“Tránh ra! Em mới không cần.” Tư Mộ hất cánh tay anh đang quấn trên tay cô.

“Vợ à...” Ngôn Mặc Bạch vô lại, lại bám lên, còn há miệng ngậm tai cô, mập mờ ní non.

Anh đã đủ quyến rũ rồi, vóc dáng vô cùng nam tính, còn nhất định dùng giọng nói mê hoặc tới trêu chọc cô, mỗi lần như vậy Tư Mộ đều đầu hàng, cả người mềm nhũn áp vào trong ngực anh, để mặc anh loay hoay.

Vừa rồi Ngôn Mặc Bạch còn chưa được ăn no bụng, liền bị chính tiếng khóc của bảo bảo cắt đứt, hiện giờ hai người trong phòng tắm, không ra tay chân chính đại chiến một trận, vậy thật có lỗi với bản thân.

Vì vậy chờ Ngôn Mặc Bạch ăn no, sau khi buông tha Tư Mộ, anh trùm khăn tắm rồi ôm Tư Mộ đi tới giường thì con mắt bảo bảo tròn vo, đang tò mò nhìn Ngôn Mặc Bạch.

Đèn bàn có màu da cam, ánh mắt của bảo bảo trong sáng thuần khiết, không chứa bất kỳ tạp chất nào.

Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ lên giường, nét mặt thỏa mãn, nhưng chống lại ánh mắt của bảo bảo, anh không tự giác có chút run tay, cảm giác như mình vừa làm một chuyện xấu xa, không thể dung tha.

Đầu Ngôn Mặc Bạch đau hai cái, liền không nhìn ánh mắt của con trai, trực tiếp đem người trong ngực đặt lên giường, mình cũng dán chặt vào cô ngủ. Chỉ là, khi ôm Tư Mộ vào trong ngực buồn ngủ, Ngôn Mặc Bạch cảm thấy nhịp tim mình khẽ đập loạn.

Ép buộc mình nhắm mắt lại, ôm Tư Mộ thật chặt vào trong ngực, mới cảm thấy có chút buồn ngủ.

Nhưng trước khi ngủ, trong đầu chợt lóe lên suy nghĩ: Nhất định không thể để bảo bảo ngủ tiếp trên chiếc giường này! Nếu không sẽ có ngày anh bị bắt lực mất!

.....

Quần Đỉnh và bạn học của anh bị đưa đến bệnh viện chữa trị, điều đầu tiên sau khi thức dậy là hỏi chuyện ngày hôm đó.

Thị trưởng Quân chưa từng thấy con trai mình quan tâm đến một người phụ nữ nào như vậy, lại là phụ nữ đã kết hôn, làm ông tức giận thiếu chút nữa là xách con trai từ giường bệnh xuống đánh cho một trận, làm cho phu nhân thị trưởng hốc mắt đang âm ứ ở một bên nức nở, vì không để cho vợ đau

lòng, thị trưởng Quân không thể không nhin sự tức giận, không phát tác ra.

Chỉ là có nói hay không, vẫn có thể mắng: “Con, cái tên nhóc này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? À? Cùng một tuổi với con, mọi người đều kết hôn hết rồi, còn mỗi con độc thân. Cái bộ dạng con không đứng đắn, không tìm được vợ, chúng ta cũng chấp nhận! Nhưng con xem một chút bản thân mình, tiêu chuẩn nhà giàu đẹp trai, còn thế nào nữa mà chưa có nổi một người bạn gái đây?”

Thị trưởng Quân càng nói càng tức, tay run chỉ vào con trai mình: “Thì ra là tiểu tử nhà người coi trọng vợ người ta, con nói một chút, con đang tính chuyện gì? Người ta vợ chồng ân ái, còn có một cậu con trai, gia đình hòa thuận! Mặc kệ con tự cho mình là cao siêu, muốn đi nạy chân tường đoạt vợ, còn giả bộ mình là thánh nhân, độc thân cả đời chỉ cần cô ấy hạnh phúc là con liền an tâm, cha con đều không đồng ý!”

Phu nhân thị trưởng ở một bên dụi mắt, ặc, ngại có cô ở đây ông không đánh con trai mình, nhưng nói như vậy, so với đánh con còn hung ác hơn, đó là những câu đâm vào trái tim con trai nha....!

Phu nhân thị trưởng lo lắng cho con trai mình bị ngoại thương nghiêm trọng còn bị cha làm cho tức học máu, vội vàng đưa mắt về phía chồng mình, để cho ông bớt tranh cãi một ít, nhưng thị trưởng Quân hình như nói càng mạnh hơn, căn bản cũng không chú ý tới ánh mắt cảnh cáo của vợ con, hoặc là giả vờ như không thấy, khí thế thị trưởng toàn bộ đều triển khai, thể hiện sự độc đoán.

Ông giận dữ, nhìn con trai nói tiếp: “Bắt đầu từ ngày mai, cha bắt con đi xem mắt! Mỗi ngày sắp xếp một cuộc, cũng không tin không có một người nào để con đề ý!”

Quân Đình mím môi, rừ mắt xuống, im lặng, bộ dáng khéo léo nhìn giống đứa bé ngoan ngoãn nghe lời, nhưng thị trưởng Quân biết lời của mình con của ông hoàn toàn không có nghe lọt nửa câu, ông tức giận muốn đi lên cầm cái lỗ tai của con mình đánh cho nó một trận không dậy được.

Phu nhân thị trưởng nghe chồng nói một hồi, không nhìn được khoe miệng giật giật, nói: “Con trai bị thương thế như vậy, ít nhất phải nằm viện mười ngày, nửa tháng mới có thể xuống giường. ...Ngày mai sắp xếp mai mối, ông là muốn cho con gái nhà người ta cùng tới bệnh viện sao?”

Như vậy không đem con gái người ta hù dọa chạy mới là lạ! Con trai hiện tại bị thương nặng như vậy, ăn uống vệ sinh đều cần người giúp đỡ, liệu có con gái nhà ai nguyện ý gả?

Thị trưởng Quân bị chính vợ mình nhẹ nhàng nói một câu, sự tức giận bị chặn lại, ánh sáng mặt trời bất ngờ, ông hừ lạnh một tiếng: “Vậy thì chờ nó xuất viện, lập tức sắp xếp!”

Thị trưởng Quân vừa vút xuống lời này, chỉ thấy vợ mình khinh thường, âm thanh hừ nhẹ.

Xuất viện?

Đoán chừng Quân Đình sẽ nhờ bệnh viện không chịu xuất viện, hoặc là thừa dịp mọi người không để ý, chạy ra nước ngoài vui vẻ. Anh mới không ngoan ngoãn để mặc cho người khác xếp đặt!

Thị trưởng Quân hình như biết suy nghĩ trong lòng vợ mình, cũng biết con trai mình đúng thật sẽ duy trì như vậy, nhưng mà ông tự tin nhưu mày, nói: “Ăn uống và giấc ngủ của con đều do tiểu Lương quản.”

Tiểu Lương là tài xế của ông, cũng là thủ hạ được ông tin tưởng nhất, là quân nhân giải ngũ, làm việc cẩn thận, tính cách trầm ổn. Chuyện như vậy giao cho hần quản lý là ổn thỏa.

Quả nhiên Quân Đình vừa nghe thấy cha mình nói như vậy, đáng vẻ bàng quang lập tức thay đổi sắc mặt. Mặt tím bầm, hơi sưng, anh chép chép miệng, hỏi: “Cha thực sự không phải để Tiểu Lương giám sát con mãi cho tới khi con xuất viện đấy chứ?”

“Thì sao, không vui?” Lòng mày thị trưởng Quân hướng lên.

Khỏe miệng Quân Đình giật giật, dĩ nhiên là không vui!

Tiểu Lương đó là thủ hạ trung thành của cha, khi giao phó tuyệt đối một là một, không thể là hai, hại chết đứa trẻ bướng bỉnh, Quân Đình muốn từ dưới mí amvts của hần chạy đi, vậy đơn giản là không thể nào!

Chẳng lẽ thật sự muốn anh nghe cha sắp xếp đi xem mắt?

Quân Đình chỉ cần nghĩ đến lời cha vừa nói, liền nhìn không được da gà nổi lên.

Mỗi ngày an bài một cuộc sao?

Thật là đủ gầy vò mà!

“Tiểu Lương. ...Hần một đại lão gia, làm sao có thể phục vụ con?” Quân đình rừ mắt, cố gắng lên tiếng bác bỏ quyết định của cha.

“Hừ.... Tiểu Lương làm việc so với các bà các chị còn yên tâm hơn, chút chuyện này con có thể yên tâm!” Thị trưởng Quân bật thốt lên, nói xong đột nhiên nhếch lông mày nhìn về phía con trai mình, giọng nói vui vẻ: “Ý của con là không cần tiểu Lương chăm sóc con, mà tìm cho con một cô gái tới hả?”

Nếu là như vậy, thực sự rất tốt nhá!

Mặt Quân Đình đen một nửa, mắt nhắm lại, giọng nói có chút ủy khuất: “Hay là bảo Tiểu Lương đến đây đi!”

Quân Đình nhân tài số một, hình tượng chàng trai ôn nhu luôn luôn là danh hiệu được mọi người yêu thích nhất, hưởng chi với gia thế như vậy, tự nhiên có vô số cô gái chưa chồng nghĩ đến mình. Nhưng anh cố tình một người cũng không nhìn, mặt khác lại thất vọng chán nhất là các cô gái quần lấy.

Nếu anh đồng ý để cha bảo cô gái tới phục vụ anh, đoán chừng thật sự sẽ nổi điên.

“Đình, con cứ an tâm ở chỗ này dưỡng thương đi! Mẹ sẽ thường xuyên bố trí thời gian qua đây với con!” Mẹ Quân Đình vỗ nhẹ lên lưng con trai, dịu dàng nói.

Mẹ Quân Đình cũng đã hơn 50, lại được bảo dưỡng tốt, thường mặc các loại mốt, nhìn qua giống như 30 tuổi, hưởng chi bà có khuôn mặt đẹp đẽ, cùng phong cách duyên dáng, càng nổi bật lên nét trẻ tuổi sang trọng.

Cho tới bây giờ đứa con lớn nhất cũng không để cho hai ông bà để tâm, từ chuyện học, công việc, cho đến chuyện lớn là hôn nhân, mọi chuyện đều tự mình làm rất tốt, ngay cả cháu đích tôn Quân Dực cũng được dạy dỗ rất tốt.

Chính là đứa con này, lớn như vậy, ngay cả người bạn gái cũng không có qua lại với ai, tại sao bà không thể không lo lắng đây?

Bà biết thanh niên bây giờ có nhiều người giới tính lệch lạc, nhưng con trai mình trước đây cũng không nghe nói có gần gũi đặc biệt với một chàng trai nào nha?

Cho nên sau khi chuyện này xảy ra, bà mới biết thì ra con trai mình mơ ước phụ nữ đã có chồng.

Mẹ Quân Đình thở dài một cái, dù sao thích phụ nữ có chồng cũng hơn thích đàn ông, tối thiểu giới tính bình thường, lúc đó khi gặp một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp cũng có thể đem trái tim con trai mình kéo trở về.

Nếu con trai thật sự không quay trở lại, thì nghĩ biện pháp cho cô gái kia lấy con trai mình đi! Con trai thích, bọn họ coi như có ghét bỏ người ta kết hôn thậm chí đã sinh con, vậy cũng không thể được!

“Em ở đây khuyên con một chút, anh còn có chút việc!” Thị trưởng Quân chỉ tiếc rên sát không thành thép, liếc nhìn con trai một cái, sau đó nói một câu, xoay người chuẩn bị đi ra phòng bệnh. Đi tới cửa bên, nhìn không được quay đầu lại nói: “Tiểu Lương, chờ một chút liền vào, cậu phải nghe lời của nó nói.”

Quân Đình cùng mẹ mình đều rất ăn ý, khỏe miệng giạt giạt, mắt rũ xuống.

Thị trưởng Quân vừa nhìn thấy thái độ của hai mẹ con, liền dừng dừng nổi giận.

Sợ vợ giống ông còn cưng chiều con trai ra bộ dạng này, thật không dễ dàng nha!

Thực ra thị trưởng Quân trước mặt công chúng cực kỳ uy nghiêm.

Mới vừa đi ra từ bệnh viện, lên xe, lập tức móc điện thoại ra gọi cho cục trưởng Mạc. Diễn đàn Lê Quý Đôn <~

Đầu tiên là một phen khách sao, sau đó nói một chút con trai mình bị thương, cuối cùng thở dài, nói: “Lão Mạc a, con trai tôi thật đúng là không để mình an tâm! Người vừa đi du học trở về liền bị người ta đánh cho thành ra như vậy, lại bị trong thành phố nha! Ông nói đây là ... Ài, tôi vừa mới đi ra từ bệnh viện, nhìn hình dáng vết thương của nó, tôi không đành lòng nhìn, không biết sau này có để lại di chứng gì không...”

Cục trưởng Mạc nghe được và mồ hôi như suối, bàn tay cầm điện thoại cũng ướt thành một vùng.

Lời này của thị trưởng Quân là nói an ninh thành phố không tốt, nói xa nói gần cũng có ý chất vấn, trách cứ.

Ông không chọc nổi thị trưởng Quân, cũng không muốn đắc tội. Không những phía sau ông ấy có người bao che, lại còn muốn gả con gái mình vào nhà bọn họ làm cô con dâu nữa, vì lý do thế nào cũng muốn làm thân.

Cục trưởng Mạc cũng cười theo hòa giải một chút, nói: “Ngài như vậy là trách nhầm nhệ công tử rồi, cậu ấy là dũng cảm làm việc nghĩa, thanh niên bây giờ hiếm có được bộ dạng giống cậu ấy, tôi đang xem xét, đề nghị khen thưởng sự dũng cảm vì việc nghĩa của cậu ấy...” Đừng đừng nói một đoạn dài, bao nhiêu chân tình, tình cảm chân thành đều sử dụng.

Thấy thị trưởng rốt cục cũng khá hơn một chút, lập tức chuyển lời nói bảo đảm: “Thị trưởng Quân ngài yên tâm, những người gây chuyện ngày đó đều bị bắt, nhất định sẽ đề pháp luật nghiêm trị những người bại hoại.”

Cũng bởi vì như vậy, mấy tên thủ hạ của Alan liền bị cục trưởng Mạc đặc biệt “chăm sóc” rồi. Alan phải mất rất nhiều sức lực mới đưa được mấy người đó ra.

Trải qua chuyện này, Alan bị thiệt hại nặng nề, nhưng hán một nửa cũng không buông tha. Lập tức liền gọi điện về Mỹ, điều thủ hạ tới đây.

Tư Mộ biết Alan không dễ dàng buông tha như vậy, bởi vì lúc hắn đi, trong mắt hắn rõ ràng lóe lên sự phẫn nộ và không cam lòng. Hơn nữa người dưới tay hắn bị đánh đến thể thảm như vậy còn không nói, còn lại bị bắt giam, thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Do vậy mấy ngày nay, Tư Mộ duy trì cùng mấy chị em liên hệ mật thiết, hơn nữa còn bảo Ngôn Mặc Bạch phái tiểu Trang đi bảo vệ Thanh Thần, thực ra là để đề phòng Alan một lần nữa đem người bắt đi.

Ngày hôm nay, Ngôn Mặc Bạch không đi làm, Tư Mộ đang ôm con trai chơi đùa với đồ chơi, liền nhận được điện thoại của Điều Dao

“Mộ Mộ, hình như trong tim Alan còn chưa chết, vẫn phái người theo dõi Thanh Thần, làm hại Thanh Thần không dám bước ra ngoài cửa.” Điều Dao gọi điện thoại nói cho Tư Mộ.

Chỉ cần nghĩ đến Alan, Điều Dao liền tức giận cắn răng nghiêng lợi. Mấy năm trước, hắn làm ra chuyện như vậy, bây giờ còn dám đến thành phố này tìm người sao? Hơn nữa thủ hạ của hắn đều bị đánh đến thể thảm như vậy, giống như tát vào tai hắn rồi, như vậy mà trong tâm còn chưa chết sao?

Diễn đàn Lê Quý Đôn <~

Mấy ngày nay, cũng bởi vì hắn cho người theo dõi Thanh Thần, làm hại Tiểu Cửu chồng cô cũng muốn đi bảo vệ Thanh Thần, không có thời gian đi theo cô rồi. Lần trước hình của Tiểu Cửu bị xước, cộng thêm chuyện này, trong lòng Điều Dao tràn đầy oán hận với Alan.

Từ trong điện thoại nghe thấy lời u oán, Tư Mộ liền cười nói: “Vậy hôm nay hẹn Thanh Thần ra ngoài chơi đi! Dù sao cũng không có nhiều ngày rảnh rồi để gặp nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Chương 156.2

Hôm đó, tinh thần của Thanh Thần rất kém, mà cô vẫn luôn nghĩ muốn an ủi Thanh Thần, nhưng Ngôn Mặc Bạch lại không cho cô đi, nói con luôn cần cô bên cạnh. Thật ra thì cô biết, Ngôn Mặc Bạch là lo lắng Alan lại đi tìm Thanh Thần, thuận tiện bắt luôn cả cô.

Cô gọi điện cho Thanh Thần, mỗi lần Thanh Thần đều cùng cô nói chuyện phiếm, cười đùa giống như không xảy ra bất cứ chuyện gì. Nhưng Tư Mộ vẫn không yên lòng, vẫn luôn muốn cùng với bạn tốt nói chuyện, thậm chí nếu nó không chứa đựng những tổn thương trong trái tim cô ấy, nhưng có thể cùng yên lặng với cô ấy, hoặc cho cô ấy mượn bờ vai để dựa vào.

Cô có cái gì phải sợ!

Tư Mộ nói như vậy, dĩ nhiên Điều Dao rất vui mừng. Tiểu Cửu bảo vệ Thanh Thần, nếu cô ấy có thể ra chơi, vậy có thể đi cùng Tiểu Cửu rồi.

Chị em và đàn ông cùng ở chung!

Đây không phải là cá nước gặp nhau sao?

Điều Dao gật đầu cười híp mắt nói được, hơn nữa nói mình sẽ gọi điện cho Thanh Thần.

Chút suy nghĩ nhỏ của cô ấy, Tư Mộ làm sao không biết? Nếu như Tư Mộ gọi điện, Thanh Thần có lẽ sẽ lo lắng an toàn của cô, có thể không đồng ý đi chơi. Nếu là Điều Dao gọi điện cho Thanh Thần thì khác.

Mấy ngày nay Tiểu Trang cùng Tiểu Cửu thay phiên bảo vệ cô, làm hại Tiểu Cửu không có thời gian ở bên Điều Dao, chỉ riêng việc này đã khiến cho Thanh Thần thấy áy náy rồi, cho nên Điều Dao gọi điện đến, Thanh Thần sẽ không do dự liền đồng ý. Làm như vậy mới có thể để Tiểu Cửu và Điều Dao thấy mặt nhau.

“Có hai chúng ta thôi sao?” Thanh Thần liếc mắt nhìn Tiểu Cửu đang ngồi ở bên cạnh, nhỏ giọng hỏi Điều Dao.

“Không phải nha, còn có Mộ Mộ và Sở Kỳ nữa.” Điều Dao vui vẻ trả lời.

Thanh Thần dừng một chút, sau đó hỏi: “Ngôn Mặc Bạch có biết không?”

Tiểu Cửu nghe thấy tên đại ca, đảo mắt nhìn về phía cô, trong ánh mắt hình như muốn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Thanh Thần vội vàng khoát tay về phía Tiểu Cửu ý bảo không có chuyện gì, sau đó lại nghe giọng ngập ngừng của Điều Dao: “Không biết đã biết chưa...”

“Tí nữa, chúng ta qua đón Mộ Mộ đi!” Thanh Thần nói xong cúp điện thoại

Ngôn Mặc Bạch rất quan tâm đến Tư Mộ, suy nghĩ vì an toàn của cô, nhất định sẽ không để cô ấy một mình ra cửa, tốt nhất là cứ ngoan ngoãn ở nhà.

Nếu như họ hẹn Tư Mộ đi ra ngoài chơi, nếu xảy ra chuyện gì, cũng không biết phải nói như thế nào đối với sự tin tưởng của Ngôn Mặc Bạch.

“Chúng ta qua đón Tư mộ, sau đó đi Thu Ý.” Thanh Thần thay quần áo, nói với Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu sững sờ, lập tức nghĩ đến cú điện thoại kia là của Diêu Dao, môi mấp máy, sắc mặt khó hiểu. Nhưng mà bọn anh là do đại ca bảo tới, nên phải nghe cô ấy chỉ huy.

“Tôi gọi điện thoại trước.” Tiểu Cửu nói xong, liền lấy điện thoại gọi cho Ngôn Mặc Bạch.

Dù là nghe cô chỉ huy, nhưng anh chỉ trung thành duy nhất với Ngôn Mặc Bạch. Nếu không thể ngăn bọn họ ra ngoài tụ tập, ít nhất cũng phải cho đại ca biết chuyện.

Ngôn Mặc Bạch vừa kết thúc một hội nghị quan trọng, nhận được điện thoại của Tiểu Cửu, nghe hẳn xin phép, Ngôn Mặc Bạch có chút đau đầu, khề thờ dài, nói: “Ừ, biết! Cậu qua đón cô ấy đi!”

Cũng biết cô không chịu ngồi yên ở nhà mà!

Ngôn Mặc Bạch nghĩ, ngày mai phải mang cô theo bên mình, tránh cho cô ở nhà buồn chán.

Sau khi xử lý xong tài liệu quan trọng trên tay, Ngôn Mặc Bạch không thể ngồi yên, cầm chìa khóa xe lên đi về phía các cô.

Tiểu Cửu cùng Diêu Dao, Cố Khuynh cùng Sở Kỳ, Thanh Thần ít nhất cũng có Tiểu Trang phòng ngừa bên cạnh, chỉ có mình cô ở đó một mình, cảm thấy tịch mịch nha! Cho nên Ngôn Mặc Bạch xong chuyện quan trọng cần xử lý ngay lập tức chạy tới.

Mặt khác, ngày hôm qua lúc Tiểu Trang cũng báo cáo với anh tình huống bên Thanh Thần, có nói hình như Alan đưa rất nhiều người tới đây, mỗi ngày càng nhiều, làm công việc của bọn họ ngày càng khó khăn.

Nếu Alan thật sự phái nhiều người đến đây, mục đích là muốn đưa Thanh Thần đi như lời nói, vậy lần này các cô tụ họp là cơ hội tốt nhất để ra tay.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến cô dâu của mình gặp nguy hiểm, vì vậy cũng liền chạy theo tới.

Địa điểm tụ họp là ở Thu Ý, là địa bàn của anh, cho nên Ngôn Mặc Bạch cũng không phải lo lắng nhiều.

Thật ra Tư Mộ có ý định lái xe của mình đến, nhưng cô vừa thay quần áo xong, chuẩn bị lấy chìa khóa xe thì Thanh Thần gọi điện thoại nói tới đón cô.

Tư Mộ suy nghĩ một chút cũng thấy như vậy là tốt nhất. Bởi vì xảy ra chuyện lúc trước, Ngôn Mặc Bạch vẫn luôn không cho Tư Mộ tiếp tục lái xe, nếu Thanh Thần có thể tới đón cô....Như vậy không có gì là tốt hơn.

“Cậu không mang bảo bảo đi cùng sao?” Lúc Thanh Thần đến cửa nhà họ Ngôn, gọi điện thoại bảo Tư Mộ ra ngoài. Nhìn chỉ có mỗi mình cô ấy nên hỏi.

“Ông cụ đưa đi cùng rồi! Hơn nữa bảo bảo cũng mệt, đoán chừng một lúc nữa liền muốn ngủ, dẫn bé đi cùng chỉ có thể ngồi ôm.” Tư Mộ vừa mở cửa bên lên xe, vừa nói.

Thật ra thì cho dù bảo bảo không mệt, ông cụ cũng không muốn để cho cô mang bảo bảo đi ra ngoài, ông cụ một giây không nhìn thấy bảo bảo, trong lòng liền mất hứng.

Thanh Thần cũng không có hỏi nhiều, dù sao lần này tụ họp cũng không phải là chuyện đơn giản, đưa bảo bảo đi cùng ngược lại không an toàn.

Thời điểm xe đến Thu ý, vốn Diêu Dao chờ ở cửa lớn phòng bao. Cô biết Tiểu Cửu đã tới, liền ngồi không yên, muốn chạy xuống phía dưới hy vọng sớm nhìn thấy anh một chút. Hướng chỉ trên phòng còn có Cố Khuynh cùng Sở Kỳ, cô ở lại đó, làm ảnh hưởng đến không khí đó nha.

Lúc Diêu Dao nhìn thấy Tiểu Cửu lái xe đến, liền vui mừng giống như cánh bướm lao tới, Tiểu Cửu mới vừa xuống xe, liền bị cô nhào cả người vào trong lòng.

Tư Mộ cùng Thanh Thần che miệng cười.

Tiểu Cửu cùng Diêu Dao ở chung một chỗ, mỗi lần đều có bộ dáng bị ép buộc, hình như Diêu Dao là nữ cường. Thật ra thì Tiểu Cửu mới là phúc hắc, mỗi lần đều dụ dỗ Diêu Dao chủ động nhào đến, người chân chính thoải mái là cậu ta, lúc đó còn làm ra bộ dáng bị cô áp bức.

Diêu dao ôm ngang hông của Tiểu Cửu, giữa đầu ở trên cổ anh gặm mấy cái, xoay người nghe thấy tiếng cười nhẹ của Tư Mộ và Thanh Thần, cô một chút ngượng ngùng cũng không có, nhìn hai người họ nhủ thầm.

“Như thế nào? Có thấy ghen tị không?” Diêu Dao dúi vào trong ngực Tiểu Cửu, cười khanh khách, nói: “Thật ra thì cũng không cần hâm mộ. Tớ nhiều ngày như vậy, hôm nay mới được gặp anh ấy. Mộ Mộ là thích nhất, đêm nào cũng có thể ôm chồng của mình ngủ.”

Điều Dao vô tâm vô tư nói, trên mặt Thanh Thần cố gắng nở nụ cười nhẹ nhàng, thật ra Tư Mộ đang ở bên cạnh cô, nắm tay của cô ấy cũng cảm nhận thấy tay cô ấy thật lạnh lẽo, nhìn sang gò má cũng rõ ràng nhìn thấy khóe miệng của cô ấy cười có chút cứng ngắc, sắc mặt cô bỗng nhiên trở nên tái nhợt, càng làm cho người ta đau lòng.

Điều Dao đang ôm ngang hông bị Tiểu Cửu nắm mạnh một cái, mới chú ý tới sắc mặt của Thanh Thần không thích hợp cho lắm. Nghi đến mình không chú ý đến lời nói, hận không thể tát cho mình vài cái.

“Thanh Thần...” Điều Dao cắn nhẹ môi kêu lên.

Thanh Thần cố gắng làm cho nụ cười của mình tự nhiên một chút, cô lôi kéo tay Tư Mộ về phía Điều Dao cười cười, nói: “Sở Kỳ đã đến rồi sao?”

“Ừ, cô ấy đã sớm đến.”

“Vậy chúng ta mau lên đi! Tránh cho cô ấy đợi lâu.” Thanh Thần lôi kéo Tư Mộ dẫn đầu đi về phía trước.

Điều Dao lẻ loi một cái, lôi kéo Tiểu Cửu theo ở phía sau, nhỏ giọng trách Tiểu Cửu: “Vừa rồi, sao anh không nhắc nhở em? Còn để em nói sai lời...”

Làm cho chị em tốt của cô đau lòng, khổ sở, thật là đáng chết mà!

Tiểu Cửu nhún mày, nhàn nhạt nói: “Em không có đầu óc sao? Nói chuyện không dùng đại não!”

“Anh!” Điều Dao bị anh nói phát ghen, giơ tay đưa về phía anh.

Tiểu Cửu dùng lực khống chế tay của cô, ôm cô lại bên người, nhỏ giọng cảnh cáo: “Đừng làm rộn! Có người theo dõi chúng ta!”

Hai cô gái trước mặt nếu có nửa điểm sơ xuất, đại ca không trách, nhưng anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

Điều Dao vừa nghe đến có người theo dõi, lập tức ngoan ngoãn, thậm chí có chút sợ hãi rúc vào người Tiểu Cửu, giọng nói có chút run hồi: “Những người đó là của Alan phải không?”

Trước đó Điều Dao đã biết đến bản lĩnh của những người đó, lần trước còn có Cố Khuynh cùng Tiểu Cửu mang theo mấy anh em nữa mới đánh lại được. Mà hôm nay chỉ có mình Tiểu Cửu cùng Tiểu Trang ở chỗ này, ngộ nhờ họ xông đến, vậy phải làm sao đây?

“Ừ.” Tiểu Cửu ôm chặt cô, mắt nhìn thẳng đi theo Tư Mộ vào Thu Ý, chỉ là vẫn chú ý xung quanh, xem ai có động tĩnh.

Cách quán rượu không xa, có mấy chiếc xe hơi màu đen chạy đến. Alan ngồi một trong những chiếc xe đó. Lúc tầm mắt của hắn nhìn về phía Thu Ý, vừa lúc thấy Một bóng dáng quen thuộc đang kéo Tư Mộ đi tới, ánh mắt âm u thoáng qua một chút ánh sáng.

Mà bên trong phòng 1818 của Thu Ý, Lê Hòa cùng Ngôn Mặc Bạch đang ngồi trước màn hình vi tính nhìn cửa quán rượu qua video.

Ngôn Mặc Bạch đã sớm tới trước một bước, đoán chắc chắn Alan sẽ xuất hiện, Ngôn Mặc Bạch không dám lơ là, gọi điện thoại báo Tiểu Trang và Tiểu Cửu trên đường chú ý an toàn, đồng thời để tránh Alan có thể ra tay tại cửa ra vào, nên bố trí an bài mấy người núp ở cửa Thu Ý.

Khi trong clip xuất hiện mấy chiếc xe hơi màu đen thì sắc mặt Ngôn Mặc Bạch có chút trở nên nặng nề.

Xem ra Alan sẽ không dễ dàng bỏ qua, mười sát thủ quốc tế, tất cả đều mời tới.

Lần trước Dany cũng có nói qua, bởi vì có nguyên nhân, những người đó không có xuất hiện. Lần này làm sao đây? Không thể không chiến đấu.

Vốn đang chủ động xuất kích đánh nhanh thắng nhanh, không nghĩ tới đối phương cũng có sự chuẩn bị!

Hết Chương 156

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

156.2

Hôm đó, tinh thần của Thanh Thần rất kém, mà cô vẫn luôn nghĩ muốn an ủi Thanh Thần, nhưng Ngôn Mặc Bạch lại không cho cô đi, nói con luôn cần cô bên cạnh. Thật ra thì cô biết, Ngôn Mặc Bạch là lo lắng Alan lại đi tìm Thanh Thần, thuận tiện bắt luôn cả cô.

Cô gọi điện cho Thanh Thần, mỗi lần Thanh Thần đều cùng cô nói chuyện phiếm, cười đùa giống như không xảy ra bất cứ chuyện gì. Nhưng Tư Mộ vẫn không yên lòng, vẫn luôn muốn cùng với bạn tốt nói chuyện, thậm chí nếu nó không chữa được những tổn thương trong trái tim cô ấy, nhưng có thể cùng yên lặng với cô ấy, hoặc cho cô ấy mượn bờ vai để dựa vào.

Cô có cái gì phải sợ!

Tư Mộ nói như vậy, dĩ nhiên Điều Dao rất vui mừng. Tiểu Cửu bảo vệ Thanh Thần, nếu cô ấy có thể ra chơi, vậy có thể đi cùng Tiểu Cửu rồi.

Chị em và đàn ông cùng ở chung!

Đây không phải là cá nước gặp nhau sao?

Diêu Dao gật đầu cười híp mắt nói được, hơn nữa nói mình sẽ gọi điện cho Thanh Thần.

Chút suy nghĩ nhỏ của cô ấy, Tư Mộ làm sao không biết? Nếu như Tư Mộ gọi điện, Thanh Thần có lẽ sẽ lo lắng an toàn của cô, có thể không đồng ý đi chơi. Nếu là Diêu Dao gọi điện cho Thanh Thần thì khác.

Mấy ngày nay Tiểu Trang cùng Tiểu Cửu thay phiên bảo vệ cô, làm hại Tiểu Cửu không có thời gian ở bên Diêu Dao, chỉ riêng việc này đã khiến cho Thanh Thần thấy áy náy rồi, cho nên Diêu Dao gọi điện đến, Thanh Thần sẽ không do dự liên đồng ý. Làm như vậy mới có thể để Tiểu Cửu và Diêu Dao thấy mặt nhau.

“Có hai chúng ta thôi sao?” Thanh Thần liếc mắt nhìn Tiểu Cửu đang ngồi ở bên cạnh, nhỏ giọng hỏi Diêu Dao.

“Không phải nha, còn có Mộ Mộ và Sở Kỳ nữa.” Diêu Dao vui vẻ trả lời.

Thanh Thần dừng một chút, sau đó hỏi: “Ngôn Mặc Bạch có biết không?”

Tiểu Cửu nghe thấy tên đại ca, đảo mắt nhìn về phía cô, trong ánh mắt hình như muốn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Thanh Thần vội vàng khoát tay về phía Tiểu Cửu ý bảo không có chuyện gì, sau đó lại nghe giọng ngập ngừng của Diêu Dao: “Không biết đã biết chưa....”

“Tí nữa, chúng ta qua đón Mộ Mộ đi!” Thanh Thần nói xong cũng cúp điện thoại

Ngôn Mặc Bạch rất quan tâm đến Tư Mộ, suy nghĩ vì an toàn của cô, nhất định sẽ không để cô ấy một mình ra cửa, tốt nhất là cứ ngoan ngoãn ở nhà.

Nếu như họ hẹn Tư Mộ đi ra ngoài chơi, nếu xảy ra chuyện gì, cũng không biết phải nói như thế nào đối với sự tin tưởng của Ngôn Mặc Bạch.

“Chúng ta qua đón Tư mộ, sau đó đi Thu Ý.” Thanh Thần thay quần áo, nói với Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu sững sờ, lập tuwcsnghix đến cú điện thoại kia là của Diêu Dao, môi mấp máy, sắc mặt khó hiểu. Nhưng mà bọn anh là do đại ca sai bảo ttowis, nên phải nghe cô ấy chỉ huy.

“Tôi gọi điện thoại trước.” Tiểu Cửu nói xong, liền lấy điện thoại gọi cho Ngôn Mặc Bạch.

Dù là nghe cô chỉ huy, nhưng anh chỉ trung thành duy nhất với Ngôn Mặc Bạch. Nếu không thể ngăn bọn họ ra ngoài tụ tập, ít nhất cũng phải cho đại ca biết chuyện.

Ngôn Mặc Bạch vừa kết thúc một hội nghị quan trọng, nhận được điện thoại của Tiểu Cửu, nghe hần xin phép, Ngôn Mặc Bạch có chút đau đầu, khẽ thờ dài, nói: “Ừ, biết! Cậu qua đón cô ấy đi!”

Cũng biết cô không chịu ngồi yên ở nhà mà!

Ngôn Mặc Bạch nghĩ, ngày mai phải mang cô theo bên mình, tránh cho cô ở nhà buồn chán.

Sau khi xử lý xong tài liệu quan trọng trên tay, Ngôn Mặc Bạch không thể ngồi yên, cầm chìa khóa xe lên đi về phía các cô.

Tiểu Cửu cùng Diêu Dao, Cố Khuynh cùng Sở Kỳ, Thanh Thần ít nhất cũng có Tiểu Trang phòng ngừa bên cạnh, chỉ có mình cô ở đó một mình, cảm thấy tịch mịch nha! Cho nên Ngôn Mặc Bạch xong chuyện quan trọng cần xử lý ngay lập tức chạy tới.

Mặt khác, ngày hôm qua lúc Tiểu Trang cũng báo cáo với anh tình huống bên Thanh Thần, có nói hình như Alan đưa rất nhiều người tới đây, mỗi ngày càng nhiều, làm công việc của bọn họ ngày càng khó khăn.

Nếu Alan thật sự phái nhiều người đến đây, mục đích là muốn đưa Thanh Thần đi như lời nói, vậy lần này các cô tụ họp là cơ hội tốt nhất để ra tay.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến cô dâu của mình gặp nguy hiểm, vì vậy cũng liền chạy theo tới.

Địa điểm tụ họp là ở Thu Ý, là địa bàn của anh, cho nên Ngôn Mặc Bạch cũng không phải lo lắng nhiều.

Thật ra Tư Mộ có ý định lái xe của mình đến, nhưng cô vừa thay quần áo xong, chuẩn bị lấy chìa khóa xe thì Thanh Thần gọi điện thoại nói tới đón cô.

Tư Mộ suy nghĩ một chút cũng thấy như vậy là tốt nhất. Bởi vì xảy ra chuyện lúc trước, Ngôn Mặc Bạch vẫn luôn không cho Tư Mộ tiếp tục lái xe, nếu Thanh Thần có thể tới đón cô....Như vậy không có gì là tốt hơn.

“Cậu không mang bảo bảo đi cùng sao?” Lúc Thanh Thần đến cửa nhà họ Ngôn, gọi điện thoại bảo Tư Mộ ra ngoài. Nhìn chỉ có mỗi mình cô ấy nên hỏi.

“Ông cụ đưa đi cùng rồi! Hơn nữa bảo bảo cũng mệt, đoán chừng một lúc nữa liền muốn ngủ, dẫn bé đi cùng chỉ có thể ngồi ôm.” Tư Mộ vừa mở cửa bên lên xe, vừa nói.

Thật ra thì cho dù bảo bảo không mệt, ông cụ cũng không muốn để cho cô mang bảo bảo đi ra ngoài, ông cụ một giây không nhìn thấy bảo bảo, trong lòng liền mất hứng.

Thanh Thần cũng không có hỏi nhiều, dù sao lần này tụ họp cũng không phải là chuyện đơn giản, đưa bảo bảo đi cùng ngược lại không an toàn.

Thời điểm xe đến Thu ý, vốn Diêu Dao chờ ở cửa lớn phòng bao. Cô biết Tiểu Cửu đã tới, liền ngồi không yên, muốn chạy xuống phía dưới hy vọng sớm nhìn thấy anh một chút. Huống chi trên phòng còn có Cổ Khuynh cùng Sở Kỳ, cô ở lại đó, làm ảnh hưởng đến không khí đó nha.

Lúc Diêu Dao nhìn thấy Tiểu Cửu lái xe đến, liền vui mừng giống như cánh bướm lao tới, Tiểu Cửu mới vừa xuống xe, liền bị cô nhào cả người vào trong lòng.

Tư Mộ cùng Thanh Thần che miệng cười.

Tiểu Cửu cùng Diêu Dao ở chung một chỗ, mỗi lần đều có bộ dáng bị ép buộc, hình như Diêu Dao là nữ cường. Thật ra thì Tiểu Cửu mới là phúc hắc, mỗi lần đều dụ dỗ Diêu Dao chủ động nhào đến, người chân chính thoải mái là cậu ta, lúc đó còn làm ra bộ dáng bị cô áp bức.

Diêu dao ôm ngang hông của Tiểu Cửu, ngửa đầu ở trên cổ anh gặm mấy cái, xoay người nghe thấy tiếng cười nhẹ của Tư Mộ và Thanh Thần, cô một chút ngượng ngùng cũng không có, nhìn hai người họ nhủ mày.

“Như thế nào? Có thấy ghen tị không?” Diêu Dao dính vào trong ngực Tiểu Cửu, cười khanh khách, nói: “Thật ra thì cũng không cần hâm mộ. Tớ nhiều ngày như vậy, hôm nay mới được gặp anh ấy. Mộ Mộ là thích nhất, đêm nào cũng có thể ôm chồng của mình ngủ.”

Diêu Dao vô tâm vô tư nói, trên mặt Thanh Thần cố gắng nở nụ cười nhẹ nhàng, thật ra Tư Mộ đang ở bên cạnh cô, nắm tay của cô ấy cũng cảm nhận thấy tay cô ấy thật lạnh lẽo, nhìn sang gò má cũng rõ ràng nhìn thấy khóe miệng của cô ấy cười có chút cứng ngắc, sắc mặt cô bỗng nhiên trở nên tái nhợt, càng làm cho người ta đau lòng.

Diêu Dao đang ôm ngang hông bị Tiểu Cửu nắm mạnh một cái, mới chú ý tới sắc mặt của Thanh Thần không thích hợp cho lắm. Nghi đến mình không chú ý đến lời nói, hận không thể tát cho mình vài cái.

“Thanh Thần...” Diêu Dao cắn nhẹ môi kêu lên.

Thanh Thần cố gắng làm cho nụ cười của mình tự nhiên một chút, cô lôi kéo tay Tư Mộ về phía Diêu Dao cười cười, nói: “Sở Kỳ đã đến rồi sao?”

“Ừ, cô ấy đã sớm đến.”

“Vậy chúng ta mau lên đi! Tránh cho cô ấy đợi lâu.” Thanh Thần lôi kéo Tư Mộ dẫn đầu đi về phía trước.

Diêu Dao lè lưỡi một cái, lôi kéo Tiểu Cửu theo ở phía sau, nhỏ giọng trách Tiểu Cửu: “Vừa rồi, sao anh không nhắc nhở em? Còn để em nói sai lời...”

Làm cho chị em tốt của cô đau lòng, khổ sở, thật là đáng chết mà!

Tiểu Cửu nhủ mày, nhàn nhạt nói: “Em không có đầu óc sao? Nói chuyện không dùng đại não!”

“Anh!” Diêu Dao bị anh nói phát ngen, giờ tay đưa về phía anh.

Tiểu Cửu dùng lực khống chế tay của cô, ôm cô lại bên người, nhỏ giọng cảnh cáo: “Đừng làm rộn! Có người theo dõi chúng ta!”

Hai cô gái trước mặt nếu có nửa điểm sơ xuất, đại ca không trách, nhưng anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

Diêu Dao vừa nghe đến có người theo dõi, lập tức ngoan ngoãn, thậm chí có chút sợ hãi rúc vào người Tiểu Cửu, giọng nói có chút run hồi: “Những người đó là của Alan phải không?”

Trước đó Diêu dao đã biết đến bản lĩnh của những người đó, lần trước còn có Cổ Khuynh cùng Tiểu Cửu mang theo mấy anh em nữa mới đánh lại được. Mà hôm nay chỉ có mình Tiểu Cửu cùng Tiểu Trang ở chỗ này, ngộ nhờ họ xông đến, vậy phải làm sao đây?

“Ừ.” Tiểu Cửu ôm chặt cô, mắt nhìn thẳng đi theo Tư Mộ vào Thu Ý, chỉ là vẫn chú ý xung quanh, xem ai có động tĩnh.

Cách quán rượu không xa, có mấy chiếc xe hơi màu đen chạy đến. Alan ngồi một trong những chiếc xe đó. Lúc tầm mắt của hắn nhìn về phía Thu Ý, vừa lúc thấy Một bóng dáng quen thuộc đang kéo Tư Mộ đi tới, ánh mắt âm u thoáng qua một chút ánh sáng.

Mà bên trong phòng 1818 của Thu Ý, Lê Hóa cùng Ngôn Mặc Bạch đang ngồi trước màn hình vi tính nhìn cửa quán rượu qua video.

Ngôn Mặc Bạch đã sớm tới trước một bước, đoán chắc chắn Alan sẽ xuất hiện, Ngôn Mặc Bạch không dám lơ là, gọi điện thoại báo Tiểu Trang và Tiểu Cửu trên đường chú ý an toàn, đồng thời để tránh Alan có thể ra tay tại cửa ra vào, nên bố trí an bài mấy người núp ở cửa Thu Ý.

Khi trong clip xuất hiện mấy chiếc xe hơi màu đen thì sắc mặt Ngôn Mặc Bạch có chút trở nên nặng nề.

Xem ra Alan sẽ không dễ dàng bỏ qua, mười sát thủ quốc tế, tất cả đều mời tới.

Lần trước Dany cũng có nói qua, bởi vì có nguyên nhân, những người đó không có xuất hiện. Lần này làm sao đây? Không thể không chiến đấu.

Vốn đag chủ động xuất kích đánh nhanh thắng nhanh, không nghĩ tới đối phương cũng có sự chuẩn bị!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Chương 157

Chiếc xe hơi màu đen dừng lại, cửa đã mở ra, nhưng lại không thấy người bước xuống.

Ngôn Mặc Bạch nhìn chằm chằm màn hình máy tính, đôi mắt thoáng qua nét tàn nhẫn, mặt lạnh lẽo, nói với Lê Hỏa: "Các cậu ở đây canh chừng động tĩnh của hắn ta, tùy thời báo cáo."

"Dạ!" Lê Hỏa gật đầu.

Đám người Tư Mộ bao một gian phòng lớn, giờ này cũng không phải là giờ ăn cơm, vì vậy mọi người chỉ kêu một chút đồ ăn vặt ....

Khi Ngôn Mặc Bạch đến, bốn cô gái đang chơi bài.

"Lão đại!" Tiểu Trang cùng với Tiểu Cửu, một người đứng bên cạnh cửa sổ chú ý động tĩnh bên ngoài, phòng ngừa có người từ cửa sổ đi vào; một người đứng ở cửa bên, thời khắc chú ý.

Mặc dù biết nếu có người có ý đánh vào đây, chắc chắn thế lực của đối phương rất mạnh, hai người bọn họ cũng không đối phó được, nhưng mà họ nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ những người bên trong phòng.

Khi nghe thấy tiếng bước chân tiến gần đến gian phòng, Tiểu Trang canh bên cửa lập tức cảnh giác, tùy thời ứng chiến.

Ngôn Mặc Bạch gõ ba cái vào cửa, sau đó mới bước vào.

Tiểu Trang nghe được ba tiếng này, tạm thời thả lỏng.

"Lão đại!" Tiểu Trang có chút bất ngờ khi thấy Ngôn Mặc Bạch xuất hiện ở đây.

Tư Mộ nghe Tiểu Trang gọi lão đại, tay cầm bài run lên, vội vàng nhét bài vào tay Cố Khuynh đang đứng một bên xem, cũng không quản anh ta là trợ thủ của Sở Ki.

"Ông xã, sao anh lại tới đây?" Tư Mộ hai ba bước đi tới, ôm lấy eo Ngôn Mặc Bạch, làm nũng cọ xát.

Mấy ngày nay anh vẫn lo lắng Alan sẽ xuất kích lần nữa, vì vậy luôn cảnh báo cô không được tự ý ra khỏi cửa, đặc biệt là đừng đi gặp Thanh Thần, tránh cho đến lúc đó bị tai họa.

Ngôn Mặc Bạch cảm thấy chuyện mấy năm trước, mấy người Tư Mộ chính là bị hại, "Thuận tiện" bị bắt đi. Vì để ngăn ngừa chuyện này xảy ra lần nữa, Ngôn Mặc Bạch chỉ có thể nghiêm cấm mọi hoạt động của cô.

Nhưng hôm nay cô lại tự tiện ra ngoài mà không hỏi anh. Mặc dù biết Tiểu Cửu đã thông báo cho anh, nhưng khi thấy anh ở nơi này, vẫn có chút lo sợ.

Vì vậy lập tức chủ động chạy tới, làm cô vợ nhỏ nhu thuận, chọc anh vui vẻ, còn hơn một lát bị anh hại còn thảm hơn.

Ngôn Mặc Bạch mặt lạnh nhìn cô một cái, nhẫn tâm nắm lấy gương mặt cô, hung hăng hôn xuống. Tư Mộ đau đến kêu khóc, Ngôn Mặc Bạch mới chịu buông cô ra.

"Cho em không nghe lời!" Ngôn Mặc Bạch nói lời hung ác, thật ra khi nhìn thấy dấu đỏ trên mặt cô, anh đã sớm đau lòng.

Tư Mộ rút cổ một cái, nhướn mặt cười: "Không phải còn có bọn người Tiểu Cửu sao~"

Hơn nữa Diêu Dao gọi điện kể khổ với cô, cô cũng không thể để cho chị em tốt của mình bệnh tương tư vì không gặp được người yêu nha!

Lúc trước Ngôn Mặc Bạch đánh giá thấp thực lực của Alan, mới đồng ý cho cô ra ngoài. Bây giờ cô có thể xuất hiện ở đây, là do anh ngầm cho phép, muốn trách chỉ có thể trách anh. May mắn là cô không mang bảo bối cùng ra ngoài, nếu không thật sự rất phiền toái.

Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến mấy chiếc xe hơi đen dưới lầu, lại cảm thấy đau đầu, bất đắc dĩ đưa tay lên day thái dương, tay đã bị Tư Mộ kéo đến ghế sofa.

"Ông xã, ngồi lên sofa đi, em xoa bóp cho anh." Tư Mộ thấy gương mặt Ngôn Mặc Bạch nặng nề, trầm nghĩ chắc do công ti nhiều việc, làm anh mệt, nên lập tức dịu dàng chăm sóc.

"À——" Ngôn Mặc Bạch cười nhẹ, "Em có lấy lòng cũng vô ích, tối về xem anh thu thập em!"

Tay Tư Mộ kéo Ngôn Mặc Bạch cứng đờ, sau đó trên mặt lập tức nở nụ cười vui vẻ, đề Ngôn Mặc Bạch xuống ghế sofa lon, nghịch ngợm trừng mắt nhìn anh, kề đầu vào tai anh, giọng dịu dàng: "Chuyện buổi tối nói sau! Hiện tại để em xoa bóp cho anh."

Môi cô miềm mai quét qua má anh, hơi thở quấn quanh tai anh, làm cho đôi mắt anh đục ngầu, lòng cũng có chút cuồn cuộn.

Thấy sắc mặt anh thả lỏng, cô bắt đầu giúp anh mát sa.

Đầu ngón tay mịn màng ấn lên nguyệt thái dương của anh, sức lực vừa vặn, mặc dù không bằng những người đấm bóp chuyên nghiệp, nhưng lại làm Ngôn Mặc Bạch vô cùng thả lỏng và thoải mái, đây là những thứ mà các người đấm bóp cao thâm cũng không mang lại được.

Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: "Tay nghề em cũng không tệ, bằng lòng để em mỗi tối xoa bóp cho anh."

"Tiền bao nhiêu?" Tư Mộ nâng môi vui vẻ hỏi. Nhận được sự công nhận của anh, đó là vui mừng nhất của cô.

"Trừ vào tiền em nợ anh!" Ngôn Mặc Bạch nhắm hai mắt hưởng thụ, nhàn nhạt phun ra một câu.

Sức lực Tư Mộ đột nhiên gia tăng, Ngôn Mặc Bạch nhui mày, "Nhẹ một chút!"

Giọng nói anh lạnh lạnh làm cô không tự chủ được nhẹ tay, không dám làm càn.

Nhưng anh có thể dùng võ sĩ như vậy không?

Thiếu tiền của anh? Đó là chuyện của hai năm trước rồi!

Chiếc xe đã từng bị đụng hư của anh, vẫn còn nằm trong garage. Khi đó Tư Mộ rất ngông cuồng muốn bồi thường, nhưng không thể tưởng tượng được giá tiền của chiếc xe thật hù chết người, dù cô có hoàng kim cũng không bồi thường được.

Vì vậy khi đó Ngôn Mặc Bạch nói để cho cô lấy thân bồi thường, mỗi lần 1 vạn tệ. Nhưng số tiền đó như con số thiên văn (những con số rất lớn, từ hàng trăm triệu trở lên), không biết cô phải trả đến bao nhiêu tuổi mới trả hết.

Cho nên lúc đó Tư Mộ đã làm âm ỉ với Ngôn Mặc Bạch.

Bây giờ lại nói đến việc này, làm cho Tư Mộ có xúc động muốn bóp chết anh.

Tư Mộ ngậm miệng không nói lời nào, Ngôn Mặc Bạch kéo cô ngồi xuống ngồi lên đùi mình, nói: "Bà xã, có muốn đi đâu hay không? Chờ anh qua thời gian bận rộn này, chúng ta đi du lịch đi! Kết hôn cũng không hưởng tuần trăng mật, bây giờ bảo bối cũng đã xin rồi, phải bù lại, có phải hơi muộn hay không?"

Tư Mộ đang cho rằng anh ôm cô ngồi lên đùi là vì muốn đánh cô, nhưng không ngờ anh lại nói những lời này!

Sùng sốt một chút, cô không dám tin vào tai mình, nắm lấy tay anh, hỏi: "Ông xã, mau nói cho em biết, có phải em nằm mơ không. . . . . Thật sự đi hưởng tuần trăng mật sao?"

Tư Mộ vui mừng muốn nhảy lên. Mời vừa rồi còn quệt môi mắt hừng, bây giờ lại rực rỡ như xuân hoa tháng ba.

Trước kia thường đi du lịch với chị em tốt, hầu như vào mỗi kì nghỉ đều sẽ đi. Sau khi cùng Ngôn Mặc Bạch kết hôn thì không đi nữa, ngay cả tuần trăng mật mong đợi nhất cũng không có.

Bây giờ nghe anh nói như vậy, cô sao không hưng phấn cho được?

Trong lòng đang lớn tiếng reo hò: Không muộn, không muộn, một chút cũng không muộn!

Ngôn Mặc Bạch thấy cô hưng phấn như vậy, hận không thể xoay vài vòng trên đất, vì vậy đưa tay đánh mông cô hai cái, để cô an tĩnh lại.

"Vậy em muốn đi đâu?" Ngôn Mặc Bạch nhìn cô một cái, trông mắt sáng như ngôi sao.

Tur Mộ nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Trước kia họ đã đi rất nhiều nơi, các địa danh nổi tiếng trong nước cũng đã ghé qua, hơn nữa cũng không cảm thấy có nơi nào đặc biệt vui.

"Nước Mĩ?" Mắt Tur Mộ sáng lên đề nghị.

Ngôn Mặc Bạch ôm mặt của cô, để cô nhìn thẳng vào mình, đồng tử cô sáng trong lấp lánh ngôi sao, đôi mắt cong cong không giấu được sự vui mừng cùng mong đợi.

"Tại sao lại muốn đi nước Mĩ?" Ngôn Mặc Bạch hỏi cô.

Tur Mộ chớp mấy mắt, suy nghĩ một chút nói: "Không phải trước kia anh ở Mĩ sao? Em chỉ muốn đến nơi anh sinh sống nhiều năm như vậy! Còn có. . . . . Không phải nói em cũng đi Mĩ sao? Bất quá sau này mất trí nhớ, em cũng muốn đến đó một chút, không chừng sẽ nhớ được gì."

"Đưa ngọc!" Ngôn Mặc Bạch nghe được lời của cô, trong lòng liền ảm áp. Anh gõ vào trán cô, nói: "Anh ở Mĩ khi còn nhỏ. . . . . Anh cũng không nhớ rõ cho lắm."

Trong mấy năm nay, trong sinh hoạt của anh, ngoài chém giết thì chính là chém giết, bằng không tổ chức K làm sao khiến nhiều người kiên kị như vậy? Nếu không phải bọn họ tàn bạo ngoan tuyệt, cũng sẽ không có nhiều kẻ thù như vậy. Dany chính là trong một trong số đó!

Quả thật nơi đó không có gì để cho anh lưu luyến, anh một chút cũng không muốn trở lại thời gian đó.

Nhưng mà sau câu nói của cô, đã thành công thuyết phục anh đến nước Mĩ.

Nếu có thể nhớ lại. . . . .

Thật ra anh cũng rất tò mò, làm sao bọn họ lại gặp gỡ, một ngày đó, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Khỏe miệng Ngôn Mặc Bạch nhếch lên, "Nước Mĩ chính là trạm đến đầu tiên của tuần trăng mật, còn muốn đi đâu nữa không?"

Mắt Tur Mộ lại sáng lên, mặt tràn đầy nghi ngờ nhìn anh: "Còn có trạm tiếp theo sao?"

Thấy anh gật đầu một cái, Tur Mộ càng thêm hưng phấn, muốn thét đến chói tai.

Hai người bọn họ ân ái như vậy, làm cho Cố Khuynh đang chơi bài bên kia bật cười một cái: "Tiểu Bạch, cậu nên chú ý một chút nha! Ngay trước mắt nhiều người như vậy, vợ chồng son hai người lại ân ái, không được chút nào!"

Ngôn Mặc Bạch dĩ nhiên không quan tâm đến lời anh ta, đây là vợ anh, muốn ôm thế nào liền ôm, muốn thân thiết nơi nào thì thân thiết! Các người ghen tị nên mới thế đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Chương 157.2

Nhưng phản ứng đầu tiên của Tur Mộ là nhìn về phía Thanh Thần. Cô ấy đang cúi đầu chuyên tâm nhìn vào lá bài trên tay, không nhìn rõ về mặt, nhưng Tur Mộ biết, trong lòng cô ấy nhất định là rất khó chịu.

Ở chỗ này, chỉ có cô ấy và Tiểu Trang là độc thân, hơn nữa còn phải chú ý đến người đàn ông bên ngoài đã từng làm tổn thương cô ấy, nhưng bây giờ lại đến đây đưa, điều này làm cho trong lòng cô ấy càng thêm khó chịu.

Tur Mộ thật rất đau lòng cho Thanh Thần, có chuyện gì cô ấy cũng không nói, bao nhiêu khổ sở đều để trong lòng, một mình nếm trải. Đau lòng, chỉ biết một mình trong chỗ kín khóc.

Bây giờ Tur Mộ có chút hối hận, không nên gọi cô ấy ra ngoài. Thật sự không biết gọi cô ấy ra ngoài đi chơi cho cô ấy vui vẻ, hay là trước mặt cô ấy ân ái, để cho cô ấy khó chịu.

Trong lòng Tur Mộ đau xót, nhìn về phía Thanh Thần, hốc mắt có chút đỏ.

Ngôn Mặc Bạch cũng để ý thấy cảm xúc thay đổi của Tur Mộ, cầm lấy tay của cô, đặt ở trong lòng bàn tay, nói: "Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, cô ấy

luôn luôn phải học cách để kiên cường! Tất nhiên cô ấy vẫn rất kiên cường!”

Tư Mộ gật đầu một cái, nắm chặt tay Ngôn Mặc Bạch, lỗ mũi càng chua xót hơn.

Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng an ủi cô, sau đó đặt cô đứng vững trên mặt đất, nói: “Em qua bên kia cùng các cô ấy chơi bài, anh và Cố Khuynh còn có chuyện cần làm”

Trước khi Tư Mộ cúi đầu, mọi người ngồi xung quanh cô, nên Cố Khuynh đến tìm Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch ngồi ở trên ghế salon rót cho mình một ly trà, khẽ nhấp một ngụm, Cố Khuynh cũng đã đi đến bên cạnh.

“Thế nào?” Cố Khuynh ngồi xuống, cũng tự rót cho mình một ly.

“Người của cậu đã sắp xếp tốt rồi chứ?” Ngôn Mặc Bạch đặt ly trà xuống, hạ thấp giọng hỏi.

Phòng bao rất lớn, hai người bọn họ lại ngồi cách xa chỗ Tư Mộ, ngoài ra còn có ý hạ thấp giọng, không muốn cho bọn họ nghe được. Theo bản năng là không muốn cho bọn họ biết, tránh cho họ lo lắng và sợ hãi. Hơn nữa những chuyện này là của đàn ông, con gái chỉ cần trốn trong lòng bọn họ hưởng thụ không buồn không lo, vui vẻ là tốt rồi.

“Ừ, đều đã sắp xếp ổn thỏa rồi.” Cố Khuynh nhìn Ngôn Mặc Bạch một cái, uống một ngụm trà, hỏi: “Có phải mời rất nhiều sát thủ quốc tế tới?”

“Ừm!”

“Hắc, sợ rằng mục đích của Alan không đơn giản.” Cố Khuynh đoán chừng, hán trăm phương nghìn kế tìm đến Thanh Thần, chắc chắn sẽ không giống như hán nói bởi vì yêu, có lẽ có nguyên nhân gì khác.

Vì một cô gái, mà lại là cô gái chỉ ở cùng có mấy ngày, làm sao có thể huy động lực lượng, lại còn lỗ vốn. Phải biết rằng tiền thuê sát thủ quốc tế cũng không thấp nha, đặc biệt là toàn là cấp cao, xếp hạng thứ mười trong bảng sát thủ, tiền thuê càng cao đến dọa người.

“Mặc kệ hán có mục đích gì, tóm lại hán có ý định muốn từ trên tay tôi dẫn người đi, không có dễ dàng như vậy.” Sát khí trước kia của Ngôn Mặc Bạch đã quay trở lại, lời nói và thái độ của anh đều lạnh băng giống nhau.

“A, nhưng mười người phía dưới hán cũng không phải là dễ đối phó như vậy.” Cố Khuynh một tay bóc vỏ đậu phộng, động tác ném đậu phộng cũng vô cùng đẹp trai, giữa đầu đốn được, vừa nhai vừa than thở.

Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh đều cùng một dạng, khi dễ anh ném đậu phộng, hành động thật trẻ con, sau đó nhíu mày, giọng nói nhàn nhạt: “Cho nên mới gọi cho cậu đến giúp tôi một tay nha! Tuy nói không thể đánh giá thấp những cao thủ, nhưng cũng không thể chệch bại thực lực của mình.”

Cố Khuynh lại ném một hạt đậu phộng đã bóc vỏ, bởi vì câu nói của Ngôn Mặc Bạch, tay run run, đậu phộng bị ném lệch, anh có chút vất vả mới đón được, khoe miệng giật giật. Thì ra là coi anh là vật hy sinh nha!

Trong lòng Ngôn Mặc Bạch biết rõ suy nghĩ của Cố Khuynh lúc này, liền nhìn về chỗ mấy người chơi bài bên kia hất cằm lên, nói: “Nếu như mà tôi không ra tay, thì việc này cậu cũng phải giúp sao?”

Cố Khuynh ngẹn lời, mới nhẹ nhàng mỉm cười.

Nghĩ đến ngày Sở Kỳ tới tìm anh, trong lòng anh liền một hồi khó chịu. Muốn anh giúp một tay cũng không biết nói dễ nghe một chút, nhìn anh liền tỏ thái độ, cô ấy vút xuống một câu “Anh nhất định phải giúp em, không em liền gọi điện cho anh Lăng Thần” rồi xoay người muốn đi.

Đây rõ ràng là uy hiếp không phải sao?

Tuy nhiên Cố Khuynh chính là sợ chuyện này!

Anh bây giờ liền lo lắng cô còn nghĩ đến Lăng Thần, ngộ nhờ anh không giúp một tay, cô thật đi tìm Lăng Thần như đã nói, ước chừng tên kia rất vui vẻ.

Trong tim Cố Khuynh mặc dù không phải tình nguyện, nhưng vì để tốt với cô, liền vui vẻ đồng ý.

Nhưng mà nghĩ đến Sở Kỳ từng bị cái tên Alan kia bắt đi, mặc dù anh biết cơ thể cô vẫn như hoàn ngọc bích, thế nhưng trong quá trình bắt cóc, ai biết có bị người khác ăn đậu hũ không đây? Nghĩ tới đây, thế nhưng anh lại rất khó chịu, nghĩ thầm muốn dọn dẹp sạch sẽ Alan thật tốt mới được.

Hai người ngồi một chỗ đưa ra một số kế hoạch hành động, mười sát thủ đứng đầu quốc tế cũng phải dễ dàng đối phó như vậy.

Ngôn Mặc Bạch luôn đeo máy truyền tin nơi tai để cùng biết tin tức nơi Lệ Hòa, lúc này đột nhiên nghe được giọng nói của Lệ Hòa truyền đến: “Đại ca, Ahn đã xuống xe, đi vào khách sạn, bây giờ đang đi về phía thang máy, sau lưng chỉ có hai sát thủ, tám người còn lại đang ở trên xe...”

“Ừ, tiếp tục theo dõi, bảo người phía dưới canh gác, bất cứ lúc nào cũng chờ lệnh của tôi.” Ngôn Mặc Bạch giọng lạnh băng nói xong, như có điều gì suy nghĩ, đối với Cố Khuynh nói: “Alan lên lầu, nhưng mà chỉ có hai sát thủ đi theo. Theo cậu, hán có ý như thế nào?”

Chẳng lẽ hán cho rằng chỉ cần hai sát thủ có thể giết bọn họ?

Quả là quá khinh người, phải không?

Mặc dù nói Alan không phải đi cùng trên một con đường, chưa nói cùng bọn họ đánh nhau, không phải không biết sự lợi hại của bọn họ. Nhưng những sát thủ kia, không phải không biết tổ chức K chứ? Lại còn dám phái hai người tới cửa giết bọn họ?

Cố Khuynh cầm chặt ly trà, khẽ nói: “Chắc hẳn tương giải quyết trong hòa bình.”

Có lẽ là kiêng kỵ tổ chức K, vì vậy không muốn đối đầu, nên đầu tiên tới muốn nói đàm phán sao?

Tuy nhiên có vẻ như không đồng ý về cách trao đổi.

Nếu Alan nhất định dẫn người đi, vậy thì chỉ có thể dùng võ lực để giải quyết.

“Hòa bình? Như thế nào để có hòa bình đây?” Ngón Mặc Bạch cười nhạo một tiếng, chăm chú nghe Lê Hòa ở bên kia nói từng hành động của Alan.

Nếu hẳn muốn hòa bình, tại sao lại mời nhiều sát thủ đến đây làm gì? Lại là những sát thủ đứng đầu thế giới, tiền phí không nói, tiền trận chiến này cũng phải tiêu tốn rất nhiều.

“Có lẽ hán cho rằng muốn chúng ta ngoan ngoãn giao người ra!” Cố Khuynh giơ tay lên vuốt mi tâm nói.

“Đám tiểu tử kia! Thật ra cũng chẳng có gì là sợ hãi, những người đó theo tôi lựa chọn của năm đó, cũng còn chưa chết đó sao?” Ngón Mặc Bạch nhớ lại quá khứ anh đứng, lông mày nhíu lên, có chút hài lòng.

Cố Khuynh cũng nghĩ đến lần đó, liền nhin không được cười lên, nói: “Dạ! Cậu một chơi năm, nhưng cậu làm gì có cái gọi là chiến thuật? Bị đuổi đến chỉ chạy trốn chết.”

Ách.....

Ngón Mặc Bạch khoe miệng cứng đờ, ngượng ngùng vì mình cãi lại: “Lúc ấy trên người không có cái gì làm vũ khí để đánh lại, chống lại năm lần sát thủ tăng cường tiến đến, có thể thoát khỏi đã coi như là rất lợi hại rồi có được hay không?”

“Hừ... Tại sao lại không có vũ khí? Cậu không phải là cây súng bắn tia sao?” Cố Khuynh cười đến có chút nội thương.

“Súng bắn tia có thể cùng năm con tăng cường súng tiểu liên đánh nhau ở cự ly gần sao? Vậy chờ một lát nữa cho cậu thử với bọn hán!” Ngón Mặc Bạch tiếp tục thuyết phục Cố Khuynh. Dù sao trong phòng chuẩn bị súng bắn tia, còn là loại Cố Khuynh thường dùng. Ngón Mặc Bạch là cố ý giúp cậu ấy chuẩn bị. Anh thật muốn xem Cố Khuynh dùng sức bắn tia như thế nào để theo mấy người đó đối kháng.

Sát thủ khi làm nhiệm vụ, ddlequydontay cầm bất kỳ cái gì cũng có thể làm vũ khí, tuy nhiên lúc nào bên người cũng có vũ khí thường dùng. Chỉ là loại trận chiến như ngày hôm nay, Ngón Mặc Bạch không biết Alan quá đề cao bọn họ hay như thế nào, mà chuẩn bị một rương vũ khí, bên trong ước chừng loại súng nào cũng có.

Những thứ này vừa mới được Lê Hòa báo cáo từ quét ảnh, xem xét phân tích ra.

Vào lúc Ngón Mặc Bạch mới nghe, cũng sợ hết hồn, thật may trang bị của họ cũng không phải yếu. Mặc dù không nhiều chủng loại như sát thủ, nhưng đều là loại chuyên dùng, như vậy cũng đã đủ để ứng phó.

Cố Khuynh nhíu mày, hừ hừ nói: “Súng trường sử dụng ở khoảng cách gần khó điều khiển, vậy có thể sử dụng nó như một cây giáo thôi!”

Phốc.....

Ngón Mặc Bạch hoàn toàn không muốn nói chuyện.

Mà ở trong phòng 1818 đúng lúc Lê Hòa nghe lời nói của Cố Khuynh qua máy truyền tin, liền bật cười. Nếu bây giờ anh ở dưới lầu nói, nhất định phải cho Cố Khuynh quy phục. Biến súng trường thành cây giáo để đối kháng với năm đợt tăng cường tấn công, đó chính là chống lại trời nha!

Khoe miệng Lê Hòa cười giật giật mấy cái, mắt thấy Alan trong đoạn phim ra khỏi thang máy thì giật mình, thu lại nụ cười, qua điện thoại trầm giọng nói: “Đại ca, mục tiêu đã rời khỏi thang máy, đang đi về phòng mọi người. Xin chỉ thị!”

Chờ đại ca ra lệnh một tiếng, Lê Hòa lập tức để cho các anh em trốn tại cầu thang ra tay.

Bây giờ không phải thời gian ăn cơm, mà phòng nhân viên cũng cho nghỉ, cho nên dù có ra tay, cũng không sợ làm thương ai.

Ngón Mặc Bạch suy nghĩ một chút, nhìn về Tiểu Trang ngoài cửa nháy mắt, sau đó mới truyền lệnh cho Lê Hòa: “Bình tĩnh, đừng nóng! Tiếp tục quan sát!”

Lê Hòa có chút lo lắng, sát thủ được người ta đưa tới cửa, còn chưa ra tay, vậy chờ đến khi nào đây? Chẳng lẽ đợi họ xông vào mới rồi mới ra tay sao?

Như vậy là bị động nha!

Bên này anh vừa định xin phép Ngôn Mặc Bạch đi xuống lầu, thì trong video nhìn thấy cửa phòng đại ca mở, Tiểu trang đi ra, đứng tại cửa ngăn bọn Alan. Nhất thời máu Lê Hòa sôi sục, hận không được đi xuống ngay lập tức.

“Đại ca, cho ta xuống trợ giúp!” Thông qua máy truyền tin Giọng nói Lê Hòa có chút gấp gáp.

“Cậu ở trên đó nhìn từng hành động của tám người kia cho tôi.” Ngôn Mặc Bạch không đồng ý với yêu cầu của Lê Hòa, giọng nói nhàn nhạt, nhưng không cho phép có sự phản đối.

Lê Hòa còn muốn nói, nhưng lại không thể cãi lời đại ca, quả thật tám người kia cần phải chú ý mọi thời gian.

“Bọn anh đi ra ngoài một chuyến.” Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh đứng lên, đi đến trước bàn của Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch đưa tay vò đầu Tư Mộ, nhỏ giọng hỏi: “Bọn em ở đây chơi nhiều mấy lần nhé.”

Mấy người Tư Mộ chơi bài ở chỗ này, đều không yên tâm

Lúc ở dưới lầu, Diêu Dao nghe được Tiểu Cửu nói mọi người đang bị theo dõi, trong lòng liền bắt đầu lo lắng, mà lúc mọi người chơi bài, họ cũng thì thầm chuyện như vậy. Lúc này nghe Ngôn Mặc Bạch bảo phải đi ra ngoài một chút, chắc chắn là ra bên ngoài theo dõi những người đó.

Trong lòng Tư Mộ cũng lo lắng không yên, tay cầm bài run lên, đôi môi run rẩy, muốn nói lại thôi, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, nói: “Đi nhanh về nhanh, em chờ anh ăn cơm.”

Ở một bên sắc mặt Thanh Thần không được tốt, cô siết chặt quả đấm, đột nhiên đứng lên nhìn Ngôn Mặc Bạch một cái làm Tư Mộ giật mình.

“Thanh Thần, cậu muốn làm gì thế?” Tư Mộ kịp phản ứng, vội vàng cầm tay kéo cô lại.

Lúc này Sở Kỳ ngồi bên trái Thanh Thần cũng phản ứng kịp, kéo nàng lại, cố gắng cười thoải mái, nói: “Chúng ta ở chỗ này chơi đi, bọn họ có chuyện phải đi chứ sao. Chúng ta vẫn nên chơi đến tối, sau đó ăn cơm ở đây, tớ nhớ ở đây có một đầu bếp làm đầu cá băm tiêu cực ngon, Thanh Thần, cậu chưa ăn tối phải không? Lần này nhất định phải nếm thử một chút....”

“Đúng vậy, đúng vậy.... Tớ thích ăn đầu cá băm tiêu nhất, đáng tiếc lần trước tớ không có, lần này nhất định không thể bỏ qua!” Diêu Dao mặc dù chậm nửa nhịp, nhưng thấy hành động của Tư Mộ và Sở Kỳ, cô cũng đoán được Thanh Thần muốn làm gì ddlequydon

“Tớ...Nghĩ muốn đi nhà vệ sinh.” Thanh Thần chép miệng, có chút dờ dạc cười nói. Nhưng sắc mặt cô vẫn tái nhợt như cũ, làm cho lời nói của cô không đáng tin.

“Tớ cũng muốn đi.” Từ bên kia Diêu Dao đến bên này, kéo Thanh Thần đi đến nhà vệ sinh.

Thanh Thần đỡ cái bàn, Diêu Dao kéo hai cái, không mở ra được, liền nói với Thanh Thần: “Vậy cậu đi trước đi, dù sao nhà vệ sinh cũng ở trong phòng.”

Diêu Dao ăn vạ, phẩy tay Thanh Thần, làm nũng giống như trẻ con: “Thật muốn nghỉ cùng cậu đi vào nhà vệ sinh, dù sao trước kia học trung học, ở trường học chúng ta đều cầm tay đi nhà vệ sinh....”

Đối với Diêu Dao vô lại tỏ cáo, Tiểu Cửu đứng ở cửa sổ cách đó không xa, yên lặng quan sát mọi phía, cũng chú ý một chút khóe miệng giật giật, bày tỏ thái độ im lặng đối với Diêu Dao.

Còn Tư Mộ và Sở Kỳ lại khinh bỉ nhìn Diêu Dao, lúc học trung học, bốn người cùng nhau đi học, cùng một cấp, chỉ có Thanh Thần và Diêu dao một bạn, Diêu Dao chính là quán lấy Thanh Thần, đi đến nơi nào cũng theo, dù là đi nhà vệ sinh cũng lôi kéo Thanh Thần cùng đi.

Lúc đó cũng bị Tư Mộ, Sở Kỳ cười chê. Chỉ là Thanh Thần tương đối nuông chiều Diêu Dao, nhất là chịu để Diêu Dao quán lấy, cho nên cũng bị kéo đi.

Nghĩ đến trước kia, mũi Thanh Thần cũng chưa sót.

Ngôn Mặc Bạch nhìn Thanh Thần, sau đó lấy tay đè vai Tư Mộ, cúi xuống hôn cô, rồi cùng Cố Khuynh đi ra ngoài.

Mới vừa đi được hai bước, Sở Kỳ buồn tay Thanh Thần, sai bước đuổi theo, kéo Cố Khuynh nhón chân hôn anh một cái, nhìn thấy Cố Khuynh nhú mày kinh ngạc, liền nở nụ cười khuôn mặt ửng đỏ, nói: “Em nhìn Ngôn Mặc Bạch hôn Mộ Mộ, mắt của em nhìn thấy ngứa ngứa....”

Tay Cố Khuynh nắm chặt ôm cô vào ngực, cúi đầu hung hăng hôn một cái, nói: “Vừa rồi không hôn em, cái này coi như bồi thường. Về phần thấy lòng khó chịu, đó là bệnh, phải trị! Buổi tối chờ anh về chích ngừa cho em.”

Cố Khuynh cười tà, cố ý nhấn mạnh hai chữ “chích ngừa”.

Mặt Sở Kỳ càng thêm đỏ.

Cô dĩ nhiên biết “chích ngừa” này không phải là “chích ngừa” kia!

Chương 176: Chương 157.3

Cái đồ lưu manh!

“Em ngoan ngoãn ở chỗ này chơi, anh sẽ nhanh trở lại. Các em đừng chạy lung tung ra ngoài. Cố Khuynh bóp gò má khê đỏ của Sở Kỳ, lúc nói “không chạy lung tung” thì tầm mắt nhìn về phía Thanh Thần đang bị Diêu Dao lôi kéo.

Sở Kỳ hiểu ý, nghiêm túc gật đầu. Lúc này Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh mới đi ra ngoài.

Sở Kỳ trở lại chỗ ngồi, kéo Thanh Thần ngồi xuống: “Nhanh ngồi xuống tiếp tục chơi bài đi!”

Nếu không có việc gì làm để dời đi sự chú ý, trong lòng chỉ sợ càng thêm lo lắng.

“Tiểu Kỳ...” Thanh Thần nhỏ giọng kêu một tiếng, chỉ thấy Thanh Thần khoát tay: “Cậu cũng đừng đi ra ngoài, cứ vui vẻ ở chỗ này đi. Có Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh ở đây, Alan không thể làm gì cậu được.”

Sở Kỳ vô cùng tin tưởng việc này, năng lực của Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh cô vẫn luôn không hoài nghi. Ở phòng cà phê hôm trước không phải cũng như vậy sao? Hai ba cái đã giải quyết hết mấy người đó. Lần này không biết có khó đối phó hơn không, nhưng cô tin tưởng Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh nhất định sẽ bảo vệ tốt các cô.

Đã nhận định người đàn ông này, liền toàn tâm toàn ý tin tưởng anh. Tin tưởng anh có thể bảo vệ tốt người phụ nữ của mình, nếu bọn họ không nắm chắc, sẽ không để họ ở lại chỗ này.

Tư Mộ vỗ nhẹ lên tay Thanh Thần, nói: “Nghe lời, ngoan ngoãn ở lại chỗ này! Bọn mình cũng không đi ra, ở lại chỗ này chơi thôi!”

Diêu Dao ôm Thanh Thần nói: “Thanh Thần ngăn vạ lần cậu đừng nghĩ không hiểu. Chúng tớ mất một phần trí nhớ, nhưng cậu là Thanh Thần, Alan có thể làm ra chuyện súc sinh như vậy, cậu đi ra ngoài, nhất định hắn sẽ không bỏ qua cho cậu.”

“Nhưng...Tớ không thể liên lụy đến các cậu. Người hắn muốn tìm là tớ.” Thanh Thần cắn môi run rẩy, cổ họng cũng căng lên.

“Khốn kiếp! Cậu không phải là bạn khuê mật!” Diêu Dao đánh vào lưng Thanh Thần một cái, cắn răng giận dữ mắng: “Tại sao có thể nói liên lụy đây? Hắn tìm cậu, nhưng cậu là chị em tốt của chúng tôi, là khuê mật đây! Làm sao chúng tôi có thể trở mặt nhìn cậu bị tên cầm thú đó mang đi được? Nếu cậu không coi chúng tôi là chị em, cậu đi ra bây giờ. Nhưng mà chúng tôi coi cậu là chị em, thật sự là chị em đây, cho nên chúng tôi nhất định phải ngăn cản lại. Chính cậu xem mà làm đi!”

Dù sao cũng không làm cho Thanh Thần đi ra ngoài!

Mắt Thanh Thần ề ề, không nhịn được nước mắt chảy xuống.

Tư Mộ và Sở Kỳ đều nhìn Thanh Thần, trịnh trọng gật đầu, bày tỏ Diêu Dao nói cực kỳ đúng. Mặc dù không biết Diêu Dao nói lung tung những gì, nhưng có thể thuyết phục Thanh Thần là được.

Thanh Thần bị ba người bọn họ trước sau vây quanh, muốn đi ra ngoài cũng không được, bắt đắc dĩ chỉ có thể khóc.

.....

Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh vừa đi ra, liền gặp Alan sau lưng hai sát thủ cùng Tiểu Trang đang chuẩn bị đánh nhau rồi.

Tiểu Trang lạnh lùng đứng ở cửa phòng ngủ, ngăn cản không cho bọn họ đi vào.

Alan có thể bình tĩnh nói chuyện cùng Tiểu trang, nhưng hai tên sát thủ sau lưng hắn trên mặt đã thể hiện vô cùng tức giận, móc súng chỉ vào Tiểu Trang.

Bất kỳ một người đàn ông nào có dũng khí, cũng không dễ dàng tha thứ cho người chỉ súng vào đầu mình, mà Tiểu Trang là người như vậy, kể từ khi theo Ngôn Mặc Bạch lăn lộn, gặp qua bao nhiêu chuyện. Trong lòng anh đã chuẩn bị tùy thời cơ mà chống lại, nhưng không có lệnh của đại ca, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vì vậy mặc dù gân xanh trên trán đã nổi, chỉ chờ nhảy ra, nhưng mặt anh vẫn bình tĩnh không thay đổi, bị hai cây súng chỉ về phía mình, nhưng mắt vẫn không thèm nháy.

Lúc Ngôn Mặc Bạch mở cửa đi ra liền thấy một màn như vậy.

Lúc Cố Khuynh đi theo Ngôn Mặc Bạch ra ngoài nhìn thấy vậy cũng toát cả mồ hôi, lập tức đóng cửa lại, tránh cho người bên trong thấy cảnh này.

“Chúng ta sang một phòng khác nói chuyện đi!” Ngôn Mặc Bạch lau trán, ánh mắt lạnh lùng nhìn ba người Alan một cái, tầm mắt khi nhìn hai sát thủ sau lưng dừng hơi lâu một chút, sau đó chuyển qua nói với Tiểu Trang: “Cậu đi vào bên trong chờ.”

“Đại ca....” Giọng nói Tiểu Trang vô cùng vội vàng, lo lắng.

Đại ca sao tự nhiên bảo anh vào trong? người ta có ba người, nếu anh không đi cùng, đây chẳng phải là hai đối với ba sao? Danh hiệu sát thủ đứng đầu thế giới cũng đủ cho người ta đau đầu, bây giờ còn lấy ít đối với nhiều, làm sao thắng được nha!

Tiểu Trang cắn răng, không chịu đi vào.

“Đi vào!” Giọng nói của Ngôn Mặc Bạch càng thêm lạnh lùng.

Hàm răng của Tiểu Trang nghiến chặt, nhưng không dám chống lại, chỉ có thể ngoan ngoãn theo lệnh của đại ca, xoay người mở cửa đi vào.

Alan lạnh lùng đứng một bên, cũng không có ý định nghe theo Ngôn Mặc Bạch vừa mới đề nghị đổi sang phòng khác. Chỉ cười lạnh nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch: “Tam thiếu hình như quân quá nhiều.”

Khóe miệng Ngôn Mặc Bạch chứa đựng sự hung dữ, khẽ cười một cái, giọng nhàn nhạt nói: “Đúng, hình như là trông nom quá nhiều.” Ngược lại có chút vô lại nói: “Nhưng chính là tôi thích trông nom đây, theo cậu nên làm thế nào đây?”

Alan nghe nói vậy, sắc mặt thay đổi, liền nhìn chăm chăm Ngôn Mặc Bạch nói: “Tôi hôm nay đi tới nơi này, cậu nên biết quyết tâm của tôi. Thật ra tôi cũng không muốn ra tay với cậu, nhưng nếu như cậu ép tôi, cũng đừng trách tôi không cho tổ chức K mặt mũi.”

Lời này của hắn âm trầm, giống như muốn giết Ngôn Mặc Bạch ngay lập tức. Thế nhưng Ngôn Mặc Bạch chỉ thờ ơ nhún vai, hai tay đưa ra, giọng nói có chút bất đắc dĩ: “Cậu mặc dù từ xa tới đây, không cần nề tình.”

Trong mắt Alan chứa đầy sự tức giận, hắn đến đây với khí thế hung hăng, nhưng Ngôn Mặc Bạch vẫn lạnh nhạt đáp lại, điều này giống như mình dùng hết sức đánh cho hắn một quyền trí mạng, nhưng lại có cảm giác đánh vào bịch bông, đặc biệt vô cùng thất bại.

Bởi vì qua tức giận, ngực hắn phập phồng, Alan cắn răng nghiến lợi nhìn chăm chăm Ngôn Mặc Bạch, nói: “Hỏi cậu lần cuối, cậu có giao người ra không?”

Nhìn Ngôn Mặc Bạch có chút vô lại, nhưng trong mắt kia hung dữ lạnh thấu xương, thật sự làm người ta không dám nhìn thẳng.

Đó là ánh mắt của ác ma, Alan mặc dù biết không ít người trong xã hội đen, trong đó cũng có những thủ lĩnh cấp cao, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Ngôn Mặc Bạch, không tự chủ rùng mình một cái.

Đối thủ như vậy, thật sự rất khủng khiếp. Nếu như có thể là bạn bè thì rất tốt nha!

“Tại sao anh ta lại cố tình làm kẻ thù của mình?”

Liệu có cơ hội hóa thù thành bạn không?

Thật ra Alan không muốn cùng Ngôn Mặc Bạch đánh nhau, dù sao nơi này là địa bàn của Ngôn Mặc Bạch, còn có tổ chức K, vậy cuộc sống sau này tuyệt đối sẽ không dễ dàng vượt qua.

Hắn nhìn đến tình hình lúc này, Ngôn Mặc Bạch ngu sao lại muốn làm kẻ thù của hắn.

Nhưng sắc mặt của Ngôn Mặc Bạch cho hắn biết, chuyện đó hình như không thể nào nha!

Sau đó, chỉ nghe thấy Ngôn Mặc Bạch nói: “Người, tôi sẽ không giao! Chỉ là, tôi có chuyện muốn nói cùng cậu một chút.”

Ngôn Mặc Bạch chỉ căn phòng bên cạnh, tầm mắt nhìn về tay hai người của Alan.

Cố Khuynh cúi đầu khẽ cười một cái, lên tiếng nói: “Chẳng lẽ cậu sợ chúng tôi nuốt sống cậu à?”

Nghe vậy, con mắt Alan nhìn Cố Khuynh một cái, cười lạnh nói: “Nhị thiếu nói đùa! Dù sao nơi này cũng là địa bàn của các cậu, cẩn thận vẫn tốt hơn.”

Cố Khuynh bật cười, dẫn đầu đi về phía phòng bao kia. Dieenndkan/leequhydonnn

Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn hắn một cái, sau đó ánh mắt nhìn về chỗ người kia rồi bỏ tay xuống, đi theo Cố Khuynh.

“Có chuyện gì, sao không nói ở căn phòng này đi? Alan chưa từ bỏ ý định chỉ căn phòng mà Tư Mộ ở, lớn tiếng nói.

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh chợt lóe lên, sắc mặt âm u.

Ngôn Mặc Bạch dừng bước lại, xoay người cười lạnh nói: “Nếu cậu không muốn nói chuyện, vậy thì xin mời quay về đi!”

Alan nắm chặt nắm đấm, hình như sẽ bộc phát, sau lại nhẫn nhịn, cất bước đi theo bọn Ngôn Mặc Bạch. Mà hai sát thủ sau khi nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh, tất cả khí phách ngang ngược đều thu lại, chỉ là đứng sau Alan không nói một lời.

Đến một căn phòng khác, Ngôn Mặc Bạch cùng Cố Khuynh đi vào, ngồi xuống ghế sofa, hát cầm lên, Alan dừng một chút, chậm rãi đi tới bên đối diện bọn họ trên ghế sofa ngồi xuống.

Căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh không có ý định lên tiếng, mà Alan mới đầu cũng không nói, lạnh nhạt ngồi trên ghế salon, chờ bọn họ lên tiếng. Nhưng không khí an tĩnh trong lòng hần lại lo lắng, càng ngồi không yên. Dù phía sau là hai sát thủ đứng đầu thế giới được mời với giá rất cao, cũng không có cách nào để hần bình tâm lại.

Vì vậy, hần không thể không mở miệng trước hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Ngôn Mặc Bạch lười biếng, tư thế ngồi trên ghế salon giống như một con sư tử đang nghỉ ngơi, cả người tản ra khí phách của đế vương không thể bỏ qua.

“Cậu cho các cô ấy uống thuốc gì, có thuốc giải không?” Ngôn Mặc Bạch lạnh nhạt hỏi.

Trên mặt bình tĩnh như nước, nhưng thật ra trong lòng đã dậy sóng. Anh vẫn luôn muốn biết, một năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Minh trúng đạn mất đi một phần trí nhớ, không có cách nào khôi phục, vậy chỉ có thể làm Tư Mộ nhớ ra, lúc đó trong miệng cô sẽ biết được tất cả.

Alan dừng một chút, nói: “Không có.”

“Thuốc đó còn nữa không?” Cố Khuynh hỏi.

Nếu có thể có viên thuốc kia, cho anh nghiên cứu thành phần, có thể tìm hiểu được thuốc giải.

“Có, nhưng không cầm theo trên người.” Mặc dù Alan không biết bọn họ tại sao lại có hứng thú với thứ này, nhưng vẫn trả lời.

“Vậy để ở đâu?” Cố Khuynh hỏi.

“Nước Mỹ.”

“Cậu lập tức gọi điện thoại cho người ta đưa tới.” Ngôn Mặc Bạch gõ một cái trên khay trà, giọng điệu ra lệnh.

Alan có chút nổi cáu, tại sao hần lại dùng giọng điệu này nói chuyện với hần chứ? Vì vậy trông mặt Alan lạnh xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm Ngôn Mặc Bạch, không nói lời nào.

“Không muốn sao? Yên tâm, sẽ không để cậu bị thiệt. Chúng ta sẽ trả tiền cho cậu. Cậu cho giá đi!”

Alan vẫn nhìn chằm chằm Ngôn Mặc Bạch, chợt đột nhiên đứng dậy, cất bước muốn đi. Giọng nói Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng, nói: “Cậu không thể đi ra ngoài được.”

Alan ngạc nhiên một lúc, sau đó xoay người nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, cười lạnh: “Vì cái gì tôi không đi ra được?”

Nơi này có năm người, hai sát thủ là người của hần, coi như Ngôn Mặc Bạch cùng Cố Khuynh ra tay, vậy cũng không thể nào tay không chống lại trang bị đầy đủ của hai sát thủ lớn.

Tại sao hần bảo không đi ra được?

Xem như không được đi ra, hần chỉ cần một cú điện thoại, dưới lầu đợi lệnh, tám sát thủ lập tức có thể xông lên. Mười sát thủ này không thể xem thường, huống chi hần còn trang bị cho bọn họ như vậy, quả thật có thể đánh lại một đội quân.

Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật! Dieenndkdan/leequhydonnn

Ai có thể bảo hần không ra ngoài được?

Alan liếc nhìn cánh cửa đóng cahwtj, trong lòng cười lạnh, coi như cách cửa này là tường đồng vách sắt đi nữa, cũng không đánh lại những thứ vũ khí hạng nặng kia của hần.

Alan vừa muốn ra lệnh cho hai sát thủ sau lưng mở cửa, liền nghe được Cố Khuynh lớn tiếng: “An Lợi, cái tên nhóc này một chút quy tắc nghề nghiệp cũng không có à? Như vậy mà vẫn còn sống được?”

Cơ thể Alan chấn động, hình như không thể tin vào tai mình, chỉ hy vọng mình nghe nhầm.

Làm sao bọn họ biết được mình mới sát thủ?

Giọng điệu này có vẻ quen thuộc?

Một giây kế tiếp, cả người hấn phát run, trong ngực tức giận bộc phát. Bởi vì hắn nghe được một trong hai sát thủ đi cùng mình hướng Cổ Khuynh cười nói: “Không có cách nào, hiện giờ kinh tế khó khăn, có việc làm là tốt lắm rồi, ai quan tâm đến sống vì cái gì.”

Sau đó quay đầu vỗ lên vai sát thủ bên cạnh, nói: “Thật ra thì cũng là do An Đông muốn đến Trung Quốc du lịch, hơn nữa đã lâu không gặp, cũng muốn tới thăm cậu một chút.

An Đông cười nhìn Ngôn Mặc Bạch, đưa tay nói: “Tam Thiếu đã lâu không gặp! Cô bé kia cậu đã tìm được rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Lần Đầu Gặp Mặt, Ngôn Mặc Bạch Bị Áp Đảo.

Ngôn Mặc Bạch biết An Đông, vừa rồi trên hành lang nhìn thấy An Đông và An Lợi, Ngôn Mặc Bạch chỉ giả bộ thờ ơ, không biết, anh cũng biết nghề sát thủ phải tuân thủ nguyên tắc, một khi cầm tiền của Alan thì phải vì Alan mà chiến đấu, anh không thể nói gì.

Nhưng không ngờ hai người này, một chút quy tắc nghề nghiệp cũng không có, cái gọi là lấy tiền bạc để trừ tai họa cho người, ai ngờ hai người này lúc đứng sau Alan, vẫn hướng đến anh và Cổ Khuynh nhíu mày thể hiện sự thân thiết, ngay cả Ngôn Mặc Bạch ở trước mọi người là người lạnh lùng, cũng thiếu chút nữa không nhận được muốn cười to.

Mà vào lúc Alan xoay người muốn đi ra ngoài, hai người này hoàn toàn không cho chủ nhân chút mặt mũi nào, chẳng những không đuổi theo, ngược lại còn ung dung ngồi vào ghế salon, cùng Ngôn Mặc Bạch, Cổ Khuynh nhếch môi cười, nếu không có cái bàn ở giữa, có khi hai người liền nhào vào ôm Ngôn Mặc Bạch và Cổ Khuynh nhiệt tình.

Lúc này Cổ Khuynh không thể không cùng An Lợi nói chuyện.

Chỉ là, lời nói của An Đông là có ý gì?

“Cô gái kia”, nghĩa là sao?

Lúc đó anh cùng An Đông từng gặp một cô gái sao?

Ngôn Mặc Bạch ngạc nhiên một chút, đột nhiên trong mắt sáng lên, có chút không dám tin nhìn về phía An Đông, trong khoảng khắc kia nhịp tim có cảm giác ngưng đập.

“Vậy An Đông, cậu đã từng gặp vợ của tôi sao?” Lúc Ngôn Mặc Bạch nói lời này, thiếu chút nữa cắn phải lưỡi của mình.

Cô gái như lời An Đông, có phải là Tư Mộ hay không?

Chẳng lẽ, một năm kia ở Mỹ, cái ngày gặp Tư Mộ, có phải An Đông cũng biết?

An Đông nghi ngờ nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch nói: “Tớ đương nhiên từng nhìn thấy, chỉ là cũng gặp qua một lần thôi. Sau nghe cậu nói muốn tìm cô ấy, cậu tìm được rồi sao?”.

An Đông liền nghĩ đến lần gặp đó, nhưng mà trên mặt không biết là cười hay không.

Lúc đó, An Đông đi nhận nhiệm vụ, đối tượng hợp tác chính là Ngôn Mặc Bạch, hai người hợp tác để cướp bản nghiên cứu vũ khí mới. Nhưng đối phương bảo vệ công trình quá nghiêm, bọn họ phải mất khá nhiều công sức mới thoát ra được.

Kể từ khi hành nghề đến nay, đó là lần thảm hại nhất của họ.

Lúc đó, để thoát khỏi những người đó đuổi giết, bọn họ liều mạng trốn. Đến lúc chạy ra ngoài vùng ngoại ô, những người đó vẫn đuổi theo không buông, bọn họ vừa chạy vừa đánh trả, những người đó vẫn một mực không thả, sau đó vào lúc trên đường lớn, đột nhiên có một chiếc xe thương vụ màu đen chạy nhanh đến, vụ việc xảy ra quá đột ngột, nếu không phản bọn họ phản ứng nhanh, không chừng lúc ấy không phải bị mấy người đó bắn chết, mà là chết dưới bánh xe không chút thương tiếc.

Đang vào lúc bọn họ tránh thoát, tài xế xe thấy bọn họ đột nhiên xuất hiện cũng sợ hết hồn, vội vàng nhấn phanh dừng xe ngay.

Những người đó thấy tình hình này liền lập tức đuổi theo, không ngờ cứu viện của bọn họ cũng tới kịp, hai bên lập tức bắn nhau kịch liệt, tạo thành bức

tường giữ chặt những người đó, để bọn họ thuận lợi lên xe.

Hai người vừa mới chuẩn bị chạy nhanh đến chỗ cứu viện, thì trên xe thương vụ lại nhảy xuống một người. Vốn là người này bay về phía An Đông, nhưng An Đông đối với vật thể này chính là không xác định rõ ràng, đặc biệt bài xích, nhanh chóng có động tác phản ứng, người đó lập tức đập vào sau lưng Ngôn Mặc Bạch.

Tay Ngôn Mặc Bạch đang bị thương, khi bị đập né tránh không kịp nên lao đảo lui về phía sau mấy bước, cuối cùng ngã xuống ven đường.

Vào lúc An Đông xoay người, sợ hết hồn, sau đó lại vui vẻ, không quan tâm huống lúc này nguy hiểm như thế nào, ôm bụng bắt đầu cười ha ha.

An Đông vốn tưởng bằng vào thực lực của Ngôn Mặc Bạch, như thế nào cũng có thể tránh được vật thể không xác định được này, không thì có thể bắt được lấy sao? Ai biết được anh thế nhưng với trình độ thâm hậu này, lại bị ném xuống đất.

Chỉ là khi An Đông thấy rõ vật thể không xác định lại là một bé gái, có chút tiếc nuối, đồng thời càng cười lớn tiếng. Bởi vì lúc này tư thế của cô gái với Ngôn Mặc Bạch, thật sự là quá mờ ám đi!

Vừa thấy bên ngoài chiếc xe bắn nhau kịch liệt, cũng không dám xuống xe kéo người, lập tức lái xe bỏ chạy.

Thời điểm Ngôn Mặc Bạch bị ném xuống sắp ngất đi. Bởi vì trên người vốn có vết thương, mà vào lúc cô gái kia đánh về phía anh, đúng lúc đụng phải vết thương của anh, anh dừng làm anh ngã, mà lúc anh ngã xuống đất, chết từ tế cũng không xong, trên lưng lại còn cộng thêm một tảng đá...

Anh nhắm mắt từ từ, sau mấy phút đồng hồ, chờ tiếng súng xung quanh rải rác, và yên lặng trở lại thì Ngôn Mặc Bạch mới dùng chút sức lực còn lại.

An Đông cười gần muốn ngất đi, nhìn bộ dạng Ngôn Mặc Bạch lúc này bị đè ép nhếch nhác, anh một chút ý muốn giúp cũng không có. Ngược lại rất bình tĩnh cảm điện thoại di động lên chuẩn bị chụp một tấm hình làm lưu niệm, chỉ là lúc này An Lợi đi tới bọn họ, chân dài đạp An Đông một cái, mới giúp Ngôn Mặc Bạch đứng lên.

Nghe An Đông một hai câu thuật lại chuyện này, ngay cả bình tĩnh như Ngôn Mặc Bạch, cũng không khỏi há miệng thật to, cảm hận không thể rơi xuống đất. Khuôn mặt nhìn không thể tin.

“Cậu nói, ta bị một cô bé làm té xuống đất sao?” Ngôn Mặc Bạch đoán được đại khái chính là Tư Mộ, bọn họ trùng hợp gặp phải xe Alan bắt mấy người các cô, chỉ là không biết lúc ấy cô làm sao sẽ từ trên xe” bay” ra ngoài.

Trước kia tưởng tượng bọn họ gặp nhau lãng mạn như thế nào, mà bây giờ nghe chính từ miệng An Đông nói ra tình cảnh năm đó, anh mặc dù không nhớ được, tuy nhiên có thể tưởng tượng lúc ấy rung động lòng người như thế nào.

An Đông nghe Ngôn Mặc Bạch hỏi như vậy, liền cười haha, chỉ vào Ngôn Mặc Bạch nói “Cậu đừng nói với tôi là cậu không nhớ ra nha?” Một màn chat vật như vậy, có lẽ anh sẽ nghĩ ăn vạ giả bộ ngu không nhớ rõ chữ gì?

“Sau đó tôi bị thương vào đầu, mất đi một đoạn trí nhớ đó.” Ngôn Mặc Bạch có chút tiếc nuối cùng bắt đầu dĩ nhiên.

Ngôn Mặc Bạch bị thương lần đó, rất ít người biết, chỉ có mấy anh em trong tổ chức K biết. Cho nên An Đông không biết cũng là bình thường.

Chuyện này nghe cầu huyết như vậy, không thể tin được, An Đông cũng cảm thấy Ngôn Mặc Bạch nói dối, liền vỗ bàn bảo Ngôn Mặc Bạch gạt người.

“Cậu không phải là có hình sao? Lấy ra tôi xem một chút.” Ngôn Mặc Bạch vô cùng kích động, nếu lúc đó An Đông thật sự giữ hình lại, Ngôn Mặc Bạch có thể cảm hình cho Tư Mộ xem.

Lần đầu tiên gặp mặt Ngôn Mặc Bạch liền bị Tư Mộ đụng ngã, bây giờ nghĩ lại một chút cũng không cảm thấy mất thể diện và nhếch nhác, ngược lại đang tính toán xem, về mặt Tư Mộ sẽ như thế nào khi mình đưa cho cô xem bức hình.

An Đông hai tay ra vẻ bất lực, bắt đầu dĩ nhiên: “Không có hình.”

Lúc ấy điện thoại di động cũng móc ra rồi, vừa mới tìm tư thế tốt chuẩn bị chụp thì An Lợi tới, đánh bay anh một cước, tay run một cái, cũng chưa có chụp được một cái nha! Bây giờ hối hận vì cùng An Lợi giận dữ nha!

Ngôn Mặc Bạch tức muốn mắng anh ta một câu, liền nghe ngoài cửa Alan không kiềm chế được tức giận bộc phát. dđlqđ

“An Đông, An Lợi, các cậu...” Alan nhìn An Đông, An Lợi, lồng ngực đập phập phồng kịch liệt, sắc mặt xanh mét, giận dữ quát: “Các cậu đừng quên các cậu là do ta bỏ tiền ra mời đến! Lấy tiền bạc phải trả tai họa cho người, các cậu bây giờ muốn như thế nào?”

Trên đường có những quy tắc, bọn họ nếu như đã tiếp nhận vụ này, nếu như giữa đường đổi ý, chẳng những tiền thuê không lấy được, còn phải bồi thường danh dự.

Chuyện như vậy, không ai mong muốn làm. Alan cũng tự tin An Đông và An Lợi biết thiệt hơn trong mối quan hệ này.

Nhưng An Đông lại thần nhiên cười, “Chúng tôi thật sự là đổi ý rồi, phải làm sao đây?”

Thái độ có chút bất cần đời, kỳ thật lại là loại hung dữ làm người ta không dám nhìn thẳng. Đây chính là khí thế của sát thủ đứng đầu, không giận mà vẫn uy, làm cho người ta rét run.

Alan dù sao cũng không phải là người bình thường, không dễ dàng như vậy liền bị khí thế hù dọa được. Hắn bình ổn cảm xúc, sau đó bình tĩnh trần thuật: “Tiền cùng danh dự, chẳng lẽ các cậu không quan tâm sao? Trên bảng đầu sát thủ quốc tế có hai tên, nếu làm ra chuyện như vậy, không sợ bị mọi sát thủ nhạo báng sao? Hy vọng hai vị suy nghĩ cẩn thận, không cần đưa ra quyết định hối hận.”

Alan nghĩ thầm phía dưới còn có tám người, coi như hai người này về phe đối phương, hắn vẫn còn có tám kim bài sát thủ, cũng không sợ bọn họ. Cho nên hắn lúc này vẫn vô cùng tự tin.

An Đông và An Lợi nhún vai, liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch nói: “Để cho hắn đi!”

Alan là do đi cùng họ đến, nếu như hắn xảy ra chuyện ở nơi này, quả thật chính là do họ bảo vệ kém, như vậy nếu để cho đồng nghiệp biết, họ sẽ nhạo báng bọn họ bất lực, yếu kém, đó là sự xúc phạm đến năng lực bọn họ, họ không thể chấp nhận được. Nếu như, lúc này Alan an toàn rồi đi, sau hắn thích tìm Ngôn Mặc Bạch tính sổ sao cũng được, lúc đó cũng chẳng còn quan hệ gì với bọn họ.

Những người như bọn họ, nhận một vụ tiền thuê cả đời dùng không hết, hưởng chi phía trước bọn họ vẫn là những sát thủ cao cấp, hàng năm nhận vô số vụ, tiền nhiều đến mấy đời dùng cũng không hết, còn phải quan tâm đến tiền sao? Danh dự, họ không cần. Có thể đứng lên đầu bảng sát thủ quốc tế, đều dựa vào năng lực, nếu một chút tự do cũng không có, vậy còn tính là đệ nhất sát thủ quốc tế làm gì? Hơn nữa chỉ bằng năng lực của bọn họ, ai dám nhạo báng? Gặp thấy một người giết một người!

Alan mặc dù rất tức giận, nhưng giờ hai trụ thủ duy nhất theo cũng làm phản rồi, hắn dù giận nhưng cũng không dám động thủ.

Chỉ là, bọn họ đồng ý để cho hắn xuống lầu. Chỉ cần có thể xuống lầu, hắn liền trực tiếp sai tám sát thủ không cần khách khí đi lên cướp người.

Nếu bọn họ đã không biết phân biệt, tại sao lại muốn hắn giải quyết trong hòa bình chứ?

Alan hừ lạnh một tiếng, quay đầu cắn răng bước đi.

Mới vừa bước ra tới cửa, chỉ nghe thấy giọng nói không chút tình cảm của Ngôn Mặc Bạch: “Nhớ bảo người đưa thuốc tới.”

Alan tức hộc máu, thề xuống dưới lầu ra lệnh cho mấy hộ vệ lên giết người, bây giờ thật sự bảo hắn sẽ gửi thuốc tới sao? Alan thực sự muốn cười, quay đầu nhìn Ngôn Mặc Bạch một cái, thoáng qua một tia lạnh lùng, nụ cười lóe lên tàn nhẫn. Sau đó không nói một lời xoay người đi.

Trong phòng, An Lợi và An Đông thấy nụ cười của Alan, trong lòng đều là sự khinh thường. Cũng đoán được Alan nhất định nghĩ xuống lầu ra lệnh cho tám sát thủ đi lên, nhưng hắn cũng không thể tưởng tượng được, hai người họ ở đây trò chuyện thật vui vẻ, vậy tám người kia sẽ nghe theo sự chỉ huy của hắn sao?

“Hắc! Nhị Thiếu, Tam Thiếu, làm sao mấy người cùng nhóc con này kết thù thế?” Ngôn Mặc Bạch cho người cầm hai chai rượu đỏ đi vào, An Đông và An Lợi thích nhất là loại rượu đỏ này, không thể chờ đợi liền mở chai, rót cho mình một ly. Vừa phe phẩy rượu vừa hỏi.

“Một câu nói không rõ ràng lắm.” Ngôn Mặc Bạch tự mình rót một chút, sau đó hỏi: “Tính toán chơi ở đây bao lâu?”

“Vậy phải xem hai vị thiếu gia có thời gian tiếp đón chúng ta hay không!” An Lợi và An Đông rất có hứng thú với nền văn hóa ẩm thực Trung Quốc, cho nên nói tiếng Trung trôi chảy như vậy, chính vì muốn có cơ hội đến Trung Quốc thưởng thức tất cả các đặc sản địa phương khác nhau.

Sơ thích của hai người bọn họ bị Ngôn Mặc Bạch cười vô số lần, khi dễ họ không om chí lớn. Lúc ấy An Đông và An Lợi liền cười đáp trả một câu: “Còn muốn ngủ với người đẹp Trung Quốc một lần!”

Cũng bởi vì lời nói này mà hai người bị Ngôn Mặc Bạch chinh cho suýt nữa không thể giao hợp được!

Tuy nói Ngôn Mặc Bạch lẫn lộn không phải là hắc đạo, chủ yếu là buôn bán vũ khí, nhưng khi ở nước ngoài cũng không tránh khỏi nhiệt huyết.

Đó là bài học chứa đầy máu và nước mắt, An Đông và An Lợi cũng không dám nhắc đến!

Cho nên lúc Ngôn Mặc Bạch hỏi, hai người họ cũng không dám nói rõ việc sắp xếp người đẹp làm bạn với bọn họ cho Ngôn Mặc Bạch...., bởi vì họ không muốn bị hai lần, hơn nữa đây còn là địa bàn của người ta, đến lúc đó không chừng sẽ bị phế hắn.

“Cái này dĩ nhiên không có vấn đề” Ngôn Mặc Bạch nhíu mày cười khế.

Nhưng mà mười mấy sát thủ quốc tế, toàn là tội phạm quan trọng bị quốc tế truy nã, lập tức cùng tập trung tại một thành phố, sợ rằng cục trưởng cục cảnh sát ngủ không ngon giấc rồi.

“Thật sự cậu không nhớ gì sao?” Bốn người ngồi nói chuyện một chút, An Đông vẫn không từ bỏ ý định hỏi.

Chuyện như vậy thật cũng quá cầu huyết đi? Một chút An Đông cũng không thể tin được.

“Sau đó thì sao?” Ngôn Mặc Bạch lắc đầu một cái, bày tỏ thật sự mình không nhớ, nhưng mà anh tò mò muốn biết tại sao mình cùng Tư Mộ tách ra,

nếu như lúc ấy liền giữ bên người, hai người cũng không lượn một vòng lớn như vậy, càng không có cơ hội cho người khác chen vào.

An Đông mấp máy môi, đầu khẽ lắc, nói: “Sau đó không biết.”

Ngôn Mặc Bạch nghe anh ta nói như vậy, hình như cũng không có đau lòng, cũng không có mất mát, chỉ có chút tiếc nuối.

Chỉ là tiếc nuối!

Như vậy anh cần gì phải nói chuyện này ra ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Chương 158.2

Mặc dù không có đoạn ký ức kia, không nhớ rõ lời thề son sắt muốn tìm cô gái đó Ngôn Mặc bạch vẫn sống rất tốt, bây giờ cuộc sống ổn định, như vậy cũng không nên nhắc lại nữa.

“Làm sao cậu lại không biết?” Mắt Ngôn Mặc Bạch sâu kín nhìn An Đông, có chút vội vàng hỏi.

“Cũng không biết nha. Sau tôi cùng An Lợi rời đi, cậu cùng người khác lên một xe, làm sao biết được chuyện các cậu sau đó?” Hai tay An Đông phe phẩy, rõ ràng không muốn nói.

“Được rồi! Chuyện như vậy có muốn nhớ, trở về chỗ đó may ra.” Cố Khuynh vỗ vỗ vai Ngôn Mặc Bạch, nói: “Chờ lấy được thuốc, nghiên cứu cách bào chế ra thuốc giải, muốn biết cái gì thì hỏi cô ấy không được sao?”

Ngôn Mặc Bạch hừ hừ, im lặng không lên tiếng.

Cố Khuynh nói cũng đúng.

Mặc dù An Đông kể tình tiết chuyện xảy ra khi đó, anh vẫn thấy xa lạ, giống như đó không phải chuyện của mình. Chỉ có mình nhớ ra, nhớ lại lúc bắt đầu, mới có ý nghĩa. Dù thế nào đi nữa anh và Tư Mộ không có bỏ qua nhau, bọn họ còn tiến đến với nhau. Duy nhất một điều không hoàn mỹ, đó là lúc gặp nhau ban đầu cả hai đều không nhớ, nhưng mà bây giờ và tương lai họ còn bên nhau, làm cho bọn họ phải nắm chặt, quý trọng hiện tại mới là điều có ý nghĩa nhất.

Ngôn Mặc Bạch uống một ngụm rượu đỏ, bên tai truyền đến tiếng của Lệ Hỏa: “Đại ca, Alan đã bắt đầu đi.”

Nói chính xác là bắt taxi đi.

Bởi vì vào lúc Alan từ phòng bao đi ra, tám sát thủ dưới lầu cũng đã lái xe đi, khi Alan xuống dưới, vốn không thấy xe nơi bãi đậu đến người cũng không nhìn thấy.

Hắn cực kỳ tức giận gọi vô số cuộc điện thoại, cuối cùng ném đi động, dứt khoát bắt một chiếc xe taxi đi.

Ngôn Mặc Bạch nghe Lệ Hỏa báo cáo, hình như không chút kinh ngạc, khóe miệng nở nụ cười sâu hơn, trầm giọng nói: “Tôi biết rồi. Phái người tiếp tục theo dõi từng hành động của hắn.”

Lần này Alan thật sự bỏ vốn trôi sông, chỉ là Ngôn Mặc Bạch tin tưởng, hắn chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, chỉ còn cách theo dõi hắn, đề phòng hắn bất ngờ quay lại đánh.

“Các cậu nhận vụ này tiền thuê cũng không thấp, phải không? Hết bao nhiêu tiền tôi trả cho các cậu.” Ngôn Mặc Bạch cụng ly cùng An Đông và An Lợi, cười nói.

“Không nhiều lắm, quả thật không nhiều lắm, một người có một trăm triệu.” Miệng An Đông cười cũng rách đến mang tai, sau đó lại thêm câu: “Dollar!”

Không có việc để làm, nhưng tiền để chụp ảnh, còn tiền ăn và chơi! Có thể không có được sao? d.d.l.q.d

Thiếu chút nữa Ngôn Mặc Bạch ném cái ly vào khuôn mặt đang tươi cười của An Đông.

Cướp bóc! Hoàn toàn cướp bóc!

Coi như anh nhiều tiền, cũng không cần phải lừa đảo trắng trợn như thế chứ?

Huống chi bọn họ cũng giàu nứt đổ vách, cần bản cũng không có thiếu tiền!

Nhưng mà bọn họ không có động thủ, chính là giải quyết phiền toái rất lớn cho anh rồi. Mười tỷ đô la, đó là chuyện anh có thể vung tay!

Nhưng sắc mặt của An Lợi có chút nặng nề, anh dừng một chút rồi nói: “Cái người này mười tỷ đoán chừng là không đủ để chia. Hiện giờ mười người đứng đầu không phải ngọc, Aru và Trắc Nị bị loại ra, có hai người mới lên được thứ hạng thứ năm và thứ sáu.”

Trong lời nói có ý rằng bọn họ đứng ra bàn bạc thì không hợp lý lắm, chỉ sợ chuyện không được dễ dàng bỏ qua.

Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh cũng có chút bất ngờ khẽ nhủ thầm. Bọn họ đã trở về nước được hai năm, cũng rất ít khi cùng mất người đó giao đấu, về phương diện này cũng không quá chú ý, dù biết bảng xếp hạng đã thay đổi, tăng thêm hai người, nhưng sao lại không phải là những người mà họ quen biết trước đây?

“Vậy cũng không sao. Hai người đưa tới cửa cũng không tạo nên nguy hiểm gì, nếu đưa tiền qua họ không lấy, vậy thì tôi lại tiết kiệm được một khoản tiền rồi.” Ngôn Mặc Bạch không chút để ý cười nhẹ, không thuận mắt ánh mắt xẹt qua một tia suy nghĩ.

“Hai người bọn họ mặc dù không thể gây nên sóng to gió lớn nhưng thật trọng là mẹ của thành công.” An Lợi sử dụng luôn thành ngữ Trung Quốc.

Dù nói như vậy nhưng việc này Ngôn Mặc Bạch cũng hiểu, dù sao Alan cũng không dễ dàng bỏ qua, nếu hai người này là người của Alan, thì anh có thể gặp chút khó khăn.

“Chuyện cũng dễ xử lý nha, nếu hai người họ lấy tiền của Alan muốn đối phó với tôi... thì mấy người sẽ giúp tôi ngăn lại chứ sao.” Ngôn Mặc Bạch thoáng qua nụ cười giảo hoạt.

“Cùng một gốc sinh ra, huynh đệ tương tàn...” An Đông lắc đầu đọc, vừa dứt lời liền bị Cố Khuynh ngồi bên cạnh đánh một quyền, cười mắng: “Ai bảo cậu đi giết bọn họ sao? Chỉ bảo là nếu có ý tưởng như vậy, cậu trước hết phải ngăn chặn, giết chết bọn họ.”

Trung văn An Đông sử dụng thông thạo, nên nghe Cố Khuynh nói anh tất nhiên hiểu được, hơn nữa còn làm bộ mặt tỉnh bơ nói: “Duy trì sao? Phải làm bao nhiêu thù địch mới để tám người chúng tôi chơi với hai người kia đây? Nếu truyền ra ngoài sẽ không bị nhạo báng sao?”

Cố Khuynh một cước đạp tới, mấy người trong phòng bao nào loạn một lát, đến thời gian cơm tối, An Đông và An Lợi hai người ôm bụng nói với Ngôn Mặc Bạch: “Khách sạn này là của cậu sao? Vậy nhanh bảo người dọn đồ ăn mang lên đi, chúng tôi đói bụng!”

“Không nhanh như vậy có thức ăn lên đâu, đều tại các cậu dọa đầu bếp chạy mất.” Ngôn Mặc Bạch đứng lên nói: “Trước qua bên kia chơi một lát đi! Tôi bảo người chuẩn bị cơm.”

Sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

Cố Khuynh đi theo phía sau bị An Đông và An Lợi kéo lại, cười híp mắt hỏi: “Có cô em nào giới thiệu không?”

Cố Khuynh gạt đầu một cái, hất cằm lên chỉ trước mặt, nói: “Đi vào, bên trong có một em.”

Anh vừa nói xong, An Đông và An Lợi thật sự rất vui mừng, háo hức, hận không lập tức chạy vào. Nhưng nghĩ đến con gái Trung Quốc dè dặt, liền giấu về mặt hưng phấn, bước đi kiêu ngạo nhả, trên mặt mang vẻ lạnh lùng. Thật ra thì trong lòng như ngàn con ngựa giăng xéo, trong đầu đang suy nghĩ tí nữa tán tỉnh mấy cô. Thậm chí trong lòng còn nghĩ đến số đo ba vòng, chiều cao, tóc dài hay ngắn của cô ấy cũng tính đến.

Nhưng khi cánh cửa mở ra, hai người đang liền không bình tĩnh được nữa, đầu tự nhiên hướng vào trong cửa nhìn, muốn xem cô gái có giống với suy nghĩ trong lòng không.

Cùng nhìn vào trong phòng, như mở cờ trong bụng, bên trong có bốn cô gái, hai người bọn họ có thể trái ôm phải ấp rồi nha!

Hai người vừa đi vừa chỉnh lại quần áo, cố gắng để lại ấn tượng tốt cho các cô gái.

Một giây kế tiếp nhìn thấy hai cô gái từ chỗ ngồi mặt mũi tràn đầy hưng phấn, chạy như bay về phía bọn họ....

Hai người liền nở nụ cười càng tôn lên vẻ đẹp trai, trong lòng mặc dù buồn bực nghĩ: Không phải nghe nói con gái Trung Quốc rất dè dặt sao? Tại sao vừa thấy mặt liền nhào lên luôn? Mặc dù hai người bọn họ lớn lên đẹp trai không ai sánh bằng, vậy cũng không cần....

Trong lòng hai người đang sung sướng, một giây kế tiếp liền tròn tròn mắt.

Tại sao hai cô gái chia ra chạy về Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh?

An Đông và An Lợi liếc nhau một cái, có chút mất mát nhỏ nhỏ, sau đó ngay lập tức khôi phục nụ cười anh tuấn. An ủi bản thân: Không có việc gì, không có bên phải ôm, có một bên cũng được. Các cô đều rất đúng giờ, tùy tiện kiếm một cũng có thể thành hai....

Nhưng một giây sau nhìn thấy cô gái vui vẻ đứng dậy đi đến bên cửa sổ, dính lên chàng trai, ngửa đầu hôn xuống....

Chỗ ngồi chỉ còn một cô gái ngồi yên lặng...

An Đông và An Lợi không kịp phản ứng, đầu óc có chút ngưng trệ, miệng cũng không còn lanh lẹ. Vì vậy họ khan một cái, nói với Cố Khuynh: “Nhị Thiếu, chuyện này...”

Đây không phải là chuẩn bị cho chúng tôi sao?

Tại sao các cậu lại có thể như vậy được?

Cố Khuynh xoay người nhìn hai người, khóe miệng cười khê: “A, quên giới thiệu với các cậu. Đây là vợ chưa cưới của tôi, Sở Kỳ.”

Nghe anh giới thiệu là vợ chưa cưới, mặt hai người cứng đờ. Nếu là vợ chưa cưới, vậy cũng không cần phải suy nghĩ.

Sau đó nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, chỉ nghe thấy anh chỉ vào cô gái trong ngực nói: “Đây là vợ của tôi, Phó Tư Mộ. Mộ Mộ hai người này là An Đông và An Lợi.”

Hai người hóa đá!

Đã là vợ, vậy thì càng không được nghĩ.

Nhìn hai người bên cửa sổ, cũng không cần hỏi, khẳng định cũng không thể đùa giỡn, còn cô gái đang ngồi bên kia thì sao? Cô gái này lịch sự, điềm tĩnh, bộ dáng không phải không được, nếu tối nay có thể hẹn, vậy cũng không tệ nha! Nhưng chỉ có một, hai người làm sao chia đây?

Mặc dù người phương Tây rất coi mở, nhưng mà bọn hắn cũng không tính chơi 3p. Sau đó hai người vụng trộm thương lượng nên cho ai trước.

Trong lòng hai người bọn họ tính toán thật khéo, bên kia chỉ nghe thấy Tiểu Trang đi đến bên cạnh cô gái kia nói: “Tôi đưa cô về nhé!”

Shit!

Tiểu Trang, cậu không phải chơi đùa cùng mọi người chứ! Không phải vừa rồi không cho cậu ta mặt mũi, chia sủng vào đầu cậu ta sao? Nên cậu ta hủy đi gia sản của bọn họ chứ?

Ánh mắt của Cố Khuynh và Ngôn Mặc Bạch đều thấy được biến hóa trên mặt của An Đông và An Lợi, khi nhìn họ cắn răng nghiêng lợi, Ngôn Mặc Bạch không khỏi muốn giơ ngón tay cái hướng Tiểu Trang rồi.

Tên này thật thông minh!

Tư Mộ và Sở Kỳ nhìn An Đông và An Lợi gật đầu chào hỏi một cái.

Diêu Dao quần lấy Tiểu Cửu bên cửa sổ, nghe thấy động tĩnh bên này, liền lôi kéo Tiểu Cửu quay lại.

Sau khi Alan đi, Tiểu Cửu cũng biết, không phải canh gác nữa nhưng mà anh vẫn tựa bên cửa sổ để phòng ngừa bị đánh bất ngờ.

Nhìn thấy hai người tới thì Tiểu Cửu cũng không ngờ khê nhú mày.

Vốn định chuẩn bị cho một trận đánh ác liệt, không ngờ cứ như vậy hòa bình, kết thúc không có khói thuốc súng.

Thì ra hai người này đã đến đây rồi!

An Đông và An Lợi, Tiểu Cửu có biết, cho nên ý nguyện của hai người, Tiểu Cửu đều biết. Vì vậy khi ánh mắt của họ nhìn chằm chằm vào bốn cô gái trong phòng, Tiểu Cửu lập tức cảnh giác, ánh mắt nhìn Diêu Dao ý bảo cô quay lại, mà Diêu Dao cũng không phải vừa chủ động phối hợp hôn anh.

Tiểu Trang cũng không muốn Thanh Thần rơi vào tay hai người này, mặc dù bọn họ không biến thái, nhưng kiên quyết không thể để những cô gái bên cạnh liên quan đến họ. Huống chi mấy ngày nay cùng Thanh Thần ở chung, cũng thấy Thanh Thần là một cô gái tốt, anh làm sao có thể trơ mắt nhìn cô rơi vào miệng sói chứ?

“Thanh Thần, lập tức sẽ dọn cơm, ăn cơm rồi về!” Sở Kỳ, Tư Mộ và Diêu Dao không biết tại sao Tiểu Trang đột nhiên muốn đưa Thanh Thần trở về, nên muốn Thanh Thần ở lại ăn cơm.

“Không, lúc tớ đi ra ngoài đi của tớ có nói tối nay muốn cùng tớ ăn cơm. Hôm nào chúng ta lại tụ tập đi!” Mặc dù Thanh Thần không hiểu Tiểu Trang có ý gì, chỉ là lúc cô ngồi xuống, có thể cảm nhận rõ ràng hai ánh mắt nóng bỏng nhìn vào gò má cô, điều này làm cho cô không thoải mái. Hơn nữa cô cũng không muốn ăn, liền tùy tiện tìm một lý do đi về trước!

Ngôn Mặc Bạch ở bên hông Tư Mộ nhéo một cái, Tư Mộ nhìn về phía anh liền bị anh trừng mắt, Tư Mộ liền ngoan ngoãn không lên tiếng giữ Thanh Thần nữa.

Cố Khuynh cũng ra ám hiệu cho Sở Kỳ nên cô cũng không nói nữa.

Lúc Tiểu Trang đưa Thanh Thần đi, An Đông và An Lợi rõ ràng không thoải mái, hận không được xông ra giữ lại. Nhưng suy nghĩ lại cho dù có ngăn lại, cũng chỉ có một cô gái, hai người bọn họ cũng không có biện pháp phân. Cuối cùng trơ mắt nhìn Thanh Thần đi.

“Đã bảo nhà bếp chuẩn bị, thức ăn ước chừng có thể đưa lên rồi.” Ngôn Mặc Bạch nắm tay Tư Mộ đi về phía ghế salon ngồi xuống, nói với An Đông và An Lợi sau lưng.

Hai người hiện tại có chút ỉu xiu, nhưng vì có ba cô gái ở đây, mặc dù không thể ăn nhưng cũng có thể nhìn nha! Vì vậy hai người liền ngồi xuống ghế salon nhưng mắt vẫn nhìn ba cô gái.

Khi An Đông thấy Tư Mộ, sững sờ một chút, sau đó híp mắt nghiêm túc quan sát, sau đó nghiêng đầu suy nghĩ.

Cô gái này....Sao nhìn quen mắt vậy chứ?

Giống như, đã gặp qua ở chỗ nào!

Ở chỗ nào nhỉ?

Đột nhiên, ánh mắt An Đông sáng lên, trông mắt phát ra ánh sáng giống như bảo thạch, trên mặt thể hiện niềm hưng phấn, nhìn Tư Mộ hỏi: “Cô là....Cô là cô bé kia?”

Lúc đó An Đông không biết tên tuổi của Tư Mộ, vì vậy chỉ có thể gọi là “Bé gái”

Đáy mắt Tư Mộ chứa một mảng mờ mịt, ngược lại đáy mắt Ngôn Mặc Bạch hiện lên nụ cười, ôm Tư Mộ vào lòng anh, lên tiếng cười nhẹ: “Chính là cô ấy!”

An Đông sững sờ liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch, rồi nhìn lại Tư Mộ một cái, cười to: “Tên nhóc nhà cậu, đã sớm tìm được còn gạt tở mắt trí nhớ!”

Tư Mộ nghe An Đông nói thì trong đầu thoáng qua một chút dấu vết, nhưng vừa không bắt được, liền sững sờ nhìn Ngôn Mặc Bạch hỏi: “Cô bé kia nghĩa là thế nào? Anh ta nói cái gì vậy?”

“Không có gì.” Ngôn Mặc Bạch không muốn nhiều lời. Vò đầu Tư Mộ một cái, rồi gọi mọi người chơi bài.

Bốn người An Đông và An Lợi cùng Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh cùng chơi. Tư Mộ và Sở Kỳ ngồi bên cạnh một lát, thấy An Đông và An Lợi ngồi chơi bài không yên ổn, luôn đưa mắt liếc nhìn về phía bọn họ.

Tư Mộ liền kéo Sở Kỳ đi ăn chút gì.

Tiểu Cửu không chơi bài, Diêu Dao một bên chán ngán liền tiếp tục lôi kéo Tiểu Cửu đi. Nhiều ngày qua Tiểu Cửu vẫn luôn bảo vệ Thanh Thần, cũng không có thời gian dành cho cô. Hiện tại khó có được cơ hội, Diêu Dao làm sao có thể bỏ qua cho!

Trên bàn đầy đồ ăn vặt, mọi người cùng vây quanh, vừa ăn vừa nói chuyện.

Tư Mộ cắn một miếng dưa hấu hỏi Sở Kỳ: “Cậu nói trong lòng Thanh Thần nghĩ như thế nào? Alan luôn miệng nói muốn dẫn Thanh Thần đi, nói rõ ràng Thanh Thần là người phụ nữ của hắn, nhưng tớ cảm thấy hình như Alan có mục đích khác?”

Thời gian trôi qua nhiều năm như vậy, nếu là muốn tìm người, không thể đến bây giờ mới tìm. Nếu yêu chân thành tái sao lại dùng thái độ cướp đoạt trắng trợn như vậy?

“Nhất định là có mục đích khác. Đó là mục đích gì, tớ nghĩ mãi không ra.” Sở Kỳ lấy một quả anh đào cho vào miệng.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu nhìn Tư Mộ nói: “Cậu cảm thấy Tiểu Trang là người như thế nào? Anh ấy và Thanh Thần có thích hợp không?”

Tướng mạo và nhân phẩm của Tiểu Trang đều rất tốt, mà cũng là cấp dưới của Ngôn Mặc Bạch, biết rõ ràng thân thế. Nếu như hai người này có thể đến với nhau, thật sự không tồi.

Tư Mộ nghĩ đến tính cách của Thanh Thần, mặc dù dịu dàng, yên lặng, nhưng trong xương thật sự rất cương đầu. Cô ấy nhất định để ý đến việc mình bị Alan lấy đi trinh tiết, nhất định sẽ không dễ dàng tiếp nhận người khác.

Hai người nói chuyện một lát, thì thấy An Lợi tham gia, nghiêng người nhỏ giọng hỏi Tư Mộ: “Ngôn phu nhân, cô có nhớ tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Khoản Nợ Của Con Mẹ Trai.

Người này tự nhiên thò cái đầu vào đây, âm thầm bên cạnh, mà nhờ anh ta ở gần như vậy, nên giọng nói nghe cũng nhỏ, Tư Mộ và Sở Kỳ thật sự bị dọa sợ nhảy một cái.

Người này cao lớn, đẹp trai, màu mắt xanh, tóc đen, đầu đinh, thoát nhìn như ánh sáng mặt trời, có vài điểm giống con lai, không biết là nơi nào lai với nơi nào, tóm lại là rất đẹp trai.

Đều nói những dùng sĩ chân chính là dám dùng cảm đối mặt với cuộc sống không một lời than thở, cho nên Tư Mộ vô cùng thích người đàn ông có đầu đinh này, cảm giác thoải mái, nhẹ nhàng rất giống Ngôn Mặc Bạch vậy.

Ấn tượng ban đầu của Tư Mộ về An Đông cũng không tệ lắm, chủ yếu là kiểu tóc và dáng người đã kéo điểm ấn tượng cho anh ta, dù sao Tư Mộ và Sở Kỳ đều là hội những người mê trai đẹp. Chỉ là Tư Mộ nhìn thấy trong mắt anh ta có chút ý tứ mập mờ quý quai, trong lòng dứt khoát trừ điểm anh ta.

Tư Mộ nghe xong lời của An Đông, trở mắt một lúc, sau đó không hiểu nhìn về phía Sở Kỳ, trong lòng nghĩ mình biết người này sao? Tại sao anh ta hỏi “Còn nhớ tôi không?” Vị phạt tử này muốn thứ gì đây?

Cô và Sở Kỳ lớn lên cùng nhau, hai người sống trong một vòng khép kín, người quen biết đều giống nhau. Cho nên Tư Mộ mờ mịt nhìn về phía Sở Kỳ, muốn hỏi: Chúng ta quen biết người này sao?

Sở Kỳ chu mỏ bảo không có ấn tượng.

“A, tôi không nhớ rõ, thật xin lỗi.” Tư Mộ mỉm cười nhìn về phía An Đông, sau đó trừng mắt, có chút ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ trước đây chúng ta đã gặp nhau?”

“Đã gặp! Đó là lần gặp gỡ hết sức lãng mạn đầy kích tình...” An Đông nhếch môi cười đến quý dị, cảm giác hơi tùy tiện, càng lộ vẻ mê hoặc người.

Gần đây xảy ra nhiều chuyện cầu huyết không biết trước, nếu nói từng biết anh chàng đẹp trai này, đó cũng không phải không có khả năng, chuyện mất trí nhớ có thể xảy ra, biết được người đẹp trai này cũng không phải không thể nào.

Thân là một người lâu năm trong hội mê trai đẹp, đối với trai đẹp cô chỉ cần gặp qua là không thể quên được, nên không thể nào đã gặp qua anh ta mà không nhớ.

Nghe được lời An Đông nói, thiếu chút nữa Tư Mộ ngã từ trên ghế Salon xuống.

Gặp gỡ hết sức lãng mạn, kích tình sao?

Tào lao! Tự nhiên sao lại có chuyện như vậy nhỉ?

Tư Mộ buồn cười nói: “Tôi nghĩ, anh có lẽ đã nhận nhầm người!”

Truwoes kia cô là cô gái xinh đẹp đơn thuần nha, thời gian yêu Diệp Nham, đó là mối tình đầu! Trước đó, con trai đối với cô là dùng để nhìn, có thể nhìn từ xa, không bận tâm mà đi chơi nhỉ!

Dĩ nhiên, trước khi ở cùng Diệp Nham, cô và Ngôn Mặc Bạch ở Mỹ đã tiếp xúc với nhau một ngày, nhưng bây giờ cả hai đều không nhớ. Vì vậy trong một ngày đó, hai người đã làm cái gì, không ai biết, nhưng ít nhất cô vẫn còn là xử nữ, cho nên Tư Mộ tự nhận mình là rất ngay thơ, không thể nào cùng người này có cái gì gọi là kích tình. Cho nên Tư Mộ cảm thấy nhất định người này nhận nhầm người, hoặc là anh ta cố ý dùng lời nói đó để làm quen mà thôi.

“Sao có thể nhớ nhầm được?” An Đông chỉ cười nhạt, đối với trí nhớ của mình rất tự tin. Ánh mắt đầy sức quyến rũ nhìn Tư Mộ phóng điện, giọng nói khàn khàn từ đôi môi xinh đẹp rơi xuống: “Cô bé xinh đẹp, chẳng lẽ cô quên sao?”

Nếu sớm biết vật không rõ kia là một cô gái Trung Quốc xinh đẹp như vậy, anh chẳng những không tránh ra mà vô cùng anh tuấn ra tay bắt lấy.

Bây giờ thì quá tiện nghi cho Ngôn Mặc Bạch rồi.

Bây giờ An Đông nhìn Tư Mộ, càng thấy cô so với năm đó đẹp hơn, vẫn trẻ trung, trong sáng như cũ, nhưng có thêm vài phần quyến rũ. Thật sự rất hối hận nha, nếu biết như vậy, không chừng cô đã là sớm là người của anh.

Nghĩ như vậy, ánh mắt An Đông càng thêm mê người, người không tự chủ được nhìn gần về phía Tư Mộ hơn một chút, hơi thở của anh phả vào tai cô, Tư Mộ quay đầu lại, nhìn rõ khuôn mặt đẹp trai phóng to, thiếu chút nữa bị dọa sợ thét ra thành tiếng.

Đại ca An Đông đẹp trai, xin tự trọng nha! Chị đây đã có chồng rồi nha!

Sở Kỳ ngồi một bên nhìn hành động của An Đông, không vui cau mày, đợi anh ta đến quá gần Tư Mộ thì Sở Kỳ không nhìn được nữa, mạnh mẽ kéo cánh tay Tư Mộ sang bên cạnh cô, ánh mắt căm tức phóng lửa về phía An Đông, tức giận nói: “Vị tiên sinh này, mời tự trọng.”

Trong lòng Sở Kỳ thầm mắng Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh tại sao lại có thể có bạn bè như vậy? Mặc dù cùng có một ngoại hình, đẹp trai, da mặt dày, thế nhưng nhân phẩm không chấp nhận được? Về sau phải bảo Cố Khuynh ít gọi cho bạn bè như vậy, cũng nên ít tiếp xúc.

An Đông liếc nhìn Sở Kỳ, khẽ bật cười, giọng nói thật là mê hoặc mắt hồn nha!

Người như vậy, có vút đi đâu cũng không sợ chết đói, coi như không có công việc, cũng có thể dựa vào vóc dáng, cùng tướng mạo và giọng nói... để cho bản thân có cuộc sống tốt nha!

Sở Kỳ là người thẳng tính, mặc dù cay cú, nhưng vô cùng đơn thuần, trong lòng nghĩ như thế nào, chỉ cần nhìn vào mặt cô là có thể biết được.

An Đông liếc thấy đã hiểu trong lòng Sở Kỳ nghĩ gì, tức thời không chịu được cười ha hả ra tiếng. Cô gái này, thật thú vị!

Anh đang bên này cười haha, Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh bên kia cùng An Lợi vừa uống rượu vừa nói chuyện, nghe thấy tiếng cười lớn của An Đông, đều đồng thời quay lại.

Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh cùng nhún mày.

An Đông nói muốn đi vệ sinh, kết quả là chạy sang bên kia đùa giỡn cô gái của mình, thật là to gan quá rồi!

An Lợi xa xa nhìn thấy An Đông đang cùng hai cô gái nói đùa, hơn nữa còn ngồi bên cạnh vợ và vợ chưa cưới của hai người này, anh cũng không tự giác nhún mày.

Không khí bên cạnh trong nháy mắt giảm nhanh xuống, hận không đóng băng lại được, An Lợi cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, từ từ liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh bên cạnh, chợt vội vàng hít một hơi.

Mặt của Nhị Thiếu và Tam Thiếu tối quá nha! Sắp bị đóng băng!

An Lợi khó khăn nhắm mắt lại, thầm mắng trí tuệ An Đông không phát triển, tự nhiên ngay trước mặt Nhị thiếu và Tam thiếu đùa giỡn người phụ nữ của bọn họ? Shit!

An Lợi nhẹ ho khan một tiếng, sau đó muốn đổi mặt phá vỡ bầu không khí lạnh chết người. Anh nói: “Lần trước An Đông bị một chút đá kích, giới tính có chút lệch lạc.”

Anh em, xin lỗi!

Trong lòng An Lợi mặc niệm, sau mới cùng Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh nhún mày kể rõ chuyện đã xảy ra.

Đơn giản là do chuyện tình trường không vừa ý, sự nghiệp bị đá kích, trong lòng không chịu nổi, liền từ một người đàn ông chân chính dứt khoát bị bẻ cong.

Trông mặt Ngôn Mặc Bạch tối tăm, đưa mắt nhìn An Đông cách đó không xa, cười lạnh: “An Lợi, cậu thật biết nói đùa. Giới tính An Đông sao có thể bị lệch? Chẳng lẽ anh ta bây giờ không phải người sao?”

An Lợi nghẹn lời, trong lòng mắng An Đông là tên khốn kiếp trăm lần.

Khẩu vị An Đông được công nhận là rất nặng nha, nam nữ đều xoi, già trẻ cũng không tha. Khẩu vị nặng như vậy, có thể nói là bao gồm tất cả loại người, nếu như nói lệch, chẳng lẽ không thích người nữa mà chuyển sang thể giới các loại thú rồi sao?

An Lợi vội vàng khoát tay, nhưng cũng không nói thêm câu nào giải thích cho An Đông nữa.

Lúc này, có tiếng gõ cửa, là phục vụ mang thức ăn lên.

“An Đông, đến lúc ăn cơm rồi!” An Lợi nhìn về phía An Đông rống to một tiếng.

Đứa bé thần kinh chết tiệt nào mà lớn vậy? Hai người bên này ánh mắt như muốn giết người, làm sao cậu ta một chút ý thức cũng không có chứ? Đứa bé to xác này!

“Aha! Biết rồi!” An Đông nghe An Lợi kêu, cũng không quay đầu lại trả lời một câu, sau đó cùng Tư mộ nói chuyện phiếm, thật ra đều là một mình anh ta nói, hai người Tư mộ và Sở Kỳ phòng bị và chán ghét nhìn anh, căn bản cũng không nghĩ liếc anh một cái.

Lúc này nghe được ăn cơm rồi, Tư mộ và Sở Kỳ lập tức đứng dậy, chạy sang bàn cơm bên kia. Ước gì ăn cơm xong nhanh một chút, nhanh trở về, sẽ không phải nhìn người này một tí nào.

An Đông theo sát phía sau, trong miệng nói không ngừng, lông mày như muốn nhảy, không phải chân còn sử dụng thì có thể khoa chân múa tay. An Lợi thật sự không nhịn được nữa, cắn răng, bước nhanh đi đến kéo An Đông, cắn răng nghiêng lợi nói: “Shit! Con mẹ nó, cậu muốn chết à, chưa phải chán sống rồi hả? Quên chuyện năm đó rồi hả? Lại dám trước mặt hai người bọn họ đùa giỡn cô gái của họ? Sớm muộn gì tôi cũng bị cậu hại chết mà!”

An Đông nhún vai một cái, khoát hai tay, nói: “Tôi không kiểm chế được sự hấp dẫn, không thể trách tôi!”

An Lợi trừng mắt, không phải muốn có cử chỉ của một người lịch sự trước mặt ba người đẹp một chút, anh ta sớm cho đá bay An Đông! Chuyện này là thích bị chơi trò đập bẻ trứng!

An Lợi và An Đông học Trung Văn đều đặc biệt hứng thú với địa phương này, cho nên các ngôn ngữ địa phương khác nhau cũng bít một ít. Cũng vì chuẩn bị được một lần ăn ngon các món ăn địa phương.

An Lợi ân cần dạy bảo An Đông, để cho anh ta hiểu quy củ một chút, sau khi hai người quay lại chỗ ngồi, quả nhiên An Đông cũng không còn càn rỡ như lúc nãy nữa.

Tay nghề đầu bếp Thu Ý vốn rất tốt, hơn nữa mấy người đang đói bụng, cho nên ăn thật ngon lành. Đặc biệt là An Đông và An Lợi, hai người mới từ nước ngoài đến, trước đây chưa từng được ăn món ăn chính thống của Trung Quốc, thật vất vả được thử qua một lần, nên hận không được nuốt trọn hết tất cả.

Ba người Tư Mộ, Sở Kỳ và Điều Dao tự nhận mình là cực tham ăn, trong những người tham ăn đứng vào hàng nhất nhì, tuy nhiên khi ăn cơm nhìn thấy hai người, trọn tròn mắt vì sợ.

Trên ti vi cũng diễn mấy kiểu bị đói bụng mấy ngày mấy đêm, một người ăn hết cả một đầu con voi to tướng nha.

Nhìn hai người này, trước tiên Tư Mộ dễ dãi xuống, hoàn toàn không đói bụng rồi. Sở Kỳ cũng dễ dãi xuống theo, mím môi rừ mắt xuống, không dám nhìn thẳng.

Điều Dao cầm chiếc đĩa trong bát mình đăm đăm, vốn là có mấy món ăn cô thích nhất, hơn nữa lúc này cô cũng đói lắm, cô căn bản cũng không có ăn những đồ ăn vặt vừa rồi, đang nghĩ xem lúc ăn cơm sẽ ăn nhiều hơn một chút. Kết quả nhìn hai người này giành ăn, Điều Dao vô cùng oán niệm thờ dài, yên lặng để đĩa xuống, bụng lên một lon nước uống, nuốt mạnh một hớp.

Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh còn có Tiểu Cửu, ba người căn bản cũng không thể đụng đĩa, cả hai bàn món ăn cơ hồ đều bị hai người kia chiếm đoạt.

Tư Mộ cúi thấp đầu, nhấp một ngụm nước uống, bàn tay phía dưới bị một bàn tay to cầm, có cảm giác ấm áp quen thuộc, chủ nhân của bàn tay này đương nhiên là Ngôn Mặc Bạch.

Nghiêng đầu, nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch bên cạnh, thấy mặt anh tràn đầy cung chiều cùng dịu dàng, trong nháy mắt toàn bộ ánh sáng lấp lánh hình như đều chiếu xuống người anh, chỉ cần một ánh mắt của anh có thể trấn an mọi phiền não của cô.

Tư Mộ nhẹ nhàng thở ra một hơi, nở nụ cười nhẹ với anh.

Một bữa cơm xuống, chờ thức ăn trên bàn cũng bị ăn hết, An Đông và An Lợi, mới ngừng lại, nhìn trên bàn mọi người vẫn chưa ai động đĩa.

Khóe miệng An Lợi giật giật, nói: “Món Trung Quốc quả thật rất ngon! Không nhịn được ăn nhiều thêm một chút nhỏ.....”

Một chút nhỏ. . . .

Mấy người trên bàn khóe miệng không hên mà cùng giật giật, trừ An Đông.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Chương 159.2

An Đông xé khăn giấy, tùy ý lau miệng, nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch cười nói: “Tam Thiếu, đầu bếp của các cậu thật giỏi, có thể cho tôi hay không?”

Lần này trên bàn, mọi người không chỉ khóe miệng giật giật, mặt Tư Mộ đen lại, rừ mắt xuống, căn bản không nghĩ nhiều đến bọn họ nghĩ gì. Sở Kỳ và Điều Dao đang uống nước, nghe lời nói của An Đông, thiếu chút nữa phun ra ngoài, nhưng vì cố nén nên bị sặc ho đến khổ sở.

Ngược lại Ngôn Mặc Bạch cực kỳ bình tĩnh, nhưng thái độ kiên quyết: “Không được!”

An Đông bị thương che ngực, bộ mặt uất ức nói: “Tam thiếu, cậu không thể đối với tôi như vậy . . . . . Với quan hệ của hai chúng ta, có thể không sánh bằng một đầu bếp sao?”

Tư Mộ trở mắt nhìn, bị sặc bởi chính nước miếng của mình. Vì vậy ba cô gái trên bàn bởi vì câu nói của An Đông mà ho lên.

Người này. . . . Cũng nói quá đi được không?

Anh ta và Ngôn Mặc Bạch có quan hệ gì?

Quan hệ như thế nào?

Chẳng lẽ không phải quan hệ bạn bè sao?

Đã xem qua không ít truyện đam mỹ, nháy mắt trong lòng ba hủ nữ liền vô cùng cao hứng.

Trước kia, Tư Mộ còn hiểu lầm Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh, chẳng lẽ là cùng người này sao?

Oh... Quá kích tình!

Ngôn Mặc Bạch lần này không thể bình tĩnh được nữa rồi, mắt thấy bên cạnh Tư Mộ cười ngả nghiêng, biết trong lòng nha đầu này đang suy nghĩ gì, trên mặt anh tức giận ba phần vì cô, vì vậy lúc giúp cô dễ thở, sức lực cũng mạnh bạo một chút.

Anh nhìn An Đông, trong mắt tràn đầy sát khí, giọng nói lạnh lùng thấu xương giống như dao đâm tới An Đông “Hiện giờ, có phải cậu muốn tôi đuổi cậu về không?”

Giọng nói lạnh lùng giống như từ âm phủ đâm vào tai An Đông, lan tràn trên thân thể anh ta, trong lòng An Đông run lên, lập tức khôi phục bảy phần thanh tĩnh, không dám can rờ. Cười hi hi xin lỗi, sau đó tiếp tục uống rượu, ăn cơm.

Sau khi ăn xong, hai người tạm biệt Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh, bảo đã đặt phòng tại khách sạn rồi, không quấy rầy mọi người nữa, hẹn có thời gian ra ăn cơm.

Ngôn Mặc Bạch cũng không giữ lại, lạnh nhạt gật đầu, bảo người đưa bọn họ đi ra ngoài.

Khách sạn Thu Ý là quán rượu sang trọng nhất tỉnh, bọn họ lại là những người biết hưởng thụ, vốn định thuê phòng tại Thu Ý, nhưng mà bởi vì lời nói và cử chỉ của An Đông làm Ngôn Mặc Bạch vô cùng khó chịu, hai người bọn họ cũng không dám ở khách sạn đó nữa, tránh cho đến lúc đụng phải, tên nhóc Ngôn Mặc Bạch tuyệt đối sẽ nhân cơ hội ra tay với hai người bọn họ.

An Đông và An Lợi vừa ra khỏi cửa phòng thì cả hai đều không hẹn thò phào một hơi, vượt ngục mấy cái. Thật là hủ chết mà!

Ngôn Mặc Bạch trước kia chính là người có tính trẻ con, lạnh lùng và hung hăng.

Cứ tưởng rằng anh ta rời nước Mỹ mấy năm, tính trẻ con đã không còn, hơn nữa còn có vợ, rõ ràng đã cải thiện rất nhiều, bằng không với tính cách trẻ con của Ngôn Mặc Bạch trước kia liệu cô gái đó có tình nguyện lấy anh ta không?

Nhưng hôm nay xem ra, hoàn toàn không có gì thay đổi.

Tên nhóc này vẫn một dạng ác độc như nhau.

Nhìn bề ngoài thì hình như không còn, anh ta đối với Tư Mộ thì dịu dàng nhưng đầy nhu tình mà người khác không có, nhưng đối với tính cách đó, nói chính xác hơn anh ta chỉ đối với cô vợ nhỏ của mình, còn đối với người khác vẫn lạnh nhạt, lạnh nhạt, nhưng có người nào phạm vào chỗ hiểm của anh, anh sẽ bộ lộ sự điên cuồng và thù địch.

Ngôn Mặc Bạch có thể làm ra các hành động rất tự nhiên, cho nên khi mọi người nhìn thấy khi hai vợ chồng đi với nhau, mọi người không cảm nhận được sát khí của Ngôn Mặc Bạch, bởi vì anh che giấu rất tốt.

“An Đông, cậu là tên khốn kiếp, lá gan cũng quá lớn, thiếu chút nữa hại tôi chết ở bên trong.” An Lợi vừa đỡ ngực vừa nói.

An Đông vuốt mặt, không chút để ý nói: “Cậu đúng là gan chuột nhắt nhì! Không có chút tiền đồ!”

“Hừ! Cậu đúng là mặt gấu nhì! Người có tiền đồ có phải là người có tay được run à?” An Lợi khinh bỉ liếc hất một cái.

“...” An Đông ngượng ngùng sờ mũi, lảo đảo đi bộ.

Không chỉ mình tay run, mà chân cũng mềm nhũn nha!

An Đông và An Lợi vừa rời đi, Tư Mộ ngồi tại vị trí chủ nhà, nhìn bát chén ngổn ngang trên bàn, Tư Mộ ngẩng đầu oán trách Ngôn Mặc Bạch: “Bọn họ ăn no rồi đi, kết quả bụng em vẫn còn đói.”

Mắt to nhìn anh có chút uất ức, Ngôn Mặc Bạch có chút buồn cười, siết chặt mặt của cô, hỏi: “Nếu thế để bảo phòng bếp làm một bàn nữa được không?”

Tư Mộ lắc đầu: “Một bàn ăn không hết được, gọi mấy món đặc biệt thích ăn thôi!” Mới vừa rồi nhìn hai người kia ăn xong, họ đều không nghĩ như thế nào là một bữa tiệc lớn rồi.

Nhưng chọn món ăn đặc biệt thích... Giống như là rất muốn ăn nha!

Cuối cùng mỗi người chọn mấy món, kết quả sau khi món ăn đưa lên, lại đầy tràn một bàn, bên phải bàn Ngôn Mặc Bạch, Cố Khuynh và Tiểu Cửu cũng cảm thấy đau dạ dày rồi.

Biết bọn họ luôn tham ăn, nhưng bây giờ nhìn thấy, vẫn cảm thấy kinh hãi. Chờ khi nhìn thấy thức ăn trên bàn bị tiêu diệt gần hết, ánh mắt ba chàng trai cũng không dám nhìn mặt bàn, mí mắt hạ xuống yên lặng uống rượu.

Rốt cuộc ăn uống no đủ, chuẩn bị đi về nhà của mỗi người thì Tiểu Cửu tính toán đi thay ca cho Tiểu Trang. Bởi vì Alan sẽ không dễ dàng bỏ qua, Thanh Thần bên kia vẫn phải tiếp tục bảo vệ.

Điều Dao cắn môi có chút không nỡ, vẫn như vậy cho tới lúc nào đây? Cô muốn gặp mặt cũng khó khăn như vậy, Alan thật đáng chết mà!

Ngôn Mặc Bạch liếc nhìn Tiểu Cửu, nói: “Cậu không phải qua đó đâu, trước đó tôi đã bảo Lê Hỏa đổi ca với Tiểu Trang rồi.”

Tiểu Cửu trở mặt, trong mắt buồn bã, mí mắt không nói lời nào. Trước kia bảo anh đi bảo vệ một cô gái, anh cảm thấy suy nghĩ qua mức cần thiết, nhưng bây giờ đại ca lại không để cho anh đi, lại làm cho anh có loại cảm giác không được trọng dụng.

Ngôn Mặc Bạch vỗ vai anh: “Cậu còn có nhiệm vụ khác.”

Ánh mắt Tiểu Cửu lúc này mới sáng rực lên, tay siết chặt quả đấm, giống như chuẩn bị cho một trận đánh lớn, vì đại ca cố gắng hết sức.

Lúc ra về chờ Tư Mộ lên xe, Điều Dao lôi kéo cánh tay Tiểu Cửu, thân thể mềm mại quấn lên người anh, bĩu môi nói: “Em không đi được!”

Tiểu Cửu liếc cô một cái, hừ hừ: “Ai cho em ăn nhiều như vậy chứ?”

Nhìn cô ăn nhiều như vậy, lúc ấy Tiểu Cửu có chút ngạc nhiên, tiết tấu như vậy mà cô ý lại nói không muốn ăn nhiều sao?

“Em mặc kệ, em đi không được! Anh phải ôm em hoặc là cõng em.” Điều Dao quấn lấy Tiểu Cửu làm nũng.

Tiểu Cửu vuốt trán, hỏi: “Có lựa chọn thứ ba không? Anh kéo em đi!”

“Khốn kiếp!” Điều Dao giật mình cắn răng, hai chân quấn lấy eo của anh, tay dùng sức ôm chặt cổ anh, như con lười bám trên người anh, đánh chết cũng không xuống. lqđ...lqđ

Tiểu Cửu cười khổ cũng không được, lo cô rơi xuống, không thể không đưa tay ôm cái mông của cô. Cảm giác mềm mại đầy đặn lấp đầy lòng bàn tay, máu trong người Tiểu Cửu hạ xuống, từ từ nóng lên đến sôi trào.

Hai người dán chặt vào nhau, sự nóng bỏng làm Tiểu Cửu cảm thấy vô cùng khó nhịn, nóng đến lục phủ ngũ tạng của anh, thậm chí đầu cũng bị phá thành một mảng hỗn loạn.

Anh cắn răng cố gắng ổn định tâm trí, rồi nói: “Anh đưa em về nhà sao?”

Điều Dao bám trên người anh, bầu ngực cái, âm thanh mềm mại nói: “Không muốn trở về....” lqđ...lqđ

Cô vừa nói vừa cọ, Tiểu Cửu cảm thấy không giữ được nữa, hướng chi giọng nói của cô mềm mại, mị hoặc có thể chảy nước mắt...

Tiểu Cửu gầm nhẹ một tiếng, ôm cô hướng lên lầu đi tới. lqđ...lqđ

.....

Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch lái xe trở về, trên xe Tư Mộ liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch đang lái xe nói: “Anh vừa mới uống rượu, anh có thể lái xe được sao?”

Mặc dù bây giờ anh lái xe không phải là nhanh, nhưng Tư Mộ ngồi ở trên vẫn rất lo lắng. Say rượu lái xe chính là có thể gây tai nạn nha, cảnh sát giao thông không ngăn được anh, Tư Mộ vẫn lo lắng anh lao xe qua hàng rào.

“Anh không có uống nha! Anh chỉ uống nước ngọt.” Ngôn Mặc Bạch lái xe, có cố tình nhìn Tư Mộ nháy mắt mấy cái, bị dọa sợ Tư Mộ vội vàng nghiêng người ôm mặt anh quay về nhìn đường.

Tư Mộ gầm nhẹ anh: “Anh nhìn đường đi nhìn em làm gì?”

Ngôn Mặc Bạch liền bật cười, tìm chỗ không người dừng xe lại. Tư Mộ cho là anh quả nhiên uống nhiều nên không thoải mái, vội vàng còi dây nịt an toàn ra, bước lên đỡ anh hỏi: “Sao thế? Có phải là uống nhiều nên đau đầu không? Có muốn nôn ra không?”

Lúc này trời đã tối, ánh đèn nê ông trên lối đi bộ chiếu xuyên qua cửa kính xe, ánh sáng lốm đốm và loang lờ chiếu vào mặt cô, khuôn mặt đẹp đẽ giống như là ánh trăng trong đêm rằm, chiếu sáng tim anh, mà khuôn mặt lo lắng của cô càng làm anh thương hơn.

Ngôn Mặc Bạch chỉ cười nhẹ nhìn cô, không nói lời nào, ánh sáng và bóng tối trong xe, Tư Mộ cũng không thấy rõ khuôn mặt của anh, chỉ thấy một đôi

mắt đen bóng như đá hắc diện thạch.

Tư Mộ đưa tay ôm lấy khuôn mặt anh, khẩn trương hỏi: “Chồng à, anh làm sao vậy? Có phải không thoải mái hay không?” Vừa dứt lời, đôi tay liền bị anh cầm, đưa lên môi hôn yêu một cái.

Môi anh mềm mại ấm áp đặt trên mu bàn tay cô, đầu ngón tay, lòng bàn tay, nhẹ nhàng hôn tay của cô.

Tư Mộ bị hành động của anh gây bất ngờ, cô vừa mới chuẩn bị rút tay về, sau một phút nụ hôn của anh liền thay đổi vừa nhiệt liệt vừa gấp gáp, môi từ tay cô chuyển lên khuôn mặt cô, hôn lên trán cô, giữa mi, lỗ mũi, môi... Cuối cùng anh cắn tai cô, sau đó đôi môi mang lửa nóng dán lên lỗ tai cô, giọng nói phun khí nóng: “Vợ yêu, nghe nói lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em đã cho anh té xuống nhào xuống đất....”

Hon thở nóng bỏng của anh làm cho đầu óc của cô mờ mịt, nhưng anh dán chặt vào lỗ tai cô nói chuyện, cô dù có hôn mê cũng nghe được những gì anh nói, cũng làm phản ứng chậm vài nhịp.

Đội cô vất vả tìm được một lý do thì mới đột nhiên đẩy anh ra, hỏi: “Anh đang nói dối chuyện gì sao?”

Hai người đều mất trí nhớ, anh làm sao biết được?

Nhất định Ngôn Mặc Bạch nói dối đấy! Coi như lần đó ở quán rượu Thu Ý lần cô chủ động nhào lên nhưng đó là do uống say nha? Trong lòng cô là một cô nương thuần khiết nha, làm sao mỗi lần đều đụng ngã một người đàn ông đấy? Hon nữa lại còn cùng một người!

Nhất định là Ngôn Mặc Bạch uống say nói dối đấy!

Ngôn Mặc Bạch cười dây an toàn ra, đưa tay kéo cô lại. cả người cô liền nhào tới trên người anh, bị dọa sợ suýt chút nữa Tư Mộ thét chói tai.

Một cái tay của anh dính trên môi cô, chặn lại tiếng của cô, chỉ nghe được tiếng cười đầy ý tứ của anh truyền đến: “Vợ yêu, em xem, em đụng ngã anh.”

Tư Mộ bị anh ôm eo cố định trên người anh, cô cúi đầu có thể nhìn thấy trong bóng tối ánh mắt sáng ngời chói mắt của anh. Tư Mộ uốn éo người liền bị Ngôn Mặc Bạch dùng thêm lực ở hông cô về phía anh, cứng rắn như sắt làm Tư Mộ không thể lui được nữa.

Thân thể Tư Mộ cứng đờ, mới nhỏ giọng nói: “Ngôn Mặc Bạch... Chồng yêu... Anh bị như thế nào sao?”

Chỉ có uống nhiều mới có thể lái xe để đây trên đường gây rắc rối lớn như vậy! Hon nữa Ngôn Mặc Bạch thân thể và trái tim đều mạnh mẽ, làm sao có thể để cô đụng ngã đấy?

Ngôn Mặc Bạch thoáng qua nụ cười xấu xa, tay vẫn vờ ôm của cô, âm thanh khàn khàn: “Đầu không đau, nhưng phía dưới cần được yêu!”

Tư Mộ đỏ mặt đánh anh, người này sao lại không đứng đắn nữa rồi?

“Mau dậy đi, lái xe về nhà.” Tư Mộ nói xong chuẩn bị đứng dậy, “Nếu anh bình như đầu, em vẫn lái xe tốt lắm...” Cô vẫn chưa kịp nói hết, liền bị Ngôn Mặc Bạch đè lại, thân thể anh từ từ hạ xuống, nói: “Bây giờ không muốn về nhà.”

“Nhưng trời tối...” Hôm nay Ngôn Mặc đặc biệt phiền người, Tư Mộ không còn cách nào với anh, chỉ có thể coi anh là đứa bé dễ dụ dỗ.

“Trời tối mới phải...” Ngôn Mặc Bạch cười đến mị hoặc. Thật ra ngày hay đêm đều không có quan hệ, dù sao cũng không phải chưa từng làm

Trên xe có đầy đủ tiện nghi, và lại thử cả trăm lần cũng không biết mệt mỏi!

Trên môi Ngôn Mặc Bạch bắt đầu nghịch ngợm, tay liền đưa vào trong quần áo của cô, tìm cái nơi mềm mại nhất từ từ đặt lên, cảm giác lấp đầy cả lòng bàn tay, để trong lòng anh vô cùng thỏa mãn.

“Về nhà trước...” Tư Mộ bị anh đặt xuống, cũng có chút không chịu nổi, giữ tay anh lại không cho tiếp tục. Nhưng sức tay của Ngôn Mặc Bạch khá lớn, và lại anh muốn, ai có thể ngăn cản? Tư Mộ chỉ có thể nhắm mắt hừ nhẹ ra tiếng.

“Anh không chờ được về nhà.... Em bây giờ cho anh đi! Về nhà, anh còn muốn nữa!” Ngôn Mặc Bạch nhanh chóng cởi quần của cô, miệng cũng không nhàn rồi đi đến cởi áo trước ngực cô.

Không gian thu hẹp trong xe, hai người ngồi vừa một chỗ, Ngôn Mặc Bạch kéo chỗ dựa phía sau xuống, nửa nằm ở trên ghế, lôi kéo Tư Mộ dán lên người anh.

Bốn phía rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có một hai chiếc xe đi qua, nhưng đều vội vã, căn bản cũng không chú ý đến chiếc xe đang dừng bên này.

Tư Mộ không có cách nào, chỉ có thể nhắm mắt mặc cho anh loay hoay.

“Pằng” Một tiếng vang dội lớn và rõ ràng trong buồng xe, bàn tay Ngôn Mặc Bạch vỗ một cái trên làn da trắng non mịn của Tư Mộ, trừng phạt rồi nói: “Mở mắt, mở ra..... Xem anh yêu em thế nào!”

Tư Mộ cắn môi, hận không đứng dậy đá cửa xe đi ra.

Người này yêu cầu thật đúng là nhiều nha.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Chương 159.3

Editor: Helen Thuong

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch đen láy nhìn chăm chăm mặt Tư Mộ, ánh sáng mờ tối trong xe cùng với ánh sáng loang lổ hiện lên hình ảnh cô thẹn thùng, anh đưa tay dịu dàng vuốt lên gương mặt của cô, ngón cái vuốt ve đôi môi đỏ thắm của cô, giọng nói có cảm giác khàn khàn: “Vợ yêu, em chủ động yêu anh một lần...”

Chủ động một lần!

Nhiều lần như vậy đều là do anh mạnh mẽ tiến tới, cô coi như không phản đối nhưng cũng chỉ ồm ồm. Điều này làm cho anh cảm thấy, anh chưa bao giờ đi vào trong tâm trí của cô, làm cô mạnh mẽ chiếm lấy, chỉ có thể là người của cô.

Tư Mộ từ trên đưa mắt xuống nhìn anh, loáng thoáng có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ, chớp mũi Tư Mộ đột nhiên chua xót, trong tim vô cùng mềm mại.

Giọng nói của anh uất ức buồn bã, tại sao cô lại không thể đau lòng đây?

Tư Mộ cắn môi dùng một chút, sau đó nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Từ từ cúi người, học cách anh yêu cô, hôn lên trán của anh, lông mi, sống mũi, đôi môi, cằm, hàu kết, xương quai xanh. ... Xuống từng điểm, mà tiếng thor dóc của anh cũng theo động tác của cô ngày càng nhanh.

Ngôn Mặc Bạch kiểm chế dục vọng của bản thân, cắn răng chịu đựng, không để cho mình lật người giành quyền chủ động.

Thân thể của anh vì sự nhẫn nhịn mà căng thẳng cứng ngắc, môi của Tư Mộ mềm mại lướt qua mỗi chỗ đều có thể cảm nhận được sự run rẩy của anh, mà thân thể anh căng thẳng cứng ngắc Tư Mộ ngày càng cảm nhận được rõ ràng.

Vì vậy, ở trên người anh nhẹ nâng đầu lên, đôi mắt to ướt nhẹp thoáng qua một tia dí dỏm, giao hoạt, cô khẽ cắn môi bộ dạng có chút luống cuống vô tội, nhưng ánh mắt của cô vô cùng quyến rũ xinh đẹp, đây chính là sự kết hợp hoàn mỹ giữa thiên sứ và yêu tinh.

Cô dùng giọng nói thật nhỏ róc rách như nước chảy: “Thả lỏng! Chớ chịu đựng, anh có thể kêu lên. .... Em muốn nghe!”

Quả thật giọng nói kia tựa như một ngọn lửa, làm tăng sức nóng bỏng vốn sớm xuất hiện trên người anh, lập tức làm anh sôi trào.

Cuối cùng Ngôn Mặc Bạch cũng có chút tỉnh táo khi nghe lời cô nói, lại dờ khóc dờ cười.

Đây không phải là câu anh thích nói với cô mỗi lần cô cắn môi run rẩy sao?

Mỗi lần Ngôn Mặc Bạch đều cố gắng làm cho cô vui thích nhất, vì vậy cô không thể làm cho lấy lệ.

Hai năm qua, trải qua quá trình Ngôn Mặc Bạch đào tạo, Tư Mộ đã không còn là cô gái trẻ trung không biết gì, có kiến thức cơ sở trên sách và video, cùng với kinh nghiệm thực tế phong phú khi ở chung với Ngôn Mặc Bạch. Không phải không biết, mà chỉ không có thử qua mà thôi.

Cho nên mỗi động tác của cô đều rất hiệu quả, các mạch máu của anh vì sự trêu chọc mà căng phồng, mang theo ba phần ngưng ngừng, khiến Ngôn Mặc Bạch rơi xuống vực sâu của sự vui sướng, cam tâm tình nguyện trầm luân.

Cuối cùng, bởi vì thể lực Tư Mộ cạn kiệt, chỉ hoàn thành được một phần ba, liền chuẩn bị xin đầu hàng, nhưng Ngôn Mặc Bạch nào chịu thả người? Bàn tay cố định cô, tiếp tục động tác từ đầu đến cuối. Mỗi một động tác đều hết sức nhiệt tình.

Tư Mộ khóc cầu xin tha thứ, cảm giác bị anh đâm thấu tim.

Cảnh đêm dài bất tận cùng hình ảnh kiều diễm bên trong, hai người hòa quyện vào nhau, trái tim kề nhau, linh hồn cũng run rẩy theo.

Mãi đến hơn 10 giờ đêm hai người mới về đến nhà.

Mới vừa mở cửa ra, đã nghe thấy tiếng Bảo Bảo khóc, Tư Mộ vội vàng cũng không kịp đổi, chạy nhanh về phía phòng khách.

Từ buổi trưa đi ra ngoài, cho đến bây giờ mới trở về, Bảo Bảo hơn nửa ngày không được nhìn thấy mẹ, không khóc mới là lạ! Mới đầu lúc ông cho bé uống sữa bé hút vài cái, nhưng đến tối, bé không chịu uống sữa.

Vốn ban ngày uống không được nhiều lắm, cháo cũng không chịu ăn, nên Bảo Bảo nhất định là đói bụng rồi.

Lúc xế chiều đã bắt đầu náo, nhưng ông cụ đỡ một lát liền ngủ mất. Nhưng chỉ ngủ có hơn một tiếng, sau khi tỉnh lại, liền bắt đầu khóc, làm mọi cách dỗ vẫn không được.

Ông cụ lo lắng không biết Bảo Bảo có phải không thoải mái chỗ nào không, liền đo nhiệt độ, nhưng không thấy sốt. Nhưng vẫn không yên tâm, liền gọi điện thoại cho bác sĩ tới nhà xem một chút. Bác sĩ kiểm tra qua, nói không có vấn đề gì, nhưng Bảo Bảo vẫn cứ khóc, không chịu nín. Thình thoảng khóc một quá, liền nức nở, nhắm mắt, nhưng không được lâu lại tiếp tục khóc.

Mãi cho đến khi Tư Mộ về, Bảo Bảo đã khóc không ra tiếng.

Ông cụ thực sự nóng nảy, gọi bác sĩ của bệnh viện nhân dân thành phố, chỉ cần có kỹ năng tất cả đều gọi đến không nhất thiết phải là bác sĩ khoa nhi.

Các bác sĩ đều khám qua, không thấy có vấn đề gì, nhưng Bảo Bảo vẫn khóc không ngừng, lại không tìm ra được nguyên nhân, nên không dám cho thuốc lung tung.

Ông cụ liền gọi điện thoại cho Ngón Mặc Bạch, nhưng tắt máy, gọi Tư Mộ thì thấy điện thoại để ở nhà. Liên lạc không được với hai vợ chồng, sắc mặt ông cụ âm trầm dọa người.

Nếu chưa trở về, ông cụ liền cho thủ hạ của ông đi tìm.

Bây giờ thấy người trở về, lúc Tư Mộ chạy vào, sắc mặt ông vẫn khó coi như cũ, giống như mây đen giăng cả bầu trời, báo hiệu cơn bão sắp đến.

Tư Mộ cũng không kịp nhìn sắc mặt của ông cụ có khó coi hay không, bước nhanh đến, đưa tay ôm Bảo Bảo, vừa cúi đầu hôn Bảo Bảo, vừa dỗ bé.

Như có kỳ tích, Bảo Bảo liền ngừng khóc, điều này làm ông cụ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhưng cũng có chút mất mát bi thương.

Mặt ông không tỏ thái độ gì, chậm rãi đi vào phòng mình, để lại Tư Mộ ôm Bảo Bảo gương mặt mờ mịt.

Má Ngô cũng chưa ngủ, Ngón Mặc Bạch ung dung thay giày xong đi vào, chỉ nhìn thấy bóng lưng ông cụ đi về phòng.

Ngón Mặc Bạch xoay người hỏi Má Ngô từ trong bếp đi ra: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Trên tay Má Ngô đang cầm bình sữa, mới vừa hâm nóng lại chuẩn bị cho Bảo Bảo uống. ..., ngày hôm nay còn chưa ăn cơm được, uống được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu. Mới vừa ra đến đã thấy Tư Mộ chạy đến rồi.

Má Ngô liếc mắt nhìn Ngón Diệu Thiên đã đóng cửa phòng lại, dừng một chút, nói: “Tiểu thiếu gia khóc cả một ngày, cũng không chịu ăn uống gì, ông chủ lo lắng cho Bảo Bảo có phải là không thoải mái hay không, gọi rất nhiều bác sĩ, kiểm tra không có vấn đề gì, gọi điện thoại cho các cậu, cũng không gọi được....”

Má Ngô chưa nói hết, sắc mặt Tư Mộ đã trắng bệch, vội vàng ôm Bảo Bảo đi ra ngoài: “Mau chở đi bệnh viện.” ddldddddd

Ngón Mặc Bạch kéo Tư Mộ lại: “Không phải đã gọi bác sĩ đến kiểm tra không có vấn đề gì rồi sao?” Sau đó hỏi Má Ngô phía sau: “Có chuyện gì xảy ra với tiểu thiếu gia?”

“Bác sĩ tìm không ra vấn đề gì, nhưng tiểu thiếu gia khóc suốt, không có triệu chứng khác.” Má Ngô thấy Bảo Bảo bây giờ tự nhiên ngừng khóc, dựa vào trong ngực Tư Mộ, chỉ có đôi mắt đỏ ngầu, bộ dáng đặc biệt uất ức, liền vui mừng đi đến, cầm trên tay bình sữa vừa hâm nóng: “Một ngày hôm nay chưa uống gì. ..., thiếu phu nhân cho tiểu thiếu gia uống một chút đi!”

Tư Mộ nghe Má Ngô nói Bảo Bảo một ngày không ăn cái gì, càng thêm đau lòng. Nhận lấy bình sữa từ tay Má Ngô, mới vừa đưa đến khóe miệng, bé chủ động há miệng ngậm lấy, bú mạnh liệt.

“Hắc, tên nhóc này có phải có ý không?” Ngón Mặc Bạch đứng ở gần, vừa nhìn thấy Bảo Bảo vui mừng được ăn, không nhịn được cười lên, đợi đến khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của bé sung sướng, Ngón Mặc Bạch hận không thể đem tên hóc này đánh cho một trận.

“Có thể Bảo Bảo nhớ mẹ, bây giờ nghe thấy mùi của mẹ, nên không khóc nữa!” Má Ngô nhìn qua đầu Bảo Bảo một cái, liền cười nói.

Cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Bảo mút chụt chụt, nuốt xuống vô cùng mạnh liệt, mắt tròn vo nhìn Tư Mộ, trong hốc mắt còn ngân ngấn lệ, nhìn bộ dáng thật làm người ta đau lòng.

Tư Mộ hôn lên trán Bảo Bảo một cái, trong lòng hơi ê ẩm.

Về sau cố gắng ở bên cạnh Bảo Bảo nhiều đi!

Nhất định hôm nay on nửa ngày không thấy mẹ, cho nên mới phải khóc chứ sao?

Sau khi uống sữa xong, Tư Mộ cho Bảo bảo lên tầng tắm rửa cho bé.

Bảo Bảo khóc một ngày, áo trên người cũng bị mồ hôi thấm ướt. Ngôn Mặc Bạch chuẩn bị nước nóng, liền giúp Tư Mộ cùng tắm cho Bảo bảo.

“Em nói tên nhóc còn nhỏ như vậy, tại sao lại có âm mưu như vậy đây?” Ngôn Mặc Bạch một tay đỡ vai Bảo Bảo, không để bé rơi vào trong nước, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bảo Bảo.

“Anh mới có âm mưu! Không được nói như vậy với Bảo Bảo.” Tư Mộ cắt ngang Ngôn Mặc Bạch một cái, rồi tắm đầu cho Bảo Bảo, một bên giận dữ nằng nặc lại anh.

“Không thể thì tại sao ông cụ đồ nửa ngày cũng không chịu ngừng khóc, vừa thấy em trở về ôm nó, nó liền ngừng khóc?” Ngôn Mặc Bạch vô cùng bất mãn với con trai. Vốn vợ yêu đau lòng cho tên nhóc này, hiện tại nào thành thế này, ước chừng về sau thời gian quan tâm đến anh lại càng ít. Chỉ cần nghĩ đến tên nhóc đến đây để tranh thủ tình cảm, trong lòng Ngôn Mặc Bạch vô cùng khó chịu. dlqddddd

“Đó là quá lâu không nhìn thấy em, con đương nhiên sẽ nghĩ đến em!” Tư Mộ không muốn gây thơ cùng Ngôn Mặc Bạch nói chuyện về vấn đề này nữa.

“Vậy anh ban ngày đi làm, buổi tối mới về, một ngày cũng không nhìn thấy em, vậy có phải anh cũng phải khóc không?” Ngôn Mặc Bạch nói lại, thật muốn xách Bảo Bảo lên đánh cho một trận.

“Anh mới được 6 tháng sao?” Tư Mộ liếc mắt khinh bỉ.

Bây giờ Bảo Bảo nhìn thấy mẹ, hơn nữa đang giúp bé tắm, bé thích thú vô cùng, chân trong bồn tắm đập đập, tay vỗ trên mặt nước, bọt nước văng khắp nơi. Đúng lúc Ngôn Mặc Bạch đang há mồm chuẩn bị cãi lại, làm bọt nước rơi vào trong miệng anh.

“Phi phi phi” Ngôn Mặc Bạch lập tức nhỏ ra vài ngụm, sau khi Tư Mộ kịp phản ứng cười ha ha, âm thầm giơ ngón cái lên cho bảo Bảo, con trai thật thông minh, cũng biết dùng hành động để đánh trả lời nói đầy công kích của cha.

Trên mặt Ngôn Mặc Bạch còn bị tung tóe rất nhiều giọt nước, gương mặt tối sầm nhìn chăm chăm tên nhóc trong bồn tắm, giống như một giấy sau liền xách bé ném ra ngoài.

Mắt Bảo Bảo mở to trong suốt, ánh mắt vô tội nhìn cha, hoàn toàn không biết mình làm cái gì, cũng không biết tại sao cha lại đen mặt nhìn bé chăm chăm. Lúc cha đen mặt, nhìn rất giống Bao Công nha!

Tư Mộ đỡ con trai, cười đến thiếu chút nữa ngã trong bồn tắm, “Ngôn Mặc Bạch, nước tắm của con trai anh có mùi vị như thế nào?”

Ngôn Mặc Bạch đỡ trán, gân xanh nhô ra, anh cắn răng, nói từng chữ với Tư Mộ: “Nợ của con mẹ trả! Em nên suy nghĩ xem tối nay làm thế nào để thỏa mãn anh đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Chuẩn Bị Trước Khi Chiến Đấu.

Editor: Helen Thuong

Về mặt nhìn nhận của Ngôn Mặc Bạch thật dọa người, nhưng trên mặt anh đầy giọt nước, Tư Mộ chỉ cần nghĩ đến anh mới vừa bị nước tắm bắn vào miệng và trên mặt, liền không nhịn được buồn cười.

“Bé cũng là con trai của anh không phải sao?” Trên tay Tư Mộ đều là bọt xà phòng, cười chảy cả nước mắt, cũng không dám dùng tay lau.

“Anh không quan tâm! Ai cho em hôn con mà không hôn anh hả? Nhìn cô cười nước ngập tràn mắt, Ngôn Mặc Bạch không thể không ngồi xuống, một tay giữ Bảo Bảo, dùng một tay sạch lau nước mắt cho cô. Mặc dù động tác cực kỳ dịu dàng, nhưng lời nói ra vẫn vô lại như vậy.

“Sao lại không hôn anh nhiều hơn?” Tư Mộ nhìn về mặt anh ghen, liền cả gan muốn đi trêu chọc anh. “Không phải trên đường về mới hôn sao?”

Hơn nữa hôn rất nhiều nơi....

Nghe cô nói như vậy, Ngôn Mặc Bạch liền nghĩ đến hoàn cảnh lúc trên xe, thân thể lại nóng ran. Anh liếm đôi môi khô, âm thanh khàn khàn nói: “Chưa đủ! Tốt, tối nhớ còn phải quay lại nhé!”

Thật là một đứa bé lớn ngay thơ và tham lam!

Tư Mộ cúi đầu không để ý đến anh, rất nhanh đã tắm xong cho bảo bảo, cầm khăn lông lên bọc bé lại, lau khô, từ từ mặc quần áo.

Ngôn Mặc Bạch nhìn xem, Tư Mộ để anh giúp một tay cầm quần áo, anh liền giúp một tay, để cho anh đi lấy bím, anh cũng không nói tiếng nào đi lấy.

Sau khi chờ Tư Mộ giúp bảo bảo mặc quần áo từ tể, Ngôn Mặc Bạch liền dựa vào tường một bên nhìn cô.

Tư Mộ ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy nghi ngờ hỏi: “Sao anh không đi tắm để đi ngủ?”

Mới vừa bị bảo bảo làm ướt khắp người, nãy không phải nhảy dựng lên còn gì?

Bản thân Ngôn Mặc Bạch từ nhỏ có tính thích sạch sẽ, vừa xảy ra chuyện gì vậy?

Tư Mộ nháy mắt nhìn về phía anh, thấy Ngôn Mặc Bạch nhún nhún vai một cái: “Em đỡ tên nhóc này ngủ, chúng ta cùng nhau tắm rửa.”

Anh vừa chuẩn bị nước tắm rồi, chính là chờ cô cùng tắm!

Tư Mộ hát anh một cái, thăm mắng đầu nh toàn chứa những thứ này.

Nhưng bảo bảo rất cho mặt mũi, vốn là ban ngày náo một ngày, giờ cũng mệt mỏi, uống sữa tươi ấm, tắm rửa, vừa mặc quần áo từ tể, bảo bảo liền lăn ra ngủ mất.

Lần đầu tiên Ngôn Mặc Bạch đi tới con trai ngủ say bên cạnh, bàn tay véo nhẹ khuôn mặt bé, cười híp mắt khen “Con trai thật nghe lời.”

.....

Mấy ngày gần đây, hình như Ngôn Mặc Bạch rất bận rộn, phải nói là bận rộn hơn.

Mỗi tối tan việc về nhà cũng muộn hơn ba tiếng so với bình thường, thường lúc Ngôn Mặc Bạch về đến nhà thì thấy Tư Mộ và bảo bảo đều đã đi ngủ.

Ngày đó lúc bảo bảo khóc rống suốt một ngày, ông cụ đã sử dụng hết vốn liếng cũng không có cách nào dụ dỗ bé tốt hơn, kết quả lúc Tư Mộ trở về, bảo bảo liền không khóc, điều này làm ông cụ không khỏi đau lòng. Nhưng cũng chỉ mất có một buổi tối, sáng ngày thứ hai, ông cụ cũng coi như không có chuyện gì xảy ra, lại theo dụ dỗ bảo bảo.

Đứa bé nhỏ như vậy, chuyện gì cũng không hiểu, chẳng lẽ ông cũng trên năm mươi tuổi rồi lại cùng với đứa bé mấy tháng tuổi so đo sao?

Ông cụ tự suy nghĩ một chút lại cảm thấy buồn cười. Nếu chỉ có vậy mà tức đứa bé, chỉ ợ làm mình tức chết, cũng là mình thật đáng đời.

Trong phòng làm việc của chủ tịch YT quốc tế tầng cao nhất, Ngôn Mặc Bạch vừa vùi đầu vào công việc, vừa nghe Tiểu Cửu gọi điện tới.

“Chuyện đưa cậu đi điều tra như thế nào rồi?” Ngôn Mặc Bạch ký tài liệu, trầm giọng hỏi.

“Gia tộc kia đang nghiên cứu một loại thuốc tại trung tâm, sản xuất một lượng lớn thuốc, tất cả đều xuất khẩu phi pháp sang các nước trên thế giới.” Tiểu Cửu dừng lại một chút, nói: “Gần đây bọn họ đang nghiên cứu chế tạo một loại nghe nói là thuốc cải tử hoàn sinh, đã bắt không ít cô gái và trẻ em đi làm thí nghiệm.”

Vào lúc Tiểu Cửu đang điều tra, tức giận hận không thể qua bên trung tâm nghiên cứu thuốc đó cho một ngọn đuốc.

Vốn nghiên cứu chế thuốc là để chữa bệnh, thế nhưng những người này vì giành lợi ích mà chế thuốc, nhưng lại giết hại phụ nữ, hơn nữa nghe nói trước đây phần lớn trong số thuốc được sản xuất đều là thuốc cấm.

Những thuốc này đều được xuất khẩu sang các nước trên thế giới, không biết tạo thành những tệ nạn nào đối với xã hội đây?

Ngay cả những thứ này mà trà trộn vào xã hội đen, những sát thủ lãnh huyết như bọn anh cũng cảm thấy những chuyện như vậy đến súc sinh cũng không bằng.

Mâu quang Ngôn Mặc Bạch run lên, giọng nói càng thê lạnh lẽo mấy phần, hỏi: “Có phải hẳn đến gần Thanh Thần chính là muốn nghiên cứu chế tạo loại thuốc này không?”

Ngôn Mặc Bạch biết gia đình Thanh Thần là những thầy thuốc có danh tiếng, đối với việc nghiên cứu chế tạo thuốc có nhiều kinh nghiệm phong phú, nói không chừng sẽ có nhiều đột phá tuyệt vời.

Thì ra là vì vậy, cho nên mới đến tìm Thanh Thần sao?

“Nghe nói là muốn lấy một bộ phận trên người cô An...” Khi nói lời này, Tiểu Cửu cơ hồ cắn ra nặn từng chữ.

“Hả?” Ngôn Mặc Bạch có chút kinh ngạc. Chẳng lẽ lại giống như thời xưa khi các phù thủy luyện thần đan sao? Còn phải dùng bộ phận trên cơ thể

cùng luyện sao?

“Dạ, tôi...” Bên đầu kia điện thoại Tiểu Cửu nhắm mắt lại, quả đấm vang lên.

Kể từ khi đại ca kết hôn, Tiểu Cửu cùng với chị em của Tư Mộ gặp gỡ nhiều hơn, đặc biệt là cùng Diêu Dao chung một chỗ, mấy cô gái kia trở thành bạn tốt của anh.

Năm đó khi anh gặp Thanh Thần cho đến nay, nhìn thấy cô gái lạnh nhạt, tĩnh lặng, anh không khỏi bội phục cô. Nếu là cô gái khác, khẳng định là không chịu nổi, không phải sẽ muốn đi tìm cái chết sao? Mà cái người đã từng hại cô, bây giờ lại muốn tìm cô, hãm hạ hoàn toàn.

Tiểu Cửu không khỏi tức cười.

Tại sao những người đó lại đối xử như vậy với người vô tội đây? Không có thù oán, tại sao hại người ta một lần không bỏ qua đi, lại muốn một lần nữa đến hại triệt để?

Tiểu Cửu còn tra ra năm đó Alan làm hại thân thể Thanh Thần, chính là lấy máu xử nữ của cô để chế thuốc. Nhưng không phải máu xử nữ nào cũng có thể dùng, yêu cầu rất nghiêm khắc, không may Thanh Thần lại phù hợp với những điều kiện đó, vì vậy trở thành vật hi sinh.

Lúc đó, bốn người bọn họ đều bị bắt đi, nói cách khác người nào phù hợp sẽ phá thân người đó. Mà lúc biết Thanh Thần là người phù hợp, tất nhiên ba người còn lại đều đã được kiểm tra.

Mặc dù Tiểu Cửu không biết phương pháp kiểm tra thể nào, nhưng nhất định không phải rút máu đơn giản.

Anh trầm mặc chờ Ngôn Mặc Bạch thông báo, trong lòng âm thầm thề, nhất định phải phá hủy trung tâm chế tạo thuốc này. Không chừng Diêu Dao của anh cũng bị những thứ kia sờ hoặc nhìn vào một lần. Mặc dù khi đó Diêu Dao chưa phải là cô gái của anh, nhưng giờ đây cô ý là cô gái của anh, Tiểu Cửu hiểu thật sâu cảm giác đau thương khi cô gái của mình bị người ta sờ hoặc nhìn vào.

Bên này sắc mặt Ngôn Mặc Bạch âm trầm dọa người, cây bút máy trên tay dùng để ký cũng bị anh bẻ gãy, mực văng khắp nơi, trên tài liệu cũng bị mực văng lên.

So với sắc mặt dọa người hơn chính là mắt anh, giận dữ và thô bạo đáng sợ, thỉnh thoảng thoáng qua ánh sáng ngoan tuyệt, giống ác ma mù mịt phần.

“Vị trí Trung tâm nghiên cứu thuốc chỗ nào?” Ngôn Mặc Bạch lạnh nhạt văng ra câu nói.

“Ồ Las Vegas.” Tiểu Cửu nói qua điện thoại, rõ ràng cảm nhận được sát khí cùng sự tức giận của đại ca, anh cũng nhiệt huyết sôi trào theo: “Đại ca, lúc nào thì hành động vậy? Tôi xin được tham gia.”

“Hiện tại bên kia có động tĩnh gì không?” Ngôn Mặc Bạch không trực tiếp trả lời Tiểu Cửu, mà như có điều gì suy nghĩ hồi.

Tiểu Cửu ngừng lại một chút, biết lão đại nói bên kia là chỉ gia tộc Alan, mà anh hai ngày nay điều ta được, các trưởng bối trong gia tộc Alan biết Alan bên này hành động thất bại, đang định ra tay tham dự.

“Nhận được tin tức, bên kia đã bắt đầu hành động.” Tiểu Cửu trầm giọng trả lời.

Gia tộc Alan nổi danh là trùm buôn bán, cùng với hắc đạo có mối quan hệ sâu sắc, hơn nữa là đế quốc buôn bán không lồ, thân là người nắm quyền, thủ đoạn không thể không tàn nhẫn. Nếu là người bên đó ra tay, chỉ sợ là không dễ dàng đối phó.

Mà tin tình báo mới nhận được, đã có một nhóm sát thủ tinh anh nhập cảnh. Số lượng và số trang bị cụ thể đều không tra ra được, thậm chí nhập cảnh lúc nào, thông qua con đường nào, cái này cũng không tra ra được.

Kể từ đó, những người này đề có vẻ xuất quỷ nhập thần, càng thêm khó đối phó rồi.

Ta ngoài sáng, địch trong tối, tình huống của bọn họ quả thật không lạc quan. Trước mắt trừ tăng cường phòng ngự, tăng cường canh gác, hình như không còn biện pháp nào khác.

Nhưng ngồi chờ chết, không phải là phong cách làm việc của Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng dựa vào phía sau, ngón tay thon dài, một ngón gõ trên mặt bàn, anh nhắm mắt lại, mặt mũi nhàn nhạt, nhưng giọng nói ra rét lạnh thấu xương: “Trước tiên xử lý những người đưa đến cửa, một người cũng không được bỏ qua.”

Những người đó đều là người có thực lực, một mình anh cũng không có biện pháp chăm sóc quá nhiều.

Chỉ là trước tiên đối phó với những người đưa tới cửa, không có nghĩa là bỏ qua Las Vegas bên kia.

Sau khi Ngôn Mặc Bạch cùng Tiểu Cửu nói chuyện xong, liền gọi điện cho Lâu Diệc Sâm.

“Đại ca, bây giờ anh đang ở đâu?” Ngôn Mặc Bạch nói chuyện với Lâu Diệc Sâm, cuối cùng trên mặt cũng ôn hòa một chút.

“Ở Las Vegas.” Giọng nói bên kia của Lâu Diệc Sâm cũng có chút bất đắc dĩ, hơn nữa giọng này dùng một chút mới truyền đến.

Ở Las Vegas sao?

Thật là đúng dịp.

Hình như giọng nói của đại ca không vui vẻ cho lắm nha!

Ngôn Mặc Bạch bên này nhú mày, nghĩ thầm lâu nay đại ca tính cách lạnh nhạt cỡ nào, có thể qua điện thoại cho người ta nghe ra cảm xúc sao? Còn là bất đắc dĩ?

Ngôn Mặc Bạch có chút nghi ngờ tai của mình, có phải nghe nhầm không?

Đại ca nha, cũng có lúc bất đắc dĩ sao?

Đây là một người có thể làm mây làm mưa, Ngôn Mặc Bạch nghi ngờ có cái gì có thể làm anh ta không làm được.

Chỉ chốc lát sau bên kia truyền đến giọng hét chói tai: “Ba, người xem, chúng ta thắng thật nhiều tiền nha. ....”

Lâu Diệc Sâm cùng với mẹ con Vu Ngu hai người kéo tới Las Vegas chơi, mà khi trời tối hai cô gái này liền chạy tới sòng bạc Las Vegas chơi.

Hai mẹ con còn mang theo hai hộ vệ, và lại với bản lĩnh Lâu Diệc Sâm thì hộ vệ cũng đứng đầu. Vốn là hai người này đi theo hai mẹ con dạo phố, nhưng thế nào lại bị Vu Ngu đưa theo vào sòng bạc.

Hai hộ vệ thấy ngăn không được, liền lập tức gọi điện cho Lâu Diệc Sâm báo cáo, xin chỉ thị.

Lâu Diệc Sâm lần này tới Las Vegas cũng có nhiều việc phải xử lý. Vốn là định xong việc liền dành thời gian cho hai mẹ con, dẫn mẹ con đi chơi.

Chỉ là không ngờ vợ với con gái thế nhưng lại chạy đi sòng bạc.

Mà lúc Ngôn Mặc Bạch gọi điện đến đúng lúc Lâu Diệc Sâm vừa chạy đến sòng bạc.

Bên trong khách đông nghịt, nhưng vô cùng hỗn tạp, loại người nào cũng có. Nhưng hai mẹ con lại không sợ, đến sòng bạc chơi một lần.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của hai mẹ con, anh cũng không có cách nào ngăn các cô được.

Mặc dù đã phái hai hộ vệ theo họ, nhưng lúc Lâu Diệc Sâm đến nơi này liền phát hiện, ít nhất có ba nhóm người nhìn chăm chăm vào vợ con anh rồi. Nếu như anh đến chậm một chút, sợ rằng họ sẽ gặp phiền phức.

“Đại ca là đi du lịch sao? Thuận tiện giúp tôi một chuyện đi!” Ngôn Mặc Bạch cười giống như hồ ly, nói: “Giúp tôi đi, tôi sẽ để lại cho một tòa nhà.”

Lâu Diệc Sâm cũng héch mảy, nói: “Lôi Ngao và Nhậm Phẩm cũng ở bên này, cậu gọi hai bọn họ cùng làm đi.”

Trên tay anh hiện tại cũng không giúp được chuyện gì, nếu lại ôm thêm chuyện, vậy anh đoán chừng sẽ không có thời gian cùng vợ con rồi. Hơn nữa hai mẹ con càng chơi càng điên rồi, nếu anh không dành một chút thời gian bên cạnh các cô, đoán chừng hai người này làm đảo lộn một ngày.

Thật ra Ngôn Mặc Bạch cũng biết đại ca vội, biết hai tên nhóc Lôi Ngao và Nhậm Phẩm tương đối có thời gian, nhưng mà anh nếu gọi điện thoại qua gọi họ hỗ trợ, đoán chừng sẽ phải mang chiếc xe thể thao thích nhất kia đem đi trao đổi.

Nhưng bây giờ để đại ca nói lời này, vậy thì không giống nhau. Hai tên nhóc đó chẳng những không giúp anh làm việc mà hiệu suất lại phải cao.

“Đại ca, giúp tôi sắp xếp một chút thôi.” Ngôn Mặc Bạch hạ thấp giọng, rõ ràng có ý cầu xin.

Lâu Diệc Sâm sao lại không biết trong lòng Ngôn Mặc Bạch tâm địa gian xảo? Nhưng mà anh cũng biết gần đây Ngôn Mặc Bạch lo nhiều việc, Lôi Ngao và Nhậm Phẩm hai tên nhóc này quả thật rất nhàn rồi, sai khiến bọn hắn cũng tốt. Bởi vậy không nói gì đồng ý.

Bên này, Ngôn Mặc Bạch cười hí hóp, cảm ơn, còn nói: “Đại ca, mọi người ở Las Vegas mấy ngày vậy? Tôi cần hai ngày để xử lý mấy chuyện trên tay, rồi cũng chuẩn bị qua đó.”

Cũng lâu rồi không gặp mặt, khó có cơ hội ở chung một chỗ, nếu thời gian này có thể phối hợp được, anh em gặp mặt cũng tốt.

“Bây giờ còn chưa xác định, đến lúc đó rồi hãy nói.” Lâu Diệc Sâm liếc mắt nhìn bên kia xem vợ con chơi như thế nào, tùy ý nói mấy câu, liền cắt điện thoại, sai bước hướng bọn họ đi tới.

Vu Ngu nhìn thấy ba của mình đi đến, liền cầm vật trên tay thắng được đưa cho ba xem, cười ngọt ngào hí hóp cả mắt, giọng nói vui sướng giống như chim non trong nức: “Ba, ba xem chúng ta thắng thật nhiều tiền. Con với mẹ có lợi hại không?”

Lâu Diệc Sâm đã từng cùng con gái sáu tuổi của mình nói chuyện, hỏi cuộc sống ở nước ngoài của họ. Vu Ngu nói toàn bộ cho ba nghe, nói mẹ toàn

đánh bại, còn rất lợi hại, giống như trên ti vi diễn Thần Bài, gặp trận đánh cần phải thắng, nếu họ không có tiền, mẹ sẽ đi đánh bài, mang thật nhiều tiền thắng quay về.

Thật ra khi đó Tư Mộ ở sòng bạc Las Vegas cũng không phải thắng nhiều tiền, cô là một cô gái, nếu thắng quá nhiều, sẽ dẫn đến sự chú ý của người khác, nếu có kẻ xấu đuổi theo..., không phải cô rất thảm sao?

Cho nên mỗi lần đi cũng sẽ không thắng nhiều tiền, một lần cầm mấy vạn là được. Sòng bạc giống như là ngân hàng tư nhân của cô, lúc nào cần tiền thì trực tiếp đến lấy.

Những thứ này đối với Vu Ngư thì mẹ vô cùng lợi hại, thậm chí cô bé còn mang theo giọng khích lệ mẹ, hơn nữa vì bộ dạng của mẹ mà kiêu ngạo, nhưng Lâu Diệc Sâm nghe được, tim giống như bị con dao cùn nặng nề đâm vào rất đau.

Bây giờ nhìn đến mẹ con quả thật giống Vu Ngư nói, ở trong sòng bạc đánh bài hay cùng dạo phố trên đường, khuôn mặt hưng phấn, không nhìn ra được vẻ khấn trương và sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Chương 160.2

Mặt Lâu Diệc Sâm lạnh lùng đi đến, cúi người ôm lấy Vu Ngư, đối với Vu Ưu đang chơi xúc xắc đặt lớn nhỏ, nhỏ giọng nói: “Đừng chơi nữa, chúng ta trở về đi thôi!”

Vu Ưu đang hưng phấn vì thắng cược, mới nghe thấy giọng nói lạnh lùng quen thuộc phía sau, liền lập tức quay đầu lại, đợi thấy rõ sắc mặt anh thì cũng nhú mày kinh ngạc.

“Sao anh lại tới đây? Không phải anh bảo có việc cần xử lý sao? Xử lý nhanh như vậy sao?” Vu Ưu vừa nhìn tình hình trên bàn bạc, vừa hỏi Lâu Diệc Sâm sau lưng.

“Còn chưa xong. Trước tiên đi về đi!” Lâu Diệc Sâm cũng không nói nhiều lời, anh mỉm cười, một tay ôm con gái, một tay cầm tay cô, nắm trong lòng bàn tay mình.

“Hoan hô! Lại thắng nữa rồi! Vu Ngư thấy mẹ lại thắng, không khỏi kích động hoan hô lên, nếu không phải đang được cha ôm, không chừng cô sẽ nhảy lên xoay vòng mấy cái mới được.

Vu Ưu muốn tiếp tục chơi, nhưng nhìn sắc mặt Lâu Diệc Sâm không tốt lắm, liền lập tức thu tay lại.

Một tay Lâu Diệc Sâm ôm Vu Ưu, một tay dắt tay cô ra khỏi sòng bạc, phía sau anh có tám vệ sĩ đi theo, bây giờ chỉ để hai người bảo vệ, còn lại đều ở phía sau ngăn cản.

Một nhà ba người lên xe, Lâu Diệc Sâm hỏi Vu Ưu: “Em muốn ở lại chỗ này chơi mấy ngày?”

Vu Ưu kinh ngạc nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt tràn đầy vẻ không hiểu: “Không phải anh rất bận sao? Nhưng anh có thời gian ở lại chơi mấy ngày vậy?”

Vì lần này anh có việc cần xử lý, hai mẹ con cô theo đến đây đều tự mình chơi, căn bản anh không có thời gian đi cùng. Bây giờ anh hỏi vậy, giống như là chuẩn bị thời gian dành cho hai mẹ con cô.

Lâu Diệc Sâm vẫn luôn dắt tay cô, lúc này nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại của cô trong lòng bàn tay mình, cười: “Thời gian là do mình đưa ra, công việc vĩnh viễn là bận mãi không xong. Lão Tam nói mấy ngày nữa sẽ qua đây.”

Anh vẫn luôn rất bận, hiếm khi có thời gian dành cho cô, trong lòng không phải không áy náy. Nhưng bây giờ chỉ cần cô vui vẻ, coi như anh có bận rộn hơn cũng không sao cả.

Quả nhiên, Vu Ưu và Vu Ngư nghe tin, cũng muốn nhảy lên hai cái vì vui mừng.

Cũng thật lâu Vu Ưu không gặp Tư Mộ rồi, Vu Ưu đặc biệt nhớ đến Ngôn Bảo Bảo, vì vậy hai mẹ con liền nhìn nhau cười một tiếng, miệng đồng thanh nói: “Chúng ta phải ở đây chơi thêm vài ngày nữa.”

Đối mặt với một lớn, một nhỏ, hai khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào giống nhau, hai bảo bối quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh, giờ phút này họ đang cười híp mắt, sâu trong lòng Lâu Diệc Sâm cũng thấy ấm áp.

.....

Bên này Ngôn Mặc Bạch giải quyết được một vấn đề, nhưng trong lòng cũng không thấy nhẹ nhõm hơn chút nào, bởi vì còn vấn đề khó khăn hơn đang đợi anh.

Sau khi cúp điện thoại, liền bắt đầu gọi cho Cố Khuynh, thương lượng hướng giải quyết, tranh thủ giải quyết luôn một lần vấn đề khó khăn này, càng kéo dài càng bất lợi lớn.

“Cậu nói bây giờ gia tộc Tư Khắc Tư chuẩn bị tham gia vào sao?” Cố Khuynh nghe Ngôn Mặc Bạch nói, nghe được do Tiểu Cửu điều tra, anh hỏi lại.

Gia tộc Alan chính là gia tộc Tư Khắc Tư, là một gia tộc khổng lồ, hơn nữa thành viên gia đình rất phức tạp. Nếu gia tộc Tư Khắc Tư tham gia vào, chuyện kia tưởng tượng sẽ khó thực hiện như thế nào, sẽ càng không nghĩ đến việc giải quyết được Alan.

“Không phải chuẩn bị tham dự, mà đó vốn chính là chuyện của gia tộc. Trước đây Alan thất bại mấy lần, khẳng định những người đó ngồi không yên, nên ra tay. Người đã nhập cảnh, nhưng được che dấu vô cùng tốt, trên thực tế chúng ta cũng không tra rõ được tình huống cận kề của bọn họ.” Ngôn Mặc Bạch có chút nhức đầu, vuốt mi mắt.

Cố Khuynh cũng tức giận tái mặt: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Mọi người đã nhập cảnh rồi, tình báo cũng không tra được, điều này nói lên họ khó đối phó đến như thế nào? Chẳng lẽ chỉ có thể ở trong nhà chờ những người đó đến đánh mình, mới có thể đánh lại sao?

“Cố gắng đi điều tra tin tức về những người đó! Tiếp theo phải tăng cường đề phòng, để tránh bị đánh lén.” Ngôn Mặc Bạch nói như vậy là muốn Cố Khuynh đưa thêm người tới, người của anh không đủ.

Lần trước Cố Khuynh chỉ mang năm sáu người tùy thân bên người mà thôi, có thể thấy được Cố Khuynh luôn đang dựa vào số người Ngôn Mặc Bạch bên này, hoàn toàn không có hết sức.

Bởi vì người của Cố Khuynh được ưu tiên sắp xếp vào việc khác, nếu Ngôn Mặc Bạch có thể đối phó được thì cũng không cần anh ra tay rồi.

Ngôn Mặc Bạch cũng biết Cố Khuynh có ý định này, không đề ý chuyện lần này khó giải quyết, nếu không có đủ người, đến lúc đó cũng không biết có giải quyết được hết đám người do trường bồi gia tộc Tư Khắc Tư phái tới không.

Lo lắng Cố Khuynh không chịu đưa người tới đây, Ngôn Mặc Bạch lại hút thêm một điếu thuốc nói hết sự thật: “Gia tộc Tư Khắc Tư có một trung tâm nghiên cứu thuốc tại Las Vegas, sản xuất rất nhiều thuốc cấm, còn xuất khẩu bất hợp pháp sang các nước trên thế giới. Mà bọn họ bắt Thanh Thân, chính là lấy máu trình, nghiên cứu chế tạo cái gọi là thuốc cải tử...”

Mọi chuyện Ngôn Mặc Bạch đã quyết rồi, Cố Khuynh sao lại không hiểu đạo lý chứ? Lúc này anh đang ngồi trên ghế salon uống trà liền nhận được điện thoại của Ngôn Mặc Bạch gọi tới, nhưng lúc nghe đến đây, ly trà gốm trong tay đã bị anh bóp nát.

Ngôn Mặc Bạch thấy đám lửa này cháy lên, liền cúp điện thoại ngay lập tức. Tin tưởng với tình cảm của Cố Khuynh dành cho Sở Kỳ, khẳng định sẽ hạn không bắt những người trong gia tộc Tư Khắc Tư ra thành tám khúc.

Buổi tối Ngôn Mặc Bạch xuống hẹn An Đông và An Lợi, chờ mấy sát thủ đứng đầu thế giới tới phòng bao tại Thu Ý ăn cơm.

Quả nhiên hai người mới gia nhập vào tổp 10 sát thủ không đến, ước chừng đã bị Alan thu mua. Như vậy bọn họ chắc chắn sẽ tìm cơ hội ra tay với Thanh Thân.

“Các anh em” Chờ người trên bàn đã ăn uống sắp no, Ngôn Mặc Bạch bảo: “Lần này nhiệm vụ của mọi người bị hủy bỏ, nhưng tiền sẽ không thiếu của mọi người. Nếu như mọi người đồng ý, vậy tôi cũng dùng số tiền như vậy muốn mọi người giúp tôi một lần.”

Mấy người trên bàn trầm mặc, bọn họ biết nếu đồng ý, vậy thì đồng nghĩa với việc anh em tương tàn. Lão Ngũ và Lão Lục nếu không bỏ nhiệm vụ, tất yếu sẽ cùng Alan đối phó với Ngôn Mặc Bạch.

Mặc dù mọi người cùng hai người kia không phải trên một con đường, nhưng cùng đến, nếu sự việc truyền đi, e rằng bị mọi người cười chết.

Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nhìn khắp người trên bàn, sau đó dừng lại trên người An Đông và An Lợi. Lúc này Ngôn Mặc Bạch cũng không muốn nói chuyện, chỉ chờ đáp án của hai người họ.

An Đông uống một ngụm rượu, sau đó nhìn An Lợi một cái, chỉ là ánh mắt rù xuông, cũng không biết có nhìn thấy An Đông đang nhìn anh ta không.

“Tôi sẽ giúp cậu vậy!” An Đông rót cho mình một ngụm rượu, gờ ly rượu lên không trung cùng một cái với Ngôn Mặc Bạch, trầm giọng nói.

An Lợi nghe An Đông nói vậy, cũng chậm rãi gật đầu một cái, nói: “Tôi cũng sẽ giúp cậu!”

Còn lại sáu người, cũng chỉ có hai người ở lại giúp Ngôn Mặc Bạch. Có bốn người không muốn giết hại bạn bè, nên cũng chuẩn bị muốn rời khỏi Trung Quốc.

Ngôn Mặc Bạch nghiêm mặt trầm mặc, ở trong lòng tính toán, muốn bốn người không tình nguyện giúp anh, còn không sẽ giết hết. Nếu thả bọn họ, bọn họ sẽ nghe theo Alan, đó không phải càng rắc rối thêm phiền phức cho bản thân sao? Nhưng nếu như giết, sẽ làm cho bốn người muốn giúp anh trong tâm chết lạnh, nói không chừng sẽ tạo thành hậu quả càng thêm nghiêm trọng không tưởng tượng được.

An Lợi và An Đông hình như cũng biết lo lắng của Ngôn Mặc Bạch, nhưng những người này đều đã sống chung nhiều năm rồi, tính cách cũng biết rõ, cũng biết được họ không phải là loại không hiểu sự tình, liền đưa mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch hiểu ý, An Đông và An Lợi đảm bảo những người đó sẽ không theo Alan gây bất lợi cho bọn họ, trong tâm lập tức buồn lòng một chút, sau đó chiêu đãi mọi người ăn cơm xong Ngôn Mặc Bạch bố trí nhiệm vụ cho mọi người, sau đó liền đứng dậy tạm biệt về nhà.

Hôm nay về muộn, hơn nữa Ngôn Mặc Bạch cũng uống chút rượu, lái xe vô cùng nhanh, về đến nhà, Tư Mộ và Bảo Bảo cũng đã ngủ say rồi.

Tư Mộ ngủ không say, mặc dù Ngôn Mặc Bạch đi nhẹ nhàng, nhưng lúc anh mở cửa Tư Mộ đã tỉnh. Từ xa đã ngửi thấy mùi rượu trên người anh.

Tư Mộ nhíu mày hỏi: “Tại sao anh lại uống rượu?”

Hơn nữa còn về muộn như vậy.

Tư Mộ có chút bất mãn nhìn về phía anh, sắc mặt có chút không tốt hỏi: “Anh tự lái xe về nhà?”

Người này nói không nghe, thích đua xe, còn say rượu lái xe, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra, mẹ con cô và ông cụ sống như thế nào đây?”

Nghĩ như vậy, sắc mặt của Tư Mộ càng khó coi hơn, chỉ là trong phòng tối, Ngôn Mặc Bạch chỉ bật đèn ở đầu giường có ánh sáng màu cam, có chút mờ ảo, bên trong không rõ, nên Ngôn Mặc Bạch cũng không thấy rõ sắc mặt của Tư Mộ, chỉ thấy đôi mắt to sáng của cô.

Ngôn Mặc Bạch sờ một bên mặt, nói: “Anh không có đua xe....”

Anh nói dối mặt không đổi sắc, hoàn toàn không nhìn ra anh nói dối. Hơn nữa anh còn dùng giọng điệu “Anh rõ ràng không có đua xe, tại sao em lại nói oan cho anh làm anh đau lòng” nói với cô.

Lúc này anh mà bảo đua xe, đoán chừng vợ anh sẽ tung cả nóc nhà lên mặt.

Sắc mặt Tư Mộ cũng không còn đen nữa, chỉ nhìn anh chăm chăm, nói: “Vậy anh say rượu lái xe cũng không đúng!”

Ngôn Mặc Bạch không dám mạnh miệng, ngoan ngoãn gật đầu nhận sai.

Tư Mộ nhìn thấy thái độ tốt của anh, liền nhẹ nhàng xuống giường, chuẩn bị vào nhà tắm chuẩn bị nước tắm cho anh. Nhưng Bảo Bảo ngủ trong ngực Tư Mộ, thấy Tư Mộ động, bảo bảo liền tỉnh, thấy mẹ đứng dậy chuẩn bị đi, bảo bảo liền râm rì hai tiếng, liền muốn khóc.

“Ngao nào.... Mẹ không có đi, mẹ ở chỗ này, dỗ bảo bảo ngủ.... Ngoan, bảo bảo không khóc....” Tư Mộ lật người lại cúi người xuống ôm bảo bảo, nhẹ nhàng dụ dỗ bảo bảo.

Lúc Ngôn Mặc Bạch thấy Tư Mộ đứng dậy chuẩn bị nước tắm cho anh, anh vốn muốn bảo cô không cần, thế nhưng tên nhóc này tự nhiên muốn khóc, rõ ràng đây là thủ đoạn tranh thủ tình cảm của tên nhóc mà, không để cho Tư Mộ đối tốt với anh.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày, bộ mặt khó chịu đi đến bên giường, cúi đầu nhìn chăm chăm tên nhóc đã nhắm mắt lại nhưng vẫn còn hừ hừ, hận không được giơ lên đánh cho dừng lại.

Tư Mộ cau mày dùng chân đạp Ngôn Mặc Bạch: “Anh nhanh đi tắm đi, người toàn mùi rượu, thối chết!”

Hình như bảo bảo cũng ngủ thấy mùi rượu khó chịu, Ngôn Mặc Bạch đến gần, bảo bảo đang sụt sùi dần dần biến thành khóc thét lên.

Ngôn Mặc Bạch nghe được như thế, tay siết chặt chuẩn bị đánh, nhưng nhìn vợ mình bảo vệ con chặt cực kỳ, anh hít sâu mấy lần, điều chỉnh lại tâm tình, liền không nói lời nào đi vào phòng tắm.

Áo ngủ và áo choàng tắm của Ngôn Mặc Bạch, thậm chí cả khăn tắm trong phòng tắm cũng bị Tư Mộ cầm đi phơi khô. Vốn là chuẩn bị cho anh một bộ quần áo ngủ sạch sẽ, nhưng vừa rồi anh đi quá nhanh, mà Tư Mộ đang dỗ bảo bảo, nên không nhớ nhắc nhở anh.

Vì vậy sau mười phút, Ngôn Mặc Bạch mở cửa phòng tắm đi ra, từ bên trong cho đến lúc ra bên ngoài, toàn thân ướt nhẹp, lại trần truồng.

Mặc dù vô số lần nhìn anh không mặc quần áo, nhưng bây giờ nhìn thấy Tư Mộ vẫn đỏ mặt. Mà trong ánh đèn mờ mờ, với vóc dáng hoàn mỹ anh giống như một ác ma tà mị, cực kỳ mê người, dù Tư Mộ nhìn hai năm rồi, nhưng cũng không nhìn được chảy nước miếng.

“Áo ngủ ở bên kia.” Tư Mộ nghiêng đầu không dám nhìn anh, tay chỉ sang chỗ khác. Không dám nhìn thẳng vào mắt anh, lo lắng anh nhìn thấy bộ dạng đỏ mặt của mình, lại chế giễu cô.

Ngôn Mặc Bạch lấy tay vò tóc, vậy ra, giọt nước văng khắp nơi.

Anh cũng không tìm áo ngủ, tùy tiện đứng cách giường hai ba mét, nhìn Tư Mộ nhàn nhạt nói: “Anh không biết áo ngủ để chỗ nào.”

Trong lòng Tư Mộ cuồng loạn rồi, mặt càng đỏ, thế nhưng cũng làm vợ chồng hai năm rồi, cho nên cũng không vì thế mà nổi nóng. Vì vậy ép mình quay người lại chỉ chỗ để áo ngủ cho anh.

Nhưng cô đưa tay ra, thế như anh lại như vô hình liền bước qua bên người cô, làm cô vươn tay đụng phải nơi uy vũ hùng tráng của anh.

Tư Mộ vội vàng rút tay về, nhưng Ngôn Mặc Bạch không chịu bỏ qua cho cô, một tay bắt được tay cô, ấn cô hướng về phía mình.

“Buông ra! Anh nhanh mặc quần áo vào đi.” Tư Mộ then quá hóa giận, giãy giụa, nhỏ giọng hét anh.

Ngôn Mặc Bạch buông lỏng một chút, nhưng thái độ vô cùng vô lại gây thơ, thậm chí còn mấy phần uất ức: “Em lấy áo ngủ giúp anh... Giúp anh mặc đồ ngủ.”

Mất thấy Tư Mộ vẫn không có động tĩnh, Ngôn Mặc Bạch giữ tay của cô cọ xát mấy cái, âm thanh khàn khàn nói: “Vợ à, đầu anh đau... Đặc biệt rất đau...”

Khóe miệng Tư Mộ giật giật, mới không muốn tin tưởng lời anh nói.

“Tôi hôm nay cùng với An Đông và An Lợi uống rượu, hai đứa bé lớn xác này uống rượu như uống nước, nghĩ anh cũng giống thùng rượu như họ, không phải là muốn anh uống nếu không sẽ không giúp anh... Vợ à, anh bị buộc uống vài bình rượu mạnh... Đau đầu quá, còn chóng mặt... Chờ một lát em giúp anh mát xa vài cái, nếu không ngày mai không đi làm nổi...” Ngôn Mặc Bạch giống như một đứa bé, làm nũng Tư Mộ, Tư Mộ liền mềm lòng, buông bé ra, để anh lúi mình đứng dậy.

Nhưng vừa mới xuống giường, liền bị anh bế lên, anh cúi đầu chính xác tìm môi của cô, hung hăng mút, thì thầm nói: “Hai ngày nữa chúng ta đi Las Vegas... Bọn Vụ Ưu đang ở đó.”

Tư Mộ từ kinh sợ chuyển thành vui mừng, mà cả hai loại âm thanh toàn bộ đều bị anh nuốt hết vào trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Mỗi Nguy Hiểm Đến Gần.

Editor: Helen Thuong

Vào một ngày, thành phố không một bóng mây, bầu trời rất đẹp, ở đây vào mùa xuân thường nhiều mưa, thật sự khó có thể có thời tiết đẹp rồi.

Thanh Thần biết tình trạng của mình không mấy lạc quan, liền cũng ít đi ra ngoài.

Cô ở nhà là một đứa bé vô cùng hiểu chuyện, nhưng có một số chuyện thì lại vô cùng quật cường, kiên trì, đó chính là cô muốn dọn ra ngoài ở.

Cô nói với mọi người trong nhà là bồi dưỡng năng lực độc lập, thực ra là không muốn liên lụy đến mọi người trong nhà, như vậy bọn Tiểu Cửu cũng dễ dàng bảo vệ cô.

Ba mẹ Thanh Thần không vui chút nào, nhưng con gái rất ít khi không nghe lời của bọn họ, nhưng lần này lại kiên trì như vậy, bọn họ chỉ có duy nhất một con gái liền miễn cưỡng đồng ý.

Thanh Thần nghĩ muốn thuê một phòng nhỏ mà thôi, nhưng cha mẹ An gia thương con gái, liền đặt cọc tiền mua một căn hộ chung cư sang trọng hai phòng đưa cho cô. An gia là gia đình nhà thuốc lớn, bệnh viện tư nhân lớn nhất chính là An gia, bọn họ rất vui mừng tốn chút tiền lẻ này vì con gái.

Hôm nay ông cụ An gia gọi điện cho Thanh Thần, bảo cô buổi trưa về nhà cùng ăn một bữa cơm.

Thanh Thần căn bản không biết trong lòng ông cụ đang tính toán, cho rằng mấy hôm nay ông cụ không thấy cô nên nhớ cô, lúc này gọi cho cô đi ra ngoài, đơn thuần chỉ là ông cháu gặp nhau mà thôi.

Cô cũng biết trong khoảng thời gian này cô không quan tâm đến người nhà, trong lòng cũng có chút áy náy, sau khi nhận được điện thoại, cùng với Tiểu Trang hôm nay bảo vệ cô bàn bạc, hỏi có thể đi được hay không.

Tiểu Trang trở mặt một chút, có chút mơ màng nói: “Nếu ông cụ muốn cùng cô ra ngoài ăn cơm, vậy thì đi đi!” Nói xong trong đầu như hiểu ra điều gì, mới lấy điện thoại ra nói: “Ách, trước tiên để tôi hỏi đại ca xem.”

Hai ngày này, đại ca cũng nói với anh, phải tăng cường canh gác, hơn nữa anh phát hiện hình như có người đang ẩn nấp bên cạnh, có thể hiểu bây giờ là trước con báo, những người đó có thể chớp thời cơ, anh cũng không dám qua loa, nên gọi điện xin phép một chút thì tốt hơn.

Lúc Ngôn Mặc Bạch nhận được điện thoại, trầm ngâm suy nghĩ một chút, rồi bảo Tiểu Trang đưa người đi.

Nếu nói địch trong tối, ta ngoài sáng, bây giờ Thanh Thần đi ra ngoài, không nghi ngờ gì nữa chính là lấy bản thân làm mồi nhử, dẫn những người đó ra ngoài.

Hai ngày nay tin tức tình báo rất ít, vẫn không tra ra được tin tức kỹ lưỡng hơn. Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, mà bây giờ bọn họ ngay cả đối phương còn không thấy, vậy chỉ còn cách tăng cường thực lực của bản thân.

Cố Khuynh phái mấy tinh anh tới đây, cộng thêm Ngôn Mặc Bạch có thể sử dụng cao nhất tất cả chừng có trăm người. Nhìn như rất nhiều người, nhưng khi phân nhiệm vụ thì cũng chỉ miễn cưỡng được coi là đủ.

Nếu như lần này Thanh Thần có thể dẫn những người đó ra ngoài, bọn họ cũng không cần phải phân tán người đi ra ngoài, tập trung sức lực đối phó với người của lão là được.

Lúc Ngôn Mặc Bạch đồng ý bảo Tiểu Trang đưa người đi, cũng sớm bảo Tiểu Cửu đi xem xét chỗ ông cụ họ An đặt com, xem tình huống nơi đó.

Vậy mà chưa được một lát Tiểu Cửu đã cho Ngôn Mặc Bạch câu trả lời, Tiểu Cửu nói: “Đại ca, ông cụ nhà họ An hình như không đơn thuần cùng Thanh Thần ăn com, mà là sắp xếp xem mắt.”

Ngôn Mặc Bạch ngăn người kinh ngạc, nghĩ cũng đúng ông cụ nhà họ An lo lắng hôn nhân đại sự cho Thanh Thần, lúc này sắp xếp xem mắt, chắc do Thanh Thần không muốn, cũng chỉ có thể dùng phương pháp đề lừa cô đi ra ngoài.

Thanh Thần và vợ mình là chị em tốt, nếu biết Thanh Thần có chuyện đi xem mắt, nhất định Tư Mộ vô cùng quan tâm.

Ngôn Mặc Bạch liền hỏi thêm một câu: “Biết rõ đối phương là ai không?”

“Hình như là con trai thứ hai nhà thị trưởng,” Tiểu Cửu trả lời.

Anh là đi tới đó mới biết, ông cụ nhà họ An đã đến truwoacs ngồi cùng bàn còn có một cặp vợ chồng trung niên, nhìn có chút quen mặt, nghĩ thật lâu mới nhớ đây là thị trưởng Quân cùng vợ của ông.

Tiểu Cửu đến gần nghe lén được nội dung nói chuyện của bọn họ, mới biết đây là bữa tiệc cầu thân, anh vừa đến đó chưa được phút thì thấy Quân Đình đến.

Ngôn Mặc Bạch nghe thấy lông mày liền dựng lên, trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Con trai thứ hai nhà thị trưởng, không phải là Quân Đình sao?

Vào ngày kết hôn đã gặp qua một lần, ngày đó Quân Đình đang theo Tư Mộ chơi đùa ở Yên Hoa, dù lúc đó có hai đứa trẻ nữa nhưng mà nhìn cảnh tượng như vậy trong mắt Ngôn Mặc Bạch tràn đầy lửa giận.

Lần sau chính là gặp tại phòng cà phê, mặc dù lúc đó Quân Đình đã bị đánh cho sưng mặt mũi, máu me khắp người nằm trên mặt đất không dậy nổi, nhưng Ngôn Mặc Bạch biết anh ta là vì Tư Mộ mới can thiệp vào dẫn đến gặp một phen như vậy.

Quân Đình đối với Tư Mộ tâm tư rõ ràng như vậy, Ngôn Mặc Bạch sao không nhìn ra. Anh không cách nào vui vẻ được khi Tư Mộ và Quân Đình có chút liên quan, về phần anh ta vì bảo vệ Tư Mộ mà bị đánh thảm hại một lần, coi như Ngôn Mặc Bạch thiếu anh ta một chút nhân tình, cũng bồi thường ở các phương diện khác cho Quân thị trưởng.

Nhưng anh ta lại muốn cùng Thanh Thần xem mắt, nếu thành công, vậy sau này Quân Đình và Tư Mộ sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt. Chồng của chị em tốt, chị em các cô khoảng ba đến năm ngày lại tụ tập một lần mang theo cả chồng đi cùng vậy dĩ nhiên sẽ gặp mặt.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến Tư Mộ, Ngôn Mặc Bạch sẽ suy nghĩ rất nhiều. Trong lòng anh suy nghĩ luân phiên, có nên hay dứt khoát không nên để Tiểu Trang đưa Thanh Thần đi, không để bọn họ xem mắt. Nhưng khách quan mà nói, điều kiện của Quân Đình không tệ, tướng mạo và gia thế tốt, nếu vì lòng riêng của mình mà Thanh Thần bỏ lỡ một người con trai như vậy, Tư Mộ mà biết sẽ nghĩ anh như thế nào đây?

Lông mày cũng bị Ngôn Mặc Bạch nhíu thành một đoàn, anh lấy tay siết chặt mi tâm, mới trầm giọng nói: “Tôi lập tức chạy đến.”

Cúp điện thoại, Ngôn Mặc Bạch lại gọi cho Cố Khuynh tới.

Thật ra thì lúc Tiểu Trang bảo vệ Thanh Thần, còn chú ý thấy có hai nhóm người khác nhau ở xung quanh cũng nhìn chăm chăm vào Thanh Thần, mà lúc Tiểu Trang lái xe đưa Thanh Thần đi, Alan cùng trưởng tộc gia tộc Tư Khắc Tư khẳng định cũng nhận được tin tức.

Lúc trước Thanh Thần ở trong nhà cô, Ngôn Mặc Bạch vẹn toàn để Tiểu Trang và Tiểu Cửu bên cạnh bảo vệ, xung quanh còn phải rất nhiều người trông chừng, dù là những người tinh nhuệ của gia tộc Tư Khắc Tư cũng không dám xông vào cướp người.

Cho nên Tư Mộ chủ động xuất hiện, tin tưởng những người đó nhất định nắm chắc cơ hội lần này. Những người đó chỉ là thi hành nhiệm vụ, nhất định muốn tốc chiến tốc thắng, sẽ không kéo dài lâu, đây là cơ hội khó có được.

Ở trên xe Thanh Thần nhìn Tiểu Trang lái xe đùa giỡn nói: “Chờ một lát chúng ta tới nơi, ông nội tôi nhìn thấy tôi mang theo một sói ca đến, nhất định sẽ hiểu nhầm mối quan hệ của hai chúng ta, đến lúc đó ông hỏi anh vấn đề gì, hoặc có nói gì với anh, anh ngàn vạn lần đừng để ý nhé.”

Thanh Thần đối với những người con trai khác đều có thái độ lạnh nhạt, nhưng thường tụ tập cùng Tư Mộ, nên đối với Tiểu Trang và Tiểu Cửu bọn họ vô cùng quen thuộc, huống chi mấy ngày nay hai người này còn luân phiên làm hộ vệ cho cô, cho nên cũng hòa đồng. Thanh Thần thi thoảng cũng nói chuyện với họ chuyện trên trời dưới đất, cũng không còn đề phòng, có thể cười một chút.

Tiểu Trang nhú mày, mắt nhìn đường đi, cười nhẹ hỏi: “Ông cụ sẽ hiểu lầm cái gì? Biết chúng ta là quan hệ bạn bè trai gái sao?”

Thanh Thần thở dài một cái, gương mặt miễn cưỡng, nói: “Đừng nha! Lúc tôi học đại học chưa từng nói chuyện yêu đương, bọn họ vẫn cảm thấy ta không bình thường, bây giờ mới tốt nghiệp, vẫn thúc giục hỏi tôi có bạn trai chưa. Đặc biệt là Mộ Mộ kết hôn, đứa bé cũng đã lớn như vậy, Sở Kỳ và Điều Dao cũng đã có bạn trai, chúng ta vẫn chơi với nhau, nhưng tôi vẫn còn độc thân, bọn họ vẫn nói không ai thèm lấy tôi.”

Khóe miệng Tiểu Trang chứa đựng nụ cười nhẹ, chờ Thanh Thần nói xong, khóe miệng anh giật giật. Trước mặt chính là đèn xanh đèn đỏ, quay đầu sang, nhìn Thanh Thần nháy mắt một cái, trong giọng không che giấu nụ cười, nói: “Nếu ông cụ hiểu lầm, vậy chờ một lát nhìn thấy ông, cảm thấy tôi có thể làm được, vậy không bằng để cho ông tiếp tục hiểu lầm, như thế nào?”

Thanh Thần trở mặt một chút, hình như nghe không hiểu ý của anh, nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Trang thì tầm mắt gặp phải ánh mắt tràn đầy nụ cười của anh, trong đó chứa đựng ngàn vạn ánh sao, chiếu sáng lung linh, mà khuôn mặt anh tuần cùng với nụ cười tươi mát của anh làm cho Thanh Thần không dám nhìn thẳng.

Coi như Tiểu Trang là lẫn lộn trong giới hắc đạo, giết người vô số, thế nhưng trong một khắc kia, Thanh Thần chỉ cảm thấy anh vô cùng thanh khiết hoàn mỹ, tốt đẹp như ngọc, để cho cô có cảm giác gần gũi, nơi này không bị vấy mực.

Làm cho cô lùi bước, lại không dám đến gần.

Thanh Thần cuống quýt thu hồi tầm mắt, đầu óc hỗn loạn, tay cô để bên người cũng đang run rẩy.

Nhìn dáng vẻ tránh né của cô, trong lòng Tiểu Trang âm ỉ, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra “Tôi với cô nói vui, cô bị đùa giỡn hahaha” cười nói: “Tôi còn tưởng cô một mực đều cực kỳ bình tĩnh, thông dong, thì ra cũng có lúc loạn thành như bây giờ, hahaa...”

Tay bên người Thanh Thần nắm thật chặt, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng không có chút nào vui mừng, nhưng mà tại sao lại có chút mất mát cùng bị thương?

“Tôi còn tưởng rằng mấy người bên trong chỉ có anh là lịch sự nhã nhặn, không nghĩ anh cũng thích trêu chọc người khác, thật làm cho người ta thất vọng mà!” Thanh Thần bình ổn suy nghĩ, mới hướng đến Tiểu Trang chút dí dỏm cười nói.

Tiểu Trang nhìn nụ cười đó, ngẩn ngơ, trước mắt đèn đỏ đã chuyển sang xanh, sau lưng tiếng còi xe giục kéo anh quay trở lại.

“A...” Tiểu Trang chỉ cười nhẹ ra tiếng, liền không nói gì nữa.

Nhã nhặn lịch sự sao?

Người như bọn họ, làm sao có quan hệ với lịch sự nhã nhặn được chứ? Cái từ này chỉ dùng cho người sạch sẽ cỡ nào, mà trên tay anh xúng không biết đã dính máu bao nhiêu người rồi, một thân tràn đầy bi thương, nghĩ không xứng với cô.

Thanh Thần, người cũng như tên, thanh thuần, an tĩnh, xinh đẹp như nữ thần. Người sạch sẽ tốt đẹp như vậy, không phải anh có thể có được. Tiểu Cửu cùng đại ca bọn họ có phúc khí như vậy, có thể tìm được cảm giác ngây thơ của cô gái, mà anh, nhất định cuộc đời này sẽ cô độc sao?

Thanh Thần nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa xe, trong mắt nhuộm đầy vẻ ưu thương nhàn nhạt. Mà Tiểu Trang sau khi cười nhẹ, cũng không có nói chuyện, trong lúc nhất thời, trong buồng xe an tĩnh đến có thể nghe tiếng hít thở của nhau.

Ở một khúc quanh đột nhiên có một chiếc xe hơi màu đen lao ra, lao thẳng đến xe của bọn họ, Tiểu Trang phản ứng nhanh chóng đánh tay lái tránh qua, nhưng tiếp theo lại lao ra một chiếc xe, Tiểu Trang lại tránh... Mà tất cả đều xảy ra quá đột ngột, khiến cho hàng xe trước sau bảo vệ theo xe Tiểu Trang cũng không phản ứng kịp.

Mãi cho đến khi xe Tiểu Trang liên tục tránh được bốn xe, đi theo sau mới kịp phản ứng, nhanh chóng vượt qua chặn xe lại.

Nhưng đường quá rộng, lần này có mấy chiếc xe tại khúc quanh cứ vậy dây dưa, chỉ trong chốc lát liền xảy ra tai nạn xe cộ, giao thông cắt đứt. Thật may Tiểu Trang phản ứng nhanh chóng lái xe chạy ra, nếu không cũng bị ngăn ở nơi đó.

Nhưng đoàn xe phía sau lại không may mắn tránh được liền bị ngăn tại đó.

Có mấy chiếc xe màu đen bị buộc dừng lại chỗ khúc quanh nhưng còn có mấy chiếc xe vẫn đuổi theo tới, và lại đuổi tận cùng không buông còn không ngừng ép chặt.

Mấy anh em phía trước mở đường còn tỉnh táo liên lạc với Tiểu Trang, hỏi rõ tình huống, lập tức đưa ra phương pháp triển khai nhiệm vụ bảo vệ. Xe phía trước chạy chậm lại, cho xe Tiểu Trang vượt qua, lúc mấy xe hơi màu đen theo tới, không chút do dự hung hăng đụng phải.

Hàng xe bảo vệ rất cường hãn, cho dù bị đụng phải, cũng làm cho mấy chiếc xe đen kia lộn nhào mấy cái, đoàn xe vẫn không bị hư hại một sợi lông, tiếp tục giúp Tiểu Trang giải quyết đoàn xe theo đuôi phía sau.

Trên xe, Thanh Thần sợ hãi mặt mũi trắng bệch, nhìn Tiểu Trang, giọng nói run rẩy, hỏi: “Những người đó có phải do Alan phái đến không?”

Tiểu Trang không trả lời, chỉ là mím chặt môi, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm con đường phía trước.

Thật ra trong lòng sớm đã có đáp án, Tiểu Trang được phái đến bảo vệ cô, hiện tại trên đường xuất hiện chuyện như vậy, không phải nhằm về phía cô còn nhằm vào ai đây? Không thể nghi ngờ người đó chính là Alan.

Thanh Thần cắn chặt môi nhắm mắt lại, trong lòng vô cùng khổ sở khó chịu.

Cô chỉ muốn thoát khỏi tất cả, hướng đến cuộc sống tốt đẹp, tìm một người con trai thích hợp yêu mình, nhưng mà, tại sao lại có người cố tình không muốn cho cô sống tốt hơn đây? Như vậy còn đuổi theo không thôi, không chịu buông tha, rốt cuộc là tại sao?

Cô tự nhận mình không làm chuyện gì kinh thiên động địa, nhưng ông trời tại sao lại không có mắt như vậy? Mấy năm trước làm cô mất trinh tiết còn không nói, bây giờ sau vài năm, cô thật vất vả mới trở lại hòa nhập cùng cuộc sống, tại sao lại có một người con trai ác ma muốn xông vào thế giới của cô để cướp người?

Khinh người quá đáng!

Nhưng cô lại không có chút kế sách nào, còn kéo theo những người bên cạnh vào.

Đôi môi cũng bị cô cắn ra máu, cô không có chút cảm giác nào, vẫn tiếp tục cắn không chịu nhả ra.

Tiểu Trang liên lạc với Ngôn Mặc Bạch, báo cáo tình huống ở nơi này và yêu cầu giúp đỡ.

Xe không được chạy quá nhanh, lo lắng phía trước còn có mai phục, cũng không được chạy quá chậm, lo lắng phía sau xe đuổi tới đây dựa.

Tiểu Trang nghe được chỉ thị của Ngôn Mặc Bạch khống chế tốc độ xe, đảm bảo Ngôn Mặc Bạch có thời gian sắp xếp người giúp.

Ngôn Mặc Bạch nhận được điện thoại của Tiểu Trang, cũng vô cùng kinh ngạc, nhận được tin là phía sau gia tộc Tư Khắc Tư phái tới những tinh anh mai phục ở cách khách sạn 1000 m, anh đã bố trí xong.

Nhưng không nghĩ đến trước mặt có xe chặn lại, thật may mắn ở mỗi đoạn đường anh đều đã bố trí. Cho nên lúc Tiểu Trang liên lạc, anh liền cho người qua chỉ viện.

Xe Tiểu Trang một đường đi, nhưng đến đầu đường liền bị chặn lại.

Chiếc xe này tốc độ nhanh vô cùng, Coi như Tiểu Trang phản ứng nhanh, vẫn bị xước đuôi xe, mà đột nhiên phía trước lao ra một chiếc xe ngăn Tiểu Trang, làm Tiểu Trang trong lúc nhất thời không có cách nào chuyển tay lái xe đi.

Cửa kính chiếc xe chặn lại chậm lại lộ ra khuôn mặt người con trai tóc vàng anh tuấn, khi nhìn rõ mặt người con trai đó, mặt Thanh Thần trắng bệch.

Alan hạ cửa kính xe, hướng Thanh Thần vội vàng kêu: “Ann, nhanh đi cùng tôi, cô không thể không đi, bọn họ sẽ giết cô, cô phải tin tưởng tôi, đi theo tôi...”

Toàn thân Thanh Thần đều run rẩy, nhắm mắt lại không dám liếc mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Chương 161.2

Editor: Helen Thuong

Cùng hấn đi sao?

Không phải là hấn vẫn quần lầy không thả, muốn ép cô chết sao?

Tiểu Trang trầm mặt không nói lời nào khởi động xe, đạp cần ga trực tiếp đưng xe Alan lui ra ngoài xa mấy mét, sau đó nhân cơ hội đánh tay lái, lái xe đi.

Dĩ nhiên Tiểu Trang biết bọn họ trong miệng Alan là ai, trước đó bọn họ cũng đã chuẩn bị xong, sẽ không kiêng kị những người đó, thậm chí muốn một lần hành động tiêu diệt không chừa một mống.

Nhưng mà nghĩ đến lời nói của Alan, Tiểu Trang lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

Hắn là người làm tổn thương Thanh Thần, hại cô thảm nhất, nhưng bây giờ lại đến đây bày ra bộ mặt “Đi theo tôi, tôi sẽ cứu cô” cho ai nhìn đây?

Nếu như không phải vì che chở bảo vệ cho Thanh Thần, chỉ sợ anh đã đánh cho tên chó khốn kiếp kia đến chết.

Lúc Alan hướng Thanh Thần kêu lên, mặc dù khoảng cách hơi xa, lại qua cửa kính xe, hắn nhìn không rõ mặt của Thanh Thần thế nhưng hắn cảm nhận được từ trong xe sự phẫn hận bi thương.

Bị đưng một chút, tinh thần ổn định lại Alan lập tức lái ô tô đuổi theo, lại bị người của Ngôn Mặc Bạch phía sau phải tới ngăn lại. Vì vậy Tiểu Trang và Thanh thần mới an toàn đến đứng gờ com.

Trong tiệm com, mấy người hoàn toàn không biết bên ngoài sống chết dây dưa.

Thị trưởng Quân đang nói chuyện cùng ông cụ An, hai người trò chuyện vô cùng ăn ý, cho nên nhân vật chính là Quân Đình mặt lạnh nhạt không phối hợp cũng không phát hiện ra.

Hai người cười híp mắt sắp đặt cho cặp nam nữ trẻ tuổi xem mặt chuẩn bị cho tương lai, thậm chí kết hôn bao lâu thì sinh con, lấy tên là gì, cũng đã nghĩ xong rồi.

Quân Đình ở một bên nghe được thi thoảng cau mày, nhưng anh hôm nay ăn mặc cùng cử chỉ hoàn toàn khác với phong cách trước đây. Anh không muốn đi gặp cháu gái viện trưởng An, trong lòng anh đã có người, nhưng người kia đã có gia đình hạnh phúc. . .

Vì vậy Quân Đình hôm nay đến đây chính là phá hư hình tượng của mình.

Anh giả bộ tùy ý nhàn nhã, ở trên bàn com lúc ngồi còn châm một điếu thuốc, ti thoảng lại gọi điện thoại, nội dung trò chuyện đơn giản chỉ là giống như một tên hoa tâm chuyên lừa gạt con gái ngu ngốc.

Ông cụ An nhìn hành động cũng như cử chỉ của Quân Đình, một chút phản ứng cũng không có. Ngược lại vợ của thị trưởng ở một bên thi thoảng quan sát con trai, sau đó liền cười nhạo.

Con trai của mình thật ngây thơ, liền ra chiêu như vậy, anh cho rằng hai vị đang ngồi đây kém thông minh sao để mặc cho anh lừa gạt?

Thị trưởng Quân đang cùng ông cụ An hàn huyên tới về sau đưa trẻ đến nước nào du học, thì điện thoại của ông vang lên.

“Thị trưởng Quân, ngài khỏe chứ? Tôi nhận đduwwocj tin tình baod, lần đó cục trưởng Mạc sợ mấy người ngoại quốc tìm tới báo thù. Ngày đó chuyện liên lụy đến quý công tử, tôi cũng không nghĩ đến, nhưng chuyện đã xảy ra. Bây giờ những người đó đang hướng đến chỗ khách sạn các ông, hẳn có thể dễ món nợ này trên đầu ngài. Ông xem, hay ông có thể về nhà được không?”

Thị trưởng Quân cau mày nhận điện thoại, đây là điện thoại cá nhân, không nói số điện thoại lạ gọi tới, ông đang do dự muốn nghe hay không, nên nhanh tay quyết định nghe. Nhưng giọng nói đầu kia điện thoại khá quen thuộc, đánh giá nửa ngày, chờ nghe rõ nội dung trong điện thoại thì thị trưởng Quân có thể đoán được người gọi điện đến là Ngôn Mặc Bạch.

Vốn cho là cuộc gọi điện này là do người nhà cùng với bạn bè biết, nhưng người điện đến sao lại là Ngôn Mặc Bạch? Chỉ là nếu là Ngôn Mặc Bạch, lấy một số điện thoại đối với anh mà nói, quả thật dễ như trở bàn tay.

Tay thị trưởng Quân để trên đùi dần thu hẹp, nắm tay thành quyền, nhưng giọng nói vô cùng lạnh nhạt nhưng tinh táo, hỏi: “Những người đó bao lâu sẽ đến?”

“20 phút.” Bên kia điện thoại Ngôn Mặc Bạch nâng khoe môi.

Sau khi nghe xong thị trưởng Quân lập tức cúp điện thoại, đứng dậy gọi cho cục trưởng Mạc, để cho ông ta phái người đến đây.

Ông đương nhiên biết chuyện này có liên quan rất lớn đến Ngôn Mặc Bạch, nhưng bây giờ không phải là thời điểm tra hỏi, trước qua khó khăn này rồi nói. Ông cũng biết Ngôn Mặc Bạch đã chủ động cho người ẩn nấp xung quanh, bằng không cũng không đặc biệt gọi điện thoại cho ông.

Biết Ngôn Mặc Bạch đang lợi dụng ông, nhưng thị trưởng Quân cũng không dám nói nhiều.

Không phải ai cũng có thể đắc tội với thái tử nhà họ Ngôn.

Quan hệ giữa cục trưởng Mạc và thị trưởng Quân vốn thân thiết, hơn nữa còn liên quan đến sự kiện bạo lực nghiêm trọng lần trước nên ông vừa nhận được điện thoại lập tức phải cảnh sát đến.

Thị trưởng Quân nói chuyện điện thoại xong trở về chỗ ngồi, trên mặt rõ ràng không còn cười vui như lúc trước nữa.

Ông cụ An quan tâm hỏi một câu, ông chỉ nói chuyện làm ăn, không có gì. Ông cụ cũng chỉ nói chuyện cũng không hỏi nhiều. Dù sao cũng là chuyện quốc gia đại sự, sao có thể lấy ra để bàn luận đây?

Ngược lại Quân Đình thấy sắc mặt không tốt lắm của cha mình, trong lòng có chút buồn bực.

Bọn họ ngồi chờ ở chỗ này nói chuyện, Thanh Thần cùng Tiểu Trang liền đi vào. Sau lưng cách đó không xa cũng có vài người đi vào cùng, mặc dù diện mạo của mọi người đều bình thường, nhưng sau khi những người này đi đến, trên mặt thị trưởng Quân trông khá nặng nề.

Những người này nhìn không xuất chúng, cũng không tầm thường nhưng lại cảm thấy không phải những người đơn giản.

Nghĩ tới cuộc điện thoại của Ngôn Mặc Bạch, khuôn mặt thị trưởng Quân tối đi mấy phần.

Thời điểm ông cụ An thấy Thanh Thần, chỉ thấy một người đi theo phía sau cháu gái yêu quý của mình, về mặt ông cụ vô cùng đặc sắc, không biết hình dung thế nào cho tốt.

“Thanh Thần, bên này!” Ông cụ An lo lắng cháu gái mình không thấy bọn họ liền giơ tay kêu một tiếng.

Thanh Thần nghe được giọng nói của ông cụ, mừng rỡ chuẩn bị chạy qua, ôm ông cụ một cái, liền phát hiện ngồi cùng ông cụ còn có người khác.

Lúc cô quan sát những người đó, người trên bàn cũng quan sát cô.

Quân Đình thấy Thanh Thần, ánh mắt sáng rực lên rồi hạ xuống, có chút kinh ngạc còn có chút mừng rỡ...

“Ông đây là...?” Thanh Thần sững sờ đến gần, ngi ngờ hỏi.

“Vị này là bác Quân, còn đây là bác gái.” Khuôn mặt ông cụ An mừng rỡ, hoàn toàn không thấy bất mãn trên mặt cháu gái, tiếp tục giới thiệu: “Còn đây là con trai thứ hai của bác Quân, tên Quân Đình. Nhanh chào hỏi.”

Thanh Thần mặc dù không thích, nhưng mà con người vẫn trước sau như cũ thể hiện hết sức khéo léo hiểu chuyện, vì vậy cũng lễ phép chào hỏi.

“Gọi là Thanh Thần phải không? Tới đây ngồi cùng bác! Ai yêu, bé con này đảo mắt đã lớn thế này rồi, còn xinh đẹp nữa. Nhớ lần trước nhìn thấy bà An, cháu đi theo bên cạnh, còn là cô bé mười mấy tuổi!” Mẹ Quân Đình nhiệt tình đứng dậy, lại gần cầm tay Thanh Thần, vừa cười vừa nói.

“Dạ không cần, cháu ngồi cùng ông cũng tốt rồi.” Thanh Thần khách khí nói, kéo cái ghế ra sau lưng về phía Tiểu Trang cười nói: “Lại đây ngồi đi!”

Thanh Thần đặt hai cái ghế bên người ông cụ An, bởi vì là bàn tròn cho nên thêm hai người cũng không có cảm giác chật chội, nhưng ngược lại vì Thanh Thần đặt hai chiếc ghế vào bên cạnh ông cụ An nên có vẻ ba người bọn họ giống như người một nhà giúp đỡ lẫn nhau, mà một nhà ba người họ Quân lại giống như người qua đường.

Tiểu Trang nhìn Thanh Thần khẽ cười, không khách khí ngồi xuống.

“Thanh Thần, người này là ai?” Thấy ông cụ An hỏi hai vợ chồng nhà họ Quân cũng vô cùng tò mò. Nếu người con trai này là bạn trai của cháu gái, vậy mình còn khổ tâm sắp xếp cuộc xem mắt này làm gì?

Tiểu Trang đang định mở miệng giới thiệu về mình, thì Thanh Thần nhanh hơn một bước nói: “Anh ấy tên Tiểu Trang, là bạn trai cháu.”

Sau khi một câu này nói ra, Tiểu Trang sững sờ liền sau đó cười dịu dàng nhìn cô, mà ông cụ An sững sờ liền sững sờ không hiểu, tinh táo nhìn cháu gái và bạn trai của cháu gái.

Thị trưởng Quân và vợ cũng sững sờ, sau đó không biết lấy cái gì để hình dung xem thái độ lúc này. Ngược lại Quân Đình nhẹ nhàng sững sờ một chút, liền khẽ cười. Chỉ là nụ cười này hoàn toàn tự nhiên nhưng sâu xa.

Mới vừa thấy Thanh Thần, còn tưởng ít nhất có thể làm bạn bè, về sau quang minh chính đại dùng thân phận bạn bè của bạn bè đi đến gần Tư Mộ, nhưng không nghĩ đến Thanh Thần khách sáo xa cách, hơn nữa còn trước mặt ông cụ thừa nhận bạn trai của cô.

Chẳng lẽ cô không biết đây là bữa tiệc xem mắt sao?

Trước tiên không nói đến hai nhà sau khi nghe cô nói sẽ nghĩ gì, nhưng cô không muốn quen biết với anh sao?

Quả nhiên không có nhân duyên dẫn lối, anh không thể bước vào thế giới của cô, chỉ có thể lưu luyến đi theo bên thế giới của cô, quên đường về.

Tận sâu trong lòng Quân Đình vô cùng bi thương, Thanh Thần nghiêng đầu cười xin lỗi Tiểu Trang, Tiểu Trang nhìn lại cô cười vô cùng dịu dàng.

Ông cụ An lúc này mới trở mặt bùng tình, khi nhìn thấy sắc mặt một nhà ba người họ Quân không được tốt lắm, ông cụ liền lúng túng, mắc cỡ đỏ bừng cả mặt.

Thật là mắt mặt mà! Mới vừa rồi hai người bọn họ còn lập kế hoạch xác định tương lai tốt đẹp, nhưng bây giờ lại gây ra chuyện như vậy, thật không có cách nào đi gặp mọi người rồi!

“Người đã đến đông đủ, chúng ta hãy gọi đồ ăn đi!” Ông cụ An cười thật tươi, cố gắng đánh vỡ không khí ngột ngạt.

“Nếu đây là người nhà liên hoan thì chúng tôi không quá rầy nữa, chúng tôi đi về trước.” Thị trưởng Quân đứng dậy, dựa vào người con trai mình, ý bảo anh đi theo.

Ông cụ cố gắng giữ lại, nhưng trường hợp này nói gì cũng không phải, liền cười tạ lỗi.

Trên mặt thị trưởng Quân không tốt hừ lạnh một tiếng, mới ra khỏi cổng nhà hàng, liền lấy điện thoại ra gọi cho cục trưởng Mạc, để cho ông ta không cần sắp xếp cảnh sát đến.

Mười mấy xe cảnh sát, hơn một trăm cảnh vụ, mới vừa nhận nhiệm vụ khẩn cấp đi làm, cũng đang đi được nửa đường bị một cú điện thoại gọi lại, chính đốn trở về. Đừng nói là các cảnh vụ vô cùng bức bối, ngay cả cục trưởng Mạc cũng hết sức không hiểu. Thế nhưng khi thị trưởng Quân gọi điện đến giọng nói vô cùng không tốt, ông cũng không dám hỏi nhiều.

Gia đình họ Quân vừa đi, Ông cụ liền lôi kéo Thanh Thần hỏi: “Thanh Thần, mau nói cho ông biết chuyện gì đang xảy ra?”

Không phải là vẫn luôn không có bạn trai sao? Thế sao vừa chuẩn bị giới thiệu cho cô đột nhiên lại nhảy ra một người bạn trai đây? Con trai thứ hai nhà thị trưởng Quân thật là anh tuấn tiêu sái, là một nhân tài, gia thế tốt, khó có được một người tốt! Thật là đáng tiếc!

Mà bạn trai của Thanh Thần... Người con trai này đáng đáp càng thêm anh tuấn tiêu sái, cũng là nhân tài.

Ông cụ An cũng đánh giá một chút Tiểu Trang, trong đôi mắt thoáng qua vẻ hài lòng, không đợi cháu gái trả lời câu hỏi vừa rồi, liền hỏi Tiểu Trang: “Tiểu Trang đúng không? Bây giờ cậu bao nhiêu tuổi? Làm công việc gì? Gia đình làm nghề gì? Có bao nhiêu người? Định bao giờ thì kết hôn? Lúc nào thì sinh con? Định sinh bao nhiêu? Thanh Thần nhà chúng ta thân thể khỏe mạnh, sinh bao nhiêu cũng không có vấn đề...”

Ông cụ hỏi một đống câu hỏi, khuôn mặt Thanh Thần hơi đỏ, còn mặt Tiểu Trang biến thành xanh mét.

Thanh Thần tức giận liếc nhìn ông cụ, bất mãn nói: “Ông, có người nào như ông không? Gặp phải người lá gan nhỏ, sợ bị người hù dọa chạy sớm.”

Lông mày ông cụ An nhảy dựng lên: “Sao lại như vậy được? Ông phải hỏi cho rõ ràng nha! Huống chi gan nhỏ còn muốn tới làm gì? Cháu muốn ta còn không đồng ý!”

Khóe miệng Tiểu Trang giật giật nhìn về phía ông cụ, vừa cười vừa áy náy. Anh đang định nói, lại bị Thanh Thần cản lại: “Ông còn như vậy cháu liền đi thôi! Chính vì mọi người truy vấn ngọn nguồn như vậy nên cháu mới không cho mọi người biết cháu có bạn trai, coi như lá gan không nhỏ, cũng bị trận thế như vậy hù chết.”

Ông cụ An tròn tròn mắt nhìn cháu gái yêu quý của mình, trừng nhiều mệt mỏi, liền thở dài một cái, có chút bất đắc dĩ nói: “Được rồi! Ông không hỏi!” Ngược lại nói thêm một câu tràn đầy sức nặng: “Nhưng là.... Những thứ này biết luôn được không?”

Thanh Thần không để ý tới ông, tự bảo phục vụ gọi thức ăn tới.

Rốt cuộc ông cụ cũng ổn định lại, chỉ là vẫn quan sát Tiểu Trang hình như muốn xem trên mặt anh có phải vì đóa hoa này mà đến.

Tiểu Trang đang suy nghĩ chờ một lát hành động, thế nào bảo vệ được Thanh Thần và ông cụ an toàn. Đối với sự quan sát của ông cụ, cũng không có gì khó chịu, tùy ông cụ muốn làm gì thì làm.

Ngôn Mặc Bạch nhận được điện thoại của Lê Hòa, nói là một trăm cảnh vụ vừa mới được điều động lại rút về. Ngôn Mặc Bạch không hiểu, nhưng anh cũng không gọi hỏi thị trưởng Quân, liền gọi hỏi Tiểu Trang xem có chuyện gì xảy ra.

“Tiểu Trang, tình huống người bên kia như thế nào?” Giọng nói của Ngôn Mặc Bạch trầm trầm.

“Tạm thời không có động tĩnh gì.” Tiểu Trang có chút buồn bực, tại sao đại ca lại gọi hỏi anh vấn đề này? Chuyện bên này không phải có anh em bên ngoài báo cáo sao?

“Thị trưởng Quân có còn ở chỗ đó hay không?”

Tiểu Trang ngẩn người, nói: “Mới vừa đi rồi.”

Bởi vì chuyện này là do Tiểu Cửu báo cáo nhanh cho Ngôn Mặc Bạch, Ngôn Mặc Bạch cũng không nói ông cụ An sắp xếp xem mắt cho Thanh Thần nói cho Tiểu Trang, chỉ bảo anh đưa người đến an toàn. Cho nên anh cũng không biết chuyện của thị trưởng Quân, càng không biết Ngôn Mặc Bạch gọi điện ra ám hiệu cho thị trưởng Quân đưa cảnh vụ sang giúp đề cao cảnh giác.

Ngôn Mặc Bạch lập tức trầm xuống, hỏi: “Ông ta không phải ở đó cho con trai thứ hai xem mắt sao? Thế sao các cậu vừa đến liền đi?”

Chẳng lẽ Quân Đình không thích Thanh Thần sao? Vậy cũng không nên vừa thấy mặt liền chạy lấy người, dù gì cũng phải cho ông cụ An chút mặt mũi chứ?

Tiểu Trang nghe được lời nói của Ngôn Mặc Bạch, tâm liền chìm xuống, thậm chí kêu hồng bét, hình như chính mình làm hỏng việc rồi.

Vội vàng giải thích: “Đại ca, hãy nghe tôi nói, lúc tôi với Thanh Thần đến, ông cụ An giới thiệu người nhà họ Quân cho Thanh Thần, nhưng Thanh Thần không vui, cô liền lừa bọn họ... lừa bọn họ nói tôi là bạn trai cô ấy...”

Ai nha, lần này chết chắc rồi.

Lúc Tiểu Trang nghe điện thoại, rồi bàn xa mấy mét, hơn nữa anh còn nói nhỏ, bảo đảm Thanh Thần và ông cụ An bên kia không nghe được, nhưng về mặt anh còn khó coi hơn khóc, làm cho hai ông cháu nhìn thấy, cũng đưa ánh mắt đến hỏi thăm.

Nghe giọng điệu Tiểu Trang, hình như là đối với Thanh Thần có tình cảm lại vừa có ý muốn phôi sạch quan hệ.

Ngôn Mặc Bạch tức giận trực nhảy khỏi trán, thật muốn quay lại đập cho ên nhóc này một cái, tự nhiên âm thầm giải quyết Thanh Thần cho rồi. Nếu nói sớm, anh cũng không đồng ý để Thanh Thần đi qua.

Nhưng mà bây giờ mọi thứ cũng bố trí tốt rồi, không có đặc cảnh giúp đỡ, dựa vào hơn trăm anh em của mình cũng có thể dọn dẹp những người đó rồi. Toàn bộ đều là tinh anh, nhưng Ngôn Mặc Bạch tự tin vào người của mình, nhất định sẽ mạnh hơn một chút.

Âm thầm thở dài một cái, Ngôn Mặc Bạch nói: “Hiện tại không có cảnh vụ giúp đỡ, người phải dùng toàn bộ sức lực.”

Tiểu Trang bị dọa sợ mềm nhũn cả chân.

Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh cũng đang trên đường đến khách sạn, theo các anh em bên ngoài ầm ập báo lại, kẻ địch đã đến gần không cần đến 20 phút nữa sẽ đến nơi.

Mặc dù Ngôn Mặc Bạch kinh ngạc trước tốc độ nhanh chóng của những người này, nhưng đã chuẩn bị đầy đủ nên cũng không quá lo lắng.

Nhưng, vẫn không có nghĩ tới, đã có người xâm nhập vào khách sạn sớm hơn một bước, hơn nữa người này cách Thanh Thần không đến 5 m.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Ngôn Mặc Bạch Không Lãng Mạn

Editor: Helen Thuong

Ông cụ An và cháu gái yêu quý của mình dựng rêu, trộn mặt, chủ đề thảo luận là chuyện kết hôn của Thanh Thần, muốn người đàn ông đó đến ở rể.

Tiểu Trang đứng cách Thanh Thần năm mét, đang nói chuyện điện thoại với Ngôn Mặc Bạch.

Tiểu Trang bị dọa sợ toát mồ hôi liên tục khi nghe điệu cười lạnh bên kia của Ngôn Mặc Bạch, thật vất vả mới cúp được điện thoại xoay người lại thì thấy phục vụ bưng đĩa thức ăn lên bàn.

Lúc mới chọn thức ăn, Tiểu Trang có nghe qua tên các món, cho nên đây không phải món họ gọi.

Trong lòng Tiểu Trang chợt lạnh, mắt híp lại nghiêm túc nhìn, trên đĩa thức ăn phục vụ đang giấu một khẩu súng. Không trách nhìn người phục vụ bưng chén đĩa cảm thấy kỳ quái.

Người đó đến càng gần Thanh Thần, Tiểu Trang buộc mình phải tỉnh táo, bật máy truyền tin trên tai, lập tức kết nối với Ngôn Mặc Bạch, nhỏ giọng nói: “Đại ca, phòng ăn có mai phục.” Sau đó thần hình như ma quỷ, không tiếng động nhanh chóng đến phía sau người kia.

Lần này gia tộc Tư Khắc Tư phái người đến, tất cả đều là những tinh anh, cho nên khi Tiểu Trang đến gần cũng phát hiện, lúc Tiểu Trang móc súng chìa vào hắn, hắn cũng nhanh tay lấy súng trên đĩa nhắm vào Thanh Thần.

Tiểu Trang biết người này sẽ không giết Thanh Thần, bởi vì bọn họ nhất định phải bắt sống, nếu giết chết người khi đến Las Vegas cũng không có tác dụng. Nhưng nếu lấy an nguy của ông cụ An ra uy hiếp, đến lúc đó chuyện sẽ rất khó giải quyết.

Không biết ung quang đang ẩn nấp bao nhiêu người, Tiểu Trang vốn muốn khống chế được hắn, không nghĩ người này phản ứng thật nhanh như vậy, bản

lĩnh cũng rất tốt.

Tiểu Trang rút súng chìa sau lưng, đứng nơi trái tim. Súng này có lực sát thương cực lớn, nếu bị bắn, đạn nhất định sẽ xuyên thấu tim, bay ra ngoài.

Mà súng của người kia cũng đã được cải tạo, chỉ cần liếc mắt nhìn Tiểu Trang cũng biết lực sát thương so với súng của anh cũng chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn.

Ông cụ An bị dọa sợ ngã trên ghế, nếu là trước kia đang bị bệnh, nhất định sẽ bị dọa sợ tái phát bệnh.

Mà sắc mặt Thanh Thần đã trắng bệch, trong mắt tràn đầy sợ hãi và hoảng loạn muốn che giấu đi tầng hơi nước, nhưng vẫn không giấu được.

Sắc mặt Tiểu Trang hung dữ, giọng nói lạnh lùng: "Cất súng đi!" Những lời này được anh nặn ra từng chữ qua kẽ răng.

Người nọ hoàn toàn bất động, súng vẫn như cũ hướng về phía Thanh Thần, giọng nói của hắn lạnh lùng không một tia nhiệt độ: "Tôi sẽ không cất súng trừ khi cô ấy đi theo tôi."

Dừng một chút, giọng nói lạnh lùng mang theo vài phần châm biếm: "Cậu cảm thấy chỉ cần dựa vào một mình cậu, có thể cứu được hai người bọn họ sao? Hừ chứ có đại đột, bản thân mình còn khó bảo toàn!"

Người này nói tiếng Anh khá cứng nhắc, lại có gương mặt của Phương Đông. Chính vì diện mạo như vậy mới tránh khỏi nhiều cặp mắt như vậy, khi đến giờ com mặc đồng phục người phục vụ cũng không có người sinh nghi.

Tiểu Trang biết thành thạo tám loại ngoại ngữ, hàng năm đều đi khắp nơi trên thế giới, chỉ là ở Mỹ dạo chơi một thời gian tương đối dài, nói tiếng anh thông thạo. Tiểu Trang dùng đôi mắt nhìn anh thuần túy: "Tôi ghét nhất là bị người khác uy hiếp còn khiêu khích! Hôm nay cậu đã thực hiện được cả hai, vậy tôi không thể không giận được!"

Trường hợp này dọa cho Thanh Thần và ông cụ An sợ hãi không biết gì, đến khi bình tĩnh, lại nghe được lời nói của Tiểu Trang, khuôn mặt méo mó vì cố nén cười.

Dù sao cháu gái ông cũng học xong cao đẳng, tiếng Anh nhất định nghe hiểu. Cho nên lời nói của Tiểu Trang có vẻ ác ý, nhưng khi hai người nghe lại có vẻ hài hước.

Nhưng nguy hiểm trước mắt giữa sống với chết, tại sao tên nhóc này lại cuồng vọng như vậy?

Thanh Thần cười đến nghẹn, ánh mắt rõ ràng lo lắng nhìn về phía Tiểu Trang sau lưng người đàn ông trước mặt.

Cô biết Tiểu Trang rất lợi hại, nhưng ngộ nhỡ xung quanh có rất nhiều người mai phục, chỉ dựa vào một mình anh làm sao có thể đối phó được?

Thanh Thần vừa lo lắng, vừa tự trách, cô không nên ra ngoài để cho bọn họ lâm vào thời khắc nguy hiểm như vậy. Còn có ông nội, nếu ông có chuyện gì ngoài ý muốn, cô có chết ngàn lần cũng không thể bù lại được.

Lúc Thanh Thần nhìn về phía Tiểu Trang, ánh mắt Tiểu Trang cũng đang nhìn cô.

Trong đôi mắt đẹp cất giấu sự lo lắng và sợ hãi, làm trái tim Tiểu Trang không khỏi co rút.

Trên mặt anh cười an ủi muốn làm cho Thanh Thần an tâm, không phải sợ hãi.

Thật ra Tiểu Cửu đã tới nơi này trước rồi, vẫn trốn bên trong, mà khi Tiểu Trang và Thanh Thần đi vào cũng như khi gia đình họ Quân rời đi, Tiểu Cửu đều nhìn thấy, cuộc nói chuyện trên bàn đều được Tiểu Cửu nghe được thông qua máy nghe trộm gắn trên bàn.

Anh đang cười đau cả bụng, chờ phát hiện xung quanh có sự khác thường, đã thông báo cho Ngôn Mặc Bạch.

Thật ra Tiểu Trang đã phát hiện ra có người nguy trang thành phục vụ của khách sạn đã báo cáo cho Ngôn Mặc Bạch biết, hơn nữa cũng đã sắp xếp người ôn hòa, những người xung quanh đều đã bị tiêu diệt trong im lặng.

Thật ra người của cả hai bên đều không ở trong khách sạn, mà đang ở bên ngoài cách khách sạn mấy km.

Người của gia tộc Tư Khắc Tư phái đến cũng không dám quá mức can thiệp, dù sao nơi này cũng không phải là Las Vegas, nếu ở khách sạn mà nổ súng, sẽ dẫn đến sự chú ý của lực lượng an ninh quốc gia, lúc đó cảnh sát và quân đội sẽ can thiệp vào, gây nên động tĩnh quá lớn.

Cho nên chỉ có thể lựa chọn nơi vắng vẻ cách xa khách sạn, chặn xe giữa đường là phương án 1 nhưng bị Alan phá hỏng, còn ở khách sạn là phương án hai, muốn bắt sống người đưa đi nhưng không được gây động tĩnh quá lớn, phương án này phần thắng không lớn nên cũng không được coi là trọng điểm, mà chờ khi Thanh Thần quay về sẽ tập trung lực lượng cướp người.

Nhưng khi những người đó mai phục, đã bị tình báo của Ngôn Mặc Bạch tra ra được, vì vậy Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuyết đang đi đến đây và chuẩn bị lực lượng sẵn sàng chờ Ngôn Mặc Bạch chỉ huy.

Lúc Tiểu Trang cùng người kia đánh đòn tâm lý, Tiểu Cửu ở xa xa nhìn xem, bởi vì người xung quanh mai phục đã bị xử lý xong, mà Ngôn Mặc Bạch và

Cố Khuynh đang chỉ huy Liệt Hỏa liều mạng.

Hai bên đều là tinh anh trong tinh anh, đều mạo hiểm đánh đối kháng, còn bên Ngôn Mặc Bạch nhiều người hơn nên thắng được chủ yếu do nhiều người.

Gia tộc Tư Khắc Tư phái cũng không ít người đến, nhưng do có 3 phương án nên bị phân tán lực lượng, huống chi đây là địa bàn của Ngôn Mặc Bạch, có Cố Khuynh trợ giúp, anh không lo thiếu người.

Thực ra nếu có thể sử dụng cảnh sát của cục trưởng Mặc phái tới tiếp viện, còn ít tổn thất hơn, đánh một trận đấu đẹp nhất, Ngôn Mặc Bạch cho tới bây giờ cũng không qua tâm đến cái gì là “lấy đông hiệp yếu, là anh hùng hảo hán” đạo lý chó má, anh chỉ chú trọng đến kết quả. Nhưng chuyện lại bị Tiểu Trang làm hỏng, mặc dù vẫn thắng trận, nhưng nhìn số anh em bị thương cũng không ít, mặc dù không chết, nhưng thương quá nhiều, đó cũng cần tiền điều trị.

Vì vậy sau khi Ngôn Mặc Bạch tiêu diệt đối phương không chừa một ai, trực tiếp bảo Tiểu Trang lo tiền thuốc cho các anh em bị thương, tiền dinh dưỡng, tiền thi đấu, tiền tổn thất tinh thần... Tất cả đều mất phí.

Lúc này, Tiểu Trang đang đối mặt với tình anh cuối cùng do gia tộc Tư Khắc Tư phái đến, tất nhiên, hắn hiện tại không biết mình là người duy nhất còn sống.

Trong lòng anh không phải là không lo lắng, nhưng ở nơi này có hai người cần anh bảo vệ, coi như xung quanh có rất nhiều kẻ địch mai phục, anh cũng không sợ, anh chỉ có tiền lên đường cảm giết địch.

Tôi ghét nhất là bị người khác uy hiếp còn khiêu khích! Hôm nay cậu đã thực hiện được cả hai, vậy tôi không thể không giận được!

Đây chính là câu nói để Tiểu Trang khích lệ mình!

Mà lúc người nọ nghe được lời nói của Tiểu Trang, khóe miệng dâng lên nụ cười giấu cợt châm biếm, hắn nói: “Nơi này chỉ có mình cậu, mà ở cửa bên cạnh tôi có ít nhất mười người mai phục...”

Người nọ nói xong còn tiếp tục cười nhạo Tiểu Trang không biết tự lượng sức mình, tay hắn không động cảm súng lục chỉ vào Thanh Thần, nhưng cơ thể khẽ quay người khi tầm mắt đối mặt với Tiểu Trang, cười càng xác xược hơn: “Vốn định không muốn cùng người tổ chức K các cậu gây thù oán, nhưng là các cậu hình như can thiệp quá nhiều rồi. Các cậu đã muốn chết như vậy, tôi sẽ thành toàn cho cậu!”

Đại não Tiểu Trang chợt nổ tung, có chút đau đầu nhìn người này.

Hắn thật là tinh anh do gia tộc Tư Khắc Tư phái đến sao?

Hoặc người nọ thật sự là giỏi nhất thiên hạ không ai sánh kịp, hoặc chính là tự cao tự đại mà đánh giá thấp tổ chức K. cũng không biết người này sao có thể lẫn vào tinh anh ở nước Mỹ, chẳng lẽ không biết phong cách từ trước đến nay của tổ chức K sao?

Ngoan tuyệt, tàn bạo, không để ý tới đạo nghĩa giang hồ là cái gì, cho nên nếu người này thật sự là cao thủ đứng đầu trên vũ trụ thì như thế nào? Người của tổ chức K nhiều mà, chưa bao giờ để ý việc lấy nhiều khi ít.

Cho nên, người này thật lớn mật không sợ chết mà!

Tiểu Trang cười khề một tiếng, súng chỉ trên lưng người kia, đầu đến gần bên tai người kia giọng nói rất nhẹ: “Chỉ bằng câu nói này của cậu, cậu đáng chết!”

Không đợi phản ứng của người nọ, Tiểu Trang liền nhanh chóng bóp cò súng, đứng dùng ống giảm thanh, cho nên Thanh Thần và ông cụ An chỉ nghe được tiếng “Phốc”, sau đó thấy trên mặt người kia cứng đờ, mắt mờ to, trước ngực xuất hiện một lỗ thủng nhỏ, trên còn có một ít khói thuốc súng, trên lỗ nhỏ còn ứa máu.

Tình cảnh này giống như phim xã hội đen hay chiếu, Thanh Thần lấy tay che miệng, hàm răng cắn tay, không để mình thét ra tiếng. Ông cụ An sống trên 50 tuổi dù đã chứng kiến nhiều tình cảnh, nhưng lúc này cũng bị dọa sợ khuôn mặt trắng bệch, khóe miệng run run đến một câu cũng không nói ra được.

Khóe môi Tiểu Trang nhếch lên nở nụ cười tàn nhẫn, một tay anh đỡ người vừa bị anh bắn viên đạn xuyên tim, lúc này người đó đã đi đòi nhà ma, rồi lùi lại phía sau, ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh xem những người mai phục, chuẩn bị tùy cơ đánh một trận lớn.

Những người ẩn nấp xung quanh nhất định sẽ phát hiện ra anh động thủ, lúc này sẽ lao ra, vì vậy anh không nhất thiết phải tìm. Dù sao những người đó không dám giết Thanh Thần, anh chỉ cần Thanh Thần và ông cụ An an toàn là đủ.

Nhưng khi ánh mắt Tiểu Trang lạnh lùng quét sau lưng thì lại thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc, đang một tay để trên bàn một tay ôm bụng cười, trông không có hình tượng chút nào.

Tiểu Trang khẽ kinh ngạc một chút, mới kịp phản ứng, lạnh lùng nhìn về phía cái người cười đến nghẹt thở hừ một cái, mới giật dử nói: “Cậu có cười cũng không chết được! Sao không nhanh qua đây giúp tôi một tay?”

Tiểu Cửu nắm bàn đồ cả tay, làm cho mấy người ăn cơm bên cạnh ghé mắt nhìn, nhiều người còn tưởng bệnh nhân tâm thần lén chạy khỏi bệnh viện thần kinh đến đây, vừa nghĩ đến có nên gọi điện báo cảnh sát.... Vừa thờ dãi nhìn tên nhóc đẹp trai thể này, ăn mặc nghiêm chỉnh, lại là người thần kinh, mắt

ông trời thật bị mù mà.

Giọng nói của Tiểu Trang không lớn, nhưng lại có lực sát thương vô cùng lớn. Bên này anh vừa dứt lời, Tiểu Cửu bên kia lập tức thu lại, bộ mặt phớt tỉnh đứng dậy, đi về phía Tiểu Trang.

“Hắc, anh Trang! Thật là trùng hợp!” Trên mặt là nụ cười nhạt.

Tiểu Trang cắn răng, nếu không phải đỡ cái người đã tắt thở kia, anh đã nhanh đá một cước qua.

Trầm giọng nói: “Người cho cậu xử lý.” Sau đó Tiểu Cửu mới vừa đến gần liền đẩy cái người xui xẻo lên người anh ta rồi đi.

“Vậy còn cậu thì sao?” Tiểu Cửu nhận lấy người nọ, can đảm hỏi một câu, mắt nhìn về phía Thanh Thần chớp chớp.

Tiểu Trang hừ lạnh một tiếng, liền nhấc chân đạp về phía bắp chân anh, Tiểu Cửu linh hoạt né tránh được, đá ngược lại cản trở.

Tiểu Cửu giả vờ kêu một tiếng, khoa trương gọi: “Anh Trang! Anh Trang, sao anh lại đá em?”

Anh khoa trương kêu lên, làm cho Thanh Thần và ông cụ An lúc này đang sợ hãi vội tỉnh táo, Thanh Thần vội vàng lôi kéo Tiểu Trang, mặc dù biết người này chỉ đùa giỡn, nhưng mà anh mới vừa bắn chết một người, thi thể vẫn còn nơi này, chủ nhật nhiều người như vậy, mặc dù là súng giảm thanh nhưng nhất định sẽ có người thấy được, ngộ nhỡ có người báo cảnh sát, nhất định sẽ bị phán tội tử hình.

“Anh đang làm gì thế? Đừng có đùa nữa, nhanh nghĩ biện pháp rời khỏi đây thôi.” Thanh Thần một tay lôi kéo ông cụ An, một tay kéo Tiểu Trang, mặt quay lại nói chuyện với Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu lại kéo Tiểu Trang, nói: “Đừng có nóng vội nha, sao phải vội làm gì? Không phải còn chưa ăn cơm sao? Trước tiên ăn cơm rồi nói sau.”

“Lúc này là lúc nào rồi? Còn muốn ăn cơm nữa sao?” Hiện tại Thanh Thần đã gấp đến mức muốn đạp Tiểu Cửu vài cái rồi.

“Nhưng mà tôi đói nha?” Tiểu Cửu dù có thấy người chết máu me chảy tràn khắp người, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ vô tội lương thiện, nói tiếp: “Ông nội An vẫn chưa có ăn cơm không phải sao? Nếu tất cả mọi người còn chưa ăn cơm thì làm sao phải gấp gấp vậy?”

“Anh!” Tính cách Thanh Thần vốn an tĩnh nhã nhặn nhưng bây giờ đã nhanh chóng dậm chân: “Anh đói sao, tôi sẽ nấu cho anh ăn nha!”

Thanh Thần nghĩ, mặc kệ như thế nào, trước tiên phải rời khỏi chỗ này, ngộ nhỡ chậm một bước, cảnh sát tới, vậy thì hỏng bét. Cô bị bắt không sao, nhưng ngàn vạn lần không thể liên lụy đến người khác. Nhưng những người này đều vì cô nên mới phải giết người.

Tiểu Cửu cười híp mắt, hỏi: “Cô nấu cho chúng tôi ăn sao? Thật không?” Sau đó ánh mắt như vô tình nhìn Tiểu Trang, còn nhanh phóng điện.

Thanh Thần không thấy, ông cụ An đã bị Thanh Thần kéo tay, đưa lưng về phía Tiểu Cửu, càng không thấy, Tiểu Trang thấy được, liền tròn mắt nhìn lại, cảnh cáo anh nên thành thật một chút.

Nhưng Tiểu Cửu một chút tự giác cũng không có, cặp mắt tràn đầy khát vọng và mừng rỡ nhìn về phía Thanh Thần.

Lời nói ra khỏi miệng, quả nhiên anh ta sẽ như vậy, Thanh Thần dĩ nhiên không thu hồi lại. Liền nghiêm túc gật đầu, chỉ hy vọng họ nhanh rời đi, đừng ở chỗ này nữa.

“Này nhanh đi thôi! Cảnh sát đang ở ngoài kia chờ chúng ta.” Tiểu Cửu thấy Thanh Thần trả lời, liền dẫn đầu đưa mọi người đi ra ngoài cửa.

“Cảnh, cảnh sát sao?” Miệng Thanh Thần khẽ run rẩy, chân có chút mềm nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Chương 162.2

Editor: Helen Thuong

“Đi thôi!” Tiểu Trang nửa ôm eo Thanh Thần, nghiêng đầu nói với ông cụ An: “Ông nội An, đi nhanh thôi!”

Ông cụ An chưa từng gặp chuyện như thế này, càng không biết tên nhóc anh tuấn đẹp trai, có tài này lại là người như vậy, giết người trong chớp mắt, sắc mặt không hề thay đổi. Hiện giờ trong lòng ông đang vô cùng hoảng loạn đây này! Tên nhóc này khát máu tàn bạo rồi, không được không được! Không

thể để cho Thanh Thần cùng với anh ta được!

Trong lòng ông cụ An đã quyết tâm không thể để cho cháu gái yêu quý cùng người này ở chung một chỗ được, cho nên đối mặt với Tiểu Trang tươi cười, ông cụ một chút tình cảm cũng không có, hừ một tiếng, nắm tay cháu gái của mình rồi bước nhanh.

Tiểu Trang bị ông cụ hừ lạnh một tiếng, tay sờ mũi, trong lòng cười khò.

Quả nhiên không phải mỗi người đều có thể có tình yêu, có thể cùng người yêu ở chung một chỗ, càng không thể mỗi đôi đều được cha mẹ hai bên chúc phúc.

Thanh Thần liếc mắt nhìn ông nội của mình, trong lòng có chút chua xót, nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Trang mỉm cười dịu dàng, không tiếng động nói: “Thật xin lỗi!”

Tiểu Trang nhìn thấy rõ khẩu hình của cô, đáp lại một nụ cười nhẹ nhưng âm áp.

Nụ cười này giống như ánh mặt trời, không phải ánh sáng gay gắt buổi trưa, lại có thể chiếu sáng cả vùng đất, tất cả đều được thấp sáng, cô giống như một bông hoa lạc đường, cũng không nhận được đến gần anh. Nhưng mà, anh là ánh mặt trời, cô làm sao có thể xứng với anh đây? Vậy chỉ có thể yên lặng từ xa ngắm nhìn cũng tốt lắm rồi.

Nghĩ tới đây Thanh Thần cười khò cúi đầu, bước nhanh đi theo ra ngoài.

Coi như cô thật nhanh cúi đầu, nhưng anh vẫn phát hiện ra trong mắt cô tràn đầy đau thương và khổ sở, vì vậy trong lòng Tiểu Trang thấy co rút và đau khổ.

Mấy người vừa đi ra tới cửa chính khách sạn, thì một đội cảnh sát cũng đi tới, mặt Thanh Thần đột nhiên trắng bệch, lập tức nắm chặt tay Tiểu Trang, cảnh sát đến rồi!

“Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu.” Tiểu Trang cầm bàn tay Thanh Thần, nhỏ giọng an ủi cô.

Bên kia Tiểu Cửu liền ném người bị máu nhuộm đỏ cả áo ném xuống đất, hướng về phía đại đội trưởng nói: “Sao bây giờ mới đến vậy?”

Mà bọn họ mới vừa đi ra khách sạn, bên trong đã hỗn loạn.

Bởi vì ngực bị bắn nên máu ứa ra, hai người lại trì hoãn một thời gian dài như vậy, nên khi đi ra máu đã chảy đầy trên đất rồi. Khách nhìn thấy, sợ choáng váng một hồi, chờ mấy người Tiểu Cửu đi ra, người bên trong bắt đầu cầm điện thoại báo cảnh sát, hoặc chụp ảnh đưa lên Viber.

Nhìn thấy bên ngoài có một đội cảnh sát đi về phía mấy người kia, bọn họ liền ngưng thở nhìn ra bên ngoài, hy vọng cảnh sát không phụ sự mong đợi của mọi người bắt kẻ giết người lại.

Nhưng mà họ lại không nghĩ tới, người đứng đầu giống đại đội trưởng kia lại đưa chân đá đá lên thi thể nằm dưới đất, sau đó giao cho cấp dưới phía sau đưa người đi. Thế nhưng anh ta lại cùng tên hóc giống bệnh nhân thần kinh đẹp trai kia nói chuyện phiếm là sao?

Điều này làm cho nhiều người rớt mất kính, mà nhiều người còn đưa ra câu hỏi rốt cuộc chuyện gì xảy ra đây? Hy vọng trang đầu các báo ngày mai sẽ cho bọn họ đáp án.

Bên này, đại đội trưởng cùng Tiểu trang và Tiểu Cửu chào hỏi, mới nói: “Đây không phải là do bên kia xử lý sao! Các cậu tốt, bên kia bảy mươi, tám mươi người đầu rồi, có chút bận rộn rồi!”

“Vi dân trừ hại!” Tiểu Cửu cười híp mắt nhìn đại đội trưởng nói.

Ngôn Mặc Bạch biết cục trưởng Mạc phái người rút lui về, nghĩ tới nghĩ lui, liền gọi điện thoại cho cục trưởng Mạc.

Cục trưởng Mạc không muốn, nhưng vẫn phái người quay lại, chỉ là không giúp giết người mà chỉ đi nhặt xác.

Những người đó bị Ngôn Mặc Bạch đưa vào phần tử khủng bố, còn đưa chứng cứ lên, cục trưởng Mạc vừa nghe liền giật mình, không thể không huy động cảnh sát lần nữa. Hơn một trăm phần tử khủng bố cùng nhau tiến vào nha, mà ông vốn là cục trưởng cục cảnh sát thành phố, sao lại không biết? Nếu những người này tới thành phố có hành động phá hoại, đối với ông chắc chắn rằng đây là thảm họa.

Nhưng Ngôn Mặc Bạch không muốn người cục trưởng Mạc đến sớm như vậy, bởi vì cảnh sát nhất định sẽ bắt sống, như vậy anh sẽ không có biện pháp nhỏ cò tận gốc. Tốt nhất là chờ anh tiêu diệt tất cả không chừa lại một ai thì đến nhặt xác.

Chờ sau khi tiêu diệt xong đám người, Ngôn Mặc Bạch mới gọi điện thoại cho cục trưởng Mạc.

Bởi vì là chuyện hệ trọng nên cảnh sát võ trang và đặc cảnh đều xuất phát, ngoài ra còn có một nhóm người quân đội cũng đến đây.

Sau khi Ngôn Mặc Bạch giải quyết xong liền lái xe đi về.

Tiểu Trang và Tiểu Cửu giao người cho đội trưởng cũng đưa Thanh Thần và ông cụ An rời khỏi.

Khi lên xe, Thanh Thần và ông cụ An đều cho là đang mơ.

“Đưa ông nội về nhà trước đi!” Thanh Thần đi ngược chiều xe nói với Tiểu Trang.

“Không phải cháu cùng về nhà sao?” Ông cụ An lúc này mới tỉnh táo một chút, mắt to nhìn cháu gái. Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao còn muốn sống bên ngoài? Ông không đồng ý! Không đồng ý quan hệ với người nguy hiểm như vậy!

Thanh Thần trấn an ông cụ: “Ông nội, cháu còn có thể xảy ra chuyện gì, trước tiên ông hãy trở về, tôi cháu sẽ về nhà.”

“Có thể có chuyện gì là sao? Có chuyện gì cũng không cho đi! Lập tức trở về nhà!” Ông cụ An tỏ ra uy nghiêm của mình.

“Chuyện đã giải quyết xong, em có thể trở về nhà.” Tiểu Trang nhìn qua kính chiếu hậu, liếc mắt nhìn Thanh Thần, nhẹ nhàng nói.

Sau khi ông cụ An nhìn thấy chuyện vừa rồi, làm sao có thể để cháu gái yêu quý tiếp xúc với người như bọn họ đây? Tiểu Trang cũng biết ông cụ An không vừa ý với mình, nhưng phải làm gì đây? Anh vốn là người như vậy mà.

Thanh Thần nghe bên trong giọng nói nhẹ nhàng mờ mờ của Tiểu Trang, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, cắn chặt môi.

Cứ như vậy đi! Chuyện đã giải quyết, về sau không có cơ hội gặp lại một mình, cũng không tiếp xúc gần như vậy. Vốn không xứng với anh, trong lòng bản thân chỉ mong muốn quan sát từ đằng xa, vậy thì cách thật xa đi, tại sao lại đau lòng chứ? Có thể nhìn từ xa, dù sao cũng tốt hơn là không thấy được.

Siết chặt điện thoại trong tay, bên trong là hình bốn chị em gặp mặt lần trước, bên trong có một bóng dáng mơ hồ. Muốn nhìn anh thì có thể lấy tấm hình ra xem vậy!

“Không phải còn chưa ăn cơm sao?” Nhất thời trong buồng xe yên tĩnh làm cho người ta không thở nổi, Tiểu Cửu ngồi bên cạnh tài xế bất ngờ nói một câu.

Tiểu Trang lái xe, mỉm cười lờ mờ anh nói: “Trở về Thu ý ăn.”

Cái nhìn của Tiểu Trang giống như que băng đâm tới, Tiểu Cửu rụt cổ một cái, miễn cưỡng hồi lâu mới ồ một tiếng, ngoan ngoãn ngậm miệng không nói.

.....

Ngôn Mặc Bạch lái xe về công ty tiếp tục xử lý công việc, mãi tới buổi tối mới về nhà.

Lúc xế chiều Diêu Dao có gọi điện cho Tư Mộ, cho cô biết buổi sáng trên một tuyến đường nào đó xảy ra án vụ án cực kỳ nghiêm trọng, chết hơn mười người.

Lúc ấy Tư Mộ đang chơi cùng Bảo bảo, nghe nói thể thiếu chút nữa tim ngừng đập.

Biết Alan sẽ không dễ dàng dừng tay, cho nên lúc nào cũng có thể xảy ra cuộc chiến, nhưng không nghĩ đến lại nghiêm trọng đến như vậy.

Thật ra chuyện này đã bị phong tỏa tin tức, không biết Tiểu Dao nghe được từ đâu, mới nói cho Tư Mộ.

Tư Mộ vội vàng lấy điện thoại gọi cho Ngôn Mặc Bạch, trong lòng lo lắng anh gặp chuyện không may, hận không có đôi cánh bay nhanh qua bên anh.

Điện thoại vang lên hai tiếng liền bắt máy, thế nhưng hai tiếng ngắn ngủi, Tư Mộ cảm thấy khá dài, hô hấp cũng có chút đau đớn. Nghe được giọng nói của Ngôn Mặc Bạch giống như bình thường, mới có chút yên tâm, hỏi: “Chồng à, mấy giờ anh xong việc?”

Ngôn Mặc Bạch biết tin tức đã phong tỏa, Tư Mộ sẽ không biết, cho là cô chỉ tùy ý gọi điện tới hỏi một chút mà thôi, anh nhìn lướt qua tài liệu chất như núi trên bàn, rồi nói: “Xong việc mới về nhà.”

Công việc chưa xong, nhưng cô gọi điện đến, vậy tối nay cũng không cần làm thêm giờ, về nhà sớm thôi!

Trong khoảng thời gian này bận, cũng lâu rồi chưa ở nhà cùng cô ăn cơm, hơn nữa lúc anh về đến nhà, phần lớn thời gian cô đều đã ngủ, nghĩ đến cảm thấy có lỗi với cô.

Tư Mộ cắn môi, nói: “Buổi tối em nấu món ngon cho anh, anh nhớ về sớm chút nhé.”

“Ừ, nhất định.” Ngôn Mặc Bạch mừng rỡ đồng ý, thậm chí quyết định sẽ tan việc trước một giờ.

Sau khi để điện thoại xuống tay Tư Mộ run không nhấc nổi nữa rồi.

Thật may anh không có chuyện gì!

Cô cũng không dám hỏi những người khác có sao không, nếu anh không muốn cô biết, vậy mình cứ làm bộ như không biết. Chỉ cần xác định anh không có chuyện gì là tốt rồi.

“Thiếu phu nhân, buổi tối muốn ăn gì?” Tư Mộ sau khi nghe điện thoại xong liền ngơ ngác ngồi trong phòng khách. Má Ngô ôm bảo bảo đang vui đùa, thấy Tư Mộ đang ngây ngốc ở đó liền hỏi.

Tư Mộ sững sốt một chút, mới nói: “Buổi sáng đã mua món gì rồi?”

Sau khi má Ngô làm xong bữa sáng, đều đi ra ngoài mua thức ăn, món ăn hàng ngày đều tươi mới.

Má Ngô báo tên món ăn, Tư Mộ suy nghĩ một chút, rồi nói: “Com tôi để cháu làm cho.”

Má Ngô cười đáp.

Bà cũng biết Tư Mộ biết nấu cơm, có lẽ muốn cho cậu chủ bắt ngờ, bà cũng không có tranh làm.

So với mọi ngày, Tư Mộ làm cơm sớm hơn nửa giờ, cô muốn làm phong phú và đa dạng hơn một chút.

Đã lâu không có nấu cơm cho Ngôn Mặc Bạch, không biết Ngôn Mặc Bạch có nhớ rõ mùi vị món ăn cô làm nữa không?

Trong phòng bếp Tư Mộ vừa mặc tạp dề, vừa nghĩ.

Trước kia, mỗi khi cô nấu thức ăn, Ngôn Mặc Bạch sẽ ăn hết, đến canh cũng không thừa, có thể thấy anh thích đến mức nào? Coi như không thích tay nghề của cô, thì tối thiểu cũng thích cô nấu cơm cho anh.

Trong lòng Tư Mộ liền vui vẻ hơn, ở trong bếp lúi lo.

So với bình thường Ngôn Mặc Bạch về trước nửa giờ. Muốn có ý định về trước hai giờ, sau lại bị cục trưởng Mạc gọi điện, anh không thể không rút thời gian đối phó. Còn có anh em buổi trưa bị thương giờ đang nằm bệnh viện, anh cũng phải đi đến một chuyến.

Anh bận rộn như vậy, nhưng vẫn là không kịp chờ đợi muốn về nhà rồi.

Trong lòng Ngôn Mặc Bạch vui mừng, lúc trên đường lái xe về nhà, đi ngang qua tiệm hoa bên đường, anh dừng xe, ở trên xe hạ quyết tâm, mới xuống xe đi vào tiệm bán hoa.

Trong tiệm hoa là một cô gái trẻ tuổi, ước chừng mới hai mươi tuổi, đang loay hoay sắp xếp lại các loại hoa mới về. Nhìn thấy khách đi đến, liền nở nụ cười ngọt ngào đi lên chào.

“xin hỏi quý khách muốn mua hoa gì vậy?” Trong đôi mắt cô gái cười thật tươi, khi thấy Ngôn Mặc Bạch là người đàn ông đẹp như vậy, hai mắt càng thêm lóe sáng.

Ngôn Mặc Bạch bị cô gái hỏi thì sững sốt một chút không biết trả lời làm sao.

Muốn mua hoa gì đây?

Hình như chính anh cũng không biết nên mua hoa gì.

Anh nhớ là chưa bao giờ tặng hoa cho cô, cho nên Ngôn Mặc Bạch chỉ có thể mờ mịt nhìn nụ cười ngọt ngào của cô gái.

“Là tặng bạn gái sao? Sinh nhật? Cầu hôn? Còn là...” Cô gái kiên nhẫn hỏi thăm.

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch nhìn về bông hoa mà cô gái vừa sắp xếp, chỉ vào bông hoa màu xanh hỏi: “Đây là hoa gì vậy?”

“Hoa hồng xanh.” Cô gái nhìn thấy xe dừng bên ngoài cửa tiệm hoa, là xe thể thao, người này nhất định là con cái nhà giàu, nhất định sẽ chi hào phóng, vì vậy nhiệt tình giới thiệu.

“Đây là loài hoa được vận chuyển từ Hà Lan tới bằng đường hàng không, cánh hoa vô cùng yếu ớt, anh xem, trên cánh hoa còn đọng những giọt sương. Hoa hồng xanh thể hiện tình yêu tinh khiết và trung thực, một cánh hoa hồng xanh là một lời hứa khi bên nhau, hai cánh hoa hồng xanh gặp nhau là do số mệnh, ba cánh hoa hồng xanh thể hiện tình yêu say đắm...” Cô gái giới thiệu cho Ngôn Mặc Bạch về ý nghĩa của Hoa hồng xanh.

Ngôn Mặc Bạch cắt ngang lời của cô, nói: “Tôi muốn toàn bộ loại hoa này.”

Cô gái đang mừng rỡ vì kiếm được một khoản tiền lớn, đúng lúc này chỉ nghe Ngôn Mặc Bạch nói: “Một cánh, hai cánh, ba cánh tất cả đều gói lại cho đẹp.”

Rõ ràng nhìn thấy mặt của cô gái sụp đổ, hỏi: “Nói như vậy, cần thời gian bao lâu...” Nơi này có hơn trăm cánh, muốn gói đến khi nào đây?

“Không quan trọng, đến lúc đó cô đưa đến địa chỉ này là được.” Ngôn Mặc Bạch nói, cầm bút viết địa chỉ xuống tờ giấy trắng.

Mặt của cô gái càng suy sụp hơn: “Đóng gói như vậy..... Rất lãng phí giấy....”

“Không quan tâm bao nhiêu tiền.” Ngôn Mặc Bạch có chút không bình tĩnh rồi, trực tiếp bảo cô gái cả thê tính tiền.

Không biết anh chính là không bao giờ thiếu tiền sao?”

Bao bì là không tính thêm tiền, nhưng yêu cầu giống như Ngôn Mặc Bạch không phải như vậy. Mỗi giấy gói phải yêu cầu tinh xảo và xinh đẹp, mà nhiều hoa như vậy nhưng chỉ chia ra một hoặc hai bao, cô vừa tốn thời gian lại phí tiền nữa, còn phải giao hàng tận nơi.

Nhưng cô vẫn là cô gái đơn thuần, cô nói: “Vậy tôi chỉ thu của anh một nửa số tiền bao bì là được rồi.” Sau đó tính toán rồi báo số tiền cho Ngôn Mặc Bạch, thấy Ngôn Mặc Bạch gật đầu liền cả thê.

Sau khi làm xong, Ngôn Mặc Bạch lại phân phó công việc tặng hoa cho cô gái, cô gái nghe xong liền sùng sốt một chút, cuối cùng cả hai mắt đều ái mộ nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, chỉ kém chảy nước miếng.

Tâm tình Ngôn Mặc Bạch vô cùng tốt về đến nhà, vừa đi vào phòng khách, nhìn thấy tiểu tử trong phòng khách chơi, Ngôn Mặc Bạch nhìn về phía con về một nụ cười mê người.

Bạn nhỏ Ngôn Dự chưa từng thấy ba của mình cười, giờ nhìn thấy, tự nhiên sợ quá khóc!

Ngôn Mặc Bạch sờ sờ lỗ mũi, sau lưng truyền đến giọng nói kinh ngạc của Tư Mộ: “Sao anh về sớm vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Tối Nay Em Phục Vụ Anh

Editor: Helen Thuong

Tư Mộ nghĩ Ngôn Mặc Bạch có thể thu xếp chuẩn bị về nhà là tốt lắm rồi, dù sao một khoảng thời gian trước mỗi tối anh đều trở về nhà vô cùng muộn, coi như hôm nay cô gọi điện cho anh về ăn cơm, anh cũng chỉ có khả năng về đúng giờ mà thôi. Tư Mộ nghĩ

Cho nên giờ thấy anh về trước giờ ăn cơm nửa giờ, dù đã làm một bàn thức ăn vô cùng tinh xảo, nếu đúng thời gian dọn cơm hàng ngày có thể đã hoàn thành, nhưng không nghĩ đến Ngôn Mặc Bạch trở về sớm như vậy, các món ăn cô còn chưa làm xong!

Lúc Ngôn Mặc Bạch về đến nhà, Tư Mộ vẫn còn bận rộn trong bếp, không biết anh trở về, cho đến khi nghe bảo bảo khóc, Tư Mộ đang mặc tạp dề vội vàng ra ngoài. Khi cô thấy khuôn mặt mỉm cười dịu dàng của anh thì Tư Mộ cũng ngạc nhiên một chút, mới giật mình hỏi anh sao trở về sớm như vậy? Cô còn chưa làm xong cơm!

Bạn nhỏ Ngôn Dự bên kia vẫn còn mở to miệng khóc thét lên, mặc cho má Ngô dỗ thế nào cũng không chịu nín.

“Có chuyện gì xảy ra với Bảo bảo vậy? Sao đột nhiên lại khóc?” Tay Tư Mộ vẫn còn cầm dao vội chạy ra, mắt nhìn về phía bảo bảo khóc hỏi.

Má Ngô một bên dỗ Bảo bảo, liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, im lặng không lên tiếng. Chắc chắn bà sẽ không nói cho thiếu phu nhân biết tiểu thiếu gia bị nụ cười của thiếu gia dọa cho khóc.

Tư Mộ thấy má Ngô không lên tiếng, liền dùng ánh mắt “Nhất định là anh bắt nạt bảo bảo nên bảo bảo mới khóc” nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch. Ngôn Mặc Bạch khẽ cứng người một chút, nhưng rất nhanh khôi phục khuôn mặt tươi cười, dù sao có người vui mừng nha!

Anh cười híp mắt nói: “Việc hôm nay đã làm xong nên trở về thôi!”

Giọng nói của anh vô cùng nhẹ nhàng, căn bản coi một bản tài liệu không tồn tại, mắt sáng ngời nhìn Tư Mộ mặc tạp dề trên người, trên tay còn cầm dao thái, nghĩ tới cô vừa dùng ánh mắt “Khi dễ con trai của cô” nhìn anh, Ngôn Mặc Bạch làm sao cho phép, khóe miệng giật giật, hỏi: “Tối nay em làm cơm sao?”

“Vâng, lâu rồi không nấu cơm, hôm nay rảnh rồi luyện một chút, em đang lo lắng làm không xong.” Tư Mộ nói xong, cầm dao xoay người vào phòng bếp.

Mới vừa rồi Bảo bảo khóc rất to, nhìn thấy mẹ trong tầm mắt, liền không gào thét nữa, chỉ nhỏ giọng sụt sùi. Tư Mộ nghĩ còn nữa giờ là có thể làm xong món ăn, liền không dụ dỗ bảo bảo nữa, dù sao bé cũng đã ngừng khóc.

Tư Mộ vào phòng bếp, Ngôn Mặc Bạch cởi áo khoác treo lên giá, cả vạt cũng cởi, xắn tay áo lên cao rồi đi đến nhà bếp.

“Vợ à, sao hôm nay lại muốn nấu cơm tối thế?” Ngón Mặc Bạch đứng sau lưng Tư Mộ, đưa tay ôm lấy cô từ phía sau, cầm để trên vai của cô, phun hơi nóng lên tai cô.

Khó trách hôm nay gọi điện thoại cho anh về nhà ăn cơm!

Nhìn mấy món ăn, đều là món anh thích, trong nháy mắt Ngón Mặc Bạch thấy trái tim ấm áp.

Tư Mộ bị hơi nóng của anh làm cho tai vừa đỏ, vừa nhột, rụt cổ một cái, giả vờ nghiêm mặt mắt hững: “Sao vậy? Không thích em làm món ăn sao? Vậy tí nữa anh đừng ăn nhé!”

“Thích, thích, ngàn lần thích. Đây là do quá lâu anh không được ăn món em làm, hôm nay khó khăn lắm mới thấy em ra tay, có chút kích động mà thôi.” Ngón Mặc Bạch hôn lên vành tai Tư Mộ một cái, vui mừng nói.

“Anh trước đi ra ngoài chờ đi, lập tức có cơm ăn liền.” Tư Mộ chê anh ở trong phòng bếp cản trở, liền muốn anh đi ra ngoài.

“Không! Anh muốn nhìn em nấu cơm.” Ngón Mặc Bạch không buông cô ra ngược lại càng ôm chặt hơn.

“Anh như vậy, em không có cách nào nấu ăn nha!” Tư Mộ rời khỏi vòng tay Ngón Mặc Bạch. Người này từ phía sau ôm cô quá chặt, sao cô có thể nấu ăn đây? Huống chi tay anh ở trên ngực cô sờ tới sờ lui, Tư Mộ cũng bị anh sờ tới vô lực rồi. Nếu để anh ở chỗ này, đoán chừng tối nay mọi người không có món ăn rồi.

“Anh không có giữ tay của em, cắt rang thức ăn đều không có vấn đề gì nha.” Ngón Mặc Bạch lại vô si, tiếp tục quấn lấy phía sau cô. Vóc người của anh vô cùng cao lớn. Đứng ở sau lưng cô giống như một tòa núi lớn.

“Nhưng...” Nhưng anh ở đây liền ảnh hưởng tới em nha!

“Được rồi.” Ngón Mặc Bạch nhìn đáng vẻ rụt cổ, đáng vẻ ưỡn ẹo, liền hôn lên má của cô, buông cô ra nói “Anh có thể giúp em thái thức ăn không?”

Nếu tiếp tục gây rối cô..., đoán chừng cơm tối nay không có cách nào làm xong.

Nhưng Tư Mộ bị lời nói của anh hù sợ, tròn to hai mắt không thể tin nhìn anh nói: “Anh thái thức ăn sao?”

Đừng trách Tư Mộ kinh ngạc, thật sự chưa từng thấy Ngón Mặc Bạch chủ động giúp ai thái thức ăn. Trước Ngón Mặc Bạch cũng làm không ít món ăn, xào rán thức ăn, còn lại là Tư Mộ làm, sau một mình Ngón Mặc Bạch tự ra tay nấu cháo cho Tư Mộ, còn cũng chưa từng rang thức ăn.

Tư Mộ nghĩ thầm, nhất định dao Ngón Mặc Bạch chưa cầm qua, chẳng nhẽ thái thức ăn cũng không biết.

Đối mặt với ánh mắt không thể tin của vợ mình, Ngón Mặc Bạch sờ sờ lỗ mũi, quyết tâm dù như thế nào cũng phải giúp một tay, để cho cô lau mắt nhìn.

Ngón Mặc Bạch kéo ống tay áo cao lên một chút, rửa sạch tay, liền hỏi: “Muốn thái món gì nào?”

Tư Mộ nhìn thấy anh nhất định phải làm, cũng không ngăn lại. Chỉ vào rổ khoai tây và ớt xanh, nói: “Cắt khoai tây và ớt xanh.”

Tư Mộ hít một hơi, buông tay để cho anh làm. Dù sao thái đồ cũng không làm thức ăn bị phá hủy, dù cắt thế nào cũng nấu được. Hơn nữa cũng chỉ còn món sệt khoai tây nấu chua canh mà thôi, coi như anh có cắt thành đinh, cũng lắm không cần làm món này nữa.

Sệt khoai tây nấu chua cay là một món ăn gia đình mà Ngón Mặc Bạch thích ăn, cho nên không cần hỏi cũng biết cần phải cắt hình gì.

Ngón Mặc Bạch thật biết dùng dao, một tay gọt vỏ táo phân mùi, gọt vỏ mỏng không ngừng, xung quanh quả, các phần bằng nhau. Cho nên thái thức cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Giờ tay thái xuống, chỉ trong nháy mắt, hai rổ khoai tây và theo tiếng “pắc pắc pắc” liền đổi thành một đống sệt khoai tây lớn nhỏ đều nhau, vừa mịn nhìn là thích.

Động tác của anh rất nhanh nên Tư Mộ không thấy rõ, chỉ thấy anh bắt đầu cắt ớt xanh.

Chờ Ngón Mặc Bạch cắt xong, quay đầu lại để cho cô kiểm tra thì thấy Tư Mộ giương mắt không thể tin đứng bên cạnh nhìn anh, bộ dạng giống như bị dọa ngốc.

“Như thế nào?” Ngón Mặc Bạch nhún mày, há hê hỏi.

“Chồng, anh thật lợi hại nha!” Tư Mộ vui mừng hét lớn.

“Không được khinh thường, tôi đây sùng bái anh nào.” Ngón Mặc Bạch tỏa ra vẻ yếu đuối, đưa mặt tới gần nói: “Bảo bối, mau hôn thần tượng đi.”

Tư Mộ cười, tiến lên ôm mặt anh, hung hăng hôn một cái “Thần tượng, về sau nếu em nấu cơm, anh sẽ cắt thức ăn nhé.”

Ngón Mặc Bạch cũng sờ, liền nghe giọng nói của cô: “Nam nữ phối hợp làm việc sẽ không mệt! Có được hay không?”

Ngôn Mặc Bạch suy nghĩ, làm sao không tốt đây? Chỉ cần có thời gian anh rất thích cùng Tư Mộ nấu ăn.

Mới mang thức ăn dọn trên bàn, liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Tư Mộ lau tay, thầm nói: “Giờ này còn có ai tới đây?” Sau đó giao việc trên tay cho Ngôn Mặc Bạch, cô đi mở cửa.

Má Ngò ở trong phòng khách chăm bảo bảo, ông cụ giờ này đang ở trong phòng xem tin tức, cho nên Tư Mộ phải tự mình ra mở cửa.

Vừa mở cửa ra đã thấy một giọng nói ngọt ngào của cô gái, cười hỏi: “Cô khỏe chứ! Xin hỏi cô có phải là tiểu thư Phó Tư Mộ không?”

Tư Mộ nghi hoặc gật đầu một cái, liền thấy cô gái cầm bông hoa trên tay đưa lên nói: “Đây là hoa của cô, xin cô ký nhận.”

“Cái gì? Của tôi sao?” Tư Mộ kinh ngạc hỏi, quay đầu nhìn lại trong phòng, không thấy Ngôn Mặc Bạch ra ngoài, cô liền nhỏ giọng hỏi cô gái tặng hoa: “Hoa này là của ai đưa vậy?”

Đầu tiên trong đầu Tư Mộ nghĩ tới chính là: Hoa này không phải là của Diệp Nham đưa đến chứ?

Đừng trách cô không nghĩ đến Ngôn Mặc Bạch vì thật sự cùng kết hôn với Ngôn Mặc Bạch hai năm rồi, anh chưa một lần mua hoa cho cô.

“Khách hàng không để lại thông tin.” Cô gái có chút xin lỗi nói.

Tư Mộ nhìn bó hoa hồng xanh cực kỳ xinh đẹp trong tay cô gái, có chút do dự đợi chút nữa xử lý hoa này như thế nào đây, ngộ nhờ Diệp Nham đưa thì thế nào? Ngôn Mặc Bạch nhất định sẽ ghen nổi đấy lên.

Đầu tiên cô gái mang một cành hoa hồng xanh đưa đến tay Tư Mộ, nói: “Một cành hoa hồng xanh có nghĩa gần nhau là một cam kết.”

Sau đó lại đưa gói hai cành hoa lên, nói: “Hai cành hoa hồng xanh có nghĩa gặp nhau là một định mệnh.”

Cuối cùng đưa gói ba cành hoa lên, nói: “Ba cành hoa hồng xanh có nghĩa là người ta yêu sâu sắc nhất.”

Cô gái đưa hoa cho Tư Mộ xong, hơn nữa còn cố tình nói ý nghĩa của hoa làm Tư Mộ không biết phải làm sao. Cô còn chưa nghĩ kỹ xem phải xử lý như thế nào, cô gái liền cười đưa biên lai tới, nói: “Xin ký nhận.”

Tư Mộ liếc nhìn hoa trên tay, xinh đẹp như vậy, cô không vứt bỏ được. Liền thờ dãi cầm bút ký tên.

Ký xong cô gái liền đi.

Tư Mộ hít sâu một hơi, quyết định mang hoa vào, nếu như Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy hoa mà nổi đóa lên, cô liền nhân cơ hội oán trách anh trừ hôn kết hôn có một bó, hai năm qua chưa từng có tặng hoa cho cô xem anh nói thế nào.

Quyết định xong, Tư Mộ liền buông lỏng đóng cửa. Nhưng chưa kịp đi vào thì chuông cửa lại reo.

Còn là cô gái vừa tặng hoa, trên tay cầm ba bó hoa hồng xanh giống nhau, vui vẻ cười nói: “Phó tiểu thư, hoa của cô, xin ký nhận.”

Cũng theo thứ tự một hai ba để đưa, khoogn bỏ qua một công đoạn nào, nói lại một lần ý nghĩa của hoa.

Tư Mộ ôm hoa trên tay, thái độ hết sức quái dị nhìn cô gái đưa hoa: “Vẫn không nói cho tôi biết hoa này là của ai đưa đến sao?”

“Thật xin lỗi. ....” Cô gái xin lỗi, lời còn chưa nói hết, Tư Mộ liền đưa toàn bộ hoa trên tay trả về cho cô gái nói: “Không nói, hoa này tôi không muốn nhận, cô cầm về đi! Dù sao tiền cũng đã đưa rồi.”

Cô gái có chút gấp gáp rồi, vội vàng giải thích: “Phó tiểu thư, chúng tôi làm ăn coi trọng chữ tín, không thể làm như vậy.”

“Vậy cô cứ coi như tôi đã ký nhận rồi, tôi lại chuyển giao đưa cho cô, nhanh đi đi!” Tư Mộ khoát tay chuẩn bị đóng cửa.

Mới vừa rồi có sáu đóa hoa, cô có thể miễn cưỡng nhận, nhưng bây giờ lại tới, Tư Mộ thật sự không dám nhận. Ngôn Mặc Bạch mà ăn giấm cô đã từng lãnh giáo, ngay cả con trai mình anh còn ăn chó nói chi là sinh vật người yêu cũ như vậy.

Cô gái nhìn Tư Mộ như vậy, cũng sắp khóc đến nơi rồi, như vậy đối với nhân phẩm cũng như đạo đức nghề nghiệp của họ quả thật xem thường rồi.

“Anh ấy không lưu tên lại nha, nhưng mà dung mạo rất đẹp trai, là cực phẩm giàu có đẹp trai.” Cô gái tận lực miêu tả ấn tượng của mình với Ngôn Mặc Bạch, nhưng trừ ba chữ “Giàu có đẹp trai”, cô không tìm ra được từ ngữ để hình dung.

Cực phẩm giàu có đẹp trai là chuẩn xác nhất nhưng mà.

Nơi này chính là khu biệt thự dành cho người giàu, người nơi này đều có tiền rất nhiều, biết giàu có đẹp trai nhất định sẽ không thiếu.

Vì vậy cô gái cảm thấy hình dung từ đó là chuẩn xác nhất, một chút miêu tả đặc biệt, có thể Phó tiểu thư cũng không biết người đó là ai.

Cô gái chỉ có thể đưa ra khuôn mặt vô cùng buồn bực nhìn Tư Mộ.

Quả nhiên, Tư Mộ cũng không biết người đó là ai. Trực giác là Diệp Nham tặng hoa là tương đối lớn.

Thời gian hai người qua lại trước kia, Diệp Nham thường tặng những món quà nhỏ cho cô, mặc dù khi đó không có tiền, đồ anh đưa bình thường cũng không đáng mấy đồng, nhưng chủ yếu nhất là có thể làm cô vui.

Hiện tại Diệp Nham cũng có tiền, cũng là tiêu chuẩn đẹp trai giàu có. Hoa này cũng có thể là anh đưa.

Cho nên cô gái nói như vậy, Tư Mộ vẫn không thể xác định được hoa này do ai tặng.

Nếu là của Diệp Nham, hoa này nhận định không thể nhận.

Cô gái gấp sắp khóc, Tư Mộ liền thờ dài chuẩn bị đuổi cô gái đi, trong phòng sau lưng truyền đến giọng nói của Ngôn Mặc Bạch: “Vợ ơi, nhanh lên một chút, chuẩn bị ăn cơm.”

Tư Mộ vừa nghe thấy giọng nói này, vội vàng trả lời, chuẩn bị đóng cửa. Cô gái đột nhiên đưa tay chống đỡ cửa, mặt kích động chỉ vào bên trong nói: “Chính là anh ấy, chính là cái nguwoif đẹp trai bên trong đó đưa.”

Tư Mộ kinh ngạc lui về phía sau vừa nhìn, Ngôn Mặc Bạch cao lớn đứng ở cách đó không xa, thấy Tư Mộ quay đầu lại nhìn anh, khoe miệng mỉm cười cũng nhìn về phía Tư Mộ.

“Cô .... Cô nói, hoa là do anh ta, anh ta đưa?” Tư Mộ không thể tin quay đầu lại hỏi cô gái tặng hoa, kích động nói chuyện đến đầu lưỡi cũng cứng lại.

Hôm nay Ngôn Mặc Bạch đã xảy ra chuyện gì vậy? Hai năm qua chưa từng thấy, lần đầu tiên tặng hoa cho cô làm cho cô kinh sợ ở cửa.

Cô gái mỉm cười gật đầu một cái, nói: “Phía sau còn rất nhiều.”

Thật ra thì Ngôn Mặc Bạch bảo cô bé đưa như vậy, mỗi lần cầm sáu bông, mỗi lần đưa thì nói ý nghĩa, thế nhưng nếu làm như vậy, không biết cô phải gõ cửa bao nhiêu lần đây?

101 bông hoa, đưa 16 lần 6 bông, lần cuối cùng đưa 5 bông.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Chương 163.2

Editor: Helen Thuong

Cô gái âm thầm lẻ lười một cái, trước hết cứ đưa hai lần như vậy, còn lại toàn bộ phía sau bí mật đưa cho Tư Mộ rồi.

“Ở đây có 101 bó hoa hồng xanh, thể hiện chỉ yêu duy nhất một người, không thích ai khác nữa!” Cô gái tốn không ít công sức nhét toàn bộ hoa vào tay Tư Mộ, lời nói cũng nói xong.

Nhiều hoa như vậy, lúc cô mang đến đây cũng không dễ dàng nha! Xe lái đến cửa, trước tiên hoa được cô để cạnh cửa, mãi mới ép xuống được đến chuông cửa.

Không phải là một bó hoa có 101 bông, Tư Mộ ôm không hết, cảm động không nói nên lời, rút chân xoay người nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch đứng sau lưng cách đó không xa, nước mắt lập tức chảy xuống.

Thích nhất, duy nhất yêu!

Đây là Ngôn Mặc Bạch nói yêu cô!

Anh nói yêu cô nhất, cô đều biết. Tới bây giờ anh đều chỉ thích cô, cô cũng biết.

Đây là tình yêu đầy thuần khiết, làm sao cô không biết? Làm sao không cảm động đây? Làm sao có thể không rơi lệ?

Người con trai đứng cách đó không xa, anh đẹp trai như vậy, vẫn một lòng yêu sâu sắc như vậy, để cô cảm giác cả đời này làm thế nào để xứng với anh

đây?

Bất luận như thế nào, cô đều cảm thấy mình không xứng với anh!

Nhưng phúc phận ba đời để cho mình gặp được anh, lấy anh, cô phải biết quý trọng, dồn toàn tâm toàn trí để yêu!

Nhiều Hoa như vậy, Tư Mộ ôm không hết, dù cố gắng nhưng vẫn rơi trên đất, Ngôn Mặc Bạch bước nhanh đến. Tư Mộ buông nhẹ tay, toàn bộ hoa rơi xuống đất.

Chờ Ngôn Mặc Bạch đến gần, Tư Mộ nhào tới, ôm Ngôn Mặc Bạch, ngửa đầu hôn anh.

Người đàn ông này giỏi như vậy, làm sao cô không muốn hôn anh đây?

Ngôn Mặc Bạch bị cô cọ nước mắt vào mặt, có chút dờ khóc dờ cười, đẩy cô ra, đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, hỏi: “Tại sao lại khóc? Không thích sao?”

Tư Mộ lúc lắc đầu, lúc lại gật đầu, chọc cho Ngôn Mặc Bạch cười ra tiếng.

Anh giả vờ bất đắc dĩ thở dài, nói: “Xem ra là không thích, nếu không tại sao lại ném toàn bộ hoa xuống đất vậy?”

Tư Mộ trở mặt một chút, cúi đầu nhìn hoa rơi đầy đất, ngần ngừ một hồi, nói: “Nhiều như vậy, em ôm không nổi! Tại sao không gói thành một bó thôi?”

Ngôn Mặc Bạch ho khan một cái, khom lưng nhặt một cành lên nói: “Anh cảm thấy nếu gói như vậy, ý nghĩa của hoa thích hợp với chúng ta hơn.”

Tư Mộ ngẩn người, đột nhiên chớp mũi chưa xót.

Một cành hoa hồng xanh gấp nhau là một cam kết; hai cành hoa hồng xanh có nghĩa gấp nhau là định mệnh; ý nghĩa ba cành hoa hồng xanh là yêu người say đắm nhất; cuối cùng ý nghĩa của 101 bông hoa hồng xanh đại biểu cho tình yêu duy nhất, không thích một ai khác nữa.

Tư Mộ rung rung mà cười: “Tại sao đột nhiên lại nghĩ đến tặng hoa cho em hả?”

“Lúc trở về đi qua cửa hàng hoa, liền tiến vào. Nghĩ tới hai năm qua chưa có tặng hoa cho em... Vờ à, xin thứ lỗi cho anh không hiểu thế nào là lãng mạn.” Ngôn Mặc Bạch cười chum chim liếc nhìn cô, trong mắt phát sáng rạng rỡ, khuôn mặt sáng lạn.

Nơi hai người đứng đầy hoa rơi rải, ánh mắt đưa tình nhìn nhau. Đột nhiên trong phòng khách truyền đến tiếng khóc của bảo bảo, mới đưa hai người rời khỏi “Thế giới của hai người” kéo ra ngoài.

“Khụ khụ” Sau lưng truyền đến giọng của ông cụ, “mau dọn dẹp một chút, đến giờ ăn cơm rồi!”

Ngôn Diệu Thiên thấy tình cảm hai người tốt như vậy, thật vui mừng. Vô cùng hả hê nghĩ tới quyết định ban đầu của mình vô cùng sáng suốt.

Tư Mộ nghe thấy tiếng khóc của bảo bảo và giọng của ông cụ, mặt liền đỏ, vội vàng ngồi xuống nhặt hoa trên đất.

Ký nhận hoa làm chậm thời gian, giờ cơm cũng đã qua. Nếu không ăn cơm, chút nữa thức ăn sẽ nguội mất.

Ngôn Mặc Bạch cũng ngồi xuống giúp Tư Mộ nhặt hoa.

Lúc lên bàn ngồi ăn cơm, Tư Mộ vẫn cúi đầu, gương mặt còn hồng hồng.

“Em phải dùng bát để đựng mặt sao?” Ngôn Mặc Bạch nhìn đáng vẻ gương mặt của cô, không nhịn được trêu chọc cô.

Nhưng khi có mặt ông cụ, Tư Mộ luôn luôn không cãi vả cùng anh, chỉ là quay đầu phi một ánh mắt như dao về phía anh, đầu cũng nâng lên một chút.

Hình như ông cụ rất vui vẻ, suốt bữa cơm cười híp mắt. Biết bữa cơm này là do Tư Mộ tự mình xuống bếp làm, nên mỗi món ăn đều nếm thử, hơn nữa còn cho nhận xét, còn khen tài nấu nướng của cô thật không ai sánh bằng.

“Nếu ba thích, về sau con sẽ thường xuyên làm cho ba.” Tư Mộ nhìn về phía ông cụ cười nói.

“Tốt, tốt quá!” Ông cụ được ăn vui mừng, nói tốt liên tục.

Má Ngô cho bảo bảo ăn thêm cơm, liền cười nói xen vào: “Thiếu phu nhân, cô làm thế, vậy sau không phải tôi không có việc gì làm sao?”

“Không phải má giúp con trông bảo bảo đấy sao?” Tư Mộ hướng má Ngô cười cười, hỏi: “Sao con cảm thấy tài nấu nướng của mình chỉ có thể bằng bảy phần của má thôi?”

“Ai yêu, tài nấu nướng của thiếu phu nhân chỉ có thể so với tôi cao hơn chứ không thấp đâu nha! Cô xem, bình thường tôi nấu cơm, thiếu gia và lão gia đâu có ăn nhiều cơm như vậy.”

Má Ngô cười híp mắt chỉ thức ăn trên bàn được hai cha con ăn sạch, khích lệ Tư Mộ.

Nghe những lời này của má Ngô, Tư Mộ vô cùng vui vẻ tiếp tục ăn cơm.

Buổi tối, trước tiên Tư Mộ tắm cho bảo bảo xong, đặt trên giường trẻ con, để cho bé tự chơi với đồ chơi.

Tư Mộ tìm các bình hoa, chia 101 bông hoa hồng xanh ra cắm vào. Bởi vì quá nhiều, một bình hoa không cắm vào hết, nhưng nhiều bình hoa như vậy, toàn bộ đều đặt ở trong phòng, quả thật không có chỗ để bày.

Tư Mộ cắm hoa để trên mặt đất, có tám sáu bình hoa, bị Tư Mộ xếp thành một đội. Cô nhìn chăm chăm vào số hoa trên mặt đất cười khúc khích.

Bảo bảo đang y y nha nha trên giường con nít đưa tay về phía Tư Mộ, bé không muốn ở bên trong chút nào, bé nghịch chơi mấy bông hoa màu xanh rất đẹp mắt. Nếu có thể xé cánh hoa chơi thì tốt biết bao.

Ngôn Mặc Bạch tắm rửa xong ra ngoài, nhìn thấy Tư Mộ ngồi xếp bằng trên mặt đất, thấy cô nhìn chăm chăm vào sáu bình hoa trên mặt đất, về mặt ngây ngô.

“Nhanh đi tắm còn đi ngủ! Em nhìn cả buổi tối rồi, còn nhìn chưa đủ sao?” Hiện tại Ngôn Mặc Bạch có chút hối hận sao đưa nhiều như vậy, để cho cô chú ý cả buổi tối không nói, giao phó còn chất đầy cả gian phòng, mắt nhìn đâu cũng màu xanh, anh có chút đau đầu rồi.

Thấy Tư Mộ hoàn toàn không có phản ứng, Ngôn Mặc Bạch liền đến gần, đưa chân đụng một cái vào cô, trên mặt thể hiện chút bất mãn: “Đi tắm nhanh, có nghe hay không?”

Không biết cô ngồi dưới đất đã bao lâu, Ngôn Mặc Bạch dùng sức không quá lớn đụng cô một cái, cả người cô cứng ngắc ngã xuống, kèm thêm một tiếng “Ai yêu” Tư Mộ mới phản ứng.

Bảo bảo thấy mẹ ngồi chơi trên đất giới vô cùng, liền bên trong vỗ tay lớn tiếng kêu bạch bạch.

Tư Mộ xoa xoa cái cùi chò, ngược lại trên mặt không có chút tức giận, cười hi hi nói với Ngôn Mặc Bạch: “Chồng à, anh xem, hoa này thật đẹp!”

Mặt Ngôn Mặc Bạch trầm xuống, ánh từ trên cao nhìn xuống, giọng nói lạnh lùng giống như trong đêm giá lạnh “Em cứ tiếp tục nhìn chăm chăm vào mấy bình hoa không đi tắm với đi ngủ, vậy anh sẽ ném mấy cái bình hoa rách kia đi.”

Bây giờ anh bắt đầu hối hận với hành động tặng hoa của mình, xưa nay chưa tặng hoa lần nào, quả nhiên vợ yêu có chút không thích ứng, nhìn hoa không nhìn người rồi.

Tư Mộ lè lưỡi một cái, cổ rút lại, trở mình từ dưới đất bò dậy, cầm quần áo lên chạy về phía nhà tắm: “Lập tức đi tắm. Nhất định sẽ tắm rửa sạch sẽ, anh ngoan ngoãn lên giường nằm, chờ em tới phục vụ anh ngủ nha!”

Ngôn Mặc Bạch vút trán, cuối cùng cũng không còn tâm tư ném những bông hoa đi, bởi vì câu nói của cô trước khi chạy vào nhà tắm mà vô cùng khoái chí nhảy lên.

Ngôn Mặc Bạch đứng nguyên tại chỗ quay một vòng, dịch trong cơ thể không ngừng tăng nhiệt độ, anh khẽ liếm đôi môi khô ráo của mình, người cũng nóng ran theo.

Khi nghe thấy giọng yy nhanh ở giường trẻ con, Ngôn Mặc Bạch dừng một chút, đến gần bảo bảo. Khóe miệng anh giật giật, chuẩn bị nở nụ cười hết sức gần gũi dịu dàng, nhưng nghĩ đến buổi chiều khi về nhà, anh vô cùng tốt bụng cười với bảo bảo một cái, rõ ràng tên nhóc này không nể mặt khóc, điều này làm Ngôn Mặc Bạch thấy vô cùng thất bại.

Vì vậy, Ngôn Mặc Bạch đứng bên giường trẻ em, cả phần trên không mặc áo, chống nạnh từ trên cao nhìn xuống con trai mình.

Bởi vì kinh nghiệm buổi chiều bạn nhỏ Ngôn Dự cảm thấy rất mất thể diện. Bé phải ngược đầu thật cao mới thấy mặt cha cậu bé.

Cha cao lớn như vậy, thật là đáng sợ nha! Bé lại muốn khóc phải làm thế nào?

Miệng của bạn nhỏ Ngôn Dự mếu máo, nuwocs mắt ngập đầy trong hốc mắt. Nghiêng đầu liếc nhìn về phía nhà tắm, sau đó lại ngửa đầu nhìn về phía cha mình, nhú mặt suy nghĩ sắp khóc, cha như vậy còn nhìn bé chăm chăm, đừng trách bé bắt đầu khóc lớn cầu cứu mẹ nhé!

Ngôn Mặc Bạch nhìn về phía con trai mình thể hiện nghiêm túc. Anh nghĩ cảnh cáo tên nhóc này, tốt nhất nên lập tức ngủ, mà nên ngủ ngay giữa giường của bé, không thể ngủ trên giường lớn, một lát quấy rầy anh vận động ban đêm.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng mắt bé mở to ướt nhẹp thì trong tim lập tức mềm nhũn. Bộ dạng đôi mắt của bé chứa lệ giống hệt mẹ bé, luôn đánh trúng vào nơi mềm mại nhất trong trái tim của anh.

Ai gặp qua Ngôn Dự đều bảo bé kế thừa tướng mạo khuynh thành của cha, nhưng duy nhất có đôi mắt linh động sáng ngời là không giống.

Ngôn Mặc Bạch nhìn chăm chăm vào mắt con trai một lúc, vốn khuôn mặt đang nghiêm túc cũng hòa hoãn xuống, anh từ từ ngồi xuống, ở bên giường bé, ánh mắt cũng dần dần nhu hòa, anh nhỏ giọng nói: “Con trai, mau ngủ đi! Tối nay không cho khóc, không được kêu đói, không được tè dầm! Con

có nghe hay không?”

Mặc dù anh cos gắng dụi dầm nhưng trong lời nói có ý cảnh cáo rõ ràng như vậy làm bạn nhỏ Ngôn Dự không ngừng run rẩy.

“Y y nha nha...” Bàn tay nhỏ bé của bạn nhỏ Ngôn Dự nắm thành quyền nhét vào trong miệng mình, phát ra âm thanh không đồng ý.

Không khóc thì có thể được nha, nhưng mà không được đòi bụng và tè dầm, không phải bé thích là có thể điều khiển được nha! Cha đừng uy hiếp con, bằng không con lại muốn khóc không ngừng....

Ngôn Mặc Bạch nhìn con trai mình khề nhứ giương mặt, thật rất khó coi nha!

Anh không nhìn được đưa tay véo cái mũi nhỏ của bé. Lỗ mũi này thật giống anh, nhỏ như vậy mà có thể nhìn rõ bộ dạng rất đẹp nha.

Ngôn Mặc Bạch vui vẻ véo véo, rồi mắt nhìn lại người nho nhỏ nằm trong chiếc giường, cảm thấy cả khuôn mặt và lỗ mũi không còn khó coi nữa rồi.

Nhìn thấy mặt bảo bảo vì kim nén có chút đỏ, lúc này Ngôn Mặc Bạch mới chú ý, có lẽ thấy sức mình quá lớn làm đau bé, liền buông lỏng tay.

Ngón tay thon dài khẽ lướt qua đôi môi bảo bảo, cái miệng nho nhỏ, đường cong cánh môi lộ ra mấy phần cương nghị, đoán chừng sau này lớn lên cái môi này cũng giống môi anh.

Ngôn Mặc Bạch cẩn thận quan sát bảo bảo một chút, ừ cái môi này cực kỳ giống anh, lại cảm thấy môi có như vậy cho nên tên nhóc này có thể miễn cưỡng coi là một tiểu soái ca.

Nhìn lại đôi mắt một chút, như hạt nho đen bóng, vừa giống như ánh sáng trong trẻo của mặt trời, bây giờ lâu mày còn ít, nhưng có hình dạng giống ngọn núi, về sau cũng sẽ giống của Ngôn Mặc Bạch.

Mà lông mi cong vút, lúc nháy mắt giống như đôi bướm cất cánh, chớp chớp hết sức đẹp mắt và đáng yêu. Điểm duy nhất giống Tư Mộ là ánh mắt, càng nhìn càng giống.

Ngôn Mặc Bạch nhìn con trai chăm chăm, khóe miệng nở ra nụ cười mỉm, có lẽ bởi vì có đôi mắt này, về sau tên nhóc sẽ đẹp trai hết sức.

Người bạn nhỏ Ngôn Dự thấy cha mình nhìn soi mói, đột nhiên miệng mếu máo, hai mắt nhắm chặt, một chuỗi nước mắt rơi xuống, tiếp theo là bé khóc thét lên.

Cha vẫn nhìn bé chăm chăm, bé thấy thật sợ nha, bé liền không nhìn được nghĩ bé muốn đi tiểu nữa....

“Hí...” Ngôn Mặc Bạch đột nhiên nhe răng nhìn con trai mình khua khua, giọng nói hung ác: “Không phải nói sẽ không được khóc sao? Vừa mới nói xong con lại khóc! Khóc nữa cha sẽ đánh con!”

Bạn nhỏ Ngôn Dự hết sức uất ức khóc lớn, nghĩ thầm: Cha nói không cho khóc, nhưng con không đồng ý với cha nha! Cầu xin cha đừng nhìn con bằng ánh mắt đó, con thật sự rất sợ nha!”

Tư mộ vừa tắm xong đi ra từ phòng tắm nghe thấy Ngôn Mặc Bạch thấp giọng cảnh cáo con,, nhìn lại mình một chút thấy con trai khóc thét, Tư Mộ mặt lạnh đi đến, hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Ngôn Mặc Bạch vì sao anh lại bắt nạt con trai hả? Con nhỏ như vậy, anh luôn nghĩ đánh bé, anh thật xấu!”

“Anh...” Ngôn Mặc Bạch phiền não lay cọng tóc, nhìn ánh mắt Tư mộ, anh thở dài. Đứng dậy đi về phía giường, lên trên giường, trở mình một cái chui vào trong chăn, giận dỗi hừ hừ.

Tư Mộ liếc mắt nhìn một đồng cao cao trên giường, thở dài, đưa tay ôm bảo bảo.

“Bảo bảo ngoan, không khóc, không khóc.... Mẹ ôm...” Tư Mộ đưa tay ôm bảo bảo lên, tay chạm phải thấy nóng một chút, mới biết bảo bảo tè rồi.

“Có phải tè dầm không có bím che cái mông nên không thoải mái mới khóc phải không? Được rồi, được rồi, mẹ giúp bảo bảo đổi quần nhé.... Cái mông sẽ rất thoải mái...” Tư Mộ một tay ôm lấy bảo bảo, một tay cầm cái bím lên, liền chạy về phía giường.

“Này, anh ngủ lui vào một chút.” Tư Mộ đưa tay vỗ vỗ người Ngôn Mặc Bạch, đẩy anh vào giữa giường. “Nhanh để em thay bím cho bảo bảo.”

(Còn tiếp)

Còn một phần của chương nữa là hết. Hihi, xin lỗi các bạn nhé, hai tuần qua mình bận quá, mình sẽ đền bù lại mọi người nhé. Mong mọi người luôn luôn ủng hộ. Cô lên

“Hừ!” Ngôn Mặc Bạch trong chăn hừ một tiếng, mới bắt đầu dĩ nhiên vào nửa phần.”

Tư mộ đẩy anh: “Lui vào một chút nữa đi, chỗ ngồi nhỏ quá, bảo bảo nằm không được.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 190: Chương 163.3

Editor: Helen Thuong

Ngôn Mặc Bạch không bình tĩnh được nữa tiếp tục nhích một chút.

Tư Mộ thấy bộ dạng giận dữ của anh liền muốn cười, giống như cô gái nhỏ. Tư Mộ liền muốn trêu chọc anh.

“Tiếp tục nhích vào chút đi!” Tư Mộ đưa tay đẩy một cái, Ngôn Mặc Bạch có chút khó chịu rồi, nhưng vẫn lui vào một chút.

“Tiếp tục lui đi.” Tư Mộ ôm bảo bảo có chút khó khăn đưa tay đẩy anh.

Rốt cuộc Ngôn Mặc Bạch cũng nhịn không được nữa rồi liền nổi giận. Đột nhiên ngồi dậy, tức giận trừng mắt nhìn Tư Mộ và bảo bảo trong ngực cô.

Khi nhìn thấy nụ cười rực rỡ trên khuôn mặt của Tư Mộ thì anh thở hắt hắt hắt hắt, rống: “Tôi không ngủ nữa!” Nói xong liền nhảy xuống giường.

Bởi vì trên Ngôn Mặc Bạch nên một chân Tư Mộ để trên giường, nên khi Ngôn Mặc Bạch nhảy từ trên giường xuống không chú ý, đụng phải chân của Tư Mộ, lao đảo một cái ngã xuống dưới gầm giường nếu không phải là thân thể anh nhanh nhạy nhất định khi ngã trên mặt đất tư thế rất nhếch nhác.

Ngôn Mặc Bạch nhanh chóng ổn định thân thể, trợn mắt tức giận nhìn Tư Mộ, rống: “Em có ý đúng không?”

Chân Tư Mộ để trên đó, Ngôn Mặc Bạch đụng phải liền dừng lại, rồi mới cho mình ngã xuống đất, bằng không lấy đúng sức lực của anh liệu một cái chân của Tư Mộ có thể chặn được anh sao? Cả người không rơi xuống đất mới là lạ.

Hai mắt Tư Mộ trừng lớn nhìn anh hận không rút xuống, trong mắt còn phun lửa giận, cổ Tư Mộ rụt một cái, bộ dạng nhũn mặt giống như là rất đau, thì thầm mang theo tiếng nước nở: “Anh đụng đến chân em rồi, đau quá...”

Vốn bộ mặt Ngôn Mặc Bạch rất hung ác, nhưng nghe được giọng nói này của Tư Mộ, mặt lập tức thay đổi, vội vàng cúi đầu, đưa tay vén quần ngủ của cô lên, giọng nói vội vàng cùng tự trách: “Đụng vào chỗ nào, cho anh nhìn xem... Thật xin lỗi, đều tại anh, tại anh không chú ý... Vợ yêu không khóc.”

Vốn Tư Mộ sợ anh nổi giận, mới có ý dùng khổ nhục kế, nhưng vừa nhìn thấy anh mang dáng vẻ áy náy tự trách, trong lòng Tư Mộ đột nhiên thấy êm, liền khóc sụt sùi.

Mà cô như vậy, Ngôn Mặc Bạch lại cho rằng mình thực sự đụng làm cho cô đau vô cùng.

Rõ ràng vừa rồi anh có dùng sức đâu, nhưng cũng biết cô có bao nhiêu nhu nhược, bình thường trong lúc hoan ái anh hơi dùng sức một chút, cũng sẽ lưu lại dấu vết trên người cô. Mới vừa rồi anh không có chú ý, với anh có sức lớn, trên chân bắt thịt lại cứng, đụng một cái chắc cũng làm cô đau rồi.

Vì vậy Ngôn Mặc Bạch cảm thấy đau lòng và tự trách, vén quần ngủ của cô lên, cúi đầu nghiêm túc xem xét, không nhìn thấy vết đỏ nơi đó, anh thậm chí phả nhẹ nhõm. Vừa định ngẩng đầu an ủi cô không có chuyện gì đâu, lại nhìn thấy cô nước mắt giàn rụa, Ngôn Mặc Bạch sợ hết hồn.

Thật bị đau sao? Nhưng sao không thấy có dấu? Chẳng lẽ bị đau bên trong?

Anh vội vả đưa tay sờ trên mặt Tư Mộ, nói: “Vợ à, anh sai rồi, đừng khóc đừng khóc... Có phải đau lắm không? Anh lập tức đưa em đi bệnh viện xem một chút nhé...”

Tư Mộ đang khóc sụt sùi, bởi vì câu nói của anh mà nghẹn lại, quả nhiên là nội thương!

Bảo bảo nhìn mẹ Tư Mộ đang chảy nước mắt, cũng biết ba bắt nạt mẹ, vốn là bé đã ngừng khóc nhưng mà bạn nhỏ Ngôn Dự lại có tinh thần muốn cùng mẹ đồng cam cộng khổ, hoạn nạn có nhau, cũng thút tha thút thít, bắt đầu rơi nước mắt, lúc đầu chậm dần rồi khóc lớn.

Tư Mộ nhìn bảo bảo trong ngực sợ hết hồn, vội vàng dỗ bé.

“Vợ đừng có động, đừng động, trước anh ôm em lên giường.” Ngôn Mặc Bạch nhìn thấy Tư Mộ đỡ con trai chuẩn bị lên giường, anh khăn trương đưa tay ôm bảo bảo, để lên giường, sau đưa tay ôm lấy hông Tư Mộ lên giường.

“Bảo bảo đang khóc...” Tư Mộ nhìn bộ dáng bảo bảo khóc đến đáng thương, cô đưa tay muốn đi ôm, liền bị Ngôn Mặc Bạch đè trên giường, nói: “Chớ động loạn, để anh gọi điện cho bác sĩ đến xem chân cho em một chút.”

Vốn định trực tiếp đưa cô đi bệnh viện, nhưng lo lắng cô phải đỡ bảo bảo không muốn đi. Vì vậy liền đưa bác sĩ về nhà thì hơn.

Tư Mộ nhìn thấy gây động tĩnh quá lớn, vội vàng rút chân về, nhỏ giọng nói: “Chân em không có chuyện gì.”

“Làm sao lại không có chuyện gì? Em đau đến như vậy rồi! Ngoan, nằm cho tốt, chờ bác sĩ đến xem cho em một chút.” Ngón Mặc bạch nghĩ đến bộ dáng cô vừa khóc thảm như vậy, anh đau lòng không chịu được.

“Em thật sự không có chuyện gì, không tin anh xem.” Nói xong, Tư Mộ giơ chân lên trên không đá hai quả, chứng tỏ mình rất tốt.

“Thật sự không có chuyện gì sao?”

“Vâng, thật.” Tư Mộ nhìn về phía Ngón Mặc Bạch, chỉ thấy mặt anh đen kịt.

“Lừa anh chơi vui vậy sao?” Giọng nói vừa tức vừa dữ.

“Chồng à, em sai rồi, em cũng không dám lừa anh nữa rồi!” Tư Mộ đưa tay ôm cổ Ngón Mặc Bạch giả bộ nũng nịu đáng thương, hy vọng có thể nhận được sự khoan hồng của Ngón Mặc Bạch.

“Hừ!” Ngón Mặc Bạch sợ nhất là chiêu này, bị Tư Mộ cọ mấy cái, mặc dù mặt lạnh lùng, nhưng sắc mặt đã hòa hoãn hơn một chút.

“Chồng à, cho em một cơ hội chuộc lỗi đi mà!” Tư Mộ cắn khước miệng Ngón Mặc Bạch một cái, giọng nói mỉa mai.

Ngón Mặc Bạch lông mày nhíu cao liếc nhìn cô.

“Tôi nay để cho em phục vụ anh đi, cho đến khi anh hài lòng mới thôi” Tay Tư Mộ nhỏ bé trước ngực anh vẽ các vòng tròn.

“Hừ!” Ngón Mặc Bạch khề hừ một tiếng, hiển nhiên là đồng ý cho cô một cơ hội.

“Truwocs tiên anh để cho em đứng lên thay bím cho bảo bảo.... Bé đi tiểu cái mông bị ẩm ướt không thoải mái.” Tư Mộ đẩy anh ra.

Đôi tay mềm mại của cô để trên ngực anh, mà cô vừa nói câu kia lại làm cho anh liên tưởng đến mỗi khi trêu chọc cô, nơi mật đạo cô ẩm ướt....”

Phảng một cái, máu nóng toàn thân lập tức sôi trào, lửa nóng bốc lên.

Vốn đã nghĩ đến, bây giờ liền không nhịn được muốn đặt cô xuống dưới, nhưng vật nhỏ đang ra sức khóc thật âm ỹ, nhất định phải dỗ bé ngủ mới có thể vui vẻ hưởng thụ. Vì vậy nội tâm liền chịu đựng khát vọng và kích động, lật người để cho cô xuống.

“Nhanh dỗ bé ngủ đi!” Ngón Mặc Bạch thờ hờn hờn nói.

Tư Mộ nhìn sang thấy hanh nhắm mắt lại, khuôn mặt ảm đạm, khước miệng giật giật, sau đó tay chân nhanh chóng thay bím cho bé.

Vừa rồi có lẽ bảo bảo khóc mệt rồi, sau khi Tư Mộ thay bím cho bé, ôm lắc một cái, liền đi ngủ mất rồi.

Tư Mộ đặt bảo bảo lên giường ngủ, hình như Ngón Mặc bạch cũng cảm ứng được, lập tức mở mắt ra, bất mãn nói: “Để cho con ngủ giường trẻ đi!”

Tư Mộ liếc nhìn bảo bảo ngủ say trong ngực, im lặng không lên tiếng ôm bé đến giường trẻ ngủ.

Cẩn thận để bé xuống, bị động bé bỗng nhúc nhích, hừ hừ mấy tiếng, Tư Mộ vội vàng vỗ nhẹ cánh tay dỗ dành. Thăm nghĩ, cha mẹ con nên mới buông tay ra, uất ức cho con trai rồi!

Tư Mộ còn chưa quay lại giường, Ngón Mặc Bạch liền bước nhanh tới, từ phía sau ôm cô, bước nhanh đi đến giường.

“Này, anh nhẹ nhàng một chút!” Tư Mộ vừa thấy hành động này của anh, bị dọa sợ vội vàng nhỏ giọng hô: “Làm sao vội vàng vậy?”

Hơi thở Ngón Mặc Bạch gấp gáp há mồm thờ dốt, “Em nói tôi nay để cho anh hài lòng mới thôi, em phải nắm chặt thời gian, trước tiên hãy để cho anh được thỏa mãn.” Nói xong liền đè lên người cô đưa tay xé áo ngủ của cô.

“Này, em nói anh ngoan ngoãn nằm xuống, chờ em phục vụ anh! Không cho phép anh động đấy!” Tư Mộ nhìn động tác thô bạo của anh, vội vàng đưa tay ngăn anh lại.

Ngón Mặc Bạch cắn bờ vai trắng nõn của cô, nhắm chặt hai mắt lấy lại bình tĩnh, mới đẩy co ra, từ trên người cô lăn xuống giường, anh nằm ngửa nói: “Em mau lại đây, phục vụ gia! Tôi nay không làm gia hài lòng, gia nhất định không bỏ qua cho em!”

Trong lòng Tư Mộ run rẩy, mới đưa đôi tay nhỏ bé của mình về phía anh.

Tay mới vừa chạm vào lồng ngực anh, liền bị bàn tay to của anh bắt lại, hướng xuống phía dưới người anh “Bắt đầu từ chỗ này đi.” Giọng nói anh vội vàng.

Vừa chạm vào đã thấy lửa nóng, Tư Mộ sợ hãi rút tay về, nói: “Không cho phép anh được cử động, tự em đi đến.”

“Tiểu yêu tinh, nếu em không làm anh thỏa mãn như lời nói, đừng trách anh để em ba ngày không xuống giường được!” Ngón Mặc Bạch cắn răng,

khuôn mặt khổ sở vì nhẫn nhịn nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiều Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Dựa Theo Anh Như Vậy, Sau Em Làm Một Lần (1)

Editor: Helen Thuong

Kết quả, Tư Mộ mới tự mình làm được một nửa chặng đường, liền bị Ngôn Mặc Bạch cưỡng chế đè xuống phía dưới. Hai cánh tay cô tê rần rồi.

Lúc này Tư Mộ mệt mỏi, sắp không chịu được nữa, nhưng vẫn cả gan lấy bàn tay mềm mại đẩy anh, giọng nói cũng mềm nhũn: “Đã bảo không cho phép anh động mà, em tự mình làm....”

Ngôn Mặc Bạch có thể nhẫn nhịn cho cô sở soạn khắp người hơn hai tiếng mà chưa có vào vấn đề chính đã là người có ý chí không bình thường rồi, quả đảm cũng vang lên rầm rầm, hàm răng cắn nát, mới có thể nhịn được hai tiếng.

Mà bây giờ tiểu yêu tinh này lại còn nói tự mình...

Mặt Ngôn Mặc Bạch nhất thời dữ tợn lên cô, hung hăng vùi đầu cắn nơi mềm mại của cô, gằn nhẹ: “Tiểu yêu tinh, gia ngày mai không đi làm rồi, chỉ muốn làm cho em ba ngày không thể xuống giường được....”

Thân thể Tư Mộ mềm nhũn, không còn chút sức lực, nghe xong câu nói của anh mà hoàn toàn cứng lại, hai mắt nhắm lại, thật sự muốn cứ như vậy liền ngủ bất tỉnh thôi!

Ngày mai anh không đi làm, tối nay thêm sáng ngày mai, còn có tối mai, đây không phải là một ngày hai đêm thao luyện cô sao?

“Ai đau!” Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch bấm mạnh vào hông, cô đau hô lên tiếng. Giọng của cô còn chưa dứt, Ngôn Mặc Bạch nảy sinh ý xấu xa động một cái đi vào, gằn nhẹ: “Tập trung một chút! Hai mắt mở ra, nhìn gia phục vụ em thế nào, lát nữa em cứ như vậy phục vụ anh một lượt nhé!”

Tư Mộ bị đánh đến linh hồn thiếu chút nữa bay ra ngoài, với những suy nghĩ rồi rạc: Em không có vũ khí giống như anh thì làm sao có thể phục vụ giống anh được đây?

Một buổi tối này, bạn nhỏ Ngôn Dự trần trọc trở mình, không có cách nào yên giấc được.

Dưới ánh sáng màu cam mờ ảo, hai thân thể trần truồng quấn quít hòa làm một, các tư thế thay đổi liên tục, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ đứt quãng lay động ở trong phòng.

Một màn kiều diễm, lưu luyến không nghĩ, mãi cho đến khi ánh sáng mặt trời hiện ra, ánh bình minh sáng rõ.

Đợi đến khi trong phòng trở về yên tĩnh, bạn nhỏ Ngôn Dự mới âm thầm mở mắt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn kim nén đỏ bừng, mắt cũng hồng hồng, bộ dạng đặc biệt đáng yêu.

Hừ hừ hai tiếng, vẫn không thấy mẹ đến ôm mình.

Bình thường vào lúc này, không cần bé khóc gọi, mẹ cũng sẽ đến thay tã cho bé, sau đó đi pha sữa cho bé uống.

Nhưng hôm nay trong phòng yên tĩnh lạ thường.

Ngôn Dự thử khóc dò hai tiếng, đợi một chút, vẫn không thấy bóng dáng mẹ. Bé cố hết sức lật người nhìn xuyên qua nôi thấy trên giường lớn hai người đang nằm: ba và má, bạn nhỏ Ngôn Dự nhất thời tức giận.

Vì cái gì hai người ôm nhau thoải mái như vậy? Bé khóc cũng không có nghe được là sao? Ba mẹ không cần bé nữa ô ô ô....

Vì nghĩ như vậy, Ngôn Dự càng cảm thấy không thoải mái, cất tiếng khóc lớn.

Tư Mộ vừa mới bị Ngôn Mặc Bạch làm cho bất tỉnh, lúc này nghe được tiếng khóc vang đến, giật mình một cái lập tức từ trong ngực Ngôn Mặc Bạch chui ra, đảo mắt nhìn về phía nôi, nhìn thấy bảo bảo đặc biệt uất ức nhìn cô khóc.

Thân thể giống như bị nghiền nát, xương cốt toàn thân tựa như bị phá hủy, đau nhức không chịu nổi.

Tư Mộ rên một tiếng, tay run rẩy chống giường chuẩn bị lật người đi xuống.

Cơ thể vừa rời khỏi lồng ngực Ngôn Mặc Bạch, liền bị anh càu nhàu, bàn tay vươn ra ôm vợ yêu vào trong lồng ngực.

Sức của anh thật lớn nha, Tư Mộ bị anh vươn đến, cả người ngã vào lồng ngực anh, đụng vào lồng ngực rắn chắc, đau đến không thở nổi.

Một lúc mới nói được, yếu đuối trách móc: “Anh không thể dịu dàng một chút được sao? Làm chuyện kia không tiết chế, gây vò em thành như vậy? Đã thế cũng không biết nhẹ nhàng một chút sao? Anh cho ai cũng như anh mình đồng da sắt à?”

Dù cho Ngôn Mặc Bạch có là mình đồng da sắt, trải qua một đêm làm việc chân tay cũng mệt mỏi. Nhưng động tác của anh quả thật có hơi mạnh, ngực bị đụng phải cũng thấy đau!”

“Anh nhắm mắt lại, đưa tay vân vê đầu Tư Mộ, lầm bầm nói: “Ngoan đừng làm rộn, ngủ đi!”

“Buông em ra, em muốn đi đổi tã cho bảo bảo, còn pha sữa...” Tư Mộ từ trong ngực anh giằng giằng muốn đứng dậy.

Trong thời gian này, cô đã tập thành thói quen, đến giờ này một chút sẽ tỉnh lại, đổi tã cho bảo bảo, pha sữa ấm cho bé uống. Đứa bé cũng bị tập thành thói quen, đến giờ sẽ bị đói tỉnh, liền nghĩ đến ăn.

Có lẽ hôm nay đã đến giờ rồi, còn không thấy cô cho bé uống sữa... cho nên mới khóc lợi hại như vậy?

Truyền đến bên tai là tiếng khóc to hết mức, quả thật có chút ồn ào, dù Ngôn Mặc Bạch có ngủ mê man, nghe tiếng khóc như vậy, cũng không tự chủ được nhú mày. Vì vậy liền buông tay lật người chui vào trong mền ngủ.

Cơ thể Tư Mộ có chút đau đốn, đi bộ cũng không vững. Run rẩy đi đến bên nôi, tay chống mép giường, Tư Mộ cúi đầu nhìn vào em bé bên trong khóc đến mất và mũi cũng nhấn lại một nơi, dịu dàng cười, mới cúi người xuống bế bảo bảo lên.

“Bảo bảo, đừng khóc đều là lỗi của mẹ, quên đổi tã cho bảo bảo.... Bảo bảo đói bụng đúng không? Wow, mẹ hâm nóng lại sữa.... Ngoan, đừng khóc...” Tư Mộ ôm bảo bảo trong ngực, chịu đựng cơn đau đốn đổi tã cho bé, rồi hâm nóng sữa.

Bạn nhỏ Ngôn Dự cũng không phải là một chủ nhân khó phục vụ, bình thường chỉ cần lời nói dịu dàng của Tư Mộ, nhẹ nhàng dỗ dành, rung một cái, bé sẽ không khóc nữa.

Tư Mộ cũng không dám ôm bé trên tay quá lâu, vốn trên tay cũng không có hơi sức gì, thật sợ bé từ trên tay cô té xuống. Vì vậy chỉ có thể ôm bé để trên giường.

Bảo bảo uống xong sữa, lịch sự ưu nhã ngáp một cái, mắt híp lại ngủ tiếp.

Tư Mộ đặt bé lên trên giường để cho bé ngủ say, lúc này rốt cuộc cô mới bò lên giường nhắm mắt ngủ.

Cô vừa mới bò lên trên giường nằm xuống, sau lưng lập tức có người dính sát vào, Tư Mộ cho là anh lại bộc phát thú tính, bị dọa sợ đến run rẩy, cả người cứng ngắc. Không ngờ, anh chỉ đưa tay ôm chặt hông cô, kéo cô vào trong ngực anh mà thôi, cũng không có hành động bước tiếp theo.

Bên tai là tiếng hít thở đều đều của anh, Tư Mộ mới hô to một hơi, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ tiếp.

Ngôn Mặc Bạch nói hôm nay không đi làm, chủ yếu hù dọa cô mà thôi. Thật ra anh ngủ có hai tiếng, liền đứng dậy rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề đi làm.

Công việc ngày hôm qua vốn để lại rất nhiều vẫn chưa xong, hôm nay mà không đi làm đoán chừng ngày mai đi làm sẽ bị chôn trong đống tài liệu.

Tư Mộ cũng không ngủ được bao lâu, bảo bảo liền tỉnh dậy khóc, cô cũng rời giường không thể ngủ tiếp được.

Vốn ngủ không được, nhưng rời giường nhìn thấy trong phòng bày mấy bình hoa hồng xanh, những bông hoa thật xinh đẹp, không hiểu sao tâm tình cô thật tốt.

Ôm bảo bảo xuống giường, mặc dù quần áo bị thấm, nhưng trên mặt rạng rỡ, tinh thần thoải mái, một chút cũng không giống như là thức suốt đêm.

Tư Mộ ôm bé mới đi đến phòng khách, chỉ có một mình má Ngô. Bà đang cầm quyển sách ngồi ở trên ghế salon xem, Tư Mộ cảm thấy hứng thú đi tới: “Chào buổi sáng má Ngô! Má đang xem sách gì vậy ạ?”

Mặc dù má Ngô gần năm mươi tuổi rồi, nhưng phong độ vẫn còn, dung mạo đẹp đẽ, bề ngoài dịu dàng điềm tĩnh, nghĩ đến lúc trẻ nhất định là một mỹ nhân.

Má Ngô đứng dậy nhận lấy bảo bảo từ trong ngực Tư Mộ, liếc mắt cười nhìn cô, đặt sách trên khay trà nói: “Lần trước mua được một quyển sách nấu ăn trên mạng, hôm nay muốn lấy ra xem một chút, nghiên cứu một tí.” Ánh mắt của bà rất tinh, lúc đưa tay bế bảo bảo, nhìn thấy vết đỏ trên cổ Tư Mộ, liền mỉm cười nói: “Nhìn xem một chút có món ăn nào có thể làm ta ư huyết, tốt mấy cũng mua về cho thiếu phu nhân nếm thử một chút.”

Tư Mộ sững sờ một lát, mới hiểu được ý tứ của bà. Mặt liền hồng giống như bông hoa hồng, dậm chân chạy về phòng bếp.

Ngôn gia đối đãi với má Ngô và quản gia Vương không giống như người làm, Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ cũng rất tôn kính hai người bọn họ. Tính khí Tư Mộ rất tốt, không làm đáng, má Ngô cũng đối tốt với Tư Mộ xuất phát từ nội tâm. Vì vậy khi nói chuyện cũng không có nhiều gò bó, thường xuyên

cũng nói giỡn mấy câu.

Ngô Mộ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Mộ đỏ bừng, liền không nhịn được cười, cũng không có cảm giác mình mới vừa nói câu có chút già mà không kính, ngược lại khi thấy Tư Mộ đi vào phòng bếp, cặp chân kia có chút không thoải mái.

Má Ngô ôm bảo bảo, trong lòng lại nói, nghĩ đến: Thiếu gia luôn không tiết chế như vậy, thường giày vò thiếu phu nhân thành như vậy; đại khái thể lực của thiếu phu nhân cũng không có vấn đề, nên muốn tìm phương pháp bồi bổ thân thể thiếu phú nhân.

Tư Mộ ở trong bếp kì kèo nửa ngày, mới bung một chén cháo trắng nhỏ đi ra, lúc cúi đầu đi tới phòng khách mặt vẫn còn đỏ.

Má Ngô nhịn không được muốn cười: “Thiếu phu nhân, đáng vẻ này của cô mà để thiếu gia thấy, có thể cho rằng má Ngô khi dễ người nha? Lần đầu tiên làm cho cô xấu hổ thành ra như thế.”

Bạn nhỏ Ngôn Dự trong ngực má Ngô bị má Ngô chọc cho vui mừng, bây giờ nhìn bộ dáng mẹ cúi đầu ăn cháo, cảm giác rất có ý tứ nha, liền vỗ tay y y nha nha.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Mộ nhìn bảo bảo một cái, chống lại ánh mắt trêu chọc của má Ngô, cũng chỉ có thể nở vài tiếng cười trừ.

“Cái người này xem thường bản thân quá, uống cháo trắng sao được? Không phải còn chút thức ăn sao?” Má Ngô nhìn Tư Mộ bung một bát cháo trắng uống từng chút một liên cau mày.

“Con không đói lắm, ăn một ít tùy tiện là được.”

“Không đói bụng cũng phải ăn nhiều một chút nha, khó trách con gầy như vậy!” Má Ngô quan sát Tư Mộ một cái, thờ dài nói: “Sớm ngày mai, tôi nấu canh cho cô, ngày ngày bồi bổ thân thể cho cô, nếu không thân thể của cô chỉ là cứng rắn, thiếu gia lại không biết tiết chế, cô sao có thể chịu nổi nha? Tốt nhất nên rèn luyện một chút, mỗi sáng sớm con nên chạy bộ xung quanh vườn hoa.”

Má Ngô nói một hồi, làm cho cái miệng nhỏ đang uống cháo của Tư Mộ thiếu chút nữa sặc. Má má Ngô nói xong, còn đề nghị cô nên chạy bộ mỗi buổi sáng, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm Tư Mộ.

Tư Mộ thiếu chút nữa cho má Ngô một lạy.

Quả nhiên là người không thể xem bề ngoài nha!

Nhìn bề ngoài má Ngô yên tĩnh, dịu dàng, nói ra được câu kia có quá chi là cường đại không? Thiếu chút nữa chính cho nữ lưu manh Tư Mộ mặt đỏ tía tai.

“Ngân vận lần không cần bồi bổ, con sợ béo phì. Quá béo Ngôn Mặc Bạch sẽ không thích.” Tư Mộ bày tỏ phản đối nhỏ như muỗi kêu nha.

“Thiếu gia mới không thích cái người nhỏ như que tăm chứ? Sờ nơi nào cũng là xương, đau tay vô cùng. Hơi đầy đặn một chút sờ mới có cảm giác nha!” Má Ngô một lần nữa dò xét trên người Tư Mộ một vòng.

Nếu không phải chén quá nhỏ, cô nhất định sẽ giấu mặt trong chén đi.

Thật là thẹn thùng nha!

Cô như bây giờ mà gầy như que tăm sao? Rõ ràng là đầy đặn cảm giác rất tốt nha?

Vóc dáng Tư Mộ trước khi sinh con cũng rất khá, hơi gầy mà thôi, nhưng sau khi sinh em bé, có một chút thịt, trước ngực đầy đặn, vòng eo mềm mại, mông cũng vênh lên rồi.

Mỗi buổi tối trước khi đi ngủ Ngôn Mặc Bạch đều ôm cô vào ngực, coi như không có vào thực chiến, cũng sẽ nóng người, liền sờ soạn toàn thân cao thấp của cô mới có thể ngủ.

Chẳng lẽ như vậy không phải là biểu hiện của hài lòng đến yêu thích không buông tay sao?

Một bên Tư Mộ nghe má Ngô than thở, tay cầm chén của Tư Mộ run lên, trong lòng cũng nói thầm chuyện như vậy buổi tối sẽ cùng Ngôn Mặc Bạch nói lại, không thể để cho má Ngô ngày ngày bồi bổ cho cô. Theo như phương pháp ồi bổ của má Ngô không bồi bổ cho người phát phì mới là lạ!”

Buổi tối Ngôn Mặc Bạch về nhà tương đối sớm, nhưng vẫn là quá giờ ăn. Tư Mộ liền gọi điện hỏi anh có về ăn cơm không, Ngôn Mặc Bạch nhìn mình chìm ngập trong đồng tài liệu, thờ dài nói: “Phải hơn hai giờ nữa mới xong, mọi người ăn trước đi!”

“Vậy em bảo má Ngô để phần cơm lại cho anh được không?” Tư Mộ nghĩ hôm nay má Ngô mới nghiên cứu được một món ăn mới, ăn rất ngon, liền muốn Ngôn Mặc Bạch nếm thử một chút.

“Ừ.” Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến mùi vị thức ăn ở nhà, liền đồng ý. Dừng một chút, đột nhiên cười tà, nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay mấy giờ em rời giường vậy?”

Tư Mộ vừa gọi điện thoại, vừa chơi đùa với bảo bảo trên sofa, cũng không chú ý đến tiếng cười tà ác của anh, nghe được câu hỏi của anh, liền thành thật trả lời: “Hình như chưa đến mười giờ. Có chuyện gì vậy anh?”

“Thế sao không ngủ thêm chút nữa? Trên người còn đau không?” Ngôn Mặc Bạch nghĩ đến tối hôm qua, tâm liền nhảy cuồng loạn. Cô ba lần bốn lượt hôn mê lại bị anh làm tỉnh, có lẽ là quá mệt mỏi đi chứ? Nghĩ đến lại ho nhẹ hai tiếng, rõ ràng cố gắng trong đầu hình ảnh triền miên kia lại bay phát phối trong đầu, dịu dàng hỏi cô.

“Bảo bảo tỉnh, ồn ào em không ngủ được, nên rời giường thôi!” Tư Mộ nhìn bảo bảo chơi đồ chơi, chú ý xem bảo bảo có nhét thứ gì vào miệng không. Cho nên lực chú ý của cô đặt toàn bộ trên người bảo bảo, cũng không có suy nghĩ nhiều đến lời nói của Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch vừa nghe đến do tên nhóc kia gây ồn ào không để cho vợ yêu nghỉ ngơi, nhất thời trong lòng không vui.

“Để cho má Ngô trông cho, em đi ngủ đi!” Ngôn Mặc Bạch lập tức chuyển sang giọng bá đạo cường thế.

Lúc này Tư Mộ mới chú ý một chút, nghe được giọng điệu này của anh, thì biết rõ anh lại muốn nổi đóa, lẽ lưỡi một cái, nói: “Em hiện tại không ngủ được, buổi tối ngủ tiếp!”

Ngôn Mặc Bạch dừng một chút, nói: “Ngủ ngay bây giờ, chờ anh về sẽ gọi em dậy ăn cơm.”

“Tại sao?”

“Em cùng ăn với anh!”

Tư Mộ buồn cười, nhẹ nhàng nói: “Được, chờ anh về!”

Ngôn Mặc Bạch có lúc chính là như vậy vô lý bá đạo, nhưng Tư Mộ cảm thấy anh như vậy, chớ chút đáng yêu.

Sau khi cúp điện thoại, Tư Mộ cũng không nghe lời Ngôn Mặc Bạch lên lầu ngủ, mà tiếp tục chơi đùa với bảo bảo.

Buổi tối, lúc Ngôn Mặc Bạch xong việc trở về, ông cụ đang chơi với bảo bảo, Tư Mộ đang đọc sách trên ghế sofa.

Ngôn Mặc Bạch cời áo khoác, đi đến bên sofa, nhìn Tư Mộ nhướn mày hỏi: “Có nghe lời đi ngủ hay không vậy?”

Tư Mộ sững sờ nhìn anh, sau đó nở nụ cười gật đầu một cái.

“Ừ, mau dậy ăn cơm.” Bộ dáng cô biết điều như vậy, Ngôn Mặc Bạch yêu cực kỳ, tay lại vò trên đầu cô mấy cái, phân phó má Ngô hâm nóng đồ ăn liền lôi kéo cô.

Ông cụ cười liếc nhìn con trai và con dâu của mình, tiếp tục chơi đùa với cháu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Dựa Theo Anh Như Vậy, Sau Em Làm Một Lần (2)

Editor: Helen Thuong

Không trách lúc ăn cơm tối, con dâu chỉ ăn có chút ít, thì ra đang đợi ăn cơm cùng Ngôn Mặc Bạch!

Má Ngô để lại cho hai người nhiều món ăn, Tư Mộ vừa ăn vừa giới thiệu các món ăn do má Ngô nghiên cứu ra, mùi vị rất ngon.

Ngôn Mặc Bạch đang ăn cơm chỉ cười nhẹ, nghe cô nói nhiều lần ăn nhiều hơn một chút.

Nếu là do cô làm hoặc nói qua, cho dù là món gì, anh cũng cảm thấy mùi vị vô cùng tuyệt vời, còn người khác làm, anh cảm thấy ai cũng giống nhau.

Tư Mộ uống chén canh, nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, suy nghĩ một chút, liền hỏi: “Chuyện Thanh Thần bên kia giải quyết dứt điểm luôn rồi à anh?”

Lúc nghe Diêu Dao nói chuyện ngày hôm qua, chuyện như vậy vẫn quanh quẩn trong lòng cô. Cô thầm nghĩ nếu Ngôn Mặc Bạch không muốn nói cho cô, giấu cô, cô sẽ coi như không biết đi.

Nhưng trải qua một ngày, một đêm, trong lòng Tư Mộ chuyện này không thể dễ xuống được. Hơn nữa Thanh Thần là chị em tốt của cô, Alan hại cô mất trí nhớ, bất kỳ lý do như thế nào cô cũng không thể coi như không quan tâm được.

Ngôn Mặc Bạch nghe vậy, giương mắt nhìn cô một cái, mặt không tỏ vẻ gấp thức ăn, từ từ nhai rồi nuốt xuống, chậm rãi nói: “Coi như đã giải quyết xong đi!”

Hồ.....

Trong lòng Tư Mộ từ từ để xuống.

Một phần vì lời nói của anh, một phần vì thái độ và nét mặt của anh.

Fuck!

Trong lòng Tư Mộ không nhịn được văng tục.

Minh vừa hỏi xong, anh lại giương mắt nhìn mình, mặt không lộ vẻ gì liếc mắt nhìn mình, sau đó im lặng không lên tiếng gấp thức ăn, nhai kỹ nuốt chậm, còn tưởng mình không cần thận chọc giận anh! Kết quả người này sau khi nuốt thức ăn xuống, nhưng chỉ nhàn nhạt trả lời vấn đề của cô.

Khóe miệng Tư Mộ giật giật, nén mặt thay đổi hạ xuống, quay lại với câu trả lời của anh, liền suy tính, lại hỏi: “Coi như giải quyết đi có nghĩa là sao?”

Quả nhiên khi nghe được câu hỏi của cô trên mặt Ngôn Mặc Bạch lạnh đi ba phần, tiếp tục ăn vài miếng, mới nói: “Alan còn chưa giải quyết được.”

Trong lúc chờ câu trả lời của anh, Tư Mộ thật sự sợ hết hồn hết vía. Nhưng khi nghe câu trả lời của anh, quả thật cô là sợ hết hồn hết vía.

Cô trụ hai mắt kinh ngạc hỏi: “Alan chưa giải quyết được, có nghĩa là sao?”

Ngày đó Alna dẫn theo rất nhiều người chặn Thanh Thần, lúc ấy gia tộc Tư Khắc Tư phái người giữa đường chuẩn bị chặn Thanh Thần, những người đó cũng bị Alan dẫn người đi giải quyết hết.

Hành động lần này của Alan rõ ràng là chống đối lại trường bối của gia tộc, phá hư hành động của họ. Thật ra thì lần này Ngôn Mặc Bạch giải quyết thuận lợi đám người do gia tộc Tư Khắc Tư phái đến có một phần công thuộc về Alan, nếu như hắn không giải quyết xong đám người đó mà liên thủ giữa đường chặn xe Thanh Thần và Tiểu Trang, có khả năng Thanh Thần đã bị hắn bắt đi.

Bởi vì kế hoạch kia chỉ là tạm thời, những người bảo vệ Thanh Thần đi đến chỗ hẹn không phải nhiều, nếu như đối thủ người quá nhiều, những người đó căn bản không có biện pháp ứng phó, cứu viện cũng không thể lập tức chạy tới, cho nên may mắn đám người này có Alan xử lý hộ rồi.

Alan tại sao làm như vậy, Ngôn Mặc Bạch đoán không ra.

Năm đó hắn ôm mục đích như vậy, làm ra chuyện như vậy với Thanh Thần, giờ này khẳng định cũng vì lợi ích bản thân, rất khó tin tưởng đó bởi vì yêu.

Ngôn Mặc Bạch nói đôi ba câu với Tư Mộ, nhưng về ngày đó giết bao nhiêu người, Ngôn Mặc Bạch không đụng đến, mà Tư Mộ cũng không hỏi.

Ngược lại Ngôn Mặc Bạch nhớ tới một chuyện, liền cười nói với Tư Mộ: “Thanh Thần và Tiểu Trang có hy vọng.”

Tư Mộ giật mình nhìn Ngôn Mặc Bạch, tay gấp thức ăn lập tức rút lại, hỏi: “Hai người bọn họ thế nào?”

“Vốn là ngày đó, ông cụ An an bài cho Thanh Thần và nhị công tử xem mắt, sau Tiểu Trang đưa Thanh Thần đến, Thanh Thần liền lôi kéo Tiểu Trang giới thiệu cho ông cụ An, nói Tiểu Trang là bạn trai của cô ấy.” Ngôn Mặc Bạch cố ý không nói tên tuổi Quân Đình, mà nói con trai thứ hai của thị trưởng, chính là không muốn cùng vợ mình nói chuyện về người con trai mơ ước đến cô.

Con trai thứ hai nhà thị trưởng, Tư Mộ cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nghĩ không ra. Chỉ là cô cũng không có suy nghĩ rồi rắm về vấn đề này, trong lòng và trong mắt cô đều là chuyện của Thanh Thần và Tiểu Trang.

Vì vậy cười lên ha ha, trước cô còn nghĩ làm thế nào để Thanh thần và Tiểu Trang có quan hệ tình cảm! Chỉ là Thanh Thần có chấp quật cường, trải qua chuyện với Alan, chắc chắn sẽ không dễ dàng nói chuyện yêu đương.

“Thế phản ứng của nhị công tử nhà thị trưởng thế nào? Có phải mặt cũng trở nên xanh như tàu lá?” Tư Mộ tưởng tượng ra các trường hợp, khẳng định chơi rất vui.

“Anh không có ở đó, chỉ nghe Tiểu Cửu nói thị trưởng cùng vợ tái mặt, giận đến hất cả tay.” Ngôn Mặc bạch cũng sẽ không nói cho cô biết Quân Đình lúc đó cũng có một chút mất mát và khổ sở.

“Thị trưởng và vợ cũng đều ở đó sao? Ha ha, cái này không phải là đắc tội với cả nhà thị trưởng sao? Thanh Thần thật là gan lớn nha!” Tư Mộ nghĩ đến, cha mẹ tức khí thành như vậy, vậy thì nhị công tử kia xem mắt chỉ sợ mặt cũng tức tối lắm sao?

Thanh Thần nhất định là không thích ông cụ An sắp xếp mai mối cho cô, cho nên mới lôi kéo Tiểu Trang giới thiệu như vậy, chỉ là, không biết Thanh Thần nghĩ như thế nào, cô ấy đối với Tiểu Trang có hay không ý nghĩ như vậy đây?

Tư mộ nghĩ tới đó, chờ một lát nữa sẽ gọi điện hỏi Thanh Thần một chút mới được, hoặc là ngày nào đó gọi mấy chị em ra ngoài chơi, thuận tiện kêu Tiểu trang cùng đi, xem biểu hiện của hai người khi gặp mặt là có thể đoán ra bảy đến tám phần rồi.

“Gia đình họ An cũng không phải là người sợ phiền phức mà.” Ngôn Mặc Bạch thoáng qua một nụ cười xem thường, nhìn Tư Mộ cười vui vẻ như vậy, tâm tình anh cũng tốt hẳn lên.

“Hả? Chồng à, anh nói xem có phải Tiểu Trang có tình cảm với Thanh Thần không?” Sau khi cười xong Tư Mộ lại lôi kéo Ngôn Mặc Bạch tiếp tục bát quái.

Ngôn Mặc Bạch chỉ quan tâm đối với tình cảm của mình, người khác có yêu hay không, anh không quan tâm. Mới vừa nói chuyện này cho cô nghe, nhưng chỉ muốn cho cô quên đi cảm xúc khẩn trương lo sợ để cho cô vui vẻ trở lại.

Hỏi anh nhiều hơn nữa, anh cũng không biết.

“Có thể là có?” Ngôn Mặc Bạch tiếp tục ăn cơm, trả lời lập lờ.

Tư Mộ liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, lấy chén múc thêm canh cho anh, cũng không hỏi nữa.

Buổi tối lúc hai người tắm xong đi ngủ, Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ nói: “Mấy ngày nay anh sẽ làm thêm giờ về tương đối muộn, anh sẽ tự ăn bên ngoài.”

“Hả? Làm sao lại bận rộn như vậy?” Bảo bảo ngủ say một bên, Tư Mộ nhẹ nhàng lật người, tựa vào trong lòng anh hỏi.

Ngôn Mặc Bạch cúi đầu hôn một cái lên trán người trong ngực, ừ một tiếng khẽ nói: “Xử lý xong mấy việc lớn trong tay, mấy ngày nữa là có thể dẫn em đi Las Vegas chơi.”

Cả nhà đại ca Lâu và Vu U đang ở bên kia, còn có Lôi Ngao và Nhậm Phẩm, thật lâu rồi mấy anh em chưa gặp mặt, khó có cơ hội để tụ họp.

Anh muốn nắm chặt thời gian nhanh chạy đến, đại ca bên kia xử lý xong việc sẽ đi, đến lúc đó không biết lúc nào mới có cơ hội gặp nhau đây.

Tư Mộ đưa tay sờ sờ mặt của Ngôn Mặc Bạch, ngón cái ở dưới cằm anh vuốt ve, mấy cái đầu râu ria mới nhú ra làm cho tay cô ngứa một chút.

Nghỉ đến tối hôm qua Ngôn Mặc Bạch hình như mãi sáng sớm mới ngủ, chỉ ngủ trong chốc lát phải đi làm, hơn nữa buổi tối phải làm thêm, Tư Mộ đau lòng ngứa mắt nhìn anh, ở trên cằm anh hôn một cái, hỏi: “Chồng à, buổi sáng hôm nay anh ngủ có một lát, lúc làm việc có ngủ gà ngủ gật không?”

Nhớ thời đang đi học, buổi tối thức đêm xem Mãng, ban ngày khi đi học, cô thường ngủ gà ngủ gật, làm thế nào cũng không mở mí mắt ra được.

Ngôn Mặc Bạch có phải cũng như vậy không?

Ngôn Mặc Bạch cười ra tiếng, tay đặt trên eo cô vòng ra chỗ cao nhất trên mông bóp một cái, nói: “Có phải em xem thường chồng em? Hay tối nay chiến đấu hết đêm?”

Tư Mộ ở trong ngực anh cọ sát, nũng nịu: “Chết cũng không đứng đắn!”

“Anh nghiêm túc hỏi em nha. Trước kia anh đi học, buổi tối ngủ không được ngon giấc, ban ngày đi học liên tục mệt mỏi ngủ gà ngủ gật, còn thầy giáo vẫn thao thao bất tuyệt giảng bài, anh cứ vậy âm ngủ.” Năm đó thành tích tốt nha, cho nên thỉnh thoảng bỏ giờ nằm ngủ, thầy giáo cũng sẽ không nói gì, bởi vì có chơi như thế nào, thành tích vẫn luôn đứng đầu.

“Buổi tối sao anh lại ngủ không ngon giấc? Em đã làm cái gì vậy?” Ngôn Mặc Bạch nắm lỗ mũi Tư Mộ hỏi. Người như cô khẳng định là học sinh tốt đi, sao đi học vẫn ngủ gà ngủ gật?

“Xem sách ngoại khóa nha!” Tư Mộ trả lời đó là chuyện đương nhiên.

Cô bé hơn 10 tuổi, ai chẳng thích xem tiểu thuyết manga chứ? Dù là bây giờ, Tư Mộ vẫn thích xem.

Tư Mộ vừa nói xong, trên mông lại bị Ngôn Mặc Bạch bóp một cái, anh cắn một cái lên gương mặt cô, khí nóng cùng hô hấp của cô hòa vào nhau, anh nói: “Thì ra từ nhỏ đã bắt đầu xem đồ rồi.”

“Loại đồ này là cái gì? Đó là truyện mông nghiêm chỉnh, có được hay không?” Anh vừa nói lời này, Tư Mộ liền nhớ đến lần trước, anh muốn cô sử dụng những thứ đã học được, làm cho anh xem. Cô vội vàng giải thích, năm đó nhỏ như vậy, làm sao có thể nhìn loại sách manga này?

Trước ngực Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng chấn động, anh nhẹ nhàng cười lên: “Vậy bây giờ nhìn thế nào? Giờ là sách báo à?”

“Phi phi phi!” Tư Mộ vội vàng lấy tay che miệng anh, không cho anh nói tiếp, thật mất thể diện mà.

Tay cô nhỏ bé và mềm mại che ngoài miệng anh, Ngôn Mặc Bạch nhẹ nhàng hé miệng, đầu lưỡi linh hoạt liếm một vòng trong lòng tay cô, cảm giác ấm áp trơn trượt làm Tư Mộ cả kinh vội buông ra.

“Này!” Tư Mộ nhìn cả phòng mờ mờ, có chút xấu hổ trừng anh. Trông mắt anh đen nhánh trong đêm tỏa sáng lấp lánh.

Ngôn Mặc Bạch liền cười: “Ban ngày lúc anh buồn ngủ, liền nhớ em. Nhớ em xụi lơ trong lòng anh, giọng rên rĩ ở dưới người anh, ánh mắt kiêu mị xem anh. .... Như vậy anh liền có tính lực làm việc.”

Mặt Tư Mộ nóng lên, không nhịn được cắn anh một cái, nói: “Cái người sắc lang này!”

Thật ra trong lòng thì thấy ngọt ngào biết bao!

“Vợ à, em là thức ăn của anh, sinh lý cũng như trong lòng! Ha haaaa...” Ngôn Mặc abchị bắt được tay Tư Mộ, để trên khoe miệng hôn một cái, cười vang lên.

Tư Mộ liền lấy tay anh mới hôn che miệng anh lại, khế trách móc: “Anh cười lớn tiếng như vậy để làm gì? Đừng làm cho bảo bảo tỉnh lại nấy giờ!”

Nhất thời sắc mặt Ngôn Mặc Bạch khó chịu, ngăn tay của cô, hừ lạnh một tiếng, nói: “Em luôn đặt con ở vị trí đầu.”

Tư Mộ sùng sốt một chút, biết máu ghen của Ngôn Mặc Bạch lại tái phát, xác định bảo bảo ngủ sau lưng không bị tiếng cười của Ngôn Mặc Bạch đánh thức dậy, liền chủ động cạo vào người anh một chút, ngửa đầu hôn lên miệng anh, dán lên anh, giọng nỉ non: “Chồng à, anh sai rồi, anh mới đứng thứ nhất trong lòng em. Trước có anh, mới có bảo bảo.”

Ngôn Mặc Bạch há miệng ngậm đôi môi mềm mại của cô, hung hăng mút, tâm tình đột nhiên tốt lên.

Tư Mộ bị anh hôn không thở nổi, đưa tay chống đỡ trước ngực anh, đẩy anh ra: “Tôi nay phải ngoan ngoãn ngủ. ...”

Nếu giống như lời anh nói chiến đấu suốt đêm, Tư Mộ chắc không cần sống nữa, ước chừng toàn thân cũng bị anh giầy vò. Hơn nữa mấy hôm nay Ngôn Mặc Bạch nói anh làm thêm giờ về muộn, nếu giấc ngủ không đầy đủ, thế thì chịu đựng được mấy ngày?

Ngôn Mặc Bạch ôm cô thật chặt vào trong ngực, hôn và sờ đủ mới rốt cục thỏa mãn ngủ. Thầm nghĩ, chờ qua mấy ngày này, lúc đến Las Vegas, có thể chơi thoải mái rồi!

Ngày thứ hai, sau khi Ngôn Mặc Bạch đi làm, Tư Mộ gọi điện thoại hẹn Thanh Thần, Sở Kỳ và Điều Dao đi chơi, hay đến Thu Ý. Thứ nhất là do chưa giải quyết hoàn toàn Alan, ở Thu Ý có Tiểu Cửu, Tiểu Trang ở đó, sẽ an toàn hơn một chút, thứ hai chính là có Tiểu Trang ở đó nên cô nhất định phải đến đó. Tư Mộ muốn xác định xem có phải Tiểu Trang và Thanh Thần thật sự có cảm giác với nhau hay không.

Bảo bảo được Tư Mộ để ở nhà, có ông cụ, má Ngô và quản gia Vương, ba người vây quanh bảo bảo cũng quen rồi, mỗi ngày đều chơi đùa với bảo bảo, nếu bảo bảo không có nhà một ngày, bọn họ đều cảm thấy mất vui. Tư Mộ cũng theo ước muốn của họ, để bé ở nhà cho mọi người.

Ngôn Mặc Bạch không cho Tư Mộ lái xe vì vậy Sở Kỳ liền đến cửa đón cô.

Hai người đến Thu Ý, Thanh Thần và Điều Dao cũng vừa mới đến.

Tư Mộ nghe Ngôn Mặc Bạch nói Thanh Thần chủ động lôi kéo Tiểu Trang giới thiệu là bạn trai cô, hôm nay Tư Mộ lúc gặp Thanh Thần, ngoài miệng luôn treo nụ cười như không cười nhìn Thanh Thần, gương mặt tỏa ra bí hiểm. Làm cho Thanh Thần sớm nổi cả da gà, cực kỳ khó chịu.

Cuối cùng cũng đến phòng bao ngồi xuống, bên trong có bốn người bọn họ, Thanh Thần rốt cuộc không chịu được vỗ bàn hỏi Tư Mộ: “Mộ Mộ, không phải tôi mượn tiền cậu không trả chứ?”

Ánh mắt Tư Mộ nhìn chằm chằm cô ấy, không phải giống như là cái kiểu thiếu nợ không trả sao?

“Hừ hừ!” Tư Mộ liếc nhìn Thanh thần, cười lạnh nói: “So với thiếu tiền không trả còn nghiêm trọng hơn nhiều!”

Nét mặt của cô làm ra vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, thành công khiến Thanh Thần nổi đầy da gà.

Thanh Thần xoa xoa cánh tay run run, hỏi: “Tôi đắc tội với cậu khi nào vậy?”

Điều Dao và Sở Kỳ cũng hết sức tò mò lại gần, nháy mắt lộ ra gương mặt bất quải.

“Chống đối bị nghiêm trị, thẳng thắn được khoan hồng! Thành thực khai báo, cậu và Tiểu Trang có phải hay không có tư tình với nhau?” Lúc bốn người ngồi cùng trên ghế salon, Tư Mộ nhìn chằm chằm Thanh Thần nghiêm túc hỏi.

Sở Kỳ và Điều Dao sùng sốt một chút, lập tức phản ứng kịp, ba người nhất trí đoàn kết nhìn chằm chằm Thanh Thần, cùng nhau ép hỏi cô.

Điều Dao ngồi bên trái Thanh Thần, nắm mặt Thanh Thần hỏi: “Nói, các cậu đã cấu kết trong bóng tối với nhau lúc nào?”

Phốc.....

Tư Mộ không nhịn được cười, Trên mặt Thanh Thần nhỏ vài giọt mồ hôi.

Sở Kỳ ngồi bên phải Thanh Thần, cũng đưa tay bóp gương mặt Thanh Thần, hỏi: “Nói mau, cậu và Tiểu Trang mờ ám yêu thương như thế nào?”

Phốc.....

Rất cuộc Tư Mộ không nhịn được cười lớn, nhìn hai người dùng thành ngữ loạn lên, thật muốn hỏi hai người hỏi tiểu học học ngữ văn có phải không được thầy dạy hay là đơn giản hai người bọn họ muốn làm thầy giáo tức chết.

Trên mặt Thanh Thần trong nháy mắt chảy rất nhiều mồ hôi, nhìn Tư Mộ ngồi trước mặt cô, hắc hắc cười gượng.

Tư mộ nghiêng người qua, đưa tay gài eo Thanh Thần “Thành thật khai báo!”

Thanh Thần sợ nhất là nhột, tay Tư Mộ còn chưa đến gần hông cô thì Thanh Thần đã kêu lên: “Cứu mạng nha!”

Thành thật khai báo chúng ta sẽ tha cho cậu!”

Dieu Dao và Sở Kỳ hai người đều trói chặt tay Thanh Thần lại, cho nên cô không thể động đây, chỉ có thể để mặc cho tay Tư Mộ đụng vào eo cô.

Thanh Thần suýt nữa thì khóc lên, luôn miệng nói: “Tớ nói tớ nói....”

Mấy người này luôn biết điểm yếu của cô nên mỗi lần ép cung đều dùng chiêu này.

Thanh Thần ngồi thẳng người, đầu tiên là sửa sang lại một chút quần áo và tóc do lúc này giầy giũa làm loạn lên.

Tóc vốn buộc chặt, mới vừa rồi bị làm loạn giống như cái ổ gà, quần áo càng đáng thương hơn, nút áo trước ngực bị Sở Kỳ không cẩn thận kéo kéo nút áo nơi ngực, kéo đi kéo lại và đứt rồi.

Thanh Thần sửa lại quần áo, nhìn thấy một mảng lớn trước ngực lộ ra, riu riu tỏ cáo ba người: “Các cậu bạo lực tốt, thật là tàn nhẫn a a a! Các cậu xem quần áo của tôi đây.... Lần này phải làm thế nào đây?”

Bên này vừa dứt lời, chỉ nghe thấy cửa bị mở ra, bộ mặt lạnh băng của Tiểu Trang lọt vào, đúng lúc Thanh Thần đang chỉnh trang phục của mình, một mảng ngực lớn hiện ra trong mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193: Chương 165.1

Editor: Helen Thuong

Là người luôn luôn nhạy bén, lúc này tự nhiên không biết phải phản ứng như thế nào cho phải.

Anh vừa đẩy cửa ra, cảnh sắc vô tình đập vào mắt, để cho anh sau khi hít một hơi khí lạnh, cũng chỉ có thể yên lặng ngẩn người tại đó. Cho đến khi có tiếng thét chói tai mới đưa anh từ cõi thần tiên kéo trở về.

“A aaaaaaaa” Dieu Dao thét chói tai, Thanh Thần cũng đã ngớ ngẩn.

Đội Sở Kỳ ở bên vội vàng giúp cô chỉnh lại quần áo trong tiếng thét chói tai của Dieu Dao, Tư Mộ đứng trước mặt Thanh Thần làm bộ cản trở tầm mắt của Tiểu Trang, mặt Thanh Thần đã hồng giống như tôm luộc chín.

Sau khi Tiểu Trang tỉnh táo, phản ứng đầu tiên là xoay người đi ra ngoài.

Chuyện này cũng quá là điên rồ phải không?

Vào lúc anh ở dưới lầu, nghe phục vụ bảo Ngôn Thiếu phu nhân muốn lấy đồ ăn lên phòng bao, khẳng định người mà anh luôn nhớ thương mấy ngày nay nhất định cũng ở đây, bước chân không tự chủ được bước về gian phòng các cô đang ở.

Chỉ muốn đi ngang qua cửa mà thôi, cũng không vào được, dù là không thể nhìn một cái, nhưng đi qua cửa tối thiểu có thể gần cô ấy thêm một chút.

Cái gọi yêu một người chính là như vậy, ngu ngốc không nhận ra, chỉ số thông minh ở mức thấp nhất.

Vào lúc anh đang tự chế giễu bản thân, đột nhiên nghe được tiếng kêu cứu bên trong truyền đến.

Mà giọng đó, chính là của người mà anh luôn thương nhớ....

Thông minh hoàn toàn là số không, lúc này hoàn toàn không phân rõ được giọng “Cuuws mạng a” cũng chỉ là cười đùa, nhưng anh lại cho là thật. Cho là Alan lặng lẽ vào đây, có ý đồ cảm thú với Thanh Thần.

Lý trí tan rã, cặp mắt anh đỏ hồng, tràn đầy tức giận hóa thành dững khí, lấy một bộ dáng muốn hủy hoại toàn bộ thế giới xuất hiện, nhưng sau một cước đạp cửa là cảnh tượng như vậy.

Anh sững sờ, toàn bộ những suy nghĩ, lý trí hình như biến mất hoàn toàn, những hình ảnh đó thông qua ánh mắt truyền đến các giác quan. Lúc đại não tiếp thu được máu mũi đã chảy ra.

Tiểu Trang quay lại phi luôn ra ngoài, một hơi chạy từ cầu thang lầu ba trực tiếp chạy lên lầu mười tám. Lúc mới đẩy cửa phóng mình, đột nhiên nghĩ tới mình lúc này, một cước đạp hư cửa vô cùng dững mãnh.

Thanh Thần ở bên trong, không phải có người đi ngang qua sẽ nhìn thấy hết chứ?

Đại tẩu ở trước mắt cũng không có ngăn cản cô ấy, Diêu Dao hình như thấy mình thì sợ hét chói tai, ngược lại Sở Kỳ phản ứng nhanh một tay kéo quần áo cô ấy, tuy nhiên cảm giác biến khéo thành vụng.

Bởi vì ba người cố gắng giúp đỡ che giấu như thế nào, hiệu quả cũng ngược lại. Bởi vì tay chân của mấy cô vội loạn ở bên trong, anh hình như thấy được càng nhiều cảnh xuân.

Oh! Thật may mắn!

Tiểu Trang càng nghĩ lại thấy dòng nhiệt nơi mũi càng dữ dội hơn.

Anh thở hắt hắt một tay chống đỡ nơi cửa phòng, một tay đưa lên mũi lau, một màu đỏ tươi dính đầy ngón tay.

Máu mũi!

Bây giờ Tiểu Trang mới nhận ra rằng mình chảy máu mũi sau khi nhìn thấy một màn kia, mặt cũng dần dần đỏ ửng.

Chảy máu mũi!

Vừa hưng hăng lau sạch máu mũi, vừa âm thầm văng tục, lại xoay người xuống lầu 3.

Cửa bị anh đạp hư, anh muốn sắp xếp cho mọi người đi phòng khác, còn phải đưa quần áo qua, không thể để mọi người nhìn thấy bộ dạng kia của Thanh Thần.

Lúc này, đột nhiên Tiểu Trang có loại cảm giác vô cùng mãnh liệt, không muốn bất cứ kẻ nào thấy bộ dáng của Thanh Thần, nam nữ đều không được, chỉ có mình mới có thể nhìn.

Cái này không phải là muốn chiếm giữ lấy một người sao?

Tiểu Trang đi xuống dưới lầu dưới, vừa nghĩ đến lại bật cười.

Chờ đến khi anh đưa túi xách xuống cửa phòng Tư Mộ liền bị Tư Mộ ở phòng 138 nhìn rồi kéo anh vào trong phòng.

“Chị dâu chị dâu... Chú ý ảnh hưởng a!” Tiểu Trang bị Tư Mộ thô lỗ lôi đi, lại không dám giãy giụa mạnh, lo lắng sẽ làm Tư Mộ bị thương đến lúc đó Lão đại sẽ lộ da sống, thế nhưng trường hợp này lão đại mà nhìn thấy chị dâu lôi lôi kéo anh cũng sẽ ăn sống anh.

Tiểu Trang khóc không ra nước mắt, hận không được quỳ xuống xin Tư Mộ, nhưng mà vẫn bị cô lôi vào bên trong phòng bao.

Tiểu Trang, làm sao anh có thể như vậy được? Thấy hết coe thể Thanh Thần của chúng tôi, anh sao lại có thể bỏ chạy? Anh không phải là con trai à?” Tư Mộ vừa kéo Tiểu Trang vào, Sở Kỳ liền thô lỗ kéo Tiểu Trang lại, nghiêm khắc buộc tội.

Tiểu Trang run rẩy, thiếu chút nữa phun máu.

Nếu anh là người đàn ông, nhìn trường hợp như vậy, cũng sẽ không bỏ chạy, thậm chí hưng phấn máu mũi chảy ròng ròng.

“Tôi... Tôi không phải cô ý!” Đầu lưỡi Tiểu Trang có chút thất, cố gắng giải thích.

Lại nhìn thấy gương mặt Thanh Thần ngồi trên ghế Sofa, Ôm cánh tay co rúc một góc, bộ dạng hết sức uwats úc và đáng thương, làm cho Tiểu Trang nghĩ đến thời điểm Alan cưỡng bức cô, có phải cũng vô cùng đau khổ bất lực như vậy không?

Đầu Thanh Thần chôn sâu ở trong cánh tay, thân thể gầy run lên một cái, hình như mới khóc....

Trái tim Tiểu Trang cũng run rẩy vì cô, đau đớn từng cơn.

Coi như cô đã từng bị Alan cưỡng bức nhưng mà trong suy nghĩ của Tiểu Trang, cô là người vô cùng tốt đẹp, hoàn mỹ và tinh khiết nhất.

Trong lòng ngàn lần nguyên rửa hành vi cảm thú của Alan, nhưng không nghĩ tới, sẽ có một ngày mình cũng làm cho cô đau khổ bất lực như thế.

Giờ phút này, lòng Tiểu Trang giống như bị ngàn vạn con kiến cắn, khổ sở không chịu nổi. Trong lòng thầm mắng mình không bằng cảm thú.

“Thanh Thần...” Cô họng khô ráp, đôi môi giống như nặng ngàn cân. Tiểu Trang vật vờ mở miệng, giọng nói khàn khàn, chỉ gọi tên của cô, không nói thêm lời gì nữa.

Nên nói cái gì đây?

Anh không phải cô ý?

Đáng chết! Mặc dù không phải là cô ý, nhưng anh xác thật là đã nhìn, và lại thân thể vô cùng hưng phấn, mặc dù tự trách khổ sở, tuy nhiên anh không có nửa phần hối hận.

Cảnh tượng đập vào mắt, còn có thể coi như không xem qua sao?

Trừ khi là mắt trí nhớ giống lão đại!

Nhưng coi như anh bị nghìn khẩu súng đồng thời chỉ vào đầu của anh, anh cũng nguyện ý laoij bỏ để khắc thật sâu vào trong lòng một màn kia.... trắng như tuyết, mềm mại, chỉ liếc mắt một cái liền muốn xông lên, đưa tay sờ sờ.

Fuck! Khó trách máu mũi cũng chảy ra mạnh mẽ như vậy rồi!

Cho nên, làm sao phải nghĩ quên một màn này? Tại sao có thể quên chứ?

Tiểu Trang cảm quả đấm, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thanh Thần, mặc dù ngay trước mặt mấy người kia có chút mất thể diện, nhưng anh vẫn nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi!”

Sau khi nói xong, Tiểu Trang nín thở chờ đợi, chú ý tất cả các phản ứng của cô.

Lúc này sau lưng vang lên tiếng đóng cửa, là ba người Tư Mộ đi ra ngoài, để lại phòng riêng cho hai người.

Tiểu Trang không có ý định suy nghĩ, cửa rõ ràng bị anh đập hư rồi mà, hơn nữa xuống lầu tu sửa cửa chính là một trong những nhiệm vụ, vậy vừa xảy ra chuyện gì mà cửa bây giờ tốt rồi?

Anh nghiêng đầu nhìn sang cô gái co ro trên ghế sa lon, hầu kết vất vả mới hoạt động lại một chút, bước chân nhẹ nhàng đi về phía cô, từ từ vươn tay ra, dần dần chần chừ dừng lại trên bả vai cô.

Tay gặt gao nắm thành quyền, từ từ giãn ra, đặt ở khóe miệng, giả vờ ho khan một cái, nói: “Thanh Thần, thật xin lỗi. Coi như anh chẳng thấy bất cứ cái gì.”

Em coi anh không thấy cái gì, nhưng anh sẽ không thừa nhận anh cái gì cũng không có thấy. Bởi vì hình ảnh kia đã khắc thật sâu trong đầu, trong lòng, dấu ấn khắc sâu như vậy, làm sao có thể không còn?

Dù sao anh cũng thấy được, không có ý định quên!

Tiểu Trang nói xong, nhắm mắt lại, trong đầu là một mảnh xuân sắc rất sống động giống như ngay trước mắt.

Trước mắt sao?

Tiểu Trang đột nhiên mở mắt, lại nhìn thấy cô gái mới vừa nghĩ đến chôn chặt ở hai cánh tay, chính lúc này lại ngẩn đầu nhìn anh.

Cả người cô co rúc trên ghế sa lon, bản thân anh đã cao, đứng trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống, cô ngược mặt lên mới thấy được mặt của anh.

Vốn Tiểu Trang cho là mắt cô sẽ sung đỏ, lệ rơi đầy mặt, bộ dáng đáng thương....

Nhưng vào mắt cô lúc này là ánh mắt trong suốt sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng y hệt như hoa đào tháng ba, còn có môi nàng khê cong lên giống như người tình nũng nịu oán trách....

Mặc dù cũng là diễm đam đáng yêu.... Thế nhưng bộ dáng hoàn toàn không phải giống như mình tưởng tượng không tốt sao?

Tiểu Trang cho là mắt mình bị hoa, hoặc là phương thức mình mở mắt không đúng, liền ra sức nhắm mắt lại, lần nữa mở mắt ra.

Mà nhìn thấy còn là màn này, cái khác duy nhất là trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô giống như hoa đào tháng ba, còn thêm mấy phần nụ cười....

Mắt cô trong suốt sáng ngời, đang cười, cong như một vầng trăng sáng, miệng cô đỏ thắm đang cười mê người, độ cong tựa như vui sướng....

Môi đỏ mọng mê người của cô khẽ mở, “Tiểu Trang, anh tại sao lại muốn chạy?”

Tiểu Trang có chút không phản ứng kịp, chạm lên khuôn mặt cười rực rỡ của cô, thế nhưng để cho anh cảm thấy cảnh trong đầu hiện ra khi nhắm mắt, cứ như vậy không chịu nổi, thật là loại người không nhận ra cảm xúc mà.

“À?” Tiểu Trang rù mắt có chút xấu hổ, ánh mắt tìm đôi môi cô nhìn xuống.

“Hi!” Một cái giật mình, Tiểu Trang thiếu chút nữa sẽ bước qua.

Bởi vì anh thấy được cảnh đẹp trước ngực cô, và càng đẹp hơn!

Hai tay Thanh Thần ôm chặt hai chân, bộ ngực mềm mại bởi vì bóp vào giữa, khe núi sâu hơn và trắng .... A a a a thật là vọt thẳng vào ánh mắt của hắn, máu nóng dịch hấn lên đỉnh đầu!

Tiểu Trang nắm chặt quả đấm, nhắm chặt hai mắt, cố gắng áp chế máu trào ra, thì lại nghe thấy giọng nói trong trẻo của cô: “Có phải cảm thấy em rất dơ bẩn, làm bẩn mắt của anh phải không?”

“À?” Bị cô hỏi một câu bất ngờ làm tổn công rồi, máu mũi giống hư vòi nước mở đỉnh ốc bay là tả ra ngoài, Tiểu Trang vội vàng che mũi, giọng mũi nong đậm a một tiếng.

“Chẳng phải không đúng sao?” Thanh Thần cười khò, mang theo bảy phần tự ti: “Ha, tôi hiểu rõ tôi bị Alan phá thân giờ đã không còn sạch sẽ, bây giờ không sạch sẽ, anh ngại bản cũng là chuyện thường tình. ... Tôi cũng ghét bỏ chính mình bản.”

Tiểu Trang nghe được những lời này, vào giờ khắc này tất cả lúng túng cùng ần nhẫn hóa thành tức giận, các loại cảm xúc đan xen vào, để cho thái độ anh thoát nhìn rất dữ tợn.

“Em nói cái gì vậy? Em thử lặp lại lần nữa!” Tiểu Trang chột đưa tay nắm cằm của cô, khiến cho cô ngửa đầu chống lại ánh mắt của anh, tức giận làm ánh mắt phun ra lửa.

Tại sao cô có thể nói cô bản?

Chẳng những nói cô bản, còn hiểu nhầm anh cũng cảm thấy cô bản! Thật sự có trời đất chứng kiến đó là vu khống mà!

Tiểu Trang không thể nhẫn nhịn!

Cô làm sao bản được chứ?

Trong mắt anh, cô so với tuyết trắng noãn không tì vết, linh hồn sạch sẽ long lanh, thế nào là dơ bẩn?

Anh thật sự tức giận như vậy, không đơn thuần là hiểu nhầm do cô trêu tức, còn giận biểu hiện chính mình vừa thể hiện, chẳng lẽ thật sự cho cô cảm giác bị ghét bỏ sao?

Anh qua mức tức giận, xuống tay không biết nặng nhẹ, bóp cô nhe răng, đau đớn mãnh liệt nhưng không cho cô kêu nửa tiếng, cô ngược lại cười nhẹ ra tiếng, con mắt nhìn anh lóe sáng, nói: “Em nói, em thích anh!”

Giọng nói của cô giống như mưa xuân chim hót hoa thơm, tốt đẹp cảm động đến thế, cô đưa tay nhỏ bé che ở nắm tay của anh trên cằm nói: “Anh bóp chặt đau bao nhiêu, em càng thích anh nhiều hơn!”

Đau em không nói ra, cười đối mặt; thích anh cũng vậy không muốn trốn tránh, cho mình một cơ hội. ...

À?

Lần này Tiểu Trang lại bối rối!

Tay cô mềm mại che trên mu bàn tay của mình cảm xúc ầm áp chân thật như vậy, khiến toàn thân anh cứng ngắc, tất cả các giác quan chuyển dời trên bàn tay kia.

Hồi lâu, đại não mới hoạt động, trở về câu nói kia của cô.

Giống như là tỏ tình. ...

Em thích anh. ...

Anh bóp em đau nhiều, em càng thích anh nhiều hơn. ...

Tiểu Trang sững sờ nhìn tay của mình, rồi sau đó đột nhiên buông ra.

Thấy chỗ cảm mịn màng của cô xuất hiện dấu tay đỏ sậm, cảm giác đau lòng mãnh liệt ập đến, nhưng mơ hồ lộ ra tia vui sướng, chỉ vì cô nói có nhiều đau tựa như có bao nhiêu thích.

Cái dấu tay đỏ sậm nên rất đau đi, vậy cô có bao nhiêu thích đây? Ước chừng là rất thích phải không?

Tiểu Trang nhếch miệng cười một tiếng, trong lòng ngọt ngào mắng chính mình một câu không hiện hậu, liền đột nhiên đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Ôm chặt cô một hồi lâu, mới vò đầu cô nói: “Vốn cho em là yên lặng, khéo léo, không nghĩ đến em vừa ra tay liền làm cho anh ứng phó không kịp, còn không xuất bài theo lẽ thường!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Chương 165.2

Tiểu Trang vừa nghĩ đến hành động của cô, mình thì lại nhiều lần bị cô làm cho thấy cả người bối rối, chính mình kiêu ngạo ngậy ngốc đưa thông minh xuống mức thấp nhất, không khỏi liền muốn cười.

“Anh không biết là không nên nhìn bề ngoài của người khác sao? Còn nữa, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, vật hợp theo loài, những thứ này anh nên hiểu mới phải chứ? Bọn em là bốn chị em tốt của nhau, tính tình không khác nhau mấy, chỉ là cách thể hiện không giống nhau mà thôi.” Thanh Thần đưa tay nhẹ nhàng ôm chặt hông anh, đầu ở trong lòng anh cọ xát, nhắm mắt lại áp chế nội tâm khổ sở, hết sức ngọt ngào nói: “Thật ra thì chúng em đều tà ác giống nhau!”

“Thừa dịp bây giờ còn kịp, anh không chịu được thì còn có thể buông tay, chờ khi tất cả đã định, liền không cho trả lại hàng.” Thanh Thần nắm thật chặt vòng eo anh, khẽ cười nói.

Trong lòng mềm mại, bàn tay anh ôm chặt, hận không được khám vào trong cơ thể mình, vừa cúi đầu, trong hơi thở tất cả đều là mùi thơm nước hoa của cô, trái tim bình tĩnh hơn hai mươi năm qua, lần đầu tiên có từng lần sóng kích động.

Lòng anh tràn đầy vui mừng ôm chặt lấy cô, cho phép cô ở trong lòng đùa giỡn, khoe môi anh ngọt ngào hỏi: “Làm thế nào là tà ác đây?”

Thanh Thần cũng chỉ thuận miệng đùa giỡn anh một chút thôi, nghĩ đến lúc anh bị chính mình chọc cho đỏ mặt, trông hết sức đáng yêu. Nhưng ngược lại bây giờ lại đùa giỡn mình, trong tim cô chạy loạn rồi.

Hít sâu một hơi, Thanh Thần cố gắng gỡ tay anh đang bóp cái mông, cảm giác có vật cứng rắn đâm vào làm cô đỏ mặt, nhưng trên mặt cô bình tĩnh liếc nhìn anh, tận lực biến mình thành nữ lưu manh đang đùa giỡn thiếu niên nhà lành. Cô dẫu môi vô lại nói: “Giống như, giống như vậy...”

Tiểu Trang hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc cười nhạt, vô tội tiếp tục hỏi: “Vậy làm sao để tiếp tục đây?”

Thanh Thần sững sờ một chút, thật sự bị ánh mắt ngây thơ vô hại lừa gạt rồi, đưa tay ôm cổ anh, nhẹ nhàng, linh hoạt nhảy lên trên người anh.

Động tác này cô cùng với Tư Mộ, Sở Kỳ và Điều Dao xem phim bom tấn Âu Mỹ thấy qua vô số lần, trong đầu cũng luyện qua rất nhiều, cho là đã vô cùng thuần thục tự nhiên rồi, nhưng bây giờ làm thực tế, thì hoàn toàn không giống như vậy nữa.

Động tác của cô nhẹ nhàng linh hoạt, tay gắt gao ôm cổ anh, nhưng hai chân vòng qua eo to của anh thì không linh hoạt như vậy, làm hại cô suýt bị ngã xuống đất.

Bàn tay Tiểu Trang đang nắm cái mông của cô, buông lỏng để cô bám trên người mình, trong mắt một mảng u ám.

“Tiếp tục thế nào đây?” Tiểu Trang nhẹ nhàng hỏi, động tác nhảy lên trên người anh của cô giống như một đứa bé muốn leo cây nhưng lực bắt tòng tâm, anh cũng chỉ tốt bụng muốn giúp một tay mà thôi.

Lần này Thanh Thần không thể bình tĩnh nổi nữa!

Cô đã làm như vậy rồi, chẳng lẽ anh không biết kế tiếp phải làm thế nào sao?

Thanh Thần vật lộn có chút tức giận, muốn rời khỏi người anh: “Kế tiếp là muốn về nhà.”

“Hừ!” Tiểu Trang ung dung cười một tiếng, nói: “Em về nhà, vậy anh phải làm thế nào đây?”

Anh cố gắng tạo cho mình có phần bình tĩnh, thoải mái, nhưng sâu ở bên trong cơ thể vô cùng nặng nề, cố gắng khắc chế nhu cầu kích động khẩn cấp, tất cả sự tỉnh táo giữ vào giây phút này đã sụp đổ, không muốn nhìn nữa, cũng không cần phải nhìn nữa.

Bàn tay nắm lấy cái hông của cô ép vào người anh, để cho cô cảm thụ được vật cứng rắn nóng nực của anh, hơi thở phun trên làn da trắng ngần của cô “Em nói nên làm cái gì đây?”

Anh cố ý để cho cô cảm nhận được thân thể biến hóa của anh, mà anh thì nhìn chăm chăm vào biến hóa trên khuôn mặt cô.

Thanh Thần rõ ràng cảm nhận được vật nào đó từ từ lớn lên và cứng rắn, mặt của cô đỏ bừng có thể chảy tan thành nước.

“Luuu mạnh!” Không nhận được mắng một câu.

Tiểu Trang xoay ngược lại, ôm cô để trên ghế sofa, để cô xuống dưới mình, để cho cô không thể động đậy, không thể lui được nữa.

“Không cần...” Thanh Thần có thể đoán được động tác tiếp theo của anh, không khỏi lên tiếng sợ hãi, đưa tay chống đỡ trước ngực anh, nghĩ đẩy anh ra nói: “không nên ở chỗ này...”

Hội Tư Mộ đang ở bên ngoài, ngộ nhỡ họ mở cửa đi vào, bị nhìn thấy, mất thể diện đó nha!

Tiểu Trang cúi đầu hôn đôi môi cô, ngậm tiếng kháng nghị của cô vào trong miệng.

Chưa bao giờ cùng phụ nữ thân mật giống như vậy, đây là nụ hôn đầu của anh. Chỉ nhẹ nhẹ bú liếm mấy lần, anh liền hoàn toàn trầm luân, hăm sâu vào....

Một khi người con gái đã động tình, cô liền giống như một đoán hoa anh túc, trong cơ thể bày ra tư thế xinh đẹp và nở rộ, càng làm cho trái tim con người trầm luân, không cách nào kiềm chế....

Thật ra thì, không phải không có cách nào để kiềm chế, chính là bản thân mình không muốn rút ra. Bởi vì sau lần chia ly cô lần đó, có cô là sống; không cô, sống cũng không ý nghĩa.

Trong trí nhớ của Thanh Thần, đây cũng là lần đầu tiên cô hôn môi.

Trong sách cũng như trong đời đã nhìn qua không ít, những kiểu hôn sâu, hôn lưỡi, hôn hít... Giờ phút này toàn bộ đều bị ném đi sau gáy, chỉ theo bản năng nguyên thủy, bú, ngậm lấy, câu dây dưa, gặm nuốt, dùng tất cả phương pháp để biểu đạt tình cảm dành cho anh.

Trước kia Tiểu Trang không nhìn những thứ đó, nhưng trời sanh anh đầu óc linh hoạt, một chút liền thông, học theo cách Thanh Thần, trong chốc lát liền quen thuộc hôn Thanh Thần đầu óc mơ mơ màng màng.

Hồi lâu, hai người cùng thờ hồn hên ôm chặt lấy nhau, Tiểu Trang gặm nhẹ một tiếng ôm cô càng chặt hơn, hận không được khảm cô vào trong thân thể.

Tay Thanh Thần nhũn ra, cũng biết anh vô cùng khó chịu, liền đưa tay cởi quần áo anh ra, liền bị Tiểu Trang ngăn cản lại.

“Đừng động! Để cho anh ôm em, cứ ôm như vậy...” Giọng Tiểu Trang khàn khàn, ở bên tai cô làm cho cô cũng động tình rồi.

“Em nguyện ý.” Thanh Thần chủ động lôi kéo tay anh đặt trước ngực mình, cặp mắt trong trẻo mê hoặc nhìn về phía anh.

“Anh không muốn!” Tiểu Trang gặm nhẹ mạnh mẽ hôn lên môi cô, hồi lâu mới thả ra, nói: “Anh không muốn để cho em uất ức, đây đều là lần đầu tiên của chúng ta, anh muốn dành cho em điều tốt nhất, hạnh phúc nhất...”

Thời gian và địa điểm không đúng.

Thanh Thần chôn sâu vào trong ngực anh nức nở.

Lần đầu tiên... Lần đầu tiên của chúng ta...

A, anh là lần đầu tiên sao? Đáng tiếc em không phải nha?

Thanh Thần cắn chặt môi, không để cho mình khóc thành tiếng, chỉ là khổ sở trong lòng dần dần lan tràn khuếch tán, đau khổ không chịu nổi.

Anh tốt đẹp như vậy? Mình không xứng với anh!

Hình như Tiểu Trang biết đột nhiên cô đau lòng vì cái gì, anh ôm cô thật chặt vào lòng, dịu dàng hôn môi của cô, không nói gì thêm nữa.

Đột nhiên cửa vang lên tiếng gõ, tiếp theo là giọng Tư Mộ: “Tiểu Trang, anh cùng Thanh Thần của chúng ta nhận lỗi xong rồi sao? Nhanh lên còn đi ra ăn cơm!”

Tiểu Trang đi vào cũng hơn một giờ, họ cũng canh giữ cửa một giờ, len lén dán lỗ tai ở trên cửa, muốn nghe một chút tình huống ở bên trong như thế nào, nhưng cửa của Thu Tĩnh cách âm quá tốt, coi như mấy cô có nằm cả trên cánh cửa cũng không nghe thấy động tĩnh gì.

Ách, không có động tĩnh là tình trạng tốt. Ít nhất Tiểu Trang đi vào một giờ, còn không bị Thanh Thần đẩy ra.

Xem ra là có hy vọng?

Ba người bên ngoài suy đoán tình hình bên trong, chờ sau khi Tư Mộ gõ cửa, bày ra khuôn mặt cười giả tạo chờ đợi ngoài cửa nhìn tình hình bên trong.

Thật ra thì cửa không có khóa trái, họ ở bên ngoài có thể mở ra dễ dàng, nhưng lo lắng đột nhiên mở cửa, ngộ nhờ Tiểu Trang và Thanh Thần bên trong thân thiết, vậy không phải dọa hai người này à.

Thanh Thần bị dọa sợ không quan trọng, nếu Tiểu Trang bị dọa sợ, từ đó cũng không thể uy vũ và hùng tráng rồi, vậy sau này sẽ uất ức Thanh Thần, như vậy quá thiếu đạo đức rồi.

Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, họ quyết định cứ đợi như vậy!

Vì vậy một lần đợi liền hơn một giờ đồng hồ, rồi cuộc bụng kêu rừ...rừ...rừ... Lúc này, đạo đức cũng không thắng nổi sự thèm ăn của bọn họ, ba người ở ngoài cửa thương lượng một chút làm thế nào để thông báo cho hai người là đến giờ ăn cơm rồi, thuận lợi thảo luận một chút xem người nào đi thông báo. Cuối cùng dùng dao búa kéo quyết định, ai thua người đó sẽ gõ cửa.

Cho nên Tư Mộ thua đành phải nhắm mắt gõ cửa.

Hồi lâu bên trong cửa không thấy có người trả lời, Tư Mộ nghiêng đầu liếc mắt nhìn, lỗ tai cũng dính lên cánh cửa, Sở Kỳ và Diêu Dao nhỏ giọng hỏi: “Theo cậu bên trong hai người đó đang làm gì? Sao lâu như vậy vẫn không có động tĩnh gì?”

Trước đó họ cũng ép hỏi Thanh Thần, Thanh Thần cũng bảo có tình cảm với Tiểu Trang, mà theo họ chỉ cho Thanh Thần cách làm, nếu Tiểu Trang có tình cảm với Thanh Thần, tuyệt đối sẽ không cảm lòng được.

Như vậy, thật sự hai người bên trong đang thân thiết với nhau sao?

Nếu quả thật như vậy, họ cần một chút thời gian mới có thể mở cửa ra ngoài.

Điều Dao dán lên cửa nín thở suy nghĩ nghe một lát, vẻ mặt thần bí khó đoán, nói: “Bây giờ chắc đang mặc quần áo.”

Fuck!

Tư Mộ và Sở Kỳ vừa lau lỗ mũi, vừa âm thầm văng tục, cảnh tượng đó thật sự làm cho người ta phun máu phải không? Chỉ tưởng tượng thôi là nóng cả người rồi.

“Câu nghe được cái gì?” Tư Mô ngược mũi hỏi Diêu Dao.

Cái bộ dáng này của cô, giống như lúc đi học, cùng chị em xem mấy thứ phim tình yêu của Âu Mỹ, là bộ dáng hot girl lưu manh háo sắc mà Ngón Mắc Bạch chưa từng thấy trước đây.

Sở Kỳ nghe Diêu Dao nói như vậy, hưng phấn dán chặt lỗ tai vào cửa hơn, cắn răng nỗ lực nghe một chút âm thanh mặc quần áo như thế nào.

Điền Dao vừa chuẩn bị mở miệng, liền nghe được Sở Kỳ kêu lên một tiếng, lao vào bên trong.

“Ai yêu, thật là chết đuối mà, đứng cũng không vững nữa. Hai người các cậu mè nheo cả nửa ngày, làm hại tôi đói đến té ngã!” Sở Kỳ mặt tỉnh bơ bỏ dây, một bên vỗ quần, một bên đưa ra lời trách Tiểu Trang ở cửa.

Vốn họ nghe lén là không đúng, lần này biến thành Tiểu Trang và Thanh Thần không đúng rồi.

Tư Mộ và Diệu Dao cũng mỉm môi cười trộm, ánh mắt luôn nghiêng nhìn Thanh Thần, thấy trên người cô mặc áo của Tiểu Trang, liền làm như biết rồi cười đến vô cùng thần bí.

“Mọi người chọn món ăn rồi hả?” Tiểu Trang khẽ cười, hoàn toàn không giống như người bị phá hư chuyện tốt. Trên người anh chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, lộ ra dáng người vô cùng hoàn hảo.

“Goi rồi.” Tư Mô gât đầu nói.

Sở Kỳ liếc Thanh Thần một cái, lại chuyển tầm mắt sang nhìn trên người Tiểu Trang, huyết sắc trông giống vô lai, nói: “Chơi vui vẻ nữa chứ!”

Khóe miệng Tiểu Trang gât gât, hướng Tư Mô nói: “Chi dâu, em ra ngoài trước một chuyến.”

Tư Mộ kéo lấy anh “Anh định mua quần áo cho Thanh Thần sao? Biết cô ấy mặc Size bao nhiêu sao? Nếu không buổi chiều hai người cùng đi. Tôi thấy trên tầng có quần áo, lấy trước cho Thanh Thần mặc, dù sao hai chúng tôi cũng thường đổi quần áo cho nhau.”

Tiểu Trang gãi gãi đầu, có chút lưỡng cố, quay đầu liếc nhìn Thanh Thần, thấy cô gạt đầu, lúc này mới cười nói: “Vây làm phiền chị dâu đi lên cảm xuống.”

Tư Mộ phì cười một tiếng: “Cô ấy là chị em tốt của tôi, thế nào àm hai người lại tốt hơn rồi, ngược lại cảm thấy xa lạ với tôi sao?”

Tiểu Trang vội vàng khoát tay, miệng giật giật, cuối cùng là không nói gì nữa, nói nhiều sai nhiều.

“Ha ha ha! Tiểu Trang, tôi phát hiện anh thật đáng yêu.” Tư Mộ cười to ba tiếng, thấy vẻ mặt luống cuống của Tiểu Trang, mới tha cho anh, quay người lên lầu lấy quần áo.

Trong phòng bao thay quần áo cũng không dễ dàng, Tư Mộ liền gọi Thanh Thần cùng đi lên.

Tiểu Trang liền nghĩ đến có lẽ Tư Mộ muốn cho Thanh Thần lên phòng 1818 thay quần áo, liền lập tức đi theo, đưa tay ôm Thanh Thần vào ngực, xác định quần áo có che phủ toàn bộ không lọt ra ngoài, mới nhắm mắt theo sau Tư Mộ vào thang máy.

“Tôi đây đưa cô ấy đi thay quần áo, anh cũng muốn đi theo sao, chẳng lẽ lo lắng tôi dẫn cô ấy đi à?” Tư Mộ nhìn Tiểu Trang lại có ý muốn trêu chọc anh.

“Mộ Mộ....” Thanh Thần then đỏ bừng mặt, hoàn toàn không có bộ dáng xinh đẹp to gan trước mặt Tiểu Trang.

Tiểu Trang tay ôm chặt Thanh Thần, cười lắc đầu: “Tôi lo lo lắng hai đại mỹ nữ trong thang máy gặp phải sắc lang, cho nên đi theo làm Hộ Hoa Sứ Giả.”

Anh mới không muốn nói cho Tư Mộ, thật ra thì trong phòng 1818 đại ca có cất video theo dõi. Cái đó chỉ có đại ca mới có thể nhìn thấy, nếu Thanh Thần vào bên trong thay quần áo, bị đại ca trong lúc lơ đãng nhìn thấy được thì anh là người thua thiệt nha!

“Hừ!” Tư Mộ nghe Tiểu Trang nói như vậy, cho là vì an nguy của các cô, dù sao Alan còn chưa giải quyết xong, nhưng lời này mà nói trước mặt Thanh Thần, sợ cô ấy lại đau lòng.

Tư Mộ chế cuwoif ra tiếng, mắt nhìn Thanh Thần nói: “Thanh Thần, cậu xem sắc lang chân chính có phải bên cạnh cậu hay không?”

Thanh Thần một tay nắm chặt tay Tiểu Trang, hướng Tư Mộ đang cười tròng mắt nhìn.

Tư Mộ mỉm môi cười.

Thang máy lên đến lầu 18, Tư Mộ đi phía trước, lúc đến phòng 1818, bảo Tiểu Trang mở cửa, cô đi vào lấy quần áo.

Gian phòng này bình thường là nơi Ngôn Mặc Bạch làm việc, mấy người Tiểu Trang, Tiểu Cửu, Lệ Hòa đều có chìa khóa. Cũng chỉ là thiết bị khóa cửa, nếu Ngôn Mặc Bạch và Tư Mộ ở bên trong, thì coi như mấy người có chìa khóa cũng không thể vào được. Hiện tại Ngôn Mặc Bạch không ở chỗ này, Tư Mộ không có chìa khóa, không thể làm gì khác là bảo Tiểu Trang mở cửa đi vào.

Sau khi mở cửa, Tư Mộ đẩy cửa đi vào, nhìn Thanh Thần trốn dưới cánh tay Tiểu Trang nói một tiếng: “Vào đi.”

“Chị dâu, chị có thể lấy quần áo ra, tôi sẽ đưa Thanh Thần sang phòng bên cạnh thay là được.” Tiểu Trang vừa ôm Thanh Thần vừa nói.

Nhìn vẻ mặt thành thật của anh, Tư Mộ nghĩ rằng phòng này không thể để cho người khác tùy ý đi vào, cô cũng biết đây là chỗ Ngôn Mặc Bạch và mọi người làm việc. Nếu Tiểu Trang nói như vậy, cô cũng không có kiên quyết nữa.

Bước nhanh đi vào trong phòng ngủ tìm bộ quần áo đưa cho Thanh Thần, nói: “Tôi xuống chờ cậu, cậu nhanh một chút. Tất cả mọi người đang đói bụng, ước chừng bây giờ đang tập trung chờ thức ăn rồi.”

Thanh Thần gật đầu: “Ừ, tôi thay quần áo sẽ xuống ngay.”

Tư Mộ nhìn Tiểu Trang một cái, lại nhìn Thanh Thần, cười, trong lúc cười hình như đang chất vấn Thanh Thần, không tin cô sẽ thay quần áo nhanh đi xuống.

Thanh Thần liền lập tức đỏ mặt, cúi đầu, dắt Tiểu Trang hỏi: “Anh bảo phòng nào vậy? Nhanh dẫn em đi thay quần áo.”

Cô dĩ nhiên biết Tư Mộ đang nghĩ gì lúc ở dưới phòng bao, họ ở bên trong hơn một giờ, làm cho ba cô chờ bên ngoài hơn một tiếng.

Tư Mộ đi xuống lầu, quả nhiên đã bắt đầu dọn thức ăn lên.

Sở Kỳ và Diêu Dao đã sớm đói bụng không chịu được, hai món ăn đưa lên, trong đó có một bát canh, hai người liền lấy chén của mình múc canh ăn trước lót bụng.

Lúc này nhìn thấy một mình Tư Mộ đi xuống, Sở Kỳ đưa tay lấy giúp Tư Mộ chén canh, hỏi: “Lại để hai người bọn họ ở phía trên, cơm này liệu bọn họ có xuống ăn không?”

“Mình nghĩ là không cần ăn, hai người tôi ăn anh, anh ăn tôi đã đủ no rồi.” Diêu Dao bên cạnh uống canh, chép chép miệng, vừa nói.

“Phốc....” Tư Mộ vừa ngồi xuống uống chén canh, liền bị lời nói của Diêu Dao làm cho cười phun hết ra ngoài. Dừng lại ho khan, liền cười nhìn Diêu Dao: “Ồ kìa.... Cảm giác có người hâm mộ ghen tị đó nha? Có phải hay không gần đây Tiểu Cửu quá bận rộn, lạnh nhạt cậu, nên không muốn cho người khác thỏa mãn nha?”

Sở Kỳ cũng hòa theo, xen vào nói: “Đại khái là như vậy! Cậu xem rõ ràng trên mặt viết bốn chữ lớn Chưa thỏa mãn dục vọng đó sao! Ai nha, tiểu tử này cũng thiệt là, không biết đạo này bận rộn cái gì, thế nhưng để người phụ nữ của mình tịch tịch không thành ra như vậy!”

Điều Dao cắn răng trừng hai cô gái đang cười đến anwtj cũng rút gân, hung hăng uống một ngụm canh, mới nói: “Tur Mộ cậu còn cười tôi! Đều tại Ngôn Mặc Bạch nhà cậu, cả ngày sai Tiểu Cửu như siêu nhân đến dùng, mấy ngày nay cũng loay hoay chân không chạm đất, muốn gặp anh ấy cũng khó khăn.”

Cô và Tiểu Cửu không có ở chung, ban ngày gặp mặt một lần, buổi tối đều ở nhà, gọi một cuộc điện thoại mà thôi. Nhưng bây giờ Tiểu Cửu loay hoay căn bản không có thời gian gặp mặt cô, chứ đừng nói thỏa mãn cô. Vừa nhìn bộ mặt tám gió xuân của cô gái, và khuôn mặt dịu dàng của chàng trai, Điều Dao có thể không hâm mộ ghen tị sao?

Hiện tại Cổ Khuyết cũng thường cùng Sở Kỳ ở chung một chỗ, hơn nữa anh gần đây cũng không biết có chuyện gì nhưng vội vàng. Nhưng cũng không thể so được với Ngôn Mặc Bạch, anh vừa quản lý chuyện buôn bán vũ khí bên kia, vừa phải xử lý công ty YT quốc tế.

Mấy ngày nay còn phải xử lý gấp những chuyện lớn, xong đi Las Vegas chơi, cho nên càng thêm bận rộn.

Tur Mộ cười gắp cho Điều Dao khối đường thối cô thích nhất, mới nói: “Hai ngày nay tương đối bận rộn, Ngôn Mặc Bạch cũng đi sớm về trễ. Buổi sáng tôi còn chưa tỉnh ngủ anh liền rời giường đi làm, buổi tối tôi ngủ thiếp đi anh mới tan việc trở về; nếu không phải ngủ trên một chiếc giường, tôi căn bản không biết anh ý cô về nhà. Chỉ là cậu yên tâm, vội không được mấy ngày nữa. Mấy ngày nay cũng giải quyết xong công việc, có thể nghỉ đi Las Vegas chơi. Đến lúc đó các cậu còn không ở chung một chỗ đến phát ngán sao?”

“Có thật không?” Điều Dao vui mừng tròn hai mắt “Đi Las Vegas sao? Thật sự quá tốt, tớ vẫn muốn đi! Vưu Uưu đâu? Chúng ta sẽ gọi cho Vưu Uưu cùng đi, không phải cô ấy chơi bài vô cùng lợi hại sao? Chúng ta đi chơi rung chuyển Las Vegas.”

Mấy năm trước mặc dù đi qua, nhưng trí nhớ bị tẩy sạch, hôm nay cũng không nhớ nổi những năm đó đã đi những đâu, rốt cuộc là chuyện gì, bây giờ vẫn còn tâm trí muốn hướng về.

“Bây giờ Vưu Uưu đang ở bên đó, chỉ là ước chừng đại ca cũng không có nhiều thời gian, đợi không được mấy ngày thì phải đi, cho nên Ngôn Mặc Bạch cố gắng giải quyết chuyện từ tối qua, chính là nhanh để họp mặt bọn họ.” Tur Mộ liếc nhìn Điều Dao.

“Ồ ồ ồ!” Điều Dao vội vàng gạt đầu, lúc vừa rồi mới oán trách Ngôn Mặc Bạch không có tình người, thì ra là hiểu lầm anh.

“Bây giờ không giận nữa hả?” Tur Mộ nhún mày.

“Ha ha ha...” Điều Dao cười vài tiếng giòn tan, liền cùng Tur Mộ và Sở Kỳ thảo luận đến lúc qua bên kia sẽ chơi những gì.

Thanh Thần cảm bộ quần áo vào phòng Tiểu Trang, vốn tưởng Tiểu Trang cho cô vào phòng của anh thay quần áo là có dụng ý khác, thì ra là cô nghĩ nhiều.

Tiểu Trang đẩy cô vào phòng ngủ, liền giúp cô đóng cửa lại, sau đó yên vị trên ghế sofa trong phòng khách, giả bộ cầm quyển tạp chí nhìn.

Thật ra thì xem tạp chí cũng chỉ để che giấu khát vọng kích động của mình, thật muốn đi vào lột sạch quần áo cô rồi ăn sạch sành sanh sau đó tự tay giúp cô mặc vào.

Chỉ là, bây giờ địa điểm thì có, thời gian không được.

Chờ Thanh Thần thay quần áo xong ra ngoài, Tiểu Trang chậm rãi đứng lên, cái trán đã rịn đầy mồ hôi, đây cũng là hậu quả của việc nhẫn nhịn khổ sở mà.

“Đi thôi! Bọn Tur Mộ chắc đợi không kịp đã ăn rồi.” Thanh Thần đi đến kéo cánh tay Tiểu Trang, cười nói.

Động tác tự nhiên, giống như đôi tình nhân nhiều năm, mà không phải vừa mới xác nhận quan hệ.

Tiểu Trang cười nhẹ nhàng quan sát cô một cái, nói: “Em và chị dâu vóc dáng không khác nhau lắm, có khác là hơi gầy, về sau ăn nhiều một chút, nuôi cho béo một chút.”

Thanh Thần đỏ mặt, đẩy anh một cái, đưa tay bóp thịt nơi eo anh, thấy anh tránh được, chỉ mới hừ hừ bỏ qua cho anh.

Hai người xuống lầu, quả nhiên ba người Tur Mộ đang ăn.

“Ồ, tớ tưởng rằng các cậu không xuống ăn cơm!” Điều Dao vừa nhìn thấy Thanh Thần và Tiểu Trang đẩy cửa đi vào, bên mặt nở nụ cười giả tạo mà nói.

“Sáng nay không có ăn sáng, có thể không đói sao?” Sau khi lôi kéo Tiểu Trang ngồi xuống, vừa giúp Tiểu Trang lấy canh vừa nói.

“Mới này không phải uống ly nước trà sao? Có tình uống nước no bụng!” Điều Dao liếc mắt nhìn Tiểu Trang lại tiếp tục trêu ghẹo bọn họ.

“Vậy cậu còn ăn cơm làm gì nha? Ngày ngày ôm Tiểu Cửu đã đủ no!” Hôm nay Thanh Thần có chút khác, lời nói cũng nhiều hơn, điều này làm cho Tur

Mộ cùng Sở Kỳ có chút giật mình. Nếu đổi là bình thường Diêu Dao nói như vậy, Thanh Thần nhất định sẽ mỉm cười sau đó sẽ yên lặng không lên tiếng, hôm nay thậm chí còn đối đáp lại vài câu, thật đúng là ly kỳ nah! Tình yêu thật quá vĩ đại rồi!

Tiểu Trang liếc mắt nhìn Thanh Thần, thoáng qua một tia sáng trong mắt, liền cũng nở nụ cười.

Sau khi mấy người ăn cơm xong, ngồi nói chuyện phiếm, Tiểu Trang bị Ngôn Mặc Bạch gọi về công ty cùng nhau bận rộn.

“Tiểu Trang, tôi bảo nhà bếp làm cơm, anh đưa qua cho Ngôn Mặc Bạch và Tiểu Cửu ăn đi!” Tiểu Trang nhận được điện thoại của Ngôn Mặc Bạch, lúc chuẩn bị đi Tư Mộ gọi anh lại.

Mấy ngày nay bận rộn như vậy không biết Ngôn Mặc Bạch có ăn cơm đúng giờ không, chỉ nhớ lúc về nhà buổi tối chỉ thấy sắc mặt chỉ muốn ngủ của anh thật làm cô đau lòng. Ngay cả khi biết Ngôn Mặc Bạch lợi hại, nhưng cũng không nhìn được như vậy mà nấu cơm cho anh.

Vốn cô định đưa đến công ty cho anh, nhưng mỗi lần đi cô đều không giúp được gì, ngược lại luôn làm ảnh hưởng công việc của anh. Tốt hơn để Tiểu Trang đưa cơm thôi.

Diêu Dao mấy ngày cũng không nhìn thấy Tiểu Cửu rồi cũng muốn đi theo Tiểu Trang, nhưng bên kia các anh bận rộn làm việc, không nên quấy rầy, nếu chuyện không xong, còn phải bỏ qua thời gian đi Las Vegas, đến lúc đó Vu Uu không chờ được đi về trước, vậy thì còn gì để chơi.

“Anh cầm lấy cơm đi, để cho anh ấy ăn, đừng để anh ấy phải đặt cơm.” Tư Mộ không nhìn được dặn dò, cô lo lắng Ngôn Mặc Bạch vội vàng xử lý công việc, đại khái quên ăn cơm.

Sau khi Tiểu Trang đi, bốn cô gái chuẩn bị dạo phố, thật lâu không đi dạo cùng nhau rồi. Mặc dù trang phục trên người đều là hàng độc quyền đưa qua, nhưng họ vẫn thích dạo phố, nhìn một chút đồ trang sức nhỏ....

Cách Thu Tinh không xa là khu phố buôn bán, cho nên bốn người không lái xe, trực tiếp xuống lầu đi bộ.

“Lần trước nhìn thấy một chuỗi ngọc châu lắc tay, hết sức xinh đẹp, hôm nay chúng ta đi xem một chút còn ở đó hay không, ở đây, chúng ta mua mỗi người một chuỗi.” Tư Mộ đề nghị.

Lúc bốn người vừa đi đến cửa hàng phía trước, xa xa nhìn thấy một người đàn ông cao lớn tóc vàng, mắt xanh.

Tư Mộ kéo chị em bên cạnh, ý bảo co cẳng chạy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Đây Là Ngôn Mặc Bạch Sao?

Diêu Dao vừa xem vừa mua các đồ ăn vặt, có lẽ là mới bán gần đây, trước kia chưa từng thấy qua, càng nói là đã được ăn qua rồi, vừa nhìn vẻ ngoài là thấy hết sức hấp dẫn, chắc chắn mùi vị không tồi.

Tư Mộ kéo cô đi, Diêu Dao cho là gọi cô vào trong cửa hàng căn bản không chú ý đến ánh mắt của Tư Mộ, còn kéo Tư Mộ nói: “Đợi một chút nữa, chúng ta mua chút gì ăn, trước kia chưa từng thấy, nhìn hình con cá này, hình như ăn rất ngon.”

Thật sự Tư Mộ thấy thua cô!

Mắt thấy Alan nơi xa xoay mặt hình như đã phát hiện ra các cô, cũng không kịp bảo Diêu Dao tham ăn, dùng sức kéo cánh tay của cô ấy, quát to một tiếng: “Chạy mau!”

Sở Kỳ và Thanh Thần vừa mới chú ý thấy ám hiệu của Tư Mộ, cho nên hai người họ đã chạy ở trước mặt Tư Mộ và Diêu Dao.

Bốn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, ăn mặc đều vô cùng đẹp, trên chân còn mang giày cao gót, cứ như vậy ở khu buôn bán nhộn nhịp tấp nập liệu mạng chạy trốn.

Người đi đường vây lại xem trên đường tất nhiên cũng rất nhiều, mới đầu chỉ thấy bốn cô gái chạy rất nhanh, với lại ai cũng đều rất đẹp, còn tưởng là chụp đầu gọi quảng cáo, bởi vì họ chạy nhanh tốc độ đèn nháy, óng ả, quả thật các minh tinh quảng cáo đầu gọi trên ti vi còn kém xa so với họ, cho nên mọi người vây xem cũng không cảm thấy có chút gì đó kỳ quái.

Nhưng nhìn mãi, cũng không thấy có nhiếp ảnh gia, cũng như đạo diễn nha...., cũng có chút khó chịu, cho đến khi thấy một người nước ngoài tóc vàng và sau lưng hắn còn mấy tên áo đen khỏe mạnh chạy đuổi theo phía sau, mọi người không ai dám nghĩ đây là đang đóng phim xã hội đen rồi. Từng cái cổ rướn lên muốn nhìn xem bốn cô gái bị mấy người khỏe mạnh bắt được như thế nào.

Cũng không ít người nghĩ lên giúp đỡ nhưng vừa nhìn thấy những người áo đen kia, từng người cao lớn, bộ mặt lạnh lùng, đầy sát khí, liền không ai dám tiến tới, chỉ có thể trốn gọi cho cảnh sát đến.

Lúc Diêu Dao bị Tư Mộ kéo chạy, sợ hết hồn, lao đảo chạy theo, thi thoảng ngoảnh nhìn sau lưng, sau đó giật mình, mới xông về phía trước, ngược lại còn nhanh hơn cả Tư Mộ.

“Làm thế nào đây.... Họ sắp đuổi tới rồi....” Diêu Dao vừa chạy vừa thở hổn hển hỏi Tư Mộ.

Con đường này họ rất quen thuộc, xuyên qua mấy con phố rồi rẽ có khi Alan không bắt được, nhưng thể lực họ không đủ, chạy hai con đường liền mệt mỏi không được.

Lúc bốn người bị Aln dồn vào một hẻm nhỏ, Aln cho người chặn hai đầu hẻm, các cô hoàn toàn không có đường lui.

Thanh Thần thở hổn hển, mặt nhảm lại, mặt trắng bệch, tay Sở Kỳ nắm thật chặt.

Sở Kỳ đau đến há miệng hút khí lạnh, nhìn Alna ép từng bước đến gần, cô không chịu đựng được kích động muốn nói tục.

“Alan, người còn muốn như thế nào nữa?” Thanh Thần mở mắt ra, thái độ bình tĩnh và lạnh nhạt rất nhiều.

Tư Mộ quay đầu lại nhìn Thanh Thần, trong lòng trầm xuống.

“Ann, đi theo ta.” Alan chậm rãi đến gần, giọng nói có chút khàn khàn.

Tư Mộ, Sở Kỳ và Diêu Dao nhìn chăm chăm mặt Alan sắp đến gần, vội vàng ngăn trước mặt Thanh Thần, ba người bảo hộ Thanh Thần ở sau lưng, tức giận trừng mắt nhìn Alna, lớn tiếng nói: “Chúng tôi sẽ không để người đưa Thanh Thần đi, người cũng đừng nghĩ đến làm tổn thương cô nữa. Người là đồ cặn bã, laoij cầm thú!”

“A, các người hiện tại có tư cách gì nói với ta không được mang Ann đi? Tự bản thân các cô cũng khó bảo vệ rồi. Cút ngay, nếu không đừng trách ta khách khí với các cô!” Alan nhìn chăm chăm vào ba người ngăn trước mặt Thanh Thần, mặt đầy sát khí nói.

Người con trai trước mắt này giống như là ác ma, giống như là thấy không vừa mắt có thể giơ tay lên bóp chết người.

Lúc này, Tư Mộ mới biết tình hình bọn họ nguy hiểm cỡ nào, vậy tình huống này có giống mấy năm trước ở Las Vegas không?

Có phải hắn sẽ mang Thanh Thần đi?

Không được!

Thật vất vả Thanh Thần mới cùng Tiểu Trang ở chung một chỗ, không thể để tên cặn bã này hủy diệt Thanh Thần được.

Tư Mộ hít một hơi thật sâu, ép mình tỉnh táo lại, ánh mắt gắt gao nhìn vào con người màu lam của Alan, cười lạnh nói: “Người cho rằng muốn động vào chúng tôi, có thể an toàn rồi đi sao? Người tốt nhất nên lập tức rời đi, nếu không người cũng không ra khỏi con đường này được.”

Diêu Dao sợ hãi trong lòng thầm nhỏ giọt mồ hôi, nắm thật chặt tay Tư Mộ. Nghe được Tư Mộ tự tin bình tĩnh như vậy, cô liền thở phào nhẹ nhõm, có thể Tư Mộ đã cầu cứu Ngôn Mặc Bạch, sẽ rất nhanh có người tới cứu các cô.

Sở Kỳ biết Tư Mộ chỉ giả bộ trấn định mà thôi. Tay cô sau lưng gắt gao bắt được Thanh Thần, không tiếng động bảo cô kiên kì, giữ vững lực lượng. Lúc này nếu Thanh Thần vờ ngu ngơ, vì không muốn liên lụy tới các cô mà đồng ý đi cùng với Alan, thì các cô cũng không tha thứ cho bản thân mình.

Alan liếc mắt nhìn chăm chăm Tư Mộ, đột nhiên cười lớn: “Cô gái ngoan, cô không giỏi nói dối. Cho nên, đừng dùng lời nói đó dọa ta.”

Hắn căn bản không tin sẽ có người kịp tới cứu các cô.

Lòng bàn tay Tư Mộ cũng bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng đã đến bước này, cô có khăn trương cũng vô ích, chỉ có thể tự cứu mình.

“Nếu không tin người có thể ra tay! Người đưa chúng ta đi tuyệt đối sẽ không ra khỏi con đường này. Điện thoại di động của tôi có gắn định vị, Ngôn Mặc Bạch sẽ nhanh đến đây. Xét thấy người mỗi lần đều có kết cục thất bại, tôi khuyên ông bây giờ nên cút đi xa, lần này Ngôn Mặc Bạch tuyệt đối sẽ không nhẹ tay.” Tư Mộ bình tĩnh nhìn về mặt Diêu Dao hay nói dối, Alan không thể không tin vài phần.

Alan bước một bước dài muốn tiến lên nắm cầm Tư Mộ, Tư Mộ quay đầu đi, lúc hắn còn muốn tấn công về phía cô, trong ngõ hẻm vang lên tiếng súng.

Alan chỉ mang cận vệ của hắn mà thôi, không phải là những sát thủ chủ chốt được mời đến, bản lĩnh dĩ nhiên không lợi hại bằng thủ hạ của Ngôn Mặc Bạch, huống chi họ cho là chỉ với bốn cô gái trời gả chưa chặt, cũng không khác mấy con bướm đêm đơn giản, nên cũng buông lỏng cảnh giác, súng cũng để ngang hông, bị đánh đến không kịp phản ứng, đến cơ hội móc súng cũng không có.

Trong tiếng súng liên tiếp vang lên, mấy gã khỏe mạnh ngã xuống, còn có mấy cô gái cùng đưa bé khóc thét chói tai, vang khắp không trung trong ngõ hẻm, mùi máu tanh trời lơ lửng trong không khí....

“Shit!” Alan mắng to một tiếng, lúc quay đầu lại, sắc mặt cũng thay đổi. Người hấn mang tới đều bị thương bể đầu đến cơ hội gãy gĩa cũng không có, đều tắt thở.

Không chú ý quá nhiều, Alan tròn mắt nhìn Thanh Thần một cái, liền lập tức tránh đi sang bên kia.

“Chị dâu, các người không có chuyện gì chứ?” Lệ Hòa chạy nhanh tới chỗ Tư Mộ, lúc đến thấy bốn người họ bị vây thành một vòng, trong lòng liền lo lắng, vội vàng hỏi.

Các cô đều có người đi theo bảo vệ, nhưng lúc ở khu phố buôn bán, trường hợp có chút hỗn loạn, khó ra tay. Nhưng không biết đại ca làm sao biết chuyện, thông qua định vị phát hiện chị dâu bên này có chút khác thường, liền gọi điện cho anh dẫn người đi tìm chị dâu.

May mắn là đến kịp, nếu có chuyện gì xảy ra, đại ca không mang họ ra ăn sống mới là lạ.

Nhìn Alan liều mạng chạy, Lệ Hòa chỉ huy người đuổi theo, anh ở lại xem tình trạng mấy người Tư Mộ một chút.

Anh biết Alan sẽ không làm chị dâu bị thương trước khi họ chạy tới, nhưng khó bảo toàn được chị dâu không bị tên khốn kia đụng đến.

Nếu như chị dâu bị dọa sợ, vậy trách nhiệm của anh vô cùng nặng nề, chắc chắn đại ca sẽ không nhẹ nhàng tha thứ cho anh.

Tư Mộ giương mắt nhìn về phía Lệ Hòa, môi của cô bị cắn chặt rịn ra máu, cô thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười dịu dàng với Lệ Hòa, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì.”

Không có chuyện gì mới lạ!

Khỏe miệng cô đang chảy máu, cười so với khóc còn khó coi hơn, cả vẻ mặt giống như quỷ, Lệ Hòa giật nảy mình, nghĩ thầm: Xong rồi, trở về bị đại ca nấu ăn rồi.

Tay Lệ Hòa có chút run đờ Tư Mộ lên, mà Thanh Thần và Diêu Dao hai người đều bị dọa ngất nằm trên đất. Mặc dù Sở Kỳ từ nhỏ đã gặp qua trường hợp như vậy, nhưng mà chỉ có thể miễm cưỡng trấn định, nhưng vừa liếc thấy trường hợp đầu óc tung tóe không nhận được nôn ra ngoài.

Lệ Hòa sau khi giữ được Tư mộ liền kêu người phía sau lên đỡ người.

So sánh với ba người kia, phản ứng của chị dâu là tốt nhất, cũng không bị dọa sợ đến nghiêm trọng đi?

Lệ Hòa nghĩ như vậy, liền cảm thấy nếu đại ca biết cũng sẽ không trách cứ anh quá mức.

“Chờ đi bệnh viện.” Lệ Hòa liếc nhìn Thanh Hân và Diêu Dao bị dọa ngất, liền phân phó người nói.

“Đừng...” Tư Mộ miễn cưỡng đứng lại, nghe lời Lệ Hòa nói, liền lên tiếng ngăn anh lại: “Đưa đến Thu Tĩnh nghỉ ngơi, tình lại liền hết chuyện.”

Về chuyện của Thanh Thần, nhà cô ấy một chút cũng không biết, lần này nếu chờ đi bệnh viện, khẳng định sẽ nói dối không được. Các bệnh viện lớn thành phố A đều là của người họ An, đưa Thanh Thần vào, nhà họ An sẽ biết. Thanh Thần cũng không muốn cho người nhà biết những chuyện này kia, làm cho mọi người đau lòng và lo lắng.

Trong ngõ hẻm nhỏ, xe không vào được, Tư Mộ và Sở Kỳ diu nhau từ từ đi ra.

Lúc chạy trốn giày đã được cởi bỏ, hiện tại đi chân trần, đi rón rén, lệ Hòa muốn đến ôm họ đi, nhưng sợ bị đại ca biết.

Lệ Hòa liếc mắt nhìn chân hai người bọn họ mịn màng, nhỏ xinh, đi một bước cũng cuộn tròn bàn chân, rón rén. Anh nhìn không được, liền ngăn Tư Mộ và Sở Kỳ lại, nói: “Chị dâu, hai người đợi một chút rồi đi.”

Sau đó xoay người lại giao cho thủ hạ đi đến cửa hàng giày gần nhất mua giày.

Thủ hạ cũng là người nhanh nhạy, linh hoạt, nhìn chân của Tư Mộ và Sở Kỳ, cũng biết được số đo, xoay người chạy đến cửa hàng trên khu buôn bán.

Tư Mộ vốn định bảo không cần mua, bước mấy bước là đến Thu Tĩnh rồi, nơi đó cũng có giày đôi. Chỉ là người đó chạy rất nhanh, cô không kịp kéo và gọi anh ta lại.

Mới vừa chạy thực mạng, cũng không cảm thấy bàn chân đau đớn gì, hiện tại thì chỉ rón rén, bước trên đường lớn một chút đều cảm thấy đau đớn vô cùng.

Vì vậy liền dừng lại, không đi tiếp nữa.

Cô liền hỏi Lệ Hòa đang đứng ở một bên: “Làm sao các anh biết chúng tôi ở chỗ này?”

“Đại ca biết Alan sẽ không chịu ngồi yên, vẫn phái người đi theo bảo vệ các cô. Chẳng qua lúc này ở khu buôn bán, quá nhiều người...” Lệ Hòa dừng một chút, còn nói: “Đại ca thông qua vệ tinh định vị phát hiện thấy xảy ra tình huống bất thường, để cho tôi dẫn người đến.”

Tư Mộ cười cười, cô cũng đoán như vậy!

“Cám ơn anh, Lệ Hòa!” Tư Mộ nhìn Lệ Hòa nở nụ cười xuất phát từ trong tâm, nói: “Nếu các anh đến không kịp, sợ là chúng tôi đã bị hù chết rồi.”

Lúc đó cô bất quá phải làm ra vẻ tỉnh táo, trong lòng sợ hãi vô cùng. Lúc đó nếu Alan hướng đến cô bóp cổ, không chừng bóp chết cô, cũng dọa chết cô!

Lệ Hòa có chút không tự nhiên cười cười: “Chúng tôi chỉ là đang thi hành theo mệnh lệnh của đại ca.... Cái này cần phải vậy.”

“Dù sao cũng cảm ơn các anh.” Tư Mộ nháy mắt nghiêm túc nói.

“Ừ... Đây chị dâu, chị có thể giới thiệu bạn gái cho tôi không?” Lệ Hòa có chút không tự nhiên gãi gãi đầu.

“hà?” Tư Mộ nhíu mày tò mò nhìn về phía anh.

Ở trong mắt Tư Mộ, Lệ Hòa bề ngoài hết sức lạnh nhạt, tính cách nóng nảy dễ giận, thủ đoạn cũng rất tàn bạo. Người con trai như vậy tự nhiên giống cậu bé 10 tuổi, bảo cô giới thiệu bạn gái cho sao? Quả thật làm cho người khác tò mò mà!

“Tiểu Trang và Tiểu Cửu đều có....” Trên mặt Lệ Hòa xuất hiện một tầng đỏ ửng, giọng nói có chút ngượng ngùng.

Tư Mộ và Sở Kỳ liền bật cười hihi. Thì ra là anh ta thấy bạn gái của Tiểu Trang và Tiểu Cửu đều là bạn bè của mình, nên cũng muốn tìm!

Sở Kỳ cười nói: “Chúng tôi có năm người đều có chủ hết rồi nha?”

Tư Mộ lại nhìn về phía Lệ Hòa, nghiêm túc nói: “Nếu như anh chẳng qua cảm thấy Tiểu Trang và Tiểu Cửu đều có người yêu, mà anh không có, đơn giản chỉ muốn tìm một cô gái tới đuổi thời gian nhàn chán, vậy tôi khẳng định sẽ không giới thiệu người tôi quen biết cho anh, rõ ràng anh chỉ muốn chơi đùa mà thôi, Chỉ là, nếu anh cảm thấy một người quá cô đơn, thật lòng muốn tìm một người bạn, cũng không cần gấp, duyên phận có thể mong nhưng không thể cầu. Chậm rãi chờ, cô gái của cậu nhất định sẽ xuất hiện.”

Lệ Hòa cái hiểu cái không, trên mặt càng đỏ.

Bọn họ vốn không tiếp xúc với phụ nữ, lúc trước ở trại huấn luyện, ngay cả chữ viết cũng là con trai, sau lại đi theo Ngôn Mặc Bạch, cũng không tiếp xúc với phụ nữ. Chỉ sau khi Ngôn Mặc Bạch kết hôn, mới từ từ tiếp xúc, và lại cũng chỉ tiếp xúc với bốn người bọn họ.

Bây giờ nghe Tư Mộ cùng anh nói chuyện như vậy, trong lòng anh có cảm giác kỳ lạ.

Thật may là người đi mua giày đã rất nhanh đã trở lại, nếu không bị ép hỏi nhiều hơn.

Giày không lớn, không nhỏ, rất vừa chân, hơn nữa kiểu dáng mới nhất, có lẽ là do cô bán hàng đề cử.

Tư Mộ và Sở Kỳ sau khi đi giày vào, liền quay trở lại quán rượu.

Vốn còn muốn bảo Lệ hòa đừng nói cho Ngôn Mặc Bạch biết chuyện bọn họ, nhưng hình như vẫn không gạt được. Họ mới vừa đến khách sạn, Ngôn Mặc Bạch cũng mới lái xe đến gặp các cô ở cửa chính quán rượu.

Ngôn Mặc Bạch nhìn Tư Mộ cẩn thận bước đến, mặt anh trầm xuống, xuống xe đi nhanh đến, đưa tay ôm lấy Tư Mộ: “Vợ yêu, mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Cụ thể gặp chuyện gì anh không biết, chỉ biết lúc thấy vẻ tinh định vị trong người cô có tốc độ di chuyển quá nhanh, đường đi cũng kỳ lạ, liền có dự cảm xấu, mới để Lệ Hòa bên này lập tức tìm người.

Lúc anh chạy nhanh đến, nhìn thấy bộ dạng của cô, cũng biết nhất định chân bị thương rồi.

Tư Mộ đưa tay vòng qua cổ Ngôn Mặc Bạch, cười vô cùng dịu dàng với anh, khẽ lắc đầu một cái, nói: “Không có chuyện gì, chỉ gặp phải ăn trộm mà thôi.”

Mắt Ngôn Mặc Bạch nhìn vào chân cô, con mắt tối sầm, giọng nói cũng lạnh lùng: “Đây là giày của em à?”

Giày của cô đều do Ngôn Mặc Bạch cho người thiết kế riêng, mà bây giờ cô đang đi đôi giày không phải nhãn hiệu đó, với lại đến mức cũng không có tháo ra.

“Ách...” Tư Mộ không nghĩ đến Ngôn Mặc Bạch sẽ cẩn thận chú ý đến giày của cô, đầu óc nhanh suy nghĩ, hồi lâu mới cười lấy lòng nói: “Giày bị tên trộm trộm đi nha....”

Giày đi trên chân em mà cũng bị tên trộm lấy đi sao?” Sắc mặt của Ngôn Mặc Bạch có chút đen lại.

“Được rồi! Tên trộm thật coi trời bằng vung, hấn trắng trợn cướp đoạt đấy!” Tư Mộ cố làm ra vẻ bất đắc dĩ đau lòng thở dài, vừa dứt lời, liền bị bàn tay Ngôn Mặc Bạch vỗ 2 cái lên mông kêu “Bánh bạch”.

Đánh hơi mạnh tay, Tư Mộ đầu đến rơi nước mắt.

Làm sao có thể nói dối Ngôn Mặc Bạch được chứ? Nhìn bộ dạng của Tư Mộ và Sở Kỳ, anh cần quét mắt nhìn Lệ Hòa là biết họ đã gặp phải chuyện gì.

Chỉ là cô bé này lại còn muốn gạt anh sao? Thật là đáng đánh đòn mà!

Tư Mộ ngửa đầu lên liếc mắt nhìn thấy mặt Ngôn Mặc Bạch tối thui, liền rút cổ lại, nhắm mắt, cái gì cũng không dám nói. Chỉ là lo lắng lát nữa sẽ bị anh trừng phạt, đầu cô ở trước ngực anh cọ cọ, vừa cọ vừa nhìn sắc mặt anh.

Dưới trường hợp bình thường, cô chỉ cần nũng nịu một chút, mê hoặc anh, Ngôn Mặc Bạch sẽ bỏ qua. Nhưng hôm nay hình như có chút khác, Tư Mộ càng cọ thì mặt Ngôn Mặc Bạch càng khó coi, giờ đen giống như mặt Bao Công.

Chẳng lẽ cách này không hiệu quả nữa rồi?

Tư Mộ đang rối rắm buồn bực, bỗng lại bị anh bóp mạnh một cái, giọng chuyển thành ngoan độc cảnh cáo: “Đừng tưởng dùng sắc đẹp mê hoặc anh thì có thể bị trừng phạt nhẹ. Có lỗi còn không biết đường hối cải, lại còn có ý đồ hối lộ, tội càng nặng thêm.”

Tư Mộ nhú mày, hô, đây là muốn phạt cô sao?

“Dạ em biết sai rồi.” Tư Mộ vâng lời “Không biết phải làm như thế nào thì anh mới không trừng phạt em vậy?”

“Hừ!” Ngôn Mặc Bạch cao quý lạnh lùng liếc cô một cái, mới nói: “Phục vụ trên giường cho đến khi anh hài lòng mới thôi.”

Thiếu chút nữa Tư Mộ tức hộc máu, mỗi lần trách phạt đều như vậy, chỉ nhìn mặt anh vừa đen vừa lạnh, Tư Mộ nửa tiếng phản đối cũng không dám.

Tiểu Trang và Tiểu Cửu cũng đồng thời theo Ngôn Mặc Bạch đến đây, nhận được câu trả lời của Lệ Hòa, hai người phi nhanh lên trên lầu.

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch ôm đi, Thanh Thần và Diêu Dao bị ngắt được đưa lên phòng nghỉ ngơi, hiện giờ còn Tiểu Trang và Tiểu Cửu cũng chạy lên tìm các cô ấy rồi, chỉ còn lại Sở Kỳ làm bộ đáng thương được Lệ Hòa đỡ dậy đứng một bên.

Sở Kỳ hết sức uất ức quay đầu nhìn Lệ Hòa, giọng nói mạnh mẽ: “Anh đỡ em lên lầu nghỉ một chút.”

Lệ Hòa giật mình, thiếu chút nữa làm cho cô ngã.

Cô là của Cố Thiếu nha, tôi làm sao dám đưa cô lên trên lầu nghỉ ngơi đây? Nếu để anh ta biết, không phải xé nát anh ra hay sao? Diêu Dao đưa lên phòng Tiểu Cửu, Thanh Thần thì lên phòng Tiểu Trang, chỉ đầu thì đại ca đã đưa lên phòng rồi, chẳng lẽ cô lại muốn lên phòng tôi nghỉ ngơi sao?

Sở Kỳ nhìn vẻ mặt đau khổ không biết làm sao của anh, đưa tay bóp bóp cái đầu, có chút đau đầu nói: “Anh mở cho tôi một gian phòng nào cũng được, để cho tôi có chỗ nghỉ ngơi thôi.”

Nhất thời Lệ Hòa lao đảo, lúc này mới kịp hiểu được ý của cô, trên mặt có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu, đỡ Sở Kỳ nói: “Đi thôi!”

Bình thường trong quán rượu phòng Vip đều đã đầy, hôm nay cũng không ngoại lệ. Lệ Hòa nhìn sắc mặt Sở Kỳ một chút, chuẩn bị điều người đến nói chuyện với khách để lấy một phòng.

“Thôi, để phòng cho khách.” Giọng nói Sở Kỳ yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: 166.2: Ngôn Mặc Bạch Bây Giờ Làm Sao Đây?

Edit: Queen

(Mình có điều chỉnh một chút về phần edit chương 166.1 nhé!)

Bình thường phòng VIP của khách sạn đều đã được đặt hết, hôm nay cũng không ngoại lệ, Lệ Hòa nhìn sắc mặt Sở Kỳ, chuẩn bị tìm giám đốc khách sạn để dàn xếp, lấy một phòng VIP.

"Thôi, lấy phòng thường thôi." Sở Kỳ yếu ớt nói.

Lệ Hòa gật đầu, rất nhanh liền đỡ cô lên phòng.

"Cô còn cần gì không?" Lệ Hòa chưa từng phục vụ phụ nữ, lúc này nhìn Sở Kỳ vẻ mặt khó chịu ngồi dựa vào ở trên ghế sofa, anh hơi lưỡng lự, đứng ở một bên, có cảm giác không biết nên để tay ở đâu.

Trong gian phòng này chỉ có hai người bọn họ, cô nam quả nữ, anh và người phụ nữ của Cố thiếu...

Lệ Hòa nghĩ thôi cũng thấy cả người run rẩy.

"Tôi nghỉ ngơi một chút, anh đi ra ngoài đi!" Sở Kỳ nhắm mắt lại yếu ớt nói.

Lệ Hòa chạy như bay ra khỏi phòng, suýt chút nữa quên đóng cửa, chạy được một đoạn rồi mới quay lại đóng cửa.

Sau khi Lệ Hòa đi căn phòng im ắng, Sở Kỳ từ từ mở mắt, căn phòng im tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim của mình, trong lòng hiu quạnh, cô đơn, còn có chút tủi thân, cảm giác này lan ra toàn thân, thế nên nước mắt từ từ chảy ra.

Chị em bốn người cùng một chỗ, mỗi khi gặp chuyện luôn là Ngôn Mặc Bạch xuất hiện đầu tiên đến cứu các cô, Thanh Thần và Diêu Dao té xỉu Tiểu Trang và Tiểu Cửu cũng lập tức xuất hiện bên cạnh các cô ấy,

Mà mình thì sao?

Cố Khuyên, anh đang ở đâu?

Tại sao những thời khắc đó anh không xuất hiện bên em giống như Ngôn Mặc Bạch luôn xuất hiện bên Tư Mộ.

Giờ khắc này, Sở Kỳ vừa hâm mộ vừa ghen tị với Tư Mộ, Thanh Thần, Diêu Dao, bất kỳ ai trong các cô ấy đều hơn cô.

Nhắm chặt mắt lại,, mặc kệ nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

"Leng keng leng keng..." Tiếng chuông cửa vang lên dồn dập, Sở Kỳ mệt mỏi không muốn đi mở cửa.

"Bùm!" Cánh cửa theo tiếng động mở ra, một bóng người cao to vọt vào, dừng lại trước ghế sofa, im lặng nhìn chăm chăm người trên ghế sofa, sau đó bỗng nhiên vươn tay ôm Sở Kỳ vào trong ngực.

Sở Kỳ nghe thấy tiếng phá cửa thì cũng tỉnh táo lại, chỉ là không muốn mở mắt. Cô hi vọng người đập cửa đi vào là Cố Khuyên, nhưng mà cô sợ hãi không dám mở mắt ra nhìn, lỡ như không phải? Cô càng thất vọng hơn thôi!

Cảm nhận được tầm mắt nóng rực đang nhìn mặt mình thì cô rất muốn mở mắt, nhưng sợ đây chỉ là ảo giác, chỉ là ảo giác.

Sau một lúc bị ôm, mùi hương quen thuộc dễ ngửi bay vào mũi cô, thì cô bất thành linh mở to mắt, trông thấy gương mặt phóng đại của anh mới dám tin là anh đang ở trước mặt. Đưa tay giữ lấy khuôn mặt ấm áp của anh, mới thật sự tin, đây quả thật là anh.

"Cuối cùng anh đã đến..." Sở Kỳ cười mà rơm nước mắt, giọng nói nghẹn ngào.

Cố Khuyên ôm chặt cô vào lòng, hận không thể hoà thân thể mềm mại của cô vào cơ thể mình, anh nhỏ giọng lầm bầm: "Anh đến rồi..."

Thật xin lỗi, anh đến muộn!

Ngôn Mặc Bạch ôm Tư Mộ vào phòng 1818, đặt cô lên sofa, anh ngồi xổm trước người của cô, đưa tay cởi giày trên chân cô ra, bập vào mắt anh là đôi chân bị rách da và chảy máu.

Tư Mộ co người lại, nhìn sắc mặt anh dần chuyển sang màu đen, âm thầm thè lưỡi, cố gắng nói sang chuyện khác: "Ông xã, chuyện công ty anh xử lý sao rồi? Hôm nào đó chúng ta có thể đi Las Vegas đây? Tất cả chúng ta cùng đi có được không?"

Ngôn Mặc Bạch làm như không nghe thấy những gì cô nói, đứng dậy vào phòng tắm lấy chậu nước ấm, nâng chân cô lên, nhẹ nhàng rửa.

Có một chỗ giống như bị mảnh thủy tinh nhỏ đâm phải, chảy rất nhiều máu. Ngôn Mặc Bạch cẩn thận lấy mảnh thủy tinh ra, nhưng vẫn làm cô đau đến nỗi kêu ra tiếng.

"A.... anh nhẹ thôi...." Tư Mộ nhe răng nhăn mặt.

Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng liếc cô một cái: "Biết đau rồi hả? Mới sáng đã đi chỗ nào hả?"

Mặc dù khi nói chuyện giọng nói lạnh đến mức có thể hù chết người, nhưng động tác lại bắt đầu nhẹ nhàng.

"Bọn em chỉ muốn đi đến trung tâm thương mại chơi, ai biết gặp được tên biến thái kia chứ? Bọn em đều mang giày cao gót, chạy được vài bước liền nén

giày đi chạy chân trần, bằng không sẽ sớm bị bắt." Tư Mộ bắt mắt phản nản.

Hiện tại nhớ đến chuyện đó chân liền run, nhưng anh lại mắng cô!

Tư Mộ bị anh trừng mắt, nước mắt liền chảy. Nghĩ đến khi đó ánh mắt Alan còn đáng sợ hơn nhưng cô không hề khóc, bây giờ bị anh trừng liền đau lòng, uất ức đến nỗi không cảm được nước mắt.

"Ngay trên đường cái, anh ta có thể làm gì em sao? Huống hồ còn có người đi theo bọn em, anh ta và mấy hộ vệ kia của anh sẽ bị bắt, mấy người anh phải đi bảo vệ em tùy ý chọn một người trong đó cũng có thể đánh gục mười người bọn họ. Em cần gì phải chạy?" Nói đến chuyện kia mặt Ngôn Mặc Bạch lại trầm xuống.

"Anh không nói cho em biết anh phải người theo em, sao em biết được?" Tư Mộ cũng uất ức, cô cũng không muốn chạy? Hiện tại chân đau muốn chết.

Nhưng những người kia đúng là rất lợi hại, một người bị bẻ đầu tắt thở ngay tại chỗ, ngay cả nhảy mất cũng không kịp. Chỉ tiếc là để cho Alan chạy mất.

Tư Mộ nghĩ đến Alan còn chưa chết, vô cùng lo lắng nhìn Ngôn Mặc Bạch, nói: "Tên biến thái Alan kia chạy thoát, Lệ Hòa cho người đuổi theo, đã có tin tức gì chưa?"

Lông mày Ngôn Mặc Bạch cũng không có nhướng lên hay hạ xuống, hờ hững nói: "Em không cần quan tâm đến những chuyện này, từ nay về sau ngoan ngoãn cho anh, đừng có suốt ngày chạy lung tung."

"Em đây có chạy lung tung? Chẳng lẽ mấy chị em rủ nhau đi dạo phố cũng không được sao? Ngôn Mặc Bạch sao anh lại bá đạo không nói đạo lý như vậy chứ?" Tư Mộ thở phì phò hét lên, hận không thể giơ cái chân còn đang chảy máu kia lên đập cho anh một cái.

"Từ nay về sau muốn đi dạo phố phải được anh đồng ý, anh đi cùng em, hoặc anh phải người theo em, nếu không đừng hòng." Ngôn Mặc Bạch nói xong, bàn tay to xiết chặt mắt cá chân cô, lau khô nước trên chân cô, bôi thuốc tiêu viêm lên.

Tư Mộ nổi giận quay mặt đi không để ý tới anh, hờn dỗi, thì lại nghe được giọng nói lạnh lùng của anh truyền đến: "Cũng không cho phát cáu với anh, nếu không Las Vegas cũng đừng hòng đi."

Mẹ nó!

Ngôn Mặc Bạch anh là tên khốn kiếp!

Tư Mộ suyết chút nữa tức đến nội thương, nhắm chặt mắt lại, không có ý định để ý đến anh.

Sau khi bôi thuốc xong Ngôn Mặc Bạch đứng dậy ôm cô đi về hướng phòng ngủ.

"Ngủ một giấc thật ngon, lát nữa anh gọi em dậy ăn cơm!"

"Không được đi Las Vegas rồi, còn ăn cơm gì nữa chứ?" Tư Mộ thở phì phò, nói mà không cần suy nghĩ.

"Bốp!" Mông cô bị anh đánh một cái.

"Aaaaaa... Ngôn Mặc Bạch, em muốn kiện anh! Kiện anh đánh vợ!"

"Kiện đi!" Ngôn Mặc Bạch tỏ vẻ không sao cả đặt cô lên giường, sau đó thay quần áo trước mặt cô.

Vừa rồi sốt ruột đến nỗi đổ một thân mồ hôi, bây giờ cảm thấy dinh dính rất khó chịu.

Sau khi cởi quần áo, anh từ từ quay lưng lại để Tư Mộ thấy rõ những vết quào, hờ hững nói: "Anh cũng muốn kiện em về tội bạo lực gia đình! Trên lưng anh là chứng cứ."

Tư Mộ bị sự vô sỉ và da mặt dày của anh đánh bại, đỏ mặt chán nản nằm ở trên giường.

Ngôn Mặc Bạch thay quần áo xong, đi đến bên giường, nghiêng người hôn lên khóe miệng Tư Mộ, nhỏ nhẹ nói: "Ngủ một giấc thật ngon, anh luôn ở bên ngoài, khi nào ăn cơm anh sẽ gọi em."

Tư Mộ hừ hừ nhắm mắt lại.

Có lẽ vừa rồi chạy nhiều, sau đó còn sợ hãi, vừa mệt vừa sợ, rất buồn ngủ, nhắm mắt lại không bao lâu liền ngủ mất.

Đến khi cô tỉnh lại, không biết bây giờ là lúc nào.

Giờ tay lấy điện thoại di động bên giường, nhìn thời gian, sáu giờ chiều rồi.

Nhớ đến Thanh Thần và Diêu Dao sợ đến hôn mê, hiện tại không biết thế nào rồi.

Gọi điện cho Thanh Thần là Tiểu Trang bắt máy.

"Chị dâu!" Giọng nói Tiểu Trang tuy vẫn lạnh lùng nhưng lại pha chút dịu dàng, thật là trăm năm khó gặp.

"Ừm, Thanh Thần đã thức chưa?" Tư Mộ nghe thấy giọng Tiểu Trang như vậy, cũng đoán là Thanh Thần không có chuyện gì.

"Vừa mới tỉnh lại."

"Cảm xúc thế nào?" Tư Mộ chỉ lo lắng Thanh Thần sẽ bị Alan dọa sợ. Lúc đó nhìn sắc mặt cô ấy trắng bệch, cô rất đau lòng.

"... Khá tốt." Tiểu Trang do dự trả lời, bởi vì hình như không tốt lắm.

Lúc Thanh Thần mê man về mặt bất an và đau khổ, anh nhìn thấy rất đau lòng. Sau khi tỉnh lại nhìn thấy anh, chủ động lao vào lòng anh, ôm chặt cổ anh, mặc dù anh rất hướng thụ, nhưng anh biết, cô đang sợ. Có lẽ bị Alan dọa sợ.

Anh dịu dàng an ủi, nhẹ nhàng hôn lên môi và mặt cô, về mặt cô mới khá hơn một chút.

"Ừm, biết rồi. Vậy cậu gọi cô ấy dậy, chúng ta đến lầu ba ăn cơm."

Tư Mộ đoán không sai, Thanh Thần bị tên biến thái kia cận bã kia dọa sợ. Nhưng bây giờ Thanh Thần có Tiểu Trang chăm sóc, Tiểu Trang sẽ nghĩ biện pháp để cô ấy bức ra khỏi đoạn trí nhớ đau khổ này.

Cúp điện thoại, Tư Mộ gọi cho Diêu Dao, một lúc lâu sao mới có người nghe máy, là Tiểu Cửu nghe điện thoại, mặc dù giọng nói vẫn lạnh lùng như trước, nhưng lại mang theo chút chịu đựng, hơi thở cũng dồn dập một chút.

Trong bụng Tư Mộ đoán ra hai người kia đang làm chuyện gì, liền không có ý định quấy rầy, chỉ đơn giản nói: "Nửa tiếng sau ăn cơm ở lầu ba."

Nửa tiếng...

Tư Mộ nở nụ cười xấu xa, Diêu Dao là sắc nữ, nửa tiếng chắc cô ấy ăn chưa no!

Sau khi cúp điện thoại, mới nghĩ đến lúc mình bị Ngôn Mặc Bạch ôm đi thì cô đang đi với Sở Kỳ? Bây giờ cô ấy đâu rồi?

Tư Mộ thật muốn cầm điện thoại đập vào đầu mình mấy cái, đây có tính là trọng sắc khinh bạn không đây?

Vội vàng gọi cho Sở Kỳ, lập tức có một giọng nam vang lên. Tư Mộ sững sốt một lúc lâu, nhìn lại dây số trên điện thoại, xác định đây đúng là số của Sở Kỳ, mới dám hỏi: "Sở Kỳ đâu?"

Bởi vì đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lừa biếng nên không nghe ra giọng của Cố Khuynh, hơn nữa lúc về đến cô cũng không thấy Cố Khuynh cho nên nghĩ mình gọi lộn số.

"Vừa tỉnh ngủ. Làm sao vậy?" Cố Khuynh và Sở Kỳ vừa mới ngủ dậy, giọng nói có chút lười biếng.

"À, vậy lát nữa hai người cùng xuống lầu ba ăn cơm, để tôi gọi điện bảo phòng bếp chuẩn bị." Nghe thấy bên kia nói vừa mới tỉnh ngủ, Tư Mộ liền nghĩ đến Tiểu Cửu, để tránh quấy rầy đến bọn họ, cô liền nói một hơi, rất nhanh liền cúp điện thoại.

Sau khi Tư Mộ cúp điện thoại, ném điện thoại sang một bên, từ từ ngồi thẳng người dậy. Vừa mới chuẩn bị xuống giường, cửa phòng ngủ đã bị đẩy ra.

Ngôn Mặc Bạch đi đến hỏi: "Dậy lúc nào?"

"Mới vừa dậy. Đứng rồi, em có gọi điện cho các cô ấy bảo đến lầu ba ăn cơm, anh bảo phòng bếp chuẩn bị một chút đi!" Tay Tư Mộ chống vào mạn giường, có chút chật vật khi xuống giường.

Mặc dù đã lấy mảnh thủy tinh ra và bôi thuốc rồi nhưng khi dẫm trên mặt đất, đúng là có hơi đau.

Ngôn Mặc Bạch nhìn Tư Mộ nhăn mặt, vội đi đến giúp cô đổi giày.

Giày của Tư Mộ để ở đây đều là giày cao gót, đế giày rất cứng. Nhân lúc Tư Mộ ngủ Ngôn Mặc Bạch sai người đi mua một đôi giày vải, hiện tại liền thay giày cho cô.

"Há? Ở đây sao lại có giày vải?" Ở nhà cô cũng có một đôi giày như vậy, bây giờ thấy Ngôn Mặc Bạch mang giày giống y chang như vậy cô không khỏi kinh ngạc mà hỏi.

"Lúc này sai người đi mua." Ngôn Mặc Bạch rất cẩn thận mang giày cô, nhưng vẫn nghiêm mặt dạy dỗ: "Chân em như vậy còn dám mang giày cao gót, đợi ba ngày cũng không đỡ được, sao mà đi Las Vegas?"

"Ba ngày sau đi Las Vegas?" Tư Mộ chỉ chú ý câu sau của anh, hoàn toàn không thấy sắc mặt khó coi của anh.

"Ngày mai đi." Ngôn Mặc Bạch nhìn sang người phụ nữ không nắm rõ trọng điểm trong câu nói vừa rồi của anh hờ hững nói.

"Ngày mai?" Tư Mộ không thể tin tròn tròn hai mắt, nhớ lại Ngôn Mặc Bạch không bao giờ lừa cô, liền hưng phấn giữ lấy mặt Ngôn Mặc Bạch hôn mạnh một cái: "Ông xã, em yêu anh nhất!"

Ngôn Mặc Bạch được cô hôn, cúi đầu khoe miệng cong cong, lúc ngẩng đầu lên trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng vốn có.

"Mau đi rửa mặt, thức ăn đã chuẩn bị rồi, chắc giờ đã xong." Ngôn Mặc Bạch nhéo nhéo mặt Tư Mộ thúc giục cô.

"Nhanh như vậy?" Tư Mộ vòng tay ôm cổ Ngôn Mặc Bạch, dựa hẳn người vào anh.

Mới vừa rồi lúc anh cúi đầu cười cô tinh mắt thấy được, biết anh không có tức giận, hiện tại nghiêm mặt là cô ý là cố ý hung dữ với cô mà thôi. Cho nên cô mới không sợ anh đâu.

Tư Mộ ghé miệng đến sát tai Ngôn Mặc Bạch nói: "Tiểu Cửu và Diêu Dao bạn, mới vừa rồi em nói với họ nửa tiếng nữa mới ăn cơm, chắc nửa tiếng không đủ để họ bận đâu. Anh nói chúng ta có nên xuống muộn một chút hay không?"

Tư Mộ vừa nói vừa cười, thân thể run lên một cái, cả người cô dựa trên người Ngôn Mặc Bạch, bầu ngực mềm mại cũng rung theo cạ cạ vào ngực anh, cứng cứng mềm mềm.

Tay Ngôn Mặc Bạch đang đỡ hông cô không khỏi dùng thêm sức kéo cô lại sát mình hơn.

"Bọn họ đang làm việc trễ một tiếng mới xuống ăn cơm, vậy chúng ta cũng xuống muộn một tiếng, cũng làm ít chuyện đi!" Giọng nói Ngôn Mặc Bạch trở nên quyen rũ mờ ám vang lên bên tai cô.

"Ôi, em đau chân..." Tư Mộ nhìn thấy nụ cười gian của Ngôn Mặc Bạch thăm nghĩ không ổn. Nếu theo nguyện vọng của anh làm ít chuyện, thì không thể nào hoàn thành trong một tiếng.

Ngôn Mặc Bạch đưa tay nâng cằm của cô lên cúi đầu hôn lên môi cô, nói: "Đừng hòng trốn, đây là phạt em không nghe lời, ngoan ngoãn đến hầu hạ gia..."

"Ông xã... Thật sự rất đau! Mới vừa rồi anh cũng thấy, chân bị thủy tinh đâm trúng, chảy nhiều máu như vậy." Tư Mộ làm bộ đáng thương nói.

Ngôn Mặc Bạch vô cùng dịu dàng gỡ môi của cô, nói: "Vậy hãy để cho gia thương em thật tốt, em chỉ cần nằm hưởng thụ, tức thời đưa tay ôm gia, miệng cũng tự do mà rên rỉ, chân đau không cần hoạt động, tất cả đều giao cho gia"

Anh vừa gỡ môi của cô, vừa nói chuyện hơi thở nóng hổi phả vào mặt cô, lần nào anh cũng nói ra lời nói làm người ta khó xử, Tư Mộ thật muốn phun một ngụm máu lên mặt anh, lấy độ mặt dày vô địch của anh.

"Vậy anh đến đi, giết chết em đi!" Tư Mộ tự trách chính mình, ngán đầu ưỡn ngực dâng mình lên miệng anh.

Ngôn Mặc Bạch sững sờ, dùng sức cắn một cái vào mặt cô, nhắm mắt lại, từ từ đứng lên, đi vào phòng tắm, để cô rửa mặt.

Nửa tiếng sau hai người xuống lầu, lúc đi xuống không ngờ mọi người đã đông đủ, Tiểu Cửu và Diêu Dao cũng đến.

Thức ăn đã dọn lên hết, ngày hôm nay các cô đều mệt, sớm đã đói bụng rồi. Nhìn thấy một bàn toàn thức ăn ngon cũng thèm đến nhỏ dãi.

Khi ăn không nói khi ngủ không nói.

Lúc ăn cơm mọi người đều im lặng.

Bình thường mấy người Tư Mộ ăn cơm cùng nhau, đều vừa ăn vừa nói líu ríu không ngừng. Chắc do hôm nay nhiều người, lại thêm Ngôn Mặc Bạch kẻ mặt lạnh ngàn năm không thay đổi nên không ai dám nói chuyện.

Diêu Dao ngồi ở bên cạnh Tư Mộ, cô đưa bàn tay nhỏ xuống dưới bàn, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo Tư Mộ, nhỏ giọng hỏi: "Mộ Mộ, về mặt Tiểu Bạch nhà cậu cứ như ai cũng thiếu anh ta hai trăm năm mươi vạn vậy, cậu làm anh ta mất hứng sao?"

Tư Mộ uống một ngụm súp, khoe miệng giật giật, nhỏ giọng trả lời: "Đây là anh ta chưa thỏa mãn dục vọng."

Diêu Dao tròn mắt liếc Ngôn Mặc Bạch, nhỏ giọng lầu bầu một câu: "Minh cũng chưa thỏa mãn nha, nhưng không có biểu hiện như vậy..."

Tư Mộ đang uống một ngụm súp thiếu chút nữa phun ra ngoài.

Cô bé sắc nữ này thật đúng là đáng yêu.

"Ngày mai đi Las Vegas, mọi người đều tự chuẩn bị đi." Ngôn Mặc Bạch ăn xong, ưu nhã cầm khăn ăn lau miệng, vừa nói vừa nhìn về phía Tư Mộ và Diêu Dao, làm hai người này sợ tới mức lập tức ngồi thẳng.

"Anh có muốn cùng đi không?" Ngôn Mặc Bạch nghiêng đầu hỏi Cố Khuynh.

Trong khoảng thời gian này trong nhà Cố Khuynh rất náo loạn, không biết có thời gian đi không?

"Ừm cùng đi chứ, đại ca ở bên kia, rất lâu rồi không gặp, chúng muốn đi qua đó họp mặt." Cố Khuynh nói xong nhìn về phía Sở Kỳ, hỏi cô: "Em có muốn cùng đi không?"

Sở Kỳ sững sờ, chẳng lẽ anh không có ý định dẫn cô đi sao? Nếu không sao lại hỏi như vậy chứ?

"... Đến lúc đó rồi tính." Sở Kỳ gạt gạt khóe miệng, hồ hững trả lời một câu.

"Còn tính cái gì? Chắc chắn cùng đi, phải đi!" Điều Dao liếc Sở Kỳ, khinh bỉ cô nghĩ một đằng nói một nẻo. Vốn không phải đã nói đi Las Vegas tìm Vu Ưu sao? Lúc trước người vui nhất chính là cô ấy, sao bây giờ lại có thái độ này?

Ngôn Mặc Bạch đi, Tiểu Cửu và Tiểu Trang sẽ đi theo. Điều Dao nghĩ, cô nhất định phải đi.

"Không cho em đi." Điều Dao mới vừa nói xong, Tiểu Cửu mím môi nghiêm túc nói.

"Tại sao? Em cũng muốn đi! Không phải anh cũng đi sao? Tại sao không cho em đi?" Điều Dao thờ phỉ phò giống như muốn bóp chết Tiểu Cửu.

Thanh Thần nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Trang, im lặng chờ anh bày tỏ thái độ.

Tiểu Trang cười dịu dàng, duỗi tay nắm lấy tay Thanh Thần, đặt tay cô trong tay mình nheo nheo, nói: "Em đi theo anh được không? Một mình em ở lại đây, anh không yên tâm."

Sau sự việc ngày hôm nay, anh càng không yên lòng khi cô không ở bên cạnh mình. Hận không thể thời thời khác khác nâng niu cô trong tay, cẩn thận che chở.

Điều Dao nhìn Thanh Thần, lại càng náo loạn.

Tư Mộ liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: 167: Lần Đầu Tiên Dạy Đỗ Bạn Nhỏ Ngôn (Tiểu Bạch Thật Đáng Sợ)

Lúc Tư Mộ nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, Ngôn Mặc Bạch cúi đầu hết sức chăm chú bóc vỏ tôm, mí mắt cũng không nâng lên. Ánh sáng nhẹ từ đèn thủy tinh trên trần nhà chiếu xuống đỉnh đầu, tóc ngắn của anh tóc lóe rạng rỡ, càng lộ vẻ đẹp trai.

"Này!" Tư Mộ ngồi bên cạnh anh, đưa chân đụng anh, nhỏ giọng gọi anh một tiếng.

Lúc ăn cơm vốn không có người nói chuyện, lúc này bầu không khí càng yên tĩnh quý dị. Tư Mộ nói nhỏ, nhưng vẫn có vẻ hơi to, vài người đều nhìn về phía cô.

Lúc này Ngôn Mặc Bạch nghiêng đầu nhìn cô một cái, chỉ là vẻ mặt vẫn hồ hững, nhìn không ra biểu tình gì.

Ngôn Mặc Bạch bỏ tôm đã bóc vỏ vào chén cô Tư Mộ, nói: "Mau ăn!"

"Cái kia..." Tư Mộ là muốn hỏi anh chuyện Tiểu Cửu là sao, nhưng mà nhìn tôm bóc vỏ trước mặt, cô lại có chút dao động.

Ngôn Mặc Bạch biết cô thích ăn tôm cua... Hải sản tươi, hôm nay cố ý bảo nhà bếp làm, hơn nữa hôm nay tôm rất to béo, chỉ nhìn thôi đã thèm ăn nhỏ dãi rồi.

Lúc này cô đã tự bóc và ăn một con rồi, nhưng là bây giờ Ngôn Mặc Bạch bóc cho cô, cô vẫn muốn ăn.

Trong lòng rối rắm nghe lời ngoan ngoãn ăn tôm, nhưng vẫn kiên trì muốn anh nói chuyện của Tiểu Cửu và Cố Khuynh tại sao lại khác thường như vậy.

Thấy Tư Mộ sững sờ không hề động, Ngôn Mặc Bạch cầm tôm lên nhét vào miệng cô, dù sao trên tay cũng mang găng tay vệ sinh, cũng không sợ dơ.

Bị nhét đầy một miệng thịt tôm Tư Mộ chỉ có thể hung hăng nhìn chăm chăm anh, nói không ra lời, chỉ có thể nỗ lực nhai xong rồi nuốt xuống.

"Ăn no liền về nhà đi, em đi một ngày, bỏ cục cưng ở nhà cả ngày, lờ như giống lần trước, quậy đến mức ông cụ đau lòng." Ngón Mặc Bạch dứt tôm cho cô xong, lại múc hơn nửa chén chân đọt cô uống xong, liền cầm khăn ăn vừa lau miệng và tay cho cô, vừa nói.

Tư Mộ thề lưỡi, mới muốn về đến trong nhà cục cưng, trong lòng lại có chút tự trách và áy náy.

Ngón Mặc Bạch chăm sóc Tư Mộ, giống như đang chăm sóc một đứa bé, tuy nhiên từ trước tới nay chưa từng thấy anh chăm con trai của mình như vậy.

Mấy người trên bàn đối với hành vi "nô lệ của vợ" của Ngón Mặc Bạch đã tập mãi thành thói quen rồi, mắt diếc tai ngơ, nhưng mà Điều Dao và Sở Kỳ nhìn thấy thì vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Cố Khuynh đối với Sở Kỳ cũng rất tốt, tuy nhiên chưa bao giờ được đến nước này. Tiểu Cửu với Điều Dao mỗi lần đều là Điều Dao bắt ép, mà cậu ấy chẳng qua chỉ là miễn cưỡng chấp nhận, không có một lần như Ngón Mặc Bạch chăm sóc với Tư Mộ như vậy, yêu thương cưng chiều đến tận xương, cũng chưa bao giờ che dấu hành vi "nô lệ của vợ" trước mặt người ngoài, thậm chí là hận không thể khiến toàn thế giới cũng biết, anh yêu Tư Mộ bao nhiêu.

Điều Dao liếc nhìn Tư Mộ, liền giận giữ trừng Tiểu Cửu, đưa tay ngắt đuôi cậu một cái. Nhưng dù có làm kiểu gì thì bình thường cậu nhận huấn luyện nghiêm chỉnh, phản ứng nhanh nhẹn, rất nhanh lại tránh được công kích của cô. Điều Dao cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn, bủi môi, về mặt "Anh ức hiếp em em tức giận em sẽ khóc".

Thật ra Tiểu Cửu không phải sợ cô ngắt đuôi cậu đau, những người như bọn họ, cường độ cao huấn luyện, ý chí kiên cường, có thể đánh nút cục gạch, cơ bắp cứng rắn, bàn tay nhỏ bé của cô ngắt như gãi ngứa? Nhưng hiện tại đang ở trước mặt đại ca và chị dâu sao có thể náo loạn như vậy?

Anh vốn sợ nhột, lờ như không khống chế nổi bật cười, vậy làm sao bây giờ? Đại ca có rút gân anh a?

Cho nên, cho dù nhìn thấy cô như muốn khóc, Tiểu Cửu vẫn bình tĩnh tránh đi, sau đó bình tĩnh ung dung tiếp tục dùng com, động tác nhã nhặn lịch sự, làm Điều Dao tức giận đến mức răng mài thành phấn rồi.

Sở Kỳ liếc nhìn Tư Mộ cùng Ngón Mặc Bạch ân ái, đã tiếp tục cúi đầu ăn com, cho dù cái đĩa trước mặt cô đột nhiên thêm một con tôm, cô cũng tiếp tục giả vờ như không thấy vui đầu ăn com.

Cô cũng thích ăn tôm, nhưng Ngón Mặc Bạch là giúp Tư Mộ bóc, thậm chí tự mình dứt cô ấy, sợ cô ghen còn lấy chân cho cô ấy uống, uống xong còn cầm khăn ăn giúp cô ấy lau miệng...

Anh mượn một con tôm đến lừa em sao?

Trong lòng Sở Kỳ cười lạnh, bình thường cảm thấy ăn rất ngon, hiện tại cũng cảm thấy khó nuốt, nhạt như nước ốc.

A, thật sự là cùng làm người mà khác số mệnh!

Cố Khuynh vẫn luôn mím môi nhìn con tôm vẫn nằm trên bàn, trên mặt càng ngày lạnh, thỉnh thoảng đuôi khoe mắt nhìn về phía Sở Kỳ, cô vẫn luôn cúi đầu, từ góc độ của anh chỉ có thể nhìn thấy cái trán trơn bóng của cô...

Trong lúc nhất thời, trên bàn com tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng nhia com và tiếng uống chân nhỏ xíu.

Bầu không khí như vậy, ăn com nhất định sẽ tiêu hóa kém. Thanh Thần uống chân cũng cảm thấy khó khăn.

"Còn ăn sao?" Tiểu Trang nhìn Thanh Thần bỏ đĩa xuống, liền dịu dàng hỏi cô.

Thanh Thần nhẹ lắc đầu một cái, khẽ mỉm cười với anh, nói: "No rồi."

Tiểu Trang cũng biết bầu không khí này dòn nén, cô ăn được không nhiều lắm, cùng lắm thì buổi tối nếu cô đói bụng thì sẽ mang đồ ăn khuya qua nhà cô, còn có thể nhân tiện gặp lần nữa.

Tư Mộ sớm được Ngón Mặc Bạch cho ăn no, chỉ còn chờ những người khác ăn no liền về nhà.

Điều Dao nghe Tiểu Cửu nói không cho cô đi, luôn buồn bực, không có ăn nữa.

Sở Kỳ thấy Thanh Thần để đĩa xuống, cô cũng để cái chén trên tay xuống.

"Về về nhà đi!" Tư Mộ nhìn Sở Kỳ cùng Điều Dao, lắc đầu thở dài mà nói.

Ngón Mặc Bạch lôi kéo cô đứng dậy dẫn đầu đi ra ngoài, Cố Khuynh đưa tay kéo Sở Kỳ, chạm vào đầu ngón tay lạnh buốt của cô thì trái tim đau quặn lại, cúi đầu hỏi: "Rất lạnh sao? Tay em sao lạnh như băng vậy?"

"Không có gì." Sở Kỳ hồ hững trả lời một câu.

Ngôn Mặc Bạch cùng Cố Khuynh khí thế cường đại ra khỏi cửa, Tiểu Cửu cũng đứng dậy chuẩn bị cùng đi ra ngoài, Diêu Dao mạnh mẽ nhảy lên, đến trước mặt Tiểu Cửu, đưa tay kéo cổ anh, kêu to: "Em muốn đi muốn đi muốn đi! Anh dám không cho em đi, xem em bóp chết anh!"

Thanh Thần và Tiểu Trang ngồi bên cạnh Diêu Dao, vừa mới chuẩn bị đứng dậy đi theo, Diêu Dao đột nhiên có hành động dữ như vậy làm Thanh Thần sợ hết hồn, Tiểu Trang chịu hết nổi cười khê kéo Thanh Thần ngực, cái nhìn đầy thâm nhìn Tiểu Cửu, nói: "Chúng tôi đi bây giờ, hai người có chuyện từ từ nói. Có cần chúng tôi đóng cửa giúp hai người không?"

Tiểu Cửu đỏ mặt ánh mắt giống như phi đao, sbay thẳng về phía Tiểu Trang, nhưng mà Tiểu Trang nói xong liền ôm Thanh Thần đi ra cửa, căn bản không hề nhìn Tiểu Cửu lấy một cái, nhưng lại đứng là đóng cửa lại.

"Mau xuống đây!" Tiểu Cửu kéo Diêu Dao đang trên lưng anh không ngừng bóp cổ của anh, còn cắn bả vai anh, nếu không phải anh tóc ngắn lời nói, chắc hẳn đã bị vò thành cái ô gà rồi. Tiểu Cửu trầm mặt kéo cô xuống.

"Không xuống! Anh nói, anh có cho em đi hay không! Anh dựa vào cái gì không cho em đi?" Diêu Dao vốn rất mong đợi chuyến đi này, các cô đã thương lượng đi đâu chơi, chơi làm sao rồi, hơn nữa còn có thể cùng Vuư Ưu đi sông bạc Las Vegas, mà một câu của anh đã phá nát kế hoạch của cô, bảo sao cô không tức?

Tư Mộ và Thanh Thần đều đi, mặc dù không biết Sở Kỳ vì sao lại có thái như vậy, nếu như không đi phải do chính cô nói không, bốn chị em, tại sao chỉ mình không thể đi?

Nghĩ đến giọng điệu cường ngạnh của Tiểu Cửu nói "Không cho em đi" thì Diêu Dao tức phát điên.

Tiểu Cửu đưa tay giữ hai vai của cô, tay phía trước xoay ngược lại kéo cô từ trên lưng xuống, ôm vào trong ngực.

Đột nhiên trời đất chao đảo, làm Diêu Dao sợ tới mức hét lên, tay từ bóp cổ Tiểu Cửu đổi thành ôm chặt lấy.

Bàn tay to của Tiểu Cửu ngất lưng Diêu Dao một cái, trầm mặt nói: "Bọn anh đi là có chuyện muốn làm, em tưởng rằng đi chơi sao?"

Thế lực gia tộc Tư Khắc Tư hùng hậu, lần này bọn họ đi qua chắc chắn không không đấu với mấy người kia, cho dù không thể đem những người kia diệt sạch sẽ, tối thiểu cũng muốn đánh cho bọn chúng không còn dám ra tay với các cô.

Tính Diêu Dao hoàn toàn giống con nít, trong đầu đã nghĩ muốn chơi bời, nếu như cho cô cùng đi, anh phải chăm sóc cô, sao chuyên tâm làm việc cho đại ca đây?

Nhưng mà Diêu Dao hoàn toàn không tin lời anh nói, ở trong lòng anh giấu giếm lấy muốn xuống, "Vốn chính là đi chơi, làm việc gì chứ?"

Không dễ gì mới đứng được trên mặt đất, Diêu Dao đẩy Tiểu Cửu ra, đột nhiên im lặng, cũng không đùa giỡn nữa, liếc nhìn Tiểu Cửu cười lạnh nói: "Trước kia anh ở bên đó, lần này không cho em đi cùng, có phải bên đó có phụ nữ đang chờ anh đứng không? Em nói rồi Tiểu Trang dẫn Thanh Thần đi, Ngôn Mặc Bạch cũng dẫn Tư Mộ đi, coi như Sở Kỳ không muốn đi, Cố Khuynh cũng đã hỏi ý kiến của cô ấy, còn anh thì nói không cho em đi, rõ ràng trong lòng có ma!"

Diêu Dao càng nói, mặt sắc Tiểu Cửu càng đen, cô vốn là người không giấu được chuyện gì, có chuyện không vui liền nói ra, không phải là loại người kìm nén đến nội thương.... Vì vậy cho dù Tiểu Cửu xụ mặt nhìn cô, cô vẫn phải nói.

"Bảo sao chuyện gì liên quan đến em anh đều dừng dừng, mà ngay cả trên giường chính là em chủ động, anh chính là miễn cưỡng chấp nhận, tránh không thoát được mới miễn cưỡng đi vào khuôn khổ. A, hóa ra là lão nương bị coi thường, quyền rũ một người đã có chủ!" Trên mặt Diêu Dao nở nụ cười tự giễu, trong mắt tràn đầy bi thương.

"Nếu như vậy, lão nương không dây dưa với anh nữa, con mẹ nó thật sự hèn hạ hết thuốc chữa, anh dứt ngay, lão nương không chơi nữa !" Câu nói sau cùng, Diêu Dao suy nghĩ cả buổi mới hét ra.

Bình thường cô có hơi ngốc, nhưng tình yêu của cô phải sạch sẽ, không cho phép có một hạt cát. Lúc trước nhìn trúng Tiểu Cửu, cô thừa nhận là cô chủ động theo đuổi, xác thực là bị vẻ ngoài của anh hấp dẫn, hơn nữa chưa từng nghe nói anh có phụ nữ, trong khoảng thời gian hai người chung đụng, cho dù mỗi lần đều là cô vây quanh anh, cô cũng không thấy uất ức, vì cô cảm thấy anh chỉ có một mình cô.

Nhưng mà, khi cô ý thức được có thể Tiểu Cửu ở bên kia có phụ nữ, liền cảm thấy toàn thân khó chịu, đau lòng không chịu nổi, khó thở... Mọi chỗ đều cảm thấy đặc biệt uất ức.

Không phải không óc người theo đuổi cô, với điều kiện như vậy sao cô không có ai theo đuổi chứ? Chỉ vì cô thấy chương mất mà thôi. Nhưng mà người mình coi trọng lại có người, cô phải làm sao đây?

Diêu Dao hét xong, liền thấy mặt Tiểu Cửu đen hoàn toàn, khí thế hoàn toàn chuyển đổi thành rét lạnh làm cô thấy xa lạ, cô có chút sợ hãi nuốt nước miếng một cái; ngược lại nghĩ đến là anh có người phụ nữ khác, lại không phải mình lên có người đàn ông khác không cần phải sợ anh, lúc này mới ưỡn ngực đón nhận ánh mắt của anh.

"Được rồi đi." Dù cảm thấy mình không làm chuyện có lỗi với anh, nhưng đón nhận ánh mắt lạnh lùng xa lạ của anh, cũng khiến cô run rẩy. Vì vậy Diêu Dao nắm chặt nắm tay, nói ra ba chữ, xoay người muốn chạy khỏi nơi này.

Bình thường đừng nhìn Tiểu Cửu là cậu thiếu niên xinh đẹp, là người vô hại, nếu nổi giận thì thật sự đáng sợ. Bất quá nói đi thì phải nói lại, người theo Ngôn Mặc Bạch, có ai vô hại dễ bắt nạt?

Cô vừa xoay người, vẫn chưa bước được một bước, đã bị một bàn tay to lớn nắm bả vai, một sức lực lớn kéo cô về sau, cô chống cự không được, cả người liền sau này ngã xuống, hung hăng đụng phải bức tường.

Lực nắm bắt bả vai cô rất lớn, hận không thể bóp nát bả vai cô, mà cú va chạm này cũng khiến cô nỗ đom đóm mắt.

Điều Dao đầu vầng mắt hoa, gắng gượng cắn răng, tức giận muốn liều mạng với Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu cắn răng, giận quá hóa cười: "Chơi xong muốn chạy? Không có dễ dàng như vậy đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Chương 167 (P2)

Khi anh ở nước Mỹ, ngay cả tiếp xúc với phái nữ cũng rất ít, đừng nói chỉ có phụ nữ. Điều Dao là người phụ nữ đầu tiên của anh, lúc đầu anh sợ cô biết anh còn non nớt sẽ cười anh vì thế liền đi tìm mọi thứ liên quan đến phương diện kia để quan sát học tập.

Năng lực học tập quá mạnh mẽ không thể trách anh? Vì thế lần đầu tiên anh biểu hiện như “thân kinh bách chiến”, kinh nghiệm dày dặn cũng không thể trách anh?

Lúc ban đầu anh cũng thận trọng tay chân bị gò bó, nhưng vì cô chủ động mới tăng thêm can đảm, làm xuôi gió xuôi gió quen cửa quen nẻo.

Vậy mà lại bị cô nói miễn cưỡng chấp nhận? Miễn cưỡng chấp nhận?

Fuck!

Tiểu Cửu phải nói tục rồi!

Gân xanh nổi lên tức giận trừng cô, hận không thể bỏ đầu cô ra xem trong đó là bã đậu hay là đất sét.

"Em có chơi anh sao? Con mẹ nó là anh đùa giỡn em!" Điều Dao choáng váng đầu, nói mà không suy nghĩ.

Tiểu Cửu xoay người cô lại, đưa tay xiết chặt cầm cô, ép cô nhìn mình, giọng nói mang theo vài phần vui vẻ, nhưng là đáy mắt anh tràn đầy hơi lạnh. Vì vậy nói ra lời, giống như hoa mai trong mùa đông khắc nghiệt, đẹp mắt mà lạnh lùng.

"Đùa giỡn em, có sao?" Anh nắm cầm cô rất mạnh, ngược lại lại cười nhẹ một tiếng, nói: "Từ nay về sau con mẹ nó không cho nói thô tục, có nghe hay không?"

Giờ khắc này, cho dù Điều Dao bị bóp bẻ cầm, cũng nhịn không được muốn cười.

Này coi là gì? Độc tài chuyên chế? Chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn?

Anh có thể nói không cho tôi nói?

Bình thường lão nương cũng không ăn nói thô tục, hôm nay không phải tức giận sao?

"Buông, tôi, ra!" Điều Dao nhịn đau, khẽ rít từng chữ.

chẳng những Tiểu Cửu không thả, ngược lại càng dùng sức, cúi đầu hôn lên môi cô, hung hăng gặm cắn một hồi, đến khi môi của cô hơi sưng và chảy máu, mới buông cô ra.

Mắt nhìn chằm chằm dấu tay trên cầm cô và đôi môi đỏ mọng, khoe miệng nở nụ cười tàn nhẫn, duỗi tay xoa xoa môi của cô, lạnh lùng nói: "Càng đau, thì càng nhớ kỹ. Xem em từ nay về sau còn dám tùy tiện nói như vậy nữa không."

Tình cảm chân thành của anh bị cô nói thành như vậy, thật sự là nên dạy dỗ. Cho dù nhìn thấy vết đỏ trên mặt cô khiến anh đau lòng gấp bội, nhưng mà anh phải cho cô nhớ kỹ đây đó lần này, tình yêu không phải dùng để chơi. Coi như là trò chơi, anh cũng không cho phép cô xuống sân khấu.

Điều Dao nhịn đau đẩy tay anh ra, lạnh lùng nhìn về phía anh, nói: "Tôi đến chết cũng nhớ bài học hôm nay."

"Hừm ——" Cuối cùng Tiểu Cửu vẫn không nhịn được, một tay khiêng cô lên vai, bước nhanh về phía cửa ra vào.

Người phụ nữ này chính là thích ăn đòn!

Không ở giường trên hung hăng trừng trị cô, thì cô sẽ không chịu nghe lời.

Vì vậy mặc cho Diêu Dao kéo cần đánh ngắt thế nào, Tiểu Cửu cũng không có thả cô xuống, bước thẳng về phía thang máy, cho dù người trong thang máy dùng giống nhau nhìn anh, bởi vì kiêng kỵ ánh mắt lạnh lùng của anh mà chỉ dám nhỏ giọng chỉ trích anh, Tiểu Cửu vẫn như cũ khiêng Diêu Dao trên vai, sau đó trực tiếp đến tầng 18, bước vào phòng mình bước.

Hậu quả thế thảm thế nào có thể nghĩ. Dù sao Diêu Dao phải đi Las Vegas, vào cái ngày đó mới miễn cưỡng có thể xuống giường, ịu xiu đi sau lưng Tiểu Cửu xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tư Mộ theo Ngôn Mặc Bạch trở về, Ngôn Mặc Bạch tự mình lái xe, Tư Mộ ngồi ghế cạnh ghế tài xế, cô nghiêng đầu cảnh đêm ngoài cửa sổ, rốt cục không nhìn được quay đầu nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, hỏi: "Tiểu Cửu tại sao nói không cho Diêu Dao đi? Còn có, Cố Khuyên xảy ra chuyện gì? Rõ ràng sáng hôm nay lúc bọn em nói hay, Sở Kỳ rất cao hứng, sao hiện tại thái độ của cô ấy lại khác xa như vậy?"

Ngôn Mặc Bạch chuyên tâm lái xe, lặng yên trong chốc lát mới hồ hững nói: "Yên tâm, ngày mai các cô cũng sẽ đi."

Hiện tại chỉ não loạn nỏ, đến lúc đó sẽ cùng đi, dù sao cũng không phải chia tay.

"Có phải gần đây Cố Khuyên có chuyện giấu Sở Kỳ?" Tư Mộ rồi rầm nghĩ hoài không ra, cũng chỉ một buổi trưa, tại sao sẽ như vậy chứ? Nếu như có vấn đề, chắc chắn là do Cố Khuyên.

"Đây là chuyện riêng của hai người họ, làm sao anh biết?" Mắt Ngôn Mặc Bạch nhìn phía trước, hồ hững trả lời một câu.

Dù thế nào đi nữa anh sẽ không nói cho Tư Mộ ông cụ nhà Cố Khuyên không hài lòng Sở Kỳ, gây sức ép cho để anh ấy về nhà tiếp nhận gia nghiệp, càng sẽ không nói cho cô Cố lão gia tìm vợ cho Cố Khuyên, chỉ đợi anh ấy về động phòng.

Quan hệ giữa Tư Mộ và Sở Kỳ tốt như vậy, nếu để cho cô biết, nhất định sẽ ra mặt thay Sở Kỳ, chẳng những tìm Cố Khuyên não loạn, còn có thể ảnh hưởng đến mình. Chuyện như vậy đừng nói hay hơn, nói ra chẳng tốt cho ai cả.

"Nhưng mà nhìn lấy Sở Kỳ như thế, trong lòng em rất khó chịu a làm sao bây giờ..." Tư Mộ chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ đau thương của Sở Kỳ trên bàn cơm lúc nãy, liền đau lòng. Từ nhỏ chơi cùng một chỗ, ai bị uất ức của những người còn lại đều hận không thể chịu thay, làm sao có thể không quan tâm đến đời sống tình cảm của cô ấy?

"Yên tâm, Cố Khuyên sẽ biết làm gì." Ngôn Mặc Bạch cũng chỉ biết an ủi cô như vậy.

Đây là chuyện riêng của Cố Khuyên, hơn nữa còn dính đến gia tộc của anh ấy, coi như anh cố tình giúp cũng không thể nào giúp được, dù sao lần này là người thân việc nhà. Hơn nữa, qua sự việc lần này Cố Khuyên cũng tỏ rõ lập trường của mình với ông cụ, có thể tiếp nhận gia nghiệp, nhưng người phụ nữ mình đã có, coi như là không có, cũng sẽ không để ông cụ quyết định thay.

Cho nên những chuyện này người ngoài không giúp được, coi như là khảo nghiệm cho tình yêu của hai người đó đi.

Lúc về đến nhà, còn chưa quá muộn, cục cưng còn chưa ngủ.

Mặc dù hôm nay cục cưng khóc như lần trước, nhưng tâm trạng cũng không tốt, lão gia chọc hơn nửa ngày, bé mới miễn cưỡng nê tình giật giật khóc miệng cười nhẹ.

Thật làm cho lão gia đau lòng a!

Sau khi nhìn thấy Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch về, thì bảo bảo đưa tay hướng Tư Mộ y y nha nha muốn bế.

Tư Mộ vừa vừa mới chuẩn bị đi lên, đã bị Ngôn Mặc Bạch ngăn lại, "Không thể chiều nó! Con trai sao có thể yếu ớt như vậy? Cả ngày dính lấy mẹ ra thể thống gì nữa?"

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch ngăn lại, nghe anh nói xong ngẩn người, lại nhìn về phía cha chồng, liền hiểu rõ.

Đứa nhỏ này chắc chắn hôm nay lại không ngoan khiến ông nội đau lòng.

Tư Mộ liền nén xúc động muốn ôm cục cưng lại, chỉ đứng bên cạnh cục cưng, cười nói: "Cục cưng, ba mẹ đã trở lại... Hôm nay con có ngoan hay không?"

Cục cưng mím môi chờ mẹ ôm nhưng lại không thấy mẹ đưa tay ôm mình, hừ hừ muốn khóc.

Ngôn Mặc Bạch nhìn chăm chăm vào nhóc con, nhìn nhóc mím môi tỏ vẻ đáng thương, liền đoán rằng nhóc chuẩn bị khóc cho Tư Mộ nhìn.

Anh sắp bước đi qua, đưa tay bế nhóc, nói: "Ba mang con đi tắm." Anh hạ quyết tâm phải dạy dỗ tên nhóc này, dám khóc liền ăn đòn.

Tư Mộ vội vàng đuổi theo đi, "Anh có biết tắm cho con không?"

Bình thường đều là Tư Mộ tắm cho cục cưng, thì thoảng Ngôn Mặc Bạch sẽ đỡ cục cưng cho Tư Mộ, tuy nhiên anh chưa bao giờ tắm cho con. Hôm nay lại chủ động, đại khái lại là muốn dạy dỗ con trai.

"Nhìn riết cũng biết." Ngôn Mặc Bạch ném lại những lời này, thì sai bước đi về phía trước.

"Lão già, ông xem đây là... Ai!" Ngô mụ liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch đang ôm đứa nhỏ, bắt đắ dĩ thờ dài. Trước giờ thiếu gia đều không thân cận với tiểu thiếu gia, thậm chí thiếu gia khó có khi cười với tiểu thiếu gia, toàn dọa tiểu thiếu gia khóc. Sao có thể yên tâm để anh tắm cho tiểu thiếu gia chứ? Đừng có ném đứa nhỏ vào bồn tắm để nó tự tắm nha!

Ông khoát khoát tay, nói: "Có Mộ Mộ đi theo, không có việc gì đâu."

Mặc dù nói như thế, nhưng mà trên mặt vẫn không giấu được lo lắng.

Tĩnh tĩnh con trai ông rất lạnh lùng, không muốn gặp cháu trai ông. Mới vừa rồi nhìn ánh mắt kia của anh, giống như chỉ cần cháu trai không nghe lời, liền vén tay áo lên cho ăn đòn.

Nhưng có con dâu đi theo, con trai là nô lệ của vợ, không sợ trời không sợ đất nhưng lại sợ vợ, chắc là không có việc gì đâu.

Cái người được cho là không sợ trời không sợ đất nhưng sợ vợ Ngôn Mặc Bạch ôm cục cưng đến phòng ngủ, thì bảo Tư Mộ đi xả nước ấm.

Sau khi Tư Mộ chuẩn bị nước ấm xong, đưa tay chuẩn bị nhận cục cưng, Ngôn Mặc Bạch cũng không cho, nói: "Nói rồi tối nay anh tắm cho con."

khóe miệng Tư Mộ giật giật, do dự nói: "Anh biết tắm sao?"

"So easy!" (Quá dễ) Ngôn Mặc Bạch nhếch môi cười.

Ha ha ——

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Chương 167 (P3)

Tư Mộ nhớ đến cái quảng cáo kia, liền cười ra tiếng, đành phải dựa vào anh, "Được rồi, anh tắm cho con, em sẽ giữ con giúp anh."

Ai cũng không có trung cầu ý kiến của bạn nhỏ Ngôn Dự, nhóc mím môi tiếp tục giả vờ uất ức đáng thương, nhưng mà vẻ mặt hang tàn của ba ba dọa nhóc sợ đến mức khóc cũng không dám, chỉ có thể uất ức, nhìn mẹ.

Ngôn Mặc Bạch nói rất đúng, con trai không thể quá yếu ớt, không thể quá nuông chiều con, không thể để con quá dính lấy mình. Ông cụ ngày ngày giỡn với nhóc, tìm mọi cách dụ dỗ tâm can bảo bối, nếu nhóc chỉ muốn đòi mẹ, sẽ khiến ông đau lòng.

Nhóc con này, càng lớn càng dính cô. Trước còn thích ông nội như vậy, nhưng bây giờ chỉ khi nhìn thấy cô ở bên cạnh, người khác mới ôm được, nếu cô không có ở bên người, ai cũng không cho ôm, ai ôm đều khóc.

Quần áo cục cưng cũng do Ngôn Mặc Bạch cời, động tác thô lỗ làm vài giọt nước mắt trong mắt cục cưng chảy ra.

Mà lúc tắm, Ngôn Mặc Bạch càng đem cục cưng chinh thám. Vốn nhóc rất thích tắm, lúc tắm sẽ vọc nước tứ tung? Lần trước để ba ba ném mùi vị nước tắm của nhóc đó.

Thế nhưng lần, Tư Mộ nói là hỗ trợ giữ, thật ra Ngôn Mặc Bạch không hề cho cô động vào, anh một tay giữ cục cưng, một tay cầm khăn đánh bọt rồi lau người cho cục cưng.

Mỗi lần mẹ tắm cho bạn nhỏ Ngôn Dự, nhóc đều cảm thấy khăn lông mềm mại giống như tay mẹ, nhưng hôm nay, nhóc lại cảm thấy khăn này như sắt thép, lau lên người bé rất đau, tay của ba ba càng giống sắt hơn, bóp nhóc đau quá.

Bạn nhỏ Ngôn Dự hừ hừ kháng nghị, vùng vẫy vài cái muốn tránh thoát, nhưng ba ba không giữ lấy nhóc, làm nhóc đâm đầu vào nước, uống một ngụm nước thật lớn, mới được đôi tay vội vàng luồng cuống của ma ma vớt lên.

"Ngôn Mặc Bạch, anh đang làm gì vậy?" Tư Mộ vội vàng vớt cục cưng lên, sợ cục cưng bị sặc nước, chịu hết nổi tức giận trừng Ngôn Mặc Bạch, hận không thể đập anh một cước.

Ngôn Mặc Bạch rất là vô tội nháy nháy mắt, nói: "Anh không có ý? Ai bảo nó tắm còn không ngoan như vậy? Giãy dụa lung tung ..."

"Anh!" Tư Mộ cực kỳ tức giận, cho dù cục cưng giãy dụa lung tung, nhưng với võ nghệ của anh, cũng không thể để cục cưng ngã vào trong nước.

Rõ ràng là anh cố ý!

Tư Mộ thờ phỉ phò ôm cục cưng, tự mình tắm qua loa cho nhóc, liền cầm lấy khăn tắm mềm bọc cục cưng lại, ôm vào trong phòng, lau khô cho nhóc rồi mặc quần áo.

Ngôn Mặc Bạch tắm rửa xong đi ra ngoài, Tư Mộ đã đỡ cục cưng ngủ.

Tư Mộ đặt cục cưng lên giường, nhẹ nhàng đứng dậy xuống giường, liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, tức giận còn chưa tiêu tan nói: "Coi kỹ cục cưng, nếu để em thấy anh đập con xuống giường, em sẽ liều mạng với anh!"

Ngôn Mặc Bạch ngoan ngoãn ừ một tiếng, nói: "Mau đi tắm đi!"

Chờ Tư Mộ cầm quần áo vào phòng tắm, Ngôn Mặc Bạch vừa cầm khăn lau tóc, vừa đi đến bên giường, liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ bé ngay cả đang ngủ vẫn nhũn mẩy, khoe miệng cong cong, hừ hừ một tiếng, lần này đã bị day dỗ a?

Bạn nhỏ Ngôn Dự dưới ánh mắt đặc ý của ba ba, dù là đang ngủ, cơ thể nhỏ bé vẫn run rẩy, như gặp ác mộng.

Lúc Tư Mộ ra, Ngôn Mặc Bạch đã nằm dựa vào đầu giường, cách cục cưng rất xa, trên tay cầm quyển tạp chí, nhờ vào ánh đèn ngủ màu da lật xem, nét mặt hết sức chuyên chú nghiêm túc.

Tư Mộ thoáng yên tâm đã đi tới, thận trọng bò lên giường, Ngôn Mặc Bạch để cuốn tạp trí trên tay xuống, cũng nằm xuống, đưa tay ôm Tư Mộ vào ngực.

Tư Mộ nhìn cục cưng ngủ ở bên cạnh, vẫn tức giận Ngôn Mặc Bạch vì chuyện vừa rồi anh làm với cục cưng hơi quá đáng.

Lúc anh đưa tay ôm cô, Tư Mộ uốn éo người tránh đi, hừ hừ nói: "Đừng đụng em, anh là cuồng ngược đãi, ngay cả con trai cũng ngược đãi."

"Hừm! Anh ngược đãi nó hồi nào? Anh đã nói không phải cố ý." Ngôn Mặc Bạch cường chế ôm cô vào ngực, nắm lấy bầu ngực mềm mại của cô, cắn răng nói.

"Em không quản anh có cố ý hay không, dù sao anh cũng đừng đụng em." Tư Mộ mới không cần tin lời giải thích hoang đường của anh.

"Hừ! Em là người phụ nữ của gia, người không cho gia đụng vậy cho ai đụng?" Ngôn Mặc Bạch nảy sinh ác ý xoay người cô lại đặt cô trên người mình, bàn tay to đặt trên mông cô, hơi dùng sức, ép cô sát vào người mình, "Tôi nay hầu hạ gia cho tốt!"

Tư Mộ tránh cũng không thể tránh, biết trốn không thoát, chỉ có thể làm bộ đáng thương nói: "Chân em còn đau."

Ngôn Mặc Bạch liếc cô, nói: "Vậy để gia hầu hạ em?"

Ồ thì...

Này hay là thôi đi! Nhưng dưới lời nói hung ác của Ngôn Mặc Bạch cô đành lớn mật bắt đầu.

Tư Mộ hít một hơi thật sâu, nhắm lại mắt, đưa tay từ từ thăm dò xuống dưới, cầm lấy lửa nóng của anh, nhẹ nhàng chuyển động.

"Như vậy đã muốn vượt qua kiểm tra?" Ngôn Mặc Bạch hít vào một ngụm khí lạnh, cắn răng nói từng chữ.

Hừ!

Thật sự là mạnh mẽ!

Rõ ràng đã không chịu nổi, nhưng bây giờ còn tham lam muốn nhiều hơn.

"Hôm nay cứ như vậy. .. Đợi chúng ta đi du lịch, lại..." Tư Mộ nhắm mắt, nằm ở trên người anh, mặt chôn ở vai anh, nói thật nhỏ.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở ồ ồ của anh.

Ngôn Mặc Bạch rên khẽ một tiếng, duỗi tay nắm lấy tay của cô, vội vàng chuyển động, cuối cùng gào nhẹ một tiếng, thở dài ra một hơi, tay kia đè đầu của cô, nghiêng đầu hung hăng hôn lên môi cô, hồi lâu mới buông ra, hung tợn nói: "Đúng là tiểu yêu tinh!"

Tư Mộ rút cổ một cái, khóc không ra nước mắt. Mỗi lần đều bị anh khiến cho không chịu nổi, mới bỏ qua cho cô.

"Cần chuẩn bị những gì?" Tư Mộ đợi cho hô hấp lại bình thường, mới nhỏ giọng hỏi anh.

"Không cần mang gì cả, qua bên kia rồi mua." Ngôn Mặc Bạch khẽ hôn tai cô, thờ ơ nói.

"Là đi bằng máy bay trực thăng sao?" Tư Mộ cảm thấy ngứa, trốn đôi môi ẩm áp của anh, hỏi.

"Ừm." Ngôn Mặc Bạch tiếp tục quán quít lấy hôn cô.

"Vậy mình vẫn nên mang theo đồ, tiết kiệm được tiền mua đồ." Dù sao cũng đi máy bay trực thăng, cũng không cần lo lắng hành lý quá cân nặng quy định.

Tư Mộ nghĩ, thứ gì cần mang đều mang, ngày mai có một ngày ở nhà chuẩn bị hành lý.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tư Mộ liền ngủ mất. Ngôn Mặc Bạch nhớ chân cô bị thương, không muốn cô, chỉ là hôn một cái, sờ sờ một chút mà thôi.

Ngày hôm sau, lúc Tư Mộ chuẩn bị hành lý, đột nhiên nghĩ đến thái độ ngày hôm qua của Sở Kỳ, muốn gọi điện cho cô ấy hỏi xem có chuyện gì.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu mới có người nghe, giọng Sở Kỳ có chút khàn khàn, "Mộ Mộ, có chuyện gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Chương 167(Hết)

"Chuyện gì? Ngày mai sẽ đi Las Vegas, cậu chuẩn bị hành lý? Cậu muốn mang mấy vali hành lý?" Tư Mộ không dám trực tiếp hỏi cô ấy có đi không, liền mượn cớ hỏi như vậy.

Tư Mộ nghe thấy Sở Kỳ dừng một chút, mới trả lời: "A, mình không đi, ngày mai mình có chuyện cần đi nước ngoài."

"Cậu không cùng bọn mình đi Las Vegas hả ? Ngày mai cậu đi nước nào?" Tư Mộ lo sợ bất an, có dự cảm xấu, hình như hôm nay Sở Kỳ không giống mọi khi.

"Trước kia mình rất thích âm nhạc, có một lần liên hoan của trường cậu còn nhớ không? Mình biểu diễn đàn cello, đoạt giải nhất. Mình rất muốn tiếp tục học, nhưng mà khi đó ba của mình không đồng ý, nhưng mà mình vẫn lên đi giáo viên để học. Hôm qua ba của mình nói với mình đã giúp mình liên hệ trường đại học ở Vienna*, đưa mình qua đó đào tạo sâu. Mộ Mộ, mình nghĩ đi..." Sở Kỳ cố gắng toe ra vui vẻ nói.

(*Vienna: thủ đô nước Áo)

Tư Mộ nghe xong rất đau lòng, cô ở đầu điện thoại bên kia nhất định Sở Kỳ vừa khóc vừa nói.

"Con bé ngốc, đàn cello có gì mà phải học chứ? Không bằng cậu tìm thầy giáo học thổi tiêu. Cậu xem bản mới của《Tiểu Ngao Giang Hồ》chưa, Đồng Phụng Bất Bại làm nhiều việc cho Lệnh Hồ Xung như vậy, nhưng vì không biết thổi tiêu, mới bị Nhậm Doanh Doanh đoạt mất Lệnh Hồ Xung..." Hốc mắt Tư Mộ đã đầy nước mắt, nhưng vẫn nói đùa Sở Kỳ.

"Ha ha!" Đầu kia Sở Kỳ vừa khóc vừa cười, ghen ngào trên Tư Mộ: "Cô gái tốt không cần học thổi tiêu, không cần dạy cũng biết. Cô gái tốt, cậu nói có đúng không?"

"Được được được, thì ra cậu đã tự học!" Tư Mộ mới vừa nói xong, liền phát hiện bên kia tự nhiên im lặng.

"Sở Kỳ, đừng buồn nữa... Cho dù có chuyện gì, cậu cũng đừng trốn tránh được không? Chẳng lẽ vì một người đàn ông mới quen biết hai năm mà bỏ đi tình nghĩa chị em hơn hai mươi năm của bọn mình sao?" Tư Mộ nắm chặt tay, cố kìm nén cảm xúc cố gắng làm giọng nói của mình tự nhiên.

"Mình không có bỏ các cậu..." Sở Kỳ rung rung cười lớn, "Mình chỉ đi học, chúng ta có thể liên lạc hằng ngày, có thời gian còn có thể gặp mặt, cậu qua hoặc là mình trở về mà."

"Mình không thêm tin lời cậu. Lại giống như Vu U, nói hay lắm, thường xuyên liên lạc, kết quả ở bên kia sinh đứa nhỏ cũng không chịu trở về, vừa đi chính là mấy năm... Kỳ Tử, cậu đừng đi được không? Có phải Cố Khuynh ức hiếp cậu? Lát nữa mình sẽ đánh anh ta cho, đánh đến mức anh ta phải lăn lộn trên đất, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ... Đến khi cậu rộng lượng bỏ qua anh ta mới thôi." Tư Mộ nuốt chút nữa khóc ra thành tiếng.

"Cảm ơn cậu, Mộ Mộ! Nhưng mà, không cần. Thật sự không cần." Sở Kỳ dùng sức hít mũi một cái, hỏi: "Ngày mai mọi người mấy giờ xuất phát?"

"Không biết, Ngôn Mặc Bạch cũng không nói." Tư Mộ chỉ biết là sẽ đi bằng máy bay trực thăng đi, nhưng không biết mấy giờ đi.

"Ừm, vậy ngày mai lúc sắp đi, cậu gọi điện thoại cho mình, ngày mai mình tiễn mọi người." Sở Kỳ nói.

"Được!" Tư Mộ biết một khi Sở Kỳ quyết định chuyện gì, sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý, khuyên nũa cũng vô dụng.

Sau khi cúp điện thoại, Tư Mộ bực bội đi lòng vòng trong phòng, phát hiện cái gì cũng không muốn mang theo.

Ngã mạnh xuống giường, nhìn sang điện thoại di động bị mình vứt ở một bên, nghĩ có nên gọi điện thoại cho Cố Khuynh, hỏi anh ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì; hoặc là nói với anh ta chuyện Sở Kỳ đi Vienna, nếu anh ta còn tình cảm với Sở Kỳ, chắc chắn sẽ không cho cô ấy đi.

Tư Mộ cũng biết Sở Kỳ yêu Cố Khuynh, không phải nói buông tay liền buông tay, mình cũng hi vọng cô ấy hạnh phúc, nếu có thể giúp cô ấy xoay chuyển phần tình này, coi như không phụ lòng phần tình nghĩa chị em.

Cô mới cầm điện thoại di động lên chuẩn bị gọi cho Cố Khuynh, thì điện thoại có tin nhắn là của Sở Kỳ.

Tư Mộ thấy có tin nhắn của Sở Kỳ, rất vui mừng tưởng cô ấy thay đổi chủ ý, vội vàng mở ra xem, kết quả lại là không cho cô muốn chuyện ra nước ngoài với Cố Khuynh, nhất định không được nói.

Tư Mộ nắm chặt di động, nội tâm mâu thuẫn hồi lâu, mới chán nản ném điện thoại sang một bên.

Nếu Sở Kỳ không muốn cho Cố Khuynh biết, thì không cần nói, coi như là đang khảo nghiệm Cố Khuynh. Nếu anh ta quan tâm Sở Kỳ thì bằng năng lực của anh ta, cho dù hiện tại không biết, sau khi cũng nhất định có thể tra ra được.

Buổi tối Ngôn Mặc Bạch tan làm về, má Ngô đang đút cháo cho cục cưng, cục cưng liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch, lập tức liền rúc vào ngực má Ngô.

Ngôn Mặc Bạch thấy động tác của con mình, khoe miệng giật giật, trong lòng lại có chút hài lòng. Tối thiểu hôm nay thằng nhóc này không dám đánh lấy mẹ nó, mà không cho người khác ôm.

"Thiếu phu nhân đâu?" Ngôn Mặc Bạch để áo khoác ở một trên, thuận miệng hỏi Ngô mẹ.

Với sự yêu yêu thằng nhóc này của cô, ở nhà nhất định giỡn với nó cả ngày, hiện tại lại không thấy đâu?

"Thiếu phu nhân ở trong phòng chuẩn bị hành lý, chắc là mệt nên ngủ rồi. Lúc ăn cơm tối tôi có gọi cô ấy ăn cơm, cô ấy nói muốn đợi cậu về cùng ăn." Má Ngô nhìn Ngôn Mặc Bạch, có chút lo lắng nói.

Ngôn Mặc Bạch dừng động tác đang cởi nút tay áo lại, sau đó mới ừ một tiếng, liếc mắt nhìn thằng nhóc đang ở trong ngực má Ngô nhưng vẫn lén nhìn anh, xoay người đi lên lầu.

Bình thường Tư Mộ rất hưng phấn, nghe thấy sẽ đi Las Vegas càng vui vẻ, chuẩn bị có chút hành lý không mệt đến mức ngủ thiếp đi? Tối hôm qua anh rất tốt bụng để cô ngoan ngoãn đi ngủ, cũng không có quấy cô, theo lý mà nói ban ngày sẽ không mệt.

Đẩy cửa ra vào phòng ngủ, bên trong tối đen.

Ngôn Mặc Bạch mở đèn ở đầu giường lên, ngọn đèn màu da cam chiếu sáng gian phòng. Tư Mộ co người lại ở trong chăn, cuộn thành một đống.

Ngôn Mặc Bạch đưa tay kéo nhẹ chăn ra, rồi ôm lấy Tư Mộ, đặt lên đùi, giữ lấy mặt cô rồi hôn, nhỏ giọng nói: "Làm sao vậy?"

Cô vẫn nhắm mắt, nhưng không có ngủ, giọng nói khàn khàn: "Ông xã, em khó chịu."

"Khó chịu ở đâu?" Ngôn Mặc Bạch đưa tay sờ tay vài cái, môi vẫn tiếp tục hôn lên mặt cô, vừa hôn vừa hỏi.

"Ai nha!" Tư Mộ đẩy anh ra, nói: "Ngày mai Sở Kỳ không đi, vừa rồi em có gọi điện thoại hỏi cô ấy."

"Ừm." Ngôn Mặc Bạch không hề không kinh ngạc, chỉ hờ hững ừ một tiếng.

Tư Mộ kinh ngạc nhìn anh, chẳng lẽ Ngôn Mặc Bạch biết chuyện của Cố Khuynh và Sở Kỳ?

Ngôn Mặc Bạch nhìn về mặt kinh ngạc của Tư Mộ, đưa tay xoa xoa đầu của cô, nói: "Yên tâm đi, ngày mai Cố Khuynh sẽ đưa cô ấy đi."

"Nhưng mà..." Nhưng mà ngày mai Sở Kỳ muốn đi Vienna mà?

"Được rồi, rồi giường ăn cơm. Không phải nói cùng ăn với anh sao? Anh đói bụng rồi, mau dậy đi!" Ngôn Mặc Bạch không đợi Tư Mộ nói gì, liền lôi kéo cô rồi giường.

Tư Mộ thờ dài, bực muốn chết! Bởi vì đồng ý với Sở Kỳ, chuyện này cũng không dám nói với Ngôn Mặc Bạch, nói cho Ngôn Mặc Bạch rồi nhất định anh sẽ nói với Cố Khuynh.

Nhưng mà cho dù cô không có nói, bằng chỉ số thông minh của Ngôn Mặc Bạch, cô chỉ nói phân nửa anh sẽ biết có gì đó không thích hợp? Tại sao anh không hỏi?

Cố Khuynh sẽ đưa Sở Kỳ đi không?

A bậy! Cô Khuynh lấy tự tin ở đâu ra mà nói ngày có thể đưa Sở Kỳ đi?

Tư Mộ hỏi Ngôn Mặc Bạch ngày mai mấy giờ xuất phát, để gọi điện nói với Sở Kỳ.

"9h sáng, bọn mình lên máy bay tư nhân của Ngôn Mặc Bạch, người có đến không?" Tư Mộ hỏi Sở Kỳ.

"Ừm, ngày mai ta 8 giờ mình đến đó, các cậu cố gắng đến sớm một chút." Giọng Sở Kỳ rất bình tĩnh được nghe không ra tâm tình gì.

Ngày hôm sau, lúc Tư Mộ đến đó, chỉ thấy Sở Kỳ lái xe đến đó rồi, nhưng không thấy bóng dáng Cố đầu cả.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Nụ Hôn Đầu Tiên Của Bạn Nhỏ Ngôn Dự

Tư Mộ xuống xe, nhìn quanh bốn phía, đều không thấy bóng dáng Cố Khuynh, trong lòng cảm thấy khó chịu, vội đi về hướng Sở Kỳ.

"Kỳ Từ, cậu đến lúc mấy giờ?" Đêm qua đã nói hôm nay tám giờ rưỡi sáng đến, Tư Mộ đã đến sớm, không ngờ Sở Kỳ còn đến sớm hơn cô.

Hai ngày không gặp, Tư Mộ cảm thấy Sở Kỳ gầy đi trông thấy.

Sở Kỳ cao 1m68 vóc dáng không tính là nhỏ, nhưng đứng bên cạnh cô làm người khác cảm thấy cô ấy nhỏ gầy hơn trước rất nhiều.

Cô ấy trang điểm, nhưng vẫn không che được sắc mặt tiêu tụy. Cái túi màu đen càng làm nổi bật trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô ấy.

Tim Tư Mộ cảm thấy đau.

Hiện tại mặc dù đã là mùa xuân, nhưng buổi sáng thành phố A vẫn lạnh buốt.

Sở Kỳ mặc áo gió màu vàng nhạt đứng bên cạnh xe, tay áo tung bay trong gió, Sở Kỳ cố gắng nở nụ cười, nhẹ nhàng, lảng lảng, như một đóa Hoa Bách Hợp trắng nõn. Trên người cô ấy không còn thấy tính cách vui vẻ, kiêu ngạo, và nụ cười ngang ngược nữa.

"Mình cũng mới đến thôi." Sở Kỳ nhìn Tư Mộ đi tới, hồ hững cười nói.

Trong lòng Tư Mộ rất khó chịu, phải giả bộ nghiêng đầu liếc nhìn người đứng ở phía sau, đưa tay lau nước mắt ở khóe mắt.

"Không phải bình thường cậu rất thích ngủ nướng sao? Mình còn tưởng rằng hôm nay cậu không dậy nổi chứ!" Tư Mộ quay đầu lại nhìn Sở Kỳ thì trên mặt đã nở nụ cười bình tĩnh.

Hai người đều giả bộ như không có chuyện gì xảy ra trò chuyện về một vài việc lung tung. Cuối cùng Tư Mộ cũng không chịu được, dùng một tay ôm chặt Sở Kỳ, giọng nói khàn khàn mang theo tiếng khóc nức nở hỏi: "Cậu thật sự quyết định muốn đi Viên (Vienna, thủ đô nước Áo) hả?"

Sở Kỳ cố gắng kim nước mắt, cuống họng nghẹn ngào "Ừ" một tiếng, nhưng âm thanh này chỉ đủ cho chính mình nghe thấy, vì vậy Sở Kỳ dùng sức gật đầu liên tục.

Tư Mộ ôm chặt lấy cô, Sở Kỳ gật đầu 3 cái liên tục thì gục mặt lên vai Tư Mộ, Tư Mộ cắn môi vỗ lưng Sở Kỳ vài cái, lớn tiếng mắng: "Cậu dùng sức gật đầu như vậy làm gì? Cậu không biết cảm cậu nhon sao? Cậu muốn đâm một lỗ trên bả vai mình sao? Đã quyết định đi còn muốn gây hại cho mình!"

"Đừng vậy! Chúng ta là chị em tốt, phải để lại cho cậu chút gì đó coi như kỷ niệm. Nhưng Ngôn Mặc Bạch nhà cậu có tiền như vậy, chắc cậu cũng không thiếu, cho nên mình để lại trên vai cậu một cái lỗ, quà tặng độc nhất vô nhị trên thế giới, chắc chắn cậu sẽ nhớ lâu, sẽ không quên mình." Cánh tay Sở Kỳ ôm chặt lưng Tư Mộ, mặt hoàn toàn vui vào hõm vai Tư Mộ, giọng nói khàn khàn nhưng vẫn trêu chọc Tư Mộ.

Sở Kỳ nói xong, cảm giác được thân thể Tư Mộ đang rung động, lòng của cô cũng khó chịu, nhưng vẫn gắng cười, nói: "Nhưng nếu mình để lại trên vai cậu một cái lỗ, Ngôn Mặc Bạch nhà cậu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình, có thể toàn thế giới sẽ truy sát mình đúng không?"

Rất cuộc Tư Mộ không không chế nổi, nước mắt càng tuôn rơi: "Sở Kỳ, cậu là đồ xấu xa! Cậu không phải chị em tốt của mình! Tại sao cậu phải đi? Mình không muốn cậu đi... Cậu ở lại được không? Tên khốn kiếp Cố Khuynh kia không nhớ cậu, đó là vì anh ta không có cái phúc đó, đàn ông tốt rất nhiều.... Chúng ta sẽ tìm a, tìm mười người đẹp trai hơn anh ta, tốt hơn anh ta, để anh ta tức chết!"

Sở Kỳ nén nước mắt cười ra tiếng: "Tìm mười? Mình sao có năng lực tìm được mười người đàn ông chứ?"

"Vậy tìm một người tốt hơn anh ta gấp mười lần, gấp trăm lần, tóm lại là tốt hơn anh ta, để anh ta tức chết!"

"A, được! Mình đi tìm, đến lúc đó mang về cho cậu xem được không?" Sở Kỳ nhẹ nhàng vuốt bả vai Tư Mộ, ngheem tức nói nhỏ: "Mộ Mộ, nhất định cậu phải hạnh phúc!"

Cho dù mình không hạnh phúc, cậu nhất định phải hạnh phúc.

Trên đời này còn rất nhiều đàn ông, người tốt hơn anh ấy cũng rất nhiều, nhưng mình chỉ chọn duy nhất anh ấy? Mất đi anh ấy mình cảm thấy cuộc sống thật vô vọng, trong thế giới của mình chỉ còn hai màu đen trắng. Trừ anh ấy ra mình cảm thấy không còn ai có thể mang lại hạnh phúc cho mình.

Có thể nhìn thấy chị em tốt hạnh phúc, ít nhất chuyện này cũng làm mình vui vẻ.

"Cậu cũng phải hạnh phúc!" Tư Mộ hít mũi một cái, mắt đỏ hồng nói.

"Ừm." Sở Kỳ nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó đẩy Tư Mộ ra, nói: "Được rồi, mình phải về nhà rồi. Mọi người thượng lộ bình an, đi chơi vui vẻ!"

"Bây giờ cậu về? Không đợi Thanh Thần hả? Cô ấy vẫn chưa đến. Còn có. . ." Còn có Cố Khuynh, anh ta sao còn chưa tới?

Tư Mộ kéo Sở Kỳ tay, muốn cô ấy ở lâu một chút.

Sở Kỳ nhắm mắt lại, nói: "Mình không đợi, cậu giúp mình nói với các cô ấy một tiếng là được."

Sở Kỳ nhắm mắt lại, nói: "Mình không đợi, cậu giúp mình nói với các cô ấy một tiếng là được."

Cô cố ý đến sớm một chút vì không muốn chạm mặt Cố Khuynh. Hiện tại đến đây, quả nhiên là không có gặp anh, nhưng trong lòng lại cảm thấy đau và mất mát hơn là may mắn.

"Kỳ Từ!" Sở Kỳ giật khỏi tay Tư Mộ, Tư Mộ cố níu lại, sau lưng vang lên giọng nói của Thanh Thần.

Sở Kỳ hơi do dự, sau mới từ từ quay đầu lại, cười nhạt nói: "Thanh Thần, cậu cũng đến à. . ."

"Mình đã đến muộn sao?" Thanh Thần nhìn Sở Kỳ và Tư Mộ thái độ của hai người có gì đó lạ lạ, trong lòng có chút nghi hoặc.

"Không có, là chúng mình đến sớm." Tư Mộ biết Sở Kỳ không muốn quá nhiều người biết chuyện này, trong khoảng thời gian này Thanh Thần cũng gặp phải nhiều chuyện lắm rồi, càng không muốn để cô ấy biết, khiến trong lòng cô ấy không vui, liền cười trừ trả lời như vậy.

Mấy chị em từ nhỏ đã chơi với nhau, có chuyện làm sao đâu được đối phương. Thanh Thần liếc nhìn sắc mặt Tư Mộ và Sở Kỳ, thì biết chắc là các cô ấy có chuyện giấu mình.

Thanh Thần trầm mặt, hỏi: "Đừng giấu, nói thực ra."

"Không có. . ." Sở Kỳ nhing thẳng vào mắt Thanh Thần, cố gắng cười thật tươi.

"Còn dám nói không có chuyện gì? Cậu xem cậu còn khó coi hơn khóc!" Thanh Thần không bị các cô lừa dối, lạnh lùng nói.

"Đừng hỏi, thật sự không có chuyện gì." Miệng Tư Mộ giật giật, cuối cùng không nói ra, Sở Kỳ bị Thanh Thần nhìn chằm chằm không thể trụ nổi nữa, cúi đầu, nhỏ giọng nói.

"Chúng ta có phải chị em tốt không?" Thanh Thần khoanh tay lạnh lùng liếc nhìn Sở Kỳ.

Khóe miệng Tư Mộ giật giật, quả nhiên là chị em tốt à, tất cả mọi người biết dùng chiêu này.

"Được rồi. . . Mình nói." Sở Kỳ day day trán cảm thấy hơi đau đầu, nói: "Mình không cùng các cậu đến Las Vegas, hôm nay mình đi Viên."

Thanh Thần kinh ngạc há to miệng, dừng một chút, lại hỏi: "Đi bao lâu?"

"Không biết. . ." Sở Kỳ nói nhỏ tí, đầu cũng cúi thấp đến mức không thể thấp hơn.

Năm đó Vu U vừa đi, liền không có chút tin tức, mấy người còn lại đã hứa, từ nay về sau không bao giờ tách rời, không thể im lặng rời đi. Nhưng bây giờ cô lại sắp đi các cô ấy, hơn nữa không biết ngày về, Sở Kỳ thấy thẹn với mình, có lỗi phần tình nghĩa này.

Thanh Thần bình tĩnh liếc nhìn Sở Kỳ đang hận không thể cúi đầu đến sát đất, nói: "Vậy cậu hãy bảo trọng."

Gi?

Tư Mộ và Sở Kỳ đều sững sờ một lúc, chỉ thấy Thanh Thần cười nhạt một tiếng: "Nếu cậu cảm thấy trốn tránh có thể khiến cậu không đau khổ, vậy cậu đi đi, chân trời góc biển tùy cậu đi đâu cũng được."

Thanh Thần thấy Sở Kỳ như vậy, thì biết chắc là cùng Cố Khuynh âm thầm chia tay rồi.

Hôm trước lúc ăn cơm, nhìn sắc mặt Sở Kỳ không tốt lắm, lúc ấy chắc đã phát sinh mâu thuẫn à? Đến hôm nay, vấn đề càng ngày càng nghiêm trọng, cãi nhau đến nước này.

Sở Kỳ chịu đựng không khác lâu như vậy, rốt cục vẫn phải đầu hàng, từng giọt từng giọt nước mắt bị gió sớm thổi bay.

"Cậu xác định trốn tránh sẽ không đau khổ sao? Chẳng qua cậu chỉ muốn trốn đi một mình rồi nước mắt, một mình liếm vết thương mà thôi!" Thanh Thần nói trịnh trọng. Thờ dãi một hồi, đưa tay kéo Sở Kỳ đến trước người, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô ấy, nói: "Có chuyện gì thì trực tiếp đối mặt làm rõ, giải quyết vấn đề rồi, trong lòng cũng không còn khó chịu. Cái nấc thang này cũng dễ dàng bước qua."

Trước đây cô cũng trải qua chuyện như vậy, bây giờ có thể thử tiếp nhận một phần tình yêu, chẳng qua là vì đã thấy được cái được cái mất, nhìn hết trần thế, nhìn thấu cuộc sống, và hiểu một người.

Đời này rất ngắn, nếu không tìm người yêu, đến lúc già rồi, sẽ có nhiều tiếc nuối? Đời này cũng có thể là rất lâu, nếu là cậu vẫn luôn sống ở trong đau khổ, thì đời này cậu cũng không biết nên làm thế nào mới có thể chịu đựng được.

"Người nhà Cố Khuynh không thích mình, bảo anh ấy về nhà tiếp nhận công việc làm ăn của gia đình, còn an bài cho anh ấy một người vợ. . ." Sở Kỳ thút tha thút thít nói.

"Đây chẳng qua chỉ là cách sắp xếp đôn phượng của người nhà anh ta. Ông nội mình cũng phản đối chuyện của mình với Tiểu Trang đó sao, nhưng mình vẫn kiên trì cùng với Tiểu Trang đó thôi"

"Chuyện này cũng không giống với chuyện của cậu. . . Anh ấy cũng bắt đầu qua lại với vợ chưa cưới của anh ấy rồi. . ." Sở Kỳ nói xong liền nhào vào Thanh Thần trong ngực.

Tư Mộ cùng Thanh Thần đều bàng hoàng.

Cố Khuynh tên khốn này, trong nhà anh đã sắp cho anh ta một vợ chưa cưới, hơn nữa anh ta cũng bắt đầu qua lại với người kia, tại sao còn muốn cùng với Sở Kỳ? Anh ta muốn một chân đứng hai thuyền?

Thật là nhìn không ra, thì ra người này lại cặn bã như vậy!

Thanh Thần ôm chặt Sở Kỳ, cắn răng hỏi lâu, mới kể rít qua kể rắng: "Cậu xác định anh ta đồng ý tiếp nhận cô vợ chưa cưới mà gia đình sắp xếp cho anh ta sao? Nếu như là thật sự, cậu có quyết định gì chúng ta đều ủng hộ cậu, nếu như cậu thấy tức giận, vậy chờ một lát anh đến đây, chúng ta liền xông lên đánh anh, đánh chết!"

Sở Kỳ bật cười ra tiếng, đẩy Thanh Thần ra, nói: "Không hổ là chị em tốt. Cậu và Tư Mộ đều có dáng vẻ giống nhau, nhìn rất dịu dàng thực nữ, kết quả mở miệng ra chính là đánh, cũng đều nói là dốc hết sức mà đánh."

Tư Mộ và Thanh Thần nhíu mày, cũng cười khẽ một tiếng.

Cánh quạt máy bay trực thăng vẫn chưa chuyển động, cho nên vẫn yên tĩnh.

Đồ đạc của Tư Mộ chất đầy vài rương lớn hành lý, Ngôn Mặc Bạch và Tiểu Trang tốn không ít sức lực mới đưa hết lên máy bay trực thăng được.

Ngôn Mặc Bạch sắp xếp hành lý xong, thấy Cố Khuynh vẫn chưa có đến, mím môi nhìn về phía Tư Mộ, muốn gọi điện thoại cho Cố Khuynh, nhưng cuối cùng vẫn không có gọi.

Tiểu Cửu và Diêu Dao cuối cùng cũng tới.

Lúc xuống xe, Tiểu Cửu đặc biệt rầu rĩ trông Diêu Dao đang đứng phía sau lưng, mới ngượng ngùng đi đến trước mặt Ngôn Mặc Bạch, nói: "Đại ca, thật xin lỗi, em đã đến muộn."

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch và Tiểu Trang đầy thâm ý nhìn phía sau lưng Tiểu Cửu sau, Diêu Dao cúi thấp đầu ỉu xù đi phía sau.

Ngôn Mặc Bạch mặt lạnh nhìn Tiểu Cửu, giọng nói nghiêm túc: "Sao muộn như vậy?"

Giọng điệu giống như đầy ý trách cứ, Tiểu Cửu sợ run, yếu ớt nói: "Ngủ, ngủ quên. . ."

"Phốc!" Tiểu Trang đứng sau lưng Ngôn Mặc Bạch bật cười ra tiếng, Ngôn Mặc Bạch cũng phải cười nhẹ.

Tiểu Trang cười đến nỗi cả người phát run, ngón tay chỉ Tiểu Cửu: "Ha ha ha, khó trách suốt hai ngày nay tiểu tử cậu vừa về đến liền chạy vào phòng, thì ra đang vội à?"

Mặt Tiểu Cửu đỏ giống như quả dương mai chín mọng, liếc mắt trông Tiểu Trang, ánh mắt đến mặt Ngôn Mặc Bạch thì vội vàng cúi đầu xuống.

Túng dục quá độ dẫn đến buổi sáng dậy không nổi còn đến muộn, loại chuyện này rất mất mặt à! Hơn nữa còn bị đại ca cùng anh em giễu cợt, càng thêm mất mặt à!

Toàn thân Diêu Dao đau nhức, vô tình đứng ở phía sau, nghe thấy rõ Tiểu Trang giẫm cọt, càng cúi đầu thấp hơn.

Dịu dàng nói vài câu cho có lệ, ánh mắt lại đang tìm Tư Mộ và Thanh Thần, khi cô nhìn thấy cách đó không xa có một cái xe, Thanh Thần, Sở Kỳ còn có Tư Mộ đều đứng ở đó, cô lập tức liền muốn chuồn đến bên kia.

Vừa bước hai bước, đã bị Tiểu Cửu nắm tay kéo về.

"Anh làm gì thế?" Diêu Dao giãy khỏi tay Tiểu Cửu, giận dữ la lên.

Không phải anh ấy ghét nhất chuyện thân mật với cô trước mặt đại ca và anh em sao? Hiện tại lại nắm tay cô làm gì vậy? Huống hồ cô ba chị em tốt của cô đều ở bên kia, dựa vào cái gì mà ngăn không cho cô đi?

"Sắp lên phi cơ rồi, có lời gì đợi lát nữa lại nói không được?" Tiểu Cửu cường chế kéo cô lại sát bên mình, nhỏ giọng quát cô. Lúc này anh cũng không quan tâm có phải đang ở trước mặt Ngôn Mặc Bạch không nữa rồi.

Thật ra là không muốn tốn công chạy đến, bởi vì Tư Mộ sắp đi đến đây.

Tầm mắt Tiểu Cửu cũng liếc nhìn Sở Kỳ, vì khoảng cách xa, chỉ trông thấy ánh sáng trong suốt chiếu trên mặt cô.

Thu tầm mắt lại, nhìn ra sau lưng cô ấy, quả nhiên thấy một chiếc xe màu đen chạy với tốc độ cực nhanh đang lao đến.

Người trên xe vẫn chưa có xuống, nhưng Tiểu Cửu đã cảm nhận được tự sự tàn bạo và lửa giận phía trong xe.

Xe lái thẳng đến vị trí của bọn Sở Kỳ đang đứng, khi các cô ấy còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy một bóng đen từ trong xe lao xuống, một tay chặn ngang ôm lấy Sở Kỳ, tay kia hất lên, liền khiêng cô lên vai, đi thẳng đến chỗ máy bay trực thăng đang đậu.

Thấy Tư Mộ và Thanh Thần đều sợ ngây người, liền nói: "Chín giờ rồi, nhanh lên máy bay đi."

Tư Mộ và Thanh Thần nhìn nhau, sững sờ một hồi lâu, mới đuổi theo, vừa chạy liền kêu: "Cố Khuynh, anh làm gì vậy? Thả cô ấy xuống!"

Cái tên cặn bã kia! Khiến Sở Kỳ đau khổ, kết quả là khiêng người mang đi.

Tư Mộ chạy đến chỗ Ngôn Mặc Bạch cũng không dừng lại, vẫn đuổi theo Cố Khuynh. Ngôn Mặc Bạch hừ lạnh một tiếng, đưa tay ôm lấy Tư Mộ, cũng ném lên vai.

"A a a —— Ngôn Mặc Bạch, anh thả em xuống!" Tư Mộ bị động tác lưu loát của Ngôn Mặc Bạch làm sợ tới mức hết to, buông thông tay dùng sức đánh vào lưng Ngôn Mặc Bạch, tỏ vẻ kháng nghị.

Ngôn Mặc Bạch vung tay lên, "Bốp" một tiếng, gọn gàng dứt khoát đánh vào mông Tư Mộ. Ngôn Mặc Bạch hung dữ nói: "Đó là chuyện riêng của hai người đó, em xen vào gì?"

"Nhưng mà. . . khụ khụ. . ." Đầu Tư Mộ bị chổng xuống đất, hết sức không thoải mái, mà vì quá vội vàng, vừa nói được hai chữ, đã bị sắc nước miếng làm cô ho khụ khụ.

Thanh Thần theo ở phía sau, cũng bị Tiểu Trang kéo lại.

"Anh sẽ không thô lỗ như hai người họ, khiêng người phụ nữ của mình trên vai chứ?" Thanh Thần cười nhạt nhìn Tiểu Trang.

"Vậy để anh ôm em." Tiểu Trang cười dịu dàng.

"Anh cồng em." Thanh Thần nói xong, liền xoay người nhảy lên lưng anh.

Đương nhiên Tiểu Trang cam tâm tình nguyện rồi, cười híp mắt đưa tay ra đằng sau, đỡ mông của Thanh Thần, sai bước đi về hướng máy bay trực thăng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Chương 168.2

"Anh cũng cồng em đi." Diêu Dao cắn môi làm bộ đáng thương nhìn hướng Tiểu Cửu, "Em đi không nổi. . ."

Hử!

Tiểu Cửu cười thầm trong lòng, bước nhanh qua, đưa tay kéo Diêu Dao đi về phía máy bay trực thăng.

Trong lòng Diêu Dao rất uất ức, gào khóc tỏ vẻ kháng nghị.

Chiếc máy bay trực thăng này rất đặc biệt, thiết bị và bố cục bên trong đều khác những chiếc máy bay trực thăng thông thường, không gian bên trong cũng lớn hơn nhiều so với máy bay trực thăng bình thường. Cabin được ngăn thành các phòng đơn riêng biệt, trong mỗi phòng đều có ghế sofa và giường, giống một cái phòng bình thường.

Ngôn Mặc Bạch trực tiếp khiêng Tư Mộ vào một phòng, ném cô lên giường.

"Này, Kỳ Từ cô ấy. . ." Tư Mộ còn chưa dứt lời, đã bị Ngôn Mặc Bạch đè lên người, hơi nóng phả vào tai cô, "Anh nói, đó là chuyện của hai người bọn họ, Cố Khuynh sẽ xử lý."

"Nhưng mà Cố Khuynh anh ta có người phụ nữ khác." Tư Mộ nắm chặt nắm tay, cắn răng giận giữ nói.

Nếu không phải đánh không lại anh, mới vừa lúc anh khiêng Tư Mộ, đáng lẽ ra hung hăng đánh anh cho tới khi mông anh nở hoa.

"Anh biết Cố Khuynh là hạng người gì, anh ấy đối với Sở Kỳ là nghiêm túc. Em yên tâm đi." Ngôn Mặc Bạch thờ dãi, xoa đầu của cô nói.

"Tin cái rắm!" Ngôn Mặc Bạch luôn dùng những lời này, gì yên tâm với yên lòng, Tư Mộ nghe đến nổi lỗ tai sắp mọc kén rồi, "Đàn ông đều như vậy sao? Có mới nới cũ, còn đa tình, gặp ai đều nói nghiêm túc, thật ra chính là kẻ cận bả!"

Ngôn Mặc Bạch nghe xong liền đen mặt. Xem đi, trước cũng đã đoán là như thế, nếu để cho cô biết chuyện của Cố Khuynh, nhất định sẽ giận chó đánh mèo lên người mình.

Đưa tay bóp eo cô, không hề nương tay, Tư Mộ đau đến gào khóc, mới phát hiện sắc mặt Ngôn Mặc Bạch đen đến dọa người.

Vội vàng vờn tay giữ lấy cái tay đang ở eo mình, nói: "Đương nhiên cũng có người chung tình, ví dụ như anh. . ."

Ngôn Mặc Bạch mới miễn cưỡng bỏ qua cô.

"Hôm nay mọi tâm tư của em đều đặt lên mấy chị em tốt của em, ngay cả con mình cũng không quan tâm?" Ngôn Mặc Bạch nhéo gò má Tư Mộ, nhướn mày hỏi.

"Ách? Cục cưng?" Chỉ trong nháy mắt bộ não của Tư Mộ liền từ trạng thái chết nũa chuyển sang trạng thái hoạt động, vội vàng nhảy khỏi giường: "Gay go, quên mang cục cưng theo."

Lúc này chỉ lo khi thấy Sở Kỳ sẽ nói cái gì đó, vẫn luôn không yên lòng, khi ra khỏi nhà đều là Ngôn Mặc Bạch kéo tay của cô đi lên xe.

Lần này Ngôn Mặc Bạch chuẩn bị đi lữ hành, xưa nay anh đều muốn hai muốn thế giới của hai người, làm sao có thể nhắc nhở cô quên mang bảo bảo chứ?

Tư Mộ vô cùng lo lắng lao nhanh ra ngoài.

Lúc này máy bay đã cất cánh, cánh quạt xoay tròn, thanh âm ừng ừng át đi tiếng cười của Ngôn Mặc Bạch.

"Sao có thể mở cửa đây? Ngôn Mặc Bạch, anh mau bảo họ dừng lại! Em gọi điện thoại về nhà, bảo ba cho người cục cưng đến. . ." Ngôn Mặc Bạch cũng không ngăn cản Tư Mộ, vừa rồi xông tới cửa mới giật mình phát hiện máy bay đã bay lên cao, gấp đến độ vội vàng quay lại lôi kéo Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch đưa mặt tới, nói: "Em hôn anh một cái, anh sẽ kêu người mang cục cưng đến đây."

Tư Mộ không chút nghĩ ngợi, liền đưa miệng tới gần, hung hăng hôn một cái, sau đó vội vàng lại kéo anh: "Hôn rồi, mau bảo họ dừng lại."

Ngôn Mặc Bạch đè đầu của cô, hung hăng mút vài cái, mới hài lòng buông ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Tư Mộ theo sát phía sau anh, lo lắng anh xấu tính đổi ý. Nhìn Ngôn Mặc Bạch không đi đến phòng điều khiển, mà đi về hướng căn phòng lúc này của họ, Tư Mộ trầm mặt xuống.

Vừa quyết định đi lên bóp cổ anh nằng anh nói không giữ lời, chỉ thấy anh vén rèm phòng kế, đi vào, nói: "Má Ngô, đưa thằng bé cho con đi."

Tư Mộ không thể tin được vọt vào, quả nhiên trông thấy Má Ngô và cục cưng ở bên trong.

Trên đầu cục cưng trên đeo một cái tai nghe cực lớn, chắc là ngăn tiếng gầm rú của cánh quạt, bảo vệ tai.

Nhóc con được đặt trên một cái giường nhỏ, trước mặt đầy đồ chơi, có lẽ cục cưng đang chơi rất vui ngay cả Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch đi vào cũng

không biết, chỉ lo cúi đầu sờ sờ cây bút mà bé đang trên tay bé, bởi vì cúi thấp đầu, nê nước miếng thỉnh thoảng lại chảy ra nhỏ giọt lên tay.

Tư Mộ hưng phấn hét to một tiếng cục cưng, đáng tiếc cục cưng mang cái tai nghe kia, cộng thêm nhóc con đang chuyên chú chơi lấy món đồ chơi căn bản không hề nghe thấy mẹ gọi mình.

"Ngôn Mặc Bạch, anh đưa họ đến lúc nào vậy?" Tư Mộ vui mừng ôm eo Ngôn Mặc Bạch, cọ cọ vào ngực anh, hỏi.

Ngôn Mặc Bạch nhìn cô, hỏi: "Em đoán xem?"

Tư Mộ ghen lời, biết rất rõ khi đó cô đang nói chuyện cùng Sở Kỳ, vốn không hề chú ý tới tình huống bên anh, sao đoán được? Rõ ràng là anh cố ý.

Má Ngô cười híp mắt nói: "Thiếu phu nhân, chúng ta cùng ngồi xe tới a! Cô cùng thiếu gia ngồi phía trước, tôi ôm tiểu thiếu gia ngồi đằng sau. . ."

Phốc!

Tư Mộ yên lặng thổ một ngụm máu.

Hôm nay rốt cuộc cô có bao nhiêu lần đi vào cõi thần tiên chứ? Rõ ràng mang theo bảo bảo cùng đi, cũng không biết?

Lúc này cô không thể không nắn mình nhiều chuyện, không xứng là một người mẹ tốt!

Tư Mộ tiến lên trước mặt cục cưng, cúi người ôm lấy cục cưng, sau đó hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cậu, nhỏ giọng xin lỗi: "Cục cưng, mẹ sai rồi, đều là mẹ không tốt, damsqueen mất cục cưng. . ."

Nếu không phải cùng Ngôn Mặc Bạch ở đây, mà là một mình cô ôm cục cưng đi dạo phố chắc hẳn đã đánh mất cục cưng.

Cả ngày chỉ trích Ngôn Mặc Bạch đối xử với cục cưng không tốt, thật ra mình so với anh cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, còn có tư cách gì nói anh đây?

Cục cưng được mẹ ôm, mới phát hiện mẹ ở đây. Vui vẻ vừa chảy nước miếng vừa vỗ tay, còn lôi kéo mẹ chơi cùng mình.

Tư Mộ ôm cục cưng về phòng của bọn họ, vào phòng vẫn ôm cục cưng trong ngực, chơi với nhóc không buông tay.

Ngược lại Ngôn Mặc Bạch không nói gì. Mới đầu cũng ngồi một bên nhón hai mẹ con nghịch, một lát sau nói phải đi tìm Tiểu Cửu Tiểu Trang bàn chuyện.

Đến lúc ăn cơm trưa, Má Ngô mang thức ăn nấu sẵn ở nhà bày lên rồi gọi mọi người ăn.

Tư Mộ nhìn vô cùng kinh ngạc, nhưng lại ngoan ngoãn cầm miệng không dám hỏi nhiều.

Má Ngô mang cháo của cục cưng đã chuẩn bị sẵn lại cho nhóc, thì cười nói với Tư Mộ: "Những thứ này không phải là sáng hôm qua phu nhân bảo tôi chuẩn bị để hôm nay mang đi sao? Tối hôm qua tôi thấy cô buồn bã ỉu xiu, nên không hỏi cô, chỉ dựa vào số lượng một người thường ăn mà làm, vì làm nhiều cũng không mang đi được."

Tư Mộ nghe thấy Má Ngô nói, chính cô cũng hơi kinh ngạc. Đại khái là thật sự mình có phân phó đi!

Đến Las Vegas mất hơn mười tiếng bay sao có thể không đói bụng? Ăn thức ăn nhanh quả thật không có hương vị, cho nên mới bảo Má Ngô chuẩn bị.

Lúc ăn cơm, Sở Kỳ cũng đi ra, vài người ngồi trên bàn ăn, nhìn dấu hôn trên cổ Sở Kỳ, còn có gương mặt đỏ bừng của cô ấy, liền sáng tỏ.

Xem ra đây là làm lành rồi!

Xem ra đàn ông chinh phục người phụ nữ đều ở trên giường!

Ăn cơm trò chuyện trong chốc lát, đại khái nói về chuyện đến Las Vegas sẽ đi đâu chơi.

Las Vegas chủ yếu sông bài, tham quan, mua sắm và nghỉ ngơi. Lần này kế hoạch chính của các cô là đánh bài.

Bốn người chụm đầu vào một chỗ hưng phấn thảo luận, giống như đã vứt hết chuyện không vui trước khi lên máy bay ra khỏi, không có ai chủ động nhắc tới.

Lúc đến Las Vegas, máy bay trực tiếp hạ cánh trên thảm cỏ phía sau biệt thự của Lâu Diệc Sâm.

Tư Mộ định chuẩn bị ôm con, nhưng bị Ngôn Mặc Bạch đưa tay ôm lấy, cô chỉ có thể đi theo phía sau.

"Không khí nơi này thật tốt!" Sau khi xuống máy bay Tư Mộ, hít một hơi thật sâu.

Chắc chắn diện tích căn biệt thự này rất lớn, xung quanh đều là cỏ xanh, gió nhẹ thổi tới, mang theo hương cỏ xanh và mùi đất, còn có hương hoa nhè

nhẹ.

Mọi người vừa xuống máy bay, liền nghe thấy giọng nói trẻ con hưng phấn kêu to: "A a a —— đi Mộ Mộ, đi Thanh Thần, đi Kỳ Từ, đi Dao Dao. . . Mọi người đều tới!"

Vưu Ngự vừa la cửa chạy đến trước mặt Ngôn Mặc Bạch: "Đương Tiểu Bạch, con có thể bế bảo bảo Dự Dự bé nhỏ không?"

Cô bé đứng trước mặt Ngôn Mặc Bạch, ngửa mặt lên, bàn tay nhỏ bé xoắn chặt, vô cùng chờ mong nhìn Ngôn Mặc Bạch.

"Đương nhiên!" Ngôn Mặc Bạch ôm con trai cúi người xuống, để Vưu Ngự và con trai của mình nhìn thẳng vào nhau, nhưng Ngôn Mặc Bạch lại nói: "Thế nhưng hiện tại nhóc con này rất nặng, con không ôm nổi nó đâu."

Đôi mắt to tròn của Vưu Ngự nhìn chăm chú Ngôn Mặc Bạch, giống như đang quyết định một chuyện rất lớn: "Vậy từ hôm nay trở đi con muốn ăn thật nhiều, mau mau lớn lên. Chờ khi con lớn cũng mạnh khỏe rồi, đương có thể cho con ôm Dự Dự bé nhỏ không?"

Mọi người xung quanh đều nhìn cười không được.

"Vưu Ngự, bình thường mẹ bảo con ăn nhiều cơm con không nghe, toàn ăn đồ ăn vặt. Hiện tại thấy hối hận không?" Vưu Ưu xoa xoa đầu con gái mình đầu, trêu chọc bé.

Vưu Ưu thở dài một hơi, vẻ mặt như biết vậy đã chẳng làm, nói: "Mẹ, thật sự là con rất hối hận. Tại sao lúc con ăn đồ ăn vặt mà không ăn cơm mẹ lại không khuyên con chứ? Mẹ khuyên nhiều, con có thể ăn ít đi. Hiện tại cũng có thể ôm Dự Dự bé nhỏ rồi. Ai! Đều tại mẹ!"

"Ngày từ hôm nay trở đi, con nên ngoan ngoãn nhiều ăn cơm đi." Vưu Ưu đối với đứa con này thật là đau đầu muốn chết, mỗi lần lúc ăn đều có thể tìm ra một đồng lý do mà không chịu ăn cơm. Cô đồ đến nỗi đầu cũng muốn nổ tung. Nếu từ hôm nay trở đi con bé chịu ăn cơm, vậy cũng phải cảm ơn bạn nhỏ Ngôn Dự rồi.

Hiện tại Ngôn Dự mới hơn sáu tháng, lúc có người nhà ở bên thì rất thích cười, nhưng hễ thấy người lạ lại khóc. Ngạc nhiên là khi bé con nhìn thấy Vưu Ưu, thì bật cười khanh khách, thậm chí còn y y nha nha chủ động đưa tay về phía Vưu Ngự, muốn được bế.

Vưu Ngự cũng biết hiện tại mình ôm không nổi bảo bảo, liền đem mặt đưa tới, bẹp một cái hôn lên mặt bạn nhỏ Ngôn Dự, lại đưa mặt mình tiến đến bên miệng Ngôn Dự, nói: "Dự Dự bé nhỏ, em cũng hôn chị đi!"

Bạn nhỏ Ngôn Dự cũng rất phối hợp, cái miệng đầy nước đưa tới, lưu lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của Vưu Ưu từng dấu nước miếng. Hôn xong sau rất vui mừng vỗ tay.

Lâu Diệc Sâm và Ngôn Mặc Bạch đứng bên cạnh đều đen mặt, nhưng mỗi người lại có một ý nghĩ riêng.

Vưu Ưu kéo kéo Tư Mộ, nói: "Mộ Mộ, con của cậu thật là có tài a, mới sáu tháng đã biết ăn đầu hũ của Vưu Ngự nhà mình."

"Là Vưu Ưu nhà cậu dụ dỗ con mình? Hôn con mình, còn muốn con mình hôn lại." Tư Mộ nói xong, cười đến nghiêng ngả.

"Được rồi, đi vào trước đi! Ngồi máy bay lâu như vậy cũng mệt mỏi, đã chuẩn bị phòng cho mọi người rồi, giờ nghỉ ngơi đi!" Vưu Ưu mời mọi người vào nhà.

Bốn người bọn Tư Mộ và Vưu Ưu đã nửa năm không gặp, lúc ngồi ở phòng khách, thì hưng phấn nói chuyện với nhau líu ríu như chim con.

Bạn nhỏ Ngôn Dự và Vưu Ngự nghịch trong chốc lát liền ngủ mất rồi, Má Ngô bế nhóc con vào phòng khách theo như an bài của Vưu Ưu. Vưu Ngự thấy Ngôn Dự ngủ, cũng đòi ngủ, vì vậy đi đến bên người Ngôn Dự, nhẹ nhàng nằm xuống, hôn một cái lên khuôn mặt non nớt của nhóc con, thấy Ngôn Dự không có tỉnh, liền hôn lên cái miệng nhỏ của nhóc, mới hài lòng nhắm mắt lại ngủ, Má Ngô ở một bên thấy vậy liền tròn to mắt.

Tiểu thiếu gia mới hơn sáu tháng, cứ như vậy mà mất ngủ hôn đầu tiên, bị cưỡng hôn khi đang ngủ. . .

Má Ngô đôi mắt liếc về phía Vưu Ngự đang nhắm chặt hai mắt, âm thầm gợn ngón tay cái lên.

Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh còn có Lâu Diệc Sâm, ba người trong thư phòng mở một chai rượu đỏ.

"Đại ca, lão Tư cùng lão Ngũ đâu rồi sao không phát hiện hai người bọn họ?" Ngôn Mặc Bạch ngồi xuống, uống rượu liền hỏi.

"Đã gọi điện thoại cho bọn họ, chắc hẳn sắp tới." Lâu Diệc Sâm thần nhiên nói.

"Trước nhờ hai người họ giúp một chuyện. . ." Ngôn Mặc Bạch cười như không cười nhìn Lâu Diệc Sâm nói: "Không biết kết quả như thế nào?"

Lần trước Ngôn Mặc Bạch gọi điện thoại cho Lâu Diệc Sâm, nhờ anh ấy giúp làm súp đồ trung tâm nghiên cứu chế tạo thuốc của gia tộc Tư Khắc Tư, nhưng mà anh ấy nói không có thời gian, liền bảo Lôi Ngạo và Nhậm Phẩm. Nhưng đã vài ngày rồi mà hai người này không truyền cho anh chút tin tức nào cả, cũng không biết có làm được không.

Khó có khi Lâu Diệc Sâm cười ra tiếng, nói: "Không phải là không có làm thỏa đáng, chỉ e là làm hơi lớn."

"Ừm? Làm sao vậy?" Ngón Mặc Bạch và Cố Khuynh kinh ngạc nhìn về phía Lâu Diệc Sâm.

"Hai tiểu tử này, vốn bảo bọn họ san bằng trung tâm nghiên cứu thuốc, kết quả không biết bọn họ làm cái gì mà chẳng những làm nổ banh cả trung tâm, còn khiêu khích cả gia tộc Tư Khắc Tư." Lâu Diệc Sâm uống một ngụm rượu đỏ, vẻ mặt rất vui vẻ.

Gia tộc Tư Khắc Tư ở bang Nevada danh tiếng lẫy lừng, căn cơ ổn định, thực lực lớn, người bình thường ai động được?

Hai tên tiểu tử lại chọc vào Tư Khắc Tư, nên đã bị nhiều hắc bang đuổi giết. Coi như bọn họ năng lực bất phàm, nhưng mà hai quyền khó địch bốn tay, lần này cũng coi như quá sức với hai người họ.

"Há, đúng rồi, nghe nói Lôi Ngao lấy được từ trung tâm nghiên cứu kia một loại thuốc, nghe nói là thuốc mất ký nhớ, bây giờ đang ở trên tay cậu ta." Lâu Diệc Sâm từng nghe Ngón Mặc Bạch kể về chuyện mình và cô vợ mình bị Alan tiêm thuốc mất trí nhớ.

Hi vọng thuốc trên tay Lôi Ngao chính là loại loại thuốc đó..., đến lúc đó đưa cho Cố Khuynh phân tích thành phần thuốc, có lẽ có thể chế tạo ra thuốc giả. Nhưng chuyện đã xảy ra nhiều năm, coi như có thể chế tạo ra thuốc giả, sợ là cũng không thể tìm về những trí nhớ kia. Nhưng có 1% có thể, thì còn có hy vọng, không thể buông tha, cố gắng thử xem đi.

Ngón Mặc Bạch kích động đến nỗi trái tim đập nhanh vài nhịp, mới giờ ly rượu lên chạm ly với Lâu Diệc Sâm, nói: "Tạ ơn đại ca nhiều." So với Ngón Mặc Bạch vui vẻ, thì tâm sự Cố Khuynh có vẻ hơi nặng nề.

Ngón Mặc Bạch ngồi ở bên cạnh anh, khuỷu tay đụng đụng anh, nói: "Vốn không định hỏi anh chuyện này nhưng nó có liên quan đến vợ em, anh hai chuyện này anh quyết định như thế nào?"

"A, không có chuyện gì, tự anh hiểu rõ." Cố Khuynh uống một hớp lớn rượu, nói.

Ngón Mặc Bạch liếc anh một cái, giọng lạnh lạnh nói: "Thực ra nó rõ tốt rồi, đừng để đến lúc đó người phụ nữ của anh đến khóc trước mặt vợ em, làm hại em bị vợ mắng."

Hôm nay lúc ở trên máy bay, không phải là bị vạ lây sao?

"Hừ! Tiểu Bạch, không ngờ cậu còn có sở thích làm nô lệ của vợ đó!" Cố Khuynh mỉm cười nói.

Ngón Mặc Bạch coi như không có gì nhún nhún vai, uống một ngụm rượu, nói: "Đó là đương nhiên."

Lâu Diệc Sâm vỗ vỗ vai Ngón Mặc Bạch, nói: "Hạnh phúc là tốt rồi."

Nhớ lại hai năm trước Ngón Mặc Bạch cái gì cũng không hiểu, ngay phụ nữ cũng không chạm vào, chứ đừng nói chi là biết cái gì là tình yêu?

Ai có thể đến một Ngón Mặc Bạch máu lạnh vô tình, giờ này ngày này hết mực yêu thương một người phụ nữ chứ?

Thật sự là dịu dàng là mờ chôn anh hùng, lại nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân! Mỗi người đều là ví dụ sống sờ sờ!

Cố Khuynh nhìn dáng vẻ đắc ý của Ngón Mặc Bạch, trong lòng của anh ngứa ngáy cực kì. Hận không thể cho toàn bộ thế giới biết anh là nô lệ của vợ sau đó còn thích thú khoe khoang hạnh phúc, loại người này thật là muốn ăn đòn mà!

Thật ra chẳng qua chỉ là hâm mộ ghen ghét thôi!

Ngón Mặc Bạch nâng ly cụm ly với Cố Khuynh, nói: "Nếu anh không nắm chắc, sợ rằng cô ấy sẽ đi với người khác."

Cố Khuynh xụ mặt trừng Ngón Mặc Bạch, Lâu Diệc Sâm lắc lắc ly rượu trên tay cười nhìn hai người bọn họ, hờ hững nói: "Tiểu Bạch, em chọc nó tức giận, cẩn thận nó không chế thuốc giải. Đến lúc đó thuốc này cầm về cũng vô dụng."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 203: Cảm Giác Tiểu Bạch Chăm Con Trai (P1)

Lâu Diệc Sâm nói một câu như vậy, quả nhiên khiến Ngón Mặc Bạch ngoan ngoãn câm miệng.

Thật ra Ngón Mặc Bạch cũng muốn phản bác nói Cố Khuynh cũng bị người phụ nữ của mình không nhớ đến, nhưng mà nghĩ đến dường như trong trí nhớ của Sở Kỳ không có Cố Khuynh, cho nên anh cảm thấy Sở Kỳ có nhớ hay không cũng không quan trọng.

Cố Khuynh mỉm cười, một tay sờ cằm, hừ hừ nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch: "Hiện tại nhận lỗi với tôi còn kịp."

"Nhị ca, em sai rồi! Anh đại nhân rộng lượng bỏ qua cho em lần này đi! Từ nay về sau em sẽ không phô trương hạnh phúc trước mặt anh!" Ngôn Mặc Bạch lập tức trung một nụ cười cho Cố Khuynh, bắt quá trong lòng ngược lại lại mắng không ngừng.

"Được rồi, nhị ca khoan hồng độ lượng lượng bỏ qua cậu." Cố Khuynh vỗ bả vai Ngôn Mặc Bạch nói.

Ngôn Mặc Bạch ở trước mặt mấy huynh đệ, ngược lại khuôn mặt không lạnh lùng như ở bên ngoài, nên thỉnh thoảng cũng vui đùa một chút.

Ba người trò chuyện trong chốc lát, cửa thư phòng đã bị gõ vang, là Lôi Ngao cùng Nhậm Phẩm tới.

"Đại ca, nhị ca, Tam ca!" Hai người đẩy cửa đi vào thì chào hỏi từng người một, sau đó lười biếng ngồi xuống ghế sofa.

Ngôn Mặc Bạch đi tới gần, liền kéo Lôi Ngao đi vào thẳng vấn đề: "Lôi Từ, cậu à trung tâm nghiên cứu chế tạo thuốc Tư Khách có lấy được thuốc đấy không?"

Lôi Ngao hừ một tiếng, chậm rãi đứng lên, liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, sau đó sờ vào một bên túi áo khoác đang mặc trên người, về mặt bắt đầu nói: "Không thấy nữa, chắc là vứt bỏ rồi?"

"Gi?" Ngôn Mặc Bạch có chút khó tin nhìn chằm chằm Lôi Ngao, vội vàng đưa tay muốn lục túi của anh ta. Tiểu tử này nhất định là gạt người, sao có thể không thấy được? Sao có thể đánh mất chứ? Cái đó quan trọng cỡ nào, ít nhất đối với anh là quan trọng nhất.

Lôi Ngao nhìn thấy Ngôn Mặc Bạch đưa bàn tay ra, phản ứng rất nhanh, nhảy vọt ra đằng sau, hai tay ôm ở trước ngực, khuôn mặt uất ức lên án Ngôn Mặc Bạch: "Tam ca, sao anh có thể động tay động chân đối với em?"

"Cậu!" Ngôn Mặc Bạch nhìn Lôi Ngao ra vẻ của một tiểu thụ, thì tức giận đến đau đầu. Hắn căn rằng tận lực hạ giọng nói, nói: "Mau đưa thuốc ra, cậu thích chiếc xe đồ của Tam ca, thì cứ mang đi."

"Thật sự?" Con mắt Lôi Ngao lóe sáng nhìn Ngôn Mặc Bạch, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra nụ cười khuyếch thành.

"Tam ca, vậy còn của em đâu?" Nhậm Phẩm cũng đến tranh nhau chia một chén súp. Dù sao chuyện này là hắn cùng Lôi Ngao hai người cùng đi, dựa vào cái gì chỉ có Lôi Ngao có thôi? Chỗ đó của Tam ca có một chiếc xe mà hắn cũng đã muốn lâu rồi.

Cố Khuynh cùng Lâu Diệc Sâm đang ngồi trên ghế sa lon, vừa uống rượu đỏ, vừa cười nhìn của bọn hắn.

Ngôn Mặc Bạch có chút đau đầu day thái dương, nói: "Hai người các cậu đều có!"

Nói lời này, cũng giống như xẻ thịt da mình, rất đau nha! Tự mình sưu tầm những xe kia, đó là một cỗ xe vô giá? Chỉ nói một câu thì bay mất hai chiếc, anh có thể không đau lòng sao?

Bên kia Cố Khuynh cũng nói: "Tiểu Bạch, còn của anh đâu!"

Anh ta cười gượng ly rượu đỏ về phía Ngôn Mặc Bạch, nét mặt giống như muốn nói với anh: "Không có lợi tôi sẽ không giúp cậu.", Ngôn Mặc Bạch nuốt chút nữa phun ra một bụng máu. Căn rằng một lúc, mới nghẹn ra ba chữ: "Muốn cái gì?"

Cố Khuynh nghiêng đầu làm bộ suy nghĩ, nói: "Hôm nay có chiếc máy bay trực thăng mới được đem đến, cậu đưa nó cho tooid đi. Trước kia lúc nhìn thấy cậu chế tạo, tôi cũng muốn lấy bằng thiết kế của cậu rồi, những giờ đã có sẵn rồi, tôi cũng không cần tốn nhiều phần sức lực."

Mới vừa rồi Lôi Ngao cùng Nhậm Phẩm còn có cảm giác bọn anh lấy hai chiếc xe kia có chút quá đáng, bây giờ nghe anh hai nói, hận không thể vung tay quá trán, vẫn là mình quá lương thiện, phải là mỗi người lấy hai chiếc xe mới đủ!

"Được!" Ngôn Mặc Bạch chật vật nói lên mấy chữ, nuốt chút nữa ngã xuống đất ngất đi.

Thật sự là mắt bị mù, quen biết đều là bạn xấu! Cả đám đều nghĩ muốn ép khô anh!

Lâu Diệc Sâm nhìn thấy bộ dạng mất máu của Ngôn Mặc Bạch, chịu hết nổi cười vỗ bả vai Ngôn Mặc Bạch nói, nói: "Tắc ông thất mã sao biết không phải phúc!"

Ngôn Mặc Bạch trong lòng hừ hừ, hoá ra không là đồ đặc của người, mấy người đều không biết đau lòng?

"Lão đại, con gái của anh có ý đồ với con em, chuyện này phải tính làm sao? Đền ít tiền đi!" Ngôn Mặc Bạch nhỏ giọng nói một câu.

"Gi?" Lâu Diệc Sâm trầm giọng xuống.

"A, em nói đêm nay chúng ta nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai muốn đi đâu chơi?" Ngôn Mặc Bạch bị ánh mắt như Huyền Băng ngàn năm của Lâu Diệc Sâm bay tới, sợ tới mức thân thể dạ dày đều có rút, vội vàng đổi giọng.

"Chúng ta đi đến Tư Khắc Tư chơi đi?" Lôi Ngao lập tức đề nghị, về mặt vui sướng: "Mấy ngày hôm trước tổng bộ bên kia không phải nghiên cứu loại

thuốc nổ mới sao? Bây giờ còn đang giai đoạn thí nghiệm, vừa vận mạng đến Tư Khắc Tư làm thí nghiệm, nhìn xem lực sát thương như thế nào."

"Bị nhiều người đuổi giết như vậy cậu còn không chịu sao?" Lâu Diệc Sâm hờ hững liếc nhìn Lôi Ngạo, nói.

"A." Lôi Ngạo có vẻ rụt cổ một cái, ngoan ngoãn cầm miệng.

"Thuốc nổ này là được nghiên cứu nhiều năm mới được nghiên cứu ra đây, chúng ta nên cố gắng dung it một chút." Lâu Diệc Sâm lại mặt không thay đổi bỏ sung một câu.

Hả?

Lão đại đây là ý gì?

Thì là đồng ý bọn họ đi sao?

Bốn người nghi hoặc dung ánh mắt kinh ngạc nhìn nhau suy nghĩ đến lời nói của Lâu Diệc Sâm, Lôi Ngạo có chút đầu óc phản ứng không kịp hỏi: "Ông ngoại lớn, anh đây là..."

"Rất lâu không có luyện tay một chút rồi, chúng ta Ngũ huynh đệ cùng đi vui đùa một chút." Lâu Diệc Sâm nói xong, ngửa đầu đem rượu đỏ trong ly uống hết sạch.

Lần này suýt chút nữa khiến bốn người từ trên ghế salon rơi trên mặt đất đi.

Ngay cả Ngôn Mặc Bạch cũng nói không trôi chảy rồi, "Ông ngoại lớn, đừng đừng đừng đùa giỡn?"

Bọn họ căn bản là không để vào mắt Gia tộc Tư Khắc Tư, sao có thể để cho lão đại tự thân xuất mã?

Lôi Ngạo cùng Nhậm Phàm sở dĩ bị nhiều bang phái đuổi giết như vậy, chẳng qua chỉ là bọn họ chơi không nắm giữ tốt cường độ. Đầu tiên là đem thuốc làm hồng viện nghiên cứu chế tạo, nhưng lúc chọn lấy gia tộc Tư Khắc Tư, cũng chỉ là hơi hợt rót xuống cái đó, vốn không hề có làm ảnh hưởng căn cơ, đây mới chính là khiến cho người của gia tộc Tư Khắc Tư có năng lực phát động những thế lực hắc bang kia đuổi giết hai người này.

Nếu mà nhỏ cò tận gốc thì làm sao những người ở hắc đạo kia còn dám đuổi giết chứ? Cũng vốn không muốn bị đuổi giết theo, dù sao tan đàn xẻ nghé, những kia người của xã hội đen cũng không muốn cho mình thêm rắc rối.

Đôi mắt Lâu Diệc Sâm tĩnh mịch nhìn Ngôn Mặc Bạch, trên mặt viết "Tôi là loại người nào có thể nói đùa với cậu sao" vài cái chữ to, khiến bốn anh em đều âm thầm nuốt nước miếng.

Lão đại đây là chơi thật sự!

Ngôn Mặc Bạch lúc ấy bất quá cũng chỉ là muốn dạy bảo Alan một chút, ai bảo hắn ta không biết trời cao đất rộng lại trêu chọc là cô gái của mình đây? Nhưng mà lời nói cũng muốn đi theo chơi của lão đại có phải là có chút náo nhiệt rồi không?

"Gia tộc Tư Khắc Tư hẳn là không nên đến trêu chọc chị dâu nữa đi?" Lôi Ngạo hiện tại hận không thể vả cái miệng rộng của chính mình. Cho mày cái miệng, rõ ràng là nói đi chơi, lần nào cũng vậy đề nghị đi diệt Tư Khắc Tư, lần này thật sự chơi lớn rồi.

Hắn thật ra muốn nói, nếu bọn họ cũng nhận được dạy dỗ, không dám đi trêu chọc chị dâu nữa, vậy không bằng chúng ta coi như xong sao!

Lâu Diệc Sâm vốn không thêm chịu nể mặt mũi, thái độ mặt lạnh vô cùng kiên quyết.

Cố Khuynh nhìn thấy không có cách nào thay đổi quyết định của lão đại, đã nói: "Đi thì đi thôi!"

Ngôn Mặc Bạch trừng mắt nhìn Cố Khuynh, nhưng cũng chỉ có thể là giương mắt nhìn, dù sao không cải biến được lão đại quyết định.

Năm người ở thư phòng trò chuyện trong chốc lát, quần gia lại đến thông báo thức ăn đã chuẩn bị xong, có thể dùng bữa ăn.

Mấy người Tư Mộ đã sớm chờ ở nhà ăn rồi, thấy năm người này khoan thai đến chậm, Vu Uu không khỏi oán trách nhìn về phía Lâu Diệc Sâm.

Bạn nhỏ Ngôn Dự cũng đã thức, được mẹ Ngô ôm chơi đùa ở bên, Vu Ngư từ lúc nhìn thấy nó, vẫn dính lấy nó, hiện tại cũng cùng ở một bên, đem những món đồ chơi đều lấy ra, để Ngôn Dự tùy tiện chơi đùa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Cảm Giác Tiểu Bạch Chăm Con Trai (P2)

Editor: bangthan87

Lúc Lâu Diệc Sâm xuống lầu, nhìn thấy con gái bảo bối của mình đang đem tất cả vốn liếng của mình cho con trai lão Tam chơi đùa, anh có chút bất mãn nhử mảy.

Từ lúc Vu U cùng Lâu Diệc Sâm ở cùng một chỗ Vu U từ cùng Lâu Diệc Sâm ở cùng một chỗ về sau, Vu Ngư vẫn dính lấy chính là ba ba, ngay cả Vu U nó cũng không quan tâm đến. Ngay lúc này lại có một đứa bé, đoạt đi sự chú ý của con gái, để cho trong lòng anh ta cảm thấy thoải mái được hay không?

Lâu Diệc Sâm có loại cảm giác con gái bảo bối của mình đã bị người khác chiếm lấy.

Bên này Ngôn Mặc Bạch cũng chú ý tới sự biến hóa cảm xúc của lão đại, bởi vì không khí quanh thân thay đổi, quý dị âm lãnh nói cho anh biết lão đại bây giờ đang rất khó chịu.

Ngôn Mặc Bạch nhìn về phía Lâu Diệc Sâm đang nhìn, thấy hai đứa đang chơi, cười khanh khách hết sức vui vẻ, còn thấy con trai mình dùng cái miệng đầy nước miếng cọ cọ vào mặt con gái bảo bối của lão đại...

A! Thì ra lão đại đang tức giận chuyện này!

Ngôn Mặc Bạch sờ cằm, sải bước đi qua, đưa tay đem con trai của mình xách lên ôm vào trong ngực, cúi đầu nói với Vu Ngư: “Mau đi rửa tay ăn cơm đi, ăn xong chơi nữa.”

Vu Ngư nghĩ đến được Tiểu Bạch nói đợi nó lớn lên có sức khỏe, thì sẽ cho nó ẵm Tiểu Dư Dư, liền cười ngọt ngào nói: “Ừm, được Tiểu Bạch, chú đáp ứng lời của con phải giữ lời.” Sau đó siết chặt quả đấm, hết sức bí trắng ửng ngực, “Ta từ hôm nay trở đi, muốn ăn mười chén cơm, con muốn mau mau lớn lên.”

Ngôn Mặc Bạch ôm con mình, suýt chút nữa đứng tròng trên đất

Ngước mắt lên nhìn Lâu Diệc Sâm thì nghĩ thầm: Lão đại, con gái của anh, nếu như bị thành choáng váng, nhưng không trách được chúng ta a!

Nhưng luôn luôn bạn nhỏ Vu U luôn lớn sớm, chỉ số thông minh còn tính là tương đối cao, nó bình thường cũng ăn cơm rất ít, mà theo lời nó ăn mười chén cơm địa khái là đầy hơn chén nhỏ bình thường một chút mà thôi.

“Đầu bếp cũng đến từ Quốc Nội, tay nghề coi như không tệ, các người ném thử một chút.” Vu U thân là nữ chủ nhân tràn đầy kêu gọi hai người lại bàn ăn cơm.

Tư Mộ cùng Điều Dao ăn là vui vẻ nhất, Thanh Thần vốn là đã quen lịch sự, ăn cũng không được nhiều, Sở Kỳ cả người vẫn còn có chút ỉu xiu, bộ dạng giống như không có khẩu vị, tùy ý chọn mấy thứ bình thường thích ăn ném mấy miếng, liền buông đũa xuống rồi.

Ngôn Dừ từ trước đến nay chưa từng thấy nhiều người như vậy cùng nhau ăn cơm, tròng mắt nhìn tới nhìn lui, tràn đầy hiếu kỳ.

Tư Mộ vừa ăn vừa dứt cục cụng bên cạnh ăn cơm. Vốn mẹ Ngô dứt Ngôn Dư ăn, nhưng mà bạn nhỏ Ngôn Dư hôm nay vẫn luôn theo mẹ Ngô, vừa nhìn thấy mẹ mình thì quần quýt ôm lấy, không chịu để cho mẹ Ngô cho ăn cơm, muốn Tư Mộ tự tay cho nó ăn.

Vì thế Ngôn Mặc Bạch còn tức giận suýt chút nữa bão nổi, chuẩn bị xách con trai đến đánh một trận.

Tư Mộ trừng mắt Ngôn Mặc Bạch, vừa dứt cục cụng ăn cơm, mình cũng ăn. Cũng may cục cụng cũng không tính náo, cho nó ngồi bên trên xe đẩy nhỏ, cũng không có khóc, Tư Mộ cho nó ăn một ngụm, mình cũng ăn một miếng, ăn cơm cũng không ảnh hưởng.

Lôi Ngao cùng Nhậm Phẩm có gặp qua Tư Mộ trong lần Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch kết hôn lần đó, sau đó trở lại thành phố A mấy lần, nhưng cũng không có cùng Tư Mộ gặp mặt, tính ra hai người cùng Tư Mộ cũng không tính quen thuộc.

Ngẫm lại hai năm trước Ngôn Mặc Bạch này oai phong lẫm liệt, chỉ cần liếc một cái có thể là chị dâu Tam run rẩy, bây giờ lại bị chị dâu trừng mắt cũng không dám phát tác, bọn họ đều âm thầm gợn ngón tay cái với Tư Mộ.

Chị Dâu chịu thiệt sự là lợi hại!

Bên ngoài nhìn bộ dạng ngây thơ trong sáng, thì ra trong nội tâm lại mạnh mẽ bá đạo như vậy sao? Thời gian hai năm sẽ đem con người tat hay đổi như vậy sao.

Lôi Ngao cảm ly rượu đi đến trước mặt Tư Mộ, cười nói: “Chị dâu, đã lâu không gặp! Uống một cái.”

Tư Mộ cũng thật không ngờ Lôi Ngao lại chủ động cùng cô chạm cốc, trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng trên mặt lại mang nét cười nâng chén cùng hân hân cùng với nhau.

Tư Mộ mới vừa uống một ngụm, chợt nghe Lôi Ngạo nhỏ giọng nói: “Chị dâu ba và chị dâu hai không phải là chị em tốt sao? Sao lại khác nhau như vậy? chị nên đem những thủ đoạn dạy bảo anh ba ra để dạy cho chị hai, để chị dâu hai trừng trị anh hai một chút, đem anh hai dạy bảo giống như anh ba để bảo như vậy, chị dâu hai chắc chắn cũng có thể tuổi trẻ hăng hái như chị ba như vậy rồi!”

Phốc ——!

Tư Mộ vừa uống đến một ngụm rượu suýt chút nữa đều phun tới, xem lời nói này, là đang khen thưởng hay chê bai đây?

Tư Mộ che miệng ho lên, cũng không biết nên nói cái gì lại với hắn. Bên kia hai người Ngôn Mặc Bạch và Cố Khuynh dùng cặp mắt băng lãnh bắn tới Lôi Ngạo, ánh mắt kia giống như dao găm bén nhọn, bắn mạnh qua, khiến Lôi Ngạo run sợ suýt chút nữa đứng trồng ngã khụy xuống đất.

Khóe không ra nước mắt!

Chẳng qua hắn thấy tâm trạng chị dâu hai không tốt, cho nên quan tâm mà thôi!

Sở Kỳ khó được giật giật khóe miệng, bên cạnh Cố Khuynh nhẹ nhàng nắm tay cô, nhéo nhéo trong lòng bàn tay. Sở Kỳ giả bộ như không có chuyện gì xảy ra để mặc cho anh bóp mấy cái, bất động rút trở về. Mặt Cố Khuynh có một chút trầm xuống.

“Vưu Ưu, ngày mai mấy người chúng ta cùng đi chơi đi!” Tay Sở Kỳ từ trong tay Cố Khuynh rút trở về, vuốt lại mái tóc, nói với Vưu Ưu.

“Đúng vậy, chúng ta muốn đi sông bạc chơi.” Diêu Dao được ăn ngon, nghe thấy Sở Kỳ nói, liền vội vàng gạt đầu để nghị. Đây chính là ý định trước khi đến đây, chơi đùa cho đã, kiếm một món tiền lớn.

Tư Mộ đã thấy Vưu Ưu đồ thuật, trước kia Vưu Ưu cũng đã dạy cô một chút, nhưng cũng đã là chuyện hơn mười năm trước rồi, những kỹ thuật đồ kia cũng đã lâu không luyện, đại khái gần như đã quên mất. Thuận lợi đi sông bạc vui đùa một chút, cũng nhân tiện thử nghiệm, xem còn nhớ được bao nhiêu.

“Nghe nói nơi đó cũng rất lộn xộn...” Trong lòng Tư Mộ cũng có chút mong đợi, nhưng còn có chút băn khoăn. Mấy năm trước không phải là ở trong sông bạc gặp phải Alan, kẻ tiếp bị lừa, còn bị bắt đi? Cho dù bây giờ có nhiều người bảo vệ các cô như vậy, nhưng cái nơi rùng rợn lẫn lộn đó, khó tránh sẽ có lúc ko để ý, vẫn có thể gặp được người xấu.

“Mấy ngày hôm trước chúng ta đi qua. Mấy song bạc mới xây quản lý không khác cho lắm, quản lý tương đối nghiêm khắc, người bình thường không dám có ý đồ bên trong” Vưu Ưu vừa giúp Vưu Ngư ăn, vừa cười nói.

“A vậy! Chúng ta liền chuẩn bị đi thẳng đến đó, thắng lợi trở về ha ha ha!” Diêu Dao vung tay múa đĩa, hưng phấn nói.

Tư Mộ dứt cục cụng một miếng com, quay đầu lại cũng cười theo, nói: “Không biết còn tưởng rằng cậu chính là một tiểu tử mê tiền đấy?”

Nhà Diêu Dao là mở tiệm com, chính là nhà hàng lớn nhất thành phố A, nhà cũng là chỉ có nàng một đứa con gái, sao có thể thiếu tiền? Hơn nữa bình thường Diêu Dao cũng làm một bộ dáng xem tiền tài như cặn bã, sao hôm nay lại coi trọng tiền như vậy?

Diêu Dao chỉ là ngây ngốc cười ha ha, cũng không giải thích nhiều.

Đúng là trong nhà có tiền, nhưng cô muốn đưa Tiểu Cửu một món lễ vật, cũng không muốn hỏi người trong nhà? Nhà hàng cũng coi như chỉ vui đùa một chút mà thôi, cần bản tiền lợi nhuận cũng không có bao nhiêu, mà lần trước cô nhìn trúng món quà kia cũng hơn mười vạn, cô cao cờ đầu cũng không biết đào đâu ra nhiều tiền như vậy. Không muốn hỏi người trong nhà, cũng chỉ có thể tự mình buôn bán kiếm lời.

Sông bạc chính là nơi kiếm tiền nhanh nhất, bằng vào tài nghệ của Vưu Ưu, ở trong đó tùy tiện thắng mấy trăm ngàn vạn cũng rất dễ dàng? Đến lúc đó còn có thể tùy tiện mua một phòng trọ nhỏ, coi như có một ổ cùng Tiểu Cửu cũng không tồi.

“Nào có người ngại nhiều tiền chứ?” Thanh Thần nhìn bộ dạng Diêu Dao cười, đại khái cũng có thể đoán ra một ít, liền cũng mỉm cười chen vào một câu.

Hai người Thanh Thần cùng Diêu Dao cùng gặp tình huống giống nhau, trong nhà đều không thích đi xem mắt, bây giờ còn có thể ở cùng một chỗ, chẳng qua chỉ là bởi vì các cô kiên quyết mà thôi.

Trong nhà có mua cho Thanh Thần một cái phòng nhỏ, nhưng cô không muốn chuyện gì đều cũng dựa vào trong nhà. Cô là học y, bây giờ đang học nghiên cứu sinh, tranh thủ bắt được học vị thạc sĩ, đến lúc đó tự mình mở phòng khám. Thế nhưng cô cũng không muốn hỏi tiền người trong nhà, không phải không biết mở miệng, hơn nữa phụ thuộc trong nhà quá nhiều, đến lúc đó chuyện cô cùng với Tiểu Trang, thì càng khó lấy được sự đồng ý của người trong nhà. Cho nên, lần này Thanh Thần cũng muốn tới song bài kiếm một chút lợi nhuận, mặc dù không phải mình cực khổ đạt được, dù sao cũng không phải thu hoạch phi pháp. Đánh bạc ở Las Vegas là hợp pháp.

“Được rồi, mình cũng không chê nhiều tiền, tốt nhất kiếm cho mình hơn mười tám triệu, để mình trở thành phú bà.” Tư Mộ thấy Thanh Thần và Diêu Dao liếc nhau, đại khái cũng hiểu rõ một chút tâm tư của các cô rồi.

Quả thật Tư Mộ không thiếu tiền, cô vốn gả cho một người, mà người nhà họ Ngôn không thiếu nhất chính là tiền, hơn nữa Ngôn Mặc Bạch còn cho cô vài tấm thẻ vàng, tùy tiện cô muốn xài cũng không hết. Cha mẹ bên kia cũng không cần cô hao tổn công sức, hiện tại “Lăng Vũ” cũng do Ngôn Mặc Bạch quản lý cùng, tình trạng phát triển không ngừng, hằng năm đều thu nhập đều mười mấy triệu, cũng rất nhiều rồi.

Nhưng những thứ này giống như cô dựa vào Ngôn Mặc Bạch mà có được, cô cũng muốn tự có một phần gỏi vào, miễn cho mỗi lần đến lấy tiền Ngôn Mặc Bạch, cô cũng đều bị làm thịt trên giường. Nếu như cô cũng có mười tám triệu, đến lúc đó Ngôn Mặc Bạch lại làm như vậy, cô nhất định sẽ lấy tiền đập bẻ đầu anh ấy.

Nghĩ đến chuyện này, Tư Mộ thật hưng phấn.

Nhiều người như vậy, ngồi đầy hai bàn lớn, nam nữ bàn khác nhau, mấy lúc các cô nói chuyện cũng có ý nhỏ giọng, những người đàn ông bên kia hoàn toàn không biết những cô gái của bọn họ đang có mộng phát tài. Nếu để cho bọn họ nghe thấy những người vừa rồi của các bà vợ của mình chắc chắn sẽ bị nội thương.

Thử hỏi ngồi ở nơi này, cái nào không phải dùng tiền xài mấy đời không hết chứ, mà cô gái của bọn họ còn muốn đi sông bạc kiếm tiền, thật đúng là làm cho bọn họ mất thể diện.

Sau khi ăn xong, đều tự trở về phòng nghỉ ngơi, ngày hôm sau dựa theo kế hoạch đi chơi.

Biệt thự của Lô Diệc Sâm rất rộng, phòng khách cũng rất nhiều. Cho nên dù lần này đến rất nhiều người, cũng đều sắp xếp ổn thỏa.

Ngôn Dự bị Tư Mộ ôm trở về phòng, Ngôn Mặc Bạch theo đằng sau cũng có chút mất hứng.

Vốn lần này tới chính là hưởng tuần trăng mật, thế giới hai người mới là mục đích của anh, vì cô đã dành cao hứng, anh phải mang tiểu tử kia đến, mẹ Ngô đi theo chính là để chăm sóc đứa bé này, lần này Tư Mộ lại ôm đứa nhỏ vào phòng. Đây không phải rõ ràng mang đứa nhỏ này làm kỷ đã cản mũi, phá hư thế giới hai người của anh sao?

Ngôn Mặc Bạch theo ở phía sau tốn hơi thừa lời, nhưng mà Tư Mộ lại không có cách nào khác được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Chương 169.3

Editor: bangthan87

Vào phòng, vừa đóng cửa, Ngôn Mặc Bạch thì vẻ mặt không vui ngược lại lên giường, làm ra tiếng động khiến Tư Mộ hết hồn. Nhưng bạn nhỏ Ngôn Dự này ngược lại lớn gan, chẳng những không có bị hù dọa, thấy cha mình ngã xuống, còn cười ha hả. .

"Anh không thể làm nhỏ nhẹ một chút được sao?" Tư Mộ vốn ôm cục cưng chuẩn bị vào phòng tắm cho nó, vừa đi đến cửa phòng tắm, thì sau lưng lại vang lên tiếng động lớn. Mặc dù giường này chất lượng rất tốt, mềm nhẹ, nhưng mà người anh to lớn như vậy ngã xuống, khó tránh sẽ vang ra tiếng động lớn. Cửa sổ lại mở, nếu tiếng động vang đến cách vách, bị người nghe xong, còn không bị nghĩ xấu sao.

"Anh không vui!" Ngôn Mặc Bạch còn lâu mới trông nom có bị người khác thấy hay không. Anh nằm trên giường lăn lộn mấy vòng, tay hung hăng đập đập trên giường.

Tư Mộ có chút đau đầu nhìn anh, "Em tắm cho cục cưng trước rồi dỗ dành nó ngủ." Nói xong cũng ôm đứa nhỏ đi vào buồng tắm.

Ngôn Mặc Bạch bực bội lại lăn mấy vòng, chỉ thấy Tư Mộ lại từ cửa phòng tắm thò ra cái đầu đi ra, nhìn Ngôn Mặc Bạch trên giường, nháy mắt, nói: "Trước khi cục cưng ngủ, tốt nhất anh nên tắm rửa sạch sẽ ở trên giường chờ em."

Ngôn Mặc Bạch mới vừa rồi còn như bị liệt ỉu xù, thoáng cái thì biến thành cây đại thụ gặp mưa rào sáng sớm, tinh thần tràn trề sức sống, sinh cơ dạt dào.

"Tuần mệnh, bà xã đại nhân!" Chỉ là một giây, Tư Mộ nói dứt lời còn chưa kịp rút đầu vào trong phòng tắm, chỉ thấy Ngôn Mặc Bạch như có Lăng Ba Vi Bộ chạy đến trước mặt cô, đưa tay bưng lấy đầu của cô, hung hăng hôn cô một cái, vui rạo rức mà nói.

Tư Mộ ngược lại bị anh hù sợ, một lúc sau mới bừng tỉnh, liếc anh một cái, đưa cục cưng vào phòng tắm.

Ngôn Mặc Bạch phải đi đến gian phòng của Lê Hòa bên cạnh tắm.

Lê Hòa cũng không có con gái, ở trong phòng một mình. Bởi vì anh ta là thụ hạ của Ngôn Mặc Bạch, cho nên gần đây được xếp đặt ở bên cạnh phòng của Ngôn Mặc Bạch.

Lúc Lê Hòa trông thấy Ngôn Mặc Bạch lại đây gõ cửa phòng anh, liếc qua liếc lại kinh ngạc, bất quá anh nghĩ chắc lão đại qua là có chuyện muốn thương lượng với anh ta, liền không nghĩ ngợi nhiều, mời Ngôn Mặc Bạch đi vào. Nhưng mà đến khi nhìn thấy quần áo sạch trong tay Ngôn Mặc Bạch thì Lê Hòa bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.

Lão đại đã bị gì rồi?

Chẳng lẽ là bị chị dâu đuổi ra ngoài sao?

Nhưng mà nhìn sắc mặt của lão đại thì không phải nha?

Bình thường lão đại cùng chị dâu giận dỗi thì mặt đờ đờ sát khí, cho dù cách ly rất xa, đều có thể cảm nhận được.

Hiện tại trên mặt lão đại tràn dài sinh lực, nhìn kiểu gì cũng đều tràn đầy hơi thở mùa xuân, không giấu được xuân sắc, hoàn toàn không có khả năng bị chị dâu đuổi ra ngoài

"Cậu tiếp tục chơi máy tính đi." Ngón Mặc Bạch lúc tiến vào, Lệ Hòa đang chơi trò chơi trên máy tính, màn hình hướng ra ngoài.

Lệ Hòa có chút chột dạ nuốt nước miếng một cái, nhìn Ngón Mặc Bạch nói: "Lão đại, anh có chuyện gì.. Cứ nói đi, tôi cũng không bận chơi..."

Đây là chuyện gì xảy ra chứ?

Lệ Hòa có chút không hiểu nổi xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể để lão đại trong phòng rồi tiếp tục chơi game?

Ngón Mặc Bạch liếc Lệ Hòa, ôm quần áo đi vào phòng tắm.

Lúc cửa phòng tắm đóng lại, Lệ Hòa mắt chữ A mồm chữ O, sửng sốt đứng một phút đồng hồ, lập tức chạy đến trước máy vi tính, nói với Tiểu Cửu đang cùng chơi trò chơi: "Huynh đệ huynh đệ cứu mệnh với! nếu cậu đang trên giường không thấy tin tức thì sẽ tạm tha, nếu cậu nhanh chóng qua đây cứu mạng nha."

Tiểu Trang cũng đồng thời nhận được cái tin này.

Trò chơi này là bọn hắn nghiên cứu, vì đề cao huấn luyện quân sự, bồi dưỡng kinh nghiệm thực chiến, ba người cùng nhau chơi đùa, bắt quá bây giờ chỉ là khảo nghiệm, trò chơi vẫn chưa có phát hành.

Thừa dịp các nữ nhân đều đang tắm rửa, ba người liền mở ra máy vi tính chơi đùa.

Lệ Hòa bên này vừa đưa tin, Tiểu Cửu cùng Tiểu Trang ở bên kia mặt một chút, về đích thông tin. Nhưng đều là ngắn gọn một cái dấu hỏi.

Lệ Hòa răng rắc đánh một dòng chữ qua: "Lão đại mặt mũi tràn đầy xuân sắc cầm quần áo đến phòng tôi tắm rửa... Phải làm sao đây a phải làm sao đây?"

Tiểu Cửu: "..."

Tiểu Trang: "!"

Mẹ nó!

Lệ Hòa văng tục, biết ngay hai người bên kia chắc chắn đang làm việc riêng rồi, ngay cả đánh chữ công phu đều không có, trực tiếp đơn giản đến đây cái ký hiệu.

Anh ta trước còn vô đầu vút tai vài vòng, cào vô đầu cũng nghĩ không ra lão đại đang muốn làm chuyện gì, càng không biết nên làm sao bây giờ.

Cửa phòng tắm lại mở ra, Ngón Mặc Bạch mặc áo choàng tắm, tóc ướt nhẹp từ buồng tắm đi ra, bên cạnh cầm khăn lau tóc, bên cạnh hướng Lệ Hòa bên này đi tới.

Lệ Hòa vốn là trong lòng hoảng loạn, lần này thấy bộ dáng của lão đại đến cạnh anh ta, càng làm cho chân anh ta mềm yếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Lệ Hòa vịn ghế sofa xém ngã ngồi trên ghế, một tay nắm thật chặt quần, lòng bàn tay ướt đầm cả quần, một tay lại giả vờ làm bình tĩnh vô sự tùy ý khoát lên mấy vi tính trên bàn phím, thỉnh thoảng gõ vài cái bàn phím, tận lực khiến giọng nói của mình sống yên bình lặng: "Lão đại, anh tắm nhanh như vậy đã xong rồi à..."

Mặc kệ Lệ Hòa như thế nào mà xạo (!), giọng nói run rẩy đã bán đứng anh ta.

Tay Ngón Mặc Bạch lau tóc dùng một chút, mặt không thay đổi đi đến trước máy tính của Lệ Hòa, hỏi: "Bây giờ là khảo nghiệm? Cảm giác như thế nào?"

Lệ Hòa cắn răng, mồ hôi ẩm ướt cả lòng bàn tay ngại ngùng, anh ta nói: "Ừm, thì cứ thế..."

Lão đại ruột cuộc anh muốn làm gì đây? Anh mặc thành dạng này đứng trước mặt tôi, làm tôi áp lực thật lớn, bây giờ trong đầu tôi là một mảnh hoảng loạn, hoàn toàn không thể tự hỏi, anh hỏi tôi vấn đề khó như vậy, làm sao tôi có thể trả lời cho anh đây...

"Không có chỗ nào cần hoàn thiện lại sao?" Ngón Mặc Bạch đem khăn quần áo sau vai, một tay chống nạnh, một tay sờ cằm, mắt nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính, lúc hỏi câu ấy, mới liếc nhìn Lê Hòa.

Lê Hòa hận không thể tung ra cửa bỏ chạy.

"Tôi nay tôi, tôi nay cần thận suy nghĩ lại một chút."

"Ừm, sớm một chút nghỉ ngơi đi! Ngày mai nhiệm vụ gian khổ." Ngón Mặc Bạch ném một câu nói, xoay người đi về phía cửa.

Đến khi Ngón Mặc Bạch trở tay đóng cửa lại, Lê Hòa vẫn còn duy trì trạng thái hiện tại!

Mặc cho, vụ, gian, cực!

Coi như là một người tình nhuệ đối mặt, đều không thể cho tim gan anh ta run sợ như vậy!

Lê Hòa ngồi trên ghế sa lon ngầy người hỏi lâu, mới vịn tường vào bồn tắm, nhìn thấy nước chảy ở vòi sen, liền xoay người đem bồn tắm đổ đầy nước ấm, quần áo đều không có có cỏ ra, cả người chìm trong nước, suốt mười phút mới ra ngoài. Chỉ có như vậy mới có thể làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Đối với chuyện lão đại đến thăm tôi nay, Lê Hòa suy nghĩ nát óc cũng không biết anh chỉ mượn phòng tắm mà thôi, còn tưởng rằng lão đại là nhìn hán khó chịu, cho nên mới cố ý dễ chinh hán.

Lúc Ngón Mặc Bạch về đến phòng, Tư Mộ đã giúp cục cung tắm sạch sẽ rồi. Giúp cục cung mặc quần áo tử tế rồi thả nó lên giường, Ngón Mặc Bạch vừa đứng lúc đẩy cửa vào đi.

"Anh đỡ cục cung ngủ, em đi tắm." Tư Mộ nói xong, đi đến hành lý tìm quần áo ngủ

Ngón Mặc Bạch liếc nhìn tiểu tử trắng nõn đang nằm trên giường kia, hờ hững lên tiếng, liền đi đến giường.

"Không cho phép đánh nó!" Tư Mộ biết tính toán của Ngón Mặc Bạch, cho nên sớm nhắc nhở anh.

"Yên tâm đi! Mau đi tắm rửa!" Ngón Mặc Bạch thúc giục cô.

Lúc trước anh cũng chỉ là hù dọa tiểu tử này một chút mà thôi, nếu anh thực sự đánh thì còn tên tiểu tử trắng nõn này sao? Không phải thiếu tay thiếu chân ít nhất cũng phải xanh xanh tím tím rồi.

Tư Mộ vào buồng tắm, Ngón Mặc Bạch đi đến bên giường, ngồi xuống ở bên cạnh cục cung, anh cố nhỏ giọng lại, nói: "Con trai, nhanh ngủ!"

Bạn nhỏ Ngón Dữ rất hiếu kỳ ba mình hôm nay không giống thường ngày, cảm thấy cha như vậy thật ra cũng rất tốt.

Vốn nó đã có chút buồn ngủ rồi, nhưng mà khó có được lần đầu tiên ba ba chủ động thân mật với mình như vậy, thái độ cũng rất tốt, vì vậy Ngón Dữ quyết định cho ba mình một chút mặt mũi, xóc lại tinh thần hướng phía ba ba nháy nháy mắt, lộ ra một nụ cười vô cùng ngây thơ.

Ngón Mặc Bạch bị nụ cười của con trai làm sùng sốt một giây, hồi tưởng đến phương pháp Tư Mộ dỗ con ngủ, liền cũng học.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên đầu cục cung, nhỏ giọng dụ dỗ: "Bảo bối, nhanh ngủ..."

Ngón Mặc Bạch quanh năm nghịch sủng, trên tay đều bị sủng làm chai lì. Vì vậy vừa sờ lên đầu bạn nhỏ khiến nó có chút ngứa ngáy, nó nhất thời chịu hết nổi, cười khanh khách.

"Nhanh ngủ!" Ngón Mặc Bạch thật sự là không biết làm sao dỗ dành cục cung vào giấc ngủ, cắn răng nhỏ giọng quát lớn nó.

Bình thường Tư Mộ không phải cũng dỗ dành như vậy sau. Tay của cô giống như có ma lực, nhẹ nhàng sờ bên tai nhóc kia, nó sẽ ngủ rất nhanh. Nhưng mà tại sao lúc anh làm vậy, thằng nhóc kia lại càng cười khanh khách chứ?

Chẳng lẽ muốn anh phải ca hát dỗ ngủ sao?

Anh không biết hát nhạc thiếu nhi! Nói đúng hơn, là không biết ca hát!

Vì vậy Ngón Mặc Bạch phải dùng tuyệt chiêu, mặt lạnh dọa con trai, đây là anh thường dùng!

"Tốt nhất con nên nhanh nhắm mắt lại ngủ, ngủ không được cũng phải ngủ, bằng không ba sẽ đưa con đến chị Ưu kia!" Ngón Mặc Bạch nghĩ thầm, con mình ít nhất cũng kế thừa một ít tính cách của anh, anh chắc nó cũng không thích chị gái kia. Nếu để cho nó cùng Vu Ưu chơi đùa, nó nhất định sẽ khóc.

Nhưng mà hắn không biết, bạn nhỏ Ngón Dữ vô cùng thích chị gái Vu Ngư. Cho nên nó chẳng những không ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ, mà là hưng phấn mở to hai mắt vỗ tay, ngoài miệng còn y y nha nha trầm trồ khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngón Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 206: Sao Anh Kháng Cự Được? (Nhộn Nhạo)

Nhóc con kia hai mắt sáng lên, hai tay càng vỗ hăng say, miệng nhỏ y y nha nha còn chặc chặc nhỏ giọt nước miếng.

Ngôn Mặc Bạch vô cùng ghét bỏ cau mày, nghĩ thầm chẳng lẽ tính cách con trai hoàn toàn không giống mình? Dù là chỉ một chút!

Trước kia Ngôn Mặc Bạch bài trừ phụ nữ, mãi cho đến gặp được Tư Mộ, mới bắt đầu cùng cô tiếp xúc, cả thể xác lẫn tinh thần.

Nhóc con này khi ở cùng người nhà thì vui vui mừng mừng, nhưng khi đi ra ngoài, khuôn mặt nhỏ hoàn toàn không lộ vẻ gì, phụng phịu giống như ông cụ non.

Đây không phải là kế thừa từ Ngôn Mặc Bạch sao? Cho nên nhóc phải nên ghét bỏ bé gái chứ, đến khi sinh mệnh cô bé kia xuất hiện mới đúng?

Trừ phi nhóc con này nhận định cô bé kia là con gái bảo bối nhà đại ca anh.

Thế nhưng chỉ mới là một đứa bé ngay cả ý trí còn chưa chính chắn làm sao đã có thể nhận định một người con gái chứ?

Ngôn Mặc Bạch càng muốn dỗ con ngủ, nhóc con kia càng cười vui vẻ, Ngôn Mặc Bạch tức giận đến mức nghiêng răng trừng nhóc.

Tư Mộ vào trong phòng tắm đã hơn mười phút rồi, không có nghe được tiếng nước chảy, đại khái là đang nằm trong bồn tắm.

Chỉ cần nghĩ đến cô vợ nhỏ của anh nằm trong bồn tắm, da thịt trắng nõn trơn mềm đều thấm trong nước, máu nóng trong thân thể của anh liền lan ra toàn thân, máu nóng sục sôi, hận không thể lập tức xông vào trong phòng tắm, rồi nhảy vào trong bồn tắm ôm cô cùng tắm.

Nhưng mà trước mắt anh là đôi mắt đen lúng liếng của con trai nhìn anh chăm chăm, đôi mắt to trong suốt sáng ngời, tinh khiết, vui vẻ... Ngôn Mặc Bạch nỗ lực nhắm mắt lại, cố gắng quên hình ảnh trong đầu, trước hết phải dỗ nhóc con này ngủ đã rồi mới có thể làm việc.

Anh ngồi chồm hổm ở bên giường nên chân hơi tê, nhưng mà nhóc con này lại vẫn vui vẻ như, thậm chí đôi mắt còn sáng ngời chói mắt hơn so với vừa rồi.

“Tiểu Tô Tông, con nhanh ngủ đi được không? Con muốn ép ba quý xuống xin con sao?” Ngôn Mặc Bạch vừa vừa mới chuẩn bị đứng lên, kết quả đùi tê rần, suýt chút nữa thì cả người quý xuống đất. Nhóc con kia cho rằng ba đang đùa với mình, rất phối hợp bật cười thật to, vì vậy chỉ có thể giận giữ nhìn con chăm chăm, kìm nén cảm xúc, cắn răng nói từng chữ.

Không phải là muốn anh quý thật chứ?

Đã qua nửa tiếng, Ngôn Mặc Bạch đã làm tất cả mọi thứ mà anh có thể làm được, nhưng nhóc con này không nể mặt chút nào, vẫn không ngủ?

Bây giờ anh đã hết cách!

Lúc Tư Mộ ra khỏi phòng tắm, kéo kéo váy ngủ của mình, vẻ mặt không được tự nhiên.

Lúc lấy áo ngủ, cô không hề phát hiện cái mình cầm là váy ngủ, ngẩn như vậy... Mông như lụa.

Rõ ràng cô không có mang váy ngủ như vậy đến.

Chắc do Diêu Dao mới mua trong cửa hàng bán nội y sexy.

Tư Mộ nhớ bản thân có một bộ áo ngủ, hoa văn và màu sắc giống cái này như đúc, nhưng cái đó thiết kế được rất bảo thủ, sao có thể trở thành sexy như thế này chứ?

Lúc lấy đồ đi tắm hoàn toàn không để ý, chỉ tùy tiện cầm một bộ. Đợi đến lúc mặc đồ, mới phát hiện điều này.

Khăn tắm cũng không có, chỉ có một cái khăn lông, nhưng mà nó rất nhỏ có thể che được gì chứ?

Đáng lẽ cô muốn gọi Ngôn Mặc Bạch tìm một đồ đồ ngủ khác trong rương hành lý để cô thay, nhưng cô nghĩ con trai đang ngủ, nếu cô gọi to con trai sẽ giật mình thức giấc. Ngấm lại thì mặc cái này đi, dù sao ở đây cũng chỉ có Ngôn Mặc Bạch, thân thể của mình anh đã nhìn thấy ngàn vạn lần rồi, cũng không phải chuyện gì mới.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng lúc chân chính bước ra, cô vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng đem hai tay che trước ngực, tận lực co người, mở nhẹ của phòng tắm bước ra ngoài, muốn tạm dừng khi Ngôn Mặc Bạch không chú ý, thay quần áo.

Ai ngờ cô vừa đi ra, cục cưng chẳng những không ngủ, ngược lại hết sức có tinh thần, tinh mắt phát hiện mẹ, vỗ tay hướng về phía mẹ y y nha nha hưng phấn kêu.

Chắc chắn Ngôn Mặc Bạch đã sớm chú ý tới cô! Tư Mộ nghĩ thầm, mặt đỏ bừng, cũng cảm thấy hết sức không được tự nhiên, hình như có một ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào mình, cô biết đó là ánh mắt của Ngôn Mặc Bạch.

“Tại sao cục cưng còn chưa ngủ a?” Tư Mộ miễn cưỡng giả bộ như không có chuyện gì xảy ra hỏi. Đôi mắt vừa nhìn lên, thì đối mặt với tầm mắt nóng bỏng của Ngôn Mặc Bạch, cô lập tức khép hờ mắt tránh tầm mắt của anh.

Ngôn Mặc Bạch cũng cảm thấy khó chịu, đơn giản chỉ liếc một cái, liền giống như con ngựa hoang nóng nảy, thoát khỏi dây cương, nổi điên chạy lung tung.

Cuống hòng khô khóc, yết hầu liên xuống không ngừng, đôi mắt sáng quắc dính trên người cô, không rời.

“Chờ em...” Ngôn Mặc Bạch nói ra, nói xong mới biết được bà xã nhà mình đang hỏi bảo bảo, đột nhiên cười ngốc nghếch.

Ngôn Mặc Bạch ngây ngốc nhìn Tư Mộ, mà bạn nhỏ Ngôn Dự đang nằm ở trên giường cũng nhìn mẹ, nỗ lực vươn tay muốn Tư Mộ ôm, thấy mẹ chậm chạp đều không để ý đến mình, liền ním môi hừ hừ chuẩn bị khóc lớn.

Lúc này lý trí của Ngôn Mặc Bạch mới bị con trai của mình kéo lại, cúi đầu nhìn về phía nhóc con trên giường, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ làm bộ đáng thương, ra vẻ chuẩn bị mở miệng khóc, lập tức Ngôn Mặc Bạch liền giận tái mặt.

Nhóc con này, rõ ràng đã sớm nên ngủ, nhưng đến bây giờ vẫn còn vô cùng hưng phấn. Nếu nhóc sớm ngủ, vậy mình đã có thể vào phòng tắm cùng bà xã tắm uyên ương. Nghĩ đến hình ảnh Tư Mộ tắm, anh hận không thể hóa thành nước ấm, vây quanh toàn thân cô.

Tư Mộ thấy con trai chuẩn bị khóc, mà mặt sắc Ngôn Mặc Bạch cũng khó coi, cũng không quan tâm nhiều, hai ba bước đi đến bên giường, xoay người ôm cục cưng vào trong ngực, đúng đưa đỡ dành.

Ngôn Mặc Bạch sững sờ nhìn động tác của cô, cô ngay bên cạnh anh, dùng phương thức mê người như vậy xuất hiện, dù thế nào đi nữa Ngôn Mặc Bạch cũng không nhận được nữa.

Vương tay ra, ôm Tư Mộ cùng đứa nhỏ vào trong ngực. Ngôn Mặc Bạch ngồi ở trên giường lớn, cho nên dù Tư Mộ bị ôm vào lòng, cũng vững vàng ngồi ở trên giường, nhưng vẫn bị động tác của anh hù sợ.

“Này, trước đừng làm loạn...” Tư Mộ vùng vẫy vài cái, không cho Ngôn Mặc Bạch đụng, nhưng lòng bàn tay ấm áp của anh đã dán chặt lên phía trên thứ mềm mại của cô.

Ngôn Mặc Bạch hô hấp dồn dập nói bên tai cô, “Nhưng mà hiện tại anh không nhận được bà xã ah—— em nhanh đỡ dành nhóc con này ngủ, cho em một phút.”

Một phút đồng hồ, thật ra anh đã ngại lâu.

“Anh như vậy gấp làm gì?” Tư Mộ thật sự hết chỗ nói rồi, nhưng dù có làm kiểu gì Ngôn Mặc Bạch luôn có thể uy hiếp cô, không cần lập tức khiến toàn thân cô nhũn ra, co quắp trong lòng anh giống như dòn xuôi trong vát hồ hấp như tiếng nước róc rách, giờ cấp bách lắm mới hoãn lại.

“Em ăn mặc như vậy, không phải là muốn mê hoặc anh sao? Sao anh kháng cự được?” Ngôn Mặc Bạch có chút uất ức cắn lỗ tai cô, giọng nói khàn khàn thì thầm.

Nàng mặc váy ngắn trong suốt như vậy, trêu chọc người khác; huống hồ sau khi sinh con, thân hình của cô càng thêm đầy đặn, ngực to lớn cùng cái eo nhỏ bé, chỉ cần liếc mắt nhìn, anh liền chịu không được.

“Bà xã... Đem nhóc con này ném trên giường, để nó tự ngủ, chúng ta đi ghé sô pha.” Bàn tay to của Ngôn Mặc Bạch nâng khối mềm mại của Tư Mộ ở lòng bàn tay, hưng hăng nắn bóp, quét mắt về phía nhóc con thấy rõ ràng nó chưa có ngủ, hơn nữa còn hết sức tò mò đang nhìn hai người bọn họ... thân thể Ngôn Mặc Bạch run lên, hận hận trừng con mình.

Sao Tư Mộ có thể làm theo lời anh chứ? Lỡ như ném cục cưng trên giường, nhóc khóc to bị người ở ngoài nghe thấy, không chừng sẽ đến gõ cửa. Hơn nữa cục cưng còn chưa ngủ, đánh chết cô cũng không dám thân mật cùng anh trước mặt cục cưng.

“Ngôn, Mặc, Bạch!” Tư Mộ cắn răng từng chữ từng chữ kêu tên anh, nhắc nhở anh đừng quá táo bạo, cũng nhắc nhở mình phải tỉnh táo, “Cho em mười phút!”

Mười phút cô có thể dỗ cục cưng ngủ, đến lúc đó tùy anh làm.

Ở trong nhà người khác làm chuyện này, đã ngại rồi, làm sao có thể làm trước mặt con trai nữa chứ.

Ngôn Mặc Bạch hưng hăng cắn bờ vai của cô, thờ dốc trầm trọng xoay người ngã xuống giường, nhắm chặt hai mắt, nắm chặt tay đến nỗi các đốt xương kêu kêu kẹt, bởi vì anh ần ần và dồn nén mà âm thanh hơi run rẩy, nhưng mà, chết tiệt cái cảm giác này.

“Mười phút, không thể nhiều hơn một giây!”

Tư Mộ biết đây là bước lui lớn nhất của anh, tự mình mặc bộ đồ này vốn đã mê hoặc; lúc ôm cục cưng đi tắm, cô còn đùa giỡn bảo anh tắm rửa sạch sẽ lên giường đợi cô; hiện tại cô dùng trang phục như vậy xuất hiện, mặc cho cô cố gắng giải thích không phải cô cố ý, anh cũng sẽ không tin tưởng!

Tư Mộ lập tức ôm cục cưng xuống giường dỗ dành.

Bạn nhỏ Ngôn Dự quả thật cũng muốn ngủ, mới vừa rồi chẳng qua chỉ là xóc lại tinh thần ứng phó với ba ba, hiện tại mẹ đến dỗ bé ngủ, nhóc liền lịch sự ưu nhã ngáp một cái, chẳng được bao lâu, thì nhắm mắt lại ngủ.

Tư Mộ mới vừa đặt cục cưng xuống giường, Ngôn Mặc Bạch liền nhảy xuống giường, một tay bế Tư Mộ lên, đi đến ghế. Tư Mộ ngăn anh: “Đừng ở chỗ này... Đi phòng tắm đi!”

Biết hiện tại Ngôn Mặc Bạch giống như thú hoang, chờ một lát động tĩnh nhất định là không khống chế được sức mạnh, nếu âm thanh lớn đến mức đánh thức con, vậy làm sao bây giờ? Hơn nữa dù sao nơi này cũng là nhà người khác, làm dơ thì không tốt?

Ngôn Mặc Bạch nghe thấy đề nghị của Tư Mộ, cả người hưng phấn đến máu nóng liền vọt tới não, ôm Tư Mộ đi nhanh đến phòng tắm.

Lách mình đi vào, ngay cả cánh cửa đều chưa kịp đóng, anh liền ép Tư Mộ ở trên tường hung hăng hôn, tay di chuyển khắp người cô, tùy ý nắn bóp, không chút dịu dàng.

Một buổi tối này, hơi thở mập mờ phóng đảng đều có trong rất nhiều gian phòng khách khác, chỉ có Lệ Hòa ôm chăn mềm ngủ nhưng tim gan biệt run sợ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Ngôn Mặc Bạch một thân nhẹ nhàng khoan khoái, tinh thần phấn chấn xuất hiện ở trước mặt mọi người. Làm người ta kinh ngạc nhất chính là, Ngôn Mặc Bạch rõ ràng ôm con của anh, hơn nữa cười hết sức dịu dàng, đang trêu chọc con của anh cười.

Ngôn Dự trải qua đêm qua, đã có một chút thích ứng với khuôn mặt thanh thoát tươi cười của ba ba, sẽ không sợ quá mà khóc. Nhưng vẫn không muốn cho ba ba ôm, dù sao nhóc thích mẹ, trên người mềm mềm mại mại thơm thơm, người ba ba cứng rắn, ôm không thoải mái.

Ngôn Dự trông thấy Vu Ngu nhún nhảy với bé thì bé vỗ bàn tay nhỏ bé cười khanh khách.

Sau khi ăn điểm tâm sáng, mọi người kế hoạch bắt đầu ngày hôm qua.

Bốn người Tư Mộ gọi Vu Ưu, len lén nháy mắt với cô ấy.

Ngôn Mặc Bạch đảo mắt bắt gặp cô nháy mắt một cái, liền đi đến, đưa tay kéo cô, hỏi: “Bọn em định đi nơi đâu chơi?”

Las Vegas là nổi danh là thánh địa nghỉ phép, rất nhiều nơi đều đáng giá đi một lần.

Tư Mộ liếc mắt nhìn sắc mặt Ngôn Mặc Bạch, trong lòng phỏng đoán ý tứ của anh, chắc anh không phản đối, liền nói: “Bọn em chuẩn bị đi sông bạc chơi.”

“Không được đi!” Trên mặt Ngôn Mặc Bạch không còn chút dịu dàng, hiện tại hoàn toàn là đáng vẻ nghiêm túc lạnh lùng.

“Tại sao?” Tư Mộ nghĩ lại chắc vì sông bạc phức, vì vậy nói: “Vu Ưu nói bên kia mới mở một sông bạc hoàn cảnh rất tốt, quản lý nghiêm ngặt, không ai dám gây chuyện.”

Ngôn Mặc Bạch lạnh lùng nghiêm mặt, thái độ kiên định nói: “Vậy cũng không cho đi!”

Tư Mộ liếc nhìn anh một lúc lâu, “Tại sao chứ? Chúng ta tới đây không phải để chơi sao? Las Vegas nổi tiếng nhất chính là sông bạc, không đi chỗ đó trong chơi vậy đến đây làm gì?”

Anh không cho đi? Sở Kỳ, Diêu Dao, Thanh Thần cùng Vu Ưu vẫn đi, không có khả năng Ngôn Mặc Bạch một câu không được đi, cô sẽ không đi. Người khác đều có thể đi, tại sao không cho cô đi?

“Muốn để anh dẫn em đi.” Ngôn Mặc Bạch day day thái dương, miễn cưỡng lui bước.

Tư Mộ gật đầu, cũng không nói gì nữa. Có anh cùng đi, cô cũng không cố kỵ gì nữa.

“Cũng không nói không cho anh đi cùng à?” Tư Mộ cười kéo cánh tay của anh.

“Nhưng hôm nay không được, hôm khác đi.” Ngôn Mặc Bạch đưa tay ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn một cái, nói.

Ngày hôm qua họp trong thư phòng đại ca, đã quyết định được hôm nay năm người sẽ đến gia tộc Tư Khắc Tư kiểm tra xem tác dụng thuốc ra sao. Hơn nữa lần trước để Alan thoát, Ngôn Mặc Bạch nhận được tin của cấp dưới, anh ta đã trở về Las Vegas rồi.

Mấy năm trước các bốn chị em các cô gặp Alan trong sông bạc, khó tránh hôm nay đi sẽ không gặp lại ở chỗ đó.

Hôm nay Ngôn Mặc Bạch muốn tiêu diệt toàn bộ những người kia, trừ hậu hoạn sau này. Hơn nữa, anh không muốn cô đi ra ngoài, không muốn cô gặp chút nguy hiểm nào cả.

“Nhưng năm người bọn em đã hẹn đi...” Tư Mộ vừa dứt lời, mấy người Vu Uu liền đi qua, dừng lại ngay cạnh Tư Mộ, khoát tay với Tư Mộ, nói: “Hôm nay chúng ta đi chơi chỗ khác, ngày mai lại đi sông bạc.”

Mới vừa rồi Vu Uu bị Lâu Diệc Sâm kéo vào trong phòng, bảo cô hôm nay theo sát mấy chị em, đừng có đi ra ngoài.

Biệt thự này của Lâu Diệc Sâm coi như an toàn, không người nào dám đi vào nơi này làm hại các cô, nhưng ở bên ngoài, thì không nhất định.

Vu Uu cũng không biết hôm nay Lâu Diệc Sâm có sắp xếp gì, nhưng nếu anh nói như vậy, chứng minh sự tình tương đối nghiêm trọng, vì an toàn của mấy chị em, Vu Uu đương nhiên không dám không nghe. Cho nên chỉ có thể hủy bỏ kế hoạch hôm nay.

“Làm sao vậy?” Tư Mộ nghe Vu Uu nói xong nghi ngờ liếc mắt nhìn Ngôn Mặc Bạch, thầm nghĩ không phải Ngôn Mặc Bạch không muốn làm cho cô đi ra ngoài, cho nên mới bảo Vu Uu đến nói với cô?

“Hôm nay chúng ta ở nhà thịt nướng, ngày mai đi cũng được sông bạc cũng được! Dù sao mọi người còn ở chỗ này vài ngày, có nhiều thời gian.” Vu Uu vỗ vỗ bả vai Tư Mộ, xoay người đi. Cô còn muốn đi nói với ba người kia chuyện này.

Diêu Dao nghe thấy Vu Uu nói, không ngừng lắc tay Vu Uu, mặt mũi làm bộ đáng thương hỏi: “Tại sao không hôm nay đi? Tại sao tại sao tại sao tại sao?”

Biểu hiện Thanh Thần và Sở Kỳ rất bình tĩnh, đối với quyết định này cũng không có dị nghị gì. Hôm nay đi hay ngày mai đi, dù sao sớm muộn cuối cùng sẽ đi, Vu Uu dời kế hoạch, chắc chắn là có nguyên nhân của cô ấy, cho nên không cần phải gấp gáp.

Vu Uu suýt chút nữa bị Diêu Dao lắc đến ngất, giữ lấy tay Diêu Dao, nói: “Hôm nay cánh đàn ông đều có chuyện cần làm, cho nên không để cho chúng ta đi ra ngoài.”

“Hồn đàn, tên khốn kiếp! Đều là khốn kiếp!” Diêu Dao giận dữ dậm chân, tỏ vẻ tự mình rất tức giận. Dựa vào cái gì các đàn ông có chuyện, thì không cho các cô đi chơi? Quá bá đạo quá chuyên chế quá độc tài quá chủ nghĩa đàn ông!

Diêu Dao phát tiết được một nửa, đôi mắt thì liếc thấy Tiểu Cửu đang đi về phía mình, cô lập tức im lặng.

Giờn sao, ở đây Tiểu Cửu là lớn nhất, cô dám nói nửa câu không được, chắc hẳn cô lập tức sẽ bị anh chinh chết.

Tiểu Cửu đem Diêu Dao kéo đi, nửa giờ sau trở về, Diêu Dao lập tức dễ bảo, nửa câu oán hận cũng không có.

Đàn ông đều đã ra ngoài, mà trước khi đi còn cố ý dặn, không thể đi ra ngoài, thậm chí còn lưu lại ba tầng vệ sĩ trong ba tầng vệ sĩ ngoài coi chừng các cô, chỉ cần các cô không ra, ai cũng không dám tới nơi này làm loạn.

Lúc này Tư Mộ và Vu Uu cùng mọi người ở chung một chỗ, nhìn thấy dáng vẻ nghe lời của Diêu Dao, không thể không bội phục năng lực của Tiểu Cửu, rõ ràng chỉ mất nửa tiếng, là có thể mài phẳng tính nóng nảy của Diêu Dao.

“Dao Dao, Tiểu Cửu nhà của cậu kéo cậu đi đâu hả?” Tư Mộ đến bên cạnh Diêu Dao, lấy cùi chỏ đụng đụng cô, cười gian trá.

“Nửa giờ đêm cậu áp trên giường, cũng không đủ đi?” Vu Uu sờ cằm, cười đến mặt mờ.

“Hôn môi nửa tiếng?” Thanh Thần nắm cằm Diêu Dao, quan sát đôi môi đỏ mọng hơi sưng của cô ấy.

“Nhất định là đốt ít lửa đi!” trong lúc Thanh Thần nắm cằm Diêu Dao, Sở Kỳ cũng đánh giá gò má ửng hồng của Diêu Dao.

Diêu Dao lấy hai tay che mặt, má ửng đỏ đến nỗi hận không thể tìm cái động chui vào.

“Hi? Còn thẹn thùng! Có phải là chị em không? Nhanh chóng chia sẻ một chút!” Tư Mộ giật tay Diêu Dao ra, cười ép hỏi cô.

“Không nói! Trừ phi các người tường người một chia sẻ tới qua mọi người làm những gì, nếu không mình kiên quyết không nói!” Diêu Dao dứt khoát chơi xấu ngồi chồm hổm trên mặt đất. Đừng tưởng rằng cách âm hiệu quả cô không biết gì, bằng chứng nhận đều ở trên cổ của các cô ấy đó!

Lại nói Tư Mộ là nghiêm trọng nhất, trên cổ có mấy chỗ đỏ thẫm, trên tay cũng có. Đây chứng tỏ Ngôn Mặc Bạch rất tàn bạo a? Cũng quá độc ác, một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có.

Diêu Dao nói một câu như vậy, bốn người đều đỏ mặt, tối hôm qua đã làm chuyện gì trong lòng đều biết rõ!

“Hôm nay chúng ta nướng thịt tại nhà đi! Nguyên liệu nấu ăn đã kêu người đi mua về rồi, lửa than cũng có người đang đốt, đợi lát nữa chúng ta sẽ đi qua.” Vu Uu ho một tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Ừm, phải chuẩn bị thêm một chút cá với mực? Mình thích nhất cá với mực!” Trên mặt Tư Mộ cũng có chút mất tự nhiên, nhưng cũng giả bộ như như

không chuyện gì tiếp lời Vu Uu.

Thanh Thần cùng Sở Kỳ cũng phối hợp cười cười.

Điều Dao nhìn về mặt của các cô ấy, liền biết mình đoán không sai, tối hôm qua chắc chắn mỗi người đều có đêm xuân rồi. Điều Dao nghĩ thầm, đều nói vàng trắng nước ngoài tương đối tròn, cô còn cảm thấy ở nước ngoài làm chuyện kia, cũng tương đối sướng, tối thiểu Tiểu Cửu tối hôm qua nhiệt tình đến nỗi làm cho cô không thể chống cự.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Sao Anh Kháng Cự Được? (Nhộn Nhạo) (2)

Lâu Diệc Sâm, Cố Khuynh, Ngôn Mặc Bạch, Lôi Ngạo, Nhậm Phẩm, năm người, đều tự dẫn theo mấy tên thủ hạ, đáp máy bay trực thăng đến địa bàn Tư Khắc Tư.

Máy bay trực thăng bay ở phía trên tòa thành của gia tộc Tư Khắc Tư, dùng vệ tinh quét mấy lần, xác định mục tiêu, liền trực tiếp bắn thuốc.

Những thứ thuốc này không có phạm vi sát thương lớn, nhưng phạm vi nhỏ lực sát thương lại mạnh phi thường. Mọi người dùng vệ tinh tập trung, bắn thuốc ra còn có thể theo dõi mục tiêu.

Cho nên về cơ bản gia tộc Tư Khắc Tư người đều bị giết chết. Nhưng trong tòa lâu đài này, lại không nhìn thấy Alan, điều này làm cho Ngôn Mặc Bạch có chút bức bối.

Người này giống như con gián, thật ra ngoại trừ đánh không chết thì mạng anh ta cũng hơi lớn, về cơ bản không có gì có thể làm cho bọn họ đề vào mắt, chỉ là anh ta luôn thỉnh thoảng xuất hiện làm hại bọn họ, cái kia khiến cho Ngôn Mặc Bạch buồn bực muốn bắt được anh ta. Vốn lần này chính là muốn đem bọn họ nhổ tận gốc, một lần vứt và cả đời nhàn nhã, nhưng mà diệt toàn bộ toàn thành của Tư Khắc Tư, đều thấy bóng dáng Alan.

“Lệ Hóa, tra được mục tiêu chưa?” Mấy người Lệ Hóa bị Ngôn Mặc Bạch phái đi ra, tra tung tích Alan.

“Nhận được tin tức anh ta ở trong thành.” Lệ Hóa ở bên kia đáp.

Ngôn Mặc Bạch nhíu mày, chẳng lẽ Alan biết bọn họ đang dùng vệ tinh? Cho nên dùng trang bị làm nhiễu vệ tinh, để đi đến nơi ẩn nấp bí mật của mình?

Lâu Diệc Sâm nghe Ngôn Mặc Bạch báo cáo xong, quả quyết ra lệnh: “Đáp! Chúng ta xuống dưới tòa thành tìm.”

“Ừm, cũng chỉ có biện pháp này!” Cố Khuynh tán thành gật đầu, “Đại ca người ở trên máy bay chờ chúng ta, chúng ta bốn người đi xuống một chuyến.”

“Cùng xuống dưới. Đã nói là tới chơi.” Lâu Diệc Sâm cũng không có ý định nghe theo sắp xếp của Cố Khuynh. Bình thường anh có rất nhiều vệ sĩ theo bảo vệ, nhưng không có nghĩa là anh vô năng. Thật ra vai vế của mấy người bọn họ đều do luận võ rồi sắp xếp, sở dĩ anh có thể làm đại ca, nguyên nhân lớn nhất chính là các kỹ năng của anh đều tốt nhất.

Nhưng lâu lắm rồi không có luyện tập, nếu không dùng đến anh lo lắng sẽ bị thoái hóa.

“Đại ca!” Ngôn Mặc Bạch, Lôi Ngạo cùng Nhậm Phẩm đều không đồng ý nhìn về phía Lâu Diệc Sâm.

“Nếu như tôi là đại ca, vậy thì nghe tôi.” Ánh mắt Lâu Diệc Sâm sâu kín liếc nhìn bọn họ, sắc mặt lạnh lùng, vẻ mặt không cho kháng cự.

Được rồi, ai bảo anh là đại ca chứ?

Bốn người nhận mệnh gật đầu, trong lòng suy nghĩ đợi lát nữa nhất định phải thời khắc chú ý đến an toàn của đại ca. Nếu là có nửa điểm sơ xuất, bọn họ cũng sẽ không tha thứ cho mình.

“Nguyên một đám lại ủ rũ cúi đầu như vậy, đều đừng đi xuống, lão tử một người xuống dưới!” Lâu Diệc Sâm lạnh lùng hừ một tiếng, bốn người lập tức liền tinh thần phấn chấn ngẩng đầu ưỡn ngực.

Máy bay trực thăng đáp xuống bãi cỏ của tòa thành, bên trong thành đã lung tung hỗn loạn.

Năm người vẫn còn như thiên thần hạ giới, nhưng không phải Cứu Khổ Cứu Nan, mà thủ đoạn như địa ngục Tu La, thấy một giết một, thấy hai giết hai, đến mức không còn người sống.

Tòa thành rất rộng, năm người đều tự trang bị đầy đủ, cầm trong tay súng tiểu liên cường lực, lực sát thương vô cùng mạnh, lấy tư thế không ai ngăn được đánh trực tiếp vào trụ sở Alan.

Lúc đó Alan đang lấy mấy thứ quý giá ở mọi nơi, chuẩn bị rời đi, thật không ngờ mấy người Ngôn Mặc Bạch tới nhanh như vậy.

“Alan, muốn chạy trốn?” Ngôn Mặc Bạch dùng chân đá văng cửa, súng trên tay nhắm ngay alan, khoe miệng nở nụ cười tàn bạo khát máu, nhìn Alan nói.

Lúc này, mấy người Tiểu Trang, Lê Hòa và Tiểu Cửu bị Ngôn Mặc Bạch phái đi truy tìm tung tích của Alan cũng chạy tới. Tiểu Trang xông tới, đứng bên người Ngôn Mặc Bạch, thỉnh cầu Ngôn Mặc Bạch để cho anh xử trí Alan.

Trong lời nói của Tiểu Trang mang theo cầu khẩn, Ngôn Mặc Bạch biết cậu muốn báo thù cho Thanh Thần, liền gật đầu đáp ứng.

Alan trông thấy Tiểu Trang thì nở nụ cười.

Anh ta biết mình không đường để chạy, đã chết đến nơi rồi, bất quá anh ta vẫn không cam tâm, không phục.

Alan khiêu khích nhìn về phía Tiểu Trang, nói: “Người chính là người đàn ông bây giờ của Ann? Ha, ánh mắt của cô ấy thật đúng là kém.”

Tiểu Trang nắm chặt ngón tay, trên mặt hờ hững, nói: “Hôm nay là ngày chết mày.”

“Ha ha ha!” Alan cười to, “Nhưng mà lần đầu tiên của Ann là tao, tao chết cũng không tiếc!”

Tiểu Trang không thể nhìn được nữa, đưa tay kéo cò súng, âm thanh của ống hãm thanh (dụng cụ giảm thanh của súng) vang lên rất nhỏ, chỉ thấy thân thể Alan run rẩy, rồi quỵ một gối xuống đất.

“Ha ha ha!” Alan cố gắng đứng lên, nhìn về phía Tiểu Trang ý tứ khiêu khích trong mắt càng đậm, anh luôn cười lớn.

Tiểu Trang bước vài bước lên phía trước, đã một cước vào đầu gối chỗ bị trúng đạn, Alan lui lại mấy bước, quỵ rạp xuống đất. Tiểu Trang cũng không cho anh ta cơ hội thở dốc, nhắc chân dẫm lên tay của anh ta, dồn hết sức lực vào mũi chân, hung hăng giẫm, đang xoay tròn vài vòng, đến khi nghe thấy tiếng xương vỡ vụn, Tiểu Trang mới dời chân, chuyển tới công kích tay kia của anh ta.

Mấy người Ngôn Mặc Bạch xưa nay làm việc đều mạnh mẽ vang dội, xuất chiêu ngoan tuyệt, một phát chết ngay, chưa bao giờ tra tấn người khác giống như bây.

Đại khái bây giờ Alan hận không khiến Tiểu Trang bắn một phát vào đầu để chết được thống khoái.

“Khi đó mày tổn thương Thanh Thần, hiện tại tao trả lại mày gấp trăm lần.” Trên mặt Tiểu Trang không còn dịu dàng, mà là lạnh lùng nghiêm nghị tàn bạo, lệ khí* trong mắt của anh không hề yếu hơn mấy người Ngôn Mặc Bạch.

(*Lệ khí: sự thù địch, sự căm thù)

Nói xong, rút từ giày ra một con dao, ánh sáng lạnh lóe lên, không cần nghĩ cũng biết vô cùng sắc bén.

Tiểu Trang nhanh chóng đâm thẳng vào người Alan, chỉ nghe được tiếng hét thảm, liền nhìn thấy trên quần Alan đầy máu tươi.

“Ha ha, thủ pháp Tiểu Trang không tệ a!” Lôi Ngao sờ cằm, nhìn về phía Tiểu Trang đang vùng vẫy trên mặt đất, dao trên người Alan.

Bị Tiểu Trang chơi đùa một trận, trên người Alan không có chỗ nào hoàn chỉnh rồi. Tất cả những chỗ có thể chạm vào Thanh Thần đều bị anh cắt mất. Nhưng dao pháp Tiểu Trang vừa nhanh vừa mạnh, trước khi chết Alan, cũng đã để cho anh ta ném hết trăm ngàn dao.

Ánh mắt Ngôn Mặc Bạch nặng nề nhìn Tiểu Trang, chờ Alan tắt thở, anh chậm rãi đi qua, đưa tay đem kéo Tiểu Trang lên, vỗ vỗ bờ vai của cậu, lặng lẽ an ủi.

Lâu Diệc Sâm lục soát khắp thành, xác định người của gia tộc Tư Khắc Tư toàn bộ đều bị giết, mới rút lui.

Trên phi cơ, Lôi Ngao cùng Nhậm Phẩm chăm chăm vào Tiểu Trang nhìn hồi lâu. Lôi Ngao mới ho khan một cái, hỏi: “Tiểu Trang, mới vừa rồi cậu cắt đứt ‘lão nhị’ của Alan xong, tại sao còn khắc chữ lên đó chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Tôi Kết Hôn

Nghe thấy Lôi Ngao hỏi như vậy, Tiểu Trang chỉ rũ mắt xuống, hờ hững nói: “Không có.”

Lúc ấy Lôi Ngao đứng hơi chút xa, chỉ thấy Tiểu Trang giơ tay cắt cái kia của Alan xuống rồi vung dao cắt vài nhát khi cái đó rơi xuống đất, máu thịt be bét, loáng thoáng nghĩ là chữ, Lôi Ngao cũng chỉ đoán mà thôi.

Hiện đang chẳng qua thấy trên máy bay nhằm chán nên lấy việc đó ra đùa giỡn thôi.

Tiểu Trang thủ hạ của Ngôn Mặc Bạch, tương đối thành thật, nếu cậu nói không có, thì chắc lúc nãy chỉ tiện tay cắt thêm vài nhát nữa thôi, cũng không phải là khắc chữ.

“Hi! Tôi cũng không nghĩ cậu biến thái như vậy, tại sao lại khắc chữ lên thứ đó?” Lôi Ngao huyết sáo, không nhìn về mặt hơi cứng của Tiểu, tự nhiên cúi đầu nghịch khẩu súng kiêu mới trên tay mình.

Khỏe miệng Ngôn Mặc Bạch giật giật, có thâm ý nhìn Tiểu Trang.

Người khác không nhìn thấy, có khả năng bị Tiểu Trang qua mặt, nhưng mà Ngôn Mặc Bạch lại là thấy rõ. Anh đi lên kéo Tiểu Trang đứng dậy, liền thấy, phía trên xác thực là có bốn chữ: Ngắn nhỏ vô năng.

Khỏi đó Ngôn Mặc Bạch nhìn qua, cũng sững sờ.

Cho dù Alan chết rồi, đến địa ngục đều mang theo câu đó, giống như là nguyên rủa, đời này đã làm chuyện thất đức như vậy, có lẽ kiếp sẽ có báo ứng.

Ngắn nhỏ vô năng!

Ngôn Mặc Bạch nghĩ lại bốn chữ này, không đứng đắn mà cảm thấy vui. Thật đúng là trả thù độc nhất. Một người đàn ông mà phương diện này bị thiếu hụt, chỉ sợ bản thân là người đàn ông, cũng không có ý nghĩa?

Tuyệt kỹ dùng dao của Tiểu là học của Ngôn Mặc Bạch học, khi đó là dạy cậu dùng như thế nào để giết người, sau khi là cắt hoa quả, điều khác..., thật không ngờ Tiểu Trang lại áp dụng lên cái đó?

Tiểu Trang học rồi dùng, Ngôn Mặc Bạch là đại ca cũng không biết nên kiêu ngạo, hay nên xấu hổ.

Khi trở lại biệt thự của Lâu Diệc Sâm thì năm người phụ nữ kia đang cùng người làm nướng thịt trong sân. Hôm nay có gió nhẹ, mùi đồ nướng theo gió bay xa, mấy người Ngôn Mặc Bạch xuống trực thăng đứng trên thảm cỏ, trong gió lớn của cánh quạt trực thăng còn có thêm mùi đồ nướng.

“Ha ha, xem ra chúng ta trở về đúng lúc a!” Nhậm Phẩm bàn đồ nướng nhìn cách đó không xa, liền bước nhanh hơn.

Buổi sáng hôm nay ăn chút điểm tâm rồi ra cửa, ở bên ngoài chơi vậy cũng là việc rất mát mẻ, đến bây giờ đã là giữa trưa, bụng đã bắt đầu kêu.

Lôi Ngao cũng sai bước đuổi theo Nhậm Phẩm, hướng về phía phát ra mùi thơm kêu: “Chị dâu, mọi người nướng bao lâu rồi? Ăn được chưa?”

“Muốn ăn tự mình động thủ.” Ngôn Mặc Bạch ở phía sau hét to một tiếng, Lôi Ngao cùng Nhậm Phẩm sợ tới mức lập tức im lặng, vội vàng quay đầu nhìn ba người anh mình, sắc mặt người này so với người kia chỉ có kém hơn.

Lôi Ngao cùng Nhậm Phẩm vội vàng rụt cổ lại, bước cũng chậm lại.

Đều tự trách mình đắc ý hí hửng, trong lúc nhất thời đều quên mất ba người anh đều là yêu thương bà xã, tự nhiên sẽ không đồng ý cho chị dâu nướng đồ cho hai người ăn.

Hai người len lén liếc nhau một cái, yên lặng thờ dài.

Ai bảo bọn họ không có bà xã chứ? Bọn họ cũng muốn có bà xã, vừa về đến nhà là có cơm ngon canh nóng mà dùng!

Lúc trước cảm thấy không phụ nữ rất tốt, tiêu điều tự tại, ba người anh kia chính là ngu đột xuất mới tìm phụ nữ để chăm sóc.

Bây giờ mới biết, có một người phụ nữ hỏi han ân cần cũng không tồi. Thật là có chút ước ao và ghen tị. Mà ngay cả Tiểu Trang cùng Tiểu Cửu đều có phụ nữ làm bạn, bọn họ tự nhận cũng không kém Tiểu Trang và Tiểu Cửu? Thậm chí dù là tướng mạo hay thân phận mà nói, đều hơn Tiểu Trang và Tiểu Cửu; Diêu Dao và Thanh Thần cùng gặp họ ở đám cưới của Ngôn Mặc Bạch, tại sao lúc ấy lại không coi trọng hai người bọn họ, ngược lại lại theo Tiểu Trang và Tiểu Cửu chứ?

Thực sự nghĩ không ra!

Người mới vừa rồi hai bọn họ trực tiếp chào hỏi là Vu Uu, nhưng mà tính tình Lâu Diệc Sâm chỉ lạnh lùng, cho dù trong lòng không vui, trên mặt cũng viết không vui, nhưng anh sẽ không giống Ngôn Mặc Bạch quát hai người bọn họ, thân là lão đại, sao lại hẹp hòi như vậy a, hơi quá đáng a?

Nhưng mà Ngôn Mặc Bạch không giống, ở trước mặt người ngoài mặc dù anh lạnh lùng hờ hững, nhưng ở trước mặt anh em nhà mình, anh tương đối nóng tính. Cho nên Ngôn Mặc Bạch có hét to như vậy, cũng không kì lạ.

Nhưng mà ở Tư Mộ nghe thấy, lại cảm thấy hơi kinh ngạc.

Tư Mộ chưa từng thấy Ngôn Mặc Bạch quát người khác to như vậy, đột nhiên nghe anh quát to, hơi bị hù dọa.

Lôi Ngạo và Nhậm Phẩm bắt quá cũng chỉ muốn ăn chút thịt nướng mà thôi, cũng không nên như vậy đi?

“Đã nướng xong, mau tới đây ăn đi! Đang nướng những thứ này, lập tức có thể ăn rồi.” Tư Mộ nhiệt tình mời hai người đến.

Tư Mộ biết Ngôn Mặc Bạch coi trọng tình anh em, mà sau khi lấy Ngôn Mặc Bạch, thì có rất ít có cơ hội thấy Lôi Ngạo và Nhậm Phẩm, cho nên quan hệ với hai người bọn họ đối lạnh nhạt. Nhưng mà thế nào đi nữa, hai người họ cũng là anh em vào sinh ra tử với Ngôn Mặc Bạch, cô nhiệt tình cũng không có sai, cũng nể Ngôn Mặc Bạch, miễn cho Lôi Ngạo nói cô chinh Ngôn Mặc Bạch đến ngoan ngoãn để bảo, đây đúng là làm mất mặt Ngôn Mặc Bạch.

Ngôn Mặc Bạch nhìn bà xã mình nhiệt tình mời lão Tư và lão Ngũ đến, trong lòng có chút khó chịu, cũng bước qua.

Đến trước mặt Tư Mộ, một tay ôm lấy cô, một tay cầm xiên đồ nướng cô mới nướng xong há to miệng bắt đầu ăn.

Bởi vì mới nướng xong còn rất nóng, Ngôn Mặc Bạch cắn một cái, nóng đến nỗi miệng không khép lại được, há to mồm ở hít hà.

Tư Mộ nhìn anh như vậy, đưa tay bấm một cái trên cánh tay anh đang ôm mình, giận trách: “Vừa mới nướng xong, anh cắn miếng lớn như, cẩn thận bỏng chết anh!”

“Hắc hắc.” Ngôn Mặc Bạch đứng trong chốc lát, ngại qua loa thức ăn trong miệng rồi nuốt xuống, mới cúi đầu hôn cô một cái, nói: “nếu miệng anh bị bỏng sẽ dùng miện em đút thịt cho anh ăn.”

Tư Mộ dùng khuỷu tay thúc anh, tiếp tục nướng thịt.

Có bà xã ở đây nguyên một đám đàn ông đều đi đến dính lấy bà xã của mình lấy thức, ngay cả Lâu Diệc Sâm xưa nay lãnh khốc cũng đến bên Vu Ngu, đưa tay lấy mực nướng cô đưa tới.

Mà Lôi Ngạo và Nhậm Phẩm hai người vừa rồi mới bị người anh đen mặt dọa, không dám đi hỏi chị dâu lấy thức ăn, chỉ có thể vui vẻ cầm xiên đồ ăn tự đi nướng.

Mất thấy những người khác đều từng miếng từng miếng ăn rồi, hơn nữa bọn họ đều đã đói, nghe mùi thơm này xông vào mũi, càng không chịu nổi, nước miếng chảy không ngừng, đôi mắt không ngừng nhìn hướng mấy chị dâu đang phục vụ mấy vị đại gia kia.

“Chú Tư, chú Năm, cho hai người ăn nè!” Ngay lúc hai người nuốt nước miếng đến nỗi xem nuốt luôn đầu lưỡi thì phía sau truyền đến giọng nói Vu Ngu.

Hai người lập tức vui vẻ, vẫn là Vu Ngu tiểu bảo bối biết trái tim hai người họ bị thương! Đúng là không có uống phí thương nhóc.

Hai người vui vẻ quay đầu lại, nhìn thấy Vu Ngu đứng sau lưng bọn họ, ngửa mặt lên cười ngọt ngào nhìn về phía bọn họ, mắt to tròn xoe chuyển động, đáng yêu khó diễn tả bằng lời.

Vu Ngu nâng cao xiên đồ nướng trong tay, nói: “Đây là đồ con mới nướng xong, chú Tư, chú năm, các người cầm lấy đi ăn đi, không cần khách khí.”

Lôi Ngạo liếc mắt nhìn xiên đồ nướng cháy đen trong tay Vu Ngu, có chút ghét bỏ chu mỏ, nói: “Ngoan, Vu Ngu bảo bối giữ lại tự mình ăn đi! Chú sẽ tự nướng tự ăn.”

Nhậm Phẩm nhìn xiên đồ nướng đến nỗi không biết đó là thứ gì, khước miệng giật giật. Thứ này nếu ăn thật, có thể bị tiêu chảy hay không a?

“Không phải chú đói rồi sao? Vậy trước tiên cầm lấy đi ăn! Khi con đói mẹ cũng nướng cho con ăn.” Vu Ngu nhiệt tình cầm xiên thịt nướng trên tay nhét vào tay Lôi Ngạo và Nhậm Phẩm.

Vu Ngu ở một bên nhìn không được, gọi con gái lại, “Vu Ngu, đem cái đó ném đi! Con nướng thành như thế rồi, sao còn đưa cho mấy chú ăn? Vừa rồi khoongc ho con nướng còn nhất định đòi nướng cho bằng được, hiện tại nướng bị khét!thật đúng là lãng phí lươngthực.”

Vu Ngu tủi thân nhìn về hai người chú, lại nhìn về phía mẹ, nhỏ giọng nói nói: “Vì không muốn lãng phí, cơm mới mời hai chú ăn...”

Tuy giọng nói này cực kỳ nhỏ nhưng lỗ tai mấy người đàn ông rất thính, đương nhiên đều nghe rõ ràng.

Lâu Diệc Sâm nhìn con gái bảo bối của mình, hiếm khi nở nụ cười.

Ngôn Mặc Bạch dựa vào người Tư Mộ, cười đến không có hình tượng.

Cố Khuynh ôm Sở Kỳ vào ngực, đưa tay nhận lấy xiên đồ nướng trong tay cô, cúi đầu ghé vào tai Sở Kỳ nói: “Mới vừa rồi em đã nướng chín canh gà, đút anh ăn.”

Sở Kỳ rút cổ lại né tránh, nói: “Tự mình cầm.”

“Không phải anh đang nướng sao, không dư tay. Ngoan, nhanh lên, buổi chiều đưa em đi chơi.” Cố Khuynh cô thổi khí bên tai, tai Sở Kỳ đỏ hồng, trước mặt nhiều người như vậy cũng không dám cho bày sắc mặt cho anh xem, cũng chỉ có thể nuốt anh ă.

“Thả tôi ra a.” Để đồ nướng chín qua một bên, cả người Sở Kỳ bị anh ôm trước ngực, tay của cô ngấn với không tới, lần nào cũng vậy Cố Khuynh bảo cô đi lấy cũng không buông cô ra, Sở Kỳ chỉ có thể mở miệng.

Cố Khuynh không muốn buông cô ra, ôm lấy cô nhích gần đến cái bàn bên kia, khoảng cách chỉ đủ để cô duỗi tay ra lấy đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu VỢ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Mình Kết Hôn (2)

Cố Khuynh không muốn buông cô ra, ôm lấy cô nhích gần đến cái bàn bên kia, khoảng cách chỉ đủ để cô duỗi tay ra lấy đồ ăn.

Sở Kỳ khó khăn cầm hai xiên, đưa cho Cố Khuynh, "Đấy, cầm lấy đi!"

Cố Khuynh rũ xuống nhìn cô, nói: "Đút anh."

Sở Kỳ mắng thầm trong lòng, liền đưa xiên gà đến bên miệng anh

"Ừm, ăn rất ngon." Cố Khuynh ăn một miếng, nhìn cô trong mắt chảy lệ ra nụ cười mê người, "Em cũng ăn thử đi." Anh lại cắn một cái, một tay nắm chặt lấy mặt Sở Kỳ, cúi đầu liền đem thức ăn trong miệng đút vào trong miệng cô.

Sở Kỳ cắn chặt răng không há ra, tay Cố Khuynh từ trên mặt trượt xuống cổ cô, nhẹ nhàng vuốt vài cái, Sở Kỳ ngứa chịu không nổi, hé miệng định nging anh, thừa dịp này anh đưa thức ăn vào miệng cô.

Bởi vì nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị vô cùng phong phú, cho nên cho dù có rất nhiều người, mỗi người đều ăn thỏa thuê.

Sau khi ăn thịt nướng xong, đều cảm thấy hơi mệt, trở lại tắm rửa, để hết mùi khói dầu trên người, sau đó chuẩn bị nghỉ ngơi, và thấp thỏm chờ mong ngày mai đi sông bạc chơi.

Ngôn Mặc Bạch lôi kéo Tư Mộ về đến phòng, thì không kịp chờ đợi mà cởi quần áo trên người cô, cũng như trên người mình, bắt chập Tư Mộ giãy giụa, ôm cô đi vào phòng tắm.

"Này, Ngôn Mặc Bạch, buổi chiều chúng ta còn ph ải đi chơi nữa!" Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch ôm v ào trong bồn tắm, cô cả người cô nằm trong lòng anh.

Mới vừa rồi khi các cô chuẩn bị trở về phòng, thấy Cố Khuynh hỏi mượn xe của đại ca, nhất định là đi nội thành chơi. Lúc ấy Tư Mộ muốn gọi Sở Kỳ, muốn nói mọi người cùng đi, nhưng mà Ngôn Mặc Bạch này lại vội vàng lôi cô vào trong phòng.

Tối hôm qua Ngôn Mặc Bạch vẫn chưa có ăn tận hứng, hiện tại đang muốn tiếp tục chuyện tối ngày hôm qua. Mới vừa nghe cô nói muốn đi ra ngoài, liền cúi đầu hôn miệng cô, nói: "Ngày mai sẽ cùng em đi ra ngoài, hôm nay hãy hảo hảo hầu hạ gia, làm gia cao hứng, em muốn đi đâu chơi, gia sẽ đi cùng em."

Tư Mộ né tránh miệng của anh, nói: "Cố Khuynh và Sở Kỳ đã đi chơi rồi, cũng chỉ có người cái đồ sắc lang này, luôn vội vã mong muốn sự việc này."

"Bọn họ có chuyện mới ra ngoài." Ngôn Mặc Bạch cũng không đợi Tư Mộ hỏi rõ ràng là chuyện gì, liền kéo tay cô ấy lên cổ mình, kéo hai chân của cô quần lên eo của mình, ép cô đón nhận mình.

Nước trong bồn tắm từng đợt từng đợt giao động mãnh liệt, còn tràn ra khỏi bồn.

Tư Mộ bị Ngôn Mặc Bạch chơi đùa mệt rồi, thì trên giường ngủ đến giờ com tối mới rời giường.

Chờ cô mặc quần áo từ tế lúc xuống lầu, nhìn thấy Sở Kỳ đã quay trở về.

"Kỳ Từ, buổi chiều hai người đi đâu chơi vậy? Tại sao không gọi bọn mình?" Tư Mộ đi đến trước mặt Sở Kỳ, cười híp mắt nhìn chăm chăm cô ấy.

Chẳng qua Tư Mộ chỉ muốn đùa một chút thôi, Cố Khuynh cùng Sở Kỳ hai người đi ra ngoài, tự nhiên là muốn thế giới của hai người, không muốn có kỳ đà cản mũi a. Hơn nữa hiện tại sắc mặt của Sở Kỳ rõ ràng tốt hơn nhiều, không giống lúc đến, về mặt ù đột ít nói, cười gượng cho qua chuyện.

Điều này cũng làm cho Tư Mộ rất kinh ngạc, cười đều nắm lấy mặt Sở Kỳ, hỏi: "Có phải hai người các cậu ra ngoài ngoại dã chiến không?"

Trước kia Sở Kỳ chính là con mèo hoang nhỏ, bị Cố Khuynh làm bị thương, mới có lộ ra vài phần đau xót. Bất quá chuyện ra ngoài chơi dã chiến là chuyện Sở Kỳ thích nhất.

Khỏe miệng Sở Kỳ giật giật, nói: "Ồ nước ngoài chơi dã chiến, nếu như bị người khác nhìn thấy, sau này sao còn dám ra nước ngoài chứ?"

"Hừ! Người noi này cỏi mở như vậy, chắc hẳn nhìn thấy dã chiến cũng mặc kệ."

"Nếu mặc kệ thì chơi dã chiến đâu còn cảm giác hưng phấn!" Sở Kỳ cười liếc nhìn Tư Mộ, nói: "Không tin cậu thử làm ở đây, sau đó khi về nước thử lại lần nữa, rồi so sánh, cậu sẽ biết ngay cảm giác."

Tư Mộ đỏ mặt đưa tay muốn đánh cô: "Cậu cô bé này, mình mới không đi chơi cái kia đâu! Muốn chơi thì chính cậu chơi đi!"

"Mình không tin Ngón Mặc Bạch lại không thích? Nếu không cậu đề cập với anh ta xem, chắc canh anh ta sẽ mang cậu ra ngoài ngay lập tức. Hiện tại trời sắp tối rồi, hôm nay thời tiết tốt, buổi tối cũng có những vì sao và vầng trăng sáng. Các cậu cũng không cần đi quá xa, ở bãi cỏ phía sau nhà, trời làm chăn đất làm giường, ngửa đầu lên nhìn thấy sao và trăng sáng, rất lãng mạn a! Chỉ là đừng kêu quá lớn tiếng, nếu không âm ỹ đến vệ sĩ sẽ không tốt." Sở Kỳ làm chuyện tâm đắc, liền lộ ra bản chất con gái lưu manh, nói chuyện cũng rất nghiêm túc.

"Cậu còn nói? Xem mình có và nát miệng cậu không!" Tư Mộ mặc cỡ đồ mặt lao vào Sở Kỳ.

Hai người ở một bên đùa giỡn trong chốc lát, sau khi bình tĩnh lại, Sở Kỳ thở một hơi thật dài, nói: "Mộ Mộ, mình kết hôn."

Tư Mộ sửng sốt, cho là mình nghe lầm, liền vội hỏi: "Cậu vừa nói gì?"

"Mình nói, mình kết hôn!" Sở Kỳ nghiêm túc lại lặp lại, sau đó khi Tư Mộ mắt chữ A mồm chữ O từ từ nói: "Lúc chiều, Cố Khuynh đưa mình ra ngoài, đã ghi danh lãnh giấy hôn thú, tùy tiện kéo một người xa lạ trên đường làm người chứng hôn... Mộ Mộ, cậu nói, có phải mình rất ngu?"

Tư Mộ lại một lần nữa kinh ngạc không nói ra lời.

Biết nguyên nhân Sở Kỳ và Cố Khuynh giận nhau là vì gia đình hai bên, thế nhưng lại vội vàng đi lãnh giấy hôn thú, có phải là quá xúc động không?

"Đưa ngốc! Cậu tại sao không gọi bọn mình?" Tư Mộ đuổi tay nắm lấy tay Sở Kỳ.

Chị em các cô đều ở chỗ này, nếu kêu các cô cùng đi, ít nhất các cô có thể làm chứng.

"Lúc đó mình cũng không biết anh ấy muốn dẫn mình đi lĩnh giấy hôn thú... nhưng mà, nếu như các cậu đi theo mình mình sẽ không đủ dũng khí kết hôn cùng anh ấy." Sở Kỳ cười khổ.

Chị em các cô, ai cũng ngọt ngào hạnh phúc, chỉ có cô nhấp nhô gian khổ. Nếu như nhìn thấy các cô ấy, cô sẽ sợ không giám giao hạnh phúc của mình cho Cố Khuynh.

Las Vegas nổi danh là thủ đô của kết hôn, nó giống như cửa sổ trạm thu phí, khi lái xe, không cần xuống xe, chỉ cần đem giấy chứng nhận đến chỗ nhân viên công tác nộp, có thể đăng ký kết hôn.

Thật ra, Cố Khuynh nói muốn cùng cô kết hôn, cũng không có đơn giản như vậy. Hôn nhân gần chỗ ghi danh, Cố Khuynh có cầu hôn cô, kim cương và lời thề tốt đẹp, giống như có không ít, cũng có cho cô quyền từ chối.

Lúc ấy cô khóc nước mắt giàn giụa, nhưng cuối cùng trong lòng không có chua xót, ngược lại là ngọt ngào.

Anh nói: "Anh không đồng ý sự sắp đặt của cha, anh liên lạc với cô ta chỉ vì muốn giải trừ hôn ước với cô ta, nhưng mà cô ta không đồng ý, bất quá anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đồng ý với cha, cùng lắm thì anh không tiếp nhận gia nghiệp, dù sao anh cũng không muốn trở về. Gà cho anh, anh xin hứa từ nay về sẽ thương em yêu em, cả đời chỉ có em!"

Lúc ấy Sở Kỳ cũng nói không tin anh, nhưng mà ngay cả lời thề độc nhất anh cũng dám nói, ánh mắt sáng quắc chỉ nhìn cô, cô không cách nào nói không.

Cô thương anh, thậm chí là yêu! Rồi đi mặc dù không chết được, nhưng sống lại không cảm thấy có ý nghĩa.

Cho nên, cô sao có thể từ chối đây? Cô sao từ chối được?

Tư Mộ nắm chặt tay của cô, nhìn ánh sáng trong mắt của cô, đã biết cô vui mừng, hỏi: "Vậy cậu không ngại chuyện trong nhà anh ấy sao?"

"Có chứ! Nhưng mà mình gà người là anh ấy, chỉ cần anh ấy tốt với mình, mình sẽ tin tưởng anh ấy 100%." Sở Kỳ cầm lại tay Tư Mộ mà nói, nở nụ cười hạnh phúc.

Lúc ăn cơm tối, Sở Kỳ và Cố Khuynh nói chuyện giấy chứng nhận với các cô, mọi người nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Sở Kỳ, thì đều thầm chúc phúc, nhân tiện thảo luận một chút có muốn tổ chức lễ cưới không, dù sao nếu như về nước không làm, ít nhất ở đây cũng phải tìm một hội trường cử hành lễ cưới, không thể lấy chồng không như vậy.

Lôi Ngao đã đem thuốc cho Cố Khuynh.

Cố Khuynh đem thuốc đi phân tích thành phần, nhập dữ liệu vào máy tính, hôm nay cuối cùng có một chút thông tin, đang thảo luận cùng Ngôn Mặc Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Trước Hết Để Cho Gia Thoải Mái Một Chút Đã

Ngôn Mặc Bạch nhìn vẻ mặt vui mừng của Cố Khuynh, nghĩ đến dễ dàng chế thuốc giải của thuốc kia, điều chế ra thuốc giải làm bà xã khôi phục trí nhớ đơn giản như chơi trò chơi, liền ghé vào bên cạnh Cố Khuynh cười ngây ngô.

Dáng vẻ hiện tại của Ngôn Mặc Bạch, đừng nói là Tam Thiếu lạnh lùng hờ hững trong mắt người ngoài, thậm chí ngay cả lão Tam trong mắt mấy anh em ở đây cũng không phải, hoàn toàn là đáng vẻ khờ khạo, chỉ thiếu không có chảy nước miếng.

Cố Khuynh làm việc ở máy vi tính, quay đầu sang lườm anh, cười nói: "Tiểu Bạch, em ở đây khờ khạo làm gì?"

Ngôn Mặc Bạch cũng không thêm so đo với Cố Khuynh, đến sau lưng anh nhìn một đồng dữ liệu được phân tích trên máy vi tính, hưng phấn hỏi: "Anh hai, bao giờ có thể chế được thuốc giải?"

Thật ra anh hận không thể khiến Cố Khuynh lập tức sẽ chế được thuốc giải, sau đó anh lấy về cho cô vợ nhỏ nhà mình uống, buổi tối khôi phục nhớ, hai người ôm nghe cô kể về lần đầu gặp mặt của họ.

"Giờ chứ, cậu cho rằng anh là Tế Công rồi chỉ cần xoa xoa cậu một chút là có thể như tiên đan diệu dược trị được trăm bệnh sao?." Cố Khuynh liếc nhìn Ngôn Mặc Bạch, sau đó chỉ vào màn ảnh máy vi tính: "Cậu xem, ở đây có một vài số liệu không có nào kiểm tra, nói đúng hơn là trong kho tài liệu của anh không có bất kỳ ghi chép về thành phần thuốc này, cho nên không có cách nào xác định công hiệu của chúng, như vậy thì không thể hoàn toàn phân tích loại thuốc này, cũng không thể chế ra thuốc giải..."

Cố Khuynh giải thích xong, phát hiện vẻ mặt mờ mịt của Ngôn Mặc Bạch, anh có chút đau đầu day day thái dương, thở dài: "Này! Nói cậu cũng không hiểu. Đã vậy, đừng đến hỏi, tránh ra một bên chơi đi!"

Ngôn Mặc Bạch có chút ai oán nhìn về phía Cố Khuynh, trong lòng tự nhủ không phải anh cố ý chơi em sao? Đã không thể chế biến ra thuốc giải, về mặt anh vui mừng như vậy làm gì?

"Vậy làm sao bây giờ?" Ngôn Mặc Bạch chống nạnh nhìn Cố Khuynh hỏi.

"Có thể làm sao? Cơ sở dữ liệu của anh là hoàn chỉnh nhất, mà trong đây không ghi chép, người khác sao có chứ?" Cố Khuynh nhướn mày nói.

"Hừ! Người khác không có sao thuốc này có thể nghiên cứu ra?" Ngôn Mặc Bạch nhìn đáng vẻ đắc ý của Cố Khuynh không nhịn được muốn chế diễu anh.

"Ai bảo cậu kêu Lôi Ngao và Nhậm Phẩm đi khám hồng trung tâm nghiên cứu thuốc của Tư Khắc Tư? Nếu không phá hủy nó có thể xâm nhập vào hệ thống máy tính của họ lấy tư liệu." Cố Khuynh cũng chế diễu lại.

Ngôn Mặc Bạch nắm tóc, bực bội đi qua đi lại sau lưng Cố Khuynh, nói: "Em đâu có biết anh vô dụng vậy chứ?"

Vốn khi bảo Lôi Ngao và Nhậm Phẩm đi hủy, cũng không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn diệt sạch những tên hỗn đản đó, ai ngờ Cố Khuynh không giải quyết được chứ?

Cố Khuynh sa sầm mặt, hừ lạnh một tiếng: "Cậu hữu dụng thì đến làm đi?"

"Anh hai anh hai, em sai rồi!" Ngôn Mặc Bạch nhìn sắc mặt Cố Khuynh, lập tức đi đến gần nhận lỗi, sau đó nghĩ nghĩ, nói: "Thanh Thần cũng học y, cả dòng họ cô ấy đều làm nghề y, nói không chừng cô có thể giúp một chút."

Hơn nữa lúc ấy trong bốn cô ấy, chỉ có Thanh Thần không mất trí nhớ, trước đó cô ấy đã phát giác được thuốc kia có vấn đề, nói không chừng cô ấy sẽ biết về thành phần thuốc?

Cố Khuynh trầm tư hồi lâu, không chắc chắn nhìn về phía Ngôn Mặc Bạch, dò hỏi: "Chuyện này người bị tổn thương nhất chính là Thanh Thần, không dễ dàng gì mới thoát ra khỏi bóng ma đó, chúng ta lại lôi cô ấy vào, sẽ không lại..."

Có nhân hậu không quan trọng, quan trọng là bà xã trong nhà có trở mặt với họ không?

Hình như Ngón Mặc Bạch cũng nghĩ đến điều này, vẻ mặt có chút ngưng ngừng, miệng mở ra, liền không nói gì nữa.

Tình nghĩa chị em giữa mấy người Tư Mộ cũng giống như tình nghĩa anh em giữa bọn anh, rất bao che khuyết điểm. Trước Sở Kỳ giận Cố Khuynh, Tư Mộ cả ngày đều không yên lòng, lần này lại lòi Thanh Thần vào, khiến cô ấy phải bước vào bong ma đau khổ chắc chắn Tư Mộ sẽ liều mạng với anh.

Hơn nữa không dễ gì Thanh Thần và Tiểu Trang mới đến được với nhau, sáng nay, nhìn Tiểu Trang đờ đờ sát khí gần như là biến thái, nếu vì quá khứ mà Thanh Thần và Tiểu Trang xảy ra chuyện thì Ngón Mặc Bạch cảm thấy mình không mặt mũi nào với thủ hạ của mình nữa.

Anh muốn thuốc giải, đơn giản vì muốn Tư Mộ khôi phục trí nhớ, muốn biết lần đầu gặp mặt của hai người. Nhưng mà cuối cùng những thứ này đều không quan trọng, bởi vì hiện tại họ đã ở chung với nhau, kết hôn sinh con, hơn nữa sẽ vĩnh viễn hạnh phúc.

Cho nên coi như không nhớ được lần đầu gặp mặt, chỉ nên nắm chắc hiện tại và tương lai, từ nay về sau bạc đầu chẳng xa rời, đó chính là chuyện may mắn nhất.

Làm một đại ca, thật sự không thể quá ích kỷ.

Ngón Mặc Bạch trầm thờ dài một hơi, xoay người đi ra ngoài.

Xung quanh biệt thự đều trồng hoa cỏ cây cối, ban đêm trăng sáng sao thưa, màn đêm chọc người, gió đêm mang theo xúy hơi lạnh.

Ngón Mặc Bạch ra khỏi phòng, đứng ở trong hành lang, ngửa đầu nhìn lên mặt trăng trên trời.

Đều nói mặt trăng ở nước ngoài tương đối tròn, Ngón Mặc Bạch lại không biết, đều là lời nói dối mà thôi. Nhưng mà ở địa phương này, hay là ở dưới mặt trăng, buổi tối hôm đó anh và Tư Mộ, rốt cuộc là thế nào?

Mặc dù anh nói không muốn khéo Thanh Thần vào, huống hồ chưa chắc đã giúp được Cố Khuynh, nhưng lúc nào trong lòng cũng nghĩ đến chuyện này.

Cho nên Ngón Mặc Bạch ngẩng đầu nhìn trời mặc dù ngôi sao sáng chói, ánh trăng mê hoặc người, anh lại không lòng dạ nào thương thức.

...

Các cô gái đều ở trong phòng khách thảo luận vô cùng hưng phấn, hận không thể nửa đêm chạy ra ngoài chơi, dù sao ở thành phố phồn hoa này, buổi tối mới là náo nhiệt nhất.

"Vưu Uu, trước kia cậu thật sự ở Las Vegas sao?" Diêu Dao hỏi Vưu Uu.

Trước kia các cô đã tới Las Vegas, cũng vì muốn tìm Vưu Uu mà đến sông bạc, lại thật không ngờ sẽ gặp được chuyện như vậy.

Vưu Uu cũng nghe nói các cô mấy năm trước đã tới đây, còn gặp phải chuyện kia, cô rất tự trách. Nếu như các cô ấy không đến Las Vegas tìm mình, chắc chắn sẽ không đi sông bạc, càng sẽ không gặp phải tên biến thái Alan kia, Thanh Thần cũng sẽ không phải chịu tổn thương như vậy...

Nhưng mà trong cuộc sống không có cái gọi là "nếu biết trước được như thế"?

Sắc mặt Vưu Uu hơi tái, gượng cười, nói: "Là ở Las Vegas, nhưng rất ít đi sông bạc. Khi nào cần tiền mới đi, tanh một ít sẽ trở về nhà, không dám ở cái loại địa phương đó lâu.

Trong sông bạc loại người nào cũng có, thân là con gái, không dám tanh quá nhiều tiền, nếu không cẩn thận bị người khác lừa, cô nhất định chạy không thoát.

Trong suốt một năm, hai tháng đầu mang thai, bụng vẫn chưa lộ rõ, thì đi nhiều mấy lần, tanh vài chục vạn, sau khi liền mướn trong và thuê một bảo mẫu.

Lúc đó cô mới mười tám tuổilúc mang thai, sức khỏe cũng không tốt, đi bệnh viện làm kiểm tra, bác sĩ đều đề nghị cô không nên giữ đứa bé, nhưng mà cô kiên quyết sinh con.

Cô quyết định sinh, bác sĩ cũng không có cách nào, chỉ có thể dặn cô mỗi tuần đều phải đi bệnh viện làm kiểm tra, phải thường xuyên quan sát thai thể và tình trạng cơ thể mẹ.

Vì thế nên chi phí hơi nhiều. Cô mang thai Vưu Ngư chưa tới ba tháng, tiền đã gần hết. Thì lại đi muốn đi sông bạc.

May mắn là hơi quen nghề, nếu không, cô cũng không biết dựa vào gì để nuôi Vưu Ngư, thậm chí cô ngay cả mình cũng nuôi không nổi.

Sau đó, mới quen vài người bạn, cùng nhau mở một quán bar, còn có khách sạn, kinh tế dần ổn định, cô cũng không cần cô lại dựa vào nghề đánh bạc để nuôi con.

Vưu Uu nói đến chuyện năm đó, dường như đã trải qua mấy đời, cũng tự bồi phục mình trong những năm đó, không sợ gì, có một mình mà cái gì cũng dám làm.

Lúc gặp lại Lâu Diệc Sâm, không phải cô không hận, nhưng mà biết anh không nhớ gì cả, nhưng mình vẫn nhớ anh không quên, một lần nữa cô tự coi thường bản thân.

May mắn hiện tại tất cả đều tốt, có thể sống hạnh phúc.

Tư Mộ nghe thấy Vu U nói như vậy, trong lòng cũng rất là khó chịu.

Lúc trước Vu U giấu các cô thôi học, xuất ngoại, đại khái khi đó mấy người các cô đều không lo lắng cho Vu U, bốn người mười có thể đi Las Vegas tìm cô ấy. Biến người mệnh mệnh, ngay cả một ít tin tức cũng không có, tìm cô ấy giống như mò kim đáy bể.

"Vu U, cậu nói xem có khi nào cậu ở đây mấy năm, cũng từng đi lướt qua Lâu Diệc Sâm, chỉ có điều người không biết mà thôi." Tư Mộ một tay chống cằm, đôi mắt nhìn về phía Vu U, tận lực nói đến chủ đề tốt đẹp hơn, đánh vỡ bầu không khí nặng nề này.

Nhân duyên của hai người, chính là ở một nơi nào đó gặp qua nhau, nhưng do bạn không chú ý mà thôi.

Ví dụ như anh ấy đang ngồi trong xesang trọng chờ đèn xanh đèn đỏ xe, còn bạn vội vã băng qua đường...

Hoặc là anh ấy bị một nhóm lớn người vây quanh ở lối vào nơi cao cấp nào đó, vừa đúng lúc bạn đi ngang qua...

Hoặc là anh ấy đang ở bên này đường, còn bạn bên kia đường..

Giống như Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch vậy, cô bị bắt cóc, anh bị đuổi giết, cô chạy trốn mà nhảy xe, lấy anh làm đệm thịt... Ngay tại lúc nguy hiểm đó vận mệnh để hai người có duyên gặp nhau. Nhưng mà vận mệnh giống như một đứa trẻ bú đống binh, không vừa ý khi thấy bạn thuận buồm xuôi gió, nên cố ý trêu chọc, nhìn các bạn đi một vòng lớn, mới cho các bạn hợp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Chương 172.2

Giống như Tư Mộ và Ngôn Mặc Bạch vậy, cô bị bắt cóc, anh bị đuổi giết, cô chạy trốn mà nhảy xe, lấy anh làm đệm thịt... Ngay tại lúc nguy hiểm đó vận mệnh để hai người có duyên gặp nhau. Nhưng mà vận mệnh giống như một đứa trẻ bú đống binh, không vừa ý khi thấy bạn thuận buồm xuôi gió, nên cố ý trêu chọc, nhìn các bạn đi một vòng lớn, mới cho các bạn hợp lại. "Haiz, cậu tưởng rằng cặp tình nhân nào cũng giống như người cùng Ngôn Mặc Bạch sao, khỏi đầu lãng mạn, mất trí nhớ máu chó, lừa bịp trắng trợn gặp lại nhau... Tình yêu của hai người có thể xuất bản thành một quyển sách, hơn nữa nó còn rất dày." Vu U nhìn Tư Mộ cười ha ha. "Hừ! Lâu lão đại nhà cậu không phải cũng mất trí nhớ sao? Cái kia càng thêm máu chó a? Chẳng qua, không phải năm đó cậu nói Lâu lão đại đi tù, chết ở trong đó rồi sao? Sao hiện tại sống lại, còn mất trí nhớ?" Tư Mộ rất ngạc nhiên năm đó Vu U và Lâu lão đại xảy ra chuyện gì. Vu U vẫn luôn giấu rất kỹ, nửa câu cũng không chịu nói cho các cô biết, giống như là hiện tại, cũng không chịu nói. Vu U nghe thấy Tư Mộ hỏi, cũng chỉ cười nhẹ, cũng không trả lời. Tư Mộ đã quen với phản ứng này rồi, không nói thì không nói đi, dù sao bây giờ hạnh phúc là tốt rồi. Một lát sau, Vu U nhìn về phía các cô, nói: "Các đều đều mất trí nhớ, có nghĩ qua muốn nhớ lại không?" Khi Vu U hỏi vấn đề này vẫn luôn chú ý đến Thanh Thần, bởi vì trong các cô chỉ có Thanh Thần không có mất đi trí nhớ. Chỉ là về mặt Thanh Thần rất hồ hững, nhìn không ra là tâm tình gì. "Bọn mình cũng không có ý kiến gì, dù sao cũng không có chuyện gì. Nhưng có thể nhớ lại thật cũng không phải là chuyện xấu, nói không chừng khi đó mình có một số tiền lớn gửi ở ngân hàng Thụy Sĩ, nếu bây giờ có thể nhớ lại cũng có thể đi lấy!" Diêu Dao cười nói. Cách nghĩ của Sở Kỳ và Diêu Dao giống nhau, liền gật đầu phụ họa. Nhưng cô nhìn về phía Tư Mộ, chế nhạo nói: "Chắc Mộ Mộ muốn nhớ lại rồi, dù sao trong lúc cũng làm lần đầu cậu gặp Tiểu Bạch nhà cậu!" Mặt Tư Mộ hơi đỏ lên, "Bây! Gì mà lần đầu tiên a? Lần đầu tiên của ta không phải lúc đó đâu!" Lúc đó cũng chỉ có 19 tuổi, nếu khi đó là lần đầu tiên gặp Ngôn Mặc Bạch đã xảy ra quan hệ, vậy có phải cô không tự trọng rồi không? Trong lòng biết rất rõ là chuyện không thể nào, bởi vì lần đầu tiên của cô cùng Ngôn Mặc Bạch khách sạn Autumn, khi đó là lần đầu gawph mặt nhưng cô đã chủ động nhào tới. A, quả nhiên là không có tự trọng a! May mắn sau đó phải gả cho anh, từ đầu tới đuôi đều chỉ cho Ngôn Mặc Bạch. Nhưng mà tại sao lúc Sở Kỳ nói như vậy, trong lại cảm thấy dao động? Không biết vì sao lại hoảng hốt, tim đập rộn lên, thật đúng là kỳ quái a! "Ồ? Vậy lần đầu tiên của cậu là lúc nào?" Sở Kỳ tò mò tròn tròn hai mắt nhìn về phía Tư Mộ, cười hỏi. Chuyện Tư Mộ say rượu nhào tới ăn Ngôn Mặc, cô chỉ nói cho một mình Vu U, ba người còn lại không biết không biết. "Đương nhiên là lúc kết hôn, đêm tân hôn a!" Tư Mộ đỏ mặt luống cuống nói. "Haiz, cậu còn dám nói lung tung. Đêm tân hôn Ngôn Mặc Bạch bị cậu đập cho một phát phải vào bệnh viện, mọi người ai cũng biết? Sao có thể là lần đầu tiên của cậu?" Sở Kỳ ôm cánh tay nhìn Tư Mộ cười nói, Thanh Thần cùng Diêu Dao cũng gật đầu cười theo. Đêm tân hôn của hai người, chủ rể bị cô dâu làm cho bị thương, vào bệnh viện, một cú điện thoại gọi Cố Khuyết qua cứu giúp, chuyện này Sở Kỳ rõ ràng nhất, bởi vì lúc ấy cô đang bị Cố Khuyết trói trên giường, sau khi Cố Khuyết điện thoại rồi đi ra ngoài, rõ ràng cũng không coi trọng cho cô, cứ thế làm cô trối nguyên một buổi tối. Chờ tới ngày mai khi anh ấy trở về, cô cả người đều cứng ngắc. Mặt Tư Mộ càng đỏ hơn, nhưng nghĩ đến chuyện đó, Tư Mộ cũng không nhìn được mà cười ra tiếng. Lúc đó chẳng qua nghĩ đến Ngôn Mặc Bạch là người đã chiếm lấy đêm đầu tiên của cô, mới có thể đối xử với anh như vậy. Nhưng mà thật không ngờ, anh lại là người kia, làm cô không hận nổi, chỉ có thể cảm thán vận mệnh trêu chọc, may mắn là anh. Vu U nhìn thấy dáng vẻ đỏ mặt xấu hổ của Tư Mộ, liền cười lớn rồi nói ra chuyện của Tư Mộ cùng Ngôn Mặc Bạch, mấy người còn lại nghe được sững sờ một chút. Mặc dù Sở Kỳ cười, cúi đầu xuống nhưng lại đỏ mặt theo. Say rượu loạn tính? Cô không cũng giống như vậy sao? "Mộ Mộ, cậu cùng Ngôn Mặc Bạch gặp nhau, thật sự là máu chó a!" Diêu Dao bên cạnh vừa cắn hạt dưa vừa nói. Thanh Thần hơi cười nhìn Tư Mộ, hỏi: "Mộ Mộ, cậu thì sao? Cậu có nhớ slajj không?" Nhìn Tư Mộ đỏ mặt, liền tặng thêm một câu, "Muốn nghe nói thật, có sao nói vậy, đừng sợ các cô ấy cười." "Tất nhiên là muốn!" Tư Mộ cúi thấp đầu nói. Ngôn Mặc Bạch cũng mất đi đoạn trí nhớ này, cô cũng mất đi, tất nhiên hai người đều muốn nhớ lại? Cô không muốn vứt bỏ bất kỳ một ký ức nào liên quan đến Ngôn Mặc Bạch. Nếu như hai người đều không thể

đồng thời nhớ lại, vậy thì một người cũng được. Nếu cô có thể nhớ lại, thì cô sẽ kể cho Ngôn Mặc Bạch nghe cũng được. Nhất định cô sẽ nói rất sống động, thêm tiếng thêm màu sắc, giống những bộ phim trên TV hay chiếu, sau đó trở thành hai người sẽ cùng có trí nhớ. Thanh Thần liền gật đầu, trong mắt hiện tia vui vẻ, nói: "Vậy cậu bảo Ngôn Mặc Bạch đi lấy kia thuốc đến đây mình nghiên cứu một chút, có lẽ có thể chế ra thuốc giải." Thật trùng hợp khi năm đó cô có kiến thức về y học, cho nên khi nghĩ thấy mùi đó, liền sinh ra phòng bị, ngâm thuốc ở trong miệng, sau đó thừa lúc mấy người kia không chú ý cô lên nhổ ra. Nhưng vẫn giữ lại nước bọt, sau đó khi về nước, cô thì len lén tiến hành nghiên cứu nước bọt này. Chỉ tiếc nước bọt đã khá lâu, khi tách riêng thành phần thuốc để phân tích sợ rằng số liệu không chính xác. Tốt nhất có thể lấy thuốc kia để cô âm tiếp phân tích còn dở dang, như vậy mới có thể bảo đảm chế ra thuốc giải hiệu quả. Năm đó nguyên nhân không điều chế được thuốc giải bởi vì một là ngoài đoạn trí nhớ nhỏ đó ra các cô đều hoàn hảo không bị xâm phạm thể xác, hai là nếu các cô nhớ lại đoạn trí nhớ bị bắt cóc đó nhất định sẽ sợ hãi. Cho nên thì không có ý định cho các cô ấy nhớ lại, mọi nỗi đau hãy để mình cô chịu là được rồi. Nhưng là bây giờ mọi chuyện đã giải quyết xong, mình cũng thần nhiên mặt đối quá khứ, nếu như các cô ấy muốn nhớ lại thì cô cũng có thể giúp đỡ. "Thật sự?" Tư Mộ vui mừng kêu ra tiếng. Nếu Thanh Thần thật có thể điều chế ra thuốc giải thì mình có thể biết rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì rồi. Đặc biệt là một ngày một đêm ở chung với Ngôn Mặc Bạch. Hiện tại chỉ cần nghĩ như đến chuyện này, sẽ cảm thấy tim đập loạn. "Không chắc chắn trăm phần trăm, nhưng mình sẽ cố hết sức." Mặc dù đã nghiên cứu qua thành phần của thuốc, nhưng sau đó cô đã căn cứ vào thành phần và tỷ lệ của thuốc để điều chế ra thuốc mất trí nhớ nhưng không có hiệu quả. Chắc là thiếu mất một thành phần quan trọng của thuốc. "Ừm, mình và Ngôn Mặc Bạch đã nói, có thể điều chế được thuốc giải hay không cũng không quan trọng." Tư Mộ không muốn tạo áp lực lớn cho Thanh Thần, nếu thật sự không thể điều chế được, thì cũng không có ảnh hưởng gì đến cuộc sống của cô cả. Từng người trở về phòng, Tư Mộ tắm rửa xong thì nhảy lên giường, chui vào trong ngực Ngôn Mặc Bạch cọ cọ. "Ông xã, nói cho anh biết một chuyện." Tư Mộ dán sát vào người Ngôn Mặc Bạch, đưa tay giữ lấy mặt anh, cười nói. Tối nay cực cưng ngủ với má Ngô, Ngôn Mặc Bạch thấy Tư Mộ chủ động như vậy, hoàn toàn không hỏi cô tại sao lại hưng phấn, xoay người đè cô dưới thân, cúi đầu há miệng cách áo ngủ cắn lấy ngực cô. "Này, có chuyện muốn nói với anh, anh đừng làm loạn!" Tư Mộ bị anh cắn ngứa, giữ lấy anh mặt tay không ngừng đẩy đầu của anh ra, cô bị đè xuống giường không thể lui được nữa. "Có chuyện gì cũng đợi lát nữa nói, trước hết để cho gia thoải mái một chút!" Nói xong bắt chắp phản kháng của cô dùng sức bắt đầu ăn. Tư Mộ khó chịu hừ một tiếng, giọng nói đã bắt đầu có chút rung rẩy, vội vàng nói: "Là Thanh Thần, cô ấy nói có thể giúp em tìm về trí nhớ..." Ngôn Mặc Bạch sững sờ một chút, giống như không nghe rõ, ngẩng đầu đang chôn ở trước ngực cô lên, nhìn cô chăm chăm, giọng nói có chút khàn khàn: "Em vừa nói gì?" Thanh Thần nói nếu có thể tìm được thuốc kia cô ấy mới có thể điều chế được thuốc giải, đến lúc đó em có thể nhớ lại rồi." Tư Mộ bị anh trêu chọc một chút, đôi mắt dần dần nổi lên tầng hơi nước, dưới ngọn đèn mờ ảo, nhìn trong tròng vô cùng, còn hơn mặt trăng tròn trên cao. Ngôn Mặc Bạch nằm trên người cô, cúi đầu nhìn cô, nghe cô thở hắt hắt nói xong, sững sờ trong chốc lát, đột nhiên hưng phấn gầm nhẹ một tiếng, tay giữ eo của cô xoay ngược lại, hai người liền đổi vị trí, cô ở trên, anh ở dưới. "Bà xã, thật tốt quá. Chờ em khôi phục trí nhớ, em muốn trốn nợ cũng không được. An Lợi nói, năm đó là người chủ động bỏ nhào vào anh ha ha ha ha!" Ngôn Mặc Bạch hưng phấn nói xong, nâng cao eo cô lên, rồi thẳng lưng đẩy một cái. "A bậy bậy bậy!" Tư Mộ đỏ mặt lên, xấu hổ và giận dữ từ trên cao nhìn xuống trừng anh, chịu hết nỗi gọi nước là: "Đừng cao hứng quá sớm! Đã qua nhiều năm, không biết có tìm được thuốc đó không nữa. Huống hồ lần trước người của anh để Alan chạy thoát, lần này nhất định sẽ trốn rất xa, các anh muốn tìm anh ta, chắc hẳn không dễ dàng gì." Về chuyện gia tộc Tư Khắc Tư, Ngôn Mặc Bạch có nói với Tư Mộ, thậm chí mục đích Alan tiếp cận Thanh Thần cũng không nói với các cô, sự thật quá máu me tàn khốc, không đành lòng để cô biết quá nhiều. Mà Tư Mộ vẫn cho rằng chỉ có Alan mới có thuốc, cô hoàn toàn không biết hôm nay Alan bị Tiểu Trang bắt thành trăm mảnh rồi. Ngôn Mặc Bạch nhìn Tư Mộ, cười giống như con hồ ly, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chăm chăm, đến khi thấy Tư Mộ toàn thân đều khô nóng, anh mới đưa tay giữ hông của cô, ấn xuống, nói: "Tối nay em biểu hiện tốt một chút, ngày mai anh sẽ biến ra thuốc kia cho em." Tư Mộ còn chưa kịp phản ứng, cả người đã lâm vào vực sâu dục vọng vạn kiếp bất phục, giây giữa không được, chỉ có thể thừa nhận anh khi cận khi sâu. Ngôn Mặc Bạch bảo cô biểu hiện tốt một chút, thật ra vốn chẳng phải bảo cô chủ động, mà ý nói cô phối hợp một chút, như vậy chất lượng hoan ái rất cao, hai người đều có thể cùng leo lên đỉnh cao nhất, cảm nhận cảm giác tuyệt vời nhất. Ngày hôm sau, Ngôn Mặc Bạch chờ Tư Mộ ăn sáng xong, liền bảo cô đi tìm Thanh Thần, kêu Thanh Thần đi vào phòng làm việc nhỏ của Cố Khuyên, việc phân tích thành phần thuốc đã tiến hành hơn phân nửa, chỉ cần Thanh Thần đi qua giúp Cố Khuyên nhận biết một số thành phần không rõ là được. Nếu trước đây Thanh Thần đã nghiên cứu qua, hiện tại việc này đối với cô không khó. Thanh Thần cũng kinh ngạc với tốc độ của Ngôn Mặc Bạch, bắt quá khi vào phòng làm việc của Cố Khuyên nhìn dữ liệu được phân tích trong máy vi tính, mới biết được Ngôn Mặc Bạch đã sớm bắt đầu làm chuyện này. Thanh Thần cũng không nhớ rõ dữ liệu thành phần thuốc mà cô phân tích, nhưng cô có thể cùng máy vi tính lên mạng download chúng về. Lúc Cố Khuyên nhìn thấy Thanh Thần xuất hiện, cũng không có hi vọng gì, không phải coi thường Thanh Thần, mà là anh cảm giác được năng lực của mình chắc chắn hơn cô, Thanh Thần vẫn là học nghiên cứu sinh tại trường, làm sao có thể biết nhiều hơn anh? Thật ra quả thật Thanh Thần không biết nhiều hơn anh, chỉ là cô có thiên phú ở phương diện nghiên cứu thuốc, hơn nữa cô đoạn thời gian đó cô chỉ chú tâm nghiên cứu thuốc đó, nhất định là hiểu biết hơn Cố Khuyên một chút. Chờ khi Cố Khuyên nhìn thấy Thanh Thần đưa ra tất cả các phân tích thành phần trong thuốc, anh không khỏi có chút giật mình, cũng âm thầm bội phục. Hết chương 172

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Quyền Thế Ngôn Thiếu Cung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.